HUYỄN HUYỄN
TA KẾT ĐẦU GIÁNG THẾ
Thiên Cơ Lâu

HUYỄN HUYỄN
TA BẮT ĐẦU GÁNG THỊ
Thiên Cơ Lâu

Chương 1. Thiên Cơ Khả Trắc!

zalo 0704730588

Thành Đại Hoang.

Trên một con phố phồn hoa.

Chẳng biết từ lúc nào.

Một tòa lầu các nhìn không hề thu hút bỗng nhiên xuất hiện.

Nhưng quan sát tỉ mỉ thì thấy, dường như bên trên lầu các ẩn chứa Thiên Đạo Chí Lý nào đó.

Trước cửa lầu các, một người thanh niên mặc áo xanh có gương mặt tuấn mỹ, vóc người cao ráo, đang giẫm trên một chiếc ghế, cố sức treo một tấm biển lên khung cửa.

"Thiên Cơ Lâu!"

"Khẩu khí thật là lớn!"

"Câu đối này có chút thú vị! Vế trên, Phê Âm Dương Đoạn Ngũ Hành, Khán Chưởng Trung Nhật Nguyệt. Vế dưới, Thông Cổ Kim Hiểu Âm Dương, Tàng Tụ Trung Càn Khôn. Hoành phi, Thiên Cơ Khả Trắc!"

"Chậc chậc! Người này bị ngu à, lời khoác lác như thế cũng dám nói ra khỏi miệng?"

"Thiên cơ khó lường, người nhìn trộm thiên cơ chắc chắn sẽ gặp tai họa bất ngờ, chẳng lẽ người thanh niên này không hiểu sao?"

. . .

Khi thấy được tấm biển, có không ít người qua đường hứng thú.

Đương nhiên, phần lớn người mang theo thái độ xem trò vui.

Thế giới Huyền Huyễn, thực lực vi tôn, không có nghĩa sẽ không có hứng thú đối với thiên cơ. Nhưng dù có là cường giả cấp Đế, cũng không dám can thiệp sự vận hành của thiên cơ, dù cho nhìn thấu cũng không dám nói ra.

Nhưng mà.

Cái cửa tiệm nhỏ này, lại trực tiếp treo biển hành nghề là Thiên Cơ Lâu!

Không khác việc đối nghịch với Thiên Đạo ở giới này!

Tiết lộ thiên cơ một hai lần, đoán chừng chủ nhân cửa tiệm sẽ không gánh nổi sự cắn trả của thiên cơ!

"Hôm nay Thiên Cơ Lâu khai trương, hoan nghênh các vị khách quan chiếu cố sinh ý của cửa hàng."

Treo bảng hiệu xong, Lý Vân nhảy xuống khỏi ghế, phủi phủi bụi trên quần áo, sau đó cười chắp tay với người qua đường.
Hắn chính là chủ nhân của Thiên Cơ Lâu.
Vốn không phải người của thế giới này, vừa mới tỉnh dậy đã thấy bản thân ở trong một thế giới xa lạ.
Cường giả dời non lấp biển, hủy thiên diệt địa, mạng của người yếu như cỏ rác, ăn bữa nay lo bữa mai.
May mà.
Sau khi xuyên việt, ngày đầu tiên đã thức tỉnh hệ thống.
Hệ thống Thiên Cơ!
Tên như ý nghĩa.
Cái hệ thống này có thể thôi diễn thiên cơ, bất kỳ kẻ nào trong thế giới này bước vào Thiên Cơ Lâu, quá khứ và tương lai của hắn đều sẽ bị điều tra rõ ràng.
Loại điều tra này không phải không có hạn chế.
Mỗi lần điều tra đều sẽ tiêu tốn một số điểm thiên cơ nhất định.
Thực lực đối phương quá mạnh mẽ, hoặc là tiềm lực càng cao, điểm thiên cơ cần thiết để điều tra đối phương càng nhiều.
Mà cách thu hoạch điểm thiên cơ cũng rất đơn giản.
Bất cứ vật gì có giá trị đều có thể đổi với hệ thống, bao gồm nhưng không giới hạn trong: Công pháp, thần thông, bí thuật, đan dược, thiên tài địa bảo. . .
Chỉ cần hệ thống cho rằng có giá trị, thì đều có thể dùng để đổi điểm thiên cơ.
Mà chủ nhân của Thiên Cơ Lâu là Lý Vân.
Sau khi có được điểm thiên cơ, có thể tuyển chọn dùng điểm để đổi tu vi, công pháp, đan dược,... Cũng có thể dùng để điều tra thiên cơ của người khác.
Đáng nhắc tới chính là, đan dược và công pháp đổi được từ hệ thống, chỉ mình hắn mới có thể sử dụng.
Bởi vậy, đã trực tiếp cắt đứt khả năng triển khai nghiệp vụ thứ hai của hắn.
"Trước khi thực lực đủ mạnh, sợ rằng không thể nào ra khỏi Thiên Cơ Lâu."
Lý Vân thầm nghĩ.
Tiết lộ thiên cơ, ắt gặp phải Thiên Đạo cắn trả.
Thế giới Cao Võ đều có cách nói này, chứ đừng nói đến thế giới Huyền Huyễn.

Chỉ có Thiên Cơ Lâu mới có thể che đậy sự cảm ứng từ Thiên Đạo, áp chế toàn bộ tu vi của người khác, để cho hắn ở trong trạng thái vô địch, việc rời khỏi Thiên Cơ Lâu chính là đang tìm chết!
"Bây giờ vạn sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu người có duyên."
Lý Vân quét mắt nhìn đám người trên đường.
Ở đây đều là một số người thường đứng xem náo nhiệt, chỉ có vài người là có tu vi, nhưng thực lực quá yếu, đoán chừng không cầm ra nổi vài thứ có giá trị.
Muốn nhổ lông dê, còn phải chờ khách hàng lớn.
Nhưng làm sao để khách hàng lớn tìm tới cửa, cũng là một chuyện khó giải quyết.
Lý Vân lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa. Người muốn đến tất nhiên sẽ đến, còn người không muốn đến, bằng vào thực lực của hắn, căn bản không thể kéo vào Thiên Cơ Lâu.
Chẳng bằng yên tâm chờ đợi thì hơn.
Trở lại trong lầu.
Lý Vân pha một ấm trà nóng, sau đó thản nhiên nằm trên ghế dài, cầm một quyển sách lên xem.
Trong khi Lý Vân đang đọc sách.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Một thiếu nữ mặc váy màu trắng, khí chất trong trẻo lạnh lùng, mang theo một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, tựa như một đóa Tuyết Liên trên Thiên Sơn đang đón gió nở rộ.
Ở ba trượng xung quanh nàng, không người nào dám can đảm bước vào.
Thiếu nữ đầy hứng thú nhìn về phía ba chữ Thiên Cơ Lâu, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.
"Thiên Cơ Khả Trắc?"
"Ngay cả sư phụ ta cũng không làm đến một bước này! Ta muốn xem thử, là cao nhân phương nào lại dám nói ra lời ngông cuồng như thế!"
Thiếu nữ thầm nói một câu.
Sau đó cất bước tiến về phía Thiên Cơ Lâu.
Vừa mới đi vào trong lâu.
Thấy cảnh tượng bên trong, ngay lập tức thiếu nữ phát hiện ra một tia không đúng.
Bên trong Thiên Cơ Lâu cổ kính, đơn giản tao nhã, mỗi một thứ đều rất bình thường, nhưng đặt vào cùng một chỗ lại để lộ ra một luồng vận vị

không rõ.
Có một loại cảm giác đại đạo tự nhiên chảy xuôi.
"Có gì đó quái lạ!"
Trong lòng thiếu nữ tự nhủ một câu.
Nhưng cụ thể cổ quái ở nơi nào, nàng lại không nói nên lời.
"Liễu cô nương!"
Trong lúc thiếu nữ đang sững sờ, từ bên cạnh truyền đến một giọng nói trong trẻo.
Chỉ thấy Lý Vân trong bộ quần áo màu xanh, mang theo nụ cười ngồi dậy khỏi ghế dài, đưa tay gọi:
"Cô nương từ xa ức vạn dặm đi tới thành Đại Hoang, dọc đường gian nguy trùng điệp, không ngại uống một chén trà nóng trước nhé?"
(TV)

Dịch: MB_Boss

Chương 2. Làm Sao Tiền Bối Biết Được?

"Ngươi biết ta?"
Thiếu nữ hơi sửng sốt.
Đây là lần đầu tiên nàng rời khỏi tông môn, dọc đường đi lại rất khiêm tốn, cho nên rất ít khả năng bị người khác nhận ra thân phận thật
Nhưng không nghĩ tới.
Vừa mới bước vào Thiên Cơ Lâu, người thanh niên áo xanh trước mắt này lại nói ra một câu vạch trần thân phận của mình.
"Uy danh của Tam đệ tử Chưởng giáo Đại La Kiếm Tông Liễu Thành Tuyết, có mấy ai ở trên đời lại không biết?"
Lý Vân vừa cười vừa nói.
Trước mặt hắn có một màn sáng màu xanh nhạt nổi lơ lửng, bên trên hiện ra tin tức của thiếu nữ váy trắng này.
« Danh tính: Liễu Thành Tuyết! »
« Thực lực: Thông Khiếu Cảnh trung kỳ! »
« Thế lực tương ứng: Đại La Kiếm Tông! »
« Sư phụ: Chưởng giáo Đại La Nhâm Thanh Đồ! »

« Tình hình trước mắt: Trong trạng thái bị thương nhẹ, đang đuổi giết đệ tử nòng cốt Đỗ Thiên Thương của Cửu U Ma Tông. . . »
« Ấn vào để hiện ra nhiều hơn. . . »
Bất cứ ai bước vào Thiên Cơ Lâu, tất cả thông tin của người đó đều sẽ bị điều tra rõ ràng, dù là quá khứ hay hiện tại, tất cả đều sẽ hiện ra.
Bởi vì... nó thuộc về chuyện đã xảy ra, cho nên để lộ sẽ không được tính là tiết lộ thiên cơ.
Nhưng nếu như muốn điều tra chuyện của tương lai, hoặc là tình hình của người không ở Thiên Cơ Lâu, sẽ phải tiêu tốn điểm thiên cơ.
"Các hạ là người phương nào?"
Sắc mặt Liễu Thành Tuyết trở nên ngưng trọng.
Nàng không phải đứa ngốc.
Sư phụ của mình chính là Chưởng giáo Đại La Kiếm Tông, uy danh hiển hách, nhưng chuyện này không hề có quan hệ gì với nàng cả, nàng chỉ là Tam đệ tử, mà còn là lần đầu tiên xuống núi.
Nếu nói người người đều nghe qua uy danh của nàng, chắc chắn không có khả năng này!
Nếu người trước mặt đã nhận ra nàng, thế thì rất có thể đã sớm để ý đến nàng!
Nói không chừng.
Đối phương đang chờ mình qua đây!
Nghĩ vậy, trong lòng Liễu Thành Tuyết hơi căng thẳng, muốn điều động chân nguyên.
Nhưng kết quả lại làm cho nàng kinh hãi.
Chẳng biết lúc nào.
Một thân tu vi Thông Khiếu Cảnh trung kỳ của nàng đã tan biến không còn dấu tích, trong kinh mạch không có chút chân nguyên nào, dường như nàng chỉ là một cô gái yếu ớt chưa bao giờ tu luyện vậy.
"Ngươi làm gì ta thế?"
Liễu Thành Tuyết quá sợ hãi.
Bản thân mình đúng là không có kinh nghiệm gì.
Lần đầu bước vào thế tục, còn chưa bộc lộ tài năng đã ngã nhào ở trong một cửa tiệm nhỏ. Người trước mặt có thể làm cho tu vi của nàng biến mất, chắc chắn cũng có thể gạt bỏ chính mình một cách không tiếng động!
"Liễu cô nương không cần kinh hoảng, ta không có ác ý."

Lý Vân khoát tay áo, đưa tay ý bảo đến: "Người tới là khách, Lý mỗ sao có thể có ý đồ bất chính đối với cô nương được?"
"Vãn bối càn rỡ rồi, mong tiền bối chớ trách."
Liễu Thành Tuyết khôi phục lại rất nhanh, sau đó nàng chắp tay thi lễ.
Vị trước mặt này.
Tuy không nhìn ra thực lực, nhưng có thể làm cho tu vi của mình biến mất không một tiếng động, rõ ràng không phải là người bình thường. Theo nàng biết thì ngay cả sư phụ của mình cũng không làm được như vậy.
Từ đó có thể kết luận.
Vị tiền bối trước mắt, tất nhiên là một vị cao nhân lánh đời.
Hắn muốn giết chính mình thì dễ dàng giống như nghiền chết một con kiến, không cần tốn nhiều sức. Nếu là kẻ địch, đừng nói là chính mình, sợ rằng ngay cả Đại La Kiếm Tông sau lưng mình cũng sẽ gặp tai họa ngập đầu.
Nghĩ tới đây, Liễu Thành Tuyết lập tức thay đổi thái độ trước đó, biến thành cung kính không gì sánh được.
"Không sao."
Lý Vân không thèm để ý, trên mặt mang theo nụ cười.
Thiên Cơ Lâu có thể che đậy cả Thiên Đạo, đối phó với một thiên tài tuổi trẻ thì không cần tốn nhiều sức. Dù Chưởng giáo Đại La có ở chỗ này, cũng không tạo được chút bọt sóng nào.
"Không biết tiền bối xưng hô thế nào?"
Liễu Thành Tuyết cẩn thận dò hỏi.
"Họ Lý, tên một chữ Vân, là Lâu chủ của tòa Thiên Cơ Lâu này."
Lý Vân từ tốn nói.
Rất có khí thế của thế ngoại cao nhân.
Khiến người ta không mò ra trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.
"Thì ra là Thiên Cơ Lâu Chủ, không biết tiền bối triệu vãn bối đến đây là có chuyện gì cần phân phó?"
Liễu Thành Tuyết lén lút quan sát sắc mặt của Lý Vân, nhỏ giọng hỏi.
Dưới cái nhìn của nàng.
Một vị cao nhân lánh đời như thế, mỗi một cử động đều sẽ có thâm ý. Từ giây phút mình bước vào Thiên Cơ Lâu, nói không chừng đều nằm trong mưu tính của tiền bối.
"Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn chỉ cho ngươi một con đường sáng mà thôi."
Lý Vân nói với vẻ bình thản.

"Đường sáng?"
Liễu Thành Tuyết không hiểu ra sao.
"Xin hỏi đường sáng tiền bối nói tới là?"
"Không phải ngươi đang đuổi giết Đỗ Thiên Thương à?"
Lý Vân nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó để chén trà xuống, dứt khoát nói.
"Hả?"
Trong lòng Liễu Thành Tuyết đầy kinh hãi.
Chuyện này chính là tuyệt mật, chỉ có một mình nàng và Đỗ Thiên Thương biết được.
Hiện giờ tuyệt đối không thể truyền đi.
Dù sao Đỗ Thiên Thương cũng là đệ tử nòng cốt của Cửu U Ma Tông, phía sau lưng là một vị Trưởng lão Cửu U Ma Tông. Nếu như bị đối phương biết được, nói không chừng sẽ dẫn tới việc Cửu U Ma Tông khai chiến với Đại La Kiếm Tông!
Chỉ khi chờ đến lúc chính mình trảm sát Đỗ Thiên Thương, nàng mới có thể để tin tức này truyền ra.
Bởi vì.
Cửu U Ma Tông sẽ không vì một người chết mà đối đầu với Đại La Kiếm Tông.
Nhiều lắm chỉ là truy cứu trách nhiệm mà thôi.
Nhưng người vẫn sống thì lại là chuyện khác.
Nếu Cửu U Ma Tông không quan tâm, lòng người sẽ tản.
Sẽ tạo cho người khác một loại ảo giác, ngay cả đệ tử nòng cốt nhà mình cũng không giữ được.
"Làm sao tiền bối biết được?"
Liễu Thành Tuyết khẩn trương hỏi.
"Làm sao ta biết được. . ."
Lý Vân bật cười.
"Chẳng lẽ ngươi đã quên, câu đối trước cửa Thiên Cơ Lâu?"
Hắn đứng dậy, chắp tay sau lưng, cao thâm khó lường nói: "Trong thiên hạ này, còn không có chuyện mà Thiên Cơ Lâu không biết. Chỉ cần ta cảm thấy hứng thú, sẽ không có bất kỳ chuyện gì thoát khỏi suy tính của ta!"

Dịch: MB

Chương 3. Không Lỗ!

Nghe thấy Lý Vân nói vậy.

Lúc đầu Liễu Thành Tuyết rất khiếp sợ, nhưng sau đó thì lại rất vui mừng.

Thực lực của vị tiền bối trước mắt rất kinh khủng, mỗi một lời nói đều có ẩn ý. Mấy câu nói vừa rồi, tất nhiên cũng có hàm ý riêng.

Nàng cẩn thẩn suy nghĩ một lát.

"Theo lời của tiền bối thì ngài biến Đỗ Thiên Thương ở nơi nào sao?"

"Tất nhiên!"

Lý Vân gật gật đầu.

Con cá đã cắn câu!

Không nghĩ tới vụ mua bán thứ nhấn lại đến nhanh và sớm như vậy!

"Mong tiền bối chỉ điểm!"

Liễu Thành Tuyến cung kính nói.

Cục diện giữa nàng và Đỗ Thiên Thương hiện giờ chính là không chết không thôi.

Hôm nay, nếu Đỗ Thiên Thương không chết. Vậy thì sau này mỗi lần nàng đi lại trong thiên hạ, đều sẽ phải đề phòng đối phương đánh lén.

Đỗ Thiên Thương không phải là kẻ bình thường, người ta chính là đệ tử nòng cốt, cộng thêm việc tư chất không hề kém gì nàng. Đợi một thời gian nữa, thành tựu của hai người ai cao ai thấp cũng khó nói trước.

Đạo lý thả hổ về rừng, trong tu hành giới không ai không biết.

"Lý mỗ ta sẽ không vô duyên vô cớ chỉ điểm cho người khác!"

Lý Vân mỉm cười nói.

Hệ thống thôi diễn người khác sẽ cần đến điểm thiên cơ, mà bây giờ hắn không có điểm thiên cơ nào, dù có muốn chỉ điểm cũng là có lòng mà không đủ lực.

"Ý nghĩa tồn tại của Thiên Cơ Lâu chính là thôi diễn thiên cơ, mỗi lần ta tiết lộ thiên cơ là một lần bị Thiên Đạo cắn trả. Kết quả như vậy, ngươi hiểu rồi chứ.

Lý Vân dừng một chút, tiếp tục nói với giọng điệu ý vị sâu xa:

Việc Thiên Đạo cắn trả hoàn toàn là do hắn bịa chuyện, bằng không thì không thể nào dùng công phu sư tử ngoạm được.

" Thì ra là vậy!"

Liễu Thành Tuyết bừng tỉnh hiểu ra, đồng thời âm thầm tự trách trong lòng.

Tiền bối suy nghĩ cho mình như thế, vậy mà mình còn muốn tay không bắt sói, muốn tiền bối trực tiếp nói tin tức cho bản thân, đúng là rất không nên.
Nàng hơi trầm ngâm, sau đó lấy ra một thanh trường kiếm có ánh sáng lưu chuyển từ trong không gian giới chỉ.
Nàng đưa thanh trường kiếm đến trước mặt Lý Vân, nhỏ giọng hỏi:
“Trên người vãn bối cũng không có nhiều vật có giá trị, thanh kiếm này là Linh Bảo Thượng Phẩm, không biết có thể lọt vào mắt tiền bối hay không?”
Trong lòng Liễu Thành Tuyết có hơi thấp thỏm.
Ở trong mắt nàng, thanh bảo kiếm này rất có giá trị.
Nhưng ở trong lòng tiền bối, nó đáng giá như nào thì có trời mới biết được.
Dù sao, ẩn sĩ cao nhân giống như tiền bối, dù có lấy ra vài món Thánh Binh, thậm chí Đế Binh, cũng không phải không được.
« Keng, phát hiện một kiện Linh Bảo Thượng Phẩm, có thể đổi 10 điểm thiên cơ! »
Bỗng nhiên, hệ thống đưa ra nhắc nhở.
Trong lòng Lý Vân máy động, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, thầm hỏi ở trong lòng,
"Hệ thống, điều tra vị trí của Đỗ Thiên Thương!"
« Điều tra vị trí của Đỗ Thiên Thương cần 5 điểm thiên cơ, điểm thiên cơ của kí chủ không đủ, không thể điều tra. »
"Ồ?"
Lông mày của Lý Vân hơi nhíu lại.
Chỉ cần 5 điểm?
Linh Bảo mà Liễu Thành Tuyết đưa trị giá 10 điểm thiên cơ. Nói như vậy, mình còn có thể ăn được 5 điểm thiên cơ tiền hoa hồng?
Lần này không lỗ!
Lý Vân không đổi sắc tiếp nhận Linh Bảo Thượng Phẩm từ trong tay Liễu Thành Tuyết, sau đó đổi thành điểm thiên cơ.
Có 10 điểm thiên cơ.
Lý Vân thầm nói trong lòng:
"Hệ thống, điều tra vị trí của Đỗ Thiên Thương."
« Danh tính: Đỗ Thiên Thương! »
« Thực lực: Thông Khiếu Cảnh trung kỳ! »
« Thế lực tương ứng: Cửu U Ma Tông! »
« Sư phụ: Trưởng lão Cửu U Ma Tông Dương Khâu! »

« Vị trí hiện giờ: Cách thành Đại Hoang năm trăm dặm về phía Bắc, trong Vô Danh Sơn Cốc. »
« Tình trạng hiện nay: Trạng thái trọng thương, đang bố trí Ngũ Ma Phệ Thiên Trận (Ấn vào để kiểm tra tình hình cụ thể) để đối kháng với Liễu Thành Tuyết. Đồng thời, Cửu U Ma Tông Dương Khâu đang trên đường tới, dự tính hai giờ sau đó sẽ đến. »
« Ấn vào để xem nhiều hơn. . . »
"Được lắm. . ."
Lý Vân cảm thán một câu.
Lần này không chỉ không lỗ, mà còn buôn bán lời không ít.
Không chỉ điều tra ra vị trí của Đỗ Thiên Thương, còn tiện tay chiếm được trận pháp độc nhất thuộc sở hữu của Cửu U Ma Tông, và phương pháp phá giải Ngũ Ma Phệ Thiên Trận.
Ngũ Ma Phệ Thiên Trận đã có từ rất sớm.
Tất nhiên cũng có phương pháp phá trận, thứ này không cần tốn điểm thiên cơ để thôi diễn, xem như là tặng phẩm phụ của hệ thống.
Xem xong giới thiệu về Đỗ Thiên Thương.
Dưới ánh mắt tha thiết của Liễu Thành Tuyết, Lý Vân lên tiếng.
"Hiện nay Đỗ Thiên Thương đang ở trong một sơn cốc cách năm trăm dặm về phía Bắc so với thành Đại Hoang, ngươi có thể tự mình đến tìm kiếm."
"Đa tạ tiền bối!"
Liễu Thành Tuyết rất vui mừng, vội vã đáp tạ.
Mặc dù năm trăm dặm không xa.
Nhưng dựa vào chính nàng tìm kiếm thì không biết phải tìm đến lúc nào, nhỡ may đối phương được cao nhân của tông môn cứu đi, lúc này sẽ trở thành trộm gà không được lại mất cả nắm gạo.
Vô duyên vô cớ tạo thêm một cường địch, mà còn là người trong ma đạo, lúc đó sợ rằng không có chỗ mà khóc.
Đối phương là loại không hề có ranh giới cuối cùng.
Bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay đánh lén.
Đáp tạ một tiếng.
Liễu Thành Tuyết liền muốn quay người rời đi.
"Chờ một chút."
Lý Vân lên tiếng.
"Tiền bối còn chuyện gì sao?"
Liễu Thành Tuyết quay người lại, có chút không hiểu.

"Nể tình ngươi là khách hàng đầu tiên của Thiên Cơ Lâu, ta sẽ nói thêm cho ngươi biết một tin tức."
Lý Vân mỉm cười nói.
Hắn vẫn hiểu được đạo lý khách hàng quen.
Dựa vào chiêu bài Liễu Thành Tuyết, còn lo lắng việc làm ăn của Thiên Cơ Lâu không nhộn nhịp sao?
"Lúc này Đỗ Thiên Thương đang bày ra Ngũ Ma Phệ Thiên Trận, mà ngươi chỉ có hai giờ. Nếu trong hai giờ mà không thể giết chết Đỗ Thiên Thương. . ."
"Người chết cuối cùng, nhất định sẽ là ngươi!"
Lý Vân nói.
"Hả?"
Nghe thấy vậy, cả người Liễu Thành Tuyết ngây ngẩn.
Hai giờ?
Trừ thời gian đi đường, còn phải phá vỡ Ngũ Ma Phệ Thiên Trận?
Không phải đang nói đùa sao?

Dịch: MB

Chương 4. Mưu Đồ Điểm Thiên Cơ!

Ngũ Ma Phệ Thiên Trận.
Đây chính là trận pháp hộ tông uy danh hiển hách của Cửu U Ma Tông.
Lúc này, Đỗ Thiên Thương bày ra Ngũ Ma Phệ Thiên Trận, tất nhiên là bị suy yếu vô số lần, nhưng không phải thứ mà người trẻ tuổi như nàng có thể phá vỡ.
Thực sự gặp được, ở trong trận pháp có thể giữ được một mạng là tốt lắm rồi.
Hơn nữa, thời gian lại chỉ còn hai giờ.
Liễu Thành Tuyết bỗng nhiên cảm thấy, cho dù mình có đi, đoán chừng cũng sẽ thất bại tan tác trở về, càng có khả năng là sẽ bị Đỗ Thiên Thương giết ngược lại.
Dù sao, mặc dù Đỗ Thiên Thương bị trọng thương, nhưng cũng không phải không có sức đánh một trận.

Kết hợp thêm trận pháp, chắc chắn mình không phải là đối thủ của đối phương.
"Sợ?"
Lý Vân liếc nhìn Liễu Thành Tuyết, nhàn nhạt nói:
"Thôi được."
"Ta có thể đưa ngươi một tin tức, trận pháp Đỗ Thiên Thương bày ra có khuyết điểm rất lớn, vào ở Tử Môn, ra Hưu Môn là có thể phá được trận pháp!"
"Vào Tử… Tử Môn?"
Liễu Thành Tuyết kinh hãi.
Vòng mạnh nhất của trận pháp chính là Tử môn, tiến vào từ đây, có thể nói thập tử vô sinh, mình xông vào đây, đừng nói đến phá trận, có thể sống sót đi ra hay không còn là ẩn số.
"Nếu sợ, ngươi có thể trở lại Đại La Kiếm Tông."
Lý Vân đưa tay chỉ ra bên ngoài, nói: "Hiện tại đã qua một khắc, thời gian để ngươi lựa chọn không còn nhiều!"
"Đi hay không đi, ngươi tự xem mà làm đi!"
Nói xong, Lý Vân vung ống tay áo.
Lập tức.
Liễu Thành Tuyết cảm thấy trước mắt tối sầm lại.
Chờ đến khi nàng hồi tỉnh lại, phát hiện mình đã ở bên ngoài thành Đại Hoang rồi.
" Rốt cuộc tiền bối là người thế nào?"
Hai mắt Liễu Thành Tuyết sáng lên.
Vẫy tay một cái đã đưa mình đến ngoài thành, loại thủ đoạn này là lần đầu tiên nàng gặp phải, chắc chắn hắn không hề thua kém so với sư tôn.
Ở một mức độ nào đó thì còn mạnh hơn không ít!
"Tiền bối là bậc cao nhân, tất nhiên sẽ không nói đùa với loại vãn bối như ta, lời hắn nói rất có thể là thật!"
Liễu Thành Tuyết thầm nghĩ.
Dùng một cái Linh Bảo Thượng Phẩm đổi được tin tức quan trọng như vậy.
Thấy thế nào cũng không thua thiệt!
Quan trọng là, nàng còn chiếm được phương pháp phá giải Ngũ Ma Phệ Thiên Trận!
Sau này đụng phải đệ tử Cửu U Ma Tông, nàng hoàn toàn có thể dựa vào phương pháp này để đối phó đối phương, chắc chắn có thể đánh đối phương

trở tay không kịp!
"Vãn bối Liễu Thành Tuyết, bái tạ ơn chỉ điểm của tiền bối!"
Liễu Thành Tuyết khom người hành lễ.
Hành lễ xong.
Nàng hóa thành một vệt sáng phóng lên trời, bay về phương Bắc của thành Đại Hoang.
. . .
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân lại tiếp tục nằm trên ghế dài, khóe môi nhếch lên nở một nụ cười.
"Lần này, trực tiếp kiếm lời năm điểm thiên cơ, không lỗ!"
Nhìn như tặng thêm cho Liễu Thành Tuyết hai tin tức.
Nhưng kỳ thật cũng không coi là gì.
Cả hai tin tức kia vốn là quà tặng thêm của hệ thống, không có quá nhiều giá trị đối với hắn, nhưng đối với Liễu Thành Tuyết thì lại đáng giá ngàn vàng.
Chỉ cần Lý Vân nói ít đi một cái, kết quả cuối cùng của Liễu Thành Tuyết sẽ không quá tốt.
Bất kể là Ngũ Ma Phệ Thiên Trận, hay là sư phụ Đỗ Thiên Thương đang chạy tới, Liễu Thành Tuyết đều chỉ có một con đường chết!
"Cũng không biết, năm điểm thiên cơ, có thể tăng thực lực lên bao nhiêu."
Trong lòng Lý Vân rất vui vẻ.
Nghĩ là làm.
Hắn lập tức lựa chọn tiêu tốn tất cả điểm thiên cơ đang có để tăng thực lực của mình.
[Keng!]
[Có lựa chọn tiêu tốn 5 điểm thiên cơ để tăng thực lực hay không?]
"Có!"
Vù!
Một giây sau.
Lý Vân liền cảm thấy, trong cơ thể mình bắn ra sức mạnh vô cùng vô tận, tràn khắp toàn thân, máu thịt, xương cốt, lục phủ ngũ tạng, toàn bộ đều xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.
Chỉ trong nháy mắt!
Lý Vân cũng cảm thấy, chính mình lấy được một loại thăng hoa không thể nào nói rõ, phiêu phiêu dục tiên, dường như cơ thể trải qua bao lần gọt dũa, tràn đầy sức mạnh nổ tung!

Phảng phất trong một chớp mắt, lại giống như qua trăm triệu năm.
Khi Lý Vân phục hồi tinh thần lại.
Hắn nhảy lên một cái, quan sát sự biến hóa của bản thân. Cơ thể trong suốt như ngọc, một luồng tiên linh khí vờn quanh, giống như tiên nhân xuống trần gian.
Dường như, bất cứ lúc nào cũng sẽ theo gió quay về.
" Hệ thống mở bảng cá nhân!"
Lý Vân nói.
[Danh tính: Lý Vân.]
[Thực lực: Đoán Thể ngũ trọng.]
[Thế lực tương ứng: Thiên Cơ Lâu.]
[Sư phụ: Không.]
[Công pháp: Không.]
[Thần thông: Không.]
[Điểm thiên cơ: Không.]
[Tình hình trước mắt:Trạng thái đỉnh cao.]
[Ấn vào xem thêm…]
"Một điểm thiên cơ tăng thêm 1 trọng thực lực sao?"
Lý Vân lẩm bẩm.
Hiện nay ở mức Đoán Thể ngũ trọng, hắn đã thỏa mãn.
Dù sao, Liễu Thành Tuyết đưa ra một món Linh Bảo Thượng Phẩm, cũng không tính là vật gì quý giá lắm, tương lai muốn tăng thực lực lên, chắc chắn không phải chỉ một hai điểm thiên cơ là có thể tăng lên.
Đến cảnh giới Đoán Thể cao hơn, chỉ sợ không phải cứ một điểm là tăng một trọng.
Nhìn phía sau công pháp và thần thông trống không, Lý Vân cảm thấy trọng trách thì nặng mà đường lại xa. Thực lực hiện nay, vẫn quá yếu khi đặt ở bên ngoài.
"Xem ra cần phải nghĩ biện pháp mở nguồn!"
Lý Vân thầm nghĩ.
Điểm thiên cơ có rất nhiều tác dụng: Thực lực, công pháp, thần thông, đan dược, binh khí, thậm chí cả điều tra thiên cơ đều cần đến điểm thiên cơ.
Chỉ dựa vào mỗi Liễu Thành Tuyết, căn bản sẽ không có quá nhiều điểm thiên cơ.
" Phải nghĩ chút biện pháp, lừa gạt vài lão tiền bối qua đây, kém nhất cũng phải là Thánh Tử hoặc Thánh Nữ của các Thánh Địa mới được."

Lý Vân ngồi ở trên ghế dài, trong lòng bắt đầu xuy xét.

Dịch: MB
Chương 5. Làm Sao Có Thể!

Phía Bắc thành Đại Hoang.
Bên trong Vô Danh Sơn Cốc.
Ở trung tâm sơn cốc, trên một tảng đá lớn.
Một người đàn ông mặc áo choàng đen ngồi xếp bằng, gương mặt bị che lấp, trong con ngươi hiện lên ánh sáng sắc lạnh, bên người có từng luồng sát ý màu đỏ kinh tâm động phách lưu chuyển.
"Tám nghìn dặm! Trọn vẹn tám nghìn dặm!"
Người này chính là Đỗ Thiên Thương, giọng nói của hắn rất băng lãnh, phảng phất truyền đến từ Cửu U Địa Ngục, khiến cho người ta phải sợ run.
"Ta chỉ giết vài đệ tử ngoại môn của Đại La Kiếm Tông, mà Liễu Thành Tuyết ngươi lại đuổi giết ta tám nghìn dặm, thiếu chút nữa đã làm cho ta bỏ mạng nơi hoang dã!"
"Lần này, nếu ngươi trở lại, nơi đây chính là mồ chôn xương của ngươi!"
Đỗ Thiên Thương nhìn lướt qua xung quanh.
Hắn đã bày ra Ngũ Ma Phệ Thiên Trận trong sơn cốc này.
Có trận pháp ở, dù cho có mười Liễu Thành Tuyết hắn cũng không sợ.
Dù sao, đây chính là trận pháp trấn phái của Cửu U Ma Tông.
Dù cho đã giản hóa vô số lần, nhưng uy lực vẫn không thể khinh thường.
Nếu như bị người bình thường phá đi, thế thì Cửu U Ma Tông cũng không cần lăn lộn ở Tu Luyện Giới nữa.
"Sư phụ cũng sắp đến rồi!."
Đỗ Thiên Thương liếm liếm khóe môi, nhìn về phía lệnh bài đỏ trong tay, trên mặt hiện lên nụ cười.
"Sớm biết như vậy đã không thông báo cho sư phụ."
Đỗ Thiên Thương lạnh lùng nói một câu.
Trước đó hắn bị Liễu Thành Tuyết truy sát rất chặt, cho nên không có thời gian bày binh bố trận, vạn bất đắc dĩ mới không thể làm gì khác hơn là thông báo để sư phụ tới cứu hắn.
Nhưng không nghĩ đến việc, chân trước thông báo xong, chân sau đã bỏ rơi được Liễu Thành Tuyết.

Để cho hắn thong dong bày ra trận pháp.
Kể từ đó, sư phụ hắn có tới hay không đã không có quá nhiều ý nghĩa.
Bằng vào bố cục của chính hắn, hoàn toàn có thể giết ngược đối phương.
"Ừm. . .?"
Trong lúc đang suy nghĩ.
Trong lòng Đỗ Thiên Thương hơi động, đứng dậy khỏi tảng đá, nhìn về phía chân trời đằng xa, khóe miệng lộ ra một nụ cười gằn.
"Đã đến rồi sao?"
"Còn nhanh hơn so với ta dự liệu của ta!"
"Hưu!"
Một đạo ánh sáng phá không bay đến.
Bầu trời Vô Danh Sơn Cốc đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu trắng.
"Tiền bối nói đúng, quả nhiên ngươi ở chỗ này!"
Quần áo Liễu Thành Tuyết bay phất phơ, đứng sừng sững giữa hư không, trong tay cầm một thanh trường kiếm, khoảnh khắc khi xuất hiện liền chém ra một kiếm.
"Thương!"
Kiếm quang như cầu vồng, cắt phá biển mây!
Một tiếng rít gào chói tai vang lên!
"Tiền bối?"
Trong lòng Đỗ Thiên Thương đầy nghi ngờ.
Tiền bối trong miệng Liễu Thành Tuyết là ai?
Chẳng lẽ có người biết mình bố trận ở nơi này?
Kiếm quang đã tới người làm hắn không kịp nghĩ quá nhiều, tay vội vàng bấm ấn quyết, quát lạnh:
"Ngũ Ma Phệ Thiên, khai trận!"
"Hống ——!"
Một tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc truyền ra.
Mặt đất nứt nẻ.
Trong vòng mười dặm xung quanh, ma khí cuộn trào mãnh liệt, hóa thành một mảnh Ma Hải màu đen bao la hùng vĩ, càn quét chín tầng trời, một loại sát ý vô hình đang hiển hiện!
Bên trong Ma Hải màu đen.
Năm con Cự Ma đứng sừng sững, trong đôi mắt đỏ chót tràn đầy sát ý bạo ngược.
Một con trong đó chìa tay ra bắt lấy kiếm quang, sau đó bóp nát bấy..

Ngũ Ma Phệ Thiên Trận đã mở ra!
Đỗ Thiên Thương thả lỏng một hơi.
Cái trận pháp này cho hắn lòng tin rất lớn, dù phía sau Liễu Thành Tuyết có cao nhân chỉ điểm thì hắn cũng không sợ, trừ khi đối phương tự mình đến đây!
Chỉ cần kéo dài tới khi sư phụ chạy tới, ai sống ai chết cũng khó nói!
"Ngũ Ma Phệ Thiên Trận?"
Sắc mặt Liễu Thành Tuyết không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng, lần nữa nói: "Xem ra tiền bối lại tính đúng, quả nhiên ngươi bày ra trận pháp này!"
Mỗi một bước đều giống như lời của tiền bối vậy.
Mọi hành động của Đỗ Thiên Thương.
Giống như con rối bị tiền bối điều khiển trong tay!
Vậy thì tất cả chuyện tiếp theo, chắc chắn. . . Sẽ không nằm ngoài dự liệu của tiền bối!
"Hai giờ đã qua hơn một nửa, không có thời gian để do dự nữa."
Liễu Thành Tuyết nhìn sắc trời, sau đó hít sâu một hơi, trên gương mặt hiện lên vẻ kiên định.
Nàng không hề do dự, trực tiếp xông về phía trận pháp, mà mục tiêu của nàng chính là Tử Môn của trận pháp!
"Liễu Thành Tuyết đang muốn chết sao?"
Đỗ Thiên Thương thấy Liễu Thành Tuyết làm như vậy, trong lòng rất khó hiểu.
Dù có là người không hiểu trận pháp, thì cũng biết được.
Trong trận pháp, Tử Môn là một vòng hung hiểm nhất, bất kỳ người nào đi vào đều sẽ thập tử vô sinh. Mà người có thể tìm đường sống trong chỗ chết, mấy nghìn năm cũng chưa chắc tìm thấy một người.
Không phải mỗi người đều có vận khí nghịch thiên, có thể đi ra khỏi Tử Môn.
"Nếu ngươi đã muốn chết thì ta sẽ giúp đỡ!"
Sắc mặt Đỗ Thiên Thương đầy hung ác, hai tay lại đánh ấn quyết.
Trong nháy mắt, một luồng khí thế Thiên Băng Địa Liệt bắn ra.
Sát khí vô hạn!
Năm con Cự Ma màu đen dường như bò ra từ Cửu U Địa Ngục, cùng nhau đưa tay ra, bao trùm bầu trời, trấn áp về phía Liễu Thành Tuyết.
"Ầm ầm!"

Thanh âm to lớn, xuyên kim nứt đá, tựa như biển gầm rung trời, như vô tận ngôi sao rơi xuống, khủng bố tới cực điểm!
"Oong!"
Hư không run rẩy, gần như sắp bị đập vỡ vụn.
Năm con Cự Ma ra tay, mặc cho thực lực Liễu Thành Tuyết nghịch thiên, vô địch cùng thời thế nào, cũng sẽ không thể đỡ được!
Sau một kích.
Bụi mù tan hết, thân hình của Liễu Thành Tuyết đã biến mất không còn dấu tích.
"Kết thúc như thế sao?"
Đỗ Thiên Thương chau mày.
Bị đuổi giết tám nghìn dặm, kết quả lại kết thúc bằng một màn hài kịch như vậy, tất cả làm cho hắn có cảm giác không chân thật.
"Dù sao Liễu Thành Tuyết cũng là Tam đệ tử của Chưởng giáo Đại La Kiếm Tông, làm sao lại ngu si như thế được?"
Đỗ Thiên Thương không nghĩ ra.
Sớm biết như vậy thì mình tội gì lại bị đuổi giết chật vật như thế?
"Không đúng!"
Đột nhiên.
Một cảm giác nguy cơ xông lên đầu, thân hình Đỗ Thiên Thương chợt lui lại. Khi hắn mới vừa thối lui không đủ ba tấc, một đạo kiếm quang đã xẹt qua người.
Nếu không phải mình phản ứng nhanh, một kiếm vừa rồi đã chém hắn thành hai đoạn!
Dù vậy.
Trên người hắn vẫn xuất hiện một vết kiếm.
Dòng máu màu đỏ sậm phun ra ngoài, nhiễm đỏ quần áo.
"Làm sao có thể!"
Hai mắt Đỗ Thiên Thương trợn tròn, bên trong đều là vẻ không thể tin nổi, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía kiếm quang bay tới.
Chỉ thấy, Liễu Thành Tuyết ở trong trạng thái hoàn hảo không chút tổn hại!
Vào lúc này, Đỗ Thiên Thương đã không còn quan tâm đến thương thế trên người.
Hắn nhìn chằm chằm Liễu Thành Tuyết đứng ở Hưu Môn, gằn từng chữ:
"Làm sao ngươi phá giải được Ngũ Ma Phệ Thiên Trận?"

Dịch: MB

Chương 6. Là Ai!

Chương trước Chương sau

Ngũ Ma Phệ Thiên Trận uy danh hiển hách, thanh danh gây chấn động cả Tu Luyện Giới, nhưng cũng không phải không có cách phá giải.

Một ít Đại Tông Sư trận đạo liên thủ, tốn chút thời gian, vẫn có khả năng phá vỡ.

Chứ đừng nói là bản đơn giản hóa.

Nhưng mà, Liễu Thành Tuyết là ai?

Tam đệ tử của Đại La Kiếm Tông!

Đi theo đường kiếm tu, ngoại trừ kiếm thuật thì tri thức về luyện đan, luyện khí và trận pháp, gần như là con số không!

Nhưng một người như vậy.

Ở trong Ngũ Ma Phệ Thiên Trận lại không có chút hao tổn nào, xông qua nơi quan trọng của trận pháp.

Lần này, xem như nàng đã phá giải!

Kiểu phá giải này, không phải là dựa vào sức mạnh để phá hủy trận pháp, mà là hiểu rõ trận pháp, xông vào từ chỗ yếu nhất. Tri thức trận pháp của nàng, tất nhiên phải ở trên người đã bố trí trận pháp này!

"Tiền bối nói đúng, trận pháp của ngươi thiếu sót quá lớn!"

Liễu Thành Tuyết lạnh giọng nói.

Mỗi trận pháp đều có chỗ thiếu sót.

Nhưng rất ít người có thể tìm được chỗ thiếu sót khi sát cơ của trận pháp rơi xuống, cho dù tìm được rồi, có thể xông lên hay không cũng là một vấn đề.

Bởi vì có Lý Vân nhắc nhở, nên Liễu Thành Tuyết mới có thể ung dung phá giải trận pháp như vậy.

"Tiền bối?"

Đỗ Thiên Thương như rơi vào hầm băng.

Vừa rồi hắn còn không để trong lòng

Giờ phút này, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, hắn đột nhiên hiểu rõ rồi.

Đằng sau Liễu Thành Tuyết chắc chắn có một vị Đại tông sư trận đạo, mặc dù không vào trận, chỉ đứng ngoài nhìn đã có thể tìm được điểm yếu trí mạng của trận pháp.

Nhãn lực này… Quả thực không thể tưởng tượng nổi!

"Tiền bối mà Liễu Thành Tuyết nói đến là ai? Hắn làm như vậy vì cái gì?"

Trên trán Đỗ Thiên Thương đổ mồ hôi lạnh.
Mất đi con át chủ bài, trong lòng hắn không khỏi luống cuống.
"Ngươi nên lên đường!"
Liễu Thành Tuyết không trả lời, nàng rút trường kiếm trong tay ra chém.
Ánh kiếm như cầu vồng.
Trời đất mờ mịt.
Tạo thành một đường gợn sóng, như phù văn đại đạo, bao phủ bốn phương tám hướng.
"Ngươi dám!"
Đỗ Thiên Thương nhanh chóng lùi lại, gương mặt nghiêm túc, trong miệng quát to: "Sư phụ ta đang chạy tới đây, chờ người đến thì ngươi chắc chắn phải chết!"
"Bây giờ ngươi chạy đi còn kịp!"
"Sư phụ ngươi sao?"
Liễu Thành Tuyết không hề kinh sợ, nhàn nhạt nói: "Thảo nào tiền bối nói ta chỉ có hai canh giờ, vừa rồi ta còn có chút nghi ngờ, hóa ra là sư phụ ngươi chạy đến."
"Cái gì!"
Đỗ Thiên Thương bối rối.
Rốt cuộc tiền bối là ai?
Mẹ nó!
Gài bẫy ta nữa à!
Làm sao tất cả mọi thứ của ta, dường như đã được an bài rất rõ ràng?
"Xùy!"
Lại chém thêm một kiếm, phốc một tiếng, máu bắn tung tóe trên người Đỗ Thiên Thương. Hắn vốn không phải là đối thủ của Liễu Thành Tuyết, nếu không đã không bị đuổi giết tám nghìn dặm, trước mắt đã mất đi trận pháp chống đỡ, tốc độ thất bại còn nhanh hơn dự tính.
"Song Dương Thần Phong!"
Liễu Thành Tuyết đứng giữa không trung, sừng sững bất động, ánh sáng của trường kiếm trong tay càng chói lọi hơn, biến thành một đường quỹ tích huyền ảo.
"Vù!"
Hai vòng mặt trời từ từ bay lên, vạn đạo kiếm quang nở rộ, giống như Mặt trời trên chín tầng mây
"Chém!"

Liễu Thành Tuyết quát nhẹ một tiếng, trường kiếm đẩy mạnh hai vầng mặt trời tiến lên, giống như một vị nữ Chiến Thần đang tuần tra thiên hạ, đẩy hai vầng mặt trời giáng xuống từ không trung.
Sức mạnh nóng bỏng bùng nổ, không thể chống đỡ!
"Không!"
Đỗ Thiên Thương kêu to đầy tuyệt vọng.
Trước đó hắn bị thương là do gặp chiêu này.
Bây giờ hắn vẫn đang bị thương, lại gặp chiêu này lần thứ hai, căn bản không có sức chống cự.
Đỗ Thiên Thương lấy ra một lá cờ màu đen, dài ra theo gió, che phủ mấy chục mét xung quanh, muốn ngăn hai vầng mặt trời. Nhưng trong tích tắc khi chạm nhau, nó lại như băng tuyết gặp phải ánh nắng, hai lá cờ đen đã bị tan biến thành hư vô.
"Oanh!"
Một tiếng vang thật lớn.
Nhấn chìm tất cả.
Đỗ Thiên Thương còn chưa kịp kêu thảm thiết đã biến thành hư vô.
"Phù…!"
Liễu Thành Tuyết thở phào một hơi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Một đòn vừa rồi đã làm chân nguyên tiêu hao gần hết, nàng cũng không chịu nổi, thế nhưng đôi mắt của nàng lại rất sáng lạn.
Những gì diễn ra đều giống như lời tiền bối nói.
Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua phía chân trời.
Lúc này nàng đã có thể cảm nhận được, có một nguy cơ rất lớn đang lao nhanh từ phía xa tới đây, đó là trực giác của người tu luyện.
Mặc dù chủ nhân của mối nguy còn chưa tới, nhưng đã khiến nàng như rơi vào hầm băng.
"Tới thật nhanh!"
Trong lòng Liễu Thành Tuyết vô cùng khiếp sợ.
Nếu như nàng chạy về Đại La Kiếm Tông, chỉ sợ mới được nửa đường đã bị sư phụ Đỗ Thiên Thương chặn giết rồi.
Một người trẻ tuổi như nàng, làm sao có thể chạy nhanh hơn người thế hệ trước?
Dù cho hiện tại báo cho trưởng bối trong sư môn, chắc mình cũng không kiên trì được đến khi đối phương tới cứu.
Lúc này, đường tắt duy nhất chính là quay về thành Đại Hoang!

Nghĩ đến vị tiền bối thần bí kia.
Trong lòng Liễu Thành Tuyết được tiếp thêm không ít sức mạnh.
Thực lực của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu nhất định vượt qua sư phụ Đỗ Thiên Thương, nhưng nàng không xác định được là tiền bối có bảo vệ nàng hay không.
"Đi thành Đại Hoang trước rồi nói sau."
Liễu Thành Tuyết lẩm bẩm trong lòng.
Mặc dù tiền bối khó mà bảo vệ mình, nhưng có tiền bối ở đó, sư phụ Đỗ Thiên Thương cũng không dám làm xằng làm bậy ở thành Đại Hoang.
Hạ quyết tâm.
Liễu Thành Tuyết không chút do dự, nhanh chóng bay về phía thành Đại Hoang
…
Một phút sau.
Bầu trời Vô Danh Sơn Cốc.
Không khí vặn vẹo
Một luồng khí thế kinh khủng tràn ra giống như thủy triều, bao phủ cả bầu trời.
"Đạp! Đạp! Đạp!"
Một lão giả mặc áo đen, già nhưng vẫn tràn đầy sinh khí, thân hình gầy gò, chắp hai tay sau lưng, bước từng bước từ trong hư không đi tới, một bước là mấy ngàn dặm.
Mới vừa rồi còn cách vạn dặm, đi hai ba bước, đã tới bầy trời trên sơn cốc.
Mặt lão giả âm trầm như nước, ánh mắt liếc một cái xuống phía dưới sơn cốc, một luồng chấn động khiến cho người ta hít thở không thông, đánh xuyên hư không trong phạm vi trăm dặm, mặt đất lún xuống, núi non cũng sụp đổ.
Một cảnh tượng diệt thế.
"Ầm ầm!"
Lão giả vẫn không nhúc nhích, nhưng lại đàn áp cả trời đất, làm cho cả một phần hư không không chịu nổi sức nặng, phát ra âm thanh đáng sợ.
"Là ai!"
Giọng nói khàn khàn, phảng phất hai mảnh gỗ đang ma sát với nhau.
Khiến người ta tê cả da đầu.
Không rét mà run.

Dịch: MB

Chương 7. Bảo Sư Phụ Ngươi Đến Đón Về!

Dương Khâu!

Trưởng lão Cửu U Ma Tông!

Bên trong Cửu U Ma Tông, không nói đến nhất ngôn cửu đỉnh thì đấy cũng là một nhân vật có thực quyền. Thuở thiếu niên, từng tranh giành vị trí Thánh Tử của Cửu U Ma Tông.

Mặc dù thất bại nhưng chưa từng có ai xem thường thực lực của ông ta.

"Nghìn năm không đặt chân lên trần thế, con người thế gian đã quên mất uy danh của lão phu rồi sao?"

Lửa giận trong lồng ngực Dương Khâu nổi bừng bừng như một ngọn núi lửa sắp phun trào, ma khí khiếp người bao phủ cả trăm dặm, hóa thành một vùng Ma Vực.

“Không ngờ lại có người dám cả gan giết ái đồ của lão phu!"

"Bất kể ngươi là người phương nào, lão phu tất báo thù này!"

Bàn tay của Dương Khâu vươn ra.

Hư không phía bên dưới vặn vẹo, một đạo kiếm ý bị hắn hút ra.

Kiếm ý vô cùng yếu ớt nằm trong lòng bàn tay hắn như ngọn nến trong gió, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

"Đại La Kiếm Tông!"

Nhìn kiếm ý trong lòng bàn tay.

Con mắt của Dương Khâu càng thêm rét lạnh.

Năm ngón tay bóp chặt.

Thịch một tiếng, kiếm ý bị hắn bóp nát thành hư vô.

Ngay sau đó.

Hai mắt Dương Khâu mở ra, rồi lại đóng, đôi mắt cay nghiệt đảo qua vùng hư không, chẳng mấy chốc hắn đã xác nhận được một phương hướng.

"Chạy đến thành Đại Hoang rồi sao?"

. . .

Phía bên kia.

Liễu Thành Tuyết hoảng hốt lo sợ.

Nàng cảm nhận được luồng ma ý ở đằng sau, chủ nhân của nó chắc chắn là một nhân vật cấp Thánh Chủ.
Người như vậy.
Thực lực cực kỳ kinh khủng.
Căn bản không phải là người mà nàng có thể ứng đối.
Đối phương muốn giết nàng, chỉ một ý niệm trong đầu cũng đủ rồi, chẳng cần phải động tay động chân.
Dù cho xa cách nhau năm trăm dặm, nàng đều cảm thấy như có kim đâm trên lưng.
Khoảng cách ấy.
Đối với nhân vật cấp Thánh Chủ thì không là gì cả, trong nháy mắt là có thể chạy tới nơi.
Điều may mắn là.
Nàng đã đi vào thành Đại Hoang.
Thiên Cơ Lâu đã gần trong gang tấc.
"Tiền bối, tiền bối!"
Liễu Thành Tuyết xông vào trong Thiên Cơ Lâu, la to thất thanh.
"Về rồi à?"
Tại đại sảnh Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân nằm vắt ngang trên chiếc ghế dài, tay cầm một quyển sách rồi đọc nó một cách hăng say, có vẻ như đã hai canh giờ hắn chưa đổi tư thế.
Đối với sự có mặt của Liễu Thành Tuyết, hắn không có chút ngạc nhiên nào cả.
"Tiền bối biết ta sắp quay lại sao?"
Trong lòng Liễu Thành Tuyết trở nên vui vẻ.
Tiền bối quả nhiên là tiền bối!
Mọi thứ đều trong dự liệu của hắn, việc mình quay lại nói không chừng tiền bối sớm đã dự tính được rồi!
Thấy dáng vẻ rỗi rãi của Lý Vân, nỗi thấp thỏm vẫn luôn trong lòng Liễu Thành Tuyết cuối cùng cũng buông xuống, tiền bối không hề đuổi mình đi ngay.
Thái độ này đã truyền đạt cho nàng một điều.
Hắn muốn bảo vệ mình!
"Ngoại trừ thành Đại Hoang, ngươi còn có nơi nào để đi không?"
Lý Vân đưa tay lật một trang sách, từ tốn hỏi.

Mặc dù thực lực của hắn hiện giờ không cao, cũng không quá am hiểu Tu Luyện Giới, nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu, một người trẻ tuổi như Liễu Thành Tuyết làm sao có thể là đối thủ của sư phụ Đỗ Thiên Thương.
Dù có thể tính là thiên kiêu, có thể khiêu chiến vượt cấp, nhưng cũng không thể vượt cấp quá nhiều, quan trọng hơn chính là Liễu Thành Tuyết không phải loại thiên kiêu nghịch thiên kia.
Nàng chỉ được coi là một thiên tài, khoảng cách đến thiên kiêu yêu nghiệt vẫn còn cả chặng đường dài.
Nếu không.
Nàng cũng sẽ không chỉ là một Tam đệ tử.
Xét theo từng phương diện thì việc Liễu Thành Tuyết chống lại sư phụ Đỗ Thiên Thương chỉ có đường chết.
Chỉ cần Liễu Thành Tuyết không ngu ngốc thì chính nàng chắc hẳn sẽ hiểu, ngoài thành Đại Hoang ra sẽ không có con đường thứ hai.
Mà tiến triển của chuyện này cũng giống với dự liệu của Lý Vân.
"Xin tiền bối cứu ta, Đại La Kiếm Tông tất có hậu báo!"
Liễu Thành Tuyết vô cùng cung kính cầu xin.
Tiền bối đồng ý ra tay là một chuyện, thái độ của mình là một chuyện khác nữa.
Nếu như bản thân không có nổi một thái độ thì có chút làm người ta thất vọng đau khổ, cũng có khả năng khiến tiền bối không vui.
"Chuyện nhỏ mà thôi."
Lý Vân hài lòng liếc nhìn Liễu Thành Tuyết, trong lòng thầm nghĩ: Liễu Thành Tuyết này, cũng khá lễ phép.
"Chỉ cần ngươi không ra khỏi Thiên Cơ Lâu, ta đảm bảo ngươi không xảy ra chuyện gì."
"Đa tạ tiền bối!"
Liễu Thành Tuyết vui mừng khôn xiết.
"Đừng vui mừng quá sớm. . ."
Lý Vân đóng cuốn sách lại, quay đầu nhìn sang, lên tiếng: "Ta có một yêu cầu."
"Không biết tiền bối có yêu cầu gì?"
Liễu Thành Tuyết ngây người.
"Bảo sư phụ ngươi qua đây đón ngươi trở về."
Lý Vân thuận miệng nói.

Thân phận của Liễu Thành Tuyết vẫn thấp hơn một chút, chỉ được xem như một thiên kiêu trẻ tuổi, dựa vào tiếng tăm của nàng để khai hỏa Thiên Cơ Lâu thì quá chậm và gian nan.
Nhưng mà sư phụ của Liễu Thành Tuyết thì không như thế.
Chưởng giáo Đại La Kiếm Tông!
Chỉ cần hắn tới đây, Lý Vân tự tin chỉ cần nói qua loa vài câu là có thể kiếm được vô số điểm thiên cơ rồi!
Nghĩ với danh phận Tam đệ tử của Liễu Thành Tuyết, chắc cũng đủ để Chưởng giáo Đại La Kiếm Tông đích thân đi một chuyến rồi nhỉ!.
"Hả?"
Gương mặt xinh đẹp của Liễu Thành Tuyết trắng nhợt.
Có chút giống như khi phạm lỗi ở trường bị gọi cho phụ huynh.
"Tại… tại sao?"
Liễu Thành Tuyết yếu ớt hỏi.
“Ngươi đã quên Thiên Cơ Lâu là nơi để làm gì rồi hả?"
Lý Vân đưa tay cuộn tròn quyển sách, chỉ ra ngoài cửa, nói: "Chỗ này là nơi làm ăn."
"Trước kia ngươi ở đây mua tin tức của Đỗ Thiên Thương, là giao dịch."
"Hôm nay. . ."
"Ta cứu ngươi một mạng, tất nhiên cũng là giao dịch. Đợi sư phụ ngươi tới, giao dịch giữa chúng ta sẽ thanh toán xong."
"Vãn bối. . . hiểu rồi. . ."
Liễu Thành Tuyết mím môi, khẽ gật đầu.
Nàng lấy ra một khối ngọc thạch từ trong nhẫn trữ vật, nhập một dòng tin nhắn, nhanh chóng truyền đi.
Sau khi tin nhắn được gửi đi
Chẳng biết tại sao.
Trong lòng Liễu Thành Tuyết lại dâng lên một cảm giác không ổn.
Có vẻ như, sau khi sư phụ mình đến sẽ gặp phải chuyện không hay.

Dịch: MB

Chương 8. Mạng Nhỏ Được Bảo Vệ!

Chương trước Chương sau

Đêm lạnh như nước.
Bên ngoài thành Đại Hoang.
Một tầng sương mù màu đen từ bốn phương tám hướng đang cuốn đến đây.
Chẳng mấy chốc.
Toàn bộ thành Đại Hoang đã bị nó bao phủ.
Một luồng khí tức kiềm chế khó có thể diễn tả bằng lời phủ xuống vai từng người, dường như mọi người đều vác theo một ngọn núi lớn trên lưng, bị ép tới không thở nổi.
"Chuyện gì vậy?"
Thành Đại Hoang.
Trong đại điện Thành chủ.
Một người đàn ông trung niên có vóc người tròn trĩnh đang tu luyện, cảm nhận được luồng khí tức này, hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, ánh mắt bất an nhìn lên cao.
"Đại nhân, không. . . không xong rồi!"
Lúc này, một tên hộ vệ chạy vào, kêu lớn.
"Xảy ra chuyện gì? Nói mau!"
Thành chủ thành Đại Hoang đứng dậy, nhanh chóng hỏi.
"Vừa rồi trong thành không biết vì sao lại bị một đám sương đen che phủ, ai nấy đều bị đè chặt tại chỗ, đến người có thực lực thấp cũng không cách nào động đậy!"
Hộ vệ kinh hoàng bẩm báo.
"Tiêu rồi!"
Nghe đến đây.
Thành chủ thành Đại Hoang chợt lạnh cả người, tựa như rơi vào hầm băng.
Vào lúc này.
Hắn làm không biết rằng bản thân đã gặp phải vận đen tám đời, đụng phải cao nhân Ma đạo rồi.
Trong Tu Luyện Giới.
Những chuyện như giết người hàng loạt quá thường gặp rồi.
Cũng chả có gì lạ khi một số người trong Ma đạo hiến tế một tòa thành, một Tông môn, hay một Thánh địa.
Thành Đại Hoang của hắn, dân chúng không quá vài trăm ngàn, ở vào khu vực hoang vắng, có bị người trong Ma đạo để mắt tới cũng là hợp tình hợp lý.
Ngay cả khi bị diệt, chắc cũng chẳng có người nào quản.

Suy cho cùng.
Bọn họ không có người đứng sau.
"Thành chủ. . . Chúng ta làm sao bây giờ?"
Hộ vệ nuốt nước bọt, khô khốc hỏi.
"Làm sao? Sao ta biết được phải làm thế nào?"
Thành chủ thành Đại Hoang hoang mang lo sợ.
Nếu người ta đã dám đến, thì hoàn toàn nắm chắc mọi thứ. Bản thân hắn chỉ là một Thành chủ của thành trì nho nhỏ, đối đầu với người ta chỉ có thập tử vô sinh!
"Đạp!"
Lúc này, một loạt tiếng bước chân vang vọng trong lòng mọi người.
Giống như nó đang đạp lên trái tim của mỗi người, làm cho tim của bọn họ suýt nữa ngừng đập.
Dưới ánh trăng.
Dương Khâu mặc một bộ đồ đen, con ngươi sâu thẳm, sợi tóc trắng tuyết bay phấp phới, bước ra từng bước một trong hư không.
Đi theo sự có mặt của hắn, là sát ý khiếp người đang cuộn trào mãnh liệt.
Vào lúc này.
Rất nhiều tu sĩ, da nẻ rạn nứt, ngũ tạng tổn thương, thần hồn muốn vỡ ra, xương cốt đều sắp tan rã.
Sát khí vô hạn!
Ai nấy cũng đều khiếp sợ muốn thoát khỏi nơi đây nhưng hai chân như bị đổ chì, còn không nhấc lên được chớ đừng nói đến là bỏ chạy.
"Nhân vật cấp Thánh...Thánh Chủ...!"
Thành chủ thành Đại Hoang cảm giác da đầu mình đều đang tê dại.
Sợ hãi vô cùng vô tận.
Thành Đại Hoang nhỏ nhoi này của mình có tài đức gì mà làm cho một nhân vật cấp Thánh Chủ để mắt tới chứ?
Loại người này.
Ở bất kỳ Thánh địa nào cũng sẽ là nguồn sức mạnh hàng đầu, đối phó thành Đại Hoang bọn họ, chỉ cần một ánh mắt là đủ.
Vô số người vì để lấy lòng đối phương mà sẽ giành giật diệt thành Đại Hoang của hắn!
"Tiền bối. . . !"
Thành chủ Đại Hoang nặn ra một nụ cười còn khó nhìn hơn so với khóc, bước ra từ đại điện, lên trên cao cúi người thi lễ với Dương Khâu.

Thái độ cực kỳ cung kính, đã không còn khác biệt với mức quỳ liếm nữa.
"Không biết tiền bối đại giá quang lâm, tại hạ không tiếp đón từ xa, xin tiền bối chớ trách. Nếu có chỗ nào dùng đến tại hạ, xin tiền bối cứ việc phân phó!"
Thành chủ Đại Hoang mở miệng nói.
Trong lòng hắn thấp thỏm không yên.
Đối mặt với một nhân vật khủng thế này, đến cả ý nghĩ bỏ chạy hắn cũng không dám có, trốn tức phải chết, cố gắng ở lại còn có mạng để sống.
"Hửm?"
Dương Khâu nghe thấy vậy thì quay đầu nhìn lại.
Ánh mắt của hắn như một ngọn núi ma, trong thoáng chốc đã đè ép Thành chủ Đại Hoang nằm rạp xuống đất.
Bịch!
Thành chủ Đại Hoang rơi xuống đất, bụi bay tung tóe. Không chỉ không có chút bất mãn nào, trái lại hắn vẫn còn giữ được nụ cười.
"Cút!"
Dương Khâu nhàn nhạt nói.
Chữ này thốt ra khỏi miệng hắn như thiên lôi vang dội, nổ ầm ầm, rất nhiều người nghe được liền hộc ra máu tươi.
Dù cho trong lồng ngực Thành chủ Đại Hoang cũng không chịu nổi.
Nhưng ánh mắt của hắn lại sáng lên.
Một chữ "cút" êm tai như âm thanh của tự nhiên.
Hắn biết.
Cái mạng nhỏ của mình đã được đảm bảo rồi!
Nhân vật cấp Thánh Chủ này rất có thể không có hứng thú gì đối với thành Đại Hoang, hắn đến đây chắc là có nguyên nhân khác!
Nghĩ thông nguyên nhân hậu quả rồi.
Tâm trạng kinh hoàng của Thành chủ Đại Hoang bắt đầu biến mất, theo đó là lòng hiếu kỳ cực lớn dâng lên.
Có thể khiến nhân vật cấp Thánh Chủ đích thân đi một chuyến, thế thì phải là chuyện lớn lắm nhỉ?
"Xoạt! Xoạt! Xoạt!"
Dương Khâu sải bước vào trong hư không.
Nhịp chân rất chậm nhưng lại rất chắc chắn, mục tiêu cũng vô cùng rõ ràng.
Hắn đi từ trên cao xuống, đứng trên một con đường, ở trước mặt hắn là một tòa lầu các tràn đầy nét cổ xưa đứng sừng sững. Rất dễ để nhận biết, bởi

ngay phía trên cửa ra vào là một bảng hiệu.
Thiên Cơ Lâu!
"Phê m Dương Đoạn Ngũ Hành, Khán Chưởng Trung Nhật Nguyệt! Thông Cổ Kim Hiểu Lục Hợp, Tàng Tụ Trung Càn Khôn!"
"Thiên Cơ Khả Trắc?"
Nhìn thấy này câu đối này, mặt Dương Khâu không đổi sắc, lãnh đạm nói một câu: "Khẩu khí cũng không nhỏ, nhưng ngươi tưởng có thể dọa được lão phu sao?"
Hắn là nhân vật cấp Thánh Chủ, khoảng cách với Thánh Nhân chỉ có một đường, cũng không dám nói có thể nhìn thấu thiên cơ.
Thiên Cơ Lâu ẩn giấu ở thành Đại Hoang nhỏ bé này, có tư cách gì nói như vậy?
"Hừ!"
Dương Khâu khịt mũi một tiếng.
Đi nhanh vào bên trong Thiên Cơ Lâu.
Vừa rồi hắn cảm nhận được người của Đại La Kiếm Tông đã giết đồ nhi của hắn biến mất trước cửa lầu các này.
Xem ra.
Kẻ đó nhất định núp trong đây rồi!
Cho dù bên trong là núi đao biển lửa, hắn cũng phải xông vào một lần!

Dịch: MB

Chương 9. Ngươi Đang Đùa Ta Sao?

"Thiên Cơ Lâu?"
Thành chủ thành Đại Hoang cũng nhìn thấy tòa lầu các kia.
Hắn rất tò mò.
Từ khi nào thành Đại Hoang lại có thêm một kiến trúc như vậy, cho tới giờ hắn chưa từng nghe nói qua.
Lắc đầu.
Thành chủ thành Đại Hoang ném những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, vẫn bảo trì tư thế cung kính, đứng yên tại chỗ, bởi vì vị nhân vật cấp Thánh Chủ kia còn chưa đi.

Hắn không dám có chút buông lỏng nào.
Nếu chọc đối phương bất mãn, phất tay một cái là thành Đại Hoang sẽ không có.
. . . .
Thiên Cơ Lâu.
Dương Khâu đi vào bên trong.
Ngay lập tức hắn đã thấy được một gã thanh niên áo xanh nằm trên ghế dài.
Nhìn từ bề ngoài thì đối phương chỉ là một người thường, trên người không có chút linh khí nào. Nhưng quỷ dị chính là, trên người đối phương lại có một tia đạo vận.
Tuy rất nhạt, nhưng vẫn để hắn cảm ứng được.
"Người của Đại La Kiếm Tông có ở nơi đây không?"
Dương Khâu chắp hai tay sau lưng, khí độ uy nghiêm, có một loại khí thế vô thượng, khiến người ta không dám nhìn thẳng.
"Dương Khâu?"
Lý Vân buông quyển sách trên tay xuống, nhìn về phía người tới, khóe miệng hiện lên một nụ cười.
Trong giây phút hắn ngẩng đầu lên.
Màn sáng màu xanh lam hiện lên trước mặt, tất cả thông tin về Dương Khâu đều xuất hiện.
« Danh tính: Dương Khâu. »
« Thực lực: Thiên Nguyên Cảnh đỉnh phong (Cấp Thánh Chủ đỉnh phong) »
« Thế lực tương ứng: Cửu U Ma Tông. »
« Công pháp: Cửu U Phục Thiên Điển, Ma Hồn Độ, Cuồng Ma Khiếu Thiên Kinh. . . »
« Thần Thông: Ma Nhãn Quan Tâm Thuật, Quỷ Thần Tam Trảm, Tà Chỉ Phá Thiên, Tà Nguyệt Thiên Hoa, U Huyễn Cửu Huyền Chưởng, Cửu U Thí Thiên. . . . »
« Binh khí: Thiên Ma Tán (Cấp Thánh Chủ), Phược Hồn Đoạt Mệnh Tỏa (Cấp Thánh Chủ), Cửu Huyền Châu (Cấp Thiên Tượng), Ma Vân Lý (Cấp Thiên Tượng). . . »
« Tình hình trước mắt: Trạng thái tột cùng! Bởi vì đồ nhi chết, trong cơn giận dữ, muốn nhanh chóng tra ra hung thủ sau màn, sau đó chém thành muôn mảnh. . . »
« Ấn vào để xem thêm. . . »

Nhìn xong giới thiệu về Dương Khâu.
Khóe mắt Lý Vân giật một cái.
Đây là một con cá lớn!
Thứ tốt trên người thật sự rất nhiều, để cho hắn có một loại xúc động muốn đánh cướp.
Nhưng nghĩ đến danh tiếng của Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân chật vật nhịn xuống, bưng lên chén trà trước mặt, nhẹ khẽ nhấp một ngụm, cuối cùng đã nhịn lại xung động muốn cướp bóc.
"Người của Đại La Kiếm Tông có ở đây hay không?"
Dương Khâu nhăn mày, lần thứ hai lên tiếng hỏi.
Hai mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Lý Vân. Chẳng biết tại sao, trong lòng bỗng dâng lên một loại cảm giác nguy cơ. Trong giây phút vừa rồi, thiếu chút nữa hắn đã muốn chạy trối chết.
May mắn là.
Cái loại cảm giác này chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, rất nhanh đã mất hút.
Cũng bởi vì cảm giác này, cho nên hắn không lựa chọn ra tay trước, mà dự định quan sát tình hình đã.
"Dương đạo hữu ngồi xuống trước đã."
Lý Vân phất tay, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái ghế.
"Việc buôn bán mà, không cần vội."
"Việc buôn bán gì!?"
Dương Khâu không hề ngồi, vẫn đứng im tại chỗ, trầm giọng nói: "Lão phu đang hỏi ngươi, người của Đại La Kiếm Tông có ở đây không? Nếu ở đây, tốt nhất ngươi nên giao ra."
"Nếu không... Đừng trách lão phu vô tình!"
"Ồ?"
Lông mày Lý Vân nhíu lại, buồn cười nói: "Thiên Cơ Lâu mở cửa buôn bán, tất nhiên là làm buôn bán tin tức rồi. Nếu ngươi hỏi ta người của Đại La Kiếm Tông ở nơi nào."
"Đây không phải là đang làm giao dịch sao?"
"Chẳng lẽ, ngươi không tính giao dịch, mà là muốn cướp đoạt tin tức?"
Lý Vân vui vẻ.
Vừa rồi còn đang nghĩ làm sao cướp đoạt Dương Khâu.
Không đợi hắn động thủ, đối phương đã đưa nhược điểm tới. Nếu như đối phương ra tay trước, vậy thì không thể trách mình được, có đoạt của hắn cũng không ai nói được gì!

"Làm sao?"
Dương Khâu cười lạnh, trong mắt nở rộ hàn quang, hắn lạnh lùng nói:
"Ngươi cho rằng, lão phu không dám. . . Ừ ? Không đúng!"
Thân là người trong ma đạo.
Loại chuyện lừa gạt người, nếu như chưa từng làm qua thì quá thất bại.
Dương Khâu là Trưởng lão Cửu U Ma Tông, đừng nói giết người cướp của, chính là săn giết Thánh Tử cũng đã làm qua. Chỉ là một cái Thiên Cơ Lâu, hắn nói diệt thì diệt, con mắt sẽ không nháy một cái.
Nhưng ngay khi ý nghĩ này hiện lên, một luồng cảm giác nguy cơ to lớn tiến đến.
Ngay lập tức Dương Khâu liền mê muội.
Thân là nhân vật cấp Thánh Chủ, trực giác của hắn rất nhạy bén, chẳng bao giờ phạm sai lầm. Nếu dự cảm xấu này đã xuất hiện, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm.
Hắn quay đầu nhìn về phía Lý Vân, phát hiện đối phương lại nhìn mình với ánh mắt nóng bỏng.
Bỗng nhiên rùng mình một cái.
Không thích hợp!
Có gì đó rất không đúng!
Thiên Cơ Lâu này, dường như không hề đơn giản như mình nghĩ!
"Nếu đạo hữu nói đến giao dịch, vậy không biết phải giao dịch thế nào?"
Phát hiện không đúng.
Dương Khâu cứng ngắc nở nụ cười, cúi người ngồi trên ghế, lên tiếng.
"Hả?"
Lần này.
Đến lượt Lý Vân không hiểu.
Chuyện gì thế?
Ngươi không ra tay à?
Ngươi ra tay, ta cam đoan sẽ không đánh chết ngươi.
Chỉ cướp đoạt nhẫn trữ vật và công pháp gì gì đó của ngươi mà thôi.
"Khụ khụ!"
Lý Vân ho nhẹ một tiếng, vì danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, lại lần nữa kiềm chế xung động muốn cướp người. Hắn hắng giọng một cái, nói: "Vậy thì phải xem đạo hữu muốn mua tin tức gì."
"Tin tức gì cũng có thể mua được ?"
"Tin tức gì cũng có thể mua được!"

"Vậy. . . Người giết đồ nhi của ta là ai?"
"Một kiện Linh Bảo Cực Phẩm!"
". . ."
Dương Khâu trầm mặc một chút.
Một kiện Linh Bảo Cực Phẩm tuy có giá trị không nhỏ, nhưng đối với hắn thì không tính là gì.
Ngay sau đó.
Hắn trực tiếp lấy ra một thanh trường thương, bên trên hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, sau đó ném về phía Lý Vân, nói: "Bây giờ đạo hữu có thể nói rồi chứ?"
"Đại La Kiếm Tông, Liễu Thành Tuyết!"
Lý Vân nhận lấy Linh Bảo, nếm thử đổi điểm với hệ thống.
Hệ thống cho ra giá tiền là 20 điểm thiên cơ!
Linh Bảo Cực Phẩm đắt hơn hai lần so với Linh Bảo Thượng Phẩm mà Liễu Thành Tuyết lấy ra!
Hơn nữa, còn là do hắn tay không bắt sói, lừa được!
Lần này kiếm lợi lớn!
Tin tức này hắn vốn đã biết, còn là do một tay hắn thúc đẩy, dùng để đổi Linh Bảo Cực Phẩm, nhìn kiểu gì cũng là một vụ buôn bán không cần vốn!
"Quả là thế?"
Trong lòng Dương Khâu hơi động.
Tin tức này không khác với suy đoán của hắn, cùng là Đại La Kiếm Tông, chỉ khác mỗi việc hắn không biết là người nào của Đại La Kiếm Tông ra tay.
Mà vị Lâu Chủ Thiên Cơ Lâu trước mặt này, trực tiếp nói ra người đó cho hắn!
"Thế người đó đang ở đâu?"
Dương Khâu hỏi tiếp.
"Một kiện Linh Bảo Cực Phẩm!"
Lý Vân vươn tay, báo ra một tiếng.
Dương Khâu: ". . ."
Lại là một kiện Linh Bảo Cực Phẩm đưa ra, Dương Khâu trầm giọng nói: "Bây giờ có thể nói."
"Thành Đại Hoang, Thiên Cơ Lâu!"
"Mẹ nhà ngươi, đang đùa ta sao?"
Bịch một tiếng.

Dương Khâu bỗng nhiên nhảy dựng lên, hai tròng mắt như sắp phun lửa, sắc mặt đen như đáy nồi. Hắn cảm thấy cả người rất không tốt, dường như bản thân đang bị đùa bỡn!

Dịch: MB

Chương 10. Tiền Bối Đừng Nói Nữa, Ta Mua!

"Các hạ nói đùa với lão phu?"

Hai mắt Dương Khâu nhìn chòng chọc vào Lý Vân, giọng điệu không tốt. Cho dù là ai biết mình bị chơi xỏ.

Tâm tình đều sẽ không quá tốt.

Chứ đừng nói là một người trong ma đạo như hắn, sở dĩ bây giờ không ra tay là vì trong lòng hắn có chút kiêng kỵ.

Lỡ như người trước mặt đây là một cao nhân thâm tàng bất lộ thì phải làm sao?

"Như thế nào?"

Lý Vân híp mắt, giọng điệu cũng không tốt: "Ngươi đang hoài nghi tính chân thật của Thiên Cơ Lâu? Những tin tức Lý mỗ nói cho ngươi đều là những tin thật!"

Cái gì cũng có thể nhịn.

Nhưng danh dự của Thiên Cơ Lâu thì không cho phép ai bôi nhọ.

Đây chính là công việc kiếm cơm của hắn, nếu như để người khác nghĩ Thiên Cơ Lâu bán tin tức giả, vậy thì còn làm ăn gì nữa?

"Ha ha!"

Dương Khâu giận quá hóa cười.

Tin tức thật hay giả, hắn không nghi ngờ.

Làm cho hắn đau gan chính là cảm giác mình bị đùa bỡn!

Dương Khâu lạnh giọng nói: "Nói như vậy, các hạ muốn đối địch với Cửu U Ma Tông?"

Hắn không nói đối địch với mình.

Lo lắng tên tuổi của mình không trấn áp được đối phương.

Nhưng Cửu U Ma Tông lại khác, dù sao cũng là đại tông ma đạo, nội tình thâm hậu, đứng vững mấy triệu năm, người bình thường không dám tùy tiện

trêu chọc.
"Giao Liễu Thành Tuyết ra, lão phu có thể cho ngươi một con đường sống!"
Dương Khâu trầm giọng nói.
"Đáng tiếc."
Lý Vân lắc đầu, nói: "Thiên Cơ Các chỉ mua bán tin tức, không bán những thứ khác."
"Ngươi muốn chết sao!"
Dương Khâu lạnh giọng quát.
Hắn đưa một tay ra, nắm chặt hư không, nhưng hình ảnh trong tưởng tượng chưa từng xuất hiện, trong bàn tay chỉ có sự trống vắng.
"Chuyện gì thế này?"
Dương Khâu cau mày.
Hắn muốn lấy Thiên Ma Tán ra để giao thủ với đối phương một phen, thử xem lá bài chưa lật của đối phương, nhưng đúng lúc mình muốn xuất thủ thì mới thấy tu vi đã biến mất lúc nào không hay.
Không chỉ tu vi không còn.
Ngay cả binh khí giấu trong Tử Phủ cũng không dùng được.
Lúc này hắn giống như một người bình thường.
"Ngươi đã làm gì lão phu?"
Dương Khâu vô cùng kinh hãi.
Tu vi của mình biến mất lúc nào?
Vì sao một chút cảm giác cũng không có?
Nếu không phải muốn động thủ, từ đầu đến cuối hắn cũng không phát hiện, mình đã trở thành một người bình thường. Mà nếu người này muốn giết mình…
Nghĩ đến đây.
Trên người Dương Khâu chảy một lớp mồ hôi lạnh, không dám nghĩ tới.
Người này thật đáng sợ.
Đối phương chắc chắn không phải là Thánh Nhân, cũng không có khả năng là Thánh Nhân Vương. Hắn nhớ, dù là Chuẩn Đế cũng không làm được chuyện này. Chẳng lẽ là Đại Đế?
Hoặc là… Tiên nhân?
"Vừa rồi ngươi muốn động thủ?"
Lý Vân đứng dậy, không trả lời mà hỏi ngược lại.
Trong mắt lóe ra một tia sáng kỳ dị.
Vào lúc này.

Toàn bộ Thiên Cơ Lâu dường như sống lại, áp lực vô biên vô tận từ trên trời giáng xuống người Dương Khâu. Bịch, đè hắn nằm trên đất.
Cả người như một chữ đại, ngã sấp trên mặt đất, không có sức phản kháng.
Lý Vân bước từng bước tới, vừa đi vừa nói: "Ngươi thật to gan, từ lúc Thiên Cơ Lâu thành lập đến nay, ngươi là người đầu tiên dám động thủ ở đây!"
Tuy Thiên Cơ Lâu mới thành lập chưa đến một ngày.
Nhưng Dương Khâu không biết chuyện này.
Nghe Lý Vân nói, hai mắt Dương Khâu tối sầm lại, thầm nghĩ trong lòng, xong rồi!
Lần này mình đã đá trúng tấm sắt!
Có trời mới biết lai lịch của Thiên Cơ Lâu khủng bố cỡ nào, mình lại muốn động thủ ở đây, không phải là treo cổ Lão Thọ Tinh à, chán sống rồi hả?
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu kinh khủng như vậy, chỉ bằng một chiêu đã có thể cho tu vi biến mất một cách im hơi lặng tiếng, thì không phải người mà Cửu U Ma Tông có thể trêu chọc.
"Mặc dù ngươi là Trưởng lão của Cửu U Ma Tông, nhưng ở trong Thiên Cơ Lâu cũng không được làm càn!"
Lý Vân đứng trước người Dương Khâu, từ trên cao nhìn xuống đối phương.
Ánh mắt của hắn quét qua, liếc mắt thấy bên trên ngón trỏ của Dương Khâu có một chiếc nhẫn có viên đá màu đen nhánh, nếu như không đoán sai thì đây là nhẫn trữ vật của Dương Khâu.
Vẻ mặt Lý Vân hơi động, muốn đưa tay xuống tháo nhẫn, nhưng sau đó dừng lại.
Hình như.
Ở thế giới Huyền Huyễn, bất cứ pháp bảo nào cũng đều sẽ nhận chủ, vậy nhẫn trữ vật này chắc chắn cũng nhận chủ, bây giờ lấy nó nhưng không mở được thì phải làm sao?
Tác dụng lớn nhất của Thiên Cơ Lâu, xét đến cùng vẫn là điều tra thiên cơ, bảo vệ hắn chỉ là tác dụng phụ, cơ bản không có chức năng gì nữa.
Không có khả năng giúp hắn mở nhẫn trữ vật của người khác.
Nếu như giết Dương Khâu…
Nhẫn sẽ không có chủ nữa, vậy có thể tự mở.
Nhưng danh tiếng của Thiên Cơ Lâu cũng không còn. Vì một vụ buôn bán mà mất hết những vụ giao dịch sau này, nghĩ thế nào cũng thấy lỗ vốn.
Trong nhất thời, Lý Vân rơi vào cảnh không biết lựa chọn thế nào.

"Tiền bối… Tiền bối!"
Dương Khâu hô lớn: "Là tại hạ có mắt không thấy Thái Sơn, chuyện Đỗ Thiên Thương từ giờ bỏ qua, vãn bối không truy cứu nữa!"
Ngay lúc nãy, Dương Khâu lại cảm nhận được mối nguy cơ to lớn.
Đây đã là lần thứ hai.
Trong lòng Dương Khâu lạnh buốt, hắn biết vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu trước mặt này chỉ sợ đã muốn giết người!
Hiện tại mình không mở miệng, thì có chết cũng không biết chết như thế nào.
"Ừm…"
Lý Vân trầm ngâm.
Liễu Thành Tuyết là một khách hàng của hắn, tất nhiên phải chiếu cố một chút, nhưng vì Liễu Thành Tuyết mà buông tha kẻ coi tiền như rác trước mặt này, vẫn có chút thua thiệt.
"Tiền bối!"
Dương Khâu thấy vậy thì trong lòng vui vẻ, hình như lời vừa rồi của mình đã có hy vọng!
Hắn hô to lần thứ hai, cao giọng nói: "Ở đây tại hạ có pháp bảo Cửu Huyền Châu cấp Thiên Tượng, xem như chút tâm ý của vãn bối, xin tiền bối vui lòng nhận cho!"
Nói xong.
Từ trong không gian giới chỉ, Dương Khâu lấy ra một viên ngọc có chín màu, tỏa ánh sáng rực rỡ, đưa đến trước mặt Lý Vân.
Bảo vật cấp Thiên Tượng, không phải cải trắng ven đường.
Dương Khâu cũng chỉ có vài cái.
Cho đi một cái, trái tim hắn đều chảy máu.
Nhưng vì cái mạng nhỏ, chỉ có thể nhịn đau bỏ đi thứ yêu thích.
Quan trọng hơn là, vừa rồi hắn còn như người bình thường, nhưng khi mở nhẫn trữ vật lại không chút trở ngại.
Điều này có nghĩa là gì?
Nghĩa là, tất cả mọi thứ của mình đều bị vị tiền bối này khống chế!
"Khụ.."
Lý Vân ho nhẹ một tiếng, không đổi sắc lấy Cửu Huyền Châu, trầm ngâm nói: "Lý mỗ không lừa gạt ngươi, hơn nữa nghiệp vụ chủ yếu của Thiên Cơ Lâu cũng là buôn bán tin tức…"
"Tiền bối đừng nói nữa, ta mua!"

Dương Khâu rất thức thời nói.
(YY)

Dịch: MB
Chương 11. Ngươi Muốn Thành Thánh Không?

"Đạo hữu quá khách khí rồi."
"Bởi vì người đến là khách, sao đạo hữu lại quỳ rạp trên đất làm cái gì? Mau đứng lên, uống chén trà cho ấm người, việc buôn bán không cần hấp tấp."
Sắc mặt Lý Vân thay đổi, vô cùng nhiệt tình đỡ Dương Khâu đứng lên, rồi dìu hắn ngồi sang chiếc ghế bên cạnh.
Đồng thời còn bưng một chén trà nóng cho hắn.
"Không được đâu tiền bối, vãn bối tự mình làm được rồi.
Dương Khâu được đãi ngộ mà sinh lòng lo sợ.
Mới vừa rồi tính mạng còn ngàn cân treo sợi tóc, trong chốc lát liền trở thành khách quý.
Kiểu thay đổi này khiến cả người hắn nơm nớp lo sợ mà không dám có bất kỳ thất lễ nào, nhỡ làm không tốt là chết người ngay!
"Là chuyện nên làm."
Lý Vân híp mắt cười trả lời.
Nhìn Dương Khâu nâng chén trà lên nhấp một ngụm, hắn hỏi lần nữa:
"Không biết, Dương đạo hữu muốn mua tin tức gì ở Thiên Cơ Lâu?"
"Ừm?"
Trong lòng Dương Khâu trở nên căng thẳng.
Đến rồi sao?
Hắn đặt chén trà xuống, liếc nhìn Lý Vân đầy thận trọng rồi thử thăm dò:
"Theo tiền bối, ngài cảm thấy vãn bối nên mua tin gì?"
Dương Khâu gần như đã tuyệt vọng với tin tức của Thiên Cơ Lâu.
Trước mắt, hắn chỉ muốn hao tài tiêu tai.
Lập tức thoát khỏi nơi đây.
Sau này, hắn cũng không đến cái nơi thương tâm này nữa.

Còn cái chết của Đỗ Thiên Thương đã bị hắn quên sạch, so với đồ đệ thì an nguy của bản thân quan trọng hơn.
"Ngươi nói gì vậy?"
Sắc mặt Lý Vân không vui vẻ gì mấy.
Dương Khâu nói như vậy, làm như Thiên Cơ Lâu của hắn giống với bọn cưỡng mua ép bán vậy.
Nếu như tin tức truyền ra ngoài thì Thiên Cơ Lâu của hắn còn làm ăn gì được nữa?
"Điều tiền bối dạy phải. . ."
Dương Khâu gật đầu lia lịa như hậu bối tôn sư trọng đạo, mở miệng nói:
“Vãn bối thực sự không biết nên chọn tin nào."
"Thôi được."
Lý Vân bất đắc dĩ nói:
"Ta sẽ chỉ cho ngươi.”
Nói xong.
Lý Vân mở bảng tư liệu cá nhân của Dương Khâu.
Mở mục tìm hiểu thêm.
Bên trong hiện lên hàng loạt thông tin cá nhân của Dương Khâu.
« Danh tính: Dương Khâu. »
« Ước mơ cả đời: Bước vào Thánh Cảnh. »
« Tâm ma: Sư huynh Vương Vũ Phong (Chú thích: Tám trăm năm trước, Dương Khâu và sư huynh Vương Vũ Phong đi thăm dò động phủ Thánh Nhân. Để độc chiếm bảo vật mà Dương Khâu đã giết chết sư huynh, hủy thi diệt tích.) »
« Nhấn để xem thêm. . . »
"Chậc chậc chậc. . ."
Đọc phần giới thiệu một lược, Lý Vân quét mắt nhìn Dương Khâu.
Không ngờ đấy.
Dương Khâu này chơi cũng rất mát tay, không hổ là người trong Ma đạo, lại có thể giết chết sư huynh của mình. Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là sư huynh đã biến thành tâm ma của hắn.
Ở thế giới Huyền Huyễn, tính nguy hại của món tâm ma này không cần nói cũng biết.
Làm không tốt.
Tẩu hỏa nhập ma là nhẹ.
Nghiêm trọng hơn là có khả năng thân tử đạo tiêu.

Nếu không giải quyết tâm mà thì gần như cả đời này không thể tiến hơn một bước.
Mà mơ ước lớn nhất của Dương Khâu lại là thành Thánh!
"Tiền bối. . .?"
Dương Khâu lo sợ gọi một tiếng.
Mới vừa rồi bị Lý Vân nhìn thoáng qua, hắn cảm thấy cả người mình đều đã bị đối phương nhìn thấu, trên người không còn chút riêng tư nào, cảm giác này làm hắn vô cùng bứt rứt.
"Ừm."
Lý Vân đáp nhẹ một tiếng tiếng.
"Xin hỏi tiền bối. . ."
Dương Khâu gượng cười, xoa xoa lòng bàn tay, cung kính nói: "Ngài vừa mới nói sẽ chỉ điểm, có nghĩa là. . .?"
"Ngươi muốn thành Thánh sao?"
Lý Vân hỏi thẳng.
"Hả?"
Lòng Dương Khâu kinh động, liền cảm thấy cả miệng khô khốc, gấp gáp trả lời: “Muốn. . . đến nằm mơ cũng muốn!"
Nói xong.
Cả người hắn tựa như một quả bóng cao su xì hơi, tê liệt ngồi trên ghế.
Người trong nhà hiểu rõ việc trong nhà.
Tâm ma của hắn quá mạnh đã ảnh hưởng đến việc tu luyện. Mỗi lần khổ tu, trong đầu sẽ hiện lên hình bóng trước khi chết của sư huynh khiến hắn như muốn phát cuồng.
Tiếp tục tu luyện có thể bảo đảm không phát điên đã không dễ dàng gì huống chi thành Thánh.
"Chẳng lẽ tiền bối có cách?"
Bỗng nhiên.
Dương Khâu lại ngồi dậy, lên tiếng hỏi.
Hắn có chấp niệm mãnh liệt đối với chuyện thành Thánh, nếu không thì trước kia cũng sẽ không vì một động phủ có Thánh Nhân ở lại mà lén giết chết sư huynh.
"Tất nhiên là có cách."
Lý Vân nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, giọng nói nhẹ tựa mây bay: "Đổi thành người khác, muốn thành Thánh có thể nói là dễ như trở bàn tay, nhưng ngươi thì khác”.

"Tại sao?"
Dương Khâu không cam lòng, nhanh chóng hỏi tiếp.
Tại vì sao người khác có thể thành Thánh mà mình lại không?
Nếu vị tiền bối hư hư thực thực là Đế Giả này cũng hết cách, thế thì hắn không nghĩ ra trên thế gian này còn có ai có thể giúp hắn thành Thánh.
"Ngươi đã quên Vương Vũ Phong rồi ư?"
Lý Vân cười như không cười hỏi.
"Vương. . . Vương Vũ Phong. . . !"
Cả người Dương Khâu chấn động, trong con ngươi hiện lên vẻ vẻ xao động, hắn đứng dậy rồi hỏi một cách không thể tin được: "Ngài. . . làm sao ngài biết!"
Trước đây.
Trong động phủ Thánh Nhân.
Chỉ có hai người là hắn và sư huynh, hắn ra tay đánh chết sư huynh không có bất cứ ai biết. Chỉ cần hắn không truyền ra ngoài thì trên đời này sẽ chẳng có người thứ hai biết được.
Có thể nói đây là tuyệt mật!
Ngay cả Chưởng giáo Cửu U Ma Tông cũng không truy ra.
Một Lâu chủ của Thiên Cơ Lâu ở thành Đại Hoang xa xôi này làm sao lại biết được chuyện của Vương Vũ Phong chứ?
Quan trọng hơn là thực lực của chủ nhân Thiên Cơ Lâu rõ ràng vượt qua Thánh Nhân, chắc hẳn sẽ không buồn chán đi đến động phủ Thánh Nhân theo dõi mình và sư huynh đấu đá lẫn nhau.
"Thiên Cơ Lâu nắm thiên cơ trong tay, thấu triệt sự vận chuyển của Thiên Đạo, chuyện xảy ra hay chưa xảy ra trên đời đều không thể qua mắt được ta.
Lý Vân vừa cười vừa nói.

Dịch: MB

Chương 12. Vẫn Mong Tiền Bối Chỉ Giáo

Chương trước Chương sau
"Đây. . . đây chính là Thiên Cơ Lâu sao?"
Trong lòng Dương Khâu cực kỳ chấn động.

Hắn không nghĩ ra được Lâu chủ Thiên Cơ Lâu làm thế nào biết được việc bí mật nhất của hắn.
Ngoại trừ đối phương có thể suy diễn thiên cơ thì không có khả năng thứ hai.
"Ngụ ý của tiền bối là có thể giúp vãn bối loại trừ tâm ma phải không?" Dương Khâu thấp giọng hỏi.
Chỉ cần có thể xóa sạch tâm ma.
Dù không thể thành Thánh, hắn cũng hài lòng lắm rồi... Ít nhất vẫn có thể cố gắng tiến thêm một bước, ngộ nhỡ thời gian xoay vần nói không chừng lại thành Thánh luôn ấy chứ?
"Tâm ma đơn thuần, không đáng nhắc đến."
Lý Vân cười mỉm, nói: "Chẳng qua là thành Thánh thôi mà, cách thì có rất nhiều, nhưng phải xem ngươi có thể trả cái giá tương ứng hay không!"
"Chỉ cần tiền bối chịu chỉ một con đường sáng, vãn bối nguyện dốc hết tất cả!"
Dương Khâu kiên quyết trả lời.
Tuy hắn lòng dạ độc ác nhưng sự khát vọng sức mạnh lại không phải giả, mọi thứ hắn ta làm cũng là để bản thân tiến thêm một bước.
"Dễ thôi."
Lý Vân khẽ cười, thì thầm: "Hệ thống điều tra một chút, nơi nào trên thế giới này có cơ duyên giúp người loại trừ tâm ma và bước vào Thánh Cảnh."
« Keng! »
« Sau khi hệ thống điều tra, cơ duyên phù hợp với điều kiện của ký chủ tổng cộng có 183 nơi. »
« Bất Tử Đảo: Cần tám triệu điểm thiên cơ, có thể tra rõ vị trí cụ thể của cơ duyên. »
« Phía sau núi Thánh Địa Tử Vi: Cần năm triệu điểm thiên cơ, có thể tra rõ vị trí cụ thể. (Phụ: Một phần cách phá đại trận Tử Vi.) »
« Mộ Vạn Diệt Đại Đế: Cần bốn triệu điểm thiên cơ, có thể tra rõ vị trí cụ thể. »
. . . . . .
« Mộ Lạc Vân Cổ Thánh: Cần tám mươi ngàn điểm thiên cơ, có thể tra rõ vị trí cụ thể. »
« Bích Thủy Nhai: Cần ba mươi ngàn điểm thiên cơ, có thể tra rõ vị trí cụ thể. »
. . .

Tổng thể lướt xem một lượt giá cả.
Khóe miệng Lý Vân co giật. Những cơ duyên này, có một số thế nhân đều biết, có một số còn chưa xuất thế, nếu có thể thu tất cả thì khởi bước cũng phải là Đại Đế trở lên.
Nhưng khả năng này quá thấp.
Có một vài thứ, không có sức mạnh nhất định thì căn bản không đến tay được.
Ví dụ như phía sau núi Tử Vi Thánh Địa.
Hầu hết mọi người đều biết nhưng căn bản không mấy ai dám đến, nơi đó đúng là một Thánh Địa, đi là chết!
Mà những cơ duyên khác.
Đến nay vẫn chưa đến lúc xuất thế, chắc là đang chờ đợi người hữu duyên.
Nếu vào không đúng thời điểm, cơ duyên bị không đúng người mở ra, đó là loại sức mạnh tai họa, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến người ta cảm thấy chua xót.
Mà hiện nay, từng thông tin sẽ truyền ra ngoài từ miệng mình.
E rằng bản thân sau này vừa ra khỏi cửa sẽ bị sét đánh mất.
Nghĩ tới đây.
Lý Vân nhìn Dương Khâu, khóe miệng lộ ra nụ cười đầy ngụ ý.
Nếu không làm thịt dê béo, há chẳng phải sẽ có lỗi với bản thân rồi sao?
Tự mình gánh chịu thiên phạt, chỗ tốt thì đối phương nắm rồi, trên đời này nào có chuyện tốt như thế?
"Tiền bối?"
Dương Khâu vô cùng lo sợ, nhỏ giọng kêu một tiếng.
Vừa rồi cảm giác nguy hiểm lại dâng lên lần nữa, trong lòng hắn âm thầm suy đoán, chẳng lẽ tiền bối muốn ra tay giết mình?
Nhưng mà, mình có làm gì đâu chứ!
Nếu như chết đi, chẳng phải rất oan uổng sao?
"Ừm. . . khụ."
Lý Vân lấy lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng, nhìn chằm chằm vào Dương Khâu, mở miệng nói: "Nếu là nơi khác, ngươi muốn loại trừ tâm ma rồi tiến tới thành Thánh có thể nói rằng khó như lên trời."
Dương Khâu nghe vậy liền gật đầu, mặt lộ ra vẻ khổ sở.
Điểm này, hắn cũng không phải không hiểu?
Nếu có cách, hắn dựa vào Cửu U Ma Tông đã thành Thánh từ lâu, chẳng cần phải chờ đợi đến hôm nay.

"Nhưng trong Thiên Cơ Lâu lại dễ như trở bàn tay."
Lý Vân khẽ cười nói.
"Xin tiền bối chỉ giáo!"
Dương Khâu vui mừng quá đỗi, vội vàng khom người hành lễ nói.
"Ừm?"
Lý Vân nghiêng mắt nhìn, ngón tay gõ nhẹ lên tay ghế làm phát ra âm thanh "cộc cộc", không nói lời nào.
Hắn thầm lắc đầu.
Mặc dù Dương Khâu là nhân vật cấp Thánh Chủ, nhưng từ trước đến nay toàn là người khác nịnh bợ hắn, mà chính hắn cũng tự cao tự đại, đến cả khả năng quan sát cơ bản cũng không có.
So với lứa trẻ tuổi như Liễu Thành Tuyết vẫn kém nhiều.
Mở miệng liền hỏi.
Ta đây điều tra thiên cơ, không tốn tiền hả sao?
Tìm một cơ duyên tùy ý, khởi bước đã mấy chục ngàn, điểm thiên cơ hiện tại của hắn số chỉ có một con số không, làm sao tìm đây?
"Là vãn bối sơ sót."
Dương Khâu cười khan một tiếng, trong tay hắn xuất hiện một cây Vũ Phiến, tỏa ra ánh hào quang chói lòa, long lanh rạng ngời, trên thân nó có dị tượng vờn quanh, vô cùng rực rỡ.
"Một món Linh Bảo cấp Thiên Tượng, chỉ là chút kính ý, mong rằng tiền bối vui lòng nhận cho."
"Ừm."
Lý Vân gật đầu rồi nhận lấy Vũ Phiến.
Đồng thời hỏi hệ thống thử đổi điểm.
« Lưu Hỏa Phong Vân Phiến (Cấp Thiên Tượng), có thể đổi 1500 điểm thiên cơ. »
"Mới 1500 điểm thôi hả?"
Lý Vân nhíu mày.
Cơ duyên mà hắn tra vừa rồi, khởi bước đã mấy chục ngàn, 1500 điểm này còn không đủ để nhét kẽ răng nữa.
Ở bên cạnh.
Dương Khâu dõi theo biểu cảm Lý Vân, trong lòng cũng hồi hộp, hắn vội móc ra một món pháp bảo nữa, đưa ra rồi nói:
"Còn đây là pháp bảo tế luyện mấy ngàn năm của vãn bối Phược Hồn Đoạt Mệnh Tỏa, uy lực không thể khinh thường. Nếu như tiền bối thích, vãn bối

sẽ tặng ngay."
Lý Vân vẫn tỉnh bơ thu lấy.
« Phược Hồn Đoạt Mệnh Tỏa (Cấp Thánh Chủ), có thể đổi tám ngàn điểm thiên cơ. »
Điểm thiên cơ lần này đã cao lên không ít, nhưng cũng có giới hạn, với bất kỳ một chỗ cơ duyên nào cũng đều kém một quãng rất xa.
Lý Vân ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói:
"Dương đạo hữu, ngươi phải hiểu, cơ duyên mà bổn tọa nói cho ngươi biết không chỉ có thể giúp ngươi xóa bỏ tâm ma, nó còn có thể ngươi thành Thánh!"
"Ngươi cũng biết, như thế nào là Thánh đúng không?"
"Dưới Thánh Nhân đều là giun dế, đó là Thánh!"
"Trước cơ duyên này mà ngươi vẫn còn để tâm đến mấy lọ chai thì có ích gì? Chờ ngươi thành Thánh muốn cái gì mà không được?"
"Nếu như sau này tin tức Thiên Cơ Lâu có sai, ngươi vẫn có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào, ta trả lại mọi thứ cho ngươi!"

Dịch: MB

Chương 13. Nghiệp Chướng!

"Tiền bối nói đùa."
Dương Khâu đau khổ nói.
Lời nói vừa rồi của Lý Vân không sai.
Thánh Nhân vô cùng cường đại, một trăm vị Thánh Chủ đỉnh cao, cũng chưa chắc có một người có thể bước vào Thánh Cảnh.
Chỉ cần có cơ duyên thành Thánh đặt trước mặt, ai cũng sẽ trở nên điên dại vì nó.
Tin tức này, ai biết cũng đều động lòng.
Cho dù phải dùng toàn bộ tài sản để đổi, Dương Khâu cũng cam tâm tình nguyện.
Nhưng câu nói cuối cùng của Lý Vân, hắn tuyệt đối không dám tin. Nếu như tin tức là giả, chẳng lẽ mình lại ngây ngốc trở về trả lại hàng?
Lần đầu tiên đã suýt bị treo.
Thêm một lần nữa, chẳng phải là ợ ra rắm à?

Dương Khâu cắn răng, nhìn lướt qua Thiên Cơ Lâu, lại nhìn Lý Vân một chút. Hắn vung tay, vô số linh thạch và thiên tài địa bảo phủ kín đại sảnh. Làm xong rồi, lần thứ hai Dương Khâu lấy ra một cái ngọc giản, cung kính đưa đến trước mặt Lý Vân, nói:
"Tiền bối, đây là cổ tịch được một Thánh Nhân lưu lại, trong đó ẩn giấu một quyển công pháp, gọi là Ma Hồn Độ, ẩn chứa sự thần bí của Thánh Cảnh, vô cùng huyền ảo."
"Cộng thêm những bảo vật này nữa, có thể đổi một tin tức ở chỗ tiền bối hay không?"
Ma Hồn Độ.
Trước đây, Dương Khâu lấy được một số thứ ở động phủ của một Thánh Nhân.
Vì cái thẻ ngọc này, mà ngay cả sư huynh mình hắn cũng gài bẫy chết.
Có thể thấy được giá trị của nó.
Lý Vân liếc mắt nhìn, bảo vật phủ kín cả đại sảnh, khóe mắt giật một cái, không đáp lại ngay.
Trong lúc nhất thời.
Trong đại sảnh, vô cùng yên tĩnh.
Dương Khâu giữ nguyên tư thế, không dám có bất kỳ động tĩnh gì, trên trán hắn toát ra một lớp mồ hôi lạnh, cũng không dám lau đi, lúc này tim đập nhanh đến cực điểm.
Mình bây giờ, cái gì cũng không có.
Chỉ còn lại một thanh Thiên Ma Tán cấp Thánh Chủ, đó là pháp bảo bổn mạng của hắn, không thể giao ra.
Đến mức này còn không đổi được tin tức, mình cũng chỉ đành chấp nhận.
"Hệ thống."
Lý Vân kêu ở trong lòng một tiếng, nói: "Tính giá trị của những thứ này một chút."
[Ba món pháp bảo cấp Thiên Tượng, có thể đổi năm ngàn điểm thiên cơ, bảy món pháp bảo cấp Thiên Biến có thể đổi ba ngàn điểm thiên cơ, 3600 vạn linh thạch cực phẩm có thể đổi 4100 điểm thiên cơ, một số thiên tài địa bảo có thể đổi 5200 điểm thiên cơ.]
[Ma Hồn Độ (Công pháp cấp Thánh Nhân), có thể đổi một vạn bốn ngàn điểm thiên cơ.]
[Tổng cộng: Ba vạn một ngàn ba trăm điểm thiên cơ.]
"Không nhìn ra Dương Khâu giàu như vậy.

Lý Vân tặc lưỡi.
Vừa ra tay, đã đổi được hơn ba vạn điểm thiên cơ.
Hơn nữa, trước đó còn lấy ra hai món rồi, ước chừng hơn bốn vạn điểm thiên cơ.
Nói là một lần liền mập cũng không quá đáng.
"Quả nhiên, vẫn là ngồi chờ cá lớn, sẽ đáng tin cậy hơn là trông vào một thiên kiêu trẻ tuổi, có đến kiếp sau cũng chưa chắc đã đổi được hơn bốn vạn điểm thiên cơ."
Lý Vân thở dài trong lòng.
Hắn phất phất tay, trong chớp mắt đã đem tất cả đồ vật thu vào, đồng thời đem nó đổi thành điểm thiên cơ.
Lúc này, biến thành bốn vạn tám trăm điểm thiên cơ.
"Hệ thống, điều tra tin tức cụ thể về cơ duyên ở Bích Thủy Nhai."
Lý Vân nói trong lòng.
[Keng.]
[Trừ ba vạn điểm thiên cơ, điều tra cơ duyên ở Bích Thủy Nhai thành công.]
[Bích Thủy Nhai là nơi một vị Thánh Nhân cổ xưa từng sống, để lại bí cảnh, nằm ở Bách Đoạn Sơn Mạch, có hai tòa Thượng Cổ Sát Trận ngăn cản, ba tòa Thượng Cổ Huyễn Trận che chắn, vì cam kết điều tra bí mật thành công, tặng thêm một phần phương pháp phá giải trận pháp.]
"Người tốt như ta, trên Thế giới chắc cũng không nhiều lắm."
Lý Vân cảm khái nói.
Buôn bán lời bốn vạn điểm thiên cơ, quay đi ngoảnh lại đã bị hệ thống trừ đi ba vạn, mình chỉ còn lại một vạn điểm thiên cơ.
Coi như buôn bán chỉ lời một chút phí thủ tục.
"Dương Khâu."
Nhìn lướt qua tin tức về Bích Thủy Nhai, Lý Vân quay đầu nhìn về phía Dương Khâu, nhẹ nhàng nói: "Thấy tâm ý của ngươi cũng rất chân thành, ta sẽ nói cho ngươi biết một cơ hội thành Thánh."
Khóe miệng Dương Khâu giật giật.
Mình đường đường là trưởng lão Cửu U Ma Tông, tích góp cả đời, đều bỏ lại ở Thiên Cơ Lâu.
Cái này còn chưa coi là thành khẩn, thì hắn không biết như thế nào mới coi là thành khẩn.
Trong lòng chửi bậy.

Nhưng ngoài miệng lại không dám nói.
Dương Khâu tiến lên một bước, thái độ thập phần cung kính, nói:
"Vãn bối kính cẩn lắng nghe."
"Ừm."
Trong tay Lý Vân xuất hiện một cái thẻ ngọc, ném cho Dương Khâu, nói:
"Ngươi cầm cái ngọc giản này đi đến Bách Đoạn Sơn Mạch, nếu có thể tìm được Bích Thủy Nhai thì cơ hội thành Thánh ở trong tầm tay rồi."
Cơ duyên còn lưu lại của Thánh Nhân cổ xưa, còn có mấy tòa đại trận bảo hộ, Lý Vân cảm thấy nếu như không có phương pháp phá giải trận pháp của hệ thống, thì Dương Khâu đi cũng không làm được gì."
Còn có thể phá trận hay không thì chưa biết.
Quan trọng là, cơ duyên này chưa từng xuất thế, nói không chừng là Thiên Đạo để lại cho Khí Vận Chi Tử nào đó.
Dương Khâu cũng không phải Khí Vận Chi Tử này, hắn tùy tiện xông vào thì chắc chắn thập tử vô sinh!
"Đa… Đa tạ tiền bối!"
Dương Khâu run rẩy đưa tay ra, cẩn thận nhận lấy ngọc giản, phảng phất lấy được trân bảo hiếm thấy, đem cất vào trong nhẫn trữ vật.
Cái ngọc giản này có chất liệu bình thường.
Nhưng là do hắn dùng toàn bộ tài sản đổi lấy, cho dù là một phế phẩm, lúc này cũng biến thành vật vô giá.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, nói: "Nếu như không có chuyện gì khác thì người nhanh chóng đi Bích Thủy Nhai đi, đi trễ không chừng sẽ mất cơ duyên."
"Vâng."
Dương Khâu hành lễ rồi nói: "Vãn bối đi ngay."
Khác hẳn khi đến.
Lúc rời đi, Dương Khâu vô cùng kính cẩn nghe theo, ra cửa còn khom người cúi đầu về phía Thiên Cơ Lâu, vô cùng khiêm tốn, ai thấy cũng không nhận ra đây là một vị cấp Thánh Chủ ma diễm ngất trời.
Phảng phất hậu bối ôn hòa, kính cẩn, khiêm nhường.
Liếc mắt nhìn chằm chằm Thiên Cơ Lâu.
Dương Khâu xoay người, thân thể già nua, như bị rút sạch tất cả sức lực, lập tức xụ xuống, khóe mắt chảy ra hai hàng nước mắt.
"Nghiệp chướng!"
Dương Khâu ngửa mặt lên trời thở dài.

Hiện tại, trái tim hắn như co quắp lại.

Dịch: MB
Chương 14. Ta Phải Đi Bái Kiến Tiền Bối
zalo 0704730588
Mấy nghìn năm tích tụ.
Mai kia hóa thành dòng nước.
Mình chỉ báo thù cho đồ nhi thôi mà.
Ai mà ngờ lại xông vào một nơi đầy hiểm nguy như thế này đây.
Dương Khâu không có chút hoài nghi nào đối với thực lực của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, nhưng hắn vô cùng lo lắng về tin tức đang nắm trong tay kia.
Thật sự là do danh tiếng của Thiên Cơ Lâu quá nhỏ.
Chưa nghe qua bao giờ.
Có chuyện tốt thế này còn có thể đến lượt hắn sao?
"Lần này cũng coi như là hao tài tiêu tai mua một bài học vậy."
Dương Khâu tự mình an ủi trong lòng như thế.
Lần sau, đồ nhi nào chết, mình tuyệt đối không quản nữa, quản một lần đã táng gia bại sản, thêm một lần nữa chắc phải bù luôn cái mạng già này vào mất.
Hắn lấy Ngọc Giản ra, nhìn lần nữa.
"Haizz."
Dương Khâu thở dài rũ rượi.
Dùng toàn bộ gia sản để đổi lấy đổi lấy một thứ đến tính chân thực còn không biết.
"Bách Đoạn Sơn Mạch. . ."
Sắc mặt của Dương Khâu khẽ động, dường như mình từng nghe nói qua nơi này.
Hình như cách nơi đây không quá bốn năm trăm vạn dặm đường, cũng không tính là quá xa. Được dịp đi xem thử, đối với sức mạnh cấp Thánh Chủ của hắn mà nói có thể vừa đi vừa về trong vòng nửa ngày, không tốn bao nhiêu thời gian.
Nếu thật thì còn gì bằng, nếu là giả thì. . .
Cho dù là giả, bản thân cũng không làm gì được Thiên Cơ Lâu.

Lâu chủ Thiên Cơ Lâu quá mạnh, dồn toàn bộ Cửu U Ma Tông thành một khối cũng chẳng phải đối thủ của người ta.
Mặt Dương Khâu đầy vẻ u sầu, ngước nhìn về hướng Bách Đoạn Sơn Mạch.
Tốn nhiều tiền như thế này mà không đi Bách Đoạn Sơn Mạch một phen, trong lòng luôn không thoải mái.
Dù cho mình bị lừa.
Cũng phải tận mắt xem.
Trong đầu luôn phải có một manh mối.
Sau khi quyết định, Dương Khâu không dừng lại nữa mà nhấc chân bước ra, bóng dáng biến mất giữa thành Đại Hoang trong nháy mắt, lúc xuất hiện đã ở cách đó vạn dặm.
. . .
"Thành chủ. . . Hình như vị Ma Đạo cự phách đó rời đi rồi. . ."
Một ngõ hẻm vắng vẻ ở thành Đại Hoang có hai bóng người hiện ra, bọn họ dõi theo hướng Dương Khâu rời đi rồi lại nhìn sang Thiên Cơ Lâu cách đó không xa.
"Thành Chủ nhìn thấy rồi!"
Thành chủ thành Đại Hoang hưng phấn không thôi.
Một mối nguy diệt thành cứ như thế được trừ khử làm hắn có cảm giác như mộng ảo, cả người giống như đang trong mơ, quá không chân thật.
"Thiên Cơ Lâu đó, tồn tại từ hồi nào nhỉ?"
Thân hình tròn trịa của Thành chủ thành Đại Hoang run nhè nhẹ, trong ánh mắt lộ ra vẻ quái lạ.
"Thuộc hạ không biết."
Bên cạnh.
Một tên hộ vệ cung kính trả lời.
"Hửm. . .?"
Thành chủ thành Đại Hoang quay đầu, liếc nhìn tên hộ vệ, lập tức khoát tay áo nói: "Ngươi không biết cũng là bình thường, đến cả nhân vật Thánh chủ cũng phải cư xử dè dặt với người đó thì làm sao chúng ta có thể tìm hiểu rõ ràng?"
Vừa rồi.
Lúc Dương Khâu bước ra với dáng vẻ kính cẩn, hai người thu hết vào đáy mắt.
Từ đó có thể biết rằng.

Trong Thiên Cơ Lâu, chắc chắn có một nhân vật phải nói là kinh khủng, ít nhất là mạnh gấp vài lần so với lão quái vật cấp Thánh Chủ, nếu không thì sao có thể khiến người ta cung kính như vậy?
"Không ngờ thành Đại Hoang này của ta cũng sẽ có ngày hôm nay!
Thành chủ thành Đại Hoang chắp hai tay sau lưng đi qua đi lại, trong miệng thì thào.
Thành Đại Hoang của bọn họ thật sự quá yếu ớt, cũng chỉ là giọt nước trong biển cả ở trong Tu Luyện Giới, chẳng có chỗ dựa vững chắc phía sau, huống hồ lại gặp được nhân vật cấp Thánh Chủ.
Dù cho gặp được đệ tử nội môn hoặc một đệ tử hạch tâm nào đó của Thánh Địa, đều phải cúng bái như tổ tông.
"Nếu thành Đại Hoang ta có thể ôm được bắp đùi của vị tiền bối Thiên Cơ Lâu kia. . ."
Thành chủ Đại Hoang nghĩ đến chỗ mấu chốt.
Cả người béo núc kích động đến run lên.
Đó chính là tồn tại mà nhân vật cấp Thánh Chủ đều phải cung kính!
Có một nhân vật như thế chống đỡ, thì thành Đại Hoang bọn họ không phải sẽ cất cánh sao?
Ít nhất về sau sẽ không cần phải nhìn sắc mặt của đám Thánh Địa đó nữa.
"Ta phải đi bái kiến tiền bối!"
Nói rồi.
Thành chủ thành Đại Hoang liền đi về hướng Thiên Cơ Lâu.
"Thành chủ!"
Tên hộ vệ vừa nói chuyện khi nãy đuổi theo, vội vã nói: "Tiền bối trong Thiên Cơ Lâu nhất định là một vị cao nhân, bây giờ chúng ta đi tay không qua đó có phải là không hợp… lễ nghi không?"
"Ừm?"
Thành chủ thành Đại Hoang lập tức dừng bước, chán nản vỗ vỗ trán, nghĩ mà sợ bảo: "May mà ngươi nhắc nhở! Nếu không bổn Thành chủ đã phạm sai lầm lớn rồi!"
Tuy rằng thành Đại Hoang nhỏ, nhưng ngũ tạng đầy đủ.
Trong đó.
Trừ một hệ Thành chủ hắn ra còn có hai đại gia tộc khác nữa, mỗi gia tộc đều nhìn chằm chằm vào vị trí Thành chủ, chỉ vì chuyện nhỏ mà mình đắc tội với cao nhân Thiên Cơ Lâu.

Ngộ nhỡ vị cao nhân đó không vui, lột mất vị trí Thành chủ của mình thì làm thế nào đây?
Đến cục diện đó.
E rằng Tộc trưởng của hai đại gia tộc kia nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.
"Chờ bổn Thành chủ đi chuẩn bị trọng lễ, ngươi mang trọng lễ đi tới rồi giúp ta dâng lên bái thiếp, sẵn đó thăm dò ý tứ của tiền bối. Nếu như ngài đồng ý thì. . ."
Thành chủ thành Đại Hoang trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp: "Ta nguyện ra chức vị Khách Khanh, không cần tiền bối làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần tiền bối có thể ra tay giúp đỡ lúc thành Đại Hoang gặp phải tai họa là được!
Trong lòng Thành chủ thành Đại Hoang rất rõ ràng.
Người có thể khiến nhân vật cấp Thánh Chủ phải kính nể, nhất định là tồn tại cao không thể chạm với.
Muốn mời chào người ta, gần như là đang nằm mơ.
Biện pháp tốt nhất là cầu chút nhân tình.
Chỉ cần có chút tình hương hỏa, kẻ nào muốn đụng chạm đến thành Đại Hoang cũng phải cân nhắc.
"Thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị ngay!"
Hộ vệ cung kính trả lời.
"Ừ, đi đi."
Thành chủ thành Đại Hoang gật đầu đáp.

Dịch: MB

Chương 15. Tăng Thực Lực

Trong Thiên Cơ Lâu.

Lý Vân đưa mắt nhìn theo Dương Khâu đi xa.

Quay người ngồi xuống ghế, cất tiếng gọi:

"Đi ra đi."

"Đa tạ tiền bối."

Liễu Thành Tuyết bước ra từ trong nhà kề*, cung kính hành lễ.

(*nhà kề: trong khu nhà tứ hợp).

Lúc này, ánh mắt của nàng khi nhìn Lý Vân đã có sự thay đổi.

Ngay từ đầu.

Nàng cho rằng vị tiền bối đang ngồi trước mặt này cùng lắm cũng chỉ sàn sàn nhau với sư phụ mình mà thôi, nhưng giờ xem ra rõ ràng không phải vậy.

Dương Khâu dù sao cũng là Trưởng lão Cửu U Ma Tông.

So với sư phụ nàng thì có phần kém hơn, nhưng không kém là bao.

Một người coi trời bằng vung, thực lực mạnh mẽ như vậy đều phải cẩn thận từng li từng tí, không dám chọc giận vị tiền bối trước mặt, nghĩ một chút là biết được thực lực của tiền bối ra sao.

"Không cần cảm tạ ta, giao dịch thôi mà."

Lý Vân quay đầu lại, nhìn Liễu Thành Tuyết rồi cười híp mắt đáp: "Sư phụ của ngươi truyền tin lại chưa? Hắn đang trên đường đến phải không?"

Đối với sư phụ của Liễu Thành Tuyết.

Lý Vân vẫn vô cùng bận tâm.

Một Trưởng lão Cửu U Ma Tông, trên người đã có nhiều đồ tốt đến thế.

Thì một Chưởng giáo Đại La Kiếm Tông sẽ hào phóng đến mức nào nữa?

"Truyền. . . truyền về rồi."

Liễu Thành Tuyết cúi đầu, gương mặt đỏ lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Bị tiền bối nhìn chằm chằm như thế, nàng có chút ngượng ngùng.

"Đại La Kiếm Tông cách thành Đại Hoang xa xôi, mặc dù sư phụ ta đi gấp thì ít nhất cũng phải mất hai ngày trời.”

"Hai ngày à."

Lý Vân suy nghĩ một hồi rồi vừa cười vừa nói: "Không vội, để hắn từ từ đi."

"À mà."
Có vẻ Lý Vân nhớ ra điều gì đó liền hỏi thêm: "Thực lực của sư phụ ngươi như thế nào?"
"Hả. . ."
Liễu Thành Tuyết hơi ngẩn ra, ngây người trong giây lát, trả lời có phần không chắc chắn: "Chắc là Thánh Chủ Cảnh!."
Nàng chỉ biết sư phụ mình rất mạnh, nhưng cụ thể mạnh thế nào chính nàng cũng không biết chính xác.
Nhưng mỗi Thánh Chủ của Thánh Địa hầu hết đều có thực lực cấp Thánh Chủ, sư phụ nàng chắc cũng ở cấp bậc này.
"Ồ——!"
Lý Vân ồ một tiếng đầy ngụ ý.
Cấp Thánh Chủ ư.
Thế thì dễ xử lý rồi.
Một Trưởng lão của Cửu U Ma Tông người ta đã chuẩn bị bước vào Thánh Nhân Cảnh rồi, một Chưởng giáo như ngươi vẫn là cấp Thánh Chủ, sau này nói ra còn có thể gặp người không?
Lý Vân tự tin đã nắm thóp được Chưởng giáo Đại La!
. . .
Thành Đại Hoang.
Bên ngoài hàng tỉ dặm.
Trên bầu trời cao.
Một người đàn ông trung niên mặc áo bào màu tím khoan thai quý phái, vô cùng uy nghiêm đang gấp rút lên đường.
Bất thình lình, hắn rùng mình.
Trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.
"Quái lạ."
Người đàn ông trung niên lẩm bẩm: "Tuyết Nhi truyền tin báo đã không còn nguy hiểm, vì cái gì ta lại luôn có một dự cảm chẳng lành?"
Rất khó chịu.
Làm thế nào cũng nghĩ không ra.
. . .
"Thời gian hai ngày chớp mắt sẽ đến, trước đó ngươi cứ ở lại đây đi.”
Trong Thiên Cơ Lâu, Lý Vân tùy ý nói: "Ngươi cũng không cần câu nệ, yên tâm chờ đợi là được."
"Vâng."

Liễu Thành Tuyết gật đầu.
Tuy Lý Vân bảo nàng không cần thận trọng, nhưng bản thân nàng lại chưa bao giờ nghĩ như vậy.
Thấy Lý Vân lại bắt đầu xem sách, nàng bước chậm rãi tới, cầm ấm trà lên rót đầy chén trà đã uống hết.
Lý Vân liếc nhìn một cái, không để ý đến nữa.
Lúc này.
Tâm trí Lý Vân đã đắm chìm trong hệ thống.
Hơn mười ngàn điểm thiên cơ.
Đây đúng là một khoản của cải kếch xù, phải tính toán kỹ xem tiêu xài như thế nào mới được.
"Hệ thống, mở ra Thương Thành, sàng lọc công pháp phù hợp để ta tu luyện."
Lý Vân thầm lên tiếng.
Hiện tại là Đoán Thể Cảnh ngũ trọng, chủ yếu luyện thể, có công pháp hay không đều như nhau. Nhưng sau đó thì không được, phải tu luyện chân nguyên, cho nên ít nhất cần có một công pháp làm nền tảng.
« Keng. »
« Đã tra ra công pháp tu luyện thích hợp với ký chủ.»
« Cửu Chuyển Huyền Công (Thế Giới Hồng Hoang): Giá trị một tỷ điểm thiên cơ. »
« Thần Tượng Trấn Ngục Kình (Thế Giới Thánh Vương): Giá trị 500 triệu điểm thiên cơ. »
« Bát Cửu Huyền Công (Thế Giới Hồng Hoang): Giá trị 100 triệu điểm thiên cơ. »
« Ma Ngục Huyền Thai Kinh (Thế Giới Đế Tôn): Giá trị tám mươi triệu điểm thiên cơ. »
. . .
« Thiên Đế Kinh (Thế Giới Chiết Thiên): Giá trị hai triệu điểm thiên cơ. (Có thể tu luyện tới cảnh giới Đại Đế) »
« Vô Thủy Kinh (Thế Giới Chiết Thiên): Giá trị hai triệu điểm thiên cơ. (Có thể tu luyện tới cảnh giới Đại Đế) »
. . .
"Đắt thế?"
Lý Vân cau mày.
Lúc này xuất hiện một tình huống rất khó xử.

Công pháp được đánh giá cao mua không nổi, công pháp mua được thì hắn lại không vừa mắt.
Công pháp khoảng một vạn, tiềm lực quá thấp, có thể tu luyện tới cảnh giới Thánh Nhân đã cực kỳ khó, lên trên hầu như không có khả năng, trừ khi đổi công pháp.
"Hệ thống, có thể tách ra mua không?"
Lý Vân thầm hỏi.
« Được. »
Nhận được phản hồi của hệ thống, Lý Vân thở phào rồi mở miệng nói:
"Vậy dùng một vạn điểm thiên cơ mua trước một phần Thiên Đế Kinh!."
« Keng, ký chủ đã dùng một vạn điểm thiên cơ mua phần đầu Thiên Đế Kinh (Có thể tu luyện đến Tứ Cực Bí Cảnh). »
"Đen thiệt."
Lý Vân thầm phun nước bọt.
Một vạn điểm thiên cơ lại chỉ mới đến Tứ Cực Bí Cảnh.
Còn phần sau, chẳng phải càng đắt hơn sao?
Hóa Long Bí Cảnh bao nhiêu?
Tiên Đài nữa?
Còn hai cảnh giới Chuẩn Đế và Đại Đế, Lý Vân bây giờ đến nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Thận trọng tính toán, làm thịt mấy con dê béo cũng không đủ mua một bản công pháp hoàn chỉnh.
Sớm biết như vậy đã mua cái khác rồi, ít nhất có thể tu đến sức mạnh Thánh Chủ.
« Keng, kí chủ có điều không biết, công pháp coi trọng tiềm lực, công pháp giá trị càng thấp thì tiềm lực càng thấp. Đánh một trận đồng cấp chỉ phát huy thực lực có hạn, mà tiềm lực của Thiên Đế Kinh không hề chỉ là Đại Đế Cảnh, uy lực phát huy cũng lớn hơn. »
"Được."
Nghe hệ thống giải thích một lượt, trong lòng Lý Vân miễn cưỡng cân bằng một chút.
Hắn nhìn điểm thiên cơ còn lại của mình, nói:
"Hệ thống, dùng tất cả điểm thiên cơ để đề cao thực lực!"
« Keng, có chọn dùng 840 điểm thiên cơ để đề tăng thực lực? »
"Có!"
Tiếng nói vừa dứt.
Gần như cùng một lúc.

Một nguồn chân nguyên khủng khiếp bỗng xuất hiện trong cơ thể Lý Vân. Thiên Đế Kinh tự động vận chuyển.
"Ầm ầm!"
Kim quang chói lòa.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Một vòng mặt trời màu vàng kim xuất hiện, tỏa ra khí tức khiếp người. Phía dưới mặt trời, sóng lớn vạn trượng, tỏa ra vô tận thần huy, tựa như muốn bao phủ vùng thiên địa này.
Lý Vân ngồi ngay ngắn dưới mặt trời, dáng người vĩ ngạn giống như Tiên Vương, một người trấn áp vạn cổ, bễ nghễ cửu thiên, khiến cho cả thế gian này đều mất đi ánh sáng.
"Đây là. . . chuyện gì xảy ra vậy?"
Liễu Thành Tuyết nhìn Lý Vân không chớp mắt, trong ánh mắt toát ra sự hiếu kỳ, lẩm bẩm: "Tiền bối đang tu luyện sao?"
"Nhìn qua có vẻ không giống lắm."
Bởi Thiên Cơ Các đã che đậy mọi khí tức, Liễu Thành Tuyết chỉ có thể nhìn thấy khí tượng to lớn, nhưng không hề cảm thấy chút uy lực nào, khiến trong lòng nàng vô cùng kinh ngạc.
"Xoạt."
Liễu Thành Tuyết khẽ tiến lên một bước.
Vỏn vẹn một bước.
Màu vàng kim trước mặt nàng đã biến to, một vùng ánh sáng màu vàng kim mở rộng vô biên vô hạn. Sóng biển ngút trời, mặt trời ở chính giữa, một gốc Thanh Liên mọc ra ba chiếc lá, đong đưa rạng rỡ.
Thanh Liên xao động, vạn giới bị nghiền nát, sương mù hỗn độn cuộn trào mãnh liệt hoàn toàn nhấn chìm mọi thứ.
"Không hay rồi!"
Nhìn thấy cảnh tượng này, Liễu Thành Tuyết hô to một tiếng.
Trong lòng tuyệt vọng.
Bản thân không nên tò mò như thế này, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu quá thần bí, mọi thứ của hắn đều được bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, mình chẳng qua thoáng tiến lên một bước, không ngờ lại bước vào tuyệt cảnh.
Ngay khi nàng tưởng bản thân sắp bị mặt trời màu vàng kim kia nuốt chửng thì tất cả mọi thứ đều biến mất.
Thiên Cơ Lâu lại xuất hiện, mà mình vẫn luôn đứng tại chỗ, giống như mọi cảnh tượng vừa rồi đều là ảo giác.

Nhưng mồ hôi lạnh toát ra trên người nàng đang nhắc nhở mọi thứ đều là thật.
"Đây là Tứ Cực Bí Cảnh sao?"
Phía bên kia.
Lý Vân chậm rãi mở hai mắt.
So sánh với thực lực của thế giới này thì hiện tại hắn đang nằm ở Thần Thông Cảnh, là người nổi bật trong thế hệ trẻ.
Nhưng vẫn không tính là cường đại.
Nhưng nghĩ đến việc đây là thành tựu đạt được trong vòng một ngày, trong lòng hắn liền bình thường trở lại.
“Điểm thiên cơ lại hết rồi."
Lý Vân thở dài một hơi.
Kiếm được nhanh mà hết còn nhanh hơn. Hơn một vạn điểm thiên cơ còn chưa ấm túi đã tiêu sạch, bản thân đến cả một Thần Thông cũng không có.
Trước mắt chỉ có thể hy vọng sư phụ của Liễu Thành Tuyết đến nhanh một chút.

Dịch: MB

Chương 16. Ngài Không Hề Gạt Ta!

"Tiền bối. . ."
Liễu Thành Tuyết thấy Lý Vân tỉnh lại, thấp giọng hỏi: "Mới vừa rồi là. . .?"
"Hả. . ."
Sắc mặt Lý Vân đanh lại, cứng đờ hỏi: "Ngươi thấy hết rồi à?"
Liễu Thành Tuyết gật đầu.
"Thôi xong."
Mắt Lý Vân tối sầm lại.
Sớm biết thế này đã đẩy Liễu Thành Tuyết ra ngoài rồi.
Mình mới đổi công pháp, không kìm lòng được liền đổi hết điểm thiên cơ thành thực lực, nhưng lại quên mất sự có mặt của Liễu Thành Tuyết.
Mặc dù thực lực Thần Thông Cảnh không yếu, nhưng cũng không mạnh đến đâu.

Loại uy thế vừa rồi sao có thể qua mắt Liễu Thành Tuyết được?
Nếu mình dự đoán không sai.
Thân phận thế ngoại cao nhân e là sụp đổ rồi.
Liễu Thành Tuyết không phải kẻ ngốc, nàng nhìn thấy khí thế khi nãy, làm sao có thể không suy đoán trong lòng chứ?
Sai lầm.
Sắc mặt Liễu Thành Tuyết càng thêm kính nể, nàng thử thăm dò:
"Chẳng lẽ tiền bối là một vị Đại Đế nào đó."
"Hửm?"
Mắt Lý Vân sáng rực.
Còn xoay chuyển được?
"Khụ!"
Lý Vân ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt trả lời: "Lý mỗ không phải Đại Đế, chẳng qua chỉ là Lâu chủ Thiên Cơ Lâu bình thường mà thôi."
"Bình thường. . ."
Liễu Thành Tuyết không nói gì nữa.
'Bình thường' có thể tạo ra khí thế như vừa rồi ư?
'Bình thường' có thể khiến một nhân vật cấp Thánh Chủ phải kính như Thần linh?
Cho tới tận bây giờ, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi như trước. Nhớ đến hình ảnh vừa rồi, mình giống như đang đối mặt với một vị Đế Giả khinh thường cổ kim, bễ nghễ vạn giới.
Căn bản không có nổi ý nghĩ phản kháng nào.
Một ánh mắt của đối phương đã có thể làm mình tan tành mây khói.
Thấy Lý Vân cầm quyển sách lên mà không nói gì nhiều, Liễu Thành Tuyết biết điều không hỏi thêm. Nàng hiểu rằng biết nhiều quá cũng chẳng có ích lợi gì.
Cũng trong lúc đó, Lý Vân thấy Liễu Thành Tuyết đã từ bỏ ý định truy hỏi thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm.
Có vẻ như.
Thân phận của mình cũng không bị chọc thủng.
Hình ảnh mà Liễu Thành Tuyết thấy không giống như hắn nghĩ.
Thế thì lại có vấn đề nữa.
Khi nãy rốt cuộc Liễu Thành Tuyết thấy được cái gì rồi?
. . .
Bên ngoài thành Đại Hoang mấy triệu dặm.

Một đạo lưu quang xẹt qua phía chân trời, tốc độ nhanh đến cực hạn.
Không bao lâu sau, lưu quang dừng ở một chỗ trên hư không. Hào quang tan hết để lộ một lão giả mặc đồ đen, phong thái uy nghiêm, hai tròng mắt hơi híp, tinh quang chớp hiện.
"Cuối cùng cũng tới."
Dương Khâu đứng chắp tay, thầm nói.
Khoảng cách mấy triệu dặm làm hắn tốn mất hai canh giờ mới đến được, nếu không phải Ma Vân Lý của mình đã giao cho Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thì tốc độ có thể nhanh hơn nữa.
"Nơi này chính là Bách Đoạn Sơn Mạch sao?"
Dương Khâu quan sát xung quanh.
Không vấn đề gì.
Hai mắt nhìn lướt qua thì lập tức trợn tròn, đợi sau khi thấy rõ tình hình phía dưới, thiếu chút nữa hắn đã phun một ngụm lão huyết.
Lọt vào trong tầm mắt là một vùng hoang vu cát vàng bay múa đầy thê lương. Linh khí mỏng manh tới cực điểm, trong phạm vi mấy vạn dặm còn không thấy nổi một bóng ma nào chứ đừng nói là bóng người.
Những ngọn đồi nối tiếp nhau không dứt, chúng kéo dài đến tận cuối chân trời.
Bảo là vùng khỉ ho cò gáy cũng không quá đáng chút nào.
"Cái này, cái này, cái này. . . Lão phu. . . Lão phu. . . Hận!"
Dương Khâu lui về sau ngay trên không, tay ôm ngực rồi kêu rên một tiếng. Lồng ngực hắn phập phồng dữ dội như ống bễ. Miệng hớp lấy không khí, một luồng khí thế kinh khủng càn quét ra ngoài đập vụn vô số núi cao.
Mắc bẫy rồi!
Chắc chắn bị gài bẫy!
Toàn bộ tài sản đổi lấy một cái tin tức giả.
Bản thân lại còn ngu ngốc tự mình chạy đi một chuyến.
Mà chỗ này, linh khí mỏng manh như vậy, đến cả việc tu luyện bình thường còn không được thì sao có thể tồn tại cơ duyên?
Dùng đầu ngón chân cũng hiểu được chỗ này đến một gốc linh thảo cũng không thể sống nổi!
"Toàn bộ gia sản của lão phu!"
Mắt Dương Khâu chợt tối sầm.
Suýt chút nữa đã rơi từ trên cao xuống.

Nhịn trong giây lát rồi càng nghĩ càng tức. Hắn lùi một bước, càng nghĩ càng thua thiệt, hắn bỗng nhiên xoay người muốn bay về phía Thiên Cơ Lâu.
Nhưng còn chưa khởi hành, hắn bỗng nhiên lại sợ.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đó quá đáng sợ.
Đừng nói là mình, dù là Cửu U Ma Tông cũng không đụng nổi.
Tự đi, chưa nói đến việc liệu tài nguyên có thể quay về hay không, nhưng mình và Cửu U Ma Tông sẽ có khả năng bị lôi vào.
"Tức chết ta rồi!"
Dương Khâu gào to một tiếng, nắm tay đấm về phía hư không, quyền thế mạnh mẽ tựa như sao băng xẹt qua phía chân trời, ‘oanh’ chấn động hư không.
Cảnh tượng núi cao đổ nát, mặt đất vỡ vụn trong tưởng tượng không xảy ra.
Ngược lại, hư không bắt đầu vặn vẹo.
"Chuyện gì?"
Sắc mặt Dương Khâu chợt thay đổi, quan sát hư không không chớp mắt.
Trong hư không.
Từng phù hiệu này đến phù hiệu khác xuất hiện giống như những ngôi sao treo lơ lửng trên bầu trời, che phủ trời đất.
"Chẳng lẽ. . ."
Trong mắt Dương Khâu nở rộ ánh rực rỡ, thốt lên với vẻ không thể tin:
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu không có gạt ta?"
Không chờ hắn lấy lại tinh thần.
Cảnh sắc chung quanh đã thay đổi, từng ngôi sao biến thành màu đỏ thẫm, một luồng khí tức kinh khủng ùn ùn nối đuôi nhau mà đến.
Nguồn áp lực này cực kỳ lớn.
Cho dù là Dương Khâu cũng không thể gánh được, lập tức bị đè rơi xuống mặt đất.
"Xoạt xoạt!"
Mặt đất bị giẫm nổ.
Dương Khâu cúi đầu quan sát, đồng tử liền co rút.
Lấy hắn làm trung tâm, trong phạm vi mấy ngàn dặm phủ kín xương trắng, không biết đã tích lũy bao nhiêu bộ thi hài, có vài cái đã sớm phong hóa, không biết là người của bao nhiêu năm trước nữa.
Mà có một số hài cốt còn như lúc sống, trông rất sống động.

Từ thi thể liền thấy được không ít người trong đó có thực lực không kém gì hắn, ít nhất cũng là cấp Thánh Chủ!
Đây là một vùng tuyệt địa!
Kẻ bước vào, chết!
Cũng chính vì thế mà tin tức về nơi này vẫn không truyền ra ngoài, căn bản không người nào biết nơi đây lại có một chỗ kinh khủng thế này!
Nếu như người bình thường chứng kiến cảnh này, thế nào cũng sẽ bị dọa cuống lên.
Nhưng Dương Khâu thì khác.
Hắn chẳng những không hoang mang mà ngược lại còn vô cùng kích động!
"Đúng rồi!"
Cả người Dương Khâu run rẩy, trong tay hắn xuất hiện một miếng ngọc giản, đọc thoáng qua nội dung rồi nhìn trận pháp trước mặt, thất thanh hô:
"Nhất định không sai rồi!"
"Tiền bối quả nhiên là tiền bối!"
"Ngài không có gạt ta!"
"Mọi thứ đều là thật, ở đây thật sự có phương pháp Thành Thánh!"

Dịch: MB

Chương 17. May Mắn Có Lâu Chủ Thiên Cơ Lâu!

Dương Khâu mới vừa rồi còn nổi giận đùng đùng.
Thái độ liền thay đổi 180° trong vòng không đến một giây.
Thiên Cơ Lâu!
Không hổ là Thiên Cơ Lâu!
Nơi bí ẩn thế này mà có thể tính được, còn đưa ra phương pháp phá trận.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thật sự không phải phàm nhân!
Dương Khâu đứng ở trong trận pháp, cúi người xuống đất nhặt lên vài binh khí đã bị hư hại. Chủ nhân của mấy binh khí này không kém thì tất nhiên binh khí cũng không thể kém đi nơi nào.
Vật liệu được dùng đều cực kỳ trân quý.
Dù cho binh khí đã vỡ nát nhưng nhặt về nấu lại rồi đúc thành cái khác, nói không chừng vẫn có thể rèn ra vài binh khí cấp Thánh Chủ tuyệt hảo.

"Không lỗ!"
Lúc này cả người Dương Khâu kích động run lên.
"Thậm chí còn lời nữa!"
Không biết trận pháp này đã tồn tại bao nhiêu năm rồi.
Từ ngày này qua tháng nọ, người lầm lỡ rơi vào nơi này không phải số ít.
Bọn họ không có vận khí như mình, càng không biết đến Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, không lâu sau khi họ đến đã bị trận pháp tiêu diệt.
Dù cho chuyến này không thể thành Thánh, nhưng chỉ nhặt hết trang bị đã có thể hoàn vốn rồi!
"Lão phu có nhiều tài liệu như thế, sau đó lại đi tìm Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đổi vài thông tin, làm sao có thể không mạnh được?"
Trong mắt Dương Khâu lóe sáng.
Ngay lúc này, hắn suy nghĩ rất lâu.
Thành thánh đã không còn là mục tiêu chính của hắn nữa.
Chỉ cần mình liên tục đổi tin tức từ tay Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, cho dù muốn trở thành một Thánh Nhân Vương, thậm chí Đại Thánh cũng không khó!
Dương Khâu phất tay áo, thu dọn hết mọi thứ trên đất trong nháy mắt.
Trong lúc hắn thu dọn binh khí, trận pháp cũng đã bị kích hoạt!
"Đùng đoàng!"
Một luồng huyết khí hình rồng khổng lồ phóng lên cao như núi lửa phun trào, khí thế tràn đầy, thần lực cuộn trào mãnh liệt như mặt trời.
Sát khí kinh khủng như thủy triều nhấn chìm tất cả.
Uy thế như vậy, cho dù là cảnh giới Thánh Nhân cũng phải dè dặt chứ đừng nói là một nhân vật cấp Thánh Chủ.
"Keng! Keng! Keng!"
Tiếng rung động của kim loại vang lên.
Trên không trung đang ngưng tụ ra từng thanh trường kiếm màu đỏ thẫm dài đến trăm trượng, vắt ngang bầu trời, tựa như được ngưng tự từ tiên huyết. Toàn thân sát khí lượn lờ, câu hồn đoạt phách, dường như có oan hồn kêu rên lao ra từ dòng sông thời gian.
Đây là người đã bỏ mạng trong trận pháp trước kia.
Bọn họ không hồn phi phách tán mà bị giam cầm ở chỗ này, biến thành chất dinh dưỡng cho trận pháp.
"Ực!"
Dương Khâu nuốt nước bọt.

Cảnh tượng này quá kinh hãi.
Có không ít người đã chết còn cường đại hơn hắn, nhưng nay đã hóa thành con rối của trận pháp. Nếu như mình không có trợ giúp của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu mà tùy tiện xông tới, đoán chừng kết cục cũng như họ.
"Rầm!"
Trận pháp vận hành, hào quang vạn trượng chọc thẳng trời cao khiến cả phiến hư không đều rung động. Từng đạo trường kiếm màu đỏ như máu xen lẫn đại đạo chí lý, phô thiên cái địa!
Tựa như một cái mạng nhện từ không trung bao trùm xuống dưới.
Trận pháp thượng cổ đã khôi phục lại, thần uy vô thượng cuộn trào mãnh liệt như sông lớn đổ vào biển, uy năng đã vượt qua không ít đại trận hộ sơn của một số Tông môn rồi!
Rất khó tưởng tượng, trận pháp đã trải qua năm tháng vô hạn cho đến ngày nay mà vẫn còn uy thế như vậy!
"Ực!"
Dương Khâu nuốt một ngụm nước bọt.
Nơi này thật là đáng sợ.
Uy năng khủng khiếp làm bắp chân của hắn bắt đầu co giật.
Trong lúc nguy cấp.
Tâm trí Dương Khâu chìm vào ngọc giản, xem phương pháp phá trận được ghi lại trong đó. Giây lát sau, hắn nhanh chóng hồi phục tinh thần, bước về bên trái phía trước.
"Đùng!"
Một tiếng vang cực lớn.
Trường kiếm màu đỏ như máu rơi xuống tựa như hàng trăm hàng ngàn ngôi sao vỡ nát, khắp trời đều là ánh sáng đẹp mắt. Chỉ là dư âm của nó đã khiến cơ thể Dương Khâu suýt chút nữa rạn nứt.
Nhưng cũng may sau một kích của trận pháp, hắn vẫn còn sống!
"Ta chưa chết. . . !"
Dương Khâu nhìn trận pháp, trong lòng còn khiếp sợ.
May mà có ngọc giản của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu cho hắn, nếu không chỉ dựa vào mình hắn sẽ không tránh được cú vừa rồi.
Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên thì con đường tiếp theo liền trót lọt hơn rồi.
Dựa theo cách phá giải trong ngọc giản, hắn đã thành thạo di chuyển trong trận pháp, mỗi lần đều có thể hiểm yếu tránh thoát khỏi sát cơ của trận pháp.

"May mắn có Lâu chủ Thiên Cơ Lâu."
Dương Khâu lau mồ hôi lạnh trên trán.
Hắn không chọn rời khỏi trận pháp ngay mà tỉ mỉ nghiên cứu một phen.
Từ kiểu cách của trận pháp mà xét thì chỗ cơ duyên này không giống người trong chính đạo để lại.
Người trong chính đạo bày trận, sẽ không giam cầm thần hồn của người khác.
Loại thủ pháp này giống với người trong Ma đạo.
Nếu như có cơ hội, đem trận pháp này chuyển về Cửu U Ma Tông, chắc chắn thực lực của Ma Tông sẽ tăng cường rất nhiều!
Suy cho cùng.
Trận pháp này được lưu truyền từ thời Thượng cổ.
Vạn sự vạn vật, phàm là dính dáng tới Thượng cổ thì đều là thứ tốt, thứ kém hơn một chút sẽ không để lại đến bây giờ, bởi vì chúng đã sớm biến mất trong năm tháng dài dằng dặc kia.
"Ừm. . ."
Dương Khâu trầm ngâm một hồi, thầm nghĩ: "Sau lần này ra ngoài, bất luận như thế nào cũng phải đến thành Đại Hoang một chuyến nữa, nói không chừng trong tay Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có cách mang trận pháp này về."
Nếu như đem trận pháp này đặt ở ngọn núi của mình, chỉ nghĩ đến thôi cũng nở mày nở mặt.
Trừ mình ra thử hỏi có ai có thể khiến Thánh Nhân ra tay giúp hắn bố trí trận pháp?
Sau hơn nửa canh giờ.
Dương Khâu phá vỡ tòa sát trận thứ nhất, đến bên một động thiên nhỏ.
Thấy cảnh tượng trong động thiên.
Dương Khâu sửng sốt.
Trước mặt hắn xuất hiện một khu Tiên cảnh, linh khí nồng đậm tới cực điểm, trên mặt đất trải kín những dòng linh tuyền. Đây là cảnh tượng chỉ xuất hiện ở số ít động thiên phúc địa.
Nhưng ở nơi đây lại có.
Phóng tầm mắt quan sát, vô số thiên tài địa bảo lay động theo chiều gió.
Mùi hương của linh dược thấm vào ruột gan, ngửi nhẹ một hơi liền khiến người ta có cảm giác phiêu phiêu dục tiên!
Động thiên nhỏ này không biết bao lâu rồi chưa có người vào.

Linh Dược mấy trăm ngàn năm nhiều không đếm xuể, cho dù Linh Dược trăm vạn năm cũng có vài gốc như thế!
Ở nơi trung tâm có một gốc Linh Dược cao ba trượng, mọc chín lá xanh tươi mơn mởn, nở rộ linh quang, xung quanh có dị tượng long phượng hiện lên, phi thường thần dị!
"Thánh Dược!"
Dương Khâu nhìn thoáng qua liền không thể dời mắt.
"Linh Thảo Thiên Thanh Không trên trăm vạn năm tuổi, cái… cái này quá quý giá rồi!"
"Chẳng lẽ Lâu chủ Thiên Cơ Lâu biết nơi đây có mọc một gốc Linh Thảo Thiên Thanh Không?"
"Không thể tin nổi!"
Dương Khâu từng bước đi về phía trước, đến trước Linh Thảo Thiên Thanh Không, cả người như mất hồn, hai tròng mắt nhìn gốc Thánh Dược không chớp mắt.
Linh Dược này có thể giúp người bài trừ tâm ma, ở bên ngoài có tiền cũng không mua được. Hắn đã tìm kiếm mấy trăm năm nay cũng không thu hoạch được gì.
Nhưng ngày hôm nay, cuối cùng hắn đã tìm thấy rồi!
Lại còn là trăm vạn năm tuổi!

Dịch: MB

Chương 18. Con Đường Sắp Tới Đã Tính Cả Rồi

"Giàu rồi!"
Dương Khâu hít một hơi thật sâu cố gắng lấy lại tâm trạng đang kích động của mình.
Đầu tiên là nhặt được không ít vật liệu từ trong trận pháp.
Bây giờ lại gặp được một tiểu động thiên và thu được vô số linh thảo.
Cả hai vào chung một chỗ, không chỉ làm tổn thất trước đây của hắn được hồi vốn toàn bộ mà ngược lại còn kiếm không ít lời nữa.
Quan trọng hơn là theo lời Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, bên trong động thiên còn cất giấu phương pháp Thành Thánh, đây quả thực là Vương Tạc.

Cả ba cộng lại, gia tài của hắn đã phất lên gấp mấy lần rồi!
"Đợi lão phu thành Thánh, ít nhiều gì cũng phải luyện chế một Thánh Khí!" Dương Khâu thầm trù tính trong lòng.
Thánh Nhân là tồn tại như thế nào chứ?
Giậm chân một cái, phạm vi ngàn vạn dặm đều phải chấn động một trận.
Vậy loại tồn tại đó tương đương là một nội tình của Tông môn, há có thể tiếp tục sử dụng binh khí cấp Thánh Chủ?
Nhưng mà, mấu chốt là vật liệu luyện chế binh khí cấp Thánh Chủ đều cực kỳ quý giá, huống hồ là vật liệu luyện chế Thánh Khí.
"Cộng đám linh thảo này lại nói không chừng có thể mua được tung tích của Thần Kim ở Thiên Cơ Lâu."
Nếu như không có đường tắt nhanh gọn thì cũng đành chịu.
Bỏ ra bảy tám trăm năm kiểu gì cũng có thể góp đủ vật liệu luyện chế binh khí, nhưng đã biết được cách thuận tiện hơn, Dương Khâu liền không muốn bỏ thời gian công sức mà rề rà tìm kiếm nữa.
Bước một bước đã đến, chẳng phải tuyệt hơn sao?
Cho tới giờ phút này.
Dương Khâu còn không biết chính mình đã trở thành khách hàng quen thuộc đáng tin của Thiên Cơ Lâu.
"Việc cấp bách vẫn là loại bỏ tâm ma trước rồi tính sau."
Dương Khâu nhìn lướt qua đám linh dược ở xung quanh, không có lựa chọn hái.
Linh dược không giống với những thứ khác.
Thứ này rất yếu đuối, cách hái không đúng, nhẹ thì làm giảm dược tính, nặng thì hóa thành hư vô, chỉ có thể chậm rãi từng bước từng bước.
Bên trong tiểu động thiên có vô số linh dược, hái từng gốc một thì không biết phải đến ngày tháng năm nào nữa.
Hơn nữa, linh dược được hái xuống sau đó còn phải bảo quản thích hợp.
Nếu bảo quản không tốt, sau một khoảng thời gian ngắn, linh dược vẫn sẽ giảm linh tính.
Thay vì phí sức mà không có kết quả tốt, còn không bằng để đám linh dược này sinh trưởng ở đây.
Dù sao nơi này chỉ có một mình hắn biết.
Ừm. . .
Còn phải tính đến Lâu chủ Thiên Cơ Lâu.

Dựa vào sức mạnh của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, Dương Khâu đoán hạng cao nhân này sẽ không nhàn rỗi không việc gì mà tới đây đoạt cơ duyên với hắn. Nếu thật sự muốn cướp đoạt thì không nói cho mình biết chẳng phải dễ dàng hơn ư?
Nghĩ tới đây, Dương Khâu không còn lo lắng nữa. Hắn cúi người xuống và thận trọng đào Linh thảo Thiên Thanh Không, sau đó dạt bớt vài thứ nhỏ nhặt.
Còn lại hơn phân nửa được niêm phong trong một cái hộp ngọc.
Hắn lại đặt lên vài cấm chế bên ngoài hộp ngọc , lúc này mới thu vào.
Linh dược trăm vạn năm tuổi, dược tính cường đại, hắn dùng cũng chẳng được bao nhiêu, số còn lại mang ra ngoài bán qua tay người khác sẽ lại được một khoản lớn nữa.
Tài nguyên nhiều rồi.
Đợi khi có thời gian, nói không chừng còn có thể mua được một vài thông tin liên quan tới cơ duyên Thánh Nhân Vương ở Thiên Cơ Lâu.
Tuy là vẫn không thành Thánh, nhưng Dương Khâu đã dự tính xong xuôi đường đi sau này của bản thân.
Sau một hồi, Dương Khâu khoanh chân trên mặt đất rồi điều chỉnh tinh khí thần của mình đến đỉnh điểm, sau đó nuốt Linh thảo Thiên Thanh Không vào trong bụng. Linh thảo vừa vào miệng liền hóa thành một dòng nước ấm trong nháy mắt.
Dọc theo kinh mạch trong cơ thể, lội ngược lên trên rồi xông vào não hải.
"Vù!"
Bỗng nhiên, tâm trí Dương Khâu chấn động, khí thế trên người liền biến đổi.
Ngay lúc này.
Quanh người hắn có đại đạo khí tức chảy xuôi hệt như cùng tự nhiên đất trời dung hợp thành một thể. Bên cạnh vang lên đại đạo thiên âm, từng đóa Ma hoa màu đen bỗng nở rộ.
Tâm ma mà thường ngày làm hắn vô cùng khổ não cũng không còn xuất hiện nữa.
Chuyện đánh lén sư huynh trước đây hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng, nhưng lúc này lại hoàn toàn buông bỏ. Chuyện xưa đã theo gió mà đi, tất cả đều phiêu tán.
Hắn ngộ đạo rồi!
. . .

Trong lúc Dương Khâu chìm đắm trong tu luyện.
Một ngày trôi qua.
Sáng sớm.
Mặt trời vừa mới lên.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Một đám người đã tới.
Người dẫn đầu mặc áo giáp với vẻ ngoài sắc bén lóe lên, có linh khí lưu chuyển, nhìn là biết không phải phàm phẩm.
Người này tên Hàn Phong, chính là Thống lĩnh thị vệ, là thuộc hạ dưới trướng Thành chủ thành Đại Hoang, nhiệm vụ thường ngày chính là trấn thủ thành Đại Hoang, giữ gìn trị an.
Nhưng ngày hôm nay.
Hắn tới Thiên Cơ Lâu còn mang theo một sứ mệnh khác.
Đó chính là cầu kiến Lâu chủ Thiên Cơ Lâu!
Hàn Phong sửa sang lại quần áo, sau đó đảm bảo không có chỗ thất lễ mới tiến lên mấy bước, đến trước cửa Thiên Cơ Lâu, cung kính hô:
"Hàn Phong của thành Đại Hoang, cầu kiến tiền bối!"
"Hàn Phong?"
Bên trong Thiên Cơ Lâu, trên mặt Lý Vân lộ vẻ nghi hoặc, hình như mình chưa từng nghe qua cái tên này.
Chẳng lẽ, trời vừa sáng đã có khách tới cửa?
Đây là chuyện tốt!
Tinh thần Lý Vân xao động, hắng giọng một cái rồi mời:
"Mời Hàn đạo hữu vào."
"Tạ tiền bối!"
Nghe thấy giọng nói bên trong Thiên Cơ Lâu, trong lòng Hàn Phong kích động không thôi. Xem ra vị tiền bối này cũng không khó ở, so với hắn tưởng tượng thì ôn hòa hơn rất nhiều.
Hàn Phong bước vào Thiên Cơ Lâu, liền nhìn thấy Lý Vân trong bộ quần áo màu xanh ở phía đối diện
Hắn chắp tay, khom mình hành lễ:
"Vãn bối Hàn Phong, hôm nay phụng mệnh của Thành chủ thành Đại Hoang đến đây bái kiến tiền bối, chính là để tạ ơn tiền bối hôm qua đã ra tay cứu vớt thành Đại Hoang."
Nói xong, trong tay Hàn Phong xuất hiện một chiếc hộp bằng ngọc, dâng hai tay rồi tiến tới trước, đưa đến trước mặt Lý Vân, kính cẩn nói:

"Còn đây là một phần tâm ý của thành chủ, kính xin tiền bối nhận lấy."

Dịch: MB
Chương 19. Vẫn Quá Nhẹ

Lý Vân hơi động lòng, nhìn hộp ngọc trong tay Hàn Phong.
[Mộ Quang Kỳ (Pháp bảo cấp Thiên Tượng), có thể đổi 1300 điểm thiên cơ.]
"Thành chủ thành Đại Hoang, thật là khách khí."
Trên mặt Lý Vân nở ra nụ cười, đưa tay nhận lấy hộp ngọc.
Đồ tốt cho không, không lấy thì phí.
Vừa lấy ra đã là pháp bảo cấp Thiên Tượng.
Nhất thời, thiện cảm của Lý Vân đối với vị Thành chủ Thành Đại Hoang chưa gặp lần nào này đã tăng lên vô số lần.
"Cái này là việc Thành chủ chúng ta nên làm, nếu không có lời nhắc của tiền bối, hôm qua thành Đại Hoang e rằng sẽ bị hủy diệt trong chốc lát."
Hàn Phong kính cẩn nói.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, trước mặt vị tiền bối vô cùng khủng bố này, hắn không dám làm càn.
Để tư thái của mình xuống rất thấp.
"Hôm qua?"
Lý Vân khó hiểu.
Hôm qua mình làm gì?
Cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như Dương Khâu có đến đây, chẳng lẽ Dương Khâu muốn hủy diệt thành Đại Hoang?
Khả năng này… Cũng không thể nói không xảy ra.
Dù sao, đồ đệ Dương Khâu chết gần thành Đại Hoang, một vị Thánh Chủ giận chó đánh mèo, mà thành Đại Hoang lại cách đó không xa, cũng hợp tình hợp lý.
Quan trọng hơn là Liễu Thánh Tuyết còn trốn ở trong thành Đại Hoang.
Nếu như mình không có ở đây, thành Đại Hoang có thể tồn tại nữa hay không, đúng là không dám chắc.
Hiểu rõ điều này.
Trên mặt Lý Vân vẫn nở nụ cười ôn hòa như cũ, giơ ngón tay chỉ một cái ghế, nói:

"Đến, mời Hàn đạo hữu ngồi."
"Trước mặt tiền bối, vãn bối không dám nhận hai chữ đạo hữu, gọi ta Hàn Phong là được rồi."
Đạo hữu chỉ những người cùng cấp bậc mới có đủ tư cách gọi như vậy, nếu để cho vị cự bá ma đạo kia biết được mình xưng đạo hữu với vị tiền bối này.
Không chừng sau này mình chết lúc nào không hay.
"Thế ta gọi ngươi là Hàn thống lĩnh vậy!"
Lý Vân nói.
Vừa rồi, hắn nhìn thoáng qua thông tin về Hàn Phong.
Chính là Thống lĩnh thị vệ của thành Đại Hoang.
Chức trách là thủ vệ của thành Đại Hoang, thực lực mới ở mức Thông Khiếu Cảnh Sơ Kỳ, còn thấp hơn nhiều so với Liễu Thành Tuyết, chút thực lực ấy ở Thành Đại Hoang còn được, nếu đặt trong toàn bộ giới Tu Luyện thì không là gì.
"Tiền bối quá khách khí."
Hàn Phong nói.
Hắn không nghĩ tới, vị tiền bối này nho nhã hiền hòa hơn nhiều so với suy nghĩ của mình, không hề kiêu ngạo như những cao nhân khác. Nếu không có chuyện hôm qua, chắc hắn sẽ nhìn nhầm vị tiền bối này như một người bình thường mà thôi.
"Haha."
Lý Vân cười một tiếng, nâng chén trà lên, đưa tay ra hiệu xin mời.
Bên cạnh, đúng lúc đó Liễu Thành Tuyết bưng tới một chén trà, đặt cạnh Hàn Phong.
Hàn Phong nhìn lướt qua Liễu Thành Tuyết, trong lòng sợ hãi than một câu, tiền bối quả nhiên là tiền bối, chỉ là một tỳ nữ nhưng tu vi không hề tầm thường, nhìn khí thế thì chắc hẳn thực lực cao hơn mình nhiều.
Hơn nữa còn là mỹ nhân tuyệt sắc!
Nhìn lướt qua, Hàn phong không dám nhìn lâu.
Vừa muốn đưa tay nhận trà, hắn như nghĩ tới chuyện gì đó, quay đầu liếc nhìn Liễu Thành Tuyết lần nữa.
Lần này, hắn không ngồi yên nữa, soạt một tiếng ngồi dậy khỏi ghế.
Cô gái này là tỳ nữ gì chứ?
Rõ ràng là đệ tử của Đại La Kiếm Tông!

Trên ống tay áo có thêu một thanh trường kiếm màu vàng óng, ám chỉ rõ là đệ tử hạch tâm!
Thân phận cỡ này, ít nhất sư phụ của nàng cũng là Trưởng lão của Đại La Kiếm Tông, khuếch đại hơn một chút, có thể là đệ tử của mạch Chưởng giáo!
Người như vậy, đi làm tỳ nữ cho tiền bối?
Vốn đưa tay ra nhận chén trà, Hàn Phong gắng gượng thu tay về, trà của người khác thì được, nhưng trà đệ tử hạch tâm của Đại La Kiếm Tông bưng cho mình, hắn thực sự không dám uống.
Người như vậy, bình thường đến thành Đại Hoang, bọn họ đều xem như tổ tông mà cúng bái.
Ai dám uống nước trà do tổ tông rót?
"Sao vậy?"
Lý Vân ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi.
Hàn Phong điểm nào cũng tốt, chỉ là định lực thì hơi kém.
"Không có… Không có gì."
Hàn Phong nở nụ cười cứng ngắc, hắn chắp tay nói: "Vãn bối chợt nhớ ra còn có chuyện quan trọng, cần phải nhanh chóng trở về xử lý, không thể ở lại lâu."
"Chuyện này…"
Sắc mặt Lý Vân hơi ngưng lại.
Chuyện gì đây?
Ta đây còn chưa bắt đầu đàm luận, tại sao ngươi phải đi rồi?
"Đúng rồi."
Hàn Phong như nhớ tới chuyện gì, hỏi lại lần nữa: "Xin hỏi tiền bối, khi nào rảnh rỗi, Thành chủ nhà ta muốn giành thời gian tới thăm hỏi tiền bối."
"Bởi vì sợ làm trễ chuyện quan trọng của tiền bối, vì vậy phái thuộc hạ tới hỏi trước."
"Lúc nào cũng có thời gian."
Lý Vân lên tiếng.
Lúc này hắn đã hiểu ra, cảm thấy Hàn Phong không phải khách hàng, Thành chủ đằng sau hắn mới là khách hàng chính.
"Chuyện này thực sự quá tốt."
Hàn Phong thở dài nhẹ nhõm.
Bất kể như thế nào thì chuyện này xem như đã hoàn thành, kế tiếp phải xem Thành chủ phát huy như nào đã.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, không dám ở lâu, chắp tay nói:
"Vãn bối cáo từ."
"Ừm."
Lý Vân gật đầu.
. . .
Sau đó Hàn Phong rời khỏi Thiên Cơ Lâu.
Không dừng lại một phút nào.
Mang theo thuộc hạ, đi thẳng đến phủ Thành Chủ.
Còn chưa đến phủ Thành Chủ, cách ở xa đã thấy Thành chủ Thành Đại Hoang đang đứng trông chờ ở trước cửa.
"Như thế nào? Tiền bối có đồng ý gặp ta hay không?"
Thành chủ Thành Đại Hoang tiến lên đón, khẩn trương hỏi.
"May mắn thuộc hạ không làm Thành chủ thất vọng, tiền bối nho nhã hiền hòa, gần gũi giản dị, ngài ấy nói Thành chủ muốn gặp hắn lúc nào cũng được."
Hàn Phong chắp tay nói.
"Thật quá tốt."
Thành chủ Thành Đại Hoang xoa xoa tay, lẩm bẩm nói: "Ta chuẩn bị lễ vật, chắc cũng cần hai ngày, vậy hai ngày sau đi Thiên Cơ Lâu!"
"Thành chủ…"
Hàn Phong muốn nói lại thôi.
"Sao vậy?"
Thành chủ Thành Đại Hoang liếc nhìn Hàn Phong, nói: "Ở đây không có người ngoài, có chuyện gì cứ nói thẳng."
"Lúc nãy… Thuộc hạ ở trong Thiên Cơ Lâu, nhìn thấy được một vị đệ tử của Đại La Kiếm Tông."
"Ah?"
"Còn có chuyện này?"
Lòng hiếu kỳ của Thành Chủ Thành Đại Hoang dâng lên.
Hôm qua thì thấy được cự bá ma đạo, hôm nay lại thấy người của Đại La Kiếm Tông.
Chẳng lẽ, vị tiền bối này ăn sạch cả Hắc Đạo lẫn Bạch Đạo.
Bình thường, những người làm chuyện này, hoặc là gió thổi chiều nào theo chiều nấy, cả ba cùng sống cùng chết, hoặc là thực lực rất mạnh, cả hai bên đều muốn nịnh bợ hắn.
Mà vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thần bí kia, rõ ràng là kiểu sau.

"Ngươi có nhìn rõ, đó là người nào của Đại La Kiếm Tông?"
Thành chủ Thành Đại Hoang trầm giọng hỏi.
"Tình hình cụ thể thuộc hạ cũng không rõ, nhưng căn cứ vào những gì thuộc hạ thấy, có vẻ là một vị đệ tử hạch tâm của Đại La Kiếm Tông, mà tiền bối lại cho…"
Hàn Phong dừng lại một chút, rồi mới tiếp tục nói: "…làm tỳ nữ."
"Hả???"
Thành chủ Thành Đại Hoang giật mình.
Hắn trầm tư một lúc lâu, chậm rãi nói: "Thân phận của vị tiền bối Thiên Cơ Lâu kia, sợ rằng vượt xa dự đoán của ta, lễ vật ta tính chuẩn bị, vẫn là không đủ."

Dịch: MB

Chương 20. Cầu kiến Lâu chủ Thiên Cơ Lâu!

Thoáng cái đã qua hai ngày.
Hai ngày sau.
Thành chủ Thành Đại Hoang ăn mặc đơn giản, mang theo vài thị vệ, đi thẳng đến Thiên Cơ Lâu.
Phía sau hắn, Hàn Phong cách hắn nửa bước chân, tay cầm một cái hộp gỗ.
Vì quá khẩn trương mà hai tay khẽ run, hắn biết trong chiếc hộp gỗ này chứa cái gì.
Trường Sinh Mộc Vạn Năm!
Chất gỗ cứng như thần kim!
Một trăm năm mới dài ra một phân.
Vạn năm qua, chất gỗ đã biến hóa đến long trời lở đất, có thể dùng để chế tạo binh khí cấp Thánh!
Lần này, Thành chủ vì tặng lễ mà đã dùng hết mọi vốn liếng, đến cả bảo vật trấn tộc cũng đã lấy ra.
Hôm nay Trường Sinh Mộc Vạn Năm xuất hiện.
Nếu như tiền bối không nhận, có thể tưởng tượng ra cảnh gia tộc của Thành chủ phải đối mặt với áp lực kinh khủng cỡ nào.

Vô số người đạt cấp Thánh Chủ, thậm chí Thánh Nhân, đều sẽ đưa ánh mắt nhìn đến, một gia tộc nhỏ bé có tài đức gì mà nắm giữ vật liệu trân quý này trong tay?
"Đại nhân, đã đến Thiên Cơ Lâu."
Hàn Phong nhỏ tiếng nhắc nhở.
"Ừm."
Thành chủ Thành Đại Hoang gật đầu.
Hắn nâng bước chân lên, đi về phía Thiên Cơ Lâu, còn chưa đi đến cửa thì một luồng gió nhẹ thổi qua, không chờ hắn kịp định thần lại, trước mặt đã xuất hiện một bóng người.
"Chuyện gì đây?"
Thành chủ Thành Đại Hoang ngây người.
Mình vất vả chọn một ngày hoàng đạo, đặc biệt tới bái kiến tiền bối, thế nào lại bị người ta giành mất?
Lập tức, Thành chủ Thành Đại Hoang nổi trận lôi đình.
Ở chỗ khác thì không nói.
Nhưng ở mảnh đất nhỏ nơi thành Đại Hoang, còn có thể để cho người ngoài gây sự?
Thực sự cho rằng, ngươi chính là Thánh Chủ?
Những người cùng cấp này, một người đến thì không nói làm gì, làm sao lại có khả năng ba ngày mà có tới hai Thánh Chủ đều chạy đến Thành Đại Hoang?
"Các hạ, mọi việc cũng phải có trước có sau, ngươi làm như vậy có phải có chút không thỏa đáng hay không?"
Thành chủ Thành Đại Hoang lạnh giọng nói.
Hai người đều chọn cùng một ngày bái kiến tiền bối, người đi vào gặp trước đương nhiên dễ lưu lại ấn tượng tốt hơn.
Thành chủ Thành Đại Hoang dù có ngu ngốc, cũng sẽ không chắp tay nhường cơ hội này cho người khác.
Người ở trước mặt không nói câu nào, ngẩng đầu lên nhìn Thiên Cơ Lâu, có chút xuất thần.
"Ta không muốn động thủ trước cửa nhà tiền bối, nếu như các hạ thức thời thì tự rút lui đi!"
Thành chủ Thành Đại Hoang từ tốn nói.
Tiền bối cũng là nhân vật lớn, thực lực rất cao, gió thổi cỏ lay trong vòng ngàn dặm còn có thể phát hiện, chuyện xảy ra ngoài cửa lâu chắc chắn sẽ

biết.
Vì muốn lưu lại ấn tượng tốt với tiền bối, lúc mới bắt đầu Thành chủ Thành Đại Hoang đã mở lời diễn chút kịch.
Giả vờ rộng lượng, nói không chừng có thể khiến tiền bối vui vẻ.
Đáng tiếc là, hắn nói xong.
Người đứng phía trước, vẫn không hề đáp lại.
"Ừm?"
Thành chủ Thành Đại Hoang ngẩng đầu lên, lửa giận trong lồng ngực bộc phát, hắn nâng tay muốn bắt lấy người trước mặt, nói: "Ngươi đã không biết trái phải, vậy…"
Còn chưa dứt lời.
Người trước mặt xoay người lại.
Đây là một nam tử trung niên mặc áo bào màu tím, eo quấn đai ngọc, tóc được cắt tỉa cẩn thận tỉ mỉ, cho dù đứng im không động nhưng vẫn tỏa ra cảm giác uy nghiêm không nói rõ được.
"Cmn…"
Nhìn rõ dung mạo người này, Thành chủ Thành Đại Hoang liền đạp đạp lùi lại mấy bước, tim đập bịch bịch, miệng run run nói: " Chưởng giáo Đại… Đại La… Đại La?"
"Ngươi vừa mới nói chuyện với bổn tọa?"
Nhâm Thanh Đồ nhàn nhạt nói.
"Không có… Không có, Nhậm Chưởng giáo nghe nhầm rồi…"
Thành chủ Thành Đại Hoang choáng váng.
Chuyện này cũng quá dọa người rồi!
Hôm trước vừa có một vị Thánh Chủ, mới đi có mấy ngày.
Hôm nay lại có một vị Thánh Chủ đến!
Càng khủng bố hơn, đây là Chưởng giáo Đại La, nếu không phải là đối phương thường xuyên xuất hiện làm hắn có cơ hội nhìn thấy từ xa, thì hôm nay hắn thật sự không nhận ra đượct.
Cũng may mà có nhìn thoáng qua, nếu không mình chết chắc.
Thánh Chủ ngay thẳng, có thể không thích giết chóc, nhưng uy nghiêm của Thánh Chủ cũng không cho phép khinh nhờn, người mạo phạm hắn hầu như đều phải chết, chỉ không biết có liên lụy đến người khác hay không thôi.
Thành chủ Thành Đại Hoang nhìn Nhậm Thanh Đồ, lại nhìn Thiên Cơ Lâu cách đó không xa, trong lòng hiện sóng lớn.

Chưởng giáo của một Tông môn đều tự mình đi đến Thiên Cơ Lâu.
Tiền bối bên trong Thiên Cơ Lâu, đến tột cùng là người như thế nào?
…
Nghĩ đến tình hình lúc nãy.
Thành Chủ Thành Đại Hoang thở dài trong lòng, chỉ đành tự nhận xui xẻo.
Vất vả chọn một ngày hoàng đạo, không nghĩ đến lại đụng phải Chưởng giáo Đại La.
Lúc này, hắn đâu dám tranh giành với người ta?
Thực lực của cả Đại La Kiếm Tông không thua kém là bao so với Thánh Địa, Nhậm Thanh Đồ thân là Chưởng giáo, thực lực của hắn cũng là người nổi bật trong những người cấp Thánh Chủ.
Tương lai có tư cách thành Thánh!
"Nể mặt Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, bổn tọa tha cho ngươi một mạng."
Đại La Chưởng giáo mở miệng nói.
Hắn không bộc lộ một chút khí tức nào, nhưng thường xuyên nắm đại quyền, cộng thêm uy thế của kẻ bề trên, làm cho sắc mặt Thành chủ Thành Đại Hoang trắng bệch, hít thở không thông.
Lời nói vừa rồi của Thành chủ Thành Đại Hoang, đối với hắn mà nói chính là khiêu khích.
Giết đối phương tại chỗ cũng không ai dám nói hắn sai.
Sở dĩ không giết là bởi vì hắn cũng nghĩ giống Thành chủ Thành Đại Hoang, trước cửa Thiên Cơ Lâu, tiền bối ở trong đó chắc chắn đã sớm chú ý đến tình hình bên ngoài.
Lúc này động thủ, chính là đánh thẳng vào mặt Thiên Cơ Lâu.
Hắn không mất trí đến vậy, hơn nữa Lâu chủ còn bảo vệ đồ đệ của mình.
Lần này đến đây cũng là muốn cảm tạ Thiên Cơ Lâu.
"Đạ tạ Nhậm Chưởng giáo."
Thành chủ Thành Đại Hoang sợ hết hồn hết vía lui sang một bên, cho đến tận bây giờ, trong lòng hắn vẫn chưa thể bình tĩnh lại.
Thật là đáng sợ.
Ngày thường không dám nghĩ đến, ba ngày có hai vị Thánh Chủ đến!
Nhậm Thanh Đồ liếc nhìn Thành chủ Thành Đại Hoang, không nói gì, hắn xoay người qua chỗ khác, hơi chắp tay rồi cất cao giọng nói:
"Chưởng giáo Đại La Nhậm Thanh Đồ, cầu kiến Lâu chủ Thiên Cơ Lâu!"

Dịch: MB

Chương 21. Dương Khâu Sắp Thành Thánh Rồi!

"Mời vào!"

Giọng nói ôn hòa truyền ra từ bên trong Thiên Cơ Lâu.

Sau khi Nhâm Thanh Đồ nghe được tiếng mời liền nhấc chân bước vào trong.

Đi vào Thiên Cơ Lâu, ánh mắt Nhâm Thanh Đồ đảo qua toàn bộ đại sảnh.

Điều đầu tiên đập vào mắt hắn là Liễu Thành Tuyết. Thấy đệ tử không sao, trong lòng hắn nhẹ đi không ít.

Ngay sau đó, hắn lại thấy một thanh niên áo xanh.

Trên người này không bộc lộ bất kỳ khí tức nào, nhìn thoáng qua như một người bình thường.

"Xem ra thực lực của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu trên cả mình!"

Nhâm Thanh Đồ thầm nghĩ.

"Nhâm Chưởng giáo dạo quanh thành Đại Hoang một ngày, chắc cũng đã mệt, ngồi trước đi nào!."

Lý Vân mỉm cười nói.

"Hửm??"

Cả người Nhâm Thanh Đồ chợt động, đột nhiên nhìn về phía Lý Vân, trong lòng dâng lên sóng gió ngập trời.

Kỳ thực, hắn ở đã đến thành Đại Hoang từ hôm qua.

Nhưng cũng không lựa chọn tiến vào Thiên Cơ Lâu ngay.

Nguyên nhân chính là trên đường đến đây hắn có chút dự cảm không lành.

Kiểu bất thường này sẽ không xuất hiện một cách đột ngột, ắt hẳn là lời cảnh báo nào đó.

Nhưng mà, lúc tới lại thuận buồm xuôi gió không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Theo hắn thấy thì "ngoài ý muốn" nhất định là ở Thiên Cơ Lâu này rồi.

Nhưng hắn dạo qua một vòng ở thành Đại Hoang, quan sát cả ngày trời mà Thiên Cơ Lâu chẳng có chút bất thường nào cả. Mãi đến sáng sớm hôm nay, hắn mới thả lỏng cảnh giác.

Đến Thiên Cơ Lâu dự định mang đồ nhi về, nhưng không ngờ vừa mới gặp mặt đã bị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thuận miệng nói trúng tâm tư của mình.

"Xin hỏi tiền bối là người đại năng phương nào, vì sao phải ẩn cư ở thành Đại Hoang?"
Nhâm Thanh Đồ nhẹ giọng hỏi.
Có thể phát hiện hành tung của mình, vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này có khả năng không đơn giản như mình nghĩ.
"Hứng thú mà thôi."
Lý Vân chắt lưỡi.
Mặc dù bản thân hắn cũng không muốn ở chỗ này, nhưng Thiên Cơ Lâu ở đây thì còn cách nào nữa?
"Chỗ này núi nghèo nước độc, linh khí mỏng manh, tiến độ tu luyện chậm chạp, thực sự không xứng với thân phận của tiền bối. Nếu như tiền bối không chê, Đại La Kiếm Tông ta nguyện lấy chức Trưởng lão khách khanh nghênh tiếp tiền bối đến ở Đại La Kiếm Tông."
Nhâm Thanh Đồ cân nhắc một chút rồi thử thăm dò.
Trở lại lúc trước.
Hắn đã cùng đệ tử trao đổi qua, thực lực của vị tiền bối này rất kinh khủng làm Dương Khâu không có cách nào, ắt hẳn là một vị cấp Thánh Chủ đỉnh phong, thậm chí là tồn tại cấp độ Thánh Nhân.
Nếu có thể lôi kéo đến Đại La Kiếm Tông, chắc chắn có thể khiến thực lực của bọn hắn tăng cường không ít.
Còn đồ đệ hoài nghi hắn là Đại Đế thì hắn cũng chẳng tin, một vị Đế Giả thống ngự chư thiên, cường giả dưới trướng vô số kể sao lại có thể ẩn cư ở nơi này?
"Đa tạ ý tốt của Nhâm Chưởng giáo, Đại La Kiếm Tông thì ta không đi được, dù sao tình hình trước mắt của Đại La Kiếm Tông cũng không quá tốt. . ."
Lý Vân khẽ cười, lên tiếng đáp.
Ở trước mặt hắn, bảng số liệu của Nhâm Thanh Đồ đang lẳng lặng hiện lên.
« Danh tính: Nhâm Thanh Đồ. »
« Thực lực: Thiên Nguyên Cảnh đỉnh phong (Cấp Thánh Chủ đỉnh phong). »
« Thế lực tương ứng: Đại La Kiếm Tông. »
« Công pháp: Đại La Kiếm Điển, Vẫn Tinh Kiếm Quyết. »
« Thần Thông: Tinh Vân Trảm, Thiên Ảnh Phi Hồng, Thiên Ảnh Phá Thiên, Linh Kiếm Cửu Trọng, Kiếm Động Càn Khôn, Lãm Nguyệt Thủ, Lục Đạo Thiên Cương, Vạn Kiếm Quy Nhất. . .(v..v..). »

« Binh khí: Tử Long Ảnh (Cấp Thánh Chủ), Thiên Hà Chu (Cấp Thánh Chủ), Gương Vạn Viêm Tuyên Cổ (Cấp Thánh Chủ). . .(v..v..) »
« Tình hình hiện nay: Vì Lão tổ trong Tông môn tọa hóa, tâm trạng sầu lo, lo lắng bị Tông môn Ma Đạo hoặc những Tông môn khác phát hiện thực hư của Đại La Kiếm Tông. . . »
« Nhấn để xem thêm. . . »
Nhìn lướt qua tư liệu của Nhâm Thanh Đồ.
Trong lòng Lý Vân vẫn khá hứng thú với Nhâm Thanh Đồ. Vào thời khắc quan trọng khi Lão tổ trong Tông môn tọa hóa, nhưng hắn vẫn còn có thể tự mình đi một chuyến đến thành Đại Hoang.
Có thể thấy được hắn không như đám người trong Ma đạo, xem đồ nhi như công cụ.
"Tiền bối nói thế là ý gì?"
Hàng chân mày của Nhâm Thanh Đồ chau lại, nhàn nhạt nói thêm: "Tại hạ không nghe rõ."
"Lẽ nào lệnh đồ chưa nói ngươi biết sao? Trên đời không có việc gì mà ta không biết!"
Lý Vân khẽ cười nói.
"Hả?"
Nhâm Thanh Đồ quay đầu nhìn.
Trong lúc ấy, Liễu Thành Tuyết mang đến một chén nước trà, đặt bên cạnh Nhâm Thanh Đồ, thấp giọng mời:
"Mời sư phụ uống trà."
"Được."
Nhâm Thanh Đồ gật đầu nhìn Liễu Thành Tuyết rồi quay sang nhìn Lý Vân, trong lòng hắn chất chứa nhiều hoài nghi.
Chẳng lẽ, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu biết Lão tổ tọa hóa?
Chuyện này cũng không có khả năng lắm.
Trong Đại La Kiếm Tông, người biết chuyện này chỉ lác đác trên đầu ngón tay. Đến một số Trưởng lão cũng không biết được, còn hàng đệ tử trẻ tuổi như Liễu Thành Tuyết lại càng không biết.
Có lẽ.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu còn có ám chỉ gì khác.
Nhưng bất luận thế nào cũng đều khiến lòng hắn rất bất an, tựa như bản thân đã bị người nhìn thấu tất cả.
Chờ đợi ở đây, cả người hắn đều như ngồi trên đống lửa.

Hận không thể rời khỏi đây sớm một chút.
Liễu Thành Tuyết đứng bên cạnh không ngừng ra hiệu bằng ánh mắt cho sư phụ mình.
Ngày hôm qua đã nói rồi mà.
Ngày hôm nay sau khi vào Thiên Cơ Lâu phải hỏi ngay Lâu chủ có cơ duyên thành Thánh hay không, nhưng nàng không ngờ sư phụ mình sau khi vào đây lại không nhắc chữ nào về việc này.
Thật sự khiến nàng lo lắng.
"Tiền bối thần cơ diệu toán, tại hạ bội phục. . ."
Nhâm Thanh Đồ cười rồi khen một câu, lập tức đứng dậy, lên tiếng: "Liệt đồ không nên thân, gây không ít phiền phức cho tiền bối. Một viên Tiên Linh Quả này xem như là tại hạ bồi thường, mong tiền bối nhận lấy."
"Được."
Lý Vân cười híp mắt nhận lấy Tiên Linh Quả, không nói gì thêm.
Hành động này của hai người làm Liễu Thành Tuyết thấy vô cùng khó hiểu.
Vừa rồi Lâu chủ đã ám hiệu, sư phụ mình sao lại không hỏi cơ chứ?
"Đồ nhi, còn không nói lời từ biệt với tiền bối? Ngươi ra ngoài lâu như thế, đến lúc cần phải trở về rồi đấy."
Nhâm Thanh Đồ trầm giọng bảo.
"Hả?"
Liễu Thành Tuyết trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.
Vừa rồi tiền bối cũng đã nói, trên đời này không có việc gì hắn không biết, thế mà sư phụ mình lại không tự nghiệm chứng một chút, chuyện này không phù hợp với tính cách của sư phụ.
"Thế nào?"
Sắc mặt Nhâm Thanh Đồ tối sầm, trầm giọng hỏi: "Ngươi còn muốn ở lại đây tiếp tục quấy rối tiền bối hay sao?"
"Không phải. . ."
Liễu Thành Tuyết giải thích.
"Không phải cái gì hả?"
Nhâm Thanh Đồ khó chịu hỏi.
Đồ nhi này của hắn thường ngày còn rất tốt, hôm nay sao lại dám chống đối mình?
"Dương Khâu của Cửu U Ma Tông sắp thành Thánh rồi!"
Liễu Thành Tuyết quyết tâm lớn tiếng nói.

Dịch: MB

Chương 22. Lại Tính Đúng Nữa Rồi!

"Hả?"

Hàng chân mày của Nhâm Thanh Đồ nhăn lại.

Dương Khâu sắp thành Thánh ư?

Cái này có hơi khó tin.

Hắn biết Dương Khâu, Trưởng lão Cửu U Ma Tông. Nghiêm túc mà nói thì là người cùng thế hệ với hắn, cả hai đã tranh đấu lúc còn trẻ và Dương Khâu chưa bao giờ là đối thủ của hắn.

Làm sao có thể, đến lúc này mà Dương Khâu đã vượt qua trước mình một bước mà thành Thánh sao?

Nói chuyện này ra thì ai tin?

Phải biết rằng bọn Chưởng giáo Cửu U Ma Tông hiện nay cũng chưa thành Thánh thì một mình Dương Khâu lại có tài đức gì?

"Đồ nhi, chớ có nói bậy."

Nhâm Thanh Đồ quở mắng một câu.

"Có phải nói bậy hay không sư phụ người hỏi tiền bối là rõ ngay."

Liễu Thành Tuyết sốt ruột nói.

"Tiền bối. . ."

Nhâm Thanh Đồ xoay người lại, nhìn Lý Vân hỏi, "Lời liệt đồ mới nói là thật sao?"

"Tất nhiên là thật."

Lý Vân gật đầu, nhàn nhạt đáp: "Cơ duyên thành Thánh của hắn là do ta chỉ điểm."

Vừa rồi thấy Nhâm Thanh Đồ muốn đi, hắn vốn định giữ hắn lại nhưng không ngờ rằng Liễu Thành Tuyết lại nhanh hơn hắn một bước, xem ra mình không cần ngăn lại nữa rồi.

"Chuyện này. . . cũng chỉ điểm được hả?"

Nhâm Thanh Đồ cạn lời.

Phóng đại quá rồi đấy.

Nếu như nói rằng chỉ cho Dương Khâu một con đường thành Thánh rõ ràng còn dễ nói một chút, chứ cho không một cơ duyên thành Thánh thì nghĩ thế

nào cũng không thực tế cho lắm
"Có vẻ như trước khi ngươi đến, đồ nhi của ngươi đã đem tin tức của Thiên Cơ Lâu nói cho ngươi biết."
Lý Vân không trả lời thẳng mà chậm rãi nói: "Tin hay không tùy vào ngươi, dù sao đối với Đại La Kiếm Tông của ngươi mà nói thì Dương Khâu thành Thánh chẳng phải chuyện tốt lành gì."
"Tiền bối là có ý gì ?"
Nhâm Thanh Đồ nhíu mày, trầm giọng nói: " Đại La Kiếm Tông ta đứng vững mấy triệu năm, gốc gác Tông môn thâm hậu không gì sánh được. Chỉ là một Thánh Nhân sao có thể uy hiếp được Đại La Kiếm Tông ta?"
"Vậy sao?"
Lý Vân cười tựa như không cười, nói: "Quả thật một Thánh Nhân không thể nào lung lay được nền móng của Đại La Kiếm Tông, nhưng nếu Đại La Kiếm Tông của hiện tại không còn như Đại La Kiếm Tông của những ngày trước nữa thì sao?"
"Lời này của tiền bối hơi nghiêm trọng quá mức rồi."
Nhâm Thanh Đồ hơi chắp tay, đáp lại: "Đại La Kiếm Tông không phải là tiểu môn tiểu hộ, đã lừng lẫy mấy triệu năm nhất định sẽ không xảy ra trở ngại gì hết."
Nhâm Thanh Đồ vô cùng tự tin.
Nhưng độ quả quyết không đủ.
Người trong nhà hiểu rõ chuyện trong nhà, Đại La Kiếm Tông không còn trụ cột, tương đương với chiến lực hao tổn hơn phân nửa, mà thực lực Cửu U Ma Tông không chỉ không tổn hại mà còn thêm một vị Thánh Nhân nữa. Đối với Đại La Kiếm Tông thật không không phải là chuyện tốt. Khoảng cách giữa hai Tông môn vốn không xa, trong ngày thường hay xảy ra một vài"va chạm".
Từ việc Liễu Thành Tuyết chém chết Đỗ Thiên Thương là có thể nhìn ra đầu mối ngay.
Nếu như bị Cửu U Ma Tông phát hiện lá bài tẩy của mình, e rằng chẳng mấy ngày nữa sẽ có rất nhiều cao thủ Cửu U Ma Tông tề tụ ở sơn môn Đại La Kiếm Tông!
Lúc đó,liệu có thể giữ được Đại La Kiếm Tông hay không lại là chuyện khác nữa.
"Nếu tiền bối không còn chuyện gì khác, tại hạ xin cáo từ."
Nhâm Thanh Đồ trầm giọng nói.

Hiện tại Đại La Kiếm Tông ăn bữa nay lo bữa mai. Hắn phải sớm đi tìm vài minh hữu,tốt nhất là lôi kéo vài Thánh Địa. Lúc Đại La Kiếm Tông nguy cấp nhưng đã có một Thánh Địa ra tay viện trợ thì Đại La Kiếm Tông bọn họ có thể thuận lợi thoát được một kiếp.
"Khi ngươi bước ra khỏi cánh cửa này thì lần vào tiếp theo ngươi phải trả cái giá cao, không thể so sánh với hôm nay được nữa."
Lý Vân dù bận bịu vẫn ung dung, thản nhiên nâng chén trà lên và nhấp nhẹ một ngụm.
"Hình như tiền bối. . .còn có hàm ý khác."
Nhâm Thanh Đồ mới vừa nhấc chân cuối cùng lại thu trở lại.
"Lý mỗ khuyên ngươi một câu, cầu người không bằng cầu mình. . ."
Lý Vân lắc đầu, khóe mắt liếc sang Nhâm Thanh Đồ, tặc lưỡi mấy tiếng:
"Chậc chậc,một Tông môn diệt vong, chuyện lớn như thế, e rằng người bình thường không muốn tranh đoạt vũng nước đục này."
"Với lại, ngươi có thể tìm minh hữu thì Cửu U Ma Tông cũng có thể tìm minh hữu."
"Hả?"
Nhâm Thanh Đồ vô cùng kinh hãi.
Sao lại có thể?
Làm sao hắn biết ta được suy nghĩ của ta?
Thuật đọc tâm?
Tha Tâm Thông ?
Hay là ta đã trúng ảo thuật nào đó rồi?
Nhâm Thanh Đồ bối rối, những suy nghĩ vừa thoáng hiện trong đầu trong phút chốc đã bị vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này nói ra, thật khiến người ta khó tin.
"Không phải thuật đọc tâm, cũng chẳng phải Tha Tâm Thông, càng không phải ngươi trúng ảo thuật."
Lý Vân
đứng dậy, duỗi eo và nói: "Lý mỗ đã nói, chuyện gì xảy ra trên đời này, ta đều biết cả!"
"Bao gồm. . . chuyện Lão tổ Đại La Kiếm Tông của ngươi mới vừa tọa hóa!"
"Cái gì!"
Sắc mặt Nhâm Thanh Đồ thay đổi hoàn toàn.

Hắn,người vẫn luôn điềm đạm bình tĩnh vào lúc này lại không kiềm nén được.
Điểm yếu lớn nhất của Tông môn bị người ta nói ra một cách dễ dàng như vậy, là một người đều không thể nào bình tĩnh.
Một khi bị truyền ra.
Trêndưới mấy trăm ngàn đệ tử Đại La Kiếm Tông cùng với trăm vạn năm lưu truyền đềucó khả năng hóa thành tro bụi chỉ trong một buổi sáng.
"Chắc ngươi hiểu rằng kết minh là sự thiết lập ở thực lực dựa trên thực lực ngang hàng
giữa hai bên. Nếu như Chính đạo Tông môn biết được nguyên khí của Đại La Kiếm Tông hao tổn lớn, theo ngươi khả năng bọn họ thân xuất viện thủ lớn hay là. . ."
"Khả năng “bỏ đá xuống giếng” lớn?"
Lý Vân khẽ cười nói tiếp.
Thế gian này, mặc dù có chính ma phân chia nhưng Tông môn có thể đứng vững không đổ có bao nhiêu thiện nam tín nữ ?
Đại La Kiếm Tông đã lưu truyền mấy triệu năm .
Chỉ cần Tông môn có dã tâm đều sẽ vô cùng phát thèm.
"Sư phụ. . ."
Bên cạnh.
Liễu Thành Tuyết cũng không dám tin. Sau một hồi lâu, nàng khẽ ngẩng đầu, thấp giọng hỏi:
"Lão tổ, người. . .thực sự đã tọa hóa rồi sao?"
Sắc mặt Nhâm Thanh Đồ trắng bệch, không nói lời nào.
Nhìn thấy tình hình này.
Liễu Thành Tuyết còn không rõ ư?
Lần này tiền bối lại tính đúng rồi.

Dịch: MB

Chương 23. Chỉ Là Chuyện Nhỏ!

zalo 0704730588
"Tiền bối, người muốn cái gì?"
Nhậm Thanh Đồ trầm giọng hỏi.
Giờ phút này, sắc mặt của hắn rất khó coi.

Bí mật lớn nhất của nhà mình bị người ngoài biết được, cho dù là ai cũng đều sẽ thấp thỏm không yên.
Lỡ lộ ra thì Đại La Kiếm Tông coi như xong.
Trước đó, hắn có nghĩ đến giết người diệt khẩu, nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị hắn dập tắt.
Không nói đến chuyện vị tiền bối này có thể nhìn thấu tâm tư người khác, chỉ nói đến thực lực, mình cũng chưa chắc là đối thủ của người ta.
Còn nếu xoay người rời đi…
Lúc nãy hắn còn có dũng khí này, nhưng bây giờ thì một chút sức lực cũng không có.
"Lý mỗ không phải đang uy hiếp ngươi."
Lý Vân từ tốn nói.
"Không phải uy hiếp?"
Nhậm Thanh Đồ sửng sốt.
An bài mình rõ ràng, còn chỉ rõ lợi và hại, để mình cho rằng Đại La Kiếm Tông sắp không cứu được nữa, cái này còn chưa coi là uy hiếp?
Chẳng lẽ vị tiền bối này muốn dùng công phu sư tử ngoạm?
Nghĩ tới đây, cả người Nhậm Thanh Đồ lạnh đi.
Nếu như vị tiền bối này muốn lóc thịt trên người Đại La Kiếm Tông, hắn cũng bó tay chịu trận.
Điểm yếu của mình còn ở trong tay người ta, dù mình muốn phản kháng cũng không được.
"Lý mỗ chỉ là muốn chỉ cho ngươi một con đường sáng mà thôi."
Lý Vân tiến lên hai bước, vừa đi vừa nói: "Hiện tại Đại La Kiếm Tông vẫn còn tồn tại, ngươi vẫn còn đường lui, đợi khi tai họa ập đến, muốn trở mình, cái giá phải trả lớn lắm!"
Thiên cơ làm cho một tông môn đã đến bước đường cùng một lần nữa sinh sôi nảy nở trở lại, giá trị của tin tức kia, Lý Vân đoán chừng phải làm cho Đại La Kiếm Tông phá sản mới đủ.
Không bằng, thừa dịp Nhậm Thanh Đồ còn ở trước mặt, để mình làm thịt một đao trước.
"Không biết đường sáng mà tiền bối nói đến là…?"
Nhậm Thanh Đồ hoài nghi hỏi.
"Vậy phải xem ngươi muốn cái gì."
Lý Vân nói.

"Sư phụ, cái gì tiền bối cũng biết, chỉ cần có tiền, cái gì cũng có thể mua được ở chỗ tiền bối!"
Ở bên cạnh, Liễu Thành Tuyết đúng lúc trợ giúp một tay.
Lý Vân hài lòng liếc nhìn Liễu Thành Tuyết, quả không phí công chiêu đãi ngươi hai ngày nay, biết thay ta nói một câu có lợi.
"Ta…"
Nhậm Thanh Đồ muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút, nói nhanh: "Tiền bối có cách làm cho Đại La Kiếm Tông huy hoàng trở lại như ngày xưa?"
"Chỉ là chuyện nhỏ!"
Lý Vân nhàn nhạt nói.
Thời điểm huy hoàng nhất của Đại La Kiếm Tông, cũng không ra khỏi Đại Đế, cho đến ngày nay, ngay cả một Đế Binh cũng không có, chỉ cần nói cho bọn hắn vị trí mộ của Đại Đế.
Sau đó, Đại La Kiếm Tông phái người đào, không chỉ có Đế Binh.
Vận khí tốt còn có thể kiếm ra được một bản Đế Kinh!
Tổng thực lực của bọn họ, tất nhiên sẽ vượt qua thời điểm huy hoàng nhất của ngày xưa!
Nhưng vấn đề là, Nhậm Thanh Đồ đến đây, đồ hắn mang trên người, có thể mua được tin tức này hay không, mới là vấn đề lớn.
"Xin tiền bối chỉ rõ!"
Nhậm Thanh Đồ nói nhanh.
Lý Vân im lặng.
Tại sao ai cũng vậy?
Muốn mình mở miệng nói rõ?
Tin tức của ta là gió thổi đến hả?
"Sư phụ, muốn mua tin tức chỗ tiền bối thì cần phải đưa giá trao đổi, nếu không tiền bối sẽ không nói. Lúc trước, Dương Khâu cũng mua tin tức ở chỗ tiền bối."
Liễu Thành Tuyết lên tiếng giải thích.
"Thì ra là thế."
Nhậm Thanh Đồ bỗng nhiên hiểu rõ.
Lý Vân đứng bên cạnh.
Giờ phút này, chẳng biết tại sao, hắn nhìn Liễu Thành Tuyết càng ngày càng thuận mắt, ngày thường không phát hiện ra cô gái này biết ứng phó như vậy!
Luôn nói những lời thích hợp ở từng thời điểm.

Nếu như Nhậm Thanh Đồ đồng ý, mình có thể để nàng ở lại.
Tư chất kém chút cũng không sao, đem tài nguyên đập xuống, sau cùng trở thành một Đại Đế cũng không khó lắm, dù sao cũng có không ít phế vật đều dựa vào cơ duyên mà đi lên.
Tư chất của Liễu Thành Tuyết không kém người khác, cộng thêm mình giúp nàng mở khóa, thành đế cũng không quá phận!
"Tiền bối, nếu muốn làm cho Đại La Kiếm Tông trở về thời điểm huy hoàng như xưa cần trả giá bao nhiêu?"
Nhậm Thanh Đồ hỏi.
"Ừm…"
Lý Vân trầm ngâm một chút, nói: "Đem hơn một nửa Đại La Kiếm Tông bán đi, chắc là đủ rồi."
Tin tức này, Lý Vân không hỏi hệ thống, nhưng cũng có thể đại khái tính ra được.
"Ách…"
Sắc mặt Nhậm Thanh Đồ hơi ngưng lại.
Hiện giờ Đại La Kiếm Tông đã như vậy, giờ bán đi một nửa, đoán chừng về sau hắn không thể vào Tổ Sư Từ Đường được, là tội nhân của cả Kiếm Tông.
"Khụ."
Nhậm Thanh Đồ ho nhẹ một tiếng, nói: "Vậy vãn bối mua một cái, không biết tiền bối có biện pháp, giúp một vị Thái Thượng Trưởng Lão của Kiếm Tông, đột phá Đại Thánh Cảnh?"
Đại Thánh Cảnh.
Cũng chính là cảnh giới dưới Chuẩn Đế.
Người đạt mức này, cũng không khác là một Thánh Địa Thấp Bài là mấy.
Chết một cái là tổn thất rất lớn.
Nhìn bộ dạng của Nhậm Thanh Đồ, lão tổ của bọn họ, chắc là cảnh giới này.
"Có thể."
Lý Vân gật đầu, nhàn nhạt nói: "Ngươi quay về lấy hơn bảy tám cái binh khí mà Thánh Nhân Vương sử dụng, cộng thêm mấy bộ công pháp Thánh Cảnh, Lý mỗ liền giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện."
"Bảy… Bảy tám cái? Còn phải thêm công pháp Thánh Cảnh?
Nhậm Thanh Đồ bối rối.
Coi đây là rau cải trắng hay sao?

Nhà ai có Thánh Nhân Vương nhiều như vậy?
Binh khí mà Thánh Nhân sử dụng đều rất quý giá, binh khí của Thánh Nhân Vương càng trân quý hơn, mỗi món đều là có tiền cũng không mua được, tùy tiện lấy một cái Nhậm Thanh Đồ cũng đau lòng mất nửa ngày.
Huống chi còn bảy tám cái.
Hắn vừa mới lấy được, phỏng chừng ngay sau đó liền bị Thái Thượng Trưởng Lão Đại La Kiếm Tông bóp chết.
Dù hắn là chưởng giáo, nhưng cũng không thể coi Kiếm Tông như hậu hoa viên của nhà mình.
Nhậm Thanh Đồ cúi đầu nhìn thoáng qua Trữ Vật Giới Chỉ của mình, sờ soạng một cái không để lại dấu vết, cho đến bây giờ, hắn mới hiểu rõ sâu sắc, nguyên lai mình cũng là một người nghèo.
Ở Thiên Cơ Lâu, không mua nổi một tin tức.
"Tiền bối, Thành Thánh Chi Pháp kia, giá bao nhiêu?"
Nhậm Thanh Đồ đành rút lui mà cầu việc khác.
Dương Khâu còn có thể mua được Thành Thánh Chi Pháp, không lý nào mình là một Chưởng giáo, lại mua không nổi?

Dịch: MB

Chương 24. Nhất Tiễn Song Điêu, Không Phải Quá Tốt Sao?

"Thành Thánh?"
Lý Vân nở nụ cười.
Quả nhiên, người trong giới Tu Luyện, chỉ cần còn thở thì giấc mộng của bọn hắn chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến thực lực.
Hầu như ai, cũng đều muốn trở nên mạnh hơn.
Nhậm Thanh Đồ cũng không phải ngoại lệ.
Lý Vân mở hệ thống ra, điều tra phương pháp Thành Thánh một phen.
Rầm rầm.
Một dãy danh sách lớn hiện lên trước mắt.
So với lần trước lúc Dương Khâu hỏi, nhiều hơn rất nhiều.
Dù sao, Dương Khâu có điều kiện kèm theo, còn muốn giải trừ tâm ma.
Nhưng Nhậm Thanh Đồ thì không, hắn chỉ cần thành Thánh.

Lật qua từng trang từng trang, đến vài tờ cuối cùng, ánh mắt Lý Vân run lên, bỗng nhiên hắn thấy được một cơ duyên quen thuộc, trên đó viết ba chữ to.
Bích Thủy Nhai!
Cơ duyên này, vẫn đang còn!
Bích Thủy Nhai được một Thượng Cổ Thánh Nhân lưu lại, không chỉ có cơ duyên thành Thánh, mà còn ẩn giấu bảo vật giải trừ tâm ma, đương nhiên giá trị không nhỏ.
Lúc này chỗ này xuất hiện cơ duyên, chứng minh Dương Khâu vẫn chưa lấy được thứ quan trọng nhất.
"Chuyện này có chút ý tứ."
Lý Vân xoa xoa cằm, thuận tay đóng giao diện tìm kiếm.
Không cần lục tìm!
Có sẵn rồi, còn tốn điểm thiên cơ làm gì?
Mỗi lần đều đem phần lớn cho hệ thống, còn mình chỉ giữ lại phần nhỏ, đây không phải là cho hệ thống làm việc sao?
Mình làm người trung gian, kiếm lời từ chênh lệch giá thì làm sao?
Chuyện này hợp tình hợp lý là được rồi.
Dù sao, mình còn gánh Thiên Khiển Chi Lực.
Còn như Dương Khâu và Nhậm Thanh Đồ, trong hai người bọn họ ai có thể thành Thánh, phải xem vận khí của họ.
Mấy cơ duyên khác xuất thế, không phải là có hàng ngàn hàng vạn lão đại đi cướp sao?
Lần này, chỉ có hai người tranh, rất tốt.
Một phần hai cơ hội, ai cũng không thiệt thòi.
"Nhậm Chưởng giáo…"
Lý Vân lấy lại tinh thần, mỉm cười mở miệng: "Phương pháp Thành Thánh đã có chỗ dựa rồi, xem ngươi có thể trả giá nổi hay không."
"Xin hỏi tiền bối, giá bao nhiêu?"
Nhậm Thanh Đồ hỏi.
Không biết vì sao, vừa nói câu này ra khỏi miệng, bỗng nhiên trong lòng hắn lạnh đi, có một dự cảm xấu.
"Không đắt!"
Lý Vân cười híp mắt giơ năm ngón tay, quơ quơ trong hư không, nói: "Năm cái binh khí cấp Thánh Chủ."

Dương Khâu lấy ra một cái binh khí cấp Thánh Chủ, có giá tám ngàn điểm thiên cơ.
Hiện tại, Lý Vân mở miệng nói năm cái binh khí cấp Thánh Chủ, cũng khoảng bốn chục ngàn điểm thiên cơ, hắn thấy, rất công bằng, không lừa già dối trẻ.
Cơ duyên thành Thánh này, cũng không phải là hoàng hoa khuê nữ.
Dù sao, giữa hai người Dương Khâu và Nhậm Thanh Đồ, mình muốn xử lý sự việc công bằng nha.
"A?"
Nhậm Thanh Đồ ngẩn ra.
Năm cái?
Bán một tin tức đắt như thế?
Những thứ này, cũng không thể ăn, lại không thể dùng, cũng không sống sờ sờ như Thánh Nhân, tại sao lại có giá cao như vậy?
"Nhậm Chưởng giáo chê đắt?"
Lý Vân lườm Nhậm Thanh Đồ, không chút khách khí nói: "Nếu ngươi bỏ lỡ cơ hội này, muốn đột phá Thánh Nhân Chi Cảnh,… ít nhất… trong mấy trăm năm cũng không có khả năng."
"Thời gian mấy trăm năm, chuyện gì cũng có thể xảy ra!"
"Tại hạ không có ý đó…"
Nhậm Thanh Đồ vội xua xua tay, lên tiếng nói rằng: "Vừa nghe Liệt Đồ nói, Dương Khâu cũng mua cơ duyên thành Thánh ở chỗ tiền bối?"
"Không sai."
Lý Vân gật đầu.
Chuyện đó không có gì phải giấu giếm cả.
"Vậy dám hỏi tiền bối, hiện tại Dương Khâu đi đâu? Thành Thánh rồi sao?"
Nhậm Thanh Đồ hỏi.
"Hắn đi Bích Thủy Nhai, hiện tại chưa thành thánh, hiện giờ chắc đang giải trừ tâm ma, chờ hắn giải trừ tâm ma xong, có lẽ cũng nhanh thành Thánh."
Lý Vân từ tốn nói.
"Bích Thủy Nhai…"
Trong miệng Nhậm Thanh Đồ nói thầm một tiếng.
Địa danh này rất xa lạ, chưa từng nghe qua.
Có lẽ không ở giới này, nói không chừng là tên của một Tiểu Động Thiên.
"Xin hỏi tiền bối, người vừa nói phương pháp Thành Thánh có chỗ dựa rồi, vậy vị trí cơ duyên ở đâu?"

Nhậm Thanh Đồ hỏi thêm.
"Cũng là Bích Thủy Nhai."
Lý Vân mỉm cười nói.
"Ừm???"
Nhậm Thanh Đồ đen mặt, hắn hạ giọng nói: "Chẳng lẽ tiền bối nói, trong Bích Thủy Nhai, có hai phương pháp Thành Thánh!"
"Không."
Lý Vân nói: "Chỉ có một."
Cùng một tin tức, bán cho hai người, hắn không có chút ngượng ngùng nào.
"Tiền bối đây là có ý gì?"
Nhậm Thanh Đồ không vui.
Ta dùng nhiều binh khí cấp Thánh Chủ, mua một cái cơ duyên không biết có tới tay mình hay không?
Dương Khâu người ta đã ở Bích Thủy Nhai rồi.
Bây giờ mình chạy đến, còn có thể đuổi kịp hay không còn chưa chắc.
Lỡ mà đang đi, vừa đúng lúc Dương Khâu thành Thánh thì làm sao?
Ngàn dặm tặng đầu người?
Một Chưởng giáo cấp Thánh chủ đỉnh cao, cùng với trưởng lão ma giáo cấp Thánh Nhân Sơ Kỳ, hai người chạm mặt, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được sẽ xảy ra chuyện gì.
"Lý mỗ có thể cam đoan với ngươi, phương pháp Thành Thánh vẫn còn ở đó, Dương Khâu chưa thành Thánh, ngươi đi sau, vẫn có cơ hội như trước."
Lý Vân dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Như đã nói, Đại La Kiếm Tông ngươi cùng Cửu U Ma Tông chính là đối thủ một mất một còn, nếu ngươi đoạt lại được cơ duyên từ trong tay Dương Khâu, chẳng phải là đã đả kích đối thủ, lại nâng cao thực lực của mình?
"Nhất tiễn song điêu, chẳng phải rất tốt sao?"
Nhậm Thanh Đồ: "…"
Nói rất đúng, rất có đạo lý, hắn tất nhiên không phản bác được.
"Tiền bối, ta suy nghĩ một chút…"
Nhậm Thanh Đồ trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng.
Nhưng hắn còn chưa dứt lời, đã bị Lý Vân cắt đứt.
"Làm sao?"
Lý Vân cau mày, nói: "Tin tức này, ngươi coi thường nó? Nếu như vậy, ta có thể đổi cho ngươi cái khác, nhưng giá cả thì khó mà nói được."
"Không phải không phải không phải!"

Nhậm Thanh Đồ lắc lắc đầu, vội vàng nói: "Tại hạ không phải có ý này, mà là muốn hỏi tiền bối một chút, cái tin tức hai người biết này, có thể rẻ hơn một chút hay không?"

Dịch: MB
Chương 25. Đợi Sau Khi Lão Phu Thành Thánh

"Rẻ hơn nữa?"
Lý Vân ngạc nhiên nhìn Nhâm Thanh Đồ.
Không ngờ tên mắt to mày rậm này lại học được cách trả giá nữa cơ.
Chỉ có điều. . .
Cũng không phải là không thể giảm giá.
Suy cho cùng, lúc đầu Dương Khâu còn phải cần loại trừ tâm ma nên tất nhiên giá trị sẽ đắt một chút.
Còn bây giờ thì Nhâm Thanh Đồ không cần. Vẫn là tin tức second-hand, hầu hết phần tốt đã bị Dương Khâu lấy cả rồi, nếu bán bốn vạn điểm thiên cơ thì quả là không hợp đạo làm người cho lắm.
"Vốn dĩ, Lý mỗ dự định xử việc công bằng, nhưng không biết thế nào lại cùng Nhâm Chưởng giáo vừa gặp đã thân nên ta giảm cho ngươi một binh khí cấp Thánh Chủ vậy!."
Lý Vân vươn bốn cái ngón tay ra rồi nói:
"Bốn món binh khí cấp Thánh Chủ, không thể ít hơn nữa."
"Bốn món. . ."
Nhâm Thanh Đồ thở sâu một hơi.
Cái giá này cũng đủ đắt rồi. Ừ thì trên người hắn cũng có nhưng không thể lấy toàn bộ ra được.
"Tiền bối, tại hạ cũng có bốn món binh khí cấp Thánh Chủ, nhưng trong đó Tử Long Ảnh lại là bổn mệnh pháp bảo của ta, không thể tặng cho người ngoài , liệu có thể thay bằng vật phẩm khác không?"
Nhâm Thanh Đồ hỏi.
"Chỉ cần vật phẩm ngang giá là được."
Lý Vân nhẹ giọng đáp.
"Vậy thì tốt rồi."

Trong lòng Nhâm Thanh Đồ suy tư một lúc, bàn tay vung lên, bốn chùm sáng hiện lên giữa không trung: Ba món binh khí cấp Thánh Chủ, một bình Linh Đan.
"Đây là Hồi Thiên Đan, chỉ cần còn hơi thở là có thể cứu trở lại, dù cho kinh mạch toàn thân vỡ tan cũng có thể tái tạo kinh mạch, nhưng có hiệu quả cho người ở Thánh Nhân Cảnh trở xuống."
Nhâm Thanh Đồ giải thích một lượt rồi hỏi tiếp: "Theo tiền bối, bình Đan Dược này có thể thay cho một binh khí cấp Thánh Chủ không?"
"Hệ thống."
Lý Vân không trả lời ngày mà trong lòng là thầm hỏi hệ thống.
"Bình Hồi Thiên Đan này, giá trị bao nhiêu?"
« Mười viên Hồi Thiên Đan: Có thể đổi bảu ngàn tám trăm điểm thiên cơ»
Sau khi nghe được hệ thống xác định.
Lý Vân buồn cười rồi, hắn thoả mãn gật đầu, nói:
"Tất nhiên có thể."
"Thế Bích Thủy Nhai. . .?"
Nhâm Thanh Đồ gấp rút hỏi.
"Dễ thôi."
Lý Vân liền móc ra một miếng ngọc giản, ném về phía Nhâm Thanh Đồ rồi dặn dò: "Bích Thủy Nhai ở Bách Đoạn Sơn Mạch, trong ngọc giản này đã ghi lại phương pháp phá trận. Ngươi mang ngọc giản theo, ta đảm bảo ngươi có thể lấy được cơ duyên một cách bình an vô sự."
"Đa tạ tiền bối."
Nhâm Thanh Đồ tiếp nhận ngọc giản, chắp tay hành lễ.
Sau đó, hắn nhìn sang Liễu Thành Tuyết đang đứng bên cạnh, khẽ thở dài một tiếng: "Đồ nhi, trong khoảng thời gian này ngươi tạm thời ở lại Thiên Cơ Lâu, vi sư đi Bách Đoạn Sơn Mạch một chuyến. Lần này e rằng không thể nào mang ngươi theo như trước."
"Chờ vi sư trở lại rồi đón ngươi về Tông môn."
"Đồ nhi tuân mệnh."
Liễu Thành Tuyết gật đầu đáp.
Những gì diễn ra vừa rồi, nàng đều đã chứng kiến. Sư phụ mình lần này đi Bách Đoạn Sơn Mạch nhất định sẽ cùng Dương Khâu giao thủ, hai người đồng cấp đánh một trận, thắng hay bại không thể nói trước được.
Dù sao Dương Khâu cũng chẳng phải kẻ yếu.
Mang nàng tới đó quả thực không tiện lắm.

"Tiền bối, đồ nhi của ta lại làm phiền ngài chiếu cố một khoảng thời gian."
"Không thành vấn đề."
Sắc mặt Lý Vân kỳ quái trả lời.
Cảnh tượng này, nhìn thế nào cũng đều có ý rằng Nhâm Thanh Đồ đang "cắm cờ" ở đây vậy.
Thông thường sau khi một người nào đó nói sẽ quay lại hình như cuối cùng đều không về được nữa. . .
"Có lời này của tiền bối, tại hạ yên tâm rồi."
Nhâm Thanh Đồ cười nhẹ một tiếng, hắn lướt nhìn sang ngọc giản đang cầm trên tay rồi quay mặt đi. Vừa mới đi ra cửa Thiên Cơ Lâu, bóng người liền biến mất trong nháy mắt.
. . .
Bách Đoạn Sơn Mạch.
Bên trong Bí Cảnh.
"Ầm ầm!"
Một âm thanh cực lớn vang lên.
Một bóng dáng cao to chậm rãi đứng lên, mấy sợi tóc bay phấp phới, khí huyết như rồng xuyên từ trên trời xuống dưới đất, thần lực cuộn trào mãnh liệt như Vương Dương.
Ma khí khủng khiếp quét sạch tám phương!
Dương Khâu chắp hai tay sau lưng, ánh mắt như điện giống như là một vị Ma Chủ, Ma uy như ngục, uy nghiêm đáng sợ cuốn lấy trời cao, cường đại đến làm cho người ta run sợ.
"Tâm ma quấy nhiễu lão phu mấy trăm năm, ngày hôm nay cuối cùng cũng được tiêu trừ!"
"Ha ha ha ha! !"
Dương Khâu cười to một cách điên cuồng, đắc ý không thôi!
Nuốt Linh Thảo Thiên Thanh Không không chỉ có thể loại trừ tâm ma mà còn khiến cho tâm hắn trở nên minh mẫn.
Trong ngày tháng sắp tới, chuyện tâm ma gần như không còn khả năng xuất hiện trên người hắn nữa. Đến cả một số ảo thuật muốn dao động tâm trí của hắn đều trở nên cực kỳ khó khăn.
"Không ngờ thời gian nghìn năm trôi qua, rất nhiều thiên kiêu cùng lứa tranh đấu lẫn nhau, cuối cùng cũng là lão phu dẫn đầu một bước then chốt nhất!"
Dương Khâu hăm hở, trong tay xuất hiện một miếng ngọc giản.

Dựa theo ghi chép trên ngọc giản.
Nơi đây sở hữu hai tòa sát trận!
Trước đó hắn phá mở một tòa liền thu được Linh Thảo Thiên Thanh Không.
Như vậy tòa sát trận tiếp theo chắc chắn là Thành Thánh Chi Pháp.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, người có thành tín như thế tất nhiên sẽ không lừa gạt hắn!
Dương Khâu nắm chặt ngọc giản, cười lạnh một tiếng và thầm nghĩ: "Đợi sau khi lão phu thành Thánh rồi thì ít nhiều gì cũng phải ngồi được vị trí Chưởng giáo Cửu U!"
Ma đạo không giống với Chính đạo.
Bọn họ chỉ có một quy tắc, đó chính là thực lực vi tôn.
Bất kể thứ gì đều phải dựa vào thực lực của chính bản thân để giành lấy.
Nếu có thực lực, đoạt được vị trí Chưởng giáo cũng là lẽ thường. Cho dù không có thực lực mà làm Chưởng giáo, căn bản cũng không ngồi vững, càng không trấn áp được sư huynh đệ ra tay.
Không như Chính đạo có nhiều khuôn sáo phép tắc đến thế.
"Còn Chưởng giáo Đại La, món nợ cũ của chúng ta cũng nên thanh toán rồi đấy! Thù mới hận cũ, ngày sau cùng báo!"
Dương Khâu tự mình lẩm bẩm.
Trước kia, tiểu lão đệ Nhâm Thanh Đồ đó còn truy sát mình.
Nếu không phải mình mạng lớn thì lần đó đã ngã xuống rồi.
Sau đó trôi qua ngàn năm.
Đồ đệ của mình lại chết dưới tay đồ đệ Nhâm Thanh Đồ, bỗng chốc mối thù giữa hai người càng tích tụ càng lớn, cơ hồ chẳng còn khả năng hóa giải.
Chờ đến lúc mình thành Thánh, ngồi lên vị trí Chưởng giáo Cửu U.
Đến lúc đó đứng trước mặt Nhâm Thanh Đồ.
Vẻ mặt của hắn nhất định rất đẹp mắt!

Dịch: MB

Chương 26. Đúng Là Người Tốt!

Bách Đoạn Sơn Mạch.
Một vệt sáng phá không.
Nhậm Thanh Đồ nhanh chóng chạy đến, hắn tốn ít thời gian hơn Dương Khâu, khoảng một canh giờ là chạy đến nơi.

Cái này nhờ vào con đường tu luyện của hắn.
Vốn dĩ kiếm tu mạnh về tốc độ và lực công kích.
Cùng đẳng cấp nhưng so về tốc độ, hắn có thể đem Dương Khâu hất ra cả một con phố.
"Chính là chỗ này sao?"
Nhậm Thanh Đồ nhìn lướt qua phía dưới.
Trên đất khắp nơi là cát vàng, trước mắt im lìm vắng vẻ.
Trong vòng mấy chục dặm xung quanh, ngay cả một bóng người cũng không thấy.
“Cái này...”
Sắc mặt Nhậm Thanh Đồ trầm xuống, nhưng không nói gì thêm, thân là chủ một tông phái, công phu dưỡng khí vẫn rất tốt.
Quan trọng hơn là, hắn không tin người như Lâu chủ Thiên Cơ Lâu sẽ vì vài món binh khí cấp Thánh Chủ, mà lừa gạt một vãn bối như mình.
"Oong!"
Nhậm Thanh Đồ dựng thẳng kiếm, rạch vào hư không một cái.
"Bang!"
Kiếm quang bắn ra, những tia sáng cao ngất xông thẳng lên trời cao, toàn bộ hư không đều run rẩy một hồi, kiếm quang to lớn che khuất cả bầu trời, xen lẫn Đại Đạo Chí Lý.
"Ầm ầm!"
Kiếm quang quét qua.
Giống như ngân hà rơi xuống đất, xuyên thủng nghìn dặm hư không.
Một tòa sát trận khổng lồ tái hiện trên thế gian, vô số huyết kiếm nhuộm mặt đất vô ngần thành màu đỏ sẫm, tựa như được ngâm qua trong tiên huyết.
"Không gian huyễn trận vặn vẹo, phía sau còn cất giấu sát trận!"
Đôi mắt Nhậm Thanh Đồ sáng lên, nắm chặt thẻ ngọc trong tay, trong lòng trở nên kích động.
Thấy cảnh như vậy.
Trong lòng của hắn thả lỏng hơn phân nửa.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu nói đúng, nơi này có phương pháp Thành Thánh!
"Dương Khâu vào trận sớm hơn ta mấy ngày, với thực lực của hắn, thêm sự trợ giúp của Lâu chủ, tòa sát trận này đương nhiên không trói được hắn. Nói không chừng…"

Nhậm Thanh Đồ liếc mắt quét qua sát trận, không có ý định dừng lại, dựa theo phương pháp phá trận ghi trên thẻ ngọc, nhanh chóng vọt tới chỗ sâu của trận pháp.
Thời gian không đợi người.
Hắn dừng lại thêm một phút.
Khả năng thành Thánh của Dương Khâu lại nhiều thêm một phần.
Chỉ cần Dương Khâu thành Thánh.
Cho dù là mới nhập Thánh Cảnh, cảnh giới còn chưa ổn định.
Nhưng mình cũng không thể đối phó nổi, đây là bị cảnh giới nghiền ép, không phải dùng thực lực là có thể bù đắp.
Cảnh giới thấp Nhậm Thanh Đồ còn có lòng tin vượt cấp đánh một trận, nhưng đến cảnh giới cao, muốn vượt cấp để đánh, đó chính là tự tìm đến cái chết.
Có thể đi đến bước này lúc tuổi còn trẻ, không phải thiên tài sao?
Sau hai phút.
Phốc!
Hư không vặn vẹo.
Nhậm Thanh Đồ phá vỡ tòa sát trận đầu tiên.
Đi tới một vùng bên trong động thiên.
Linh khí nồng nặc bao trùm khắp nơi làm cho cả người Nhậm Thanh Đồ đều phiêu phiêu dục tiên, nhiều ngày bôn ba mệt mỏi, giờ phút này đã bị quét sạch không còn một mống.
"Một vùng thế giới ngoại tiên cảnh thật tốt!"
Mắt Nhậm Thanh Đồ sáng lên.
Phóng tầm mắt nhìn xa, khắp nơi đều là linh thảo đong đưa đón gió, động thiên này chắc bằng hơn nửa vườn thuốc của Đại La Kiếm Tông bọn họ!
Thậm chí còn hơn một ít.
Dù sao, vườn thuốc của Đại La Kiếm Tống cung cấp cho toàn bộ tông môn, không có khả năng làm cho một gốc linh thảo sinh trưởng hàng chục, hàng trăm vạn năm.
"Kiếm lợi lớn!"
Tâm tình Nhậm Thanh Đồ vô cùng kích động.
Giờ phút này, niềm cung kính đối với Lâu chủ Thiên Cơ Lâu giống như biển cả dậy sóng, liên miên bất tuyệt, mặc dù trong miệng tiền bối nói chỉ giúp hắn thành Thánh, không giúp Đại La Kiếm Tông bọn họ trở về huy hoàng như xưa.

Nhưng lại ngầm tặng một vùng vườn thuốc.
Tiền bối tốt biết bao, vậy mà lúc đầu mình còn hiểu lầm lão nhân gia ngài.
Thật là không phải!
"Ah?"
Lúc này, Nhậm Thanh Đồ nhăn mày lại, khẽ kêu một tiếng, bàn tay lớn chụp lấy trong hư không, một luồng khí tức màu đen bị hắn vồ tới.
"Ma khí?"
"Xem ra Dương Khâu từng dừng lại ở chỗ này!"
Nhậm Thanh Đồ nhìn lướt qua xung quanh, nhưng không phát hiện ra hình bóng của Dương Khâu, cuối cùng tầm mắt rơi vào chỗ sâu trong vườn thuốc, nơi đó còn có một tòa trận pháp lớn.
Xem ra Dương Khâu muốn đi lấy phương pháp Thành Thánh, ta không thể chậm trễ!"
Trong lòng Nhậm Thanh Đồ căng thẳng, đẩy nhanh bước chân, nhanh chóng đuổi theo.
…
Bên kia, Dương Khâu cầm thẻ ngọc trong tay, thảnh thơi đi dạo trong trận pháp.
Dù sao ở đây chỉ có một mình ta.
Dù cho nghỉ ngơi một ngàn năm, một vạn năm cũng không có chuyện gì.
Hơn nữa, linh khí nơi đây dồi dào, năm đó một vị Thánh Nhân từng sinh sống, luận hoàn cảnh hay nồng độ linh khí, đều tốt hơn nhiều so với động phủ ở Cửu U Ma Tông của hắn.
Làm cho hắn có chút không muốn quay về.
"Sát trận này, dường như mạnh hơn không ít so với tòa bên ngoài kia, cho dù là Thánh Nhân đỉnh phong tiến vào, chỉ sợ vẫn có khả năng rơi xuống."
Dương Khâu đứng trong trận pháp soi mói bình phẩm.
Tòa trận pháp bên ngoài kia đã đủ kinh khủng, tòa bên trong này còn mạnh hơn, nếu như dời ra ngoài cũng đủ để vô số người động tâm.
Phải biết rằng, một số môn phái nhỏ, đại trận hộ sơn của bọn họ, e rằng đều không đạt đến trình độ này!
"Trận pháp này bao trùm mấy trăm dặm xung quanh, có thể gọi là một tòa đại trận, nếu như lấy ra ngoài mua…"
Trong mắt Dương Khâu lóe ra tia sáng.
Một trận pháp Thượng cổ được lưu lại, đoán chừng vô số tông môn đều muốn đánh đến vỡ đầu để tranh đoạt.

Đặc biệt là bản thân mình bên trong không đủ tông môn.
Bán trận pháp này cho một tông môn nào đó, suy nghĩ chút thôi cũng đủ khiến cả người Dương Khâu kích động, so với một người tu luyện thì tông môn giàu có hơn nhiều.
Bọn họ có thể lấy ra được rất nhiều đồ tốt.
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thực sự là người tốt mà!"
Trong lòng Dương Khâu cảm khái, sau khi mình thành Thánh đi ra ngoài, đương nhiên phải dâng lên một chút tâm ý, không phải vì ý gì khác, mà vì Lâu chủ ra tay phóng khoáng như vậy.
Mình cũng nên bày tỏ một chút.
Nếu không có Lâu chủ, đến tâm ma còn không giải trừ được, nói gì đến chuyện thành Thánh?

Dịch: MB

Chương 27. Thử Thách Nho Nhỏ

"Gì chứ?"
Bên trong sát trận.
Bóng dáng của Nhâm Thanh Đồ xuất hiện, hắn đứng bên trong một vùng hư không, ánh mắt hướng xuống phía dưới.
Cách hắn không xa.
Dương Khâu mặc áo bào màu đen đang đứng dưới đất, một tay cầm ngọc giản, một tay chạm vào đường vân của trận pháp, vừa sờ vừa thì thầm lẩm bẩm.
Rõ ràng là hắn đang nghiên cứu tòa sát trận này.
Xem khí tức trên người thì vẫn còn là Thánh Chủ đỉnh phong, chưa bước vào Thánh Nhân Cảnh.
"Còn có chuyện tốt thế này sao?"
Đôi mắt Nhâm Thanh Đồ chợt sáng lên, tâm tư sôi sục hẳn.
Sau khi tiến vào Bí Cảnh, Dương Khâu không chọn lấy cơ duyên thành Thánh trước tiên, mà lại thảnh thơi nghiên cứu trận pháp.
Nếu ngươi đã say mê nghiên cứu đến thế.
Vậy cũng không thể trách ta rồi!
Nhâm Thanh Đồ thu hồi khí tức trên người mình rồi lén lút vòng qua Dương Khâu, chỗ này là bên trong sát trận, tuyệt đối không được kinh động

đến Dương Khâu.
Nếu không, khi cả hai giao thủ ở đây sẽ đều phải chết.
Sát trận này chẳng phân biệt được địch ta gì cả.
Sau một tích tắc, Nhâm Thanh Đồ vào trong trận pháp trước tiên.
Ở trước mặt hắn là một ngọn núi, trên ngọn núi có một chùm ánh sáng khổng lồ đang lơ lửng như một vòng mặt trời nở rộ, uy năng Thánh Nhân tràn ngập.
"Thánh Nhân truyền thừa!"
Ánh mắt Nhâm Thanh Đồ bừng bừng như lửa, khoảng cách xa như thế mà hắn vẫn cảm nhận được cảnh giới mà mình đã rất lâu rồi không cách nào đột phá đang bắt đầu dãn ra, nếu như dung hợp vào đấy thì. . .
Không còn nghi ngờ gì nữa, mình sẽ có thể bước vào Thánh Nhân Cảnh ngay lập tức!
"Hưu!"
Nhâm Thanh Đồ kẽ động bước chân, thân người hóa thành lưu quang bay đến đỉnh núi.
Đứng trên đỉnh núi, cảm ngộ được Thánh Nhân truyền thừa, khí tức trên người Nhâm Thanh Đồ dần dần cường thịnh, giới hạn chắn ở Thánh Chủ đỉnh phong đã buông lỏng.
Tựa hồ như cố gắng một chút thì có thể đột phá ngay.
"Hiện tại vẫn chưa phải lúc."
Nhâm Thanh Đồ quét mắt quan sát bốn phía, cuối cùng nhìn về hướng sát trận. Dương Khâu có thể đi ra bất kỳ lúc nào, nếu như hắn đi ra thấy mình đang đột phá thì đến bản thân còn không dám nghĩ đến cảnh tượng đó.
Đường đường là Chưởng giáo Đại La Kiếm Tông lại bị Trưởng lão Cửu U Ma Tông giết hại trong lúc tu luyện, tin tức này mà truyền ra ngoài thì Đại La Kiếm Tông không cần lăn lộn trong Tu Luyện Giới nữa rồi.
Nhâm Thanh Đồ suy tư một hồi rồi lấy ra một khối trận bàn từ nhẫn trữ vật.
Phía trên là một trận pháp.
Nó được tạo ra bởi trận pháp Tông Sư, chỉ cần kích hoạt trận pháp bên trên trận bàn này là có thể hình thành một tòa đại trận ngay tức khắc, ưu điểm chính là dễ dàng cho việc mang theo.
Khuyết điểm là uy lực nhỏ, diện tích ảnh hưởng không lớn, chống đỡ không được bao lâu.
Nhưng với tình hình lúc này, bao trùm đỉnh núi, ngăn chặn Dương Khâu trong chốc lát chắc không thành vấn đề.

Nhâm Thanh Đồ quay đầu nhìn xác nhận lần nữa.
Thấy Dương Khâu vẫn chưa đi ra.
Bàn tay hắn nâng trận bàn, một nguồn chân nguyên vô hạn trút vào trong đó.
“Vù” một tiếng, Trận Bàn chợt xao động, từng đường kẻ huyền ảo trên bề mặt phát sáng phác họa nên từng đồ án lạ kỳ. Cuối cùng hóa thành một tòa đại trận, đổ lật xuống dưới.
Bao trọn cả đỉnh núi.
Sau khi xác nhận trận pháp an toàn.
Nhâm Thanh Đồ ngồi xếp bằng dưới chùm ánh sáng, tiến vào trạng thái tu luyện. Chùm ánh sáng lơ lửng trên đỉnh đầu lần lượt trút xuống, hòa vào tứ chi xương cốt của hắn.
Ánh sáng trút xuống càng ngày càng nhiều, khí thế trên người Nhâm Thanh Đồ cũng càng trở nên cường đại.
. . .
Sau một thời gian ngắn.
Dương Khâu nghiên cứu cả buổi cuối cùng đã ra khỏi trận pháp, trên mặt mang nét hiu quạnh.
"Haizz."
Dương Khâu khẽ thở dài.
"Không hổ là trận pháp của Thánh Nhân bày ra, với thực lực cấp Thánh Chủ tột cùng như ta vẫn không tài nào hiểu được. Muốn phục chế toàn bộ hầu như không có khả năng cho lắm."
"Xem ra ngoài việc nhờ cậy Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chỉ điểm một phen, dựa vào năng lực một mình ta là không thể."
Quay đầu nhìn trận pháp lần nữa, Dương Khâu khẽ lắc đầu.
Cửu U Ma Tông bọn họ cũng xem như nghiên cứu rất nhiều đạo trận pháp, một đệ tử hạch tâm có thể bày ra Ngũ Ma Phệ Thiên Trận phiên bản đơn giản hóa, từ đó có thể thấy được rõ ràng
Hắn thân là Trưởng lão, hiểu được kiến thức trận pháp ắt càng thâm sâu hơn.
Nhưng cho dù như vậy vẫn nhìn không thấu nguyên trạng của thượng cổ đại trận này.
"Xem ra vị Ma đạo Thánh Nhân này cũng có duyên với lão phu, sự truyền thừa của ngài phải do lão phu giành lấy. Đợi lão phu thành Thánh rồi, đoán chừng có thể đi được càng thêm lâu dài!"

Dương Khâu thầm suy nghĩ trong lòng.
Người có thể bày một trận pháp như vậy, chắc chắn khi còn sống cũng là một vị trận pháp Tông Sư.
Nhìn thủ pháp bố trận của đối phương, Dương Khâu có một cảm giác bạn tri kỷ đã lâu, chỉ hận đời này chưa thể gặp.
"Vị Thánh Nhân này sống ở thời đại Thượng cổ, vô số năm sau lão phu được Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chỉ điểm, tới đây thu hoạch cơ duyên, thế chẳng phải ý trời thì là gì?"
Dương Khâu cảm giác từ cõi u mình dường như có một bàn tay vô hình dẫn dắt mình đến nơi này.
Kết hợp các yếu tố đó lại với nhau.
Ngày hôm nay.
Hắn sẽ thành thánh!
Dương Khâu xoay người nhìn về phía xa, lọt vào trong tầm mắt hắn chỉ có một ngọn núi cao, cao đến mấy ngàn trượng, mây mù đang lượn quanh trên đỉnh núi.
Chẳng khác gì một tiên cảnh ngoài trần thế.
Hơn phân nửa chóp núi đều bị sương mù dày đặc che khuất.
"Ồ?"
Nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng Dương Khâu lộ ra vẻ tươi cười, nhàn nhạt cảm thán: "Không ngờ, nơi đây còn có động thiên khác."
Hắn từng bước đi chân núi đến phía trước sương mù dày đặc, đưa tay vào bên trong cảm nhận rồi ngay lập tức thu về.
"Ở đây lại có một trận pháp nữa à."
"Quái lạ!"
"Trận pháp này sao lại yếu hơn nhiều so với hai cái bên ngoài kia nhỉ?"
"Chẳng lẽ. . ."
"Vị Thánh Nhân đó cho rằng hai tòa sát trận vẫn chưa đủ, cuối cùng bày thêm một thử thách nho nhỏ như thế này?"

Dịch: MB

Chương 28. Thế Mà Lại Là Một Vị Kiếm Tu!

Chương trước Chương sau

Dương Khâu vô cùng nghi ngờ.
Thẻ ngọc hiện ra trong tay hắn, dùng thần thức dò vào bên trong nhìn kỹ.
Sau hồi lâu, thu hồi thần thức, sự nghi ngờ trong mắt Dương Khâu càng nồng đậm.
"Ngay cả tiền bối cũng chưa từng nhắc tới trận pháp này, chẳng lẽ tiền bối đã sớm tính ra, tòa trận pháp này không cách nào ngăn cản bước chân của lão phu sao?"
Dương Khâu lẩm bẩm.
Hắn đứng bên ngoài nhìn một hồi, trong lòng xác nhận, tòa trận pháp này, uy năng nhiều nhất cũng ở cấp Thánh Chủ, có thể ngăn cản hắn một lúc, nhưng lại không có cách nào vây hãm hắn.
Nếu như hắn muốn, hoàn toàn có thể dùng bạo lực phá hủy trận pháp.
Cứ như vậy, đỡ tốn thời gian công sức, còn không mất quá nhiều thời gian.
Nhưng mà… Nghĩ đến việc nó là khảo nghiệm mà Thánh Nhân lưu lại.
Sau này nói không chừng mình sẽ biến nơi này thành động phủ khác của bản thân.
Dương Khâu do dự.
Phá hủy trận pháp rất dễ, nhưng nếu gây thương tổn cho hoa hoa thảo thảo thì không ổn.
Dù sao, sau này nơi đây cũng là địa bàn của mình.
"Thôi được."
Dương Khâu than nhẹ một tiếng, nói: "Nếu là khảo nghiệm được Thánh Nhân lưu lại, lão phu đành thể hiện chút bản lĩnh. Nhưng uy năng của trận pháp cấp Thánh Chủ, dù không dùng bạo lực để phá giải, lão phu cũng có thể đi qua!"
Đằng nào ở đây cũng không có ai.
Dương Khâu cũng không gấp, vừa rồi hắn nghiên cứu sát trận của Thánh Nhân hồi lâu, đúng lúc đang ngứa tay, không nghĩ tới lại có ngay trận pháp cấp Thánh Chủ.
Thật đúng là đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi.
Dương Khâu bước vào trận, sương mù quay cuồng một lúc, từng đoàn từng đoàn sương mù hội tụ lại chắn phía trước, thần thức bị bức ép, không cách nào thăm dò quá xa.
"Thú vị."
Dương Khâu gật đầu.
Tán thành thủ pháp bày binh bố trận của trận pháp này.

Hắn đi về phía trước mấy bước. Vù, một đạo kiếm quang đánh tới, bị hắn nắm vào trong tay, sau đó tiện tay nghiền nát.
"Thủ pháp bày trận này…"
Trong mắt Dương Khâu lộ ra vẻ nghi hoặc, liếc mắt nhìn kĩ dưới chân, phát hiện từng đạo trận văn giăng khắp nơi, phủ kín mặt đất.
"Kỳ quái."
Dương Khâu phun ra hai chữ.
Thủ pháp bày trận này cho thấy trận pháp rõ ràng là bút tích của Tông sư đương thời, vì sao lại xuất hiện bên trong động thiên Thượng Cổ?
Trầm tư hồi lâu.
Dương Khâu chấn động, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ, chủ nhân của tòa động phủ này từng là kỳ tài trận pháp?"
Một người thời Thượng cổ, lại có thể sáng tạo ra thủ pháp bày trận như thế. Tư chất bậc này, có thể gọi là kinh tài tuyệt diễm!
Nếu như việc này truyền ra ngoài, không biết mấy người tự xưng là Tông sư trận pháp kia có tự thấy hổ thẹn hay không.
Hiện tại mấy thành tựu mà bọn họ làm được.
Nhiều năm về trước đã có người làm được rồi!
Thậm chí… Còn giữ lại trận pháp cho đến tận bây giờ!
Càng hiểu rõ, Dương Khâu càng không ngừng thở dài.
Nếu không phải tận mắt nhìn thấy.
Thực sự khó mà tưởng tượng, tòa trận pháp này và hai sát trận ngoài kia lại được chính tay của cùng một người tạo nên, phong cách này biến hóa quá lớn!
Giống như là hai người hoàn toàn khác nhau.
"Thật là không thể tưởng tượng nổi, nếu không phải lão phu chắc chắn không có người ngoài đi vào, chỉ sợ sẽ ngộ nhận đây là trận pháp được lưu lại của một người khác sau khi vào đây."
Dương Khâu tán thưởng nói.
Lại từng bước thâm nhập trận pháp lần nữa, một luồng uy thế của Thánh Nhân xuyên qua trận pháp truyền ra ngoài.
"Ah?"
Cảm nhận được cỗ uy thế này, sắc mặt Dương Khâu vui vẻ: "Đây là muốn thông qua trận pháp khảo nghiệm sao?"
Từ nơi này có thể cảm nhận được Thánh Uy, nghĩ đến truyền thừa Thánh Nhân lưu lại không thể coi thường, ngay cả trận pháp cũng có thể thẩm thấu

qua.
Nếu như vị Thánh Nhân kia còn sống, nhất định là một nhân vật lớn!
Nghĩ đến mình sắp thành Thánh, bước chân của Dương Khâu không nhịn được nhanh hơn mấy lần.
Hắn thấy, càng đi sâu hơn, uy thế của Thánh Nhân cũng trở nên nặng nề hơn, đến cuối cùng bản thân hắn đã cảm thấy cố hết sức rồi.
"Vị Thánh Nhân này còn sống hay sao?"
Dương Khâu nhíu mày.
Uy thế như vậy, quá mạnh mẽ.
Hơn nữa, bên trong càng mạnh mẽ hơn.
Giống như một vị Thánh Nhân đang thức tỉnh, hắn không dám nghĩ tiếp, nếu như một vị Thánh Nhân thời Thượng cổ còn sống đến nay, thực lực của hắn…
Đoán chừng kinh khủng tới cực điểm!
Lại xâm nhập trận pháp thêm một đoạn nữa, bên trong Thánh Uy xen lẫn một tia kiếm ý hết sức sắc bén, khiến người ta sởn tóc gáy, giống như một thanh Thần kiếm đang bị phong tỏa.
"Cỗ kiếm ý này, tinh khiết như vậy…"
Dương Khâu tặc lưỡi.
Hắn cho rằng đã hiểu rõ vị Thánh Nhân Thượng Cổ kia rồi, nhưng những gì nhìn trước mắt lại cho thấy hắn chưa hiểu rõ.
Vị Thánh Nhân này, lại là một vị Kiếm tu!
Đi theo trận pháp còn có tâm tư đi theo cả kiếm tu, hai con đường đều thành Thánh, năng lực này…
Không thể nào tưởng tượng nổi.
Nếu như dốc sức đi theo một con đường, sợ rằng đủ thành Đế.
Cho dù không thể thành Đế, Chuẩn Đế cũng không phải là vấn đề lớn.
"Không đúng!"
Dường như phát hiện ra điều gì đó, bước chân Dương Khâu dừng lại, cẩn thận cảm nhận cỗ kiếm ý này, hắn thì thào nói: "Kiếm ý này, hình như lão phu có chút quen thuộc…"
"Dường như đã từng thấy qua!"
Ngẫm nghĩ chốc lát, Dương Khâu bỗng nhiên bừng tỉnh, trầm giọng nói: "Đại La Kiếm Tông!"
Vừa nói xong.

Một tiếng vang lớn "Ầm ầm", một thanh trường kiếm dài đến nghìn trượng xuyên qua tầng mây phá vỡ cả mặt trăng, đánh xuyên qua hư không, xông lên chín tầng mây, trận pháp rách nát, rung động cả thế gian.
"Ầm vang!"
Thanh kiếm rung chuyển bầu trời.
Trung tâm là Bách Đoạn Sơn Mạch, trong một trăm dặm xung quanh, vạn kiếm cúi đầu, phát ra tiếng rít gào, giống như đang bái lạy một vị Thánh Nhân!

Dịch: MB

Chương 29. Bản Tọa Cũng Rất Tò Mò

Bên trong tiểu động thiên.

Kiếm quang sáng chói.

Một thanh trường kiếm cổ xưa hóa thành thần nhạc viễn cổ, tràn ra uy năng cường đại của Thánh Nhân, như sóng cao vạn trượng, bao phủ bốn phương tám hướng.

Nó được ngưng tụ từ kiếm ý.

Hết sức kinh khủng!

Phía trước thanh trường kiếm có một bóng người vĩ ngạn bất tử, hiện lên từ trong hư không, sừng sững ở trên trời cao, phảng phất một vị Tiên Vương!

Tư thái khinh thường cổ kim, một người áp chế vạn cổ, và thái độ bễ nghễ cửu thiên, khiến cả thế gian đều mất đi sắc thái.

"Cmn!"

Dưới chân núi, Dương Khâu ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, vẻ mặt kinh ngạc.

"Đại La Chưởng giáo, Nhậm Thanh Đồ!"

"Hắn đến đây lúc nào?"

Dương Khâu sắp phát điên lên, rõ ràng là mình nhanh chóng sắp thành Thánh, tại sao khi đến đây lại có người thành Thánh trước mình rồi?

Chẳng lẽ…?

Lại nhìn trận pháp nơi đỉnh núi lần nữa.

Sắc mặt Dương Khâu đỏ lên, lửa giận trong lồng ngực dâng lên bừng bừng.

Lẽ nào hắn còn không biết chuyện gì đã xảy ra?

Bảo sao lại thế!

Tòa trận pháp cuối cùng, căn bản không phải của Thánh Nhân Thượng cổ lưu lại.

Mà là Nhậm Thanh Đồ cố ý bày trận này, muốn ngăn cản bước chân của mình.

Mà mình lại còn ngu ngốc đi phá giải trận!

Nếu như dùng bạo lực phá vỡ trận pháp, nói không chừng có thể ngăn cản Nhậm Thanh Đồ vượt ải thành công, nhưng trước mắt đã muộn rồi.

Nhậm Thanh Đồ đã hoàn toàn thành Thánh!

"Liễu Thành Tuyết!!!"

Trong miệng Dương Khâu chật vật nặn ra ba chữ.
Hắn sẽ không quên tại sao mình lại đi tới thành Đại Hoang, tại sao lại nhìn thấy Lâu chủ Thiên Cơ Lâu.
Tất cả những chuyện này, nguyên nhân đều nằm trên người đồ đệ của bản thân.
Mà Liễu Thành Tuyết, thân là đồ đệ của Nhậm Thanh Đồ.
Tất nhiên việc Nhậm Thanh Đồ xuất hiện ở thành Đại Hoang, cũng hợp tình hợp lý.
Nói không chừng, Nhậm Thanh Đồ cũng mua tin tức trong tay tiền bối, vì vậy không ngừng nghỉ chạy đến, đoạt cơ hội thành Thánh trước mình.
"Tính sai!"
Hai mắt Dương Khâu vô thần nói.
Nghìn tính vạn tính, kết quả lại bỏ sót mất Liễu Thành Tuyết.
Nếu sau khi mình vào trận pháp, không làm gì khác, chỉ thu thập toàn bộ tài nguyên quan trọng nhất trước, bây giờ mình có thể cũng đã thành Thánh rồi chứ?
Trái tim Dương Khâu chảy máu.
"Nhậm Thanh Đồ đã thành Thánh, nơi này không thích hợp ở lâu, lỡ như hắn tỉnh lại phát hiện ra tung tích của ta…"
Dương Khâu rùng mình một cái.
Cửu U Ma Tông của mình và Đại La Kiếm Tông là tử địch, lúc trước hai người cùng đẳng cấp thì không nói, thật muốn ra tay đánh một trận, mình cũng không e ngại đối phương.
Dù đánh không lại, thì chạy trốn cũng không thành vấn đề.
Nhưng lúc này khác, Nhậm Thanh Đồ thành Thánh, đoán chừng một ánh mắt cũng đủ khiến mình trọng thương.
Đối đầu với Nhậm Thanh Đồ, chắc chắn không có bất kỳ phần thắng nào!
"Đợi lão phu đi mua lại một cơ duyên thành Thánh khác, rồi tìm ngươi tính sổ chuyện hôm nay sau!"
Dương Khâu gầm nhẹ một tiếng.
Lập tức xoay người rời đi.
. . .
Lúc Nhậm Thanh Đồ thành Thánh, trong phạm vi ngàn vạn dặm xung quanh Bách Đoạn Sơn Mạch, vô số người tu luyện đều khẩn trương nhìn chăm chú nơi này.
Ở Xích Viêm Thánh Địa.

Đây là một Thánh Địa cách Bách Đoạn Sơn Mạch không xa.
Xích Viêm Thánh Chủ mặc bộ áo bào màu đỏ, từ sợi tóc đến lông mày đều giống như một ngọn lửa đang bùng cháy, toàn thân tỏa ra khí tức nóng rực, hư không bị thiêu đốt đến vặn vẹo.
Hắn chắp hai tay sau lưng nhìn về Bách Đoạn Sơn Mạch phía xa, trong đôi mắt hết sức nghiêm nghị.
"Đại La Kiếm Ý!"
Xích Viêm Thánh Chủ thì thào mở miệng nói: "Là Nhậm Thanh Đồ sao?"
"Năm xưa cùng bổn tọa đánh một trận, không phân thắng bại, không ngờ bây giờ hắn lại đi trước bổn tọa, bước vào Thánh Nhân Cảnh!"
"Chẳng qua…"
Xích Viêm Thánh Chủ nhìn một đường Thông Thiên Kiếm Ý, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.
"Chưởng giáo một tông đang đột phá Thánh Cảnh, không ở trong tông môn mà lại ở nơi hoang dã, chuyện này có chút mờ ám!"
Điểm này rất có vấn đề.
Một Chưởng giáo muốn đột phá Thánh Nhân, không phải cần chuẩn bị cẩn thận sao?
Đừng nói ở nơi hoang dã, dù ở trong tông môn cũng lo lắng phòng hộ không nghiêm ngặt, sẽ bị người khác nhân cơ hội lẻn vào, lỡ như không cẩn thận, đang đột phá thì bị người ta quấy rầy, cả cuộc đời coi như xong.
Nhẹ thì mất hết tu vi, nặng thì đi đời nhà ma.
Nhậm Thanh Đồ tu luyện hơn ngàn năm, không lẽ không hiểu chuyện này.
Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn lựa chọn đột phá nơi hoang dã, nhưng lại thành công bước vào Thánh Nhân Cảnh, bên trong chuyện này chắc chắn có vấn đề rất lớn.
Bình thường khi xảy ra chuyện này, đều là do không áp chế được tu vi, phải tìm chỗ đột phá mới được.
Mà có thể khiến tu vi người ta tăng vọt, không bị áp chế như thường, thì nhất định là gặp được cơ duyên nào đó!
"Người đâu!"
Xích Viêm Thánh Chủ nhàn nhạt mở miệng.
"Thánh Chủ có gì phân phó?"
Một bóng hình từ đằng xa bay đến, vô thanh vô tức đi đến trước mặt Xích Viêm Thành Chủ, cả người được sương mù bao phủ, cúi người hành lễ nói.

"Đến gần Bách Đoạn Sơn Mạch điều tra một chút, xem thử rốt cuộc Nhậm Thanh Đồ gặp phải cơ duyên gì! Có tin tức lập tức báo lại cho ta!"
Xích Viêm Thành Chủ phân phó nói.
"Vâng!"
Bóng người đáp ứng một tiếng, tan biến ngay tại chỗ.
"Cơ duyên có thể làm cho người ta nhanh chóng bước vào Thánh Cảnh, bổn tọa cũng rất tò mò!"
Xích Viêm Thánh Chủ nhìn về phía xa xăm, trong ánh mắt mang theo một nỗi khát vọng.
Tất cả mọi người đều cùng một thế hệ, nếu không có đột phá thì thôi, nhưng nếu có một người đi trước mọi người, vậy thì những người còn lại sẽ không thể bình tĩnh được.
Ở giữa những thiên tài, nếu vượt lên dẫn đầu một bước, thì chính là từng bước vượt qua.
Trong khoảng thời gian ngắn không đuổi kịp, vậy thì cả đời này sẽ không thể đuổi kịp.
Chênh lệch giữa hai bên, sẽ càng lúc càng xa.

Dịch: MB

Chương 30. Mua Theo Đoàn Bớt 20%

Phía bắc Bách Đoạn Sơn Mạch.
Cách đó tám triệu dặm.
Thiên Dận Hoàng Triều.
Trong tòa đại điện to lớn bàng bạc, nguy nga lộng lẫy.
Mấy bóng người đứng lặng.
Trên cùng, một vị lão giả tóc hoa râm nằm ngang trên một chiếc ghế dài mềm mại, tỏa ra khí tức trầm mặc, giống như một lão nhân gần đất xa trời.
Thân thể hắn không nhúc nhích, mi mắt rủ xuống, không nói gì nhưng lại có một loại uy nghiêm tối cao, trấn áp toàn bộ đại điện, khiến người ta không dám khinh thường.
Đột nhiên, lão giả mở mắt, tinh quang bắn ra, hắn quay đầu nhìn về phía Bách Đoạn Sơn Mạch.

"Đại La Kiếm Tông!"
Giọng nói khàn khàn vang lên, lão giả nắm chặt năm ngón tay, một cái chén trắng ngọc bích trong tay hắn đột nhiên bị bóp nát thành bột.
Trong lúc đó, một luồng hơi thở nóng giận kinh khủng tới cực điểm quét quang bốn phía.
Giống như một tòa núi lớn đặt trên vai mỗi người ở trong đại điện.
"Hoàng nhi."
Lão giả lạnh lùng mở miệng.
"Có nhi thần."
Một người đàn ông trung niên bước ra, cung kính hành lễ.
"Người đột phá vừa rồi chính là Chưởng giáo của Đại La Kiếm Tông, Nhậm Thanh Đồ!?"
Lão giả khàn khàn hỏi.
"Phụ hoàng mắt nhìn vạn dặm, bất cứ chuyện gì cũng không thể gạt được đôi mắt của phụ hoàng."
Người đàn ông trung niên trầm giọng nói.
"Ha ha."
Lão giả cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Nhậm Thanh Đồ và ngươi cùng một thế hệ, hắn đã bước vào Thánh Cảnh, mà một vị Thần Hoàng như trẫm vẫn dừng lại ở Thánh Chủ Cảnh như cũ…"
Lão giả này chính là Thần Hoàng đương thời của Thiên Dận Hoàng Triều.
Luận vai vế, hắn cao hơn một đời so với Nhậm Thanh Đồ và Dương Khâu, nhưng sống đến hôm nay vẫn không thể thành Thánh.
Mắt thấy vãn bối đều muốn vượt mặt hắn, làm cho mặt mũi của hắn không thể nén giận được.
Trong đại điện, không khí càng trở nên nặng nề.
Không ai đủ can đảm để lên tiếng lúc này.
"Mà thôi."
Một lúc sau lão giả lại lên tiếng, lãnh đạm nói: "Hoàng nhi, ngươi tự mình đi đến Bách Đoạn Sơn Mạch một chuyến, điều tra xem Nhậm Thanh Đồ tìm được cơ duyên gì rồi về báo lại."
"Xét đến cùng, Bách Đoạn Sơn Mạch cũng nằm trong phạm vi Thiên Dận Hoàng Triều thống trị, đâu thể để người khác tùy ý ra vào?"
"Nhi thần tuân lệnh!"
Người đàn ông trung niên cung kính đáp.
"Còn nữa…"

Lão giả từ từ ngồi dậy, đôi mắt như ngọn đuốc, phảng phất một con hổ hung ác mới thức tỉnh, dù đã già nhưng vẫn không thể kinh thường. Hắn nhìn con trai của mình, giọng nói khàn khàn:
"Ngươi cũng nhanh chóng tu luyện, trẫm không còn nhiều thời gian nữa đâu."
"Nhi thần hiểu rõ."
Người đàn ông trung niên cúi đầu thấp, người khác không thể nhìn rõ sắc mặt, trong mắt hắn lóe lên một tia oán giận.
"Đi xuống đi."
Lão giả vô lực phất phất tay.
"Vâng."
Người đàn ông cúi người thi lễ một cái, xoay người rời khỏi đại điện.
…
Thành Đại Hoang.
Trước cửa Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân sóng vai với Liễu Thành Tuyết đứng ở trước cửa, nhìn về phía Bách Đoạn Sơn Mạch phía xa.
Ở đây cách Bách Đoạn Sơn Mạch không xa, có thể nhìn thấy rõ ràng một đạo kiếm ý ngút trời kia, thậm chí có thể cảm nhận được một chút uy áp của Thánh Nhận.
"Xem ra người thành Thánh chính là sư phụ ngươi."
Lý Vân từ tốn nói.
"Tất cả đều nhờ vào chỉ điểm của tiền bối." Liễu Thành Tuyết nói, nhưng trên gương mặt đã không nén được vẻ vui mừng.
Dù sao sư phụ mình thành Thánh, đồ đệ cũng có chút mặt mũi.
"Đáng tiếc."
Lý Vân khẽ lắc đầu.
"Tiền bối đang tiếc cho Dương Khâu?"
Trong lòng Liễu Thành Tuyết lộp bộp một tiếng.
Cơ duyên thành Thánh được tiền bối bán cho hai người, theo thứ tự là Dương Khâu rồi mới đến sư phụ mình, lúc này sư phụ mình thành Thánh, mà tiền bối lại nói đáng tiếc.
Cái này rõ ràng không phải điềm tốt.
"Không phải."
Lý Vân thở dài một hơi.

Nhìn phương xa, thầm nghĩ đến Nhậm Thanh Đồ thành Thánh, tất nhiên cơ duyên thành Thánh đã không còn, mình không có cách nào bán cho người thứ ba, khác gì chặt đứt một con đường lấy điểm thiên cơ.
Không phải đáng tiếc sao?
Lần sau, nếu có chuyện này, ít nhất cũng phải góp một vài người, cho bọn hắn tới mua theo đoàn.
Ừm… Mua theo đoàn giảm 20%!
Nếu không, mỗi người cấp Thánh Chủ, từng người từng người đến, có nhiều cơ duyên hơn nữa cũng không đủ đưa.
Binh khí cấp Thánh Chủ tuy trân quý, nhưng so với thực lực của Thánh Cảnh thì chẳng coi là gì.
"Vậy thì tốt…"
Liễu Thành Tuyết vỗ ngực một cái, thở dài một hơi.
Chỉ cần không phải sư phụ mình đắc tội tiền bối thì chuyện gì cũng dễ nói.
…
"Tiền bối!"
Lúc này, một tiếng hô to tê tâm liệt phế từ cuối chân trời truyền đến.
Người chưa đến đã nghe thấy tiếng.
Giọng nói vừa rơi xuống.
Một lão giả mặc áo đen đã đứng trước Thiên Cơ Lâu, hắn đấm ngực dậm chân nói: "Tiền bối, cơ duyên thành Thánh của ta bị người khác cướp rồi!"
"Ừm?"
Lý Vân nhướng lông mày lên.
Liếc mắt nhìn Dương Khâu, thấy có chút buồn cười.
Ngươi nói mà không thấy ngại?
Cho ngươi thời gian ba ngày mà ngươi cũng không thành Thánh được, trách ta sao?
Liếc mắt nhìn tin tức của Dương Khâu, trong lòng Lý Vân càng vui vẻ, vào đại trận trước không nghĩ đến chuyện nắm chắc cơ duyên, lại đi suy nghĩ chuyện trận pháp.
Bị Nhậm Thanh Đồ hái mất trái đào, biết trách ai?
"Chớ hoảng sợ."
Lý Vân phong khinh vân đạm khoát tay áo, nói: "Cơ duyên cũng không phải chỉ có một, Nhậm Thanh Đồ có thể thành Thánh, đương nhiên ngươi cũng có thể, chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi."

"Hơn nữa, tuy là chưa thành Thánh, nhưng không phải đã chiếm được không ít thứ tốt trong động thiên sao?"
"Mấy thứ này, luận về giá trị… Đều kém hơn so với thành Thánh."
Dương Khâu nắm cổ tay thở dài.
Nếu để cho hắn chọn, hắn nguyện ý từ bỏ tất cả, chỉ vì thành Thánh.
"Thành Thánh cũng không phải chuyện lớn, chỉ cần ngươi đưa ra được giá tốt, ta có thể đưa cho ngươi một trận tạo hóa khác."
Lý Vân mỉm cười nói.
Dương Khâu: "…"
Nếu như thành Thánh còn không coi là chuyện lớn.
Dương Khâu thực sự không nghĩ ra, thế gian còn có cái gì có thể xem là chuyện lớn.
Nhìn chung trong toàn Tu Luyện Giới, người có thể nói như thế, đoán chừng cũng chỉ có mình Lâu chủ Thiên Cơ Lâu.

Dịch: MB

Chương 31. Đến Lượt Ta Rồi!

"Nghe ý của tiền bối, trong tay ngài vẫn còn những cơ duyên thành Thánh khác sao?"
Dương Khâu thận trọng hỏi.
"Thế giới rộng lớn biết bao?"
Lý Vân cười khẽ:
"Ngần ấy năm tháng trôi qua, số cơ duyên bị ẩn giấu nhiều vô kể. Cho dù là cơ duyên ở giới này hết, vậy còn chư thiên vạn giới thì sao?"
"Yên tâm!"
"Miễn là đưa ra được giá cả phù hợp, sẽ luôn có cơ duyên phù hợp dành cho ngươi."
Dương Khâu nghiến răng xoa xoa hai tay, một món binh khí cấp Thánh Chủ tàn phá xuất hiện trong tay, đang lúc muốn giao ra thì bỗng hắn nghĩ đến điều gì đó.
Binh khí cấp Thánh Chủ tàn phá đã biến mất.
Hắn ngẩng đầu nhìn Lý Vân đầy cảnh giác:
"Tiền bối, cơ duyên trong miệng của ngài chẳng phải đã bán cho người khác rồi hả?"

"Sao nào?"
Lý Vân cười nói tiếp:
"Ngươi muốn một mình tiến vào Bí Cảnh?"
Dương Khâu này thật đúng là “Một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng”. Bài học mà Nhâm Thanh Đồ đã “dạy” cho hắn, chắc sẽ theo hắn suốt đời.
“Mọi thứ đều không thể qua được mắt của ngài”.
Dương Khâu gượng cười.
Cơ duyên Thánh Nhân ở Bích Thủy Nhai lần trước, hắn vẫn còn nhớ như in trong đầu. Nếu có thể một mình chiếm lấy thì chỉ riêng linh thảo cũng đủ để hắn an ổn tu luyện đến cảnh giới Thánh Nhân Vương!
Những lợi ích thế này, chẳng ai muốn chia sẻ cả.
Chưa kể nó sẽ thu hút cường địch và khiến bản thân trắng tay quay về.
"Cũng được."
Lý Vân gật đầu đáp:
"Tuy nhiên... phải bỏ thêm tiền!"
Ngay từ đầu, Lý Vân không hề biết bên trong cơ duyên Bích Thủy Nhai có gì, nhưng sau khi bán nó đi hắn đã hối hận khi điều tra qua một lượt.
Bên trong không chỉ có cơ duyên thành Thánh mà còn có vô số linh thảo, điểm quan trọng chính là còn có cả Thánh Binh nữa!
Bốn, năm binh khí cấp Thánh Chủ đã để hắn mua hết rồi!
Thế thì quá thua lỗ!
Cho đến tận bây giờ, Lý Vân mới biết hóa ra hệ thống lại có lòng như vậy.
Rút kinh nghiệm lần đấy, Lý Vân quyết tâm lần sau sẽ không bao giờ bán giá thấp nữa, ít nhất cũng phải thu hoạch được thêm một ít điểm thiên cơ, hoặc là cùng lúc bán cho một nhóm người chẳng hạn.
"Thêm... Thêm tiền?"
Nụ cười trên mặt Dương Khâu cứng đờ.
Vừa mới nhặt được một đống binh khí tàn phá, hắn còn tưởng rằng mình “rủng rỉnh” được một ít, nhưng giờ nghe tiền bối nói thế, trong lòng liền có dự cảm không lành.
"Thêm bao nhiêu?"
Dương Khâu hỏi.
"Ít thì cũng phải gấp bảy tám lần."
Li Vân điềm nhiên trả lời.
"Bảy… bảy tám lần?"
Giọng của Dương Khâu đột nhiên vọt lên mấy tông.

Trước đây hắn đã dốc hết toàn bộ tài sản của mình chỉ để đổi lấy một thông tin. Bây giờ gấp lên bảy hoặc tám lần, há chẳng phải là cần gấp bảy tám lần tài sản ban đầu của mình sao?
"Ngươi đã quên lợi ích ở Bích Thủy Nhai rồi hả?"
Lý Vân hỏi ngược lại.
"Chuyện này..."
Dương Khâu cũng không biết nói gì hơn.
Nghe tiền bối nói thế có vẻ cũng hợp tình hợp lý.
Nếu bản thân thu lại toàn bộ cơ duyên Bích Thủy Nhai thì gia sản của mình đâu chỉ gấp bảy hay tám lần?
"Xin hỏi Tiền bối, binh khí thế này trị giá bao nhiêu?" Dương Khâu suy nghĩ một chút rồi tay lại móc ra món binh khí cấp Thánh Chủ tàn phá kia.
Món binh khí này chính là một thanh Trường Kiếm. Từ khi bị gãy, linh quang mờ nhạt và không còn ai dám chắc nó còn bao nhiêu uy năng sau bao năm tháng dài đằng đẵng.
"Hệ thống, cái này đáng giá bao nhiêu điểm thiên cơ?"
Lý Vân thầm hỏi.
« Keng, binh khí cấp Thánh Chủ tàn phá, có thể đổi 800 điểm thiên cơ. »
Lý Vân: "..."
Một binh khí cấp Thánh Chủ hoàn chỉnh trị giá bảy tám nghìn, lúc hỏng chỉ còn bảy tám trăm, chênh lệch tận 10 lần. Có hơi quá đáng.
Quả nhiên, vật phẩm được thu về đều bị ép giá đến tận cùng.
"Thứ này không có giá trị! Nếu như ngươi muốn dùng thứ này để mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu, ít nhất cũng cần mấy trăm cái. Hiện tại ngươi có bao nhiêu hả?"
Lý Vân lấy lại tinh thần, nhìn Dương Khâu hỏi.
"Ơ..."
Dương Khâu cười ngượng ngùng rồi lấy binh khí về.
Tuy rằng đã nhặt được rất nhiều, nhưng cũng chẳng đến mức mấy trăm cái.
Dù sao Thánh Chủ vẫn rất đáng tiền, đâu có nhiều người chết cùng một chỗ được.
Chuyện ở Bách Đoạn Sơn Mạch căn bản không thể giấu được.
"Thế vài ngày sau… ta lại đến."
Dương Khâu bất đắc dĩ lên tiếng, đưa mắt nhìn Thiên Cơ Lâu rồi nhìn sang Lý Vân, nói:
"Tiền bối, ngài phải để lại cho ta một cơ duyên, ta sẽ trở lại ngay."

"Đừng lo chuyện đó."
Lý Vân khẽ cười.
"Vậy thì… một lời đã định!"
Dương Khâu chắp tay.
Nói xong, Dương Khâu hóa thành một luồng sáng bay lên, chẳng mấy chốc biến mất ở phía chân trời.
Trong lòng hắn đã quyết tâm trở lại Cửu U Ma Tông, tìm những sư huynh đệ có quan hệ tốt rồi mượn một ít binh khí hoặc linh bảo.
Đợi bản thân thành Thánh rồi…
Ừm…
Thành Thánh rồi có vẻ cũng không cần trả lại luôn.
Người trong Ma đạo, vẫn còn chuyện có mượn có trả à?
Chắc mấy người đó cũng chẳng dám đi đòi một vị Thánh Nhân đâu.
...
Thấy Dương Khâu đã đi xa. Lý Vân thu ánh mắt lại, nhìn về phía một đám người cách đó không xa.
"Người tới chắc là Thành chủ thành Đại Hoang?"
Lý Vân khẽ cười.
"Hả???"
Cách đó không xa, Thành chủ thành Đại Hoang đứng đầu hàng nghe thấy giọng nói, tinh thần phấn khởi hẳn lên. Cả người béo núc đều run rẩy, vội vàng bước về phía trước vài bước, khẩn trương đáp:
"Chính là vãn bối!"
Chờ đợi cả buổi trời cũng đến lượt mình!
Trong lòng Thành chủ thành Đại Hoang cũng không ngại lắm, trước tiên là Ma đạo cự phách, sau đó là Chưởng giáo Đại La, có trời mới biết mấy ngày nay hắn ta sống như thế nào, thật quá đáng sợ.
Nếu cứ tiếp tục như vậy, chốc chốc lại có nhân vật Thánh Chủ đến đây, chỉ sợ hắn sẽ bị dọa đến chết.
Lần này, bất luận thế nào hắn cũng phải ôm được đùi của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu.
Nếu không, chỉ sợ sau này sẽ không có nổi một giấc ngủ ngon.

Dịch: MB

Chương 32. Đây Là… Trận Pháp Thánh Cấp

"Thành chủ, mời vào."

Lý Vân đưa tay mời.

Thành chủ thành Đại Hoang này đã liên lạc với hắn từ rất lâu rồi.

Vẫn chưa gặp mặt đã tặng một món pháp bảo cấp Thiên Tượng, vung tay có thể nói là vô cùng xa xỉ, nếu hôm nay chào hàng được một vài thứ thì nói không chừng sẽ kiếm được khoản lớn!

"Không dám, không dám!"

Thành chủ thành Đại Hoang liên tục lắc đầu, khom người nói:

"Tiền bối, xin mời."

"Ha!"

Lý Vân cười nhẹ một tiếng, không nói gì liền quay người trở vào Thiên Cơ Lâu.

Thành chủ thành Đại Hoang theo sát phía sau.

Cả hai bước vào sảnh.

Liễu Thành Tuyết đã rót xong hai tách trà và bưng đến.

Nhìn thấy cảnh tượng này.

Trong lòng Thành chủ thành Đại Hoang chợt rùng mình.

Quả nhiên Hàn Phong không gạt mình, đường đường là đệ tử hạch tâm của Đại La Kiếm Tông mà lại làm một tỳ nữ ở đây, hơn nữa trước đó Chưởng giáo Đại La đã từng đến đây một chuyến.

Chẳng có chút dị nghị nào với chuyện này cả.

Chuyện này thể hiện ra điều gì?

Có nghĩa là Chưởng giáo Đại La cũng ngầm thừa nhận vấn đề này!

"Tiền bối, mời dùng trà."

Liễu Thành Tuyết đến trước mặt Lý Vân, kính cẩn mời trà.

"Đa tạ."

Lý Vân nhận lấy trà rồi nói một lời cảm ơn.

Mặc dù Liễu Thành Tuyết sống tạm thời ở đây, nhưng hắn chưa bao giờ coi nàng như một tỳ nữ, vả lại Thiên Cơ Lâu cũng không cần đến tỳ nữ. Tất cả mọi thứ có thể hoàn thành chỉ bằng suy nghĩ của hắn.

Trong Thiên Cơ Lâu, hắn sẽ giống như Thần sáng thế, chỉ cần là việc hắn muốn làm thì hoàn toàn không có kẻ địch nổi.
"Tiền bối quá khách sáo."
Trong lòng Liễu Thành Tuyết loạn xạ cả lên, không có mấy người có thể khiến tiền bối mở miệng cảm ơn, từ lúc quen biết tiền bối đến nay hình như nàng là người đầu tiên.
Tiếp sau đó, Liễu Thành Tuyết đi sang bên Thành chủ thành Đại Hoang.
Nàng chưa đến gần thì Thành chủ thành Đại Hoang đã vội vàng đứng lên, lúng túng nói:
"Tiên tử không cần phải như vậy, tự ta làm là được."
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có thể xem nhẹ Liễu Thành Tuyết, nhưng hắn lại không dám. Suy cho cùng, đối phương chính là đệ tử hạch tâm của Đại La Kiếm Tông, thân phận vô cùng cao quý.
Có Chưởng giáo Đại La chống lưng đằng sau, mạnh hơn rất nhiều so với Thành chủ nhỏ bé như hắn.
Liễu Thành Tuyết mỉm cười, không để ý tới, sau khi đặt chén trà xuống liền xoay người rời đi.
Sau khi Liễu Thành Tuyết đi khỏi.
Lý Vân mở bảng thông tin của Thành chủ thành Đại Hoang, liếc mắt quét một lượt rồi chợt hiểu được đối phương đang suy nghĩ gì. Trong lòng thở dài, nhẹ giọng nói:
"Mục đích của Thành chủ thành Đại Hoang, Lý mỗ đã biết. Nếu Thành chủ muốn Thiên Cơ Lâu che chở thành Đại Hoang thì e rằng phải làm ngài thất vọng rồi."
"Hả?"
Nghe thế, Thành chủ thành Đại Hoang kinh ngạc sững sờ, sắc mặt tái nhợt, tay đang bưng chén trà bất giác trở nên run rẩy làm đổ rất nhiều nước trà.
Mình còn chưa mở lời, làm sao tiền bối biết được rồi?
"Chuyện này..."
Thành chủ thành Đại Hoang nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, yếu ớt hỏi:
"Chắc là tiền bối coi thường thành Đại Hoang sao khỉ ho cò gáy này?"
"Cũng không phải!"
Lý Vân lắc đầu.
Thành Đại Hoang chính là nơi hắn yên thân gửi phận sống qua ngày.

Thành thật mà nói, hắn cũng rất muốn đồng ý yêu cầu bảo vệ thành Đại Hoang, bởi vì hắn cũng không muốn một ngày nào đó trong tương lai, thành Đại Hoang bị người khác phá hủy.
Nhưng mà thực lực hiện tại của hắn không đủ, Thiên Cơ Lâu chỉ bảo vệ một mình hắn, căn bản không làm được chuyện này. Thay vì chờ đợi Thành chủ thành Đại Hoang mở lời, tốt hơn là nên từ chối đối phương trước. Tránh đến lúc thành Đại Hoang bị hủy diệt trong phút chốc, bản thân hữu tâm vô lực.
"Tại sao vậy?"
Thành chủ thành Đại Hoang đứng lên, đầy kích động lên tiếng:
"Không giấu gì tiền bối, lần này đến đây ta đã chuẩn bị trọng lễ, chính là bảo vật gia truyền, chỉ để tự tay gửi đến tiền bối..."
"Chỉ cần tiền bối..."
"Trường Sinh Vạn Niên Mộc?"
Lý Vân cắt ngang.
"Sao...?"
Thành chủ thành Đại Hoang đang thao thao bất tuyệt giống như bị bóp cổ, nước da đỏ lên, không biết nên nói gì nữa.
Bản thân muốn nói gì hoặc muốn làm cái gì.
Vị tiền bối trước mặt đều đoán được trước một bước và nói ra một cách chính xác không sơ sót.
Là cái quái gì thế?
Đã sống mấy trăm năm.
Nói thật thì đây là lần đầu tiên Thành chủ thành Đại Hoang gặp phải chuyện như thế này.
"Tiền bối, Trường Sinh Vạn Niên Mộc chính là..."
"Lý mỗ được biết đây là nguyên liệu luyện chế Thánh khí đúng không?"
Lý Vân cười nhẹ hỏi.
Hắn vừa kiểm tra qua hệ thống.
Giá trị của Trường Sinh Vạn Niên Mộc không hề thấp, tổng cộng có 9.800 điểm thiên cơ, đắt hơn cả binh khí cấp Thánh Chủ, có thể thấy rõ giá trị của nó.
"Cái này..."
"Xem ra... chỉ là mong muốn đơn phương của tại hạ."
Trái tim Thành chủ thành Đại Hoang như tro nguội.

Vật liệu cấp Thánh quả thực rất hiếm thấy, sẽ có rất nhiều Thánh Nhân bị đánh động. Nhưng tình hình trước mắt, rõ ràng không cách nào khiến Lâu chủ Thiên Cơ Lâu động lòng.
Bản thân hắn đã đánh giá quá cao vật liệu cấp Thánh và đánh giá Lâu chủ Thiên Cơ Lâu quá thấp.
Ngay lúc Thành chủ thành Đại Hoang cười trừ muốn xin từ biệt.
Lý Vân lại lên tiếng.
"Thành chủ có thể đã hiểu lầm, Lý mỗ chỉ nói rằng sẽ không bảo vệ thành Đại Hoang, nhưng không nói rằng sẽ không thực hiện giao dịch. Hiện tại trong tay ta đang có một món đồ cần bán.
Không biết Thành chủ thành Đại Hoang có muốn mua không? "
"Hả?"
Nghe thấy những lời này, Thành chủ thành Đại đã tiến được vài bước chân ngay lập tức rút lại, trong mắt hắn rộ lên vẻ vui mừng.
"Xin hỏi Tiền bối, là thứ gì vậy?"
"Chỉ là một tòa đại trận mà thôi."
Lý Vân cười nhẹ một tiếng, giơ bàn tay lên, một tia sáng yếu ớt lóe lên.
Trên lòng bàn tay có một mảnh vải, trên đó đặc kín những ký hiệu chằng chịt và đủ thứ kiểu đường nét.
Ngay khi xuất hiện, liền bị Lý Vân ném về phía Thành chủ thành Đại Hoang.
Thành chủ thành Đại Hoang đưa tay đón lấy tấm vải rồi quan sát cẩn thận, trên trán liền toát một cơn mồ hôi lạnh, hắn đột nhiên ngẩng đầu, mở miệng đầy khó khăn hỏi:
"Tiền bối, đây là… Trận pháp cấp Thánh ư?"

Dịch: MB

Chương 33. Thành Trì Vững Chắc Nhất

“Phải mà cũng không phải.”
Lý Vân hớp một ngụm trà, úp úp mở mở trả lời.
Đại trận này, nếu như Dương Khâu ở đây chắc chắn sẽ nhận ra nó.
Bởi vì chính nó đến từ Bích Thủy Nhai.

Một trong hai tòa sát trận!
Hệ thống đưa ra phương pháp phá trận và tất nhiên cũng là đưa ra phương pháp bố trận.
Một cơ duyên chia thành ba phần để bán, bất kể như thế nào đều không thua lỗ.
"Cái cái cái…"
Khoang miệng Thành chủ thành Đại Hoang khô khốc, bên tay đang cầm trận đồ run nhẹ, hắn lẩm bẩm nói:
"Cái này quá quý giá!"
Đây đúng là trận pháp cấp Thánh!
Một số Tông môn cỡ trung cũng không có trận pháp cấp Thánh.
Thành Đại Hoang nhỏ bé của hắn có tài cán gì có thể sỡ hữu một tòa trận pháp cấp Thánh chứ?
Quan trọng hơn là hắn mua không nổi!
Trong tay hắn chỉ có một mảnh Trường Sinh Vạn Niên Mộc, tuy rằng đây là vật liệu cấp Thánh, nhưng giá trị của một mảnh vật liệu sao có thể so sánh với một tòa trận pháp cấp Thánh hoàn chỉnh?
"Đây là phiên bản đơn giản hóa, uy năng nhiều lắm chỉ có cấp Thánh Chủ mà thôi."
Lý Vân lên tiếng giải thích.
"Thì ra là cấp Thánh Chủ..."
Thành chủ thành Đại Hoang không nhịn được thở phào nhẹ nhõm. Nếu thật sự là cấp Thánh thì hắn thật sự không dám mua, mà cũng không có khả năng mua, nhưng cấp Thánh Chủ thì đỡ hơn nhiều rồi.
Hắn khẽ cắn răng, chắc vẫn mua được mà.
Với trận pháp này, năm tháng sau này của thành Đại Hoang cũng sẽ có chút sức mạnh khi đối mặt với nhân vật Thánh Chủ.
Tiền bối quả nhiên vẫn hướng về thành Đại Hoang!
Trong lòng Thành chủ thành Đại Hoang rất xúc động.
Miệng nói không muốn bảo vệ thành Đại Hoang nhưng thực tế lại đưa ra một trận pháp cấp Thánh Chủ, chẳng phải là đang bảo vệ thành Đại Hoang một cách “trá hình” sao?
"Đã nghĩ như thế nào rồi? Có muốn mua tòa trận pháp này không?"
Lý Vân hỏi.
"Mua!"
Thành chủ thành Đại Hoang đáp lại chắc như đinh đóng cột.

Uất khí trước đó hắn đã chịu đủ rồi, lần này dù "đập nồi bán sắt" cũng phải mua!
Thành Đại Hoang của hắn muốn phát triển thì nhất định không thể thiếu trận pháp mạnh mẽ. Bây giờ cơ hội đang ở ngay trước mắt, hắn không có lý do gì lại không nắm bắt.
"Tiền bối chờ một chút, ta đi lấy Linh Thạch rồi trở lại ngay."
Thành chủ thành Đại Hoang khẩn trương nói.
"Không cần."
Lý Vân đưa tay chỉ ra ngoài cửa bảo:
"Một Trường Sinh Vạn Niên Mộc là đủ."
Ừm… Dù sao cũng là vật liệu cấp Thánh.
Lý Vân hắn vẫn rất thích thú.
Tận hơn 9000 điểm thiên cơ, làm sao có thể uổng phí bỏ qua?
"Một cây Mộc Trường Sinh Vạn Niên?"
Thành chủ thành Đại Hoang ngây ngẩn một lúc, ngay sau đó mừng rỡ khôn xiết, hô to:
"Hàn Phong!"
"Có thuộc hạ!"
Hàn Phong cầm hộp gỗ đi vào.
"Nhanh!"
Thành chủ thành Đại Hoang vẫy tay nói:
"Mau tặng Trường Sinh Vạn Niên Mộc cho tiền bối!"
Mặc dù vật liệu cấp Thánh quý giá, nhưng đối với thành Đại Hoang mà nói, chúng giống như gân gà. Người có thực lực cao nhất hệ Thành chủ bọn hắn cũng chỉ dừng tại Thần Thông Cảnh.
Cầm vật liệu cấp Thánh dùng không được cũng không nói làm gì, hắn lại còn phải lo lắng đề phòng cả ngày vì sợ bị kẻ khác biết tin, dẫn đến Thánh Nhân tham lam.
Hiện giờ dùng một củ khoai "bỏng tay" đổi lấy trận pháp cấp Thánh Chủ thì không thể nào tốt hơn nữa.
"Vâng!"
Hàn Phong hơi cúi đầu, tay cầm hộp gỗ đưa cho Lý Vân.
"Trường Sinh Vạn Niên Mộc..."
Lý Vân giơ tay nhận hộp gỗ, từ trong hộp lấy ra một mảnh gỗ lớn bằng lòng bàn tay, màu sắc đen như mun, chạm vào lạnh buốt, cầm trong tay chẳng khác gì đang cầm một cục đá lạnh.

Chất liệu cực kỳ cứng rắn, hắn dùng lực bóp mạnh cũng không để lại dấu vết.
"Vật liệu cấp Thánh thật sự rất tuyệt, nhưng tiếc là ta không sử dụng đến..."
Lý Vân thở dài than vãn, trực tiếp đổi thành điểm thiên cơ, hắn cần pháp bảo gì có thể mua trực tiếp ở thương thành là được, căn bản không cần phải tự mình luyện chế.
Sau khi đổi Trường Sinh Vạn Niên Mộc.
Mở bảng hệ thống xem thử.
Điểm thiên cơ: 51,200 điểm.
Lần đầu tiên hắn vượt qua mốc năm vạn, không cần nộp một xu nào cho hệ thống khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.
"Muốn đổi phần tiếp theo của Thiên Đế Kinh vẫn còn thiếu rất nhiều. Nếu đổi lấy thần thông còn cần nhiều hơn nữa, còn hẳn một đoạn đường dài!"
Lý Vân thầm suy tính trong lòng:
"Tiền bối..."
Lúc này, Thành chủ thành Đại Hoang cất trận đồ, nhẹ giọng nói:
"Nếu không còn việc gì, vãn bối xin cáo từ trước."
"Hai vị đi thong thả."
Lý Vân cười đáp.
Hắn vẫn rất kiên nhẫn với khách hàng của mình, không chừng một ngày nào đó, họ giàu rồi sẽ tiếp tục cho mình nguồn điểm thiên cơ dồi dào.
Như là… Dương Khâu.
…
Ra khỏi Thiên Cơ Lâu, Thành chủ thành Đại Hoang rút trận đồ rồi cẩn thận quan sát một lần nữa.
Nếu không ngoài dự đoán, sau này trận đồ này chính là con át chủ bài cho bọn hắn sống yên thân ở thành Đại Hoang. Có trận pháp cấp Thánh Chủ trong tay, thành Đại Hoang nhất định là tòa thành trì vững chắc nhất trong phạm vi ngàn dặm, thậm chí là mười vạn dặm xung quanh.
Người trong Tuy Luyện Giới, đặc biệt là những tán tu, họ cần điều gì nhất?
Cảm giác an toàn!
Chỉ cần là một người, họ sẽ không muốn ở lại một thành trì sẽ bị phá hủy bất cứ lúc nào.
Thành Đại Hoang ban đầu chỉ là một thành thị như thế này.
Chính vì lẽ đó mà thành Đại Hoang phát triển rất khó khăn, có rất ít người chịu định cư ở đây.

Nhưng sau khi có trận pháp này, tình thế trong quá khứ đã đảo ngược rồi, cảm giác an toàn của đại trận cấp Thánh Chủ có thể thu hút vô số người nghe tiếng mà đến.
Có người rồi, thành Đại Hoang tất sẽ có "chất béo" để kiếm.
Có "chất béo" rồi, mạch Thành chủ bọn hắn mới có thể phát triển.
Và sau khi phát triển thì……
Trận pháp Thánh Nhân hoàn chỉnh trong tay tiền bối, cũng không phải không thể suy xét.
Nghĩ đến hình ảnh tương lai tốt đẹp, Thành chủ thành Đại Hoang rút ra một ngọc giản trống, nhanh chóng ghi vào đó vô số tài liệu trận pháp, sau đó ném cho Hàn Phòng đang đứng đằng sau.
"Hàn Thống lĩnh, ngươi mau chóng thu thập những tài liệu này. Ba ngày sau, bổn Thành chủ muốn để tòa trận pháp này xuất hiện trên bầu trời thành Đại Hoang!"

Dịch: MB

Chương 34. Đồ Nhi Nói Thật Chứ?

Tiễn Thành chủ thành Đại Hoang ra về.
Lý Vân liếc nhìn bầu trời bên ngoài.
Đã là đêm khuya rồi.
Hắn vươn vai rồi đứng dậy.
Ngay lúc này, đúng lúc Liễu Thành Tuyết bước ra ngoài.
"Xem ra sư phụ của ngươi bỏ rơi ngươi rồi."
Lý Vân vừa cười vừa nói.
Nhâm Thanh Đồ đến từ sáng sớm, buổi trưa liền thành Thánh, giờ đã tối rồi hắn vẫn chưa quay lại đón đệ tử, có vẻ như hắn ta không có ý định đón nàng.
"Sư phụ ta... có lẽ là có tính toán riêng của người."
Liễu Thành Tuyết suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng đáp.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu bất phàm là điều mà ai cũng có thể nhận ra được khi đến đây. Sư phụ để mình ở lại, có lẽ là muốn mượn việc này mà kết giao với Thiên Cơ Lâu.
Liễu Thành Tuyết hiểu rất rõ.

Ở thời điểm trước mắt, Lão tổ Đại La Kiếm Tông mới tọa hóa trong thời kỳ mưa gió loạn lạc, chỉ cần để lộ tin tức ra ngoài, Đại La Kiếm Tông sẽ có khả năng bị diệt vong trong phút chốc.
Sư phụ muốn dựa vào mối quan hệ với tiền bối cũng là chuyện có thể hiểu.
"Đừng nghĩ nhiều như vậy, có lẽ chỉ là quên ngươi thôi..."
Giọng nói Lý Vân nhẹ nhàng.
"Tiền bối, ngài lại nhìn trộm suy nghĩ của người khác rồi..."
Gương mặt Liễu Thành Tuyết hơi ửng hồng, nàng cúi đầu xuống.
Từ lâu nàng đã biết tiền bối có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, tu vi của chính mình còn không phải là Thánh Chủ, làm sao có thể giấu được tiền bối?
"Khụ..."
Lý Vân có chút ngượng ngùng, xua tay nói:
"Thói quen thôi mà."
Hắn tiện tay đóng bảng hệ thống, đi lên lầu, vừa đi vừa nói: "Trời không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm đi."
"Ơ..."
Vẻ mặt của Liễu Thành Tuyết nghệch ra, trong lòng đầy nỗi tò mò, tiền bối không cần tu luyện sao?
Rất nhanh sau đó nàng đã phản ứng lại. Đúng rồi, tiền bối là nhân vật bực nào chứ, có lẽ thực lực của hắn đã đi đến điểm cuối của con đường tu luyện rồi.
Cần gì phải tiếp tục tu luyện nữa?
....
Đại La Kiếm Tông.
Từng tòa thần phong lơ lửng trong hư không như những lưỡi kiếm sắc bén đâm thẳng vào tầng mây.
Giữa các đỉnh núi, ánh sáng thần thánh xuyên qua màn đêm, áng lành lan tỏa, từng đệ tử mặc đồ trắng, trên ống tay áo có thêu kiếm văn ngự kiếm bay qua.
Lúc này, một đạo lưu quang xoẹt qua phía chân trời rồi biến mất, uy thế của Thánh nhân khiến người ta sợ hãi.
Người này chính là Chưởng giáo Đại La Kiếm Tông, Nhâm Thanh Đồ.
Sau khi vào Tông môn.
Tốc độ của Nhâm Thanh Đồ không hề suy giảm, hắn bay thẳng về phía sau núi.

"Người vừa rồi hình như là Chưởng giáo?"
"Chắc không phải đâu, có lẽ là vị Lão tổ nào đó thôi. Vừa rồi đúng là Thánh uy, tuy Chưởng giáo công tham tạo hóa, nhưng dường như vẫn còn chút khoảng cách với Thánh Cảnh.”
"Nhưng loại kiếm ý Đại La đó, ngoài Chưởng giáo thì còn có ai có thể dùng?"
"Ngốc hả? Công pháp tu luyện của các Chưởng giáo qua nhiều thế hệ đều giống nhau, làm sao ngươi biết được đấy không phải là Chưởng giáo đời trước?"
"Chuyện này... cũng đúng."
...
Khí tức của Nhâm Thanh Đồ lướt qua.
Bên trong Đại La Kiếm Tông, rất nhiều người nhìn về hướng hắn biến mất mà bàn tán xôn xao đã gây ra cơn náo động lớn.
Thấy lưu quang đã biến mất ở sau núi, aii nấy cũng có biểu hiện “quả nhiên là như vậy”.
Đúng là một vị Thái Thượng Trưởng Lão rồi, bằng không sao lại chạy về phía sau núi?
Phải biết rằng đó là nơi mà Thái Thượng Trưởng Lão bế quan. Ngày thường, ngay cả Chưởng giáo cũng không dễ dàng đặt chân tới đây.
Phía sau núi của Đại La Kiếm Tông.
Nhâm Thanh Đồ đáp xuống từ chỏm mây.
Khi đến một gò núi, hắn khom mình hành lễ, nghiêm nghị nói:
"Đệ tử Nhâm Thanh Đồ, cầu kiến sư phụ!"
Dứt lời.
Mãi một lúc lâu sau, mới có một giọng nói già nua chậm rãi vang lên.
"Hóa ra là Thanh Đồ, lên đây đi."
"Vâng, sư phụ!"
Nhâm Thanh Đồ đáp lại một tiếng rồi đi về phía ngọn núi.
Đỉnh núi.
Một mái đình nhỏ tọa lạc bên trên.
Lúc này trong đình có hai lão giả ngồi đối diện nhau, một người cầm quân cờ trắng đang chần chừ bất định, người kia vuốt chòm râu trắng với nụ cười như đã tính trước mọi việc.
"Nhâm Thanh Đồ bái kiến sư phụ, bái kiến sư bá."
"Ồ?"

Nghe thấy tiếng nói, lão giả cầm quân cờ trắng mày mặt rạng rỡ, thả quân cờ trong tay xuống rồi nhìn sang Nhâm Thanh Đồ, nói:
"Đồ nhi đến rồi à? Chắc là vì chuyện của Tông môn... Hả? Ngươi thành Thánh rồi?
"Thành Thánh?"
Lão giả còn lại nghe được điều đó, sắc mặt liền thay đổi, quay đầu nhìn Nhâm Thanh Đồ.
"Không giấu gì sư phụ, sư bá, đệ tử đúng thật đã thành Thánh rồi."
Nhâm Thanh Đồ kính cẩn đáp.
"Thanh Đồ, ngươi đã gặp được cơ duyên gì?"
Một lão giả lên tiếng hỏi với vẻ mặt đầy nghi vấn.
Bọn họ vẫn hiểu rõ Nhâm Thanh Đồ, thiên phú cực cao và tư chất cũng rất tốt, tương lai không khó để trở thành Thánh, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.
Ít nhất, trong vòng năm trăm năm, khả năng thành Thánh không lớn.
"Sư bá nói đúng. Đệ tử quả thực được cao nhân chỉ điểm đi vào một động thiên và đạt được sự truyền thừa của Thánh Nhân thời Thượng cổ, sau đó mới thành Thánh."
Nhâm Thanh Đồ cung kính trả lời.
"Cao nhân chỉ điểm?"
Sư phụ Nhâm Thanh Đồ nhướng mày, trao đổi ánh mắt với lão giả bên cạnh, sau đó quay lại hỏi:
"Đồ nhi, người mà ngươi nói là ai?"
"Vị tiền bối này, danh hiệu là Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, thực lực vô song. Đồ nhi đã sử dụng bốn binh khí cấp Thánh Chủ để trao đổi một tin tức trong tay của tiền bối!"
Nhâm Thanh Đồ nói đến đây thì hơi dừng lại, rồi tiếp tục:
"Dựa vào thông tin này, đồ nhi đã vào một động thiên tên là Bích Thủy Nhai, đạt được cơ duyên thánh Thánh ở đấy!"
"Được!"
Sư phụ Nhâm Thanh Đồ vỗ tay tán thưởng, lớn tiếng nói:
"Không ngờ Thanh Đồ ngươi còn có phúc khí như vậy, sau khi thành Thánh đừng quên cảm tạ vị tiền bối kia."
"Đồ nhi hiểu, nhưng lần này đồ nhi vội vàng trở về đây còn có một việc khác."
Nhâm Thanh Đồ xấu hổ toát mồ hôi.

Đừng nói là cảm tạ, bản thân hắn còn chưa quay về thành Đại Hoang đã vội vàng trở về Đại La Kiếm Tông, không phải hắn không muốn đi thành Đại Hoang, đích thực là hắn không thể ra thoát khỏi nó nữa rồi.
Tin tức về việc thành Thánh của chính mình không bao lâu nữa sẽ lan truyền khắp giới.
Thánh Địa gần Bách Đoạn Sơn Mạch chắc chắn sẽ bị đánh động.
Nếu đổi lại là một ai đó thành Thánh trong phạm vi thế lực của Đại La Kiếm Tông thì hắn cũng sẽ phái người đến điều tra, sau đó cố gắng nắm giữ cơ duyên trong tay mình.
Hiện giờ Xích Viêm Thánh Địa và Thiên Dận Hoàng Triều đều đã rục rịch hành động.
Người của họ không chừng đã đến Bách Đoạn Sơn Mạch.
Ngoài ra, còn có một Dương Khâu.
Tên này không như những người khác, hắn nắm giữ phương pháp phá trận.
Nếu hắn trở về Cửu U Ma Tông trước rồi giao đưa phương pháp phá trận cho Chưởng giáo Cửu U Ma Tông.
Cơ duyên Bích Thủy Nhai thuộc về ai sẽ không thể nói trước được.
Hắn quay về vào lúc này chính là muốn mang người đến chiếm cơ duyên đó trước rồi tính sau
"Vẫn còn một tin nữa?"
Trong lòng Sư phụ Nhâm Thanh Đồ có chút tò mò, hỏi:
"Tin gì?"
"Trong cơ duyên đó, không chỉ có phương pháp thành Thánh, mà còn có vô số thiên tài địa bảo. Nếu có thể chiếm được chúng, Đại La Kiếm Tông ta nhất định sẽ đạt đến cảnh giới cao hơn!"
Nhâm Thanh Đồ nói với vẻ đầy hứa hẹn.
"Hả?"
Ngay khi Nhâm Thanh Đồ nói xong, lão giả ngồi bên cạnh nhíu mày, trầm giọng hỏi:
"Ngươi chắc chắn vẫn có rất nhiều thiên tài địa bảo không?"
"Đúng thế!"
Nhâm Thanh Đồ gật đầu.
"Cơ duyên quý giá như thế mà vị tiền bối chỉ nhận lấy của ngươi bốn binh khí cấp Thánh Chủ thôi sao?"
Sư bá nghi ngờ hỏi.
Thế thì quá kỳ lạ, ngẫm thế nào cũng có vẻ không bình thường.

"Sự thật đúng là như vậy. Tiền bối đó chỉ bán tin tức, không màng đến những thứ khác. Chính vì để Đại La Kiếm Tông tái hiện huy hoàng lần nữa cũng không phải là không thể."
Nhâm Thanh Đồ cười gượng gạo.
"Hí--!"
Nghe được lời này.
Hai lão giả cùng hít vào một hơi.
Chuyện này có hơi kinh khủng.
Đại La Kiếm Tông đang trong thời kỳ suy yếu, không người kế tục. Nếu có thể khiến Đại La Kiếm Tông trở lại thời kỳ huy hoàng, há chẳng phải là có thể đẩy ra một tồn tại cấp bậc Đại Thánh sao?
"Lời này của ngươi có thật không?"
Sư phụ Nhâm Thanh Đồ nghiêm nghị hỏi.
Chuyện liên quan đến chặng đường phía trước của Đại La Kiếm Tông, họ không thể không coi trọng.
"Hoàn toàn là thật!"
Nhâm Thanh Đồ thốt ra bốn chữ.
"Đã nói vậy rồi thì hai huynh đệ chúng ta cũng nên ra ngoài dạo rồi."
Sau một hồi im lặng.
Sư phụ Nhâm Thanh Đồ nhẹ nhàng nói.
Ngày hôm ấy.
Hai đạo khí tức Thánh Nhân bay thẳng đến Bách Đoạn Sơn Mạch.
Trong lúc cả hai rời núi, Nhâm Thanh Đồ cũng đã chép lại phương pháp phá trận trong tay mình thành một bản rồi gửi vào tay sư phụ.
Có ngọc giản rồi, ít nhất họ có thể ra vào Bách Thủy Nhai một cách an toàn.
Còn chính hắn..... Cũng cần phải củng cố tu vi vì dù sao cũng vừa mới đột phá không lâu.

Dịch: MB

Chương 35. Một Nơi Tên Là Thiên Cơ Lâu!

Chương trước Chương sau
Ba ngày sau.
Cách năm trăm ngàn dặm về phía bắc thành Đại Hoang.

Một con Bạch Ngọc Kỳ Lân cao tới mấy chục mét, tựa như một tòa núi nhỏ, kéo theo một chiếc xe kéo Thanh Đồng Xa, nghiền ép hư không, bay về phía Bách Đoạn Sơn Mạch.
Phía trước xe có một cây cờ lớn lay động trong gió, bên trên viết hai chữ Thiên Dận.
Dọc đường đi, chỉ cần thấy chiếc xe kéo này, ai cũng nhao nhao tránh xa, chỉ sợ không kịp tránh.
Trong lòng mỗi người đều biết rõ.
Đứng sau chiếc xe kéo này là Thiên Dận Hoàng Triều, mà có thể sử dụng Kỳ Lân để kéo xe, thân phận người này chắc chắn không thấp, rất có thể là một vị Hoàng tử!
"Bách Đoạn Sơn Mạch!"
Trong xe, Bắc Thần Hằng mặc áo mãng bào màu đen, đầu đội mũ ngọc, ngồi ngay ngắn ở sau cái bàn dài, lẩm bẩm.
"Đáng tiếc."
"Cơ duyên thành Thánh rơi vào trong tay Nhậm Thanh Đồ, nếu ta có thể thành Thánh…"
"Biết đâu Thiên Dận Hoàng Triều có thể thay đổi triều đại!"
…
Nghĩ đến khi ở trong hoàng thành, lời nói của phụ hoàng với mình, cảm giác gấp gáp trong lòng hắn càng nồng đậm, cục diện này cứ kéo dài sẽ gây bất lợi cho bản thân.
Tuổi thọ của phụ hoàng càng ngày càng ít, khát vọng đối với thực lực lại ngày càng mãnh liệt.
Rất có khả năng hắn muốn xuống tay với mình!
Mà việc Nhậm Thanh Đồ thành Thánh, không nghi ngờ gì nữa đã trở thành cọng rơm cuối cùng áp đảo lạc đà, làm cho thần kinh vốn nhạy cảm của Thiên Dận Thần Hoàng hoàn toàn kéo căng.
"Nạp Nguyên Thần Quyết…"
Nặn ra bốn chữ trong kẽ răng, giọng nói Bắc Ngữ Thần càng thêm băng lãnh, sát ý trong đôi mắt hừng hực không gì sánh được.
Cốc! Cốc! Cốc!
Lúc này, truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, cắt đứt suy nghĩ của Bắc Thần Hằng.
Hắn hắng giọng một cái, cao giọng nói:
"Vào đi!"

"Thuộc hạ bái kiến điện hạ!"
Một tên tướng lĩnh mặc áo giáp tiến vào, cung kính hành lễ.
"Sao rồi? Chuyện xảy ra ở Bách Đoạn Sơn Mạch, điều tra thế nào?"
Bắc Thần Hằng mở miệng nói.
"Khởi bẩm điện hạ, đã điều tra rõ sự việc, nguyên nhân gây ra chính là Đại La Chưởng giáo Nhậm Thanh Đồ tìm được một cái động thiên ở Bách Đoạn Sơn Mạch, từ đó thu được truyền thừa của một Thánh Nhân!"
Tướng lĩnh cung kính, tiếp tục nói: "Bên trong động thiên kia dường như có không ít tài nguyên, Đại La Kiếm Tông phái hai vị Thái Thượng Trưởng Lão cấp Thánh Nhân, cách đó mấy ngàn vạn dặm chạy tới!
"Chỉ vì muốn đem động thiên kia chiếm làm của riêng!"
"Hừ!"
Bắc Thần Hằng hừ lạnh một tiếng, không vui nói: "Bách Đoạn Sơn Mạch chính là lãnh thổ của Thiên Dân Hoàng Triều, Đại La Kiếm Tông bọn hắn vươn tay quá dài rồi!"
"Điện hạ…"
Tên thống lĩnh kia kêu lên một tiếng, muốn nói lại thôi.
"Còn có chuyện gì?"
Bắc Thần Hằng trầm giọng nói.
"Không chỉ có Đại La Kiếm Tông, Xích Viêm Thánh Địa cũng phái một vị Thánh Nhân qua đây, bọn họ cách Bách Đoạn Sơn Mạch không xa, cũng phát hiện điểm khác thường của Bách Đoạn Sơn Mạch!"
Tướng lĩnh lên tiếng nói.
"Hơn nữa…"
"Chuyện gì nữa? Nói một lần cho xong!"
Bắc Thần Hằng nhíu mày, lạnh giọng nói.
"Hơn nữa, Cửu U Ma Tông cũng phái hai vị Thái Thượng Lão cấp bậc Thánh Nhân đến…"
Thống lĩnh chậm rãi nói.
"Cái gì?"
Bắc Thần Hằng biến sắc, đột nhiên đứng dậy, trong đôi mắt lộ ra vẻ khó tin.
Đại La Chưởng giáo thành Thánh ở Bách Đoạn Sơn Mạch, bọn họ đương nhiên biết cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn Mạch trân quý bao nhiêu, cử ra hai vị Thánh Nhân cũng là chuyện đương nhiên. Mà Xích Viêm Thánh Địa cách Bách Đoạn Sơn Mạch không xa, phái ra một vị Thánh Nhân cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng Cửu U Ma Tông là cái quỷ gì?
Khoảng cách bọn họ tới đây còn xa hơn so với Đại La Kiếm Tông.
Nhưng hết lần này đến lần khác, trong ba ngày có hai vị Thánh Nhân Cửu U Ma Tông chạy tới, không biết cơ duyên này trân quý cỡ nào.
Cái này đúng là không thể tưởng tượng nổi.
Chẳng lẽ có người tiết lộ tin tức.
Khả năng này không lớn, cho dù là Đại La Kiếm Tông hay Xích Viêm Thánh Địa cũng đều tự xưng là chính đạo, coi như bọn họ tranh đoạt cơ duyên cũng sẽ không lôi kéo nhờ Cửu U Ma Tông giúp đỡ.
Về phần Thiên Dận Hoàng Triều bọn họ, không chút khách khí mà nói, hiện nay là bên khổ nhất, cơ duyên nằm trong phạm vi thống trị của mình nhưng lại phản ứng chậm nhất, để Thánh Nhân nhà người ta vào sân trước.
Chủ nhân là hắn còn chưa chạy tới.
Hơn nữa, thực lực mới ở cấp Thánh Chủ.
Căn bản không có cách nào kiếm một chén canh.
"Ngươi có thể tra được vì sao người của Cửu U Ma Tông lại chạy đến không?"
Bắc Thần Hằng trầm giọng hỏi.
"Tình hình cụ thể, thuộc hạ cũng không điều tra được nhiều lắm. Chỉ biết, mấy ngày trước Trưởng lão Cửu U Ma Tông Dương Khâu từng tới thành Đại Hoang một chuyến."
Tướng lĩnh suy nghĩ một chút, nói thêm: "Hình như là vì cái chết của đồ đệ Đỗ Thiên Thương nên tìm đến đây để trả thù!"
"Mà người giết Đỗ Thiên Thương chính là tam đệ tử Liễu Thành Tuyết của Nhậm Thanh Đồ, sau đó Nhậm Thanh Đồ cũng đi một chuyến đến thành Đại Hoang, tiếp theo liền thành Thánh rồi!"
"Ah?"
Bắc Thần Hằng nhướng mày, trong lòng hắn khẽ động, nói: "Nhưng Bách Đoạn Sơn Mạch cách thành Đại Hoang gần bốn triệu dặm?"
"Không sai!"
Tướng lĩnh gật đầu.
"Nếu như ta nhớ không nhầm, thành Đại Hoang chỉ là một cái thành nhỏ mà thôi!"
Bắc Thần Hằng nhỏ giọng nói.
Gần thành Đại Hoang không có linh mạch gì, cũng không có Thí Luyện Chi Địa. Nó lại ở gần Bách Đoạn Sơn Mạch, nơi không có một chút tác dụng,

bình thường đều đang giãy giụa ở biên giới hủy diệt.
Nhưng một cái thành nhỏ như vậy lại dẫn đến hai vị cấp Thánh Chủ.
Nhìn thế nào cũng thấy có điểm không bình thường.
"Điện hạ nói đúng, nhân khẩu thành Đại Hoang chỉ có mấy trăm ngàn người, hơn 90% là người thường. Bình thường người tu luyện sẽ không đến thành Đại Hoang định cư."
Tướng lĩnh tiếp tục nói: "Xét đến cùng, có lẽ bởi vì thành Đại Hoang đến một trận pháp bảo vệ thành cũng không có, lúc nào cũng có thể hủy diệt."
"Thì ra là thế."
Bắc Thần Hằng gật đầu.
Ở bên trong phạm vi thống trị của Thiên Dận Hoàng Triều, có vô số những thành trì như vậy, mỗi ngày đều có người xây thành trì, cũng có thành trì bị hủy diệt mỗi ngày, chuyện bình thường này bọn họ sẽ không để ý đến.
Chỉ cần cống nộp tài nguyên đúng hạn là được rồi.
"Dương Khâu và Nhậm Thanh Đồ cùng đến thành Đại Hoang, vậy cũng là vì đồ đệ của mình mà bọn họ từng có giao thủ?"
Bắc Thần Hằng hỏi.
Một người báo thù cho đồ đệ, một người lại đi bảo vệ đồ đệ, hai người đụng vào nhau, không thể thiếu một phen mũi nhọn đấu với đao sắc.
Nếu như trong lúc giao thủ, vô tình mở ra cơ duyên, nói vậy cũng đúng.
"Khởi bẩm điện hạ, hai người chưa từng giao thủ."
Tướng lĩnh lắc đầu.
"Ừm?"
Ánh mắt Bắc Thần Hằng run lên.
Không có giao thủ, vậy làm sao cơ duyên đó xuất hiện?
Có người đưa đến tay bọn họ?
Có khả năng này sao?
"Nói một chút tình hình cụ thể!"
"Thuộc hạ vô dụng, tình hình cụ thể chúng thần không tra ra được. Nhậm Thanh Đồ và Dương Khâu đều rất cứng miệng, tình hình cụ thể không nói với người ngoài…"
Tướng lĩnh xấu hổ, thấp giọng nói: "Chúng thần chỉ hỏi thăm được một ít tin đồn, hai người Nhậm Thanh Đồ và Dương Khâu sau khi vào thành Đại Hoang, hình như có đi một nơi tên là Thiên Cơ Lâu."

Dịch: MB

Chương 36. Đi Thành Đại Hoang!

"Thiên Cơ Lâu…"

Bắc Thần Hằng thì thầm ba chữ này trong miệng, không rõ ý vị.

"Đây là một thế lực mới thành lập sao?"

"Không phải.."

Tướng lĩnh lắc đầu, nói: "Người của chúng ta từng quan sát bên ngoài Thiên Cơ Lâu một thời gian ngắn, vẫn chưa từng phát hiện điểm bất thường của Thiên Cơ Lâu."

"Bên trong chỉ có một thanh niên trẻ tuổi và một người nữ tử sinh sống."

"Nữ tử đó, chính là Tam đệ tử của Chưởng giáo Đại La Nhậm Thanh Đồ!"

"Ừm?"

Bắc Thần Hằng rùng mình, dường như cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng cụ thể chỗ nào không đúng thì hắn cũng không nói rõ được.

"Dương Khâu và Nhậm Thanh Đồ không giao thủ…"

Bắc Thần Hằng lẩm bẩm.

Nếu như không giao thủ, vậy lần này làm sao cơ duyên xuất hiện?

Đột nhiên xuất hiện?

Sau đó Nhậm Thanh Đồ, đúng lúc đi qua, lại đúng lúc gặp được, sau đó xông vào bên trong, rồi lại vừa vặn thành Thánh hả?

Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi.

Loại xác suất này, nhìn trong toàn bộ lịch sử, trăm vạn năm cũng chưa chắc có một lần.

Quan trọng là…

Quá nhiều trùng hợp thì không phải là trùng hợp!

"Không đúng."

Bắc Thần Hằng biến sắc, nhanh chóng hỏi: "Tại sao Tam đệ tử của Nhậm Thanh Đồ lại ở lại Thiên cơ Lâu? Lúc này Nhậm Thanh Đồ thành Thánh không mang đệ tử về sao?"

"Không!"

Tướng lĩnh lại lắc đầu, nói: "Chuyện này chúng thần cũng rất nghi ngờ, sau khi Nhậm Thanh Đồ thành Thánh, đầu tiên là quay trở về tông môn, từ đó về sau không ra khỏi tông môn nữa."

"Có thể là để ổn định cảnh giới, dù sao vừa đột phá nên thực lực chưa ổn định, một khi gặp phải chuyện ngoài ý muốn thì có thể cảnh giới sẽ rơi

xuống."
"Kỳ quái."
Bắc Thần Hằng đứng dậy, đôi mắt lộ vẻ suy tư, nói: "Tam đệ tử của Nhậm Thanh Đồ không được coi trọng sao?"
"Nếu như không được coi trọng, tại sao hắn lại từ Đại La Kiếm Tông cách xa mấy ngàn vạn dặm chạy đến đây một chuyến? Nếu như coi trọng, vì sao sau khi hắn thành Thánh lại không đem đệ tử về?"
Điểm này không có cách nào giải thích.
Dù sao, Dương Khâu vẫn còn sống.
Đệ tử bị giết, dựa trên tác phong của người trong ma đạo, chắc chắn là lấy răng trả răng, lấy máu trả máu, bọn họ không có khái niệm ỷ lớn hiếp nhỏ.
Nói giết người liền giết người.
Nhưng biết rõ Dương Khâu không có chuyện gì, Nhậm Thanh Đồ vẫn không để ý đến đệ tử như trước.
Cái này chỉ có một nguyên nhân.
Hắn cho rằng, đệ tử của mình, không gặp nguy hiểm!
Mạnh như Dương Khâu cũng không làm được gì đệ tử của mình!
"Thú vị."
Bắc Thần Hằng mỉm cười nói.
Hắn dường như đã nắm được một điểm quan trọng.
Điểm quan trọng này.
Ngay ở Thiên Cơ Lâu!
Cơ duyên của Nhậm Thanh Đồ chắc chắn không phải đột nhiên chiếm được, nói không chừng hắn đã có ý định đi Bách Đoạn Sơn Mạch từ trước, mà Dương Khâu chắc cũng biết rõ tin tức.
Nếu không, không có cách nào giải thích, làm sao Cửu U Ma Tông lại phản ứng nhanh như vậy được.
Cho dù Cửu U Ma Tông có thủ đoạn thông thiên, Thánh Nhân của tông môn bọn họ cũng không có khả năng nhanh hơn một bước so với Xích Viêm Thánh Địa, nhưng tình hình trước mắt lại đúng là như vậy.
Người của Cửu U Ma Tông, so với mọi người đều nhanh hơn một bước.
Còn phái hai vị Thánh Nhân một lúc!
Cùng suy nghĩ với Đại La Kiếm Tông!
"Nơi đây cách Bách Đoạn Sơn Mạch có xa lắm không?"
Bắc Thần Hằng hỏi.
"Bẩm điện hạ, chắc khoảng hơn năm triệu dặm…"

Tướng lĩnh nói.
"Tình hình ở Bách Đoạn Sơn Mạch thế nào?"
Bắc Thần Hằng hỏi lại lần nữa.
"Trước khi thuộc hạ trở về, Đại La Kiếm Tông và Cửu U Ma Tông đã giao thủ, Xích Viêm Thánh Địa cũng tham gia cuộc chiến, năm vị Thánh Nhân đánh nhau ác liệt, hủy diệt mười vạn dặm xung quanh…"
Tướng lĩnh suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Hai vị Thánh Nhân của Đại La Kiếm Tông, lấy hai đối ba, chiếm thế thượng phong."
"Ồ?"
Bắc Thần Hằng nhướng mày, tin tức này tuy nằm ngoài dự kiến, nhưng cũng hợp tình hợp lý.
Đại La Kiếm Tông chính là tông môn kiếm tu.
Đệ tử bên trong cũng đều là kiếm tu.
Mà kiếm tu, nếu cùng đẳng cấp, cân nhắc lấy lực công kích cùng tốc độ, hai vị Thánh Nhân theo kiếm đạo đánh thắng ba vị Thánh Nhân cũng coi như hợp tình hợp lý.
Điều duy nhất khiến hắn ngạc nhiên chính là đột nhiên Xích Viêm Thánh Địa lại liên thủ với Cửu U Ma Tông!
Đây là vì cơ duyên, ngay cả mặt mũi cũng không cần sao?
Bên cạnh đó…
Hắn cũng nhìn thấu, cơ duyên này không giống bình thường, giá trị của nó làm cho ba thế lực cấp bậc Thánh Địa đều rất đỏ mắt, không tiếc từ bỏ mặt mũi của mình.
"Một cái cơ duyên dẫn tới ba Thánh Địa, chuyện này là do Thiên Cơ Lâu đằng sau bày ra sao?"
Bắc Thần Hằng thầm nghĩ.
Cơ duyên này, bất kể là thời điểm xuất hiện hay nơi xuất hiện đều rất quỷ dị, Bách Đoạn Sơn Mạch yên ắng bao nhiêu năm, đột nhiên xuất hiện cơ duyên thành Thánh.
Làm cho rất nhiều người không kịp phản ứng.
Ngày xưa, cơ duyên xuất hiện liền có dị tượng ngất trời, mà cơ duyên này lại không có động tĩnh gì, tốc độ hiện thế cũng quá nhanh, giống như là đột nhiên xuất hiện.
Vô số Thánh Địa còn chưa kịp phản ứng, hiện tại đã đi đến quyết định về trình độ.
"Điện hạ, chúng ta còn đi Bách Đoạn Sơn Mạch không?"

Tướng lĩnh hỏi.
"Không đi."
Bắc Thần Hằng xua tay.
Lúc này, năm vị Thánh Nhân đang giao thủ ở Bách Đoạn Sơn Mạch, ở đây người cao nhất trong bọn họ chỉ đến cấp Thánh Chủ, đi làm được gì?
Đi tìm chết sao?
Tuy là Bách Đoạn Sơn Mạch thuộc về Thiên Dận Hoàng Triều, nhưng Thiên Dận Hoàng Triều không quản nổi, cũng không có cách gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn người khác đánh nhau sinh tử ở nhà của mình.
"Vậy chúng ta…"
"Đi thành Đại Hoang!"
Bắc Thần Hằng chậm rãi nói.

Dịch: MB

Chương 37. Sắp Chết Rồi Sao?

Chiếc xe kéo bằng đồng thau trong hư không thay đổi hướng đi.
Bay về phía thành Đại Hoang.
Nếu đến Bách Đoạn Sơn Mạch thì cần đi năm triệu dặm, nhưng thành Đại Hoang lại chỉ có năm trăm ngàn dặm, gần như không tốn bao nhiêu thời gian đã có thể tới nơi.
Khá lâu sau đó.
Phía trên mặt đất.
Một tòa thành nhỏ hiện lên trong tầm mắt.
"Phía trước chính là Đại Hoang thành sao?"
Bắc Thần Hằng ngồi ở phía trước cửa sổ, hướng bao quát ra bên ngoài, trong đôi mắt không có chút gợn sóng nào.
Hoàng thành Thiên Dận lớn hơn cái này mấy chục lần.
Từng chứng kiến nhiều thành trì phồn hoa, cho nên khi nhìn tòa thành nhỏ trước mắt này quả thực không làm cho lòng hắn khơi dậy được chút hứng thú nào. Nếu không phải do Thiên Cơ Lâu ở đây thì hắn cũng sẽ không thèm nhìn đến.
"Đúng thế."
Tướng lĩnh gật đầu.

"Không biết rốt cuộc trong Thiên Cơ Lâu kia có nhân vật cỡ nào mà lại có thể khuấy động sóng gió sau lưng. Bản thân còn chưa ra mặt đã khiến ba Thánh Địa suýt chút đánh ra chân hỏa."
Bắc Thần Hằng nhếch môi, trong ánh mắt mang theo một tia hiếu kỳ.
Hạng kỳ nhân này xuất hiện bên trong Thiên Dận Hoàng Triều, hắn không có lý do gì mà không đi gặp thử.
Theo ý nghĩa nào đó mà nói.
Nếu như chỗ cơ duyên thành Thánh kia thực sự xuất phát từ Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, thì giá trị của đối phương vẫn hơn một cơ duyên.
Nếu như có thể chiêu mộ về dưới trướng mình, nói không chừng vị trí Thiên Dận Thần Hoàng mình cũng có thể tranh thủ xem.
Nghĩ đến cục diện tương lai mà bản thân sắp đối mặt, trong lòng Bắc Thần Hằng càng trở nên cấp bách, hắn không còn thời gian nữa, tiếp tục buông lỏng thì chỉ có một con đường chết!
Chẳng phải chết trong tay người ngoài.
Mà là. . . Chết trong tay phụ hoàng của hắn!
"Điện hạ, có cần thông báo trước cho Thành chủ thành Đại Hoang ra ngoài nghênh tiếp không?"
Tướng lĩnh hỏi.
"Không cần!"
Bắc Thần Hằng xua tay, nói:
"Đi thẳng đến Thiên Cơ Lâu! Ta rất tò mò chân tướng của cơ duyên Bách Đoạn Sơn Mạch kia rốt cuộc là cái gì, cũng muốn biết Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có thần bí khó lường như ta nghĩ hay không!"
"Vâng!"
Thống lĩnh cung kính đáp lại.
. . .
"Rầm rầm!"
Bạch Ngọc Kỳ Lân cao mấy chục mét kéo chiếc xe đồng thau nghiền ép hư không, phát ra thứ âm thanh đinh tai nhức óc rồi chạy thẳng đến Thiên Cơ Lâu.
Vừa đến vùng trời của thành Đại Hoang.
"Vù!”
Hư không vặn vẹo.
Một đạo ánh sáng màu đỏ sậm phóng lên cao, chỉ trong nháy mắt, bốn phương tám hướng đều tràn ngập ánh sáng ngút trời, xua tan bóng đêm.

Giữa lúc từng đường vân trận pháp lưu chuyển trên hư không, tản mát ra khí tức sát phạt kinh khủng.
Cùng lúc đó.
"Keng! Keng! Keng!"
Vạn thanh trường kiếm ngưng tụ xuất hiện, mỗi thanh đều dài đến mấy trượng, trên thân tỏa ra ánh sáng lộng lẫy màu đỏ sậm, đan xen chằng chịt đầy trời.
Sát khí cuồn cuộn nhấn chìm cả trời đất.
Dù là kẻ nào nhìn thấy cũng phải khiếp sợ, không chịu nổi phải co chân tháo chạy.
Sát khí như mặt trời, mênh mông vô tận, kiếm quang lập lòe câu động cửu thiên. Đột nhiên trong lúc đó, một đạo kiếm quang chém xuống từ trên bầu trời, nơi đường kiếm đi qua nổi lên từng trận bão chớp, âm thanh chấn động trời cao!
"Xoạt!"
Tiếng vải bị xé rách vang lên.
Bạch Ngọc Kỳ Lân kéo xe không có chút sức phản kháng nào đã bị chia làm hai, cột cờ tại đầu xe cũng bị chém làm đôi.
"Nguy rồi!"
Sắc mặt tướng lĩnh biến đổi, quan sát cảnh tượng bên ngoài, sợ hãi nói:
"Điện hạ đi mau, đây là trận pháp!"
"E rằng. . ."
Sắc mặt Bắc Thần Hằng cũng khó coi, hắn bước khỏi xe rồi đứng trong hư không, những sợi tóc tung bay theo gió. Nhìn vùng đất này tràn ngập sát khí, trầm giọng nói:
". . . Không đi được!"
"Đây là một tòa sát trận, có vẻ là một sát trận cấp Thánh Nhân, dù chỉ là bản đơn giản hóa nhưng uy lực vẫn đủ để tiêu diệt nhân vật cấp Thánh Chủ!"
"Cái gì?"
Tướng lĩnh vô cùng kinh hãi.
Thành Đại Hoang ngày xưa không thèm để vào mắt làm sao có thể sở hữu trận pháp cấp Thánh Nhân?
Phải biết rằng, rất nhiều thành trì cỡ lớn cũng chẳng có được trận pháp kinh khủng như thế này, lại càng không cần nói đến cấp bậc Thánh Nhân. Hiện

giờ, tuy trận pháp này là phiên bản đơn giản hóa, nhưng ai biết được trong tay người bố trận có bản hoàn chỉnh hay không?
"Điện hạ đi mau, để ta bọc hậu!"
Tướng lĩnh hít sâu một hơi, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, hàn quang lóe lên, khí tức cường đại trên người cũng bộc phát.
"Vô dụng thôi."
Bắc Thần Hằng lắc đầu bảo: "Nếu như muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, vậy còn là trận pháp sao?"
"Hiện giờ chúng ta, hoặc là đánh vỡ trận pháp, hoặc là chờ đợi người bố trận nhận ra dị thường rồi thả chúng ta ra ngoài. Nếu không, chỉ với sức lực của ta với ngươi, chỉ có một con đường chết."
Trận pháp không giống như con người, chỉ cần linh khí dồi dào là có thể luôn tán phát sát cơ.
Mà người tiến vào trận pháp, một khi không phá nổi trận, chờ chân nguyên hao hết sẽ chỉ đành trở thành thịt cá mặc cho người chém giết.
"Leng keng!"
Ngay lúc này.
Chục ngàn đạo kiếm quang trút xuống, ánh sáng đỏ sẫm nhuộm cả đất trời, tựa như Thiên hà màu đỏ liên thông trời đất.
Uy năng cỡ này quá kinh khủng, đã vượt qua cấp Thánh Chủ, loáng thoáng mang theo chút uy thế Thánh Nhân.
"Đây là. . . phải chết sao?"
Tướng lĩnh nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch, điện hạ sau lưng hắn có tu vi cấp Thánh Chủ, đối mặt với uy thế này có lẽ có thể sống sót qua khỏi.
Nhưng hắn lại chẳng phải nhân vật cấp Thánh Chủ.
Dưới một đòn này, đã không còn chút đường sống!
Trước kia, bất kể bọn hắn đi đến nơi nào thì đều là ngự không mà qua, ai có thể ngờ rằng một thành Đại Hoang nhỏ nhoi lại sở hữu trận pháp kinh khủng như thế này?
Đã có trận pháp cường đại như thế, vì sao thành Đại Hoang lại vẫn vắng vẻ không tiếng tăm gì?
Trước khi chết.
Trong đầu Tướng lĩnh nảy ra vô số ý nghĩ đó.
"Xem ra. . . ta đã khinh thường sát trận này rồi!"
Sắc mặt Bắc Thần Hằng cũng tái nhợt, mặc dù trận pháp này đã được đơn giản hóa, nhưng chỉ giản hóa một phần, vẫn để lại sát ý kinh khủng!

Loại trận pháp này, hắn cũng không kiên trì được bao lâu.
E rằng không đợi được đến khi người bố trận phát hiện.
Bản thân hắn sắp ngã tới nơi rồi!
"Sắp chết rồi sao?"
Bắc Thần Hằng nở nụ cười sầu thảm.
Hắn không định chống cự mà nghĩ tới chuyện trong tương lai phải trải qua, trong lòng hắn dâng lên ý buông xuôi.
Không thoát được sự khống chế của phụ hoàng.
Cứ như vậy mà chết có vẻ cũng tốt đấy.
Ngay khi lưỡi kiến sắp chém đến người hắn, bỗng nhiên tất cả kiếm quang dừng lại. Vô số trường kiếm biến mất, trận pháp được tiêu trừ, trời đất đã lấy lại vẻ trong sáng.
Trong phủ Thành chủ.
Một tiếng hét to vang lên.
"Thành Đại Hoang cấm ngự không, kẻ nào dám to gan không tuân theo lệnh cấm của thành Đại Hoang thế?"

Dịch: MB

Chương 38. Mua Được Từ Trong Tay Một Vị Tiền Bối

Thành chủ Thành Đại Hoang hăng hái bước nhanh trên bầu trời.
Cả đời này, chưa bao giờ đắc ý như mấy ngày hôm nay.
Từ khi mua trận đồ trong tay tiền bối.
Hắn không tiếc vốn liếng, hao tổn số lượng lớn linh thạch, mua số lượng lớn vật liệu cho trận pháp, cuối cùng trong ba ngày đã bố trí xong tòa trận pháp cấp Thánh Chủ.
Có tòa trận pháp này.
Về sau, cho dù nhân vật cấp Thánh Chủ đi tới cũng phải kiêng nể, nếu không…
Trận pháp được khởi động, dù có thủ đoạn ngập trời cũng phải nuốt hận!
Ừm… Nếu như là Thánh Chủ của Thánh Địa, hắn còn phải thận trọng một phen. Còn nếu là Thánh chủ của môn phái nhỏ, hoặc là tông môn cỡ trung, hắn hoàn toàn không phải sợ rồi.

Ba ngày trôi qua.
Thành Đại Hoang, vẫn sóng yên biển lặng.
Điều này làm cho Thành chủ Thành Đại Hoang có chút tiếc nuối.
Ngày thường, thường xuyên có những kẻ có mắt không tròng trêu chọc thành Đại Hoang, lúc đó hắn đều khách khí, cố nở nụ cười, nhưng hôm nay hắn đã có át chủ bài.
Những người gây chuyện với hắn, giống như ăn ý với nhau.
Tất cả đều không đến thành Đại Hoang.
Làm cho hắn có cảm giác như dùng tất cả sức lực đánh vào trên vải bông.
Ông trời có mắt.
Đúng lúc hắn gần như buông bỏ suy nghĩ này.
Cuối cùng!
Có người xông vào thành Đại Hoang, mà còn là ngự không mà qua, căn bản không để Thành chủ Thành Đại Hoang như hắn vào mắt. Trước đây thì bỏ qua, nhưng hôm nay nếu như không bắt người này để lập uy.
Vậy uy danh Thành chủ Thành Đại Hoang của hắn, chẳng phải là quét rác sao?
Thành chủ Thành Đại Hoang chắp hai tay sau lưng, dáng người tròn vo, phong thái uy nghiêm, bước chân hình chữ bát trong hư không tiến đến.
"Là ai dám làm càn ở Thành Đại Hoang?"
Thành chủ Thành Đại Hoang nhìn bằng nửa con mắt, coi thường thiên hạ, khí nuốt tám phương, giọng nói vang vọng mạnh mẽ. Hắn khẽ liếc qua, lúc nhìn thấy một con Bạch Ngọc Kỳ Lân nằm trên đất.
Trong lòng hắn khẽ run.
Hình như… Loài yêu thú này rất hiếm gặp, ở trong Yêu Tộc cũng có địa vị cao, chẳng lẽ trận pháp đã tiêu diệt một con trong Yêu Tộc?
Ánh mắt hắn tiếp tục dò xét.
Thành chủ Thành Đại Hoang thấy được một đoạn cờ bị gãy, tuy đã rách nát nhưng vẫn mơ hồ thấy được chữ phía trên đó.
Thiên Dận!
Mà ở sau cái cờ đó, là một chiếc Thanh Đồng Liễn Xa.
"Con…mẹ nó!"
Nhẫn nhịn nửa ngày.
Thành chủ Thành Đại Hoang không nhịn được chửi thề.
Hình như mình, đá trúng miếng sắt nữa à!

Lấy Bạch Ngọc Kỳ Lân để kéo xe, trên cờ viết hai chữ Thiên Dận, đây là biểu trưng cho Thiên Dận Hoàng Triều, là người lãnh đạo trực tiếp của hắn, nơi hằng năm hắn đều phải tiến cống!
Mẹ nó chứ… Lập uy trên đầu Thiên Dận Hoàng Triều?
"Thành chủ Thành Đại Hoang, ngươi thật to gan!"
Lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến.
Tướng lĩnh bên cạnh Bắc Thần Hằng đã không nhịn được nữa, vừa rồi thanh kiếm kia chỉ cách hắn có ba tấc, suýt chút nữa đã bị dọa đái ra quần, thậm chí hắn còn cảm nhận được hơi thở của cái chết.
Đây là một loại cảm giác chưa từng trải qua!
Có thể nói đã đi đến bờ vực sinh tử.
Đại tướng lĩnh bước ra ngoài, sắc mặt u ám, lạnh giọng nói: "Thành chủ Thành Đại Hoang, ngươi có biết người trước mặt là ai không?"
"Cửu… Cửu Điện hạ?"
Trong lòng Thành chủ Thành Đại Hoang rất hoảng sợ.
Sao mình lại xui xẻo như vậy?
Chỉ là muốn tìm một người để lập uy thôi mà, nhưng cho đến bây giờ chưa từng nghĩ sẽ tìm thấy Cửu Điện hạ của Thiên Dận Hoàng Triều!
Thế lực của Thiên Dận Hoàng Triều rất lớn, không khác gì một Thánh Địa, hiện nay Thần Hoàng đã tại vị hơn năm ngàn năm, phía dưới có chín người con, mà nay tám người con đều đã chết sớm.
Chỉ còn đứa con thứ chín còn sống.
Nếu như vừa rồi mình không dừng trận pháp, người con trai thứ chín này, nói không chừng cũng đã tan xương nát thịt!
Khi đó… Thiên Dận Thần Hoàng tuyệt tự.
Kết cục của mình, nghĩ lại hắn liền không rét mà run.
"Nếu biết, ngươi còn không…"
Vị tướng lĩnh kia còn chưa nói xong.
Bỗng nhiên Bắc Thần Hằng đứng dậy, hắn nâng một tay lên, ngắt lời vị tướng lĩnh kia.
Sau đó, Bắc Thần Hằng tiến lên một bước, khoát khoát tay áo, nói: "Trước do bản Điện hạ không nói mà tới, không liên quan đến Thành chủ Thành Đại Hoang, Trần Tướng quân đừng chuyện bé xé ra to."
"Ừm…?"
Vị Trần Tướng quân này, trừng hai mắt, giống như nhìn thấy một chuyện khó mà tin nổi.

Điện hạ nhà mình, từ khi nào dễ nói chuyện như vậy?
Không đối đầu à?
Chẳng lẽ… vừa rồi trong trận pháp, bị đoạt hồn?
"Đa tạ Cửu điện hạ!"
Thành chủ Thành Đại Hoang vô cùng vui mừng.
Tuy là lần đầu tiên nhìn thấy vị Cửu Điện hạ này trong truyền thuyết, nhưng hắn thấy vị Điện hạ này hình như rất dễ nói chuyện, còn khiêm nhường hơn so với đệ tử bình thường của Thánh Địa.
Không có chút kiêu căng nào cả.
Phải biết rằng, vị Cửu Điện hạ này là người đồng lứa với Nhậm Thanh Đồ, đặt trong một Thánh địa, cất bước cũng là một vị Trưởng lão hoặc là Chưởng giáo.
Người có địa vị cao như vậy lại nguyện ý nhân nhượng trước người có địa vị thấp, giao tiếp với mình.
Có thể nói là may mắn tám đời của mình.
"Điện hạ, đây không phải chỗ thích hợp để nói chuyện, xin mời Điện hạ đến phủ Thành chủ để tại hạ có thể chiêu đãi một phen."
Thành chủ Thành Đại Hoang ân cần nói.
"Không vội."
Bắc Thần Hằng khoát tay, hắn nhìn về phía hư không, nhàn nhạt nói: "Sát trận vừa rồi, là do Thành chủ bố trí xuống?"
"Cái này…"
Sắc mặt Thành chủ Thành Đại Hoang hơi ngưng lại, không tự chủ được nhìn thoáng qua về phía Thiên Cơ Lâu.
"Có chuyện gì khó nói à?"
Bắc Thần Hằng lịch sự tao nhã, mỉm cười nói: "Nếu như khó nói, Thành chủ không nói cũng không sao."
"Không có, không có!"
Thành chủ Thành Đại Hoang lắc đầu lia lịa, hắn ngừng một chút, nhỏ giọng nói: "Không giấu gì điện hạ, tòa trận pháp này là tại hạ mua được từ trong tay một vị tiền bối."
"Ồ?"
Bắc Thần Hằng mặt không đổi sắc, phảng phất đã sớm nhận ra, hắn biết mà còn hỏi: "Vị tiền bối kia là?"
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu."
Thành chủ Thành Đại Hoang thấp giọng nói.

Dịch: MB
Chương 39. Quả Như Ta Dự Đoán

"Quả nhiên?"
Hai mắt Bắc Thần Hằng sáng lên, tự lẩm bẩm.
"Điện hạ nói cái gì quả nhiên...??"
Thành chủ thành Đại Hoang nghi hoặc hỏi.
"Không có gì."
Bắc Thần Hằng phì cười rồi nói:
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu mà Thành chủ mới vừa nhắc đến tiện tay có thể lấy ra một tòa cấp Thánh. . .. Ừm, trận pháp cấp Thánh Chủ dễ dàng như thế thì chắc chắn không phải người phàm, không biết Thành chủ có thể dẫn tiến ta được không?"
"Chuyện này. . ."
Nét Thành chủ thành Đại Hoang thoáng vẻ do dự.
"Thành chủ có chuyện gì khó xử?"
Bắc Thần Hằng cười nói.
"Chuyện khó xử thì không có. . ."
Thành chủ thành Đại Hoang than thở một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Nhưng sợ rằng điện hạ đã đánh giá cao tại hạ rồi, dạng người như Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, ngay cả Chưởng giáo Đại La còn phải cung kính khi ở trước mặt, không dám có chút thái quá nào."
"Một Thành chủ nhỏ nhoi như tại hạ thực sự không có tư cách dẫn tiến điện hạ được."
"Hừm?"
Trong lòng Bắc Thần Hằng chợt động, hỏi tiếp: "Ngươi vừa mới nói, ở trước mặt Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, ngay cả Nhâm Thanh Đồ cũng phải cung kính?"
"Đúng!"
Thành chủ thành Đại Hoang gật đầu khẳng định, nói: "Không chỉ có Chưởng giáo Đại La, đến cả một vị cự bá Ma đạo cũng như vậy, người này là một nhân vật Thánh Chủ, khi đối mặt với Lâu chủ Thiên Cơ Lâu cũng chẳng dám làm càn!"
"Ma đạo cự bá?"

Bắc Thần Hằng nhíu mắt, trao đổi ánh mắt với Trần Tướng quân đang đứng bên cạnh rồi hỏi: "Chắc là Dương Khâu?"
"Cái này. . . cái này tại hạ cũng không rõ, mà Dương Khâu là ai?"
Thành chủ thành Đại Hoang không hiểu chuyện gì.
Thực lực Dương Khâu mạnh mẽ, tuy đảm nhiệm vị trí Trưởng lão Cửu U Ma Tông nhưng uy danh của hắn vẫn kém hơn Chưởng giáo Đại La một chút. Quan trọng hơn là. . .
Người trong Ma đạo khác với người trong Chính đạo, bọn họ không hay xuất đầu lộ diện.
Vì vậy, người hiểu rõ bọn họ chỉ giới hạn trong các thế lực lớn. Còn kẻ tồn tại trong tầng lớp thấp nhất trong Tu Luyện Giới như Thành chủ thành Đại Hoang đây, hầu như chưa nghe qua thanh danh của Dương Khâu.
"Không có gì, một người Ma đạo mà thôi."
Bắc Thần Hằng tùy tiện trả lời.
Tuy hắn là Hoàng tử, nhưng lại cùng bối phận với Dương Khâu và Nhâm Thanh Đồ, trong lời nói cũng chẳng có bao nhiêu ý tôn trọng, nhiều lắm xem như là tán thành.
"Chắc ngươi biết Nhâm Thanh Đồ và Dương. . . Vị Ma đạo cự bá kia đến thành Đại Hoang khi nào, lúc nào đến Thiên Cơ Lâu?"
Bắc Thần Hằng trầm giọng hỏi.
"Không dối gạt điện hạ, chuyện này ngài đã hỏi đúng người rồi."
Nghe đến vấn đề này, trên mặt Thành chủ thành Đại Hoang lộ ra nụ cười như đã tính trước, hắn dõng dạc trả lời: "Khoảng bảy ngày trước, vị Ma đạo cự bá kia tới thành Đại Hoang trước tiên. . . ."
"Lúc mới đến, hắn tức giận hừng hực như muốn ăn thịt người. Nhưng sau khi vào Thiên Cơ Lâu rồi đi ra liền thay đổi như thành người khác, dường như rất không cam lòng, ngay sau đó liền rời đi."
"Xét phương hướng thì chắc là đi Bách Đoạn Sơn Mạch."
"Qua ba ngày sau Nhâm Chưởng giáo cũng tới, nhưng không chờ đợi bao lâu đã trực tiếp rời đi giống như vậy. Nhưng tốc độ của Nhâm Chưởng giáo quá nhanh, tại hạ cũng không thấy rõ rốt cuộc hắn đi nơi nào."
"Chỉ biết. . ."
"Chỉ biết Nhâm Thanh Đồ thành Thánh ở Bách Đoạn Sơn Mạch hả?"
Bắc Thần Hằng từ tốn cắt ngang.
"Đúng thế."
Thành chủ thành Đại Hoang gật đầu.

Việc Nhâm Thanh Đồ thành Thánh đã lan truyền đến thành Đại Hoang trong ba ngày qua, lúc bình thường đã trở thành đề tài nói chuyện của tán tu.
Cũng không có việc gì, đều phải nói đến vài ba câu.
Suy cho cùng.
Loại chuyện gặp phải một cơ duyên nghịch thiên mà thuận thế quật khởi quá mức mộng huyễn, chẳng khác gì trong thế giới võ hiệp, nhảy xuống núi không chết sau đó nhất phi trùng thiên.
Ổn thỏa đãi ngộ nhân vật chính.
"Quả nhiên như ta dự đoán."
Nụ cười trên mặt Bắc Thần Hằng càng dạt dào.
Cơ duyên thành Thánh ở Bách Đoạn Sơn Mạch đúng thật là từ Thiên Cơ Lâu truyền ra ngoài.
Hắn quay đầu liếc nhìn Bách Đoạn Sơn Mạch, nụ cười trên mặt càng trở nên lớn hơn. Năm vị Thánh Nhân đánh đến sống chết chỉ vì một cơ duyên, nhưng nào ngờ cơ duyên lớn nhất lại bị bọn hắn bỏ lỡ!
Theo Bắc Thần Hằng, cơ duyên thực sự không nằm ở Bách Đoạn Sơn Mạch, mà là ở thành Đại Hoang!
Hoặc có thể nói.
Ở ngay bên trong Thiên Cơ Lâu!
Có thể tùy ý tiết lộ một cơ duyên để người ta thành Thánh, thì rốt cuộc Lâu chủ Thiên Cơ Lâu là người như thế nào đây?
Trong lòng Bắc Thần Hằng có phần kích động.
Người như vậy, có thể phá vỡ gông xiềng trên người mình hay không?
Nếu như có thể.
Bản thân trong tương lai, nói không chừng không cần chết nữa!
"Điện hạ, vị kia Lâu chủ Thiên Cơ Lâu tuyệt đối không phải người bình thường, có thể là. . . một vị Thánh Nhân!"
Phía bên cạnh.
Trần tướng quân tiến lên một bước, âm thầm lên tiếng.
Trước đó hắn đã tra được không ít thông tin, giờ kết hợp với mấy lời của Thành chủ thành Đại Hoang, dù hắn có tối dạ hơn nữa thì lúc này cũng đã hiểu ra rồi.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu là một cao nhân đang ẩn dấu rất sâu!
"E rằng không chỉ có thế!"
Bắc Thần Hằng tiếp lời.

Thiên Vận Hoàng Triều cũng không phải không có Thánh Nhân, chính hắn đã từng gặp qua vài người rồi, nhưng những Thánh Nhân đó đều không hề có sự quyết đoán thẳng tay ném ra một cơ duyên thành Thánh cả.
Phải biết rằng, đến cả những tán tu dù cho thành Thánh rồi, nhưng nếu gặp được cơ duyên thành Thánh thì việc trước tiên sẽ là giữ làm của riêng.
Bản thân không dùng tới, nhưng tương lai đệ tử cũng dùng đến mà?
Làm gì có đạo lý tặng cho người ngoài?
Người có thể xem cơ duyên thành Thánh như rác rưởi thì ít nhất… Cũng là một vị Đại Thánh, hoặc là Chuẩn Đế, dù là Đại Đế đều có thể!
"Không ngờ thành Đại Hoang nhỏ bé này lại ẩn dấu một tôn Chân Long!"
Trần tướng quân thì thào nói.
"Ngươi đang sỉ nhục vị tiền bối kia sao?"
Giọng nói của Bắc Thần Hằng đầy ý vị sâu xa.
Thế giới này đúng là có Long Tộc, nhưng chỉ là một trong vạn tộc mà thôi.
Luận về thực lực tổng thể thì vẫn không bằng Nhân Tộc, đem một vị tiền bối so sánh với Chân Long.
Nghĩ thế nào cũng không thỏa đáng cho lắm.
"Là thuộc hạ lỡ lời."
Trần tướng quân chợt rùng mình, vội vàng sửa lời.
Vị tiền bối kia cường hoành như thế, nói không chừng lúc này đã chú ý đến nhóm người mình. Nếu như bị tiền bối nghe được lời vừa rồi, trong lòng bất mãn thì rất có khả năng sẽ thẳng tay bóp chết hắn.
"Vả miệng!"
Bắc Thần Hằng nhàn nhạt ra lệnh.
Sau đó quay mặt nhìn sang Thành chủ thành Đại Hoang: "Vẫn xin Thành chủ dẫn ta đến Thiên Cơ Lâu, Bắc Thần Hằng định hôm nay đến bái kiến tiền bối một chuyến."
"Ồ... được, được!"
Thành chủ thành Đại Hoang lấy lại tinh thần, vội vàng đi trước dẫn đường.
Sau khi hai người rời đi.
Chỉ còn lại Trần tướng quân đứng ở đây.
Hắn cắn răng giơ tay tát vào mặt mình, thanh âm giòn giã không gì sánh được.
Hắn hiểu, điện hạ làm như vậy là vì cứu mình.
Tùy tiện bàn luận về một vị tiền bối, không bị đối phương biết thì còn tốt, nhưng ở ngay dưới mí mắt người ta mà vẫn nói như thế, chẳng khác gì tự

tìm cái chết.
Chỉ mong.
Bản thân làm thế này, có thể loại bỏ sự bất mãn trong lòng đối phương.

Dịch: MB

Chương 40. Khách Quen Mang Đến Khách Hàng Mới

Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân nằm ngang trên ghế, cầm một quyển cổ tịch trong tay.
Tên là… Truyện ký Thiên Vũ Đại Đế.
Đây là lịch sử trưởng thành của một vị Đại Đế, một điểm thiên cơ có thể đổi lấy rất nhiều thứ, trái lại không đáng giá, bên ngoài lưu truyền rất nhiều, nhưng chỉ cần là người tu luyện thì ít nhiều đều đã nghe qua.
Trong lúc buồn chán, hắn cầm lấy một bản để xem.
Không thể không nói, những người viết truyện ký này có lời văn rất tốt, đủ loại cảnh tượng miêu tả sinh động như thật, phảng phất bản thân người viết thân lâm kỳ cảnh.
Nếu đặt ở thế giới trước đó của chính mình, chính là sảng văn.
Dù sao, có thể thành Đế Giả, cũng là người vô địch cùng thế hệ, dù cho có vài người cùng cảnh giới, tới cũng là tự nộp mạng.
Ừm… Ngoại trừ một vị Loạn cổ Đại Đế.
Những Đại Đế khác đều là duy ta vô địch, muốn bạo nổ đầu chó của cấm khu. Nhưng chỉ có một mình hắn, sau khi thành Đế liền luyện chế ra một đống lớn phù chết thay.
Không nói đến chiến lực, phù bảo mệnh đó thật sự rất mạnh.
"Ôi."
Nhìn vào sách, tranh thủ thời gian lúc lật trang, Lý Vân liếc ra ngoài cửa một cái, đã ba ngày rồi nhưng không có khách hàng tới cửa, làm cho hắn đợi chờ mòn mỏi.
Trái lại cũng có mấy người bình thường đi vào, rõ ràng coi hắn thành bán tiên đoán mệnh, còn phải xem nhân duyên, sau đó bị hắn tùy ý nói hai câu rồi đuổi đi.

Gặp qua người tu luyện phóng khoáng, đối với người thường, Lý Vân không muốn để ý đến.
Kiếm chút bạc, một điểm thiên cơ cũng không đổi được, chẳng khác nào làm việc vô bổ.
"Tiền bối, mời dùng trà."
Liễu Thành Tuyết bưng một chén trà đi đến, nhẹ nhàng nói.
"Ừm… Ừ?"
Lý Vân gật đầu, liếc mắt nhìn Liễu Thành Tuyết, ánh mắt khẽ động, kinh ngạc nói:
"Ngươi đột phá?"
Lúc mới gặp mặt, tu vi của Liễu Thành Tuyết mới ở Thông Khiếu Cảnh trung kỳ, mới mấy ngày đã đến Thông Khiếu Cảnh hậu kỳ, tốc độ này thật khiến người ta tặc lưỡi.
Lúc trước, Lý Vân thường áp chế thực lực của Liễu Thành Tuyết, sau khi quan sát thấy không có ác ý liền bỏ mặc không quan tâm, không nghĩ tới mới buông lỏng mà tu vi đã đột phá.
Thực lực tăng nhanh như cưỡi tên lửa.
"Ít nhiều cũng nhờ sự chỉ điểm của tiền bối."
Sắc mặt Liễu Thành Tuyết ửng đỏ, ngượng ngùng nói.
Ở trong Thiên Cơ Lâu này, đạo vận tràn ngập khắp nơi, mình ở trong đó phảng phất mỗi một giây phút đều đang lĩnh hội, mỗi một ngày đều có hiểu biết mới đối với con đường tu luyện.
Lâu ngày, tu vi đã đột phá.
Loại thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi này, Liễu Thành Tuyết nghĩ đến, nhất định là do tiền bối âm thầm chỉ điểm, chỉ là hắn không muốn thừa nhận mà thôi.
"Chuyện này đều do chính ngươi tự tạo nên, nhớ khi trở về nói cho sư phụ ngươi, trả phí ăn ở cho ta. Ừm… hơn mười vạn linh thạch cực phẩm!"
Lý Vân chậm rãi nói.
"Tiền bối vẫn vui tính như thế."
Đạt đến thực lực như tiền bối, có rất nhiều thứ, tiền bối đều không cần dùng đến nữa, ví dụ như binh khí cấp Thánh Chủ mà bọn họ coi như trân bảo.
Trong mắt tiền bối, đoán chừng cũng không coi là gì.
Nhưng mỗi lần tiền bối nói ra tin tức, nhất định sẽ thu thù lao, hành động này trong mắt Liễu Thành Tuyết, chính là cách mà tiền bối không để người khác nợ ân tình.

Tiền bối quả là tiền bối, có đức độ, thật khiến người ta bội phục.
Liễu Thành Tuyết tự hỏi, chính mình không thể làm được đến bước này.
"Vui tính…"
Lý Vân im lặng.
Thật đúng là cái gì cũng cũng có thể tưởng tượng ra.
"Đúng rồi."
Lý Vân khép sách lại, ngồi dậy, lên tiếng hỏi: "Liễu cô nương chính là thiên kiêu thế hệ trẻ, chắc cũng có lý giải đối với thế hệ trẻ tuổi. Ngươi cho rằng, trong giới trẻ, ai có thể được gọi là đệ nhất?"
"Ách…"
Sắc mặt Liễu Thành Tuyết ngưng lại.
Đây là khảo nghiệm đối với mình sao?
Tiền bối không gì không biết, vì sao lại hỏi vấn đề này?
Nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, thử thăm dò:
"Đại Sư tỷ của ta?"
Khóe miệng Lý Vân giật giật, hỏi lại lần nữa: "Vậy ngươi cho rằng, người thứ hai là ai?"
"Nhị Sư huynh của ta?"
"…"
Lý Vân hoàn toàn câm lặng.
Hắn đã hoàn toàn hiểu rõ rồi, Liễu Thành Tuyết là một Đại La thổi, ngoại trừ người của Đại La Kiếm Tông, người khác đều là gà đất chó sành.
Đứng thứ nhất là Đại Sư tỷ của nàng, thứ hai là Nhị Sư huynh.
Thứ ba không cần hỏi.
Trừ nàng ra thì không còn ai nữa cả.
Cảm giác anh hùng trong thiên hạ chỉ thường thôi.
"Chẳng qua…"
Nét mặt Lý Vân đăm chiêu, hắn liếc nhìn Liễu Thành Tuyết, thầm nghĩ đến: "Chuyện này hình như cũng là một cơ hội!"
Trong Tu Luyện Giới, người như Liễu Thành Tuyết cũng không phải ít, không biết có bao nhiêu thiếu nữ ngu ngốc, cho rằng Đại Sư huynh nhà mình vô địch thiên hạ.
Nếu như mình cũng giống Bách Hiểu Sinh trong thế giới võ hiệp, lập ra một danh sách tài tuấn tuổi trẻ, chẳng phải là một mũi tên trúng hai đích sao?
Vừa có thể đâm thủng ảo tưởng không thực tế của các nàng.
Vừa giúp danh tiếng Thiên Cơ Lâu vang dội.

Đúng là hoàn mỹ!
Tuy thủ đoạn có chút tàn nhẫn, nhưng không thể không nói, đây là một thủ đoạn tốt.
Đúng lúc trong lòng Lý Vân đang suy tính làm sao để hành động.
Bên ngoài có hai bóng người đang từng bước đến gần Thiên Cơ Lâu, hai người đến trước cửa Thiên Cơ Câu thì dừng lại. Thành chủ Thành Đại Hoang chủ động bước lên trước một bước, cung kính nói:
"Tiền bối, tại hạ xin cầu kiến!"
"Ồ?"
Nghe thấy giọng nói, Lý Vân quay đầu lại nhìn, khi thấy người tới ánh mắt liền sáng lên, mỉm cười nói: "Thành chủ không cần khách khí, cứ đi vào."
Nghe Lý Vân nói, Thành chủ Thành Đại Hoang thở dài một hơi.
Xem ra trong lòng tiền bối vẫn có chút ấn tượng về mình, không chặn mình ngoài cửa.
Thành chủ Thành Đại Hoang và Bắc Thần Hằng một trước một sau đi vào trong lầu.
Lý Vân liếc mắt nhìn hai người, ánh mắt tỏa sáng rực rỡ.
Đây là khách quen chủ động giới thiệu khách hàng mới cho mình?
Không nghĩ tới mình lại nhìn lầm người.
Nhậm Thanh Đồ và Dương Khâu là Thánh Chủ, vậy mà không đáng tin cậy bằng một Thành chủ Thành Đại Hoang, sớm biết như vậy đã không cho bọn họ cơ duyên tốt như thế!

Dịch: MB

Chương 41. Nhân Vật Khổ Bức

"Mạo muội tới chơi, mong tiền bối không trách."
Thành chủ Thành Đại Hoang chắp tay, vô cùng áy náy nói, sau đó vươn tay ra giới thiệu:
"Tiền bối, hôm nay tại hạ đến đây còn dẫn theo một người."
"Người này là…"
"Thiên Dận Hoàng Triều, Cửu Điện hạ."
Lý Vân mỉm cười nói.
"Ách…"

Thành chủ Thành Đại Hoang nghẹn lời, cười gượng nói: "Thiếu chút nữa tại hạ quên mất, bất cứ chuyện gì trên thế gian này đều không qua được đôi mắt của tiền bối."
"Bắc Thần Hằng, xin bái kiến tiến bối."
Lúc này Bắc Thần Hằng tiến lên một bước, không dám kéo dài, cung kính thi lễ một cái.
Trước đây hắn còn có chút không hiểu về hành động của hai người Nhậm Thanh Đồ và Dương Khâu, nhưng bây giờ khi nhìn thấy Lý Vân, trong nháy mắt hắn đã hiểu rõ rồi.
Thực lực của vị tiền bối này, vượt qua tầm hiểu biết của mình.
Tuyệt đối là một vị cao nhân không cách nào tưởng tượng được!
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, giơ tay chỉ cái ghế cách đó không xa, nói: "Ngồi đi."
Sau đó hắn mở bảng thông tin của Bắc Thần Hằng, nhìn lướt qua như không có chuyện gì xảy ra.
« Danh tính: Bắc Thần Hằng. »
« Thực lực: Thiên Nguyên Cảnh đỉnh phong (Cấp Thánh Chủ đỉnh phong). »
« Sở thuộc thế lực: Thiên Dận Hoàng Triều. »
« Công pháp: Thôn Thiên Phệ Địa Đại Pháp. Tàn (Biệt danh: Nạp Nguyên Thần Quyết (Tàn)) »
« Thần Thông: Thiên Tử Trấn Quốc Quyền (Không hoàn chỉnh), Vũ Hoàng Kiếm Quyết (Không hoàn chỉnh), Bất Trụy Thiên Dương (Không hoàn chỉnh), Vẫn Kiếm Tàng Phong (Không hoàn chỉnh), Yêu Đao Quyết Thập Tam Thức. . . »
« Binh khí: Chấn Thiên Kiếm (cấp Thánh Chủ) »
« Tình hình trước mắt: trạng thái không bình thường, bởi vì tu luyện Nạp Nguyên Thần Quyết, trong lòng thấp thỏm, lo lắng sẽ bị phụ hoàng thu hồi tất cả tu vi, muốn thoát khỏi khống chế, nhưng có lòng lại không đủ lực. . . »
« Nhấn xem thêm. . . »
"Thật đúng là một nhân vật khổ bức…"
Lý Vân tặc lưỡi.
Liếc mắt nhìn qua.
Đường đường là Cửu Điện hạ của Thiên Dận Hoàng Triều, trên người lại không có một chút gì gọi là hoàn hảo cả, tu luyện công pháp không trọn vẹn

thì cũng thôi đi, đến cả phần lớn Thần Thông cũng không hoàn chỉnh.
Hơn nữa, đạt đến cấp Thánh Chủ mà trên người cũng chỉ có một cái binh khí cấp Thánh Chủ, đây là lần đầu tiên Lý Vân nhìn thấy được.
Trước kia, dù là Nhậm Thanh Đồ hay Dương Khâu, có ai mà không phải xuất thân giàu có?
Cho dù Dương Khâu cũng chỉ có hai binh khí cấp Thánh Chủ trên người, còn Pháp bảo cấp Thiên Biến Thiên Tượng thì không nói, tiện tay liền có thể ném ra một đống lớn.
Bây giờ nhìn Bắc Thần Hằng.
Lý Vân cũng không nhịn được cảm thấy chua xót trong lòng.
Một Hoàng Triều có thể nghèo đến mức này sao?
Một bản công pháp hoàn chỉnh cũng không lấy ra được?
Rõ ràng là không thể nào.
Nếu như Thiên Dận Hoàng Triều yếu đuối như vậy thì sớm đã bị diệt vong, chắc chắn sẽ không kiên trì được tới bây giờ, nếu như không phải do Thiên Dận Hoàng Triều có vấn đề.
Vậy thì tình trạng hiện giờ của Bắc Thần Hằng, có chút thú vị.
. . .
"Nếu Bắc Thần đạo hữu đã tới thì Lý mỗ cũng không vòng vo nữa, Thiên Cơ Lâu là nơi như thế nào, trong lòng ngươi chắc là đã biết."
Lý Vân nhấp một ngụm nước trà, đi thẳng vào vấn đề.
"Tuy trong lòng vãn bối đã có suy đoán, nhưng không dám khẳng định…"
Bắc Thần Hằng giật mình, mở miệng hỏi: "Xin hỏi tiền bối, Thiên Cơ Lâu có liên quan đến thiên cơ hay không?"
"Không phải ngươi đã rõ ràng rồi sao?"
"Ví dụ như…"
"Nhậm Thanh Đồ thành Thánh!"
Lý Vân ngẩng đầu nhìn về phía Bắc Thần Hằng, cười như không cười nói.
"À?"
Trong lòng Bắc Thần Hằng nổi lên một trận sóng biển cuồn cuộn ngút trời, suy đoán trước đây của hắn hoàn toàn chính xác, nhưng không dám khẳng định, hôm nay nghe thấy lời vừa rồi của tiền bối.
Chuyện này, xem như đã hiểu rõ rồi.
Nhậm Thanh Đồ thành Thánh, chắc chắn là vì có vị tiền bối này ở đằng sau chỉ điểm!

Quan trọng hơn là… Vị tiền bối này cũng biết mình đã điều tra sau lưng hắn!
Thử hỏi vị tiền bối kia có nguyện ý bị người khác điều tra?
Đừng nói là cao nhân, cho dù là mình cũng không sẵn lòng chấp nhận bị người khác lén lút điều tra. Dù sao cũng không ai biết người điều tra mình mang tâm tư gì?
Nghĩ đến đây, trên người Bắc Thần Hằng nhất thời đổ một lớp mồ hôi lạnh.
"Yên tâm."
Lý Vân cười nhạt, nói: "Thiên Cơ Lâu chỉ làm ăn buôn bán, còn lại không quan tâm, nếu ngươi muốn điều tra thì cứ việc điều tra."
Đột nhiên mình xuất hiện ở thế giới này.
Nếu quả thật Bắc Thần Hằng có thể điều tra được chút gì đó, đó mới đúng là có quỷ.
"Đa tạ tiền bối khoan dung độ lượng."
Bắc Thần Hằng nghe thấy vậy, như được đại xá, thở dài một hơi, chắp tay nói.
Trong nháy mắt vừa rồi, hắn cho rằng mạng của mình đã hết rồi, người mà Nhậm Thanh Đồ còn muốn nịnh bợ, mình làm sao có thể trêu chọc nổi?
Nói đến cùng, mặc dù Thiên Dận Hoàng Triều không yếu, nhưng cũng không so được với Đại La Kiếm Tông hùng mạnh.
Ừm… Chỉ là ở trong tình hình Lão tổ hai bên không ra mặt.
Đại La Kiếm Tông không có lão tổ, thực lực không chỉ giảm xuống một cấp bậc, nếu thực sự toàn lực liều mạng, nói không chừng còn không qua được Thiên Dận Hoàng Triều.
"Tiền bối nói, Thiên Cơ Lâu chỉ làm ăn buôn bán, chẳng lẽ trước đây Nhậm Thanh Đồ thành Thánh cũng chỉ là một… giao dịch?"
Bắc Thần Hằng thăm dò thử.
"Nếu không thì sao?" Lý Vân hỏi ngược lại.
"Chuyện này…!!!"
Trong mắt Bắc Thần Hằng lóe sáng, cơ duyên thành Thánh cũng có thể giao dịch, vậy nếu như mình cũng có thể làm như Nhậm Thanh Đồ.
Chẳng phải là có thể tự mình thoát khỏi tình thế nguy hiểm?
"Tiền bối, vậy thành Thánh…"
Bắc Thần Hằng kích động nói.
Nhưng chưa kịp nói hết đã bị Lý Vân ngắt lời.
"Tình hình trước mắt của ngươi không có khả năng thành Thánh."

Lý Vân không chút khách khí nói: "Ngươi tu luyện công pháp không trọn vẹn quá nghiêm trọng, chỉ có thể tu luyện tới cấp Thánh Chủ, hiện nay ngươi không chỉ thiếu mỗi cơ duyên thành Thánh, mà còn thiếu cả công pháp."
"Quan trọng hơn là…"
Lý Vân dừng một chút, chậm rãi nói: "Nếu ta đoán không lầm, công pháp ngươi tu luyện không phải là bản gốc, mà là từ một quyển công pháp khác thoát thai mà ra."
"Quan hệ giữa hai người giống như quân thần, thật đúng như câu nói, quân muốn thần chết, thần không thể không chết."

Dịch: MB

Chương 42. Không Chỉ Một?

Lời nói rơi xuống.
Lúc này phảng phất thời gian đã ngừng lại.
Sắc mặt Bắc Thần Hằng cứng đờ.
Đây là bí mật lớn nhất của mình, cũng là bí mật lớn nhất của phụ hoàng, qua nhiều năm như vậy, người ngoài chắc chắn không thể nào biết được.
Mà hắn đã suy nghĩ rất nhiều cách để phá vỡ cục diện, cuối cùng đều là tốn công vô ích.
Không nghĩ đến.
Hôm nay lại bị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này, chỉ liếc mắt đã thuận miệng vạch trần ra.
"Tiền bối biết bộ công pháp kia?"
Bắc Thần Hằng vô cùng kích động hỏi: "Vậy… Tiền bối có cách phá giải tai hại của bộ công pháp kia?"
"Thôn Thiên Phệ Địa Đại Pháp mà thôi."
Lý Vân hời hợt nói.
"Thôn Thiên Phệ Địa. . . Đại pháp?"
Sắc mặt Bắc Thần Hằng kỳ quái.
Điểm này.
Hình như có hơi khác so với chuyện mình biết, rõ ràng môn công pháp hắn tu luyện không phải cái này.
"Ồ, được rồi."

Lý Vân giống như nghĩ tới chuyện gì, tiếp tục nói: "Ngươi tu luyện không trọn vẹn, nó có một cái tên khác, gọi là Nạp Nguyên Thần Quyết!"
"Công pháp này không có bất kỳ yêu cầu nào đối với tư chất để tu luyện, bởi vì bộ công pháp kia, căn bản cũng không phải cho chủ nhân tu luyện, mà là cho người phụ thuộc tu luyện…"
"Chỉ cần chủ nhân đồng ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đem tu vi của người phụ thuộc chuyển hóa sang cho mình."
"Lý mỗ nói có đúng không?"
Lý Vân chậm rãi nói.
"Nếu ta đoán không lầm, chín vị Điện hạ của Thiên Dận Hoàng Triều đều tu luyện môn công pháp này, mà nguyên bản của Nạp Nguyên Thần Quyết thì nằm trong tay của Thiên Dận Thần Hoàng!"
Dứt lời.
Bắc Thần Hằng không có phản ứng gì.
Thành chủ Thành Đại Hoang bên cạnh, đầu tiên là hít vào một hơi, trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Lý Vân, sau đó lại nhìn về phía Bắc Thần Hằng.
Ngày hôm nay, hình như mình đã biết một cái bí mật không nên biết!
Vừa rồi nghe tiền bối nói, hắn lập tức hiểu rõ Nạp Nguyên Thần Quyết là cái gì rồi.
Loại công pháp này, nói đến cùng chính là ma công.
Chuyển thành quả tu luyện của người khác sang cho mình, đây không phải là ma công thì là cái gì?
Trước kia có rất nhiều người bàn luận, tám vị Điện hạ của Thiên Dận Hoàng Triều chết vô cùng kỳ quặc, hắn vốn cũng rất buồn bực, nhưng không nghĩ tới lại như thế này.
Hổ dữ không ăn thịt con.
Hôm nay, Thiên Dận Thần Hoàng thế mà tự tay hạ thủ với con trai mình, còn liên tiếp giết chết tám người!
Thủ đoạn tàn độc!
"Tiền bối thần cơ diệu toán, vãn bối bội phục!" Bắc Thần Hoàng nở nụ cười đau thương, khổ tâm nói.
Chân tướng sự việc đúng như lời Lý Vân nói, không khác chút nào.
Bị Lý Vân nói ra, hắn cũng không có chút bất mãn, dù sao người bắt đầu cũng không phải hắn, mà là Phụ hoàng hắn, tiếng xấu truyền đi thì người khó xử cũng là phụ hoàng hắn.

Hơn nữa, chuyện này sớm hay muộn gì cũng sẽ bại lộ, có thể lừa gạt được một lúc, không thể giấu được cả đời, lời đồn xấu về Thiên Dận Hoàng Triều dường như đã định trước sẽ bại lộ trong mắt người khắp thiên hạ.
Dù sao Thiên Dận Thần Hoàng là người không có tư chất tu luyện.
Chuyện này không phải là bí mật trong các Thánh Địa lớn.
Nếu như nói, hắn tu luyện đến cấp Thánh Chủ, người ngoài có thể cho rằng là do Thiên Dận Hoàng Triều hao tổn rất nhiều để nâng đỡ lên, nhưng nếu như hắn thành Thánh.
Vậy thì không giống.
Rất nhiều người xuất sắc tuyệt diễm đều bị chắn lại trước cửa thành Thánh, một người không có tư chất lại thành Thánh, ai có thể chịu được?
Đến lúc đó, rất nhiều người đều sẽ hiếu kỳ, bên trong có giấu giếm bí mật gì.
Các thế lực lớn điều tra tìm ra chân tướng sự việc cũng không gặp khó khăn gì.
Bắc Thần Hằng hít sâu một hơi, hắn chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt Lý Vân, cúi người hành lễ, trầm giọng nói: "Nếu tiền bối có thể nhận ra bộ công pháp kia, tất nhiên là có cách cứu vãn bối một mạng."
"Xin tiền bối không tiếc chỉ điểm, sau khi chuyện thành công, vãn bối tất có hậu tạ!"
"Ngươi nói đúng, Lỹ mỗ hoàn toàn có biện pháp để cứu ngươi, hơn nữa không chỉ có một cách."
Lý Vân liếc nhìn Bắc Thần Hằng, phong khinh vân đạm nói: "Nhưng quy củ của Thiên Cơ Lâu từ trước đến nay đều là tiền trao cháo múc, không chịu nợ!"
"Không chỉ một?"
Bắc Thần Hằng sửng sốt, hắn liền bỏ quên nửa đoạn sau của lời nói.
Đây chính là tiền bối sao?
Mình tìm cách phá giải cục diện cả nghìn năm nay đều không có chút manh mối nào, mỗi khi nghĩ đến kết cục của tám vị Hoàng huynh, hắn đều kinh hồn bạt vía, rất sợ có một ngày sẽ đến lượt mình.
Nhưng không nghĩ đến, ở chỗ tiền bối có thể dễ dàng đưa ra biện pháp, mà còn không chỉ có một cái!
Bắc Thần Hằng suy nghĩ nửa ngày, xuất hiện một bộ công pháp trong tay, cung kính đưa đến: "Tiền bối, trên người vãn bối bây giờ không có vật gì có giá trị."

"Bản Vũ Hoàng Kiếm Quyết này là do chính tổ tiên sáng tạo, không biết có thể lọt vào mắt tiền bối hay không?"
Lý Vân nhìn lướt qua quyển bí tịch, không trả lời ngay, quyển công pháp này không trọn vẹn, chỉ là bản thân Bắc Thần Hằng không biết mà thôi, phụ hoàng hắn vẫn một mực đề phòng hắn.
Cho công pháp, không một cái nào hoàn chỉnh.
Dựa vào Vũ Hoàng Kiếm Quyết không hoàn chỉnh có thể đổi được bao nhiêu điểm Thiên Cơ, Lý Vân cũng không dám cam đoan.
"Hệ thống, bản Vũ Hoàng Kiếm Quyết này có thể đổi được bao nhiêu điểm Thiên Cơ?"
Lý Vân hỏi ở trong lòng.
« Keng, Vũ Hoàng Kiếm Quyết (Không hoàn chỉnh), có thể đổi 800 điểm Thiên Cơ. »
Quả nhiên, thấp đến mức khiến người ta tức giận.
Không khác biệt lắm với một món binh khí cấp Thánh Chủ tàn phá.
Bởi vậy có thể thấy được.
Quyển Kiếm Quyết này không hoàn chỉnh đến mức nào, dù sao cũng là công pháp mà tổ tiên Thiên Dận Hoàng Triều sáng tạo, cho dù khó nhìn cũng không dễ lấy như vậy!
"Ừm… Hệ thống, thăm dò một chút, có cách nào để giúp Bắc Thần Hằng tự mình giải quyết mầm họa hay không."
Lý Vân lại nói trong lòng lần nữa.
« Bất Tử Đảo: Cần 800 vạn điểm Thiên Cơ, có thể tuần tra vị trí cụ thể. »
« Bách Chiến Đại Đế Mộ: Cần 750 vạn điểm Thiên Cơ, có thể tuần tra vị trí cụ thể. »
. . .
« Tử Thần Đại Đế Mộ: Cần 462 vạn điểm Thiên Cơ, có thể tuần tra vị trí cụ thể. »
. . . .
"Hệ thống, không thể đưa một tin tức đáng tin chút sao? Ngươi cảm thấy điều kiện của Bắc Thần Hằng bây giờ, hắn có thể mua được cái tin tức nào?"
Lý Vân trầm mặc một lát, yếu ớt nói.

Dịch: MB

Chương 43. Giành Lại Vị Trí Thuộc Về Mình

« Thôn Thiên Phệ Địa Đại Pháp (bản đầy đủ): Cần 150 vạn điểm Thiên Cơ, có thể điều tra vị trí cụ thể. »

« Mượn Vận Thành Thánh (Thần Thông): Cần một vạn điểm Thiên Cơ, có thể điều tra vị trí cụ thể. »

"Ừm, cái này còn tạm được."

Thấy hai lựa chọn mà hệ thống mới đưa ra, Lý Vân gật đầu hài lòng.

Tuy mộ Đại Đế tốt, nhưng vẫn phải mua.

Nhìn tình hình trước mắt của Bắc Thần Hằng , một bản Đế Kinh, một món Đế Binh là có thể giải quyết mầm họa một cách đơn giản, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải lấy được nhiều điểm Thiên Cơ như vậy.

Nhìn hắn đến cả tu luyện công pháp cũng không hoàn chỉnh này xem, có bán hắn đi cũng không mua được một cái tin tức của mộ Đại Đế.

"Cái Mượn Vận Thành Thánh này không tệ, hàng đẹp giá rẻ."

Trong lòng Lý Vân có chủ ý.

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Bắc Thần Hằng, mở miệng nói: "Nếu như Vũ Hoàng Kiếm Quyết hoàn chỉnh thì có lẽ đủ, nhưng tiếc là… Bản trong tay ngươi có thiếu sót quá lớn."

"Cái gì!"

Thân thể Bắc Thần Hằng chấn động, hai tay đang cầm Vũ Hoàng Kiếm Quyết không kiềm chế được nắm chặt, sắc mặt hắn tái xanh, trở nên vô cùng nhợt nhạt.

Ý tứ trong lời nói của tiền bối, trong nháy mắt hắn liền hiểu.

Hắn không phải kẻ ngu, một câu chỉ điểm của tiền bối, rất nhanh đã thông suốt điểm mấu chốt trong đó.

Là phụ hoàng!

Trong lòng Bắc Thần Hằng đầy lạnh lẽo.

Hóa ra phụ hoàng chẳng bao giờ tin tưởng hắn, đến cả Thần Thông cho hắn cũng không hoàn chỉnh.

Một khi hắn có lòng mưu phản, có thể kết luận, hắn không phải đối thủ của bất kỳ ai, phụ hoàng mình không cần tốn nhiều sức lực đã có thể nghiền ép mình!

"Vậy quyển này?"
Bắc Thần Hằng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại lấy ra một quyển bí tịch.
Thiên Tử Trấn Quốc Quyền!
Thần thông trấn quốc của Thiên Dận Hoàng Triều, một môn Thần Thông mà mỗi đời Thần Hoàng đều sẽ tu luyện, hơn nữa ngoại trừ những người cùng huyết thống, người khác không thể tu luyện!
"Không hoàn chỉnh!"
Lý Vân nhìn lướt qua, chậm rãi nói.
"Quả nhiên như vậy sao?"
Sắc mặt Bắc Thần Hằng tái nhợt đi.
Phụ hoàng mình cho mình bất kỳ vật gì cũng đều không hoàn chỉnh. Thần thông không trọn vẹn đương nhiên có điểm yếu rất lớn, nghĩ đến tám vị Hoàng huynh trước mình.
Cũng giống như hắn.
Trước đây, hắn còn nghi ngờ.
Lục Hoàng huynh của mình có thiên tư tuyệt diễm, tốc độ tu luyện cực nhanh, có rất ít đối thủ trong số những người cùng thế hệ, sau khi đạt cấp Thánh Chủ, không cam tâm trở thành con rối, muốn bức phụ hoàng thoái vị, kết quả khi gặp phải phụ hoàng lại rất nhanh bị trấn áp.
Hóa ra, trong chuyện này là một cái bẫy!
Dùng Thần Thông không hoàn chỉnh, giao thủ với người ngoài thì không sao, dù sao người khác cũng chưa hiểu rõ, nhưng đối phó với người trong nhà, bất luận là thiếu sót chỗ nào cũng đủ là điểm trí mạng!
Bởi vì Thiên Dận Thần Hoàng tu luyện Thần Thông, cũng là Thiên Tử Trấn Quốc Quyền và Vũ Hoàng Kiếm Quyết!
"Răng rắc!"
Bắc Thần Hằng nghiến răng.
Giờ phút này, hắn đem toàn bộ những gì mình có trong nhẫn trữ vật đổ ra, trong đó có cả công pháp hắn sở hữu, thần thông, hay Thôn Thiên Phệ Địa Pháp cũng đều lấy ra.
Nếu phụ hoàng tàn nhẫn như vậy, hắn còn coi những thứ Thần Thông không hoàn chỉnh này là bảo bối làm cái gì?
Còn không bằng lấy ra hết, làm một cuộc giao dịch với tiền bối.
Nếu như thành, tính mạng mình không cần lo.
Nếu như không thành, mấy thứ này đều là vật ngoài thân, không liên quan đến hắn.

"Tiền bối, những tài nguyên này đủ không?"
"Hệ thống, mấy thứ này đổi được mấy điểm Thiên Cơ?"
Lý Vân hỏi trong lòng.
« Một ngàn vạn viên linh thạch cực phẩm, năm trăm vạn viên linh thạch thượng phẩm, chín bình đan dược cấp Thánh Chủ, mười sáu cây linh thảo cấp Thánh Chủ, một số công pháp thần thông. »
« Có thể đổi được ba vạn sáu ngàn điểm Thiên Cơ. »
"Ồ?"
Lý Vân nhướng mày.
Dường như Bắc Thần Hằng cũng không nghèo như mình nghĩ.
Dù sao cũng là Cửu Hoàng tử.
Thiên Dận Thần Hoàng đề phòng công pháp với con trai mình thì cũng thôi đi, tài nguyên còn lại khác chắc chắn sẽ không keo kiệt, bởi vì hắn còn cần con trai mình nhanh chóng tu luyện.
Dù sao, chín người con đều là chín cái sạc dự phòng.
Lượng điện cho sạc dự phòng không đủ, làm sao hắn sử dụng được?
"Đủ rồi."
Lý Vân gật đầu, tiện tay thu tài nguyên vào, sau đó nói một câu trong lòng:
"Hệ thống, đổi tung tích của Mượn Vận Thành Thánh."
« Keng! »
« Khấu trừ một vạn điểm Thiên Cơ, điều tra tung tích của Mượn Vận Thành Thánh thành công. »
« Mượn Vận Thành Thánh chính là bí thuật độc nhất của Đại Ly Hoàng Triều (Nhấn để kiểm tra tình hình cụ thể và đầy đủ), sau khi nó bị tiêu diệt, Mượn Vận Thành Thánh lưu lạc đến bảo khố của Thiên Dận Hoàng Triều. »
« Vị trí cụ thể, hệ thống đã lưu lại ở trong ngọc giản, mời kí chủ tự kiểm tra. »
. . .
"Không nghĩ đến Thiên Dận Hoàng Triều và Đại Ly Hoàng Triều còn có nguồn gốc sâu xa."
Đại Ly Hoàng Triều chính là do Thiên Dận Hoàng Triều tiêu diệt.
Lý Vân nhìn thoáng qua giới thiệu về Đại Ly Hoàng Triều, sau đó thu hồi ánh mắt, trong tay xuất hiện một ngọc giản, ném qua phía Bắc Thần Hằng.
"Đây là biện pháp mà Lý mỗ đưa ra, ngươi xem có phù hợp với ý nghĩ của ngươi không?"

"Ừm?"
Bắc Thần Hằng tiếp nhận ngọc giản, dùng thần thức đi vào bên trong, liếc mắt nhìn kĩ, lập tức hít vào một hơi, không thể tin nổi: "Đây là…"
"Vị trí của Mượn Vận Thành Thánh?"
"Đúng vậy!"
Lý Vân gật đầu.
"Thần Thông này, Thiên Dận Hoàng Triều ta tìm hơn trăm vạn năm, vẫn không có chút tin tức nào, hôm nay nếu không nhờ tiền bối chỉ điểm, sợ rằng không có bất kì ai có thể nghĩ đến Thần Thông này vẫn được giấu ở trong bảo khố!"
Bắc Thần Hằng thì thào nói.
Có cái này, trong lòng Bắc Thần Hằng lập tức dâng trào niềm tin mạnh mẽ, rốt cuộc hắn có thể không cần lo lắng cho tính mạng của mình nữa rồi, thậm chí có thể tiến thêm một bước!
Giành lại vị trí của mình!
Dù sao, phụ hoàng ngồi ở vị trí kia đã hơn năm nghìn năm, đã đến lúc đổi người rồi!

Dịch: MB

Chương 44. Hắn Vội Vã Trở Về Giết Cha Hắn

"Mượn Vận Thành Thánh. . ."

Bắc Thần Hằng nói nhỏ, đôi mắt sáng rõ không gì sánh được.

Đây là bí thuật của Đại Ly Hoàng Triều trăm vạn năm trước, vô cùng trân quý, có thể gọi là công pháp, cũng có thể gọi là Thần Thông.

Người bình thường khi dùng phương pháp này, đều có thể thành Thánh trong nháy mắt!

Có thể nói là công pháp cấp bậc Bug.

Sử dụng môn công pháp này, có một điều kiện tiên quyết quan trọng nhất, đó chính là khí vận. Có thể là khí vận Hoàng Triều, cũng có thể là khí vận tông môn, chỉ cần khí vận là đủ.

Là có thể sử dụng phương pháp này, tiến đến lập địa thành Thánh!

Môn công pháp này, hạn mức cao nhất là Thánh Nhân đỉnh phong. Nói cách khác, nếu khí vận đủ cường thịnh, có thể để cho một người, thậm chí nhiều người cùng nhau thi triển.

Sau đó đồng thời tạo ra được mấy vị Thánh Nhân đỉnh phong.

Nếu như khí vận không đủ, cho dù sử dụng được cũng chưa chắc có thể thành Thánh, khả năng chỉ đến Thánh Chủ, cũng có thể chỉ là thay đổi tu vi.

Đương nhiên, một Thần Thông mạnh mẽ như vậy cũng không phải là không có khuyết điểm. Khuyết điểm lớn nhất của nó chính là không thể rời xa tông môn, hoặc là phạm vi bên trong Hoàng Triều.

Nói cách khác.

Ở trong phạm vi thế lực, là Thánh Nhân.

Ở ngoài phạm vi thế lực, là phế nhân.

Hơn nữa, thế lực đằng sau bị tiêu diệt thì Thần Thông này cũng mất hiệu lực.

Nhưng mà, cho dù là như vậy.

Dù rất nhiều người đều biết Mượn Vận Thành Thánh có tai họa cực lớn, nhưng vẫn có vô số người muốn có được, bởi vì giá trị của nó thực sự rất cao.

Không cần nền móng vẫn có thể tạo nên Thánh Nhân!

Thực lực của Thánh Nhân trong một Thánh Địa tuy không phải là chiến lực đứng đầu, nhưng chắc chắn là chiến lực cao tầng.
Không cần bỏ ra cái gì vẫn có thể tạo ra được vài người, ai mà không muốn?
Cho dù không rời khỏi phạm vi thế lực cũng không sao.
Ít nhất thực lực đúng chỗ.
Năm đó, Thiên Dận Hoàng Triều hủy diệt Đại Ly Hoàng Triều, đem toàn bộ lãnh thổ thống trị lật lên cũng không tìm được Mượn Vận Thành Thánh.
Thậm chí bọn họ đều cho rằng Thần Thông này bị người Đại Ly Hoàng Triều hủy diệt hoàn toàn rồi.
Không nghĩ đến, trải qua thời gian trăm vạn năm, Thần Thông này lại hiện thế!
Bàn tay Bắc Thần Hằng run rẩy, hắn ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Lý Vân, nhỏ giọng hỏi:
"Làm sao tiền bối biết được tung tích của Mượn Vận Thành Thánh?"
"Bất cứ tin tức gì ở Thiên Cơ Lâu đều phải trả một cái giá thật lớn mới biết được."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, vươn tay ra, nhàn nhạt nói: "Vấn đề ngươi vừa nói, lấy ra một ngàn vạn linh thạch Cực phẩm, ta sẽ nói cho ngươi biết."
Bắc Thần Hằng: "…"
Hiện tại hắn chính là một kẻ nghèo.
Ở trong nhẫn trữ vật còn sạch hơn khuôn mặt này, đừng nói một ngàn vạn linh thạch Cực phẩm, chỉ một khối linh thạch Cực phẩm, lúc này hắn cũng không lấy ra được.
"Bất kể thế nào, giao dịch này với tiền bối, cũng giống như đã cứu vãn bối một mạng. Đại ân như thế, vãn bối khắc sâu trong lòng!"
Bắc Thần Hằng cúi người thi lễ thật sâu, thành khẩn nói.
"Lần này trở về, nếu như vãn bối không chết…"
"Tất có hậu báo!"
"Ừm!"
Lý Vân gật đầu.
Trong lòng rất xúc động, trên thế giới bây giờ, người có lương tâm như thế không nhiều lắm!
"Nếu như tiền bối không có dặn dò gì khác, thì bây giờ vãn bối xin cáo từ."
Bắc Thần Hằng tiếp tục nói.

Lấy được tung tích của Mượn Vận Thành Thánh, hắn không đợi được muốn trở về nghiệm chứng một phen.
Nếu là thật… Phế bỏ một thân tu vi này thì như thế nào?
Hiện nay Thiên Dận Hoàng Triều, mặc dù không ở thời kỳ cường thịnh, nhưng dựa vào khí vận vẫn đủ để cho mình thành Thánh, cho dù thực lực này là hoa trong gương trăng trong nước.
Hắn cũng không để ý.
Cùng lắm thì phế công trùng tu.
"Đi đi."
Lý Vân gật đầu.
Sau khi Bắc Thần Hằng rời đi.
Thành chủ Thành Đại Hoang cũng đứng dậy cáo từ.
Nhìn hai người dần đi xa.
Liễu Thành Tuyết đi ra, nàng nhìn bóng lưng của Bắc Thần Hằng, khó hiểu hỏi: "Tiền bối, nếu Bắc Thần Hằng biết công pháp của mình có tai hại, sao không trốn đến chân trời góc biển đi? Vì sao phải vội vã quay về Thiên Dận Hoàng Triều?"
"Hắn vội vàng trở về giết cha hắn."
Lý Vân nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: "Hơn nữa, tu vi cấp Thánh Chủ của hắn có thể trốn đi đâu được? Không có công pháp này, hắn còn không thể đột phá nổi, Thiên Dận Hoàng Triều tùy tiện phái đi một Thánh Nhân là có thể tóm hắn lại rồi."
Đây là thế giới huyền huyễn.
Chỉ một dấu vết cũng đủ cho Thánh Nhân đuổi kịp trong nháy mắt.
Chênh lệch một cảnh giới lớn, muốn dựa vào tu vi cấp Thánh Chủ thoát khỏi khống chế của Thánh Nhân, không khác nào người si nói mộng.
"Vậy giờ hắn trở về chẳng phải là chịu chết sao?"
Liễu Thành Tuyết khó hiểu.
Thiên Dận Hoàng Triều cũng không kém so với Đại La Kiếm Tông, bên trong hoàng triều bọn họ không chỉ có Thánh Nhân, sợ rằng còn có Thánh Nhân Vương, nói không chừng Đại Thánh cũng có.
Coi như Bắc Thần Hằng có được Mượn Vận Thành Thánh, thì có thể thế nào?
Nhiều lắm chỉ đến Thánh Nhân đỉnh phong mà thôi.
Một Thánh Nhân Vương đi ra, một tay là có thể bóp chết hắn.
"Ngươi không hiểu rồi."

Lý Vân mỉm cười nói: "Hoàng triều khác với tông môn, gia tộc Bắc Thần ở Thiên Dận Hoàng Triều chính là trời, chỉ cần là người của Bắc Thần gia, ai giữ chức Thần Hoàng cũng giống nhau thôi."
"Chẳng qua là đổi từ tay trái qua tay phải mà thôi."
"Dù sao thiên hạ cũng là của Bắc Thần gia bọn họ, những lão tổ kia sẽ không quản. Ví dụ như chuyện Thiên Dận Thần Hoàng tàn nhẫn giết chết tám người con trai của mình, nhưng có ai quan tâm không?"
"Chỉ cần không thương tổn đến căn cơ, Thiên Dận Hoàng Triều không loạn được."
"Có đôi khi…"
Lý Vân ngừng nói một chút, rồi tiếp tục nhàn nhạt mở miệng nói: "Thân tình trong hoàng thất, nhạt nhẽo hơn nhiều so với suy nghĩ của ngươi, đạo lý này ở thế giới nào cũng giống nhau."
Liễu Thành Tuyết u mê gật đầu.
Từ nhỏ đến lớn nàng đều sống ở Đại La Kiếm Tông, sư tỷ muội ở đó thân như ruột thịt, sư phụ cũng rất tốt đối với mọi người.
Cho nên, nàng rất khó hiểu đối với cảnh ngộ của Bắc Thần Hằng.
"Ngươi không hiểu cũng là chuyện thường tình…"
Lý Vân nói một câu, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía bảng hệ thống của mình, số dư của điểm Thiên Cơ.
Lại thêm hai vạn sáu ngàn điểm!
Đắc ý!
Điều này chứng tỏ, mình đã bước thêm một bước vững chắc về phía cảnh giới Đại Đế!
Chờ mình tích trữ đủ nhiều điểm sẽ bước thẳng đến đúng chỗ!

Dịch: MB

Chương 45. Người Con Trai Cuối Cùng

Chương trước Chương sau
Hai ngày sau.
Thiên Dận Hoàng Triều.
Một đạo lưu quang xẹt qua đường chân trời, phóng thẳng đến bảo khố ở hoàng cung.

"Lớn mật! Người phương nào dám can đảm tự tiện xông vào hoàng cung!"
Một gã thị vệ phóng lên bầu trời, khí huyết nở rộ, phong mang lộ rõ, trong tay cầm một thanh trường thương, tiến lên muốn ngăn cản.
"Cút!"
Bắc Thần Hằng quát nhẹ.
Một tay đẩy ra, một bàn tay cực lớn ngưng tụ, bao trùm phương viên trăm trượng, trong nháy mắt đã đánh người kia xuống đất.
Sau đó.
Bắc Thần Hằng nhanh chóng đi xa.
"Người anh em, mới tới sao?"
Đợi Bắc Thần Hằng rời đi.
Một thị vệ khác đi tới đỡ người nọ dậy, giọng điệu đầy vẻ từng trải: "Ở trong hoàng cung, ánh mắt phải mở to một chút, người vừa rồi chính là Cửu điện hạ đó!"
"Hiện nay là con trai độc nhất của Thần Hoàng. Ngươi cản ai cũng được, sao lại đi cản Cửu điện hạ?"
"Trong hoàng cung có lệnh cấm. . . Không được phép phi hành."
Sắc mặt thị vệ vừa nãy rất xấu xí, che ngực, thấp giọng nói.
"Vậy cũng phải xem là ai."
Một gã thị vệ khác vỗ vỗ vai hắn, bất đắc dĩ nói.
. . .
Trước cửa bảo khố hoàng cung.
Thân ảnh của Bắc Thần Hằng đi xuống từ không trung, hắn đi tới trước cửa, trong tay xuất hiện một chiếc lệnh bài, thả vào trong hư không, nhàn nhạt nói:
"Bản Điện Hạ muốn đi vào một chuyến, mau mở cửa ra!"
"Tuân lệnh!"
Hư không ba động, một thanh âm hùng hậu vang lên.
Lời còn chưa dứt.
Từng đường vân trên cửa đá trước mặt sáng lên, đan thành một cái đồ án huyền ảo, sau đó chậm rãi mở rộng ra hai bên.
Bắc Thần Hằng nhấc chân bước vào bên trong.
Phóng tầm mắt nhìn tới, từng cái kệ chiếm dụng một mảnh không gian lớn.
Nơi đây trưng bày đều là Kỳ Trân Dị Bảo, tuy đều rất trân quý, tuy nhiên thứ có giá trị chân chính sẽ không để ở chỗ này.

Có thứ là do một số môn phái nhỏ đưa tới, cũng có thành trì bên dưới tiến cống, thậm chí là tiền triều lưu lại.
Ví dụ như, Đại Ly Hoàng Triều bị tiêu diệt trước đó.
Một số thứ có giá trị không lớn, nhưng bỏ đi thì tiếc, đều được ném vào trong bảo khố.
Trong ngày thường không có người nào xử lý, lúc này nhìn qua có vẻ rất lộn xộn.
"Bính Dần. . ."
Bắc Thần Hằng lấy ngọc giản ra, nhìn lướt qua nội dung, trong miệng thì thào.
Bính Dần, là giá gỗ đánh số trước mặt.
Bắc Thần Hằng quan sát từng cái một, sau chừng nửa canh giờ hắn mới dừng chân lại trước một hàng kệ, ánh mắt không dời đi nữa.
Bên trên hàng kệ này có hai chữ to.
Rõ ràng là hai chữ Bính Dần!
"Vạn Thọ Đồ!"
Bắc Thần Hằng lẩm bẩm lần thứ hai.
Hắn vươn tay cầm lấy bức họa quyển duy nhất trên kệ gỗ này ra, đây là một bức họa quyển bình thường không có gì lạ, do trải qua sự ăn mòn của thời gian, cho nên trên thân tỏa ra khí tức mục nát.
Dường như chỉ cần chạm nhẹ sẽ hỏng.
Bắc Thần Hằng thận trọng mở họa quyển, phía trên cùng là ba chữ to Vạn Thọ Đồ đập vào trong mắt.
Thấy ba chữ này, đồng tử của Bắc Thần Hằng bỗng nhiên co rụt lại!
Là thật!
Dù tiền bối có lừa gạt mình hay không... Ít nhất... Đến bây giờ, tất cả tin tức đều đúng!
"Có thể thành hay không, phải nhìn bước kế tiếp!"
Bắc Thần Hằng hít sâu một hơi, bàn tay hắn nâng lên, chân nguyên trong cơ thể vận hành theo một phương thức quỷ dị, cuối cùng tụ lại ở trên lòng bàn tay.
Trong lòng bàn tay hắn, biến hóa ra một chữ!
Đây là phương pháp kích hoạt Vạn Thọ Đồ, chỉ khi sử dụng thủ đoạn giải phong đặc thù của Đại Ly Hoàng Triều mới có thể. Nếu như không có thủ đoạn này, dù có lấy được Vạn Thọ Đồ cũng không làm nên chuyện gì.

Cũng chính vì vậy, Thiên Dận Hoàng Triều tìm trăm vạn năm, cũng không tìm được phương pháp Mượn Vận Thành Thánh.
Bắc Thần Hằng hạ tay xuống, bao trùm lên Vạn Thọ Đồ.
Bỗng nhiên.
"Oong" một tiếng, mặt ngoài Vạn Thọ Đồ giống như mặt nước, xuất hiện từng tầng sóng gợn, sau đó từng ký tự màu vàng kim bay từ bên trong ra.
Rậm rạp chằng chịt sắp thành hàng trên không, một đạo ánh sáng màu vàng óng xuất hiện, khiến người ta hoa mắt thần mê.
"Rầm!"
Thấy cảnh này.
Bắc Thần Hằng chật vật nuốt nước bọt.
Đúng vậy!
Tất cả đều giống như lời của tiền bối.
Không sai chút nào!
Hiện tại, thứ xuất hiện ở trước mặt hắn chính là Mượn Vận Thành Thánh.
Đây là một thần thông chứ không phải công pháp, muốn tu luyện cũng rất đơn giản, hầu như không cần tốn chút sức nào, chỉ cần học được pháp môn điều động khí vận là được!
Bắc Thần Hằng nhanh chóng ghi lại nội dung.
Sau đó.
Ánh mắt lạnh lẽo, năm ngón tay hướng xuống, bịch một tiếng, Vạn Thọ Đồ trong tay đã hóa thành một mảnh bụi mù rơi lả tả ra mặt đất.
Làm xong tất cả.
Bắc Thần Hằng xoay người đi ra bên ngoài.
. . .
Hoàng cung.
Thần Hoàng Bắc Thần Ung của Thiên Dận Hoàng Triều nằm ngang ở trên giường mềm, hai mắt khép kín, ngón tay gõ giường có tiết tấu, sau đó khàn khàn mở miệng:
"Lưu Chấn."
"Có nô tài!"
Bên cạnh là một vị có vóc người gầy nhom, mặt trắng không râu, ánh mắt lấp lóe, vội vàng khom người.
"Cửu Hoàng Tử đi ra ngoài bao lâu rồi?"
"Đại khái sáu ngày."
Lưu Chấn cung kính nói.

"Sáu ngày. . ."
Bắc Thần Ung mở bừng mắt, trong mắt lóe lên một tia ý lạnh, lạnh lùng nói: "Quá lâu."
"Trong sáu ngày này, hắn đã đi những nơi nào ?"
"Hồi bẩm Thần Hoàng, sau khi Cửu điện hạ rời khỏi hoàng cung đã đi một mạch đến thành Đại Hoang, ở đó hơn nửa ngày mới trở về."
Lưu Chấn nhỏ giọng trả lời.
"Thành Đại Hoang. . . !"
Bắc Thần Ung lẩm bẩm, trong mắt ẩn hiện sát ý, nói: "Xem ra đôi cánh của Hoàng nhi trẫm đã cứng cáp rồi. Trẫm để hắn đi Bách Đoạn Sơn Mạch điều tra nguyên nhân Nhâm Thanh Đồ thành Thánh, hắn lại đi thành Đại Hoang!"
"Là tự cảm thấy người phụ hoàng như trẫm già rồi, không làm gì được hắn sao?"
Thân là Thần Hoàng, Bắc Thần Ung rất chán ghét những chuyện không nằm trong khống chế.
"Bệ hạ bớt giận."
Lưu Chấn thấp giọng nói.
Sau khi nói xong.
Dường như hắn nghĩ tới điều gì, tiếp tục nói: "Mới vừa rồi nô tài nhận được tin tức, nói Cửu điện hạ đã trở về, dường như tâm tình rất không tốt, khi đi ngang qua hoàng cung còn ra tay đánh bị thương nặng một tên thị vệ."
"Từ trước đến nay trong hoàng cung luôn ó lệnh cấm, không cho phép xuất thủ. Theo nô tài thấy, lần này Cửu điện hạ cũng chỉ là vô tâm lỡ lời."
Lời này, Lưu Chấn nói rất khéo léo.
Nhìn bề ngoài là đang giải vây thay cho Bắc Thần Hằng, nhưng trên thực tế lại đang đẩy Bắc Thần Hằng tới đường cùng.
Lúc này chính là thời kỳ mẫn cảm nhất của Bắc Thần Ung, bản thân thọ nguyên sắp đến, nhưng vẫn không thể thành thánh, chỉ còn cách chờ thu nạp tu vi của con trai. Nhưng bỗng nhiên nghe nói con trai mình, lại dám đả thương người ở trong hoàng cung.
Hắn làm sao có thể không suy nghĩ nhiều chứ?
Nhỡ may con trai mình muốn học lão Lục thì làm sao bây giờ?
Cũng làm một lần tạo phản!
Dù cho cuối cùng bị hắn trấn áp rồi, nhưng sau đó truyền ra ngoài sẽ không dễ nhìn.

"Đả thương người trong cung?"
Bắc Thần Ung chậm rãi ngồi dậy, một luồng khí tức đế vương quét ngang bát phương, đôi mắt mở rộng, hàn quang tỏa ra bốn phía, trong lúc giơ tay nhấc chân mang theo uy thế lớn lao.
"Tốt tốt tốt!"
Bắc Thần Ung liên tiếp nói ba chữ tốt, sau đó nâng ngón tay lên, lạnh giọng nói:
"Truyền hắn vào cung!"
Vốn là, hắn còn có vài phần không đành lòng đối với người con trai thứ chín này.
Dù sao cũng là một đứa con trai cuối cùng của mình.
Muốn để cho sống thêm một khoảng thời gian.
Nhưng bây giờ xem ra, đứa con trai nhỏ nhất của mình đã bắt đầu có lòng không thần phục, không thể tiếp tục lưu lại nữa.
Mặc dù lời Lưu Chấn nói là giả, nhưng hắn lại đồng ý tin tưởng là thật.
Bởi vì, hắn muốn tìm cho mình một cái cớ.
Nguyên nhân chân chính, là hắn muốn thành Thánh!
Một đứa con trai mà thôi, chết thì có thể sinh tiếp, còn cơ hội thành Thánh, cả cuộc đời hắn sợ rằng chỉ còn một lần này!

Dịch: MB

Chương 46. Phụ Hoàng, Ngài Già Rồi!

"Vâng!"
Lưu Chấn cúi người hành lễ, cung kính nói: "Nô tài tập tức đi truyền Cửu điện hạ vào cung."
Lưu Chẩn xoay người đi ra phía ngoài cung điện.
Hắn vừa đi đến cửa đại điện.
Ở dưới bậc thang, hắn nhìn thấy một bóng dáng hiên ngang đứng thẳng trên quảng trường bạch ngọc. Bắc Thần Hằng chắp hai tay sau lưng, dáng người vĩ ngạn, mái tóc đen suôn dài như thác nước rối tung, hơi thở sâu kín phi phàm.
"Cửu Điện hạ tới thật đúng lúc!"

Nhìn thấy Bắc Thần Hằng, khóe miệng Lưu Chấn nở một nụ cười lạnh, hắn đi xuống bậc thang, đi đến bên cạnh Bắc Thần Hằng, nói: "Thần Hoàng đang muốn gọi điện hạ đến, không ngờ điện hạ đã tự mình đến rồi."
Giọng điệu giống như hàm ý nói vừa định để cho ngươi chết, ngươi đã tự mình đến đây tìm cái chết.
"Điện hạ, xin mời!"
Lưu Chấn xoay người sang, giơ một tay mời.
"Thân thể phụ hoàng tốt không?"
Chân Bắc Thần Hằng không nhúc nhích, đứng yên như núi, hắn quay đầu nhìn về phía Lưu Chân, nhàn nhạt hỏi.
"Thần Hoàng thống trị ức vạn dặm sơn hà, đương nhiên thân thể rất khỏe mạnh, giống như mặt trời chói chang trên bầu trời, chiếu sáng vạn dặm!"
Lưu Chấn nói ra không hề nghĩ ngợi.
"Đúng vậy!"
Bắc Thần Hằng hơi xúc động gật đầu, nói: "Thân thể phụ hoàng thực sự quá tốt! Năm ngàn năm, tám vị hoàng huynh của bản Điện hạ đều đã đi trước một bước, vậy mà phụ hoàng vẫn còn sống."
"Nghĩ đến tám vị Hoàng huynh ở dưới suối vàng, chắc hẳn đều đang rất nhớ phụ hoàng…"
"Phụ hoàng, cũng nên đi gặp chư vị Hoàng huynh một lần."
"Hả??!!"
Sắc mặt Lưu Chấn sợ hãi.
Nửa câu trước còn rất tốt, nhưng nửa câu sau, có thể nói là kinh thế hãi tục.
Cửu Điện hạ đang muốn làm cái gì?
Lưu Chấn lùi nửa bước, cả khuôn mặt và giọng nói đều nghiêm nghị, quát to:
"To gan!"
"Cửu Điện hạ, ngươi có biết mình đang nói cái gì không?"
"Chỉ là một tên nô tài, ai cho phép ngươi kêu la om sòm trước mặt ta?"
Bắc Thần Hằng tiến lên một bước, áo bào không gió mà bay, sợi tóc rối tung, hơi thở kinh khủng, uy thế cấp Thánh Chủ bao phủ, đè ép bốn phương tám hướng.
"Bành!"
Hắn giơ một ngón tay chỉ ra, biến thành một đạo cầu vồng xé rách không gian, tạo ra một trận âm thanh gào rít chói tai, lao nhanh đánh về phía Lưu Chân.

"Làm sao hắn dám…?!!"
Lưu Chấn sởn tóc gáy, cả linh hồn rét run.
Đây chính là hoàng cung đó!
Phía sau chính là đại điện, chỗ nghỉ ngơi của Thiên Dận Thần Hoàng. Hơn nữa, Thần Hoàng đang ở trong đại điện, Cửu Điện hạ lại dám động thủ với mình, hắn chán sống rồi sao?
Hay là… Hắn biết rõ mình phải chết, muốn giãy dụa một lần cuối cùng?
"Oanh!"
Lưu Chấn không kịp nghĩ nhiều, vung mạnh phất trần trong tay, hàng vạn sợi tơ quấn quanh phóng ra, lít nha lít nhít che khuất bầu trời.
Hắn muốn đỡ lại một chiêu này.
"Ầm ầm…"
Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.
Vầng sáng xuyên thủng toàn bộ, phá vỡ tất cả trở ngại, xuyên qua phất trần, sau đó phóng thẳng vào bờ vai Lưu Chấn. Một chiêu có uy lực khủng bố này, đã đánh nát nửa người hắn rồi.
Máu tươi bắn tung tóe, xương trắng ơn ởn.
Lưu Chấn ngã bay ra ngoài giống như một bao tải rách, va mạnh vào bậc thang bạch ngọc đằng sau.
Lực xung kích cực lớn, làm chấn động cả đại điện.
"Thần Hoàng. . . ! !"
"Thần Hoàng. . . ! !"
Lưu Chấn loạng choạng đứng lên, không kịp lau vết máu trên người cũng, chật vật chạy về phía đại điện, trong miệng la lớn:
"Cửu Điện hạ tạo phản!"
"Hắn đánh vào hoàng cung, muốn tiêu diệt chúng thần, xin Thần Hoàng làm chủ cho chúng thần!"
"Đạp! Đạp! Đạp!"
Ở phía sau Lưu Chấn.
Bắc Thân Hằng chắp hai tay sau lưng, bước đi không nhanh không chậm, bước từng bước đi hết mười bậc, tiến về phía đại điện.
Lúc hắn bước vào đại điện.
Lưu Chấn máu me khắp người đứng ở phía sau Bắc Thần Ung, dùng đôi mắt oán độc lạnh lùng nhìn chằm chằm sang đây.
Mà Bắc Thần Ung vẫn mặc một bộ thường phục, nằm ngang trên giường, gương mặt không bận tâm, phảng phất hắn không hề chú ý đến những

chuyện vừa diễn ra.
Chỉ có đôi mắt lạnh lùng đã bán đứng suy nghĩ trong lòng của hắn.
Thấy Bắc Thần Hằng đi đến.
Hắn lạnh lùng mở miệng, phun ra hai chữ.
"Quỳ xuống!"
Trong giọng nói mang theo uy nghiêm vô thượng, khiến người ta không thể nghi ngờ.
Lúc giọng nói vừa dứt, một áp lực nặng nề từ trên cao giáng xuống, giống như một tôn ma nhạc viễn cổ, vượt qua dòng sông thời gian nện xuống.
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang lớn.
Từng phù hiệu trong đại điện không ngừng lấp lóe, sau đó ầm ầm sụp đổ, đá văng tung tóe, bụi bặm mù mịt. Ở trong tro bụi, Bắc Thần Hằng vẫn đứng thẳng hiên ngang như trước.
Thấy cảnh tượng này, vẻ sảng khoái trong mắt Lưu Chấn càng bộc lộ rõ ràng.
Cứng!
Tiếp tục cứng!
Ngươi càng làm như vậy, lửa giận trong lòng Thần Hoàng càng lớn, kết cục cuối cùng của ngươi đương nhiên sẽ rất thê thảm. Chờ sau khi ngươi mất hết tu vi, tốt nhất là không nên rơi vào tay ta.
Nếu không!
Ta nhất định sẽ cho ngươi biết, cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!
Năm đó, Lục Hoàng huynh của ngươi cũng như vậy, kết cục cuối cùng là bị đánh tan linh hồn, vạn kiếp bất phục!
Từ chuyện này có thể thấy được.
Tạo phản.
Là cấm kỵ trong lòng Bắc Thần Ung.
Bất luận kẻ nào cũng không được đụng đến.
Cho dù là con trai của mình!
…
Trên đống phế tích.
Bắc Thần Hằng đứng vững như Thái Sơn, hắn vẫn chắp hai tay sau lưng, ung dung tự tại, sắc mặt không có một chút thay đổi nào. Hắn nâng mắt lên nhìn Bắc Thần Ung, chậm rãi nói:

"Phụ hoàng, ngài già rồi."
"Nên thoái vị!"

Dịch: MB
Chương 47. Cảm Giác Thế Nào?

"Thế sao?"
Bắc Thần Ung chậm rãi đứng dậy, mặt tĩnh như nước, giọng nói vang lên không hề chứa đựng chút tình cảm nào, giống như từ cửu u địa ngục, lạnh lùng tới cực điểm.
Hắn ngồi dậy rồi chắp hai tay sau lưng, đứng trên cao nhìn xuống Bắc Thần Hằng.
"Hoàng nhi, ngươi nên hiểu rằng toàn bộ của ngươi ngày hôm nay đều là trẫm ban tặng. . . ."
"Trẫm ban cho ngươi, mới là của ngươi. Không ban cho ngươi, ngươi không được giành lấy!"
"Ầm ầm!"
Tiếng nói vừa dứt, đất trời chấn động, lôi quang nhấp nháy, biến cả tòa cung điện phạm vi ngàn trượng thành một vùng biển lôi, lôi quang tung hoành!
Bắc Thần Ung đứng trong biển lôi, chẳng khác gì một vị Lôi Thần chuyển thế.
Không được nhìn thẳng!
Không được khinh nhờn!
"Tất cả chuyện ngươi làm ngày hôm nay đã vượt qua giới hạn của trẫm, đã đến lúc trẫm thu hồi tất cả những gì đã ban tặng cho ngươi!"
"Từ khi nào mà phụ hoàng có giới hạn vậy?"
Bắc Thần Hằng nhếch môi, lên tiếng giễu cợt, lạnh lùng nói: "Những thứ phụ hoàng ban tặng, không cần người phải tự mình thu hồi, hôm nay ta sẽ trả tất cả lại cho người!"
"Ngươi muốn tìm cái chết!"
Ánh mắt Bắc Thần Ung lạnh lẽo.
Đã bao nhiêu năm rồi?
Mấy ngàn năm trôi qua, đã rất lâu không có kẻ nào dám nói chuyện với mình như thế.
Người cuối cùng nói như vậy chắc vẫn là đứa con thứ sáu của hắn.

"Kẻ khiêu khích trẫm cuối cùng sẽ vạn kiếp bất phục, cho dù là con trai của trẫm cũng sẽ không ngoại lệ."
"Ngược lại, ta muốn thử một chút."
Bắc Thần Hằng cười nhẹ một tiếng.
“Ù!"
Một tiếng vang nhỏ truyền ra.
Giữa sân.
Khí tức trên người Bắc Thần Hằng nghịch chuyển, một nguồn chân nguyên dồi dào lan rộng khắp bốn phương tám hướng, mà khí tức trên người hắn bắt đầu nhanh chóng héo rút.
Thánh Chủ Cảnh!
Thiên Tượng Cảnh!
Thiên Biến Cảnh!
. . .
"Ngươi dám!"
Bắc Thần Ung gầm lên một tiếng, gương mặt già nua gần như cùng méo mó. Mái tóc bạc trắng tung bay vô cùng khiếp người, hệt như một con sư tử cuồng nộ sổng chuồng, sát khí che lấp bầu trời.
Hắn lao xuống từ bậc thang.
Muốn ngăn cản tất cả những điều này..
Thiên toán vạn tính lại không ngờ tới Bắc Thần Hằng lại dám huỷ bỏ tu vi!
Nếu như hắn phế đi tu vi, thì mình phải làm thế nào đây?
Trước mắt.
Mình chỉ còn cách một đường để đến Thánh Cảnh, chiếm đoạt tu vi của Bắc Thần Hằng thì sẽ có tám phần nắm chắc có thể thành Thánh!
Tám phần đó!
Điều này có thể nói là không thể không thành Thánh!
Mà bây giờ Bắc Thần Hằng lại thẳng tay huỷ bỏ tu vi, hắn trở thành phế nhân thì cũng thôi, nhưng mong ước thành Thánh của mình cũng sẽ đoạn tuyệt từ đây.
Thêm nữa, bản thân đã dần trở nên già nua rồi, dù cho có dùng Duyên Thọ Đan cũng sẽ không kiên trì được bao lâu.
Thời gian còn lại, căn bản không kịp để tìm kiếm một thiên tài bồi dưỡng đến cấp Thánh Chủ, mà thiên tài cũng không phải dễ dàng như vậy.
Chỉ riêng Bắc Thần Hằng thôi, hắn đã nuôi dưỡng hơn một nghìn năm rồi!
Đã tốn bao nhiêu tài nguyên vào đấy rồi chứ?

Bao nhiêu tâm huyết?
Hành động của Bắc Thần Hằng vào lúc này, không chỉ đánh đổ kế hoạch ngàn năm của Bắc Thần Ung trong tích tắc, mà còn kéo hắn chết chung nữa!
"Đùng!"
Luồng khí tức cuối cùng cũng tan hết.
Bắc Thần Hằng từ một người đàn ông trung niên đã biến thành một ông lão với mái tóc trắng xóa, mặt đầy nếp nhăn, dáng người lom khom đứng run rẩy ở đó.
Mất đi tu vi, tính mạng của hắn chẳng khác nào ánh nến trong gió, có thể tắt bất cứ lúc nào.
Nhìn thoáng qua thì có vẻ già hơn Bắc Thần Ung một chút.
Rơi vào bước đường này.
Biết rõ sinh mệnh đã đi đến cuối con đường.
Bắc Thần Hằng vẫn không chút lo lắng, hắn nhìn phụ hoàng đang thở hổn hển, cười nhẹ.
"Haha!"
"Hahaha! ! !"
Từ cười nhẹ cuối cùng biến thành giọng cười điên dại truyền khắp phạm vi vài dặm.
"Phụ hoàng, cảm giác này như thế nào hả?"
Bắc Thần Hằng sảng khoái hỏi.
Uất khí ngàn năm qua đã được trút hết trong phút chốc!
Mắt trợn trừng nhìn từng vị hoàng huynh bước đến dưới chân cung điện, cuối cùng biến mất. Ngày hôm nay, hắn coi như đã giúp bọn họ hoàn thành một tâm nguyện!
Mất đi khâu quan trọng nhất của mình.
Ý nghĩ thành Thánh đời này của phụ hoàng đã không bao giờ có thể thực hiện nữa!
Ngày hôm nay hắn đến đây chính là vì để phụ hoàng chứng kiến ước muốn thành Thánh của bản thân dần dần trôi đi ngay trước mặt.
Mặc cho hắn dùng mọi thủ đoạn cũng không thể nào kéo vãn bại cục.
Nỗi tuyệt vọng này chính bản thân Bắc Thần Hằng đã trải nghiệm cùng với tám vị hoàng huynh vào năm đó.
Hôm nay, phụ hoàng, cũng nên tự nghiệm một phen.
"Nghiệp chướng! ! ! !"

Bắc Thần Ung giận không nén được, khí tức trên người tỏa như Thần như Ma. Cả người tựa núi lửa phun trào, tinh khí đánh xuyên tận trời xanh. Nền đất dưới chân đang rung lắc kịch liệt, nứt ra thành từng vết kinh khủng. Cảnh tượng này quá đáng sợ.
Làm cho người ta rợn tóc gáy.
Lúc này Bắc Thần Ung chẳng khác gì bị điên. Hai con mắt hắn đỏ thẫm, sát khí lượn lờ trên người, miệng không ngừng thở gấp, kế hoạch nghìn năm đã trôi theo dòng nước chỉ trong một ngày!
Cái gì cũng không còn nữa rồi!
Kẻ khởi xướng mọi thứ là nghịch tử trước mặt hắn đây!
Mặc dù là con trai của hắn, nhưng cắt đứt cơ duyên thành Thánh cũng không khác gì kẻ thù không đội trời chung. Nhất định phải đánh tan hồn phách, đọa lạc vĩnh viễn vào thâm uyên.
Lúc đó mới có thể hạ được lửa giận trong lòng!
"Chết đi! !"
Tay Bắc Thần Ung đưa ra nắm chặt hư không, sấm sét đầy trời hội tụ tại vào bàn tay hắn rồi hóa thành một thanh trường thương đen như mực.
Ngay khoảnh khắc trường thương xuất hiện, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa cuồng bạo tỏa ra.
Trường thương này trở thành duy nhất trong thiên hạ!
"Rầm!"
Một tiếng vang thật lớn.
Trường thương đâm xuyên hư không, nhanh chóng đánh về phía Bắc Thần Hằng. Còn chưa giết tới, một luồng khí tức đè nén đến cực điểm đã rơi xuống trước.
Vào khoảnh khắc ấy.
Cả vùng không gian đều trở nên đặc dính, muốn tránh cũng không được.
Chỉ có thể đón đỡ!
Với trạng thái người bình thường hiện tại của Bắc Thần Hằng, sao có thể đỡ được một đòn này?
Hiển nhiên.
Bắc Thần Ung có ý nghĩ tất phải giết.
Hắn phải nghiền nát đứa con trai thứ chín đang đứng trước mặt mình thành tro mới hạ được cơn hận trong lòng!

Dịch: MB

Chương 48. Không Có Gì Là Không Thể

"Ầm ầm!"

Lôi mâu rơi xuống đất.

Tiếng sấm nổ nhức màng nhĩ, tia chớp đan xen chằng chịt bao phủ mặt đất, đáng sợ không gì sánh được, nơi đi qua đều cháy khét.

Vết tích trong đại điện đã bị lau sạch.

Nếu không có trận pháp bảo vệ, chỉ sợ toàn bộ hoàng cung đã bị phá hủy hơn phân nửa.

Dưới uy lực cỡ này.

Đừng nói một người bình thường như Bắc Thần Hằng.

Dù là hắn ở trạng thái toàn thịnh, cũng chưa chắc có thể chống đỡ.

Đối với một kích này, Bắc Thần Ung có tự tin tuyệt đối. Đừng thấy hắn chưa thành Thánh, nhưng hắn đã thu nạp thực lực không chỉ cửa tám người con trai, mà còn có một số thiên tài thu nạp mấy năm nay.

Những người này âm thầm tu luyện Nạp Nguyên Thần Quyết.

Cuối cùng tất cả đều trở thành chất dinh dưỡng của hắn.

Tích lũy tu vi của vô số người, có thể nói hắn là vô địch ở trong đồng cấp!

"Kết thúc."

Giongj nói của Bắc Thần Ung đầy lạnh lẽo.

Dù là như vậy, nhưng hắn vẫn chưa hết giận, lửa giận vẫn thiêu đốt cuồn cuộn, ma diễm bùng cháy, giống như một tôn hung thú sắp nuốt chửng người khác!

"Chặt đứt con đường thành Thánh của trẫm, muốn chết như vậy thì quá dễ dàng. . . Hả?"

Bắc Thần Ung giơ tay lên nắm vào trong biển lôi, nhưng không bắt được gì cả.

Chuyện gì thế?

Hắn nhăn mày lại.

Theo lý mà nói, Bắc Thần Hằng chắc chắn đã chết rồi, mình muốn câu hồn, vì sao lại không có bất kỳ phản ứng gì?

Chẳng lẽ?

Trong lòng Bắc Thần Ung hiện lên một suy đoán.

Một kích vừa rồi của mình, đã làm cho đối phương hồn phi phách tán?
Khả năng này, rất thấp.
Hắn rất rõ ràng đối với thực lực của mình, một mâu vừa rồi có được bao nhiêu uy lực, không có ai rõ hơn hắn cả, dù thế nào cũng phải lưu lại hồn phách mới đúng.
Không thích hợp.
Bắc Thần Ung híp mắt lại, ánh mắt xuyên thủng biển lôi, muốn nhìn xem đã có chuyện gì xảy ra.
Không chờ hắn thấy rõ tình huống.
Một bóng người đã nhàn nhã bước từng bước trong biển lôi.
"Làm sao có thể!"
Bắc Thần Ung chau mày, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi, trầm giọng nói: "Ngươi lại không chết?"
"Làm cho phụ hoàng thất vọng rồi."
Vẻ ngoài của Bắc Thần Hằng vẫn già nua như trước, hắn chắp hai tay sau lưng dạo bước, mỗi một bước hạ xuống, thân thể vốn như cây khô bỗng phát ra thanh âm giống như núi gầm biển động.
Chân nguyên trong cơ thể hắn rung động ầm ầm, tinh khí máu thịt dường như khói báo động, phóng thẳng lên trời, đánh tan đám mây khắp tám phương.
Lấy hắn làm trung tâm, toàn bộ khí vận của Thiên Dận Hoàng Triều dường như bị đang dẫn dắt, từ khắp bốn phương tám hướng tụ hợp lại đây.
Sau đó hóa thành một vòng xoáy trên đỉnh đầu hắn, rồi chảy ngược xuống.
"Nhi Thần đã sớm nói, cái vị trí này phụ hoàng ngồi 5000 năm, nên thối vị nhượng chức!"
Bắc Thần Hằng vẫn không nhanh không chậm.
Mỗi một bước chân hạ xuống, khí tức trên người đều cường thịnh hơn một phần.
Vốn tu vi đã phế bỏ, lại nhanh chóng tăng trưởng trở về.
Đoán Thể Cảnh!
Nguyên Khí Cảnh!
. . .
Thiên Tượng Cảnh!
Thánh Chủ Cảnh!
Thánh Nhân!
. . .

"Ầm ầm!"
Một bước cuối cùng giẫm xuống, Bắc Thần Hằng đi tới trước mặt Bắc Thần Ung, hắn nhìn thẳng vào phụ hoàng của mình, trong mắt không hề có chút gợn sóng, khí tức kinh khủng trong thân thể quét ngang ra ngoài.
Thánh Nhân oai, trấn áp cửu thiên thập địa!
"Thình thịch!"
Uy thế kinh khủng đập vào mặt.
Cả người Bắc Thần Ung bỗng run lên như bị trọng kích, sắc mặt lập tức trắng nhợt, thân thể té bay ra ngoài, va đổ vô số cung điện.
Tạo thành từng mảnh bụi mù.
Bắc Thần Ung nằm ngang ở trong một vùng phế tích, khóe miệng tràn máu tươi, run rẩy đứng dậy, sợi tóc lộn xộn vắt trên đầu vai, cả người nhìn qua giống như bị bệnh tâm thần.
"Không thể nào!"
"Không phải! Có thể! Có thể!"
"Trẫm khổ tâm học nghệ, mưu toan mấy nghìn năm nhưng vẫn chưa thành Thánh. Mà công pháp ngươi tu luyện đều là bản không trọn vẹn, không có phần sau, làm sao có thể thành Thánh trước trẫm được?"
"Không đúng. . . ! !"
"Ngươi đã phế bỏ tu vi, làm sao lại thành Thánh được! !"
Bắc Thần Ung gần như điên cuồng, truy cầu suốt đời của mình, cuối cùng giống như giỏ trúc múc nước, đều là công dã tràng. Mà con trai mình, đã bỏ đi thân phận quân cờ, nhảy ra khỏi bàn cờ.
Nhảy ra bàn cờ thì cũng thôi đi.
Thậm chí còn thay đổi thân phận Kỳ thủ và quân cờ.
Loại thay đổi này, làm cho hắn muốn phun máu.
"Thế giới này, không có gì là không thể."
Bắc Thần Hằng xoay người lại.
Vào lúc này.
Hắn tuấn lãng như ngọc, vóc người cao ráo, đầu đội mũ ngọc, nhìn vẻ ngoài ước chừng mới tầm hai mươi, dù là ai thấy cũng sẽ muốn khen một câu.
Đúng là trọc thế giai công tử!
Bởi đạt tới tu vi Thánh Nhân, cho nên thọ nguyên đã tăng trưởng đến vạn năm. Vốn là dáng vẻ trung niên, đã triệt để biến thành tuổi trẻ, từ ý nghĩa nào đó mà nói, hắn coi như đã phản lão hoàn đồng.

Chỉ cần Thiên Dận Hoàng Triêu bất diệt, hắn ở trong địa phận Thiên Dận Hoàng Triều là có thể sở hữu tất cả những thứ mà cảnh giới Thánh Nhân nên có, kể cả thọ nguyên!
Từ một điểm này, có thể thấy được sự khủng bố của Mượn Vận Thành Thánh Chi Pháp.
"Nhất định có chỗ nào đó không đúng!"
Thanh âm của Bắc Thần Ung khàn khàn, sau một lát bỗng nhiên hắn ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào Bắc Thần Hằng, chật vật thốt ra mấy chữ.
"Mượn Vận Thành Thánh!"
Là cấm thuật của Đại Ly Hoàng Triều năm đó, có được uy danh không nhỏ trên thế gian, Thiên Dận Hoàng Triều của bọn họ tất nhiên cũng trông mà thèm.
Sau khi tiêu diệt Đại Ly, bọn họ phát động sức mạnh cả nước tìm kiếm, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.
Thẳng đến.
Bắc Thần Ung đăng vị.
Hắn đã từng đi tìm, đáng tiếc không thể tìm ra.
Nhưng không nghĩ tới chính là.
Hôm nay, Mượn Vận Thành Thánh lại hiện thế từ trong tay con trai mình!
"Cho trẫm!"
"Đưa Mượn Vận Thành Thánh cho trẫm!"
"Ngươi muốn cái gì, trẫm đều cho ngươi! ! !"
Bắc Thần Ung tập tễnh tiến lên, trong mắt nở rộ khát vọng. Sau khi hy vọng thành Thánh đã tan biến, trong lòng hắn lần thứ hai xuất hiện ánh sáng mới.
"Ta muốn. . ."
Bắc Thần Hằng nở nụ cười lạnh lùng, nhàn nhạt nói: "Phụ hoàng đi bồi tiếp mấy vị Hoàng Huynh!"

Dịch: MB

Chương 49. Trẫm Hận. . . !

Chương trước Chương sau
"Cái gì!"
Bước chân Bắc Thần Ung dừng tại chỗ.
"Oanh!"

Trời đất sụp đổ.
Bắc Thần Hằng ra tay rồi, bàn tay che khuất bầu trời, thánh uy cuồn cuộn mấy ngàn dặm, che mất cả một vùng Hoàng thành, ngón tay nắm chặt hư không, Bắc Thần Ung bị nhấc bay lên.
Có thể nói hắn không có địch thủ ở Thánh Chủ Cảnh.
Nhưng đối diện với Thánh Nhân thì không có sức phản kháng.
Đây là áp chế tuyệt đối.
Chênh lệch giữa hai người quá lớn, không chỉ là vấn đề tuổi tác, mà còn là thực lực. Cho dù là thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm, cũng không có khả năng khiêu chiến vượt cấp từ Thánh Chủ Cảnh.
Bởi vì, từ Thánh Chủ đến Thánh Nhân, đây là biến chất!
"Làm… Làm càn!"
Sắc mặt Bắc Thần Ung đỏ lên, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi.
Sống năm ngàn năm, lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết. Hắn biết, đứa con trai này của mình cũng không khác mình là mấy, chuyện gì cũng dám làm.
"Trẫm… Chính là phụ hoàng của ngươi, sinh mệnh của ngươi đều là… Trẫm… cho ngươi!"
"Ah."
Bắc Thần Hằng cười khinh bỉ, năm ngón tay nắm chặt, nhàn nhạt nói: "Cho nên, ta cũng sẽ lưu cho phụ hoàng một mạng."
"Ngươi… Ngươi dám!"
Bắc Thần Ung trợn tròn mắt, quát to.
"Ta có gì không…"
Bắc Thần Hằng mở miệng, vừa muốn nói gì thì đã bị một giọng nói chói tai, vạch phá trời cao, vang dội cả hoàng thành cắt ngang.
"Hộ giá!"
"Nhanh tới hộ giá!!"
"Cửu Hoàng Tử tạo phản!"
"..."
Lưu Chẩn trốn ở trong góc, huy động tất cả chân nguyên, lớn tiếng kêu lên.
"Ừm?"
Bắc Thần Hằng nhướng mày, một tay chụp đến. Một đạo kiếm quang ngưng kết thành Thương Long, đuôi rồng vung ra, đánh cho Lưu Chấn và cung điện trước mặt hắn thành tro bụi.
Tuy Lưu Chấn chết rồi.

Nhưng giọng nói của hắn trước khi chết lại phát huy tác dụng.
Trong hoàng thành.
Từng đạo lưu quang phóng lên cao, vô số binh sĩ vọt đến từ bốn phương tám hướng, bao vây xung quanh hư không, khí thế cường đại ngưng tụ lại một chỗ, làm cho không khí trở nên sền sệt.
Ánh mắt quét qua, tùy ý có thể thấy được hơn mười vị Thánh Chủ.
Trong này có vài người là đồng tộc với Bắc Thần Hằng, có một số là cung phụng hoặc là khách khanh của Thiên Dận Hoàng Triều.
Bọn họ chạy tới đầu tiên, nhìn thấy tình cảnh tượng ở hoàng cung, vô số người nhốn nháo không yên.
Cửu Điện hạ đột nhiên nắm cổ Thần Hoàng nhấc lên trời.
Đang làm gì đây?
Giết cha?
"Cửu Điện hạ thật muốn tạo phản sao?"
"Không phải thật, chẳng lẽ là giả? Cảnh tượng này còn chưa đủ rõ ràng sao?"
"Bắc Thần Hằng đúng là làm càn, hành động này của hắn đương nhiên sẽ làm cho Thánh Địa trong thiên hạ cười nhạo Thiên Dận Hoàng Triều chúng ta!"
"Nhìn khí thế của Cửu Điện hạ, hình như đã thành Thánh. Tu vi bậc này, trở thành Thần Hoàng cũng hợp tình hợp lý. Hơn nữa, hiện nay Thần Hoàng đã tại vị hơn năm ngàn năm, cũng nên thoái vị."
"Sau đó dù kết quả như thế nào, thì việc này đều trở thành vết dơ của Thiên Dận Hoàng Triều."
"Vết dơ của Thân Dận Hoàng Triều chưa đủ nhiều sao? Đừng quên vì sao tám vị điện hạ trước, đột nhiên lại biến mất!"
"Ngươi nói là. . . .?"
"Nói cẩn thận!"
. . .
Không thiếu cung phụng và khách khanh đang nghị luận sôi nổi.
Đối với bọn họ, ai làm Thần Hoàng cũng không thèm để ý, dù sao bọn họ là người ngoài, chuyện của Hoàng Triều không tới lượt bọn họ khoa chân múa tay, chỉ cần Hoàng Triều cho bọn hắn đủ tài luyên tu luyện là được rồi.
Thế nhưng, có một số người thuộc Hoàng tộc Thiên Dận không nghĩ như vậy.

Có người cho rằng, hành động này của Bắc Thần Hằng là vũ nhục bộ mặt của hoàng thất, có người cho là chuyện đương nhiên, thậm chí trong lòng rục rịch muốn thay chỗ của Bắc Thần Hằng.
Nhưng cho dù trong lòng bọn họ nghĩ gì, cũng không hề tiến lên một bước. Bọn họ đều ở yên tại chỗ quan sát.
Quan trọng hơn chính là đang kiêng dè tu vi của Bắc Thần Hằng!
Hắn là Thánh Nhân.
Lão tổ không ra tay, mọi người ở đây đều không phải đối thủ của Bắc Thần Hằng, cho dù cùng nhau xông lên cũng sẽ bị một cái tát đập chết.
"Xem ra…"
Bắc Thần Hằng liếc mắt quét qua đám người, xoay đầu lại, từ từ mở miệng: "Ý trời lòng dân cũng không đứng về phía người."
"Phụ hoàng nên lên đường, đừng để cho tám vị hoàng huynh đợi lâu!"
Nói xong, Bắc Thần Hằng giơ tay kia lên.
"Ngừng… tay!"
Bắc Thần Ung gầm lên, hắn giãy dụa kịch liệt, chân nguyên trong cơ thể rung động ầm ầm, muốn thoát khỏi ràng buộc. Đáng tiếc là, bàn tay Bắc Thần Hằng như sắt thép đổ bê tông.
Không nhúc nhích tí nào.
Hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn đối phương giơ một ngón tay điểm trúng đan điền của mình.
"Phốc!"
Một tiếng vang nhỏ.
Phảng phất đâm thủng một cái phao, tu vi của Bắc Thần Ung biến mất trong khoảnh khắc. Không có tu vi, cả người hắn bỗng trở nên uể oải.
Vốn thân thể đã già nua, bây giờ muốn ưỡn ngực thẳng lưng cũng trở nên gian nan vạn phần.
Bắc Thần Hằng buông tay ra.
"Thịch" một tiếng, Bắc Thần Ung rơi từ hư không xuống, cả người hấp hối một lúc, hắn mở miệng ra muốn nói điều gì, cuối cùng lại chỉ vẻn vẹn phun ra hai chữ.
"Trầm… Hận…!!!"
Gió nhẹ thổi qua.
Lời nói sau đó của Bắc Thần Ung chưa kịp nghe đã phiêu tán theo làn gió.
Giờ phút này, mấy triệu người im lặng.

Bầu không khí lạnh lẽo xơ xác tiêu điều khiến cho trong lòng mỗi người đều sợ run lên, bọn họ nhìn hình ảnh của Bắc Thần Hằng, trong lòng dâng lên một chút hãi hùng.
Bắc Thần Hằng đứng yên một chỗ không nhúc nhích, phảng phất đang chờ đợi điều gì.
Mỗi người ở đây đều biết hắn đang chờ cái gì.
Tuy tu vi của Bắc Thần Ung đã bị phế, nhưng nếu như cứu kịp thời, vận khí tốt thì có thể sống thêm mười ngày nửa tháng, vận khí không tốt thì cũng chỉ có thể sống thêm một hai ngày.
Nhưng bây giờ, Bắc Thần Hằng đứng ở đó, ai dám đến cứu giúp?
Mỗi người chỉ có thể trừng mắt nhìn tuổi thọ của Bắc Thần Nguyên từng giây từng phút đi đến điểm cuối.
Hắn vẫn lạc.
Từ một điểm này mà nói thì có liên quan đến Bắc Thần Hằng, nhưng cũng có thể nói là không liên quan.
Dù sao, Bắc Thần Hằng chỉ phế đi tu vi, hắn cũng không giết người, chỉ đứng yên bất động mà thôi.
Cho nên… Giết cha.
Cái tội danh này, đoán chừng cũng không có ai dám đội lên trên đầu hắn.
Cho dù có người có suy nghĩ đó, nhưng cũng không dám nói ra.

Dịch: MB

Chương 50. Đảm Bảo Vị Trí Thần Hoàng Vạn Năm!

Sau nửa canh giờ.
Trong đống phế tích.
Bắc Thần Ung không cam lòng nhắm mắt lại, hơi thở sự sống trên người ngày càng yếu ớt, dần dần biến mất.
Trong khoảng thời gian này.
Tướng lĩnh dưới trướng Thiên Dận Hoàng Triều, tộc nhân, lão tổ, không một ai đứng ra, tia hy vọng còn sót lại trong lòng hắn hoàn toàn bị đánh tan.
Một lát sau.
Bầu không khí càng ngưng trọng.

Mọi người ở đây, có ai không phải là người tu luyện?
Đối với chuyện hơi thở của Thần Hoàng dần biến mất, hầu như trong lòng ai cũng biết rõ.
Nếu hôm nay Thiên Dận Thần Hoàng không còn.
Ngôi vị đang trống, ai ai cũng động tâm. Dù sao sau khi trở thành Thần Hoàng, không chỉ có công pháp mà còn có tài nguyên, nhiều điều kiện có giá trị như vậy.
Chỉ cần tư chất không quá kém, muốn trở thành Thánh Chủ đỉnh phong, gần như không có vấn đề gì.
Vận khí tốt một chút, cho dù muốn thành Thánh cũng không phải là không thể.
Một số người trong hoàng tộc Thiên Dận, trong lòng có chút suy nghĩ đó, nhưng không dám nói ra. Thực sự là lực uy hiếp của Bắc Thần Hằng quá lớn với bọn họ.
Một khi mở miệng, khó đảm bảo sẽ không bị xử lý.
Lúc này, bo bo giữ mình mới là vương đạo.
….
Sau một khoảng thời gian ngắn.
Thi thể Bắc Thần Ung đã lạnh.
Một giọng nói lãnh đạm từ trong hư không chậm rãi vang lên, truyền vào trong tai mỗi người.
"Phụ hoàng qua đời, trẫm đau lòng khôn nguôi, nhưng nước một ngày không thể không có vua, từ hôm nay trẫm lên ngôi làm Hoàng, các khanh có ý kiến gì hay không?"
Nghe qua ý nghĩa lời nói, tựa hồ là đang thương lượng.
Nhưng giọng điệu lại giống như một cái thông báo.
Câu nói này rõ ràng chính là, trẫm muốn làm Thần Hoàng.
Nếu ai không phục, có thể đứng ra.
Trong lúc nhất thời, mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau một lúc trầm mặc, một tên tướng lĩnh phản ứng kịp thời, hắn quỳ một gối xuống ở trong hư không, cao giọng nói:
"Thần bái kiến Thần Hoàng, chúc Thần Hoàng vĩnh thọ!"
"Cmn!"
Không ít người dựng râu trừng mắt.
Ngọn cỏ đầu tường này, ngã xuống cũng quá nhanh đi! Nhiều người còn chưa đưa ra quyết định, bên này ngươi đã bắt đầu quỳ liếm rồi?

Nhìn thấy có người cầm đầu, những người còn lại, cho dù trong lòng không cam cũng phải bóp mũi chấp nhận.
Thực lực của Bắc Thần Hằng đang bày ra ở đó, bọn họ có muốn làm phản cũng không tạo được sóng gió gì.
"Bái kiến Thần Hoàng, chúc Thần Hoàng vĩnh thọ!"
"Bái kiến Thần Hoàng, chúc Thần Hoàng vĩnh thọ!"
"Bái kiến Thần Hoàng, chúc Thần Hoàng vĩnh thọ!"
"Bái kiến Thần Hoàng, chúc Thần Hoàng vĩnh thọ!"
. . .
Những thanh âm to lớn tụ vào một chỗ, tạo thành một tổng thể vô cùng khủng bố, uy lực đánh xuyên qua không trung, khiến người ta run sợ.
Phóng tầm mắt nhìn xung quanh.
Vô số người đồng loạt quỳ xuống.
Ở trung tâm, chỉ có một mình Bắc Thần Hằng đứng hiên ngang.
"Các khanh bình thân!"
Bắc Thần Hằng mở miệng.
Giờ phút này ý niệm đã thông suốt, trong lòng vui sướng không gì sánh được, giấc mộng theo đuổi nhiều năm đã thực hiện được trong một buổi sáng, làm cho hắn có một cảm giác như nằm mơ, cực kỳ không chân thực.
Trước đây, ý nghĩ nhiều nhất của hắn chính là làm sao để sống.
Còn như việc trở thành Thần Hoàng, chỉ có lúc nửa đêm nhập mộng, mới dám vụng trộm nghĩ một chút.
Không nghĩ đến, hôm nay lại thành sự thật!
Hắn thực sự trở thành Thần Hoàng.
"May mắn có tiền bối!"
Trong lòng Bắc Thần Hằng rất xúc động.
Không có lời của tiền bối, hôm nay người nằm ở chỗ này chắc chắn là hắn.
Mà người nhận triều bái của quan lại, sẽ là phụ hoàng của hắn!
"Phải suy nghĩ thật kỹ, làm sao để báo đáp ý tốt của tiền bối mới được."
Trong lòng Bắc Thần Hằng trầm tư.
Nếu như Lý Vân biết được suy nghĩ của Bắc Thần Hằng, sợ là nằm mơ cũng cười tỉnh.
Bắc Thần Thằng suy nghĩ một lát, sau đó xoay người lại, liếc mắt nhìn đám người trước mặt, lãnh đạm nói:
"Các vị nếu như không có việc gì thì tất cả giải tán đi!"
"Chúng thần xin cáo lui!"

"Chúng ta xin cáo lui!"
. . .
Sau khi đám người đó rời đi.
Sự việc của Thiên Dận Hoàng Triều cũng theo đó mà truyền ra ngoài, cả thế giới nổi lên một trận sóng to gió lớn.
Dù sao, thực lực của một Hoàng triều cũng không kém, vị trí Thần Hoàng vững vàng quá mức thì cũng không nói làm gì, không có quá nhiều người quan tâm, nhưng nếu không còn ổn định như lời đồn, vậy thì có chút thú vị.
Quan trọng hơn là, trong này còn tuôn ra một tin tức động trời!
Mượn Vận Thành Thánh một lần nữa hiện thế sau hơn trăm vạn năm, nó nằm trong tay Bắc Thần Hằng.
Tin tức này làm cho vô số người bắt đầu suy tính.
Môn công pháp này cũng không thuộc về Thiên Dận Hoàng Triều, mà là do Đại Ly Hoàng Triều năm đó sáng tạo. Nếu có thể nắm trong tay một phần, đối với mỗi Thánh Địa mà nói, sẽ là một lần tăng cường thực lực xưa nay chưa từng có.
Trong lúc nhất thời, vô số thế lực đều rục rịch.
…
Trong đại điện Thiên Dận Hoàng Triều, Bắc Thần Hằng lẳng lặng ngồi bắt chéo chân.
Lúc trước, chủ điện đã bị đánh phá, nếu muốn sử dụng thì phải xây dựng lại, sau đó bày trận pháp. Toàn bộ quá trình đó, đoán chừng không có cách nào hoàn công trước một hai năm.
Trong khoảng thời gian này, tạm thời hắn sẽ ở trong một tòa đại điện khác.
Lúc này, hắn đang suy nghĩ giải quyết tốt sự việc. Thần Hoàng đời trước ngã xuống, còn rất nhiều chuyện chưa bàn giao, khó tránh khỏi có vài vài người sẽ nảy sinh tâm tư riêng.
Vì vậy, nhất định hắn phải nhanh chóng xóa bỏ mầm mống, nếu không chậm thì sinh biến.
Đúng lúc hắn đang trầm tư.
Bỗng nhiên, một luồng áp lực từ bốn phương tám hướng vọt tới.
Giữ chặt hắn tại chỗ, mặc cho hắn giãy dụa thế nào cũng không làm được gì.
"Thánh Nhân Vương!"
Trong lòng Bắc Thần Hằng sợ hãi.

Trước đó mình đã được trải nghiệm qua cảm giác này ở phụ hoàng, lúc này hắn lại được trải nghiệm lần nữa, có thể nói là vô cùng kích thích.
"Cỗ hơi thở này…?"
Trong lòng Bắc Thần Hằng run lên, bên trong áp lực này, hắn cảm nhận được một chút hơi thở quen thuộc, đó là hơi thở chỉ có ở công pháp tu luyện của Hoàng tộc Thiên Dận.
Người tới đây chắc là một vị lão tổ của Thiên Dận Hoàng Triều!
Nhận ra điểm này, trong lòng Bắc Thần Hằng thả lỏng một chút.
Hắn không giãy dụa nữa, cố gắng bình tĩnh lại. Việc đã làm xong, nếu vị lão tổ thần bí này muốn hưng sư vấn tội thì đã sớm lộ diện rồi.
Lúc này mới xuất hiện, đoán chừng không phải vì chuyện của phụ hoàng mà đến.
"Không biết lão tổ xuất quan, tử tôn bất hiếu không nghênh đón từ xa, xin lão tổ thứ tội!"
Bắc Thần Hằng cung kính nói.
"Bắc Thần Phong!"
Trong hư không, ba chữ Bắc Thần Phong vang lên từ bốn phương tám hướng, giọng nói to lớn giống như sấm đánh cuồn cuộn, khiến khí huyết người ta không nhịn được sôi trào.
"Hóa ra là Thập Tam Tổ!"
Trong lòng Bắc Thần Hằng căng thẳng. Vị lão tổ này không phải là nhân vật dễ nói chuyện, lúc hắn làm Thần Hoàng, đã nhấc lên không ít cuộc chiến tranh.
Hai chữ Võ Hoàng tuyệt đối xứng với hắn.
"Không biết Thập Tam Tổ, hôm nay đến hoàng cung là có chuyện gì phân phó?"
Bắc Thần Hằng bất động thanh sắc, nhỏ giọng hỏi.
"Giao Mượn Vận Thành Thánh ra, ta đảm bảo vị trí Thần Hoàng của ngươi vạn năm!"
Trong hư không, giọng nói của Bắc Thần Phong truyền đến.
"Ah."
Bắc Thần Hằng nghe được câu này.
Trong lòng cười lạnh, quả là như vậy?
Lúc trong tộc tương tàn, vị lão tổ này không ra mặt, chờ đến khi Mượn Vận Thành Thánh hiện thế, bọn họ lập tức nhảy ra, khó tránh có chút vội vàng rồi.

Dịch: MB
Chương 51. Ngươi Đang Uy Hiếp Lão Phu

"Đang cho rằng ta là đứa trẻ ba tuổi sao?"
Bắc Thần Hằng cười nhạt trong lòng.
Nếu là người bình thường thì đều sẽ hiểu được, cấp trên nói không thể tin, nhất là người làm Thần Hoàng, từ trước đến nay bọn họ đều thực hành có giá trị liền dùng.
Không có giá trị, trực tiếp đá sang một bên.
Ngay cả thân nhân của mình cũng có thể hạ thủ, thế thì còn trông cậy vào lời của bọn họ có tín dự sao?
Thứ duy nhất mình có thể dựa vào bây giờ, chính là Mượn Vận Thành Thánh.
Nếu như mất đi lá bài tẩy này, vậy mình còn có ích lợi gì?
Khí vận sẽ không nhận chủ.
Bất cứ kẻ nào của gia tộc Bắc Thần, chỉ cần nắm trong tay Mượn Vận Thành Thánh thì đều có thể làm được một bước đã biết. Kể từ đó, mình phải làm sao?
Phải biết rằng.
Bản thân mình vừa mới phế bỏ tu vi!
Khi mất đi Mượn Vận Thành Thánh, thiên hạ to lớn, sẽ không có nơi cho mình sống yên ổn!
"Đã để lão tổ thất vọng rồi."
Bắc Thần Hằng không hề đổi sắc, chậm rãi nói: "Mượn Vận Thành Thánh là do một vị tiền bối ban tặng cho vãn bối, có thể giao lại cho lão tổ hay không thì phải cần tiền bối đồng ý mới được."
"Ồ?"
Trong hư không, truyền đến một tiếng ồ nhẹ.
Dường như hơi kinh ngạc đối với lời giải thích này.
Dừng một chút, Bắc Thần Phong tiếp tục lên tiếng: "Tiền bối trong miệng ngươi là ai?"
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu!"

Bắc Thần Hằng thốt ra bốn chữ.
Trong lòng thầm nhủ: "Tiền bối chớ trách, vãn bối cũng không có cách nào khác. Nếu như giao ra Mượn Vận Thành Thánh thì chắc chắn phải chết, mong rằng tiền bối có thể giúp vãn bối một tay."
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu?"
Trong giọng nói của Bắc Thần Phong rõ ràng mang theo vẻ nghi hoặc.
Hắn đang sưu tầm trong trí nhớ, sau một lúc lâu vẫn không có manh mối nào. Ở niên đại của hắn, không có vị cao nhân nào dùng danh hiệu này.
"Ngươi giao Mượn Vận Thành Thánh cho ta, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu bên kia tự có lão phu can thiệp!"
Bắc Thần Phong lên tiếng lần nữa.
"Thứ cho vãn bối không thể làm được! Lâu chủ tiền bối công tham tạo hóa, thực lực cao tuyệt, chỉ cần ngồi một chỗ là có thể quan sát sự thay đổi của vạn giới. Nếu như vãn bối giao Mượn Vận Thành Thánh cho lão tổ. . ."
"Sợ rằng sẽ chọc tiền bối không vui."
Bắc Thần Hằng dừng một chút, tiếp tục nói: "Vãn bối có chết cũng không sao, nhưng nếu như tiền bối giận chó đánh mèo đến Thiên Dận Hoàng Triều, sợ rằng mọi người đều sẽ phải chôn cùng với vãn bối!"
"Ngươi đang uy hiếp lão phu?"
Bắc Thần Phong lạnh lùng nói.
Hắn thành danh từ sớm, thực lực mạnh mẽ khôn cùng, lại đã tu luyện đến Thánh Nhân Vương đỉnh phong, khoảng cách Đại Thánh chỉ còn một bước ngắn, dạng nhân vật này tất nhiên sẽ có ngạo khí.
Thứ hắn không thể chịu nổi nhất chính là bị uy hiếp, người từng làm như thế trước mặt hắn, cỏ trên mộ đều đã cao ba trượng rồi.
"Đây không phải là uy hiếp, vãn bối chỉ trần thuật lại sự thật."
Bắc Thần Hằng lắc đầu, thấp giọng nói: "Nếu lão tổ không tin thì có thể đến thành Đại Hoang một lần, Thiên Cơ Lâu ở bên trong thành Đại Hoang."
Nói xong câu đó.
Trong lòng Bắc Thần Hằng có chút không yên.
Thực lực của tiền bối, chắc hẳn đã vượt qua Thánh Nhân Vương chứ?
Lúc đầu mình không hề nhìn ra chút sâu cạn nào của tiền bối, người có thể làm đến bước này sẽ không phải người bình thường, chắc là Đại Thánh. . .
Hoặc là Chuẩn Đế.
Ừm. . .
Vì thế, dù lão tổ có đi, 99% sẽ không phải đối thủ của tiền bối!

"Ngươi cho rằng ba chữ Thiên Cơ Lâu có thể ép được lão phu?"
Bắc Thần Phong nổi giận.
Khí tức càng thêm nặng nề ba phần, uy áp kinh khủng hạ xuống, tựa như một tòa núi lớn giáng xuống người Bắc Thần Hằng, làm cho xương cốt cả người hắn rung động răng rắc răng rắc.
Dường như sắp bị ma diệt.
Sắc mặt Bắc Thần Hằng bỗng tái nhợt, mồ hôi chảy khắp người, làm ướt cả quần áo.
"Nếu lão tổ không tin thì có thể trực tiếp sưu hồn, Mượn Vận Thành Thánh đang ở trong đầu vãn bối!"
Ánh mắt Bắc Thần Hằng đầy lạnh lùng, trầm giọng nói:
"Lão tổ có thể cược một lần."
"Nhìn thử Thiên Dận Hoàng Triều, có thể kháng trụ được lửa giận của vị tiền bối kia hay không!"
"Tuy nhiên. . ."
"Vãn bối nhắc nhở lão tổ, nếu như cơ nghiệp trăm vạn năm của Thiên Dận Hoàng Triều vì thế mà huỷ diệt, lão tổ khó tránh khỏi trách phạt!"
"Hừ?? ! ! !"
Trong một mảnh không gian hư vô.
Bắc Thần Phong ngồi xếp bằng, hắn nghe thấy những lời này, hai tròng mắt như điện, áo bào không gió mà bay, uy thế kinh khủng lan tràn ra giống như thuỷ triều.
Làm cho hư không xung quanh xuất hiện từng đầu vết nứt!
Dường như sắp diệt thế.
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu sao?"
Bắc Thần Phong hừ lạnh một tiếng, nói: "Lão phu đi tới một lần thì có làm sao! Nếu như sau đó lão phu biết ngươi đang lừa gạt ta, đến lúc đó đừng nói là vị trí Thần Hoàng, ngay cả tính mạng của ngươi lão phu cũng sẽ lấy đi!"
Sau khi nói xong.
Áp lực trên người Bắc Thần Hằng bỗng tiêu tán không còn.
Hắn thở phào nhẹ nhõm, giơ tay lên lau mồ hôi trán. Dù có thế nào, cửa ải này mình dựa vào lá cờ lớn là tiền bối, coi như đã miễn cưỡng vượt qua.
Nhưng không thể nói đã triệt để qua.
Muốn sống sót thì còn phải xem tiền bối có giúp mình hay không.
"Lấy thủ đoạn của tiền bối, chắc có thể tính ra chuyện vãn bối gặp phải chứ?"

Bắc Thần Hằng thầm nghĩ.
Tiền bối không gì không biết, nếu như một vị Thánh Nhân Vương tìm đến, sao hắn lại không biết tiền căn hậu quả chứ?
Nếu như. . . . Chính mình có chút giá trị ở trong lòng tiền bối.
Nói không chừng, tiền bối sẽ tiện tay bảo vệ chính mình.
Nếu như. . . Chính mình không đủ giá trị, cũng có thể tiền bối sẽ chọn khoanh tay đứng nhìn.
Quan trọng là ý nghĩ của tiền bối.
Bất cứ một câu nói nào của hắn, đều có liên quan đến mạng nhỏ của bản thân mình!

Dịch: MB

Chương 52. Là Chỉ Thiên Cơ Lâu Sao?

"Khởi bẩm Thần Hoàng, Trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa cầu kiến!"
Lúc Bắc Thần Hằng đang nghĩ ngợi.
Ở ngoài điện, một tên tướng lĩnh người mặc áo giáp bước nhanh đến, hắn đi đến trước điện, đứng nghiêm cung kính nói.
"Diêu Quang Thánh Địa?"
Bắc Thần Hằng nhíu mày.
Thánh Địa này cũng không phải thế lực tầm thường.
Hiện nay trên cả thế giới, phóng tầm mắt ra ba ngàn châu, ở bề ngoài, chiến lực mạnh nhất của mỗi Thánh Địa là Đại Thánh, nhưng hết lần này đến lần khác lão tổ mạnh nhất của Diêu Quang Thánh Địa lại là Chuẩn Đế!
Đương nhiên, cũng không loại trừ một ít Thánh Địa, không mấy nổi tiếng, cho dù có lão tổ là Chuẩn Đế, cũng giấu giếm không để lộ ra.
Diêu Quang Thánh Địa làm như vậy, có lợi có hại, tai hại là Diêu Quang Thánh Địa quá mạnh, rất nhiều thế lực sẽ ôm thành một đoàn đối kháng với Diêu Quang Thánh Địa, cho dù là thế lực chính đạo cũng sẽ rất kiêng kỵ.
Có lợi là, Diêu Quang Thánh Địa là nơi không ai dám trêu chọc.
Vô luận là thế lực lớn hay nhỏ đều sẽ cho ba phần mặt mũi.
"Trưởng lão của Diêu Quang Thánh Địa tới Thiên Dận Hoàng Triều làm cái gì?"

Bắc Thần Hằng nghĩ mãi không ra.
Chẳng lẽ là đến chúc mừng ta?
Suy nghĩ này vừa xuất hiện đã bị hắn ném ra khỏi đầu, ngày hôm nay mình vừa mới thành Thánh, leo lên ngôi vị Thần Hoàng chỉ mới mấy canh giờ, tốc độ truyền bá có nhanh hơn nữa, cũng không thể truyền tới Diêu Quang Thánh Địa.
Coi như bên trong Hoàng triều của mình có thám tử của Diêu Quang Thánh Địa, bọn họ trở về báo tin tức, đối phương đuổi qua đây cũng phải tốn chút thời gian.
Thời gian này, cũng không phải một ngày là có thể chạy đến.
"Mời hắn vào đi!."
Bắc Thần Hằng đứng dậy, chân nguyên lưu chuyển quanh người, vừa mới đổ mồ hôi đã bị lau sạch, khôi phục uy nghiêm của Thần Hoàng.
Ở ngoài điện, sau khi tướng lĩnh rời đi không bao lâu thì đã dẫn một lão giả tóc hoa râm đi đến.
"Hồng Viễn Sơn của Diêu Quang Thánh Địa, gặp qua Bắc Thần đạo hữu!"
Sau khi Hồng Vẫn Sơn vào điện, ánh mắt cao ngạo, liếc mắt quét qua Bắc Thần Hằng, tùy ý chắp tay, thái độ rất tiêu sái, giống như nơi này là hậu hoa viên nhà mình.
"Hóa ra là Hồng Trưởng lão!"
Giọng nói lạnh băng, không một chút hơi ấm.
Mình đã trở thành Thiên Dận Thần Hoàng, đối phương không gọi là Thần Hoàng thì cũng thôi đi, trái lại còn gọi là đạo hữu, rõ ràng là đang hạ thấp Thiên Dận Hoàng Triều!
Nếu như Thiên Dận Thần Hoàng cùng một cấp bậc với Trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa, thì khi gặp Diêu Quang Thánh Chủ, chẳng phải là tự động thấp hơn nửa vai vế?
Phải biết rằng, những người trong bọn họ đều là người cùng thế hệ, cùng nhau thi đấu trên đài, lúc còn trẻ thì không nhắc đến, đều là thiên kiêu tuổi trẻ, có thể quên đi thân phận.
Nhưng đến bây giờ, vật đổi sao dời, bọn họ đã sớm không còn trẻ, mỗi người không chỉ đại diện cho mình, mà còn đại diện cho thế lực đằng sau!
Mình bị đánh thẳng vào mặt thì đại biểu cho toàn bộ thế lực của mình cũng bị đánh vào mặt!
"Không biết Hồng Trưởng lão vượt nghìn vạn dặm từ Diêu Quang Thánh Địa tới Thiên Dận Hoàng Triều, không biết có chuyện gì?"

Bắc Thần Hằng kiềm chế cơn tức giận trong lồng ngực hỏi.
Thực lực Thiên Dận Hoàng Triều không kém, nhưng so với Diêu Quang Thánh Địa vẫn có chút không bằng, bọn họ có Chuẩn Đế hay không thì khó mà nói trước.
Nhưng chắc chắn một điều là Thiên Dận Hoàng Triều không có Đế binh!
Mà Diêu Quang Thánh Địa thì có!
Chỉ dựa vào điểm này, Thiên Dận Hoàng Triều đã không bằng Diêu Quang Thánh Địa.
Cho nên, mình bị mất hết mặt mũi cũng phải kìm nén lửa giận, tận lực không trêu chọc đối phương.
Không thể chọc vào thì vẫn nên tránh gây chuyện.
"Hồng mỗ tới đây cũng không vì cái gì khác, chỉ vì Mượn Vận Thành Thánh trong tay Bắc Thần đạo hữu mà thôi…"
Hồng Viễn Sơn thẳng thắn nói, hắn quơ tay một cái, trong tay xuất hiện một viên ngọc giản, tiếp tục nói: "Lần này Hồng mỗ mang theo thành ý đến, Diêu Quang Thánh Địa ta sẽ không lấy không đồ của bất kỳ ai."
"Ở đây có một bộ công pháp Thánh Cấp, có thể dùng để trao đổi Mượn Vận Thành Thánh trong tay Bắc Thần đạo hữu."
"Hồng Trưởng lão đang nói đùa sao?"
Bắc Thần Hằng lạnh lùng nói.
Một cái công pháp Thánh Cấp đổi lấy Mượn Vận Thành Thánh?
Thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy?
Trên lý thuyết, công pháp Thánh Cấp nhiều nhất chỉ có thể luyện tới Thánh Cấp, nhưng cuối cùng có thể đi đến bước này hay không thì còn phải xem thiên phú, cơ duyên và ngộ tính của người đó!
Ba thứ này thiếu một thứ cũng không được!
Mà Mượn Vận Thành Thánh thì khác, chỉ cần lĩnh ngộ được Thần Thông, cộng thêm sự hỗ trợ của khí vận, lúc nào cũng có thể tạo ra một hoặc một vài Thánh Nhân!
Hai cái so sánh với cao, bên nào cao bên nào thấp, liếc qua thấy ngay.
Hơn nữa, một cái công pháp Thánh Cấp mà thôi.
Cho dù là Đế Tộc trong truyền thuyết sở hữu Đế Kinh hay Đế Binh, cũng không phải nói xuống dốc là xuống dốc?
Vì vậy, trong mắt Thiên Dận Hoàng Triều, giá trị của Thánh Cấp Công Pháp cũng không lớn. Hơn nữa bọn hắn cũng có, bản thân mình cũng không thiếu.

"Hồng mỗ không nói đùa, hơn nữa uy danh của Diêu Quang Thánh Địa cũng không cho phép Hồng mỗ nói đùa."
Hồng Viễn Sơn lắc đầu, nhìn về phía Bắc Thần Hằng, nhàn nhạt nói: "Cho nên… Bắc Thần đạo hữu dự định đổi hay không đổi?"
"Nếu trẫm nói không đổi, thì sẽ như thế nào?"
Bắc Thần Hằng lạnh nhạt nói.
"Không thể."
Hồng Viễn Sơn như đoán được trước, mỉm cười nói: "Mượn Vận Thành Thánh vô cùng trân quý, bây giờ xuất hiện trong tay Bắc Thần đạo hữu, tin tức này sớm hay muộn cũng sẽ truyền khắp thiên hạ."
"Đến lúc đó, Thánh Địa khắp nơi tạo áp lực, chỉ sợ dựa vào vài người Thiên Dận Hoàng Triều cũng rất khó để kháng cự được áp lực này!"
"Ah!"
Bắc Thần Hằng cười lạnh, nói: "Chuyện này cũng không phiền Diêu Quang Thánh Địa phí tâm, Thiên Dận Hoàng Triều tự có cách ứng phó!"
"Biện pháp ứng phó mà Bắc Thần đạo hữu nhắc đến, là chỉ Thiên Cơ Lâu sao?"
Hồng Viễn Sơn lên tiếng lần nữa, thanh âm cao hơn vài phần, trầm giọng nói: "Bắc Thần đạo hữu cho rằng một Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có thể ngăn cản được Thánh Địa trong thiên hạ liên thủ?"

Dịch: MB

Chương 53. Ngươi Đúng Là Muốn Chết

"Hả?"
Bắc Thần Hằng nhíu mày, hai tay luồn vào tay áo bào và siết chặt, sau đó lại từ từ thả lỏng. Hắn thở dài một hơi, hờ hững nói:
"Xem ra Diêu Quang Thánh Địa đã có chuẩn bị mới đến đây!"
"Đúng lúc đi ngang qua mà thôi."
Hồng trưởng lão mỉm cười.
Câu trả lời này của hắn là sự thật.
Mục tiêu lúc trước của bọn hắn chỉ là cơ duyên mà Đại La kiếm tông phát hiện được mà thôi. Nhưng trên đường lại nghe được sự việc của Thiên Dận

Hoàng Triều, Cửu hoàng tử hiện nay đã tự tay giết chết vị Thần Hoàng đương thời.
Chuyện chỉ có thế thì cũng thôi đi.
Mấu chốt là.
Mượn Vận Thành Thánh đã xuất thế.
Hồng Viễn Sơn thầm so sánh trong lòng, rõ ràng cho thấy Mượn Vận Thành Thánh ngon hơn nên hắn bỏ qua cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn Mạch, lội ngược về Thiên Dận Hoàng Triều.
Trên đường đến Thiên Dận Hoàng Triều, bọn hắn còn tranh thủ thăm dò một ít tin tức.
Lần thăm dò này không có gì đáng kể, Hồng Viễn Sơn lập tức nhận ra điều không hợp lý.
Bất kể là Nhâm Thanh Đồ hay là Dương Khâu, cũng như Bắc Thần Hằng, những người này đều đã từng đến Thiên Cơ Lâu!
Sau khi vào Thiên Cơ Lâu, mỗi người không ít thì nhiều đều xảy ra những sự thay đổi lớn.
Người thay đổi lớn, ví dụ như Nhâm Thanh Đồ trực tiếp thành Thánh!
Kẻ thay đổi nhỏ, như Dương Khâu cũng xảy ra một ít biến động.
Xét từ điểm này có thể thấy được, Thiên Cơ Lâu không đơn giản, ít nhất thì bên trong đang cất giấu một vị kỳ nhân có thể nhìn trộm thiên cơ.
“Ha ha, đúng lúc đi ngang ư?"
Bắc Thần Hằng cười lạnh một tiếng.
Nếu như hắn tin, thì là có quỷ rồi.
"Nếu Hồng trưởng lão đã biết mối quan hệ của trẫm vàThiên Cơ Lâu, chắc cũng hiểu rằng Mượn Vận Thành Thánh sẽ không thể trao đổi với ngươi."
Bắc Thần Hằng ngừng một chút rồi lạnh lùng nói tiếp: " Thần Thông này chính là tiền bối chỉ điểm, không có sự cho phép của ngài, trẫm không thể giao dịch với bất kỳ ai!"
"Không sao cả."
Hồng Viễn Sơn khoát tay áo, không thèm để ý mà đáp: "Mời vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu kia tới đây là được."
"Thể diện của Diêu Quang Thánh Địa đúng là rất lớn, thật sự cho rằng người nào cũng đều có thể mời được sao?"
Bắc Thần Hằng trả lời không mấy vui vẻ.
Hắn thân là Thần Hoàng, nắm trong tay lãnh thổ Thiên Dận Hoàng Triều hơn năm trăm vạn dặm, nhưng cũng không nghĩ mình có thể mời được Lâu

chủ Thiên Cơ Lâu. Một Trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa như ngươi thì có tư cách gì hả?
"Bắc Thần đạo hữu có thể im lặng mà chờ đợi, nghĩ cũng không bao lâu nữa hai vị Thánh Nhân có thể mang Lâu chủ Thiên Cơ Lâu qua đây."
Hồng Viễn Sơn hờ hững nói.
"Gì chứ?"
Bắc Thần Hằng đột ngột đứng dậy, hai tròng mắt nhìn chòng chọc vào Hồng Viễn Sơn, gằn từng chữ: "Ngươi phái người đến Thiên Cơ Lâu rồi hả? Lại còn muốn cho người mang Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đến hoàng thành Thiên Dận?"
"Sao nào?"
Hồng Viễn Sơn khó hiểu, hỏi lại: "Có gì mà không được?"
Chuyện như vậy, hắn không chỉ làm một lần.
Với uy danh Diêu Quang Thánh Địa của bọn họ, phần lớn thời gian đều là để lộ thân phận, sau đó đối phương liền chủ động đi theo, rất ít khi phải sử dụng thủ đoạn cưỡng ép.
Đương nhiên.
Cũng không phải chưa từng sử dụng.
Nhìn chung khắp thiên hạ, ngoại trừ một số cấm khu, Đế Tộc và Thánh Địa cổ xưa, bọn họ đều không chạm nổi. Còn những thế lực khác, Diêu Quang Thánh Địa vẫn tùy ý gây khó dễ.
Một Thiên Cơ Lâu không chút tiếng tăm, hiển nhiên không nằm trong hàng ngũ không được đụng chạm của bọn hắn.
"Bắc Thần đạo hữu không cần nổi giận, chúng ta chỉ mời Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đến một lần thôi, sẽ không gây hại đến tính mạng và cũng không có ý đồ xấu. Chỉ cần hắn ngoan ngoãn nghe lời, Hồng mỗ bảo đảm hắn không chịu chút tổn thất nào!"
"Suy cho cùng. . ."
Hồng Viễn Sơn nhếch khóe miệng, tự tin cười rồi nói tiếp: "Thứ Diêu Quang Thánh Địa muốn chẳng qua chỉ là Mượn Vận Thành Thánh mà thôi!"
Mới đầu.
Bọn hắn muốn cơ duyên thành Thánh của Nhâm Thanh Đồ, nên dẫn theo hai Thánh Nhân sang đây.
Mục đích chính là dựa vào lực chiến của Thánh Nhân xé từng miếng thịt trong tay Đại La Kiếm Tông.

Nhưng mà xét thời điểm hiện tại thì bọn họ đã có sự lựa chọn tốt hơn.
Một Mượn Vận Thành Thánh đã vượt qua mấy cơ duyên thành Thánh rồi.
Dù sao Thánh Nhân luôn có lúc hao kiệt thọ nguyên.
Mà Mượn Vận Thành Thánh lại có thể liên tục không ngừng bồi dưỡng thêm cho Thánh Nhân. Thần Thông này có thể nói là vô giá, nếu như Diêu Quang Thánh Địa nắm chắc trong tay.
Dựa vào khí vận cực kỳ hưng thịnh của Diêu Quang Thánh Địa hiện tại, e rằng có thể tạo nên mấy vị Thánh Nhân ngay tức khắc!
Chúng sẽ trở thành một nguồn lực lượng không thể đo lường!
"Các ngươi đúng là muốn chết!"
Bắc Thần Hằng quát lạnh một tiếng, bước nhanh ra khỏi đại điện, vừa đi vừa nói: " Diêu Quang Thánh Địa muốn tìm đường chết, xin Hồng trưởng lão không nên lôi kéo Thiên Dận Hoàng Triều!"
Hồng Viễn Sơn này đúng là quá lố bịch!
Tự mình đụng đến tiền bối thì cũng thôi đi.
Nhưng ngươi lại muốn bắt tiền bối đến hoàng thành Thiên Dận.
Thế là có ý gì hả?
Sợ Thiên Dận Hoàng Triều quá an bình, dự định mang một tồn tại vô thượng tới đây để Thiên Dận Hoàng Triều náo nhiệt thêm chút à?
"Ừm?"
Hồng Viễn Sơn không hiểu ra sao, hỏi: "Bắc Thần đạo hữu có ý gì?"
Nói xong.
Sắc mặt Hồng Viễn Sơn trầm xuống.
Qua nhiều năm như vậy, còn chưa ai dám nói hắn đang tìm đường chết.
Cái này đã xem như khiêu khích trắng trợn rồi.
"Ý như mặt chữ."
Bắc Thần Hằng lạnh lùng đáp: "Trẫm muốn ra ngoài một chuyến, mời Hồng trưởng lão cứ tự nhiên!!"
Tiếng nói vừa dứt.
Bắc Thần Hằng bước ra một bước, bóng dáng mất hút.
Lần này.
Người của Diêu Quang Thánh Địa muốn gây bất lợi cho tiền bối, mình cần phải lập tức qua đó để kể rõ ràng mọi chuyện.
Bất luận như thế nào, cũng phải bỏ mình và Thiên Dận Hoàng Triều ra ngoài.

Mặc dù tiền bối thần cơ diệu toán, có thể đã biết hết chuyện của ngày hôm nay rồi. Nhưng tiền bối biết là một chuyện, tự hắn có đi giải thích hay không lại là một chuyện khác.
Cho nên, thái độ nhất định phải nghiêm chỉnh!
"Chỉ mong Diêu Quang Thánh Địa, vẫn chưa làm quá tuyệt!"
Bắc Thần Hằng thầm nghĩ bụng.
Lần đầu tiên hắn cảm nhận được áp lực lớn đến thế.
Một bên là Diêu Quang Thánh Địa, một bên là tiền bối, bản thân hắn không dám đụng chạm bên nào.
Nếu như tiền bối bị Diêu Quang Thánh Địa chọc giận, hắn thân là Thiên Dận Thần Hoàng nắm trong tay lãnh thổ ức vạn dặm, thế nhưng lại chẳng có lời cảnh báo nào trước, tất nhiên sẽ khó thoát tội.
Về phương diện khác, nếu Diêu Quang Thánh Địa bị tiền bối trảm sát, trước sau gì Diêu Quang Thánh Địa cũng truy vấn tới, bản thân hắn sẽ khó mà đối chất, dù sao người cũng chết trong lãnh thổ Thiên Dận Hoàng Triều mà.
Thiên Dận Hoàng Triều của hắn, bất luận như thế nào cũng không trốn thoát khỏi liên quan.
"Haizz!"
Bắc Thần Hằng ở giữa không trung, khẽ thở dài.
. . .
Đại điện Thiên Dận Hoàng Triều.
Hồng Viễn Sơn đứng một mình trong điện, nhìn về hướng Bắc Thần Hằng rời đi, con ngươi lạnh dần.
"Hay cho Bắc Thần Hằng, khi phụ hoàng ngươi tại vị cũng không dám đối đãi với Diêu Quang Thánh Địa như thế. Đến lượt ngươi tại vị, lại chẳng thèm để Diêu Quang Thánh Địa vào mắt!"
"Xem ra cần phải gõ một chút!"

Dịch: MB

Chương 54. Đi Xem Thử Vị Kỳ Nhân Này Nào!

Chương trước Chương sau
Thành Đại Hoang.

Trên hư không xuất hiện một lão giả. Hắn có vóc người cường tráng, nét mặt lạnh nhạt, mang theo gợn sóng khiếp người.
"Thiên Cơ Lâu."
Lão giả này chính là Bắc Thần Phong.
Hắn sở hữu thực lực Thánh Nhân Vương, từ Hoàng Triều Thiên Dận chạy tới thành Đại Hoang chỉ mất một khoảng thời gian rất ngắn, nhấc chân lên đã đến nơi rồi.
"Tòa lầu các này. . . hình như có hơi không bình thường. . ."
Bắc Thần Phong cau mày.
Quan sát Thiên Cơ Lâu ở phía dưới, trong lòng hắn trở nên bồn chồn.
Bằng nhãn lực của hắn thế mà không nhìn thấu được một tòa lầu các, rõ ràng Thiên Cơ Lâu gần ngay trước mắt, nhưng lại giống như được bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc.
Sử dụng thần thức dò xét lại chỉ tra ra một vùng hư không.
Chẳng khác nào tòa lầu các này nằm ở một vùng không gian khác vậy.
Đi hay không đi nhỉ?
Lúc này, Bắc Thần Phong bắt đầu lúng túng.
Hình như, Bắc Thần Hằng không hề lừa gạt mình, vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu quả thực bất phàm, ít ra chính hắn cũng không nhìn thấu đối phương sâu cạn thế nào. Nói một cách chính xác thì đến một tòa lầu các cũng không nhìn thấu.
Hắn vẫn chưa thấy chính chủ.
"Hừm?"
Ngay lúc Bắc Thần Phong đang do dự.
Phía cuối chân trời.
Một già một trẻ, hai bóng người cùng nhau đi đến.
Người bên trái có râu tóc bạc phơ, trên người mặc lam bào, khuôn mặt gầy gò, nhưng giữa trán có một luồng ngạo khí không thể che giấu được. Trong ánh mắt lướt nhìn thành trì phía dưới lộ ra vẻ khinh thường.
Người bên phải, bề ngoài không quá hai mươi, nhìn rất trẻ. Trên tay cầm một cây quạt xếp, tác phong nhẹ nhàng, nhưng trong đôi mắt lại hằn lên nét tang thương như đã chứng kiến thương hải tang điền.
"Hai vị Thánh Nhân?"
Trong lòng Bắc Thần Phong khẽ động, cẩn thận quan sát, lập tức hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Hóa ra là dựa vào đan dược cưỡng ép gia tăng tu vi."

"Xem mục tiêu của hai người này có vẻ cũng là Thiên Cơ Lâu, lão phu có thể nhân cơ hội này quan sát thực hư của Thiên Cơ Lâu một phen!"
Bắc Thần Phong đã có chủ ý trong lòng.
Hắn thu hồi toàn bộ khí tức, đáp xuống bên trong thành Đại Hoang. Lúc xuyên qua trận pháp, không hề gây nên bất kỳ động tĩnh nào.
Nói cho cùng thì vẫn chỉ là trận pháp cấp Thánh Chủ, còn kém một ít.
Cho dù là trận pháp Thánh Nhân, cũng chưa chắc có thể ngăn được hắn.
. . .
"Đây chính là Thiên Cơ Lâu sao?"
Trước cửa Thiên Cơ Lâu.
Hai vị Thánh Nhân đứng cạnh nhau, người có bề ngoài tương đối trẻ tuổi mở cây quạt giấy trong tay ra, nhẹ nhàng đong đưa, nhàn nhạt lên tiếng:
"Cũng có chút thú vị đấy! Với thực lực của lão phu cũng không nhìn ra sâu cạn Thiên Cơ Lâu thế nào, chắc đây là một loại trận pháp nào đó. Có thể làm đến mức độ này. . ."
"Vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đó xem ra không chỉ có thể nhìn trộm Thiên Cơ, hẳn còn là một Tông sư trận đạo. Nếu như mang thứ này cho Diêu Quang Thánh Địa thì Thiên Cương Tông chúng ta sẽ có thể nâng cao một bước!"
Bề ngoài của thanh niên này tuy trẻ, nhưng trong lúc nói chuyện lại ra vẻ già dặn, rõ ràng là một vị lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm rồi.
Hai người bọn họ, chính là hai vị Thánh Nhân mà Hồng Viễn Sơn mang tới.
Cũng không phải xuất phát từ Diêu Quang Thánh Địa.
Mà là đến từ Thiên Cương Tông, tông môn phụ thuộc Diêu Quang Thánh Địa.
"Phê m Dương Đoạn Ngũ Hành, Khán Chưởng Trung Nhật Nguyệt.
Thông Cổ Kim Hiểu Lục Hợp, Tàng Tụ Trung Càn Khôn.
Thiên Cơ Khả Trắc!"
Lão giả nhẩm đọc câu đối một lượt, vuốt râu cười bảo: "Sư huynh nói không sai, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này e rằng thật sự có chút tài năng. Có thể tính đến một cơ duyên Thánh Nhân thì cũng thôi đi, còn tính ra vị trí của Mượn Vận Thành Thánh, có thể nói là kinh khủng."
"Hắn để lộ Thiên Cơ quan trọng như vậy, hiện tại đoán chừng cũng đã bị thiên khiển quấn người rồi. Trong thiên hạ này, người có thể giúp hắn một tay, có lẽ chỉ có Diêu Quang Thánh Địa mà thôi."
"Đúng thế."

Người thanh niên gật đầu, hắn gấp quạt lại rồi chỉ vào Thiên Cơ Lâu, nhàn nhạt bảo: "Đi, chúng ta đi xem thử vị kỳ nhân này nào."
Dứt lời.
Hai người một trước một sau, bước vào Thiên Cơ Lâu.
. . .
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân nằm trên ghế dài buồn chán không thôi, trong tay lật một quyển sách, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà.
Nghe được tiếng bước chân.
Hắn quay đầu nhìn sang.
Khoảnh khắc nhìn thấy hai bóng người, hai tấm bảng hệ thống tự động hiện lên trước mắt.
« Danh tính: Trình Vô Cấu. »
« Thực lực: Thánh Nhân Cảnh (ngụy). »
« Thế lực tương ứng: Thiên Cương Tông. »
« Tình trạng hiện nay: Trạng thái đỉnh phong. Hôm nay tới thành Đại Hoang để bắt ký chủ đi Diêu Quang Thánh Địa... »
« Nhấn để xem thêm. . . »
« Danh tính: Thẩm Phong. »
« Thực lực: Thánh Nhân Cảnh (ngụy). »
« Thế lực tương ứng: Thiên Cương Tông. »
« Tình trạng hiện nay: Trạng thái đỉnh phong. Hôm nay tới thành Đại Hoang để bắt ký chủ đi Diêu Quang Thánh Địa.. . »
« Nhấn để xem thêm. . . »
"Hả???"
Lý Vân nhìn phần giới thiệu rồi lập tức ngồi dậy.
Cái quái gì thế?
Đám người Diêu Quang Thánh Địa này có ý gì?
Bản thân hắn hình như chưa từng nghe qua Thánh Địa này, sao đối phương lại phái người tới bắt mình chứ?
Chẳng lẽ.
Là bởi vì, chuyện hắn chỉ điểm Nhâm Thanh Đồ và Bắc Thần Hằng trước đây đã lan truyền?
"Mẹ kiếp. . ."
Lý Vân thầm mắng một tiếng.
Hỏng bét.

Hắn vốn cho rằng sau khi danh tiếng của hắn truyền ra ngoài, nhất định sẽ hấp dẫn người hâm mộ mà đến hỏi các loại tin tức, nhưng không ngờ hắn đã đánh giá thấp lòng người.
Có vài người, không muốn lặn lội vạn dặm xa xôi, vừa phí tiền lại vừa phí sức, còn lãng phí thời gian.
Vì vậy đã dự định trói hắn đi luôn.
"Chắc hẳn, vị này chính là Lâu chủ Thiên Cơ Lâu."
Trình Vô Cấu tiến lên một bước, cử chỉ tao nhã, tác phong nhẹ nhàng, hắn hơi chắp tay, khách khí lên tiếng hỏi.
"Thế nào? Có việc gì?"
Sắc mặt Lý Vân khó coi. Đến Thiên Cơ Lâu, không phải làm ăn buôn bán thì cũng đành, đằng này còn muốn bắt cóc hắn thì làm sao phải niềm nở chào đón?
Không thẳng tay đánh chết đã coi như là cho thể diện rồi.

Dịch: MB

Chương 55. Không Phải Còn Chưa Thành Đế Sao?

"Trong mấy ngày này, danh tiếng của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đã truyền khắp mấy châu, hôm nay gặp mặt mới biết được tiếng đồn không phải giả."
Trình Vô Cấu vẫn duy trì nụ cười, thế nhưng đáy mắt lại lóe lên một tia thâm trầm. Mới vừa rồi bị nghẹn một cái, chẳng ai sẽ có sắc mặt đẹp cả.
Chứ đừng nói đến việc hắn là một Thánh Nhân cao cao tại thượng.
Cho dù là Ngụy Thánh.
Đó cũng là Thánh Nhân!
Mạnh hơn một mảng lớn so với Thánh Chủ!
"Hai sư huynh đệ ta ngưỡng mộ đại danh của Lâu chủ, vì vậy không quản đường xa ức vạn dặm, đến đây bái kiến Lâu chủ một lần."
Trình Vô Cấu thành khẩn nói.
Nếu có người không hiểu tình hình ở chỗ này.
Nói không chừng, thực sự sẽ bị diễn kỹ đầy vẻ chân thành của hắn lừa gạt.
"Thật sao?"

Lý Vân cười như không cười, đôi mắt lạnh nhạt liếc nhìn hai người, sau đó nói: "Sợ rằng không chỉ là bái kiến, còn có ý tưởng cướp người nữa!"
"Ừm?"
Nghe được câu này.
Trình Vô Cấu và Thẩm Phong đều nhíu mày.
Hai người liếc nhau, đồng thời chứng kiến sự nghi hoặc trong mắt đối phương.
Không bao lâu sau.
Hai người trở về hình dáng ban đầu, trong lòng đều rất kinh ngạc. Lâu chủ Thiên Cơ Lâu quả nhiên xứng đáng với hai chữ Thiên Cơ, vừa nhìn đã biết được ý nghĩ trong lòng mình.
Tuy đã bị xem thấu.
Nhưng lúc này hai người tuyệt đối sẽ không thừa nhận.
Trình Vô Cấu cười khan một tiếng, trầm giọng nói: "Lâu chủ nói đùa rồi, Thiên Cương Tông chúng ta thân là tông môn chính đạo, đương nhiên sẽ không làm ra chuyện bỉ ổi như vậy."
"Đúng thế!"
Thẩm Phong cũng lên tiếng phụ họa: "Hai chúng ta đến đây, chẳng qua là muốn mời Lâu chủ đến Diêu Quang Thánh Địa một chuyến mà thôi, cũng mong Lâu chủ không để cho chúng ta phải khó xử."
"Ồ!"
Lý Vân giễu cợt một tiếng.
Đi Diêu Quang Thánh Địa?
Nói đùa sao?
Mặc dù đến giờ mình chưa để lộ quá nhiều Thiên Cơ, nhưng cũng không ít.
Người đáng chết không chết, người không đáng chết đã chết rồi, có thể nói tuyến thời gian của rất nhiều chuyện đã hỗn loạn.
Hiện nay trên người mình không biết đã tích lũy bao nhiêu sức mạnh trời phạt nữa.
Một khi bước ra khỏi cửa Thiên Cơ Lâu, nói không chừng sẽ có ngay một đạo thiên lôi bổ xuống, đó không phải là đang tìm chết sao?
"Lâu chủ có ý gì thế?"
Trình Vô Cấu chau mày, hắn kiềm chế sự tức giận trong lồng ngực, lần thứ hai lên tiếng: "Diêu Quang Thánh Chủ chính là kỳ tài vạn cổ, có phong thái Đại Đế, mấy ngày trước nghe nói về Lâu chủ, vì vậy muốn gặp Lâu chủ một lần."

"Cơ hội cỡ này đúng là vạn năm khó gặp, vô số người muốn gặp Diêu Quang Thánh Chủ mà không được. Chẳng lẽ Lâu chủ muốn để vuột mất cơ hội tốt sao?"
"Diêu Quang Thánh Chủ mà thôi."
Lý Vân bĩu môi, nhàn nhạt nói: "Không phải còn chưa thành Đế sao?"
Thế giới này, người có phong thái thành Đế rất nhiều chứ?
Thế giới kia cũng có một người, đồng dạng có phong thái Đại Đế, cha hắn đều chính mồm thừa nhận. Cuối cùng thì sao?
Còn không phải cũng uổng mạng sao?
Nói như vậy, loại nhân vật được thiết lập bá đạo và rất mạnh giống như Diêu Quang Thánh Chủ này, sẽ là đá đặt chân của nhân vật chính, tuy rằng Lý Vân còn không biết nhân vật chính của thế giới này là ai.
Chờ hắn biết được, chắc chắn sẽ đẩy từ phía sau một cái.
Làm cho Diêu Quang Thánh Chủ biết, cái gì gọi là lòng người hiểm ác!
"Lời này của Lâu chủ, lão phu có thể hiểu thành, đang coi rẻ Diêu Quang Thánh Địa sao?"
Giọng điệu của Trình Vô Cấu lạnh xuống.
Diêu Quang Thánh Địa chính là chỗ dựa vững chắc của Thiên Cương Tông bọn họ. Giờ chỗ dựa vững chắc bị làm nhục, làm tiểu đệ tất nhiên phải xắn tay áo lên, chuẩn bị làm một trận.
Dù có xảy ra chuyện, thì phía sau vẫn có Diêu Quang Thánh Địa bao che.
"Ừm. . ."
Lý Vân trầm ngâm một chút, nói: "Nếu hai người các ngươi hiểu như vậy, dường như cũng không phải là không thể."
"Đã như vậy, thế thì không còn gì để nói."
Trình Vô Cấu mở ra quạt xếp.
Đầu tiên hắn liếc nhìn Thiên Cơ Lâu, trước khi tiến vào hắn phát hiện tòa lầu các này có chút không đúng, rất sợ đây là một tòa sát trận, hoặc là khốn trận,...
Vì vậy vẫn luôn phòng bị, lúc này không nhìn thấy Thiên Cơ Lâu có động tĩnh gì, cho nên trong lòng hắn cũng thả lỏng một hơi.
Trình Vô Cấu xoay người lại, ánh mắt rơi vào trên người Lý Vân, trong mắt hắn đối phương chính là một người bình thường, không hề có chút khí tức tu luyện.
Bỗng nhiên nhìn đến, hắn lại càng hoảng sợ.

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, dường như không phải như thế. Lâu chủ Thiên Cơ Lâu tinh thông thôi diễn Thiên Cơ, tinh lực đều đặt ở đó, tu vi của hắn có thể cao đến mức nào chứ?
Chắc đây chỉ là một thủ đoạn che giấu khí tức tương đối mạnh mà thôi.
Trình Vô Cấu lạnh nhạt nói: "Nếu Lâu chủ không muốn theo chúng ta đi một chuyến, vậy chúng ta chỉ còn cách tự mình ra tay mời Lâu chủ theo chúng ta đi!"
Phía sau có Diêu Quang Thánh Địa, Trình Vô Cấu không hề kinh sợ chút nào.
Dù cho cuối cùng thực lực của vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này vượt qua sự tưởng tượng của đám người mình, là một tôn Thánh Nhân Vương, thậm chí Đại Thánh. Vậy thì thế nào?
Có thể đánh bại hai người mình, nhưng hắn dám giết sao?
Sau lưng mình chính là Diêu Quang Thánh Địa, có một vị Chuẩn Đế và một kiện Đế binh, cùng với một vị Diêu Quang Thánh Chủ rất có khả năng sẽ thành Đế!
Càng là người thông minh, sau khi nghĩ thông suốt lợi hại trong đó, thì sẽ càng sợ ném chuột vỡ đồ.
Nhất là, người có thể nhìn trộm thiên cơ như Lâu chủ Thiên Cơ Lâu.
Hắn chắc chắn hiểu được, đắc tội Diêu Quang Thánh Địa sẽ có kết quả gì.
"Sư đệ ra tay thôi, mời vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này theo chúng ta cùng đi."
Trình Vô Cấu thong thả nói.
Sau khi nói xong.
Không hề có chút động tĩnh nào đáp lại.
"Sư đệ, vì sao còn chưa ra tay?"
Trình Vô Cấu không vui.
Lần thứ hai nói ra, nhưng vẫn không hề nhận được đáp lại.
"Sư đệ??"
Trình Vô Cấu khó hiểu, xoay người lại liếc nhìn Thẩm Phong. Chẳng biết từ lúc nào, sắc mặt Thẩm Phong đã trắng bệch, trên trán hiện đầy mồ hôi rịn, khóe môi run run, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.
Hắn thấy Trình Vô Cấu nhìn đến, ánh mắt đầy vẻ hoảng loạn, sau đó gian nan thốt ra mấy chữ.
"Sư huynh, chúng ta. . . Xong!"

Dịch: MB

Chương 56. Kém Đến Vậy Sao?

"Cái gì xong?"

Trình Vô Cấu khó hiểu.

Đồng thời, trong lòng có chút xem thường.

Trong ngày thường không nhìn ra vị sư đệ này của mình lại nhát gan sợ phiền phức như thế, không phải chỉ là một tên Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thôi sao?

Hai người mình đang làm việc cho Diêu Quang Thánh Địa.

Hắn dám làm gì chúng ta chứ?

Dù hắn là Chuẩn Đế, cũng phải suy nghĩ cẩn thận việc đắc tội với Diêu Quang Thánh Địa.

Nếu như vị Chuẩn Đế kia của Diêu Quang Thánh Địa mang theo Đế binh qua đây, bên trong đồng cấp có ai ngăn cản được?

"Sư huynh, chúng ta. . . Tu vi của chúng ta biến mất rồi!"

Thẩm Phong gian nan nói.

Vừa rồi hắn muốn ra tay, nhưng chợt phát hiện trong kinh mạch của mình rỗng tuếch, chẳng biết từ lúc nào chính mình đã từ một Thánh Nhân cao cao tại thượng, biến thành một người bình thường.

Loại thủ đoạn này, quá không thể tưởng tượng nổi.

Dù có là Đại Đế cũng không thể vô duyên vô cớ làm cho tu vi của một người biến mất!

"Hả?"

Trình Vô Cấu cảm nhận một chút, sắc mặt cũng thay đổi. Hắn bỗng nhiên xoay người, lạnh lùng nói: "Thiên Cơ Lâu. . ."

"Thình thịch!"

Lời còn chưa dứt.

Một luồng áp lực cực lớn hạ xuống, ấn hai người xuống mặt đất, không thể nào nhúc nhích mảy may.

"Dám càn rỡ như thế ở trong Thiên Cơ Lâu, các ngươi là người đầu tiên."

Lý Vân lạnh nhạt nói.

"Đây. . . Là trận pháp gì?"

Trình Vô Cấu kinh hãi nói.

Hắn có thể khẳng định, vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu trước mắt này, từ đầu đến cuối không hề tỏa ra chút khí tức nào. Nhưng nếu muốn áp chế hai người bọn hắn, tất nhiên sẽ phải tỏa ra uy thế của bản thân!
Không dựa vào uy thế vẫn có thể áp chế chính mình, vậy thì chắc chắn là trận pháp thần bí nào đó!
Có thể cướp đoạt tu vi của một người trong vô hình, hơn nữa có thể trấn áp người trong trận. Trận pháp cỡ này đúng là chưa bao giờ nghe thấy, chưa từng nhìn thấy!
"Trận pháp gì cũng không quan trọng."
Lý Vân lắc đầu, mở miệng nói: "Hôm nay Lý mỗ muốn nói cho các ngươi một việc, đồng thời cũng muốn nói cho người trong thiên hạ một việc, Thiên Cơ Lâu không phải là nơi các ngươi có thể giương oai!"
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, ngươi muốn làm gì?"
Trình Vô Cấu kinh hãi.
Trực giác nói cho hắn biết, sắp sửa có chuyện không tốt xảy ra.
Trong chớp nhoáng này.
Tóc gáy của hắn dựng đứng, mồ hôi lạnh rịn ra, trong lòng sinh ra một ý nghĩ đáng sợ. Chẳng lẽ Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này, muốn bắt hai người mình lập uy?
Không thể nào.
Nhất định không phải như vậy.
Sau lưng nhóm người mình chính là Diêu Quang Thánh Địa!
Nhìn khắp thế gian, dù có là Đế Tộc cũng phải cho ba phần tình mọn. Chỉ là một Thiên Cơ Lâu nho nhỏ, dựa vào một mình Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chèo chống, hắn làm sao dám tranh phong với Thánh Địa chứ?
Một người, dù có mạnh mẽ thế nào, trước khi chưa thành Đế, cũng sẽ không dám quá càn rỡ.
Bởi vì không ai biết rõ, bỗng nhiên có một tôn Đại Đế nhảy ra ngoài, thuận tay đập chết chính mình hay không. Nhân vật không hiện thế, cũng không thể nói là không tồn tại!
"Ngươi đoán rất đúng, Lý mỗ đang muốn bắt hai người các ngươi lập uy."
Lý Vân mỉm cười nói.
Cái nụ cười này rơi vào trong mắt hai người, thật sự quá đáng đáng sợ.
Rợn tóc gáy!
Người này.
Ngay cả suy nghĩ của Thánh Nhân cũng có thể nhìn thấu!

"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, ngươi không sợ lửa giận của Diêu Quang Thánh Địa sao?"
Thẩm Phong hít sâu một hơi, nói.
"Hai người chúng ta phụng lệnh Diêu Quang Thánh Chủ đến, nếu hai người chúng ta chết ở đây, nhất định ngươi sẽ không che giấu được, đến lúc đó Trưởng lão của Diêu Quang Thánh Địa hàng lâm."
"Chớ nói một cái Thiên Cơ Lâu nho nhỏ, dù là sinh linh trong phương viên nghìn vạn dặm, cũng sẽ chôn cùng với hai người chúng ta!"
"Hai người các ngươi, thật đúng là đáng buồn."
Lý Vân cười chẳng đáng, nói: "Thân là người của Thiên Cương Tông, lại vác chiêu bài Diêu Quang Thánh Địa! Làm sao, tông môn của các ngươi kém đến vậy à?"
"Ngươi. . . !"
Sắc mặt Thẩm Phong tối đen.
Chuyện này, đâm chọt nỗi đau của bọn họ.
Thiên Cương Tông của mình đúng là không lấy ra được, chênh lệch quá xa so với bất cứ một Thánh Địa nào. Nếu không dựa vào Diêu Quang Thánh Địa, bọn họ sẽ không là gì ở trong Tu Luyện Giới.
Bất kỳ một Thánh Địa nào cũng có thể thuận tay diệt bọn hắn.
Không chỉ có như vậy.
Tu vi của hai người mình cũng dựa vào đan dược Diêu Quang Thánh Địa ban cho, mới miễn cưỡng trở thành Ngụy Thánh, mạnh hơn Thánh Chủ một chút, kém hơn Thánh Nhân một đoạn.
Hơn nữa, bởi vì tác dụng phụ của đan dược, cả đời này đã đoạn tuyệt khả năng tiến thêm một bước.
Cuộc đời đã vô vọng làm hai người càng thêm kiên định, ôm chặt bắp đùi Diêu Quang Thánh Địa.
"Như đã nói qua, hai người các ngươi chỉ là người ngoài, không cần cho rằng chính mình rất có sức nặng ở Diêu Quang Thánh Địa."
Lý Vân nâng tay vẫy nhẹ, sau đó nói:
"Vãng sinh đi thôi."
"Không. . . !"
Trình Vô Cấu nói, trong miệng chỉ kịp thốt ra một chữ, lời kế tiếp đã không nói ra được.
Từ nơi sâu xa, phảng phất có quy tắc gia thân, kéo tính mạng từ trong thân thể hắn ra ngoài.

Bịch một tiếng.
Hai bộ thi thể ngã xuống đất, đã không có bất cứ khí tức sinh mệnh nào.
"Xem ra mỗi cái thế giới, đều có một số người không biết sống chết."
Lý Vân lẩm bẩm một câu, sau đó lấy nhẫn trữ vật của hai người, thần thức đảo qua, bên trong là từng tòa linh thạch chồng chất như núi, cộng thêm các loại thiên tài địa bảo, nhất thời làm cho sắc mặt hắn trở nên rạng rỡ.
Quả nhiên.
Giết người cướp của, mới là con đường làm giàu nhanh nhất!
Hai người này tuy không phải Thánh Nhân chân chính, nhưng tài sản cũng không phải một số Thánh Chủ có thể so sánh được.
Chỉ là linh thạch cực phẩm đã chất thành hai tòa núi nhỏ, tính toán sơ qua,...
Ít nhất... Có đến mấy chục triệu viên!
"Hệ thống, đổi hết tất cả tài nguyên này thành điểm Thiên Cơ!"
Lý Vân nói.
Trong đầu vang lên một tiếng đinh giòn vang.
Ước chừng mười bảy vạn điểm Thiên Cơ nhập sổ, cộng thêm năm vạn điểm để dành được trước đó, lúc này hắn đã có tầm hai mươi ba vạn điểm Thiên Cơ!

Dịch: MB

Chương 57. Tiền Bối Đã Bảo Vệ Ta?

Lượng lớn điểm thiên cơ được ghi vào.
Tâm trạng Lý Vân rất vui vẻ, hắn nhìn thi thể của hai tên Ngụy Thánh đang nằm trên đất rồi vung tay tống ra ngoài Thiên Cơ Lâu.
Đồng thời.
Hắn thúc giục trận pháp thành Đại Hoang ném thẳng ra ngoài thành.
Kể từ bây giờ.
Chắc sẽ không có kẻ nào còn dám tới gây hấn với Thiên Cơ Lâu nữa đâu.
Lý Vân thầm nghĩ bụng.
Đối tượng lập uy của hắn chính là Diêu Quang Thánh Địa, ăn quả hồng trực tiếp chọn quả cứng rắn, thế lực có nội tình không bằng Diêu Quang Thánh Địa, sau này nếu muốn hành động sẽ phải suy nghĩ kỹ.

Ít nhiều gì cũng phải cân nhắc một chút.
. . .
Ngoài thành.
“Bịch bịch”
Hai xác chết từ trên trời rơi xuống đất, thổi tung cả cát bụi.
Bắc Thần Phong từ hư không đi xuống, bước tới phía trước hai xác chết, cẩn trọng đưa mắt quan sát. Đồng tử của hắn co rụt, lẩm bẩm: "Hai tên này, nhìn quần áo bên ngoài hình như là người của Thiên Cương Tông. . ."
Hắn biết Thiên Cương Tông.
Đã thần phục Diêu Quang Thánh Địa từ lâu.
Thế lực của tông môn này không mạnh, nhưng dựa lưng vào Diêu Quang Thánh Địa, cũng coi như có vài phần tiếng tăm cỏn con ở Tu Luyện Giới.
Người của bọn hắn hành tẩu bên ngoài, tuy sẽ không nhận được sự trọng đãi, nhưng người bình thường cũng không muốn đụng chạm đến.
Chọc phải Thiên Cương Tông thì không tính làm gì, nhưng nếu dính líu đến Diêu Quang Thánh Địa, vậy thì phiền toái rồi.
"Cái chết có chút kỳ quái."
Bắc Thần Phong cúi đầu quan sát tỉ mỉ, càng nhìn càng thấy không ổn. Hai người này chết quá “không hợp lẽ thường”, khắp người không có lấy một vết thương.
Nếu không phải đã mất đi khí tức sinh mệnh, hắn suýt chút nữa nghĩ lầm rằng hai người đang ngủ mà thôi.
Phải biết rằng.
Hai người tu luyện giao thủ, kẻ bại trận có thể giữ được thi thể trọn vẹn là không tệ rồi. Đằng này trên người không hề có một vết thương, giống như đang nằm mơ vậy.
Bên thua bị đánh cho nát như phấn, Bắc Thần Phong cũng chẳng ngạc nhiên.
Nhưng tình cảnh này đã nằm ngoài sự hiểu biết của hắn.
"Rút hồn đoạt phách?"
Bắc Thần Phong nói tiếp.
Về điểm này.
Dường như cũng không giống lắm, bị rút hồn phách thì trên người nhất định sẽ có gợn sóng thần thông lưu lại. Nhưng hai người này đến chân nguyên đều chưa thôi động, nói gì là một chút khí tức còn sót lại.
Giống như trong một tích tắc đã nhanh chóng ngã xuống.

Không hề có chút sức phản kháng nào!
"Không một tiếng động xử lý hai vị Ngụy Thánh, mà còn chẳng hề lưu chút vết tích. Nếu như đem xác chết ném ra vào bên ngoài mấy ngàn vạn dặm, e rằng Diêu Quang Thánh Địa cũng không thể truy xét nổi!"
Bắc Thần Phong trầm giọng phân tích.
Loại phương pháp này, tự hắn cho rằng bản thân cũng không làm được.
Mặc dù mình có thể giết chết hai người mà không tốn chút sức lực, nhưng muốn không để lại vết tích thì gần như không có khả năng. Mà chỉ cần có chút vết tích thì Diêu Quang Thánh Địa có thể dựa vào đó mà nhanh chóng truy đến đây.
Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều người không muốn chạm Thiên Cương Tông.
"Nếu vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đó đã có năng lực như thế, lại không đưa thi thể đến bên ngoài ngàn vạn dặm, còn cố tình để gần thành Đại Hoang. Hành động này. . ."
Nói tới đây.
Bắc Thần Phong thầm rùng mình
Sau đó cũng hít vào một hơi lạnh.
Hắn cảm thấy, bản thân dường như đã đoán được suy nghĩ trong lòng của vị Lâu chủ kia!
Lập uy!
Đây là đang với lập uy với Diêu Quang Thánh Địa!
Mục đích rất rõ ràng, chính là nói cho bọn họ biết, người là do ta giết, ta ở nơi này chờ các ngươi, có gan thì tới!
"Một người, có gan khiêu khích Thánh Địa, khí phách này. . ."
Bắc Thần Phong kinh sợ.
Trực giác nhắc nhở hắn, Thiên Cơ Lâu còn cường đại hơn hắn nghĩ.
Chỉ bằng thực lực dám khiêu khích Diêu Quang Thánh Địa này, đã để hắn không dám tưởng tượng. Phải biết rằng Diêu Quang Thánh Địa còn có Chuẩn Đế, có Đế Binh nữa đó!
Bình thường, ngay cả Đế Tộc cũng không dám chọi cứng với Diêu Quang Thánh Địa.
Về phần Thiên Dận Hoàng Triều bọn hắn, nếu nói không chút khách khí thì chỉ là một đệ đệ ở trước mặt Diêu Quang Thánh Địa.
Tuy mặt ngoài cùng cấp bậc với Thánh Địa, nhưng thực lực và nội tình, vẫn có chênh lệch rất lớn.

"Đoán chừng không bao lâu nữa, Diêu Quang Thánh Địa sẽ biết chuyện hôm nay, đến lúc đó thế nào cũng sẽ có Thánh Nhân chạy tới. Thành Đại Hoang này không thể giữ được nữa rồi. . ."
Trong lòng Bắc Thần Phong cảm thấy nặng nề.
Hắn nhanh chóng xoay người rời đi, nơi này có chút kinh khủng.
Cả hai bên, hắn đều không thể dây vào, vẫn nên nhanh chóng lượn đi thôi.
Ngộ nhỡ sau khi người của Diêu Quang Thánh Địa đến đây, hoài nghi Thiên Dận Hoàng Triều bọn hắn cùng một phe với Thiên Cơ Lâu thì phải làm sao?
Hắn không đến còn có thể giả vờ không biết.
Nhưng bản thân ở ngay hiện trường, còn giả vờ không biết nữa, vậy thì quá không nói nổi.
Bắc Thần Phong giơ tay lau sạch toàn bộ khí tức của mình còn lưu lại, sau đó phóng lên cao bay về hướng Thiên Dận Hoàng Triều.
Trước mắt, Mượn Vận Thành Thánh gì đó đều không quan trọng bằng cái mạng nhỏ.
Dẫu sao.
Bất kể nói thế nào.
Mượn Vận Thành Thánh đã rơi vào tay Thiên Dận Hoàng Triều.
Chỉ là không phải ở trong tay hắn, mà ở trong tay vãn bối của hắn mà thôi.
Nói chung, cũng không đến nỗi.
Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Bắc Thần Phong buồn phiền, ngay từ đầu sao hắn lại không nghĩ được điều này cơ chứ?
"Vù!"
Một đạo lưu quang xẹt qua phía chân trời.
Bắc Thần Phong chân trước mới vừa đi.
Bắc Thần Hằng đã về tới, hắn nhìn chân trời phía xa xôi, như có điều suy nghĩ, miệng không dám chắc nói: "Người biến mất vừa rồi lẽ nào là Thập Tam Tổ?"
Tốc độ của đối phương quá nhanh.
Nhanh đến mức khiến hắn không phản ứng kịp, vừa mới nhận ra một chút ít khí tức thì đối phương đã biến mất tăm.
Một lúc sau.
Đã không còn cảm nhận được khí tức nữa.
"Với thực lực của Thập Tam Tổ, hẳn có thể nhìn thấy ta, nhưng hắn vẫn không dừng lại. Chẳng lẽ. . .?? ! !"

Nghĩ tới đây.
Đôi mắt Bắc Thần Hằng sáng lên.
Chẳng lẽ, tiền bối đã bảo vệ hắn?
Nhất định là thế rồi!
Phóng mắt nhìn toàn bộ Thiên Dận Hoàng Triều, ngoại trừ tiền bối còn có ai có được loại quyết đoán này. Bức lui một vị Thánh Nhân Vương, tự tay bảo vệ cái mạng nhỏ của mình?
"Xem ra, phải đi vào cảm tạ tiền bối mới được!"
Bắc Thần Hằng nói.

Dịch: MB

Chương 58. Không Thể Tính Như Vậy

Cùng lúc đó, bên ngoài ức vạn dặm.

Thiên Cương Tông.

Trong một tòa đại điện, hai tiếng xoạt xoạt giòn giã vang lên. Cũng trong lúc đó, hai cái ngọc bài xuất hiện đầy vết nứt, ánh sáng bên trong ảm đạm, chứng tỏ chủ nhân của ngọc bài đã chết hẳn.

"Ừm?"

Trong đại điện, một người đàn ông mặc trường bào nghe thấy âm thanh này, thần sắc khẽ động, nhìn về hướng âm thanh truyền đến, trong miệng lẩm bẩm: "Có người ra tay với đệ tử Thiên Cương Tông ta sao? Thật là to gan… Lão tổ!!!"

Lời nói còn chưa dứt.

Sắc mặt người này thay đổi hẳn. Hắn đứng dậy, nhanh chóng chạy đến một vách tường, ngẩng đầu nhìn lại.

Vẻ mặt hoảng sợ!

Chỉ thấy hai cái ngọc bài trên cùng đã hoàn toàn mất đi ánh sáng, mặt trên chi chít những vết nứt, dường như chỉ đụng nhẹ thôi cũng sẽ nát bấy.

"Nguy rồi!"

"Lão tổ vẫn lạc!"

"Lúc trước lão tổ nhận lệnh của Diêu Quang Thánh Địa tiến về Thiên Dận Hoàng Triều, muốn tranh đoạt cơ duyên Bách Đoạn Sơn Mạch. Chẳng lẽ…"

Sắc mặt người đàn ông kinh hoàng, trầm giọng nói: "Là Thiên Dận Hoàng Triều hay Đại La Kiếm Tông ra tay?"

Trước mắt dường như cũng chỉ có hai thế lực này mới có gan ra tay sát hại hai vị lão tổ của Thiên Cương Tông!

"Không được, nhất định phải lập tức thông báo chuyện này cho Diêu Quang Thánh Địa!"

Người đàn ông thầm nghĩ.

Theo lý mà nói, khi xảy ra chuyện như thế, hắn phải thông báo cho Chưởng giáo trước. Nhưng Chưởng giáo của Thiên Cương Tông mới chỉ là Thánh Chủ đỉnh phong, thông báo cho hắn cũng chẳng giúp ích được gì.

Hắn cũng không thể dẫn dắt Thiên Cương Tông đi báo thù cho lão tổ.
Chỉ có Diêu Quang Thánh Địa mới mang lại hy vọng cho Thiên Cương Tông bọn họ.
Còn với Chưởng giáo, chút nữa thông báo cũng không sao.
Nghĩ tới đây, người đàn ông không chút do dự, trong tay xuất hiện một viên ngọc giản để truyền tin, sau khi viết một bức thư liền đem nó truyền ra ngoài.
…
Diêu Quang Thánh Địa.
Thần phong mọc lên san sát như rừng, tường vân trôi nổi, tiên khí mờ mịt, từng tòa cung điện hùng vĩ lúc ẩn lúc hiện ở trong mây mù, có vô số khí tức cường đại lộ ra.
Ở trung tâm Diêu Quang Thánh Địa, có một tòa cung điện trên trời cổ xưa, nằm giữa nhân gian, ở trong có ngàn vạn khí tượng.
Một người đàn ông với gương mặt mơ hồ, khoác tử bào, dáng người cao lớn đứng chắp tay trong đại điện, thần quang lượn lờ quanh người hắn, âm thanh tế tự và thiền xướng cùng vang lên, trấn áp thiên địa.
Chỉ một tia khí tức hắn để lộ ra cũng có thể áp đảo chư thiên, phong thái tuyệt thế, giống như một vị thần linh cổ đại trước khi khai thiên.
Tu vi kinh khủng không biết đã đến trình độ nào rồi.
"Lâm Minh cầu kiến Thánh Chủ!"
Lúc này, một giọng nói nặng nề vang bên từ ngoài điện.
"Mời Lâm Trưởng lão vào."
Diêu Quang Thánh Chủ mở miệng, giọng nói ôn hòa nho nhã, khiến người ta nghe như gió xuân ấm áp, không kiềm chế được sinh ra mấy phần hảo cảm với hắn.
"Vâng."
Ngoài điện, Lâm Minh cung kính nói, nhấc chân đi vào trong đại điện.
"Lâm Trưởng lão không ở trên thần phong tu hành, sao hôm nay rảnh rỗi đến đại điện Chưởng giáo của ta vậy?"
Diệu Quang Thánh Chủ chậm rãi nói, trong giọng nói mang theo vài phần khó hiểu.
"Không giấu gì Thánh Chủ, Lâm mỗ vừa mới nhận được tin tức, hai vị Thái Thượng Trưởng Lão của Thiên Cương Tông… chết rồi!"
Lâm Minh hít sâu, trầm giọng nói.
"Hả?"

Diêu Quang Thánh Chủ vô cùng kinh ngạc, cả người đứng im bất động. Sau đó hắn khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Hơn ngàn năm nay, Thiên Cương Tông dựa vào uy danh của Diêu Quang Thánh Địa chúng ta làm không chút chuyện ác, bị người ta truy sát cũng không có gì lạ."
Tất cả chuyện này giống như đã được hắn dự đoán từ trước.
Đối với cái chết của hai vị lão tổ Thiên Cương Tông, hắn cũng không thấy bất ngờ chút nào.
"Nhưng…"
Lâm Minh muốn nói lại thôi.
"Lâm Trưởng lão có lời gì muốn nói thì cứ nói, đừng ngại."
Diêu Quang Thánh Chủ lên tiếng.
"Nhưng mà, hai vị Trưởng lão của Thiên Cương Tông chết ở Thiên Dận Hoàng Triều. Hơn nữa, sở dĩ bọn họ chết là vì đi đến Bách Đoạn Sơn Mạch, giúp Diêu Quang Thánh Địa tranh đoạt cơ duyên ở đó."
Lâm Minh nói nhanh.
"Ồ?"
Nghe lời này, Diêu Quang Thánh Chủ xoay người lại, thần quang che phủ gương mặt, làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng ở dưới lớp thần quang đó, hắn nhếch miệng cười, hài hước nói.
"Nếu là vì Diêu Quang Thánh Địa ta mà chết, vậy chuyện này không thể tính như vậy."
Diêu Quang Thánh Chủ tiến lên hai bước, hỏi: "Có tra rõ là kẻ nào đứng đằng sau? Thiên Dận Hoàng Triều? Đại La Kiếm Tông?"
Chuyện ở Bách Đoạn Sơn Mạch hắn có nghe nói qua, nhưng chưa từng can thiệp quá mức. Dù sao cũng chỉ là một cơ duyên Thánh Nhân mà thôi, giao cho người phía dưới đi làm là được.
Uy danh của Diêu Quang Thánh Địa còn ở đó, mấy Thánh địa khác chắc phải biết làm như thế nào.
"Dường như không phải…"
Lâm Minh ngừng một chút, cứng nhắc nói.
"Chẳng lẽ còn có ẩn tình?"
Diêu Quang Thánh Chủ tò mò.
Theo những gì hắn biết, gần Bách Đoạn Sơn Mạch chỉ có Thiên Dận Hoàng Triều và Đại La Kiếm Tông. Ừm… Còn có Xích Viêm Thánh Địa.
Nghĩ đến đây, Diêu Quang Thánh Chủ tiếp tục nói: "Vậy là Xích Viêm Thánh Địa?"

"Cũng không phải."
Lâm Minh lắc đầu, ngữ khí mang theo một chút không chắc chắn: "Hình như là một thế lực tên Thiên Cơ Lâu ra tay, tình hình cụ thể Lâm mỗ cũng không biết. Lâm mỗ cũng chỉ biết được từ tin tức mà Hồng Trưởng lão vừa truyền về."
"Thiên Cơ Lâu?"
Diêu Quang Thánh Chủ nhíu mày.
Đó là thế lực nào?
Chưa từng nghe qua!
Chẳng lẽ là một thế lực mới quật khởi?
"Không giấu gì Thánh Chủ, theo tin tức mà Hồng Trưởng lão truyền về, hắn hoài nghi cơ duyên thành Thánh ở Bách Đoạn Sơn Mạch xuất phát từ trong tay Lâu chủ Thiên Cơ Lâu."
"Hơn nữa…"
"Chuyện gì nữa? Nói!"
Diêu Quang Thánh Chủ trầm giọng nói.
"Hơn nữa, Mượn Vận Thành Thánh hiện thế ở Thiên Dận Hoàng Triều, Hồng Trưởng lão nghe được từ miệng của Thần Hoàng, rằng Thần Thông này cũng lưu truyền từ miệng của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu."
"Thiên Cơ Lâu này, có chút thú vị."
Diêu Quang Thánh Chủ nhướng mày, trong đôi mắt hiện lên vẻ nghiền ngẫm. Từ một cơ duyên thành Thánh cho đến Mượn Vận Thành Thánh hiện thế, bây giờ lại có thêm cái tên Thiên Cơ Lâu.
Dường như hắn đã đoán được ý nghĩa tồn tại của Thiên Cơ Lâu.
"Nghĩ đến vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu kia cũng là một người thú vị, hạng nhân vật này, nếu có thể đưa đến Diêu Quang Thánh Địa, nói không chừng có thể mang đến lợi ích cực lớn."

Dịch: MB

Chương 59. Nhất Định Cũng Có Thể Che Giấu Thiên Cơ

Chương trước Chương sau
"E rằng khiến Thánh Chủ thất vọng rồi."

Lâm Minh cười khổ một tiếng, chậm rãi nói: " Hai vị Trưởng lão Thiên Cương Tông, mục đích đến Thiên Cơ Lâu chính là mời đối phương tới Diêu Quang Thánh Địa làm khách."
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu không cảm kích thì cũng đành, đằng này còn ra tay giết chết hai vị Trưởng lão."
"Còn có chuyện này sao?"
Nghe kể đến đây, Diêu Quang Thánh Chủ nhướng mày, trong miệng lẩm bẩm: "Một kẻ am hiểu thôi diễn thiên cơ lại có thực lực cao như vậy, thú vị!"
Thế giới này.
Bất luận là am hiểu thôi diễn thiên cơ, hay là giỏi luyện đan luyện khí, hầu như đều có một điểm chung, đó chính là thực lực bình thường không mạnh, bởi vì phần lớn tâm tư của bọn họ sẽ không hoàn toàn đặt vào việc tu luyện. Mặc dù thực lực của những người này thấp kém, nhưng cũng không có ai cả gan khinh thường.
Trước mắt, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu am hiểu thôi diễn thiên cơ thì cũng được rồi, lại còn sở hữu tu vi vượt qua cả Thánh Nhân, khá đáng sợ.
Bởi vì, người như vậy có thể suy tính ra quá nhiều thứ!
"Lâm Trưởng lão, phiền ngươi đến phía sau núi một chuyến mời Lãnh Sư thúc xuất sơn. Bảo hắn đi Thiên Cơ Lâu một chuyến, xem thử có thể mang Lâu chủ Thiên Cơ Lâu về đây hay không."
Diêu Quang Thánh Chủ ung dung tự phụ, thanh âm ôn hòa, nói tiếp: "Nếu như không đưa về được. . ."
"Thì thẳng tay sưu hồn, mang ký ức của hắn về đây!"
"Sưu hồn??"
Lâm Minh sửng sốt, trong con ngươi chợt run.
Giết người cùng lắm là đầu chạm đất, thế nhưng sưu hồn thì có hơi quá rồi. Chính đạo có loại thủ đoạn này, nhưng có rất ít người dùng, cho dù có dùng cũng là ngấm ngầm lén lút mà thôi.
Sẽ không quang minh chính đại như Diêu Quang Thánh Chủ, nói ra một cách trắng trợn thế vẫn là thiểu số.
"Lâm trưởng lão không thắc mắc phương pháp thôi diễn thiên cơ của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu sao? Vả lại. . . Hắn có thể nói ra một cơ duyên thành Thánh, tìm ra nơi Mượn Vận Thành Thánh, trong đầu ắt có bí mật quan trọng hơn nữa."

Diêu Quang Thánh Chủ than vãn thở dài, giọng nói trầm thấp vang lên:
"Bổn tọa cũng chỉ suy nghĩ cho Diêu Quang Thánh Địa. Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đã không muốn gia nhập vào Diêu Quang Thánh Địa, chúng ta chỉ đành đào tạo một Lâu chủ Thiên Cơ Lâu khác!"
"Chỉ khi đạt được phương pháp tu luyện của hắn thì chúng ta mới có thể hiểu hắn suy diễn thiên cơ như thế nào!"
"Quan trọng hơn là, trong tay hắn có thể cũng có Mượn Vận Thành Thánh!"
Nói đến Mượn Vận Thành Thánh.
Ánh mắt Lâm Minh sáng lên.
Thần thông này cực kỳ quý giá, mạnh như Diêu Quang Thánh Địa cũng luôn thèm thuồng. Đáng tiếc là Hồng Viễn Sơn đại diện cho Diêu Quang Thánh Địa đi trao đổi với Thiên Dận Thần Hoàng, cuối cùng lại bị từ chối.
Thực lực Thiên Dận Hoàng Triều không kém, lúc này bọn hắn không mượn cớ mà trực tiếp bức ép Thiên Dận Hoàng Triều sẽ khó tránh khỏi việc "danh bất chính ngôn bất thuận", càng có khả năng dẫn đến lòng căm thù của mấy Thánh Địa khác.
Lỡ như hoàn toàn ngược lại, Diêu Quang Thánh Địa khó tránh tổn hao uy danh nhiều.
Hiện giờ có một cơ hội tốt hơn xuất hiện, liền làm cho Lâm Minh cũng xao động.
Thiên Cơ Lâu cũng chẳng phải là Thánh Địa nào khác, trong mắt Diêu Quang Thánh Địa thì đây chính là một quả hồng mềm, giết cả hai Ngụy Thánh thì có thể làm gì?
Trong mắt Diêu Quang Thánh Địa, căn bản không đáng nhắc tới!
Lâm Minh suy xét một lúc rồi gật đầu, nói:
"Lâm mỗ đi làm ngay."
Nói rồi.
Hắn định quay người rời đi.
"Lâm Trưởng lão chờ một chút."
Diêu Quang Thánh Chủ lên tiếng gọi.
"Thánh Chủ, còn gì phân phó?"
Lâm Minh dừng bước, sắc mặt khó hiểu hỏi.
"Sau đó ngươi lấy một viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan mang đến Thiên Cương Tông. Bọn họ tổn thất cả hai Thánh Nhân, tổn thương nguyên khí nặng nề, viên đan dược này sẽ cho bọn họ cơ hội hồi phục thực lực."
Diêu Quang Thánh Chủ nói.

"Cái này. . ."
Lâm Minh cau mày, liếc nhìn Thánh Chủ, hắn thấp giọng hỏi: "Thánh Chủ, thế có phải quá quý giá rồi không?"
Thiên Địa Tạo Hóa Đan không giống với Ngụy Thánh Đan, đan dược này thật sự có thể khiến người ta thành Thánh, dĩ nhiên không phải trăm phần trăm, mà là gia tăng tỷ lệ thành Thánh lên một ít mà thôi.
Nhưng cho dù thế, cũng cực kỳ quý giá.
Linh thảo luyện chế loại đan dược này toàn là cấp Thánh, chu kỳ sinh trưởng thấp nhất cũng là mấy nghìn năm, thành phần chủ yếu thì lâu đến vạn năm.
Hao phí tâm huyết vạn năm trồng ra được linh thảo, nhưng lại chưa chắc lúc nào luyện cũng thành đan dược, khả năng thất bại ở bước trung gian là cực lớn.
Mười lô đan dược, chưa chắc có được một lò luyện thành.
Ừ thì coi như đã luyện thành.
Một lò đan dược, cũng cùng lắm có hai đến ba viên mà thôi, nội bộ Diêu Quang Thánh Địa bọn hắn chưa đủ chia thì làm sao có dư thừa mà đưa cho người ngoài?
Điều làm hắn không nghĩ tới là.
Hôm nay, Thánh Chủ lại muốn lấy một viên đưa cho Thiên Cương Tông.
Theo Lâm Minh thì có phần không đáng. Đúng là Thiên Cương Tông đã tổn thương nguyên khí nặng nề, tặng bọn họ mấy viên Ngụy Thánh Đan là được rồi, không đến mức phải dốc hết vốn liếng.
"Tông chủ Thiên Cang Tông đã bước vào Thánh Chủ đỉnh phong gần nghìn năm, một viên đan dược này vừa lúc có thể giải được khẩn cấp của hắn. Chỉ khi để cho bọn họ thường xuyên thu được một số lợi ích, thì mới có thể càng thêm trung thành làm việc thay Diêu Quang Thánh Địa, không phải sao?"
Diêu Quang Thánh Chủ mỉm cười nói.
Một viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan, nói thật hắn cũng đau lòng, nhưng hiện giờ hắn không bày tỏ một lần thì không thể nào nói được, dù sao Thiên Cương Tông vì Diêu Quang Thánh Địa mà tổn thất hai vị Thánh Nhân.
"Lâm mỗ hiểu rồi."
Lâm Minh gật đầu, không nói gì thêm.
Hắn hơi chắp tay, sau đó xoay người rời đi.
. . .

Diêu Quang Thánh Chủ nhìn bóng dáng Lâm Minh xa dần, tự lẩm bẩm: "Mượn Vận Thành Thánh. . ."
Hắn khẽ chậc lưỡi một tiếng: "Đáng tiếc, vô dụng với ta rồi!"
"Có điều, phương pháp nhìn trộm thiên cơ cũng có chút công dụng, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có khả năng nhìn trộm thiên cơ, nhất định cũng có thể che giấu thiên cơ. . . . ."
Tiếng nói vừa dứt.
Khí tức trên người hắn liền biến đổi.
Rõ ràng là khí tức của Thánh Nhân!

Dịch: MB

Chương 60. Điều Tra Ngẫu Nhiên

Chương trước Chương sau

Thiên Cơ Lâu.
Liễu Thành Tuyết đưa tay chống cằm, trên gương mặt thanh tú đầy vẻ u sầu. Nàng nhìn Lý Vân, rầu rĩ nói: "Tiền bối, ngài vừa mới giết hai Thánh Nhân của Thiên Cương Tông, sợ rằng Diêu Quang Thánh Địa sẽ không bỏ qua chuyện này đâu."
"Lai lịch Diêu Quang Thánh Địa cường đại, vô số năm trước còn từng ra một vị Đại Đế, hiện nay vẫn có Chuẩn Đế tọa trấn, người bình thường căn bản không trêu nổi bọn hắn. . ."
"Dĩ nhiên."
Liễu Thành Tuyết chuyển đề tài, nói tiếp: “Với thực lực của tiền bối, đương nhiên sẽ không e ngại Diêu Quang Thánh Địa. Nhưng nếu về lâu dài, có người tới cửa quấy rầy thì tiền bối khó tránh khỏi phiền phức."
"Không bằng. . ."
Đôi mắt sáng ngời của Liễu Thành Tuyết chuyển động, nét mặt u sầu biến mất, hồ hởi nói: "Tiền bối chuyển đến Đại La Kiếm Tông thì sao?"
"Nếu như tiền bối đồng ý đến Đại La Kiếm Tông, sư phụ ta nhất định sẽ giúp tiền bối chọn một chỗ phong thủy bảo địa tốt nhất, còn có thể giúp ngài ngăn chặn đám đạo chính Diêu Quang Thánh Địa!"
"Câu nói cuối cùng của ngươi, mới là trọng điểm chứ gì?"
Lý Vân liếc nhìn Liễu Thành Tuyết.
Không cần nhìn tâm tư của nàng, chỉ nghe lời nàng nói cũng đã đoán ra nàng đang nghĩ cái gì.

"Quả nhiên mọi thứ đều không gạt được tiền bối."
Liễu Thành Tuyết dí dỏm nháy mắt một cái.
Trong khoảng thời gian này.
Nàng và Lý Vân cũng xem như quen thuộc một chút, không còn câu nệ như trước kia.
"Nếu như ta có thể dọn đi thì đã đi từ lâu rồi, hà tất phải chờ tới bây giờ?"
Lý Vân cười rồi trả lời.
Thiên Cơ Lâu cái gì cũng tốt, chỉ là không thể chuyển địa điểm. Nếu thật sự có thể chuyển chỗ, nhảy thẳng xuống trước sơn môn Diêu Quang Thánh Địa, chẳng phải quá tuyệt rồi ư?
Ra khỏi Diêu Quang Thánh Địa, chính là Thiên Cơ Lâu.
Trực tiếp chặn cửa.
Tuyệt đối có thể khiến cho Diêu Quang Thánh Chủ dục tiên dục tử.
"Chẳng lẽ. . ."
Trong lòng Liễu Thành Tuyết chợt động, nhận ra vài điểm không hợp lý, nàng thử thăm dò: "Sau này ở đây sẽ có bảo vật gì xuất thế à?"
Một nơi thâm sơn cùng cốc như thành Đại Hoang, Liễu Thành Tuyết thực sự không nghĩ ra vì sao tiền bối phải chờ đợi ở chỗ này.
Ngoại trừ có trọng bảo xuất thế.
Nàng không nghĩ ra khả năng thứ hai.
"Dưới chân ngươi chính là một tòa trọng bảo."
Lý Vân cười.
"Dưới chân?"
Liễu Thành Tuyết nghe vậy, cúi đầu nhìn nhưng lại không phát hiện chỗ nào bất thường.
Sau khi ngẫm nghĩ.
Nàng bỗng tỉnh ngộ, hóa ra tiền bối dùng Thiên Cơ Lâu che đậy địa điểm trọng bảo sắp sửa xuất thế, nếu như thế thì quả thật là "gần quan được ban lộc" rồi.
Sau này trọng bảo xuất hiện, không có ai có thể hớt tay trên của tiền bối.
Nhìn thoáng qua suy nghĩ của Liễu Thành Tuyết.
Lý Vân cũng cạn lời.
Trong mắt ngươi, Thiên Cơ Lâu không được coi là trọng bảo à?
Lý Vân cười không thèm để ý, mở bảng hệ thống lần nữa, nghĩ thầm:
"Hệ thống, điều tra Diêu Quang Thánh Địa!"

Mấy câu nói vừa rồi của Liễu Thành Tuyết mặc dù không đáng tin nhưng có phần đúng, đó chính là Diêu Quang Thánh Địa sẽ không chịu để yên. Căn cứ vào thiết luật của thế giới Huyền Huyễn, đánh nhỏ chắc chắn già sẽ đến.
Tiếp theo đó.
Phỏng chừng chính là Diêu Quang Thánh Địa sắp phát động kế hoạch lớn. Để phòng ngừa tai họa có thể xuất hiện, Lý Vân quyết định xem con át chủ bài của Diêu Quang Thánh Địa. Biết được thực lực của bọn chúng, bước kế tiếp chính là "bắt đúng bệnh, hốt đúng thuốc".
« Keng, điều tra Diêu Quang Thánh Địa có hai lựa chọn, mời ký chủ xác nhận. »
« Điều tra toàn diện: Cần 210 vạn điểm thiên cơ. »
« Điều tra ngẫu nhiên: Cần 20 vạn điểm thiên cơ. »
« Gợi ý hữu nghị, điều tra toàn diện có thể thu được tất cả thông tin về Thái Thượng Trưởng lão, Trưởng lão, đệ tử, công pháp, Đế Binh,..v.v.. của Diêu Quang Thánh Địa »
« Điều tra ngẫu nhiên, chỉ có thể hiển thị ba tầng thông tin của Diêu Quang Thánh Địa. »
"Vãi. . ."
Sắc mặt Lý Vân biến đổi.
Mẹ nó, đắt quá rồi đấy!.
Điều tra toàn diện 200 vạn điểm thiên cơ, điều tra ngẫu nhiên cũng cần 20 vạn điểm thiên cơ. Trên người hắn cũng chỉ hơn 20 vạn điểm thiên cơ mà thôi, tra Diêu Quang Thánh Địa một hồi chính hắn trở nên nghèo rớt mồng tơi.
Nghĩ đến Diêu Quang Thánh Địa có Đế Binh, còn có Đế Kinh, Lý Vân bình thường trở lại.
Điều tra mộ Đại Đế còn mất mấy trăm vạn điểm thiên cơ, tra một Thánh Địa mất nhiều như vậy, có vẻ cũng rất hợp tình hợp lý.
"Xem ra phải đổi một cái thôi."
Lý Vân đưa tay vuốt cằm, sau một hồi suy xét, hắn nói thầm:
"Hệ thống, còn điều tra Thiên Cương Tông thì sao?"
Trước mắt không tra nổi Diêu Quang Thánh Địa, thế giải quyết tay sai trước có vẻ không thành vấn đề!.
Một Tông môn nhỏ như Thiên Cương Tông, chắc cũng không tốn bao nhiêu điểm thiên cơ nhỉ.

« Keng, điều tra Thiên Cương Tông có hai lựa chọn, mời ký chủ xác nhận. »
« Điều tra toàn diện: Cần 10 vạn điểm thiên cơ. »
« Điều tra ngẫu nhiên: Cần 1 vạn điểm thiên cơ. »
"Hình như, cũng không rẻ."
Lý Vân chép miệng.
Điều tra một Tông môn nhỏ tổn hao cỡ này, đã sắp tương đương với một cơ duyên Thánh Nhân rồi, điều tra toàn diện thì càng vượt ra không ít.
"Điều tra ngẫu nhiên trước đã."
Lý Vân nói thầm.
« Keng, điều tra thành công. »
« Thiên Cương Tông. »
« Thánh Nhân Vương: Không. »
« Thánh Nhân: Không. »
« Cấp Thánh Chủ: 9 người. »
« Cấp Thiên Tượng: 183 người. »
. . .
« Trận pháp Tông môn: Thiên Cang Phục Ma Trận (nhấn để xem cụ thể) »
. . .
« Thông tin bổ sung: Diêu Quang Thánh Địa phái Trưởng lão Lâm Minh mang theo một viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan (nhấn để xem giới thiệu đan dược) đến cho Thiên Cương Tông. Dự tính ba ngày sau đến, mười ba ngày sau Thiên Cương Tông sẽ có thêm một vị Thánh Nhân mới! »
« Nhấn xem thêm. . . »
"Đúng là mơ hồ."
Lý Vân nhổ nước bọt.
Chín người cấp Thánh Chủ, chín người này là ai cũng không nói, công pháp tu luyện là gì cũng không nhắc đến.
Ngược lại thì thông tin bổ sung cuối cùng làm mắt hắn sáng lên.
Nếu như.
Hắn có thể cướp lấy, có vẻ cùng không thua thiệt gì!

Dịch: MB

Chương 61. Còn Chưa Xuất Hiện?

Thiên Địa Tạo Hóa Đan.
Chỉ nghe tên thôi cũng biết không phải là phàm phẩm.
Loại đan dược này, không ai nghi ngờ nhiều.
Càng không cần phải nói, sau khi ăn liền có thể thành Thánh.
"Chọn người còn phải suy nghĩ cẩn thận. . ."
Lý Vân có phần lo âu.
Tuy giá trị Thiên Địa Tạo Hóa Đan đáng quý, nhưng là không phải ai cũng có gan đi lấy. Bản thân hắn thì không đi được rồi, phải tìm người đi thôi.
Người này, trước hết thực lực phải mạnh.
Dù sao trong Thiên Cương Tông, cũng có chín nhân vật cấp Thánh Chủ.
Thứ hai, người này còn phải sở hữu bối cảnh cứng rắn. Nếu không có bối cảnh, có đưa tin tức cho thì hắn cũng không có lá gan đó. Đoạt đan dược thì đơn giản, nhưng đắc tội Diêu Quang Thánh Địa mới là phiền toái lớn.
Sơ sẩy một cái, rất khả năng chết mất xác.
Trong lúc Lý Vân đang suy ngẫm.
Bắc Thần Hằng đã đến trước cửa, cao giọng gọi: "Vãn bối Bắc Thần Hằng, cầu kiến tiền bối!"
"Ừm?"
Mắt Lý Vân sáng lên.
Sau đó lại lập tức ảm đạm xuống, Bắc Thần Hằng có vẻ cũng không được.
Thực lực của hắn là dựa vào Mượn Vận Thành Thánh mới tăng lên, tựa như hoa trong gương trăng trong nước, ra khỏi cảnh nội Thiên Dận Hoàng Triều liền trở thành người bình thường. Bảo hắn đi đoạt đan dược, có đi được hay không cũng là một vấn đề.
"Vào đi."
Lý Vân nói.
"Tiền bối!"
Bắc Thần Hằng đùng đùng xông tới, vừa mới bước vào đại sảnh liền khom người hành lễ: "Vãn bối đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối, lần này nếu không có tiền bối thì sợ rằng tại hạ đã không giữ nổi mạng sống."
"Hả. . ."
Sắc mặt Lý Vân nghệch ra.
Hắn không hiểu lắm, Bắc Thần Hằng đang làm cái gì.
Mở bảng thông tin của đối phương rồi xem lướt qua, lúc này Lý Vân mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Không ngờ lúc bản thân không biết, lại có

một vị Thánh Nhân Vương đã đi dạo một vòng trên bầu trời thành Đại Hoang.
"Việc cỏn con mà thôi, không đáng nhắc đến."
Lý Vân điềm tĩnh khoát tay áo và nói: "Hôm nay ngươi tới thật đúng lúc, ta đang có việc muốn hỏi ngươi."
Thực lực của Thiên Dận Hoàng Triều, nói thật thì không tính là kém.
Lý Vân dự định xem thử, liệu Bắc Thần Hằng có can đảm đối chọi với Diêu Quang Thánh Địa để mua thông tin về Thiên Địa Tạo Hóa Đan hay không.
Chắc sẽ không từ chối đâu nhỉ. . .
Tốt xấu gì cũng có thể bồi dưỡng một vị Thánh Nhân!
Vẫn là Thánh Nhân hàng thật giá thật!
Với gốc gác của Thiên Dận Hoàng Triều, phỏng chừng không quá khó để lấy ra vài tồn tại của cấp Thánh Chủ đỉnh phong,.
"Tiền bối có chuyện gì xin cứ việc phân phó, dù cho vãn bối đánh đổi tính mệnh, cũng nhất định sẽ hoàn thành cho tiền bối!"
Giọng điệu của Bắc Thần Hằng âm vang hữu lực.
"Không cần đánh đổi tính mệnh."
Lý Vân nở nụ cười, hắn liếc nhìn bảng hệ thống, biết lời này của Bắc Thần Hằng hoàn toàn phát ra từ đáy lòng, điều này khiến hắn có chút dễ chịu.
"Chuyện này có thể nói là một chuyện tốt đối với Thiên Dận Hoàng Triều các ngươi. . ."
"Ồ?"
Trong lòng Bắc Thần Hằng xao động, tò mò hỏi: "Xin hỏi tiền bối, chuyện. . ."
Lời còn chưa dứt.
Bỗng nhiên.
Một tiếng "Oanh" vang lên, tựa như một cơn bão kinh thiên phủ xuống, mang theo uy áp cường đại, bao phủ toàn bộ thành Đại Hoang ở bên trong.
Hàng loạt ngôi nhà biến thành đống đổ nát trong tích tắc.
Mặt đất sụp lún, đá vỡ như mưa.
Từng khe nứt to lớn lan rộng khắp bốn phương tám hướng, dường như muốn tan rã.
Vô số người ngã trong vũng máu thống khổ kêu rên.
Phía trên thành Đại Hoang.
Một trận pháp cấp Thánh Chủ dâng lên, nhưng vẫn không thấm vào đâu.
Thánh uy bàng bạc len lỏi mọi ngõ ngách như ánh mặt trời soi chiếu từng

góc khuất.
Vào lúc này, ai nấy đều rất lo lắng, cảm nhận được tiếng gọi của cái chết. Luồng khí tức nặng trĩu mà kiềm chế kia, căn bản không là thứ mà người bình thường có thể chống cự.
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, còn chưa xuất hiện sao?"
Trên vòm trời.
Một thân hình cao lớn long hành hổ bộ đi tới, toàn thân mặc chiến y lạnh như băng, lập lòe ánh sáng kim loại. Giáp trụ được đúc từ thần kim, chính là cấp Thánh!
"Hả?"
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân nhướng mày. Tuy hắn ở trong Thiên Cơ Lâu không cảm nhận được bất kỳ khí tức gì, nhưng có thể xuyên thấu qua khung cửa nhìn thấy cảnh tượng diệt thế ở bên ngoài.
Người của Diêu Quang Thánh Địa đến rồi à?
Đến nhanh lắm!
Hậu chiêu của bên mình còn đang chuẩn bị, phía đối phương đã tới rồi.
"Là Đại Na Di Phù!"
Sắc mặt Bắc Thần Hằng trầm xuống, lạnh giọng lên tiếng.
Đây là một loại phù triện, bình thường đều dùng để chạy thoát thân, bởi vì một khi loại phù triện này được sử dụng, người dùng sẽ lập tức được dịch chuyển đến bên ngoài mấy ngàn vạn dặm!
Dùng để chạy thoát khỏi sát trận hoặc là chạy trốn truy sát thì không còn gì bằng.
Nhưng không ngờ, Diêu Quang Thánh Địa lại hào khí đến mức này, dùng hẳn Đại Na Di Phù để tới đây.
Nếu không, với khoảng cách từ Thiên Dận Hoàng Triều đến Diêu Quang Thánh Địa, cho dù là Thánh Nhân cũng phải bay một khoảng thời gian, căn bản không thể nào nhanh được!
"Tiền bối không cần ra tay, người này giao cho vãn bối là được!"
Bắc Thần Hằng trầm giọng nói.
Lúc trước.
Vẫn luôn suy tư làm thế nào để xoát cảm giác tồn tại trước mặt tiền bối, không ngờ cơ hội đã tới nhanh như vậy!
Đôi mắt Bắc Thần Hằng lạnh lẽo, sải bước đi ra ngoài.

Diêu Quang Thánh Địa ở phương khác hống hách ra sao hắn không xen vào, thế nhưng tại Thiên Dận Hoàng Triều thì hắn thực sự phải xen vào. Không phải vì thể diện của Thiên Dận Hoàng Triều, mà là vì tiền bối trong Thiên Cơ Lâu!
Lý Vân: ". . ."
Hình như ta chưa nói rằng ta sẽ ra tay mà. . .
Coi như ta ra tay thì có vẻ cũng không đánh lại đối phương.
. . . .
Trên trời thành Đại Hoang.
Bắc Thần Hằng bay lên cao.
"Lãnh Thiên Thu!"
"Diêu Quang Thánh Địa các ngươi đã vượt giới hạn!"
"Nơi đây chính là cảnh nội Thiên Dận Hoàng Triều, vẫn chưa tới lượt Diêu Quang Thánh Địa các ngươi giương oai!"
Ngữ khí của Bắc Thần Hằng lãnh đạm, bước đi trên không trung như giẫm trên đất bằng. Hắn tiến đến độ cao vạn trượng đứng đối mặt với người đàn ông mặc áo giáp kia, Thánh uy trên người bốc lên ngùn ngụt, xuyên thẳng bầu trời.

Dịch: MB

Chương 62. Tiền Bối Là Người Ngươi Có Thể Quấy Rầy Sao?

"Ngươi là người nơi nào?"
Ánh mắt Lãnh Thiên Thu lạnh lẽo, không chút hơi ấm.
"Thiên Dận Thần Hoàng, Bắc Thần Hằng.”
Bắc Thần Hằng nhàn nhạt nói một câu.
"Ồ?"
Sắc mặt Lãnh Thiên Thu không hề thay đổi, lạnh nhạt nói: "Lão gia hỏa Bắc Thần Ung chết rồi sao? Nếu như lão phu đoán không nhầm thì ngươi là con của hắn! Một tiểu bối dựa vào Mượn Vận Thành Thánh mưu lợi thành Thánh, cũng có thể chiếm đoạt ngôi vị Thần Hoàng?"
"Thiên Dận Hoàng Triều hết người rồi sao?"

Lời này vừa ra, Bắc Thần Hằng vốn đang muốn xoát cảm giác tồn tại trước mặt tiền bối, đã bị chọc giận
Đây không phải là đánh vào mặt hắn, mà là chà xát mặt mũi của toàn bộ của Thiên Dận Hoàng Triều xuống đất, sau đó đạp lên vô số lần.
"Với lời nói này của ngươi, cho dù hôm nay bản hoàng giết ngươi ở đây, cũng là hợp tình hợp lý!"
Áo bào Bắc Thần Hằng bay phần phật, khí tức trên người tăng mạnh, đạt đến Thánh Nhân trung kỳ, một luồng thánh uy áp bách thiên địa, làm cho hư không cũng bắt đầu vặn vẹo.
"Làm bộ làm tịch."
Lãnh Thiên Thu cười khinh thường. Hắn liếc mắt nhìn Bắc Thần Hằng, không để tâm đến đối phương mà đặt tâm tư sang thành Đại Hoang, lên tiếng.
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, còn muốn bổn tọa mời ngươi đi ra sao?"
Nói xong, Lãnh Thiên Thu đi nhanh đến Thiên Cơ Lâu.
Phía dưới, thấy hành động của Lãnh Thiên Thu, Lý Vân vui mừng nhướng mày, còn có chuyện tốt cỡ này?
Lãnh Thiên Thu này, có vẻ như muốn tìm đường chết?
Chờ hắn vào Thiên Cơ Lâu, muốn đập dẹp hay bóp tròn, còn không phải xem ý mình à?
"Tiền bối là người ngươi có thể quấy rầy sao?"
Lúc này Bắc Thần Hằng gầm lên một tiếng, hỗn độn khí dâng trào trong lòng bàn tay, giống như hóa thành một thế giới thu nhỏ, to lớn mà nặng nề, trấn áp về phía Lãnh Thiên Thu.
Lý Vân: ". . ."
Giờ phút này, hắn không biết nên nói Bắc Thần Hằng có mắt nhìn hay không có mắt nhìn nữa.
"Ừm?"
Nghe được giọng nói.
Lãnh Thiên Thu quay đầu nhìn sang, lập tức phát hiện Bắc Thần Hằng đang trấn áp tới.
"Muốn chết!"
Ánh mắt Lãnh Thiên Thu như điện, tóc bay tứ tung, hắn vung quyền đánh tới, tựa như hóa thành một tòa núi cao, nghiền ép hư không, va chạm với Bắc Thần Hằng.
"Ầm ầm!"

Tiếng vang ầm ầm truyền đến từ trong không trung.
Mắt thường cũng có thể thấy được dư âm hình tròn lan tràn về bốn phương tám hướng, chỗ dư âm đi qua, núi cao vỡ nát, đất đá sụp đổ, tất cả dần hóa thành bụi phấn.
"Nơi đây chính là biên giới của Thiên Dận Hoàng Triều, dám đối địch với lão phu, hôm nay Thiên Dận Hoàng Triều chắc chắn phải đổi Thần Hoàng!"
Lãnh Thiên Thu buông thả không gò bó, giọng nói vang vọng như trống thần của Thiên Đình, chấn động đến mức thập phương đổ nát, đất đai lún xuống. Hắn giống như một tôn thần ma đứng trên vòm trời.
Tinh khí thần cuộn trào mãnh liệt như thần hải, che khuất cả thiên địa.
Mượn Vận Thần Thánh đúng là thần kỳ thật, nhưng khuyết điểm cũng quá lớn, khuyết điểm này không phải ai cũng biết, nhưng hầu như cao tầng của Thánh Địa đều hiểu rõ trong lòng, chứ đừng nói là người như Lãnh Thiên Thu.
Hắn dựa vào thực lực của bản thân để thành Thánh, ở sâu trong lòng rất ghét nhất loại người mưu lợi để thành Thánh này.
"Cuồng vọng!"
Bắc Thần Hằng hét lớn, long khí hoàng đạo trên người bùng lên, khí vận tám phương hội tụ, khí tức trên người tăng cao, ước chừng đạt đến Thánh Nhân đỉnh phong!
Thực lực này đã đủ khiến cho vô số người biến sắc.
Nhưng Lãnh Thiên Thu vẫn không sợ!
Bởi vì, thời gian Bắc Thần Hằng có được Mượn Vận Thành Thánh quá ngắn, lại không có Thánh Binh, đồng thời việc Thánh Cảnh giao thủ như thế nào cũng chưa nắm rõ.
Đối phương có thể phát huy tám phần mười thực lực đã không tệ rồi.
Người như thế, không có bất kỳ uy hiếp nào đối với hắn.
Quan trọng hơn là, Diêu Quang Thánh Chủ biết rõ Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có thể giết chết Thánh Nhân nhưng vẫn để hắn tới, chính là vì biết hắn có thực lực vô địch trong Thánh Cảnh!
Một Bắc Thần Hằng mà thôi, không ngăn được hắn!
"Hôm nay để lão phu cho ngươi hiểu rõ, ngươi và Thánh Nhân chân chính chênh lệch lớn bao nhiêu!"
"Bang!"
Bầu trời khẽ vang lên một tiếng.

Từ trên trời giáng xuống một đạo tia chớp màu đỏ, vạch ra một mảnh huyết quang chói mắt, lúc rơi vào trong tay Lãnh Thiên Thu liền phát ra tiếng leng keng.
Đây là một thanh Thánh Binh đỉnh cấp, đỏ thẫm như máu, bên trên có một đầu Cầu Long quấn quanh, phun ra nuốt vào một mũi giáo đỏ tươi, làm người ta chấn động cả hồn phách!
"Giết!"
Lãnh Thiên Thu quát nhẹ.
Hóa thành một đạo ánh sáng đâm thủng bầu trời.
Sau lưng hiện dị tượng, giống như có một thế giới, bên trong đó máu chảy thành sông, thây chất thành núi, không biết bao nhiêu người chết mới có thể tạo ra cảnh tượng bậc này.
"Ầm ầm!"
Hai người va vào nhau lần nữa.
Lần này, hai người mới chỉ va chạm đã lập tức quyết liệt, trong lúc giơ tay nhấc chân liền làm thiên địa vỡ nát, hư không nứt nẻ. Trong vòng ngàn dặm bên ngoài thành Đại Hoang cứ thế bị hai người đánh thành một mảnh hoang mạc!
Thời gian trôi qua.
Sau nửa ngày, Lãnh Thiên Thu đã chiếm thế thượng phong, sắc mặt hắn cực kỳ tự tin, mỗi một chiêu thức đều cực kỳ nhuần nhuyễn.
Cây giáo trong tay giống như cột chống trời, làm bầu trời sụp đổ!
Trái ngược, Bắc Thần Hằng lại vô cùng chật vật.
Lần đầu giao thủ với Thánh Nhân, hắn đã ăn thiệt thòi rất lớn.
"Một chiêu này đủ cho ngươi vãng sinh!"
Lãnh Thiên Thu trầm giọng nói.
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang lớn, cây giáo đỏ sẫm thông thiên triệt địa, khiến cả hư không đều nhiễm lên một lớp ánh sáng màu đỏ, mọi thứ trong thiên địa đều biến mất.
Chỉ có một cây giáo, trở thành vạn cổ duy nhất!
"Oanh!"
Cây giáo giáng xuống, nghiền nát từng tấc không gian, làm nó vỡ thành vô số mảnh giống như mặt kính. Loại áp lực này khiến cho người ta hít thở không thông, ngay cả Bắc Thần Hằng cũng rất khó chịu.
Một chiêu này.

Hắn biết rõ mình rất khó tiếp nhận được.
Cho dù tiếp nhận, có lẽ cũng bị thương nặng, không đủ sức tiếp tục xuất chiến.
Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc.
"Bang! Bang!"
Hai tiếng kiếm reo vọng hư không.
Hai đạo kiếm quang kinh diễm thế gian lướt qua đường chân trời, đi sau mà đến trước, giống như hai dải ngân hàng bao trùm đến từ một nơi khác.
"Ầm ầm!"
Cây giáo chấn động mạnh.
Lãnh Thiên Thu bị văng ra xa mấy ngàn dặm, cây giáo trong tay hắn không ngừng rung động, máu tươi chảy xuôi theo lòng bàn tay, khí tức trên người không ngừng phập phồng.
Hắn cố gắng ổn định cơ thể, ngoái đầu nhìn về phía hư không, trong miệng chật vật phun ra bốn chữ.
"Đại La Kiếm Tông!!!"

Dịch: MB

Chương 63. Một Tay Diệu Kỳ!

Chương trước Chương sau

“Lãnh đạo hữu, đã lâu không gặp.”
Một giọng nói trong trẻo vang lên trong không trung.
Hai lão giả tiên phong đạo cốt mặc áo trắng đứng trên không, vai sóng vai, áo bào bay phần phật, cả hai đều ăn mặc cùng một kiểu, lưng đeo trường kiếm, kiếm ý lượn lờ quanh thân, vẻ bất phàm lộ rõ.
“Đoạn Vô Ưu! Đoạn Vô Lự!”
Lãnh Thiên Thu hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Đại La Kiếm Tông các ngươi cũng muốn ngăn cản ta?”
“Không phải!”
Đoan Vô Lự tiến lên một bước, ánh mắt liếc qua Thiên Cơ Lâu, phát hiện bên Thiên Cơ Lâu không có bất kỳ động tĩnh gì mới thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói:
“Chúng ta tới cứu ngươi.”
Sự tồn tại của vị trong Thiên Cơ Lâu kia, nếu như quả thật giống với lời nói của Nhâm Thanh Đồ, vậy thì hành động của hai người đúng là có thể nói

đang cứu Lãnh Thiên Thu.
“Cứu ta?”
“Ha ha!”
Lãnh Thiên Thu cười lạnh một tiếng, lí do thoái thác này, hắn không hề tin một chút nào.
Một kiếm hợp lực vừa rồi của hai vị Thánh Nhân kiếm đạo vô cùng khủng bố, nếu không phải thực lực bản thân mạnh mẽ, thì qua một kiếm đó, chỉ sợ hắn đã bỏ mình!
Vừa xuất thủ đã ra sát chiêu, còn nói là cứu hắn, không thấy ngượng à?
“Không sai.”
Đoạn Vô Lự vẫn mỉm cười như trước, hơi gật đầu.
“Lí do thoái thác này cũng quá mức giả dối rồi đấy, chẳng lẽ các ngươi không biết, sau một kiếm vừa xong, hai vị đã trở thành kẻ địch của Diêu Quang Thánh Địa rồi sao?”
Sắc mặt Lãnh Thiên Thu lạnh lùng, toàn thân sát ý lượn quanh.
“Đại La Kiếm Tông sẽ không trở thành kẻ địch với Diệu Quang Thánh Địa, nhưng nếu người nào đối địch với Thiên Cơ Lâu, thì chính là kẻ địch của toàn bộ Đại La Kiếm Tông!”
Đoạn Vô Lự không hề khách khí.
Từ lúc Đại La Kiếm Tông được lập ra đến nay, bọn họ chưa từng run sợ trước ai, dù cho bây giờ lão tổ tọa hóa, nhưng những đệ tử hậu bối như bọn hắn sẽ không đánh rơi uy danh của Đại La Kiếm Tông.
Nhất là vào thời khắc quan trọng này.
Một khi rụt rè thì sẽ bị người khác phát hiện ra đầu mối.
“Được! Được! Được!”
“Đại La Kiếm Tông, rất có khí phách!”
Lãnh Thiên Thu giận quá hóa cười, trầm giọng nói:
“Chuyện hôm nay Diêu Quang Thánh Địa nhớ kỹ, sau này sẽ thanh toán đủ với tất cả các ngươi.”
Ánh mắt hắn đảo qua gương mặt của ba người, cuối cùng dừng lại ở Thiên Cơ Lâu bên dưới.
Ba vị Thánh Nhân đứng trước mặt hắn.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu phía dưới đã từng xóa sổ hai vị Ngụy Thánh, thực lực ít nhất... cũng phải từ Thánh Nhân trở lên. Nói cách khác, kẻ địch mà mình phải đối mặt... cũng có tới bốn vị Thánh Nhân.

Lãnh Thiên Thu dù cuồng ngạo, cũng không cho rằng mình lấy một địch bốn còn có thể chiến thắng.
Chứ đừng nói là trong đó còn có hai vị kiếm tu.
Lãnh Thiên Thu quăng lại một lời hung ác, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi. Một kiếm vừa rồi khiến hắn bị thương không nhẹ, không bằng trước tiên tìm một chỗ dưỡng thương thật tốt đã, sau này lại nói tiếp.
...
"Cuối cùng vẫn chạy à."
Lý Vân nhìn lên bầu trời, có chút thất vọng lắc lắc đầu.
Nếu như vừa rồi Bắc Thần Hằng không ngăn cản, bây giờ nói không chừng hắn đã bóp chết Lãnh Thiên Thu rồi.
"Haizz."
Lý Vân thở dài, thì thào nói: "Chuyện này nên gọi là gì đây?"
"Tiền bối..."
Một tiếng nói lớn vang lên từ sau lưng.
Sắc mặt Bắc Thần Hằng trắng bệch, đi từ bên ngoài vào, vẻ mặt có chút gượng gạo.
Vốn định bộc lộ tài năng trước mặt tiền bối, kết quả tính sai mất rồi, Lãnh Thiên Thu quá mạnh, suýt chút nữa đã tiễn hắn đi một đoạn. Nếu như không có hai vị Thánh Nhân của Đại La Kiếm Tông xuất thủ, có lẽ còn phải làm phiền tiền bối hỗ trợ.
Hắn không biết rằng, nếu như hai vị Thánh Nhân của Đại La Kiếm Tông không tới, thì hắn hiện tại khả năng 99% đã bị đánh thành bụi, kể cả Lý Vân có muốn cứu hắn cũng hữu tâm vô lực.
"Ừm."
Lý Vân liếc mắt nhìn sắc mặt của Bắc Thần Hằng, vẻ mặt phức tạp, gật đầu một cái, nói:
"Vừa rồi cực khổ rồi, trước tiên lên lầu chữa thương đi."
"Vâng."
Bắc Thần Hằng chợt lạnh trong lòng.
Quả nhiên, biểu hiện vừa nãy của mình đã khiến cho tiền bối thất vọng rồi sao?
Nhưng mà tiền bối nguyện ý để mình ở lại chữa thương, có vẻ như vẫn hơi công nhận mình một chút.
Nghĩ tới đây, Bắc Thần Hằng lại thở phào một hơi.
Sau khi Bắc Thần Hằng lên lầu.

Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Hai lão giả mặc áo trắng dắt tay nhau đi đến.
Hai người bước vào Thiên Cơ Lâu, vừa thấy bóng dáng của Lý Vân liền đồng thời chắp tay nói:
"Đoạn Vô Ưu, Đoạn Vô Lự của Đại La Kiếm Tông ra mắt Lâu chủ!"
"Hai vị đạo hữu, mời ngồi."
Lý Vân liếc mắt nhìn hai người, mỉm cười nói.
Hắn quét mắt nhìn bảng hệ thống hiện ra trước hai người, trong lòng nhất thời hiểu rõ tiền căn hậu quả. Về mặt tình cảm, Đoạn Vô Lự là sư phụ Nhâm Thanh Đồ, mà Đoạn Vô Ưu lại là sư bá Nhâm Thanh Đồ.
Khó trách hai người này lại chạy tới hỗ trợ vào thời điểm quan trọng.
Sau khi ba người ngồi xuống, Liễu Thành Tuyết nghe nói Sư Tổ nhà mình tới, cũng vội vàng đi ra chào hỏi, hai người này ở trong Đại La Kiếm Tông chính là thân sư tổ của nàng.
Cũng là Sư Tổ, nhưng không giống.
Bởi vì, nàng có thể xem như là truyền nhân dòng chính của mạch Đoạn Vô Lự!
Sau khi chào hỏi, Liễu Thành Tuyết dâng trà nước lên cho ba người, đứng một bên hầu hạ, cực kỳ nhu thuận.
Đoạn Vô Lự kín đáo liếc mắt nhìn Liễu Thành Tuyết một cái, trong lòng có chút cảm khái, đồ đệ bất tranh khí của mình dường như đã hạ một nước cờ hay!
Không ngờ lại để đồ đệ của mình ở Thiên Cơ Lâu!
Có tầng quan hệ này, về sau nếu Đại La Kiếm Tông xảy ra chuyện gì, vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này tóm lại sẽ khó mà ngồi yên mặc kệ được.
Nếu có thể thúc đẩy đến hôn nhân, vậy thì không thể tốt hơn được nữa.
Việc duy nhất khiến hắn lo lắng chính là, chênh lệch tuổi tác giữa hai người có quá lớn hay không.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này bề ngoài tuy còn trẻ, nhưng dựa vào bản lĩnh thôi diễn thiên cơ kia, ai mà biết hắn có phải là lão yêu quái trăm ngàn tuổi hay không?
Nói không chừng còn lớn hơn cả tuổi của hai sư huynh sư đệ bọn họ cộng lại!
"Khụ khụ!"
Lý Vân ho nhẹ một tiếng, cắt đứt mạch suy nghĩ của Đoạn Vô Lự.
Không thể để cho lão nhân này nhớ lại.

Suy nghĩ của hắn đi có chút xa, đã nghĩ tới việc chắt trai của đồ tôn trong tương lai nên gọi là gì rồi.
“May mà hôm nay có hai vị đạo hữu đến hỗ trợ kịp thời, nhưng cơ duyên Bách Đoạn Sơn Mạch đã xử lý xong hết rồi sao?”

Dịch: MB

Chương 64. Tâm Cảnh Có Thiếu

“Nhờ ơn Lâu chủ chỉ điểm, cơ duyên Bách Đoạn Sơn Mạch đã xử lý khá ổn thỏa rồi.”
Đoạn Vô Lự chắp tay, lên tiếng.
Nhắc tới chuyện này, hai Thánh Nhân bọn họ đều có chút ngượng ngùng.
Lần này, dưới cái nhìn của bọn họ, Đại La Kiếm Tông thật sự đã chiếm được món lời cực lớn.
Bốn binh khí cấp Thánh Chủ đổi một Thánh Nhân, còn có thêm vô số tài nguyên nữa. Chuyện tốt cỡ này, đốt đèn lồng lên cũng không tìm thấy phần thứ hai.
Tuy là quá trình cướp đoạt cơ duyên có chút rắc rối.
Nhưng cuối cùng, vẫn là Đại La Kiếm Tông bọn họ cao hơn một bậc, áp chế Cửu U Ma Tông và Xích Viêm Thánh Địa, đem một tòa cơ duyên Bích Thủy Nhai này thu vào trong túi.
Nếu không phải có phần ân tình đó, bọn họ từ Bách Đoạn Sơn Mạch chạy tới đây giúp cơ Thiên Cơ Lấu chống lại Diêu Quang Thánh Địa làm gì?
“Như vậy tức là, ngày Đại La Kiếm Tông khôi phục huy hoàng cũng đã trong tầm tay rồi.”
Lý Vân mỉm cười nói.
Đây là một câu hình thức.
Đại La Kiếm Tông mất đi một Đại Thánh, muốn khôi phục lại nguyên khí cho bọn họ, chuyện này có chút không thực tế.
“Lâu chủ nói đùa.”
Đoạn Vô Lự cười khổ một tiếng, tiếp tục nói:
“Sư huynh sư đệ chúng ta hôm nay đến đây một là vì việc trước đó, muốn cảm tạ ý tốt của Lâu chủ.”
“Thứ hai...”
“Chính là vì tương lai của Đại La Kiếm Tông.”

Trước đó, Nhâm Thanh Đồ từng nói với hai người bọn họ, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có khả năng thông thiên, chỉ cần trả được giá thì có thể khiến cho Đại La Kiếm Tông xuất hiện Đại Thánh một lần nữa.
Mặc kệ tính chân thực của chuyện này, đã liên quan đến sinh tử của Đại La Kiếm Tông, bọn họ không thể không tới đây một chuyến.
Vì Đại La Kiếm Tông, cho dù có phải đắc tội với Diêu Quang Thánh Địa, bọn họ cũng không để ý.
"Ồ?"
Khóe miệng Lý Vân hơi nhếch lên, nhẹ giọng nói:
"Tương lai của Đại La Kiếm Tông..."
Hắn dừng lại một chút, sau đó ý vị thâm trường nói:
"Nếu Nhâm Chưởng giáo đã nhắc đến Thiên Cơ Lâu với hai vị đạo hữu, vậy chắc cũng đã nói tới quy củ của Thiên Cơ Lâu. Chuyện liên quan đến tương lai Đại La Kiếm Tông, tin tức giá trị như này..."
"Cái giá của nó, sợ rằng hai vị đạo hữu không trả nổi."
Cơ duyên Đại Thánh.
Mức độ trân quý không cần phải nhiều lời, đó chính là nội tình của một Thánh Địa.
Cho nên với tài sản của hai Thánh Nhân là không thể nào đủ.
Nếu như hệ thống không yêu cầu điểm Thiên Cơ, thì chỉ bằng ân tình bọn họ đã xuất thủ tương trợ hôm nay, cộng với thái độ này, tặng không bọn họ cũng được.
Đáng tiếc.
Chính Lý Vân bây giờ cũng đang nghèo rớt mồng tơi, hắn không rộng rãi đến mức tặng không một cái cơ duyên Đại Thánh.
"Ý của Lâu chủ là, thật sự có cách giúp Đại La Kiếm Tông khôi phục lại huy hoàng ngày xưa?"
Trong mắt Đoạn Vô Ưu lóe lên một tia sáng, vuốt râu nói.
Bởi vì, tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.
Trước đó khi nghe Nhâm Thanh Đồ kể, hai người cũng không quá tin.
Nhưng hôm nay gặp mặt, lại tận tai nghe thấy, hai vị Thánh Nhân cũng không giữ nổi bình tĩnh.
Cái giá cao không phải là điểm quan trọng.
Tích lũy vô số năm của Đại La Kiếm Tông chỉ là vật ngoài thân, bọn họ vẫn có thể bỏ ra được.
Chỉ cần Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thật sự có cách, vậy là đủ.

“Đừng nói là khôi phục lại trạng thái huy hoàng ngày xưa cho Đại La Kiếm Tông, thậm chí tiến lên một bước cũng không có vấn đề gì.”
Lý Vân liếc mắt nhìn Đoạn Vô Ưu, tiếp tục nói:
“Vô Ưu đạo hữu không tin cũng là bình thường, lúc sư chất của đạo hữu đến cũng biểu hiện như vậy, cuối cùng không phải đã thành Thánh rồi sao?”
“Hoặc là giống như Vô Ưu đạo hữu, bị kẹt ở Thánh Nhân hậu kỳ mấy trăm năm, không thể tiến lên được bước nào, nếu như có thể bù đắp tâm cảnh, thì sẽ có thể bước lên Thánh Nhân đỉnh phong.”
“Dựa vào tình trạng này của Vô Ưu đạo hữu, có lẽ không bao lâu sau Đại La Kiếm Tông sẽ có thêm một Thánh Nhân Vương nữa!”
“Ừm??”
Cả người Đoạn Vô Ưu chấn động, hai mắt trừng lớn.
Tin tức này, cho đến bây giờ hắn chưa từng nói với người nào, việc tâm cảnh mình khuyết thiếu, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu làm sao nhìn ra được?
Hắn biết, vị Lâu chủ này thâm sâu khó lường, có thể xem thấu tu vi người khác. Nhưng có thể nhìn thấy tai họa ngầm của một người, chuyện này có chút kinh khủng.
“Vậy Lâu chủ có biết cách để bù đắp tâm cảnh hay không?”
Đoạn Vô Ưu thử thăm dò.
“Chuyện này đơn giản, năm vật phẩm cấp bậc Thánh Nhân, ta sẽ nói cho ngươi biết.”
Lý Vân vươn tay, cười tủm tỉm nói.
Tâm cảnh khuyết thiếu.
Đây không phải tâm ma, mà là do suy nghĩ đi vào ngõ cụt, suy nghĩ thông suốt thì tự nhiên tất cả mọi thứ sẽ không tiếp tục là vấn đề nữa.
Suy nghĩ gặp trở ngại, cái này cũng không có vấn đề gì, nhiều lắm là thực lực dậm chân tại chỗ mà thôi.
Tình huống này của Đoạn Vô Ưu rõ ràng không phải là vấn đề lớn, nhưng phiền phức không nhỏ.
Dù sao cũng có không ít người tiêu phí thời gian cả một đời, đến tận lúc gần chết cũng không thoát ra khỏi ngõ cụt được.
Đoạn Vô Ưu: “...”
Cái giá này, quả thật có hơi lớn.
Hắn ở Đại La Kiếm Tông có tiếng là thanh liêm, ngoại trừ một thân thực lực và một thanh binh khí cấp Thánh Nhân, thì đúng là không còn gì cả.

Muốn hắn bỏ ra năm vật phẩm cấp bậc Thánh Nhân, chuyện này còn khó hơn so với việc giết hắn.
Ngược lại, sư đệ hắn rất giàu có, năm đó còn từng làm Chưởng giáo Đại La, thế nhưng mấy ngày trước vội vàng xuất môn, làm sao có thể mang theo nhiều đồ tốt như vậy?
“Không biết Lâu chủ có thể tạm thời giữ lại tin tức này, để hai huynh đệ chúng ta quay lại Đại La Kiếm Tông một chuyến hay không?”
Đoạn Vô Lự đúng lúc lên tiếng.
“Có thể.”
Lý Vân gật đầu.
“Vậy chúng ta cáo từ trước.”
Hai người đứng dậy, vội vội vàng vàng cáo từ rời đi.
Nhìn bóng lưng hai người, Lý Vân nở một nụ cười lớn.
Không nghĩ tới bản thân còn hiểu lầm Nhâm Thành Đồ, người ta không chỉ giúp mình quảng bá chuyện làm ăn, mà còn vừa ra tay đã kéo tới một khách hàng lớn.
Sư phụ hắn cũng đã tới.
Thì người có thân phận cao hơn sư phụ hắn, còn xa sao?
Đoán chừng không bao lâu nữa, Thánh Nhân Vương của Đại La Kiếm Tông cũng sẽ ngồi không yên!

Dịch: MB

Chương 65. Tiểu Bối Mà Thôi

“Sư huynh cảm thấy như thế nào?”
Trên bầu trời, Đoạn Vô Lự trầm mặc một lát, mở miệng hỏi.
“Lời nói của sư điệt sẽ không sai!”
Đoạn Vô Ưu đang hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra ở Thiên Cơ Lâu, nghe thấy câu hỏi của sư đệ liền đáp.
“Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này, thực lực thâm tàng bất lộ, chỉ bằng ánh mắt của ta, đừng nói là xem thấu tu vi, ngay cả khí tức trên người hắn cũng không phát hiện được mảy may!”
“Thủ đoạn ẩn giấu khí tức cao thâm đến mức này, có thể nói là không tưởng tượng nổi!”

“Nếu hắn đã không phải là một người bình thường, vậy tất nhiên là một vị cao nhân ẩn thế!”
Một người bình thường có khả năng thôi diễn Thiên Cơ sao?
Đương nhiên là không thể!
Nếu Lâu chủ Thiên Cơ Lâu không phải là người bình thường, vậy thì cũng rất dễ đoán, hắn chắc chắn là một vị ẩn sĩ cao nhân, thực lực không thể khinh thường!
“Sư huynh cũng cho là như vậy?” Đoạn Vô Lự thở phào một hơi.
Ngay từ đầu, khi buộc Đại La Kiếm Tông và Thiên Cơ Lâu vào cùng một chỗ, trong lòng hắn còn có chút không yên. Dù sao thì hắn cũng là Thái Thượng Trưởng Lão của Đại La Kiếm Tông, theo một mức độ nào đó, hắn chính là người đại diện cho Đại la Kiếm Tông.
Vì Thiên Cơ Lâu mà đối đầu trực diện với Diêu Quang Thánh Địa, trong lòng hắn cũng rất hoảng sợ.
Chỉ là không thể hiện ra ngoài mà thôi.
Bây giờ nghe thấy sư huynh đánh giá như vậy, hắn cũng cảm thấy yên tâm hơn.
“Lần này...”
Đoạn Vô Ưu dừng lại một chút, một lát sau mới nói tiếp:
“Sợ rằng Diêu Quang Thánh Địa sẽ gặp phải kiếp nạn rồi, bọn họ đã đánh giá quá thấp Thiên Cơ Lâu.”
Tuy Thiên Cơ Lâu chỉ có một người, nhưng chuyện một người địch được cả Thánh Địa cũng không phải chưa từng xảy ra.
Việc làm hôm nay của Diêu Quang Thánh Địa, ở trong mắt Đoạn Vô Ưu mà nói, không khác nào tự tìm đường chết.
Vô số năm huy hoàng, đến một đời Thánh Chủ này, toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa lại bắt đầu thay đổi, trở nên dã tâm bừng bừng, muốn nuốt chửng cả thiên hạ.
Nếu như trong Diêu Quang Thánh Địa có một vị Đại Đế xuất hiện, thì bọn họ làm như vậy sẽ không ai có thành kiến.
Nhưng quan trọng là Diêu Quang Thánh Địa không hề có, chỉ một Chuẩn Đế đã muốn áp đảo cả thiên hạ, ý nghĩ này không khỏi có chút quá mức hão huyền rồi.
“Sư huynh nói không sai.”
Đoạn Vô Lự trầm ngâm nói:

“Diêu Quang Thánh Địa chưa hiểu rõ về Thiên Cơ Lâu đã vội vàng động thủ, hoàn toàn không hợp với tác phong trước đây chút nào, quá để ý đến cái lợi trước mắt mà bỏ qua hậu quả.”
“Như đã nói, Đại La Thánh Địa chúng ta và Thiên Cơ Lâu bị buộc chung một chỗ, đây chưa chắc không phải là một cơ hội!”
Bây giờ Diêu Quang Thánh Địa được nhiều người ủng hộ, bọn họ nhằm vào Thiên Cơ Lâu, vậy tất nhiên sẽ có không ít thế lực cũng nhằm vào Thiên Cơ Lâu, trong đó không chỉ giới hạn những môn phái nhỏ như Thiên Cương Tông.
Vào thời điểm quan trọng như này, Đại La Kiếm Tông lại đứng lên ủng hộ Thiên Cơ Lâu.
Như vậy chẳng phải là Đại La Kiếm Tông đã để lại một ấn tượng tốt trong lòng Lâu chủ Thiên Cơ Lâu rồi sao?
Nếu như có thể đổi được vài tin tức quan trọng, thì việc Đại La Kiếm Tông một bước lên trời sẽ nằm trong tầm tay rồi!
Ừm...
Nếu như những tin tức này có thể rẻ đi một chút, vậy thì không thể tốt hơn được nữa.
Nghĩ đến việc bù đắp tâm cảnh khuyết thiếu thôi đã cần đến năm vật phẩm cấp bậc Thánh Nhân, Đoạn Vô Lự bỗng cảm thấy hơi đau răng.
Nói cách khác, nếu như Đại La Kiếm Tông muốn có được cơ duyên Đại Thánh thì cái giá phải cao đến mức nào cơ chứ?
“Sư đệ đừng quên, Thiên Dận Hoàng Triều đã vượt lên đầu chúng ta rồi.” Đoạn Vô Ưu trầm giọng nói.
Giá trị của Thiên Cơ Lâu, là người thì đều có thể nhìn ra.
Diêu Quang Thánh Địa ở xa vô số vạn dặm còn phát hiện được, Thiên Dận Hoàng Triệu gần trong gang tấc như vậy, sao lại có thể ngồi yên không để ý đến?
Ngày gần đây Dận Thần Hoàng còn tự mình ra tay giúp đỡ Thiên Cơ Lâu. Có thể thấy được thái độ của Thiên Dận Hoàng Triều.
Nhỡ đâu trước đó Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chỉ điểm cho Thiên Dận Hoàng Triều, làm cho thực lực tổng thể của bọn họ tăng mạnh. Làm không cẩn thận, chỉ sợ lại có một thế lực không kém gì Diêu Quang Thánh Địa sắp quật khởi.
Diêu Quang Thánh Địa còn tốt, nhưng khoảng cách từ Thiên Dận Hoàng Triều tới Đại La Kiếm Tông không phải là xa.

Hơn nữa, còn muốn quật khởi vào thời điểm Đại La Kiếm Tông suy yếu nhất, không ai biết được Thiên Dận Hoàng Triều có thể nảy sinh tâm tư gì với Đại La Kiếm Tông hay không.
Suy cho cùng, loại thế lực Hoàng Triều này có dã tâm quá lớn!
Ở trong mắt bọn họ, địa bàn mới là quan trọng nhất, nếu như không có hạn chế gì, thì một cái Thiên Dận Hoàng Triều, cộng thêm Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chỉ điểm, muốn thống nhất một châu cũng có thể!
Đến lúc đó, cộng thêm Mượn Vận Thành Thánh.
Tình huống này, chỉ nghĩ thôi cũng đã có cảm giác sảng khoái.
"Chờ Thanh Đồ xuất quan, để hắn đại diện cho Đại La Kiếm Tông qua lại nhiều hơn với Thiên Cơ Lâu..."
Đoạn Vô Lự suy nghĩ một chút, rồi tiếp tục nói:
"Việc cấp bách, trước mắt quan trọng nhất vẫn là giúp Đại La Kiếm Tông khôi phục thực lực."
"Ừm."
Đoạn Vô Ưu gật đầu.
Đang định nói gì đó, bỗng mặt hắn biến sắc, quay đầu nhìn lại, lạnh giọng quát:
"Ai?"
"Người của ma đạo?"
Đoạn Vô Lự cũng phát hiện dị thường, hắn theo hướng ánh mắt của Đoạn Vô Ưu nhìn sang, chỉ thấy có một bóng người màu đen hình như đang điên cuồng chạy trốn, dùng tốc độ nhanh nhất cả đời này chạy đi!
Mặc dù là ma tu, nhưng tốc độ nhanh đến mức này cũng khiến cho kiếm tu như bọn hắn cảm thấy kinh ngạc.
"Khí tức cấp Thánh Chủ, không cần để ý, tiểu bối mà thôi."
Đoạn Vô Lự từ tốn nói.
Nghe vậy, bàn tay đang đặt trên chuôi kiếm của Đoạn Vô Ưu hạ xuống.
Nếu không có lời nói này của sư đệ, hắn đương nhiên sẽ chém ra một kiếm.
Bằng thực lực của hắn, dù đối phương có chạy tới chân trời góc biển cũng không thoát nổi một kiếm này.
"Người của Cửu U Ma Tông cũng tới đây, có chút thú vị..."
Đoạn Vô Lự nói xong, sắc mặt bỗng trở nên cổ quái, đột nhiên nghĩ tới chuyện ở Bách Đoạn Sơn Mạch, cả hai người liếc mắt nhìn nhau, nhất thời hiểu rõ ý nghĩ của đối phương.

Chẳng lẽ… Người của Cửu U Ma Tông cũng muốn ôm bắp đùi Thiên Cơ Lâu ư???
Nghĩ tới đây, hai người yên lặng mặc niệm cho Diêu Quang Thánh Địa.
Nhìn từ bên ngoài thì Thiên Cơ Lâu chỉ có một người chống đỡ, nhưng phía sau Thiên Cơ Lâu đã có mấy cái Thánh Địa chống lưng rồi!

Dịch: MB

Chương 66. Tiền Bối, Trong Lòng Ta Không An Toàn

"Nguy hiểm thật!"
Bóng dáng của Dương Khâu xuất hiện.
Mặc dù chỉ trong vòng một hơi thở hắn đã chạy được mấy trăm ngàn dặm, nhưng trong lòng thì vẫn sợ hãi như vậy.
Vừa rồi chỉ tầm trăm dặm nữa là đã đụng phải hai vị Thánh Nhân Đại La Kiếm Tông, may mà tâm tư của bọn họ không đặt ở xung quanh, nếu không...
Bản thân hắn có thể chạy hay không, cũng là một ẩn số.
Thực lực của hắn là cấp Thánh Chủ, cũng coi như cao tầng ở Cửu U Ma Tông. Nhưng khi đối đầu với Thánh Nhân, chưa nói tới Thánh Nhân kiếm đạo, chỉ là một Thánh Nhân bình thường thôi cũng có thể dễ dàng giết chết hắn rồi.
Lại càng chưa nói tới người ta là Thánh Nhân của Đại La Kiếm Tông, bối cảnh không hề thấp hơn hắn, thực lực lại mạnh hơn hắn nhiều lần, dù người ta có muốn chém chết hắn thì có lẽ Cửu U Ma Tông cũng không có cách nào.
Ai bảo số mệnh mình không tốt.
"Không đuổi theo sao?"
Dương Khâu ẩn mình trong hư không, nhìn chăm chú về hướng mình vừa chạy, thần thức bao trùm xung quanh, sau khi phát hiện không có bất cứ dị thường nào thì hắn mới thở phào một hơi.
"May mà không đuổi theo!"
Dương Khâu sờ lên nhẫn trữ vật trên ngón tay.

Trong này chứa toàn bộ tài sản của hắn, còn có một vài pháp bảo hắn đi mượn và linh dược, luận về giá trị đã vượt qua không ít nhân vật cấp Thánh Chủ, kể cả là Chưởng giáo một phương.
Trước mắt cũng không có ai giàu có như hắn.
Nếu hắn thực sự chết rồi, đồ đạc bên trong chiếc nhẫn này rơi vào tay kẻ khác, hắn sẽ phải khóc chết.
"Nơi này cách thành Đại Hoang không xa."
Dương Khâu xoay người nhanh chóng bay về phía thành Đại Hoang, thầm nghĩ:
"Hai vị Thánh Nhân của Đại La Kiếm Tông có khi cũng vừa đi tới Thiên Cơ Lâu!"
"Không phải đã mua mất cơ duyên thuộc về ta rồi chứ?"
Nghĩ tới đây, Dương Khâu rùng mình một cái.
Cơ duyên thành Thánh trân quý như vậy, mỗi một cái đều có thể nói là vô giá, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có thể cho ra hai cái, chẳng lẽ còn có thể cho ra mười bảy mười tám cái sao?
Trong mắt Dương Khâu, cơ duyên bên trong Thiên Cơ Lâu chắc chắn là không nhiều lắm.
Bán một cái thì ít đi một cái.
Nếu như nhiều thêm mấy người tới mua, thì làm gì còn cho mình nữa?
Dương Khâu cực kỳ sốt ruột, tốc độ càng lúc càng nhanh, trong chốc lát đã hóa thành một đạo cầu vồng xẹt qua chân trời, trong thời gian chưa đến nửa nén hương, thành Đại Hoang đã xuất hiện trong tầm mắt.
"Ừm?"
Chứng kiến khung cảnh gần thành Đại Hoang, Dương Khâu nhíu mày. Hắn nhận thấy nơi này có dấu vết khí tức chân nguyên cường đại, dường như trước đó đã xảy ra một trận đại chiến, người ra tay rất có thể là Thánh Nhân trở lên.
"Có người ra tay với Thiên Cơ Lâu rồi hả?"
Ánh mắt Dương Khâu đảo quanh, sau khi thấy Thiên Cơ Lâu phía dưới vẫn bình an vô sự, hắn bình tĩnh trở lại. Quả nhiên giống như mình đã dự liệu, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu là loại nhân vật cỡ nào kia chứ?
Kể cả đối thủ có là cấp Thánh thì cũng làm sao có thể làm tổn thương đến Lâu chủ tiền bối được.
"Tiền bối, Dương Khâu bái kiến!"
"Dương Khâu tới?"

Lâu chủ Thiên Cơ Lâu Lý Vân vui vẻ, thật đúng là nghĩ đến cái gì, cái đó liền tới.
Vừa rồi hắn vẫn còn đang tính nên để ai đi cướp Thiên Địa Tạo Hóa Đan của Diêu Quang Thánh Địa, mới chưa được bao lâu thì thí sinh thích hợp đã tự đưa tới cửa rồi!
Phía sau Dương Khâu là Cửu U Ma Tông, bàn về uy danh, không hề thua kém Diêu Quang Thánh Địa, bàn về thực lực, e rằng còn kém một chút, nhưng cũng không nhiều.
Quan trọng hơn là, hai bên một chính một ma, trời sinh đã không hợp nhau. Người của Cửu U Ma Tông cướp đồ của Diêu Quang Thánh Địa, đây không phải chuyện rất hợp tình hợp lý hay sao?
Mà ở đây là thực lực không đủ, nếu như có đủ thực lực thì kể cả Cửu U Ma Tông có tiêu diệt Diêu Quang Thánh Địa, người của thế giới này có lẽ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.
"Vào đi."
Lý Vân nói.
"Tiền bối, Dương mỗ đã góp đủ bảo vật rồi. Xin hỏi tiền bối, cơ duyên thành Thánh kia... không biết có còn hay không?"
Dương Khâu vừa mới bước chân vào Thiên Cơ Lâu đã vội vàng hỏi.
Lúc đi trên đường gặp phải hai vị Thánh Nhân của Đại La Kiếm Tông khiến cho hắn rất thấp thỏm, thực lực hai vị Thánh Nhân kia tuy mạnh, nhưng cũng chưa đột phá được trình độ Thánh Nhân Vương.
Nếu trong khoảng thời gian ngắn không thể đột phá Thánh Nhân Vương, vậy bọn họ tới đây rất có thể là vì suy nghĩ cho hậu bối trong tông môn.
Nhỡ đâu là tới để giao dịch cơ duyên thành Thánh thì làm sao bây giờ?
"Đừng hoảng sợ."
Lý Vân khoát tay, ý bảo Dương Khâu bình tĩnh, chớ nóng vội.
"Ah..."
Sắc mặt Dương Khâu biến thành màu đen.
Làm sao mà không hoảng hốt được?
Đây là chuyện có liên quan đến cả đời mình, chuyện lần trước không nói, mắt thấy cơ hội thành Thánh đã sắp đến, cuối cùng lại bị Nhâm Thanh Đồ hái mất quả đào.
Lần này nếu không thành Thánh ở đây, thì có khi tâm ma hắn vừa mới tiêu trừ xong lại nhô ra mất.
Cả ngày nghĩ đến việc thành Thánh, hắn đã sốt ruột đến phát điên rồi.

“Yên tâm, lần này sẽ không có ai hái mất quả đào của ngươi đâu.”
Lý Vân lên tiếng trấn an một câu.
“Có lời này của tiền bối, Dương mỗ an tâm rồi.”
Dương Khâu cười khan nói.
Hắn biết Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có thể nhìn thấu ý nghĩ của một người, cho nên đối với việc tâm tư mình bị nhìn thấu, hắn không hề cảm thấy ngượng ngùng chút nào.
Như vậy thì nếu có cái gì khó nói ra ngoài, cứ trực tiếp nghĩ trong lòng là được.
Điều đáng lo duy nhất chính là, không thể phỉ báng trong lòng.
“Cơ duyên lần này, Lý mỗ cũng sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi, chỉ cần ba vật phẩm cấp Thánh Chủ là được rồi. Bởi vì... cơ duyên lần này chưa chắc đã khiến ngươi thành Thánh, chỉ là nâng cao tỷ lệ thành Thánh của ngươi mà thôi.”
Lý Vân nói.
Tin tức của Thiên Cương Tông, hắn đã điều tra xong.
Tốn một vạn điểm Thiên Cơ.
Bán cho Dương Khâu, chỉ dùng hai vạn điểm là được rồi, giúp mình hồi máu một chút.
Ừm...
Chút máu này, cũng chỉ là thêm được một vạn điểm Thiên Cơ mà thôi.
Không tính là nhiều.
Nếu không phải là Thiên Địa Tạo Hóa Đan không thể cam đoan một trăm phần trăm khiến một người thành Thánh, vậy chắc chắn hắn sẽ bán với giá gấp bội.
“Ba cái?”
Nghe được câu này, Dương Khâu không hề mừng rỡ, ngược lại tâm tình nặng nề hơn, nói:
“Tiền bối, ngài vẫn nên bán đắt một chút đi, rẻ như vậy, ta cảm thấy không an toàn!”
Bài học lần trước quá lớn.
Lần này, Dương Khâu lại nghe được giá cả rẻ như vậy, trực giác nói cho hắn biết, chắc chắn có chỗ không đúng.

Dịch: MB

Chương 67. Đại Trận Hộ Sơn Của Thánh Địa Thì Sao?

Suy nghĩ một chút.
Thân thể Dương Khâu bỗng chấn động.
Trong đầu hắn hiện lên một ý nghĩ đáng sợ.
Chẳng lẽ, tin tức mình muốn mua, đã qua tay mấy người rồi?
Vừa nghĩ tới việc trước mình rất có thể đã có vô số người đi vào cơ duyên, trong lòng hắn nhất thời biến lạnh. Số người càng nhiều, biến số càng lớn.
Có trời mới biết cơ duyên cuối cùng sẽ rơi vào tay ai!
"Yên tâm, tin tức này chỉ có ngươi biết."
Lý Vân nhàn nhạt nói một câu.
"Ừm?? Ah!!"
Dương Khâu gật đầu một cái, cả người bỗng run lên, không thể tin nói:
"Tiền bối nói thật chứ?"
"Đương nhiên sẽ không lừa ngươi."
Lý Vân mỉm cười nói:
"Nhưng mà, đi vào cơ duyên này có thể sẽ gặp nguy hiểm, ngươi nên chuẩn bị tâm lý thật tốt."
"Hóa ra là như vậy!"
Dương Khâu nghe được câu này, thần trí căng thẳng từ đầu tới giờ cũng được thả lỏng.
Vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ vì sao giá cả lại tiện nghi như vậy, hóa ra là vì có nguy hiểm.
Nói thật, phàm là người đã bước lên con đường tu luyện, có mấy người còn sợ nguy hiểm?
Không có một tâm tình dũng mãnh cầu tiến, căn bản không có khả năng tu luyện tới cấp Thánh Chủ. Mà đã đạt tới đẳng cấp này, thì không ai không hiểu đạo lý cầu phú quý trong nguy hiểm.
Nguy hiểm gì gì đó, đều là trò trẻ con.
Hơn nữa, chẳng lẽ cơ duyên lần trước không có nguy hiểm gì sao?
Hai sát trận cấp Thánh Nhân, nguy hiểm nhiều như vậy, cuối cùng còn không phải giống như đi dạo trong hậu hoa viên một vòng à?
"Tiền bối nói cơ duyên ở chỗ nào?"

Dương Khâu hưng phấn hỏi.
“Thiên Cương Tông!”
Lý Vân phun ra ba chữ.
“Thiên Cương Tông à! Ừm... Thiên Cương Tông???”
Dương Khâu nghe được ba chữ này, gương mặt lộ vẻ nghi ngờ sâu sắc, không chắc chắn lắm hỏi lại: “Tiền bối vừa mới nói là... Thiên Cương Tông?”
“Chính là Thiên Cương Tông phụ thuộc vào Diêu Quang Thánh Địa kia?”
Tông môn này, hắn đã từng nghe nói qua.
Thực lực không mạnh, danh tiếng không nhỏ, dựa vào Diêu Quang Thánh Địa, làm cho bọn họ có gan trêu trọc cả một vài Thánh Địa.
Đương nhiên, trong số này chắc chắn không bao gồm tông môn ma đạo.
Bởi vì hai bên vốn là quan hệ thù địch, trêu chọc tông môn ma đạo, những người này sẽ không nuông chiều bọn họ.
Cũng sẽ không cho Diêu Quang Thánh Địa mặt mũi, nói diệt là diệt.
Dựa vào những gì Dương Khâu biết rõ, bên trong Thiên Cương Tông có vẻ như chỉ có hai Thánh Nhân, hơn nữa hai Thánh Nhân này, hình như.... có chút vấn đề.
Bởi vì hai người này từng bị Thái Sơ Thánh Chủ khiêu chiến vượt cấp!
Đúng vậy!
Khiêu chiến vượt cấp thì cũng thôi đi, quan trọng còn là một chuỗi hai trận liên tiếp, đánh hai người bọn họ đến bà ngoại cũng không nhận ra.
Chuyện này trở thành trò cười trong toàn bộ Giới Tu Luyện.
Đường đường là Thánh Nhân, sao có thể bị khiêu chiến vượt cấp.
Suy cho cùng là bởi vì hai người này không phải là Thánh Nhân thực sự, thực lực kém hơn rất nhiều. Nếu không phải phía sau bọn họ có Diêu Quang Thánh Địa, thì năm đó sẽ không thể thành Thánh Nhân.
Một tông môn như vậy, tiền bối lại nói cho hắn biết, ở đó có cơ duyên thành Thánh.
Nói thật, Dương Khâu không tin lắm.
Nếu có thể thành Thánh, thì trước đây hai vị Thánh Nhân của Thiên Cương Tông đã không bị treo lên đánh rồi.
“Chính là Thiên Cương Tông phụ thuộc vào Diêu Quang Thánh Địa đó.”
Lý Vân mỉm cười nhắc lại.
“Tiền bối sẽ không gạt ta đấy chứ?”
Dương Khâu nói khẽ.

Nói ra tên một Thánh Địa khác, hắn còn tin được.
Nhưng mà, lại là Thiên Cương Tông.
Xin lỗi.
Hắn thực sự không thể tin nổi.
“Diêu Quang Thánh Chủ phái Lâm Minh đưa cho Thiên Cương Tông một viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan. Dựa vào thực lực của ngươi, chắc hẳn đã từng nghe đến cái tên này rồi. Giá trị của nó có lẽ cũng không cần ta phải nhiều lời nữa.”
Lý Vân nói tới đây, đúng lúc dừng lại.
“Thiên Địa Tạo Hóa Đan?” Dương Khâu lạc giọng nói.
Đây chính là đan dược độc nhất của Diêu Quang Thánh Địa, gần như không được lưu truyền ra ngoài, ngẫu nhiên truyền ra một viên thì cũng là giá trên trời, căn bản không phải thứ hắn có thể mua được.
“Không sai.”
Trong tay Lý Vân xuất hiện một viên ngọc giản, hắn từ tốn nói:
“Phương pháp phá giải đại trận hộ sơn của Thiên Cương Tông ở chỗ này, đi hay không đi thì phải xem lựa chọn của ngươi rồi.”
“Phương pháp phá giải đại trận hộ sơn của một tông môn mà tiền bối cũng có thể thu vào tay sao?”
Dương Khâu nhìn viên ngọc giản trước mặt.
Hắn không lập tức đưa tay ra lấy, mà rơi vào trầm ngâm.
Đã có kinh nghiệm trước đó, hắn biết đây là thật, chỉ cần mình lấy được ngọc giản thì có thể yên lặng không tiếng động chui vào trong Thiên Cương Tông.
“Tiền bối, nếu như ta nhớ không nhầm thì tuy rằng thực lực của Thiên Cương Tông không mạnh, nhưng đại trận hộ sơn ít nhất cũng phải là trận pháp cấp Thánh chứ?”
Dương Khâu hỏi.
Trong đầu hắn hiện lên một suy nghĩ điên cuồng.
“Đúng là cấp Thánh.”
Lý Vân gật đầu.
Dùng trận pháp cấp Thánh để bảo hộ một Thánh Địa chắc chắn là không được, nhưng để bảo hộ một môn phái nhỏ thì cũng khá dư dả.
Nghe thấy lời đáp của Lý Vân, mắt Dương Khâu lập tức sáng lên.
Cơ duyên Thánh Nhân trước đó cũng là như vậy, tiền bối có thể lập tức móc ra phương pháp phá trận, bây giờ Thiên Cương Tông cũng thế, một đại trận

hộ sơn của một tông môn, vậy mà trong mắt tiền bối lại chẳng khác gì không khí cả.
“Trận pháp cấp Thánh trong mắt tiền bối không tính là gì, vậy đại trận hộ sơn của Thánh Địa thì sao?”
Sau khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Dương Khâu liền không thể ngăn cản được, mấy chuyện thành Thánh kia đều bị hắn tạm thời quên mất, trong mắt lóe lên một tia hung ác.
“Tiền bối, vãn bối muốn hỏi một chút, không biết trong tay ngài có phương pháp phá giải đại trận hộ sơn của Diêu Quang Thánh Địa hay không?”
Các thế lực lớn trên thế giới hiện nay sở dĩ không phát sinh đại chiến là vì, đầu tiên là mỗi một nhà đều có trận pháp cường đại của riêng mình. Lấy ví dụ như Diêu Quang Thánh Địa, đại trận hộ sơn của bọn họ chính là trận pháp Đế cấp.
Có trận pháp này ở đó, Diêu Quang Thánh Địa chính là tường đồng vách sắt!
Kể cả có tạm thời sa sút thì cũng không có người nào có thể phá được đại trận hộ sơn của bọn họ.
Nhưng nếu như phương pháp phá trận đó rơi vào tay của Thánh Địa khác, vậy thì có chuyện vui lớn rồi!
Mất đi hàng phòng thủ lớn nhất, toàn bộ Thánh Địa sẽ chẳng khác nào trần truồng đứng trước mặt vô số thế lực khác!
Mỗi một ngày đều có khả năng bị diệt vong!
Dù cho có Chuẩn Đế ở đó, thì tác dụng cũng không lớn.
Một tông môn không diệt được Diêu Quang Thánh Địa, vậy nếu như nhiều tông môn cùng nhảy vào thì sao?
Thử hỏi, ai có thể đỡ nổi?

Dịch: MB

Chương 68. Vị Trí Chuẩn Đế

"Hả?”
Khóe mắt Lý Vân quét qua.
Không nhận ra.
Dương Khâu này có dã tâm rất lớn.

Trước mắt, ngay cả một Thánh Nhân cũng không phải đã dám nhớ thương Diêu Quang Thánh Địa?
Mặc dù.
Chính Lý Vân cũng thấy Diêu Quang Thánh Địa rất khó chịu, dù sao bọn hắn đã phái người tới bắt mình, nhưng có điều không thể phủ nhận chính là Diêu Quang Thánh Địa rất mạnh!
Có Chuẩn Đế!
Có Đế Binh!
Có Đế Kinh!
Phối trí này, trừ khi Đại Đế chân chính ra mặt, còn như Thánh Địa bình thường dù có chen chúc nhau tiến lên, cũng chỉ là đưa đồ ăn mà thôi.
Mà so sánh Cửu U Ma Tông với Diêu Quang Thánh Địa.
Thành thật mà nói.
Lý Vân không quá xem trọng Cửu U Ma Tông.
"Cửu U Ma Tông các ngươi muốn ra tay với Diêu Quang Thánh Địa sao?"
Lý Vân mở miệng hỏi.
"Vãn bối cũng chỉ tò mò hỏi thôi."
Dương Khâu bật cười để che giấu nội tâm của mình.
"Lý mỗ vẫn là câu nói đó, chỉ cần ra giá thì bất kỳ chuyện gì cũng có thể hỏi được ở Thiên Cơ Lâu, đã hiểu rõ chưa? Lý mỗ nói là bất luận chuyện gì!"
Lý Vân nhấn mạnh một lần nữa.
"Hiểu rồi!"
Dương Khâu gật đầu.
Bây giờ, hắn có thể xác nhận được.
Trong tay tiền bối thật sự có phương pháp phá giải đại trận hộ sơn của Diêu Quang Thánh Địa!
"Tiền bối. . ."
Dương Khâu vuốt vuốt nhẫn trữ vật rồi nhỏ giọng hỏi: "Vãn bối muốn mua nhiều hơn một tin!"
"Ồ?"
Lý Vân thích thú hỏi: "Tin gì?"
"Vị trí của Chuẩn Đế Diêu Quang Thánh Địa!"
Giọng nói của Dương Khâu vang vọng!
Lần này đến đây hắn mang theo không ít đồ tốt, vốn định mua đứt một cơ duyên, không để cho bất kỳ kẻ nào chen vào. Nhưng điều hắn không ngờ

tới là ba vật phẩm cấp Thánh Chủ đã đủ rồi.
Số đồ còn lại, so với giữ lại thì không bằng tiêu nốt ở Thiên Cơ Lâu luôn.
Phương pháp phá giải đại trận hộ sơn Diêu Quang Thánh Địa, hắn xác định mua không nổi, nhưng mà vị trí của Chuẩn Đế thì có thể thử xem sao, dù gì cũng chỉ là vị trí mà thôi.
Ngược lại.
Thông tin bên trong Thiên Cơ Lâu cam đoan độ uy tín trăm phần trăm, tuyệt đối sẽ không lừa gạt người mua.
"Vị trí Chuẩn Đế?"
Đôi mắt Lý Vân nheo lại, hắn nhìn lướt qua bảng cá nhân của Dương Khâu liền hiểu được ý nghĩ của đối phương. Dương Khâu rất nghiêm túc, hắn không nói đùa!
Giờ phút này.
Bản tính của Dương Khâu đã lộ rõ.
Người trong Ma đạo vốn rất lãnh khốc, vì lợi ích thì chuyện gì bọn họ cũng có thể làm được.
Nếu hắn đã muốn tìm kiếm cơ hội đối đầu với Diêu Quang Thánh Địa.
Lý Vân không ngại giúp một tay.
Dù sao, hắn cũng không mất mát gì.
Mà Dương Khâu cũng chỉ đang tính xem rốt cuộc có ra tay hay không, một nhân vật cấp cái Thánh Chủ như hắn cũng không tính là gì.
"Chuyện nhỏ mà thôi."
Lý Vân nói một câu, thầm hỏi trong lòng: "Hệ thống, điều tra vị trí của Chuẩn Đế Diêu Quang Thánh Địa cần bao nhiêu điểm thiên cơ?"
« Keng, điều tra hành tung của Chuẩn Đế cần một vạn điểm thiên cơ.
"Một vạn sao?"
Lý Vân mím môi.
Chuẩn Đế không hổ là Chuẩn Đế
Chỉ là tìm kiếm vị trí cũng tốn nhiều đến vậy.
Nếu như tra toàn bộ thông tin thì chỉ sợ không có mấy chục vạn điểm thiên cơ căn bản không tra được.
"Điều tra!"
Lý Vân thầm lên tiếng.
« Keng, điều tra thành công! »
« Danh tính: Lăng Tiêu!

« Hành tung trước đây: Loạn Tinh Hải Vực, đang tìm kiếm cơ duyên thành Đế! »
"Lăng Tiêu? Đây chắc là tên của vị Chuẩn Đế Diêu Quang Thánh Địa!."
Lý Vân nghĩ bụng.
Điều khiến hắn bất ngờ chính là vị Lăng Tiêu đó lại thực sự không ở Diêu Quang Thánh Địa, mà là ở Loạn Tinh Hải Vực gì đó, đây không phải là cho cơ hội ư?
Chuẩn Đế vận dụng Đế Binh so với nhân vật cấp Đại Thánh vận dụng Đế binh có chênh lệch rất lớn về uy lực.
Trong lúc này.
Nếu như Cửu U Ma Tông đánh vào Diêu Quang Thánh Địa, sợ rằng đủ bọn họ uống một bầu.
Cho dù không bị diệt, ít nhất cũng sẽ tổn hại nguyên khí trầm trọng.
"Vị trí của Chuẩn Đế cộng thêm cơ duyên thành Thánh, tổng cộng là sáu vật phẩm cấp Thánh Chủ."
Lý Vân thu ánh nhìn, nhẹ giọng tính toán.
"Lại rẻ như thế sao?"
Mặt mũi Dương Khâu hớn hở.
Hắn vốn tưởng rằng lần này phải dốc cạn máu, kết quả tốn hao ít hơn nhiều so với bản thân tưởng tượng, thậm chí còn có thể mua được một thông tin vị trí của Chuẩn Đế nữa.
"Mong là vị Chuẩn Đế kia không ở Diêu Quang Thánh Địa."
Dương Khâu thầm hy vọng.
Bàn tay hắn vung lên, ba món binh khí cấp Thánh Chủ, ba bụi Linh Dược cấp Thánh Chủ bay lơ lửng trên không.
"Ngươi đoán đúng."
Lý Vân phất tay thu hồi vật phẩm cấp Thánh Chủ trước mặt, mở miệng nói:
" Hiện nay Lăng Tiêu ở Loạn Tinh Hải Vực, đang tìm kiếm cơ duyên thành Đế!"
"Loạn Tinh Hải Vực?"
Trong lòng Dương Khâu mừng rỡ.
Nơi này được mệnh danh là cấm địa.
Bị coi là một nơi chẳng lành!
Đại Đế vào đó đều có khả năng bị trọng thương, còn Chuẩn Đế thì có thể nói dùng cả tính mạng để mạo hiểm, không cẩn thận thì có thể cả đời không ra được nữa!

Quang trọng hơn là, Loạn Tinh Hải vực cách Diêu Quang Thánh Địa cực kỳ xa!
Cho dù là cường giả Chuẩn Đế thì trong vòng một lát cũng không về kịp.
Nếu như Diêu Quang Thánh Địa bị vây đánh rồi truyền tin tức đi, đoán chừng chờ vị Chuẩn Đế đó trở về thì "cơm canh đã nguội" rồi!
"Đây là một cơ hội tốt!"
Hai mắt Dương Khâu sáng rõ, tim đã đập nhanh thêm mấy phần.
Hiện giờ.
Còn thiếu duy nhất chính là phương pháp phá trận.
Cái này phải tính toán kỹ lưỡng một phen.
Với tài sản hiện tại của hắn đúng là không thể nào mua không nổi tin này.
Thấy dáng vẻ hồn phi thiên ngoại của Dương Khâu, Lý Vân ho nhẹ một tiếng cắt đứt mộng đẹp của hắn, trong tay ném ra một miếng ngọc giản, nhắc nhở:
"Thiên Địa Tạo Hóa Đan sắp sửa đến Thiên Cương Tông rồi, mười ba ngày sau Chưởng giáo Thiên Cương Tông sẽ thành Thánh. Thời gian của ngươi không còn nhiều nữa."
"Đúng đúng đúng!"
Dương Khâu hoàn hồn trở lại, vội vàng tiếp nhận ngọc giản, mở miệng nói:
"Suýt chút nữa quên đi chính sự."
"Thời gian gấp gáp, vãn bối cáo từ trước!"
Dương Khâu đứng dậy liếc nhìn ngọc giản, cáo lui một câu liền khẩn trương chạy về hướng Thiên Cương Tông.
"Từ biểu hiện của Dương Khâu có thể thấy, Cửu U Ma Tông có vẻ không hề yếu như ta nghĩ." Dõi theo bóng lưng của Dương Khâu, Lý Vân lẩm bẩm.
Một thế lực không có thực lực gì cũng không dám nghĩ đến việc đối đầu với Diêu Quang Thánh Địa.
Ví như Đại La Thánh Địa.
Chỉ đáng tiếc.
Dương Khâu không nói nên hắn cũng ngại hỏi, bằng không thiết lập nhân vật sẽ sụp đổ mất.
Hắn mở hệ thống thử điều tra Cửu U Ma Tông.
Phía trên hiển thị, điều tra giá một trăm vạn!
Trong giây phút nhìn thấy giá cả, Lý Vân cảm nhận được một cơn buốt răng. Hắn thở dài rồi đem sáu vật phẩm cấp Thánh Chủ đổi thành điểm

thiên cơ.
Ghi nhận hơn bốn vạn điểm thiên cơ.

Dịch: MB

Chương 69. Lão phu, Dương Khâu!

Vài ngày sau.
Trước sơn môn của Thiên Cương Tông, hai tên đệ tử một cao một thấp đứng sóng vai với nhau.
"Sư huynh."
Người đệ tử có vóc dáng thấp hơn cảnh giác, rất khẩn trương, ngưng trọng nói: "Ngươi nói xem lần này Chưởng giáo có thể thành Thánh không?"
"Làm sao ta biết?"
Người đệ tử cao hơn liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: "Chẳng qua, viên thần đan mà Diêu Quang Thánh Địa đưa tới có thể giúp cho Chưởng giáo thành Thánh."
"Nếu như Chưởng giáo không thành Thánh, Thiên Cương Tông chúng ta chắc sẽ xong luôn!"
Hai vị lão tổ cấp Thánh nhân chết trong cùng một ngày, ở trong giới chuyện này không coi là gì, nhưng ở bên trong Thiên Cương Tông đã đủ nhấc lên sóng to gió lớn.
Nếu như không phải Diêu Quang Thánh Địa đưa đến một viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan, sợ rằng hiện tại lòng người đã rối loạn.
Dù sao, mất đi hai Thánh Nhân, địa vị của Thiên Cương Tông ở trong mắt Diêu Quang Thánh Địa đã giảm đi.
Lỡ như Diêu Quang Thánh Địa không che chở bọn họ nữa.
Có trời mới biết Thiên Cương Tông sẽ nhận kết quả gì.
Nhiều năm qua Thiên Cương Tông hành sự bừa bãi, trêu chọc không ít kẻ địch, nếu như những người này biết tông môn mình không có ô dù nữa, chắc chắn sẽ cùng nhau xử lý bọn họ.
Bằng một trận pháp cấp Thánh, không thể chống cự được nhiều người.
"Dù sao năm đó Chưởng giáo cũng là một thiên tài, chắc việc thành Thánh có lẽ không thành vấn đề, vấn đề quan trọng là có khả năng sẽ có người đến quấy rối!"
Đệ tử cao hơn chau mày, trầm giọng nói.

"Hẳn sẽ không!"
Đệ tử thấp hơn khẩn trương nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện ra bất cứ điều bất thường nào, hắn nuốt nước bọt, nói: "Không phải bây giờ Diêu Quang Thánh Địa vẫn rất coi trọng Thiên Cương Tông sao?"
"Ngươi biết cái gì!"
Người đệ tử cao hơn giễu cợt, lạnh lùng nói: "Nếu như Chưởng giáo không thành Thánh, Diêu Quang Thánh Địa lãng phí một viên thần đan, bọn họ không gây phiền phức cho Thiên Cương Tông đã là tốt lắm rồi, còn trông chờ bọn họ bảo vệ chúng ta?"
"Nằm mơ đi!"
"Ách…"
Sắc mặt tên đệ tử lùn ngưng trọng.
Hắn không nghĩ tới Tu Luyện Giới này tàn khốc đến mức này, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.
…
Đúng lúc hai người nói chuyện câu được câu không.
Một luồng khói đen bay lơ lửng qua, lúc đi ngang qua trước mặt hai người, nhiệt độ không khí giảm xuống mấy phần, phảng phất có một bóng người màu đen đi qua bên cạnh hai người.
Mà hai người lại không hề phát hiện ra.
Khói đen không đi vào trong trận pháp, thân hình Dương Khâu hiện ra, hắn quay đầu liếc nhìn hai vị đệ tử kia, khóe miệng nở một nụ cười.
Vừa rồi hai người nói chuyện đã bị hắn nghe hết toàn bộ không sót một chữ nào.
"Lần trước, là Nhậm Thanh Đồ đoạt tiên cơ của lão phu, lần này nói không chừng lão phu cũng phải làm chim sẻ!"
Trong bàn tay Dương Khâu hiện lên một đạo ánh sáng, trong tay xuất hiện ngọc giản, hắn nhìn lướt qua nội dung bên trong, nghênh ngang đi vào bên trong Thiên Cương Tông.
Dọc theo con đường này, gió êm sóng lặng, không làm kinh động bất kì kẻ nào.
"Không hổ là tiền bối!"
Dù đây không phải lần đầu tiên như thế, nhưng Dương Khâu vẫn không nhịn được mà ca ngợi.
Cho đến tận bây giờ, hắn chưa từng nghĩ đến chuyện lẻn vào bên trong một tông môn lại có thể đơn giản như thế, trận pháp hộ sơn mở ở trước sơn

môn, dường như không có tác dụng.
"Nếu như đi vào Diêu Quang Thánh Địa cũng như vậy thì…"
Trong mắt Dương Khâu rực lửa.
Chỉ là nghĩ lại.
Dường như hắn thấy được hình ảnh của Diêu Quang Thánh Chủ.
"Chờ trở lại Cửu U Ma Tông liền tìm cơ hội bái kiến lão tổ một lần, nói cho hắn biết chuyện ở Thiên Cơ Lâu. Lúc này… Vẫn thành Thánh trước rồi nói sau."
Dương Khâu tỉnh táo lại, nắm chặt ngọc giản trong tay, tốc độ dưới chân nhanh thêm mấy phần.
Hắn không muốn lặp lại chuyện lần trước nữa.
Biết đâu trước mình lẻn vào Thiên Cương Tông, sau đó Chưởng giáo Thiên Cương Tông thành Thánh, việc này liền vui rồi.
Nói một câu là con đường chết cũng không quá chút nào.
Sau khi đi vào Thiên Cương Tông.
Thân hình hắn lại biến mất không thể thấy được, hóa thành một cơn gió mát, bay nhanh về phía trung tâm đại điện của Chưởng giáo.
….
Ở đại điện của Chưởng giáo.
Chưởng giáo Thiên Cương Tông là một người đàn ông trung niên, người mặc trường bào, tóc tai chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, gương mặt trang nghiêm, phảng phất đang thành kính triều Thánh.
Đột phá Thánh Chủ Cảnh rồi bước vào Thánh Cảnh chính là đi một bước dài đến trường sinh, quá trình này không được phép qua loa.
Hắn chỉ có một cơ hội này.
Mất đi cơ hội lần này, có lẽ cả đời này sẽ không thể thành Thánh.
…
Cho nên, hắn vô cùng coi trọng cơ hội này.
Đầu tiên là tắm rửa thay quần áo, sau đó tế bái tổ sư, cuối cùng là đốt hương cầu nguyện.
Sau khi hoàn thành hết quá trình này, hắn đi tới một gian mật thất, điều chỉnh trạng thái cơ thể đến đỉnh phong, trong chớp mắt một viên linh đan đã xuất hiện trong tay hắn.
Mùi thơm bay ra.
Viên thuốc này, toàn thân óng ánh trong suốt, ánh sáng bảy màu lưu chuyển, có những đường hoa văn lớn xen lẫn, liếc mắt nhìn qua cũng làm

cho cảnh giới người ta bắt đầu buông lỏng.
"Hai vị sư tổ trên trời nếu có linh thiêng, xin hãy phù hộ cho đệ tử thành Thánh. Đợi sau khi đệ tử thành Thánh, đương nhiên sẽ san bằng Thiên Cơ Lâu, báo thù rửa hận cho hai vị tổ sư!"
Chưởng giáo Thiên Cương Tông trầm giọng nói.
"Sư tổ ngươi phù hộ ngươi hay không, lão phu không biết, nhưng sợ rằng ngươi không có cách nào thành Thánh. Còn việc muốn san bằng Thiên Cơ Lâu, vẫn là đợi kiếp sau rồi hẵng nói."
Đúng lúc Chưởng giáo Thiên Cương Tông hít sâu một hơi, muốn nuốt đan dược vào thì một giọng nói cười nhạo vang lên từ trong mật thất.
"Ai?"
Chưởng giáo Thiên Cương Tông bỗng nhiên đứng dậy, quát lạnh.
"Lão phu, Dương Khâu!"
Một bóng người màu đen đứng ở trong góc tường chợt lóe lên, khi xuất hiện một lần nữa, hắn xòe bàn tay ra, một viên đan dược tròn vo đang nằm ở trong lòng bàn tay hắn.

Dịch: MB

Chương 70. Ai Nói Lão Phu Muốn Chạy Trốn

"Hả???"
Chưởng giáo Thiên Cương Tông cảm thấy lòng bàn tay nhẹ đi, giống như mất đi thứ gì đó. Hắn nhìn đan dược trong tay đối phương, lại nhìn bàn tay rỗng tuếch của mình.
Lập tức giận tím mặt!
"To gan!"
Râu tóc Chưởng giáo Thiên Cương Tông dựng đứng lên, hai mắt bốc lửa, tựa như núi lửa phun trào. Lửa giận hừng hực đốt cháy bầu trời, khí tức cường hãn cuộn trào mãnh liệt giống như thủy triều.
"Đây là Thiên Cương Tông, ngươi đi vào bằng cách nào?"
Chưởng giáo Thiên Cương Tông lạnh giọng hỏi.
"Không phải ngươi vừa nói rồi sao?"
Dương Khâu thu hồi đan dược, từ tốn nói.

"Thiên. . . Cơ. . . Lâu!"
Sắc mặt Chưởng giáo Thiên Cương Tông tái nhợt, giận dữ nặn ra ba chữ, không che giấu tức giận và sát ý nữa, muốn đem người trước mặt xé thành trăm mảnh.
Hai vị Sư tổ đã chết làm cho bọn họ lần đầu hiểu được Thiên Cơ Lâu. Càng hiểu rõ, bọn họ càng thấy rõ chỗ quỷ dị của Thiên Cơ Lâu. Dường như Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có thể thôi diễn Thiên Cơ!
Có người thôi diễn thiên cơ trợ giúp Dương Khâu, điều này không khó lý giải vì sao hôm nay hắn lại xuất hiện ở đây.
Rất có thể, tin tức hôm nay mình muốn đột phá Thánh Cảnh đã bị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu tính ra!
"Muốn san bằng Thiên Cơ Lâu, đừng nói là Thiên Cương Tông ngươi, cho dù là Diêu Quang Thánh Địa cũng không có bản lĩnh này!"
Dương Khâu chế giễu.
“Phải không?”
Chưởng giáo Thiên Cương Tông trải qua cơn giận dữ vừa rồi, từ từ bình tĩnh lại. Hắn lạnh lùng liếc nhìn Dương Khâu, nói tiếp: "Đây là Thiên Cương Tông, có trận pháp cấp Thánh bảo hộ, ngươi cho rằng mình đi vào rồi thì có thể đi ra sao?"
"Hơn nữa…"
"Thiên Địa Tạo Hóa Đan trong tay ngươi chính là đan dược Diêu Quang Thánh Địa ban cho. Ngươi cướp đi rất dễ, nhưng tiếp theo sẽ phải đối mặt với sự truy sát không ngừng nghỉ của Diêu Quang Thánh Địa!"
"Nơi này cách Cửu U Ma Tông ước chừng ức vạn dặm, phải đi qua một châu. Với tu vi cấp Thánh Chủ của ngươi, chắc chắn không kịp trốn về!"
"Bây giờ ngươi giao đan dược ra, bổn tọa có thể coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra!"
"Ai nói lão phu muốn chạy trốn?" Sắc mặt Dương Khâu quỷ dị.
Hắn vung tay lên.
Từng viên phù hiệu màu đen nở rộ ra trong hư không, che khuất toàn bộ mật thất, một cỗ khí tức vô cùng ngột ngạt tràn ngập ra.
Trận pháp!
Đây là thứ vừa được Dương Khâu bày ra!
"Trận pháp này không phá, bất cứ chuyện gì xảy ra trong mật thất đều không thể truyền ra bên ngoài!"
Dương Khâu mỉm cười nói.

Lời Chưởng giáo Thiên Cương Tông vừa nói, hắn cũng đã từng nghĩ đến. Lúc tới dựa vào một viên Đại Na Di Phù để nhanh chóng chạy đến, nhưng khi rời đi hắn lại không có Đại Na Di Phù. Dựa vào tu vi cấp Thánh Chủ chắc chắn không thoát được sự truy sát của Diêu Quang Thánh Địa.
Nhưng nếu mình không trốn thì sao?
Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, giống với cách Nhậm Thanh Đồ làm lúc trước. Ai có thể nghĩ đến chuyện mình đột phá tu vi ở chính Thiên Cương Tông?
Trừ khi, trên thế gian này xuất hiện một Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thứ hai. Nhưng khả năng này rất thấp, cơ hồ là không có.
Chờ sau khi mình thành Thánh, thực lực tăng gấp mấy chục lần, chắc chuyện rời khỏi chắc sẽ ung dung hơn. Hắn quyết tâm muốn đi, Diêu Quang Thánh Địa cũng khó mà giữ hắn lại.
Hơn nữa, sau khi thành Thánh, giá trị của hắn đã cao hơn cấp Thánh Chủ nhiều, đương nhiên Cửu U Ma Tông sẽ phái người đến cứu viện.
Gần như có thể khẳng định, chỉ cần mình không tự tìm đường chết, sau khi thành Thánh sẽ không phải chết!
"Dương Khâu, ngươi đang muốn chết sao!"
Chưởng giáo Thiên Cương Tông lại giận dữ.
Rõ ràng đối phương có chuẩn bị cẩn thận, không chỉ bày ra trận pháp mà còn không tính trốn đi. Nếu như một người ma đạo thành Thánh ở Thiên Cương Tông.
Tin tức này truyền ra ngoài, thì chắc chắn danh tiếng của Thiên Cương Tông bọn họ hoàn toàn xong.
Một người ma đạo mò đến tận sào huyệt nhà mình, người của mình không phát hiện ra thì cũng thôi đi, còn để người ta ung dung thành Thánh, đây là một nỗi sỉ nhục cực lớn!
Về sau, ba chữ Thiên Cương Tông sẽ trở thành trò cười của giới tu luyện…
"Chết đi!"
Chưởng giáo Thiên Cương Tông gầm lên một tiếng, thân thể hóa thành một vệt sáng, tia sáng cao vạn trượng, thần uy vô địch tràn ngập mật thất, tiến về phía trước muốn trấn giết kẻ địch.
Một chiêu này của hắn không phải muốn giết chết Dương Khâu, mà chỉ vì muốn phá tan trận pháp.
Đem chuyện tốt trong mật thất truyền ra ngoài cho các Trưởng lão trong tông môn có thể cảnh giác.

"Chút tài mọn!"
Dương Khâu mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, trận pháp khẽ ong một tiếng, vạn viên phù hiệu sáng lên, nhấc lên sóng to gió lớn. Một cỗ sức mạnh nặng nề từ trên trời giáng xuống, đè ép lên người Chưởng giáo Thiên Cương Tông.
Chưởng giáo Thiên Cương Tông không thể tin vào mắt mình. Cả người hắn khó khăn lắm mới đi đến trước mặt Dương Khâu, nhưng lại bị chặn lại, dù hắn thôi động chân nguyên như thế nào đi nữa cũng không có cách nào tiến về phía trước.
Bịch một tiếng, đột nhiên áp lực tăng lên, hắn bị đè bẹp xuống mặt đất từ trong không trung.
"Cửu U Ma Tông am hiểu trận pháp, bằng vào ngươi cũng muốn đối địch với lão phu?"
Dương Khâu nhàn nhạt nói.
Lúc đối mặt, hai người muốn phân thắng bại cũng không dễ. Nhưng nếu mình bày trận pháp ra trước, vậy thì xấu hổ rồi.
Khi Nhậm Thanh Đồ chưa thành Thánh, hắn cũng dám chọi cứng một lần.
"Nếu không phải do tính mạng của ngươi còn có chỗ dùng đến, thì vừa xong ngươi đã hôi phi yêu diệt rồi."
Dương Khâu giơ tay lên điểm thêm lần nữa, một đạo chân nguyên bay vào trong cơ thể Chưởng giáo Thiên Cương Tông, phong bế tu vi cùng năm giác quan của hắn lại, nhưng vẫn giữ một mạng cho hắn.
Lúc này Chưởng giáo Thiên Cương Tông vẫn chưa thể chết.
Hắn chết thì ngọc bài thần hồn ở ngoài kia đương nhiên sẽ nát bấy.
Khi ngọc bài nát bấy, đoán chừng Trưởng lão Thiên Cương Tông cũng sẽ phát giác ra. Khi đó, tình cảnh của mình chắc sẽ không ổn.
Mặc dù Thiên Cương Tông yếu, nhưng vẫn có thể phái ra mấy người cấp Thánh Chủ. Nhiều người cùng tấn công thì chắc không cần đến Diêu Quang Thánh Địa ra tay.
Hắn phải nuốt hận.

Dịch: MB

Chương 71. Chưởng Giáo Hồ Đồ

Nhét Chưởng giáo Thiên Cương Tông vào trong góc.

Dương Khâu khoanh chân ngồi xuống, Thiên Địa Tạo Hóa Đan xuất hiện trong tay, trong con ngươi của hắn hiện lên vẻ kiên định.
Lần này, chính mình đánh cược toàn bộ.
Không thành công, thì thành nhân.
Dùng một viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan mà không thành Thánh, cục diện tiếp theo hắn đã nghĩ tới, tất nhiên là đối mặt với Diêu Quang Thánh Địa truy sát liên tục.
Có thể sống sót hay không, phải xem thiên ý.
Nghĩ tới đây, hắn hít sâu một hơi, bàn tay nâng lên.
"Ực!" một tiếng, một ngụm nuốt chửng Thiên Địa Tạo Hóa Đan vào trong bụng.
Trong nháy mắt khi đan dược vào miệng, dược lực tan ra, sáp nhập toàn thân.
"Ùng ùng!"
Trong thân thể Dương Khâu, chân nguyên lưu chuyển, tinh khí sôi trào cuồn cuộn, bình cảnh vốn bền chắc không thể phá được đã có dấu hiệu buông lỏng!
"Có hi vọng!"
Dương Khâu vui vẻ, nhanh chóng ổn định tâm thần, tiến nhập trạng thái tu luyện.
"Oanh két!"
Trong nháy mắt khi hắn nhập định.
Trong mật thất đột nhiên sáng chói, phát ra từng âm thanh như núi hô biển gầm. Ở trong đan điền của hắn, thần huy vô tận xông ra, một mảnh đen kịt, ma khí tăng mạnh.
Đồng thời.
Kèm theo lôi điện màu đen có sức mạnh diệt thế.
Trên người Dương Khâu xuất hiện thần quang, sáng lạn như cầu vồng. Một luồng Thánh uy hơi yếu lan tỏa ra ngoài trận pháp, khuếch tán khắp Thiên Cương Tông.
. . .
Cách đại điện Chưởng giáo Thiên Cương Tông không xa.
Trên một ngọn núi, tám bóng người đứng sóng vai.
Tám người này đều là Trưởng lão của Thiên Cương Tông, thực lực mỗi người đều là cấp Thánh Chủ. Sau khi không còn lão tổ Thánh Nhân, bọn họ đã trở thành trụ cột cuối cùng của Thiên Cương Tông.

"Ừm?"
Bỗng nhiên.
Trong tám người, một lão giả dẫn đầu vuốt chòm râu, sắc mặt hơi đổi, trên gương mặt lộ ra vẻ vui mừng. Hắn kích động nói: "Khí tức Thánh Nhân!"
"Xem ra Chưởng giáo sư huynh sắp đột phá!"
"Ta cũng đã nhận ra!"
Có một người đàn ông mở miệng, sắc mặt của hắn cũng vui mừng không gì sánh được.
"Các vị sư huynh, tạm thời vẫn chưa tới lúc ăn mừng. Việc đột phá Thánh Nhân không phải chuyện đơn giản, lúc này Chưởng giáo sư huynh chỉ mới bước ra bước đầu tiên mà thôi."
"Kế tiếp, còn một đoạn đường rất dài phải đi, chúng ta không thể đắc ý vong hình."
Một vị Trưởng lão trầm giọng nói.
"Sư đệ nói đúng, là lão phu quá kích động."
Lão giả gật đầu.
Từ khi lão tổ vẫn lạc, trong lòng mỗi người đều trống rỗng.
Rất sợ Thiên Cương Tông có nguy hiểm diệt môn.
Bây giờ Chưởng giáo thành Thánh, tảng đá lớn treo trong lòng bọn họ cuối cùng có thể buông xuống. Quan trọng hơn chính là, Chưởng giáo thành Thánh khác với hai vị lão tổ trước đó.
Lần này, là Thánh Nhân thật sự!
Không còn là Ngụy Thánh!
Từ nay về sau, Thiên Cương Tông bọn họ có thể đứng thẳng lưng ở trong Tu Luyện Giới, hùng hồn nói ra một câu: Thiên Cương Tông ta cũng có Thánh Nhân!
Tuổi thọ của một vị Thánh Nhân tầm hai vạn năm.
Trừ bỏ tuổi tác trước đó của Chưởng giáo. Sau này... ít nhất... Có thể che chở Thiên Cương Tông hơn một vạn năm ngàn năm. Thời gian dài như thế, đầy đủ Thiên Cương Tông bọn họ tiến thêm từng bước!
Nếu như Thiên Cương Tông dựa theo tình thế này để trưởng thành tiếp, chưa chắc bọn họ không thể đổi tên, trở thành Thiên Cương Thánh Địa!
Phải nói đến, đúng là Thiên Cương Thánh Địa rất dễ nghe!
"Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, lão phu phát hiện uy thế của chưởng giáo lại mạnh thêm mấy phần."
Lão giả mỉm cười, thong dong nói.

Theo tình hình này.
Chưởng giáo chắc chắn ổn. Nếu như đột phá thất bại, căn bản không thể có chuyện thực lực vẫn tăng trưởng.
"Nếu như hai vị lão tổ còn sống, chắc chắn sẽ rất vui mừng khi thấy uy thế hiện giờ Thiên Cương Tông."
Một vị Trưởng lão đau thương nói.
"Chó vội."
Trong mắt lão giả lóe lên một tia lãnh ý, nói: "Đợi Chưởng giáo xuất quan, tất nhiên sẽ thanh toán với Thiên Cơ Lâu. Ngày Thiên Cương Tông ta quật khởi, sẽ bắt đầu từ lúc Thiên Cơ Lâu huỷ diệt!"
"Đại Trưởng Lão nói đúng."
Các Trưởng lão khác dồn dập phụ họa.
Tông môn có Thánh nhân, sống lưng liền cứng rắn, lời nói cũng có sức mạnh.
Chỉ một Thiên Cơ Lâu mà thôi
Nói diệt thì diệt, đúng lúc có thể tăng cường uy danh của Thiên Cương Tông, để cho những tông môn trong Tu Luyện Giới biết, Thiên Cương Tông của ta cũng không dễ trêu!
Nhưng bọn họ không biết là, vào mấy ngày trước, Lãnh Thiên Thu của Diêu Quang Thánh Địa mới bị thiệt lớn trước Thiên Cơ Lâu.
Nếu như biết chuyện này, lửa giận của bọn họ ít nhất cũng được giải tỏa phân nửa.
"Aizz. . . ?"
Lúc này, một vị Trưởng lão vẫn không nói lời nào bỗng nhiên phát hiện không đúng, nhỏ giọng nói: "Chư vị sư huynh, mọi người có cảm giác được dường như khí tức của Chưởng giáo đã thay đổi?"
"Ha ha!"
Lão giả khẽ cười, không thèm để ý: "Chưởng giáo thành Thánh, khí tức tất nhiên sẽ thay đổi, không cần ngạc nhiên."
"Không phải. . ."
Vị Trưởng lão kia nhăn mày, kinh nghi bất định nói: "Khí tức này, ta cảm thấy giống như công pháp của Ma Môn, không phải khí tức công pháp Thiên Cương Tông chúng ta."
"Lại có chuyện như thế?"
Lão giả nghe được câu này, sắc mặt cũng khó nhìn, hắn tỉ mỉ cảm ứng một chút, sau đó thu hồi thần thức, lẩm bẩm: "Đúng là có khí tức ma đạo. . . .

Quái lạ!"
Phút chốc.
Tám người nhìn nhau, trong lòng đồng thời trầm xuống.
Bọn họ nghĩ tới một ý nghĩ đáng sợ.
Chẳng lẽ. . . Chưởng giáo nhà mình, đã từng tu luyện qua một bản công pháp Ma đạo?
Đúng rồi.
Cũng chỉ có như thế mới giải thích được tại sao Chưởng giáo chậm chạp không thể nào đột phá. Hắn muốn mở một con đường khác, tìm kiếm cơ hội đột phá ở trong công pháp ma đạo.
Như thế thì mới giải thích được.
"Chưởng giáo hồ đồ!"
Lão giả đấm ngực giậm chân, kêu rên nói.

Dịch: MB

Chương 72. Chưởng Giáo Nhà Mình Đâu?

Thiên Cương Tông thần phục với Diêu Quang Thánh Địa.
Mặc dù thực lực không mạnh mẽ.
Nhưng có một số thứ không thể nào chối bỏ, đó chính là bọn họ là tông môn chính đạo!
Từ trước đến nay từng đệ tử Thiên Cương Tông đều tự cho mình là đệ tử chính đạo, đi ra khỏi nhà liền kêu vang khẩu hiệu trừ ma vệ đạo, chẳng qua là không diệt trừ được nhiều Ma Đầu mà thôi.
Mà bây giờ.
Một vị Chưởng môn tông môn chính đạo lại đi tu luyện công pháp ma đạo, thế không phải là đang vả mặt sao.
Nếu như là đệ tử thì cũng thôi.
Phế bỏ tu vi, trục xuất khỏi tông môn, là có thể làm dịu chuyện này.
Thế nhưng Chưởng giáo lại khác.
Bọn họ có thể phế bỏ tu vi của Chưởng giáo sao?
Có thể trục xuất Chưởng giáo khỏi tông môn?
Không phải đang nói đùa sao?

Lúc này Thiên Cương Tông chỉ có một mình Chưởng giáo đột phá Thánh Cảnh, trong thời gian lâu dài sau này, còn phải dựa vào Chưởng giáo chống đỡ cả tông môn.
Bây giờ đừng nói Chưởng giáo tu luyện ma công.
Dù hắn có nhập ma thì cũng phải che giấu chuyện này đi.
"Mấy vị sư đệ, các ngươi đi trấn an đệ tử, căn dặn trên dưới Thiên Cương Tông không cho phép tiết lộ chuyện hôm nay, tất cả chờ Chưởng giáo đột phá xong rồi nói sau".
Mặt lão giả trầm như nước, nói nhanh.
Chưởng giáo chọc ra chuyện lớn như vậy, kiểu gì bọn họ cũng phải che giấu trước.
Đây là chuyện xấu của Thiên Cương Tông.
Nếu truyền đi, mặt mũi của Thiên Cương Tông sẽ quét rác!
Chờ đến khi Chưởng giáo thành Thánh, thu liễm khí tức của bản thân, nói không chừng còn có đường xoay chuyển. Dù sao bên trong đồng cấp, rất khó nhìn ra một người đã thu liễm hết toàn bộ khí tức.
"Tốt!"
Bảy tên Trưởng lão đều nghiêm túc gật đầu đồng ý, sau đó nhanh chóng rời đi triệu tập các đệ tử, để cho bọn họ không cần nói linh tinh.
. . .
"Chuyện gì thế? Ta đang tu luyện, tại sao lại bị gọi ra?"
"Ta cũng không biết, nghe nói là ý của tám vị Trưởng lão, triệu tập tất cả đệ tử của tông môn qua, nói có chuyện lớn muốn tuyên bố."
"Chẳng lẽ. . . Là Chưởng giáo đột phá ?"
"Có khả năng này! Có lẽ tám vị Trưởng lão muốn để mọi người tới xem lễ! Dù sao Chưởng giáo thành Thánh chính là chuyện lớn nhất trong vạn năm tới của Thiên Cương Tông!"
"Nói không chừng, là người của Diêu Quang Thánh Địa đến?"
"Người của Diêu Quang Thánh Địa vừa mới đi, làm sao lại quay về nhanh như vậy được? Theo ta thấy, vẫn là chuyện Chưởng giáo thành Thánh có tỷ lệ lớn hơn một chút!"
. . .
Trên quảng trường Thiên Cương Tông.
Mấy vạn đệ tử hội tụ một chỗ, nghị luận với nhau ầm ĩ, thanh âm huyên náo cả một vùng.
"Yên lặng!"

Một vị Trưởng lão áo trắng bước lên hư không, quét mắt nhìn phía dưới, đưa một tay ép xuống, để cho tất cả mọi người dừng nói chuyện, sau đó hắn lên tiếng: "Hôm nay chính là ngày Chưởng giáo thành Thánh, chuyện này liên quan đến vinh dự tương lai của Thiên Cương Tông, dù các ngươi thấy cái gì, nghe được cái gì, cũng không thể nói cho người ngoài biết, hiểu chưa?"
Trưởng lão áo trắng có chút bất đắc dĩ, bên trong tông môn có quá nhiều đệ tử.
Cho dù hôm nay căn dặn, nhưng chỉ sợ việc Chưởng giáo tu luyện công pháp ma đạo rất khó lừa gạt được, dù sao trên thế giới này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được.
Mấy vạn đệ tử, ai có thể cam đoan mỗi người đều có thể giữ kín như bưng?
Chỉ hy vọng, có thể kéo dài thêm một chút thời gian!
"Đã hiểu!"
Vô số đệ tử, cùng lúc hô ứng.
Lời còn chưa dứt.
Trong đại điện Chưởng giáo xuất hiện ô quang, một vòng mặt trời màu đen kèm theo ma khí cuồn cuộn phóng thẳng lên, Thánh uy kinh khủng lan tỏa khắp trời.
Khí tức rạo rực khiếp người.
Vào lúc này.
Trận pháp Thánh cấp trở xuống căn bản không thể đỡ nổi uy thế như vậy!
Bên dưới mặt trời đen, sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, tựa như muốn bao phủ toàn bộ Thiên Cương Tông.
"Chuyện này. . ."
Thấy cảnh tượng như vậy, từ Trưởng lão cho đến vô số đệ tử, tất cả đều trợn tròn mắt.
Đây là gì?
Đây không phải là ma khí sao?
Chưởng giáo nhà mình là người thế nào vậy? Thân là Chưởng giáo Thiên Cương Tông, sao lại phát ra ma khí tinh thuần như thế?
Nếu nói hắn là một Chưởng giáo tông môn ma đạo, đoán chừng cũng sẽ có rất nhiều người tin tưởng.
"Ùng ùng!"
Dương Khâu ngồi xếp bằng, vận chuyển công pháp của bản thân, vạn đạo thần quang ngưng tụ thành một người tí hon hư huyễn, đứng ở bên trên mặt

trời.
Chân đạp ma hải, đầu đội mặt trời, tựa như một tôn Ma Chủ khinh thường nhân gian!
Người tí hon hư huyễn kia, theo khí tức của Dương Khâu tăng trưởng, hình thể của nó cũng tăng trưởng theo, cuối cùng hóa thành một đạo hư ảnh vĩ đại bất hủ, hiện lên trên vòm trời.
Ma uy vô biên chèn ép hư không, vô số người cảm thấy hô hấp không thuận, có một số đệ tử thực lực tương đối kém run run rẩy rẩy, lập tức quỳ rạp xuống đất.
"Cái này. . . . Là ai?"
Một vị Trưởng lão ngẩng đầu nhìn hư ảnh trên cao, sắc mặt bỗng thay đổi.
Mình không biết người này, nhìn rất xa lạ, không giống như Chưởng giáo!
"Lão phu cũng chưa từng thấy qua. . ."
Lão giả lắc đầu, động tác vuốt râu của hắn bỗng dừng lại, trong não tựa như bị lôi điện bổ trúng, cả người cứng ngắc.
Hắn nhìn bóng mờ kia, khóe miệng run rẩy, sắc mặt trắng bệch.
Trong nháy mắt đó, trong đầu hắn hiện lên vô số ý nghĩ.
Đây không phải là Chưởng giáo, mà người kia lại thành Thánh ở Thiên Cương Tông, thế Chưởng giáo nhà mình đâu?
"Nguy rồi!"
Sắc mặt lão giả tái nhợt, dường như hắn nghĩ tới điều gì, nhanh chóng bay vút về phía đại điện Chưởng giáo, trong miệng truyền ra một tiếng kêu bi phẫn.
"Chưởng ~~ giáo ~!"
Hai chữ Chưởng giáo lan truyền khắp nơi, thật sự làm cho người nghe đau lòng, người thấy phải rơi lệ.

Dịch: MB

Chương 73. Chưởng Giáo Cửu U Ma Tông - Dương Khâu!

Tiếng "ầm ầm" thật lớn vang lên.

Lão giả còn chưa tới gần đại điện Chưởng giáo thì đã dùng tốc độ nhanh hơn văng ra ngoài.

"Phụt!"

Ổn định lại thân thể ở giữa không trung, lão giả phun ra một ngụm máu tươi.

Uy phong của Thánh Nhân, không cho phép kẻ khác khinh thường.

Mặc dù bây giờ Dương Khâu chưa thành Thánh, nhưng một chân đã bước vào cửa lớn Thánh Cảnh, vẫn có uy thế của Thánh Nhân.

Loại tình huống trước mắt này, trừ khi có Thánh Nhân xuất thủ, việc hắn đột phá là chuyện gần như không thể ngăn cản.

"Là khí tức của Cửu U Ma Tông, người này chính là người của Cửu U Ma Tông!"

Lão giả bi phẫn gần chết.

Hắn không biết Dương Khâu, nhưng có thể nhận ra khí tức công pháp của Cửu U Ma Tông.

Dù sao thì Cửu U Ma Tông cũng là một thế lực cấp Thánh Địa, uy danh của bọn hắn cũng không yếu, bất kể là ai gặp được cũng đều phải cho vài phần mặt mũi.

"Cửu U Ma Tông thật to gan, lại dám lén lẻn vào Thiên Cương Tông!"

Một vị Trưởng lão khác đứng dậy, nổi giận đùng đùng, hai mắt đỏ lên, tức đến muốn cắn người.

Hắn gần như muốn lao tới ăn tươi nuốt sống Dương Khâu.

Thật sự quá âm hiểm.

Yêu nhân ma đạo vậy mà lại có thể vòng qua trận pháp hộ sơn, lẻn vào trong tông môn mà bọn hắn không hề hay biết.

Vậy thì cũng thôi đi, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới yêu nhân ma đạo này gan lại to bằng trời, dám thành Thánh ngay trong Thiên Cương Tông bọn hắn!

Thiên Cương Tông đã thành lập được vài vạn năm, cũng chưa bao giờ bị vũ nhục tới mức này đâu?

“Chúng đệ tử mau kết trận, theo lão phu đi cứu Chưởng giáo ra!”
Lão giả lần thứ hai phóng lên cao, hắn đứng trên bầu trời, mái tóc bay theo gió, áo bào phần phật, hai tròng mắt không nháy một cái, nhìn chằm chằm vào bóng mờ mờ của Dương Khâu, toàn thân tràn ra sát khí kinh khủng.
Ma đạo yêu nhân này sắp thành Thánh rồi.
Trước hết, việc đầu tiên bọn họ phải làm là cố gắng cứu Chưởng giáo về. Dù sao thì Chưởng giáo cũng là người có khả năng thành Thánh Nhân nhất trong Thiên Cương Tông, mất đi cơ hội lần này, sau này vẫn có khả năng rất lớn, nhỡ đâu Diêu Quang Thánh Địa lại đưa tới một viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan nữa thì sao?
Còn về an nguy tính mạng của Chưởng giáo, bọn họ chưa từng nghĩ tới, bởi vì ngọc bài linh hồn của Chưởng giáo vẫn còn đó, hẳn là sinh mạng cũng không có nguy hiểm gì.
“Vù! Vù! Vù!”
Vô số đạo ánh sáng phóng lên cao, hợp thành một trận pháp khổng lồ ở sau lưng lão giả.
Những đệ tử này tuy thực lực tuy rằng không mạnh, nhưng hợp lực tạo ra một trận pháp thì vẫn có thể miễn cưỡng chống chọi qua hai chiêu của cấp Thánh Chủ.
Còn như Thánh Nhân.
Một chiêu bọn họ cũng không đỡ được.
Lúc này chỉ có thể dùng để lớn mạnh khí thế.
Trong trận pháp, rất nhiều đệ tử tay cầm trường kiếm, hai mặt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy được sự hoảng loạn trong mắt đối phương.
Lúc này, cho dù là kẻ ngu si cũng nhìn ra được có chuyện không bình thường.
Hình như là người thành Thánh Nhân không phải là Chưởng giáo nhà mình, mà là một Thánh Nhân ma đạo.
Bình thường nếu gặp được loại tình huống này, thứ đầu tiên bọn họ nghĩ tới sẽ không phải tìm cách ngăn cản, mà là chạy, chạy càng xa càng tốt. Đáng tiếc, lần này không có cách nào chạy đi.
Bởi vì nơi này chính là Thiên Cương Tông, tông môn của bọn họ, chạy đi rồi thì sau này Thiên Cương Tông phải làm sao bây giờ?
“Giết!”
Lão giả lạnh giọng quát lớn.

Hắn lần thứ hai hóa thành một vệt sáng, xẹt qua chân trời, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, vô số kiếm quang tỏa ra, đan vào thành một màn mưa dày đặc.
Phóng về phía đại điện Chưởng giáo, bao phủ lấy.
“Giết! Giết! Giết!”
Phía sau, gần vạn đệ tử đồng thanh hét lớn, tiếng vang chấn động cả chân trời, bọn họ tạo thành đại trận, bắt đầu ầm ầm vận chuyển, nghiền ép về phía trước.
“Vù!”
Đúng lúc này, trên vòm trời, bóng người vĩ đại đột nhiên mở mắt ra, con ngươi một màu đen nhánh, ma khí mờ mịt, giống như một lỗ đen vũ trụ, cực kỳ đáng sợ.
Dương Khâu vừa mở mắt ra, thánh uy nháy mắt trở nên cường đại đến cực hạn. Cùng lúc đó, sắc mặt vô số người ở đây trở nên trắng bệch, rất nhiều đệ tử đều không kiên trì nổi nữa, trực tiếp rơi từ trên trời xuống.
“Dám xuất thủ với bản Thánh, lá gan các ngươi thật không nhỏ.”
Giọng nói lạnh lùng vang lên, Dương Khâu ở trong đại điện chậm rãi đứng lên, trên thân là một bộ trường bào màu đen, không có gió nhưng vẫn lay động, ma khí màu đen lởn vởn xung quanh đã trở nên cực kỳ dày đặc.
“Ào ào” Tiếng động giống như tiếng nước chảy vang lên, ma khí điên cuồng lan tràn ra bốn phía.
Chỉ chốc lát sau, toàn bộ Thiên Cương Tông đã bị bao phủ trong ma khí, không gian ban ngày biến thành đêm tối, giơ tay không thấy được năm ngón.
Khí tức ma đạo lạnh lẽo thấu xương tràn lan bốn phía, xông vào cốt tủy của tất cả mọi người, giờ phút này, đừng nói là chống cự, ngay cả đứng lên thôi cũng đã vô cùng gian nan.
“Ngươi rốt cuộc là ai!?”
Đại Trưởng lão của Thiên Cương Tông, giọng khàn khàn, lớn tiếng quát:
“Lão phu là Trưởng... Chưởng giáo của Cửu U Ma Tông, Dương Khâu!”
Dương Khâu trầm giọng nói.
Hắn vốn định nói mình là Trưởng lão.
Nhưng bỗng nhiên nghĩ tới việc bản thân mình thành Thánh, trở lại tông môn hẳn là có thể đoạt được vị trí Chưởng giáo, cho nên bây giờ tự xưng là Chưởng giáo cũng không có gì sai.
Coi như làm quen với công việc trước một chút.

“Không thể nào!”
Giọng nói của Dương Khâu vừa dứt, một âm thanh vừa dày vừa nặng đã vang lên, một vị Trưởng lão của Thiên Cương Tông cao giọng nói:
“Chưởng giáo của Cửu U Ma Tông là Hoàng Tuyền, ngươi cho rằng mình giả mạo người khác rồi là có thể tránh khỏi bị tính sổ hả?”
“Ta có thể nói cho ngươi biết, ta đã báo cho Diêu Quang Thánh Địa, hôm nay ngươi có chạy đằng trời!”
“Bốp!”
Vị Trưởng lão kia vừa mới dứt lời, Dương Khâu đã đánh ra một cái tát, trực tiếp đánh người kia thành một búng máu.
“Ồn ào!”
“Trước đây Chưởng giáo của Cửu U Ma Tông là Hoàng Tuyền, nhưng bắt đầu từ hôm nay, Chưởng giáo của Cửu U Ma Tông đổi người. Đó chính là lão phu, Dương Khâu!”
Dương Khâu nói liền một hơi, cúi đầu nhìn về phía Đại Trưởng lão Thiên Cương Tông, giọng điệu băng lãnh, gằn từng chữ một: “Diêu Quang Thánh Địa.”
“Sau ngày hôm nay, nếu đối địch với Thiên Cơ Lâu thì cũng chính là đối địch với Cửu U Ma Tông.”
“Khiến lão phu bất mãn, là Diêu Quang Thánh Địa lão phu cũng giết!”
Những lời này cực kỳ khí phách, khiến một đám đệ tử của Thiên Cương Tông đều ngây người.

Dịch: MB

Chương 74. Bổn Tọa Muốn Đánh Một Trận Đàng Hoàng Với Hắn!

“Ực!”
Không ít người đồng thời nuốt xuống một ngụm nước bọt.
Không ai dám thở mạnh, nơi đây mặc dù là Thiên Cương Tông, nhưng người ở đây làm sao mà mạnh được như vẻ bên ngoài, người ta là một Thánh Nhân đã có thể ép cho toàn bộ tông môn phải im lặng.
“Tâm tình lão phu hôm nay không tệ, thả Thiên Cương Tông các ngươi một con ngựa vậy.”

Dương Khâu quét mắt liếc đám người phía dưới một cái, quơ quơ áo bào ra vẻ đại xá.
Sau đó bước lên một bước đã trực tiếp xuất hiện ở mấy vạn dặm bên ngoài, tốc độ nhanh đến mức không thể tin được.
Tốc độ này... không giống như đang thong thả rời đi, ngược lại giống như đang chạy trối chết hơn.
Vừa rồi, vị Trưởng lão của Thiên Cương Tông bị hắn đánh chết kia nói đối phương đã thông báo cho Diêu Quang Thánh Địa. Lấy thực lực của Diêu Quang Thánh Địa, có lẽ chẳng mấy chốc nữa sẽ có Thánh Nhân chạy tới.
Nếu hắn còn tiếp tục ở lại Thiên Cương Tông, hoặc là muốn hủy diệt Thiên Cương Tông, đây đều không phải là vấn đề, sau đó chạy trốn thế nào mới là vấn đề.
Tu vi Thánh Nhân ở nơi khác rất mạnh, nhưng đối đầu với Diêu Quang Thánh Địa thì còn không đủ.
Hôm nay, ở trước mặt vô số đệ tử Thiên Cương Tông hung hăng đạp Diêu Quang Thánh Địa một trận, đã thì đã thật, nhưng sự trả thù phía sau cũng sẽ mãnh liệt không gì sánh được.
Cho nên, trước tiên hắn cần phải chạy ra khỏi phạm vi thế lực Diêu Quang Thánh Địa đã, sau lại nói tiếp.
...
Thiên Cương Tông.
Vô số đệ tử vẫn đang há hốc mồm.
Tất cả đều ngẩn người tại chỗ.
Ma khí đã biến mất rồi, trời đất cũng đã sáng sủa trở lại, toàn bộ chuyện vừa rồi giống như là ảo giác vậy, cực kỳ không chân thực, nếu không phải là có người bị thương thì bọn họ cũng sẽ tưởng rằng vừa rồi chỉ là nằm mơ.
“Chưởng giáo!”
Đại Trưởng lão Thiên Cương Tông bỗng nhớ tới cái gì, không để ý đến vết thương trên người mình mà nhanh chóng chạy về phía đại điện Chưởng giáo, không lâu sau đã xuất hiện trong mật thất.
Sau đó đã tìm được Chưởng giáo Thiên Cương Tông đang bị phong cấm tu vi.
“Chưởng giáo, ngài thế nào?”
Đại Trưởng lão cởi bỏ phong cấm, quan tâm hỏi.
“Tức chết ta rồi!”

Phong cấm vừa được cởi bỏ, Chưởng giáo Thiên Cương Tông lập tức phát ra một tiếng rống giận, hắn đứng phắt dậy, sát khí lượn lờ quanh người.
“Dương Khâu đâu? Dương Khâu đi đâu rồi? Bổn tọa muốn đánh một trận đàng hoàng với hắn!!!”
“Chưởng giáo, hắn... thành Thánh rồi!”
Đại Trưởng lão nhỏ giọng nói một câu.
“Cái gì??!!”
Sắc mặt của Chưởng giáo Thiên Cương Tông tối sầm xuống, thân thể lảo đảo một cái, suýt chút nữa đã tắt thở. Hắn ngửa mặt lên trời thét dài, ý chí sôi sục, bi phẫn không gì sánh được:
“Thiên Địa Tạo Hóa Đan của bổn tọa!!!”
“Nhanh!!”
“Nhanh thông báo cho Diêu Quang Thánh Địa, đừng để cho tên trộm Dương Khâu kia chạy mất!”
Một lát sau, Trưởng lão Thiên Cương Tông mới phản ứng kịp, nhanh chóng nói:
“Chưởng giáo đừng lo lắng, chúng ta đã thông báo cho Diêu Quang Thánh Địa, có lẽ lúc này bọn họ đã phái người đuổi theo Dương Khâu rồi. Tên trộm kia vừa mới thành Thánh, chắc chắn chưa chạy được bao xa đâu!”
Đại Trưởng lão Thiên Cương Tông lạnh giọng nói: “Lấy thực lực của Diêu Quang Thánh Địa, tất nhiên sẽ báo được đại thù này cho chúng ta.”
“Ừm...”
Nghe được hai chữ báo thù này, Chưởng giáo Thiên Cương Tông giống như bị rút sạch khí lực toàn thân, chán nản ngồi sụp xuống đất, đầu hướng 45 độ nhìn lên bầu trời.
Khóe mắt ngấn nước.
“Dương Khâu tất nhiên sẽ chết, nhưng Thiên Địa Tạo Hóa Đan của bổn tọa... cũng mất theo rồi!”
...
Diêu Quang Thánh Địa.
Bên trên một tòa Thần Phong.
Ở đỉnh núi.
Một cây đại thụ lâu đời cứng cáp, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, trên cành cây hoa mai nở rộ, khi sương ngạo tuyết, hương hoa thấm vào ruột gan, tràn ngập toàn bộ đỉnh núi.
Dưới tàng cây mai.

Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa mặc một bộ trường bào, đầu đội ngọc quan, vẻ mặt được bao phủ trong thần quang, đang ngồi ở một phía bên bàn đá, trong tay vân vê một quân cờ.
Đánh cờ với một bóng người màu đen.
"Có tra được tin tức của Thiên Cơ Lâu không?"
Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa hạ cờ xuống, vân đạm phong khinh nói.
"Không thể tra ra được."
Bóng đen lắc đầu, đồng thời cầm một quân cờ lên rồi hạ xuống, trầm ngâm một lát, sau đó mới nói tiếp:
"Thiên Cơ Lâu giống như là đột nhiên xuất hiện từ hư không vậy, sau một đêm bỗng thấy nó ở thành Đại Hoang."
"Bọn ta đã lật tung khắp triệu dặm quanh thành Đại Hoang cũng không tìm ra được bất kỳ vết tích nào."
"Ồ?"
Lông mày của Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa nhướn lên, động tác hạ cờ hơi ngừng lại, kinh ngạc nói:
"Đột nhiên xuất hiện? Bằng năng lực của các ngươi mà cũng không tìm được dấu vết gì sao?"
"Tìm không ra."
Bóng người màu đen lần thứ hai lắc đầu.
"Quái lạ."
Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa nhăn mày lại.
Hắn không tin trên thế giới này có người có thể đột nhiên xuất hiện, hắn cũng không tin có người có thể xóa sạch toàn bộ quá khứ của mình.
Thế nhưng điều tra mấy ngày nay, mỗi một điểm đều như đang nói cho hắn biết, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chính là đột nhiên xuất hiện, không có chút vết tích nào về quá khứ của hắn.
Dù có so sánh hành vi của hắn với một vài Đại Đế hư hư thực thực đã chết, thì cũng không quá giống, nhìn qua dường như không có chút quan hệ nào.
"Thật sự có người có thể hoàn toàn xóa đi quá khứ của mình sao?"
...
Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa buông quân cờ xuống, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, con ngươi hắn đột nhiên sáng lên, trầm giọng nói:
"Ngươi nói xem... liệu có phải hắn đã che giấu Thiên Cơ, khiến chúng ta không thể tìm ra được quá khứ của hắn?"
"Chuyện này..."

Bóng người màu đen hơi do dự, nói:
“Không loại trừ khả năng này! Lâu chủ Thiên Cơ Lâu nếu đã có thể thôi diễn Thiên Cơ, vậy thì che đậy Thiên Cơ cũng không tính là việc khó.”
“Người này quá nguy hiểm.”
Sắc mặt Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa trở nên khó coi, hắn lên tiếng nói:
“Lai lịch của hắn vẫn còn mờ mịt, lại còn có khúc mắc với Diêu Quang Thánh Địa, ta lo rằng hắn sẽ đi suy đoán lai lịch của ta.”
“Nếu như hắn thực sự làm như vậy, vạn năm chuẩn bị của chúng ta, chỉ sợ sẽ trôi đi như nước chảy!”
“Thậm chí...”
“Còn có thể trêu chọc Diêu Quang Thánh Địa, đây là cường địch!”
Lời nói này của Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa rất mâu thuẫn, nhưng ở trong tai của bóng người màu đen kia lại giống như hoàn toàn bình thường.
Hắn đồng tình gật đầu.
Lại dừng một chút, bóng người màu đen nói:
“Chuyện ngươi nói, ta đều hiểu. Nhưng...”
Hắn đang định nói thêm cái gì, đột nhiên thần sắc Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa khẽ động, không dấu vết khoát tay áo, nói:
“Có người tới, ngươi lui xuống trước đi.”
“Vâng!”
Bóng người màu đen gật đầu, hình bóng lập tức tiêu tán theo gió, không để lại bất kỳ khí tức gì.
Sau khi bóng người màu đen biến mất.
Lãnh Thiên Thu từng bước đi từ chân núi lên.

Dịch: MB

Chương 75. Hắn Nói Gì Vậy?

“Thánh chủ.”
Lãnh Thiên Thu đi từ chân núi lên.
Sắc mặt hắn khá khó coi, nhìn lướt qua bàn cờ, sau đó nhẹ giọng nói:
“Thánh chủ, ngươi đánh cờ một mình?”
“Rảnh rỗi mà thôi.”

Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa nở nụ cười, phất tay thu lại tất cả các quân cờ, dò hỏi:
“Lãnh sư thúc, lần này tới thành Đại Hoang có thu hoạch gì không?”
Vừa nói, hắn vừa dùng khóe mắt quan sát xung quanh một chút, nhưng không tìm được cái bóng của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu.
“Lão phu thất thủ.”
Lãnh Thiên Thu ngồi xuống trước mặt Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa, sắc mặt vô cùng ấm trầm, lạnh giọng nói:
“Thiên Dận Hoàng Triều và Đại La Kiếm Tông đều đứng về phía Thiên Cơ Lâu.”
“Hơn nữa...”
“Thiên Dận Thần Hoàng tự mình ngăn cản, lão phu cũng không có kế nào khả thi.”
“Ồ?”
Sắc mặt Thánh chủ Diêu Quang Thánh Địa khẽ động, hỏi:
“Thiên Dận Thần Hoàng? Hắn thành Thánh rồi hả? Còn là vận dụng Mượn Vận Thành Thánh sao?”
“Mượn Vận Thành Thánh mà thôi, không đáng để lo.”
Lãnh Thiên Thu hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra tia hàn quang, trầm giọng nói:
“Ngược lại là Đại La Kiếm Tông, vào đúng thời điểm quan trọng, Đoạn Vô Ưu và Đoạn Vô Lự lại đứng ra ngăn chặn lão phu.”
“Thậm chí còn tuyên bố, đối địch với Thiên Cơ Lâu cũng chính là đối địch với Đại La Kiếm Tông!”
“Chuyện này...”
Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa nghe được câu này, sắc mặt phía dưới lớp thần quang cũng trở nên khó coi.
Hắn không nghĩ tới chuyện này cuối cùng thế mà lại trở nên vướng tay vướng chân như vậy.
Có những thánh địa khác tham gia vào, nội tình Thiên Cơ Lâu liền không nói được rồi, dù sao cũng không ai biết Đại La Kiếm Tông bây giờ là cường thịnh hay suy yếu.
Nhỡ đâu Đại La Kiếm Tông vẫn còn cất giấu một vị Chuẩn Đế thì làm sao bây giờ?
Một Thánh Nhân kiếm đạo, bề ngoài thì lực sát thương có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi trong số những người cùng cấp. Nếu như

xuất hiện một vị Chuẩn Đế kiếm đạo, vậy sẽ rất ít người cùng cấp có thể tranh tài được.
Quan trọng hơn là, lời nói vừa rồi kia còn là do hai người Đoạn Vô Ưu và Đoạn Vô Lự nói.
Đoạn Vô Lự này chính là Chưởng giáo đời trước của Đại La Kiếm Tông, đệ tử Nhâm Thanh Đồ của hắn thì là Chưởng giáo mới nhậm chức. Thái độ của hai người này, theo một mức nào đó, cũng có thể nói chính là thái độ của Đại La Kiếm Tông.
Cộng thêm một tên Thiên Dận Thần Hoàng.
Cho dù là Diêu Quang Thánh Địa thì cũng phải suy tính về hậu quả của việc tiếp tục trêu chọc Thiên Cơ Lâu.
"Một cái Thiên Cơ Lâu mà thôi, bên trong chỉ có mỗi một tên Lâu chủ chưa từng lộ diện, lại có thể sử dụng năng lượng kinh khủng như vậy sao?"
Trong lòng Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa hơi nặng nề, cảm thấy phía sau lưng lạnh toát.
Lý trí nói cho hắn biết, bây giờ không thể đối địch với Thiên Cơ Lâu. Nếu như hắn không có một thân phận khác, thì dù hiện giờ có xây dựng lại quan hệ với Thiên Cơ Lâu cũng không có vấn đề gì.
Cùng lắm là mình mất mặt một phen mà thôi.
Nhưng rất có lợi đối với sự phát triển tương lai của Diêu Quang Thánh Địa.
Đáng tiếc, hắn không chỉ có thân phận Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa này.
Nhỡ đâu bị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu truyền ra ngoài, kết cục của hắn chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm. Suy nghĩ vì tương lai của mình, chỉ có thể nghĩ cách chôn vùi Thiên Cơ Lâu!
Nghĩ tới đây, trong mắt của Thánh Chủ Diêu Quang Thánh Địa hiện lên sát ý hừng hực.
"Theo như những gì lão phu chứng kiến trước đó, sợ rằng Thiên Cơ Lâu không đơn giản như vậy."
Lãnh Thiên Thu cẩn thận nhớ lại, nói:
"Trước chưa đề cập tới thực lực của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, chỉ nói riêng đến tòa Thiên Cơ Lâu kia thôi, dường như đây chính là một tòa pháp khí."
"Thần thức của lão phu cũng không có cách nào nhìn trộm, giống như là một kiện Đế binh, nhưng lại không hề thấy có khí tức của Đế binh. Cực kỳ cổ quái!"
"Ừm?"

Thánh chủ Diêu Quang Thánh Địa nhướn mày.
Lần thứ hai tăng uy hiếp Thiên Cơ Lâu lên một bậc.
“Theo ánh mắt của sư thúc, thực lực của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu như thế nào?”
Thánh chủ Diêu Quang Thánh Địa hỏi ra nghi ngờ trong lòng.
“Lão phu cũng không nói rõ được, nhưng có vẻ như sẽ không yếu hơn Thánh Nhân đâu!”
Lãnh Thiên Thu không chắc chắn nói.
Dù sao thì bản thân hắn cũng chưa từng thấy qua Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, đối phương rốt cuộc là mạnh đến mức nào, hắn cũng không nói được chính xác...
“Không kém gì Thánh Nhân...”
Thánh chủ Diêu Quang Thánh Địa lẩm bẩm một câu.
Thực lực như này đã rất mạnh, nếu như Lâu chủ Thiên Cơ Lâu không có bản lĩnh thôi diễn Thiên Cơ thì còn dễ nói một chút, nhưng có thêm một cái bản lĩnh thôi diễn Thiên Cơ...
Vậy thì có chút khoa trương.
Dưới tình huống bình thường, người như thế không dễ đối phó, thái độ của phần lớn thế lực đều sẽ là có thể không trêu chọc thì cố gắng đừng trêu chọc, nếu có thể tạo quan hệ tốt thì không thể tốt hơn được nữa.
“Xem ra cần phải mưu đồ thật tốt.”
Thánh chủ Diêu Quang Thánh Địa thầm nghĩ.
Ý nghĩ này vừa nảy ra, một bóng người đã vội vàng bay tới từ không trung, vẻ mặt gấp gáp, còn chưa đáp xuống đất đã nói lớn.
“Thánh chủ, có chuyện lớn!”
Lâm Minh vội vã nói.
“Đã xảy ra chuyện gì? Lâm Trưởng lão cứ từ từ nói, không cần nóng vội.”
Thánh chủ Diêu Quang Thánh Địa nhẹ giọng nói.
“Dương Khâu lẻn vào Thiên Cương Tông, đã cướp mất Thiên Địa Tạo Hóa Đan mà Thánh chủ đưa cho Thiên Cương Tông rồi!”
Lâm Minh nói liền một hơi.
“Cái gì?”
Thánh chủ Diêu Quang Thánh Địa nghe được câu này, lập tức bật dậy, hắn không thể tin nói:
“Là Dương Khâu của Cửu U Ma Tông?”
“Đúng vậy!”

Lâm Minh gật đầu, tiếp tục nói:
“Dương Khâu không chỉ cướp đi Thiên Địa Tạo Hóa Đan, mà còn trực tiếp thành Thánh ở ngay trong Thiên Cương Tông, cuối cùng còn nghênh ngang tuyên bố...”
“Hắn nói cái gì?”
Sắc mặt Thánh chủ Diêu Quang Thánh Địa trầm xuống, trực giác nói cho hắn biết lời Dương Khâu nói nhất định không có gì hay ho.
“Hắn nói...”
Lâm Minh nhìn thoáng qua sắc mặt của Thánh chủ Diêu Quang Thánh Địa, đáng tiếc có thần quang ngăn cản, cho nên hắn không nhìn được gì cả, nhưng có lẽ sắc mặt Thánh chủ cũng không quá tốt.
“Hắn nói... đối địch với Thiên Cơ Lâu, chính là đối địch với Cửu U Ma Tông, khiến hắn bất mãn, hắn không ngại ra tay tiêu diệt Diêu Quang Thánh Địa...”

Dịch: MB

Chương 76. Dương Khâu Nói Như Thế Thật Sao?

"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ cực lớn vang lên.
Thần Phong chấn động một trận, chiếc bàn đá bên cạnh Diêu Quang Thánh Chủ liền vỡ thành một đống bột phấn trong tích tắc.
Khí thế cuồng bạo càn quét tám phương, bao phủ cả đất trời, làm cho người ta sợ hãi tột cùng, những kẻ từ Thánh Nhân trở xuống đều thấy cả người run rẩy.
"Có thật là Dương Khâu nói như vậy?"
Diêu Quang Thánh Chủ lạnh giọng hỏi.
"Tin tức được truyền đến từ Thiên Cương Tông. . ."
Lâm Minh rùng mình một cái, lúc này không có can đảm đối diện với Diêu Quang Thánh Chủ, hắn nhỏ giọng trả lời: "Chắc sẽ không phải giả."
"Hay cho Dương Khâu, hay cho Cửu U Ma Tông, khẩu khí của bọn chúng lớn thật đấy!"

Khi hắn đối đầu với Thiên Cơ Lâu, Đại La Kiếm Tông và Thiên Dận Hoàng Triều đến tham gia hắn cũng không nói làm gì, dù sao bọn họ đã từng chịu ơn của Thiên Cơ Lâu.
Nhưng Cửu U Ma Tông nhà ngươi có ý gì hả?
Từ góc độ phân chia trận doanh thì nên là người một nhà chứ?
Thân là đồng đội mà còn đâm một nhát sau lưng ta?
"Thiên Cương Tông là một đám phế vật à?"
Diêu Quang Thánh Chủ hừ lạnh, sát khí trong ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói: "Sở hữu trận pháp cấp Thánh Nhân, còn để cho một Trưởng lão cấp Thánh Chủ lẻn vào trong, người trong Tông môn bọn chúng làm ăn như nào vậy hả?"
Trong lòng Diêu Quang Thánh Chủ cực kỳ tức giận.
Không chỉ là vì Thiên Cương Tông quá phế vật, mà cũng là vì viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan kia. Loại đan dược này có thể hỗ trợ người thành Thánh, dù Diêu Quang Thánh Địa cũng không tích trữ được nhiều, nhưng hắn vẫn rộng lượng tặng đi một viên, không có hiệu quả thì cũng đành, ai mà ngờ cuối cùng lại rơi vào tay kẻ địch.
Điều này làm cho lòng hắn cực kỳ giận.
"Nghe Chưởng giáo Thiên Cương Tông báo lại rằng, Dương Khâu có thể ra vào trận pháp hộ sơn một cách nhẹ nhàng, có vẻ là do đã nhận được sự chỉ điểm của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu. . . ."
Lâm Minh yếu ớt lên tiếng.
"Cái gì??"
Trong lòng Diêu Quang Thánh Chủ chợt xao động, lửa giận lại tăng thêm mấy phần.
Lại là Thiên Cơ Lâu!
Chính hắn còn chưa đến tìm Thiên Cơ Lâu gây chuyện, mà đối phương đã ngấm ngầm tính kế hắn trước rồi?
Đòn này không thể bảo là không tàn nhẫn, đoạt được Thiên Địa Tạo Hóa Đan thì cũng đành chịu, nó tương đương với việc phế bỏ Thiên Cương Tông, một Tông môn không có lấy một Thánh Nhân.
Đối với Diêu Quang Thánh Địa mà nói, chúng chẳng khác gì một món trang sức.
Không hề có bất kỳ tác dụng nào.
Nếu như chỉ lần này thì thôi, điểm quan trọng là Lâu chủ Thiên Cơ Lâu còn tiện tay giúp bọn hắn lập thêm một đại địch!

Cửu U Ma Tông chẳng phải môn phái nhỏ, thanh danh của bọn hắn trong Ma đạo không thua gì Diêu Quang Thánh Địa, nội tình thâm hậu không gì sánh bằng. Ai cũng không biết được liệu bọn hắn đang cất giấu lá bài tẩy gì.
"Bổn tọa đích thân đi Thiên Cơ Lâu một chuyến, bổn tọa cũng muốn xem rốt cuộc Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có gì đặc biệt!"
Diêu Quang Thánh Chủ mở miệng nói.
Vào lúc này.
Trong lòng hắn bắt đầu có chút hoang mang.
Việc hắn đem tặng Thiên Địa Tạo Hóa Đan mặc dù không phải tuyệt mật, nhưng trong một lát tin tức cũng sẽ không truyền tới bên Thiên Cơ Lâu được.
Nếu đã không phải truyền sang đấy.
Thế chắc chắn chính là Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đã suy tính ra.
Hắn có thể suy tính ra tin tức của Thiên Địa Tạo Hóa Đan, vậy thân phận của mình thì sao nhỉ?
Xem ra cũng không qua được mắt đối phương.
Sở dĩ đến hiện tại chưa bại lộ danh tính, chắc là do Lâu chủ Thiên Cơ Lâu không nghĩ thân phận hắn có vấn đề. Nếu như ngày nào đó hắn nghĩ ra rồi thì đúng là chuyện vui lớn.
Chỉ có nhìn tận mắt Thiên Cơ Lâu bị huỷ diệt, hắn mới có thể yên lòng.
"Thánh Chủ!"
Lãnh Thiên Thu vẫn luôn giữ im lặng lúc này đã lên tiếng, hắn nhàn nhạt nói: "Điều quan trọng trước mắt không phải Thiên Cơ Lâu, mà là Dương Khâu. Tên này cướp đoạt Thiên Địa Tạo Hóa Đan, lại còn thành Thánh ở trong Thiên Cương Tông, trước mặt bao nhiêu người."
"Nếu như Diêu Quang Thánh Địa ta không có phản ứng nào, sợ sẽ khiến người trong thiên hạ khinh thường uy danh Diêu Quang Thánh Địa!"
"Lãnh sư thúc muốn nói."
Diêu Quang Thánh Chủ vừa cất bước ra ngoài nghe thế liền dừng lại, đồng thời trên người rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, vừa rồi mình có chút không bình tĩnh.
Chỉ nghĩ đến kết cục bại lộ thân phận của bản thân lại quên mất Dương Khâu.
Đây không phải là phản ứng mà một Thánh Chủ nên có. Vì khi làm Diêu Quang Thánh Chủ, điều suy nghĩ đầu tiên hắn nên có là giữ gìn sự uy

nghiêm của Diêu Quang Thánh Địa, chứ không phải tạo áp lực trước Thiên Cơ Lâu.
"Thế phiền Lãnh sư thúc đi một chuyến nữa, với thực lực của Lãnh sư thúc thì việc giết một Dương Khâu mới thành Thánh hẳn không thành vấn đề."
Diêu Quang Thánh Chủ mở miệng hỏi ý.
Hắn lướt nhìn sắc mặt của Lãnh Thiên Thu, trong lòng khẽ nhẹ nhõm. Vừa rồi tâm trạng hắn quá kích, chắc không đến mức làm cho Lãnh Thiên Thu hoài nghi mình.
Dù sao.
Mấy năm nay, Diêu Quang Thánh Địa phát triển không ngừng, công lao của hắn cũng không nhỏ.
Đương nhiên rồi.
Diêu Quang Thánh Địa liên tiếp gây thù chuốc oán, cũng là công lao không nhỏ của hắn.
"Thôi được."
Lãnh Thiên Thu suy ngẫm một hồi, lên tiếng đồng ý: "Lão phu sẽ đến đó."
Tiếng nói vừa dứt.
Bóng dáng Lãnh Thiên Thu biến mất.
"Lâm Trưởng lão, ngươi cũng lui xuống trước đi!"
Tiễn Lãnh Thiên Thu, Diêu Quang Thánh Chủ khoát tay áo.
"Vâng, Lâm mỗ xin cáo lui."
Lâm Minh chắp tay, xoay người rời đi.
Lau khi Lâm Minh rời đi, một bóng đen tụ lại trong khoảng không, ngay khi xuất hiện hắn liền cất giọng: "Vừa rồi ngươi quá không bình tĩnh."
"Nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ cũng sẽ không bình tĩnh như ta!"
Giọng nói Diêu Quang Thánh Chủ lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Sự tồn tại bí hiểm khó lường như Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, ai mà biết hắn sẽ tính ra bao nhiêu thứ nữa?"
"Lúc này thời gian cấp bách. . . ."
Diêu Quang Thánh Chủ chắp hai tay sau lưng, trầm giọng nói: "Các ngươi đi giải quyết chuyện của Cửu U Ma Tông, Thiên Cơ Lâu giao cho ta xử lý!"
"Cũng được."
Bóng đen trầm ngâm gật đầu.
m thanh vừa dứt.
Hình bóng hắn liền mất hút.

Dịch: MB

Chương 77. Trên Đời Này Còn Có Chuyện Tốt Như Thế?

Vài ngày sau.

Thành Đại Hoang.

Sáng sớm, trong Thiên Cơ Lâu.

Bắc Thần Hằng và Lý Vân ngồi đối diện nhau, hai người trò chuyện câu được câu không.

Ở Thiên Cơ Lâu mấy ngày, lúc này thương thế của Bắc Thần Hằng không chỉ hoàn toàn khôi phục lại, thậm chí tu vi còn tịnh tiến rất nhiều. Nếu không phải công việc của Thiên Dận Hoàng Triều bề bộn, hắn thực sự muốn ở lại chỗ này.

Có Thiên Cơ Lâu trợ giúp, hắn tin tưởng bản thân sẽ lại tu luyện đến cấp Thánh Chủ, thậm chí Thánh Cấp cũng không phải là việc khó.

Dù sao.

Mượn Vận Thành Thánh tuy tốt, nhưng tóm lại vẫn là vật ngoài thân.

Mục tiêu của hắn cũng không phải là một Thánh Nhân giả tạo, mà là một tôn Thánh Nhân thật sự. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể xóa đi tệ nạn của bản thân.

"Tiền bối. . ."

Bắc Thần Hằng nhấp một ngụm trà, nhỏ giọng hỏi: "Ngài nghe chuyện của Dương Khâu chưa?"

Mấy ngày nay.

Dương Khâu lại gây ra một trận bão táp.

Không nói chấn động toàn bộ Tu Luyện Giới, nhưng ít nhất... trong phạm vi mười châu, tất cả thế lực đều nghe nói đến. Diêu Quang Thánh Địa vì truy sát Dương Khâu, đã phái ra Thái Thượng Trưởng Lão Lãnh Thiên Thu.

Hai người đánh một trận ở biên cảnh Vân Châu, kết quả Lãnh Thiên Thu do khinh thường đã bước vào sát trận Dương Khâu bày ra.

Suýt chút nữa Lãnh Thiên Thu đã trực tiếp bỏ mình.

Chuyện này làm mọi người rất kinh ngạc, một Thánh Nhân mới lên cấp, suýt chút nữa đã giết ngược một vị Thánh Nhân lâu năm.

Mấy nghìn năm qua, cũng không có tin tức khoa trương như vậy.

Vì thế.
Diêu Quang Thánh Địa rất tức giận, lại phái ra ba vị Thánh Nhân đi bao vây tiễu trừ Dương Khâu, kết quả đã chạm trán với ba vị Thánh Nhân cứu viện mà Cửu U Ma Tông phái tới.
Chuyện này có thể nói là rất náo nhiệt.
Ước chừng tám vị Thánh Nhân liều mạng đánh một trận, đánh nát phương viên mấy trăm ngàn dặm, không biết bao nhiêu người gặp tai bay vạ gió.
Một trận chiến này, khốc liệt hơn nhiều so với trận ở Bách Đoạn Sơn Mạch kia. Tám vị Thánh Nhân, mỗi một người đều bị trọng thương, mãi đến khi Thánh Nhân Vương hai bên xuất hiện.
Chuyện này, mới xem như kết thúc triệt để.
Tuy nhiên, hiềm khích giữa Diêu Quang Thánh Địa và Cửu U Ma Tông cũng đã chôn xuống.
"Dương Khâu?"
Sắc mặt Lý Vân khẽ động, nhìn thoáng qua Bắc Thần Hằng, khóe miệng lộ ra nụ cười. Không nghĩ tới Dương Khâu lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.
Lần này, chắc hẳn đã đủ cho Diêu Quang Thánh Địa uống một bầu.
Hắn khẽ gật đầu, cười nói: "Tất nhiên đã nghe nói."
"Vãn bối nghe thuộc hạ báo lại rằng, Dương Khâu cũng mua tin tức ở trong tay tiền bối?"
Bắc Thần Hằng nhỏ giọng hỏi.
Lần trước hắn đánh với Lãnh Thiên Thu một trận liền đi chữa thương, cho nên không rõ chuyện Dương Khâu đi tới Thiên Cơ Lâu.
"Đúng vậy."
Lý Vân gật đầu.
Quả nhiên!
Bắc Thần Hằng chậc lưỡi.
Từ lúc tin tức Dương Khâu thành Thánh truyền đến, hắn đã hoài nghi trong lòng. Phía sau chuyện này, rất có thể là mưu đồ của tiền bối, bây giờ vừa hỏi thì đúng là như vậy.
Tiền bối ngồi ở trong Thiên Cơ Lâu, đã làm cho hai Thánh Địa phải liều mạng đánh một trận
Nếu truyền đi, đoán chừng sẽ làm cho da đầu vô số người tê dại.
Bởi vì.
Không ai biết được, loại chuyện này có thể rơi vào trên đầu mình hay không, nhỡ may mình cũng bị người ta tính kế thì làm sao bây giờ.

Diêu Quang Thánh Địa và Cửu U Ma Tông có thể lấy ra bốn vị Thánh Nhân, nhưng thế lực khác lại không có được nội tình như vậy.
Nếu như bị tính kế, nội tình vạn năm sẽ hóa thành bụi trong một buổi sáng cũng không phải không thể.
"Tiền bối! Mấy ngày nay, bởi vì chuyện của Dương Khâu, Tu Luyện Giới gió nổi mây phun, rất nhiều người đều đưa mắt nhìn Thiên Cơ Lâu. Trong thành Đại Hoang, mỗi ngày đều có không ít thám tử của thế lực khác trà trộn tới. . ."
Bắc Thần Hằng nhìn Lý Vân, nhỏ giọng hỏi: "Có cần vãn bối, đuổi bọn họ đi không?"
Thiên Dận Hoàng Triều bọn hắn ở cách xa ức vạn dặm cũng thu được tin tức của Dương Khâu, thế thì những tông môn gần đó, sợ rằng đã biết được sớm hơn.
Hơn nữa, mình có thể tra được, phía sau có sự chỉ điểm của tiền bối, chẳng lẽ thế lực khác lại không tra được sao.
Chuyện này là không thể nào.
Hiện giờ, đoán chừng không hề thiếu Tông môn chú ý tới Thiên Cơ Lâu.
Chuyện của Nhâm Thanh Đồ trước đó, chỉ có thể làm cho bọn họ hiếu kỳ, còn lần này đã chân chính rung động!
Một viên Thiên Địa Tạo Hóa Đan, kích thích thần kinh của hai Thánh Địa.
Loại thủ đoạn này có thể nói là khủng bố!
Cũng chính vì vậy, rất nhiều thế lực đều lựa chọn phái người ra, đi đến thành Đại Hoang tìm hiểu tin tức. Có thể thăm dò ra nội tình của Thiên Cơ Lâu thì không còn gì tốt hơn.
Không mò ra được, vậy thì tận lực kết giao, có thể không trêu chọc, tận lực không trêu chọc.
Nhìn kết cục của Diêu Quang Thánh Địa là biết, đổi thành Thánh Địa khác bị như thế, chắc sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề.
"Không cần! Cứ giữ những người này lại, Lý mỗ còn muốn dùng."
Lý Vân nói rằng.
"Ồ?"
Trong lòng Bắc Thần Hằng hiếu kỳ.
Vốn hắn định thanh lý thành Đại Hoang một lần trước khi rời đi, dù sao những người này đến từ các Thánh Địa hoặc là Ma Tông.
Địa vị mỗi một người đều không nhỏ, bọn họ tụ tập cùng một chỗ, không ai đảm bảo được có gây sự hay không.

Không gây ra chuyện là tốt nhất.
Nếu như gây chuyện, kinh động đến tiền bối, lỗi của hắn sẽ to lắm.
Nhưng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, tiền bối còn có an bài khác cho những người này.
"Tiền bối định xử lý bọn họ như thế nào?"
Bắc Thần Hằng thử hỏi.
"Chuyện này rất đơn giản! Không phải bọn họ muốn tìm hiểu tin tức sao? Lý mỗ sẽ cho bọn họ tin tức, giúp bọn họ không phải đi một chuyến tay không."
Lý Vân nâng chén trà lên nhấp một ngụm, thẳng thắn nói.
"Hả???"
Đầu Bắc Thần Hằng đầy dấu chấm hỏi.
Đây là thao tác gì thế?
Chẳng lẽ tin tức của Thiên Cơ Lâu không bán nữa, chuyển sang tặng không rồi sao?
Trên đời này còn có chuyện tốt như thế?

Dịch: MB

Chương 78. Thích Hợp Không?

"Tiền bối, ngài xem. . . Thiên Dận Hoàng Triều. . ."
Bắc Thần Hằng xoa xoa tay, ngượng ngùng nói.
Nhưng nói bóng gió, đã không cần nghĩ cũng biết.
Tiền bối muốn tặng không tin tức, thế thì không thể tiện nghi người ngoài.
Dù sao Thiên Dận Hoàng Triều cũng rất cần cơ duyên, có thể lấy được một hai cái tin tức trong tay tiền bối, cũng đủ để người ta hưởng thụ suốt đời.
Dù sao, cho mình vài cái cơ duyên cũng được.
Không nói có thể thành Đế, coi như thành một Thánh Nhân Vương, vậy không thơm sao?
"Ngươi muốn à?"
Lý Vân nhíu mày.
Bắc Thần Hằng không nói chuyện, giương mắt gật đầu.
"Chờ một chút, ta xem lại rồi nói."
Lý Vân nói một câu, tâm thần đặt ở trên hệ thống, hắn mở miệng nói: "Hệ thống, điều tra xếp hạng thiên kiêu cần bao nhiêu điểm Thiên Cơ?"

Không phải bên ngoài có rất nhiều thám tử của các thế lực sao.
Lý Vân dự định làm ra một bảng danh sách, để cho những thám tử này đưa về, mượn tay bọn họ truyền tin tức đi.
Mạnh hơn nhiều so với bản thân mình vất vả mở rộng.
Không chỉ tăng cường danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, mà bản thân mình còn không tốn nhiều công sức, có thể nói nhất cử lưỡng tiện.
Điểm duy nhất làm cho hắn không xác định được là, làm bảng danh sách này cần phải tốn bao nhiêu điểm Thiên Cơ. Nếu tốn nhiều, vậy thì có chút không đáng giá.
Bởi vì, nếu như lấy bảng danh sách này ra.
Sau đó sẽ phải đổi mới liên tục, mỗi một lần đều phải tốn rất nhiều điểm Thiên Cơ. Dù tài sản của hắn phong phú, cũng không thể chịu nổi.
Xét đến cùng.
Hắn chỉ là muốn xoát danh tiếng, không muốn tốn quá nhiều.
« Keng! »
« Điều tra xếp hạng thiên kiêu, không cần điểm Thiên Cơ. »
« Nhưng điều tra bất kỳ tin tức cá nhân của một thiên kiêu nào, sẽ cần tốn điểm Thiên Cơ nhất định. »
"Ồ?"
Lý Vân bật cười..
Còn có thể chơi không??
Suy nghĩ một chút, hắn đã hiểu ra. Chuyện này giống như khi hắn điều tra cơ duyên thành Thánh trước đó, hệ thống sắp xếp cho hắn vô số cơ duyên, xếp hàng giá trị từ cao xuống thấp.
Mà thiên kiêu cũng như vậy
Cũng xếp hàng từ cao xuống thấp, mà bản thân nó chính là một cái bảng xếp hạng rồi.
Chỉ cần mình không điều tra bí mật của các thiên kiêu, thì hầu như không cần tốn bất kỳ điểm Thiên Cơ nào, vẫn có thể làm ra bảng xếp hạng này.
"Hệ thống, ngươi liệt kê cho ta xếp hạng top 100 thiên kiêu của thế giới này!"
Lý Vân nói thầm trong lòng.
Cuối cùng, hắn lại bổ sung: "Chỉ liệt kê ra thiên kiêu nhân tộc có tuổi tác từ 200 đến 500 là được rồi."
Thế giới này quá lớn, chủng tộc nhiều lắm. Nếu như gộp tất cả chủng tộc vào một chỗ, trong top 100 có bao nhiêu nhân tộc, chỉ sợ không ai nói chắc

được.
Nhỡ may trong top 100 không có một nhân tộc nào, vậy mình đưa nó ra, chẳng phải đang đánh thẳng vào mặt nhân tộc sao?
Lúc này, người quen biết mình đều là nhân tộc, mà trên bảng danh sách lại không có một nhân tộc nào, rất có thể sẽ trở thành chuyện cười của người khác, liếc mắt liền quên.
Căn bản sẽ không để ở trong lòng.
Còn về tuổi tác, lại là hạn chế lớn nhất của thiên kiêu. 200 tuổi ở trong thế giới này, ở trên con đường tu luyện mới xem như đăng đường nhập thất. 200 tuổi trở lên, mới xem như tiến nhập giai cảnh.
Mà vượt qua 500 tuổi, vậy thì không tính là thiên kiêu.
Có thể xem như nhân vật tiền bối, nếu đặt ở trên cùng một danh sách, ít nhiều cũng hơi bắt nạt người.
"Đúng rồi!"
Dường như Lý Vân nghĩ tới điều gì, lại bổ sung một câu, nói: "Với điều kiện không tốn điểm Thiên Cơ, tốt nhất là có thể bổ sung thêm các thông tin như sư phụ, tông môn, thực lực, binh khí, chiến tích gì gì đó."
Nếu có thể chơi không, vậy thì phải chơi nhiều một chút.
Hệ thống: ". . ."
« Keng! »
« Thành công điều tra thiên kiêu nhân tộc từ 200 đến 500 tuổi. »
Thanh âm thanh thúy của hệ thống truyền đến.
Ở trước mặt Lý Vân, trên một màn sáng màu lam nhạt, lập tức có lít nhít tin tức hiện ra. Từ trên xuống dưới, đúng lúc có một trăm tin tức.
« Hạng một: Ngọc Khuynh Tiên. (Một vạn điểm Thiên Cơ để điều tra toàn bộ tin tức.)
« Hạng hai: Diệp Trần. Thế lực tương ứng: Diệp thị Đế Tộc. Tu luyện công pháp: Tạo Hóa Kinh. Chiến tích: Thoát Thai Cảnh trảm sát nhân vật cấp Thiên Biến. (Tám ngàn điểm Thiên Cơ để điều tra toàn bộ tin tức.) »
« Hạng ba: Lâm Chiến. Thế lực tương ứng: Lâm thị Đế Tộc. Tu luyện công pháp: Trường Sinh Kinh. Chiến tích: Không. (Tám ngàn điểm thiên cơ, có thể điều tra toàn bộ tin tức.)
. . .
« Hạng ba mươi mốt: Phượng Nghê Thường. Thế lực tương ứng: Không. Chiến tích: Thoát Thai Cảnh đối chiến hai vị Thiên Biến Cảnh mà không bại. »

« Hạng ba mươi hai: Diêu Quang Thánh Tử. Thế lực tương ứng: Diêu Quang Thánh Địa. (Bảy ngàn điểm Thiên Cơ có thể điều tra toàn bộ tin tức.) »

. . .

« Hạng một trăm: Nhan Thanh Sương. Thế lực tương ứng: Đại La kiếm Tông. Thực lực: Thoát Thai Cảnh hậu kỳ. Sư phụ: Nhâm Thanh Đồ. Tu luyện công pháp: Đại La Kiếm Kinh. Chiến tích: Lấy thực lực Thoát Thai Cảnh sơ kỳ trảm sát ba vị đệ tử hạch tâm của Cửu U Ma Tông, trảm sát hai vị Trưởng lão Thiên Sát Tông, từng giữ được một mạng trong tay nhân vật cấp Thiên Biến Cảnh. »

. . . .

Lý Vân nhìn thoáng qua một lượt, trong lòng có hơi cảm khái. Hệ thống xem như lương tâm một lần, tuy tin tức đưa ra không tính là bí ẩn, không nói phần lớn tin tức.

Nhưng dù sao cũng hơn việc chỉ cho một cái tên, coi như có chút phúc hậu.

Lý Vân nhìn từ trên xuống, rất nhiều người chưa thấy qua, chưa từng nghe qua, cũng không biết. Chỉ khi đến tên thứ ba mươi hai, mới nhìn thấy một cái tên quen thuộc.

Diêu Quang Thánh Tử.

Xuống chút nữa, mãi cho đến người thứ 100, mới là Đại La Kiếm Tông.

Còn Thiên Dận Hoàng Triều gì gì đó.

Rất xin lỗi, không hề có một tên nào.

"Hệ thống, ngươi cảm thấy hạng nhất Ngọc Khuynh Tiên chỉ có một cái tên, thích hợp sao?"

Lý Vân hỏi.

Người phía sau tốt xấu gì còn biết được thuộc về thế lực nào, nhưng Ngọc Khuynh Tiên đừng nói là thế lực, ngay cả việc nàng là nam hay nữ, tu luyện công pháp gì, có chiến tích gì cũng không biết.

Dịch: MB

Chương 79. Con Ta Có Tài Năng Ngút Trời!

Chương trước Chương sau

[Ký chủ có thể thanh toán 1000 điểm Thiên Cơ để điều tra thực lực, công pháp, thần thông của Ngọc Khuynh Tiên.]
"Thôi, coi như ta chưa nói."
Lý Vân bĩu môi, đưa phần danh sách trước mắt bỏ vào trong ngọc giản. Sau đó thuận tay ném cho Bắc Thần Hằng, nói: "Đây là tin tức mà ngươi muốn."
"Ah?"
Bắc Thần Hằng nhận lấy ngọc giản, nhất thời không kịp phản ứng.
Cho thật sao?
Bắc Thần Hoàng hoảng hốt một chút.
Cảnh tượng này, hắn quá quen thuộc.
Lần trước, mình cũng nhận lấy một cái ngọc giản.
Sau đó đã tìm được Mượn Vận Thành Thánh.
Lần này thì sao?
Dựa vào bút tích của tiền bối, chắc chắn sẽ không phải là một cơ duyên nhỏ! Đặt ở bên ngoài, đương nhiên sẽ nhấc lên một trận sóng to gió lớn!
Nghĩ đến đây, thần thức của Bắc Thần Hằng lập tức đi vào trong ngọc giản bắt đầu kiểm tra nội dung bên trong.
[Thiên Kiêu Bảng]
Bắc Thần Hằng nhíu mày nhìn ba chữ này, cái này có ý gì?
Sau đó, hắn tiếp tục nhìn xuống phía dưới, nhanh chóng tìm thấy một hàng chữ ở đó.
[Người thứ nhất: Ngọc Khuynh Tiên.]
"Hả?"
Bắc Thần Hằng nhíu mày, suy đoán trong lòng.
Hắn nhìn xuống từng nhóm một, suy đoán trong lòng từng bước được chứng thực. Quả nhiên, cái này chỉ đơn thuần là một bảng xếp hạng thiên kiêu, chắc thứ tự được phân chia theo thực lực.
Điều này sao có thể?
Đại bộ phận thiên kiêu hầu như chưa từng gặp qua, càng không có chuyện giao thủ với nhau, làm sao để phân ra xếp hạng?
Quan trọng hơn là người thứ nhất này là cái quỷ gì?
Ngay cả mình đường đường là Thiên Dận Thần Hoàng cũng chưa từng nghe qua, từ khi nào giới này có một thiên kiêu trẻ tuổi họ Ngọc vậy?
Trái lại, những người phía dưới lại khá hợp lý.

Dù sao cũng là người ở trong Đế Tộc, tu luyện Đế Kinh. Nếu như tư chất bản thân không kém, cộng thêm được lão tổ trong tộc chỉ điểm thì thực lực cũng không cần nói nhiều, chắc chắn mạnh hơn phần lớn những thiên kiêu bình thường khác.
Nhưng nghĩ tới bảng danh sách này là của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu.
Trong lòng Bắc Thần Hằng cũng tin vài phần.
Dù sao, Lâu chủ có thể thôi diễn Thiên Cơ, hắn nói ai mạnh thì người đó mạnh.
"Con ta là Bắc Thần Hiên, rất có phong thái của Đại Thánh. Trải qua những lần chỉ điểm của trẫm, coi như không cách nào tranh phong cùng truyền nhân của Đế Tộc, nhưng nếu muốn xếp vào ba mươi vị trí đầu chắc cũng không phải vấn đề lớn."
Trong lòng Bắc Thần Hằng ước lượng.
Hắn biết Thiên Dận Hoàng Triều mình có bao nhiêu trọng lượng, không có Đế Kinh cũng không có Đế Binh. Nếu như con trai của mình có thể đánh thắng truyền nhân của Đế Tộc, vậy mới là có quỷ.
Đánh không lại những người này, nhưng hành hạ người mới thì không thành vấn đề.
Lần lượt nhìn đến người thứ ba mươi, Bắc Thần Hằng có chút hoài nghi cuộc sống.
Chuyện gì vậy?
Con trai ta đâu?
[Người thứ 31: Phượng Nghê Thường. Thế lực tương ứng: Không.]
"Ta cmn. . . ."
Trong lòng Bắc Thần Hằng bùng nổ.
Thế lực tương ứng: Không.
Cái này không phải nói rõ người này là một kẻ tán tu sao, đến cả một tán tu mà con trai mình cũng không đánh lại?
Thiên Dận Hoàng Triều chúng ta tích lũy trăm vạn năm, nhưng lại để cho một tên tán tu treo lên đánh?
Áp chế cảm xúc trong lòng, hắn tiếp tục nhìn xuống.
[Người thứ 32: Diêu Quang Thánh Tử, Thế lực tương ứng: Diêu Quang Thánh Địa.]
Nhìn thấy người này, trong lòng Bắc Thần Hằng thoải mái hơn hẳn.
Diêu Quang Thánh Địa mạnh như vậy, không phải cũng chỉ đứng thứ 32 sao?

Còn tưởng rằng Diêu Quang Thánh Địa muốn quân lâm thiên hạ, phải có bao nhiêu nội tình bên trong mới có cái danh này. Diêu Quang Thánh Tử đúng là ếch ngồi đáy giếng.
Cũng có thể thấy được, thực ra Diêu Quang Thánh Địa cũng không mạnh như trong tưởng tượng.
"Nhưng mà tiền bối, đặt một tán tu ở trên Diêu Quang Thánh Tử, có phải vì trêu ngươi Diêu Quang Thánh Địa!"
Bắc Thần Hằng thì thào.
Diêu Quang Thánh Địa đụng độ với Thiên Cơ Lâu không phải là bí mật ở Tu Luyện Giới.
Chuyện này có rất nhiều người biết.
Hiện tại tiền bối làm bảng danh sách này, cố ý bỏ thêm một tán tu ở trên Diêu Quang Thánh Tử, không nói cũng hiểu dụng ý đằng sau.
"Tiền bối đã có sắp xếp!"
Bắc Thần Hằng tự cho là hiểu rõ tâm tư của tiền bối, thở dài một hơi. Nếu vậy, chẳng phải là đắc tội mấy chục người đứng sau rồi hả?
Phải biết rằng, đứng sau Diêu Quang Thánh Tử còn có mười mấy vị Thánh Tử nữa.
"Mà thôi, tiền bối có ân với ta, con ta kém danh một chút thì sao? Chỉ cần khiến con trai ta đánh thắng Phượng Nghê Thường, đương nhiên có thể đứng ở thứ 31 trong Thiên Kiêu Bảng."
Có thể hơn Diêu Quang Thánh Địa một cái đầu, ngẫm lại thì loại cảm giác này vẫn rất thoải mái.
"Tư chất con ta không kém, cho dù không thể lọt vào 30 vị trí đầu, nhưng top 50 chắc không có vấn đề."
…
Bắc Thần Hằng tiếp tục nhìn xuống.
Từ từ.
Mắt hắn mở to, thở gấp, nhìn qua top 50 một lần cũng không tìm thấy hai chữ Bắc Thần, còn ba chữ Bắc Thần Hiên thì đến cái bóng cũng không thấy?
"Chẳng lẽ là sau 50?"
Bắc Thần Hằng luống cuống.
Thế lực Thiên Dận Hoàng Triều mình lớn như thế, đến cả top 50 cũng không vào được. Truyền ra ngoài, chẳng phải khiến người ta cười đến rụng răng?

[Người thứ 99: Trần…]
[Người thứ 100: Nhan Thanh Sương. Thế lực tương ứng: Đại La Kiếm Tông…]
Đến cuối danh sách, cuối cùng cũng thấy được một người của Đại La Kiếm Tông, nhưng Thiên Dận Hoàng Triều mình lại không tìm được.
"Không thể nào!"
Bắc Thần Hằng ngẩng đầu lên, không thể tin nổi nói: "Tiền bối, bảng danh sách này có phải có nhầm lẫn gì hay không, ta không thấy tên con trai ta!"
"Con ta tài năng ngút trời, có phong thái của Đại Thánh, làm sao có thể không lọt được vào top 100 của giới này được?"
"Ở đây nhất định có vấn đề."
Lý Vân liếc nhìn Bắc Thần Hằng, thương hại nói: "Ngươi vừa mở miệng đã nói câu đó thì con trai ngươi đã thua rồi, người đời làm cha không phải mở miệng liền nói con ta có phong thái Đại Đế sao?"
"Phong thái Đại Thánh kia của con ngươi còn cách mấy hệ ngân hà."
"Làm sao ngươi so sánh được với người ta?"

Dịch: MB

Chương 80. Con Ta, Cũng Có Phong Thái Đại Đế!

Bắc Thần Hằng không biết hệ ngân hà là gì, nhưng hắn vẫn muốn tranh cho con trai mình, thế là chậm rãi nói:
"Tiền bối có chỗ không biết, kỳ thực con trai của ta. . . cũng có phong thái Đại Đế!"
Lý Vân: "????"
Chuyện này, ngươi nói có là có ngay hả?
"Tiền bối, ngài xem Đại La Kiếm Tông bọn họ đều có tên trong danh sách, mà Thiên Dận Hoàng Triều ta lại không có nổi một ai, có phải là hơi không thỏa đáng rồi không?"
Bắc Thần Hằng hạ thấp tư thế, cung kính nói tiếp.
Hắn biết.
Bảng xếp hạng này phải đưa cho mọi người xem.
Trước mắt.

Ba chữ Thiên Cơ Lâu chính là bảng hiệu chữ vàng, trước mặt đã có Dương Khâu và Nhâm Thanh Đồ thành Thánh, nếu giờ tin tức của Thiên Cơ Lâu lan truyền ra, đám người bên ngoài còn không điên lên sao?
Đến lúc đó, người người tranh đoạt.
Bảng xếp hạng thiên kiêu ắt sẽ lan truyền khắp thế giới.
Khi đó.
Kẻ mất mặt chính là những kẻ không nằm trong danh sách ấy.
"Ngươi muốn nói cái gì?"
Khóe mắt Lý Vân liếc ngang.
Hắn đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Bắc Thần Hằng, chỉ là không nói ra mà thôi.
"Khụ khụ!"
Bắc Thần Hằng ho nhẹ một tiếng để che giấu sự bối rối của mình, hắn lấy ngọc giản ra rồi chỉ vào Phượng Nghê Thường được xếp thứ ba mươi trên đó: "Tiền bối, người này chỉ là tán tu, có tài đức gì mà chiếm giữ vị trí cao như thế?"
"Không bằng tiền bối tặng xếp hạng này cho con ta được không?”
"Ngươi và con trai ngươi có thâm thù đại hận sao?"
Lý Vân vô cùng kinh ngạc hỏi.
Việc phát hành bảng thiên kiêu này nhất định sẽ gây nên một số trận náo động, đến lúc ấy thế nào cũng có kẻ cho rằng xếp hạng của bản thân quá thấp mà đi khiêu chiến với người có hạng cao hơn.
Con trai ngươi không có thực lực, còn mong mỏi vị trí cao như vậy.
Là muốn để hắn chết sao?
Hơn nữa, Thiên Cơ Lâu coi trọng nhất là điều gì chứ?
Uy tín!
Vì thế, xếp hạng được bao nhiêu thì chính là bấy nhiêu. Thêm tên con trai của Bắc Thần Hằng vào thì cũng đơn giản, nhưng nếu như bị người ta phát hiện trong đây có mờ ám.
Liệu về sau còn có người tin hay không?
"Ách. . ."
Sắc mặt Bắc Thần Hằng đanh lại, mở miệng hỏi: "Vậy xin hỏi tiền bối, con trai ta xếp thứ bao nhiêu vậy?"
Hắn rất tò mò.
Trong tất cả thiên kiêu của thế giới này, rốt cuộc có mấy người mạnh hơn con trai hắn.

"Ngươi đang nói đứa con trai nào của ngươi?"
Lý Vân liếc nhìn Bắc Thần Hằng.
Dù sao đối phương cũng là một Thần Hoàng, con trai dưới gối con cái dưới chân không ít, ước chừng mười bảy người, và có đến bảy, tám người đã hơn 200 tuổi, đồng thời thực lực mỗi người cũng không tính quá yếu.
"Tất nhiên là Thái Tử."
Bắc Thần Hằng trả lời không chút do dự.
"Con trai cả à?"
Lý Vân nhìn bảng hệ thống kế bên, tìm thấy con trai cả của Bắc Thần Hằng rồi cẩn trọng xem thứ hạng. Hắn khẽ thở dài một tiếng, nói: "Sau này tốt hơn hết là ngươi nên quan tâm con trai thứ ba của mình nhiều hơn đi!"
Con trai cả của Bắc Thần Hằng đứng hàng thứ 500.
Tuy cũng coi là thiên tài.
Nhưng đã rớt lại một khoảng cách quá lớn so với người thê đội thứ nhất.
Người như vậy đặt chung với top 100 hàng đầu, phỏng chừng sẽ bị giết trong vòng một giây.
Về con trai thứ ba của hắn thì cũng không tệ.
Hạng 132.
Có phần chênh lệch với người phía trước, nhưng nếu gặp được một cơ duyên hoặc là một công pháp nào đó, nói không chừng có cơ hội đuổi theo.
"Không biết Tam Hoàng Nhi đứng hạng bao nhiêu?"
Bắc Thần Hằng hỏi.
"132."
Lý Vân thốt ra một số.
"Cũng được!"
Bắc Thần Hằng thở dài nhẹ nhõm.
Xếp hạng không cao, nhưng cũng không tính là quá thấp. Đây chính là thiên kiêu của cả thế giới so sánh với nhau, con trai hắn đứng hạng 132 cũng coi như thoả mãn.
Suy cho cùng, Thánh Tử của Xích Viêm Thánh Địa gần đây cũng không đứng vào top 100.
Nói không chừng.
Còn xếp sau con trai hắn nữa ấy chứ?
"Xem ra, say này phải dạy dỗ Tam Hoàng Nhi nhiều hơn, Thiên Dận Hoàng Triều mai sau sẽ giao cho nó!"
Bắc Thần Hằng thầm tính toán như thế.

Lý Vân đọc thoáng qua ý nghĩ của hắn, trong lòng khẽ lắc đầu chưa nói cho hắn biết chân tướng tàn khốc, đây chỉ là xếp hạng thiên kiêu trong nội bộ Nhân tộc mà thôi.
Cộng thêm thiên kiêu của vạn tộc, con trai của hắn có thể tiến vào top 1000 hay không cũng là một vấn đề
Dù sao.
Long Tộc, Phượng Tộc, Kim Ô, Kim Sí Đại Bằng, Kỳ Lân và hàng loạt hoàng tộc thái cổ cũng chẳng phải ăn chay. Dù cho tư chất của những sinh linh này có phần hơi thấp, nhưng thành tựu trong tương lai vẫn không hề kém.
Dù sao huyết mạch vẫn ở đó, tổ tiên cường đại thì thế hệ sau này cũng sẽ không quá kém cỏi, đây chính là điểm nghịch thiên của yêu tộc. . .
"Hệ thống."
Lý Vân không để ý tới Bắc Thần Hằng, hắn mở bảng hệ thống lần nữa, lên tiếng hỏi: “Có thể dựng một tấm bia đá bên ngoài Thiên Cơ Lâu, công bố bảng xếp hạng thiên kiêu của Nhân tộc không?
« Được! »
Hệ thống trả lời súc tích nhưng đủ ý.
"Tốt."
Lý Vân gật đầu, thầm nói: "Tạo một tấm bia đá ngay bây giờ đi!."
Yêu cầu vừa dứt.
Thiên Cơ Lâu đột ngột chấn động, theo sau đó là loại tiếng động ầm ầm đùng đùng vang lên. Bên ngoài ở Thiên Cơ Lâu, một tấm bia đá cao ba trượng đột ngột mọc lên từ mặt đất, đứng sừng sững ở đó.
Cả tấm bia đen như mực được tích hợp với Thiên Cơ Lâu, không rõ nó được làm bằng vật liệu gì. Bề mặt lấp lánh sáng bóng không thể giải thích được, nhìn qua vô cùng kiên cố.
Trong nháy mắt tấm bia đá được hình thành.
Từng hàng chữ nổi lên trên bề mặt.
"Gì thế?"
"Thiên Cơ Lâu có động tĩnh!"
"Đây là thứ gì? Bên trên có chữ này, hình như là ba chữ Bảng Thiên Kiêu! Ồ? Phía sau còn này!"
“Thứ nhất Ngọc Khuynh Tiên. . . . thứ 100 Nhan Thanh Sương. . . . Chắc không phải là xếp hạng thực lực của Thánh tử Thánh nữ trong các Thánh Địa hiện nay đấy chứ?"

"Có thể!"
"Từ lâu đã nghe nói Lâu chủ Thiên Cơ Lâu am hiểu thôi diễn thiên cơ, trước đây còn không tin, nhưng bây giờ có vẻ như tin đồn là có thật. Một số người chúng ta chưa từng nghe nói đến đều đã xuất hiện trên bảng xếp hạng rồi."
"Ngọc Khuynh Tiên là ai thế? Có ai biết không?"
"Ta cũng chưa nghe qua."
"Ồ? Đây còn có một dòng chữ nhỏ, bảng xếp hạng này giới hạn trong thiên kiêu Nhân tộc, từ 200 đến 500 tuổi. . ."
"Thảo nào ta không tìm được Đại sư huynh của ta, hắn đã 530 tuổi. Nếu như hắn trẻ hơn 30 năm thì mọi người trên bảng thiên kiêu đều là gà đất chó sành, chịu không nổi một chiêu!"
"Không thể nào! Thứ hạng này nhất định là giả, Đại sư huynh của ta đâu? Đại sư huynh của ta vô địch thiên hạ, sao đến cả top 100 còn không vào được?"
. . .
Sau khi bảng xếp hạng thiên kiêu này xuất hiện.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Trong khoảng thời gian ngắn.
Đã có vô số người tụ họp đứng dưới tấm bia đá, vừa xem chữ trên đó vừa bàn tán ầm ĩ. Cũng không ít người liền móc ra mảnh ngọc giản gửi thông tin về Tông môn của mình.

Dịch: MB

Chương 81. Người Không Có Tên Trên Bảng

Chương trước Chương sau

Ngọc Hành Thánh Địa.
Áng mây ráng đỏ bay lên, hào quang rực rỡ, khói mây ngũ sắc ngập tràn.
Trước vách đá, gió mát vi vu.
Một người đàn ông phong lưu phóng khoáng, mặt mày như ngọc, mày kiếm mắt sáng, đứng trước ngọn gió, tay áo tung bay, phong thái như trích tiên.
Cách đó không xa, mấy vị đệ tử đang thì thầm nói chuyện.

“Khí tức trên người Thánh tử ngày càng cường đại hơn, đứng gần hơn một chút là ta đã có cảm giác không thở nổi rồi, hắn đã đột phá đến Thiên Biến Cảnh rồi sao?”
Một gã đệ tử trẻ tuổi hiếu kỳ hỏi.
“Thiên Biến Cảnh thì tính là gì? Tài hoa như Thánh tử từ xưa đến nay không có người thứ hai, tương lai chắc chắn sẽ thành Đế!”
Một thiếu nữ có đôi mắt đào hoa, trong ánh mắt mang theo vẻ mộng mơ, lớn tiếng nói.
“Đúng vậy!”
Bên cạnh, một thiếu nữ khác nhiệt tình phụ họa, nói:
“Thánh tử chính là Đại Đế chuyển thế, tương lai thành Đế chẳng qua cũng chỉ là bước khởi đầu mà thôi. Đợi sau khi Thánh Tử thành Đế, nhất định sẽ trấn áp toàn bộ kẻ địch trên thế gian!”
“Thánh tử không chỉ có tài hoa khiến người khác kinh sợ, mà vẻ bề ngoài cũng rất nổi tiếng. Người tài như thế, đúng là trăm vạn năm khó gặp.”
“Dưới sự dẫn dắt của Thánh tử, có lẽ không tới ngàn năm Ngọc Hành Thánh Địa sẽ có thể vượt qua Diêu Quang Thánh Địa. Sau vạn năm, đợi Thánh tử thành Đế rồi, đương nhiên sẽ càn quét cấm khu, chinh chiến chư thiên vạn giới!”
...
Trong lúc mọi người đang hăng say thảo luận, một vị đệ tử trẻ tuổi bỗng vội vàng bay tới.
“Thánh Tử, Chưởng giáo vừa mới truyền tin tức đến, nói là để người xem một chút.”
“Ồ?”
Thánh tử vẫn luôn đứng bất động như núi xoay người lại, phong thái kia, trong chớp mắt khiến vô số người lóa mắt. Hắn khẽ cười một tiếng, không để bụng, mở miệng nói:
“Chưởng giáo truyền đến tin tức gì?”
“Là về bảng xếp hạng thiên kiêu.”
Trong tay đệ tử trẻ tuổi xuất hiện một viên ngọc giản, hắn đi tới đưa ra, nói:
“Chưởng giáo có nói tin tức này tới từ Thiên Cơ Lâu, tính chân thực phải từ tám phần mười trở lên!”
“Thiên Cơ Lâu sao?”
Ngọc Hành Thánh tử nhận lấy ngọc giản, dùng thần thức nhìn lướt qua nội dung bên trên, lập tức hiểu ra tác dụng của bảng xếp hạng Thiên Kiêu.

Hắn từ cái tên thứ nhất đọc đến cái tên cuối cùng, nhưng vẫn không thấy tên của mình ở đâu.
Sắc mặt nhất thời trở nên khó nhìn.
“Thiên Cơ Lâu cũng chỉ có như thế!”
Ngọc Hành Thánh Tử thuận tay ném ngọc giản ra ngoài.
Hắn đường đường là Ngọc Hành Thánh tử, vậy mà lại không có tên trên bảng. Hắn thấy cái bảng xếp hạng thiên kiêu này có hơi quá dễ dãi rồi, thật là chó mèo gì cũng có thể đi lên được.
Ở gần đó, một gã đệ tử khác nhặt ngọc giản lên, nhìn thoáng qua nội dung bên trên, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, hắn trầm giọng nói:
“Thánh tử, Thiên Cơ Lâu này khinh người quá đáng, Ngọc Hành Thánh Địa chúng ta có bao giờ bị vũ nhục đến như thế đâu?”
“Thay ta ước chiến với Ngọc Khuynh Tiên.”
Thánh Tử Ngọc Hành lạnh lùng nói.
Nếu Thiên Cơ Lâu đã không để Ngọc Hành Thánh Địa vào trong mắt, vậy hắn cũng không cần phải cho Thiên Cơ Lâu mặt mũi.
Ngươi không phải muốn làm bảng xếp hạng thiên kiêu sao?
Ta trực tiếp đánh bại người đứng thứ nhất trong bảng xếp hạng của ngươi, xem ngươi nói thế nào.
“Thánh tử, Ngọc Khuynh Tiên này quá mức thần bí, chúng ta không biết thân phận nàng là gì, cũng không biết nàng đang ở đâu cả?”
Đệ tử trẻ tuổi nói.
“Vậy Diệp Trần!”
Ngọc Hành Thánh Tử lại nói một câu.
Nếu không tìm được người đứng đầu thì người thứ hai cũng được, nhưng lai lịch thân phận của Diệp Trần không nhỏ, phía sau chính là Đế Tộc, có lẽ thực lực cũng không kém.
Mình không cần phải chiến thắng, chỉ cần đánh ngang tay là được rồi. Kể từ đó, mình và người đứng thứ hai không phân cao thấp, xem Thiên Cơ Lâu đáp lại như thế nào?
“Thánh tử, vậy ta đi gửi thư khiêu chiến cho Diệp gia ngay đây!”
Mắt đệ tử kia sáng lên, kích động chạy ra ngoài. Hắn thấy Thánh tử nhà mình có thể coi như bất bại, từ khi xuất đạo tới nay chưa từng gặp được đối thủ thực sự! Hắn một đường chém hết thiên kiêu, cuối cùng đặt chân lên vị trí Thánh tử này.

Ngay cả Thánh tử nhà mình còn chưa có mặt trên bảng xếp hạng, vậy một tên Diệp Trần thì có tài đức gì mà chiếm giữ vị trí thứ hai?
Lúc Ngọc Hành Thánh Địa gửi đi thư khiêu chiến, càng ngày càng có nhiều thế lực trên thế giới nhận được tin tức từ thành Đại Hoang, mỗi một người nhận được tin đều có biểu cảm khác nhau, phẫn nộ có, mừng rỡ có, vô cùng kinh ngạc cũng có.
...
"Bảng xếp hạng thiên kiêu?"
Diệp thị Đế Tộc.
Trong một căn mật thất, một người đàn ông đang ngồi xếp bằng, ánh mắt lạnh lùng, mái tóc đen dày để xõa ở sau lưng, vóc người tráng kiện, toàn thân tỏa ra một cỗ áp bách, khiến người khác chấn động.
Hắn nhìn lướt qua nội dung trên ngọc giản, thì thào nói:
"Không ngờ chúng ta lại có thể đứng ở vị trí thứ hai, có chút thú vị."
"Còn người đứng đầu này là thế nào?"
"Thế giới này có gia tộc họ Ngọc sao?"
Diệp Trần rơi vào trầm tư, hắn lục lọi trí nhớ một lần cũng không hề tìm thấy vị Đại Đế họ Ngọc nào, rất có thể vị Ngọc Khuynh Tiên này không phải là truyền nhân của Đại Đế.
"Thuộc hạ cầu kiến Thiếu chủ!"
Lúc này, một giọng nói vang lên từ bên ngoài.
"Vào đi."
Diệp Trần nhàn nhạt nói.
"Bái kiến Thiếu chủ."
Người nọ sau khi đi vào, lập tức khom người thi lễ một cái.
"Có chuyện gì?" Diệp Trần hơi ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy lực áp bách, đôi mắt giống như hai thanh kiếm sắc bén, khiến người ta không dám nhìn thẳng.
"Ngọc Hành Thánh Tử gửi một bức chiến thư tới, không biết Thiếu chủ có muốn đồng ý hay không?" Người nọ lấy ra một viên ngọc giản, cung kính hỏi.
"Ồ?"
Diệp Trần trong lòng hơi động, hắn nhìn thoáng qua bảng xếp hạng thiên kiêu trong tay, không khỏi nhớ lại một chút, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười lạnh lùng.

“Một người không có tên trên bảng xếp hạng mà cũng dám tới khiêu chiến ta?”
“Người có muốn thuộc hạ thay mặt Thiếu chủ từ chối không?”
“Không cần!”
Diệp Trần đứng dậy, khí tức trên người bộc phát, giống như chiến thần trong truyền thuyết, cả người tỏa ra ánh sáng lung linh, trong vắt hoàn mỹ, không khí xung quanh cũng theo đó mà run rẩy.
“Hắn muốn chiến, ta liền chiến!”
“Sao ta phải sợ!”

Dịch: MB

Chương 82. Ngươi Muốn Đi Xem?

Chương trước Chương sau

Diêu Quang Thánh Địa, trong đại điện Chưởng giáo.
Diêu Quang Thánh chủ đứng chắp tay, khí tức như vực sâu, như núi cao sừng sững, khiến cho người ta có một loại cảm giác ngưỡng mộ. Dù hắn chẳng hề nhúc nhích một chút nào, nhưng lại giống như một ngọn núi, đè ép lên mọi người ở đây.
Sau lưng hắn, một người đàn ông trẻ tuổi cung kính đứng thẳng, vẻ mặt trang nghiêm.
“Con ta, Thiên Cơ Lâu vừa mới truyền ra bảng xếp hạng thiên kiêu, ngươi đã xem chưa?”
Diêu Quang Thánh chủ mở miệng nói.
“Con đã xem qua rồi.”
Diêu Quang Thánh tử mở miệng nói một câu, sau đó trầm ngâm một chút, lại bổ sung thêm:
“Theo con thấy, cái bảng xếp hạng thiên kiêu này chẳng qua cũng chỉ là mua chuộc danh tiếng mà thôi.”
“Phượng Nghê Thường chỉ là một kẻ tán tu mà cũng có thể xếp trên Diêu Quang Thánh Địa chúng ta ư?”
“Không phải!”
Diêu Quang Thánh chủ khẽ lắc đầu, trầm giọng nói:
“Phượng Nghê Thường không xếp bên trên Diêu Quang Thánh Địa, mà là xếp bên trên ngươi. Nếu muốn kéo cái tên này xuống, ngươi cần phải tự tay đánh bại nàng!”

“Con đã hiểu!”
Diêu Quang Thánh Tử nói tiếp:
“Vậy con sẽ lập tức phái người đi tìm tung tích của Phượng Nghê Thường, đợi sau khi tìm được rồi, đương nhiên sẽ tự tay tiêu diệt, nâng cao uy danh của Diêu Quang Thánh Địa!”
“Ừm...”
Diêu Quang Thánh chủ nói:
“Không chỉ là uy danh của Diêu Quang Thánh Địa, sau này còn có trọng trách quan trọng hơn cần ngươi phải gánh vác.”
Có một số việc Diêu Quang Thánh chủ sẽ không nhiều lời, thực lực con trai mình đúng là vẫn có chỗ chưa đủ, nhưng biết càng ít lại càng tốt.
Thật ra, hắn cũng có chút lo lắng.
Con trai mình lớn lên trong Diêu Quang Thánh Địa, có lòng trung thành rất lớn đối với Diêu Quang Thánh Địa, nhỡ đâu sau này nó biết được thân phận thực sự của mình thì phải làm sao bây giờ?
Hai cha con, chẳng lẽ lại trở mặt thành thù?
Chỉ suy nghĩ thôi cũng đã khiến hắn cảm thấy đau răng rồi.
“Phượng Nghê Thường có thể xếp trên ngươi đã cho thấy rằng đối phương cũng có chút bản lĩnh, ngươi đối đầu với nàng, vẫn phải cẩn thận một chút.”
Diêu Quang Thánh Chủ dặn dò.
Mặc dù, hắn có thù hận không nhỏ với Thiên Cơ Lâu.
Nhưng về bản lĩnh của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thì hắn không hề hoài nghi chút nào, một người có thể thôi diễn thiên cơ, sao lại truyền tin tức giả tạo ra ngoài, lừa gạt cả thiên hạ làm gì?
Ngược lại cẩn thận một chút, nói chung sẽ không sai.
“Phụ thân quá cẩn thận rồi, đây chẳng qua cũng chỉ là trò vặt của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu mà thôi, hắn đối địch của Diêu Quang Thánh Địa, tất nhiên sẽ nghĩ đủ mọi cách để hạ thấp Diêu Quang Thánh Địa.”
Diêu Quang Thánh Tử tỏ vẻ khinh thường, chậm rãi nói:
“Đặt một tên tán tu lên trên con như như vậy, chắc chắn hắn cố ý.”
Ở trong Tu Luyện Giới, tán tu khó có thể ra mặt, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết.
Một bản công pháp hoàn chỉnh mà bọn họ còn không có, về mặt tài nguyên tu luyện thì càng không cần phải nói, có một số thủ đoạn của tán tu còn tàn nhẫn hơn so với ma đạo.
Vì một chút tài nguyên tu luyện cũng có thể trở mặt thành thù.

Người như vậy có thể có thành tựu thế nào chứ?
Dùng thời gian ngàn năm, một tán tu cũng không nhất định có thể thành Thánh, mà tán tu thành Thánh hiếm có như lá mùa thu, đặt ở trong bất kỳ một Thánh Địa nào cũng chắc chắn là thiên tài!
Người như vậy, bình thường sau khi thành Thánh sẽ được rất nhiều thế lực mời chào, từ đó về sau bọn họ sẽ nói tạm biệt với cái danh tán tu này.
"Bên trong tán tu cũng không thiếu cao nhân."
Diêu Quang Thánh Chủ nói một câu, sau đó cũng không định nói gì thêm nữa. Có một số việc hắn hiểu rõ, nhưng con trai chưa chắc đã hiểu, trải nghiệm sự đời của nó vẫn còn quá ít.
Về sau để nó luyện nhiều hơn là được rồi.
Phượng Nghê Thường kia có lẽ là một viên đá đặt chân tốt, chỉ hơn con trai mình một hạng, có lẽ cũng không mạnh hơn bao nhiêu.
Con trai mình cũng không phải là không có phần thắng.
Nếu như con trai có thể đánh bại Phượng Nghê Thường, thứ nhất là có thể tăng cường uy danh của bản thân, thứ hai là có thể trào phúng Thiên Cơ Lâu một phen.
Xếp hạng còn không đúng, ngươi còn đi suy tính Thiên Cơ cái gì?
Như này cũng tốt, sau này thân phận mình có bị lộ ra cũng đã có chăn đệm đỡ. Dù sao cũng đã có một lần tính không chính xác, tính sai lần nữa cũng không có gì không hợp lý.
"Phụ thân, trước khi tới đây, con có thu được một tin tức."
Diêu Quang Thánh Tử nhẹ giọng nói.
"Tin tức gì?" Diêu Quang Thánh Chủ hỏi.
"Nghe nói Ngọc Hành Thánh Tử có gửi một phong thư khiêu chiến tới Diệp Trần..."
"Ngươi muốn đi xem?"
Diêu Quang Thánh chủ xoay người lại, nhìn con trai mình, lên tiếng nói.
"Đây có lẽ là một cơ hội."
Ánh mắt Diêu Quang Thánh Tử lấp lánh, giọng nói lanh lảnh.
Hắn biết Diệp Trần rất mạnh, sau lưng là cả một Đế Tộc, trong tộc có vô số cường giả. Nhưng tương tự, Ngọc Hành Thánh Tử cũng không yếu, có được mấy trăm triệu năm truyền thừa của Ngọc Hành Thánh Địa.
Trong vô số các Thánh Địa, đây có thể coi là một Thánh Địa lâu đời.
Nhiều năm trôi qua, bồi dưỡng được một Thánh tử, rốt cuộc là mạnh đến mức nào, cũng không ai nói chắc được.

Nhưng vấn đề là Ngọc Hành Thánh Tử cường đại như vậy lại không có trong bảng xếp hạng thiên kiêu, điều này rất khiến người ta nghi ngờ, chắc chắn cũng không chỉ có hắn tò mò về kết quả trận đấu giữa Diệp Trần và Ngọc Hành Thánh Tử.
Các Thánh tử khác cũng đều cảm thấy tò mò.
Một trận chiến này không chỉ liên quan đến mặt mũi của hai thế lực to lớn, mà còn liên quan đến độ chính xác của bảng xếp hạng thiên kiêu.
Nếu như hai người không phân thắng bại, vậy không cần nhìn nữa, bảng xếp hạng thiên kiêu căn bản không hề chuẩn, một người không có mặt trên đó lại có thể đánh không phân thắng bại với người xếp hạng nhì, thực lực của những người còn lại thế nào, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra được.
Nếu như Diệp Trần có thể dứt khoát thắng được trận chiến này, vậy trọng lượng của bảng xếp hạng thiên kiêu kia, mọi người đều sẽ suy ngẫm một chút.
“Đi xem một chút cũng được, ta sẽ để một vị Thái Thượng Trưởng lão đi theo ngươi.”
Diêu Quang Thánh Chủ vừa cười vừa nói.
“Đa tạ phụ thân.”
Diêu Quang Thánh Tử cung kính nói.

Dịch: MB

Chương 83. Lời Của Đạo Hữu Sai Rồi!

Chương trước Chương sau
“Tiền bối, ngươi nghe nói chưa?”
Trong Thiên Cơ Lâu.
Bắc Thần Hằng đi tới đi lui, căn bản không có cách nào bình tĩnh lại được.
Một bảng xếp hạng thiên kiêu đã mang tới sóng to gió lớn trong toàn bộ Tu Luyện Giới, mà người ra tay đằng sau lại đang bình thản ngồi trên ghế, khoan thai uống trà.
“Ta nghe nói cái gì?”
Lý Vân nhấp một ngụm nước trà.
“Ngọc Hành Thánh Tử muốn đánh một trận với Diệp Trần!”

Bắc Thần Hằng nghiêm trọng nói.
Chuyện này liên quan đến danh dự của Thiên Cơ Lâu, mà vị tiền bối trước mặt này lại hoàn toàn không lo lắng chút nào!
Đến lúc này rồi mà không thôi diễn Thiên Cơ xem kết quả trận đấu một chút sao?
"Ngươi muốn đi xem?"
Lý Vân nhướng mày, liếc mắt nhìn Bắc Thần Hằng.
"Ta đúng là muốn đi xem." Bắc Thần Hằng cười khổ một tiếng, lại nói: "Nhưng thực lực ta không cho phép."
Uy danh của Diệp Trần và Ngọc Hành Thánh Tử đều không nhỏ, hai người bọn họ đánh một trận, đại diện cho thế lực sau lưng mình, nghe nói không ít Chưởng giáo, Trưởng lão đều tới tham gia náo nhiệt.
Nếu như hắn cũng đi, nói không chừng chân trước vừa rời khỏi phạm vi thế lực Thiên Dận Hoàng Triều, chân sau đã bị đánh trở về nguyên hình rồi.
Khi đó sẽ xuất hiện tình huống gì, khó mà nói được.
Một người có tu vi thấp kém như Thiên Dận Thần Hoàng, đoán chừng là ai cũng muốn đạp một cước, đụng phải đối thủ một mất một còn, nhất định là chết trong một nhịp.
"Yên tâm."
Lý Vân đặt tách trà xuống, chậm rãi nói:
"Trận chiến này sẽ không xảy ra bất ngờ gì!"
Trừ khi Diệp Trần đi mua rau cải xôi, muốn đánh trận giả.
Nhưng khả năng này không lớn.
Thân phận của Diệp Trần là gì?
Truyền nhân Đế Tộc!
Dù hắn muốn nhường, thì Đế Tộc sau lưng cũng không ném nổi mặt mũi, một trận chiến này mở ra, bọn họ đương nhiên sẽ toàn lực ứng phó, hoàn toàn không lưu thủ.
"Tiền bối, tiền bối chắc chắn như vậy?"
Bắc Thần Hằng nghi ngờ.
Thủ đoạn thôi diễn Thiên Cơ này của tiền bối quá huyền ảo rồi, chỉ ngồi ở đây uống nước thôi đã có thể xem xong hết Thiên Cơ?
Hình như có chút không giống với những người khác khi thôi diễn Thiên Cơ thì phải?
Những người khác khi thôi diễn Thiên Cơ, thiếu đồ vật thì cũng thôi đi, còn toàn nói một nửa, giữ lại một nửa, không dám tiết lộ nhiều, sợ bị Thiên Đạo

cắn trả mà chết.
Sao đến chỗ tiền bối thì lại không có tai họa ngầm này nữa?
“Nếu không thì sao?”
Lý Vân liếc nhìn Bắc Thần Hằng, tức giận nói:
“Thủ đoạn thôi diễn Thiên Cơ của ta còn chưa đến mức người khác có thể học được.”
“Ah...”
Sắc mặt Bắc Thần Hằng ngây ra, tâm tư của mình dường như lại bị nhìn thấu rồi.
Lý Vân lắc đầu, không để ý đến Bắc Thần Hằng nữa. Ánh mắt hắn lại đặt trên bảng hệ thống trước mặt.
Bảng xếp hạng thiên kiêu đã cho ra rồi.
Tiếp theo thì sao?
Có nên làm một bảng binh khí nữa không?
Sau này hai vị Đại Đế quyết chiến, mở miệng liền nói một câu:
“Đao trong tay ta chính là thứ được xếp hạng thứ ba trong bảng xếp hạng binh khí của Thiên Cơ Lâu, Tiểu Lý... Đế Binh!”
Ừm... nghĩ nghĩ, rất có cảm giác đó.
“Có điều, dường như bảng tuyệt sắc cũng được.”
Lý Vân rơi vào trầm ngâm.
Bảng danh sách này truyền ra ngoài, nói không chừng tà tu sẽ mừng như điên!
Về sau tìm lò luyện cũng không cần phải chạy khắp nơi nữa, cứ căn cứ vào danh sách này đi tìm từng cái một là được.
“Hay là trước cứ xem thử tiếng vang của bảng thiên kiêu thế nào đã, nếu như tiếng vang không tệ, đến lúc đó lại quyết định nên truyền ra bảng danh sách nào tiếp.”
Lý Vân do dự hồi lâu, cuối cùng thầm kết luận trong lòng.
Về sau ba chữ “Thiên Cơ Lâu”, hắn muốn nó trở thành một loại quyền uy ở thế giới này, thậm chí là ở chư thiên vạn giới. Tất nhiên, chính là loại mà truyền bảng danh sách ra sẽ không có ai nghi ngờ gì cả.
Bây giờ truyền ra quá nhiều cùng một lúc, có lẽ rất nhiều người căn bản sẽ không tin tưởng.
Đối với bảng xếp hạng thiên kiêu, cũng không phải là tin tốt.
...
Lúc Lý Vân đưa ra quyết định.

Ở bên ngoài trăm triệu dặm.
Thương Lan Châu.
Phía trước Diệp thị Đế Tộc.
Một tòa thần phong sừng sững, nguy nga tráng lệ, cao tới mấy ngàn trượng đứng đó.
Ngọn sơn phong này vốn không chỉ cao có như thế, nhưng trước đây bị người ta dùng Đại Thần Thông chém ngang hông.
Một tòa bình đài Bạch Ngọc được xây dựng, diện tích ước chừng khoảng vạn trượng.
Được đặc biệt chuẩn bị cho trận đánh giữa Diệp Trần và Ngọc Hành Thánh Tử.
Lúc này, Diệp Trần đã tới nơi. Hắn ngồi xếp bằng ở giữa sân, mái tóc dài như thác nước rũ xuống, quanh thân tỏa ra ánh sáng, giống như một vầng thái dương nở rộ, tản mát ra khí tức chí cường.
Chói lòa đến mức khiến người ta không mở mắt ra được!
Hắn giống như một vị Đại Đế trẻ tuổi vậy, bễ nghễ trên trời dưới đất, chỉ vẻn vẹn có huyết khí màu vàng kim tự nhiên phóng ra đã tạo thành dị tượng đến mức này.
Sau lưng hắn, một cây thương màu máu sừng sững đứng đó, lưỡi thương hướng lên trời, lẫm liệt rực rỡ, huyết khí lượn lờ, ẩn chứa uy năng mạnh mẽ. Mặc dù nó đứng yên không hề động đậy, nhưng khí tức sắc bén kia cũng đủ để khiến người nhìn thấy phải rùng mình.
Cây thương này ít nhất cũng phải là binh khí cấp Thiên Biến!
Cũng không phải là Diệp thị Đế Tộc không thể cho ra binh khí tốt hơn, mà là không thể lấy ra. Nếu để cho Diệp Trần mang một kiện Thánh Binh ra, vậy trận đấu này cũng mất đi ý nghĩa của nó.
Dưới Thánh Binh, thiên kiêu gì đó đều vô dụng.
Cấp bậc binh khí chỉ cao hơn một chút vẫn hợp tình hợp lí, dù là ai cũng không thể đào ra khuyết điểm được.
Cách đó không xa.
Một đám Trưởng lão, hoặc là Thánh tử, của các thế lực khác đang đứng trên không nhìn người ngồi trong sân, trong mắt của bọn họ đều hiện lên vẻ nghiêm túc.
“Bảng xếp hạng thiên kiêu mà Thiên Cơ Lâu phát ra kia, xem ra cũng không phải là giấy suông, chỉ dựa vào khí tức mà Diệp Trần toát ra lúc này cũng đã là tuyệt đỉnh Thoát Thai Cảnh rồi!”

“Toàn lực đánh một trận, sợ rằng còn có thể tranh đấu với cả người cấp Thiên Biến!”
Một vị Thánh chủ cảm khái:
“Lời này của đạo hữu sai rồi.”
Có người khẽ lắc đầu, nói:
“Căn cứ vào bảng xếp hạng thiên kiêu mà Thiên Cơ Lâu phát ra, Diệp Trần này đã sớm giết qua người ở cấp Thiên Biến rồi, thực lực sợ rằng là sâu không lường được!”
“Đứng thứ hai trong bảng xếp hạng thiên kiêu đã kinh khủng như vậy, không biết người đứng đầu sẽ có phong thái cỡ nào?”
“Người đứng thứ nhất ngay cả Thiên Cơ Lâu cũng không để lộ tin tức, sợ rằng lai lịch của đối phương là vô cùng thần bí.”
...
Trong lúc rất nhiều người đang ầm ĩ thảo luận, bỗng có người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thất thanh hô:
“Mau nhìn kìa!”
“Người đứng thứ bảy mươi ba trong bảng xếp hạng thiên kiêu, truyền nhân của Chiến Thần Cung đã đến rồi!”

Dịch: MB

Chương 85. Vậy Đánh Đi!

Bạch Ngọc Xa Liễn cao tới mười mấy trượng, giống như một ngọn núi nhỏ lơ lửng trên không.
Trong xe kéo, màn che tung bay.
Hai người con gái áo trắng dẫn đầu đi ra, trên hư không có chừng mười hai người đứng sóng vai, mỗi người đều vô cùng kinh diễm, làm cho mọi người trước mặt đều sáng mắt lên.
"Quá phô trương!"
Có người bĩu môi.
Nhưng đa số đều là vô cùng kích động.
"Ngọc Hành Thánh Tử muốn lộ diện sao?"
Có người suy đoán.
Sau một phút, một người đàn ông phong thần như ngọc, chắp hai tay sau lưng, bước từng bước ra khỏi xe kéo. Mỗi một bước đi của hắn dài đến trăm

trượng, đầu ngón chân điểm nhẹ vào hư không như từng bông hoa sen từ từ nở rộ.
Chỉ một chiêu này cũng làm người ta ngước nhìn.
Dường như Ngọc Hành Thánh Tử này cũng không kém.
Người như vậy mà chưa bước lên Thiên Kiêu Bảng thì có điểm không hợp lý rồi.
"Trận chiến ngày hôm nay, chỉ sợ là một cuộc ác chiến."
Một vị thiên kiêu ngưng trọng nói.
Lúc này đôi bên chưa động thủ, nhưng khí tức Ngọc Hành Thánh Tử tỏa ra rõ ràng là Thoát Thai Cảnh đỉnh phong, đồng cấp với Diệp Trần.
Cả hai đều có thế lực lớn đằng sau, tài nguyên tu luyện không ít.
Người như vậy nếu giao thủ với nhau thì không tốn vài ngày chắc sẽ không phân thắng bại được.
"Ah!"
Một người đàn ông tài hoa xuất chúng, mặt mũi bướng bỉnh, tinh khí vây quanh người, khí huyết dâng trào, cao giọng nói: "“Hôm nay Ngọc Hành Thánh Tử tất thắng!”
"Mặc dù sau lưng Diệp Trần có Đế tộc, nhưng thực lực của hắn cũng thường thôi."
Người này cũng là một vị thiên kiêu, nhưng chưa từng bước lên Thiên Kiêu Bảng.
Đương nhiên không vừa mắt với mấy người trên Thiên Kiêu Bảng. Hôm nay Ngọc Hành Thánh Tử đại diện cho tất cả bọn họ đánh một trận với người đứng thứ hai Thiên Kiêu Bảng, bọn họ nhất định phải đứng về phía Ngọc Hành Thánh Tử.
"Ngay cả Thiên Kiêu Bảng còn không vào nổi, cũng xứng tranh đấu với Diệp huynh?"
Người bên cạnh khinh thường nói.
Người này là Hứa U đứng thứ 97 trong Thiên Kiêu Bảng. Mặc dù đứng ở cuối bảng, nhưng cũng không cho phép người khác khinh thường Thiên Kiêu Bảng.
Ngày thường thì cũng thôi đi, đa số là thiên kiêu cùng thế hệ, không động thủ thì không ai biết ai mạnh ai yếu.
Nhưng hôm nay thì khác, thiên kiêu Nhân tộc nhiều như vậy, ta đứng thứ 97, mà ngươi đứng thứ mấy?
Vô danh?

Rất xin lỗi, hai ta không cùng một đẳng cấp.
…
"Thiên Kiêu Bảng xuất thế, Ngọc Hành Thánh Tử dẫn đầu đứng ra khiêu chiến quyền uy của Thiên Cơ Lâu. Xem ra cũng có chút năng lực, trong cùng một thế hệ với thực lực này có thể coi như nhân tài kiệt xuất!"
Một người cấp Thánh Chủ nói nhỏ.
"Ngọc Hành Thánh Địa đã đứng vững mấy triệu năm, Thánh Tử mà bọn họ bồi dưỡng ra có thể tầm thường sao?"
Người bên cạnh gật đầu.
"Có lẽ Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đã bỏ quên Ngọc Hành Thánh Tử cũng nên."
Có người do dự nói.
"Chuyện này không thể nào! Ta đã nghe nói rất nhiều về danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, có người nói Nhậm Thanh Đồ và Dương Khâu thành Thánh là nhờ chỉ điểm của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu. Hạng nhân vật này có thể bỏ sót người khác sao?"
Có người đưa ra ý kiến khác.
"Các vị không cần tranh luận, hai vị thiên kiêu đang muốn động thủ!"
Một vị Thánh Chủ nói.
Hắn vừa dứt lời thì hàng loạt người vô cùng ăn ý cùng nhìn về phía giữa sân.
Ngọc Hành Thánh Tử với phong thái nhẹ nhàng, phẩy nhẹ quạt xếp trong tay, sợi tóc bay bay, giống như Trích Tiên bừng tỉnh trên đài đá bạch ngọc.
Hắn hơi chắp tay nói:
"Diệp huynh, đã lâu không gặp!"
"Đánh!"
Diệp Trần mở mắt, trong đôi mắt ẩn hiện hàng nghìn hàng vạn phù văn.
Hắn từ từ đứng dậy, tinh lực sôi trào mãnh liệt bao phủ bốn phương tám hướng, giống như hóa thành một vùng biển mênh mông che khuất cả đất trời.
Tranh!
Một tiếng tranh vang lên.
Cây thương màu máu hóa thành một đường cung, tựa như tia chớp, rơi vào trong tay Diệp Trần, khí tức sắc bén chém đứt cả hư không.
Diệp Trần không nói lời vô ích, vừa đi lên đã muốn động thủ.
"Hừm?"
Ngọc Hành Thánh Tử nhíu mày, trong lòng có chút không vui.

Mình thân là Ngọc Hành Thánh Tử, đã chủ động mở miệng chào hỏi rồi, tên Diệp Trần này không để ý tới thì thôi đi, vậy mà vừa mở miệng đã muốn khai chiến.
Hắn có chút không coi mình là gì.
"Vậy đánh đi!"
Quạt trong tay Ngọc Hành Thánh Tử điểm một cái vào hư không, lóe lên thành một thanh trường kiếm toàn thân trong suốt óng ánh, vừa xuất hiện lập tức toát ra khí lạnh thấu xương…
Hiển nhiên, Ngọc Hành Thánh Tử cũng có chuẩn bị mà đến!
Binh khí trong tay hắn cũng là cấp Thiên Biến!
Keng!
Ngọc Hành Thánh Tử cầm kiếm vung ra, thần quang phun ra nuốt vào, mũi kiếm chém vào hư không, mấy đường kiếm đan vào nhau chém về phía Diệp Trần.
Hắn ra tay trước!
Ánh kiếm như cầu vồng, lại như thiên hà treo ngược, liên miên bất tận. Với thế tiến công như vậy, cho dù là người có tu vi Thiên Biến Cảnh cũng phải nhíu mày.
Thực lực của Ngọc Hành Thánh Tử còn mạnh hơn dự đoán của bọn họ!
"Chỉ có vậy?"
Đột nhiên Diệp Trần mở miệng, hét lên một tiếng, tựa như núi sông chuyển dời. Nếu như không phải ngọc đài được trận pháp bảo vệ thì chắc nhiều người đã bị âm thanh chấn vỡ.
Ầm ầm!
Đất rung núi chuyển.
Diệp Trần đột ngột giẫm mạnh, cây thương trong tay tỏa ra huyết quang ngập trời, giống như một vùng núi thây biển máu, nó giáng xuống tựa như long trời lở đất!
Một thương này đã đè ép thế gian, những thứ đụng phải nó đều đắp lên một tầng sáng màu đỏ.
Dù đã cách một trận pháp nhưng rất nhiều người đều cảm thấy không thể thở nổi.
Thật là đáng sợ!
Không giống thực lực của một người trẻ tuổi có thể phát huy ra được!
Oanh!

Mũi thương chạm vào kiếm quang khiến tất cả đều phai mờ, khắp nơi đều là chân nguyên bạo loạn, cản trở mọi ánh nhìn, khiến cho mọi người không thấy rõ cảnh tượng giữa sân.
Oanh!
Lại một tiếng nổ lớn vang lên.
Rất nhiều người chấn động khi nhìn thấy một vệt máu thê diễm nở rộ trong sân.
Máu?
Máu của ai?
Diệp Trần hay Ngọc Hành Thánh Tử?
Chẳng lẽ hai người phân thắng bại nhanh như vậy sao?
Vù!
Một bóng người vọt ra, nửa người nhuốm đầy máu, cầm một thanh trường kiếm trong tay, cơ thể có rất nhiều vết rách, thương tích không thể tưởng tượng được.
"Là. . . Ngọc Hành Thánh Tử!"
Có người thất thanh nói.

Dịch: MB

Chương 86. Đây Chính Là Người Đứng Thứ Hai Trên Thiên Kiêu Bảng Sao?

“Làm sao có thể?”
Vô số người hoảng hốt.
Thấy cảnh trước mắt này, bọn họ không khỏi kinh hãi.
“Đại sư huynh!”
“Thánh tử!”
Sắc mặt mười mấy đệ tử của Ngọc Hành Thánh Địa đại biến, bọn họ vội lao lên, muốn chạy tới ngọc đài, đáng tiếc là có trận pháp ngăn cản, không người nào có thể vượt nổi một bước qua lôi trì.
Lúc này, ngay cả Trưởng lão Ngọc Hành Thánh Địa đi cùng cũng choáng váng.

Chuyện này cũng quá vô lý rồi!
Thánh tử nhà mình có phong thái cỡ nào chứ?
Sao lại mới có một chiêu đã bị trọng thương rồi?
“Uống!”
Diệp Trần quát lạnh một tiếng, giọng nói như sấm nổ rền vang, toàn bộ ngọc đài như muốn lật ngược, huyết khí cuồn cuộn như lang yên xông thẳng lên trời.
Cây thương trong tay hắn lần thứ hai vung lên, vẽ ra một đường cong huyền ảo, vút lên trời cao rồi đập xuống.
Giống như một ngọn núi cao từ xa xưa, lao ra từ dòng sông thời gian dài dằng dặc, áp lực cực lớn rơi xuống người Ngọc Hành Thánh tử, khiến cho thân thể hắn như sắp vỡ nát.
Máu tươi không ngừng trào ra, nhiễm đỏ toàn thân, cực kỳ chật vật.
“Không thể nào!”
Mái tóc của Ngọc Hành Thánh Tử rối tung, hắn lớn tiếng gào thét, giống như điên dại, chân nguyên toàn thân hội tụ trên thanh trường kiếm, lóe ra ánh sáng chói mắt.
Nhưng chút ánh sáng này, đặt trong ánh hào quang đỏ như máu bao phủ lấy trời đất kia, lại trở nên vô cùng yếu ớt, giống như chỉ cần chạm một cái liền tiêu tán.
Ầm ầm!
Cây thương hạ xuống.
Ngọc Hành Thánh tử giơ kiếm chém ra vạn đạo kiếm quang, diễn hóa ra đạo ấn ký lớn, nối liền cùng một chỗ, muốn ngăn cản một đòn này.
Trong khoảnh khắc hai bên va chạm vào nhau, kiếm quang trực tiếp bị đánh tan.
Ở trước mặt một thương này, toàn bộ sức lực ngăn cản của hắn đều trở nên vô cùng nhợt nhạt, dường như chỉ có thể chờ chết.
“Đây chính là thực lực của người đứng thứ hai bảng xếp hạng thiên kiêu sao?”
Ngọc Hành Thánh Tử gần như tuyệt vọng, đối phương giống như một ngọn núi cao chắn ngang phía trước, không thể ngưỡng vọng, không thể ngăn cản, như muốn đánh tan hết đạo tâm của hắn.
Đối mặt với một đòn này, mình dường như chỉ có thể chờ chết.
Ngay khi cây thương đã sắp chạm đến người hắn.
“Trần Nhi, đủ rồi.”

“Dừng tay!”
Hai người gần như cùng lúc lên tiếng.
Chờ đám người phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện giữa sân chẳng biết từ lúc nào đã có thêm hai bóng người, một bên là một người đàn ông trung niên, người còn lại là một lão giả, hai người chắn trước người Diệp Trần, khiến cho một thương này không cách nào hạ xuống được.
Trong nháy mắt khi nghe thấy tiếng nói này, Ngọc Hành Thánh Tử âm thầm thả lỏng, cộng thêm thương thế trên người, dứt khoát hôn mê bất tỉnh.
Lão giả tiến lên kiểm tra vết thương trên người Ngọc Hành Thánh Tử một phen, sau đó thở phào một hơi, móc ra một viên đan dược nhét vào trong miệng Ngọc Hành Thánh Tử.
Hắn xoay người lại, mặt trầm như nước, cắn răng nói một câu:
“Là Thánh tử chúng ta thua!”
“Cũng vậy! Con ta cũng chỉ giành chiến thắng trong gang tấc mà thôi, đứng thứ hai bảng thiên kiêu gì đó, thực sự không đáng nhắc tới.”
Người đàn ông trung niên cười híp mắt nói.
Tâm tư của Ngọc Hành Thánh Tử khi khiêu chiến Diệp Trần, tất cả mọi người ở đây đều có thể nhìn ra được, chính là muốn định đạp Diệp Trần thượng vị, lúc này đối phương đã thua thảm hại, hắn đương nhiên sẽ không cho sắc mặt tốt.
Dù sao, nếu như người thua hôm nay là Diệp Trần, Diệp thị Đế Tộc bọn họ có khả năng sẽ trở thành trò cười của toàn bộ Tu Luyện Giới.
“Diệp Tộc trưởng quá khiêm tốn rồi.”
Gương mặt lão giả nhăn nhó, khó khăn nói ra mấy chữ.
Thứ hai bảng xếp hạng thiên kiêu, còn không đáng giá nhắc tới cái gì.
Nếu là ngày thường, cái thứ hạng số hai này có lẽ thực sự không đáng nhắc tới, nhưng sau này thì chưa chắc. Dựa vào trận chiến ngày hôm nay của Diệp Trần, ai còn dám hoài nghi tính chân thực của bảng xếp hạng thiên kiêu, thì đầu óc của người đó chính là bị lừa đá.
“Thương thế của Thánh tử chúng ta nghiêm trọng, lão phu cáo từ trước.”
Nói xong, lão giả không đợi người đàn ông trung niên nói gì đã xoay người ôm lấy Thánh tử nhà mình, nhanh chóng rời đi.
Cái mặt này bị vứt quá xa rồi, hắn thực sự không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại đó, nếu như giao thủ hơn mười chiêu thì cũng thôi đi, nhưng ai mà nghĩ tới Thánh tử lại thua nhanh như vậy, thảm như vậy?

Nếu không phải động tác của mình nhanh, một thương vừa rồi của Diệp Trần đã trực tiếp đập Thánh tử nhà mình thành bánh bao thịt rồi.
...
Sau khi Trưởng lão Ngọc Hành Thánh Địa mang theo Ngọc Hành Thánh Tử rời đi.
Khu vực ngọc đài hoàn toàn bùng nổ.
Vô số người thảo luận ầm ĩ.
"Ta không nhìn lầm đấy chứ???"
"Đều là Thánh tử, nhưng Ngọc Hành Thánh Tử mới chỉ qua một chiêu đã thua rồi?"
"Tuy rất khó tin, nhưng đây chính là sự thật. Thực lực của Diệp Trần, mới còn trẻ đã đạt đến mức này rồi, bây giờ số người có thể trở thành đối thủ của hắn trên đời này, sợ rằng không có mấy."
"Người vừa rồi hoài nghi tính chân thực của bảng xếp hạng thiên kiêu đâu? Có gan thì ra đây đánh một trận với ta đi, ta chính là người đứng thứ 99 Trần Phong, hôm nay chỉ cầu bại một lần!"
"Ah! Thánh Tử Trần Phong của Cổ Hoàng Cung, hôm nay thế mà cũng tới!"
"Tuy chỉ là người đứng thứ 99, nhưng thực lực thật ra không thể khinh thường được. Phải biết rằng trong nhân tộc có vô số thiên kiêu, nhưng có thể leo lên bảng xếp hạng thiên kiêu lại chỉ có 100 người!"
...
Rất nhiều người vẫn đang vây quanh ngọc đài, không thể nào tin nổi tính chân thực của chuyện này, nhưng sự thật đã xảy ra ở trước mắt, kể cả không muốn tin thì cũng phải tin.
Ngọc Hành Thánh Tử đúng là trong một chiêu đã bị trọng thương.
Chiêu thứ hai, hắn căn bản không đỡ nổi, nếu thực sự phải đón đỡ, thì chỉ có thể tan thành mây khói.
"Đây chính là người đứng thứ hai bảng xếp hạng thiên kiêu sao?"
Trong không trung, một thanh niên thuộc tộc Kim Sí Đại Bằng vung Đại Kích trong tay lên, chiến ý trên người tỏa ra, trong đôi mắt màu vàng óng bắn ra hai đạo ánh sáng, vô cùng rực rỡ.
"Thiếu chủ, không nên manh động!"
Bên người hắn, một lão giả vội vàng bước lên một bước, đứng trước mặt Kim Sí Đại Bằng, vội vàng nói:

“Thiếu chủ, người không phải đối thủ của hắn, tùy tiện đi lên chỉ sợ sẽ uổng mạng!”
Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thực.
Dựa vào thực lực vừa rồi Diệp Trần thể hiện ra, Thiên Biến Cảnh bình thường đều không phải đối thủ của hắn. Thiếu chủ nhà mình mà đi lên thì chỉ có bị ngược.
Phải biết rằng nơi đây chính là địa bàn của Nhân Tộc, một Yêu Tộc đi tới động thủ với Nhân Tộc, kể cả bị đánh chết cũng sẽ không có ai quản.
“Hừ!”
Kim Sí Đại Bằng hừ lạnh một tiếng, thu hồi Đại Kích, thì thào nói:
“Sau này, ta và Diệp Trần chắc chắn sẽ có lúc so tài một trận!”
“Đúng đúng!”
“Phúc bá, sau khi trở về, ngươi mang theo lễ vật đi một chuyến tới Thiên Cơ Lâu, để cho Lâu chủ Thiên Cơ Lâu cũng truyền bảng xếp hạng thiên kiêu trong Yêu Tộc ra ngoài, ta rất muốn biết thứ hạng của ta là bao nhiêu!”
“Vâng.”
Người đàn ông được xưng là Phúc bá thấp giọng đáp.

Dịch: MB

Chương 87. Làm Tốt Lắm!

“Ngọc Hành Thánh Tử thất bại rồi!”
Mười dặm ngoài ngọc đài.
Bên trên một gò núi.
Hai người thanh niên đứng sóng vai, cả hai đều có khí tức mạnh mẽ, giơ tay nhấc chân thôi cũng đã không gian vặn vẹo.
“Đúng vậy.”
Người thanh niên phía bên phải hơi trầm mặc một lát, mở miệng nói:
“Tính chân thực của bảng xếp hạng thiên kiêu xem ra không thể nghi ngờ, Lâm huynh, lấy thực lực đứng thứ ba của ngươi, ngươi cho rằng phần thắng khi đối đầu với Diệp Trần của mình là bao nhiêu?”
“Chia năm năm!”
Người thanh niên được gọi là Lâm huynh, tên thật là Lâm Chiến, người đứng thứ ba trong bảng xếp hạng thiên kiêu, cũng đến từ Đế Tộc, chỉ kém

Diệp Trần có một hạng. Nhưng dù cho kém hơn một chút, hắn cũng sẽ không lập tức thừa nhận.
Dù sao cũng không cách nhau nhiều.
"Vốn tưởng rằng Ngọc Hành Thánh Tử sẽ có thể ép Diệp Trần cho ra một vài con bài chưa lật, xem ra gần như không có khả năng."
Lâm Chiến nhẹ giọng nói.
Nếu như vừa rồi hắn còn khịt mũi coi thường với thân phận đứng thứ hai bảng thiên kiêu này, thì bây giờ lại khác, bảng xếp hạng thiên kiêu là thật, mỗi một chỗ trên đó đều đại biểu cho thực lực của bản thân!
Về sau có thể ghi tên trên bảng danh sách thiên kiêu này, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là mang đến vinh quang cực lớn cho gia tộc sau lưng.
"Ngọc Hành Thánh Tử cũng quá phế vật, nói thế nào cũng là Thánh tử của Thánh Địa một phương, sao lại có thể có chênh lệch lớn như thế với Diệp Trần chứ?"
Người thanh niên phía bên phải có chút hận rèn sắt không thành thép, căm giận nói:
"Lấy thực lực của hắn, mặc dù không vào được top 100, nhưng top 200 thì hẳn là không có vấn đề gì lớn mới đúng!"
"Ah."
Lâm Chiến lắc đầu, nhàn nhạt nói:
"Ngươi nghĩ quá đơn giản rồi! Không nói đến Ngọc Hành Thánh Tử này có thể đứng thứ bao nhiêu trong bảng xếp hạng thiên kiêu, nếu như là thứ 101 thì đã thế nào?"
"Ngươi cho rằng, lúc đó hắn và Diệp Trần chỉ cách nhau có vẻn vẹn 99 thứ hạng thôi sao?"
"Đừng có quên, đây chính là bảng thiên kiêu Nhân Tộc!"
"Ah..."
Người thanh niên phía bên phải hơi ngây người, nghi ngờ nói:
"Ý của Lâm huynh là...?"
"Thế giới này không chỉ có Nhân Tộc, vừa rồi Kim Sí Đại Bằng nói gì ngươi cũng nghe rồi đó, nếu như Thiên Cơ Lâu cho ra bảng xếp hạng thiên kiêu của Yêu Tộc, xếp hạng của hắn hẳn cũng không thấp."
Lâm Chiến hơi dừng một chút, một lát sau mới nói tiếp:
"Nếu như cho ra một bảng xếp hạng thiên kiêu của vạn tộc, đừng nói là hai người chúng ta, ngay cả Diệp Trần có thể bước vào top 10 hay không cũng không biết được!"

“Nói như vậy tức là Lâm huynh cũng chấp nhận bản thân không có cách nào bước vào top 10 trong thiên kiêu vạn tộc sao?”
Người thanh niên phía bên phải cười khổ nói.
“E rằng chỉ có người đứng đầu bảng thiên kiêu mới có sức mạnh này thôi!”
Lâm Chiến thì thào nói.
“Vậy ta đứng thứ năm mươi sáu thì nên làm thế nào bây giờ?” Một tia vui mừng vừa mới dâng lên trong lòng người thanh niên bên phải đã hoàn toàn bị đánh nát.
Suy cho cùng, thế giới này vẫn còn rất nhiều chủng tộc khác, vạn tộc chỉ là cách gọi chung chung, thực sự có bao nhiêu loại tộc thì không ai nói rõ được, có lẽ là không đến vạn tộc, có lẽ không chỉ có vạn tộc.
Số lượng thiên tài sinh ra trong mỗi một chủng tộc, con số này có thể nói là lớn đến kinh khủng.
“Có lẽ Thiên Cơ Lâu có thể giúp chúng ta một tay...”
“Ý của Lâm huynh là gì?”
Người thanh niên bên phải khó hiểu hỏi lại.
Chẳng lẽ Lâm huynh muốn mua chuộc Lâu chủ Thiên Cơ Lâu?
Nhưng khả năng này không lớn lắm!
Nếu như thật sự có thể mua chuộc, vậy không phải là Lâu chủ Thiên Cơ Lâu tự vả mặt rồi à?
“Chẳng lẽ ngươi đã quên, Thiên Cơ Lâu không chỉ ban bố bảng xếp hạng thiên kiêu, mà còn có thể mua tin tức sao? Nếu như mua được một cơ duyên...”
Lâm Chiến nói tới đây thì dừng lại.
Nhưng người thanh niên bên cạnh đã hiểu ra.
...
Bên kia.
Hai người Diêu Quang Thánh Tử và Thái Sơ Thánh Tử đang đứng trên không, cùng nhìn về cảnh tượng phía dưới, đồng thời thở dài trong lòng, một cảm giác mặc cảm dâng lên.
Không hổ là người đứng thứ hai bảng xếp hạng thiên kiêu.
So với hai người bọn họ thì mạnh hơn không ít.
Dựa vào uy thế vừa mới thấy được, hai người tự hỏi một chút, đổi thành mình có lẽ cũng đánh bại được Ngọc Hành Thánh Tử, nhưng chắc chắn sẽ không thể giải quyết chỉ trong một chiêu.

“Diệp Trần mới chỉ đứng thứ hai đã khủng bố như vậy, vậy người đứng thứ nhất kia sẽ có thực lực cỡ nào chứ?”
Thái Sơ Thánh Tử lẩm bẩm.
“Phong thái Đại Đế!”
Diêu Quang Thánh Tử suy nghĩ một chút, thốt ra bốn chữ.
Hắn thấy Diệp Trần trước mắt đã có phong thái Đại Đế rồi, hoặc có lẽ là giống phong thái của một vị Đại Đế trẻ tuổi hơn, người đứng hạng nhất kia gần như chính là giữ trước vị trí Đại Đế.
“Có lẽ vậy!”
Thái Sơ Thánh Tử từ chối cho ý kiến, hắn liếc mắt nhìn một vòng, thấy được vài bóng người, nhàn nhạt nói:
“Có điều, bảng xếp hạng thiên kiêu cũng không phải là không thể thay đổi.”
“Ồ?”
Diêu Quang Thánh Tử cười đầy vẻ nghiền ngẫm, nói:
“Chẳng lẽ ngươi muốn khiêu chiến với người đứng trên ngươi? Nếu ta nhớ không nhầm thì ngươi đứng thứ 24 đúng chứ, còn người phía trước là Thiên Huyền Thánh Nữ?”
Nói xong, Diêu Quang Thánh Tử cũng đưa mắt qua, rất nhanh hắn đã nhìn thấy Thiên Huyền Thánh Nữ với bộ quần áo màu trắng trong đám người.
Thấy vậy, hắn khẽ cười nói:
“Thiên Huyền Thánh Nữ ở đây, ngươi bỏ lỡ cơ hội lần này thì sau đó lại phải đặc biệt gửi thư khiêu chiến rồi.”
“Ngược lại cũng không phải là không thể được”
Thái Sơ Thánh Tử cười như không cười.
Hắn vừa dứt lời, một đệ tử trẻ tuổi của Diêu Quang Thánh Địa đã vội vàng bay đến trước mặt Diêu Quang Thánh Tử, trong tay hắn giữ một viên ngọc giản đưa tới, âm thầm truyền âm:
“Thánh tử, có tin tức của Phượng Nghê Thường!”
“Ừm?”
Trong lòng Diêu Quang Thánh Tử hơi động, thần thức lộ ra, chui vào trong ngọc giản dò xét một phen. Ở trong ngọc giản, hắn lập tức thấy một hình ảnh.
Là dung mạo của Phượng Nghê Thường, sau đó chính là các loại sự tích về Phượng Nghê Thường.
Nhìn lướt qua tổng thể một lần, Diêu Quang Thánh Tử thu hồi thần thức, ném một kiện Linh Bảo cực phẩm ra ngoài, tán dương một câu:

“Làm tốt lắm!”
“Đa tạ Thái tử!”
Tên đệ tử kia tiếp nhận Linh Bảo, nói một tiếng cảm ơn, sau đó vui sướng rời đi.

Dịch: MB

Chương 88. Không Ngờ Nàng Cũng Tới

Chương 88: Không Ngờ Nàng Cũng Tới

Trên đài bạch ngọc.

Diệp Trần cầm cây thương màu máu đứng đó, mái tóc đen dày, ánh mắt như tia điện đảo quanh, không ai dám đối mặt với hắn, trên người mang theo oai phong đại thắng.

Cộng thêm Đế Tộc phía sau, uy thế lúc này đã đạt đến đỉnh phong!

Đứng thứ hai bảng xếp hạng thiên kiêu Nhân Tộc.

Cái danh này, nặng tựa vạn cân.

Ép vô số thiên kiêu đến gần như không thở nổi.

"Phụ thân."

Diệp Trần quay đầu thi lễ với người đàn ông trung niên bên cạnh một cái, trầm giọng nói:

"Hài nhi muốn ra ngoài một chuyến."

"Ồ?"

Người đàn ông trung niên nhướng mày, trầm ngâm nói:

"Trần Nhi, thực lực bây giờ của con đã đạt đến Thoát Thai Cảnh đỉnh phong, bước tiếp theo sẽ bắt tay vào chuẩn bị đột phá Thiên Biến Cảnh."

"Bây giờ ra ngoài, có phải có chút không ổn hay không?"

Ừm… Thật vất vả mới có được cái danh thứ hai bảng thiên kiêu. Nói thật, hắn không hy vọng con trai mình nhường cái danh này đi.

Con trai chỉ đi dạo một vòng ở bên ngoài thì không có vấn đề gì lớn.

Nhưng những thiên kiêu còn lại thì sao?

Sau ngày hôm nay, người người sẽ bế quan khổ tu, nhỡ đâu có người đột nhiên đột phá Thiên Biến Cảnh, vậy thì mọi thứ sẽ thay đổi.

Có lẽ cùng cấp đánh nhau thì không phải là đối thủ của con trai mình.

Nhưng cao hơn một cấp, vậy thì khó nói.

Hơn nữa.

Vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thần bí kia nói bảng xếp hạng chỉ có tên thiên kiêu từ 200 đến 500 tuổi, cũng không quy định thiên kiêu không thể đột phá.

Nói cách khác, chỉ cần ở độ tuổi này, thì thực lực thế nào đều được.

Ví dụ như người đứng thứ ba Lâm Chiến, người ta cũng không kém hơn con trai mình bao nhiêu, nhỡ đâu đột phá, vậy chắc chắn có thể treo ngược con trai mình lên đánh.
Khi đó, cái danh thứ hai này còn có thể bảo vệ được hay không, thì khó mà nói được.
“Không sao cả, nội tình của con đã đầy đủ, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Thiên Biến Cảnh!”
Diệp Trần tự tin nói.
Người ta không đột phá được, đó là do tư chất không đủ, thực sự không đột phá nổi, còn hắn không đột phá là do nện vững nội tình. Chênh lệch ở giữa, liếc qua là thấy ngay.
“Bây giờ con đã là người xếp thứ hai trên bảng thiên kiêu, lần này đi ra ngoài còn giao thủ với thiên kiêu nữa, sợ rằng thu hoạch cũng không lớn...”
Cha Diệp Trần còn muốn khuyên thêm một câu.
“Phụ thân hiểu nhầm rồi.”
Diệp Trần khẽ lắc đầu, nói:
“Lần này con đi ra ngoài là muốn đến Thiên Cơ Lâu một chuyến.”
“Ừm?”
Nghe được câu này, cha Diệp Trần hơi động, không xác định nói:
“Là để tìm hiểu tin tức của Ngọc Khuynh Tiên?”
Trong bảng danh sách thiên kiêu này, nếu hỏi ai thần bí nhất, vậy chắc chắn là người đứng đầu tiên, Ngọc Khuynh Tiên.
Người này lúc trước không có tiếng tăm gì, nếu không phải có bảng xếp hạng thiên kiêu này, có lẽ tất cả mọi người cũng không biết còn có một người như thế.
Thế mà lại đứng trên tất cả các thiên kiêu khác.
Nếu như chỉ có vậy thì cũng thôi đi, nhưng quan trọng là, không hề có chút tin tức nào về nàng, bối cảnh không nói rõ, thực lực cũng không nói rõ.
Càng không có bất kỳ chiến tích gì.
Chẳng lẽ ngay cả Thiên Cơ Lâu cũng không tra ra được?
Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền bị cha Diệp Trần bác bỏ. Nếu như Thiên Cơ Lâu không tra ra được, thì cũng sẽ không để tên Ngọc Khuynh Tiên trên đó.
Còn nếu đã có, thì Thiên Cơ Lâu chắc chắn có biết tin tức về Ngọc Khuynh Tiên.
Chỉ là Lâu chủ Thiên Cơ Lâu không muốn nói mà thôi.
“Không sai!”

Diệp Trần gật đầu.
Trước đây hắn đã có dự định thi đấu một phen với quần hùng thiên hạ, nhưng bây giờ xem ra không còn cần thiết nữa, bảng thiên kiêu xuất hiện đã cho thấy rõ thực lực của mỗi một cá nhân.
Định ra vị trí rõ ràng cho mỗi một thiên kiêu.
Lúc này, những người phía dưới đều đang đuổi theo bước chân của hắn, mà bản thân hắn chỉ cần vượt qua người đứng đầu là được.
“Cũng tốt.”
Lần này cha Diệp Trần không từ chối nữa, mà trực tiếp đồng ý.
“Mang nhiều thiên tài địa bảo một chút...”
Cha Diệp Trần suy nghĩ một chút, dặn dò:
“Ta nghe nói tin tức của Thiên Cơ Lâu cũng không rẻ, hơn nữa thân phận của Ngọc Khuynh Tiên lại bất phàm, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có thể sẽ nâng giá đấy.”
Diệp Trần: “...”
...
“Ồ? Diệp Trần đi rồi sao?”
“Đúng vậy, những người khác trong bảng thiên kiêu đâu? Cơ hội tốt như vậy sao không lên khiêu chiến một lần?”
“Ngọc Hành Thánh Tử thua quá nhanh, những người khác đã bị dọa sợ rồi! Lúc này, người có thể giao thủ với Diệp Trần có lẽ cũng chỉ có người đứng thứ nhất và thứ ba bảng xếp hạng thôi.”
“Nói cũng đúng, nhưng người đứng đầu bảng quá mức thần bí, mà người đứng thứ ba Lâm Chiến, cho đến nay lại chưa từng lộ diện, hôm nay sợ rằng sẽ không thể nhìn thấy Diệp Trần ra tay nữa rồi.”
“Những thiên kiêu còn lại đâu?”
...
Mắt thấy Diệp Trần xoay người rời đi, vô số người ở xung quanh ngọc đài đã không bình tĩnh nổi, dồn dập bàn tán.
Có vài người nóng lòng muốn thử, nhưng nghĩ tới kết cục của Ngọc Hành Thánh Tử lại từ bỏ suy nghĩ này. Nếu như mình cũng bị đánh bại trong một chiêu, vậy thì mặt mũi sẽ mất hết.
Không chỉ có bản thân mất mặt, mà thế lực sau lưng cũng sẽ mất mặt theo.
...
“Thiên Cơ Lâu...”
Trong con ngươi Diêu Quang Thánh Tử hiện lên một tia lạnh lùng.

Hắn nhìn bóng lưng Diệp Trần, dễ dàng đoán được ý tưởng trong lòng đối phương, nhất định là đến Thiên Cơ Lâu điều tra tin tức của Ngọc Khuynh Tiên.
Nếu như là Diệp Trần, hắn cũng sẽ làm như vậy.
Dù sao cũng đã đứng thứ hai, giao thủ với những người phía dưới thì có ý nghĩa gì nữa?
“Đáng tiếc...”
Diêu Quang Thánh Tử khẽ lắc đầu, Diêu Quang Thánh Địa sau lưng mình và Thiên Cơ Lâu đang có chút thù hận, ai cũng có thể đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức, nhưng hắn tuyệt đối không thể đi.
Nhưng mà, không đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức, chỉ dựa vào Diêu Quang Thánh Địa sau lưng, đến lúc nào mới có thể tìm được tung tích của Phượng Nghê Thường, không ai dám cam đoan.
Thế giới này rộng lớn như thế, ai biết Phượng Nghê Thường giờ đang ở đâu?
“Ừm?”
Trong lúc Diêu Quang Thánh Tử đang định xoay người rời đi, bước chân hắn bỗng nhiên dừng lại, ở trong một khoảng không, hắn nhìn thấy một bóng người mặc quần áo màu đỏ.
Ngọc giản trong tay hắn hiện lên, so sánh hai người một phen.
Hình bóng kia, không phải Phượng Nghê Thường thì còn có thể là ai?
“Không ngờ nàng cũng tới!”
Mắt Diêu Quang Thánh Tử sáng lên, vô cùng kích động, đây là một cơ hội tốt, bỏ lỡ thời cơ hôm nay, sau này muốn tìm đến Phượng Nghê Thường sẽ rất khó khăn!
Hắn bước ra một bước, đi lên bầu trời, quát lạnh:
“Phượng Nghê Thường, có dám đánh một trận không?”
Tiếng nói lớn âm vang như sấm sét, chấn động khắp nơi.

Dịch: MB

Chương 89. Đây Là Không Thua Nổi Sao? (1)

Chương trước Chương sau
"Phượng Nghê Thường?"

Trong lòng nhiều người khẽ động.
Người thứ 31 trên Thiên Kiêu Bảng?
Nếu như nói người thần bí nhất trên Thiên Kiêu Bảng là ai, người thứ nhất không ai ngoài Ngọc Khuynh Tiên, và người thứ hai chính là Phượng Nghê Thường.
Ngọc Khuynh Tiên đứng thứ nhất, nhưng không có một chút thông tin nào, đương nhiên sẽ có vô số người hiếu kỳ.
Còn Phượng Nghê Thường thì khác.
Tin tức mà Thiên Cơ Lâu đưa ra rất rõ ràng, đây là một tán tu, sau lưng không có bất kỳ thế lực nào.
Nhưng một người không có bối cảnh như vậy lại đứng thứ 31!
Mạnh hơn rất nhiều Thánh nữ Thánh tử!
Ví dụ như Ngọc Hành Thánh Tử dựa vào Ngọc Hành Thánh Địa cũng không thể bước lên Thiên Kiêu Bảng, vậy mà một tán tu lại có thể đứng ở vị trí thứ 31.
Hầu như ai cũng muốn biết, rốt cuộc thực lực của tán tu này như thế nào.
Có danh xứng với thực hay không.
Ngay sau đó, rất nhiều người vô cùng kích động. Trong đó ,kích động nhất là các tán tu. Đây là Phượng Nghê Thường đó, là mặt tiền của tán tu bọn họ, cũng là mầm mống duy nhất.
Trong 100 người của Thiên Kiêu Bảng có một tán tu như vậy.
Tuy rằng Ngọc Khuynh Tiên cũng không có thế lực đại diện, nhưng rất nhiều người đều âm thầm chấp nhận sau lưng nàng có một thế lực khủng bố, chỉ là bị che giấu hoàn toàn mà thôi.
"Người thứ 31 trên Thiên Kiêu Bảng Phượng Nghê Thường, quyết đấu với người thứ 32 Diêu Quang Thánh Tử, đây là một trận long tranh hổ đấu!"
Có người kích động nói.
Hai người có thứ tự sát nhau.
Chênh lệch giữa Diệp Trần và Ngọc Hành Thánh Tử cũng không quá lớn.
"Có lẽ Phượng Nghê Thường có chỗ hơn người. Nhưng dù sao cũng là tán tu, đánh một trận với Diêu Quang Thánh Tử, quả thật phần thắng của của nàng không cao."
Một vị Thánh Chủ thấp giọng nói.
Nghe thấy có vị Thánh Chủ mở miệng, rất nhiều người đều thay đổi sắc mặt. Đến cả lão tiền bối cũng không coi trọng Phượng Nghê Thường, vậy nếu như nàng nghênh chiến, có lẽ nắm tám phần thua.

Quan trọng hơn là sau lưng nàng không có thế lực.
Cho dù bị thua bỏ mình thì cũng sẽ không có ai nói gì thêm.
"Ở trên Thiên Kiêu Bảng cũng không tốt như vậy, người không có bối cảnh lên Thiên Kiêu Bảng chỉ có hại không có lợi. Cho dù hôm nay Phượng Nghê Thường không ứng chiến, chỉ sợ sau này cũng sẽ không được yên bình."
Lại thêm một vị Thánh Chủ khẽ lắc đầu nói.
Không ít người để mắt đến cái vị trí thứ 31 này. Người khác đều có bối cảnh cường đại, người thường không trêu chọc nổi. Nhưng Phượng Nghê Thường thì bọn họ có trêu chọc một chút cũng không có vấn đề gì.
…
"Sư phụ?"
Trong hư không, Phượng Nghê Thường mặc một bộ hồng y, đứng lặng yên, quần áo lay động, tóc đen tung bay, ánh mắt lạnh lùng, nàng không có ý định xoay người rời đi, mà là hỏi ý kiến sư phụ một chút.
"Mặc dù Diêu Quang Thánh Tử không yếu, nhưng lại không bằng ngươi. Ngươi có thể yên tâm đánh một trận."
"Hơn nữa, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đưa ra Thiên Kiêu Bảng này tất nhiên là đã nghĩ sâu tính kỹ, hắn xếp ngươi trên Diêu Quang Thánh Tử, chắc chắn có lý của hắn."
Trong đầu nghe được lời nói của Lão ẩu.
Phượng Nghê Thường gật nhẹ, "Đồ nhi hiểu rồi."
Vừa nói xong, từ trên hư không Phượng Nghê Thường bước nhẹ đi xuống.
Trong lúc bước đi, chiến y trên người nàng xuất hiện một lớp hoa sen, ánh kim lấp lóe, tỏa ra thần uy ngũ sắc.
Cheng!
Xa xa, tiếng kim loại lạnh lẽo truyền đến, ánh kim ngũ sắc lưu chuyển.
Phượng Nghê Thường yêu kiều thướt tha với bộ thần y, tay cầm một thanh trường kiếm màu bạc.
Cũng cầm trường kiếm, nhưng Phượng Nghê Thường lại có một loại khí chất xuất trần, làn da trở nên óng ánh thanh khiết. Nàng cầm trường kiếm chỉ vào Diêu Quang Thánh Tử ở phía xa, tỏa ra một tia chiến ý.
"Ra tay đi."
Phượng Nghê Thường lạnh giọng nói.
"Cuồng vọng!"

Diêu Quang Thánh Tử lạnh lùng quát một tiếng. Đối phương để mình ra tay trước, không phải ý nói rằng mình không bằng nàng sao.
Một Thiên Kiêu Bảng mà thôi, không thể hiện được cái gì.
Người khác coi trọng Thiên Kiêu Bảng, còn Diêu Quang Thánh Địa hắn thì khác, hắn vẫn cho rằng hạng của mình không thể thấp như vậy, mặc dù không bằng Diệp Trần nhưng sẽ không thua Thái Sơ Thánh Tử.
Nếu không phải có mâu thuẫn với Thiên Cơ Lâu, thì hắn nghĩ vị trí của mình, ít nhất cũng ở hạng 20!
"Thiên Tinh Thuật!"
Trên đỉnh đầu Diêu Quang Thánh Tử xuất hiện ánh sao lấp lánh, hào quang vạn trượng.
Vô số ngôi sao lớn tràn ngập hư không, tựa như mở ra thế giới mới. Còn hắn thì đứng sừng sững giữa trời sao, giống như Tiên Vương vô thượng chúa tể chư thiên.
"Giết!"
Một tiếng hét lớn vang lên.
Sát khí cuồng bạo cuốn lấy trời cao, những ngôi sao lớn trên trời rơi xuống biến thành từng đường theo quy luật, mỗi một đường đều có thể đánh gục một người cùng cấp độ, chỉ cần bị đánh trúng thì rất khó sống sót.
"Diêu Quang Thánh Tử muốn giết ta?"
Phượng Nghê Thường rùng mình, khí tức trên người lập tức thay đổi.
Vốn tưởng rằng sẽ đường đường chính chính quyết đấu, cũng chỉ vì tranh đoạt một vị trí trên Thiên Kiêu Bảng mà thôi, nhưng hiện tại xem ra là do mình nghĩ quá đơn giản.
Cheng!
Trường kiếm trong tay Phượng Nghê Thường khẽ kêu lên một tiếng. Kiếm quang phóng ra ngưng tụ thành một con Phượng Hoàng bao phủ ngàn trượng xung quanh.
Con Phượng Hoàng vỗ cánh tạo ra một cơn sóng khủng khiếp, toàn bộ ngọc đài rung chuyển mạnh, dường như nó sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.
Ầm ầm!
Một tiếng động lớn vang lên.
Phượng hoàng va chạm với ngàn vạn ngôi sao.
Chấn động khủng khiếp này nhấn chìm hết mọi thứ. Nếu không phải có trận pháp ngăn cản thì một chiêu này cũng đủ để hủy diệt hơn mười dặm xung quanh.

Lần giao thủ đầu tiên này, hai người ngang tài ngang sức.
"Giết!"
"Giết!"
Hai người cùng lúc quát lạnh một tiếng, cả người hóa thành một đạo ánh sáng, thể hiện ra đủ loại Thần Thông che khuất toàn bộ ngọc đài.
Đây là một cuộc đại chiến sinh tử, từ lúc bắt đầu đã thay đổi bản chất ban đầu.
Diêu Quang Thánh Tử muốn nhờ vào trận đánh này nói cho người ta biết, thực lực của mình không chỉ nằm ở vị trí thứ 32 trên Thiên Kiêu Bảng. Mà Phượng Nghê Thường đương nhiên cũng không muốn chết một cách vô nghĩa.
Trong trận chiến này, cả hai người đều lấy ra con át chủ bài của mình.
Làn sóng hủy diệt tràn ra, ngọc đài vững chắc dưới chân hai người đã bị nứt ra, dường như đang ở bên bờ vực của sự hủy diệt.
…
"Đây chính là thực lực của Thiên Kiêu Bảng sao?"
Nhiều người nhíu mày.
Nếu như vừa rồi Diệp Trần ra tay chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, thì hiện tại Diêu Quang Thánh Tử giao thủ với Phượng Nghê Thường lại vô cùng khốc liệt, thể hiện rõ mị lực nên có của Thiên Kiêu Bảng.
Hai người này cũng không tính là đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng, nhưng thực lực vừa thể hiện lúc nãy, đến cả người ở Thiên Biến Cảnh cũng cảm thấy sợ hãi.
Bọn họ tự đánh giá, nếu mình lên đối đầu với hai vị thiên kiêu này, chỉ sợ cũng không có kết quả tốt.
"Có thể lên Thiên Kiêu Bảng, có lẽ cũng phải đối đầu được với người đạt cấp Thiên Biến Cảnh?"
Bỗng nhiên có người nói.
Hắn nghĩ đến người thứ 100 là Nhan Thanh Sương, hình như vị đệ tử này của Đại La Kiếm Tông đã rút lui an toàn khi đối đầu với nhân vật cấp Thiên Biến.
"Hẳn là như thế."
Một lão giả gật đầu nói.
Thiên kiêu không thể khiêu chiến vượt cấp thì gọi gì là thiên kiêu?

Dịch: MB

Chương 90. Đây Là Không Thua Nổi Sao? (2)

Cheng!

Trên đài bạch ngọc, một kiếm mà Phượng Nghê Thường chém ra tạo thành ánh sáng muôn trượng, chiếu rọi phá vỡ nghìn dặm sơn hà, tựa như màn trời phủ xuống, vô biên vô hạn. Một kiếm này đủ khiến cho vô số người thấy lạnh lẽo trong lòng.

Lúc này, rất nhiều người chợt tỉnh ngộ, chỉ sợ Phượng Nghê Thường này là một vị kiếm tu.

Đây chẳng phải là mục tiêu mà kiếm tu muốn theo đuổi sao?

Oanh!

Kiếm quang che ngợp bầu trời, mỗi một tấc không gian đều tràn ngập kiếm ý, khiến cho người ta sợ mất hồn.

Diêu Quang Thánh Tử bị chém một kiếm bay ra ngoài, cả người toàn vết máu, liên tục thổ huyết, nhìn bề ngoài có chút chật vật.

"Đã xem thường ngươi rồi!"

Diêu Quang Thánh Tử hét lớn. Hắn vừa mới bị thương, nhưng trong nháy mắt như đã khỏi hẳn, huyết khí lập tức như rồng, bao phủ bát phương, thần quang như thủy triều, khủng bố tới cực điểm.

Giống như một tôn thần ma.

Hắn giơ bàn tay ra, kiếm quang từ trên trời giáng xuống đè ép che phủ cả bầu trời, nhưng khi rơi vào trong lòng bàn tay hắn, lại bị bóp nát thành hư vô.

…

Thấy cảnh tượng như vậy.

Nhiều người hít vào một hơi khí lạnh.

Đã ba canh giờ trôi qua.

Chân nguyên của hai người này giống như không có giới hạn, không những không có dấu hiệu suy kiệt, ngược lại càng đánh càng mạnh. Diệu Quang Thánh Tử thì không nói làm gì, dù sao sau lưng hắn cũng có Diêu Quang Thánh Địa chống đỡ, công pháp và thần thông bất tận.

Mà Phượng Nghê Thường lại chỉ là một tán tu, vậy mà cũng thể hiện ra truyền thừa kiếm tu!

Chẳng lẽ, nàng lấy được một cơ duyên kiếm tu cổ xưa.
"Không hổ là nhân vật trên Thiên Kiêu Bảng, thực lực cỡ này, sợ rằng khi Ngọc Hành Thánh Tử đối đầu với hai người này đều sẽ phải ôm hận."
"Coi như Ngọc Hành Thánh Tử đối đầu với người đứng cuối của Thiên Kiêu Bảng cũng đã định trước là bị nghiền ép."
"Hai người này có lẽ đã thực sự nổi giận, bắt đầu dùng tới sát chiêu rồi. Cho dù cuối cùng phân được thắng bại, chỉ sợ cũng là một chết một bị thương!"
"Chuyện này cũng không còn cách khác, từ trên Thiên Kiêu Bảng đã có thể thấy được, thực lực của hai người này không hơn kém là bao. Không dùng đến sát chiêu thì rất khó phân ra thắng bại."
"Liều chết đánh một trận, có lẽ Phượng Nghê Thường sẽ thắng hiểm! Dù sao, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu cũng cho rằng Phượng Nghê Thường mạnh hơn một chút so với Diêu Quang Thánh Tử."
"Khó mà nói!"
…
Ba canh giờ nữa trôi qua.
Trên đài ngọc, hai người đã chồng chất vết thương.
Mỗi người đều bị thương không nhẹ, nhưng vẫn không thể phân ra thắng bại.
"Ngươi không phải là đối thủ của ta, Thiên Kiêu Bảng do Lâu chủ Thiên Cơ Lâu ban bố đã nói rõ. Tiếp tục đánh, ngươi chỉ có một con đường chết."
Phượng Nghê Thường như một nữ Chiến Thần, vung kiếm chém xuống.
Kiếm quang như biển, một lần nữa bao phủ cả ngọc đài, mỗi một đường kiếm đều có giết chết một thiên kiêu Thoát Thai Cảnh. Nhiều kiếm quang như vậy không khỏi khiến người ta sợ hãi.
Cơ thể Diêu Quang Thánh Tử nứt toác, máu chảy ồ ạt, thần hồn ảm đạm dần. Chiến y trên người hắn tổn hại nhiều chỗ, in hằn hàng loạt vết kiếm. Nhìn qua rất chật vật.
Nhiều người thấy cảnh tượng như vậy thì đều không ngừng thở dài.
Xem ra, trận chiến này sắp kết thúc.
Thiên Kiêu Bảng chính là luật thép rất khó vượt qua, chiến đấu kịch liệt sáu canh giờ, hai người nhiều lần tung sát chiêu, kết cục cuối cùng vẫn là Diêu Quang Thánh Tử bị thua.
"Ta không thể thua!"
Trong miệng Diêu Quang Thánh Tử nặn ra bốn chữ. Hắn há mồm phun ra một tia sáng màu đen, trong ánh sáng đen đó có một ngọn núi nhỏ đen như

mực, có thể trấn áp tất cả.
Oanh!
Chấn động kinh hoàng tột độ lan tràn ra ngoài, bốn phía của trận pháp bị tan rã ngay lập tức.
Đây là ngọc đài cho thiên kiêu tỷ thí chứ không phải cho mấy lão tiền bối dùng, cho nên khi vượt ra khỏi giới hạn sức mạnh thì trận pháp sẽ bị phá ngay!
Ùng ùng!
Một làn sóng đánh sập bốn phía không gian, ngọn núi nhỏ đón gió biến thành một ngọn núi khổng lồ cao tới ngàn thước, đè ép về phía trước.
"Pháp bảo cấp Thánh Chủ!"
Ở ngoài sân, có người kinh hãi hô lên thất thanh.
Ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện Diêu Quang Thánh Tử lại dùng pháp bảo cấp Thánh Chủ, muốn chuyển bại thành thắng!
Bây giờ hắn mới chỉ đến Thoát Thai Cảnh mà thôi!
Bên trên còn có hai cảnh giới nữa là Thiên Biến Cảnh, Thiên Tượng Cảnh.
Tùy tiện sử dụng pháp bảo cấp Thánh Chủ, có thể thôi động được hay không thì khoan hãy nói, cho dù cố gắng sử dụng cũng sẽ bị rút hết toàn bộ chân nguyên trong nháy mắt!
"Diêu Quang Thánh Tử, ngươi không muốn chịu thua sao?"
Có người hét lớn.
Sử dụng binh khí vượt một cảnh giới thì vẫn có thể chấp nhận được, nhưng ngươi vượt tận ba cảnh giới thì chính là lấy binh khí đè người.
Cho dù Phượng Nghê Thường thua thì cũng là bại bởi binh khí, chứ không phải vì Diêu Quang Thánh Tử.
"Chết đi!"
Diêu Quang Thánh Tử không để ý đến bên ngoài. Hắn hét lớn một tiếng, toàn bộ chân nguyên đổ vào trong ngọn núi, thôi động ngọn núi rồi đột nhiên đập xuống.
"Không tốt, mau lui lại!"
"Mau chạy đi!"
Rất nhiều người hoảng hốt lo sợ bay về phía xa.
Binh khí cấp Thánh Chủ chứ không phải nói đùa, một đòn này rơi xuống, những người xung quanh có thực lực hơi yếu đều bị liên lụy.
"Ngươi muốn chết sao!"

Đôi mắt Phượng Nghê Thường lạnh lẽo. Nàng nâng một tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một hạt châu màu u lam. Trong nháy mắt, khí tức cường đại bao phủ bát phương.
…
Không gian xung quanh đều bị đóng băng.
Từ chỗ của nàng, một tầng sương trắng lạnh lẽo điên cuồng lan tràn ra bốn phương tám hướng.
"Lại là một pháp bảo cấp Thánh Chủ!"
Nhiều người càng mông lung hơn.
Chỉ là tỷ thí thiên kiêu, sao lại có nhiều pháp bảo cấp Thánh Chủ liên tục xuất hiện vậy?
"Phá!"
Đôi môi Phượng Nghê Thường khẽ mở. Hạt châu trong tay nàng bay lên cao, giống như một vầng trăng tròn tỏa ra vạn tia sáng nhu hòa, va chạm vào ngọn núi phía trên.
Ầm ầm!
Một tiếng nổ lớn vang lên, ngọn núi văng ra ngoài, còn hạt châu thì bay nhanh về phía Diêu Quang Thánh Tử.
"To gan!"
"Làm càn!"
"Dừng tay!"
Đúng lúc này, mấy giọng nói vang lên cùng lúc. Vài nhân vật cấp Thánh Chủ cùng đứng dậy, bay về phía ngọc đài muốn ngăn một đòn này lại.
Vừa rồi Diêu Quang Thánh Tử lấy ra binh khí cấp Thánh Chủ, bọn họ có thể ngồi yên không để ý đến. Dù sao người chết cũng là Phượng Nghê Thường, chỉ là một tán tu mà thôi.
Không có bối cảnh, cũng không có thực lực, chỉ có thể nói là tiềm lực vô hạn mà thôi. Chung quy lại, tiềm lực cũng không phải thực lực, chết thì chết thôi, nhiều năm qua những thiên kiêu như vậy đã chết không ít.
Thế nhưng, chờ Phượng Nghê Thường lấy ra binh khí cấp Thánh Chủ, bọn họ lại không thể ngồi yên được nữa.
Diêu Quang Thánh Tử không thể có chuyện!
Sau lưng hắn còn có Diêu Quang Thánh Địa!
Diệp Thị Đế Tộc, Diêu Quang Thánh Địa và những trưởng lão tông môn khác đều muốn ra tay ngăn cản một chiêu này, nhưng vẫn quá muộn.

Phượng Nghê Thường cách Diêu Quang Thánh Tử quá gần, bọn họ chắc chắn không kịp ngăn cản nữa.
Ầm ầm!
Đất rung núi chuyển.
Diêu Quang Thánh Tử phun ra một ngụm máu tươi, cả người run lên, bị trúng một đòn mạnh làm cơ thể bay ra ngoài. Ở giữa không trung, bên ngoài người xuất hiện một tầng băng tuyết, rút hết toàn bộ khí tức sinh mệnh của hắn.
"Thật to gan!"
Trong hư không, một lão giả đi ra, vươn tay đón lấy thi thể của Diêu Quang Thánh Tử. Hắn nhìn thoáng qua Thánh Tử nhà mình, thấy không còn dấu hiệu còn sống.
Lửa giận trong lồng ngực đã không kìm được nữa.
Oanh!
Uy áp cấp Thánh bộc phát ra, làm cho tất cả mọi người đều lo sợ bất an. Cho dù thế nào cũng không nghĩ đến việc, chỉ là hai thiên kiêu động thủ với nhau mà dẫn ra cả Thánh Nhân.
"Giết Diêu Quang Thánh Tử, ngươi cũng đừng hòng còn sống!!"
Nói xong.
Lão giả vỗ tay, trên hư không hiện ra một bàn tay lớn nhanh chóng đè ép, bao trùm cả ngọc đài.
Một chiêu này là do Thánh Nhân ra tay đó, chắc chắn Phượng Nghê Thường không thể đỡ nổi.
Ở phía sau, chiếc nhẫn trên tay Phượng Nghê Thường tỏa ra hào quang rực rỡ. Hình bóng một lão ẩu hiện lên, nàng ra tay, hai bàn tay va vào nhau trong hư không.
Dư ba kinh khủng khiến mọi thứ xung quanh bị vỡ vụn, vô số người bị đánh bay đến thổ huyết. Chiêu này quá kinh khủng, là giao thủ giữa hai Thánh Nhân.
Đợi dư ba tan hết thì ở đây đã sớm không còn hình bóng của Phượng Nghê Thường.
"Thủ đoạn hay!"
Lão giả nghiến răng nghiến lợi, dùng thần thức lục soát nghìn dặm xung quanh nhưng không tìm được gì. Hắn lạnh giọng nói: "Diêu Quang Thánh Địa tuyệt đối sẽ không bỏ qua!"
Nói xong.

Lão giả mang theo thi thể của Diêu Quang Thánh Tử xoay người rời đi.
Sau một hồi lâu, chỗ này đã hoàn toàn bị nổ tung, mọi người đều không thể tin nổi vào mắt mình. Diêu Quang Thánh Tử, hạng 32 của Thiên Kiêu Bảng, cứ vậy bỏ mình sao?

Dịch: MB

Chương 91. Thực Sự Không Có Liên Quan Quá Lớn?

Diêu Quang Thánh Tử chết.
Tin tức này lan truyền ra ngoài với tốc độ cực nhanh.
Mà người xuất thủ, cũng nhờ vào đó mà danh tiếng vang xa.
Phượng Nghê Thường vốn không có tiếng tăm gì, nhờ vào bảng xếp hạng thiên kiêu mới bộc lộ tài năng, còn chưa được mấy ngày đã dùng tư thái còn ưu việt hơn, sừng sững giữa một đám thiên kiêu.
Vốn có rất nhiều người muốn khiêu chiến Phượng Nghê Thường, bây giờ đều dập tắt ý nghĩ trong lòng.
Ngay cả Diêu Quang Thánh Tử mà nàng cũng dám giết, thì còn có ai nàng không dám giết nữa?
...
Thành Đại Hoang.
Ngày hôm nay mưa thuận gió hòa.
Lý Vân ngồi trong Thiên Cơ Lâu ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, trong tay cầm một bầu Linh Tửu, thi thoảng lại đưa lên miệng nhấp một hớp.
Khoan hãy nói.
Những thứ Bắc Thần Hằng đưa tới đều khá tốt, không hổ là đặc sản của Tu Luyện Giới, mạnh hơn khá nhiều so với rượu bình thường, vào miệng thuần hương, dư vị kéo dài.
“Tiền bối!”
Trong cơn mưa, Bắc Thần Hằng vội vã chạy tới, chỉ chốc lát sau đã bước vào Thiên Cơ Lâu. Hắn nhìn Lý Vân, lớn tiếng nói:
“Tiền bối, có chuyện lớn!”
“Làm sao vậy?”

Lý Vân nhướng mày, liếc nhìn Bắc Thần Hằng, lập tức biết được suy nghĩ của đối phương, hắn tức giận nói:
“Là chuyện Diêu Quang Thánh Tử chết chứ gì?”
“Ừm... Diêu Quang Thánh Tử chết?”
“Người này xếp thứ mấy thế nhỉ?”
Lý Vân ngồi dậy, mở bảng xếp hạng thiên kiêu ra nhìn lướt qua một cái, nhất thời bừng tỉnh, hóa ra là xếp thứ ba mươi hai. Sau khi hắn chết, mình vẫn chưa đổi mới bảng thiên kiêu.
Thực sự không tốt!
“Hệ thống, đổi mới bảng thiên kiêu!”
Lý Vân nói trong lòng, cuối cùng lại bổ sung thêm một câu:
“Hệ thống, về sau nếu ngươi thấy bảng thiên kiêu xảy ra biến động gì, nhớ hãy lập tức sửa lại xếp hạng.”
Không thể cứ đợi đến khi mọi chuyện xảy ra xong mới sửa lại bảng thiên kiêu, cứ như vậy thì tính quyền uy của nó sẽ không còn.
Hệ thống: “...”
Một giây sau, tấm bia đá bên ngoài Thiên Cơ Lâu biến hóa, tên của Diêu Quang Thánh Tử đã biến mất, thay vào đó, người thứ 100 đổi thành một người khác.
“Tiền bối...”
Vẻ mặt Bắc Thần Hằng phiền muộn, hắn rất tò mò, nếu như tiến bối đã biết, vậy sao còn để lộ ra dáng vẻ bình thản như thế được.
“Diêu Quang Thánh Tử chết, sợ rằng Diêu Quang Thánh Địa sẽ không từ bỏ ý đồ. Nếu như bọn họ tìm đến Thiên Cơ Lâu gây phiền phức...”
“Phượng Nghê Thường giết người, liên quan gì đến Thiên Cơ Lâu?”
Lý Vân liếc mắt nhìn. Mình cũng chỉ làm ra một cái bảng xếp hạng thiên kiêu mà thôi, người trên bảng xếp hạng chết cũng tính lên đầu Thiên Cơ Lâu sao?
Trên đời này nào có đạo lý như vậy?
“Nói thì nói thế, nhưng Diêu Quang Thánh Tử cũng vì muốn tranh đoạt vị trí thứ ba mươi mốt trên bảng thiên kiêu mới chết...” Bắc Thần Hằng mở miệng nói.
“Ah!”
Lý Vân bật cười, nói:
“Nói cứ như thể tranh đoạt những thứ khác thì sẽ không chết vậy! Trước đây không có bảng thiên kiêu, không phải vẫn có thiên kiêu chết như

thường à?”
“Như đã nói, ta cũng chỉ làm ra một bảng xếp hạng, cái vị trí thứ ba mươi mốt trong bảng thiên kiêu này, cũng không phải là ta ép hắn đi cướp!”
Bắc Thần Hằng: “...”
Nói như thế, dường như cũng rất có lý.
“Đúng rồi, tiền bối.”
Bắc Thần Hằng như nhớ tới cái gì, nhẹ giọng hỏi:
“Vậy vị Phượng Nghê Thường kia hẳn cũng có bối cảnh nhất định đúng chứ, ta nhận được một thông tin nói như vậy.”
“Lúc nàng và Diêu Quang Thánh Tử quyết chiến có lấy ra một pháp bảo cấp Thánh Chủ, pháp bảo cỡ này cũng phải thứ một tán tu có thể có. Quan trọng hơn chính là...”
“Một vị Thánh Nhân của Diêu Quang Thánh Địa có ra tay với nàng, nhưng không chỉ không khiến nàng bị thương, mà còn để cho nàng thong dong rút lui. Từ điểm này, nhìn thế nào cũng thấy nàng không chỉ là một tán tu bình thường.”
“Muốn biết?” Lý Vân liếc mắt.
“Muốn!”
Bắc Thần Hằng gật đầu.
“Một vật phẩm cấp Thánh Chủ!”
Lý Vân vươn tay, báo ra một cái giá.
“Ah...”
Sắc mặt Bắc Thần Hằng ngưng trọng, cười khan một tiếng, nói:
“Tiền bối, giá cả có thể rẻ hơn một chút hay không? Dù sao thì Phượng Nghê Thường cũng không liên quan gì tới Thiên Dận Hoàng Triều chúng ta...”
“Thực sự không liên quan sao?”
Lý Vân liếc mắt nhìn Bắc Thần Hằng, cười như không cười...
Ở trong Thiên Cơ Lâu, bất cứ suy nghĩ gì của bất kỳ một người nào đều không lọt qua nổi mắt hắn. Bắc Thần Hằng này rõ ràng là muốn mời chào Phượng Nghê Thường, để đối phương làm một vị khách khanh.
Dù sao thì tính chân thực của bảng thiên kiêu cũng đã được xác nhận.
Xếp hạng trước ba có thể nói là có hi vọng trở thành Đại Đế, xếp hạng trước mười, muốn thành Chuẩn Đế cũng không có vấn đề gì lớn, ba mươi vị trí đầu ít nhất cũng có thể trở thành một nhân vật cấp Đại Thánh.

Còn như Phượng Nghê Thường, nếu như tương lai không chết, thì hắn là có thể nắm chặt Thánh Nhân Vương trong tay. Nỗ lực thêm một chút, muốn thành Đại Thánh cũng không phải là không thể.
Người như vậy lại không có bối cảnh gì, mỗi một thế lực đều rục rịch, chỉ cần có thể kéo nàng về phía mình, thì nghìn năm sau sẽ có thêm một cây trụ cột!
"Khụ khụ!"
Bắc Thần Hằng ho nhẹ một tiếng, móc ra một Linh thảo cấp Thánh Chủ đặt trên tay Lý Vân, mỉm cười nói:
"Đúng là có chút quan hệ, ta thân là Thiên Dận Thần Hoàng, không phải là đang nổi lên lòng yêu tài sao?"
Thiên Dận Hoàng Triều là một thế lực lớn, nhưng lại không người có thể dùng, điều này khiến cho hắn rất bi thương. Nếu như có thể mời chào được Phượng Nghê Thường, thì cũng coi như một chuyện tốt.
"Ừm!"
Lý Vân cất Linh thảo cấp Thánh Chủ đi, nhàn nhạt nói:
"Phượng Nghê Thường không có bối cảnh."
Bắc Thần Hằng ở bên cạnh, vẻ mặt mong đợi chờ Lý Vân trả lời, nhưng sau câu kia, đợi một lúc cũng không thấy Lý Vân nói gì nữa, liền lên tiếng:
"Hết rồi?"
"Hết rồi!"
"Thật sự hết rồi?"
"Chẳng lẽ lừa ngươi?"
"Ta..."
Bắc Thần Hằng dùng tay che ngực, lùi lại hai bước. Vào lúc này, hắn cảm thấy trái tim mình như bị dao cứa một cái, một cây Linh thảo cấp Thánh Chủ lại chỉ có thể đổi được bốn chữ như vậy?
Giao dịch này cũng quá thua lỗ rồi!
"Tiền bối, ngài không tính sai đấy chứ?"
Bắc Thần Hằng hỏi lại lần nữa:
"Phía sau Phượng Nghê Thường có một vị không kém gì Thánh Nhân đấy, có thể cứu nàng đi từ trong tay Thánh Nhân của Diêu Quang Thánh Địa, người như vậy, sao lại không có bối cảnh gì được?"
"Thật sự không có."
Lý vân dừng lại một chút, cảm thấy vừa rồi mình thật sự có hơi quá đáng, hắn lại bổ sung thêm một câu:

“Sao ngươi không nghĩ đến, trong nhẫn của nàng có một bà lão?”
“Mà bà lão kia, vừa vặn lại là sư phụ của nàng thì sao?”

Dịch: MB

Chương 92. Cầu Phú Quý Trong Nguy Hiểm

Bà lão?
Mẹ nó, bà lão nào?
Bà lão nhà ai lại ở trong chiếc nhẫn?
Bắc Thần Hằng lập tức có cảm giác mình bị lừa, nhưng rất nhanh hắn đã tỉnh táo lại, nhận ra có điểm bất thường.
Nếu như... bà lão kia không có thân thể thì sao?
Ừm... bà lão này hình như có hơi không thích hợp lắm, chắc là một bậc tiền bối nào đó. Dù sao, nếu đã có thể xuất thủ cứu người ở ngay trước mặt Thánh Nhân, thực lực chắc chắn sẽ không kém.
Phải biết rằng, một người không có thân thể, chỉ còn lại thần hồn, cũng đồng nghĩa với việc đã mất đi phân nửa thực lực, mất đi nhiều như vậy rồi mà vẫn còn dư lực xuất thủ.
Người này, trước đây nói không chừng còn là một vị Thánh Nhân Vương!
Sống trong nhẫn… Có lẽ chiếc nhẫn kia chính là một bảo vật ôn dưỡng thần hồn!
Càng nghĩ mắt Bắc Thần Hằng càng sáng lên, đây là một con cá lớn đó, mời chào một thiên kiêu trẻ tuổi thì cũng thôi đi, còn tặng kèm một đại lão Thánh Nhân Vương?
Chuyện tái tạo thân thể, đặt ở trên người một tán tu thì khó như lên trời, dù sao cũng có rất nhiều tài liệu quý giá căn bản không thể tìm được.
Nhưng đặt trên người Thiên Dận Hoàng Triều...
Bắc Thần Hằng chỉ có thể nói một câu, mưa bụi mà thôi. Tuy rằng cũng có chút đau lòng, nhưng nghĩ tới giá trị của một vị Thánh Nhân Vương, hắn lại rất động lòng.
“Tiền bối, ở chỗ ngài chắc là có tung tích của Phượng Nghê Thường đúng không??”
Bắc Thần Hằng vội vã hỏi.

Bây giờ số thế lực tìm kiếm Phượng Nghê Thường cũng không ít, có một số là trợ giúp Diêu Quang Thánh Địa, một số là vì chút tâm tư của bản thân, lại có một số đơn thuần muốn mời chào người ta.
Bản thân ra tay chậm, chắc chắn sẽ không có phần.
"Nói nhảm."
Lý Vân nhàn nhạt phun ra hai chữ.
"Tiền bối, không biết tung tích của Phượng Nghê Thường có trị giá bao nhiêu?"
Bắc Thần Hằng xoa xoa tay, hỏi:
"Một vật phẩm cấp Thiên... Thánh Chủ."
Lý Vân đáp, vốn định nói là vật phẩm cấp Thiên Biến, nhưng nghĩ tới trong tay Phượng Nghê Thường còn giấu một bà lão, hắn lại đổi lời.
Tung tích của một thiên kiêu trẻ tuổi thì không đáng bao nhiêu tiền, nhưng cộng thêm một bậc tiền bối thực lực không rõ thì lại đáng giá.
"Như thế... thật ra cũng không tính là đắt."
Bắc Thần Hằng vốn định chửi bậy một phen, nhưng lập tức sửa lời, gắng gượng nén câu nói tiếp theo về. Hắn tiếp tục móc ra một cây Linh thảo cấp Thánh Chủ, đặt vào trong tay Lý Vân.
"Biên cảnh Diệp thị Đế Tộc, bên trong Vạn Lý Hoàng Thập."
Lý Vân từ tốn nói.
"Đa tạ tiền bối!"
Bắc Thần Hằng nghe vậy thì vô cùng vui mừng, chỉ để lại một câu nói, sau đó nhanh chóng rời đi.
Biên cảnh Diệp thị Đế Tộc cách nơi này cũng không gần, còn về Vạn Lý Hoàng Thập thì lại càng xa hơn. Mình nên mau chóng đến đó, nếu muộn thì Phượng Nghê Thường sẽ bị người ta bắt đi mất.
...
Bắc Thần Hằng chân trước vừa mới rời đi, Liễu Thành Tuyết chân sau đã chạy từ trên lầu xuống, trong tay là một viên ngọc giản truyền tin. Nàng chạy tới trước mặt Lý Vân, cất tiếng hỏi:
"Tiền bối, chỗ ngài có tin tức của Phượng Nghê Thường đúng không?"
"Ừm?"
Lý Vân liếc sang một cái, thấy Liễu Thành Tuyết, lại cúi đầu nhìn thoáng qua ngọc giản truyền tin trong tay nàng, lập tức hiểu ra, đại khái là Đại La Kiếm Tông cũng coi trọng Phượng Nghê Thường rồi.

Dù sao thì Phượng Nghê Thường cũng là một kiếm tu, nàng trời sinh đã phù hợp với Đại la Kiếm Tông, nếu có thể gia nhập vào Đại La Kiếm Tông thì không chỉ có thêm một thiên kiêu, mà còn tặng kèm một truyền thừa kiếm tu.
Thử hỏi ai mà không động tâm?
Nếu như Đại La Kiếm Tông biết phía sau Phượng Nghê Thường còn có một vị Thánh Nhân Vương, sợ rằng toàn bộ Đại La Kiếm Tông dù có thế nào cũng sẽ bảo vệ Phượng Nghê Thường bằng được.
“Đại La Kiếm Tông các ngươi không phải đã có một Nhan Thanh Sương rồi sao? Đây chính là người đứng thứ 100... 99 trong bảng xếp hạng thiên kiêu còn gì.”
Lý Vân nhẹ giọng nói.
“Sư phụ ta nói, nếu như Phượng Nghê Thường đồng ý gia nhập vào Đại La Kiếm Tông, Sư tỷ Nhan Thanh Sương sẽ tự nguyện tặng lại vị trí Đại sư tỷ cho nàng ta!”
Liễu Thành Tuyết trịnh trọng nói.
“Đại La Kiếm Tông các ngươi đúng là rộng lượng.”
Lý Vân chửi nhỏ một câu.
Cho đến nay còn chưa có thế lực nào sở hữu hai thiên kiêu trong bảng thiên kiêu đâu, Đại La Kiếm Tông chơi chiêu này, không sợ chơi đến hỏng luôn sao?
Dù sao thì lão tổ của bọn họ cũng đã mất, chỉ cần một nhân vật cấp Đại Thánh là đã có thể quét ngang bọn họ.
“Sư phụ ta nói, cầu phú quý trong nguy hiểm!”
Liễu Thành Tuyết nhỏ giọng nói một câu.
“Được rồi!”
Lý Vân bất đắc dĩ thở dài, nói:
“Một vật phẩm cấp Thánh Chủ, nhưng trong tay ngươi có lẽ...”
Lời còn chưa dứt, bàn tay nhỏ bé trắng noãn của Liễu Thành Tuyết đã khẽ lật một cái, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một thanh trường kiếm cấp Thánh Chủ, linh quang lấp lóe, khí tức sắc bén lưu chuyển.
“Ah???”
Lý Vân mờ mịt nhìn thanh trường kiếm.
Cái này ở đâu ra?
Hắn liếc mắt nhìn Liễu Thành Tuyết, trong nháy mắt liền hiểu ra, có một lần hai vị sư tổ của nàng tới, Đoạn Vô Lự còn thuận tay để lại cho nàng một

cái nhẫn trữ vật.
Chính là vì một ngày như này.
Không nghĩ rằng thật sự có chỗ dùng tới!
"Biên cảnh Diệp thị Đế Tộc, bên trong Vạn Lý Hoàng Thập."
Lý Vân nói ra một câu.
"Đa tạ tiền bối."
Liễu Thành Tuyết cũng nói một câu như vậy, liền định đi gửi tin tức cho sư phụ mình.
"Ngươi nói với Nhâm Thanh Đồ một câu, bảo hắn gửi mười vạn Linh Thạch cực phẩm qua đây. Nếu không... ta sẽ giết con tin!"
Lý Vân liếc mắt nhìn Liễu Thành Tuyết, thản nhiên nói.
Đoạn thời gian này, thực lực của Liễu Thành Tuyết lại tăng vọt lên, đã đi tới Thông Khiếu Cảnh đỉnh phong, thêm một thời gian nữa thôi, chỉ sợ sẽ đột phá Thần Thông Cảnh.
Chờ nàng đến 200 tuổi, chỉ sợ cũng sẽ là một thành viên trong bảng thiên kiêu.
Chính mình giúp đỡ Đại La Kiếm Tông nuôi dưỡng một đệ tử cấp độ thiên kiêu yêu nghiệt, thu Nhâm Thanh Đồ mười vạn Linh Thạch cực phẩm cũng đã tiện nghi cho hắn rồi.
"Vâng, tiền bối."
Liễu Thành Tuyết cười một cái, đồng ý một tiếng, sau đó trực tiếp đi lên lầu.

Dịch: MB

Chương 93. Tại Hạ Có Một Ý Nghĩ

"Lại kiếm được chút lời rồi."
Mặt mày Lý Vân rạng rỡ.
Ba vật phẩm cấp Thánh Chủ trị giá hai vạn hai, trừ đi năm nghìn điểm Thiên Cơ để điều tra tin tức của Phượng Nghê Thường, còn dư lại một vạn bảy ngàn điểm Thiên Cơ.
Cuối cùng mình cũng đã có hai mươi lăm vạn điểm Thiên Cơ trong tay.
Đây là một khoản tiền lớn!
Thêm một chút nữa là có thể một bước đến nơi, trực tiếp thành Thánh rồi.
Đợi sau khi thành Thánh xong, mặc dù mình vẫn chưa thể đi ra khỏi Thiên

Cơ Lâu, nhưng xuất thủ trong Thiên Cơ Lâu, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì nữa?
Ừm… Bản thân ở trong Thiên Cơ Lâu giao thủ với người khác, lại còn không cần phòng ngự, tiên thiên đã đứng ở thế bất bại, đến lúc đó bất kể ai tới đều là đưa đầu người.
...
Trong lúc Lý Vân đang tính toán thành Thánh.
Ở Diêu Quang Thánh Địa.
Ầm ầm!
Một tiếng động thật lớn vang lên.
Trong đại điện Chưởng giáo, một làn sóng kinh khủng quét ngang, tất cả mọi thứ đều hóa thành bột phấn, khí thế khiến người ta gần như không thở nổi tràn ngập khắp mọi ngóc ngách.
Nếu không phải có trận pháp thì toàn bộ đại điện có lẽ đã tan thành mây khói rồi!
“Ngươi nói cái gì?”
Ở giữa đại điện, hai tròng mắt của Diêu Quang Thánh chủ đỏ thẫm, tinh khí dâng trào, giống như một vị Ma Thần thức tỉnh, cả người toát ra hào quang màu đỏ chói lọi, sát ý như muốn trở thành thực thể!
Toàn bộ đại điện lay động, trận văn lấp lóe, từng vết nứt hiện ra, lung như lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt.
Phù phù!
Một vị Trưởng lão của Diêu Quang Thánh Địa, trái tim nhỏ đập thình thịch, cả người nơm nớp lo sợ, run rẩy nói:
“Thánh tử... Thánh tử đã ch... bỏ mình!”
“Không thể nào!”
Diêu Quang Thánh chủ cảm thấy tim mình như bị dao cắt, hét lớn:
“Con ta, nó vẫn còn trẻ, tung hoành vô địch, sao có thể chết được?”
“Là... là... sự thực...”
Vị Trưởng lão kia run rẩy đưa tay ra, trong lòng bàn tay có một cái Ngọc Bài đã vỡ, biểu thị người đã mất.
“Đây là... Ngọc bài linh hồn của Thánh tử...”
“Là ai...?”
Diêu Quang Thánh Chủ nhấc chân, từng bước một đi tới chỗ vị Trưởng lão này, hắn vươn bàn tay ra chạm lên Ngọc Bài, nhưng chỉ trong chốc lát đã thu tay về.

Thần quang trên mặt hơi rung động, một giọt nước mắt chảy ra, rơi xuống đất.
Hắn xoay người sang chỗ khác, lạnh giọng nói:
“Là ai đã giết con ta?”
“Bảng thiên kiêu... người xếp thứ ba mươi mốt, Phượng Nghê Thường!”
Tưởng lão run run nói:
“Phượng! Nghê! Thường!”
Diêu Quang Thánh chủ gằn từng chữ một, lời nói vừa dứt, một luồng khí tức long trời lở đất ùn ùn kéo đến, che phủ toàn bộ đại điện Chưởng giáo.
Luồng khí tức này cực kỳ khủng bố!
Đã vượt qua cấp Thánh Chủ!
Trưởng lão vốn đang sợ hết hồn hết vía, lúc này lại càng hoảng sợ, không thể tin nhìn Thánh Chủ trước mắt. Hắn không ngờ tới, Thánh Chủ nhà mình lại là một vị Thánh Nhân!
Thánh Chủ đột phá lúc nào?
Vì sao mình không hề hay biết?
“Lưu sư bá đi theo con ta cùng tới Diệp thị Đế Tộc, thân là một Thánh Nhân, vì sao không bảo vệ Thánh tử?”
Một lát sau, dường như tâm tình Diêu Quang Thánh Chủ đã vững hơn không ít, hắn trầm giọng nói.
“Theo như tin tức Lưu sư bá truyền về có nói, lúc hai bên giao chiến, cả hai đều lấy ra binh khí cấp Thánh Chủ, Sư bá căn bản không kịp ra tay cứu viện.”
“Sau đó Lưu sư bá định giúp Thánh Tử báo thù, nhưng không ngờ tới phía sau Phượng Nghê Thường cũng có một vị cường giả, nhưng hình như không có thân thể.”
“Diệp thị Đế Tộc nói thế nào?”
Diêu Quang Thánh Chủ lại hỏi thêm một câu.
“Bọn họ không có bất kỳ phản ứng gì.”
Trưởng lão nói.
“Ha ha.”
Diêu Quang Thánh Chủ cười nhạt.
Chuyện lần này cũng chỉ là việc không liên quan đối với Diệp thị Đế Tộc. Hơn nữa, đường đường là Đế Tộc, quả thật hoàn toàn không cần phải bàn giao gì cho Diêu Quang Thánh Địa hắn.

Chính ngươi không bảo vệ tốt hậu bối của mình, điều này còn có thể trách ai?
Dù sao thì Diệp thị Đế Tộc cũng không phải bảo mẫu của Diêu Quang Thánh Địa, Thánh tử nhà ngươi chết trước cửa nhà chúng ta thì chúng ta phải có trách nhiệm sao?
Diêu Quang Thánh Chủ biết đạo lý này, nhưng hắn vẫn không thể chịu được việc con trai mình chết, mà Diệp thị Đế Tộc lại có thể ngồi yên không để ý đến như vậy.
Bởi vì, nếu như Diệp thị Đế Tộc muốn cứu người, đó là chuyện dễ như trở bàn tay.
Thánh Nhân không cứu được người, vậy Thánh Nhân Vương thì sao?
Đại Thánh thì sao?
Hai cấp bậc này, không cần tự mình động thủ, chỉ cần phóng một luồng khí tức ra thôi cũng có thể ngăn cản được tranh đấu giữa tiểu bối, không cần tốn bao nhiêu sức lực.
"Sử dụng tất cả các lực lượng của Diêu Quang Thánh Địa, đi tìm Phượng Nghê Thường!"
Diêu Quang Thánh Chủ lạnh giọng nói.
"Đã đang tìm."
Vị Trưởng lão kia ngẩng đầu lén liếc mắt nhìn Diêu Quang Thánh Chủ, lúng túng nói:
"Thế nhưng... Phượng Nghê Thường giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy, không thấy có bất kỳ tung tích gì."
"Chúng ta nghi là vị cường giả sau lưng nàng đã xóa sạch mọi vết tích!"
"Ừm?"
Diêu Quang Thánh Chủ xoay người lại, khí tức trên người vô cùng lạnh lẽo, giống như một tên sát thần vậy, trong con ngươi không có chút nhiệt độ nào, lạnh lùng nói:
"Kể cả có phải đào lên ba thước đất, cũng phải đào cho bằng được Phượng Nghê Thường lên!"
"Thánh chủ, không phải là chúng ta không muốn, mà là không thể. Nếu như Phượng Nghê Thường đã ra ngoài biển, hoặc là đến phạm vị thế lực của Yêu Tộc hay tông môn ma đạo, dù có là Diêu Quang Thánh Địa chúng ta cũng khó mà tìm được người..."
Trưởng lão thấp giọng nói.

Những lời này là sự thật, Diêu Quang Thánh Địa rất mạnh, đây không phải là giả, nhưng không phải ai cũng cho bọn hắn mặt mũi, ngoài biển còn có Long Tộc, Hải Tộc và các loại tộc cường đại khác.
Trên mặt đất cũng có Yêu Tộc, Ma Tộc, Quỷ Tộc,... Nhân Tộc chỉ là một tộc trong đó mà thôi, mà Diêu Quang Thánh Địa lại chỉ là một thế lực trong Nhân Tộc.
Phạm vi quyền hành thực sự có hạn, số thế lực cho bọn hắn mặt mũi, thực sự không có mấy cái.
Tông môn ma đạo thì càng không cần phải nói, hai bên vốn đối địch với nhau, không cản trở ngươi đã coi như tốt bụng lắm rồi, còn muốn giúp ngươi tìm người?
Nằm mơ đi!
“Vậy ý của ngươi là... không truy sát?”
Giọng nói của Diêu Quang Thánh chủ mang theo một tia nguy hiểm.
“Không phải... không phải!”
Trưởng lão lắc đầu, cắn răng, trầm giọng nói:
“Tại hạ có một ý nghĩ này, nhưng không biết có nên nói ra hay không.”
“Nói!’
Diêu Quang Thánh chủ hơi mấp môi, phun ra một chữ.
“Có lẽ chúng ta có thể tìm đến Thiên Cơ Lâu, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu am hiểu việc thôi diễn Thiên Cơ, tất nhiên hắn sẽ biết tung tích của Phượng Nghê Thường. Nếu như chúng ta đến Thiên Cơ Lâu mua...”
Trưởng lão còn chưa nói hết lời đã dừng lại.
Mà cũng không nói nổi nữa.
Bởi vì hắn đang đối mặt với một đôi mắt hung ác như muốn lao lên cắn người, tròng mắt đỏ như máu, thật sự rất đáng sợ. Cả đời này hắn chưa từng nhìn thấy ánh mắt như vậy bao giờ.

Dịch: MB

Chương 94. Cho Ta Thời Gian Mười Ngày

Chương trước Chương sau
"Ực!"
Yết hầu của vị Trưởng lão này khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Sắc mặt trắng bệch, trên trán toát mồ hôi lạnh.
"Ý của ngươi là. . . bảo ta đi cầu Lâu chủ Thiên Cơ Lâu?"
Giọng nói Diêu Quang Thánh Chủ đầy lạnh lẽo.
"Thánh. . . Thánh Chủ hiểu lầm rồi."
Trưởng lão lau mồ hôi trên trán, thân thể không kiềm chế được run rẩy, khí tức của Thánh Nhân quá nặng, tu vi cấp Thánh Chủ của hắn rất khó chống đỡ.
Hắn thấp giọng nói: "Ý của tại hạ là, phái một người đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức là được rồi, chắc Lâu chủ Thiên Cơ Lâu sẽ giao dịch bình thường."
"Đủ rồi!"
Thần sắc trên mặt Diêu Quang Thánh Chủ dao động, khí tức trên người cường đại không gì sánh được, hắn gằn giọng: "Ngươi lui ra trước đi!"
"Thánh Chủ. . ."
Trưởng lão há miệng, còn muốn nói gì đó.
"Lui ra!"
Diêu Quang Thánh Chủ quát lạnh một tiếng, âm thanh như sét đánh, chấn động hư không. Hai cột trụ trong đại điện cũng bị tiếng quát chấn động mà nứt ra vô số đường.
Trưởng lão như chịu đả kích, cả ngươi loạng choạng lùi về sau, mặt cắt không còn giọt máu.
Hắn miễn cưỡng chắp tay hành lễ, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.
. . .
Sau khi Trưởng lão kia rời đi.
Diêu Quang Thánh Chủ đứng một mình trong đại điện, thân hình cao lớn trong lúc lơ đãng đã hơi gù xuống. Hắn chậm rãi mở miệng, giọng nói giờ đây đã trở nên khàn khàn,
"Đi ra đi!"
"Năm đó, ta đã từng khuyên ngươi, để con trai ngươi về Ma Tông, nhưng ngươi lại từ chối, nếu không sẽ chẳng xảy ra chuyện hôm nay."
Một bóng đen bước ra từ khoảng không, hắn vừa đi vừa nói.
"Con trai của Diêu Quang Thánh Chủ đưa đến sống ở trong Tông môn Ma đạo, ngươi cho rằng những tên Diêu Quang Thánh Địa này đều là ăn không ngồi rồi hay sao?"
Diêu Quang Thánh Chủ chậm rãi mở miệng.
Bóng đen im lặng một lúc lại lên tiếng: "Ta có thể giúp ngươi điều tra vị trí của Phượng Nghê Thường."

"Ngươi?"
Diêu Quang Thánh Chủ xoay người lại nhìn bóng đen, ánh mắt trong tích tắc dấy lên tia hy vọng, hắn hỏi:
"Nắm chắt mấy phần?"
"Không đủ một tầng."
Bóng đen đáp.
Diêu Quang Thánh Địa to lớn đến thế cũng không có manh mối, trông cậy vào hắn thì hy vọng cũng không lớn. Dù sao Phượng Nghê Thường trốn chạy rất nhanh, còn có nhân vật cường đại giúp đỡ thu dọn vết tích.
Với thực lực của bọn họ, rất khó tìm được người này.
"Ha ha!"
Diêu Quang Thánh Chủ cười tự giễu rồi xoay người sang chỗ khác. Hắn hiểu, chưa đủ một tầng trong miệng bóng đen có nghĩa là gì, đây chỉ là đang an ủi hắn mà thôi.
Trên thực tế, một phần nắm chắc cũng chẳng có.
Vừa rồi vị Trưởng lão kia nói, kẻ ngăn cản Lưu sư bá không có thân thể, dường như chỉ là một thần hồn. Mà một thần hồn đều có thể ngăn cản một chiêu của Thánh Nhân, trong thời kỳ cường thịnh còn không phải là Thánh Nhân Vương sao?
Có lẽ mạnh hơn thế nữa cũng được.
Trừ khi bọn họ phái Thánh Nhân Vương hoặc là Đại Thánh đi tìm, nhưng khả năng này không lớn, Đại Thánh là nhân vật bậc nào chứ?
Đó là nội tình của một Tông môn!
Con trai của hắn không chết thì tương lai cũng không nhất định đi đến bước này, bảo một Đại Thánh đi giúp một Thánh tử đã ngã xuống trả thù, điều này cản bản không thực tế.
"Nếu như Thiên Cơ Lâu ra tay thì sao?"
Hàm ý của Diêu Quang Thánh Chủ không rõ ràng.
"Trăm phần trăm." Bóng đen suy tính một lúc rồi trầm giọng đáp.
"Nhưng ta lại không cách nào đi Thiên Cơ Lâu! Ta vốn có thù hận với Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, mà thân phận của ta đã quyết định ta không thể nào đến cầu hắn giúp đỡ!"
Diêu Quang Thánh Chủ lẩm bẩm.
"Ngươi muốn làm gì?"
Bóng đen chau mày, trực giác nói cho hắn biết Diêu Quang Thánh Chủ vào lúc này rất nguy hiểm!

"Nếu ngươi muốn báo thù cho con mình, ta có thể phái người đến Thiên Cơ Lâu giúp ngươi mua vị trí của Phượng Nghê Thường."
"Không cần!"
Diêu Quang Thánh Chủ xua tay, nói: "Thiên Cơ Lâu tồn tại một ngày thì ta không yên lòng một ngày. Sau khi giúp con ta báo thù, thân phận Diêu Quang Thánh Chủ của ta vẫn còn khả năng bại lộ."
"Ta muốn dứt điểm trong một lần!"
“Sau khi có được phương pháp thôi diễn thiên cơ của hắn , tất cả đều sẽ được giải quyết!"
“Ừm?"
Bóng đen bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc lên tiếng: "Thực lực của Lâu chủ Thiên Cơ kém lắm cũng không thua gì Thánh Nhân, dù ngươi có tự mình ra tay cũng chưa chắc là đối thủ của hắn!"
"Ai nói ta muốn đích thân ra tay?"
Diêu Quang Thánh Chủ nheo mắt, nhàn nhạt nói: "Ta rất tò mò liệu hắn có thể chống nổi sát trận cấp bậc Thánh Nhân Vương hay không!"
"Ngươi muốn bố trận bên ngoài Thiên Cơ Lâu?"
Bóng đen chau mày.
Chuyện này cũng không phải là không được! Sát trận cấp bậc Thánh Nhân Vương đủ để bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm, đến lúc kích hoạt trận pháp, mọi người trong đó đều khó thoát khỏi cái chết!
Bao gồm những kẻ trong Thiên Cơ Lâu!
Đây là một chiêu cực kỳ nham hiểm, nhưng cũng rất hữu dụng.
Nếu như Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chưa đạt được cấp bậc Thánh Nhân Vương mà gặp phải trận pháp này thì chắc chắn sẽ chết. Còn nếu đã vượt qua Thánh Nhân Vương, bọn hắn cũng có thể thong dong rút lui.
Suy cho cùng chẳng hề trực tiếp giao đấu.
Cái này gọi là biện pháp vẹn cả đôi đường!
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chết rồi, ngươi làm sao lấy được phương pháp thôi diễn thiên cơ của hắn?"
Bóng đen hỏi.
"Yên tâm."
Diêu Quang Thánh Chủ khoát tay áo, nói: "Ta tự có an bài, ngươi chỉ cần giúp ta tìm vài trận pháp Đại Tông Sư là đủ."
"Mấy người?" Bóng đen hỏi tiếp.
“Ít nhất là năm người”

Sát trận cấp bậc Thánh Nhân Vương không nhất định là phải Thánh Nhân Vương ra tay. Dưới sự liên thủ của nhiều nhân vật trận pháp Đại Tông Sư cũng có thể bày trận.
Chỉ là tài nguyên bố trận hơi khó tìm mà thôi
Điểm này bất kể là Diêu Quang Thánh Chủ hay bóng đen, cả hai người đều có rất nhiều cách, có thể tìm ra tài nguyên bố trận.
"Cho ta mười ngày!"
Bóng đen cắn răng đề nghị.
Tài nguyên bố trận thì dễ rồi, nhưng người bố trận thì khó tìm.
Trận pháp Đại Tông Sư, trong đạo trận pháp đã đạt đến trình độ rất sâu, thế gian không có bao nhiêu người có thành tựu này, cho dù có người như vậy thì phí xuất tràng của bọn họ cũng đắt kinh khủng.
Dẫu sao cũng là nhân tài khan hiếm.
"Được!"
Diêu Quang Thánh Chủ gật đầu.

Dịch: MB

Chương 95. Mong Tiền Bối Chỉ Điểm Sai Lầm

Trong lúc Diêu Quang Thánh Chủ gấp rút thu thập tài nguyên bày trận và người bố trận.
Thành Đại Hoang.
Một chiếc chiến xa bằng đồng thau nghiền nát hư không với tốc độ rất nhanh, từ trên cao đáp xuống.
Lái xe là một lão giả mặc đồ đen, khí tức trên người trầm ổn, trong lúc giơ tay nhấc chân đã để lộ ra khí thế nhẹ như mây bay. Hai tròng mắt của hắn khẽ mở, tinh quang tỏa ra bốn phía.
Rõ ràng là một vị cường giả, thực lực không thể khinh thường.
Đằng trước chiến xa.
Một cây cờ lớn lay động theo chiều gió, bên trên có một chữ "Diệp".
Bất kỳ thế lực nào thấy lá cờ này đều phải kinh hồn bạt vía, bởi vì đó đại biểu cho Diệp thị Đế tộc!
"Diệp Trần tới rồi ư?"

Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Không ít thám tử các thế lực đều nhìn thấy cảnh này, bọn họ đồng loạt quay người nhìn về phía chiếc chiến xa đồng thau.
Trong khoảng thời gian này.
Tin tức về Diệp Trần đã truyền khắp mấy chục châu.
Một chiêu đánh bại Ngọc Hành Thánh Tử, còn chiếm giữ vị trí thứ hai trên Bảng Thiên Kiêu. Dưới tình hình đệ nhất không thấy đâu, thì hắn chính là vị vua không ngai!
Thành tựu mai sau không thể tưởng tượng được, nói cho đúng thì có khả năng thành Đế.
Dẫu sao trong lịch sử, chuyện người sau vượt người trước cũng không phải hiếm thấy.
"Giờ hắn tới thành Đại Hoang, là để gặp Lâu chủ Thiên Cơ Lâu hả?"
Rất nhiều người nheo mắt quan sát chiếc chiến xa bằng đồng này.
. . .
Trong xe.
Diệp Trần bước xuống, dáng dấp oai hùng với phần tóc đen rối tung. Mặt như dao gọt, mày kiếm ẩn trong tóc mai. Trong con ngươi có vô tận tinh tú đang tan biến, chẳng khác nào Cổ Đế sống lại.
Hắn đứng ở ngoài xe, ngẩng đầu nhìn bộ câu đối trước cửa.
"Phê m Dương Đoạn Ngũ Hành, Khán Chưởng Trung Nhật Nguyệt. Thông Cổ Kim Hiểu Lục Hợp, Tàng Tụ Trung Càn Khôn! Trong thiên hạ, người có thể nói ra câu này hẳn chỉ có Lâu chủ Thiên Cơ Lâu!."
Diệp Trần khẽ cảm thán một câu.
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có thể xếp ra bảng thiên kiêu, tất nhiên không phải người bình thường."
Kế bên, lão giả vuốt râu tiếp lời.
"Đi bái kiến Lâu chủ Thiên Cơ Lâu trước đã nào!"
Diệp Trần nói.
Hắn cất bước đi vào trong Thiên Cơ Lâu, lão giả theo sát phía sau.
Hai người một trước một sau bước vào Thiên Cơ Lâu, chẳng bao lâu đã bắt gặp bóng dáng của Lý Vân.
"Vãn bối Diệp Trần, xin ra mắt tiền bối!"
Diệp Trần chắp tay.
"Diệp Trần?"

Lý Vân nghe thấy tiếng chào thì ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Diệp Trần rồi mỉm cười đáp: "Khách tới từ phương xa, không cần câu nệ, ngồi đi."
Cái tên Diệp Trần, hắn vẫn nhớ khá rõ.
Xếp thứ hai trên bảng thiên kiêu mà.
Sau lưng có cả một Đế tộc, nội tình vô số năm, gia sản có thể nói là phong phú không gì sánh được. Trong thế giới này, có thể so tài sản với Diệp Trần cũng không có mấy người.
Đương nhiên, chỉ giới hạn trong thế hệ trẻ tuổi.
Gia sản của nhân vật lão bối, không ai dám chắc được nó khủng khiếp đến mức nào.
"Tiền bối quá khách khí."
Diệp Trần thụ sủng nhược khinh. Hắn không ngờ cao nhân lập ra bảng thiên kiêu này lại ôn hòa như thế, không hề có loại khí thế bức người của cao nhân.
Ngược lại còn tao nhã ôn hòa, càng giống một người đọc sách.
"Hôm nay ngươi tới Thiên Cơ Lâu chắc là vì người thứ nhất trên bảng thiên kiêu?"
Lý Vân khẽ cười hỏi.
Chuyện này, hắn không cần lật xem hệ thống đã có thể đoán được.
Bản thân hắn làm ra bảng thiên kiêu là vì cái gì?
Còn chẳng phải là để kiểu người như Diệp Trần muốn đánh khắp thiên hạ không địch thủ, tiếp đó nghịch thiên thành Đế hay sao?
"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc."
Diệp Trần gật đầu không phủ nhận. Chuyện hắn muốn khiêu chiến người thứ nhất trên bảng thiên kiêu đã không còn là bí mật nữa, tiền bối biết cũng hợp lý.
"Người thứ nhất trên bảng thiên kiêu thật sự không đơn giản như ngươi nghĩ đâu."
Lý Vân trả lời đầy hàm ý.
"Điểm này, vãn bối đã có chút suy đoán trong lòng."
Gương mặt Diệp Trần không thay đổi.
Những người khác trong thiên kiêu bảng, ít nhiều gì cũng có giới thiệu khái quát, duy chỉ có kẻ đầu bảng là chẳng giới thiệu gì, rõ ràng mạnh hơn bọn hắn một đoạn. Người như vậy thần bí một chút cũng dễ hiểu.
Vừa nói, Diệp Trần vừa quay đầu ra hiệu cho lão giả phía sau.

Lão giả lấy ra năm cái tráp ngọc đặt trước mặt Lý Vân. Tráp ngọc óng ánh trong suốt, mặt trên đầy rẫy cấm chế. Mặc dù không mở cũng có thể phát giác mùi thuốc.
Đây là năm gốc Linh dược cấp Thánh Chủ!
"Tâm ý nho nhỏ tỏ lòng thành kính."
Diệp Trần ý ra hiệu cho lão giả lui lại, mở miệng nói: "Mong rằng tiền bối chỉ điểm sai lầm."
"Tốt lắm!"
Lý Vân liếc nhìn gốc Linh dược, mi mắt khẽ giật. Đây là một con dê béo, vung tay rất hào phóng, móc ra năm gốc Linh dược mà trên mặt chẳng hề có chút đau xót.
Nó tượng trưng cho cái gì nhỉ?
Tượng trưng cho còn lâu mới đạt đến giới hạn cuối cùng của đối phương! Trên người hắn, nhất định còn đồ vật quý giá hơn!
"Được!"
Lý Vân phất tay, thu hồi Linh dược, thầm yêu cầu: "Hệ thống, điều tra Ngọc Khuynh Tiên!"
« Keng! »
« Trừ một vạn điểm thiên cơ, điều tra thông tin Ngọc Khuynh Tiên thành công. »
. . . . .
« Danh tính: Ngọc Khuynh Tiên. »
« Thực lực: Thiên Biến Cảnh đỉnh phong! »
« Thế lực dưới trướng: Côn Lôn Tiên Cung! »
« Kiếp trước: Côn Lôn Nữ Đế! (Tìm hiểu cụ thể cần 180 vạn điểm thiên cơ.) »
« Thần Thông: . . . »
« Công pháp: . . . »
« Vị trí trước đây: Côn Lôn Khư, một thế giới đổ nát, bên ngoài có sát trận cấp Đế bảo vệ. Nếu không có phương pháp vào trận, kẻ tự tiện xông vào sẽ phải chết! »
« Nhấn để xem thêm. . . »,
"Ngọc Khuynh Tiên này, không đơn giản đâu!"
Trong lòng Lý Vân nhảy dựng.
Người khác đều là thế lực tương ứng, Ngọc Khuynh Tiên này lại là thế lực dưới trướng, chẳng phải nói rõ Côn Lôn Tiên Cung thuộc về nàng ta sao?

Hơn nữa, Ngọc Khuynh Tiên lại nhiều hơn người khác một mục, đó chính là kiếp trước!
Kiếp trước của nàng lại là một vị Đại Đế!
Loại người này cũng được tính là thiên kiêu trẻ à?
Có khi nào, chuyển thế trùng tu?
Nghĩ tới đây, Lý Vân liếc nhìn Diệp Trần với vẻ đầy bi ai. Trước không nói tới việc chuyển thế hay không chuyển thế, chỉ bằng thực lực hiện tại của Ngọc Khuynh Tiên, dường như cũng không phải loại mà Diệp Trần có thể đối kháng.
Một Thoát Thai Cảnh đỉnh phong, một Thiên Biến Cảnh đỉnh phong.
Kém một cảnh giới lớn, hai người cũng đều là thiên kiêu, một trong số đó kiếp trước còn là Đại Đế thứ thiệt!
Diệp Trần lấy đầu đi đánh sao?

Dịch: MB

Chương 96. Tuyệt Địa!

“Chắc tiền bối đã có kết quả rồi?
Diệp Trần tò mò hỏi.
Cứ bị Lý Vân nhìn chòng chọc đầy kỳ quái khiến hắn có chút không tự nhiên, cho dù là truyền nhân Đế tộc cũng có cảm giác bị nhìn thấu.
Giống như ở trước mặt tiền bối, trên người hắn không còn chút riêng tư nào.
“Có rồi!”
Lý Vân hờ hững trả lời, sau đó thốt ra ba chữ: “Côn Lôn Khư!”
“Côn Lôn Khư?”
Diệp Trần nhăn mày, cái tên này hơi hiếm thấy. Bình thường hắn tu luyện trong tộc rất ít ra ngoài, đối với mấy tin đồn trên thế giới đều chẳng có hứng thú nghe ngóng.
Vì thế ba chữ Côn Lôn Khư hoàn toàn xa lạ đối với hắn.
“Tiền bối vừa nói là Côn Lôn Khư?”
Lão giả vẫn luôn lẳng lặng đứng hầu bên cạnh Diệp Trần thay đổi sắc mặt, không tin vào tai mình.
“Ừ!”
Lý Vân gật đầu.

Nghe Lý Vân trả lời, lão giả hít sâu một hơi rồi trầm giọng nói: “Thiếu chủ, theo lão phu thấy thì tốt hơn hết là không nên đi khiêu chiến Ngọc Khuynh Tiên”
“Tại sao?”
Diệp Trần không hiểu hỏi lại.
“Côn Lôn Khư… là một tuyệt địa”
Trong ánh mắt lão giả mang theo nỗi sợ sệt, chậm rãi giải thích: “Đồn rằng ngàn vạn năm trước có một vị Đế giả ngã xuống ở Côn Lôn Khư, Đế huyết phủ kín mặt đất, biến nơi đó thành nơi chẳng lành!”
“Cho đến ngày nay vẫn còn Đế uy lưu lại, quan trọng hơn là trước kia Côn Lôn Khư từng có một thế lực vô cùng huy hoàng, nhưng đã hóa thành tro bụi theo vị Đại Đế đó luôn.”
“Tàn trận của Đại Đế trải qua bao năm tháng dài đằng đẵng mà vẫn bất diệt. Kẻ tự tiện xông vào, cuối cùng chẳng có người nào ra được!”
“Hả?”
Hai hàng lông mày Diệp Trần nhíu chặt.
Trong lòng hắn không tin cho lắm! Nếu như Côn Lôn Khư thật sự tàn khốc như vậy, làm sao Ngọc Khuynh Tiên có thể ở lại trong đó?
“Thiếu chủ!”
Lão giả lại trầm giọng nói thêm: “Không được đi Côn Lôn Khư, chúng ta bước vào đó e rằng còn chưa gặp được Ngọc Khuynh Tiên thì đã hóa thành tro bụi rồi, huống hồ là khiến chiến nàng ta!”
Nơi đó đúng là có một trận pháp Đại Đế!
Diệp thị Đế tộc bọn hắn cũng có, nhưng sẽ không vô cớ dùng đến. Cũng chính vì thế mà bọn hắn hiểu sâu sắc sự khủng bố của trận pháp cấp Đế. Cho dù là tàn trận cũng đủ để giết chết nhân vật cấp Đại Thánh.
Một cấp Thánh Chủ, một thiên kiêu trẻ tuổi như bọn họ đi vào đấy chỉ có tặng đầu người.
Qua nhiều năm như thế, kẻ biết bên trong Côn Lôn Khư có bảo bối nhiều lắm, dù sao bên trong cũng có một thế lực lớn bị hủy diệt, không có người nào thoát khỏi.
Mọi người đều hiểu.
Nơi sâu thẳm ở Côn Lôn Khư chắc chắn đang chôn giấu bí mật lớn.
Nhưng đã trôi qua bao năm, kẻ vào đó rất nhiều, thế nhưng cũng chẳng hề có động tĩnh gì truyền ra, người đời có ai còn không hiểu được sự hung hiểm trong đó sao?

Gần trăm vạn năm đã có rất ít người nhắc tới ba chữ Côn Lôn Khư, chứ đừng nói là vào đó dạo một vòng.
"Chắc tiền bối có cách?"
Diệp Trần trầm ngâm trong chốc lát, quay mặt nhìn Lý Vân, hỏi.
"Ha ha!"
Lý Vân cười nhẹ một tiếng, đáp: "Ngươi hỏi đúng người rồi."
"Lý mỗ, thật sự có cách!"
Côn Lôn Khư quả thực rất nguy hiểm, nó được tàn trận Đại Đế bảo vệ, muốn phá tàn trận Đại Đế thì nhất định phải tiêu tốn lượng lớn điểm thiên cơ. Nhưng nếu như không phá giải trận pháp, thì cũng không khó để tìm một con đường an toàn trong vùng tàn trận bao trùm.
Dù sao cũng là tàn trận.
Chẳng phải trận pháp cấp Đại Đế hoàn chỉnh không sứt mẻ.
Chỉ là, người bình thường không tìm được mà thôi.
Hắn liếc nhìn hệ thống, một con đường có giá trị thấp nhất hai vạn tám ngàn điểm thiên cơ, có thể nói là hàng đẹp giá rẻ. Xuyên qua kẽ hở trong trận pháp chắc chắn sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.
"Chuyện này. . . Làm sao có thể?"
Sắc mặt lão giả đần ra, ngơ ngác nhìn Lý Vân. Cấm địa đã mấy triệu năm không người nào có thể đặt chân lên, chẳng lẽ Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có thể phá giải trận pháp bên trong?
"Phá giải trận pháp cũng được, nhưng Lý mỗ cảm thấy hai vị không trả được giá này.”
Lý Vân liếc nhìn lão giả, ung dung nói
"Ồ. . ."
Nét mặt lão giả đanh cứng, có hơi xấu hổ.
Hắn không ngờ suy nghĩ của mình lại bị nhìn thấu.
"Tiền bối có cách, vậy còn gì bằng!"
Diệp Trần vỗ tay cười to, hắn ngẩng đầu đưa mắt nhìn lão giả rồi ra hiệu lần nữa.
Người sau lập tức hiểu ngay.
Hắn tiến lên vài bước, lần này lại lấy ra mười tráp ngọc, đúng là quý giá hơn lần trước rất nhiều. Tuy nét mặt Diệp Trần không thay đổi, nhưng lại có thể nhận ra động tác của lão giả cứng ngắc, vẻ mặt xám như gan heo.
Những bảo vật được lấy ra khiến trái tim hắn đang rỉ máu. . .
Mười tráp ngọc, có tám tài liệu cấp Thánh và gốc Linh dược cấp Thánh.

Còn Thánh binh thì lại không có.
Dù sao Thánh binh vẫn rất quý giá, sẽ không người nào tùy tiện cầm Thánh binh để giao dịch
Lý Vân lướt nhìn mười tráp ngọc rồi lại nhìn thống kê mà hệ thống đưa ra.
Tổng cộng tám vạn bốn ngàn điểm thiên cơ.
"Hệ thống, điều tra một con đường an toàn có thể đi sâu vào Côn Lôn Khư."
Lý Vân hỏi thầm.
« Keng, trừ hai vạn tám ngàn điểm thiên cơ, điều tra thành công đường an toàn trong Côn Lôn Khư. »
Hệ thống vừa dứt tiếng.
Trong tay Lý Vân xuất hiện một ngọc giản, hắn ném luôn sang cho Diệp Trần, từ tốn nói: “Đây là cách đi vào Côn Lôn Khư, nhưng Lý mỗ có một lời muốn nói với ngươi."
"Vãn bối xin lắng nghe!"
Diệp Trần tiếp nhận ngọc giản, vội vàng đáp.
"Vào được Côn Lôn Khư cũng chưa chắc có thể tìm thấy Ngọc Khuynh Tiên, dù có tìm được cũng phải chuẩn bị tâm lý tốt một chút."
Lời nói Lý Vân đầy ý nhắc nhở
Hệ thống đã nói rất rõ trước đó, Ngọc Khuynh Tiên ở trong một thế giới đổ nát, có nghĩa là nàng ta không ở thế giới hiện tại. Cái ngọc giản này có thể đưa Diệp Trần vào Côn Lôn Khư, nhưng không thể nào đưa hắn vào bên trong thế giới đổ nát kia.
Nếu như cả hai thực sự chạm mặt nhau, với tính cách của một vị Đại Đế chuyển thế, khi gặp được một người đời sau muốn khiêu chiến mình, không ai dám bảo đảm liệu Ngọc Khuynh Tiên sẽ thẳng tay đập chết Diệp Trần hay không.
Cho nên, sớm dự phòng bị vẫn là điều cần thiết.
"Vãn bối đã hiểu."
Diệp Trần đứng dậy, cung kính hành lễ.
Chỉ cần có thể vào Côn Lôn Khư, vậy là đủ rồi. Không có tàn trận Đại Đế gây trở ngại, việc tìm một người còn không phải dễ dàng sao. Chỉ là một thiên kiêu trẻ mà thôi, cho dù mạnh hơn hắn thì theo hắn cũng sẽ không hơn quá nhiều.
Một chút ngạo khí, hắn vẫn có.
Suy cho cùng.

Ban đầu Phượng Nghê Thường hạng 31 đánh một trận với Diêu Quang Thánh Tử hạng 32. Người trong trận đều hiểu rõ như ban ngày, chênh lệch giữa cả hai gần như có thể nói là cực kỳ suýt sao.
Ở vị trí khác, người thứ hai là hắn cùng người thứ nhất có thể chênh lệch lớn đến đâu chứ?
Diệp Trần không suy nghĩ nhiều, cất ngọc giản rồi nói một tiếng cáo từ, sau đó lập tức rời đi.

Dịch: MB

Chương 97. Vậy Làm Phiền Đạo Hữu

Ra khỏi Thành Đại Hoang.
Diệp Trần ngồi ngay ngắn trong chiến xa, lên đường đi về hướng tây.
Từ nơi này đến Côn Luân Khư còn rất xa, trải dài hơn mười châu, không thể đến nơi trong một thời gian ngắn được. Vì vậy lão giả phải đẩy nhanh tốc độ của chiến xa lên mức tối đa.
Sau một ngày, trên bầu trời cách mấy trăm ngàn dặm, chiến xa của Diệp Trần và một chiếc Thần Chu lướt qua nhau.
Trên chiếc Thần Chu đó có một người đàn ông trung niên đứng thẳng, phía sau hắn là một thiếu niên tài hoa xuất chúng.
"Sư phụ, chiếc chiến xa vừa rồi là của Diệp Thị Đế Tộc?"
Vị thiếu niên kia tò mò hỏi.
"Đúng vậy!"
Xích Viêm Thánh Chủ gật đầu, hắn nhìn về phía thành Đại Hoang, nhàn nhạt nói: "Nếu như vi sư đoán không lầm thì trong chiến xa đó chắc là Thiếu chủ Diệp Thị, Diệp Trần!"
"Người đứng thứ hai Thiên Kiêu Bảng?"
Người thiếu niên tặc lưỡi.
Hắn quay người lại nhìn thoáng qua chiếc chiến xa kia, trong lòng dâng trào chiến ý.
"Ngươi không phải đối thủ của hắn! Diệp Trần này có phong thái Đại Đế. Nhìn hướng hắn đi, chắc là mới đi ra từ thành Đại Hoang. Có lẽ hắn đã nắm trong tay tin tức về người thứ nhất trên Thiên Kiêu Bảng."

Xích Viêm Thánh Chủ trầm giọng nói.
Xích Viêm Thánh Chủ nhìn thoáng qua đồ đệ của mình, khẽ thở dài. Cùng là người trẻ tuổi, nhưng người đệ tử này của mình vẫn kém một chút. Ừm… Phải nói là kém hơn rất nhiều.
Hơn nữa, đồ đệ của mình cũng không leo lên nổi Thiên Kiêu Bảng.
"Chờ chút nữa đến Thiên Cơ Lâu, vi sư sẽ giúp ngươi hỏi Lâu chủ Thiên Cơ Lâu một chút. Dựa vào thủ đoạn của hắn, có lẽ sẽ có cách để ngươi bước lên Thiên Kiêu Bảng!"
Xích Viêm Thánh Chủ tiếp tục nói.
Căn cứ vào nội tình của Xích Viêm Thánh Địa, hắn đã tận lực, nhưng rất khó để cho đệ tử mình vượt qua thiên kiêu khác. Dù sao mỗi người đều có Thánh Địa sau lưng, nhà nào cũng rèn luyện đệ tử rất mạnh.
Muốn dựa vào thủ đoạn bình thường để tăng mạnh thực lực cho đệ tử nhà mình trong khoảng thời gian ngắn, vượt qua các thiên kiêu khác là không thể nào.
Hơn nữa, những thủ đoạn bình thường này đều không đáng tin cậy.
Biện pháp duy nhất Xích Viêm Thánh Chủ có thể nghĩ đến chính là Thiên Cơ Lâu.
Thiên Cơ Lâu có thủ đoạn khó lường, có lẽ hắn có biện pháp để xoay chuyển vận mệnh của người khác.
"Đa tạ sư phụ giúp đỡ!"
Người thiếu niên vui vẻ nói.
Hắn rất mong đợi Thiên Kiêu Bảng, không cần vị trí cao, cho dù là người thứ 100 thì cũng là một vinh dự lớn!
Trong vô số thiên kiêu, mình đứng thứ 100, đó là kinh tài tuyệt diễm cỡ nào?
Chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ làm hắn thấy tự hào!
"Ngươi thân là Xích Viêm Thánh Tử, vi sư chỉ hy vọng sau này ngươi đừng làm mất uy danh của Xích Viêm Thánh Địa!"
Xích Viêm Thánh Chủ nhàn nhạt nói.
"Đồ nhi chắc chắn sẽ không làm cho sư phụ thất vọng!"
Xích Viêm Thánh Tử cung kính nói.
"Rất tốt!"
Xích Viêm Thánh Chủ vui mừng nói một câu. Hắn tiếp tục nhìn về phía trước, chậm rãi nói: "Sắp đến Thiên Cơ Lâu rồi!"

Gần đến Thiên Cơ Lâu, trong lòng hắn cũng có chút kích động. Mục đích của hắn lần này đến Thiên Cơ Lâu không chỉ vì một mình đồ đệ, mà còn có một phần tính toán cho riêng mình.
Dù sao Dương khâu và Nhậm Thanh Đồ đều đã thành Thánh. Xích Viêm Thánh Chủ hắn lại chậm chạp không cách nào đột phá, đó cũng không phải là chuyện nhỏ.
…
Lúc hai người của Xích Viêm Thánh Địa đang nhanh chóng đến gần thành Đại Hoang, thì ở bên kia hư không bỗng nứt ra, theo sau đó là hai bóng người xuất hiện.
Hai người này đều được thần quang bao phủ, không lộ ra bất kỳ khí tức nào, khiến cho người ngoài không thể nhìn ra được thân phận của bọn họ.
Phía sau hai người còn có năm vị lão giả đứng im.
"Phía trước ba nghìn dặm chính là thành Đại Hoang, trận pháp cấp Thánh Nhân Vương hẳn có thể bao trùm!!"
Bóng người được thần quang màu đen bao phủ trầm giọng nói.
"Có thể!"
Một lão giả ở phía sau hai người đi ra, trong tay cầm một tấm trận đồ, trên đó có đầy đường vân huyền ảo. Hắn giơ tay tung một viên thần kim vào mặt đất, lún vào trong địa mạch.
Oong!
Thần kim phát sáng, thu hút địa mạch tám hướng xung quanh tụ họp lại, tạo thành một tiết điểm huyền ảo.
"Ở đây đúng lúc thích hợp để bày trận."
Lão giả quan sát núi non sông ngòi xung quanh, khẽ gật đầu.
"Vậy làm phiền đạo hữu."
Một bóng người khác mở miệng nói.
Thần quang quanh người hắn lượn lờ làm không gian vặn vẹo. Nếu người nào có thể nhìn thấu thần quang này, thì chắc chắn có thể nhận ra, hắn chính là Diêu Quang Thánh Chủ.
"Chuyện nhỏ mà thôi."
Lão giả khoát tay áo, không thèm để ý đến, hắn liếc nhìn bốn người khác rồi trầm giọng nói:
"Xin bốn vị đạo hữu trợ giúp lão phu một chút sức lực."
"Được!"
Bốn người khác đồng loạt gật đầu.

Nói xong, năm người chia làm thiên địa tứ cực, lão giả ở giữa. Trong tay mỗi người đều xuất hiện một bộ tàn đồ trận pháp. Khi năm bức tàn đồ này hợp lại với nhau mới trở thành một trận pháp hoàn chỉnh!
Hưu! Hưu! Hưu!
Từng đường sáng phóng ra từ trong tay của năm người, cố định núi non sông ngòi trong phạm vi mấy ngàn dặm xung quanh, thu nạp tinh khí thiên địa tụ đến từ bốn phương tám hướng.
Một tòa trận pháp khổng lồ bắt đầu hình thành.
Từ giây phút này, bầu trời trong xanh ban đầu dần dần biến đổi trở nên âm u, một luồng không khí sát phạt tràn ngập ra khắp mặt đất, tất cả sinh vật trên mặt đất đều cảm thấy hồi hộp.
Mỗi sinh linh đều thấy lo sợ không yên, cảm giác một giây sau sẽ xảy ra chuyện kinh khủng nào đó.

Dịch: MB

Chương 98. Hắn Đang Xem Kịch

"Trận pháp cấp Thánh Nhân Vương, mong rằng sẽ có ích!"
Diêu Quang Thánh Chủ đứng trên hư không, nhìn về phía thành Đại Hoang. Đôi mắt nổi lên nét lạnh lẽo, hư không xung quanh vặn vẹo, uy áp Thánh Nhân âm thầm cuộn trào mãnh liệt.
"Không nên ôm lòng tin quá lớn."
Bóng đen nhẹ giọng nói.
Không có người nói chắc được thực lực Lâu chủ Thiên Cơ Lâu. Thực lực Thánh Nhân cũng chỉ là suy đoán của bọn họ mà thôi, những người đã gặp qua Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đều giữ kín như bưng.
Không hề hé miệng về thực lực của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu.
Tóm lại một câu, thâm bất khả trắc!
"Không thử làm sao biết chứ?"
Diêu Quang Thánh Chủ hỏi lại.
"Điều ta lo lắng hiện tại chính là, chúng ta bố trí trận pháp ở đây, vị Lâu chủ đó đã biết được hết!"
"Ha ha!"
Diêu Quang Thánh Chủ cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu như hắn biết thì đã sớm hành động, hà tất chờ đến bây giờ?"

"Ngươi nói có lý! Nhưng ngươi có từng nghĩ rằng, có thể hắn đang cố ý chờ chúng ta bày trận xong không hả?"
Bóng đen hỏi lại một câu.
"Hửm?"
Diêu Quang Thánh Chủ nhướng mày, trầm giọng hỏi: "Ngươi có ý gì thế?"
"Hắn đang xem kịch."
Bóng đen thốt lên bốn chữ, chẳng nói nhiều nữa.
Ngày hôm nay, bọn hắn bày trận một cách thuận lợi không chịu một chút ảnh hưởng nào, chỉ có hai khả năng: Thứ nhất là thực lực của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu không đủ, căn bản không biết bọn hắn tới.
Thứ hai, đó chính là Lâu chủ Thiên Cơ Lâu biết hành động của bọn hắn, chỉ là vờ như không thấy mà thôi.
Nếu như là khả năng thứ nhất thì còn dễ nói.
Nhưng nếu là khả năng thứ hai thì có phần đáng sợ.
Biết bọn hắn bố trận mà còn không ngăn cản, thế không phải đã nói rõ trận pháp cấp Thánh Nhân Vương chẳng có tác dụng nào với đối phương ư?
Mà mọi hành tung của đám người bọn hắn đều bị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu để trong mắt, chẳng phải giống như tên hề sao?
Mà đối phương, lại là người xem kịch!
"Tuyệt đối không thể!"
Diêu Quang Thánh Chủ lắc đầu nói.
"Chỉ hy vọng là thế."
. . .
Trong lúc hai người nói chuyện với nhau.
Năm người bày trận quát lạnh một tiếng rồi vung tay đánh ra, một ký hiệu huyền ảo trong lòng bàn tay mở ấn hư không hệt như năm vòng ánh sáng nở rộ.
Từng đường vân lan ra đan vào nhau trên hư không, càn quét tất cả phạm vi mấy ngàn dặm!
Trận cơ mới vừa bày xuống thì cùng lúc phát sinh một tiếng vang nhẹ, hình thành mối liên hệ nào đó, tựa như một tấm lưới lớn vô hình được mở ra, làm thay đổi cả trời đất.
Bầu trời trong xanh, trong tích tắc đã biến thành một vùng đỏ tươi!
Giống như một mảnh tu la địa ngục từ địa phủ buông xuống thế gian!
Trận pháp khủng khiếp vào lúc này đã lộ ra nanh vuốt của nó, từng ký hiệu màu đỏ như ẩn như hiện trong khoảng không, nước mưa như máu rơi tí tách

nhuộm đỏ cả mặt đất.
"Tru!"
Một lão giả cất tiếng.
Hắn giơ tay đánh ra một thủ ấn, toàn bộ trận pháp bắt đầu vận chuyển, một biển máu vô biên vô tận phóng lên cao, bao phủ mặt đất!
Đùng đùng!
Huyết thủy tràn lan, mọi nơi nó đi qua đều trời long đất lở, ăn mòn tất cả.
Có thể thấy, hết ngọn núi này đến ngọn núi khác đang đổ nát với tốc độ chóng mặt, chúng hòa tan rồi sau đó hóa thành tro bụi.
Loại sát trận này, dù là Thánh Nhân Vương cũng khó thoát khỏi cái chết khi rơi vào biển máu!
Không ở trong trận, vĩnh viễn không thể nào cảm nhận được độ kinh khủng của nó.
"Xem ra đại cục đã định."
Diêu Quang Thánh Chủ tự tin nói.
Đến bây giờ, Thiên Cơ Lâu vẫn chẳng hề có bất cứ hành động nào. Có vẻ Lâu chủ Thiên Cơ Lâu cũng không có gì, nếu hắn có thực lực thì bây giờ đã không ngồi yên rồi.
Hắn nhìn lão giả, nhàn nhạt nói: "Mời đạo hữu lát nữa giữ lại Thiên Cơ Lâu!"
Chuyện chuyên nghiệp vẫn phải đợi người chuyên nghiệp tới làm. Hắn không hiểu nhiều về trận pháp, làm sao điều khiển trận pháp thì càng biết ít hơn, năm người này là người bày trận, cho nên tất nhiên sẽ hiểu rõ hơn hắn rồi.
"Đạo hữu, yên tâm."
Lão giả cười đồng ý. Lấy tiền của người thay người trừ họa, chút chuyện nhỏ này thì tính cái gì, đợi lát nữa biển máu bao phủ tám phương sẽ giữ lại Thiên Cơ Lâu, việc cỏn con mà thôi.
. . .
"Chuyện gì thế?"
Bên ngoài thành Đại Hoang ngàn dặm.
Một phi thuyền rung lắc dữ dội trong hư không, cho dù người ngồi bên trên có tu vi ngút trời đi nữa thì vào lúc này cũng không đứng vững, tựa như đang vác một ngọn núi trên lưng.
Nó sắp ép bọn họ xuống biển máu vô biên rồi.

Sắc mặt Xích Viêm Thánh Chủ trắng bệch quan sát xung quanh, tâm trạng tụt dốc, giọng nói khàn khàn cất lên:
"Ở đây lại có một tòa trận pháp à!"
Hơn nữa còn không phải trận pháp bình thường.
Rất có thể là một trận pháp cấp Thánh Nhân Vương.
Hắn chỉ mới cấp Thánh Chủ, phía sau chỉ có một đồ nhi, lúc này dựa vào hai người làm sao có khả năng chống đỡ được trận pháp khủng bố như thế?
Một luồng sát khí khiến da của hắn nứt nẻ, sắp phải mất mạng rồi!
"Sư phụ, chúng ta làm sao bây giờ?"
Xích Viêm Thánh Tử nhanh chóng chạy tới, lo lắng hỏi.
"Ta. . . "
Diêu Quang Thánh Chủ lên tiếng.
Còn chưa nói xong thì "vù" một tiếng, khoảng không nổ vang như một tấm vải bị người khác mạnh mẽ xé toang, ngay cả đất trời đều lay động như đang xảy ra một cơn địa chấn.
Biển máu vô biên bên dưới xuất hiện từng cơn sóng ngập trời.
Vào lúc này.
Trời long đất lở, sát khí vô tận.
Mặt trời màu máu cuộn trào mãnh liệt, một luồng khí tức nuốt chửng trời đất đã bao trùm phi thuyền trong nháy mắt, không có ai có thể chống cự.
Cùng lúc đó, Xích Viêm Thánh Tử yếu ớt ngã xuống đất.
Tuy Xích Viêm Thánh Chủ còn ổn nhưng cũng không tốt hơn là bao. Linh hồn hắn sợ run giống như đang đối mặt một vị Thánh Nhân Vương, vô cùng hoảng sợ.
"Đạo hữu bố trận nơi đây, tại hạ là Thánh Chủ của Xích Viêm Thánh Địa, chỉ vô tình đi ngang qua đây, không hề muốn làm địch với đạo hữu, vẫn mong đạo hữu tha cho một con đường sống!"
Xích Viêm Thánh Chủ lớn tiếng hô to.
Trước đây, chưa từng nghe nói nơi này có một tòa trận pháp, nếu không thành Đại Hoang đã sớm không còn nữa.
Bây giờ bất thình lình xuất hiện, nhất định là có người cố ý vừa bố trận.
Hắn tưởng rằng dựa vào tên tuổi của Xích Viêm Thánh Chủ thì ít nhiều gì người bày trận sẽ cho hắn thể diện, nhưng kết quả đã khiến hắn thất vọng.
Không có bất kỳ người nào đáp lại.
Ầm ầm!
Một tiếng vang thật lớn.

Đúng lúc ấy.
Một luồng uy áp kinh khủng mang theo sóng máu ngập trời che khuất mặt trời, đánh xuyên trời cao, từ trên cao ép xuống phía dưới, trong phút chốc thần thuyền lật úp.
Cả hai người Xích Viêm Thánh Chủ không kịp kêu thành tiếng đã bị kéo xuống biển máu sâu thẳm.

Dịch: MB

Chương 99. Cuối Cùng Muốn Ra Tay Rồi Sao?

Huyết thủy ngập cả vùng đất.
Phóng tầm mắt quan sát, khắp nơi toàn là biển máu, thành Đại Hoang tựa như một chiếc thuyền con lênh đênh không điểm dừng trên biển lớn, có thể lật úp bất kỳ lúc nào.
Lúc này, trận pháp thành Đại Hoang đã khởi động.
Nhưng mà trận pháp cấp Thánh Chủ đứng trước trận pháp Thánh Nhân Vương chẳng khác gì một tấm giấy trắng yếu ớt, đâm một nhát là rách, không cho người ta chút niềm tin nào được.
Đã có vô số người tụ tập bên trong thành Đại Hoang, sắc mặt ai nấy cũng trắng bệch quan sát mọi thứ xung quanh.
Không ít người trong bọn họ đã đoán được rằng có người đang nhắm vào thành Đại Hoang!
Nếu không, trận pháp kinh khủng như thế này mà vận chuyển toàn lực sẽ không khác gì một trận tàn sát, nhưng huyết hải xung quanh vào lúc này đã dần dần lấn chiếm.
Bao trùm cả bốn phía và chỉ để lại một nơi của thành Đại Hoang.
"Xong!"
Một người run rẩy cất tiếng, hắn xụi xuống đất, sắc mặt xám xịt vô cùng.
Loại trận pháp này, bọn họ không nhìn ra đẳng cấp nhưng là biết tuyệt đối chẳng phải chuyện đùa.
Dù cho một đại trận thủ sơn của một Tông môn thông thường cũng không được loại uy năng này!
"Ta là người của Tử Vi Thánh Địa, ai dám láo xược như thế hả?"

"Ha, sau lưng ta chính là Thiên Tuyền Thánh Địa thì làm sao nào? Nếu người ta đã dám bày binh bố trận thì đã có sức mạnh nhất định rồi. Tuyệt đối sẽ không để lộ chút tin tức."
"Kẻ bày trận này muốn đối địch với toàn bộ Tu Luyện Giới à? Cổ Hoàng Cung ta nhất định sẽ truy xét tới cùng!"
. . .
Lúc này.
Trong thành Đại Hoang đã tụ trung lại không ít người có thế lực.
toàn bộ các đại thế lực tò mò về Thiên Cơ Lâu trước đây đã vì vậy mà điều phái người đến Thiên Cơ Lâu nghe ngóng. Mua tin hay không khoan hãy nói, nhất định phải tìm hiểu một phen là có ai từng đi Thiên Cơ Lâu.
Ngộ nhỡ kẻ thù không đội trời chung với mình vào Thiên Cơ Lâu mà bản thân không biết há chẳng phải là chết rất oan uổng sao?
Nhưng ai mà ngờ, mới đó phái người sang đây, còn chưa truyền ra mấy tin đã gặp phải loại sát trận hung hiểm này?
"Trước mắt, có thể phá giải trận này hẳn là chỉ có Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thôi nhỉ?"
Một người run rẩy lên tiếng.
Câu nói vừa được thốt ra.
Hàng loạt người đều mang niềm mong mỏi nhìn về phía một tòa lầu cách đó không xa.
. . .
Trong Thiên Cơ Lâu.
Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Thành Tuyết tái nhợt, nàng nắm trong tay một tấm ngọc giản, trầm giọng nói: "Tiền bối ta đã thông bao cho Chưởng giáo, Chưởng giáo vừa mới hồi đáp rằng ngài đã mời Lão tổ xuất quan!"
Sau cùng.
Liễu Thành Tuyết lại bồi thêm một câu: "Lão tổ Thánh Nhân Vương!"
"Chờ Lão tổ đến đây thì trận này tất được phá giải!"
"Có lòng rồi."
Lý Vân giương mắt, nói một câu.
Đại La Kiếm Tông vẫn là rất có lòng, lúc này biết rõ nơi này có một trận pháp kinh khủng vẫn dám mời một vị Lão tổ Thánh Nhân Vương qua đây. Có thể nói là dốc cả vốn gốc rồi.
Phải biết rằng, một vị Thánh Nhân Vương chính là cây xà trụ cột của Đại La Kiếm Tông hiện giờ!

Phỏng chừng Tông môn bọn họ, cũng không có mấy vị lão tổ như thế này. Đáng tiếc là.
Thánh Nhân Vương, cho dù qua đây chắc cũng không làm nên chuyện gì đâu. Trận pháp này không đơn giản, nó là sát trận cấp Thánh Nhân Vương. Trừ phi cao hơn một cấp bậc, người đồng cấp muốn phá trận khó như lên trời, có thể giữ được một mạng trong trận là tốt lắm rồi.
Lý Vân đứng dậy, đi tới trước cửa Thiên Cơ Lâu, đứng khoanh tay và trông ra sóng động màu đỏ máu ở ngoài giới, lẩm bẩm hỏi: Người bố trận là ai!"
« Keng, trừ ba ngàn điểm thiên cơ, đã điều tra thành công.
« Người bố trận chính là Thương Sơn Ngũ Lão, do Diêu Quang Thánh Chủ xúi giục đằng sau, Thiên Ma Cung Thái Thượng Trưởng Lão Mạc Hành giúp sắp đặt mọi thứ! »
"Diêu Quang Thánh Chủ à?"
Trong đôi mắt Lý Vân hiện lên một tia sáng sắc bén, hoàn toàn ghi nhớ cái tên ấy.
Hắn lướt nhìn thông tin mà hệ thống hiện ra, lần này xài điểm thiên cơ không nhiều lắm, toàn là chỉ cho tên của mấy người này, chẳng có một tin tức cụ thể.
Nhưng dù cho không có thông tin cụ thể cũng đủ rồi.
Một Diêu Quang Thánh Chủ, cùng Thái Thượng Trưởng Lão Thiên Ma Tông cùng đến đây, nghĩ thế nào cũng thấy mờ ám.
"Nếu muốn giết ta thì trận pháp này còn kém nhiều lắm."
Lý Vân ngẩng đầu.
Huyết hải ngoài giới cuộn trào mãnh liệt, huyết sóng ngập trời đánh xuyên qua hư không nối liền trời đất. Phóng tầm mắt nhìn xa, mọi thứ bầu trời lẫn mặt đất đều nhuốm một màu đỏ thẫm.
Thiên Cơ Lâu nằm bên dưới trận pháp chắc chắn có thể bình yên vô sự, nhưng thành Đại Hoang sau cùng lại không giữ được, sẽ có mấy trăm ngàn người chết ở đây.
Mà phạm vi mấy ngàn dặm quanh Thiên Cơ Lâu cũng sẽ biến thành một vùng tuyệt địa
Trận pháp không phá.
Cũng tức là chuyện làm ăn sau này của Thiên Cơ Lâu sẽ đi tong.
"Hệ thống, giúp ta mua phần giữa của Thiên Đế Kinh!"
Lý Vân cấp tốc ra lệnh.

« Keng, trừ 300,000 điểm thiên cơ, mua thành công phần giữa Thiên Đế Kinh. (có thể tu luyện đến cấp Thánh Nhân!) »
"Còn lại 38,000 điểm thiên cơ. . . ."
Lý Vân bất giác cảm khái, hắn lại lẩm bẩm ra lệnh: "Dùng toàn bộ số điểm thiên cơ còn lại để thăng cấp tu vi."
"Ầm!"
Tiếng nói vừa dứt.
Trong thân thể Lý Vân bộc phát ra uy thế kinh khủng, trong kinh mạch tựa như có trường giang đại hà đang lao nhanh, kim quang khắp người rực rỡ như chế tạo từ thần kim.
Trong nháy mắt.
Thực lực của hắn đã đến cấp Thánh Chủ sơ kỳ, tuy là vẫn không có thể nào đối mặt với trận pháp Thánh Nhân Vương, , nhưng đủ để hắn thực nghiệm ý nghĩ trong lòng một phen.
Lý Vân nhấc bước đến trước cửa Thiên Cơ Lâu, một ngón tay, trước ánh mắt khó hiểu của mọi người, chậm rãi lộ ra Thiên Cơ Lâu.
"Tiền bối, cuối cùng muốn ra tay rồi hả?"
Ánh mắt Liễu Thành Tuyết sáng lên
Đã lâu rồi nàng chưa từng thấy tiền bối xuất thủ!
Không chỉ có là nàng.
Mà lúc này, rất nhiều người bên ngoài Thiên Cơ Lâu chứng kiến cảnh tượng này, mắt họ sáng rực….xem ra mình không cần phải chết nữa rồi!

Chương 100. Đây Là Thiên Khiển

Chương trước Chương sau
Bên ngoài hàng ngàn dặm.
Diêu Quang Thánh Địa đứng trên không trung, phong thái như nước tiến sâu vào trong sát trận, đang theo dõi mọi thứ đang tiến triển của Thiên Cơ Lâu thì thấy Lý Vân đứng trước cửa Thiên Cơ Lâu.
Lòng hắn chùng xuống.
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, muốn ra tay sao?"
"Hắn thực sự có cách phá vỡ sát trận cấp Thánh Nhân Vương."
Mặt Diêu Quang Thánh Địa không chút biểu cảm, đôi mắt hắn găm chặt vào Thiên Cơ Lâu và nhìn thấy ngón tay của Lý Vân đang chậm rãi dò tìm Thiên Cơ Lâu, chẳng có chút uy thế kinh khủng nào bộc ra ngoài.
"Có vẻ ta sợ bóng sợ gió thôi".

Trong lòng Diêu Quang Thánh Địa nhẹ nhõm hẳn.
Thế giới này, bất kỳ người nào ra tay thế nào cũng sẽ uy thế động trời. Không có ai có thể làm thế một cách im hơi lặng tiếng như vậy được vì chân nguyên phát động không thể nào che đậy.
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đang làm cái gì thế?"
Trưởng Lão Thiên Ma Cung Mạc Hành cũng không hiểu, đầu óc mờ mịt, hắn chau mày nhìn những thứ đang xảy ra trong trận pháp.
Không đợi hắn kịp hiểu ra.
Bất thình lình.
Cảm giác bồn chồn tim đập mạnh dâng lên từ đáy lòng.
Chẳng biết lý do dẫn đến cảm giác này là gì, như vô duyên vô cớ xuất hiện khiến lông tơ khắp người hắn dựng đứng. Cơ thể như rơi xuống hầm băng.
Có vẻ như sau một giây nữa thôi là sẽ có đại chấn động xuất hiện.
Khômg đúng!
Thật là không đúng!
Hắn, đang ở bên ngoài pháp trận làm sao cảm giác này lại xuất hiện được chứ?
Đừng nói là có kẻ khác muốn ra tay với hắn?
Chuyện này cũng không thể.
Con người hắn làm việc rất kín đáo, đến cả năm người bố trận trước mặt đều không biết thân phận của họ hắn. Tức là chỉ cần hắn và Diêu Quang Thánh Chủ không để lộ tin tức thì chẳng có người nào có thể điều tra được thân thế của hai người bọn hắn.
Một khi Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chết, chuyện này sẽ trở thành tuyệt mật!
"Tóm lại cảm giác này có phần...không ổn"
Mạc Hành thực sự nghĩ không ra, trong lúc suy tư hắn ngước mắt nhìn.
Lập tức biến sắc.
Chẳng biết từ lúc nào.
Trên vòm trời.
Gió mây tụ họp, đông nghịt một vùng.
Mây đen tối đen như mực từ bốn phương tám hướng tập trung lại hóa thành một mảng vương dương màu đen.
"Thiên kiếp."
Mạc Hành thất thanh thốt lên.
Lúc này lại có thiên kiếp xuất hiện, chuyện quái quỷ gì thế này?

Uy lực của thiên kiếp cũng tùy loại, thiên kiếp nhỏ thì với tu vi Thánh Nhân như hắn đã có thể đánh vỡ bằng một cú tát. Nhưng mà thiên kiếp trước mặt hắn lúc này đủ che phủ toàn phạm vi vạn dặm.
Trận pháp Thánh Nhân Vương của bọn hắn so với thiên kiếp này đúng thật là vỏ quýt dày có móng tay nhọn!
Cơ hồ đã đạt đến trình độ của Đại Đế kiếp.
Khủng khiếp hơn là giới hạn bao phủ của thiên kiếp vẫn đang ngày càng điên cuồng. Vừa rồi vẫn còn mười ngàn dặm trong thoáng chốc đã lên đến trăm ngàn dặm!
Dường như, bên trong đó đã ẩn giấu thứ gì đó không thể lấy được, đất trời muốn đem nó chôn cất hoàn toàn.
Nó thậm chí không tiếc rẻ mà dủy diệt mấy chục ngàn dặm!
"Lâu chủ Thiên Cơ Lâu sắp thành Đế?"
Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện, lòng hắn càng điên cuồng hơn.
Mạc Hành và Diêu Quang Thánh Chủ, hai người bọn hắn đưa mắt nhìn nhau và cùng lúc nhận ra nét kinh hãi trong mắt đối phương. Chẳng lẽ Lâu chủ Thiên Cơ Lâu là một vị Chuẩn Đế?
Đụng chạm một vị Chuẩn Đế, đến cả thế lực đằng sau bọn hắn cũng không cách nào đảm bảo được bọn hắn huống chi chỉ hai người bọn hắn!
Tình hình trước mắt.
Ngoài việc Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thành Đế thì bọn hắn thực sự nghĩ không ra còn có khả năng nào có thể gây ra loại thiên kiếp khủng khiếp này!
Dùng thiên kiếp để đối đầu với trận pháp cấp Thánh Nhân Vương, có vẻ nhỏ mới tác dụng lớn, cảm thấy như lấy đại pháo đánh con rắn vậy.
Nhưng cả hai đều không phải Lâu chủ Thiên Cơ Lâu.
Làm sao biết được trong lòng đối phương đang nghĩ cái gì.
"Đùng đùng!"
Một tiếng sấm đánh.
Trên bầu trời.
Tiếng sét rền vang, mây đen ép chặt nền trời đất đã đến gần mặt đất làm cho người người khó thở.
Loại uy thế này chính là Thiên uy, nặng trĩu vô cùng tận đè lên tim mỗi người, khôm ai có thể tránh khỏi!
"Oành!"
Tiếng nổ vang lên.

Tia sấm chớp đen như mực từ trên không hung hăng giáng xuống đại trận cấp Thánh Nhân Vương. Trận pháp bất ngờ nứt ra, cả năm người bày trận đều chấn động, miệng hộc máu tươi rơi xuống đất.
Chỉ với một đòn, thiên kiếp vẫn chưa hoàn toàn đánh xuống, đại trận Thánh Nhân Vương đã lung lay sắp đổ đến nơi rồi!
"Mau tránh ra!"
Diêu Quang Thánh Chủ thấy cảnh tượng này, vội vàng thốt ra ba chữ.
Chỗ này không thể ở lại nữa.
Một hồi nữa, chính hắn cũng sẽ bị cuốn vào trong thành Đế thiên kiếp mất.
Hắn chỉ là tu vi Thánh Nhân, khẽ chạm vào đó thôi cũng bị trọng thương chứ đừng nói đến việc chống đỡ.
"Rầm rầm!"
Cả hai vừa quay mặt, lôi kiếp đánh xuống không ngớt, nhấn chìm cả mấy ngàn dặm. Đây là một trận thiên kiếp lớn cực kỳ kinh khủng, có uy diệt thế!
Bất cứ ai chứng kiến, hai bắp đùi đều sẽ phát run.
"KHÔNG……!"
Gần đó.
Một tiếng la vang lên, năm người bày trận chỉ kịp thốt lên thảm thiết đã bị sấm sét đánh tan thành tro bụi một cách dễ dàng.
Đối mặt với kiểu thiên kiếp này, bọn hắn chẳng hề có chút lực kháng cự nào.
Ừ thì, sát trận là do bọn hắn đã bày ra lúc này lại trở thành một màn chắn, ngăn chặn phía dưới và bảo vệ thành Đại Hoang một cách khó khăn, nhưng xem tình hình này cũng không kiên trì được lâu.
……..
Sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.
"Không thể chờ đợi nữa!"
Diêu Quang Thánh Địa gằn giọng, hắn vừa dứt câu còn chưa di chuyển thì trên trời đã xảy ra biến đổi lớn. Trận lôi đình đen ngòm lúc đầu đã hóa thành màu đỏ máu!
Toàn bộ màu đen đổi sang màu đỏ sẫm!
Tựa như một vùng huyết hải, Mạc Hành ở phía trên bầu trời!
Trong huyết vân cuồn cuộn, một luồng uy diệt thế càn quét mọi ngõ ngách.
Kẻ nào vào thời điểm này đều không khỏi trở nên nhỏ bé dù tu vi ngút trời.
Chỉ cần chưa vượt qua thiên đạo nắm trong tay, đối diện với Thiên uy đều sẽ có một nỗi kính sợ phát ra từ sâu trong tâm hồn.

"Đây…...không phải thiên kiếp, mà là thiên khiển!!!"
Mạc Hành hét lớn.

Chương 101. Chưởng giáo và Thánh tử bỏ mình

Chương trước Chương sau

Thiên kiếp, Thiên Khiển!
Chỉ khác một chữ, nhưng lại khác nhau một trời một vực.
Thiên kiếp chẳng qua chỉ là một loại khảo nghiệm của thiên địa, không qua được thì tử vong, nhưng nếu vượt qua được, ít nhất thực lực cũng sẽ tăng vọt!
Đây kiểu như là một món quà đáp lễ của thiên địa.
Giống như khen ngợi người độ kiếp vậy.
Tuy là nguy hiểm, nhưng vẫn có một con đường sống.
Nhưng Thiên Khiển lại không giống thế.
Cái này xuất hiện là vì thiên địa muốn thẳng thừng tiêu diệt một sinh linh nào đó, căn bản cũng không có chuyện có thể vượt qua hay không, người gặp phải Thiên Khiển không chết, thì Thiên Khiển sẽ vĩnh viễn không tán đi.
“Lâu chủ Thiên Cơ Lâu rốt cuộc là ai?”
Mạc Hành sắp nứt cả tim gan.
Phải làm ra bao nhiêu tội nghiệt thì mới có thể dẫn động ra loại Thiên Khiển mức độ này cơ chứ?
Nói một câu thiên địa không dung cũng không phải nói quá!
Mạc Hành rất tò mò trong lòng, nhưng bây giờ không phải là lúc hắn đi tìm tòi nghiên cứu loại chuyện như vậy.
Trên bầu trời, ánh chớp vô tận lấp lóe, sắp giáng xuống!
“Chạy!”
Mạc Hành hóa thành một tia sáng đen, xuyên vân phá nguyệt, dùng tốc độ nhanh đến cực hạn chạy đi, máu thịt toàn thân cũng như bị thiêu đốt, chỉ sợ mình chậm một bước nữa thôi là sẽ phải bỏ mạng ở đây.
Bên cạnh hắn, Diêu Quang Thánh chủ sắc mặt khó coi cũng đang thiêu đốt máu thịt.
Ngày thường, khoảng cách mấy vạn dạm đối với hắn cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Nhưng hôm nay lại trở nên dài như vậy.
“Ầm ầm!”
Tiếng chấn động thật lớn vang lên.
Long trời lở đất, biển sét mênh mông, Thần Tắc loạn vũ.
Tia sét màu đỏ thắm xẹt qua phía chân trời, hỗn độn dâng trào, cảnh tượng như tận thế đến hiện lên, lực lượng hủy diệt không gì sánh nổi, đủ để phá hủy mọi ngăn cản.
Cảnh tượng này thực sự quá đáng sợ.
Giống như có mạng nhện lớn màu đỏ giăng khắp trời đất, khiến cho tất cả mọi thứ đều trở nên ảm đạm phai mờ.
“Không ổn!”
Mối nguy cực lớn đã ở trước mắt, hai người Mạc Hành và Diêu Quang Thánh chủ đồng thời cả kinh, phía sau bọn hắn, trận lôi địa màu đỏ đang ầm ầm kéo tới, giống như một Thương Long màu đỏ đang rít gào lao tới, muốn xét nát bọn họ!
“Không!”
Mạc Hành hét lớn, toàn thân hắn bỗng phát sáng, lấy ra một tòa tháp cổ màu đen, che ở phía sau, muốn tranh thủ cho mình một cơ hội để chạy đi.
Nhưng kết quả khiến cho hắn vô cùng tuyệt vọng, một kiện Thánh Binh, vậy mà ở trước trận lôi địa diệt thế kia lại yếu ớt như đậu hũ, chỉ chớp mắt đã bị đánh tan, hóa thành bột phấn bay đầy trời.
“Bành!”, thân thể Mạc Hành cũng theo trận sấm chớp xông tới mà hoàn toàn bị đánh tan.
Một Thánh Nhân ở chỗ này cũng không đủ vốn để xem.
Bên kia, Diêu Quang Thánh chủ cũng không chịu nổi, trận lôi địa xẹt qua, nửa người hắn đều nát bấy, máu tươi đỏ thẫm nhiễm đỏ toàn thân, nhìn như vừa được vớt ra từ trong biển máu vậy.
Hắn bất chấp thương thế của mình, lần thứ hai tăng nhanh tốc độ, chạy về phía ngoại thành.
Thậm chí ngay cả Mạc Hành chết hắn cũng không kịp liếc mắt một cái.
...
Thành Đại Hoang.
Sấm chớp vô tận hội tụ, tạo thành lôi hải trên bầu trời, vô biên vô hạn, cuồn cuộn gào thét, trong đó xuất hiện Chu Tước, Chân Long, Thần Hoàng, Thiên Phượng, bóng của đủ loại thần thú.

Mỗi một con đều có sức mạnh to lớn vô cùng, xuyên qua cả quá khứ và tương lai.
"Ầm ầm!"
Tiếng động lớn vang lên, chấn động cả một vùng rộng lớn.
Giờ phút này, lôi hải vạn trượng, xích quang mênh mông, các loại cung điện trọng lâu, toàn bộ phơi bày, cửu trọng tiên kiếp, diệt thế lôi kiếp, vô số thiên kiếp hội tụ lại một chỗ, hóa thành sức mạnh của Thiên Khiển.
Cùng lúc đánh xuống!
Đại trận Thánh Nhân Vương tan vỡ, không hề có bất cứ tác dụng gì.
Khung cảnh này quá đáng sợ, căn bản là không có cách hóa giải, lúc này cho dù có một vị Chuẩn Đế tới thì cũng chỉ muốn né tránh mũi nhọn, Đại Đế đón đỡ cũng phải bị thương!
Quan trọng hơn chính là, đây mới chỉ là đợt đầu tiên, không ai biết phía sau còn có bao nhiêu đợt nữa.
Thiên Đạo rất có khả năng không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, dù sao Thiên Đạo cũng không có suy nghĩ tư tưởng gì cả, chỉ biết hành động theo bản năng, bất cứ cái gì có tính uy hiếp đối với nó đều sẽ bị nó loại bỏ.
Ngày thường không tìm được Lý Vân thì cũng thôi đi.
Hôm nay Lý Vân lộ diện, làm sao nó có thể buông tha cơ hội này được?
"Xong!"
Trên gương mặt vô số người lộ vẻ tuyệt vọng, một đại trận Thánh Nhân Vương thì cũng thôi đi, nhưng không nghĩ tới phía sau còn có một cái kinh khủng hơn.
Loại tình huống này, có là ai tới cũng vô dụng.
Lúc sấm chớp giáng xuống, rất nhiều người đều buồn bã nhắm hai mắt lại, lựa chọn im lặng chờ chết.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân lúc này thu ngón tay lại, rồi lại mở ra, đi vào sâu trong Thiên Cơ Lâu, việc nên làm hắn đều đã làm, nếu như người trong thành Đại Hoang không chết vì trận pháp Thánh Nhân Vương, mà là chết vì Thiên Khiển, thì hắn cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi.
Dù sao thì thứ đồ chơi này hắn cũng không khống chế được.
Một hơi thở sau đó...
Hai hơi thở sau đó...
Không có bất kỳ động tĩnh gì vang lên, có người chậm rãi mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời, lôi đình diệt thế vừa rồi còn đang ầm ầm kéo tới,

chẳng biết từ lúc nào đã chậm rãi rút đi.
Thiên kiếp màu đỏ từng chút hóa thành màu mực, cuối cùng nhạt dần, nền trời dần sáng trở lại.
“Ta chưa chết?”
Một người đứng dậy, đưa mắt nhìn bốn phía, lại quan sát mọi người xung quanh một lượt, giống như vừa tỉnh dậy từ trong mơ, trong một ngày mà hai lần đối mặt với cái chết.
Dù cho tâm trí có cứng cỏi đến đâu cũng có chút không chịu nổi.
“Vừa rồi là Thiên Khiển đúng chứ?”
“Hẳg là vậy, cũng chỉ có thiên uy cấp độ kia mới có thể đánh tan trận pháp Thánh Nhân Vương dễ như trở bàn tay thế!”

Chương 102. Chưởng giáo và Thánh tử bỏ mình (2)

“Đừng làm rộn, vừa rồi là trận pháp Thánh Nhân Vương?”

“Nếu không... ngươi cho rằng là cái gì?”

“Haiz, người bày trận pháp này cũng thật cao tay, đáng tiếc cuối cùng lại gặp phải Thiên Khiển, thất bại trong chớp mắt!”

“Thiên Khiển sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, đương nhiên cũng sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, chẳng lẽ là bởi vì...”

Có người hít vào một ngụm khí lạnh, quay đầu nhìn về phía Thiên Cơ Lâu.

Trong cả thành Đại Hoang này, nếu như hỏi ai có thể dẫn động Thiên Khiển, vậy ngoại trừ Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thì không có người thứ hai.

Nhưng khiến vô số người nghĩ không ra chính là, hắn có thể dẫn động Thiên Khiển, nhưng làm thế nào có thể che đậy được cảm ứng của Thiên Khiển?

“Ăn nói cẩn thận!”

Một ông già sắc mặt nghiêm trọng nói.

Ông già liếc mắt nhìn chằm chằm Thiên Cơ Lâu, một viên ngọc giản bỗng hiện lên trong tay, ông định truyền tin tức vừa rồi ra ngoài, không chỉ tin tức, mà cả hình ảnh vừa rồi cũng đem truyền ra ngoài.

Chuyện hôm nay, bắt đầu từ lúc tin tức trong ngọc giản này truyền ra, lão giả cũng đã nghĩ đến, sau ngày hôm nay, ba chữ Thiên Cơ Lâu này, chỉ sợ sẽ khiến cho vô số người ném chuột sợ vỡ đồ.

Người có thể dẫn tới Thiên Khiển, trên đời này có mấy người đơn giản? Một người bình thường, cho dù là tội ác chồng chất cũng sẽ không đạt tới loại trình độ này được.

Dựa vào trận chiến vừa rồi kia, thực lực của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, e rằng rất nhiều người vẫn còn đang đánh giá thấp!

...

Một hồi lâu sau, thiên kiếp hoàn toàn tiêu tán.

Hai bóng người chạy tới, cả hai đều là lão giả, một người có gương mặt khỏe mạnh, mặc áo gai vải thô, trong tay cầm một thanh thiết kiếm rỉ sét, đứng trên không, mày cau lại.

Người còn lại thì mặc một bộ áo bào thêu Long Bào, khí chất bất phàm, giơ tay nhấc chân thôi cũng toát ra một khí thế cao cao tại thượng.
"Bắc Thần Phong?"
Lão giả cầm kiếm híp mắt, chậm rãi nói.
"Lục Trường Hà, ngươi chưa chết sao?"
Bắc Thần Phong nhàn nhạt nói.
"Ngươi còn sống, sao lão phu lại chết trước được?"
Lục Trường Hà lạnh giọng nói.
Hai người này chính là người cùng thế hệ, vạn năm trước đây, lúc Bắc Thần Phong còn là Thiên Dận Thần Hoàng đã có dã tâm rất lớn, muốn dẫn Thiên Dận Hoàng Triều đi tới đỉnh phong.
Hắn muốn chiếm đoạt các thế lực khác, lúc đó Xích Viêm Thánh Địa và Đại La Kiếm Tông đều phải hứng chịu trùng kích.
Cũng chính vì vậy, giữa hai bên có xung đột không nhỏ.
"Ha."
Bắc Thần Phong cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói:
"Lão phu không rảnh đấu khẩu với ngươi, mục đích hôm nay chúng ta đến đây hẳn là giống nhau."
Lục Trường Hà không nói lời nào, xem như là thầm chấp nhận.
"Ngươi nhìn ra cái gì?"
Bắc Thần Phong hỏi lần nữa.
"Trận pháp Thánh Nhân Vương, Thiên Khiển!"
Lục Trường Hà ra phun ra hai từ, đây là hai thứ duy nhất hắn có thể nhìn ra, mà nếu hắn đã có thể nhìn ra, Bắc Thần Phong đương nhiên cũng có thể nhìn ra, không cần phải giấu giếm.
"Có người bày trận ở đây để đối phó với Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, lại không nghĩ tới bị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu dẫn Thiên Khiển tới, đánh vỡ hoàn toàn trận pháp."
Bắc Thần Phong trầm giọng nói.
Hắn đưa tay ra, một khối thần kim ở xa hơn ngàn dặm lao về phía tay hắn, hắn nhìn kỹ một lần, sau đó nắm năm ngón tay lại, bóp nát khối thần kim thành bột phấn.
Đây là một vật liệu để bày trận, từ hướng này, nhìn không ra bất kỳ vật gì.
Hơn nữa, trận pháp phía trước cũng bị Thiên Khiển quét sạch, một chút tàn trận cũng không còn.
Bọn họ căn bản không có cách nào tìm ra người xuất thủ đằng sau là ai.

“Thiên Dận Hoàng Triều không để ý đến như vậy sao? Có người ở chỗ này bày sát trận cho Thiên Cơ Lâu, các ngươi vậy mà lại không cảm giác được chút nào, thực sự là nực cười.”
Lục Trường Hà mặt không cảm xúc, nhàn nhạt nói:
“Chi bằng lão phu đi một chuyến đến Thiên Cơ Lâu, mời Lâu chủ dời đến phạm vi thế lực của Đại La Kiếm Tông ta thì hơn.”
“Lúc đó chắc chắn sẽ không xảy ra loại tình huống như này!”
“Ngươi dám!”
Bắc Thần Phong trừng mắt, uy thế Thánh Nhân Vương cuộn trào, mãnh liệt tỏa ra, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng bị thu lại, đây là thành Đại Hoang, hắn cũng không dám động thủ ở đây.
Nhỡ đâu lại dẫn đến một lần Thiên Khiển nữa, hắn dù có là Thánh Nhân Vương thì cũng phải quỳ.
“Trước đó Thiên Dận Hoàng Triều bọn ta chỉ là sơ sẩy mà thôi, từ ngày hôm nay, lão phu sẽ tự mình ở đây tọa trấn!”
Bắc Thần Phong trầm giọng nói.
“Một mình ngươi sợ là không đủ, cộng thêm lão phu ở đây nữa, thế nào?”
Lục Trường Hà từ tốn nói.
“Ừm?”
Bắc Thần Phong liếc mắt một cái, trong lòng không vui, muốn mở miệng đuổi người, nhưng nghĩ tới thực lực của mình, hắn đành phải thừa nhận.
Mặc dù cùng cấp, nhưng hình như mình cũng không phải là đối thủ của Lục Trường Hà.
Lục Trường Hà thấy Bắc Thần Phong liếc mình, sắc mặt cũng không hề thay đổi, thản nhiên đi xuống, lần này hắn tới đây, thế nhưng là có mang theo trọng trách to lớn trên vai.
Không chỉ muốn đại diện cho Đại La Kiếm Tông khiến đám người xấu xa muốn nhìn trộm Thiên Cơ Lâu phải kinh sợ, mà còn muốn tìm cơ hội mua một cái cơ duyên thành Thánh từ Thiên Cơ Lâu!
Ừm... Đại Thánh!
Đại La Kiếm Tông bọn họ vẫn chưa có Đại Thánh, đây là một điều không may, không thể để nó kéo dài quá lâu.
Để một thời gian dài, chuyện gì cũng có thể xảy ra.
...
Trong lúc hai vị Thánh Nhân Vương bước vào thành Đại Hoang.

Nghìn vạn dặm bên ngoài, Xích Viêm Thánh Địa, bên trong đại điên cất giữ Ngọc Bài linh hồn.
“Răng rắc”, hai tiếng giòn tan vang lên, trên hai ngọc bài bỗng xuất hiện đầy vết nứt, thần quang ảm đạm, đệ tử phụ trách trông coi đại điện thấy vậy thì ngây ngẩn cả người.
Hắn nhìn hai ngọc bài, gương mặt lộ vẻ hoảng sợ, một lát sau mới hồi phục tinh thần lại, lớn tiếng hô:
“Có chuyện lớn!”
“Chưởng giáo và Thánh tử... đã bỏ mình!!!”

Chương 103. Cung nghênh lão tổ xuất quan

“Keng!”
Xích Viêm Thánh Địa.
Trên đỉnh một tòa Thần Phong.
Chuông thần vạn năm chưa từng bị gõ, hôm nay bỗng nhiên kêu vang.
m thanh như hoàng chung đại lữ vang vọng giữa các ngọn núi.
Không bao lâu sau.
Trong đại điện Chưởng giáo.
Tất cả tám vị Trưởng lão của Xích Viêm Thánh Địa đều đang ngồi bên trong, từng người từng người đều tỏa ra khí tức trầm ổn, uy thế vô thượng, giống như tám ngọn núi lửa sừng sững trong đại điện.
Bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào.
Phía trên cùng, một lão giả mặc hồng bào chớp mắt một cái, từng luồng ánh sáng màu đỏ tỏa ra, khí tức tựa như vực sâu biển lớn, thâm sâu khó lường, thần quang chảy xuôi trên thân, trên người có một loại uy nghiêm khiến người ta phải khiếp sợ.
Rất hiển nhiên, đây là một vị cao thủ siêu cấp.
Dựa vào khí tức trên người, có thể thấy là đã sắp đột phá Thánh Nhân.
“Chư vị sư đệ, chuyện Thánh Chủ mất, chắc hẳn các ngươi đều đã biết.”
Vị lão giả mặc hồng bảo lên tiếng đầu tiên.
Hắn chính là Đại Trưởng lão của Xích Viêm Thánh Địa, Thái Thượng Trưởng lão không ra mặt, dưới tình huống Thánh chủ mất, hắn chính là người tối cao nhất ở đây, có sức uy hiếp ngay từ trong lời nói.

“Sư huynh, chuyện này Xích Viêm Thánh Địa quyết không thể bỏ qua!”
Một người đàn ông trung niên trầm giọng nói.
Thánh chủ nhà mình bị giết, giống như có người tát một cái lên mặt từng người bọn họ!
Trong vạn năm trở lại đây, chuyện thiên kiêu trẻ tuổi bị giết ngược lại là nhiều vô số kể, thế nhưng Thánh chủ Thánh Địa một phương bị giết, chuyện này trong vạn năm qua chưa từng xảy ra.
Giết một thiên kiêu, và giết một Thánh chủ.
Đây là hai việc hoàn toàn khác nhau.
Chỉ cần là tông môn hơi có tâm huyết một chút thôi, biết được chuyện Thánh chủ nhà mình bị giết, đương nhiên sẽ không chết không bỏ qua!
Chứ đừng nói là Xích Viêm Thánh Địa bọn họ, không chỉ có Thánh chủ chết, mà cả một Thánh tử cũng chết theo, đây có thể nói là người có thiên phú nhất trong hai đời bọn họ.
Phút chốc đã bị người ta bóp chết.
Là ai cũng không nhịn được.
“Đúng vậy!”
Người đàn ông trung niên vừa dứt lời, hai người khác lập tức gật đầu phụ họa theo, nét mặt mỗi người đều mang theo lửa giận.
Mấy năm nay Xích Viêm Thánh Địa không nổi danh mấy, nhưng khiêm tốn không có nghĩa là thực lực kém.
Trên thế giới này, số thế lực có thể vật tay với bọn hắn cũng không tính là nhiều.
“Xích Viêm Thánh Địa đương nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng việc cấp bách bây giờ là biết được rõ ràng người xuất thủ là ai!”
Đại Trưởng lão nói.
“Trong nghìn năm qua, Xích Viêm Thánh Địa chưa từng trở mặt với các thế lực khác.”
Một vị Trưởng lão khẽ lắc đầu, nói.
“Người xuất thủ đằng sau là ai, lão phu cũng không rõ, thế nhưng năm ngày trước lão phu từng tận mắt thấy hai người Thánh chủ và Thánh tử khống chế thần chu đi về phía thành Đại Hoang!”
Một ông lão vuốt râu nói.
“Thành Đại Hoang?”
Thần sắc của mọi người khẽ động.

Những năm trước đây, nếu nhắc tới ba chữ thành Đại Hoang này, có lẽ rất nhiều Trưởng lão đều chưa từng nghe qua, dù sao thành Đại Hoang cũng thật sự quá nhỏ, nhỏ đến mức có thể bỏ qua nó.
Nhưng giờ đã không giống xưa nữa.
Thiên Cơ Lâu xuất hiện khiến cho thành trì Đại Hoang nho nhỏ này đắp lên một tầng sắc thái thần bí.
Mỗi một thế lực đều phái người tới thành Đại Hoang, muốn nhìn rõ xem trong Thiên Cơ Lâu rốt cuộc giấu giếm bí mật gì, cũng có không ít người muốn đến mua tin tức.
Theo như người này nói, Thánh chủ nhà mình đi tới thành Đại Hoang, vậy chắc chắn là đến Thiên Cơ Lâu.
"Thời gian năm ngày..."
Gương mặt Đại Trưởng lão lộ vẻ trầm ngâm.
Khoảng cách giữa Xích Viêm Thánh Địa và thành Đại Hoang cũng không xa, thời gian năm ngày cũng đã đủ để đến thành Đại Hoang!
Căn cứ vào điểm này, Thánh chủ nhà mình rất có thể là chết ở gần Thiên Cơ Lâu!
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu là người động thủ.
Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền bị Đại Trưởng lão quăng ra sau đầu, Xích Viêm Thánh Địa bọn họ và Thiên Cơ Lâu không hề đụng đến một cây kim sợi chỉ của nhau, căn bản không hề quen biết gì.
Đối phương tội gì phải đi đánh giết Thánh chủ nhà mình.
Hơn nữa, Thiên Cơ Lâu mở cửa làm ăn buôn bán, giết đi một Thánh chủ, đối với Lâu chủ Thiên Cơ Lâu mà nói không có bất kỳ lợi ích gì, ngược lại còn rước thêm một đống phiền toái vào người.
...
Trong đại điện.
Bầu không khí căng thẳng.
Một hồi lâu sau, Đại Trưởng lão một lần nữa lên tiếng:
"Bên trong thành Đại Hoang chỉ có một cái Thiên Cơ Lâu, mục đích của Thánh chủ, dù cho lão phu không nói, chư vị sư đệ chắc hẳn đều đã biết rồi!"
"Thánh chủ còn cách cấp Thánh không xa, mục đích đến Thiên Cơ Lâu cũng không khó đoán."
Một vị Trưởng lão gật đầu nói.

Chứng kiến Nhâm Thanh Đồ thành Thánh, dựa vào lòng hiếu thắng của Thánh chủ, muốn theo sát phía sau thành Thánh cũng là hợp tình hợp lý.
"Lão tổ còn chưa xuất quan, lúc này, trước tiên cần phải có người đến Thiên Cơ Lâu một chuyến, điều tra chân tướng vụ việc, vị sư đệ kia có đồng ý đi một chuyến không?"
Đại Trưởng lão lần thứ hai nói ra.
"Cái này..."
Đại Trưởng lão vừa dứt lời, không ít người rơi vào trầm ngâm.
Thánh chủ mất, đây là một chuyện lớn, hơn nữa còn chết ở gần Thiên Cơ Lâu, mỗi một người đều biết nơi đó nguy hiểm đáng sợ đến cỡ nào. Người ta có thể giết Thánh chủ, đương nhiên cũng có thể đánh giết đám Trưởng lão bọn họ.
Trừ khi Thái Thượng Trưởng lão lên đường đi trước, mới có thể an toàn hơn một chút, nhưng Thái Thượng Trưởng lão chưa từng xuất quan, trọng trách này chỉ có thể rơi xuống một người nào đó trong số bọn họ.
"Ta sẽ đi!"
Một người đàn ông trẻ tuổi lên tiếng, nhìn ngoại hình hắn cùng lắm cũng mới chỉ hai mươi, nhưng ánh mắt lại cực kỳ tang thương, giống như đã từng chứng kiến thế sự xoay vần rồi vậy.
"Vậy làm phiền Tam Sư đệ, đi đường cẩn thận!"
Đại Trưởng lão dặn dò một câu.
Lúc này, người đã giết Thánh chủ e rằng còn chưa đi xa, sợ rằng căn bản chưa rời khỏi đó, Tam Sư đệ qua đó, cát hung họa phúc không thể đoán trước được.
"Sư đệ đã rõ!"
Người đàn ông nói một câu, sau đó lập tức xoay người rời đi.
Mắt tiễn hắn rời đi xong, Đại Trưởng lão đứng dậy, trầm giọng nói:
"Chư vị sư đệ, trước tiên xin hãy đi theo ta tới phía sau núi, cung nghênh lão tổ xuất quan!"
Lần này, bất kể là ai đã âm thầm ra tay với Thánh chủ, Xích Viêm Thánh Địa bọn họ đều sẽ không bỏ qua!

Chương 104. Thương Sơn Ngũ Lão

Đoàn người tụ tập bên ngoài Thiên Cơ Lâu dần tản đi.

Không còn uy hiếp nào đến tính mạng nữa, thành Đại Hoang lại trở về bầu không khí như trước đây, chỉ có điều nhân khí hơi thấp một chút.
Nhưng những thứ này cũng không quan trọng.
Không bao lâu sau, những người xung quanh cũng sẽ lại tới đây.
Dù sao thì trong vòng mười vạn dặm trở lại đây, thành Đại Hoang mặc dù chưa phải là thành trì lớn nhất, nhưng chắc chắn là thành trì an toàn nhất, bởi vì ở đây đã có thêm một tòa Thiên Cơ Lâu!
Nhất là sau khi Lý Vân xuất thủ.
Tin tức này giống như vòi rồng, quét sạch Tu Luyện Giới.
Người có thể dẫn động Thiên Khiển, lại còn có thể che đậy được cảm ứng của Thiên Đạo, từ đó tránh khỏi trời phạt, còn có thể là người thường sao?
Phải biết rằng người bình thường dù là một cái thiên kiếp cũng không phải cứ gọi là tới, đuổi là đi, chứ đừng nói là Thiên Khiển.
Đây quả thực giống như là đặt Thiên Đạo trong lòng bàn tay mà đùa bỡn vậy!
Những người nghe được tin tức này đều không khỏi cảm thán một câu, không hổ là Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, không hổ là người có thể thôi diễn Thiên Cơ!
...
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân nằm trên một cái ghế dài, ngón tay nhẹ miết tay ghế, tiếng thì thào vang vọng trong đại sảnh yên tĩnh.
“Diêu Quang Thánh chủ...”
Bốn chữ này phát ra từ trong miệng Lý Vân.
Trong lúc lơ đãng, mắt hắn hiện lên một tia lạnh lùng.
Ban đầu thì phái người đến đây bắt cóc mình, bây giờ đã thăng cấp đến bày bình bố trận trước cửa nhà mình rồi hả?
Đầu tiên là hai người Thiên Cương Tông, sau là Lãnh Thiên Thu, tiếp đó mình lại để cho Dương Khâu đi đoạt một viên đan Thiên Địa Tạo Hóa, xem ra trí nhớ của Diêu Quang Thánh chủ không được tốt lắm nha.
“Còn có Thiên Ma Cung...”
Lý Vân nhíu mày.
Cái thế lực này rất xa lạ, hắn chưa từng nghe qua bao giờ, nhưng xuất hiện cùng với Diêu Quang Thánh chủ, nhìn thế nào cũng thấy không đơn giản.
Đường đường là Diêu Quang Thánh chủ vậy mà lại luân lạc tới mức làm bạn với người trong ma đạo.

Tin tức này nếu như tuôn ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến một đám người rớt cả tròng mắt.
Nếu là ở tương lai, nói chuyện này có thể leo lên đầu hot search cũng không phải là nói quá!
Đoán chừng còn có một đám quần chúng ăn dưa muốn xem trò hay.
"Ừm."
Lý Vân ngồi dậy, quyết định trong lòng, trước tiên truyền tin tức này ra ngoài, dù sao cũng không tốn tiền, không cần điểm Thiên Cơ.
Hắn vừa nâng tay lên, còn chưa kịp phóng tin tức ra tấm bia đá bên ngoài, một bóng người trẻ tuổi đã đi từ bên ngoài vào.
"Xin hỏi, Lâu chủ Thiên Cơ Lâu có ở đây không?"
"Người của Xích Viêm Thánh Địa?"
Lý Vân buông tay xuống, hắn liếc mắt nhìn thoáng qua người này, nhàn nhạt nói:
"Vì chuyện của Xích Viêm Thánh chủ à?"
"Ừm??"
Tịch Hạng Nam giật mình.
Hắn dùng một tấm Đại Na Di Phù, từ Xích Viêm Thánh Địa đi thẳng tới thành Đại Hoang, còn chưa kịp nói gì, vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu trước mặt này dường như đã biết có chuyện gì rồi.
Hắn kích động hỏi: "Thánh chủ của chúng ta đã tới Thiên Cơ Lâu rồi sao?"
"Không có!"
Lý Vân lắc đầu.
"A..."
Tịch Hạng Nam hơi ngây người.
"Lý mỗ chỉ có thể nói, Thánh chủ của các ngươi tới không đúng lúc, vượt qua một sát trận cấp bậc Thánh Nhân Vương, mặc dù hắn kinh tài tuyệt diễm nhưng thực lực cũng mới chỉ ở cấp Thánh Chủ."
Lý Vân liếc mắt nhìn Tịch Hạng Nam, nhẹ giọng nói:
"Tu vi cấp Thánh Chủ lại đi vào trong sát trận Thánh Nhân Vương, kết cục thế nào, không cần ta phải nhiều lời đúng chứ!"
"Sát trận Thánh Nhân Vương?"
Tịch Hạng Nam cau mày, không hiểu nói:
"Ý của tiền bối là, có người bày ra một sát trận, dùng nó để giết Thánh chủ của chúng ta?"
"Không sai."

Lý Vân gật đầu, ngón tay chỉ ra bên ngoài, nói:
"Nếu ngươi không tin thì có thể đi ra ngoài hỏi một chút, gần như toàn bộ người trong thành Đại Hoang đều biết chuyện này."
"Lâu chủ nói đùa, với danh dự này của Thiên Cơ Lâu, tại hạ đương nhiên tin tưởng."
Tịch Hạng Nam nói.
Mình vội vội vàng vàng chạy tới đây, chưa kịp hỏi thăm có chuyện gì xảy ra ở thành Đại Hoang, nhưng nghĩ đến thân phận của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu, hẳn sẽ không đến mức đi lừa gạt mình chuyện này.
Làm cho hắn nghi ngờ chính là, hắn từ bên ngoài qua đây, lại không hề cảm ứng được một chút xíu khí tức trận pháp nào.
Theo lý mà nói, chuyện này rất vô lý, nếu có trận pháp, kể cả là đã bị phá thì cũng sẽ có tàn trận lưu lại, trong không trung sẽ có hoa văn của trận pháp, không có khả năng biến mất sạch sẽ như vậy được.
"Trận pháp kia, ta đã thuận tay phá đi rồi."
Lý Vân liếc mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục nói:
"Ngươi đương nhiên sẽ không cảm ứng được khí tức của trận pháp."
"Thuận tay... phá... phá?"
Tịch Hạng Nam nghẹn họng, trố mắt nhìn.
Giờ phút này, ngay cả chuyện tâm tư mình bị xem thấu hắn cũng không để ý tới.
Trận pháp cấp bậc Thánh Nhân Vương lại còn có thể thuận tay phá, chuyện này cần loại thực lực gì cơ chứ?
Đại Thánh hình như cũng không làm được đâu?
Chẳng lẽ là Chuẩn Đế?
Hắn rất muốn hỏi một chút, nếu Lâu chủ đã mạnh như vậy, sao lại không bảo vệ Thánh chủ nhà mình.
Nhưng những lời này, hắn không hỏi ra miệng.
Thế giới này có rất nhiều cường giả, chuyện bọn họ làm, có lẽ đều là tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm cái đó, vị Lâu chủ Thiên Cơ Lâu này rõ ràng cũng là người như vậy.
Mình lúc này nên hỏi người bày trận là ai, nếu như đi chất vấn Lâu chủ Thiên Cơ Lâu vì sao thấy chết mà không cứu, thì có lẽ sẽ bị lỡ hết mọi chuyện.
Chưa nói tới cuối cùng vẫn không biết được hung thủ giết người là ai, mà còn cộng thêm việc đắc tội với Thiên Cơ Lâu.

Thân là Trưởng lão của Xích Viêm Thánh Địa, hắn đương nhiên sẽ không làm chuyện điên rồ như thế.
“Lâu chủ có biết người bày trận là ai không?”
Tịch Hạng Nam hỏi.
“Biết.”
Lý Vân đáp.
“Vậy mong...”
Tịch Hạng Nam vừa định nói, lại bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lật bàn tay một cái, hai bình đan dược cấp Thánh Chủ lập tức xuất hiện trong tay, hắn đưa hai cái bình tới, nói tiếp:
“Mong Lâu chủ vui lòng nói cho tại hạ biết.”
“Dễ nói.”
Nụ cười trên mặt Lý Vân ôn hòa hơn không ít, hắn nhận lấy đan dược, chậm rãi nói ra bốn chữ:
“Mộ phần Thương Sơn Ngũ Lão!”

Chương 105. Ăn cây táo, rào cây sung?

Chương trước Chương sau
“???”
Tịch Hạng Nam không hiểu ra sao.
Thương Sơn Ngũ Lão là cái quỷ gì?
Năm người này, hắn đương nhiên đã từng nghe qua, có tiếng tăm lừng lẫy trong Tu Luyện Giới, một tay bày binh bố trận, danh chấn thiên hạ, nhưng năm người bọn hắn cũng không có gan đi trêu chọc Xích Viêm Thánh Địa mà!
Coi như bọn họ giỏi bày binh bố trận, nhưng đây cũng chỉ là ngoại vật.
Rời khỏi trận pháp, Xích Viêm Thánh Địa phái ra một Thánh Nhân là đã có thể nghiền ép năm người bọn họ.
“Lâu chủ có biết tung tích của bọn họ không?”
Tịch Hạng Nam hỏi.
Lý Vân không đáp, mà vươn một tay ra, để trước mặt Tịch Hạng Nam.
“A...”
Tịch Hạng Nam hơi ngây ra, sau mới móc ra một chai đan dược cấp Thánh Chủ nữa, đặt trong tay Lý Vân, giờ phút này, hắn cảm thấy răng mình có

chút đau nhức.
Thiên Cơ Lâu cái gì cũng tốt, chỉ là tin tức bán quá đắt.
“Chết rồi, chết ở ba nghìn dặm về phía bắc ngoài thành Đại Hoang, bây giờ ngươi đi qua thì còn có thể tìm được chút tro tàn, đợi lát nữa có gió thổi qua thì cái gì cũng mất.”
Lý Vân cất đan dược đi, chậm rãi nói.
Trong một lát đã được cho không ba bình đan dược cấp Thánh Chủ, tâm tình Lý Vân lúc này khá tốt.
Điểm Thiên Cơ của mình cuối cùng cũng không phải một con số không tròn trĩnh nữa rồi.
“Chết rồi?”
Tịch Hạng Nam cau mày, bỗng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng hắn lại mở miệng hỏi:
“Là ai giết...”
Còn chưa nói hết, hắn đột nhiên cúi xuống nhìn nhìn nhẫn trữ vật của mình một chút, sau đó lập tức thu hồi câu chuyện, tin tức này đối với mình là vô dụng, dù sao mục đích của mình cũng chỉ là điều tra nguyên nhân cái chết của Thánh chủ.
Chứ không phải đi quan tâm chuyện bát quái.
Nếu thật sự là Thương Sơn Ngũ Lão chạy đến thành Đại Hoang bày binh bố trận, vậy nhìn chung trong chu vi trăm ngàn dặm quanh thành Đại Hoang, người có thể đánh giết bọn họ, ngoại trừ Lâu chủ Thiên Cơ Lâu trước mắt này thì không có người thứ hai.
“Theo những gì tại hạ biết, Thương Sơn Ngũ Lão hẳn là không dám ra tay với Thánh chủ chúng ta. Trong này có phải còn có ẩn tình gì đó hay không?”
Tịch Hạng Nam trầm giọng hỏi.
“Ngươi đoán không sai.”
Lý Vân gật đầu, mỉm cười nói:
“Năm người bọn họ cũng chỉ là bố trí trận pháp mà thôi, người làm chủ phía sau là một người khác.”
“Ừm?”
Tịch Hạng Nam cảm thấy nặng nề trong lòng.
Quả nhiên không ngoài dự đoán của mình, phía sau chuyện này thật sự còn có bí mật khác. Hắn cắn răn nói: “Mong Lâu chủ có thể giải đáp thắc mắc này cho tại hạ.”

Vừa dứt lời, trong tay hắn liền xuất hiện ba cây Linh Thảo cấp Thánh Chủ, đưa đến trước mặt Lý Vân.
"Người làm chủ phía sau... chính là Diêu Quang Thánh chủ!"
Lý Vân mỉm cười nói.
Những lời này nói ra không khác gì tiếng sấm vang vọng bên tai Tịch Hạng Nam.
"Làm sao có thể?"
Sắc mặt Tịch Hạng Nam đại biến.
Diêu Quang Thánh Địa cũng không phải thế lực bình thường, nhà bọn họ có đại nghiệp, còn có Chuẩn Đế tọa trấn, người bình thường căn bản không chọc nổi bọn họ, Xích Viêm Thánh Địa mình và Diêu Quang Thánh Địa ngày xưa không oán, ngày nay không thù.
Diêu Quang Thánh chủ sao lại để người khác bày binh bố trận giết Thánh chủ nhà mình?
"Lý mỗ cũng đã sớm nói, Thánh chủ các ngươi tới không đúng lúc, bị tai bay vạ gió!"
Lý Vân nhẹ giọng nói.
Tuy nói là tai bay vạ gió, nhưng Xích Viêm Thánh chủ chết trong tay Diêu Quang Thánh chủ là sự thật không thể chối cãi. Dù cho Xích Viêm Thánh Địa không muốn chọc vào Diêu Quang Thánh Địa, nhưng bây giờ bọn họ cũng không ngại.
Một ngụm khí này, dù thế nào cũng không nuốt trôi nổi.
"Thấy ngươi thành tâm như thế, ta sẽ nói cho ngươi biết một tin tức miễn phí."
Khóe miệng Lý Vân hơi nhếch lên, chậm rãi nói:
"Người phía sau làm chủ không chỉ có một người Diêu Quang Thánh chủ, mà còn có một người khác, chính là Thái Thượng Trưởng lão của Thiên Ma Cung, Mạc Hành!"
"Cái gì?!"
Hai mắt Tịch Hạng Nam trợn lên, trong con ngươi ẩn chứa lửa giận.
Hắn thấy giá trị của tin tức miễn phí này còn lớn hơn so với tất cả những tin tức vừa rồi!
Đường đường là Diêu Quang Thánh chủ lại cấu kết với Thái Thượng Trưởng lão của Ma Tông, hắn đây là muốn làm cái gì?
Ăn cây táo, rào cây sung sao?
Loại chuyện này, đặt ở bất kỳ tông môn nào đều là cấm kỵ!

Đừng nói là cấu kết với tông môn ma đạo, người cấu kết lại còn thuộc tông môn chính đạo, những người này đều có kết cục thê thảm.
"Nói cách khác, Xích Viêm Thánh chủ các ngươi cũng không phải chết dưới tay một người, mà là chết dưới sự liên thủ của hai tông môn, Diêu Quang Thánh Địa và Thiên Ma Cung."
Lý Vân mỉm cười nói.
Nghe được câu này, sắc mặt Tịch Hạng Nam lúc trắng lúc xanh, hắn cắn răng nghiến lợi nói:
"Được lắm, một cái Diêu Quang Thánh Địa lại có thể làm ra chuyện như thế!"
"Thật sự cho rằng Xích Viêm Thánh Địa bọn ta dễ bắt nạt sao?"
Trong mắt Tịch Hạng Nam lóe lên một luồng sát ý, Xích Viêm Thánh Địa không muốn trêu chọc Diêu Quang Thánh Địa, đây là sự thật, nhưng sẽ không sợ đối phương, dù sao bọn họ cũng là một Thánh Địa, cũng có Đế binh!
Chỉ là thiếu một Chuẩn Đế!
Bàn tay Tịch Hạng Nam vung lên, lấy ra không ít thứ, năm Linh Thảo cấp Thánh Chủ, một thanh Thánh Binh, còn có một đan dược cấp Thánh Chủ.
"Xin tiền bối hãy nói cho tại hạ biết, tại sao Diêu Quang Thánh chủ lại liên hệ với Mạc Hành của Thiên Ma Tông!"
Trực giác nói cho hắn biết, bên trong chuyện này có bí mật lớn.
Hơn nữa, bí mật này đủ để dao động căn cơ của Diêu Quang Thánh Địa, nếu một ngày nào đó chuyện Diêu Quang Thánh chủ bí mật hợp tác với Thiên Ma Cung lộ ra ngoài, vậy e rằng tất cả các Thánh Địa còn lại đều sẽ tạo áp lực lên Diêu Quang Thánh ĐIa.
Dù sao thì Diêu Quang Thánh Địa bây giờ cũng quá mạnh mẽ, nếu như liên hợp với Thiên Ma Cung, sức mạnh của hai nhà bọn họ gộp lại đủ để dễ dàng hủy diệt bất kỳ một Thánh Địa nào.
Không người nào đồng ý đứng im để loại tình huống này xảy ra.
Những Thánh Địa còn lại chắc chắn sẽ nghĩ cách làm cho Diêu Quang Thánh Địa phải giao Thánh chủ của bọn họ ra.
Kể từ đó, khuyết điểm thiếu mất Chuẩn Đế của Xích Viêm Thánh Địa cũng sẽ hoàn toàn được bù đắp!
"Việc nhỏ mà thôi."
Lý Vân cất toàn bộ những vật phẩm kia đi, sau khi đổi thành điểm Thiên Cơ, liền hỏi về quan hệ giữa Diêu Quang Thánh Địa và Thiên Ma Cung ở

trong lòng.
【Keng, trừ một vạn điểm Thiên Cơ, điều tra thành công.】
【Ba ngàn năm trước Diêu Quang Thánh chủ bái nhập Diêu Quang Thánh Địa, thân phận thực sự chính là con trai của Cung chủ Thiên Ma Cung đời trước, bái nhập Diêu Quang Thánh Địa là vì muốn mưu đoạt Đế Kinh của Diêu Quang Thánh Địa, Đế binh!】
"Ồ?"
Lông mày Lý Vân nhướn lên, có chút thú vị nha.
Không ngờ lại là như thế.
Một đám Thái Thượng Trưởng lão của Diêu Quang Thánh Địa cũng không phát hiện Thánh chủ nhà mình thế nhưng bên trong thật ra là một tên tiểu nhân?
Không chỉ khiến cho người ta vui vẻ sung sướng, mà còn ngồi lên vị trí Thánh chủ, nếu như mình không phát hiện, thì một hai ngàn năm nữa, Diêu Quang Thánh chủ trở thành Thánh Nhân Vương, thậm chí là Đại Thánh, trộm Đế binh bỏ chạy, nói không chừng cả Diêu Quang Thánh Địa cũng không làm gì được hắn.
Dù sao thì một Đại Thánh chủ cầm Đế binh, muốn chống đỡ một Chuẩn Đế cũng không có vấn đề gì lớn.

Chương 106. Đế binh đều lấy ra?

Chương trước Chương sau
"Lâu chủ, không biết đã có kết quả chưa?"
Tịch Hạng Nam mong chờ hỏi.
"Ừm."
Lý Vân thuận tay đóng bảng hệ thống lại, trầm ngâm nói:
"Chuyện ta sắp nói rất quan trọng, Xích Viêm Thánh Địa các ngươi đừng sợ hãi."
"Lâu chủ nói đùa."
Tịch Hạng Nam cười khan một tiếng, nói:
"Xích Viêm Thánh Địa chúng ta đã đứng sừng sững mấy trăm ngàn năm, có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua chứ? Lâu chủ cứ nói đi, đừng ngại."
"Vậy là tốt rồi."
Lý Vân gật đầu, tiếp tục nói:
"Thật ra, Diêu Quang Thánh chủ là con trai của Cung chủ đời trước của Thiên Ma Cung."

“A?”
“Diêu Quang Thánh Chủ là con trai của Cung chủ đời trước?”
Tịch Hạng Nam lơ đễnh nhắc lại.
Tin tức này hắn chưa từng nghe qua, nhưng cái này thuộc về tin tức ngầm của Diêu Quang Thánh Địa rồi, thân là Thánh chủ, có một đứa con không phải rất là bình thường sao?
Một đời cường giả, làm sao có thể thiếu nữ nhân.
Ừ??
Không đúng.
Tịch Hạng Nam đột nhiên biến sắc, hắn tỉ mỉ hồi tưởng lại một phen, không chắc chắn hỏi lại:
“Mới vừa rồi... tiền bối nói là Diêu Quang Thánh chủ đời này hay là Thiên Ma Cung chủ đời trước?”
“Thiên Ma Cung chủ!”
Lý Vân liếc hắn, tức giận nhắc lại.
“Thiên Ma... Cung chủ?!!!”
Cả người Tịch Hạng Nam choáng váng, cảm giác mình lúc này giống như người đầu gỗ vậy, đứng ngẩn ngơ tại chỗ, một lúc lâu sau vẫn chưa kịp phản ứng.
Điều này sao có thể?
Con trai Thiên Ma Cung chủ, làm sao lại lẫn vào trong Diêu Quang Thánh Địa được?
Chui vào thì cũng thôi đi, lại còn trở thành Diêu Quang Thánh chủ, đây là một chuyện cực kỳ đáng sợ!
Nếu như Thiên Ma Cung có ý muốn động thủ với Diêu Quang Thánh Địa, lúc này, hai bên nội ứng ngoại hợp, Diêu Quang Thánh chủ mở trận pháp, Thiên Ma Cung từ ngoài đánh vào.
Diêu Quang Thánh Địa tất nhiên không có sức đánh trả!
Phải biết rằng trận pháp cấp Đế chính là bức tường thành của Diêu Quang Thánh Địa, không có trận pháp cấp Đế, ngưThiên Ma Cung và người Diêu Quang Thánh Địa hỗn chiến với nhau, Đế binh của bọn họ cũng không dùng được.
Đánh thành một đoàn rồi, còn ai dám cầm Đế binh đập nữa?
Nếu đập xuống, tuy là có thể diệt được cả đoàn người Thiên Ma Cung, nhưng Diêu Quang Thánh Địa cũng mất.
“Hắn... làm sao làm được?”

Tịch Hạng Nam sởn tóc gáy, chuyện này khiến cho hắn lạnh cả người.
Một thánh địa chiêu mộ đệ tử thế nhưng cũng rất nghiêm khắc, không phải cứ thiên tài là được, đây chỉ là điều kiện trước tiên, sau đó phải có gia thế thuần khiết.
Chỉ cần hơi có chút tỳ vết thôi, căn bản sẽ không vào được thánh địa.
Điều kiện hà khắc như thế, Diêu Quang Thánh chủ lại vẫn có thể chui vào được, thật sự không thể tưởng tượng nổi.
Nếu như người Thiên Ma Cung có thể trà trộn vào Diêu Quang Thánh Địa, đồng thời lừa gạt được điều tra của Trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa, vậy những Thánh Địa khác thì sao?
Muốn chui vào hẳn là cũng không khó đâu!
"Lâu chủ, nếu không thì... làm phiền ngài thử thôi diễn thêm một chút xem có phải tính sai ở đâu rồi không?"
Tịch Hạng Nam nhẹ giọng hỏi.
Tin tức quá mức nghiêm trọng, khiến hắn có chút không tin nổi.
"Làm sao?"
Sắc mặt Lý Vân trầm xuống, không vui nói:
"Ngươi là đang hoài nghi uy tín của Thiên Cơ Lâu?"
"Không dám không dám."
Tịch Hạng Nam khoát tay lia lịa, cấp tốc nói:
"Thật sự là, tin tức này có chút khiến người nghe quá mức kinh sợ!"
"Thật hay giả, muốn nghiệm chứng cũng rất đơn giản."
Lý Vân liếc mắt nhìn hắn một cái, nhẹ như gió thổi mây bay nói:
"Không phải các ngươi biết Sưu Hồn sao? Lục soát một hồn phách, mọi chân tướng đều sẽ phơi bày trước cả thiên hạ!"
"Đa tạ Lâu chủ nhắc nhở!"
Tịch Hạng Nam chắp tay.
Thần sắc hắn biến hóa liên tục, đã biết nhiều như vậy, hắn muốn mau mau thông báo cho Trưởng bối sư môn, lúc này chuyện quan trọng nhất trước tiên là đến Diêu Quang Thánh Địa, bắt bọn họ giao Diêu Quang Thánh chủ ra!
Nếu không.
Chậm trễ sẽ xảy ra chuyện!
Hắn không rõ lắm người trong Diêu Quang Thánh Địa liệu có cảm kích vì chuyện này hay không, nhỡ đâu Diêu Quang Thánh chủ không phải là trà trộn vào Diêu Quang Thánh Địa, mà là hợp tác với Thiên Ma Cung thì sao?

Khả năng này rất nhỏ, nhưng không phải không tồn tại!
Nếu quả thật như vậy, lần này Xích Viêm Thánh Địa muốn báo thù, chỉ sợ sẽ có chút khó khăn.
"Tại hạ còn có chuyện quan trọng cần làm, hôm nay cáo từ trước!"
Tịch Hạng Nam sắc mặt khó coi, hắn cúi người hành lễ, nói nhanh một hơi.
"Không tiễn."
Lý Vân từ tốn nói.
...
Đi ra khỏi Thiên Cơ Lâu.
Bị gió lạnh thổi khiến Tịch Hạng Nam nhanh chóng phục hồi tinh thần, một viên ngọc giản hiện lên trong tay hắn, sau khi hít sâu một hơi, hắn truyền lại toàn bộ tin tức vừa biết được ở Thiên Cơ Lâu về.
Không bao lâu sau.
Xích Viêm Thánh Địa.
"Ầm", một tiếng thật lớn vang lên, một hình bóng đỉnh thiên lập địa đứng lên, cao tới vạn trượng, hai tròng mắt như nhật nguyệt xoay tròn, vai đỡ non sông, mặc dù chỉ toát ra vài tia uy áp, nhưng cũng đã đáng sợ tới cực hạn.
"Thiên Ma Cung, Diêu Quang Thánh Địa, các ngươi thật to gan!"
Tiếng gầm to như sét đánh, chấn động thiên hạ.
Lửa giận vô biên hóa thành thực thể bao trùm bầu trời, khiến cho trời đất xuất hiện từng vết nứt, như muốn tan rã!
Bên cạnh hắn, một ngọn núi lớn nổ tung, một ngọn Cổ Đăng xanh biếc bừng lên, tim đèn nhảy nhót, ngọn lửa màu xanh vọt lên, hóa thành một mảnh Vương Dương, đốt cháy bầu trời!
Cả bầu trời trở nên vặn vẹo, không gian như đang sụp đổ, ánh lửa như muốn bao trùm cả ba mươi ba tầng mây!
Khủng bố đến cùng cực, đế uy tràn ngập, đè ép vạn cổ.
Giờ phút này!
Từ trời cao cho tới âm phủ chỉ có một ngọn Cổ Đăng, vĩnh viễn bất diệt, trở thành duy nhất trong thiên địa!
Tất cả mọi thứ ở trước Cổ Đăng này đều mất đi màu sắc.
Tất cả sinh linh trong chu vi mấy triệu dặm đều sợ run, núi sông chấn động, cát vàng dâng lên, vô số sinh linh không nhịn được mà sợ hãi trong lòng, dồn dập quỳ rạp trên đất.
"Xích Viêm Thánh Địa đây là thế nào? Vì sao lão tổ bọn họ vừa mới hiện thế đã lấy Đế binh ra rồi? Chẳng lẽ là muốn khai chiến với hai thế lực kia?"

Vô số người kinh hãi nghĩ trong lòng.
Bọn họ vừa sợ hãi, lại vừa hiếu kỳ, vừa rồi lão tổ Xích Viêm Thánh Địa có gào tên Thiên Ma Cung và Diêu Quang Thánh Địa, không biết rốt cuộc là vì cái gì.

Chương 107. Dường Như Có Lợi Ích!

Thiên Dận Hoàng Triều.
Bắc Thần Hằng đang tu luyện thì đột nhiên thức dậy.
Hắn bỗng nhiên đứng dậy đi ra bên ngoài đại điện, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Xích Viêm Thánh Địa. Cách xa nhau như vậy, nhưng hắn vẫn cảm thấy một tia uy áp kinh khủng.
Trực tiếp tác động đến linh hồn, khiến người ta không thể sinh nổi ý nghĩ phản kháng.
"Là Đế binh sao?"
Bắc Thần Hằng thì thào nói.
Mặc dù Thiên Dận Hoàng Triều không có Đế binh, nhưng ít nhiều vẫn có chút hiểu biết về Đế binh. Mà bây giờ Đế binh xuất thế, nhất định đã xảy ra chuyện lớn khó lường!
"Trước đó có người ra tay với tiền bối, ngay sau đó ở Xích Viêm Thánh Địa có Đế binh xuất thế."
Bắc Thần Hằng suy ngẫm một chút, nhỏ giọng tự nói: "Giữa hai chuyện này, chẳng lẽ có liên hệ gì đó?"
"Người đâu!"
Bắc Thần Hằng quát to một tiếng.
"Bệ hạ, có gì phân phó?"
Một gã thị vệ cung kính nói.
"Đi thăm dò xem Xích Viêm Thánh Địa đã xảy ra chuyện gì!"
"Vừa có tin tức, lập tức hồi báo cho trẫm!"
"Vâng!"
Thị vệ trả lời một tiếng, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.
. . .
Bên kia.
Tử Vi Thánh Địa.

Tử Vi Thánh Chủ đứng ở trong hư không, sợi tóc rối tung, chắp hai tay sau lưng, thần quang vờn quanh người, hai tròng mắt hơi híp, ánh mắt sắc lạnh phun trào. Hắn đứng im không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn về phía Xích Viêm Thánh Địa ở nơi xa.
"Điều tra như thế nào rồi?"
Tử Vi Thánh Chủ nói, thanh âm đạm mạc, không có bất kỳ cảm tình nào.
Một kiện Đế binh xuất thế căn bản không gạt được ai, ngắn ngủi nửa ngày đã truyền khắp nhân tộc, hơn nữa còn lấy tốc độ nhanh hơn truyền khắp cả thế giới.
Ngay sau đó.
Vô số người, đều đưa ánh mắt lên trên người Xích Viêm Thánh Địa.
Mỗi người đều muốn biết, là nguyên nhân gì khiến cho lão tổ Xích Viêm Thánh Địa nổi giận như vậy, thậm chí không tiếc mang theo Đế binh xuất quan!
"Thuộc hạ vô năng, Xích Viêm Thánh Địa không để lộ quá nhiều tin tức. Nhưng từ trong miệng thám tử ở thành Đại Hoang biết được, Tam trưởng lão của Xích Viêm Thánh Địa từng đi đến Thiên Cơ Lâu một lần!"
Trong hư không.
Một thanh niên trẻ tuổi bảo trì tư thế hành lễ, nói nhanh.
"Ồ?"
Sắc mặt Tử Vi Thánh Chủ khẽ động, quay đầu lại nhìn người nọ, chậm rãi nói: "Thiên Cơ Lâu?"
"Đúng vậy!"
Người nọ hơi run lên, dường như đang cõng một tòa núi cao, mồ hôi khắp người rơi như mưa, nhanh chóng nói: "Sau khi Tam trưởng lão của Xích Viêm Thánh Địa rời khỏi Thiên Cơ Lâu, dường như có truyền tin tức đi."
"Không lâu sau, lão tổ Xích Viêm Thánh Địa liền giận dữ xuất quan, đồng thời gào thét tên của Thiên Ma Cung và Diêu Quang Thánh Địa."
"Nhìn phương hướng rời khỏi, tựa hồ đi đến Diêu Quang Thánh Địa!"
"Thật sao?"
Tử Vi Thánh Chủ quay đầu, thì thào nói: "Xem ra đã xảy ra một số chuyện lớn, chỉ là đến nay chưa truyền ra tiếng gió mà thôi."
"Tiếp tục tra, xem thử Diêu Quang Thánh Địa và Thiên Ma Cung đang giở trò quỷ gì!"
Nói xong.
Hắn xoay người rời khỏi, đi về phía sau núi.

Lão tổ Xích Viêm Thánh Địa mang theo Đế binh rời đi, mà còn là đi đến Diêu Quang Thánh Địa. Trận kịch hay này, cũng không thể thiếu Tử Vi Thánh Địa bọn họ được.
Hắn chỉ là một nhân vật cấp Thánh Chủ, tất nhiên không thể nào nhúng tay vào đại chiến đẳng cấp này.
Thế nhưng.
Tử Vi Thánh Địa bọn họ không chỉ có một Thánh Chủ, mời ra vài lão tổ xuất quan cũng không khó khăn. Đến lúc đó, căn cứ tình thế để đứng thành hàng, nói không chừng có thể làm một lần tá lực đả lực, khiến cho một Thánh Địa nào đó không gượng dậy nổi.
Sau đó. . . Tử Vi Thánh Địa bọn họ, có thể mưu lợi từ trong đó!
. . .
Cửu U Ma Tông.
Đại điện Chưởng giáo.
Dương Khâu đã trở thành Chưởng giáo Cửu U Ma Tông, cả người mặc trường bào màu đen, không giận tự uy. Hắn ngồi ở vị trí đầu, bên dưới là một gã Trưởng lão đang nói gì đó.
"Khởi bẩm Chưởng giáo, vừa rồi thám tử của chúng ta ở thành Đại Hoang truyền đến tin tức. Vào nửa canh giờ trước, bỗng nhiên có một tòa sát trận xuất hiện ở bầu trời thành Đại Hoang. . ."
"Cái gì?"
Trưởng lão đang nói, còn chưa nói hết.
Ánh mắt Dương Khâu híp lại, hai tròng mắt đầy lạnh lẽo, lạnh giọng nói:
"Ngươi nói có người bày sát trận trên bầu trời thành Đại Hoang?"
"Đúng vậy. . . ."
Trưởng lão gật đầu, nói tiếp: "Căn cứ tin tức thám tử truyền về, dường như là. . . Sát trận cấp bậc Thánh Nhân Vương."
Thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, đến cuối cùng đã không thể nghe thấy. Nguyên nhân Chưởng giáo nhà mình thành Thánh, hầu như ai cũng hiểu rõ trong lòng.
Chính là do Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chỉ điểm.
Bây giờ có người muốn gây bất lợi cho Thiên Cơ Lâu, Dương Khâu đã muốn bạo phát.
"Hiện tại thế nào?"
Dương Khâu hỏi.
"Dường như bị Thiên Cơ Lâu chủ dẫn thiên khiển tới đánh nát."

Vị Trưởng lão kia chậm rãi nói.
Nói thật.
Lúc mới nhận được tin tức, hắn cũng không tin.
Loại đồ chơi thiên khiển này, ai đụng người đó chết, làm sao có thể gọi là tới, đuổi là đi?
Nhưng lúc này, thành Đại Hoang lại hoàn hảo không chút tổn hại dưới sát trận cấp bậc Thánh Nhân Vương. Vì thế, ngoài cách nói này, dường như cũng không có cái nào đáng tin hơn cả.
"Không hổ là tiền bối, quả nhiên càng khó lường hơn so với suy nghĩ của ta!"
Nghe xong lời này, Dương Khâu không chỉ không có ngoài ý muốn, ngược lại còn vô cùng kích động. Hắn trầm giọng nói: "Có thể tra ra, là ai bày trận ở sau lưng không?"
"Sư đệ vô năng, không tra ra người bày trận."
Trưởng lão xấu hổ nói, dường như sợ bị Dương Khâu giận chó đánh mèo.
Hắn tiếp tục há mồm, nhanh chóng nói: "Tuy nhiên, sư đệ nghe được một tin tức khác."
"Tin tức gì?"
Dương Khâu không nhịn được hỏi.
"Lão tổ Xích Viêm Thánh Địa đã xuất quan. Sau khi hắn xuất quan, còn mang theo đế binh, dường như đi đến Diêu Quang Thánh Địa."
Vị Trưởng lão kia nói rất nhanh, cuối cùng lại bồi thêm một câu: "Có người nói, Tam trưởng lão của Xích Viêm Thánh Địa đã đi một chuyến đến Thiên Cơ Lâu trước khi lão tổ Xích Viêm Thánh Địa xuất quan."
"Hả??"
Sau khi nghe xong, hai mắt Dương Khâu trừng lên.
Trực giác nói cho hắn biết.
Dường như bên trong có lợi ích!

Dịch: MB

Chương 108. Có Chút Khả Năng Thành Công

Chương trước Chương sau

"Đầu tiên là có người bày sát trận ở thành Đại Hoang, sau đó Tam trưởng lão của Xích Viêm Thánh Địa đến Thiên Cơ Lâu, sau đó nữa chính là lão tổ Xích Viêm Thánh Địa xuất quan. . . ."
Dương Khâu đứng dậy, đi tới đi lui ở trong đại điện, hắn thì thào nói:
"Trong này, chẳng lẽ có liên hệ gì đó?"
Suy nghĩ lúc lâu.
Không hề có chút manh mối nào.
Hắn xoay người nhìn về phía Thiên Cơ Lâu, lẩm bẩm:
"Chắc đây là thủ bút của tiền bối?"
Nghĩ đến sự thần bí của Thiên Cơ Lâu, trong lòng Dương Khâu cháy hừng hực. Hắn thấy bản thân mình đã đoán được chân tướng, nhất định là tiền bối bán cho Xích Viêm Thánh Địa tin tức gì đó.
Sau đó lão tổ Xích Viêm Thánh Địa biết được, giận tím mặt.
Muốn thanh toán với Diêu Quang Thánh Địa.
Tin tức này là cái gì thì hắn không biết được, nhưng chắc chắn có quan hệ đến căn bản của hai Thánh Địa, hoặc là vấn đề mặt mũi. Nếu không, Xích Viêm lão tổ hà tất phải liều mạng như vậy.
Ngay cả Đế binh cũng lấy ra.
Dáng vẻ không chết không thôi.
"Thực lực của lão tổ Xích Viêm Thánh Địa thế nào?"
Dương Khâu hỏi.
"Ừm. . ."
Trưởng lão trầm ngâm một chút, ngập ngừng nói: "Chắc là nhân vật cấp bậc Đại Thánh!."
Điểm này.
Hắn không ở chỗ đó, cho nên thực lực cụ thể thế nào, không có mấy người biết rõ. Nhưng phỏng chừng sẽ không vượt qua Chuẩn Đế, bởi nếu là Chuẩn Đế, lần này chỉ sợ Diêu Quang Thánh Địa sẽ thảm.
Nhưng cũng không thể là Thánh Nhân Vương.
Dù sao, đúng là thực lực của Thánh Nhân Vương rất mạnh, nhưng sử dụng Đế binh sẽ rất gian nan. Một Thánh Nhân Vương mang theo Đế binh đi Diêu Quang Thánh Địa, rất khó đảm bảo có phải đang đi đưa phúc lợi hay không.
"Đại Thánh sao?"
Dương Khâu như có điều suy nghĩ, hai mắt bỗng sáng rực.

Người khác có thể không biết, nhưng hắn lại biết được, bây giờ Diêu Quang Thánh Địa đang không có Chuẩn Đế tọa trấn, bên trong Thánh Địa bọn họ cao nhất chỉ là Đại Thánh.
Hai bên đều là Đại Thánh, hai bên đều có Đế binh, thật sự khai chiến thì thắng bại khó nói.
Trong thời gian ngắn, tuyệt đối không thể phân được cao thấp!
Nếu như vào lúc này có người lén lẻn vào Diêu Quang Thánh Địa, đâm ngang lưng bọn hắn, thế chẳng phải Diêu Quang Thánh Địa sẽ bị người diệt rồi sao?
Đại Thánh thì đang thôi động đế binh, ai có thể nghĩ tới lại có người lẻn vào bên trong nhà mình?
Trong lúc bọn họ không chú ý liền giết chết toàn bộ Đại Thánh, sau đó dọn Đế Kinh, dọn Đế binh, thuận tiện dọn luôn tích lũy mấy triệu năm của Diêu Quang Thánh Địa.
Như vậy chắc chắn Cửu U Ma Tông sẽ mập thêm một vòng lớn.
Đáng tiếc không thể dọn luôn trận pháp Đại Đế, nếu không khi lấy tới, bọn họ chính là phiên bản khác của Diêu Quang Thánh Địa!
Có những thu hoạch này, dường như đắc tội một Chuẩn Đế cũng đáng giá!
Chờ Chuẩn Đế của Diêu Quang Thánh Địa trở về, món ăn đã lạnh rồi.
Trận pháp hộ sơn của Cửu U Ma Tông mặc dù không phải Đế cấp, nhưng dù gì cũng là Chuẩn Đế cấp, còn có một cái Chuẩn Đế binh trấn áp. Đến lúc đó sử dụng trận pháp, kết hợp Chuẩn Đế binh để ngăn cản một vị Chuẩn Đế, cũng không tính là khó.
Dù Chuẩn Đế này có ngăn cửa, bọn họ cũng không sợ.
Cầm tài nguyên của Diêu Quang Thánh Địa yên ổn phát triển một hai ngàn năm, khi đó Cửu U Ma Tông lại xuất sơn, chắc chắn có thể làm thiên hạ chấn động!
"Dường như có khả năng thành công. . . !"
Dương Khâu càng nghĩ thì càng kích động.
Lúc bình thường hắn sẽ không nghĩ đến việc trêu chọc Diêu Quang Thánh Địa, dù sao Diêu Quang Thánh Địa có Chuẩn Đế và Đế binh. Chính mình dẫn người vọt vào thì rất đơn giản, nhưng đi ra sẽ rất khó khăn.
Dù Diêu Quang Thánh Địa người ta bị đánh cho không kịp trở tay, nhưng cũng không phải dễ đối phó như vậy.
Bây giờ có Xích Viêm Thánh Địa kiềm chế, có thể nói là một cơ hội trời ban!

Hắn rất thèm thuồng Đế binh của Xích Viêm Thánh Địa, nhưng nghĩ đến việc không nắm rõ thực lực của Thánh Địa này, hắn đành kiềm chế lại ý nghĩ trong lòng.
Đoạt Đế binh đơn giản, nhưng có thể cầm về hay không thì không nói được. Xích Viêm Thánh Địa chỉ điều động một Đại Thánh, ai biết có vị thứ hai, vị thứ ba hay không?
"Không được, ta phải đi gặp các vị lão tổ!"
Dương Khâu cắn răng, trong lòng hạ quyết tâm, trực tiếp đi về phía sau núi. Đây chính là cơ hội tốt vạn năm khó gặp, hai Thánh Địa khai chiến, bọn họ làm ngư ông thu lợi. Bỏ lỡ cơ hội lần này, có trời mới biết còn cơ hội lần sau hay không.
. . . .
Trước một ngọn núi đen sì, thân ảnh của Dương Khâu xuất hiện, hắn đi lên dọc theo một đạo bậc thang quanh co, rất nhanh đã tới đỉnh núi.
Nơi đây là một mảnh trụi lủi
Chỉ có một tòa cung điện, hòa làm một thể với ngọn núi.
Không biết cung điện này đã ở đó bao nhiêu năm tháng, cổ xưa mà tang thương, vách tường loang lổ tràn đầy phong cách cổ, giống như xuyên suốt các thời đại lịch sử, đã tồn tại từ lúc thiên địa sơ khai.
Nó cứ lẳng lặng sừng sững như vậy, bên trong có từng luồng ma uy lan tràn, làm cho lòng người run sợ, giống như nơi khởi nguồn của vạn ma. Người từ Thánh Nhân trở xuống, căn bản khó có thể đặt chân ở chỗ này.
Người có thể tu luyện ở nơi đây, thấp nhất cũng là Thánh Nhân Vương của Cửu U Ma Tông.
Bây giờ.
Dương Khâu cũng có tu vi Thánh Nhân, hắn muốn gặp lão tổ, tất nhiên không phải Thái Thượng Trưởng Lão có tu vi Thánh Nhân Vương, mà là nội tình chân chính của tông môn, nhân vật cấp bậc Đại Thánh!
"Chưởng giáo Dương Khâu, có chuyện quan trọng cầu kiến chư vị Thái Thượng Trưởng Lão!"
Dương Khâu lấy lại bình tĩnh, mở miệng hô.
Thanh âm rơi xuống.
Một lúc lâu không hề động tĩnh truyền đến.
Ngay khi hắn cho rằng tất cả Thái Thượng Trưởng Lão đều đang bế quan tu luyện, trong đại điện bỗng nhiên truyền đến một giọng nói già nua:
"Vào đi."

"Đệ tử tuân lệnh!"
Dương Khâu vui mừng, hắn thầm nghĩ trong lòng là có hi vọng.
Qua nhiều năm như vậy, cuối cùng mình có thể nhìn thấy nội tình của Cửu U Ma Tông. Hắn làm Chưởng giáo nhiều ngày như vậy, nói thật là còn không biết trong tông môn có mấy vị Đại Thánh.
Nếu như nhiều một chút, vậy thì cũng có thể nghĩ cách đoạt Đế binh của Xích Viêm Thánh Địa!
Trước không nói đến việc có thể luyện hóa hay không, cứ đoạt về thì kiểu gì cũng sẽ có cách.

Dịch: MB

Chương 109. Vén Nắp Quan Tài!

Đi vào đại điện.
Nơi đây trống rỗng, là một mảnh hư vô, khác hoàn toàn với thế giới bên ngoài, dường như bước vào một thế giới khác.
Nơi đây không phân chia trên dưới trái phải, khắp nơi là một màu đen kịt, tràn đầy ma khí nồng nặc!
Có thể nói, nơi này chính là thiên đường của ma tu!
"Tiểu động thiên sao?"
Dương Khâu rùng mình, hắn không nghĩ tới tông môn nhà mình lại còn có nội tình bực này.
"Dương Khâu, hôm nay ngươi tới đây là có chuyện gì?"
Một thanh âm uy nghiêm truyền đến từ trong hư không, tựa như một cơn sóng, mênh mông cuồn cuộn mấy vạn dặm, khiến người ta kinh hãi.
Từ uy thế này có thể suy đoán ra, chủ nhân của thanh âm đó tất nhiên là một vị Thánh Nhân Vương.
"Hôm nay đệ tử tới đây là vì bẩm báo cho các vị Thái Thượng Trưởng Lão biết, lão tổ Xích Viêm Thánh Địa mang theo Đế binh, muốn khai chiến với Diêu Quang Thánh Địa!"
Dương Khâu trầm giọng nói.
"Ồ?"
Trong hư không.
Một tiếng ồ nhẹ truyền đến, không hề có chút rung động, cũng không hề ngoài ý muốn.

"Bọn họ khai chiến, có quan hệ gì với Cửu U Ma Tông chứ?"
Thanh âm này lần thứ hai vang lên
Đúng như vậy! Đừng nói hai Thánh Địa khai chiến, dù có là năm Thánh Địa khai chiến, mỗi người đều cầm Đế binh, thì bọn họ phải làm thế nào đây?
Cửu U Ma Tông không có Đế binh, nếu tham dự vào, chỉ sợ sẽ dẫn lửa thiêu thân.
Sơ sẩy một chút, sẽ có nguy cơ tông môn bị tiêu diệt.
"Trưởng lão nghĩ thử xem, lão tổ Xích Viêm Thánh Địa mang theo Đế binh đến Diêu Quang Thánh Địa, tất nhiên lúc này Diêu Quang Thánh Địa sẽ lấy Đế binh ra ngăn cản, đó chính là cơ hội của chúng ta!"
Dương Khâu kích động nói.
"Ngươi nghĩ nhiều rồi."
Lúc này, một giọng nói khác truyền đến, nó tràn đầy sự lạnh lẽo, không giống như thanh âm mà con người có thể phát ra, nó mang theo một loại sức mạnh lạnh lẽo ăn sâu tận xương tủy.
Chỉ nghe thanh âm cũng làm người ta sởn tóc gáy
"Diêu Quang Thánh Địa sừng sững mấy triệu năm, ngươi cho rằng bọn họ chỉ dựa vào một cái Đế binh sao? Đừng có quên, đại trận hộ sơn của tông môn cũng là Đế cấp "
Đế binh chính là trường thương mạnh nhất, mà trận pháp Đế cấp chính là khiên mạnh nhất. Diêu Quang Thánh Địa nhà người ta một tay cầm thương, một tay cầm khiên, đừng nói chỉ là một Xích Viêm Thánh Địa, dù có thêm một Thánh Địa nữa mang theo Đế binh, cũng không làm gì được bọn họ.
Người ta chỉ cần mở trận pháp, núp ở trong tông môn không ra, sẽ không ai làm gì được bọn họ.
Nếu như có Chuẩn Đế đứng ra, ai đánh ai cũng khó nói.
"Khụ khụ, chư vị Trưởng lão. . ."
Dương Khâu vội ho một tiếng, chậm rãi nói:
“Nếu như có cách phá giải đại trận hộ sơn thì sao?”
"Ừm?"
Một tiếng ừm nhẹ truyền đến.
"Oanh " một tiếng, tựa như trời long đất lở, vô số phù hiệu màu đen lao ra, ánh sáng đen ngút trời, toàn bộ tiểu động thiên đều run rẩy.
Uy áp kinh khủng che phủ thiên địa, lấp kín mỗi một góc.
Trên vòm trời.

Tám bóng người to lớn xuất hiện cùng lúc, từng người đều có được uy nghiêm vô thượng, làn sóng thần niệm như một mảnh mặt trời đang cuộn trào mãnh liệt, trùng trùng điệp điệp.
Tám người này, sáu vị trong đó chính là Thánh Nhân Vương, còn hai vị Dương Khâu không nhìn ra sâu cạn, suy đoán chắc là nhân vật cấp Đại Thánh.
Tám người bọn họ đứng hai bên, ở giữa là một cái quan tài, không biết được chế tạo từ chất liệu gì, dường như đã trải qua năm tháng dài dằng dặc, mặt ngoài loang lổ tàn tạ, để lộ ra một tia khí tức mục nát.
Dường như vừa chạm vào liền nát.
Tám đạo ánh mắt đồng thời nhìn xuống, tập trung ở trên người Dương Khâu, làm cho sắc mặt hắn thơi đổi.
"Dương Khâu!"
Một vị lão giả khô gầy, cất tiếng khàn khàn: "Ngươi vừa nói, có cách phá giải đại trận hộ sơn của Diêu Quang Thánh Địa?"
"Đúng vậy!"
Dương Khâu khẳng định.
Tuy rằng lúc này mình còn không có cách, nhưng chờ một lát đi đến Thiên Cơ Lâu một chuyến, rất nhanh sẽ có. Nhưng đi Thiên Cơ Lâu thì sẽ tốn không nhỏ, phải để mấy vị này lão tổ cam lòng mở hầu bao mới được.
"Nói rõ ra!"
Một vị Thái Thượng Trưởng Lão lạnh nhạt nói, tựa như một tôn Ma Chủ đứng thẳng trên chín tầng trời, trấn áp nhân gian.
"Ách. . . ."
Sắc mặt Dương Khâu cứng ngắc, xoa xoa tay, lúng túng nói: "Kỳ thực có quan hệ với Thiên Cơ Lâu! Các vị Thái Thượng Trưởng Lão chắc cũng hiểu, vãn bối có thể thành Thánh, ít nhiều cũng là do Lâu chủ Thiên Cơ Lâu chỉ điểm."
"Trước đó, trong một lần vãn bối nói chuyện với Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thì vô ý nghe được, Lâu chủ tiền bối nói, hắn biết phương pháp phá đại trận hộ sơn của Diêu Quang Thánh Địa."
"Chỉ là giá tiền. . . ."
"Thiên Cơ Lâu?"
Tám người liếc nhau, đều thấy được vẻ động lòng trong mắt đối phương.
Thân là trưởng bối của Dương Khâu, lại trải qua chuyện Dương Khâu thành Thánh, bọn họ ít nhiều đã nghe qua uy danh của Thiên Cơ Lâu

Nếu quả thật có thể phá giải đại trận hộ sơn của Diêu Quang Thánh Địa, dường như cũng không phải là không thể đánh cược một lần.
"Lời ngươi vừa nói có thật không?"
Một lão giả áo xám bên phải quan tài mở mắt, ba động trên người rất mạnh mẽ, giống như một con hung thú viễn cổ thức giấc, làm cả thế giới dường như sắp vỡ ra.
Đây là một vị Đại Thánh!
Hắn cũng động lòng!
Còn về giá cả thì bọn họ không để ở trong lòng. Gia nghiệp của Cửu U Ma Tông rất lớn, vẫn có thể lấy ra được một số thứ tốt. Thứ bọn họ quan tâm hơn chính là, tính chân thực của chuyện này.
"Tất nhiên là thật! Hơn nữa. . . ."
Ngừng một chút, Dương Khâu ngẩng đầu lên, tiếp tục nói: "Đệ tử từng mua qua một tin tức trong Thiên Cơ Lâu, lúc này Chuẩn Đế của Diêu Quang Thánh Địa cũng không ở đó."
"Mà đang ở Bạo Loạn Tinh Hải!"
"Xoạt xoạt!"
Dương Khâu vừa dứt lời, quan tài vốn vẫn không có động tĩnh gì bỗng nhiên phát ra từng đợt tiếng vang, nắp quan tài bị vén ra một khe hở, sau đó là một bàn tay khô gầy vươn ra, nắm vào mép quan tài.
Vào lúc này, một cơn gió lớn thổi ra từ trong quan tài.
Mỗi một cơn gió đều là màu đen, cắt phá hư không, cạo mở hỗn độn, trên trời dưới đất đều tràn đầy khí tức xơ xác tiêu điều!
Giống như một Tử Thần tới từ địa ngục, xông phá lao tù, đi vào trong thế giới này, muốn thực hiện hành động diệt thế, sát ý cuồn cuộn tràn ra như cơn lốc!
Dường như từ xưa đến nay, trên dưới càn khôn, đều sợ run trước ngọn gió tử vong này!

Dịch: MB

Chương 110. Vậy Chuẩn Bị Chịu Chết Đi!

Chương trước Chương sau
Ở Cửu U Ma Tông, ngay khi một vị tồn tại cổ xưa xuất quan.

Diêu Quang Thánh Địa.
Một đạo ánh sáng xẹt qua chân trời, đi tới trước trận pháp, sau đó không hề giảm tốc độ, vội vã xông vào trong Diêu Quang Thánh Địa.
"Đệ tử gặp qua Thánh Chủ!"
Hai vị đệ tử hạch tâm thấy đạo ánh sáng này, không dám chậm trễ, vội vàng hành lễ.
"Ừm."
Cả người Diêu Quang Thánh Chủ được bao phủ trong thần quang, khiến người ta không nhìn thấy sắc mặt. Hắn gật nhẹ đầu, sau đó không ngừng bước, trực tiếp bay về phía đại điện Chưởng giáo.
"Kỳ quái, Thánh Chủ ra ngoài lúc nào."
Một vị đệ tử hạch tâm nhìn về phía Chưởng giáo rời đi, gãi gãi đầu, thì thào nói.
"Làm sao?"
Một gã đệ tử khác nói: "Thánh Chủ ra ngoài, còn phải chào hỏi ngươi?"
"Nói không chừng, Thánh Chủ đi ra ngoài để truy tra vị trí của Phượng Nghê Thường."
"Ừm. . ."
Một tên đệ tử khác gật đầu tán thành: "Cũng không phải không có khả năng này."
Thánh Tử vẫn lạc, Thánh Chủ thân là cha, ra ngoài tìm kiếm tung tích của Phượng Nghê Thường là chuyện hợp tình hợp lý.
. . . . .
Đại điện Chưởng giáo.
Diêu Quang Thánh Chủ nhanh chân bước vào trong đó, sau khi xác nhận xung quanh không có bất kỳ ai, cả người hắn bỗng nhiên run lên, mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người uể oải xuống với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.
"Thiên Cơ Lâu chủ, thực lực đúng là quá kinh khủng!"
Hắn run rẩy nói.
Cho tới bây giờ, khi nhớ lại thiên khiển trong phạm vi trăm ngàn dặm, cảnh tượng đó hiện rõ mồn một trước mặt hắn. Nếu không phải chạy nhanh, chỉ sợ kết quả của mình sẽ giống như Mạc Hành!
"Ít nhất... Cũng phải là một vị Chuẩn Đế chứ?"
Diêu Quang Thánh Chủ thầm nghĩ.
Kỳ thực.

Trong lòng hắn càng có khuynh hướng cho rằng, Thiên Cơ Lâu chủ chính là một vị Đại Đế. Tuy rằng hiện nay không có Đại Đế hiện thế, nhưng mỗi người đều chắc chắn vẫn có Đại Đế còn sống.
Dù sao Thánh Nhân đều có thọ nguyên vạn năm, Đại Đế càng đạt tới thọ nguyên kinh khủng trăm vạn năm.
Nếu như tìm được một chút Duyên Thọ Đan hoặc thiên tài địa bảo giúp duyên thọ, sẽ dễ dàng sống đến hai ba trăm vạn năm.
Cũng bởi vì hắn cảm thấy Thiên Cơ Lâu chủ kinh khủng, cho nên mới không chạy về Thiên Ma Cung.
Nếu như trở về Thiên Ma Cung, vậy thì đồng nghĩa với chủ động bại lộ thân phận. Dựa vào đại trận hộ sơn cấp bậc Chuẩn đế của Thiên Ma Cung, không nói đến việc có chịu được thiên khiển của Thiên Cơ Lâu chủ hay không, dù sao cũng không gánh được Đế binh của Diêu Quang Thánh Địa.
Khi đó, hai mặt giáp công, hắn sống được mới có quỷ.
Còn như trực tiếp chạy trốn, điểm này hắn không hề nghĩ tới.
Làm tán tu, tỷ lệ sống sót quá thấp.
Hơn nữa, Thiên Cơ Lâu chủ có thể thôi diễn Thiên Cơ, sau khi tính được tuyến đường hắn chạy trối chết, trực tiếp cắm sào chờ trước, vậy thì chỉ có một con đường chết.
Càng nghĩ hắn càng cảm thấy Diêu Quang Thánh Địa vẫn khá hơn một chút.
Có Đế binh, có Chuẩn Đế, còn có trận pháp Đế cấp.
Chỉ cần thân phận không bị lộ ra ngoài ánh sáng, vậy thì chắc chắn sẽ vững như Thái Sơn.
Nhưng vấn đề là.
Lúc nào thân phận sẽ bị lộ ra ngoài ánh sáng?
Hắn cũng không tin, Thiên Cơ Lâu chủ không tính được thân phận của hắn.
"Mà thôi, tạm thời còn chưa bại lộ, cứ khôi phục thương thế trước rồi nói sau. Đợi thương thế khôi phục lại thì nên suy nghĩ một chút, làm sao để thu hoạch được phần sau của công pháp."
Diêu Quang Thánh Chủ thì thào tự nói.
Diêu Quang Thánh Địa quản chế rất nghiêm ngặt đối với Đế Kinh, không chỉ gieo cấm chế trong đầu, miễn cho bị người ngoài sưu hồn cướp đi, mà còn giao cho người tu luyện từng đoạn một.
Nếu không đột phá cảnh giới trước mắt, sẽ vĩnh viễn không thể nào thu được nội dung sau đó.

Vốn hắn tính toán sẽ trở thành Chuẩn Đế trước, sau đó tìm cơ hội mang Đế binh của Diêu Quang Thánh Địa đi. Nhưng bây giờ xem ra, đã không có nhiều hy vọng.
Thời gian cho hắn đã không đủ.
Chờ lấy được phần sau của công pháp, lại chữa khỏi vết thương, hắn sẽ để dành đường lui cho mình. Nhỡ may một ngày nào đó Thiên Cơ Lâu chủ truy sát đến đây, mình sẽ có thể thuận lợi chạy trốn.
Ngay khi hắn đi về phía mật thất để chuẩn bị chữa thương.
Một tiếng "Oanh" thật lớn vang lên, toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa đột nhiên chấn động, một thanh âm tang thương vang vọng từ bên ngoài vào trong Diêu Quang Thánh Địa.
"Mời Diêu Quang Thánh Chủ hiện thân gặp mặt!"
"Ừm?"
Nghe được thanh âm này.
Trong lòng Diêu Quang Thánh Chủ căng thẳng, chẳng lẽ là Thiên Cơ Lâu chủ đuổi tới.
Như vậy cũng quá nhanh rồi!
Tâm tình của hắn trở nên trầm trọng, gian nan bước từng bước đi ra ngoài điện, nhìn thoáng qua bên ngoài.
Đó là một vị lão giả tóc đỏ áo đỏ, khí tức trên người như vực sâu biển lớn, giống như có thể xỏ xuyên qua cổ kim tương lai, trấn áp chư thiên vạn giới.
Dù chưa thấy hắn ra tay, nhưng chỉ nhìn qua khí độ này, tất nhiên chính là một nhân vật cực kỳ khủng bố.
"Không phải Thiên Cơ Lâu chủ. . . . ."
Diêu Quang Thánh Chủ thả lỏng một hơi.
Chỉ cần không phải Thiên Cơ Lâu chủ thì có là ai cũng được.
"Nói cho người bên ngoài, bổn tọa muốn bế quan tu luyện, không tiện gặp khách, để hắn trở về đi."
Diêu Quang Thánh Chủ truyền âm cho hai vị đệ tử hạch tâm trông coi trận pháp một câu.
Sau đó.
Hắn xoay người đi vào trong mật thất, muốn khôi phục thương thế trước rồi nói sau.
. . .
"Vị tiền bối này, Thánh Chủ của chúng ta đang bế quan tu luyện, xin tiền bối ngày khác quay lại sau."

Bên ngoài Diêu Quang Thánh Địa.
Một vị đệ tử hạch tâm tiến lên hai bước trong hư không, đi tới trước mặt lão giả áo đỏ kia, chắp tay nói.
"Ồ?"
Bỗng nhiên.
Lão giả này nghe được tin tức Diêu Quang Thánh Chủ đang bế quan, không chỉ không uể oải, ngược lại còn nở nụ cười vui vẻ, hắn lại hỏi tiếp:
"Bây giờ Thánh Chủ của các ngươi đang ở trong tông môn?"
"Đúng vậy!"
Vị đệ tử hạch tâm này không nghi ngờ gì, khẽ gật đầu.
"Tốt, tốt, tốt! !"
Lão giả liên tiếp nói ra ba chữ "tốt", sau đó cười lớn nói: "Lão phu còn tưởng ngươi sẽ rời khỏi Diêu Quang Thánh Địa, không ngờ vẫn còn ở đây. Vậy thì chuẩn bị chịu chết đi!"
Tiếng nói vừa dứt.
"Oanh!"
Một chiếc cổ đăng màu xanh ngọc phá vỡ hư không, hàng lâm xuống thế gian, ngọn lửa màu xanh vô biên bùng cháy, cả thế giới đều bị chiếu sáng.
Ngọn lửa bao trùm bầu trời, làm cho thiên địa đều run rẩy!
Trong thoáng chốc.
Thiên địa biến sắc, Cổ Đăng vắt ngang trời, chư thiên đều yên tĩnh, tinh hà đều đang sợ run.
Phảng phất một tôn Cổ Đế phục sinh, quân lâm thiên hạ!
Vào lúc này.
Người của Diêu Quang Thánh Địa đều kinh hãi, nhìn từ phía xa, ánh sáng màu xanh ngọc phóng lên cao, giống như một vầng mặt trời bao phủ Diêu Quang Thánh Địa.
Ở bốn phía xung quanh, chỉ còn lại biển lửa vô tận.
Một luồng uy áp khủng bố đến mức không thể tưởng tượng xuyên qua đại trận hộ sơn, bao phủ toàn bộ Thánh Địa, không ai có thể chống cự. Rất nhiều người đã xụi lơ trên mặt đất.
Nếu không phải có trận pháp ngăn cản, đoán chừng chỉ trong một giây này Diêu Quang Thánh Địa đã máu chảy thành sông!
"Đế binh!"
Không biết là ai hét lớn một tiếng.
Trong nháy mắt.

Mọi người đều bối rối.

Dịch: MB
Chương 111. Chỉ Ngươi Mới Có Đế Binh Sao?

"Đây là… Xích Viêm Đăng?"
Trong Diêu Quang Thánh Địa, một vị trưởng lão nhìn lên trên bầu trời nuốt nước miếng một cái, nó giống như trở thành Cổ Đăng duy nhất trên thế gian.
Sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.
Hắn nghĩ mãi không ra vì sao lại như vậy.
Tuy rằng Diêu Quang Thánh Địa và Xích Viêm Thánh Địa không có giao tình, nhưng cũng không có thù hận a, dùng đế binh chặn cửa là có ý gì?
Muốn chiến đấu một sống một chết với bọn họ?
"Người Xích Viêm Thánh Địa điên rồi sao?"
"Đây là nghĩ Diêu Quang Thánh Thánh Địa không có người sao?"
"Trong hàng ngàn năm qua, Xích Viêm Thánh Địa là thế lực đầu tiên khiêu khích Diêu Quang Thánh Địa, xin Chưởng giáo dẫn dắt các đệ tử, mời lão tổ xuất quan, dùng đế binh để trấn áp Xích Viêm Thánh Địa!"
"Đúng vậy, uy danh của Diêu Quang không được phép khiêu khích!"
"Hắn nghĩ chỉ Xích Viêm Thánh Địa mới có đế binh sao? Diêu Quang Thánh Địa chúng ta cũng có, nếu động thủ thì ai thắng ai thua cũng chưa biết!"
"Chuẩn Đế lão tổ đâu? Chờ Chuẩn Đế lão tổ xuất quan thì Xích Viêm Thánh Địa bọn họ chắc chắn sẽ đánh không nổi!"
…
Không ít đệ tử Diêu Quang Thánh Địa ban đầu còn cảm thấy sợ hãi, sau đó liền định thần lại, từ dáng vẻ kinh ngạc ban đầu dần dần nổi giận. Những năm gần đây, danh tiếng của Diêu Quang Thánh Địa tăng mạnh. Bọn họ đi tới đâu cũng được người người tôn trọng ngưỡng mộ.
Hình như chưa bao giờ bị người ta đánh tới cửa?
Lần này, nếu như Diêu Quang Thánh Địa không lập uy thì về sau hai chữ Diêu Quang còn có ai để ý đến?

…
"Giao Diêu Quang Thánh Chủ ra, nếu không hôm nay lão phu sẽ san bằng Diêu Quang Thánh Địa!"
Khi mọi người mới tỉnh táo lại thì một giọng nói già nua tiếp tục vang lên giống như sấm đánh ầm vang bên tai mỗi người.
"Khinh người quá đáng!"
Một Thánh Nhân bay lên cao, đi ra đại trận ở bên ngoài, quát: "Xích Viêm Thánh Địa quá coi thường người khác rồi! Vừa mở miệng đã đòi chúng ra giao Diêu Quang Thánh Chủ ra, nghĩ Diêu Quang Thánh Địa ta không có người sao?"
"Haha/"
Xích Viêm lão tổ cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Buồn thay một đám người, các ngươi coi hắn là Thánh Chủ, mà hắn lại coi bọn ngươi là công cụ, đợi đến ngày Diêu Quang Thánh Địa hủy diệt, các ngươi có hối hận thì cũng đã muộn!"
"Hôm nay, để cho lão phu thay Diêu Quang Thánh Địa các ngươi thanh lý môn hộ!"
"Câm miệng!"
Vị Thánh Nhân kia quát một tiếng, nổi giận nói: "Ta tôn kính ngươi vì ngươi là lão tổ của Xích Viêm Thánh Địa, nên mới gọi ngươi một tiếng tiền bối. Nhưng ngươi mở miệng liền nói xấu Thánh Chủ chúng ta, có chút quá đáng a!"
"Hả?"
Xích Viêm lão tổ liếc mắt, sợi tóc bay lên, đầu đỉnh Bích Thanh sắc Cổ Đăng chìm nổi, rủ xuống ức vạn đạo Thần Tắc, giống như là thác nước một dạng, đưa hắn vờn quanh.
"Nói xấu hay không thì để Diêu Quang Thánh Chủ ra đây, hỏi rồi sẽ rõ!"
"Còn ngươi không có tư cách nói chuyện với lão phu, giao Lăng Tiêu ra đây!"
Nói xong, Xích Viêm lão tổ giơ tay lên, năm ngón tay nắm chặt, lăng không đập ra ngoài, trong phạm vi vạn dặm, linh khí vô tận hóa thành một dấu quyền lớn chiếu sáng hư không.
Từ xa nhìn như một ngôi sao chổi từ chín tầng mây rơi xuống, mang theo vĩ diễm thật dài, làm cho một mảnh thiên địa cộng minh vang lên tiếng ù ù.
"Ầm ầm!"

Dấu quyền nện trên trận pháp của Diêu Quang Thánh Địa, tỏa ra ánh sáng chói lóa. Vị Thánh Nhân kia bị nổ tan thân xác, chỉ có một luồng nguyên thần chạy ra.
Nếu không phải có trận pháp ngăn cản thì vừa rồi hắn cũng đã bỏ mình.
"A ——!"
Một tiếng hét thảm thiết truyền khắp toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa, nghe thấy tiếng hét này ai cũng sởn tóc gáy. Bọn họ tận mắt nhìn thấy một vị Thánh Nhân của nhà mình, ở trên bầu trời, "Thình thịch" một tiếng rồi nổ tung thành một mảnh huyết vụ!
"Xích Viêm Thánh Địa… Sao dám…làm càn như vậy?"
Nhiều Thái Thượng Trưởng Lão giận đến run người, tay chân lạnh lẽo, nhưng lại không thể làm gì.
Tu vi của bọn họ mới chỉ là Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương Đỉnh Thiên, người cấp Đại Thánh còn chưa thức tỉnh, còn như Chuẩn Đế cũng không ở trong tông môn.
Lúc này, bọn họ không có đế cấp trận pháp, lại không có cách nào oanh sát người bên ngoài.
Bởi vì, bọn hắn cũng không vào trận.
Đúng lúc nhiều người tức đến điên lên thì một thân hình cầm gậy đầu rồng trong tay, đạp trời mà lên. Dáng người này rất gầy gò, nhưng vừa xuất hiện đã làm cho vô số đệ tử Diêu Quang Thánh Địa có lòng tin cực lớn.
"Là Đại Thánh của Diêu Quang Thánh Địa chúng ta!"
"Cuối cùng cũng có một vị lão tổ xuất hiện!"
"Mặc dù không phải là lão tổ Chuẩn Đế, nhưng một vị Đại Thánh đứng ra có lẽ cũng đủ để đối phó với Xích Viêm Thánh Địa."
…..
"Thẩm đạo hữu, ngươi đây là có ý gì?"
Lão u cầm gậy đầu rồng, bước từng bước đi về phía trước, mỗi một bước chân đều tỏa ra khí thế mạnh mẽ. Đi đến phía trước trận pháp thì khí tức trên người đã đạt đến đỉnh phong.
Hơn nữa, còn là…. Đại Thánh đỉnh phong, chỉ cách Chuẩn Đế một bậc!
"Lão phu vẫn nói câu đó, giao Diêu Quang Thánh Chủ ra!"
Xích Viêm lão tổ lạnh nhạt nói.
"Haha."
Lão u cười lạnh, khuôn mặt già nua tràn đầy trứu điệp cùng nụ cười này hòa với nhau. Hai mắt hắn nheo lại, lạnh lùng nói:

"Nếu như lão thân cũng đến trước Xích Viêm Thánh Địa, đòi ngươi giao Xích Viêm Thánh Chủ ra, ngươi có giao không?"
"Xích Viêm Thánh Chủ đã bỏ mạng trong tay Diêu Quang Thánh Chủ!"
….
Xích Viêm lão tổ trầm giọng nói.
"Hóa ra là đến báo thù!"
Giờ phút này Lão u cũng hiểu rõ rồi, hắn liếc nhìn xung quanh, nhàn nhạt nói: "Thẩm đạo hữu vừa mới ra tay giết chết một vị Thái Thượng Trưởng Lão của Diêu Quang Thánh Địa ta, chuyện này lại tính như thế nào?"
"Hả?"
Xích Viêm Lão tổ nghe câu này xong liền nhướn mày, tha phương mới chỉ là tiểu trừng đại giới, chẳng qua là đánh nát nhục nhân của đối phương, với năng lực của Diêu Quang Thánh Địa thì trọng tố một cái nhục thân cũng đúng.
Nhưng lúc này, đối phương là cầm chuyện này lên, nhéo cũng không thả, hiển nhiên là không muốn giao Diêu Quang Thánh Chủ ra.
"Vì một tên gian tế mà Diêu Quang Thánh Địa người muốn đánh một trận với Xích Viêm Thánh Địa sao?"
Sắc mặt Xích Viêm lão tổ trầm xuống.
Trên bầu trời, Xích Viêm Đăng tỏa ra hàng vạn đường sáng, giống như là một vòng màu xanh của mặt trời chói chang, chiếu sáng khắp nơi, che mất cả mấy triệu dặm xung quanh, đế uy như nước thủy triều, tịch quyển bát hoang!
"Ngươi cho rằng chỉ Xích Viêm Thánh Địa ngươi mới có đế binh sao?"
Lão u quát lạnh.
"Ngang hống ——!"
Một tiếng long ngâm vang lên, từ trong Diêu Quang Thánh Địa một chiếc đỉnh lớn màu đen bay ra, dường như có thể trấn áp đánh sập cả chư thiên vạn giới.
Nhất tôn đại đỉnh này mang phong cách cổ xưa đầy thê lương. Mặt trên có chín cái thương long quấn quanh như đang sống, trông rất sống động. Ngay khi vừa xuất hiện, hầu như long uy đã ngưng tụ thành thực chất!
Trong nháy mắt hai món đế binh xuất hiện, hoàn toàn đối mặt nhau, đế uy quét qua bát phương khiến cho sắc mặt nhiều người dần trắng bệnh, ho ra máu phải rút lui, không thể chịu được loại uy áp này.

Chương 112. Bao Che Cho Một Tên Gian Tế

"Đã hành động rồi sao?"

Bên ngoài hàng triệu dặm.

Lớp lớp người đứng trên hư không đưa mắt nhìn về phía Diêu Quang Thánh Địa.

Khoảng cách xa như vậy bọn họ không nhìn thấy được gì, nhưng có thể cảm nhận được Đế uy khủng khiếp tới cực điểm.

"Các người nói xem, trận chiến này, ai thắng ai thua?"

"Còn phải hỏi à? Chắc chắn là Diêu Quang Thánh Địa rồi, người ta có Chuẩn Đế, còn có cả đại trận cấp Đế phía sau. Chỉ công không thủ, Xích Viêm Thánh Địa sao đánh đây?"

"Chưa chắc, năm xưa Xích Viêm cổ Đế, trong tay cầm Xích Viêm Đăng chinh chiến Bát Hoang, càn quét Lục Hợp, không có địch thủ và bất bại trong hệ đồng cấp. Xích Viêm Đăng mà hắn tế luyện là sự hợp nhất giữa tấn công và phòng thủ, dù cho ở trong Đế binh cũng là nhân tài kiệt xuất."

"Nói như thể Diêu Quang cổ Đế đã thua trận thế."

"Chỉ khi ở trong tay Đại Đế, Đế binh mới có thể phát huy hết uy năng, còn bây giờ không phải Đế binh mà là người sử dụng Đế binh, người nào mạnh người đó thắng!"

"Cũng có lý."

"Mà này, tại sao hai Thánh Địa lại đánh nhau nhỉ?"

"Câu hỏi hay đấy, không chỉ có ngươi thắc mắc, ta thắc mắc, đám người thánh địa cũng thế. Nếu muốn biết, trừ khi đi hỏi người giao chiến, hoặc là đi hỏi Lâu chủ Thiên Cơ Lâu."

. . . .

Trong khoảng không xung quanh, chiến xa ngang trời, thần châu đặt song song, từng lá cờ cỡ lớn phấp phới trong gió, mặt dưới mỗi lá cờ đều đại diện cho một thế lực kinh khủng.

Những người này đang âm thầm chú ý đến diễn biến của trận chiến phía trước.

Bọn họ đang đợi, đợi kết quả của cuộc chiến này và đồng thời cũng đang tìm kiếm cơ hội, nếu như một bên không chống đỡ nổi, thì thời cơ của bọn

họ đã tới rồi.
Giết người đoạt vật, hoặc chủ trì chính nghĩa đều có thể chọn lựa.
Giống nhau cả.
Bọn họ cũng đang nghe ngóng nguyên nhân cụ thể của cả hai bên.
. . . . .
"Hành động ngày hôm nay của Diêu Quang Thánh Địa thì mai sau dù có bị huỷ diệt, cũng đừng trách người khác!"
Lão tổ Xích Viêm cười nhạo, râu tóc tung bay, hắn xông lên trời, áo bào bay phần phật, ánh tựa như nhật nguyệt luân chuyển, khí thế cực kỳ khủng khiếp càn quét tám phương
"Để bảo vệ một tên gian tế mà đánh với Xích Viêm Thánh Địa sẽ là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời ngươi!"
Vừa dứt câu.
Xích Viêm Đăng vù vù, bấc đèn chập chờn, và một ánh hào quang dâng trào. Từ yếu ớt đến trở nên sáng lạn và cuối cùng hóa thành một dải ngân hà màu ngọc bích mênh mông vô tận, bao phủ cả hư không.
Dải ngân hà đâm xuyên đất trời, cắt ngang sự tĩnh mịch vĩnh hằng giống như bước ra từ trong hỗn độn.
Trong thoáng chốc.
Một bóng dáng nuốt chửng thiên hạ xuất hiện, trong tay cầm ngọn đèn và đứng sừng sững trên thiên cung Cửu Trùng. Tư thế oai hùng, đĩnh đạc tự uy, hùng dũng toát lên uy năng kinh khủng .
"Việc nhà của Diêu Quang Thánh Địa, còn chưa tới phiên một người ngoài khoa tay múa chân!"
Mặt lão bà trầm như mặt nước, âm thanh lạnh lẽo vô cùng.
Trời ơi, gian tế bị người ta mở miệng ngậm miệng, đổi là ai thì tâm trạng cũng không tốt được, cho dù thật sự là gian tế thì đã làm sao?
Thừa nhận trước mặt hả?
Mặt mũi của Diêu Quang Thánh Địa còn cần hay không đây?
Thánh Địa lớn như thế bị một tên gian tế trà trộn vào mà từ Đại Thánh, Chuẩn Đế, xuống đến đệ tử bình thường không ai nhận ra, ngược lại để cho một người dưng chỉ mặt.
Chuyện này, nếu như truyền ra ngoài há chẳng phải khiến mọi người chê cười?
Người của Diêu Quang Thánh Địa toàn là bọn ngu si, ngớ ngẩn?

Để một tên gian tế lẻn vào thì cũng đành, đằng này để người ta lên làm Thánh Chủ, nói không chừng ngày nào đó bị người bán mất, còn giúp người đếm tiền nữa.
Cho nên bất luận như thế nào
Cũng không được thừa nhận chuyện này. Giờ không thừa nhận, về sau cũng không thừa nhận, nhưng sau khi qua chuyện này Diêu Quang Thánh Chủ vẫn phải điều tra một phen.
Không có vấn đề gì thì tốt.
Có vấn đề, vậy cho hắn một cái danh tẩu hỏa nhập ma khiến cho hắn mãi mãi không được siêu sinh.
"Vụt!"
Lão bà cầm gậy đầu rồng chợt ngừng lại, hai tay kết ấn, phóng thích Đại Đạo Chi Lực, từ ký hiệu đến ký hiệu khác lần lượt xuất hiện câu động cổ kim như đã xuyên qua tiên giới và mang theo đạo lực khó tả.
"Xích Viêm Thánh Địa đấu với Diêu Quang Thánh Địa cũng sẽ là quyết định tồi tệ nhất trong đời này của ngươi!"
Lão bà khẽ quát.
Kết ấn xong lão liền đánh ra, vô số những ấn ký tự vào bên trong chiếc đỉnh lớn
"Ầm", cửu đầu Thương Long trên vách đỉnh cơ hồ cùng một lúc sống lại.
Thương Long giương nanh múa vuốt bay ra, mỗi một cái đầu đều ngang mấy chục ngàn dặm, kéo dài như đỉnh núi, đập tan khung trời.
Cửu đầu Thương Long vắt ngang trời, Long uy ngưng tụ thành bản chất, hằn xuống một cái bóng to lớn làm cho sắc mặt vô số người đều biến đổi, lồng ngực như là bị một khối đá lớn trấn áp.
Hít thở không thông.
"Gru——!"
Chín đạo long ngâm vang lên.
Thương Long phóng lên cao, lộ ra Long Trảo liền bắt lấy cái vùng ngân hà kia.
"Làm!"
Tựa Cửu Thiên Tiên lôi nổ vang chấn động hư không, những dư chấn khủng khiếp đã càn quét tám phương và vụ nổ kịch liệt xảy ra, năng lượng cuồn cuộn.
Trong nháy mắt.

Kinh đào phách ngạn, mặt đất giống như là mặt biển, sóng cả cuộn trào mãnh liệt. những con sóng lớn cuồn cuộn dâng cao vạn trượng đánh lên trời cao. Hàng loạt núi cao ngay tức khắc hóa thành cát bụi.
Xung quanh Diêu Quang Thánh Địa nham thạch loang lổ cảnh vật hoàng tàn khắp nơi, từ một khu Tiên cảnh ngoại thế đã hóa thành Cửu U địa ngục!
Hai món Đế binh giao thủ chỉ trong một đòn, hàng triệu dặm đã bị phá huỷ.
Chỉ có sơn môn Diêu Quang Thánh Địa đã có trận pháp Đại Đế ngăn chặn mà miễn đi một kiếp.
Nhưng mà cho dù như vậy, đệ tử trong sơn môn cũng chịu không nổi.
Tuy trận pháp đã chặn được phần lớn dư chấn, nhưng vẫn còn số ít uy lực vọt vào, ngay cả khi đó là vết nhỏ cũng vẫn tạo ra độ sát thương khó có thể lường được.
Không biết bao nhiêu đệ tử Diêu Quang vào giờ khắc này đã hóa thành một buồm huyết vụ.
Diêu Quang Thánh Chủ vốn đang chữa thương, nghe thấy động tĩnh phía bên ngoài đã nhanh chóng đi ra và nhìn thấy hai món Đế binh đang ở giằng co.
Hàng chân mày dần chau lại.
Mặc dù hắn không nghe được những gì Xích Viêm Thánh Chủ nói vừa rồi.
Nhưng sâu trong nội tâm.
Thấp thoáng một cảm giác chẳng lành đang từng bước dâng lên.
Có vẻ như Lão tổ Xích Viêm là vì hắn mà đến!

Chương 113. Bàn Tính Cũng Đánh Rất Vang

Khi cả hai Thánh Địa cùng sử dụng Đế binh rơi vào tình thế căng thẳng.
Thành Đại Hoang.
Phía trước Thiên Cơ Lâu.
Hai bóng người đang cùng nhau tới đây
Đi trước là một ông lão đã rất già yếu, thân thể suy nhược trông như chỉ còn da bọc xương với mái đầu bạc trắng, trên vai xốc xếch.
Lão chắp hai tay sau lưng, loạng choạng đi về phía trước. Mỗi một bước chân hạ xuống, đều khiến người ta sẽ tưởng lầm rằng trong một giây kế tiếp hắn sẽ gặp ngã nhào xuống đất

Theo bên cạnh ông lão là một người đàn ông trung niên.
Chính là Chưởng giáo Cửu U Ma Tông, Dương Khâu.
Hắn đưa hai tay đỡ ông lão, từng cử chỉ đều cẩn thận từng li từng tí và cực kỳ cung kính. Những kẻ không biết, suýt hiểu lầm rằng Dương Khâu đổi tính.
Rất khó để nhìn ra, đây là một kẻ lòng dạ hiểm ác trong Ma đạo, cả gan ra tay giết hại sư huynh của chính mình.
"Lão tổ, ngài chậm một chút, đến Thiên Cơ Lâu rồi."
Dương Khâu nhẹ giọng lên tiếng.
"Đến rồi sao?"
Ông lão dừng bước rồi ngẩng mặt nhìn đằng trước, trong con mắt không có đồng tử, chỉ có hai cái lỗ đen như là hai lỗ đen vũ trụ, cực kỳ đáng sợ.
Trong lỗ đen dường như đang ẩn chứa một chuẩn mực đáng sợ, nở rộ thần huy.
"Không hổ là người có thể chỉ điểm ngươi trở thành Thánh."
Ông lão cất tiếng nói.
Vừa rồi liếc mắt quan sát, mạnh như hắn cũng nhìn không thấu tòa Thiên Cơ Lâu này.
Nó rành rành ở ngay trước mắt nhưng lại tựa hồ cách một thế giới vậy, toàn bộ lầu các đều bao phủ một tầng sương mù dày đặc, lúc ẩn lúc hiện đầy thần bí đang cản trở mọi sự dòm ngó.
"Lâu chủ tiền bối dĩ nhiên không là người bình thường."
Dương Khâu nịnh một câu.
Lúc này.
Đã đến trước cửa Thiên Cơ Lâu.
Rắm của bản thân, nghĩ Lâu chủ cũng có thể nghe được, loại cơ hội cho không này không đánh không được.
"Lão tổ, chú ý dưới chân, có bậc thang."
Dương Khâu đỡ ông lão, từng bước đi vào Thiên Cơ Lâu, ngẩng đầu liền bắt gặp Lý Vân với vẻ mặt đầy kỳ quái.
"Vãn bối Dương Khâu, xin ra mắt tiền bối."
"Lão hủ Mạnh Khánh Chi, cáo kiến Lâu chủ."
Dương Khâu cùng ông lão chắp tay
"Hửm?"
Thấy Lão tổ nhà mình cùng mình hành lễ.

Trong lòng Dương Khâu trở nên hồi hộp, người khác không biết thực lực của vị Lão tổ này nhưng thì hắn biết rõ đây là một Chuẩn Đế thực thụ, chỉ là tuổi tác quá lớn khiến khí huyết đã suy giảm, so với thực lực của Chuẩn Đế đỉnh phong thì kém hơn tí xíu.
Vì đại nạn đã đến, sở dĩ lão thường tự nhốt mình trong quan tài, người trong cả Cửu U Ma Tông biết đến sự sống sót của vị lão tổ này cũng không nhiều.
Nhưng cho dù là Chuẩn Đế sắp chết thì vẫn là một Chuẩn Đế!
nhân vật vừa cổ xưa vừa khủng bố như vậy mà đứng trước mặt Lâu chủ tiền bối lại dùng danh xưng lão hủ, chẳng hề dám có chút khinh thường nào, tức là sao đây?
Tức là, thực lực của Lâu chủ tiền bối chắc chắn mạnh hơn Lão tổ nhà hắn!
Rất có thể là một vị Đại Đế!
Bởi vì.
Nếu Lâu chủ tiền bối cũng là Chuẩn Đế thì Lão tổ nhà hắn không thể nào kính cẩn đến thế.
Chẳng lẽ. . . .
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu thật sự là một Đại Đế ư?
Dương Khâu vào lúc này bị mông muội cả lên. Tuy trong lòng hắn đã có suy đoán từ lâu, nhưng hình ảnh này xuất hiện ngay trước mắt vẫn khiến hắn khó mà tin nổi.
Bên cạnh.
Mạnh Khánh Chi cũng cảm khái như thế, cao nhân ẩn sĩ trên thế giới này thật đúng là không ít.
Ai mà ngờ.
Một thành Đại Hoang nhỏ nhoi thế này, lại đang ẩn dấu một nhân vật mà ngay cả hắn cũng nhìn không thấu?
"Hai vị ngồi đi."
Lý Vân đưa ánh mắt kỳ quái nhìn Dương Khâu.
Thật đúng là không nghĩ đến.
Dương Khâu thường ngày không ló mặt, không lộ thân ấy mà lại đưa Lão tổ nhà hắn đến đây, còn là một vị Chuẩn Đế nữa chẳng qua chỉ là tính trạng của vị Chuẩn Đế này không tốt.
Thọ nguyên còn lại không nhiều lắm, nói chung là dáng vẻ động tay một cái thôi đã muốn ngã đến nơi.
Mà bây giờ còn dạo đến đây.
Hoặc là đang chọn mộ phần, hoặc chính là có mưu đồ gì đó

sau khi Mạnh Khánh Chi và Dương Khâu ngồi xuống, Liễu Thành Tuyết dâng trà nước cho hai người, sau đó liền xoay người lui xuống.
Mạnh Khánh Chi giơ tay, run lẫy bẩy nâng chén trà lên nhấp một ngụm, thong thả ung dung cất tiếng: "Ngày hôm nay Lão hủ tới đây chính là để cảm tạ ơn chỉ điểm trước đây của Lâu chủ."
"Nếu không phải Lâu chủ ra tay, Cửu U Ma Tông ta e rằng không cách nào thêm một vị Thánh Nhân."
Nói rồi.
Mạnh Khánh Chi rất là vui mừng đưa mắt nhìn Dương Khâu, làm cho hắn ngượng ngùng không thôi.
"Một cái nhấc tay thôi mà."
Lý Vân khoát tay áo, nhẹ nhàng tựa mây nhạt.
Lời này của Mạnh Khánh Chi, đến một cái dấu chấm câu hắn đều không tin, một đệ tử hậu bối từ Thánh Chủ Cảnh trở thành Thánh Nhân quả thực là đáng giá ăn mừng, nhưng để một đại lão Chuẩn Đế gần đất xa trời đặc biệt đến cảm tạ hơi có phần cường điệu quá rồi.
Ngộ nhỡ.
Đi được nửa đường, vị Chuẩn Đế này ngã xuống, đoán chừng trên dưới mọi người trong Cửu U Ma Tông cũng phải khóc ngất.
"Mấy ngày trước lão phu nghe nói, có kẻ đã bày ra một tòa sát trận bên ngoài thành Đại Hoang, xin hỏi Lâu chủ có thực đã xảy ra việc này không?"
Mạnh Khánh Chi hỏi lần nữa
"Đúng thế."
Lý Vân gật đầu.
Chuyện này không phải bí mật, sớm đã bị trinh thám của các đại thế lực đưa tin, Mạnh Khánh Chi biết cũng hợp tình hợp lý.
"Trên đời lại có kẻ cuồng vọng như vậy, đối đầu với Lâu chủ bất lợi, xin Lâu chủ hãy nói cho lão hủ danh tính của kẻ đó. Bất luận đối phương có hậu phương thế nào thì Cửu U Ma Tông ta nhất định phải sống chết với hắn!"
Mạnh Khánh Chi giận tím mặt
Thân người gầy đét đang run rẩy, như thể chúng thực sự bị tác động bởi cơn giận, thế nhưng đôi mắt của hắn lại lóe lên một tia ô quang.
Trên đường đến đây, hắn đã tìm hiểu một lượt về Lâu chủ Thiên Cơ Lâu qua miệng Dương Khâu.
Bất cứ thông tin gì, đều cần phải vật trao đổi bằng vật ngang giá.

Lần này hắn tỏ thái độ, nghĩ có thể cảm quan trong lòng Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đã tăng lên không ít, đợi tình hình thuận lợi hắn sẽ mua cách phá giải đại trận thủ sơn của Diêu Quang Thánh Địa.
Giá cả chẳng phải sẽ rẻ đi rất nhiều sao?
Dù sao.
Có mấy ai có thể đẩy kẻ thật tâm thật lòng giúp đỡ mình vào chỗ chết hả?
"Bàn tính cũng đánh rất vang."
Lý Vân nhìn sang bảng của Mạnh Khánh Chi, trong lòng nở nụ cười, hắn chậm rãi thốt ra mấy chữ: "Người bố trận, chính là Diêu Quang Thánh Chủ!"
"Ồ?"
Nghe được câu nói này, đôi mắt không tròng của Mạnh Khánh Chi hoàn toàn sáng rực!
Còn chuyện tốt thế này ư?
Đây đúng là hắn muốn thứ gì, liền có được thứ đó mà!

Chương 114. Một Món Đế Binh

"Diêu Quang Thánh Địa thật đúng là to gan làm càn, chỉ một Thánh Chủ mà đã không coi ai là gì như vậy hả?"
Ánh mắt của Mạnh Khánh Chi xẹt tia lạnh, đạm mạc lên tiếng.
"Đúng vậy đấy."
Lý Vân cười như không cười.
Chuyện Diêu Quang Thánh Chủ bố trí sát trận ở thành Đại Hoang đến giờ còn xem như là một bí mật, nhưng không bao lâu chẳng còn là bí mật nữa.
Dù sao thì Xích Viêm Thánh Địa đã khai chiến với Diêu Quang Thánh Địa.
Sớm muộn chân tướng sẽ được vạch trần trước thiên hạ, chi bằng dùng nó để kích thích thần kinh của Cửu U Ma Tông.
"Nếu như Lâu chủ tin tưởng Cửu U Ma Tông, thì hãy việc tính sổ Diêu Quang Thánh Địa giao cho lão hủ, ngài thấy thế nào?"
Giọng nói của Mạnh Khánh Chi đã thay đổi, mở miệng hỏi.
Ờm.
Đề nghị này cũng hợp tình hợp lý, dù sao Thiên Cơ Lâu đã cơ ơn với Cửu U Ma Tông, bây giờ giúp đỡ mình đối phó Diêu Quang Thánh Địa cũng hợp tình thôi.

Chốc nữa sẽ lấy cớ Cửu U Ma Tông không có Đế binh không phá được đại trận thủ sơn mà bàn bạc một phương pháp phá trận, đấy cũng là hợp lý thôi.
"Được."
Lý Vân gật đầu.
Có người nguyện ý tới tận cửa làm tay chân cho mình, muốn cầu còn không được ấy chứ.
Huống chi còn là một Chuẩn Đế?
"Tốt!"
Mạnh Khánh Chi lớn giọng đáp.
Trong giây phút này.
Thắt lưng không còn nhức, chân chẳng còn đau.
Trong đôi mắt già nua hiện lên vẻ kích động, hắn không nghĩ sự việc lại có thể phát triển thuận lợi đến thế, quả thực muốn cái gì thì có cái đó, chẳng lẽ gần đây vận may đã phủ đầu hắn?
Kiềm nén sự kích động trong lòng, Mạnh Khánh Chi lấy lại dáng vẻ tựa gió nhẹ vân tan.
"Từ nay về sau, Diêu Quang Thánh Địa chính là kẻ thù không đội trời chung của Cửu U Ma Tông và Thiên Cơ Lâu!"
Mạnh Khánh Chi nhấn mạnh một lượt, sau đó liền cau mày nói: "Nhưng, suy cho cùng Diêu Quang Thánh Địa cũng là Thánh Địa, năm xưa cho ra một vị cổ Đế, có trận pháp cấp Đế che chở , người bình thường không cách nào bước vào trong."
"Lão hủ cho rằng, Cửu U Ma Tông không hề kém gì đối phương, nhưng tòa trận pháp này lại là một thiên khiếm, dựa vào thực lực của lão hủ sợ rằng không tài nào phá vỡ, xin hỏi Lâu chủ có cách nào không?"
"Đơn giản, chẳng phải chỉ là một tòa trận pháp thôi ư?"
Lý Vân khẽ cười.
Thầm nghĩ, này chẳng phải là quá dễ kích động rồi ư?
Mạnh Khánh Chi mừng rỡ lên tiếng: "Mong Lâu chủ chỉ điểm."
"Được."
Lý Vân cười híp mắt: "Một món Đế binh!"
"Một món. . . Đế binh?"
Mạnh Khánh Chi suýt nữa hoài nghi bản thân đã nghe lầm. hắn có Đế binh còn cần đến đây à?
Chúng ta chẳng phải người cùng chung một chiến tuyến sao?
Ra tay với đồng đội mình, cũng tàn nhẫn đến thế hả?

"Thế nào? Thấy đắt ư?"
Lý Vân bất ung dung thản nhiên, đếm đầu ngón tay giúp Mạnh Khánh Chi tính toán: "Tình hình hiện giờ của Diêu Quang Thánh Địa ai ai cũng biết, một món Đế binh duy nhất còn bị Xích Viêm Thánh Địa chế ngự, với lại hắn Dương Khâu đã nói cho ngươi biết, Diêu Quang Thánh Địa bây giờ cũng không có sự tồn tại Chuẩn Đế."
"Một Chuẩn Đế như ngươi vào đấy, nội tình hàng triệu năm của Diêu Quang Thánh Địa chẳng phải đều là của Cửu U Ma Tông các ngươi rồi sao?"
"Đế kinh, Đế binh, vô số thiên tài địa bảo, vô số thần công bí pháp, mấy thứ này cộng lại còn hơn rất nhiều so với một món Đế binh!"
"Cho nên. . . ."
Lý Vân nở nụ cười ôn hòa, nói: "Lý mỗ thu ngươi một món Đế binh cũng hợp tình hợp lý."
". . . . ."
Mạnh Khánh Chi không nói gì.
Thoáng nghe có phần hợp lý, nhưng mấu chốt là hắn đào đâu ra một món Đế binh đây!
Đây cũng đắt quá rồi!
"Đắt hả?"
Lý Vân thầm nhổ nước bọt.
Nếu rẻ thì còn gì hay nữa?
Cả thế giới, cũng phải đánh thành một mớ hỗn loạn.
"Hệ thống, tra cách phá giải đại trận thủ sơn của Diêu Quang Thánh Địa cần bao nhiêu điểm thiên cơ?"
Lý Vân thầm hỏi.
« Keng, phương pháp phá đại trận thủ sơn của Diêu Quang Thánh Địa cần 950.000 điểm thiên cơ! »
"Ưm?"
Khóe mắt Lý Vân quét ngang.
Nếu như hắn không nhớ lầm thì chỉ điều tra mọi thông tin về Diêu Quang Thánh Địa cùng lắm là hơn một triệu điểm thiên cơ! Hơn phân nửa tình cảm đều tiêu trên trận pháp rồi à?
Nhớ đến tàn trận của Đại Đế ở Côn Lôn Khư đã hình thành một khu tuyệt địa, lòng Lý Vân bình thường trở lại.

Trận pháp này là con át chủ bài lớn nhất của Diêu Quang Thánh Địa, kể ra cũng đáng đồng tiền.
"Hệ thống, nếu như chỉ cần một đường đi an toàn thì sao?"
Lý Vân lại hỏi thầm.
Phương pháp phá trận có nghĩa là toàn bộ đại trận hoàn toàn bị phá vỡ và có thể đi vào Diêu Quang Thánh Địa 360 độ không ngõ chết, mà hắn chỉ bán một con đường.
Cũng không hẳn là đắt đâu!
Thật sự phải thu một món Đế binh, chắc phải bức Cửu U Ma Tông đến chết.
« Keng, một con đường an toàn, cần 450.000 điểm thiên cơ. »
"Mẹ. . . ."
Tâm trạng Lý Vân suýt chút nữa bộc ra ngoài.
Sao lại đắt thế hả?
Đến hắn cũng có chút kinh ngạc.
« Kí chủ có chỗ không biết, sau khi đường đi an toàn xuất hiện, sức đe dọa của trận pháp cấp Đế sẽ giảm thẳng, cho nên cái giá này thỏa đáng rồi. »
". . . . ."
Lý Vân chẳng nói nên lời.
Nói cũng đúng.
Nếu bên hệ thống đã ra giá đắt như vậy, nghĩ cho thực lực bản thân hắn chắc chắn cũng không rẻ được. Còn về Cửu U Ma Tông, hắn âm thầm thương xót cho hắn
Dẫu sao.
Thương mại trung gian trên đời này chẳng phải kiếm tiền lời hay sao?
"Lâu chủ."
Lúc này.
Mạnh Khánh Chi cắn răng, trầm giọng hỏi: " Cửu U Ma Tông thực sự không biết lấy đâu ra một món Đế binh, có thể thay thế những vật phẩm khác được không?"
"Được."
Lý Vân gật đầu.
"Vậy thì tốt rồi. . . ."
Mạnh Khánh Chi thở phào, trong tay hắn xuất hiện một chiếc Cổ Kính, nở rộ loạt sắc màu tốt lành. Mặt trên thấp thoáng những phù văn, lần lượt ẩn hiện, toát ra khí tức đáng sợ.

"Còn đây là, một binh khí cấp Đại Thánh, không biết giá trị bao nhiêu?"
Lý Vân nhìn lướt qua, thầm hỏi "Hệ thống, Cổ Kính này, giá trị bao nhiêu?"
« Keng, U Minh Kính (cấp Đại Thánh), có thể đổi 69,000 điểm điểm thiên cơ. »
"Ừm. . . ."
Nghe được tiếng nói của hệ thống, Lý Vân trầm ngâm một chút rồi lên tiếng: "Nếu là ngươi có thể lấy ra mười mấy hai mươi loại binh khí này, ta liền tặng ngay cho ngươi một phương pháp phá trận Diêu Quang Thánh Địa."
"Hả ?"
Mạnh Khánh Chi nghe vậy, mặt ngay lập tức biến sắc, giọng nói đã chói hơn rất nhiều
Mười mấy hai mươi cái?
Nói đùa à?
Đây chính là binh khí cấp Đại Thánh đó!
Trong Thánh Địa khác, Đại Thánh là gì? Là một nội tình của Thánh Địa, vẻn vẹn một cái đã có thể bảo đảm cho một Thánh Địa trường thịnh mấy trăm ngàn năm mà không suy.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu mở miệng muốn hơn mười mấy hai mươi, là muốn róc da thịt của hắn hay sao?
Coi như hắn mua, cũng không lấy ra được nhiều như vậy!
Chiếc Cổ Kính này còn là binh khí mà hắn đã từng sử dụng khi xưa. Trừ nó ra, chính hắn cũng đào không ra cái thứ hai.

Chương 115. Lão Tổ, Không Được!

Gương mặt Mạnh Khánh Chi đầy nỗi u sầu.
Ngược lại, Dương Khâu đang ngồi cạnh bên lại có biểu cảm như trong dự đoán.
Quả nhiên.
Tiền bối vẫn là tiền bối.
Không róc một miếng thịt, tin tức quý giá như vậy, há có thể dễ dàng vào tay vậy à?
Trầm ngâm cả buổi, Mạnh Khánh Chi than nhẹ một tiếng rồi vung bàn tay.
Trong hư không xuất hiện ba bụi Linh Dược, linh quang lấp lánh, mỗi một bụi đều cao tới ba thước.

Óng ánh trong suốt cùng mùi hương thơm ngát tràn ngập, ba đường đạo vận độc đáo và quý giá bao trùm toàn bộ Thiên Cơ Lâu, tràn ngập đại khí và cổ vận.
Đây là ba bụi Linh Dược cấp Đại Thánh.
Mỗi một bụi ít nhất cũng sinh trưởng mấy trăm ngàn năm. Quãng thời gian này đủ để vắt khô bất kỳ vị Đại Thánh nào. Nếu như đặt ở ngoài giới sẽ gây ra sóng to gió lớn!
Đẳng cấp Linh Dược này, đoán chừng Cửu U Ma Tông cũng không nhiều bởi vì chu kỳ sinh trưởng thực sự quá dài, hơn nữa loại linh dược này yêu cầu cực kỳ khắc nghiệt về môi trường sống.
Có một ít khác biệt thôi cũng chết héo ngay lập tức.
Tâm huyết mấy trăm ngàn năm, vô cùng có khả năng chỉ trong một đêm trôi theo dòng nước.
"Lâu chủ, bây giờ thế nào ?"
Mạnh Khánh Chi hỏi.
"Còn chưa đủ."
Lý Vân lắc đầu.
Mấy Linh Dược cấp Đại Thánh và một binh khí cấp Đại Thánh, số lượng tuy ít nhưng đã coi như gần một phần mười nội tình của Cửu U Ma Tông rồi.
Bởi vì hai thứ đồ này, thực sự quá quý báu.
"Còn chưa đủ. . . ."
Mạnh Khánh Chi cắn chặt răng, trong lòng đều đang rỉ máu, nghĩ đến nội tình Diêu Quang Thánh Địa rồi nghĩ đến cơ hội ngàn năm có một này, hắn một lần nữa lấy ra một quyển Cổ Kinh.
"Lâu chủ, đây là Cổ Kinh mà lão phu sáng chế, tên là Cửu U Phục Thiên Điển, có thể tu luyện đến Chuẩn Đế, trong đó không chỉ có công pháp còn có vô số thần thông huyền ảo."
"Cộng thêm cái này, đủ giá trị chưa?"
"Lão tổ!"
Lý Vân còn chưa lên tiếng, Dương Khâu đã không nhịn được nữa.
Từ trước tới nay Cửu U Ma Tông bọn hắn chỉ có hai Chuẩn Đế, một là Mạnh Khánh Chi trước mắt đây, còn một là thủy tổ khai sơn. Nói cách khác, Tông môn bọn hắn chỉ có hai bộ công pháp cấp Chuẩn Đế.
Thứ mà hắn đang tu luyện chính là Cửu U Phục Thiên Điển!

Đem cho môn công pháp này đồng nghĩa với việc chặt đứt một cánh tay của chính mình!
"Không sao cả, trong lòng ta tự có quyết đoán!"
Mạnh Khánh Chi lắc đầu, cắt ngang lời tiếp theo Dương Khâu, hắn nhìn Lý Vân không chớp mắt.
Đáng tiếc.
Lời Lý Vân nói tiếp theo, suýt nữa khiến hắn tuyệt vọng.
"Vẫn chưa đủ!"
"Hả. . ."
Người Mạnh Khánh Chi choáng váng.
Công pháp Chuẩn Đế của hắn đã đem ra hết, giá trị vẫn là không đủ. Xem khắp Cửu U Ma Tông thực sự tìm không ra món đồ nào quý báu hơn một bộ công pháp Chuẩn Đế.
Linh Thạch?
Thứ này chắc có giá trị, nhưng có vẻ quá thấp.
Đan dược?
Khởi bước chắc cũng phải cấp Đại Thánh, đem so với cấp Linh Dược Đại Thánh cũng không kém nhiều.
Tài liệu?
Tài liệu phổ thông không đưa được, tài liệu quý trong tay hắn cũng không nhiều, đến binh khí cấp Đại Thánh cũng không đủ giá trị, hắn đoán ít nhất cũng phải là tài liệu Đế binh mới có thể làm cho Lâu chủ Thiên Cơ Lâu nới lỏng.
Đáng tiếc là, trong tay hắn cũng không có tài liệu cấp Đế.
"Lão tổ, còn không thì ta mời hai vị Lão tổ đại Thánh khác, như thế nào?"
Dương Khâu hỏi thăm dò
Gọi hai vị Lão tổ đại Thánh còn lại tới cũng không vì cái gì khác, mà vì hai món binh khí Thánh trong tay họ. Cộng thêm của họ, có lẽ đã đủ.
"Không cần!"
Mạnh Khánh Chi hít sâu một hơi, trong tay hắn lóe lên tia sáng rực, một thanh trường mâu màu đen nhánh xuất hiện. Màu đen âm u dọa lòng người, một luồng khí tức vô cùng ghê gớm tản ra.
Binh khí này được đúc thần kim đen như có sinh mệnh, sát khí ngút trời khiến người ta sởn tóc gáy. Nó sỡ hữu một uy thế khiến người ta sợ hãi khi nhìn vào.
Nếu Thiên Cơ Lâu không ngăn cản.

Sợ rằng, trong khoảnh khắc binh khí xuất hiện, hư không trong phạm vi mấy chục ngàn dặm đều bị đè sập hết thảy.
"Lão tổ, không được!"
Dương Khâu hô to.
Hắn không ngờ rằng Lão tổ nhà hắn lại có thể bỏ hết cả vốn liếng.
Đưa công pháp cấp Chuẩn Đế còn chưa nói, đằng này còn rút ra một cây binh Chuẩn Đế
Công pháp còn chưa tính.
Cùng lắm xem như là chảy ra ngoài.
Dù sao Cửu U Ma Tông bọn hắn cũng có bản phụ, cùng lắm thì đồng sở hữu với Thiên Cơ Lâu. Hơn nữa lấy thực lực của Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đoán chừng cũng chẳng đếm xỉa đến bản công pháp cấp Chuẩn Đế.
Nhưng Chuẩn Đế binh lại không như thế.
Đưa đi một cái sẽ ít hơn một cái.
Cửu U Ma Tông bọn hắn chỉ có hai mà thôi!
Hiện nay còn chưa lấy được Đế binh của Diêu Quang Thánh Địa còn chưa tới tay, ngày hôm nay Cửu U Ma Tông bọn hắn sẽ phải đắp trước một Chuẩn Đế binh vào trong đó ư?
Mạnh Khánh Chi không trả lời, hắn nhìn Lý Vân, trầm giọng hỏi
"Lâu chủ, hiện tại giá trị đã đủ chưa?"
"Đủ rồi."
Lý Vân gật đầu.
Hai chữ này lọt vào tai của Dương Khâu và Mạnh Khánh Chi êm ả tựa âm thanh của thiên nhiên.
Hắn đưa tay nhận Cửu U Phục Thiên Điển với trường mâu đen và ghi chép lại toàn bộ nội dung công pháp. Sau đó đổi hết thành điểm thiên cơ .
Chuẩn Đế binh, hắn không dùng đến
Nhưng Cửu U Phục Thiên Điển vẫn có chút công dụng, hắn không luyện nhưng học thêm vài thần thông, chẳng phải hắn sẽ tuyệt hơn sao?
Dù sao cũng còn hơn là mua bên trong hệ thống, tiết kiệm chi phí hơn một ít.
Mặc dù thần thông của hệ thống đúng là cái nào cũng mạnh, ví như Cửu Bí, Thiên Cang Tam Thập Lục Biến, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Tha Hóa Tự Tại Pháp, hiện tại hắn mua không nổi
Chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, chơi cái mà không cần tốn một điểm thiên cơ trước đã.

"Hệ thống, điều tra một con đường an toàn vào Diêu Quang Thánh Địa."
Lý Vân nói.
« Keng, trừ bốn trăm năm mươi ngàn điểm thiên cơ, điều tra thành công, phương pháp tiến nhập Diêu Quang Thánh Địa, phát trong không gian bên dưới hệ thống. »
"Bốn trăm năm mươi ngàn. . . ."
Khóe miệng Lý Vân co giật.
Bốn món Đại Thánh Cấp vật phẩm, thêm một bản công pháp Chuẩn Đế, một cây Chuẩn Đế binh vừa rồi miễn cưỡng đổi được sáu trăm chín mươi ngàn điểm thiên cơ trong một thoáng đã trù hơn phân nửa.
Nhưng cũng may là, điểm thiên cơ của hắn lại dồi dào trở lại.
"Ừ."
Lý Vân nâng bàn tay, một đường lưu quang bay ra, rơi vào trong tay Mạnh Khánh Chi.
"Đây chính là thứ ngươi muốn, phương pháp tiến nhập Diêu Quang Thánh Địa. Lý mỗ khuyên ngươi đi càng nhanh càng tốt, Diêu Quang Thánh Địa cùng Xích Viêm Thánh Địa sắp đánh xong rồi!"
"Được được được!"
Mạnh Khánh Chi liên tục gật đầu, trong tay đang cầm ngọc giản, nước mắt xúc động chảy giàn giụa.
Trả một cái giá lớn đến thế, cũng xem như có được thứ mình muốn rồi.
"Lão hủ cáo từ!"
Mạnh Khánh Chi chào biệt xong liền cùng Dương Khâu xoay người cấp tốc rời đi.
Hai người vừa mới rời Thiên Cơ Lâu đã không thấy đâu nữa.
Giây phút xuất hiện sau đó.
Đã đến bên ngoài mấy triệu dặm.

Chương 116. Rất nhanh sẽ là của chúng ta

Diêu Quang Thánh Địa.

Trên trời cao, hai kiện Đế binh đang giằng co, sau khi đụng nhau mấy lần, uy năng khủng bố đã nhấn chìm hoàn toàn khu vực mấy triệu dặm xung quanh, tạo thành một vùng hoang mạc mênh mông.

Nham tương màu đỏ rực, lan tràn khắp mặt đất.

Phóng tầm mắt nhìn ra, khắp nơi đều là cảnh hoang tàn.

Mới chỉ vẻn vẹn mấy lần giao thủ, hai vị Đại Thánh đã gần như không còn sức lực để ra tay nữa, bọn họ dù sao cũng không phải Đại Đế, mạnh mẽ thôi động Đế binh tiêu hao rất nhiều sức lực của bọn họ.

Xích Viêm lão tổ càng lo lắng hơn.

Hắn nhận thấy trong không trung có mấy đạo thần thức đang nhìn trộm chỗ này, chủ nhân của những thần thức này đều không yếu hơn hắn, những người này rõ ràng không có ý tốt.

Nếu như mình dầu hết đèn tắt, khó mà đảm bảo những người này không nảy sinh ý đồ xấu.

Một bên khác, Lão Ẩu của Diêu Quang Thánh Địa sắc mặt tuy đã trắng bệch nhưng vẫn phong khinh vân đạm như trước.

Sau lưng mình chính là Diêu Quang Thánh Địa.

Có trận pháp Đại Đế bảo vệ, dù mình sử dụng cạn một chút sức mạnh cuối cùng cũng không sao. Dù sao thì sau lưng còn có các Đại Thánh khác, chỉ cần trận pháp vẫn còn mở là được.

Chỉ cần chờ lão tổ Chuẩn Đế trở về, những người này không một ai có thể đánh nữa.

“Xích Viêm lão tổ, còn chưa rút lui đi sao?”

Lão ẩu lạnh lùng nói.

Bên cạnh nàng, Thương Long Đỉnh chìm nổi, thần uy chấn thiên, chín con Thương Long nhìn qua rất sống động, diễn hóa thành một mảnh Tinh Vực, chư vạn thiên giới đều đang chấn động.

“Lão phu sớm đã nói cho ngươi biết, Diêu Quang Thánh chủ chính là người của Thiên Ma Cung, ngươi thật sự muốn che chở hắn đến cùng sao?”

Xích Viêm lão tổ lạnh giọng quát.

“Ầm!”
Xích Viêm Đăng trên đỉnh đầu hắn réo vang, một loại khí tức như muốn phá vỡ tam giới lục đạo phóng ra, cường thế mà khí phách, khủng bố vô biên, khiến tất cả những tu sĩ có mặt đề kinh sợ.
Mấy vị Đại Thánh đều rút lui hết.
Nếu như Đế binh lại quyết đấu lần nữa, bọn họ ở gần quá sợ rằng sẽ trở thành người vô tội bị vạ lây.
“Một bên nói bậy nói bạ!”
Lão ẩu giận run cả người, tên Xích Viêm lão tổ này cứ há mồm mở miệng là nói Thánh chủ nhà mình là gian tế, đánh nhau từ nãy tới giờ, tin tức này sợ đã truyền khắp ba ngàn châu rồi!
Nếu như mình không ngăn lại, sợ rằng Diêu Quang Thánh Địa sẽ thật sự trở thành trò cười.
“Tin tức này chính là do Thiên Cơ Lâu truyền ra, chắc chắn chính xác!”
Xích Viêm lão tổ lại nói.
Lời này vừa nói ra, không ít thế lực vốn là đứng xem trò vui đều sáng mắt lên.
Chẳng lẽ Diêu Quang Thánh chủ thật sự là gián điệp của Thiên Ma Cung?
Đây là loại tin tức kình bạo cỡ nào chứ, nhưng nếu nói do Thiên Cơ Lâu truyền ra, vậy tính chân thực gần như là trăm phần trăm.
Dù sao thì ba chữ Thiên Cơ Lâu này bây giờ chính là biển chữ vàng, một cái bảng xếp hạng thiên kiêu đã khiến cho vô số thế lực tâm phục khẩu phục, trong đó không hề có chút sai sót nào.
“Lời nói của một bên mà thôi, có chứng cứ không?”
Lão Ẩu lạnh giọng quát:
“Nếu như không có chứng cứ, vậy hôm nay không phải là Xích Viêm Thánh Địa các ngươi không chịu bỏ qua, mà là Diêu Quang Thánh Địa chúng ta muốn quyết chiến đến cùng với các ngươi!”
“Mang Diêu Quang Thánh chủ ra đây, gọi ra hỏi là biết!”
Xích Viêm lão tổ trầm giọng nói.
“Ừm?”
Mắt Lão Ẩu híp lại một cái, nàng âm thầm truyền âm bảo một người học trò đi trước tới đại điện Chưởng giáo, không bao lâu sau đệ tử kia đã đáp trả lại.
Diêu Quang Thánh chủ bế quan.
“Bế quan?”

Lão Ẩu cảm thấy nặng nề trong lòng, có vài phần dự cảm không tốt, nhưng lúc này không phải lúc xử lý chuyện đó, quan trọng nhất bây giờ chính là bức lui Xích Viêm lão tổ.
"Làm sao, không dám gọi Diêu Quang Thánh chủ ra đây đối chất với lão phu sao?"
Xích Viêm lão tổ tiến lên trước một bước.
"Rầm" một tiếng, bầu không sụp đổ, Xích Viêm Đăng chập chờn lúc sáng lúc tối, một ngọn lửa màu xanh đốt sập chín tầng trời.
Đây chính là Đế hỏa, có thể dung luyện ba ngàn thế giới, khiến cho vô số người kinh hồn táng đảm.
"Diêu Quang Thánh Chủ có phải gian tế hay không, chỉ có đám người lão thân mới có thể bình phán, không cần người ngoài nhúng tay?"
Lão Ẩu lạnh lùng nói.
"Nói như vậy..."
Râu tóc Xích Viêm lão tổ đều di chuyển, hai tròng mắt như nhật nguyệt lưu chuyển, khí tức trên người tăng lên tới cực hạn, lạnh giọng nói:
"Chuyện Xích Viêm Thánh chủ bọn ta bỏ mình, Diêu Quang Thánh Địa các ngươi có phải cũng không định cho một cái thông báo không?"
"Vậy đánh đi!"
Dứt lời, hai kiện Đế binh đồng thời xông lên.
...
Trong lúc hai bên lại một lần nữa khai chiến.
Hai bóng người từ xa đến gần, lặng yên không tiếng động đi tới gần Diêu Quang Thánh Địa.
....
"Đây chính là Đế binh sao?"
Dương Khâu ngẩng đầu nhìn không trung, trong mắt chồng chất sự kinh hãi, thật hết hồn, nếu không phải có lão tổ che chở, một Thánh Nhân như hắn, đừng nói là có thể tới gần trong khi hai bên giao chiến, sợ rằng chưa kịp tới gần đã hóa thành tro bụi rồi.
"Không cần ước ao, rất nhanh chính là của chúng ta."
Mạnh Khánh Chi hâm mộ nói một câu.
Mất đi Chuẩn Đế, đối với một kiện Đế binh chân chính, hắn vẫn thấy rất thèm, không chỉ thấy mà thèm với Đế binh của Diêu Quang Thánh Địa.
Mà còn cả với Đế binh của Xích Viêm Thánh Địa.

Hai nhà Thánh Địa này có Cổ Đế, đều được xác thực là đã chết, có thể nói Đế binh này ai cướp được thì chính là của người đó.
Lúc này, hắn chỉ có thể cướp một, đoạt được một cái sẽ đánh cỏ động rắn một cái khác, sau đó bỏ trốn mất dạng.
Hai người so sánh một chút, vẫn là của Diêu Quang Thánh Địa có lời hơn.
Bởi vì nơi ở của bọn hắn đã ở ngay trước mắt, giờ không chỉ có thể đoạt Đế binh, mà còn có thể đoạt nội tình mấy trăm triệu năm của bọn họ.
Mạnh Khánh Chi hít sâu một hơi, đi tới phía trước đại trận, một viên ngọc giản hiện lên trong tay hắn, nối thẳng với chỗ sâu bên trong Diêu Quang Thánh Địa.
“Đi vào!”
Mạnh Khánh Chi nói một câu, sau đó mang theo Dương Khâu nhanh chóng bước vào bên trong.

Chương 117. Cũng Nên Trở Thành Lịch Sử Rồi!

Đại trận thủ sơn Diêu Quang Thánh Địa hộ sơn.
Chính là đại trận cấp Đế thứ thiệt mà khi xưa Diêu Quang cổ Đế đã tự tay bố trí.
Uy lực khủng khiếp vô tận.
Trong trận pháp lấp lánh những sắc màu rực rỡ, tỏa ra sương mù hỗn độn trói buộc hư không, muốn nghiền nát mọi thứ. Nó cường đại đến mức khiến cho mọi quy tắc trời đất đều đang sôi sục, trật tự hỗn loạn.
Lúc này.
Lão tổ Xích Viêm cường thế đột kích, đại trận này đang trong trạng thái vận hành.
Có thể nói, những kẻ dưới cấp Đại Đế sẽ chết khi đến đây.
"May mà có ngọc giản Lâu chủ Thiên Cơ Lâu đưa cho."
Sắc mặt Dương Khâu trắng bệch, hắn đưa mắt nhìn sang Lão tổ rồi liếc nhìn ngọc giản trong tay Lão tổ, không kiềm được mà nuốt nước bọt. Chỉ với uy thế của loại trận pháp này, cũng đã làm cho hai chân hắn nhũn ra.
Nếu như không phải lão tổ bên cạnh thì dù đưa cho hắn ngọc giản, hắn cũng không dám vào.
Phải biết rằng.

Đệ tử bình thường của Diêu Quang Thánh Địa đều không có phương pháp phá trận, chúng có thể ra vào Diêu Quang Thánh Địa là dựa vào lệnh bài thân phận. Sở hữu lệnh bài này có thể đảm bảo trận pháp không gạt bỏ bọn họ.
Còn về việc nắm giữ làm sao tùy ý ra vào trận pháp thì ít nhất cũng phải là Lão tổ cấp Đại Thánh.
Từng giây từng phút trôi qua
Mạnh như Mạnh Khánh Chi cũng bắt đầu tái nhợt.
Trận pháp cấp Đại Đế gây cho hắn một áp lực quá lớn, không dám có chút sai sót nào. Sơ suất một cái, hai người bọn họ, một Lão tổ Cửu U Ma Tông, một Chưởng giáo Cửu U Ma Tông chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới!
Chết trong trận pháp đều là tự mình chuốc lấy!
Dù là Cửu U Ma Tông muốn báo thù, đều không lý do gì
……
Sau một hồi lâu.
Hai người cùng bước ra, cảnh tượng trước mặt đã hoàn toàn biến đổi.
Vô số thần đảo tiên sơn hiển hiển, cực kỳ chấn động.
Tựa như một bức tranh thủy mặc chậm rãi kéo mở màn che ngay trước mắt.
Mọi thứ đều lọt vào tầm mắt.
Tất cả đều là thần đảo cung điện lênh đênh trong hư không, chi chít như sao trên trời, trời quang mây tạnh, khí thế dồi dào!
Linh khí gần như ngưng tụ thành thực chất, nồng nặc đến mức không thể tan rã, khi phóng tầm mắt nhìn xung quanh giống như tiên cảnh nhân gian.
Vào lúc này.
Diêu Quang Thánh Địa đứng trên không, nhiều người đứng im lặng đồng loạt ngẩng mặt đang quan sát thế cục trận chiến bên ngoài, dù là ai cũng không phát hiện hai người lạ mặt trà trộn trong Thánh Địa của mình! ,
Trong đó lại có một Chuẩn Đế nữa chứ!
"Đây chính là Diêu Quang Thánh Địa sao?"
Dương Khâu hít sâu một hơi với vẻ mặt say sưa. Không hổ là Tông môn từng sinh ra Đại Đế, khí tượng này chẳng phải thứ mà Cửu U Ma Tông bọn hắn có thể so sánh được.
Hắn lướt nhìn xung quanh.
Chỉ bằng mắt thường, hắn liền nhận ra mấy đường khí tức không kém gì hắn.
Rất hiển nhiên, những người này toàn là Thánh Nhân!

Còn có vài người ngay cả hắn cũng nhìn không ra mức độ, chắc hẳn là Thánh Nhân Vương!
"Nội tình thâm hậu như vậy, nếu như toàn bộ dọn đi, Cửu U Ma Tông còn không thể nhất phi trùng thiên ư?"
Dương Khâu ngước mắt, nhìn về phía một ngọn núi đang trôi nổi phía trước.
Đó là một ngọn Thần Sơn.
Quanh núi nở rộ tiên quang, bên trên cổ thụ lay động linh khí mờ mịt, Linh Dược mọc khắp mặt đất, chỉ một mỏm núi nyaf cũng đã có giá trị không nhỏ rồi!
"Không có tiền đồ!"
Mạnh Khánh Chi hừ lạnh một tiếng, nhìn bộ dạng chưa từng va chạm xã hội của Chưởng giáo nhà hắn, trong lòng hắn rất sầu não, đến nỗi đã bắt đầu dự định sau khi trở về có nên đổi Chưởng giáo hay không.
Mạnh Khánh Chi gom hết toàn bộ khí tức, con ngươi trống trơn của hắn đảo qua bốn phương tám hướng, thần thức cấp Chuẩn Đế tựa như thuỷ triều, che mất toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa.
Sau khi biết không có khí tức người đồng cấp, hắn thở phảo nhẹ nhõm.
Quả nhiên.
Lâu chủ Thiên Cơ Lâu không có lừa gạt mình, lão tặc Lăng Tiêu không ở đây.
Nếu đã không có Lăng Tiêu, thế thì đắc tội rồi!
Mạnh Khánh Chi bước ra, khí tức khủng bố vô biên bốc lên cao, toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa tựa hồ sắp sụp đổ. Hàng loạt thần sơn đổ sụp, vô số cung điện hóa thành cát bụi.
Y hệt một cảnh tượng diệt thế!
Dáng người khô héo gầy gò ban đầu của Mạnh Khánh Chi bỗng nhiên bành trướng, linh khí vô tận xung quanh tụ lại và tạo thành một vòng xoáy cực lớn trên đỉnh đầu hắn rồi chảy ngược xuống. . .
Bề ngoài của hắn cũng theo đó mà biến đổi, từ thân thể già nua dần dần thẳng tắp, mái đầu bạc trắng dần dần trở nên đen sẫm. Trong nhấp nháy một người đàn ông oai nghiêm cùng cực xuất hiện ở trong hư không!
"Đùng!"
Uy áp Chuẩn Đế từ trên trời giáng xuống, giống như là một vị Ma Chủ sống lại, quân lâm trên trời dưới đất.
"Phù!"

Những người Diêu Quang Thánh Địa căn bản phản ứng không kịp, vào lúc này đồng loạt hộc tiên huyết, ngã quỵ xuống đất như sủi cảo, chi chít, bụi mù giăng đầy lên trời.
Chẳng biết bao nhiêu đệ tử có tu vi yếu kém gào thét không ra tiếng đã biến thành một buồm huyết vụ.
Mạnh như Thái Thượng Trưởng Lão cấp Thánh Nhân cũng đang lạnh run dưới luồng uy áp này.
"Chuẩn Đế?"
"Đây là uy áp của Chuẩn Đế?"
"Chuyện gì thế? Đã xảy ra chuyện gì? Là Lão tổ Chuẩn Đế Diêu Quang Thánh Địa chúng ta xuất quan rồi sao?"
"Tại sao Lão tổ lại ra tay với vãn bối của mình? Xin Lão tổ thu hồi Thần Thông!"
"Mắt ngươi mù rồi hả? Không phải Chuẩn Đế của Diêu Quang Thánh Địa chúng ta, đây là Ma uy, không phải uy thế Đế Kinh của Diêu Quang Thánh Địa chúng ta!"
"Hả!"
"Sao có thể có một tên Chuẩn Đế Ma đạo xuyên qua đại trận thủ sơn rồi đến bên trong Tông môn Diêu Quang Thánh Địa chúng ta chứ?"
. . . .
Giây phút này.
Hàng loạt đệ tử Diêu Quang Thánh Địa trở nên kinh hãi.
Toàn bộ đều nhìn lên trời, bóng dáng như trở thành vĩnh hằng kia đang ở trong chấn động sâu sắc, lâu thật lâu không cách nào lấy lại tinh thần.
"Diêu Quang Thánh Địa đã tồn tại biết bao năm tháng, cũng nên trở thành lịch sử rồi!"
Mạnh Khánh Chi chậm rãi mở miệng
Ma khí tràn ngập đất trời và uy thế Chuẩn Đế giống như là ngăn tách dòng chảy thời gian, đánh đổ gông xiềng không gian, làm cho cả Diêu Quang Thánh Địa đều hóa thành Cửu U Ma Vực!

Chương 118. Mai Phục Hắn Một Phen?

Chương trước Chương sau
"Ầm!"

Diêu Quang Thánh Địa trên không trung.
Mạnh Khánh Chi đứng sừng sững, dáng người phả ra sơn hà tinh khí ngạo nghễ liếc nhìn thiên hạ. Quanh thân bao phủ bởi lớp sương mù đen che khuất cả người hắn, chỉ còn lại một đôi mắt, lập lòe ô quang.
Hễ kẻ nào đối diện với hắn đều nhịn không được mà lạnh cả người, linh hồn đều muốn hút vào đó!
Đây là một vị mà không ai có thể nói rõ được sự tồn tại của hắn cường đại đến mức nào. Dù là đối mặt nhìn nhau đều y như rằng sắp hủy diệt đến nơi.
Thần thức bất ổn, đạo cơ sắp đổ, cần phải hủy diệt ngay!
"Vù!"
Mạnh Khánh Chi giơ tay lên, một bàn tay che khuất bầu trời đang kéo dài ra, từ trên trời vụt đến và tạo ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, trong một thoáng đã đánh bay Lão bà ra xa.
"Ai!"
Lão bà hoảng sợ kêu to.
Bà đang toàn lực thôi động Đế binh, thảo phạt Lão tổ Xích Viêm, chưa từng nghĩ sẽ có kẻ ra tay sau lưng mình?
Phải biết rằng.
Sau lưng bà, chính là Diêu Quang Thánh Địa!
"Thịch!"
Chân nguyên trong người Lão bà tiêu hao hơn phân nửa, hứng chịu một chưởng này căn bản chẳng có chút sức chống cực nào, thân thể trực tiếp đổ vỡ, chỉ có một đường nguyên thần chạy ra.
Bà quay đầu nhìn, bóng hình ở đằng sau giống như Ma Chủ, kinh hoàng hô lớn
"Người của Cửu U Ma Tông!"
"Mắt tinh đấy!"
Khóe miệng Mạnh Khánh Chi lộ ra nụ cười đáng sợ, hắn một lần nữa xuất chiêu.
Lần này.
Không nhắm vào bất kỳ người nào, mà là chộp tới món đế binh trên khung trời. Mặc dù Thương Long Đỉnh là Đế binh, nhưng chủ nhân sớm đã tọa hóa, lúc này không ai thôi động. Dựa vào uy năng mình hắn cũng không tài nào chống lại sự trấn áp một Chuẩn Đế.
"Sao ngươi lại vào được đây!"
Lão bà lạnh lùng quát.

Đầu bà xoay về phía đại điện chưởng giáo, trong ánh mắt nở rộ sát ý không che giấu được, chẳng lẽ bảo rằng Diêu Quang Thánh Chủ thật sự là gian tế? Nhưng mà.
Lão tổ Xích Viêm chẳng phải đã thề rằng Diêu Quang Thánh Chủ là gian tế của Thiên Ma Cung sao?
Cửu U Ma Tông, sao lại thế này ?
"Điều này, ngươi cũng không cần biết, vãng sinh đi!"
Mạnh Khánh Chi không trả lời, một tay trấn áp Đế binh, một tay lại đánh ra. Ầm một tiếng, giông tố cùng chuyển động, khắp nơi mịt mờ, mọi xích thần trật tự đều đứt đoạn.
Một bàn tay to lớn phá huỷ toàn bộ, đè lên Lão bà.
"Không!"
Lão bà tuyệt vọng hét to.
Đối mặt một vị Chuẩn Đế, bà căn bản không có sức phản kháng nào hết.
Sau một đòn.
Hình thần đều tiêu biến ngay lập tức!
"Chuẩn Đế Cửu U ma tông, ngươi là muốn khai chiến với Diêu Quang Thánh Địa?"
Lúc này.
Lại có ba bóng dáng kinh khủng xuất hiện.
Cả ba người đều là Đại Thánh, khí tức kinh thiên. Trong chuyển động của ánh mắt tỏa ra sự lạnh lẽo. Phía sau bọn chúng là một dảy ngân hà mênh mông đang mở ra và che lấp phạm vi nghìn dặm.
Trước mắt không có Chuẩn Đế, Diêu Quang Thánh Địa vẫn có thể cho ra bốn nhân vật cấp Đại Thánh, có thể thấy được nội tình khủng khiếp.
Nếu là đối đầu với thế lực khác thì đã đủ để quét sách, thế nhưng chống lại Mạnh Khánh Chi, lại kém một chút. Tu vi càng cao thâm, mỗi lần đột phá một cảnh giới thì biến hóa lại càng lớn.
Độ chênh lệch giữa Đại Thánh và Chuẩn Đế như rãnh trời, căn bản không phải nhân số có thể bù đắp
"Còn chưa đủ rõ ràng sao?"
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi không đổi, lạnh nhạt nói.
"Thật to gan!"
Một trong những Đại Thánh, râu ria xồm xoàm, gằn giọng quát.
"Tất cả ra tay, đoạt lại Đế binh!"
Một vị Đại Thánh khác cất tiếng.

Câu lệnh vừa dứt.
Ba người cùng nhau thôi động chân nguyên toàn thân, truyền vào bên trong Đế binh. Một tiếng "vù", Thương Long đỉnh một lần nữa khôi phục, chấn động kịch liệt, chục ngàn tia tiên quang phụt ra, dâng lên khỏi thải mang vô tận.
Có nhiều khí tức hỗn độn buông xuống.
Dù là Mạnh Khánh Chi toàn lực trấn áp, cũng có phần không trấn áp được.
"Hừm?"
Ánh mắt Mạnh Khánh Chi phát lạnh nhìn lên trên người ba tên Đại Thánh.
Hắn biết, nếu không đánh chết ba kẻ này thì sợ rằng Đế binh chưa kịp đến tay đã bay đi mất.
Thương Long đỉnh, dù sao vẫn là binh khí của cổ Đế Diêu Quang. Tuy hắn đã chết, nhưng ba người này đều thuộc về truyền nhân của hắn, Đế binh chắc chắn càng thêm gần gũi hơn với những người có khí tức của cổ Đế Diêu Quang.
Tuy hắn là Chuẩn Đế, nhưng tranh đoạt quyền khống chế Đế binh muốn với ba Đại Thánh gần như đang nằm mộng vậy.
Một khi cả ba hoàn toàn khôi phục Đế binh rồi dựa vào nó thì ít nhất có thể ngang tài ngang sức với hắn!
"Các ngươi đang tìm đường chết!"
Mạnh Khánh Chi quát lạnh một tiếng, vung tay lên vẽ ra một mảnh trật tự thiên địa, hóa thành một mảnh phù văn dày đặc, định trụ vùng hư không này.
Đây là một tòa trận pháp.
Với thực lực Chuẩn Đế như hắn, chỉ trong một cái phất tay đã bày ra một tòa sát trận bao trùm ba tên Đại Thánh.
Sát quang ngợp trời, cuốn hết thảy như trường giang đại hà, thao thao bất tuyệt.
"Phù! Phù! Phù!"
Huyết quang lóa hiện, chỉ một lát sau, ba tên Đại Thánh đã chồng chất vết thương, vẫn chưa đoạt lại Đế binh, ngược lại bản thân còn lâm vào hiểm cảnh.
"Cửu U Ma Tông, mọi hành động của các ngươi ngày hôm nay, đợi Lão tổ Diêu Quang Thánh Địa Lăng Tiêu trở về, nhất định sẽ cùng các ngươi —— thanh toán!"
Một Đại Thánh, cắn răng nghiến lợi nói.

"Đúng thế!"
Một tên Đại Thánh khác cũng mở miệng: "Bọn ta đã thông báo cho Lão tổ Lăng Tiêu, Cửu U Ma Tông các ngươi chuẩn bị trả giá đi!!"
"Ha ha."
Mạnh Khánh Chi cười khinh, hắn tiếp tục trấn áp Đế binh và phất ống tay áo, thu nó vào đó. m thanh khàn khàn cất lên: "Các ngươi cho rằng, nơi nguy hiểm như Loạn Tinh Hải vực, muốn đến là đến, muốn đi là đi sao?"
"Dù có là Đại Đế đi vào, cũng có nguy cơ rơi ngã, một Chuẩn Đế cỏn con như Lăng Tiêu có thể sống sót trở về hay không cũng chưa chắc, các ngươi còn trông cậy vào hắn giúp các ngươi báo thù?"
"Nực cười!"
Lời này được nói ra.
Ba tên Đại Thánh mặt cắt không còn giọt máu, cả người lạnh buốt như rớt vào hầm băng.
Tin này, người Cửu U Ma Tông làm sao mà biết được chứ?
Ban đầu.
Lão tổ Lăng Tiêu đi Loạn Tinh Hải vực chỉ có bốn người bọn hắn biết thôi, lẽ nào có kẻ tiết lộ tin tức?
"Đợi Lăng Tiêu trở về, không đến Cửu U Ma Tông thì cũng thôi, còn nếu hắn dám tới, lão phu sẽ chém hắn ngay!"
Mạnh Khánh Chi lạnh lùng nói.
"Còn các ngươi, lên đường trước đi."
"Ầm!"
Mạnh Khánh Chi vươn bàn tay vút lên hư không, sau đó có một tiếng gầm vang lên từ khoảng không, trận pháp vỡ nát và cả ba Đại Thánh đã cùng nhau biến mất trong đó.
Ở nơi không người biết, ba binh khí cấp Đại Thánh đã bị Mạnh Khánh Chi thu lấy.
Ừm. . .
Đợt này, lời lớn rồi!
Một món đế binh, ba binh khí cấp Đại Thánh, lại gia tăng vô số năm nội tình cho Diêu Quang Thánh Địa, đủ để những hao phí ở Thiên Cơ Lâu của hắn hoàn vốn hoàn toàn.
Thậm chí còn lời được rất nhiều
"Thiên Cơ Lâu không hổ là Thiên Cơ Lâu, ngay cả trận pháp Đại Đế cũng có thể suy ra một con đường sống!"

Mạnh Khánh Chi vô cùng xúc động.
Sau khi thu thập tài nguyên của Diêu Quang Thánh Địa, tiếp theo chỉ cần có thể ứng đối Lăng Tiêu trả thù, thì Cửu U Ma Tông bọn họ coi như hoàn toàn ổn định được chỗ đứng rồi!
"Hay là, đến Thiên Cơ Lâu mua thời gian trở về của Lăng Tiêu rồi mai phục hắn nhỉ?"
Mạnh Khánh Chi nghĩ bụng.
Nghĩ tới đây, trong mắt Mạnh Khánh Chi sáng lên, đưa bàn tay ra, từng tòa Thần Phong nhanh chóng thu nhỏ lại và được hắn thu vào trong tay áo.
Chốc nữa dùng tài nguyên của Diêu Quang Thánh Địa mua tin tức của Lăng Tiêu, sau đó tính kế hắn một phen, đây há chẳng phải là buôn bán mà không cần vốn ư?

Chương 119. Hãy để nó truyền khắp thiên hạ đi !

Bên ngoài Diêu Quang Thánh Địa.
Xích Viêm lão tổ đứng lơ lửng trên không, hắn chau mày.
Hai mắt không hề nháy nhìn xuống đại trận phía dưới, mới vừa rồi mình còn đang giao thủ Lão Ẩu, sao đột nhiên quát to một tiếng, mất tungmất tích rồi ?
Chẳng lẽ lại bị mình đánh cho biến mất sao ?
Chuyện này không có khả năng xảy ra.
Thực lực Lão Ẩu không tệ, cũng không yếu hơn mình, sao có thể bị đánh bại nhanh như vậy được chứ.
Mà điều quan trọng hơn chính là đế binh của Diêu Quang Thánh Địa cũng đã biến mất, giống như chưa từng xuất hiện vậy, toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa đều chìm trong sự yên lặng quỷ dị.
Hắn rất hiếu kỳ muốn biết đã xảy ra chuyện gì ở đây.
Nhưng bởi vì bị trận pháp ngăn trở, hắn không có cách nào nhìn thấy được tình hình ở bên trong.
Khi hắn đang còn bán tín bán nghi thì một bóng hình lén lúc chạy ra từ trong trận pháp của Diêu Quang Thánh Địa, nhìn tu vi của kẻ này thì... ít nhất ... Cũng là một Thánh Nhân
"Đây là. . ."

Xích Viêm lão tổ liếc mắt nhìn người nọ, ánh mắt rực sáng lên, quát lạnh: "Diêu Quang Thánh Chủ ?"
"Thình thịch!"
Xích Viêm lão tổ đánh tới, thần quang trên người Diêu Quang Thánh Chủ trực tiếp vỡ nát, hắn lại không có đánh trả, bị chụp trúng.
"Giết Xích Viêm Thánh Chủ, ngươi lại còn dám đến nộp mạng, có chút quyết đoán!"
"Tiền bối, hiểu lầm rồi!"
Diêu Quang Thánh Chủ hô lớn
Lần này hắn chạy ra đây là để giải thích.
Hắn có thể dùng tính mạng để đảm bảo bản thân mình tuyệt đối chưa từng chém giết Xích Viêm Thánh Chủ, trong chuyện này nhất định là Thiên Cơ Lâu chủ đang gở trò.
Diêu Quang Thánh Chủ cho rằng chỉ cần mình giải thích rõ ràng, thì vẫn có thể giữ được mạng.
Dù sao.
Sau lưng mình còn có một Thiên Ma Cung!
Còn như Diêu Quang Thánh Địa, chẳng phải là chỉ đứng nhìn mà đã bị một Chuẩn Đế đánh vào sào huyệt, còn có thể làm sao chứ?
Dựa vào vài cái Đại Thánh, còn mất đi đế binh, căn bản sẽ không phải là đối thủ của Chuẩn Đế, dù cho toàn bộ người của Diêu Quang Thánh Địa có tập hợp lại.
Cũng chẳng địch lại một cái tát của một vị Chuẩn Đế.
"Hiểu lầm"
Xích Viêm lão tổ cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi có quen Thương Sơn Ngũ Lão không ?"
"Có quen. . ."
Diêu Quang Thánh Chủ gật đầu một cách cứng ngắc.
"Trận pháp của Đại Hoang thành có phải là do ngươi sai người bố trí?"
Xích Viêm lão tổ lại hỏi thêm một câu.
"Phải. . . ."
Diêu Quang Thánh Chủ tiếp tục gật đầu, hắn nhanh chóng đổi giọng, vội vàng nói: "Vãn bối chỉ nhằm vào Thiên Cơ Lâu. Cũng chưa từng ra tay với Xích Viêm Thánh Chủ. Hơn nữa cũng không phải vãn bối thao túng trận pháp, ta hoàn toàn không biết chuyện Xích Viêm Thánh Chủ tử vong!"
"Chết đến nơi rồi mà còn giảo biện ?"

Xích Viêm lão tổ không hề nhúc nhích, hắn trầm mặc, lên tiếng hỏi: "Ngươi có thật sự là con trai của Thiên Ma Cung chủ đời trước ?"
"Cái này. . ."
Đột nhiên mặt của Diêu Quang Thánh Chủ không còn chút máu, khi nãy hắn còn ngây thơ cho rằng, Thiên Cơ Lâu chủ không nhận ra thân phận của mình, hiện tại xem ra hắn đã biết từ lâu rồi.
Còn nói cho người của Xích Viêm thánh địa!
Hắn quay đầu lại một cách khó khăn, ánh mắt nhìn lên bầu trời, nhiều bóng hình to lớn lọt vào trong tầm mắt, những bóng người kia đứng ở trên vòm trời, được Hỗn Độn chen lấp, nhìn không rõ tướng mạo.
Những người này đều đang xem trof vui, không có ý định hiện thân hỗ trợ hắn.
Hắn không biết là trong số những người này có người Thiên Ma Cung hay không, chi ít là lúc này không có ai ở Thiên Ma Cung đứng ra bảo vệ cho hắn, ngay đến cả phụ thân hắn cũng không lộ diện.
"Đún. . . ."
Sau một hồi lâu.
Diêu Quang Thánh Chủ trả lời một cách khó khắn.
Câu trả lời này như hút cạn đi sức mạnh của toàn thân hắn vậy, cả người đều vô lực.
"Ấy ——, Qủa nhiên là đúng như lời của Thiên Cơ Lâu chủ, Diêu Quang Thánh Chủ là gian tế của Thiên Ma Cung!"
"Thiên Ma Cung đúng là có thủ đoạn! Lại có thể che mắt được Diêu Quang Thánh Địa!"
"Ah, lần này, e là Thiên Ma Cung gặp rắc rối lớn rồi, liên tiếp chọc vào Diêu Quang Thánh Địa và Xích Viêm Thánh Địa, đừng mơ đến chuyện không bị hủy diệt, dù sao hai nhà này đều có đế binh, mà Thiên Ma Cung lại không có."
"Nói cũng phải."
"Như đã từng nói, Diêu Quang Thánh Chủ cũng đã thừa nhận rồi, tại sao Diêu Quang Thánh Địa vẫn chậm chạp không phản ứng ?"
"Có thể là do quá xấu hổ, không mặt mũi gặp người!!"
. . . . .
Giọng nói của Diêu Quang Thánh Chủ không lớn, nhưng những người có mặt ở đây, kẻ nào lại không tai thính mắt tinh?
Trên vòm trời.

Sau khi nghe được lời của hắn, không ít người biến sắc, bàn tán sôi nổi.
Vô số năm qua, Diêu Quang Thánh Chủ là kẻ đầu tiên thành côngxâm nhập vào nội bộ của kẻ địch, đồng thời lịa nắm giữ chức vụ cao, nếu không nhờ Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm.
Sau này hậu quả khó mà lường được.
Dù sao.
Thì thiên phú của Diêu Quang Thánh Chủ thiên phú không tệ, thành tựu trong tương lai là khó mà lường trước được, nếu lỡ như hắn trở thành Thánh Nhân Vương, thậm chí Đại Thánh.
Do đó chỉ riêng Đại Thiên Ma cung
Dù cho Lăng Tiêu Chuẩn Đế có trở về cũng không còn cách nào.
. . . . .
"Nếu đã như vậy, thì lên đường đi!"
Sắc mặt Xích Viêm lão giả lạnh lùng, năm ngón tay bóp chặc, bóp chết một kẻ chẳng khác gì một con kiến, hắn tự tin cho rằng một Thánh Nhân tuyệt đối không cách nào chạy thoát khỏi sự khống chế của hắn.
"Chờ một chút!"
Diêu Quang Thánh Chủ đột nhiên hô một tiếng, hắn nhanh chóng nói: "Tiền bối, ngươi tha cho ta một mạng, ta có thể nói cho ngươi một bí mật!"
"ồ?"
Xích Viêm lão tổ ngưng động tác lại, hững hờ nói: "Tha cho ngươi một mạng thì không thể, nhưng nếu như ngươi nói ra bí mật trong miệng ngươi thì lão phu có thể để cho ngươi chết dễ chịu hơi mootjc hút!"
"thật sao. . . .?"
Diêu Quang Thánh Chủ lộ ra nụ cười sầu thảm.
Giờ khắc này.
Hắn đã hiểu được, sát tâm của Xích Viêm lão tổ với mình là đã định, hắn xoay người nhìn Diêu Quang Thánh Địa, trong con ngươi hiện lên một tia tự giễu.
"Nếu trước sau gì cũng là chết, thì hãy để cho bí mật này truyền ra khắp thiên hạ!"
"Hôm nay bên trong Diêu Quang Thánh Địa có một Cửu U Ma Tông Chuẩn Đ và một Cửu U Ma Tông chưởng giáo Dương Khâu!"

Chương 120. Còn chưa lấy hết những đồ tốt nữa mà!

"Cái gì ?"

Lời còn chưa dứt.

Bên cạnh Xích Viêm lão tổ đã xuất hiện mấy bóng người.

Khí tức của mỗi một người đều trùng thiên, mạnh mẽ không gì sánh được, mỗi khi khí tức trên thân một người tản ra thì đều khiến cho vùng trời ở đây bị đè nén trở nên vặn vẹo, bây giờ mấy người lại cùng xuất hiện.

Đè ép bầu trời giống như là vài toà lâu đài ma quỷ.

Khiến người ta không thở nổi

"Những gì ngươi vừa mới nói có thật không?"

Một lão giả đầu đội vương miện hình hoa sen, mặc áo bào ngũ sắc, tay vuốt chòm râu, sắc mặt nghiêm trọng nói.

Nghe được tin tức về Cửu U ma tông bọn họ không cách nào còn giữ được tậm trạng đứng ngoài xem trò vui nữa rồi

"Thật còn hơn vàng!"

Diêu Quang Thánh Chủ cười lạnh một tiếng.

"Bây giờ Diêu Quang Thánh Địa không truyền ra chút động tĩnh nào cả, cũng là bởi vì trong đó có một vị Chuẩn Đế sẽ xuất thủ. Khi ta trốn ra tới đây, ba vị Đại Thánh đã bỏ mạng dưới tay của vị kia Chuẩn Đế kia!"

"Ừm ?"

Mấy bóng người đáng sợ kia nghe thấy vậy, trong lòng cảm thấy rất nặng nề

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được sự nặng nề trong mắt của đối phương.

Diêu Quang Thánh Địa có trận pháp ngăn cản.

Chỉ với thần thức của bọn họ thì không cách nào xuyên qua được, căn bản không nhìn thấy được tình huống bên trong, nhưng bọn hắn cũng sẽ không ngốc đến nổi mà cứ nghe theo lời nói phiến diện của một mình Diêu Quang Thánh Chủ.

Nhưng mà. . . .

Bất kể là lời nói của Diêu Quang Thánh Chủ là thật hay là giả, bây giờ trong Diêu Quang Thánh Địa không hề có động tĩnh gì, đó cũng là thực sự!

Dựa theo phong cách của một thánh địa, khi Thánh Chủ của thánh địa mình thừa nhận chính hắn là gian tế. Thì đổi lại là bất cứ ai cũng không cách nào bình tĩnh được, nhất định sẽ bùng nổ.
"Răn Rắc!"
Dưới sức ép năm đầu ngón tay của Xích Viêm lão tổ, Diêu Quang Thánh Chủ bỗng chốc tan thành mây khói.
Đến ngay cả hét thảm một tiếng cũng không kịp.
"Chư vị cho rằng những lời hắn nói ra có mấy phần là tin được?"
Xích Viêm lão tổ từ tốn hỏi.
"Chưa tới một phần."
Lão đạo mặc áo bào ngũ sắc, cầm trong tay cây phất trần, cân nhắc nói.
Diêu Quang Thánh Địa có trận pháp hộ sơn, đừng nói chi đến một Chuẩn Đế đến ngay cả một Đại Đế, nếu như muốn công phá hoàn toàn thì cũng phải tốn hời gian.
Sao lại có thể bị người ta lẻn vào một cách vô thanh vô tức được chứ ?
"Vậy thì cứ chờ xem thôi."
Xích Viêm lão tổ trong lòng bồn chồn.
Nếu như thực sự là Diêu Quang Thánh Địa bị một vị Cửu U Ma Tông Chuẩn Đế âm thầm lẻn đi, vậy thì phỏng chừng hắn cũng khó thoát khỏi có liên quan, dù sao thì cũng do mình lôi kéo đế binh của đối phương .
Nếu thật sự là như vậy, mình cũng xem như là đồng phạm.
. . . . .
Bên trong Diêu Quang Thánh Địa.
Mạnh Khánh Chi trấn áp trên trời dưới đất, Ma quang bùng lên cả người, hắn nhìn thoáng qua ngoại giới, đạm mạc nói: "Đây mà là Diêu Quang Thánh Địa sao? Thật đúng là nực cười."
"Bị người trong ma đạo của chúng ta chiếm lấy vị trí Thánh Chủ, mà còn không biết!"
"Khinh người quá đáng!"
Một người đàn ông trung niên có thân phận không thấp chửi mắng.
Hắn tức giận run cả người, hôm nay bị một kẻ Chuẩn Đế ma đạo đánh tới cửa thì cũng thôi đi. Lại còn phun ra chuyện Thánh Chủ của nhà mình chính là gian tế!
Đây là một điều sỉ nhục!
Tỷ triệu năm sau cũng khó mà có thể tẩy sạch được!

Chỉ cần Diêu Quang Thánh Địa vẫn còn tồn tại, bọn họ cũng sẽ bị vĩnh viễn bị người đời sỉ nhục.
Nếu như lúc này có thể thoát ra được khỏi sự khống chế trói buộc hắn, hắn thực sự muốn bắt Diêu Quang Thánh Chủ trở về, sau đó băm vằm hắn ta ra thành trăm ngàn mảnh.
"Cửu U Ma Tông, Thiên Ma Cung, nổi nhục hôm nay của Diêu Quang Thánh Địa nhục, sau này tất sẽ phải trả lại gấp trăm ngàn lần!"
Một vị lão Thánh Nhân Vương, phẫn nộ quát.
"Các ngươi không có cơ hội đaau."
Mạnh Khánh Chi bất động như núi, vung tay lên, một đốt ngón tay màu đen, từ không trung nhấn xuống, nghiền nát tất cả nhục thân lẫn pháp bảo trên người lão giả thành một đám sương mù bằng máu, không còn sót lại bất cứ thứ gì.
Đồng thời.
Hắn đang suy nghĩ.
Bắt đầu từ khi Diêu Quang Thánh Chủ chủ động chọc vào Thiên Cơ Lâu kia, thì kết cục của Diêu Quang Thánh Địa đã được quyết định rồi, còn Xích Viêm Thánh Địa chỉ là mới bắt đầu.
Sau này, nếu như không có Cửu U Ma Tông, cũng sẽ có thế lực khác xuất thủ mà thôi.
Cơ hội như thế này chẳng thà làm lợi cho chính bản thân mình còn hơn là để cho kẻ khác kiếm chát.
"Lão tổ!"
Lúc này.
Dương Khâu bay trở về, trầm giọng nói: "Không tìm được Diêu Quang Đế Kinh!"
"Ừm ?"
Mạnh Khánh Chi nhướng mày, trong lòng có chút không vui, thần thức của hắn lần thứ hai quét ra, lật tung toàn bộ Diêu Quang Thánh Địa lại một lần.
Cũng không tìm được dấu vết của Diêu Quang Đế Kinh.
"Kỳ lạ."
Hắn thì thào một tiếng, đưa tay ra, một Thánh Nhân bị hắn nhắc tới trước mặt, hắn lạnh lùng nói: "Đế Kinh ở đâu ?"
"Đừng. . . Đừng giết ta. . . . Ta, ta không biết Đế Kinh. . . . . Ở đâu."
Vị này Thánh Nhân này rất không có cốt khí, bị uy thế của Chuẩn Đế dọa cho sợ đến run run rẩy rẩy, ngay cả nói chuyện mà cũng bị vấp.

"Thật sao ?"
Mạnh Khánh Chi bất vi sở động, trong con ngươi trống rỗng là hai lỗ đen đang xoay tròn, thần thức hóa thành dòng sông lớn xông vào trong đầu óc của đối phương.
Sau khi lục xem ký ức của đối phương.
Mặt mày của Mạnh Khánh Chi đen lại, Diêu Quang Đế Kinh lại khống chế bốn vị Đại Thánh trong tay, chỉ có bốn người bọn họ liên thủ, mới có thể mở được cấm chế của Tiểu Động Thiên, lấy được Đế Kinh.
Lúc này, bốn Đại Thánh kia đều đã bị hắn giết chết, có thể nói bây giờ người có thể biết được tung tích của Diêu Quang Đế chỉ còn lại một mình Lăng Tiêu!
"Nếu biết trước là như vậy, nên mua thêm một vài tin tức ở chỗ của lâu chủ."
Mạnh Khánh Chi thở dài trong lòng.
Chuyện này mình nên sớm nghĩ đến mới phải chứ, một Đế Kinh há có thể xuất hiện một cách dễ dàng?
Diêu Quang Thánh Địa tuyệt đối sẽ cất giữ nó ở chỗ an toàn nhất.
"Nhưng mà . . ."
"Kể cả là như vậy, cũng coi như chuyến đi này không tệ lắm."
Mạnh Khánh Chi nhìn thoáng qua ngoại giới, phát hiện mấy nhân vật cấp Đại Thánh, sắc mặt của hắn hơi trầm xuống, đưa tay ra bắt lấy Dương Khâu, rồ xoay người đi về hướng ngoại giới.
"Lão tổ, sao lại rời đi rồi? Còn những đồ tốt chưa kịp lấy nữa mà!"
"Không đi thì không còn kịp đâu!"
Mạnh Khánh Chi trầm giọng nói
Đám người bên ngoài không phải người ngu, lưu lại trong thời gian ngắn còn được, nếu như thời gian dài, Diêu Quang Thánh Địa cứ không có bất kỳ động tĩnh gì. Bọn họ chắc chắn biết bên trong đã xảy ra chuyện.
Đến lúc đó, không chừng có người nào đó sẽ hành động.
Bước vào trước đại trận, Mạnh Khánh Chi hơi dừng chân, nghĩ đến chuyện trước đây mà Diêu Quang Thánh Chủ đã làm, hắn cười lạnh một tiếng, vung tay lên.
Vô số Ma Quang xông ra như vô số con rồng lớn bay ngang bầu trờ, khắp nơi đều là ma khí, đem bao phủ hoàn toàn Diêu Quang Thánh Địa!
Vô số người còn chưa kịp phản ứng, thì một luồng khí khiến người ta sợ hãi vọt về hướng bọn họ.

Trong nháy mắt.
Cả Diêu Quang Thánh Địa hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Chương 121. Đã bị tiêu diệt thật rồi sao?

Mấy canh giờ sau đó.
Trên bầu trời Diêu Quang Thánh Địa.
Mấy vị Thánh Nhân Vương đứng sóng vai với nhau.
Bọn họ đều chau mày, không đúng lắm, Diêu Quang Thánh Địa phía dưới quá an tĩnh, giống như là một vùng đất chết, đã đến nước này.
Nhưng chỉ có một kẻ là Diêu Quang Thánh Chủ chạy ra.
Trừ hắn ra thì không có người nào khác chạy ra nữa!
Chẳng lẽ!
Diêu Quang Thánh Địa đã bị hủy diệt
Chuyện này không khỏi có chút làm người nghe hoảng sợ, đã bao nhiêu năm qua, chưa từng xảy ra chuyện Thánh Địa bị tiêu diệt.
Bây giờ.
Nếu như một Thánh Địa vô cùng liêm chính đột nhiên suy tàn thì cũng còn có thể chấp nhận được, nhưng đột nhiên lại bị tiêu diệt, đây là một chuyện dường như không có bất kỳ người nào dám tin. Mà điều khiến cho bọn họ nghi ngờ nữa là.
Từ đầu đến cuối, Diêu Quang Thánh Địa Chuẩn Đế chưa hề lộ diện.
Trừ phi hắn không có ở đó.
Dù sao nếu như hắn có ở đấy, thì phỏng chừng hiện tại hai Chuẩn Đế đã bắt đầu động thủ. Vậy thì không có lý nào dư lực của trận chiến không truyền ra tới bên ngoài.
"Diêu Quang Thánh Địa. . . . .Đã bị tiêu diệt thật sao?"
Một lão đạo mặt đạo bào ngũ sắc thì thào.
"Có thể."
Bên cạnh.
Một người nữ tử trung niên mặc cung trang màu trắng, búi tóc cao, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, nàng nhẹ giọng nói: "Nếu như Diêu Quang Thánh Chủ không lừa chúng ta, thì e là bây giờ Diêu Quang Thánh Địa đã biến mất."

"Lăng Tiêu đâu? Diêu Quang Thánh Địa không phải có Lăng Tiêu Chuẩn Đế sao?"
Có người cau mày nói.
"Nếu như hắn không có ở đây thì sao ?"
Nữ tử mặc cung trang hỏi vặn lại.
"Một Chuẩn Đế cách thành đế còn rất xa, chúng ta không biết được hắn làm cách nào để vào được bên trong Diêu Quang Thánh Địa, nhưng hắn muốn rời khỏi đó dưới tầm mắt của chúng ta thì cũng là chuyện dễ dàng!"
Lời vừa nói ra.
Rất nhiều người đều trở nên trầm mặc.
Hoàn toàn chính xác.
Bọn họ nếu ở trong từng tông môn thì cũng được xem như là nhân vật cấp lão tổ, nhưng đối đầu với một Chuẩn Đế thì cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi. Đối phương có thể dễ dàng che dấu được sự tra xét bằng thần thức của bọn họ.
Sở dĩ đối phương không làm kinh động đến bọn họ.
Đoán chừng là. . .
Nghĩ tới đây, mọi người đều liếc mắt nhìn đế binh bên cạnh Xích Viêm lão tổ.
"Nói như vậy, có khả năng là Chuẩn Đế của Cửu U Ma Tông đã rời đi rồi?"
Xích Viêm lão tổ trầm giọng nói.
"Không loại trừ khả năng này."
Nữ tử mặc cung trang gật đầu.
Trong lúc nhất thời.
Bầu không khí có chút trầm xuống.
Mọi người ở đây đang bắt đầu suy nghĩ phải chăng là đã đến lúc nên rời đi rồi, thì bên trong Diêu Quang Thánh Địa xuất hiện sợi luồng ma khí màu đen bay ra ra ngoài.
"Không tốt!"
Sắc mặt Xích Viêm lão tổ đại biến, hắn vung bàn tay lên, một sợi khí tức mờ nhạt đến mức không thể mờ nhạt hơn được nữa bị hắn bắt lại, tụ lại thành một cụm nhỏ ở trong lòng bàn tay hắn.
Sợi khí tức này mặc dù nhạt mỏng, nhưng trong đó lại chứa một một tia uy lực Chuẩn Đế!
Cách trận pháp cấp tòa đế rất xa mà đã tỏa ra một tia uy thế như vậy, rất khó tưởng tượng được cảnh tượng bên trong Diêu Quang Thánh Địa bây giờ.

Lúc này.
Mỗi người ô đây đều đang nghi ngờ, bọn họ nhìn tia ma khí bên trong bàn tay của Xích Viêm lão tổ.
Sau một hồi lâu.
Lão đạo mặc đạo bào, than nhẹ một tiếng, nói: "Đây chắc là khí tức của Cửu U Phục Thiên Điển. Nếu như lão đạo đoán không sai, sợ là Mạnh Khánh Chi chưa chết!"
Kể từ khi Cửu U Ma Tông khai tông lập phái cho đến ngày nay, đã từng sinh ra hai vị Chuẩn Đế, một vị là Khai Sơn Tổ Sư, vị còn lại chính là Mạnh Khánh Chi, hắn vẫn còn lưu lại ít nhiều tiếng tăm.
Trong không ít thánh địa đều có những ghi chép về hắn.
"Thời gian mà Mạnh Khánh Chi tồn tại cách bây giờ ít nhiều cũng chừng hơn hai triệu năm rồi chứ chẳng ít?"
Có người thì thào nói rằng.
Đây đúng là một thời gian không hề ngắn ngủi, cho dù là Đại Đế thì cũng đã đến tuổi già, sao một vị Chuẩn Đế có thể sống lâu đến như thế?
Theo lý mà nói thì hắn đã phải chết rồi mới phải chứ.
"E rằng hắn có thủ đoạn gì đó đặc biệt để kéo dài hơi tàn chăng."
Sắc mặt của Xích Viêm lão tổ rất khó coi.
Luồng khí tức này xuất hiện đồng nghĩa với việc Diêu Quang Thánh Địa đã dữ nhiều lành ít, rất có thể đã bị Mạnh Khánh Chi tiêu diệt tất cả rồi!
Mà Lăng Tiêu Chuẩn Đế vẫn chậm chạp không xuất hiện, nhưng không có nghĩa là vĩnh viễn sẽ không ra mặt, rồi cũng sẽ có một ngày, hắn biết được chuyện rồi trở về. Còn sau khi hắn trở về, thực lực của hắn là Chuẩn Đế hay là Đại Đế thì không ai nói chắc được.
Nhưng có một điều mà hắn có thể khẳng định là.
Đương nhiên Lăng Tiêu Chuẩn Đế sẽ không từ bỏ ý đồ
Cửu U Ma Tông đứng mũi chịu sào, sau đó chính là Xích Viêm Thánh Địa, nếu không có hắn xuất thủ ngăn cản đế binh của Diêu Quang Thánh Địa, thì chỉ dựa vào một Chuẩn Đế như Mạnh Khánh Chi thì không thể nào đắc thủ dễ dàng được.
. 0,
Ừ. . .
Còn có một Thiên Ma Cung nữa, phỏng chừng cũng chạy không thoát.
Bởi vì.

Khởi nguồn của tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ chuyện Thiên Ma Cung cài một tên gian tế vào trong Diêu Quang Thánh Địa.
"Người của Thiên Ma Cung chưa xuất hiện sao?"
Một Đại Thánh kiêu khích.
Xảy ra chuyện lớn như vậy, từ đầu đến cuối Thiên Ma Cung không hề bày tỏ chút thái độ nào, thậm chí là Diêu Quang Thánh Chủ tử vong cũng chẳng có ai xuất đầu lộ diện.
Bọn họ cũng chẳng có bày tỏ thái độ gì, không chút bất mãn nào sao.
Dường như là tất cả mọi chuyện chẳng liên quan gì đến bọn chúng vậy.
"Chắc là đã phong bế sơn môn, muốn làm một con rùa rụt đầu rồi."
Có người từ tốn nói.
"Hừ."
Lão đạo sĩ cười khổ một tiếng, cúi đầu nhìn Diêu Quang Thánh Địa, trong mắt lóe lên một tia phức tạp, hắn nhẹ giọng nói ra: "E là lại sắp bắt đầu một trận phong ba bão táp với nhân tộc rồi!"
Trận bão tố này còn chưa bắt đầu mà cũng đã ảnh hưởng đến tứ đại thế lực là Xích Viêm Thánh Địa, Cửu U ma, Thiên Ma Cung, Diêu Quang Thánh Địa rồi.
Mà có thể nói Diêu Quang Thánh Địa là mạnh nhất trong bốn thế lực kia thì lại là kẻ bị đánh nốc-ao đầu tiêu.
Đây là điều mà chưa ai từng nghĩ tới.

Chương 122. Một cái là chính đạo, một cái là ma đạo

Chương trước Chương sau

Sau khi mấy Đại Thánh rời đi
Chuyện xả ra trong Diêu Quang Thánh Địa quét ngang cả thế giới với tốc độ của vòi rồng!
Chuyện một thánh địa bị huỷ diệt cũng không phải là một chuyện nhỏ.
Toàn bộ Nhân Tộc đều bị chấn động.
Mà kẻ được xem như là hung thủ đứng sau màn này là Cửu U Ma Tông nhanh chóng bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.
Mỗi người ở đây đều hiếu kỳ, rốt cuộ thì Mạnh Khánh Chi làm sao lại phá giải được trận pháp đếcấp của Diêu Quang Thánh Địa. Có người nói Cửu U Ma Tông đã có được sự chỉ điểm của một vị Đại Đế.

Cũng có người nói là đây là tin mua được từ Thiên Cơ Lâu.
Lại có người nói, đây là do kẻ phản bội trong nội bộ Diêu Quang Thánh Địa tiết lộ, dù sao thì Thánh Chủ cũng đã là gian tế, thì có xuất hiện thêm một kẻ phản bội nữa, vậy cũng hợp tình hợp lý mà!
. . . . .
Đại Hoang thành.
Trong một quán trà.
Tiếng người huyên náo, có không ít người ở Tu Luyện Giới đang ngồi ngay ngắn ở đây.
"Đã nghe chưa? Diêu Quang Thánh Địa biến mất rồi!"
"Đạo hữu đang nói đùa sao?"
"Đúng vậy, uy danh của Diêu Quang Thánh Địa lớn chừng nào chứ, có đế binh, có Chuẩn Đế, hiện nay Diêu Quang Thánh Chủ đang lúc tráng niên, còn có phong thái của Đại Đế, một thế lực cỡ đấy, tất nhiên có thể huy hoàng thêm trăm vạn năm nữa, sao lại dễ dàng bị huỷ diệt chứ?"
"Không sai, nếu như Thiên Kiêu Bảng xuất hiện sớm hơn 500 năm, tất nhiên là Diêu Quang Thánh Chủ đã nổi danh trên bảng rồi!"
"Đạo hữu cơm có thể ăn bừa, nhưng lời không thể nói lung tung, bên trong Đại Hoang thành có rất nhiều mật thám của các Thánh Địa, chỉ một câu vô tâm của ngươi đã có khả năng truyền vào tai của rất nhiều Đại Thánh Chủ đấy."
"Lừa các ngươi làm chi ? Diêu Quang Thánh Địa đã bị Cửu U Ma Tông tiêu diệt rồi, hơn nữa a. . . . . Tên Diêu Quang Thánh Chủ kia lại là gian tế của Thiên Ma Cung đấy!"
"Ừm ???"
"Không ngờ là đạo hữu lại có tài kể chuyện cổ tích, cũng không tệ lắm, ngươi kể chi tiết một chút coi!"
"Ta là đệ tử nội môn của Tử Vi Thánh Địa, chuyện này là do Thánh Chủ chúng ta kể ra, sao lại là giả được?"
. . . .
Câu nói sau cùng vừa thốt ra.
Toàn bộ quán trà bỗng im ắng, không ít ánh mắt quỷ dị nhìn nhau.
Một người thuận miệng bịa chuyện, người khác nghe xong cười một cái rồi cho qua.
Nhưng những chuyện liên quan đến cả một Thánh Địa, mà lại do đệ tử nội môn kể ra, thì tính chất của nó đã khác nhau.

Bởi vì.
Cái này có thể là thực sự!
Chẳng lẽ, thực sự Diêu Quang Thánh Địa đã không còn tồn tại nữa sao?
Dù sao thì nếu như Diêu Quang Thánh Địa còn tồn tại, một tên đệ tử của Tử Vi Thánh Địa trừ phi đầu của hắn bị cửa kẹp, nếu không... Tuyệt đối sẽ không bao giờ nói ra chuyện như vậy.
Nói ra những lời như vậy thì phải chịu trách nhiệm!
Mặc dầu Tử Vi Thánh Địa rất mạnh, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ trêu chọc đến Diêu Quang Thánh Địa chứ!
. . . . .
Thiên Cơ Lâu.
Bắc Thần Hằng vọt vào từ ngoại giới.
Sau khi trở thành Thần Hoàng, đây là lần đầu tiên mà hắn thất thố như vậy.
"Tiền bối!"
Mới vừa vào tới, Bắc Thần Hằng đã hô lên một tiếng
"Sao vậy ? Sao lại hoảng hốt khẩn trương như vậy?."
Lý Vân đưa mắt liếc đối phương, nhẹ nhàng nói.
"Diêu Quang Thánh Địa biến mất rồi!"
Bắc Thần Hằng trầm giọng nói
Một Thánh Địa lớn như vậy, nói biến mất thì biến mất liền được sao chứ, cái này thật là không thể tưởng tượng được mà. Tuy là chuyện này chưa được chứng thực, nhưng rất nhiều người dường như đã khẳng định chắc chắn như vậy rồi!
Bởi vì.
Đã lâu như vậy rồi mà Diêu Quang Thánh Địa vẫn yên ắng một cách thái quá, đến ngay cả một trưởng lão hay đệ tử cũng chẳng thấy xuất hiện.
Theo lý mà nói, nếu như lời đồn lớn như vậy mà là giả thì người của Diêu Quang Thánh Địa chẳng phải sẽ xuất hiện để bác bỏ tin đồn sao.
Nhưng kết quả là sao?
Diêu Quang Thánh Địa chẳng thèm quan tâm!
"ồ."
Lý Vân nhẹ ồ một tiếng, không có chút vẻ mặt bất ngờ nào.
Có được cách thức phá trận rồi, mà Cửu U Ma Tông còn chẳng khống chế được lấy một Chuẩn Đế trấn giữ Diêu Quang Thánh Địa thì cái tên Mạnh Khánh Chi cũng đừng nên sống trên giang hồ mà làm gì nữa.
Trực tiếp đào hầm chôn mình xuống cho xong.

"Tiền bối đã biết rồi sao?"
Bắc Thần Hằng không nói.
"Không phải là Cửu U Ma Tông sao?"
Lý Vân nói xong, lập tức xoay đầu lại nhìn đối phương nói: "Lúc này, ngươi không đi tìm Phượng Nghê Thường, mà chạy nơi này, chẳng lẽ là chỉ để báo tin thôi sao?"
"Thật đúng là Cửu U Ma Tông. . . ."
Bắc Thần Hằng chặc lưỡi.
Ngay từ đầu, khi hắn nhận được tin tức, còn có chút không tin lắm, dù sao thì thực lực của Cửu U Ma Tông không phải chỉ thuan kém Diêu Quang Thánh Địa một cấp bậc thôi đâu. . .
Ai có thể ngờ tới, Cửu U Ma Tông lại có thể quyết đoán đến như vậy, có thể huỷ diệt Diêu Quang Thánh Địa chứ?
"Chắc sẽ không phải là tiền bối đứng đằng sau chỉ điểm đâu chứ nhỉ?"
Bắc Thần Hằng thầm suy nghĩ.
Những lời này, hắn không nói ra.
Bởi vì.
Hắn biết rõ nếu biết càng nhiều, thì chết càng nhanh, một bí mật mà có thể huỷ diệt cả một thánh địa, thì bản thân mình không nên biết thì tốt hơn, nếu không sẽ dẫn lửa thiêu thân.
"Tiền bối thần cơ diệu toán, vãn bối bội phục."
Bắc Thần Hằng khen một câu, bước đến trước mặt Lý Vân, cười gượng một cái nói rằng: "Thật không dám dấu diếm, lần này vãn bối tới đây, thật đúng là bởi vì Phượng Nghê Thường."
Một thiên kiêu có thể đứng vào hạng thứ ba mươi một, thủ đoạn nhiều lắm, cách thức ẩn nấp lại càng tinh diệu không gì sánh được, một Thánh Nhân lão tổ như hắn mà phải tự mình đi tìm.
Lúc này gần như đã lật tung cả Vạn Lý Hoàng Sa lên rồi, dĩ nhiên là chẳng tìm thấy bóng dáng của Phượng Nghê Thường đâu cả.
Nếu như không phải là tin tức này bắt nguồn từ Thiên Cơ Lâu, hắn cũng sắp sửa hoài nghi nhân sinh của mình rồi.
"Sau lưng nàng có một vị sư phụ, muốn tìm được nàng, không dễ dàng như vậy đâu."
Lý Vân tức giận nói.
"Nhưng mà. . . ."

"Lý mỗ có thể bảo đảm mà nói cho ngươi biết, Phượng Nghê Thường không hề rời khỏi Vạn Lý Hoàng Sa, chẳng mấy chốc sẽ có tin tức, đừng nóng vội."
Thuận miệng an ủi Bắc Thần Hằng một câu.
Lý Vân xoay đầu lại, nhìn bảng hệ thống trước mặt, trong lòng lại trầm tư
Nếu có người khác có thể nhìn thấy thì nhất định sẽ phát hiện, trên đó xuất hiện một cái tên của Thánh Chủ một thánh địa !
Thiên Kiêu Bảng đã có rồi.
Sau này, Lý Vân dự định tạo nên một Thánh Chủ bảng.
Ừ . .
Chia làm hai bảng.
Một cái là chính đạo, một cái là ma đạo.
Đáng tiếc là.
Phía trên này hắn không tìm được tên của Thiên Ma Cung, nghĩ đến lần này Thiên Ma Cung chủ quá cùi bắp.
Chưa dành được vị trí xếp hạng trên bảng.
Dự định do hắn một tay khiến thiết đã rơi vào đường cùng, chỉ có thể mắc cạn rồi.

Chương 123. Ai cho ngươi lá gan ?

Biên giới Đế Tộc Diệp thị.
Vạn Lý Hoàng Sa.
Trong một nơi của ảo trận.
Phượng Nghê Thường có vóc người tinh tế, da thịt trắng nõn, sợi tóc như thác nước rũ xuống, nhìn như tiên tử, như tinh tú đang phát sáng, làm rực rỡ đất trời chung quanh.
Sau một hồi lâu.
Nàng chậm rãi mở hai mắt ra, nhẹ giọng nói ra:
"Sư phụ, người bên ngoài đã tản đi hết rồi sao?"
Nàng đã tu luyện một tháng ở chỗ này, mà trong một tháng này, mỗi ngày đều có người bay ngang qua đỉnh đầu nàng, những người này hầu như đều đang tìm kiếm nàng ở đây.
Trong đó có rất niều Thánh Nhân.
Phượng Nghê Thường nhận ra là, có lẽ trong số những người này có một người muốn mời chào mình, nhưng phần lớn bọn họ muốn bắt giữ mình,

sau đó đưa đến Diêu Quang Thánh Địa.
Mặc dù thực lực bây giờ của mình không tệ, nhưng chung quy tuổi tác quá nhỏ, nếu như đổi lại là những nhân vật của thế hệ trước, một người hai người thì còn có thể đối phó được nhưng người càng đông thì không được. Nếu như có một Thánh Chủ đến đây, thì cho dù ắn ta có là Thánh Chủ yếu nhất, nàng cũng không có sức chống cự.
"Vẫn chưa!"
Trong chiếc nhẫn vọng ra một giọng nói già nua
Trong giọng nói đã có chút suy yếu.
Lão Ẩu chung quy là vẫn đang ở trạng thái linh hồn, nàng cũng chẳng thể chịu nổi một chiêu của Thánh Nhân, lúc này thần hồn đã tổn hao rất nhiều, đã không còn sức lực chống trả nữa.
"Diêu Quang Thánh Địa khinh người quá đáng!"
Phượng Nghê Thường oán hận nói, mắt phượng đầy sát ý, trong thân thể mềm mại xuất hiện một tia khí sát phạt.
Rõ ràng là đối phương mở miệng khiêu chiến trước, cũng là đối phương sử dụng binh khí cấp Thánh Chủ trước, kết quả là sau khi bị bại trận, đã không chịu nhận thua thì cũng thôi đi, còn muốn ra đòn giết người.
Do mình lỡ tay giết chết đối phương, có thể đổ lỗi ngược lại cho mình sao?
Dù sao thì đối với người trẻ tuổi mà nói, binh khí cấp Thánh Chủ vẫn quá mạnh mẽ, có thể sử dụng nó, nhưng muốn dễ dàng lấy ra thu về thì chắc chỉ là nằm mơ.
"Đã nhiều năm rồi Diêu Quang Thánh Địa chưa từng có Thánh Tử bị tử vong, bọn họ tức giận như vậy cũng là hợp tình hợp lý, chắc là sau nửa năm nữa. . . . ."
Lão Ẩu dừng lại một chút, chậm rãi nói ra: "Thì những người này sẽ tản đi thôi, nếu như không tìm được chúng ta, phỏng chừng bọn họ cũng sẽ cho rằng ngươi đã trốn khỏi phạm vi của Diệp thị Đế Tộc rồi."
"Nửa năm. . ."
Phượng Nghê Thường mặt cười trắng bệch
Đối với nàng mà nói thì nữa năm là quá lâu, thời gian lâu như vậy, không nhận được thông báo bị bao nhiêu người vượt lên trước, đều là thiên kiêu, mà một khi bị bỏ lại phía sau, lại muốn vượt lên có thể không phải dễ dàng như vậy đâu.
"Oanh!"
Khi hai người nói chuyện với nhau.

Trận pháp bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng ầm vang, sau đó run lắc.
"Không tốt!"
Phượng Nghê Thường bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt hết sức nghiêm túc đến nổi không gì sánh được, trong nháy mắt tâm trạng trầm xuống.
Trốn tránh lâu như vậy, vẫn bị phát hiện rồi sao?
. . . . .
Bên ngoài trận pháp.
Một vùng mây màu tím với khí thế dời non lấp biển bay đến, như một vùng sóng biển đánh tan tất cả mọi thứ trên bầu trời, phía trên đám mây màu tím kia có một người đàn ông đứng thẳng, vóc người trung đẳng, nhưng rất có lực uy hiếp.
Ánh mắt của hắn lăm lăm nhìn phía dưới, hưng phấn tự lẩm bẩm.
"Nơi đây lại có một Huyễn Trận, nếu không tới gần căn bản là không thể phát hiện ra, có thể bố trí Huyễn Trận ở đây, che giấu tai mắt của mọi người, tất nhiên là Phượng Nghê Thường!"
"Không ngờ tới, vậy mà lại bị ta tìm được rồi!"
"Nếu như bắt Phượng Nghê Thường mang đến Diêu Quang Thánh Địa để đổi lấy tài nguyên tu luyện, nói không chừng ta cũng có thể bước vào cấp Thánh Chủ!"
Nghĩ tới đây, người đàn ông trung niên hét lớn một tiếng, tóc dài tung bay, hai mắt có thần nhìn như hai ngọn Thần Đăng, vung tay lên, đánh xuống một chưởng ấn màu tím.
"Phượng Nghê Thường, ngươi còn muốn ta mời ngươi ra sao?"
"Ùng ùng!"
Trận pháp run rẩy kịch liệt, vẻn vẹn chỉ trong một kích, mặt trên trân pháp đã bắt đầu xuất hiện vết nứt, tựa như lúc nào cũng có khả năng vỡ nát!
Xét đến cùng.
Trận pháp này vẫn là quá yếu, tuy là sư phó của nàng có thể bố trí được những trận pháp lớn mạnh hơn, nhưng nàng lại không có đủ vốn liếng, một cái tán tu có thể tự chống đỡ tự mình tu luyện cũng đã là không tệ rồi.
Vậy thì làm sao có thể có được những tài nguyên để bày binh bố trận đây chứ?
"Thiên Tượng Cảnh!"
Cảm ứng được thực lực của người bên ngoài,tâm trạng của Phượng Nghê Thường trở nên nghiêm túc hơn, nàng hít sâu một hơi, phất tay làm trận pháp biến mất, thu lại những tài nguyên bày binh bố trận.

Đây là một trong số những tài sản của nhà nàng.
Có thể ngăn cản được một vài loại thiên kiêu, nhưng căn bản không thể nào ngăn cản được người trước mặt.
Ở trong trận pháp ngồi chờ chết, chẳng bằng đi ra đối mặt
"Rốt cuộc thì ngươi cũng tình nguyện xuất hiện rồi sao?"
Hai mắt người đàn ông trung niên sáng lên, ngón tay điểm một chỉ, một con rồng màu tím bắn ra, nó dài ước chừng nghìn trượng, bay vút lên rít gào, đánh về phía Phượng Nghê Thường.
Vừa nhìn thấy mặt nàng.
Người đàn ông trung niên lập tức lựa chọn động thủ.
Đối phương có thể ở chạy trốn khỏi tay của Thánh Nhân, hắn cũng không muốn đêm dài lắm mộng
"Đây chính là sức mạnh của cảnh giới Thiên Tượng sao?"
Phượng Nghê Thường tóc đen phất phới, con ngươi đen như hắc thủy tinh chớp nháy, nhìn về phía con tử long đang cấp tốc đánh tới. Trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, giơ tay lên chém ra vạn đạo kiếm.
"Leng keng!"
Kiếm bay đầy trên bầu trời, như hoàng hôn rơi xuống phía chân trờ, vô biên vô hạn.
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang thật lớn, vào khoản khắc va chạm vào nhau, toàn bộ kiếm khí đã bị con Tử Long đánh tan nát, chênh lệch nhau hai đại cảnh giới, sư chệnh lệch giữa hai người lên đến bốn trăm.
Đã không phải là chuyện mà tư chất có thể thay thế được.
Nếu như cách một cảnh giới thì còn có thể đánh lại, nhưng vượt hai cảnh giới, cơ hồ không có người có thể làm được.
"Phốc!"
Thân thể mềm yếu của Phượng Nghê Thường run lên, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị bắn bay ra ngoài, khí tức trên người suy yếu đến mức cực điểm, vẻn vẹn chỉ bằng một kích, nàng đã bị thương không nhẹ.
"Có chút thực lực, nhưng đối với ta mà nói, vẫn chẳng đáng để ý!"
Tự tay đánh bại một thiên kiêu trẻ tuổi, mà còn là người xếp thứ ba mươi mốt trên Thiên Kiêu Bảng, trong lòng người đàn ông trung niên vui sướng không gì sánh được. Mặc dù mình ước chừng lớn hơn một ngàn tuổi so với đối phương.

Nhưng cái này không quan trọng, dù sao mình cũng là đã đánh bại được thiên kiêu.
"Theo ta đến Diêu Quang Thánh Địa!!"
Người đàn ông trung niên quát lạnh một tiếng, bàn tay lớn chụp xuống, một sức hút kinh khủng cực điểm lan tràn ra, sắp chế ngự được Phượng Nghê Thường.
"Không biết sống chết. . . . !"
Thân thể bị giam cầm.
Khí tức trên người Phượng Nghê Thường biến đổi, phảng phất như biến thành một người khác, con ngươi màu đen bỗng hóa thành màu xanh biếc không gì sánh được, khí tức khủng khiếp bừng lên. Khi nàng đang chuẩn bị hành động thì trên bầu trời truyền đến một tiếng hét lớn.
"Người của Đại La kiếm tông mà gươi cũng dám bắt sao? Ai cho ngươi lá gan ?"

Chương 124. Dù sao thì cũng nên có một người tới trước, một người đến sau!

Trên vòm trời.
Một ông lão mặc áo trắng, tóc trắng như tuyết, trên người mặc áo vải thô sơ, đeo một thanh trường kiếm, nhìn dáng vẻ vô cùng quắc thước, trong hai mắt đều là sắc lạnh, hắn bước từng bước một bước xuống từ trên bầu trời.
Đi tới trước mặt của Phượng Nghê Thường, lão giả vẫn giữ nụ cười, sau đó xoay người lại, sắc mặt biến đổi vỗ cùng lạnh lẽo, lạnh lùng nói:
"Chính người muốn mang người của Đại La kiếm tông chúng ta đến Diêu Quang Thánh Địa sao?"
"Ách. . . . ."
Người đàn ông trung niên bối rối.
Cái quỷ gì đây?
Trên bảng xếp hạng Thiên Kiêu không phải đã viết rất rõ ràng là Phượng Nghê Thường là tán tu sao?
Làm sao bỗng nhiên lại thành người của Đại La kiếm tông vây?

Nếu như Phượng Nghê Thường thực sự là người của Đại La kiếm tông, thì có cho hắn một trăm lá gan, hắn cũng không dám đến đây để bắt Phượng Nghê Thường đâu!
Không chỉ có một mình người đàn ông trung niên.
Đứng bên cạnh.
Đầu óc Phượng Nghê Thường cũng mơ hồ, nàng chớp chớp mắt, có chút chưa hiểu rõ tình hình hiện tại.
Dường như. . .
Mình đã được một thế lực lớn bảo kê rồi.
Đây chính là cảm giác phía sau có chỗ dựa sao?
"Sư phụ, Đại La kiếm tông là tông môn nào vậy?"
Phượng Nghê Thường hỏi thầm trong lòng.
"Một tông môn kiếm tu đã tồn tại mấy triệu năm, bên trong không kém gì một Thánh Địa cả."
Giọng nói của Lão Ẩu truyền đến.
Nàng chỉ nói không thua gì một Thánh Địa, nhưng cũng không có nói là nó không thua gì một Thánh Địa hàng đầu, dù sao thì Đại La kiếm tông cũng chưa từng có Đại Đế, thì vẫn kém xa những Thánh Địa hàng đầu.
"Thì ra là thế."
Phượng Nghê Thường đã hiểu rõ
. . . . .
"Tiền bối, có phải là đã có hiểu lầm gì đó hay không? Tại hạ cũng chỉ được Diêu Quang Thánh Địa sai bảo mà thôi. Nếu như có chỗ nào đắc tội, kính mong tiền bối tha thứ cho."
Trên mặt của người đàn ông trung niên mang theo nụ cười sáng lạn, chắp hai tay lại với nhau, lên tiếng nói.
Tuy hắn không biết Phượng Nghê Thường có liên quan gì đến Đại La kiếm tông, nhưng lúc này hắn biết là tình thế bất lợi đối với mình, nếu lỡ như chọc giận vị tiền bối này, có khả năng không giữ được cái mạng nhỏ này của hắn.
Chỉ có khi nhắc đến tên tuổi của Diêu Quang Thánh Địa mới có thể khiến cho hắn có một chút cảm giác an toàn ở trong lòng.
"ồ?"
Lão giả bất động thanh sắc, lạnh nhạt nói: "Ngươi muốn lấy tên tuổi của Diêu Quang Thánh Địa ra để hù dọa lão phu sao?"
"Không dám!"

Người đàn ông trung niên vội vã hành lễ lần thứ hai, thái độ càng thêm cung kính hơn so với vừa rồi.
"Ah!"
Bỗng nhiên.
Lão giả khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói: "Đừng nói là Diêu Quang Thánh Địa đã bị huỷ diệt, nếu như nó không bị huỷ diệt. Chỉ dựa vào bốn chữ Diêu Quang Thánh Địa cũng không thể hù dọa được lão phu đâu!"
"À???"
Người đàn ông trung niên và Phượng Nghê Thường đều cả kinh.
Đã xảy ra chuyện gì?
Diêu Quang Thánh Địa không còn nữa sao?
Mới trước đây, danh tiếng của nó còn vang khắp các Thánh Địa, sao nói biến mất là có thể biến mất được chứ?
Chuyện này đúng là có chút khiến cho người ta khó có thể tin được!
"Phải chăng là tiền bối đang nói đùa?"
Người đàn ông trung niên vô thức thốt ra.
Một Thánh Địa lớn mạnh đến như vậy, bất kể là có nhìn từ phương diện nào đi chăng nữa cũng không giống với chuyện vô thanh vô tức bị huỷ diệt, tại sao bọn hắn lại không nghe thấy được bất kỳ lời đồn thổi nào trước đây chứ.
"Lão phu mà lại nói chơi với một tiểu bối như ngươi sao?"
Lão giả cười lạnh một tiếng, trường kiếm sau lưng phát ra một tiếng "Keng ", kiếm vung lên, hàn quang bắn vào hư không, chiếu sáng cả thiên địa, khiến người ta không tài nào mở nổi mắt.
Đợi sau khi bình tĩnh lại.
Bóng dáng của nam tử trung niên vừa rồi đã biến mất không thấy tăm hơi.
Cũng không khó đoán được là hắn đã đi đâu, đại khái thì là đã tan thành mây khói
"Tiểu nha đầu, thương thế ngươi sao rồi?"
Lão giả xoay người lại, cười tủm tỉm nói, phảng phất như đang quan sát một viên ngọc thô chưa được mài dũa vậy, hắn quan sát tư chất của Phượng Nghê Thường, vô cùng tâm đắc.
Chưa quan sát kỹ thì đúng là không có cách nào phát hiện ra, Phượng Nghê Thường này đã bước vào cảnh giới Kiếm Tâm Thông Minh!
Đây đối với kiếm tu mà nói, chuyện này có thể gọi là một cột mốc vô cùng quan trọng.

Chờ thêm một thời gian nữa thì thành tựu của nàng không thể nào đo đếm được,... ít nhất ... thì có thể trở thành một vị Đại Thánh!
Nếu không bị chết yểu thì đạt đến cảnh giới Chuẩn Đế, cũng không phải là không có hy vọng!
"Đa tạ tiền bối đã ra tay cứu mạng."
Phượng Nghê Thường cảm kích chắp tay nói.
"Không cần khách khí."
Lão giả vuốt râu mỉm cười, bàn tay kia vươn ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái bình ngọc, nói: "Còn đây là thánh dược trị thương của Đại La kiếm tông. . . . ."
"Tiểu cô nương, có muốn gia nhập vào Thiên Dận Hoàng Triều của chúng ta không?"
Lão giả vẫn chưa nói xong, lại thêm một người đàn ông trung niên nam tử, bước đi nhanh như rồng cuộn hổ vồ, mặc trường bào màu tím, đầu đội mũ Ngọc Long, bước xuống từ trên bầu trời.
"Ừm ?"
Nghe thấy tiếng động.
Con ngươi của lão giả híp lại, có kẻ muốn đến cướp đệ tử sao?
"Bắc Thần đạo hữu, trong bất kỳ chuyện gì, thì cũng có người đến trước kẻ đến sau!!"
Lão giả lộ sắc không vui, trầm giọng nói
Trong lúc nói chuyện.
Kiếm thế của toàn thân bùng lên, giống như một ngọn núi kiếm nguy nga, chỉ cần nói một câu khó nghe thì rất có khả năng xông vào đánh nhau.
"Ha hả!"
Người đàn ông mặc áo tím bị chọc cười, nói: "Bất kỳ kẻ nào đều có thể nói như vậy, chỉ có Đại La kiếm tông của ngươi là không thể nói như vậy, Đoạn Vô Lự, ngươi chẳng lẽ đã quên, đồ nhi của ngươi đã thành thánh như thế nào rồi hả?"
"Ngươi. . . . . !"
Đoạn Vô Lự tối sầm mặt mũi.
Điều này hoàn toàn chính xác không cách nào phản bác được.
Đồ nhi của mình mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu cùng với Dương Khâu, kết quả đồ nhi của mình vượt qua Dương Khâu, trở thành thánh trước cả đối phương.
Với tính cách của Dương Khâu, hắn chưa từng tức giận đến như thế?

Trước đây đều là hắn lừa người khác, mà đó là lần đầu tiên bị người khác lừa, mà điều mấu chốt ở đây lại là cơ duyên để thành thánh.
Ngay sau đó.
Hắn đã lan truyền chuyện này ra bên ngoài, bây giờ trên cái thế giới này, những kẻkhông biết nguyên nhân vì sao Nhâm Thanh Đồ thành Thánh ước chừng cũng chẳng còn được mấy người.
"Mọi người đều mua tin tức từ Thiên Cơ Lâu, đã tìm kiếm nhiều ngày như vậy cũng chẳng dễ dàng gì, hơn nữa hai người chúng ta cùng động thủ, trong thời gian ngắn chỉ sợ cũng không phân được thắng bại."
"Không bằng làm như vậy đi, giao quyền lựa chọn cho cái tiểu nha đầu này, xem thử nàng muốn gia nhập vào tông môn nào."
Đoạn Vô Lự suy nghĩ trong chốc lát, mở miệng nêu ý kiến.

Chương 125. Không phải là tán tu

"Cũng được."
Người đàn ông mặc áo tím suy nghĩ một lát, không cự tuyệt, hắn gật đầu, nhìn về phía Phượng Nghê Thường, trầm giọng nói: "Tiểu cô nương, tuy là Thiên Dận Hoàng Triều của chúng ta chuyên về Vận Triều, nhưng cũng có kiếm tu!"
"Ngươi có thể suy nghĩ cho cẩn thận, rốt cuộc thì muốn gia nhập vào tông môn nào, dù sao thì ngươi cũng chỉ là một tán tu, chung quy thì thế đơn lực cô, nếu như va chạm với một Thánh Địa, nếu như không có chỗ chống lưng, thì chỉ sợ rằng vẫn còn có khả năng đưa đẩy đến cục diện như ngày hôm nay."
"Không sai."
Đoạn Vô Lự gật đầu phụ họa, hắn quét mắt nhìn người đàn ông mặc áo tím, mở miệng bổ sung: "Lão phu nhìn thấy được ngươi cũng đi theo con đường kiếm tu, con đường này gian nan vạn phần, chi bằng có danh sư chỉ điểm, nhưng chớ có chọn sai tông môn nhé!"
"Đoạn Vô Lự!"
Nghe thấy thế, người đàn ông mặc áo tím xém chút nữa bị chọc cho tức đến vẹo cả mũi.
Đây không phải là là ám chỉ Thiên Dận Hoàng Triều bọn họ hay sao chứ.
"Lão phu ăn ngay nói thật mà thôi."
Đoạn Vô Lự mỉm cười nói.

Hắn đã từng làm chức vụ của người chưởng giáo, cho nên tính tình đã được tu dưỡng rất nhiều rồi, sẽ không dễ dàng nổi giận.
"Ta. . . . ."
Phượng Nghê Thường nhìn hai người trước mặt, có chút chóng mặt, nói thật, đây là lần đầu tên nàng gặp phải loại tình huống như này.
Theo lý mà nói.
Những tông môn nếu không phải là chín phần thì cũng là mười phần kiêng lỵ những người bái sư khi đã có sẵn tài nghệ trong người sao chứ?
Dù sao.
Một người bình thường muốn bái nhập sư môn thì phải trải qua tầng tầng lớp lớp khảo hạch, tại sao chưa gì mà đã biết hết tình huống của mình, chẳng lẽ bọn họ không có chút nghi ngờ nào mà muốn mình gia nhập vào tông môn của họ?
Chẳng lẽ không sợ bản thân mình còn có mục đích khác hay sao?
"Sư phụ, ta nên làm gì bây giờ ?"
Phượng Nghê Thường hỏi thầm trong lòng.
"Đồ nhi, không cần lo lắng."
Giọng nói của Lão Ẩu chậm rãi truyền đến: "Đây cũng là một số thông tin về bối cảnh của ngươi được hiển thị trên Thiên Kiêu.Ngươi chính là một tán tu, với thực lực của chủ nhân Thiên Cơ Lâu, nếu như sau lưng ngươi còn có một tông môn, thì chắc chắn là không qua mắt được pháp nhãn của hắn đâu."
"Nếu không thì những người này cũng sẽ nghi ngờ."
"Mà điều quan trong hơn chính là bởi vì ngươi đứng thứ ba mươi một trên Thiên Kiêu Bảng. Nếu ta đoán không lầm thì truyền nhân của hai thế lực này có khả năng là không thể có được vị thứ cao như vậy."
"Cho nên đang muốn gấp rút tìm kiếm một thiên kiêu trẻ tuổi trên Thiên Kiêu Bảng, giúp cho bọn hắn được nở mày nở mặt."
Những lời này chỉ có Phượng Nghê Thường có thể nghe thấy được.
Nếu như truyền ra bên ngoài, e rằng Đoạn Vô Lự sẽ không nói gì, dù sao thì mặc dù đồ tôn của hắn không bằng Phượng Nghê Thường, nhưng cũng không kém nhiều lắm, dù sao cũng đứng thứ chín mươi chín trên Thiên Kiêu Bảng.
Nếu như so sánh với vô số những người tài của Nhân Tộc thì cũng được xếp hạng vào một trong một trăm người đứng đầu, thành tựu trong tương lai là không thể nào đong đến được.

Thế nhưng sắc mặt của Thiên Dận Hoàng Triều phỏng chừng cũng sẽ không dễ nhìn như vậy nữa.
Chẳng có người nào trong số vãn bối của bọn họ là có năng lực cả, đến ngay cả Thần Hoàng bây giờ, thì địa vị của hắn cũng có chút khó nói, mạnh thì cũng chẳng được gọi là mạnh, mà yếu thì cũng chẳng phải yếu.
Thực sự là rất khó xác định được.
"Ta có cần từ chối bọn họ hay không?"
Phượng Nghê Thường cân nhắc nói ra.
Nàng đã có một sư phó, nàng không muốn lại bái thêm người khác làm thầy, mà nàng đã đồng ý với sư phụ rồi. Nếu như lúc này lại gia nhập tông môn khác.
Không biết những người của tông môn kia sẽ đối đãi với thầy trò nàng ra sao?
Là muốn lợi dụng mình, hay là coi trọng mình đây?
Chẳng có ai có thể cam đoan được điều này cả.
"Không cần."
Lão Ẩu thở dài, nhẹ giọng nói: "Xét đến cùng, vẫn là do vi sư liên lụy đến ngươi, nếu không phải có sự tồn tại của vi sư, ngươi gia nhập vào bất kỳ một Thánh Địa nào thì đều có thể trở thành thánh nữ."
"Với tư chất của ngươi, lại thêm sự hỗ trợ của tài nguyên Thánh Địa, thì thành tựu của ngươi chắc cũng sẽ không thấp hơn Diệp Trần đâu!"
"Có thể. . . . Có thể đứng sánh vai với người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng!"
Lão Ẩu cũng không biết thân phận của Ngọc Khuynh Tiên, với sự phán đoán của nàng, phỏng chừng thì đệ tử của nàng sẽ mạnh hơn Diệp Trần một chút. Nhưng sức mạnh cũng có hạn, cũng sẽ không hơn Diệp Trần bao nhiêu cả.
Diệp Trần là truyền nhân của Đế Tộc, còn bối cảnh của Ngọc Khuynh Tiên lại nghịch thiên, sao có thể vượt qua được Diệp Trần?
"Sư phụ, đều là do đồ nhi cam tâm tình nguyện, ngài không nên tự trách."
Phượng Nghê Thường vội vàng nói: "Nếu như không có sư phụ, thì sẽ không có đồ nhi ngày hôm nay."
"Gia nhập vào Đại La kiếm tông đi!."
Lão Ẩu đột ngột nói một câu.
Không có ai có thể hiểu rõ hơn so với nàng về tư chất của đồ nhi mình, không có tài nguyên của Thánh Địa hỗ trợ, mà dựa hoàn toàn vào sự phấn

đấu, nổ lực của bản thân mà đạt đến vị trí thứ ba mươi một trên Thiên Kiêu Bảng.
Nếu như được Đại La kiếm tông trợ giúp, nàng cũng rất tò mò, rốt cuộc thì đồ nhi của mình sẽ bộc lộ được tiềm lực gì.
"Sư phụ. . . . Thực sự muốn ta gia nhập vào Đại La kiếm tông sao?"
Phượng Nghê Thường mím môi một cái, trong lòng lại hỏi lại.
"Đúng vậy."
Lão Âu khẽ cười một cái, nói: "Đồ nhi ngốc, vi sư sẽ không rời đi, ngươi gia nhập vào Đại La kiếm tông thì sẽ có vô số lợi ích cho con đường kiếm đạo của ngươi."
"Trí tuệ của một mình vi sư thì làm sao có thể so sánh được với cả một tông môn khổng lồ chứ?"
"Đồ nhi tuân theo sự sắp xếp của sư phó."
Phượng Nghê Thường âm thầm nói một câu, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua hai người trước mặt, nhẹ giọng nói: "Vãn bối Phượng Nghê Thường nguyện ý gia nhập vào. . . . Đại La kiếm tông!"
"Ừm ?"
Người đàn ông mặc áo tím biến sắc, có chút buồn bực.
Bên cạnh.
Đoạn Vô Lự thì lại vỗ tay cười to, cao giọng nói: "Tốt! Từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử của Đại La kiếm tông. Đợi sau khi trở về tông môn, lão phu giúp ngươi tìm một sư phụ!"
"Cái này thì không cần."
Phượng Nghê Thường lắc đầu, nói ra: "Đa tạ hảo ý của tiền bối, vãn bối đã có sư phó, đời này không thể bái người khác làm thầy nữa."
"Ách. . . ."
Sắc mặt Đoạn Vô Lự đơ ra, nụ cười cứng đờ, im lặng một lúc lâu, hắn lại bắt đầu cười nói: "Cái này cũng không sao cả, chỉ cần trở thành đệ tử của Đại La kiếm tông đệ là được rồi, sau này Đại La kiếm Tông tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi!"
"Nếu như không còn chuyện khác nữa, thì bây giờ ngươi có đồng ý đi theo lão phu về tông môn không?"
"Được!"
Phượng Nghê Thường gật đầu.
Đoạn Vô Lự phất tay, một luồng ánh kiếm xuất hiện mang theo hai người đi xa, trước khi rời đi, hắn dùng vẻ mặt đắc ý liếc mắt nhìn người đàn ông mặc

áo tím.
Cái nhìn này khiến đối phương tức giận không hề ít.
. . . . .
Ngay tại lúc đó.
Trước Thiên Cơ Lâu.
Vô số người đang vây quanh trước tấm bia đá, xì xào bàn tán
"Ai, mọi người nhanh đến xem, Thiên Kiêu Bảng có sự thay đổi rồi, Phượng Nghê Thường đã không còn là tán tu nữa rồi, sau lưng của nàng ta còn có tông môn, mà còn là Đại La kiếm tông nữa chứ!"

Chương 126. Yêu Tộc sao lại không có chứ?

"Ai, đúng thật là vậy rồi!"
Không ít người vây lại quan sát.
" Tại sao Phượng Nghê Thường này lại đột nhiên gia nhập vào Đại La kiếm tông chứ? Chẳng lẽ là bị người của Đại La kiếm tông tìm được rồi sao?"
"Không loại trừ khả năng này."
"Đáng tiếc, Huyền Thiên Kiếm tông chúng ta cũng là kiếm đạo tông môn, mà cũng tìm kiếm cực khổhơn cả tháng trời, mà lại chẳng có thu hoạch gì."
"Nghiệp chướng mà!" Có tán tu ngửa mặt lên trời thở dài, đấm ngực giậm chân.
Tán tu duy nhất có thành tựu trên Thiên Kiêu Bảng, có thể nói nàng là người duy nhất trong quần thể tán tu khổng lồ, chưa được bao lâu thì người ta đã chẳng còn là tán tu nữa rồi.
Cũng tương đương với chuyện dập tắt đi hi vọng duy nhất của quần thể tán tu.
Sau này quần thể tán tu của chúng ta mới có thể ngóc đầu dậy nổi chứ?
Tức run người!
"Lão phu cương quyết kiến nghị, Thiên Kiêu Bảng phải chia cho tán tu một bảng xếp hạng riêng!"
Một ông lão có tinh thần minh mẫn, vô cùng chính trực, vuốt râu nói.
"Không sai!"
Lão giả vừa nói xong thì lập tức vô số người đã phụ họa theo.
Bên trênThiên Kiêu Bảng.

Một trăm người xếp đầu tiêu đều có bối cảnh thâm sâu, bây giờ đến ngay cả một chỗ đứng cho những tán tu như bọn họ cũng chẳng có, điều này tuyệt không công bằng.
Là những kẻ có thành tựu ở Tu Luyện Giới, lại là quần thể lớn nhất, mà cũng là những phần tử xếp dưới đáy chót của xã hội, sao lại không có nhân quyền như vậy?
Là vì cho là tán tu chúng ta không có người tài hay sao?
"Những tán tu NÀY đang nằm mơ sao?"
Có người đứng bên cạnh châm chọc khiêu khích.
"Cho các ngươi riêng một Thiên Kiêu Bảng để làm gì ? Bây giờ chọn đại bất kỳ ai trên bảng xếp hạng, cũng đủ có thể càng quét một đám tán tu được coi như là có tài, lại làm thêm một bảng xếp hạng cho các ngươi thì cũng chẳng qua là tự rước nhục vào thân mà thôi."
"Khinh người quá đáng!"
Râu tóc của lão giả kia run lên, phẫn nộ quát: "Có dám đánh một trận cùng lão phu không?"
"Tại hạ thuộc Thái Sơ Thánh Địa, Vương Khôn đệ tử nội môn, xin được chỉ giáo."
"Ah."
Trong lòng lão giả kia đang hoảng hốt, nhưng nét mặt vẫn tỏ ra trấn định như cũ, nói: "Nơi đây là Đại Hoang thành, lão phu nể mặt Thiên Cơ Lâu, hôm nay không dạy dỗ ngươi, miễn cho bị người khác nói lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ!"
. . . . .
Đại Hoang thành.
Cách thành nội trăm ngàn dặm, một chiếc xe kéo màu vàng chói rọi, băng qua hư không, di chuyển vô cùng khí thế, giống như một vị Thiên Đế đang quan sát nhân gian.
Bên trong chiếc xe kéo.
Một nam tử trẻ tuổi có mái tóc màu vàng, mặc áo bào màu vàng kim, vẻ ngoài oai hùng cường tráng, ẩn trong con ngươi màu vàng ánh là vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, giống như là một nognj núi tuyết vạn năm không tan chảy, khiến người ta phải đứng cách xa ngàn dặm.
"Phúc Bá, còn bao lâu nữa mới đến Đại Hoang thành?"
Nam tử trẻ tuổi mở miệng, giọng nói như kim loại va vào nhau.
"Sắp rồi."

Bên ngoài chiếc xe kéo, một ông già đang điều khiển chiếc xe, sau khi nghe thấy lời người kia thì nhẹ nhàng nói: "Chỉ khoản nửa canh giờ nữa thôi, sắp đến rồi."
"Cuối cùng cũng sắp tới rồi sao?"
Nam tử tự lẩm bẩm.
Hắn chính là thiếu chủ của Kim Sí Đại Bằng, sau khi đánh nhau với Diệp Trần cùng Ngọc Hành Thánh Tử, sau đó hắn đã quay về tổ địa, chuẩn bị đại lễ rồi lại gấp rút quay ngược về.
Lần này, mục tiêu của hắn chính là Thiên Kiêu Bảng của Yêu Tộc!
Dù sao.
Nhân Tộc cũng đã có, Yêu Tộc của bọn họ không thể nào không có được.
Tuy là.
Bản thân mình phải bỏ tiền ra nhưng lại hời cho toàn bộ Yêu Tộc, khiến cho trong lòng hắn cảm thấy khó chịu, nhưng chuyện nào cũng chẳng còn cách nào khác, Kim Sí Đại Bằng quá ít người, cả một tộc cộng lại cũng chẳng vượt quá hai con số.
Nếu thật sự để cho Kim Sí Đại Bằng tự mình làm bảng xếp hạng, thì e là tất cả tộc nhân xếp vào tất cả vị trí trên bảng, thì cũng chẳng thể điền đầy bảng xếp hạng.
. . . .
Thời gian trôi qua rất nhanh.
Sau nửa canh giờ sau.
Trong tiếng "Ùng ùng!", chiếc xe kéo màu vàng bay xẹt qua hư không, tốc độ cực nhanh.
Đại Hoang thành đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn.
"Ừm ?"
Trước Thiên Cơ Lâu.
Có người nhướng mày, dường như cảm nhận được điều gì đó ngẩng đầu nhìn lại.
Chỉ thấy.
Một dãy ánh sáng màu vàng óng, từ trên trời giáng xuống, giống như là một vầng mặt trời đang rơi xuống mặt đất, ánh sáng chói mắt, khiến cho người ta không thể mở mắt ra được.
Trong vùng ánh sáng chói lòa, một bóng người cao gầy đang ngồi ngay ngắn trong đó, toàn thân tản ra một loại khí tức cực kỳ tôn quý, phảng phất như thiên thượng Tiên Vương giáng xuống nhân gian vậy.

Một luồng áp lực vô biên vô tận tràn ngập khắp đất trời, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.
"Cộp! Cộp! Cộp!"
Tiếng bước chân vang vọng.
Một bóng người cao ráo đi ra, hắn chắp tay sau lưng, tóc vàng tung bay, ánh nhìn khiếp người, dáng vẻ như chúa tể sơn lâm, mang đến cho người ta cảm giác vô cùng áp lực.
Hắn quét mắt nhìn mọi người tại đây, vẻ mặt nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.
"Đây là thiếu chủ của Kim Sí Đại Bằng sao?"
"Không sai, chính là hắn, trước đây lức giao thủ với Diệp Trần cùng Ngọc Hành Thánh Tử, ta đã từng nhìn thấy hắn một lần!"
"Tại sao người của Yêu tột lại đến Đại Hoang thành?"
"Điều này mà cũng cần phải suy nghĩ hay sao? Nhất định là vì cầu kiến chủ nhân của Thiên Cơ Lâu rồi!"
"Yêu Tộc chính là Yêu Tộc, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, lại đùng đùng từ trên trời giáng xuống, không biết là phải đi vào bằng cửa thành hay sao? May mà sát trận của Đại Hoang thành còn chưa khởi động, nếu như sát trận đang vận hành thì e là tộc Kim Sí Đại Bằng lại ít đi một con."
. . . .
. . . . .
Ánh mắt của thiếu chủ Kim Sí Đại Bằng như đao, đảo qua bên người, một luồng hàn ý lan tràn ra, trấn áp những người đứng chung quanh, khiến cho họ đồng loạt lui lại.
Không ít người cảm nhận được luồng không khí chung quanh đều trở nên nóng bức, như sắp bốc cháy vậy.
Mỗi người có mặt tại hiện trường đều cảm giác toàn thân đau đớn, hai vai như nặng ngàn cân, dường như có một ngọn núi lớn đang đè lên trên hai vai của mình vậy.
"Hanh!"
Kim Sí Đại Bằng hừ lạnh một tiếng, một số người có tu vi yếu, sắc mặt bỗng trắng nhợt, phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trở nên yếu ớt, suy nhược.
"Tộc Kim Sí Đại Bằng là để cho các người bàn luận sao?"
Sau khi để lại câu nói đó, thiếu chủ của Kim Sí Đại Bằng nhấc chân đi vào trong Thiên Cơ Lâu.

Sau khi hắn biến mất ở cửa vào Thiên Cơ Lâu.
Bầu không khí như bùng nổ.
"Thần khí gì chứ? Lại dám diễu võ giương oai trong phạm vi của Nhân Tộc, không sợ không rời khỏi đây được hả?"
"Đúng vậy! Nếu như bất kỳ ai xếp trong Thiên Kiêu Bảng mà đến đây, đương nhiên là có thể chém chết hắn ngay tại chỗ!"
"Chưa từng thấy kẻ nào mà bá đạo như hắn, chỉ bàn luận một chút mà cũng không được sao? Những Thiên Kiêu trên Thiên Kiêu Bảng cũng chưa bao giờ làm càng như vậy!"
"Nếu như đệ nhị Diệp Trần trên Thiên Kiêu Bảng của Nhân tộc chúng ta đến Đại Hoang thành trễ hơn vài ngày, nói không chừng sẽ ra tay trấn áp kẻ này ngay tại chỗ rồi!"

Chương 127. Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng

Chương trước Chương sau
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân và Bắc Thần Hằng đang ngồi đối diện nhau.
"Kinh" một tiếng động nhỏ vang lên, Bắc Thần Hằng khẽ động, hắn lấy ra một khối ngọc bài cầm nó tay, nhìn thoáng qua nội dung trong đó, vẻ mặt đầu tiên là vui vẻ.
Sau đó.
Liền xụ xuống.
"Đại La kiếm tông, khinh người quá đáng!"
Bắc Thần Hằng giận không kềm được.
Thiên Dận Hoàng Triều tìm Phượng Nghê Thường hơn một tháng, cuối cùng nàng ta lại gia nhập vào Đại La kiếm tông. Tin tức này khiến cho hắn có chút không thể nào chấp nhận được.
Nếu như không tìm được nàng ta thì cũng thôi đi.
Mấu chốt là tìm được rồi, mà chẳng đoạt nổi người, điều này khiến cho hắn rất đổi đau lòng.
"Không cần nổi giận, chuyện hợp tình hợp lý mà thôi."
Lý Vân nhấp một ngụm nước trà, từ tốn nói..
Phượng Nghê Thường người ta là một kiếm tu, nếu như đồng ý gia nhập vào Thiên Dận Hoàng Triều, thì đúng là gặp ma rồi, trừ phi là không còn sự

lựa chọn nào khác mới phải làm như vậy.
Dù sao.
Xét cho cùng thì Thiên Dận Hoàng Triều cũng là Hoàng Triều, thuộc về loại lớn mạnh của vương triều nhân gian, nếu người bên ngoài gia nhập vào đó, thì không có khả năng nắm giữ thực quyền và quyền phát biểu.
Điều này thì không giống với trong tông môn.
Gia nhập vào tông môn, thì sau này ngoại trừ thực lực của bản thân có khả năng sẽ lớn mạnh mà còn có chút quyền lợi.
Nhưng Hoàng Triều thì sao có thể giao quyền lực trung tâm cho một người bên ngoài nắm giữ được chứ.
Nếu lỡ như người ta tạo phản thì biết phải làm sao?
"Tiền bối nói phải "
Bắc Thần Hằng khàn khàn giọng đáp một tiếng.
Hắn cũng biết Thiên Dận Hoàng Triều chẳng có ưu điểm nào có thể so sánh với Đại La kiếm tông được.
Tuy là bọn họ cũng có chút công pháp kiếm tu.
Nhưng cũng không chuyen nghiệp cho lắm, rất khó dựa vào những công pháp này để bồi dưỡng ra một vị kiếm tu chân chính.
Đạo lý thì ai cũng hiểu, nhưng mà vừa nghĩ đến chuyện Thiên Dận Hoàng Triều bị lỡ mất một thiên tài trên Thiên Kiêu Bảng, trong lòng hắn lại co rút, trái tim như đang rỉ máu.
"Tiền bối."
Bắc Thần Hằng thở dài một hơi.
Tán tu duy nhất trên Thiên Kiêu Bảng đã không còn, hắn lại chẳng còn có ý định dựa vào những người khác trên Thiên Kiêu Bảng, chẳng thà chuyên tâm bồi dưỡng thế hệ sau của mình của mình.
Nhưng ngay khi, hắn đang muốn mở miệng nói thì một loạt tiếng bước chân truyền đến.
Bắc Thần Hằng lập tức ngậm miệng không nói, nhìn về phía người tới, đồng tử hơi co rút lại, nhẹ giọng nói:
"Yêu Tộc ?"
"Kim Thần của tộc Kim Sí Đại Bằng tham kiến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối!"
Thân hình của Kim Thần cao lớn, sau khi bước vào trong Thiên Cơ Lâu, đảo đảo con mắt, rất nhanh hắn đã nhìn thấy Lý Vân, con ngươi của hắn sáng lên, hơi khom mình hành lễ.
"Ừm." Lý Vân gật đầu.

Nhìn thoáng qua người Kim Thần, vẻn vẹn chỉ một cái liếc mắt, mặc dù không cần nhìn hệ thống, hắn cũng có thể nhận ra được đây là một nhân vật rất kiêu ngạo, mà không phải là loại người kiêu căng kinh người.
Mà là thuộc về loại người có khí chất tối cao!
Nghĩ đến việc hắn thuộc về tộc Kim Sí Đại Bằng, trong lòng Lý Vân cũng cảm thấy nhẹ nhàng, ở bất kỳ thế giới nào thì cái chủng tộc này đều là một quần tộc mạnh mẽ.
Mỗi một con đều có thể xưng hùng!
Những chủng tộc có thể so sánh huyết mạch và tiềm lực với tộc Kim Sí Đại Bằng, thì toàn bộ Yêu Tộc cũng chỉ có mấy tộc mà thôi.
Còn như những chủng tộc có thể áp đảo nó thì hầu như là không có.
Tộc Kim Ô là Hoàng tộc của Yêu tộc, nhưng so với tộc Kim Sí Đại Bằng thì cũng chẳng là cái thá gì.
Chính là bởi vì bối cảnh như vậy, cộng thêm thực lực lớn mạnh, cho nên vị thiếu chủ của Kim Sí Đại Bằng lại dưỡng ra một loại ngạo khí trời sinh!
"Ngồi đi."
Lý Vân tùy ý phất phất tay, một cái ghế xuất hiện cách đó không xa .
"Đa tạ tiền bối."
Kim Thần thi lễ lần thứ hai, hơi khom người, ngồi ngay ngắn trên ghế, mỗi một cử động của hắn đều giống như cây lao cao vút, đều lộ ra sự tự tin kiên định.
"Hôm nay đến Thiên Cơ Lâu là vì Thiên Kiêu Bảng của Yêu Tộc sao?"
Lý Vân nhẹ giọng nói ra.
Vốn dĩ hắn dự định lấy Thánh Chủ bảng ra ngoài trước, dù sao thì hắn cũng ở Đại Hoang thành, nằm trong phạm vi quả chế của Nhân Tộc, những vùng quanh đây thì cũng chẳng có Yêu Tộc.
Cho dù có có đi nữa thì cũng đã thành mồi nhắm trên bàn rượu rồi.
Cho nên .
Hắn cũng không quan tâm đến Thiên Kiêu Bảng của Yêu Tộc.
Dù sao.
Kể cả mình có làm xong thì Yêu Tộc chung quanh đây cũng không nhìn thấy được.
Nếu chỉ dựa vào truyền miệng, thì khi nào truyền đến tai của Yêu Tộc thì chỉ có trời mới biết. Còn nếu như thực sự được truyền đến tai của bọn họ, thì chưa chắc là bọn họ đã tin. Nếu lỡ như Yêu Tộc hoài nghi đây là mưu kế của nhân tộc thì phải làm sao?

Dù sao thì Nhân Tộc cùng Yêu Tộc vẫn không hòa thuận, ở những nơi giáp gianh giữa hai tộc thường xảy ra chiến tranh.
Bây giờ thì hay rồi.
Tộc Kim Sí Đại Bằng tiếng tăm lừng lẫy nhất Yêu Tộc đã tới.
Có bọn họ hỗ trợ mở đường, ngược lại còn tiết kiệm được cả đống công sức của mình.
Nghĩ đến chuyện, trong nội bộ Yêu Tộc, kẻ mà muốn nhìn thấy Thiên Kiêu Bảng của tộc mình thì cũng chỉ có mấy người tộc Kim Sí Đại Bằng.
Chỉ cần xuất hiện Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, thì tên của bọn họ nhất định sẽ được ghi trên đó.
Nếu đổi lại là những tộc bình thường khác, thậm chí bọn họ còn không muốn nhìn thấy bảng danh sách này, bởi vì bên trên Thiên Kiêu Bảng, vạn vật đều sẽ hiện nguyên hình, biết đánh nhau hay không, chỉ cần nhìn thấy mình có tên trên bảng xếp hạng là được rồi.
"Lâu chủ tiền bối, quả nhiên là danh bất hư truyền, thần cơ diệu toán, hôm nay gặp mặt, vãn bối bội phục!"
Trên gương mặt băng giá của Kim Thần lại xuất hiện một nụ cười hiếm gặp.
Biết rõ mục đích của mình, cũng không mở miệng từ chối, theo hắn thấy thì chuyện này thành công rồi!
"Việc rất nhỏ mà thôi."
Lý Vân khoát tay áo, dáng vẻ không thèm quan tâm, bảng danh sách này cũng chẳng tốn đồng nào, mình có thể dễ dàng tạo ra nó, chẳng qua cũng chỉ là một cái công cụ để đánh bóng tên tuổi mà thôi.
Kể cả người của tộc Kim Sí Đại Bằng đến đây thì sau này hắn cũng sẽ tạo bảng xếp hạng này.
"Hệ thống."
Nói.
Lý Vân sắp sửa trình ra Bảng Xếp Hạng của Yêu Tộc.
Nhưng hắn còn chưa nói xong, thì đã nhìn thấy Kim Thần dùng mắt ra hiệu với lão giả đứng bên cạnh, lão giả kia nhanh chóng tiến đến, móc ra một cái hộp ngọc từ trong tay áo.
Đưa đến trước mặt Lý Vân.
"Trong nội bộ Yêu Tộc có rất nhiều người tài, đối với tiền bối mà nói, tuy đây là việc nhỏ, nhưng cần hao tổn tâm sức để tính toán, vì vậy đây là chút lòng thành của vãn bối."

"Xin tiền bối hãy nhận lấy."

Chương 128. Kẻ đứng đầu bảng lại không góp công sức

"Ừm ?"

Mắt Lý Vân sáng lên, liếc mắt nhìn Kim Thần, trong lòng thầm nghĩ, tộc Kim Sí Đại Bằng này rất là biết điều đấy!

Người bình thường thật đúng là kém xa.

Nói.

Hắn kín đáo liếc mắt nhìn Bắc Thần Hằng.

Ừ.

Thiên Dận Thần Hoàng cũng thuộc về cái loại người tương đối có khí chất.

Bắc Thần Hằng nhìn thấy ánh mắt của Lý Vân, trong lòng âm thầm giật mình, theo như trực giác của hắn thì ánh mắt này của tiền bối là có thâm ý, nhưng trong lúc nhất thời, mình lại không thể nào hiểu được.

"Khách sáo rồi."

Trong lòng Lý Vân vô cùng hân hoan, nhưng nét mặt cũng chẳng có chút gì khác lạ.

Hắn giơ tay cầm lấy chiếc hộp ngọc, cũng không xem thử bên trong có thứ gì, hắn chỉ cần biết rằng điểm Thiên Cơ của mình bất ngờ tăng lên hơn hai vạn, như vậy là đủ rồi.

Đồ vật này có giá hơn hai chục ngàn điểm Thiên Cơ, có thể thấy được Kim Thần này cũng đã dày công chuẩn bị.

"Đây là điều mà vãn bối nên làm."

Nét mặt Kim Thần vui vẻ hẳn lên.

Lần đầu tiên này còn thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng của mình.

Dường như.

Vị chủ nhân của Thiên Cơ Lâu này không kỳ thị gì Yêu Tộc, điều này khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Hệ thống, hãy khiểm tra số lượng người tài của Yêu Tộc, à thì trong khoảng từ 200 tuổi đến 500 tuổi, chỉ cần một trăm người đứng đầu là đủ rồi."

Lý Vân nói thầm trong lòng, cuối cùng lại bổ sung thêm một câu, nói: "Nhớ kỹ. Một vài người không cần có chiến tích gì cả."

« keng! »
« Một trăm người tài năng của Yêu Tộc, rà xoát thành công! »
« Người xếp đầu bảng: Thần Thương. Chủng tộc Tương ứng: Tộc Hỗn Độn Lục Ngô. Công pháp tu luyện: Hộ Thiên Cửu Điển. Chiến tích: Không. (Dùng một vạn điểm Thiên Cơ, có thể xem toàn bộ tin tức.) »
« Người xếp thứ hai: Côn Thù. Chủng tộc Tương ứng: Tộc Côn Bằng. Công pháp tu luyện: Bắc Minh Đế Kinh. Chiến tích: Từng chém chết năm cường giả Nhân tộc cấp Thiên Biến trong vòng ba ngày. (Dùng một vạn điểm Thiên Cơ, có thể xem toàn bộ tin tức.)
« Người xếp thứ ba: Kim Ô Đại Thái Tử. Chủng tộc Tương ứng: Tộc Kim Ô. Công pháp tu luyện: Yêu Hoàng Kinh. Chiến tích: Không. (Dùng tám ngàn điểm Thiên Cơ, có thể xem toàn bộ tin tức.) »
« Người xếp thứ tư: Phượng Vũ. Chủng tộc Tương ứng: Tộc Thiên Phượng. Công pháp tu luyện: »,
« Người xếp thứ năm: Hoàng Vô Đạo. Chủng tộc Tương ứng: Chân Hoàng nhất tộc », «Người xếp thứ sáu: Ngao Thương. Chủng tộc Tương ứng: Chân Long nhất tộc »
« Người xếp thứ mười bảy: Kim Thần. Chủng tộc Tương ứng: Tộc Kim Sí Đại Bằng. Thực lực: Thoát Thai Cảnh đỉnh phong. Công pháp tu luyện: Thiên Bằng Bí Điển. Chiến tích: Đánh nhau với Kim Ô Nhị Thái Tử, bất phân thắng bại. »
« Người xếp thứ mười tám: Kim Ô Nhị Thái Tử. Chủng tộc Tương ứng: Tộc Kim Ô. Công pháp tu luyện: Yêu Hoàng Kinh. Chiến tích: Đánh nhau cùng Thiếu chủ của tộc Kim Sí Đại Bằng, bất phân thắng bại. (Dùng bảy ngàn điểm Thiên Cơ, có thể xem toàn bộ tin tức.) »
« Người xếp thứ một trăm: Ngưu Bá Thiên. Chủng tộc Tương ứng: Quỳ Ngưu: Thực lực: Thoát Thai Cảnh đỉnh phong. »
Nhìn lướt qua bảng danh sách.
Trong lòng Lý Vân thầm than một tiếng, Tộc đứng đầu Yêu Tộc lại chẳng hề góp công sức, mà lại để lộ ra nhiều tin tức đến vậy.
Điều này nói lên cái gì?
Nói rõ là đây cũng không phải là bí mật gì, mà ngược lại rất nhiều người của Yêu Tộc đều biết, thậm chí một số ít Nhân Tộc cũng biết được. Cho nên hệ thống mới hào phóng tung ra như vậy.
Ngược lại thì tộc Kim Ô khiến hắn hơi ngẩn ngơ.

Cái chủng tộc này không hổ là được xưng tụng hoàng tộc của Yêu tộc, lại có ba người nằm trong Bảng Xếp Hạng, mà vị trí xếp hạng của hai người trong số đó lại không hề thấp chút nào. Cả ba người đều nằm trong hai mươi người đứng đầu.
Nhất là chiến tích của Kim Ô Nhị Thái Tử, khiến cho tộc Kim Sí Đại Bằng mất hết mặt mũi.
Vị trí thứ mười bảy và thứ mười tám thì cũng đã từng giao thủ với nhau, mà còn bất phân thắng bại.
Với lí lịch huy hoàng của tộc Kim Ô, nói thẳng ra là chẳng có chủng tộc nào có thể đạt được đến mức đó, hiện nay thì phía Nhân Tộc cũng chỉ có Đại La kiếm tông là được như vậy.
Một tông môn lại thu phục được hai tài năng.
Đáng tiếc là.
Chỉ có Phượng Nghê Thường thì còn có thể coi là nằm trong top đầu, nhưng vẫn chưa được xem là top dẫn đầu, còn đâu như Nhan Thanh Sương, rõ ràng là xếp ở vị trí chót bảng nà.
"Nhìn tổng thể thì người tài của Yêu tộc ngược lại cũng không kém gì người tài của Nhân tộc."
Lý Vân lại bình loạn thêm một phen.
Có thể được ghi tên lên trên bảng, huyết mạch cũng không kém, vào thời viễn cổ tổ tiên của họ đã tạo lập nên uy danh hiển hách, đây cũng là điểm đặc biệt của Yêu tộc, tổ tiên lợi hại, thì hậu bối chắc chắn sẽ rất mạnh mẽ.
Nhân Tộc chưa chắc đã được như vậy
Số lượng hổ phụ sinh khuyển tử vừa đúng một bó to, mà cẩu phụ sinh hổ tử cũng chẳng thua kém gì.
Chỉ có Đế Tộc xuống dốc chỉ còn sót lại lác đác vài mống.
Nhưng mà.
Điểm mạnh nhất của Nhân Tộc, cũng là điểm mà khiến cho vạn tộc kiêng kỵ nhất đó chính là sở hữu khả năng vô hạn, cho dù là một phế vật thì cũng có thể trở thành một Đại Đế!
Về điểm này thì Yêu Tộc không tài nào so sánh được.
Trong nội bộ Yêu Tộc, mấy trăm ngàn năm thậm chí trên trăm vạn năm, cũng chưa chắc xuất hiện một Yêu Tộc bình thường trở mình thành đế, mà nếu như thành đế, hắn cũng sẽ không còn là chủng tộc nguyên thủy vốn có nữa.

Ví dụ như Xà Tộc, sau khi thành đế thì không chừng cũng đã tiến hóa thành rồng.
Vậy tất nhiên sẽ được phân về cho Long Tộc, mà không còn là Xà Tộc.
"Này, đây là bảng danh sách mà ngươi muốn."
Lý Vân thuận tay, ném cho Kim Thần một miếng ngọc, hắn ta vội vã đưa tay đón lấy.
Đồng thời.
Một khối ngọc cũng bay về phía Bắc Thần Hằng đang đứng ở kia với ánh mắt trông ngóng. Cứ ném đi vậy, thứ này không đáng bao nhiêu tiền. Vốn dĩ là làm miễn phí, sau này sẽ được lan truyền ra khắp thiên hạ.
Trước hết để cho Bắc Thần Hằng xem thử thì cũng chẳng sao.
"Đa tạ tiền bối!"
Bắc Thần Hằng và Kim Thần cùng cung kính nói cảm tạ.

Chương 129. Tất sẽ không phải là vật trong ao

Ném ra hai khối ngọc.
Cùng lúc đó Lý Vân vung bàn tay lên, nói thầm trong lòng: "Hệ thống, dựng lên một bia đá ở bên ngoài!"
Vừa dứt lời.
Một tiếng nổ vang lên, một tấm bia đá cao ba trượng đột ngột trồi lên từ dưới lòng đất.
"Móa, chuyện gì đây?"
Đám người mới vừa rồi còn đang đứng ở bên ngoài, nhất thời trở nên vô cùng hoảng sợ, không ít người đều nhao nhao nhìn lại.
"Hình như lại là một Thiên Kiêu Bảng thì phải?"
Một người thanh niên đứng ở trước tấm bia đá, quan sát một lượt, có chút không xác định nói rằng.
"Ồ?"
Lão giả tán tu khi nãy ồ lên môt tiếng, ánh mắt bỗng sáng rực lên, hắn vui vẻ nói: "Chẳng lẽ là lâu chủ đã nghe được tiếng lòng của lão phu đây, đặt biệt tạo ra một bảng xếp hạng Thiên Kiêu riêng của tán tu sao?"
"Chắc chắn là như vậy!"
"Nhanh tránh ra hết đi, để cho lão phu nhìn xem một cái coi!"

"Ai, lão già, ngươi đừng có lấn ta mà!"
Có người bất mãn lên tiếng.
Lão giả chen đến trước mặt tấm bia đá, sau khi nhìn thấy nó, sự hưng phấn vừa nãy bay biến đâu mất, lão như bị một chậu nước lạnh dội thẳng xuống từ trên đầu, thất vọng nói:
"Là Thiên Kiêu bảng của Yêu Tộc mà!"
"Nhân khẩu của Yêu Tộc còn nhiều hơn Nhân Tộc, bay trên bầu trời, chạy dưới mặt đất, bơi dưới nước đều là Yêu Tộc, ngoại trừ những huyết mạch tôn quý ra, thì những Yêu Tộc bình thường suốt đời đều cùng một tổ tiên."
"Với số lượng nhân khẩu khổng lồ như thế, thì chất lượng của Thiên Kiêu Bảng Yêu Tộc miễn phải bàn."
Một gã đệ tử Thánh Địa đứng trước Thiên Kiêu Bảng của Yêu Tộc, bình phẩm từ đầu đến đuôi.
"Ầy? Các ngươi mau nhìn coi, trên này lại có tên của Kim Sí Đại Bằng!"
Có người thất thanh nói.
"Không có tên của Kim Sí Đại Bằng mới là lạ."
"Ầy ——, cái người Kim Thần xếp hạng thứ mười bảy này, chẳng lẽ là chính là kẻ mới vừa rồi đi vào Thiên Cơ Lâu kia sao?"
"Chắc không sai được đâu, chính là hắn! Nhân khẩu của tộc Kim Sí Đại Bằng rất thưa thớt, khó có thể sinh hạ huyết mạch, bây giờ người trong bộ tộc này có thể được xếp lên trên bảng này phỏng chừng cũng chỉ có Thiếu Tộc Trưởng của bọn họ mà thôi."
"Nói như thế, vừa rồi chúng ta lại chế nhạo một nhân vật đứng thứ mười bảy trên Thiên Kiêu Bảng sao?"
Không ít người cảm thấy ớn lạnh trong lòng.
Tính tới tính lui cũng chẳng ngờ tới, Kim Thần dũng mãnh như thế, lại có thể đứng ở một vị thứ cao như thứ mười bảy, những kẻ xếp ở vị trí này thì thực lực trong tương lai của hắn chẳng trật đi đâu được sẽ là Đại Thánh.
"Nói này, các ngươi không có chú ý tới tộc Kim Ô sao?"
Có người thì thào nói, nghe được câu này, không ít người nhìn lên trên bảng danh sách, trong nháy mắt, không ít người cùng lúc hít vào một hơi.
"Khá lắm, ba người có tên trên bảng!", "Đại Kim Ô đứng thứ hai, Nhị Kim Ô đứng thứ mười tám, Tam Kim Ô đứng thứ bảy mươi sáu, đây là muốn nghịch thiên hả trời, tộc Kim Ô muốn tái hiện lại sự huy hoàng của lịch sử sao?" Tộc Kim Ô chính là hoàng tộc trong Yêu Tộc, cũng chẳng cần đợi

đến khi đăg cơ làm Yêu Hoàng, sau khi bọn chúng thống nhất Yêu Tộc thì e là Nhân Tộc sẽ gặp nạn!"
Ngay sau đó.
Không ít người chau mày.
Hầu như tất cả mọi người có mặt ở đây đều đã nghĩ đến điều này.
Mỗi một tộc người của Yêu Tộc đều không phải là đối thủ của Nhân Tộc, thế nhưng nếu như bọn họ liên kết lại với nhau thì thật là đáng sợ, kể luôn số lượng Hải Yêu Tộc, lục địa Yêu Tộc, số lượng này có thể nói là rất khủng bố!
Dù cho Nhân Tộc có lớn mạnh, thì cũng chẳng thể chống lại được nhiều Yêu Tộc như vậy.
Một khi hai bên khai chiến, vậy thì kết cục sau cùng không cách nào tưởng tượng nổi.
"Xếp hạng thứ mười bảy sao?"
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Kim Thần thu hồi thần thức, nhẹ nhõm thở ra.
Nói thật.
Hắn không hài lòng lắm với vị thứ của mình, dựa theo suy nghĩ trong lòng của hắn,... ít nhất ... Cũng sẽ được xếp vào mười ngươi đứng đầu, bởi vì danh tiếng của tộc Kim Sí Đại Bằng là rất lớn.
Đừng nói ở Yêu Tộc mà ngay đến cả trong cả thế giới, thì tộc của hắn cũng có uy danh hiển hách.
Hắn không được xếp vào mười ngươi đứng đầu, chính là hạ thấp uy danh của tổ tiên!
Mà điều càng làm cho hắn chướng mắt hơn chính là là chiến tích của chính mình, trước đây mình đánh một trận cùng Kim Ô Nhị Thái Tử, hầu như không có mấy người biết, cả Yêu Tộc cũng chẳng có mấy người biết.
Nhưng không ngờ tới lại bị chủ nhân của Thiên Cơ Lâu biết được.
Còn ghi lại trên Thiên Kiêu Bảng.
Nếu như là người khác, thì chắc chắc chuyện bất phân thắng bại cùng Kim Ô Nhị Thái Tử là một chuyện cực kỳ vinh dự.
Nhưng đối với hắn mà nói, đó chính là một vết nhơ.
Hơn nữa, vị thứ của người nọ còn thấp hơn của mình, đánh tay ngang với một người có vị thứ xếp hạng thấp hơn cả mình, đúng là chẳng có uy thế bằng Diệp Trần và Phượng Nghê Thường.

Người ta thì một kẻ dứt khoát đánh bại người khiêu chiến với mình, một kẻ thì chém chết luôn kẻ có vị thứ xếp hạng thấp hơn mình.
Tại sao mà đến lượt của mình thì lại thành đánh ngang tay chứ?
"Xem ra, cần đánh một trận rình rang rồi!"
Con ngươi của Kim Thần phóng lớn, ánh sáng màu vàng kim trong mắt lóe lên, hắn hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc của mình, hơi khom người, nói: "Hôm nay đa tạ lâu chủ tiền bối, đã xuất thủ tạo nên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng."
"Không đáng nhắc đến."
Lý Vân từ tốn nói.
"Nếu không có Thiên Kiêu Bảng này của tiền bối, vãn bối còn không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, đây là một chút lòng thành của vãn bối, mong tiền bối nhận lấy."
Nói rồi.
Kim Thần lấy ra một gốc Linh Thảo Thánh cấp, dâng lên trước mặt hắn.
"ồ?"
Lý Vân nhìn Kim Thần với ánh mắt đầy sâu xa.
Không nói cái khác.
Từ khi Kim Thần bước vào Thiên Cơ Lâu, hắn đã cảm thấy con chim nhỏ này có dáng vẻ mắt ngọc mày ngài, tương lai tất không phải là vật trong ao, bây giờ nhìn kỹ lại, quả thật đúng là như thế!
Sau khi nhận lấy Linh Thảo, Lý Vân ho nhẹ một tiếng, an ủi: "Vị thứ chỉ là tạm thời, chẳng nói lên gì được tương lai, nếu ngươi nỗ lực tu luyện, chưa chắc không có khả năng vượt lên."
"Đa tạ tiền bối khích lệ!"
Kim Thần quá đỗi vui mừng, vị Thiên Cơ Lâu chủ này vô cùng thần bí, có thể tiên đoán được Thiên Cơ, hắn nói mình có thể vượt lên được, vậy thì tương lai mình chắc chắn có thể vượt lên!
Đứng dậy, Kim Thần nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, lần thứ hai chắp tay nó: "Hôm nay sắc trời đã không còn sớm, vãn bối xin cáo từ trước."
"Ừm."
Lý Vân hơi gật đầu.

Chương 130. Thiên Kiêu của Nhân tộc chúng ta cũng xuất hiện rồi!

"Trong Yêu Tộ, nhân tài quá đông đúc!"
Nhìn theo bóng Kim Thần rời đi, Bắc Thần Hằng cũng thu hồi thần thức, trầm giọng nói.
Dị tộc cường đại, không phải là chuyện tốt đối với Nhân Tộc.
Nhưng mà, hắn thân là Thần Hoàng, tầm nhìn đương nhiên cũng xa hơn, không giống như đám người ở bên ngoài nhìn như có vẻ vô cùng lo lắng.
Bởi vì.
Hắn hiểu được, Yêu Tộc ngày nay đã không còn là Yêu Tộc của viễn cổ nữa.
Hiện nay.
Vật đổi sao dời.
Trong lòng Yêu Tộc, Thái Cổ Hoàng tộc khởi nghĩa, chỉ dựa vào huyết mạch của Kim Ô mà muốn thống nhất Yêu Tộc, thì chẳng khác nào kẻ ngu đần nói chuyện chiêm bao, bây giờ chưa tính đến tộc Kim Sí Đại Bằng.
Thì những tộc còn lại như Chân Hoàng, Chân Long, có kẻ nào bằng lòng làm người ở chiếu dưới không?
Bây giờ Long Tộc vẫn đang thống trị hải vực, mà lại không có thiên địch, thống trị Tứ Hải Bát Hoang, làm bá chủ của biển cả, không ngon hơn sao?
Mà điều quan trọng là bên trong Yêu Tộc, có một số chủng tộc trời sinh chính là tử địch của nhau, Kim Sí Đại Bằng đã từng có lịch sử ăn thịt rồng, nếu như có thể liên minh với tộc Chân Long.
Thì đó mới đúng là gặp quỷ rồi.
"Tiền bối "
Bắc Thần Hằng đi tới trước mặt Lý Vân, trong tay nắm lấy miếng ngọc, nhẹ giọng hỏi: "Ngài cảm thấy, Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng cùng Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, cái nào là hàng thật giá thật?"
"Ngươi có muốn biết thật không?"
Lý Vân nhướn lông mày, lên tiếng hỏi.
"Phải bỏ tiền sao?"
Trong lòng Bắc Thần Hằng xuất hiện một cảm giác nặng nề
"Thì cũng không cần phải vậy."
Lý Vân khoát tay, lần thứ hai trong tay xuất hiện một miếng ngọc, quơ qua quơ lại trong không trung, nói: "Còn nữa không lâu nữa thì sẽ xuất hiện Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng."
"Ngươi không cần nóng lòng."

Sở dĩ còn chưa lấy nó ra, là bởi vì Kim Sí Đại Bằng mới vừa đi, người ta lấy tài nguyên của mình để đổi lại một cái Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, mình vừa mới quay lưng lại quẳng ra ra một cái Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng.
Nói không chừng, hắn ta lại cảm thấy mình chịu thiệt.
Vì suy nghĩ cho tâm trạng của Kim Thần, Lý Vân quyết định đợi một thời gian nữa rồi mới quăng bảng này ra.
"Ách."
Bắc Thần Hằng nhìn thoáng qua miếng ngọc, hỏi "Phải đợi bao lâu?"
"Rất nhanh thôi!"
Lý Vân đáp lại ba chữ.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu, Kim Thần bước từng bước một đi ra, mọi người đang vây chung quanh, ào ào lui lại.
"Ra rồi!" Kim Thần, thứ mười bảy Thiên Kiêu Bảng!"
"Nói chính xác hơn là vị thứ mười bảy trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng!"Khí thế thật là khủng bố, vừa rồi hắn mới đi vào Thiên Cơ Lâu muốn mua tin tức gì sao? Vừa đúng lúc lại xuất hiện Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng. Nói không chừng, hai chuyện này có liên quan gì đó!"
"Ai, hắn ra khỏi Thiên Cơ Lâu rồi, mà tại sao lại chưa rời đi?"
Mọi người đứng chung quanh, tất cả đều vọt ra xa đến mười mấy trượng, không dám tới quá gần, thật sự là sức ép mà Kim Thần tạo cho người khác là quá lớn, giống i như là một ngọn núi lớn đè xuống vậy.
Trong đám người này đa phần đều là tán tu, còn lại một số là đệ tử nội môn của một vài Thánh Địa, làm sao có thể chịu đựng được áp lực cỡ đó chứ.
Lúc này.
Mỗi người đều đang tò mò nhìn Kim Thần
Tên thiếu chủ của tộc Kim Sí Đại Bằng, từ sau khi ra ngoài, vẫn lẳng lặng đứng nơi đó, giống như thần giữ cửa đang đứng canh gác cho Thiên Cơ Lâu vậy.
Hoặc là hắn đang chờ một người.
Một lát sau.
Một vị lão nô đứng bên cạnh hắn, đột nhiên mở lớn hai mắt, thấp giọng nói: "Thiếu chủ, đã tới!"
"Ừm ?"
"Ông " một tiếng, Kim Thần mở to hai mắt, ánh sáng từ mái tóc vàng óng ánh bắn ra khắp bốn phía, trường bào bay phất phới, khí huyết giống như núi lửa phun trào, quét qua bầu trời.

Giờ khắc này.
Ý chí chiến đấu hóa thành đại dương mênh mông, quét ngang toàn bộ Đại Hoang thành!
Hắn ngẩng đầu nhìn lên, ở cuối chân trời, một tia sáng đang bay đến với tốc độ tối đa.
"Xoẹt!"
Tia sáng rơi xuống đất, ánh sáng tản đi, ở nơi đó xuất hiện một con Thần Hống màu vàng kim cao tới ba trượng, trông như một ngọn núi nhỏ, bộ lông toàn thân rực rỡ, óng ánh trong suốt, mượt mà sáng bóng.
Sau đó một sức ép kinh khủng xuất hiện, đè lên hư không khiến cho hư không xuất hiện những tiếng chèn ép kẽo kẹt.
Trên lưng con Thần Hống màu vàng kim là một gã nam tử mặc áo trắng đang ngồi ngay ngắn, như thần như thánh, trong khí chất nho nhã mang theo một tia anh khí.
Hắn đi tới trước Thiên Cơ Lâu, nhìn Kim Thần đứng phía dưới, chân mày hơi nhíu lại, giọng nói ôn hòa phát ra từ trong miệng: "Đạo hữu là người của Yêu tộc sao?"
"Tộc Kim Sí Đại Bằng, Kim Thần!"
Kim Thần mở miệng, thanh âm như sắt thép va vào nhau, leng keng rung động!
Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong hư không phảng phất như bắn ra tia lửa, một luồng lực như sóng thủy triều, đánh rakhắp bốn phương tám hướng, vô số người đứng không vững, lần lượt bị đẩy bắn ra ngoài.
"Là Thái Sơ Thánh Tử!"
"Không ngờ, hôm nay thiên kiêu của Nhân tộc ta cũng đến rồi!"
"Được lắm, hôm nay Thái Sơ Thánh Tử sẽ dạy cho hắn ta biết làm cách làm người, một kẻ Yêu Tộc mà cũng dám làm càng trong địa bàn của Nhân tộc, chán sống rồi sao?"
"Nhỏ giọng một chút, Thái Sơ Thánh Tử ở chỉ xếp vị thứ hai mươi tư trên Thiên Kiêu Bảng mà thôi, cái tên Kim Sí Đại Bằng thiếu chủ này lại đứng thứ mười bảy lận. Thua xa người ta đến mấy cấp lận!"
"Nói bậy bạ cái gì đấy? Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng thì có liên quan gì đến Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng chứ?"
"Đúng vậy, nếu như cái tên Kim Sí Đại Bằng thiếu chủ này được xếp hạng trên Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng, còn chưa chắc là đã được xếp vào top 50 đâu."

"Các ngươi quá coi thường nội bộ của tộc Kim Sí Đại Bằng rồi."
Hai vị thiên kiêu gặp nhau, tranh phong đối lập nhau.
Trong lúc nhất thời.
Ai cũng không chịu lui bước, tuy là còn chưa động thủ, nhưng mùi thuốc súng giữa hai người đã bốc lên cao!
Tuy Thái Sơ Thánh Tử tao nhã lịch sự, nhưng không có nghĩa là không có thủ đoạn.
Có thể được làm Thánh Tử, ai mà không có một chút thủ đoạn?
Người ta đứng chắn ở cửa ra vào, hiển nhiên là đang cố ý chờ hắn, lúc này mà lui bước, thì không chỉ mất mặt mình, mà đến ngay cả mặt mũi của Thái Sơ Thánh Địa cũng sẽ đen thui theo hắn luôn.
Còn nữa.
Những kẻ đang đứng chung quanh.
Ưa hóng hớt, không chê chuyện nhiều, trong lòng tất cả mọi người đều hi vọng, hai người này sẽ đánh nhau.
Cứ như vậy, sự chênh lệch của giữa hai Thiên Kiêu Bảng, chỉ cần liếc mắt thì đã dễ dàng nhận thấy được.
Thánh Tử mặt non choẹt không bằng Kim Thần.
Thua không lỗ, thắng huyết kiếm.

Chương 131. Không được phép đánh nhau trong Đại Hoang thành.

"Trong Yêu tộc, tộc Hoàng Kim Thần Hống cũng được coi như là đại tộc của cả một vùng, bây giờ đã lưu lạc tới mức phải trở thành vật cưỡi của Nhân tộc rồi sao?"

Kim Thần tiến lên một bước, tóc vàng tung bay, ánh mắt bức người, trong tay hắn xuất hiện một cây đại Kích, khiến cho người ta cảm nhận được sức ép vô cùng mạnh mẽ.

"Ầm ầm!"

Sức ép vô hình đánh tới.

Hoàng Kim Thần Hống cao tới ba trượng đối mặt với một Kim Thần chưa cao bằng nữa thân hình của mình, ngay lập tức đã lùi lại phía sau, trong con mắt to lớn của nó toát ra sự sợ hãi nồng đậm.

Tuy huyết mạch của tộc Hoàng Kim Thần Hống bất phàm, nhưng khi đối đầu với tộc Kim Sí Đại Bằng, rõ ràng là kém hơn rất nhiều.

Chớ nói chi đến chuyện hắn căn bản không phải là Thần Hống thuần huyết.

Dù sao.

Nếu như một con Thần Hống thuần huyết mà lại đi làm vật cưỡi cho người ta.

Không cần Kim Thần lộ mặt, thì tộc Hoàng Kim Thần Hống cũng sẽ nổi sung lên.

"Ừm ?"

Thái Sơ Thánh Tử vung tay lên, luồng chân khí ôn hòa khuếch tán ra, sau khi làm cho con vật cưỡi của hắn trở nên bình tĩnh lại. Hắn chậm rãi mở miệng nói: "Chẳng phải có không ít tộc nhân của Nhân tộc chúng ta cũng đã trở thành thức ăn ở những địa bàn của Yêu tộc đó sao?"

Ở Tu Luyện giới, thì chuyện này là rất bình thường.

Hầu như tất cả mọi người đều biết.

Nếu như Nhân tộc đi vào trong địa bàn của Yêu tộc, hoặc là sẽ bị giết thịt, hoặc là trở thành tọa kỵ, chẳng còn lấy một chút tôn nghiêm và quyền phát biểu nào.

Đồng dạng.

Nếu như Yêu tộc đi vào địa bàn của Nhân tộc, cũng sẽ gặp phải tình cảnh nước sôi lửa bỏng, giống như bị nhốt vào trại nuôi súc vật vậy đó, lúc nào cũng có nguy cơ trở thành đồ ăn, dù cho hai tộc đều muốn ngăn chặn chuyện này phát sinh.
Nhưng căn bản cũng chẳng ngăn chặn được.
Nhân tộc muốn luyện khí, thì tất nhiên phải bắt giết Yêu tộc, có đôi lúc Yêu tộc cũng đến giết người cướp của Nhân tộc
Hai bên cứ người đuổi ta bắt như vậy, đã đã trải qua vô số năm, không ít thế lực cũng bắt đầu làm ngơ, chỉ cần không làm đến mức quá đáng thì cũng mặc kệ nó.
Sát ý của Kim Thần như dao, giọng điệu rét lạnh, đạm mạc nói: "Giết chết nó thì hôm nay ngươi còn có thể sống mà rời khỏi đây. Nếu không...Để ta tự mình động thủ, thì cả hai người các ngươi đều phải chết!"
Câu nói này không phải là dành cho Hoàng Kim Thần Hống, mà là dành cho Thái Sơ Thánh Tử.
"Đây cũng là tác phong của Yêu tộc sao?"
Thái Sơ Thánh Tử thu lại nụ cười, hắn đứng bất động như núi, tay áo tung bay, con ngươi trở nên vô cùng sắc bén.
"Không sai!"
Kim Thần lạnh lùng phun ra hai chữ.
"Vậy thì phải khiến ngươi thất vọng rồi."
Thái Sơ Thánh Tử đứng dậy, bước từng bước một đi xuống từ trên bầu trời, dừng lại cách Kim Thần ba trượng. Khoảng cách này, đối với hai người mà nói thì nhìn như gần nhưng không gần.
Nếu như vật cưỡi của bản thân mình lại bị giết, thì hôm nay bản thân mình nắm chắc sẽ trở thành trò cười của thiên hạ.
Đến ngay cả một con vật cưỡi mà cũng chẳng thể bảo vệ được thì có thể hiểu được thực lực của Thái Sơ Thánh Tử ra làm sao rồi.
"Vậy thì ngươi cùng nó lên đường đi!."
Tiếng nói vừa dứt.
Trên đường phố, sát ý vô hình tràn ngập, bầu không khí trở nên căng thẳng.
Kim Thần vung thanh Đại Kích trong tay lên, ánh sáng lạnh thấu xương bừng lên, khiến cho mọi người đều cảm thấy rét lạnh, nhiệt độ trong toàn Đại Hoang thành đều đột nhiên giảm xuống không ít, làm cho vô số người nhịn không được mà rùng mình một cái.

Phúc Bá đứng bên cạnh Kim Thần, lui lại phía sau, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của hắn xuất hiện một nụ cười.
Đây là nụ cười tự tin.
Theo như cách nhìn của hắn, không khó để có thể nhận ra được là, mặc dù Thái Sơ Thánh Tử không yếu, nhưng không phải là đối thủ của thiếu chủ nhà mình, những muốn đánh bại đối phương thì cũng có chút khó khăn.
Nhưng là không phải làm không được.
Để cho thiếu chủ nhà mình có thể ngồi vững chắc ở vị trí thứ mười bảy trên Thiên Kiêu Bảng, nên lúc này phải dùng Thái Sơ Thánh Tử để lập uy, nhưng cũng là thích hợp nhất.
Thứ nhất là vì danh tiếng của đối phương đủ vang dội, thứ hai là vì hắn có mặt trên bảng xếp hạng Thiên Kiêu Bảng, mà vị thứ của hắn cũng chẳng thấp.
Vừa đủ để là một viên đá lót đường!
"Sắp khai chiến sao?"
Vô số người đang vô cùng kích động
"E là Thái Sơ Thánh Tử gặp nguy rồi, trong Yêu tộc thì tộc Kim Sí Đại Bằng được xưng là có tốc độ nhanh nhất, những kẻ có thể so về tốc độ với nó chỉ có một vài chủng tộc như Côn Bằng vv."
"Hơn nữa là Yêu tộc vô cùng mạnh mẽ, Nhân tộc thì ngoài chuyện tu luyện ra, hầu như không có mấy người có thể đấu lại sức mạnh của bọn chúng, phỏng chừng trận này Thái Sơ Thánh Tử sẽ bại trận."
Ánh mắt của một số người rất thâm hiểm, vừa liếc mắt thì đã thấu điểm mấu chốt, trong lòng trào lên cảm giác lo lắng.
Nhân tộc Yêu tộc đều là những chủng tộc được trời ưu ái, một kẻ có tiềm lực, một kẻ lại có sức lực, trong đó thì Kim Sí Đại Bằng lại là chủng tộc ưu tú trong Yêu tộc, tốc độ nhanh thì cũng thôi đi, mấu chốt là sức lực cũng chẳng kém.
Điều này thì vô cùng nan giải.
Có người của Nhân tộc có thể đấu lại với Kim Sí Đại Bằng về mặt thể chất, nhưng tốc độ thì lại không theo kịp, còn có một số người của Nhân tộc có thể chẳng thua kém gì Kim Sí Đại Bằng về tốc độ, nhưng sức mạnh thì lại chẳng bằng, số người của Nhân tộc có được cả hai ưu thế đó thực sự quá ít.
"Lo lắng vô căn cứ, Thái Sơ Thánh Tử há lại là hạng người chỉ được cái mẻ như vậy sao?"

Bên cạnh có một số người khinh thường nói: "Một con Kim Sí Đại Bằng mà thôi, Thái Sơ Thánh Tử nhấc tay là đã có thể khống chế được nó!"
"Từ lâu Thẩm mỗ cũng đã muốn được chứng kiến tốc độ của Thiên Bằng."
Thái Sơ Thánh Tử rất dứt khoát, không nói thêm gì, trực tiếp sử dụng Cổ Tháp, treo lên trên đỉnh đầu.
Tốc độ và sức mạnh đều không địch lại, thì chỉ có thể dùng pháp bảo để bù vào thôi.
Khí tức màu tím phủ xuống như dòng ngân hà, từng sợi từng sợi quấn lấy nhau chặt chẽ kín kẻ, đạo vận lưu chuyển, phảng phất như ngược dòng thời gian trở về với thời Khai Thiên Tích Địa!
"Hôm nay cho ngươi trả nghiệm một phen!"
Kim Thần quát lạnh một tiếng, một tay làm thành niết ấn, áp xuống giống như Thiên Đế Phục Ma.
"Oanh!"
Luồng không khí hùng mạnh, lắc lư đến mức đáng sợ, nhìn như một mảng vũ trụ đang rơi xuống, sức mạnh khủng khiếp đến cực độ, những người đang có mặt đều run rẩy.
Dường như.
Hai người này giao thủ ở đây, cũng không phải là một sự lựa chọn sáng suốt.
"Hây ——!"
Một con Kim Sí Đại Bằng ngửa cổ gáy vang bầu trời, tiếng gáy chấn động khắp nơi, sông núi đất đai không ngừng rung lắc, tiếng gáy vang vọng khắp càn khôn, nó xòe hai cánh ra, hai cánh của nó trải dài bao phủ mấy ngàn trượng.
Mỗi một chiếc lông vũ của nó nhìn giống như thần kiếm được luyện chế ra từ thần kim, ánh lên thứ ánh sáng sắt lạnh đến thấu xương.
"Soạt!"
Trong tay Thái Sơ Thánh Tử xuất hiện một thanh trường kiếm, kiếm giơ cao, khí thế long trời lở đất, ánh kiếm xông ra, tất cả mọi thứ đều lu mờ, vô số ánh kiếm bừng lên, càng quét khắp đất trời.
Khi hai người đang chuẩn bị xông vào nhau.
Giọng nói của Lý Vân vong ra từ trong Thiên Cơ Lâu.
"Đủ rồi."
"Không được phép đánh nhau trong Đại Hoang thành !"

Chương 132. Trận chiến long trời lở đất

"Ừm?"

Nghe được giọng nói này.

Hai người đều đồng thời biến sắc, cùng nhau thu hồi chiêu thức của mình.

Đây là.

Giọng nói của Lâu chủ tiền bối.

Kim Thần rùng mình, hắn quét mắt nhìn Thái Sơ Thánh Tử, trong lòng có chút không cam lòng.

Chẳng dễ dàng gì mới gặp được một đối thủ, hôm nay lại phải bỏ qua, chuyện này không đúng với tính cách của hắn, thế nhưng lâu chủ tiền bối đã mở miệng, hắn không nghe theo cũng không được.

"Có dám ra ngoài thành đánh một trận không?"

Ánh mắt của Kim Thần tràn ngập tính xâm lược, ý chí chiến đấu liên tục tăng lên, xông thẳng lên bầu trời.

"Có gì mà không dám?"

Thái Sơ Thánh Tử đáp lại.

Thân là nhân tài của Nhân Tộc, hắn không cho là mình sẽ yếu hơn đối phương.

Có mấy ai yếu ớt mà có thể leo được lên trên Thiên Kiêu Bảng?

"Được!"

Kim Thần tóc tai bay lượn rối tung, hắn hóa thành một tia sáng màu vàng, dẫn đầu bay về hướng ngoài thành. Thái Sơ Thánh Tử xoay người bay lên ngồi ngay ngắn trên lưng con Hoàng Kim Thần Hống, đuổi theo sát phía sau.

Sau khi hai người rời đi.

Không ít người trong Đại Hoang đều kích động.

Chuyện này là cơ hội ngàn năm một thuở, nếu như dự đoán không sai thì trận chiến này sẽ được lưu lại trong sử sách, cũng do bởi thân phận của hai người này.

Đều quá cao.

Một kẻ tương lai sẽ trở thành Thánh Chủ Thái Sơ, một kẻ sẽ trở thành tộc trưởng của tộc Kim Sí Đại Bằng.

Chiến tích khi còn trẻ của bọn họ tất nhiên sẽ được lưu truyền khắp thiên hạ.
"Không thể bỏ lỡ trận chiến này được!"
Có người lên tiếng nói.
"Không sai!"
Người bên cạnh phụ họa.
Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!
Tiếng xé gió vang lên, từng luồng ánh sáng phóng lên trời cao, đuổi theo sau hai thiên kiêu, bay về hướng ngoài thành.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân nhìn hai người kia rời khỏi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.
Mới vừa trải qua một trận ác chiến, hắn không muốn Đại Hoang thành lại gặp phải kiếp nạn lần thứ hai, mặc dù hai thiên kiêu này tuổi còn trẻ, nhưng thực lực không thể khinh thường được.
Nếu như thực sự đánh nhau, thì sẽ phá hủy luôn cả Đại Hoang thành chứ chẳng chơi.
Dù cho có sát trận cấp Thánh Chủ bảo vệ thì phỏng chừng thành chủ Đại Hoang thành cũng không dám khởi động sát trận, hắn thà nhìn Đại Hoang thành bị phá hủy, chứ chẳng dám trêu vào một trong hai người này.
Nếu như khiến cho một trong hai kẻ đó chôn thây ở đây, thì lửa giận của bất kỳ bên nào hắn cùng đều sẽ lãnh đủ.
"Tiền bối, theo ý của huynh thì hai người này ai mạnh ai yếu?" Bắc Thần Hằng lên tiếng hỏi.
"Ừm ?"
Lý Vân quét mắt nhìn hắn một cái, không trả lời, vươn một tay đến trước mặt Bắc Thần Hằng.
"Ách."
Bắc Thần Hằng thu hồi ý định.
Cười khan một tiếng, nói: "Khụ khụ, ta chỉ tò mò mà thôi, nếu tiền bối không muốn nói, thì cũng chẳng sao"
Hai người kia đều muốn đánh nhau.
Hắn cũng không muốn tốn thêm món tiền này, chờ ở đó thêm một hai canh giờ, khi nào sắp có kết quả thì hắn mới rời khỏi.
"Ah."
Bắc Thần Hằng cười giễu cợt một tiếng, không nói thêm gì, hắn mở thần thức ra, đuổi theo bước chân của hai vị thiên kiêu kia, vẫn hướng về phía

bên ngoài thành. Dù sao thì hắn cũng rất hiếu kỳ muốn xem trận chiến giữa hai người này.
Nhưng khi hai người kia đi khỏi càng lúc càng xa, sắc mặt Lý Vân lại thay đổi.
Hiện tại tu vi của mình chỉ là Thánh Chủ sơ kỳ, có thể bao phủ trong phạm vi ngàn dặm, nhưng nếu như xa hơn thì hắn không vươn tới được.
"Hai người này, cũng quá nghe lời đi!, bay ra xa hơn năm trăm dặm thì cũng được rồi, cần gì phải bay ra xa hơn ngàn dặm chứ?"
Sắc mặt của Lý Vân hơi đen lại.
Hắn âm thầm nói: "Hệ thống, thăng cấp tu vi cho ta đến Thánh Nhân!"
« Keng, mất 26 vạn điểm Thiên Cơ, tu vi của kí chủ tăng lên đến Thánh Nhân sơ kỳ »
Hệ thống vừa dứt tiếng.
Tu vi của Lý Vân tăng vọt, thần thức cuộn trào mãnh liệt như nước thủy triều, bao trùm ngàn dặm chung quanh, tất cả mọi thứ trong phạm vi vạn dặm đều được khắc rõ ở trong đầu, rõ ràng rành mạch như một thước phim.
Từ Thánh Chủ sơ kỳ đến Thánh Nhân thì đã phải tiêu mất nhiều điểm như vậy, còn những cảnh giới kế tiếp sau thì chẳng phải con số điểm mất đi sẽ vọt lên gấp mấy lần sao?
Lý Vân âm thầm chắt lưỡi.
Ba trăm năm chục ngàn điểm Thiên Cơ, trong nháy mắt đã mất đi hơn phân nửa.
Tuy chưa biến thành kẻ nghèo hèn, nhưng cũng không khác gì mấy.
"Xem một trận chiến mà còn phải nâng thực lực của mình lên, đúng là bó toàn thân."
Lý Vân tự phỉ nhổ trong lòng.
Cách Đại Hoang thành ngàn dặm.
Trên bầu trời khắp nơi đều là tu sĩ, tất cả đều đang quan sát hai bóng người ở ngoài trăm dặm, trận chiến ngày hôm nay đúng là một trận chiến kinh điển.
Lúc này.
Đã có người lấy miếng ngọc ra, dự định là sẽ ghi hình lại quá trình của trận chiến ngày hôm nay, để sau này bán lại cho những thiên kiêu khác. Một thước phim tư liệu quý giá như vậy.
Thì những người khác trên Thiên Kiêu Bảng nhất định sẽ động tâm!

Đúng là như vậy, biết rõ kẻ địch, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, có mấy ai có thể bỏ qua cơ hội tìm hiểu về đối thủ của mình chứ?
Giữa sân.
Dưới ánh mặt trời, cả người Kim Thần nhìn như được đúc bằng vàng, bắn ra thứ ánh sáng láp lánh, sợi tóc màu vàng óng vô cùng rực rỡ, giống như là một tinh hà màu vàng kim!
Hai mắt của hắn mở lớn, những tia sáng rét lạnh bắn ra, như cắn nuốt tâm thần của người ta, sát ý như biển.
"Ông!"
Một thanh Đại Kích xuất hiện, đen như mực, dài một trượng, rủ xuống, Đại kích sắc lạnh như băng sáng bóng, sát khí sục sôi, khiến cho những dãy núi phía dưới không ngừng rung lắc.
Bên kia.
Thái Sơ Thánh Tử đứng sừng sững, bất động như sơn, hắn đứng lặng yên trên không trung, tóc dài bay lượn, áo bay phất phới, trên đỉnh đầu là Cổ Tháp màu tím, ngàn vạn tia sáng chiếu soi.
Hai người vẫn chưa động thủ, nhưng sát niệm vô hình đã bắt đầu bùng lên, bất kể ai đang đứng gần đó đều cảm thấy như rớt vào hầm băng, lông măng dựng đứng, trong lòng dâng trào cảm giác khủng hoảng.
"Xoạt xoạt! Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!"
Phía dưới.
Những cây cổ thụ che trời cũng bị lay động, bị sát niệm vô hình cắt nát thành bột phấn, đến ngay cả mặt đất cũng bắt đầu nứt nẻ, xuất hiện những khe nứt.
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lên.
Trong nháy mắt, một ngọn núi khổng lồ đổ nát, đá vụn đột nhiên bắn tứ tung lên trời, bụi mù nổi lên khắp bốn phía, che khuất bầu trời. Cảnh tượng kinh khủng như vậy khiến cho rất nhiều người nuốt nước miếng một cái ực.
Bên trong những dãy núi lại có vô số chim chóc bay loạn, muôn thú chạy trốn đếm không xuể, chúng chạy trốn, xông ra khắp bốn phương tám hướng, cảnh tượng hỗn loạn náo nhiệt.
"Lại là một trận chiến long trời lở đất!"
Có người trầm giọng nói.
Trận chiến này khiến cho rất nhiều người liên tưởng đến trận chiến của Phượng Nghê Thường cùng Diêu Quang Thánh Tử.

Mặc dù bây giờ hai người đang chuẩn bị đánh nhau lại không phải ở trên cùng một bảng xếp hạng, nhưng kể từ lúc bọn họ phô trương uy thế thì có thể nhận ra rằng phỏng chừng thực lực của hai người này cũng sàn sàn với nhau!

Chương 133. Có thể che chắn cho ngươi cả đời sao?

"Để ta xem thử, rốt cuộc thì thực lực của kẻ xếp vị thứ hai mươi tư trên Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng nó ra làm sao!!"

Kim Thần cũng cầm Đại Kích, đi về phía trước, mỗi một bước chân của hắn đều là một khoảng cách tương đương nhau, bước chân liên tục, càng lúc càng nhanh, cuối cùng hóa thành một vệt sáng màu vàng kim.

Vang lên một âm thanh chói tai!

Giờ khắc này.

Cả thế giới đều hòa chung hơi thở với hắn, trên trời dưới đất chỉ còn mình ta, Kim Sí Đại Bằng phảng phất như hóa thành đứa con cưng của thiên địa, tốc độ tăng lên đến mức cực hạn!

Những người có thực lực hơi yếu, thì đến ngay cả cái bóng của hắn cũng chẳng có thể dõi theo.

"Ông!"

Đại Kích vung lên, ánh sáng màu đen bùng lên, lan ra khắp đất trời, phảng phất như vùng trời này không thể nào chịu đựng nổi, tất cả mọi thứ đều sẽ bị hủy diệt!

"Ầm ầm!"

Kim Thần ra tay trước.

Lần đầu giao thủ, chiêu thức của hắn đơn giản trực tiếp, một kích đánh xuống, mang theo khí phách của một kẻ đứng đầu, nhanh chóng dứt khoát trực tiếp đập xuống, gió xoáy điên cuồng quét ra!

Vô số ngọn núi lớn vang lên những âm thanh khiến người ta nghe thấy mà ê cả răng, vừa mới nghe leng keng một tiếng thì đã đổ sập xuống!

Thái Sơ Thánh trở nên nghiêm túc, Kim Thần này không hổ danh là người ưu tú của Yêu tộc, càng xứng với vị trí thứ mười bảy trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, hắn có năng lực này.

Mặc dù chỉ được xếp trong Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng, nhưng vị trí của hắn cũng chẳng thấp.
"Oanh!"
Một tiếng ầm vang lên, trên đỉnh đầu của Thái Sơ Thánh Tử ngàn vạn luồng ánh sáng màu tím tỏa xuống, hóa thành một vùng biển mênh mông, ngàn vạn kiếm khí lao ra từ bên trong, mỗi một kiếm khí đều là thần kiếm, đâm rách mây trời.
"Keng! Keng! Keng!"
Thanh âm của kiếm vang vọng rung trời.
Khí tức từ thuở thiên địa sơ khai tràn ngập khắp nơi, bên trong đại dương màu tím, hắn đang tạo niết ấn, tay áo phiêu động, bình tĩnh đối mặt với thiếu chủ của tộc Kim Sí Đại Bằng.
"Ngưng!"
Trong tiếng hít thở của Thái Sơ Thánh Tử .
Chỉ một tiếng quát nhẹ, ngàn vạn kiếm hội tụ, hóa thành một thanh kiếm nối liền trời và đất, chém xuống.
"Ầm ầm!"
Trên bầu trời, Trường kiếm va vào Đại Kích, vô số tia sáng lóe ra, càng quét trăm dặm chung quanh, khiến cho mặt đất bị đánh lún xuống dưới. Vô số gốc cổ thụ, núi cao hóa thành tro bụi.
"Chết đi!"
Kim Thần ngửa mặt lên trời thét dài, đầu tóc màu vàng như sắp bốc cháy rừng rực, sau một kích đó, hắn không lùi mà tiến tới, lần thứ hai nhanh chóng đánh tới. Hung hãn không gì sánh được!
Ánh mắt như kiếm, xuyên thủng bầu trời.
Hắn giống như một vị Yêu Thần, không bảo giờ bỏ cuộc, Đại Kích trong tay toả ra khí tức bá đạo, đánh sụp tất cả, hắn hét vang trời cao, Đại Kích trong tay dùng sức chém xuống, khí huyết dâng trào, một tiếng gầm rung động non sông,mặt đất trong chu vi mấy trăm dặm chung quanh đều rung lắc theo.
"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!"
Thái Sơ Thánh Tử dựa vào tử tháp phòng ngự, trong tay kết ấn quyết, vô số trường kiếm lao ra. Chỉ trong khoảnh khắc, mà hai người đã giao chiến vô số lần. Thiếu chủ của tộc Kim Sí Đại Bằng quyết đấu với Thái Sơ Thánh Tử, trận chiến này đánh đến trời long đất lở, những người đứng chung quanh chỉ nhìn thấy được từng chùm tia sáng, chớp nháy trên bầu trời.

Vô số ánh kiếm đánh tan bầu trời.
Khắp nơi đều bừng sáng lên.
Chiến đấu ở cấp bậc này, dường như còn hơn cả những hậu bối, dù có là cường giả thế hệ trước thì cũng cảm thấy sợ hãi, bọn họ đang nghĩ nếu như đổi lại là mình.
Bất kể là đối đầu với ai trong hai người đó đều sợ là mình không thể chiến thắng được.
"Phốc!"
Trong lúc bất ngờ.
Cổ Tháp trên đỉnh đầu của Thái Sơ Thánh Tử lay động, bắn ra hai luồng thần quang hừng hực, trảm phá bầu trời, phá tan Hộ Thể Cương Khí của Kim Thần, đâm xuyên qua đó.
Phụt phụt!
Trong nháy mắt, máu tươi bắn ra, xém chút nữa đã cắt đứt lìa một cánh tay.
Máu tươi màu vàng kim bắt đầu chảy xuôi, xương trắng ẩn hiện, cực kỳ tàn khốc, nhưng Kim Thần cũng chẳng hề nhíu mày đến một lần. Sắc đen trên thanh Đại Kích lại bùng lên, khí thế như thiên quân, uy thế càng thêm khiếp người.
"Hay!"
Người xem cuộc chiến đứng ở phía xa xa, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lớn tiếng vỗ tay tán thưởng.
Tuy là bọn họ không nhìn rõ thế cục, nhưng Thái Sơ Thánh Tử đã đâm trúng Thiếu Tộc Trưởng của tộc Kim Sí Đại Bằng, đây là sự thật không thể chối cãi. Từ bên ngoài nhìn vào thì Thái Sơ Thánh Tử đã thắng hiệp đầu!
"Bị đánh bại, cũng đáng vui mừng sao?"
Có tiếng người âm u nói.
Giữa sân.
Kim Thần phảng phất như bị kích thích hung tính, mái tóc của hắn đang bay lượn, nhìn như một Thiên Thần, đông tác dứt khoát, liền mạch như muốn bắn nát hết tất cả những ngôi sao trên bầu trời.
Mỗi một kích đều như vô địch trên đời, giống như là có thể nghiền nát vũ trụ, phá huỷ sao trời, vô cùng kinh người!
Được gọi là uy lực siêu quần.
Thái Sơ Thánh Tử bình tĩnh đối phó, dựa vào lớp phòng ngự tự thân trên đỉnh đầu là tử sắc Cổ Tháp, tuy là hơi rơi xuống thế hạ phong, nhưng tạm thời vẫn chưa có dấu hiệu thất bại.

Nếu cho hắn một cơ hội, chưa chắc là không có khả năng thay đổi tình thế.
"Ngươi cho rằng, Cổ Tháp này có thể che chở cho ngươi suốt cả đời hay sao?"
Tóc tai Kim Thần bay tán loạn, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén bức người, sự khát máu và dã tính đều bộc lộ hết ra ngoài, lạnh lùng nói.
Tiếng nói vừa dứt.
Hắn đã biến ra một cái móng vuốt to lớn, hóa thành một con đại bàng màu vàng kim, che khuất cả bầu trời, quắp về phía Cổ Tháp trên đỉnh đầu của Thái Sơ Thánh Tử.
Đây là một biểu hiện của sự tự tin cực độ.
Muốn dùng tay của mình để bắt lấy binh khí Thiên Biến Cảnh.
"Thiên Bằng Bác Long Thuật!"
Một vài nhân vật có tuổi, tâm trạng bỗng trầm xuống.
Thời đại thượng cổ.
Tộc Kim Sí Đại Bằng đã dựa vào chiêu thức này giết chết không ít Chân Long, đến nay loại chiêu thức này đã có uy danh hiển hách, chưa từng có ai dám can đảm đối đầu với chiêu thức này.
Hôm nay Kim Thần thi triển ra chiêu thức này, mặc dù không có uy lực như khi dùng với Chân Long, nhưng cũng có nét tương đồng!
"Phanh!"
Móng vuốt màu vàng kim của con đai bàng lập tức bắt được Cổ Tháp, ngàn vạn tia sáng màu vàng kim bắn ra, Cổ Tháp kia phát ra một tiếng rít gào, một tiếng cạch vang lên.
Mặc dù vẫn chưa bị bóp nát, nhưng mặt ngoài của nó lại xuất hiện một vết nứt.
Dùng thực lực của Thoát Thai Cảnh đỉnh cấp mà chỉ xém chút nữa là bóp nát binh khí Thiên Biến Cảnh, nếu như chuyện này mà được truyền ra ngoài thì đủ gây chấn động cho vô số người!
"Phốc!"
Binh khí bị hư hại, trong nháy mắt sắc mặt của Thái Sơ Thánh Tử tái nhợt đi không nhẹ, khóe miệng tràn ra một vệt máu, nhiễm đỏ mảnh áo trắng tinh trước ngực, trông vô cùng thê thảm.

Chương 134. Thánh Tử của chúng ta thua

"Nguy rồi! !"
Sắc mặt của không ít người đại biến.
Binh khí liên kết với tính mạng của chủ nhân, đây là đạo lý vạn cổ không đổi.
Bây giờ.
Binh khí của Thái Sơ Thánh Tử đã bị hư hỏng, thì bản thân của hắn sẽ bị ảnh hưởng.
Cứ như vậy, thực lực của hắn tất sẽ bị hạn chế!
"Vỡ đi!"
Kim Thần rống to hơn, sóng âm như biển gầm, thần uy lẫm liệt, móng vuốt lớn lại chộp lấy Cổ Tháp, vô số sức mạnh tuôn ra, vô số những vết nứt nhanh chóng lan rộng ra khắp mặt ngoài của Cổ Tháp!
Nếu như Cổ Tháp bị bóp nát, thì chuyện xảy ra tiếp theo, trong lòng mọi người đều đã có đáp án rồi!
"Quán thông cửu tiêu, cực phá Thiên Cương!"
Thái Sơ Thánh Tử giơ tay lên lau vết máu bên khóe miệng, một tay nâng lên, ánh kiếm trong tay lập lòe, một thanh kiếm dài ba xích cắm thẳng vào mặt đất, các loại phù văn xuất hiện.
Nhìn như mưa rơi bay phất phới, cũng vô cùng chói mắt.
"Keng! Keng! Keng!"
Linh khí của mặt đất bị triệu hồi, vô số linh khí tụ họp lại, hóa thành một vùng kiếm trận, bừng lên vô số ánh kiếm. Từ dưới lên trên, nghịch thiên vọt lên!
Kiếm quang như biển, hoàn toàn che phủ mọi thứ, kiếm khí to lớn mạnh mẽ ở chính giữa nhìn như một ngôi sao sáng vắt ngang trời, như một mặt trời ban ngày mới vừa được sinh ra!
"Bùng! Bùng! Bùng!"
Trong chốc lát, vô số dãy núi nổ nát vụn, trở thành một đống bột phấn bụi bặm.
Không ít người đứng chung quanh quan sát trận chiến, lần lượt thổ huyết bay bắn về sau, một vài người đứng gần đó, trực tiếp bị nổ tung trong hư không.
Máu thịt văng ra khắp nơi!
Trong lúc nhất thời.
Tất cả mọi người đang quan sát cuộc chiến đều ngây dại.

Đây là chiêu thức gì?
Tại sao chưa từng nhìn thấy Thái Sơ Thánh Tử sử dụng nó?
Chỉ với một chiêu thức mà đã hút lấy tất cả những vùng khí hậu khác nhau ở từng khu vực trong chu vi mấy trăm dặm quanh đây. Nếu như đợi đến khi hắn lớn mạnh hơn chút nữa, sức hút có thể vươn đến phạm vi mấy ngàn dặm, thậm chí là đến mấy vạn dặm, thì sẽ trở nên kinh khủng đến mức độ nào chứ?
"Có chút kỹ thuật!"
Kim Thần thả tay lui lại, tốc độ nhanh đến mức cực hạn!
Cả người hắn phảng phất như hóa thành một sợi tơ màu vàng, linh hoạt uốn lượn luồn qua biển kiếm vô bờ. Mỗi khi một luồng ánh kiếm đánh tới, đều bị hắn lách qua một cách trúc trắc.
"Keng!"
Một luồng ánh kiếm bay xẹt qua, lạnh lẻo thấu xương, khiến cho Kim Thần sởn tóc gáy, luồng ánh kiếm này chỉ cách hắn vẻn vẹn chỉ chưa đầy ba tấc, một sợi tóc màu vàng óng trên trán bị chém rơi xuống.
Nếu như mình di chuyển chậm hơn một chút, thì chỉ sợ là thứ vừa rồi mới rơi xuống đất cũng không phải chỉ sợi tóc, mà chính là đầu của hắn!
"Tốc độ của Thiên Bằng, đúng là danh bất hư truyền!" Có người sợ hãi thầm than một tiếng.
Nếu như đổi lại là những người khác, vừa rồi sợ rằng đã bỏ mạng dưới chiêu thức này của Thái Sơ Thánh Tử rồi. Mặc dù là đều là người tài trên Thiên Kiêu Bảng, nhưng khi đối mặt với chiêu thức này.
Kể cả không chết, phỏng chừng cũng sẽ bị trọng thương.
Mà Kim Thần lại chỉ trả giá bằng một sợi tóc mà thôi!
"Trận chiến này nên kết thúc rồi!"
Kim Thần quát lạnh.
Sợi tóc bị chém rơi, khiến cho hắn cảm thấy tức giận.
Thân thể của hắn bỗng nhiên hóa thành cao lớn, một con Kim Sí Đại Bằng khổng lồ xuất hiện trên thế gian, cao lớn giống như một ngọn núi khổng lồ màu vàng kim. Nó dang rộng hai cánh, sải cánh bao phủ nghìn trượng chung quanh, con mắt màu vàng óng mở lớn, khiến người ta sợ hãi, nó giống như là một Yêu Thần, sát ý ngập trời!
Từ xưa đến nay, trong Yêu Tộc thì bản thể là mạnh nhất, sở dĩ biến hình thành Nhân tộc, chỉ là để hành tẩu trong địa bàn của Nhân tộc mà thôi.
"Phành phạch! Phành phạch! Phành phạch!"

Cánh chim vỗ mạnh, mỗi một sợ lông vũ đều rực rỡ tựa như hóa thành một thanh thần kiếm, toàn thân ánh lên thứ ánh sáng thần thánh vàng óng, cực kỳ chói mắt.
"Giết!"
Kim Thần khẽ động, móng vuốt cực lớn, như cào nát đất trời, chộp về phía Thái Sơ Thánh Tử, khí thế như giết hết tất cả, giết chết hết những tài năng của thế gian!
Lần thứ hai, Thiên Bằng Bác Long Thuật được thi triển.
Uy lực của nó trực tiếp được nâng lên một tầng mới!
"Hỗn Nguyên quy nhất!"
Thái Sơ Thánh Tử đồng thời hét lớn.
Hắn chụm đầu ngón tay biến thành một thanh kiếm, phóng lên cao, hàng vạn hàng nghìn dòng sông linh khí tụ lại, hóa thành một thanh Thiên Đạo kiếm, phảng phất như được hàng vạn hàng nghìn quy tắc đan vào nhau tạo thành, mặt ngoài của thanh kiếm xuất hiện đầy phù hiệu huyền ảo.
Thiên Bằng Bác Long Thuật VS Thái Sơ Thánh Địa Thần Thông.
"Ầm"
Giống như là một tia sấm sét nổ vang, đánh cho mặt đất sụt lún xuống, núi non run rẩy, sức mạnh màu vàng kim và màu trắng bùng nổ, như thủy triều cuộn trào mãnh liệt đánh ra khắp tứ phương.
"Rào rào rào!"
Như gió cuốn tan mây, lại giống như sóng lớn cuốn trôi đất đá.
Trong phạm vi trăm dặm chung quanh, tất cả núi non đều hóa thành tro bụi, nước sông khô cạn, cổ thụ đổ nát, chẳng còn nơi nào là còn nguyên vẹn.
Hai người như hóa thành hai vị chiến thần, từ trên trời đánh xuống mặt đất, liều mạng tranh đấu, đánh nhau đến gay cấn, mỗi người đều tập trung cao độ, không dám lơi là một chút nào.
Không biết đã đại chiến bao nhiêu hồi, mãi cho đến khi gần tối vẫn chưa phân thắng bại.
Lúc này.
Cả hai người đều có vết thương chồng chất, đã gần như là đèn cạn dầu
"Đây chính là người tài của Yêu Tộc sao? Đúng là vô cùng bất phàm, đã đánh đến như vậy rồi mà dường như vẫn còn sức lực!" Rất nhiều người kinh hãi.
"Thái Sơ Thánh Tử cũng rất mạnh, chỉ với vị thứ hai mươi tư trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng mà lại cùng với vị thứ mười bảy trên Yêu Tộc Thiên Kiêu

Bảng chiến đến cảnh giới này, thì truyền ra ngoài đủ để kiêu ngạo rồi."
Có lão giả trầm giọng nói
"Sao nào? Ngươi cho rằng Thái Sơ Thánh Tử thua sao?"
Có người phản đối, bất mãn nói: "Nhân tộc chính là chủng tộc mạnh nhất trên thế giới này, há có thể bại dưới tay thiên kiêu Yêu Tộc? Cho dù là vị thứ hai mươi tư của Thiên Kiêu Bảng cũng đủ để đối đầu với vị thứ mười bảy của Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng!"
"Ếch ngồi đáy giếng."
Người bên cạnh, lạnh giọng trách cứ.
"Đại chiến đã lâu như vậy, hai người đã đánh đến mức như đèn cạn dầu, sắp đến hồi phân thắng bại rồi!" Người có cái nhìn sắc bén nhẹ giọng nói.
Vừa dứt lời.
Thì giống như là đang chứng minh lời nói của hắn vậy.
Thân thể khổng lồ của Kim Thần cử động hai cánh, làm bốc lên một cơn gió lốc, nó phóng lên cao, giọng nói lạnh như băng, vọng xuống từ trên trời cao: "Tài năng của ngươi chỉ có thế rồi hả?"
"Ầm!"
Vô số tia sáng màu vàng bắn ra, Kim Thần đánh xuống từ trên bầu trời, từ xa nhìn lại, giống như là một ánh mặt trời màu vàng kim đang rơi xuống mặt đất, ánh sáng màu vàng kim chiếu khắp Bát Hoang, sát khí dâng trào tầng tầng lớp lớp, không ngừng đập xuống!
"Phạch! Phạch! Phạch!"
Một đôi cánh chim như cắt đôi bầu trời, phảng phất như hai thanh Thiên Đao, sắc bén tuyệt thế, khí tức sắc bén có thể đánh tan tất cả mọi vật cản.
"Thật mạnh!"
Đồng tử của Thái Sơ Thánh Tử co rút lại, đánh nhau lâu như vậy, hắn cho rằng trạng thái chiến đấu của đối phương cũng sẽ không quá tốt, nhưng không có nghĩ tới kẻ trước mắt này lại còn có thể sử dụng sát chiêu như vậy!
Không kịp nghĩ quá nhiều, hai tay hắn làm ra kết ấn, một ngọn núi lớn nguy nga, chọc trời, xuất hiện từ trong hư không, ngọn núi cao tới nghìn trượng, nguy nga cao vót, thần quang luân chuyển, bất khả xâm phạm!
"Ngươi đỡ không được!"
Kim Thần nhìn thấy núi cao hiện thế, mặt không đổi sắc, hóa thành một vệt sáng màu vàng kim, trực tiếp vỗ cánh đâm vào nó. Sau một tiếng nổ vang lên, từ phía sau ngọn núi cao, vạn luồn ánh kiếm đột nhiên bắn ra.

"Ừm ?"
Kim Thần nhướng mày, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt, Thái Sơ Thánh Tử lại còn có hậu chiêu!
Móng vuốt to lớn của hắn xuất hiện, lập tức bóp nát vô số ánh kiếm, trên bàn tay máu me đầm đìa, nhưng thế hắn vẫn không ngừng tiến về phía trước sau khi phá hủy luồng ánh kiếm cuối cùng.
Bóng dáng của Thái Sơ Thánh Tử xuất hiện ở ngay trước mặt.
Lần này.
Cổ Tháp màu tím bị hắn cố sức bóp nát trên hư không, hóa thành vô số mảnh nhỏ, bắn ra khắp tứ phương.
"Phốc!"
Trong khoản khắc khi binh khí bị phá hủy.
Thái Sơ Thánh Tử như bị đánh trúng, sắc mặt bỗng chốc trở nên tái xanh, khí thế yếu đi rất nhiều, trường kiếm trong tay của hắn vung lên trên, muốn ngăn cản chiêu thức của Kim Thần.
Không đợi hắn xuất thủ.
Trước mặt hắn, bỗng nhiên xuất hiện một vị nam tử uy nghiêm.
Nam tử chắp hai tay sau lưng, khí tức như vực sâu biển lớn, quanh thân có đạo vận tràn ngập, dường như hòa làm một cùng với mảnh đất trời này, khiến cho bất kỳ ai cũng không thể xem thường.
Sau khi nam tử xuất hiện, hắn vung một tay lên, nhẹ nhàng chặn đứng chiêu thức này, vô hình trung đã hóa giải toàn bộ dư lực bắn ra.
Sau khi giải quyết xong mọi chuyện.
Hắn quét mắt nhìn mọi người có mặt tại đó, nhàn nhạt nói ra: "Trận chiến này, Thánh Tử chúng ta đã thua."

Chương 135. Chiến tích mang theo suốt đời

Chương trước Chương sau

Giọng nói của nam tử này rất nhẹ nhàng.
Nhưng truyền vào trong tai mọi người, cũng chẳng kém gì sấm sét giữa trời quang.
"Cái gì ?"
"Làm sao có thể như vậy? Sao Thái Sơ Thánh Tử lại bại trận được? Hắn vẫn chưa thua mà? Rõ ràng khi nãy Thái Sơ Thánh Tử còn có hậu chiêu

mà!"
"Không sai, nếu như người trung niên này không xuất hiện, hai người này còn bất phân thắng bại nữa mà!"
"Đừng có nói nhảm, đó là Thánh Nhân của Thái Sơ Thánh Địa, luận về thân phận thì hắn là Sư Thúc Tổ của Thái Sơ Thánh Tử. Lời của hắn mà các ngươi còn không tin sao?"
"Nếu như vừa rồi hai người tiếp tục giao thủ, kết quả cuối cùng, e là Thái Sơ Thánh Tử sẽ chết, mà kết cục của thiếu chủ Kim Sí Đại Bằng là sẽ bị trọng thương."
"Chuyện này."
"Chẳng lẽ nói, vị thứ hai mươi tư trên Nhân tộc Thiên Kiêu bảng không bằng vị thứ mười bảy trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng?"
"Sao nào? Còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Nếu như đấu tay ngang thì Nhân tộc bên này... ít nhất ... Cũng phải là người đứng vị thứ mười bảy trở lên xuất thủ thì mới có thể nói là trấn áp được thiếu chủ của Kim Sí Đại Bằng."
"Nói như thế, người tài của Yêu Tộc lại cũng không thua kém gì của Nhân tộc sao"
Đám người như sôi trào.
Đã có một số người dự đoán được kết quả này, nhưng phần đông lại không có cách nào chấp nhận được chuyện này.
Trong địa bàn của Nhân tộc, mà một gã thiên kiêu Nhân tộc lại bị thiên kiêu của Yêu Tộc đánh bại, dù sao thì cũng thấy có chút khó chịu trong người, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.
Ngày hôm nay gặp phải Thái Sơ Thánh Tử.
Nếu như gặp phải những thiên kiêu khác, có vị trí xếp hạng cao hơn hắn thì cũng không nói làm gì, nếu như không phải là hắn, mà là người khác thì sợ rằng đã bị đánh bại từ lâu rồi.
"Một đoạn thời gian trước, người xếp thứ hai trên Thiên Kiêu Bảng là Diệp Trần đã từng tới Đại Hoang thành một lần, nhưng hắn không nán lại lâu thì đã vội vã rời đi, nếu như hắn ở lại lâu hơn một chút, sao còn có chỗ cho thiếu chủ Kim Sí Đại Bằng càn rỡ chứ?"
Có người thở dài nói rằng.
"Không cần phải vội."
Những người khác an ủi: "Sau khi những thiên kiêu có vị thứ xếp hạng cao hơn Thái Sơ Thánh Tử nghe được tin tức của ngày hôm nay, thể nào cũng sẽ có người lấy lại thể diện cho Nhân tộc."

"Chỉ mong là như vậy!."
Không ít người nhẹ nhàng thở dài.
Giữa sân.
Kim Thần thu tay lại đứng đó, Thánh Nhân của đối phương đã mở miệng chịu thua.
Hắn cũng không cần phải ... Đuổi tận giết tuyệt, dù sao thì giết một Thánh Tử cũng dễ dàng, nhưng chỉ sợ cũng khó mà rời đi được, xét đến cùng nơi đây cũng là phạm vi thế lực của Nhân tộc.
Cách đó không xa.
Lại là Đại Hoang thành.
Nói không chừng, lâu chủ tiền bối đang quan sát nơi đây, thân phận của hắn không dễ bị phán đoán ra được, nhưng nghĩ đến dù sao thì người ta cũng là Nhân tộc. Bản thân mình lại tùy tiện đánh giết thiên kiêu của Nhân tộc. Nếu lỡ như chọc cho lâu chủ tiền bối không vui, thì lại mất cả chì lẫn chài. Kim Thần quét mắt nhìn Thái Sơ Thánh Tử, không nói thêm gì, tuy là hắn đã đánh bại đối phương, nhưng tình trạng hiện giờ của mình cũng không được tốt, trước tiên cần phải đi chữa thương mới là chuyện chính.
"Quay về!." Kim Thần mở miệng nói một câu, xoay người bước lên trên chiếc xe kéo.
Lão giả lái xe khởi động chân nguyên, rót vào bên trong chiếc xe kéo, nhất thời tiếng xé gió vang lên, chiếc xe kéo hóa thành một vệt sáng, lao lên bầu trời, chẳng mấy chốc đã biến mất tăm.
Kim Thần đi rồi.
Ở đó chỉ còn lại hai người của Thái Sơ Thánh Địa.
"Sư Thúc Tổ "
Sắc mặt Thái Sơ Thánh Tử trắng bệch như tờ giấy, khí tức hỗn loạn, mặt hắn mang theo vẻ xấu hổ, thấp giọng nói: "Đệ tử đã làm cho Sư Thúc Tổ thất vọng rồi."
Vốn dĩ là.
Hắn là một trưởng lão cấp Thánh Chủ.
Nhưng sau khi Thiên Kiêu Bảng ra đời, Thái Sơ Thánh Địa nhận ra được tiềm lực của Thánh Tử nhà mình có thể xếp vào thứ hạng thứ hai mươi tư, tương lai chỉ cần không chết đi, thì chắc chắn là nắm chắc một chức danh Đại Thánh.
Cũng chính vì vậy.

Thái Sơ Thánh Địa trực tiếp điều một trưởng lão cấp Thánh Chủ xuống dưới, biến thành một vị Thái Thượng Trưởng Lão, tự mình đứng ra che chở cho vãn bối của nhà mình.
Nghĩ đến chuyện Thánh Địa coi trọng mình như vậy, cảm giác hổ thẹn trong lòng Thái Sơ Thánh Tử càng thêm sâu đậm.
"Không cần tức giận."
Người đàn ông trung niên nhìn về phía Kim Thần rời đi, nhàn nhạt nói: "Tộc Kim Sí Đại Bằng có nội tình thâm sâu, huyết mạch vô song, đến ngay cả chủ nhân của Thiên Cơ Lâu cũng cho rằng hắn có thể được xếp vào vị trí thứ mười bảy trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng cơ mà."
"Đương nhiên là hắn có chỗ ưu tú hơn người."
"Lần này ngươi thất bại, lần sau lại chiến thắng thì được rồi."
"Đệ tử cẩn tuân Sư Thúc Tổ giáo huấn."
Khóe miệng Thái Sơ Thánh Tử khổ sở.
Vừa rồi mình đã dốc hết toàn lực, nhưng cũng chẳng làm gì được đối phương, nếu như trong lần gặp tiếp theo, nói thật hắn không nắm chắc có thể thắng được, tuy là mình sẽ còn mạnh hơn nữa.
Đương nhiên Kim Thần cũng sẽ không dậm chân tại chỗ.
"Ngươi cho là mình không thể thắng nổi sao?"
Nam tử phảng phất như đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Thái Sơ Thánh Tử, lần thứ hai nói: "Đừng có quên, chuyện hôm nay đã truyền ra ngoài, nói không chừng lát nữa Thiên Cơ Lâu sẽ cập nhật lại Thiên Kiêu Bảng!"
Câu nói này.
Hắn nói không sai, thực ra thì ngay tại thời điểm hắn đứng ra, đồng thời mở miệng nhận thua, thì Thiên Kiêu Bảng đã được cập nhật. Trên Thiên Kiêu Bảng mới nhất, phần thông tin về Thái Sơ Thánh Tử và Kim Thần đều đã được viết thêm vào về chiến tích của trận chiến này.
Điểm bất đồng duy nhất chính là một người bại trận, một người thắng trận.
"Ta "
Thái Sơ Thánh Tử tự giễu.
Chiến tích của trận chiến này sẽ theo mình suốt cả cuộc đời hay sao?
Hiện nay.
Thiên Kiêu Bảng đã phổ biến khắp toàn bộ Nhân tộc, đồng thời sẽ lan truyền với tốc độ khủng khiếp ra toàn bộ thế giới. Đến lúc đó mỗi người

đều sẽ có một bảng, mỗi người phỏng chừng đều sẽ khen ngợi thiếu chủ Kim Sí Đại Bằng mạnh mẽ.
Mà mình thì lại trở thành hòn đá lót đường cho đối phương.
"Muốn tẩy xóa thành tích bại trận của chính mình, thì chỉ còn cách đánh thắng lại thôi."
Người đàn ông trung niên nghiêm túc cẩn trọng nói, "Chẳng lẽ là ngươi đã quên, mục đích của việc tới Đại Hoang thành lần này rồi sao?"
"Đệ tử không dám quên!"
Thái Sơ Thánh Tử cung kính nói.
Sở dĩ hôm nay hắn tới Đại Hoang thành, chủ yếu chính là muốn hỏi Thiên Cơ Lâu chủ, có cách nào để mình có thể tiến thêm một bước không, kết quả là vẫn chưa đi vào Thiên Cơ Lâu.
Thì đã đánh nhau với Kim Thần, bản thân mình còn bị trọng thương.
"Sau khi ngươi hồi phục thương thế thì hãy đến Thiên Cơ Lâu."
Người đàn ông trung niên nhìn về hướng Đại Hoang thành, trầm giọng nói: "Trên vai ngươi gánh lấy vinh quang của Thái Sơ thánh địa, lần tới gặp phải thiếu chủ Kim Sí Đại Bằng, chiến phải tất thắng! Đã hiểu rõ chưa ?"
"Đệ tử đã rõ!"
Thái Sơ Thánh Tử lên tiếng đáp .

Chương 136. Quả nhiên đều xuất hiện ở trên bảng danh sách?

Yêu Tộc.
Vùng đất cực Đông.
Một cây thần thụ cao lớn nguy nga cao vót, bao phủ khắp vạn dặm, hít thở tinh khí của đất trời, hội tụ tinh hoa của nhật nguyệt, thu lấy tinh túy của mặt trời, toàn thân bừng lên thần huy, khí tức đại đạo nồng nặc tràn ngập khắp nơi.
Ở giữa những tán cây, một đại điện đầy khí thế to lớn, như ẩn như hiện, ngàn vạn tia sáng màu vàng chiếu lấp lánh, giống như là một vòm mặt trời được ẩn dấu trong đó, chỉ có một luồng khí tức duy nhất mà đã như ép cho hư không sắp vỡ nát.
Trước đại điện.

Ba người thanh niên có mái tóc dài vàng óng rủ xuống tận vai đang đứng sóng vai nhau, tư thế oai phong lẫm liệt, hai mắt đang mở ra, bắn ra tia Thái Dương Chân Hỏa, lóe sáng bức người!
Đây là ba vị Thái Tử của tộc Kim Ô.
Mỗi một người đều có những tài năng ngút trời, độc nhất vô nhị so với đám người cùng thế hệ!
Mà cây thần thụ dưới chân bọn họ chính là thần thụ đứng đầu trong Yêu Tộc, được gọi là Phù Tang thần thụ.
Năm xưa.
Mấy vị Đại Đế của tộc Kim Ô đều nghỉ lại trên cây thần thụ này, cho đến ngày nay, đế uy vẫn nồng đậm như trước chưa hề tiêu tan. Đối với những người trẻ tuổi, nếu được tu luyện ở đây, thì vô cùng có lợi, hầu như mọi lúc mọi thời khắc đều có thể lĩnh ngộ được những con đường mà tiền bối đã từng đi.
"Đại Huynh, Kim Thần đến Nhân tộc."
Bên trái.
Một gã Kim Ô Thái Tử lên tiếng nói.
"Ta đã sớm biết."
Kim Ô Đại Thái Tử đứng ở giữa, trong tay hắn xuất hiện một miếng ngọc truyền tin, ngón tay bóp nhẹ, miếng ngọc vỡ nát. Nội dung trong đó bị ngưng tụ thành luồng ánh sáng màu vàng.
Luồng sáng bừng lên.
Ánh sáng màu vàng khuếch tán ra, trong hư không hóa thành hai bảng danh sách!
Và còn có một mảng gồm những tin tức khác, mặt trên ghi lại toàn bộ nội dung quá trình cuộc chiến giữa Kim Thần cùng Thái Sơ Thánh Tử.
"Vị thứ hai mươi tư của Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng quyết đấu với vị thứ mười bảy của Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, thú vị!"
Thái tử Kim Ô nhỏ nhất, khóe miệng xuất hiện một nụ cười trào phúng, nhàn nhạt nói: "Kim Thần cũng không xong rồi hả? Để thắng được một thiên kiêu Nhân tộc mà còn phải biến về bản thể nữa sao?"
"Thậm chí còn vận dụng Thiên Bằng Bác Long Thuật!"
"Tộc Kim Sí Đại Bằng đích thật là sa sút rồi."
Hai tay của Kim Ô Nhị Thái Tử vẫn ôm trước ngực, cả người lấp lánh ánh vàng, mạnh mẽ giống như là một Thiên Thần, hắn nhìn lướt qua Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, nhàn nhạt nói:

"Đến ngay cả tộc Chân Long mà cũng có thể chen được vào sáu vị trí đầu bảng, mà Kim Sí Đại Bằng năm xưa lại dùng Chân Long làm thức ăn, lại chỉ dừng lại ở vị thứ mười bảy, thật là thật đáng buồn đáng tiếc."
"Nếu không có Thiên Kiêu Bảng này, ta còn tưởng rằng Kim Sí Đại Bằng vẫn lớn mạnh như cũ."
"Hừ."
Đại Kim Ô khẽ cười một tiếng, lơ đễnh nói: "Mặc dù Tộc Kim Sí Đại Bằng xuống dốc, nhưng huyết mạch vẫn còn như cũ, trong tương lai vẫn còn có cơ hội ngóc đầu dậy."
"Ngược lại, Nhân tộc lại khiến cho ta hơi kinh ngạc."
"Ừm?"
Hai gã thái tử Kim Ô còn lại đều ngẩng đầu nhìn lên, khi nhìn thấy người xếp hạng thứ nhất là Ngọc Khuynh Tiên, chân mày của bọn họ hơi nhíu lại.
Bọn họ chưa từng nghe thấy cái tên nhân loại này.
Rất thần bí. Trong đầu bọn họ không có bất kỳ ấn tượng gì. Nhưng khi nhìn đến vị trí thứ hai trên bảng, hai vị Kim Ô đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.
Đây là Diệp thị Đế Tộc ?
"Đời sau của Tạo Hóa Đại Đế năm xưa mà cũng có thể được xếp vào vị trí thứ hai trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng sao?"
Kim Ô Nhị Thái Tử suy nghĩ nghiền ngẫm nói.
Tạo Hóa Đại Đế chính là tổ tiên của Diệp Trần, nổi lên vào giai đoạn khi Nhân tộc đang trong thời kỳ khó khăn nhất, lúc đó sáu vị Đại Đế cùng tồn tại, Nhân tộc có hai vị, Yêu Tộc có ba vị, Ma Tộc có một vị
Mà tổ tiên Diệp Trần chính là một trong hai vị Đại Đế của Nhân tộc.
"Là Nhân tộc không ổn, hay là Thiên Cơ Lâu chủ tính toán sai vị trí rồi hả?"
Kim Ô Tam thái tử cũng nhàn nhạt mở miệng.
"Bây giời đối với Yêu Tộc, bốn chữ ‘Thiên Cơ Lâu chủ’ này còn có chút xa lạ, nhưng đối với Nhân tộc mà nói, thì nó lại vô cùng nức tiếng!"
Kim Ô Đại Thái Tử nhìn bảng danh sách trước mặt, giọng nói rất lạnh lùng, cũng rất bình tĩnh.
"Tính chính xác của Thiên Kiêu Bảng trong tay hắn là không thể nghi ngờ!"
"Hậu nhân của Đại Đế năm xưa bỏ mạng dưới tay tổ tiên tộc Kim Ô chúng ta, cũng có thể trở thành kẻ đứng thứ hai trên Thiên Kiêu Bảng, xem ra Nhân tộc cũng chẳng khá hơn là bao."
Vẻ mặt của Kim Ô Nhị Thái Tử đột nhiên thay đổi, phảng phất nhớ ra cái gì đó, hắn lên tiếng nói: "Trước đây nếu không phải là một vị Đại Đế khác của

Nhân tộc xuất thủ, thì đế binh của Tạo Hóa đại đế cũng chưa chắc có thể về tay của tộc Diệp thị!"
Việc này có liên quan đến những bí mật thời Thượng Cổ, đối với bên ngoài thì có lẽ còn có chút thần bí, nhưng đối với hậu nhân của tộc Kim Ô như bọn hắn mà nói, thì đó không phải bí mật gì.
Mà là chiến tích huy hoàng của tổ tiên!
Trong lịch sử, có mấy vị Đại Đến có thể giết chết được một Đại Đế cùng cấp bậc chứ?
Nếu như lúc đó không phải Nhân tộc còn có một Đại Đế sống sót, mà tổ tiên nhà mình lại bị trọng thương, nói không chừng cho tới bây giờ Nhân tộc còn có thể tồn tại hay không thì chưa nói chắc được.
Mà kể cả như còn tồn tại, vậy cũng sẽ trở thành một tộc nhân ở tít ngoài rìa mà thôi.
"Đại Huynh là người xếp thứ ba trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, mà Diệp Trần là người xếp thứ hai trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng. Nói không chừng trong tương lai sẽ có một ngày đánh nhau một trận."
Kim Ô Nhị Thái Tử hoàn hồn lại, trầm giọng nói.
"Không phải nói không chừng, mà là nhất định sẽ có một trận chiến như vậy!"
Kim Ô Đại Thái Tử có vóc người anh tuấn, sợi tóc tung bay, vàng óng sáng bóng, ánh vàng trong con ngươi bắn ra một loại ánh sáng thần thánh sắc bén như dao!
Năm đó.
Tổ tiên của mình có thể hạ ngục tổ tiên của đối phương, đến bây giờ, đương nhiên mình cũng có thể tự tay đánh hạ hậu nhân của đối phương!
Đây là một chân lý vạn cổ vĩnh viễn không thay đổi!
Ngay lúc đó.
Cách nơi đó hơn trăm tỷ dặm.
Một chiếc xe kéo màu đồng bay xẹt qua bầu trời, tiếng xe kéo ầm ầm, ánh sáng chiếu ra kéo dài đến vạn trượng, trong chiếc xe kéo, một bóng người cao lớn ngồi ngay ngắn trong đó.
Nhìn như Thiên Đế giáng xuống trần, tóc đen bay lượn, thần quang rũ xuống.
"Thái Sơ Thánh Tử đánh nhau với Kim Sí Đại Bằng sao?"
Trong tay Diệp Trần cầm một miếng ngọc, đây là tin tức mà hắn mới vừa nhận được.

"Thái Sơ Thánh Tử đứng thứ hai mươi tư trên Thiên Kiêu Bảng, thì chắc thực lực cũng không tệ, mặc dù không bằng Kim Sí Đại Bằng, nhưng chắc cũng sẽ không kém hơn bao nhiêu."
Thần thức của hắn quét xuống đó, nhìn lướt qua, sau khi nhìn thấy kết quả, trong lòng âm thầm gật đầu, quả nhiên là giống như hắn dự đoán. Tuy là bị thua.
Nhưng cũng đã ép cho đối phương hiện chân thân.
Có thể thấy được hai người đều đã dốc hết sức.
"Ồ?"
Sau khi xem xong nội dung trận chiến giữa hai người, Diệp Trần ồ lên một tiếng, hắn phát hiện ra sau đó còn có một bảng danh sách.
"Đây là bảng danh sách còn lại mà lâu chủ tiền bối mới tạo ra hay sao?"
"Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng?"
Diệp Trần tự lẩm bẩm một câu, nhìn theo bảng danh sách, sau khi hắn nhìn thấy vị trí thứ ba của Kim Ô Đại Thái Tử, sắc mặt nhất thời lạnh xuống.
"Tộc Kim Ô, quả nhiên đều xuất hiện trong bảng danh sách này sao?"

Chương 137. Nơi này chính là Côn Lôn Khư sao?

Chuyện giữa tổ tiên Diệp thị và tổ tiên của tộc Kim Ô.
Diệp Trần cũng đã từng nghe nói.
Năm đó.
Trong nội bộ của Yêu Tộc có ba vị Đại Đế, một vị xuất từ tộc Chân Long, mà hai vị khác đều xuất thân từ tộc Kim Ô. Nhị đế nhất tộc, hai chữ Kim Ô này có sức nặng như ngàn quân!
Ép cho vạn tộc đều không ngóc đầu lên được.
Năm đó.
Sở dĩ năm đó Tạo Hóa Đại Đế tử vong, cũng là bởi vì liên tiếp giao thủ với hai vị Đại Đế của tộc Kim Ô, mặc dù không phải là bị vây công, nhưng chiến thuật tấn công riêng lẻ và liên tiếp như trong quá khứ đã khiến cho một cây cột chẳng chống vững được nhà.
Cuối cùng là đau đớn mà chết đi.
Nếu như vị Đại Đế còn lại của Nhân tộckhông bị Đại Đế của tộc Chân Long quấn lấy, không có cách nào chạy đến chi viện kịp thời. Thì kết cục cuối

cùng rất khó nói.
"Kim Ô!"
Diệp Trần dùng sức lên năm đầu ngón tay, miếng ngọc trong tay ‘bịch’ một tiếng, biến thành bột phấn, vẻ mặt của hắn vô cùng lạnh lùng, sát ý dâng trào.
Nếu không có sự xuất hiện của Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, hắn còn không biết, trải qua bao nhiêu năm tháng, tộc Kim Ô lại có khả năng vùng lên!
Ba vị Kim Ô cùng đặt chân vào trong Thiên Kiêu Bảng, nói không chút khoa trương là ba người này đều có cơ hội thành đế!
Phải biết rằng.
Ba vị Kim Ô này có sự chênh lệch về tuổi tác với nhau, nếu cho hai Kim Ô nhỏ hơn thêm mấy chục năm nữa, nói không chừng cả ba người bọn họ đều có thể xếp vào top đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng!
Tiềm lực như vậy, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ để khiến lòng người phát lạnh.
" Không ít tiền bối trên Thiên Kiêu Bảng!"
Diệp Trần thì thào nói .
Hiện tại ba vị Kim Ô này còn chưa trưởng thành, đây là cơ hội dành cho hắn đánh bại họ. Nếu như đợi đến lúc ba vị Kim Ô đều trưởng thành. Thực lực của chúng đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, hoặc là Thánh Nhân Vương, thậm chí còn đạt đến cảnh giới Đại Thánh, thì lúc đấy đã chắc chắn đã có được thành tựu. Hắn đang suy nghĩ đến việc nếu đánh chết chúng thì phải trả một cái giá rất đắt, đây cũng không phải là chuyện mà người bình thường có thể chấp nhận được.
"Thiếu chủ."
Bên ngoài chiếc xe kéo, lão giả đánh xe nhìn xuyên qua khung cửa, đưa mắt nhìn thiếu chủ nhà mình, trầm giọng nói: "Tộc Kim Ô chính là kẻ thù truyền kiếp của Diệp thị Đế Tộc chúng ta."
"Mối thù của lão tổ năm xưa, những đệ tử đời sau như chúng ta tất không quên, thế nhưng "
"Kim Ô Đại Thái Tử có thể leo đến vị trí thứ ba trên Thiên Kiêu Bảng, thì không thể xem nhẹ thực lực của hắn được,... ít nhất ... Hắn ta cũng không thua gì Lâm Chiến, e rằng còn mạnh hơn cả Lâm Chiến!"
"Ngươi không xếp chung trên cùng một bảng xếp hạng với hắn, nếu muốn giao thủ, chi bằng nên cẩn thận một chút."
"Ta hiểu điều này."

Diệp Trần hít sâu một hơi, mở mắt ra, sắc lạnh tuôn trào, nếu như tộc Kim Ô không trú ngụ trên Phù Tang thần thụ, thì bây giờ hắn đã muốn đuổi giết đến tận nơi rồi đánh hạ ba con Kim Ô.
"Kỳ thực." Lão giả im lặng một lúc, nói ra: "Thiếu chủ có thể đến Thiên Cơ Lâu mua một vài tin tức, dù sao thì ba vị Thái Tử tộc Kim Ô cũng sẽ có lúc phải ra ngoài, đến lúc đó thiếu chủ đón đầu cầm đao chờ giặc đến, hoặc là bày sát trận ".
"Ừm ?" Diệp Trần đưa mắt nhìn sang, trên mặt lộ ra một chút không vui.
"Ý của Tần thúc là sao? Ngươi cho là ta không có cách gì để chiến thắng được ba con Kim Ô kia sao?"
"Không phải."
Lão giả vội vàng lắc đầu, nói: "Thiếu chủ hiểu lầm rồi, năm xưa hai vị Kim Ô Đại Đế sử dụng thủ đoạn bỉ ổi để đối phó với tổ tiên chúng ta, hôm nay tộc Diệp thị chúng ta đương nhiên cũng không cần phải đường đường chính chính mà đối phó với tộc Kim Ô."
"Sau này đừng nói những lời như vậy nữa."
Sắc mặt Diệp Trần rất lạnh lùng, từ tốn nói.
"Dạ."
Lão giả gật đầu, trong lòng thở dài.
Thiếu chủ nhà mình vẫn quá tự tin, có những cách giải quyết đơn giản hơn nhưng lại cứ sử dụng những cách khó khăn nhất. Ba con Kim Ô há là kẻ đần độn hay sao?
Nếu như ba người kia lại sử dụng thủ đoạn của năm đó, thì cho dù Diệp Trần có lớn mạnh như xưa thì phỏng chừng cũng sẽ rơi vào tử cục.
Lần này.
Cũng không phải là hai Kim Ô nữa mà là ba con.
"Tần thúc, bây giờ cách Côn Lôn Khư còn xa lắm không?"
Diệp Trần mở miệng, hỏi.
"Khoảng chừng sau ba canh giờ nữa thì sẽ đến."
Lão giả trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói.
"Ừ"
Diệp Trần kiệm lời như vàng, sau khi nói 'ừ' một tiếng thì không nói thêm gì nữa.
Ba canh giờ trôi qua rất nhanh.
Phía cuối chân trời.

Một dãy núi nối liền liên tiếp nhau, phóng tầm mắt nhìn sang, trong dãy núi vô cùng yên tĩnh, không hề phát ra âm thanh gì. Chim muông mất tăm mất tích, đến ngay cả một con kiến cũng chẳng thấy đâu, giống như là thời mạt thế.
"Nơi này chính là Côn Lôn Khư?"
Sau khi chiếc xe kéo đáp xuống đất.
Diệp Trần đi xuống, nhìn đống đổ nát trước mặt.
Nơi đây không biết đã bi bỏ hoang phế bao nhiêu lâu rồi, ở trong dãy núi vẫn còn những cung điện lầu đình đổ nát.
Bên trên có rất nhiều những bức tường vẫn còn dấu vết bị nhuộm đỏ màu máu tươi, ánh lên thứ ánh sáng quỷ dị, dù đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, thì trên bề mặt của nó vẫn tràn ngập một loại sức mạnh vô danh.
"Nghe đồn đó là máu của Đại Đế."
Lão giả trầm giọng nói.
"Không sao cả."
Diệp Trần móc ra một miếng ngọc, tự tin nói ra: "Có phương pháp phá trận mà lâu chủ tiền bối ban cho này, nơi này không thể ngăn cản được ta, trước khi giết chết ba con Kim Ô của Yêu Tộc, vừa đúng lúc nhìn xem thử kẻ xếp đầu tiên trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng, rốt cuộc là có phong thái bực nào!"
Hắn rất tự tin.
Cho là kể cả mình không bằng người đứng đầu, thì cũng sẽ không chênh lệch quá lớn, thông qua trận chiến của Phượng Nghê Thường cùng Diêu Quang Thánh Tử thì có thể nhận biết được. Mặc dù đối phương muốn thắng, vậy thì cũng phải trải qua một trận chiến hết sức gian nan.
Sau trận chiến gian nan này, mặc dù mình có bị thua, cũng coi như không chịu thiệt!
Bởi vì.
Mình có thể thu lượm được nhiều kinh nghiệm quý báu từ trong trận chiến này. Những lần sau thìmình sẽ càng lớn mạnh hơn!
"Bịch bịch!"
Diệp Trần không suy nghĩ quá nhiều, một chân nâng lên, bước vào bên trong Côn Lôn Khư, lão giả đứng sau lưng hắn nhắm mắt đuổi theo.
Hai người mới vừa vào tới nơi.
Lập tức cảm nhận được một khí tức đáng sợ.

Cũng may nơi hai người đang đứng cực kỳ an toàn, không bị luồng khí tức này quấy nhiễu.
"Có hiệu quả!"
Diệp Trần cùng lão giả đưa mắt liếc nhìn nhau, từ bước chân đầu tiên bước vào đây, trong lòng bọn họ cũng đã xác nhận, con đường do lâu chủ tiền bối chỉ điểm, đúng thật là có thể đi vào trong chỗ nằm sâu trong Côn Lôn Khư.

Chương 138. Lâu chủ, ngươi có chắc là không lừa ta không?

"Diệp Trần đã đi vào!"
Sau khi Diệp Trần đi vào trong Côn Lôn Khư.
Ở bên ngoài.
Trên một ngọn đồi cao, hai bóng người một cao một thấp đang ló đầu ra, quan sát khu cấm địa cách đó không xa, trong mắt lóe lên chút sợ hãi.
"Tính tới tính lui chẳng ai ngờ, người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng lại ẩn thân trong Côn Lôn Khư, nếu không phải Diệp Trần tìm tới nơi này, không biết bao nhiêu người còn chẳng hay biết gì."
Một nam tử có thân hình thấp bé, thân thể mập mạp phát triển theo chiều ngang, mở miệng nói.
"Diệp Trần cũng thực sự là to gan lớn mật, biết Côn Lôn Khư là cấm địa, nhưng vẫn dám bước vào cấm địa, chẳng lẻ không sợ bước nhầm một bước, vạn kiếp bất phục sao?"
"Ngươi thì biết cái gì?"
Đứng bên cạnh hắn, một nam tử có vóc dáng cao gầy, châm chọc nói: "Nếu Diệp Trần không có niềm tin, thì sao hắn lại dám vào đi?"
"Nói cũng phải."
Nam tử có vóc người hơi mập gật đầu.
"Nói. Lần này ngươi đặt cược bao nhiêu rồi?"
Tròng mắt của người mập xoay tròn, mở miệng hỏi.
Sau trận chiến của Phượng Nghê Thường, thì đã có người bắt đầu mở sòng đặt cược, đầu tiên là trận chiến giữa Thái Sơ Thánh Tử cùng Kim Sí Đại Bằng, và bây giờ là trận chiến giữa Diệp Trần cùng Ngọc Khuynh Tiên, người đứng đầu Thiên Kiêu Bảng.
Hầu như tất cả mọi người đều chú ý tới trận chiến này.

Dọc theo đường đi, Diệp Trần không hề che giấu hành tung, không ít người quan sát con đường mà hắn đi qua, căn bản là không thành vấn đề khi đoán ra được hắn muốn đi Côn Lôn Khư.
Vào thời khắc này, bên ngoài Côn Lôn Khư có không biết bao nhiêu người đang lẳng lặng quan sát nơi này.
"800 khối Linh Thạch hạ phẩm cược Diệp Trần có thể kiên trì ba canh giờ!"
Nam tử cao gầy, giơ lên ba ngón tay, đung đưa trong hư không.
"Ba canh giờ?"
Người mập cau mày, hắn bĩu môi, nói: "Ngươi quá coi thường Diệp Trần, người ta tốt xấu gì sau lưng cũng là Đế Tộc,... Ít nhất thì cũng ... Kiên trì được bốn canh giờ, mới có thể bị thua!"
Còn chuyện Diệp Trần có thể chiến thắng hay không, cho tới bây giờ vẫn chưa có người nghĩ tới.
Có mấy người dám hoài nghi bảng xếp hạng mà Thiên Cơ Lâu đưa ra chứ?
Biết được vị thứ của Diệp Trần không bằng người đứng đầu, còn có kẻ nào ngớ ngẩn đặt cược cho Diệp Trần thắng chứ, trừ phi đầu của hắn bị lừa đá.
Khoảng chừng một lúc lâu sau đó.
Một giọng nói trong trẻo vọng ra từ trong Côn Lôn Khư.
"Tại hạ Diệp Trần, xin Ngọc Khuynh Tiên đạo hữu hiện thân gặp mặt!"
Giọng nói như sấm cuồn cuộn, chấn động hư không, vang vọng khắp mấy ngàn dặm chung quanh, toàn bộ Côn Lôn Khư dường như bị chấn động, những phù hiệu kinh khủng vọt lên như mặt trời ban trưa.
Cảnh tượng vô cùng kinh người!
“Ực”
Người bên ngoài, nuốt nước miếng một cái, nhìn thấy cảnh tượng như ngày tận thế, lẩm bẩm nói: "Diệp Trần này muốn lấy tính mạng mình để khiêu chiến đệ nhất Thiên Kiêu Bảng mà!" Nếu như có điều gì đó ngoài ý muốn xảy ra, tàn trận của Đại Đế khôi phục lại, dù cho hắn có là truyền nhân của Đế Tộc thì cũng phải quỳ lạy.
Trận pháp chẳng phân chia người.
"Tại hạ Diệp Trần, xin Ngọc Khuynh Tiên đạo hữu hiện thân gặp mặt."
Lại là một giọng nói truyền ra.
Nam tử cao gầy đứng trên ngọn đồi thấp, lấy ra một cây nhang từ trong tay áo, tay còn lại vò vò trên không, lòng bàn tay hắn xuất hiện một ngọn lửa.
Đợi lát nữa khi cuộc chiến bắt đầu, hắn sẽ thắp nhang, tự tính thời gian.

Chỉ cần trong vòng ba canh giờ phân chia được thắng bại, thì bản thân mình ít nhất cũng kiếm được mấy ngàn Linh Thạch.
Vì suy nghĩ cho công cuộc kiếm tiền của mình, thì bản thân mình phải tính toán canh chia chặc chẽ thời gian, lỡ đâu bị nhà cái nó lừa mất thì phải làm bây giờ?
"Tại hạ Diệp Trần, xin."
Giọng nói của Diệp Trần vang lên lần thứ hai.
Lời còn chưa nói hết.
Sắc trời bỗng nhiên thay đổi.
Trên vòm trời.
Mâyy gió hội tụ, vô số phù hiệu, xếp thành hình trên hư không, hình thành một quỹ đạo huyền ảo, ở giữa bầu trời nơi hàng vạn hàng nghìn phù hiệu hội tụ, xuất hiện một vệt nứt.
Cái khe nứt kia vô cùng rực rỡ, như tia chớp giữa trời đêm, chiếu sáng thế gian, sáng rực và chói mắt dị thường.
Ở chính giữa.
Một dáng người phong hoa tuyệt đại xuất hiện, nàng đứng sừng sững giữa hư không, giống như là viễn cổ Thiên Đế giáng thế, thần uy mênh mông cuồn cuộn. Cả bầu trời đều đang run rẩy.
Không người nào có thể thấy được dáng hình của nàng, bị khí tức đại đạo ngăn trở, chỉ có thể nhìn thấy được một bóng dáng đứng sừng sững ở trên trần thế. Dù cho có gần ngay trước mắt, nhưng vô số người vẫn cảm giác như cũ.
Dường như nàng cách thế giới này rất xa.
Nàng nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, dường như trong đôi mắt đó chẳng có bóng dáng của bất kỳ kẻ nào ở đây, ở trong mắt nàng thì mỗi một người ở đây cũng chỉ nhỏ bé như một con kiến hôi mà thôi.
Diệp Trần đứng giữa Côn Lôn Khư, hắn đứng trên một ngọn núi, rùng mình một cái.
Đây là cái gì?
Đây mà cũng là thiên kiêu sao?
Lâu chủ tiền bối, có chắc là ngươi không lừa ta không?
Chỉ là một luồng khí tức tự nhiên phát tán ra mà đã khiến cho hắn run rẩy cả người, không kìm lòng được mà muốn trốn khỏi nơi đây. Nếu như đánh nhau thực sự thì mình có thể tiếp được mấy chiêu đây?
"Tại hạ Diệp Trần, chào đạo hữu."

Diệp Trần nhắm mắt lại bước tới trước một bước, tới thì cũng đã tới rồi, nếu không khiêu chiến đánh nhau, thì sau khi rời khỏi đây khó tránh khỏi chuyện danh tiếng của mình sẽ bị tổn hại vì chuyện đối mặt với một cường giả mà lại không dám ra tay.
Tương lai còn nói gì đến chuyện thành đế?
"Đạo hữu chính là người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng, Diệp mỗ..."
"Cút!"
Một âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang vọng chín tầng trời mây, chỉ nhìn thấy bóng dáng kia cử đ ộng một đầu ngón tay màu trắng mịn màng như ngọc, nàng điểm ra một chỉ, Tiên quang chiếu sáng cổ kim, xém chút nữa thì xé tan toàn bộ vũ trụ
"Nguy rồi!"
Lông tóc cả người Diệp Trần dựng đứng lên, nhìn thấy một chỉ này, hắn đã nhận ra rằng bản thân mình chắc chắn không phải là đối thủ của nàng.
Trong khoảnh khắc khi tiên quang bắn tới sát thân mình.
Diệp Trần dốc hết tu vi của cả đời, hóa thành một tấm lá chắn, che chắn trước người, nhưng nó cũng không có bất kỳ tác dụng gì, một tiếng”ầm” vang lên, tấm lá chắn bị nghiền nát, tiên quang chiếu lên trên người hắn.
"Đùng!"
Diệp Trần như bị đập mạnh, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trực tiếp bị bắn ngược bay ra ngoài
"Thiếu chủ!"
Lão giả đi theo bên cạnh Diệp Trần gấp gáp như lửa sém đến lông mày, hắn rống to một tiếng, muốn đón lấy Diệp Trần, nhưng còn chưa chạy tới, thì bóng người ở trong khe nứt kia lại xuất thủ!
Bàn tay ngọc ngà của nàng lại xuất ra một chiêu thức, trong Côn Lôn Khư, trận pháp bắn lên, ngàn vạn phù hiệu hiện lên, hóa thành một dòng sông, đánh vào trên người lão giả.
"Oanh!"
Lại là một tiếng vang thật lớn.
Lão giả nối gót Diệp Trần, hai người giống như hai viên đạn pháo, vạch ra một đường vòng cung trên bầu trời, bắn ra xa mấy ngàn dặm.
"Ầm" một tiếng, đập vào hai đỉnh núi ở phía ngoài.
Ngọn núi đổ nát, bụi bay mù mịt!

Chương 139. Đưa loại thần tiên kiểu gì vào bảng thế này?

Chương 139: Đưa loại thần tiên kiểu gì vào bảng thế này?

Trên bầu trời Côn Lôn Khư.

Bóng người phiêu dật như tiên nga, không thể diễn tả được bằng lời, ánh mắt lạnh nhạt, nàng chỉđứng ở nơi đó, thì thực sự đủ áp lực để khiến cho cả đất trời đều biến sắc.

Nàng quét mắt nhìn vào bầu trời, chậm rãi xoay người rời đi.

Sau khi bóng dáng của nàng biến mất, khe nứt trên bầu trời cũng biến mất theo.

"Ực!"

Nam tử có dáng người cao gầy, nuốt nước miếng một cái, hai tay hơi run, hắn nhìn ngọn lửa trên bàn tay, lại nhìn cây nhang, sắc mặt khó coi đến cực độ.

Đây là sao?

Chỉ một chiêu, thì Diệp Trần đã thua rồi?

Vốn dĩ, mình còn tưởng là kiểu gì thì gì cũng phải đại chiến ba ngàn hiệp bất phân thắng bại mới đúng, kết quả không ngờ được là chỉ trong nháy mắt, Diệp Trần đã bị đánh cho không rõ sống chết.

"Thiên Kiêu Bảng mà Thiên Cơ Lâu chủ công bố, rốt cuộc thì đã bầu chọn thứ thần tiên gì vào trên bảng thế này?"

Người mập kia cũng run rẩy cả người.

Cảnh tưởng mới vừa rồi cũng khiến cho hắn hồn phi phách tán, cũng may đối phương không có ý định động thủ với mình.

. . . .

"Thực lực của người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng, chắc cũng đã đạt đến Thiên Biến Cảnh rồi?"

Có người trầm giọng nói.

Một chỉ đã đánh bại Diệp Trần, người có cùng cảnh giới, tuyệt đối sẽ không thể nào làm được như vậy,... ít nhất ... thì cũng phải cao hơn hắn một cảnh giới mới có thể được.

"E rằng không chỉ là như vậy. . ."

Có người thì thào nói.

"Mới vừa rồi Ngọc Khuynh Tiên đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng kia, đi ra từ trong một khe nứt không gian, dường như không thuộc về giới này. Chẳng lẽ nàng vẫn luôn tu luyện ở một không gian khác sao?"
Một lão giả nhìn vẻ mặt thì như đang suy tư, nói nghiêm túc.
"Năm xưa, Côn Lôn Khư này chính là một nơi có truyền thừa lớn mạnh, có Đế Giả trấn áp, nói không chừng Ngọc Khuynh Tiên này đã có được truyền thừa của vị Đại Đế kia. . . . ."
Rất nhiều người đều biết đến chuyện của Côn Lôn Khư, cho đến ngày nay còn có vô số lời đồn, nghe nói Đại Đế trước đây của Côn Lôn Khư, đã đắc đạo trước cả đám người Tạo Hóa Đại Đế.
Trước khi Tạo Hóa Đại Đế thành đế, vị Đại Đế của Côn Lôn Khư đã từng chỉ điểm cho hắn.
Chuyện này đã được rất nhiều người bàn tán say sưa, thế nhưng Diệp thị Đế Tộc lại chưa từng thừa nhận chuyện này, là bởi vì lão tổ nhà mình chết vô cùng đột ngột.
Rất nhiều chuyện, căn bản chưa kịp nói ra.
Còn như chuyện ân nghĩa chỉ điểm của vị Đại Đế Côn Lôn Khư kia đối với Tạo Hóa đại đế thì lại càng không thể nào được nhắc đến.
"Đúng rồi!"
Lúc này, có người bỗng nhiên rùng mình, nhanh chóng nói: "Diệp Trần chưa chết đâu nhỉ?" Những lời này vừa vang lên, vô số người đều bối rối.
Vừa rồi chỉ lo sợ, xém chút nữa thì đã quên mất Diệp Trần đã bị đánh bay ra, còn đập nát một ngọn núi lớn!
Ngay sau đó, rất nhiều người đáp xuống từ trên trời, đi tới trước một đám đổ nát.
Hơn mười tu luyện giả sử dụng cả tay lẫn chân, bới tung đống đất đá, moi Diệp Trần ra ngoài.
Diệp Trần của bây giờ vô cùng chật vật, cả nửa người sắp bị gãy làm đôi, xương trắng lộ ra, máu tươi màu đỏ sẫm nhiễm đỏ mặt đất, nếu như đến muộn một bước, thì chắc là hắn đã đi đời nhà ma.
"Còn hơi thở!"
Một người xuất Chân Nguyên ra, kiểm tra thương thế của Diệp Trần, trong lòng âm thầm thở ra một hơi.
Vừa thả lỏng, trong lòng cũng đang khiếp sợ, rốt cuộc thì kẻ đứng đầu Thiên Kiêu Bảng kia kinh khủng đến mức độ nào chứ?
Chỉ tùy ý bắn ra một chỉ, thì xém chút nữa đã đánh chết Diệp Trần sao?

Chuyện này còn kinh khủng hơn so với chuyện Diệp Trần chỉ dùng một chiêu mà đã đánh bại Ngọc Hành Thánh Tử.
Bởi vì.
Nếu như so sánh hai người này với nhau, thì sự chênh lệch giữa vị Ngọc Hành Thánh Tử kia và người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng là quá lớn, sự chênh lệch giữa hai người họ không biết là gấp bao nhiêu lần Diệp Trần!
"Nói thì mới nhớ, mạng của tên Diệp Trần này cũng lớn, những người khác đi vào trong Côn Lôn Khư, đều chỉ có một con đường chết, nhưng hắn lại có thể sống sót mà trở ra, đã coi như là có cái may trong cái rủi rồi."
Một ông lão thổn thức nói.
Sau chuyện của ngày hôm nay, nếu như có người lại muốn khiêu chiến với người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng, vậy thì phải cân nhắc cẩn thận.
Mạnh như Diệp Trần mà còn bị đánh bại chỉ bằng một chiêu, suýt nữa còn bỏ mình. Nếu như đổi lại thành một người khác, e là bây giờ không biết là đã chết mấy lần rồi nữa.
"Hộ đạo giả của Diệp Trần không sao chứ?"
Có người thấp giọng hỏi một câu.
"Vẫn còn thở."
Người bên ngoài nói một câu.
"Cũng không tệ. . . ."
Không ít người giật giật khóe mắt.
Đệ nhất Thiên Kiêu Bảng không hổ là đệ nhất, đúng là có chút to gan lớn mật, xém chút nữa giết chết Diệp Trần bằng một chiêu thì cũng thôi đi, còn dám sử dụng tàn trận của Côn Lôn Khư Đại Đế.
Suýt nữa đã đánh chết luôn hộ đạo giả của Diệp Trần.
Phải biết rằng.
Hộ đạo giả của Diệp Trần cũng có tu vi cảnh giới Thánh Nhân đấy!
Kết quả là đứng trước mặt kẻ xếp đầu trên Thiên Kiêu Bảng, lại yếu ớt giống như một con gà, không có chút sức chống cực nào.
"Thiên Cơ Lâu chủ đưa một kẻ như vậy vào bảng xếp hạng, là muốn đả kích tất cả những nhân tài của Nhân tộc đến chết hay sao?"
Có ngươ thì thào nói một câu.
Một kẻ như vậy phỏng chừng có thể trói cả chín mươi chín người còn lại vào chung một bó, thì chín mươi chín người kia cũng chẳng có sức mà đánh trả.
"Đạo hữu, nói vậy là không đúng rồi."

Một ông lão đứng bên cạnh lên tiếng phản đối, hắn vuốt râu nói: "Thiên Cơ Lâu chủ không phải muốn đã kích hết tất cả những nhân tài của Nhân tộc, mà là muốn đã kích hết tất cả những thiên kiêu trên thế giới này cùng một lần!"
Nhân tộc có một kẻ thiên kiêu như vậy, có thể nói là đã đã kích hết tất cả mọi người
Kẻ nào không phục thì có thể đến Côn Lôn Khư.
"Các ngươi nói, người đứng đầu Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng so với người đứng đầu trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng của chúng ta, kẻ nào mạnh, kẻ nào yếu?"
Một gã nam tử mặc áo bào trắng, ánh mắt sáng lên, hưng phấn nói.
"Nếu như hai người mà đánh nhau thì chỉ sợ là tộc Hỗn Độn Lục Ngô cũng sẽ tuyệt chủng trên thế giới này!"
Có người dám cam đảm bày tỏ ý kiến.
Hai vị trí đầu trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng là một Hỗn Độn Lục Ngô và một Côn Bằng, từ xưa đến nay, hai chủng tộc này đời sau lại ít hơn đời trước, trong một thời đại chỉ tồn tại hai con Hỗn Độn Lục Ngô một già một trẻ, hoặc là hai con Côn Bằng.
Nếu như một trong số chúng chạy đến đây vậy thì Yêu Tộc phải khóc một dòng sông.
Dù sao.
Thì hai chủng tộc này đều là trụ cột của Yêu Tộc, một ngày nào đó bọn chúng trưởng thành, thành tựu không thể nào đong đếm được, chuyện thành đế cũng chẳng có vấn đề gì.
Nếu như bọn chúng bỏ mạng ở Côn Lôn Khư, bọn họ phải tìm ai mà hỏi cho rõ đây chứ?

Chương 140. Trên người có huyết mạch của bộ tộc chúng ta!

Chương trước Chương sau
Chương 140: Trên người có huyết mạch của bộ tộc chúng ta!
"Ai!"
"Mau nhìn! Mau nhìn!"
"Thiên Kiêu Bảng lại cập nhật rồi!"
Đại Hoang thành.

Trước cửa Thiên Cơ Lâu, không ít người đang vây chung quanh.
Thú vui mỗi ngày của những người này chính là canh giữ trước Thiên Kiêu Bảng, quan sát bát kỳ biến hóa nào, trong khoảng thời gian này, có thể nói mỗi ngày Thiên Kiêu Bảng đều có sự thay đổi.
Dù sao.
Ở những nơi mà nhiều người không nhìn thấy được, thường thường sẽ có hai vị thiên kiêu gặp nhau.
Dầu gì.
Cũng sẽ có những vị Thánh Tử Thánh Nữ chưa nếm mùi đời, muốn khiêu chiến với những vị thứ cao hơn trên Thiên Kiêu Bảng, dựa vào chuyện này để đổi đời trong một đêm.
Đáng tiếc là.
Mỗi khi có người khiêu chiến, cuối cùng đều sẽ được cập nhật lên trên phần chiến tích của bản thân mình trên Thiên Kiêu Bảng.
Mà những kẻ canh giữ ở trước cửa Thiên Cơ Lâu, mỗi một ngày đều có thể trực tiếp cập nhật tin tức mới nhất.
"Tránh ra? Cho ta xem với!"
Một vị lão giả tán tu, kẻ chen lên trước tiên, đầu tiên là hắn nhìn từ trên xuống dưới, cảm giác kích động trong người vơi đi rất nhiều: "Không có gì thay đổi sao? Trên bảng không có thiên kiêu của tán tu chúng ta sao!"
"Người đứng thứ hai trên Thiên Kiêu Bảng giao thủ với người đứng đầu Thiên Kiêu Bảng!"
Có người trầm giọng nói.
Chỉ thấy.
Vị trí đầu tiên trên Thiên Kiêu Bảng, vốn dĩ chỉ có ba chữ ‘Ngọc Khuynh Tiên’ , đằng sau lại xuất hiện thêm một đống lời giới thiệu
« Người đứng đầu: Ngọc Khuynh Tiên. Thực lực: Thiên Biến Cảnh đỉnh phong. Chiến tích: Một chiêu đánh bại Diệp Trần. Điều động Đại Đế tàn trận, một chiêu đánh bại hộ đạo giả của Diệp Tần (tu vi Thánh Nhân hậu kỳ). »
«Người đứng thứ hai: Diệp Trần. Thực lực: Thoát Thai Cảnh đỉnh phong. Thế lực tương ứng: Diệp thị Đế Tộc. Công pháp tu luyện : Tạo Hóa Kinh. Chiến tích: Thoát Thai Cảnh đã giết chết một Thiên Biến Cảnh. Một chiêu đánh bại Ngọc Hành Thánh Tử. Giao đấu với Ngọc Khuynh Tiên, một chiêu bại trận. »
"Cái này. . . . ."

Đám người khiếp sợ, hoàn toàn không biết nói gì.
Đều nằm trên cùng một Thiên Kiêu Bảng, lại có thể cách xa chín mươi chín người còn lại cả một cảnh giới lớn, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi!
Phải biết rằng.
Bên trên bảng xếp hạng Thiên Kiêu Bảng, những người khác cũng có thể đạt đến cảnh giới Thoát Thai Cảnh đỉnh phong!
Sao nàng ta có thể làm được?
Chuyện đột phá cảnh giới mới lại dễ như uống nước lọc vậy sao?
"Quả thực là không thể tưởng tượng nổi, đánh bại Diệp Trần thì cũng thôi đi, còn điều động trận pháp, một chiêu đánh bại hộ đạo giả của Diệp Trần, đây chính là tu vi của Thánh Nhân hậu kỳ."
Có người trầm giọng nói.
"Đệ nhất Thiên Kiêu Bảng không hổ là người đứng đầu, may mà người này thuộc về Nhân tộc của chúng ta, nếu như thuộc về những chủng tộc khác, e là Nhân tộc nguy to rồi."
"Có lý."
"Đáng tiếc là tin tức về Ngọc Khuynh Tiên vẫn ít ỏi như trước, chỉ có thông tin về thực lực và một vài chiến tích, còn những thông tin còn lại thì chẳng có gì."
"Cái này còn cần phải đoán sao?"
Một ông lão đứng bên cạnh, ánh mắt kinh thường, như nhìn thấu mọi chuyện trên đời, dũng cảm nói ra: "Nếu như Ngọc Khuynh Tiên không có thế lực tương ứng, thì nàng ta đương nhiên chính là một tán tu!"
"Hừ!"
Cả đám người cười chung quanh cười nhạt không nói.
"Ta cảm thấy lấy, nguyên nhân mà Ngọc Khuynh Tiên có thể trở thành người đứng đầu trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng là bởi vì trên người nàng có huyết mạch của tộc chúng ta!"
Lúc này.
Một gã nam tử có bề ngoài giống như Nhân tộc, nhưng mắt chuột mặt gian, cao giọng nói.
"Ồ?"
Không ít người nhìn qua, sắc mặt nghi ngờ nói: "Ngươi không phải Nhân tộc!."
"Không sai!"

Cái kẻ có vẻ mặt gian giảo kia, ngạo nghễ ưỡn ngực, nói: "Ta chính là tộc nhân của tộc Thần Thâu, dựa vào nhãn quang của ta, thì Ngọc Khuynh Tiên này không nên xếp vào Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng, mà là nên xếp vào Thiên Kiêu Bảng của tộc Thần Thâu!"
"Bây giờ Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng và Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng đều đã xuất thế, bước tiếp theo theo ta suy đoán, chắc chắn là Thiên Kiêu Bảng của tộc Thần Thâu !"
"Chờ đến khi Thiên Kiêu Bảng của tộc chúng ta xuất thế, tất nhiên có thể tiêu diệt hết các ngươi!"
. . (what the funk). . . .
"Ngươi có biết đây là đâu không?"
Có người âm u nói.
"Đại Hoang thành, làm sao?"
Tộc nhân của tộc Thần Thâu phát hiện ra có gì đó không đúng, hắn lảo đảo lùi lại một bước.
"Nếu đã biết, mi còn dám nói bậy nói bạ ở đây sao?"
Một gã nam tử có vóc người khôi ngô, sát khí lượn lờ quanh thân, tiến lên một bước, giơ nắm đấm lên, như đang nói chuyện với một con gà con, ngay sau đó, tộc nhân của Thần Thâu tộc chạy nhanh ra khỏi thành trong tiếng kêu cứu vang dội.
. . . . .
Sau khi tộc nhân của tộc Thần Thâu bị đuổi khỏi đó.
Một con Hoàng Kim Thần Hống cao ba trượng, xuất hiện ở trước cửa thành, một gã nam tử mặc áo trắng ngồi ngay ngắn trên lưng nó, dáng người như thần như thánh, đôi con ngươi sâu thăm thẳm.
Sau trận chiến với Kim Thần, thương thế của Thái Sơ Thánh Tử tạm thời vẫn chưa khôi phục lại.
Chỉ có thể coi là tạm ổn định
Sau khi thương thế của hắn ổn định, lập tức chạy tới Đại Hoang thành.
"Thái Sơ Thánh Tử tới!"
Trong đám người có người hô to một tiếng, trong lúc nhất thời một loạt tiếng' soạt soạt soạt' truyền đến, một con đường lớn được nhường ra, chừa lại một lối đi.
Tuy Thái Sơ Thánh Tử thua dưới tay Kim Thần, chẳng có một ai ở đây dám xem thường hắn, dù sao thì hắn cũng là Thánh Tử của một Thánh Địa, không phải đối tượng để người bình thường có thể bàn tán ngay trước mặt.

Chớ đừng nói chi đến chuyện hắn còn chiếm vị thứ hai mươi tư trên Thiên Kiêu Bảng.
Thái Sơ Thánh Tử ngồi ngay ngắn trên lưng con Hoàng Kim Thần Hống, khi đi ngang qua trước mặt mọi người, quay đầu nhìn lướt qua Thiên Kiêu Bảng. Chỉ với một cái liếc mắt thì đã khiến cho hắn giật mình.
"Diệp Trần giao thủ với Ngọc Khuynh Tiên sao?"
"Mà lại bị thua chỉ trong một chiêu?"
Nhìn bên ngoài thì Thái Sơ Thánh Tử chẳng có chút thay đổi gì, nhưng ở sâu trong nội tâm của hắn thì sóng biển ngập trời, hai tay hắn gắt gao nắm chặc, các khớp xương trở nên trắng bệch, trong lòng dâng lên một cảm giác thất bại vô cùng lớn.
Hắn tự nhận là mình còn kém Diệp Trần một khoản cách.
Nhưng nếu như nỗ lực thì sớm muộn gì vẫn có thể đuổi kịp, thế nhưng bây giờ Diệp Trần lại bại dưới tay Ngọc Khuynh Tiên. Thì dường như khoản cách này đã khiến hắn tuyệt vọng.
Tia hi vọng cuối cùng cũng khó mà xua đi được dáng vẻ tuyệt vọng của hắn.
Chẳng lẽ. . . . .
Sự chêch lệch giữa ta và người đứng đầu Thiên Kiêu Bảng lại lớn đến mức như vậy sao?
Vẻn vẹn chỉ thua kém hai mươi ba bậc, mà lại như cách nhau cả một con sông sao.

Chương 141. Muốn cho hắn tăng bao nhiêu bậc?

Chương 141: Muốn cho hắn tăng bao nhiêu bậc?
"Tĩnh tâm!"
Một giọng nói nhẹ nhàng vọng đến, một người đàn ông trung niên đột ngột xuất hiện ben cạnh hắn.
"Bái kiến Sư Thúc Tổ."
Thái Sơ Thánh Tử nghe thấy vậy, trong lòng giật mình, nhanh chóng đưa tay hành lễ.
"Ừm."

Người đàn ông trung niên gật đầu, nhàn nhạt nói: "Chẳng qua cũng chỉ là một lần thất bại, nhưng tâm cảnh của ngươi biến hóa quá lớn. Tâm tính không vững chắc như vậy, e là thành tự sau này sẽ có hạn chế."
"Sư Thúc Tổ dạy phải."
Trên mặt Thái Sơ Thánh Tử xuất hiện vẻ lúng túng, nhưng không dám phản bác.
"Theo ta đi bái kiến Thiên Cơ Lâu chủ."
Người đàn ông trung niên nhẹ giọng nói một câu, rồi đi về hướng Thiên Cơ Lâu.
Sau lưng hắn.
Thái Sơ Thánh Tử mím môi một cái, xoay người đáp xuống đất, vỗ vỗ Hoàng Kim Thần Hống một cái ra lệnh cho nó chờ ở bên ngoài. Mình thì đi theo Sư thúc tổ vào Thiên Cơ Lâu.
Sau khi đi vào trong Thiên Cơ Lâu.
Người đàn ông trung niên nhìn thấy bóng dáng của Lý Vân, không dám vô lễ, chắp tay hành lễ:
"Cát Tòng Chu của Thái Sơ Thánh Địa tham kiến Thiên Cơ Lâu chủ."
"Trầm Thanh Trúc của Thái Sơ Thánh Địa bái kiến lâu chủ tiền bối."
"Thái Sơ Thánh Địa ?"
Lý Vân đang ngồi trên ghế, thả chén trả trên tay xuống, ngẩng đầu lên, nhìn hai người kia, không ngờ tới chân trước Bắc Thần Hằng mới vừa đi, chân sau người của Thái Sơ thánh địa đã tới nơi.
Hắn chỉ tay lên hai chiếc ghế gần đó, mở miệng nói:
"Hai vị, mời ngồi."
"Đa tạ lâu chủ."
"Đa tạ lâu chủ tiền bối."
Hai người tự nói lời cảm tạ, cuối người ngồi xuống.
Ánh mắt Lý Vân lướt qua Cát Tòng Chu, rơi vào trên người Thái Sơ Thánh Tử, mới rồi khi quan sát vị trí của cả hai người trên bảng xếp hạng, hắn đã đoán được chỗ quan trọng của lần giao dịch lần này.
"Ngươi mới đánh nhau với Kim Thần một trận, xem ra thương thế cũng không nhẹ."
"Là tài nghệ của vãn bối không bằng người. . . . ."
Thái Sơ Thánh Tử thấp giọng nói.
"Thái Sơ Thánh Địa dạy dỗ đệ tử không nên, đã khiến lâu chủ phải chê cười rồi."

Cát Tòng Chu cười khổ một tiếng, mở miệng nói.
Theo như hắn nhận thấy thì vị này Thiên Cơ Lâu chủ này cũng là người của Nhân tộc, nói vậy thì trận chiến giữa Thái Sơ Thánh Tử cùng Kim Thần, Thiên Cơ Lâu chủ cũng đã biết rõ rồi.
Nếu như vì vậy mà chọc cho lâu chủ không vui. Vậy thì tổn thất lớn rồi.
"Bại một lần thì có sao chứ, có người thất bại cả đời, mà còn có thể thành đế, ngươi còn hơn xa bonj họ." Lý Vân nở nụ cười, lên tiếng nói.
"Ừm ?"
Nghe được lời của Lý Vân, Thái Sơ Thánh Tử ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên sự nghi ngờ, thất bại cả đời mà cũng có thể thành đế? Đây là lịch sử của vị đại đế nào vậy?
Tại sao cho tới bây giờ, mình cũng chưa từng nghe nói đến?
Ngồi bên cạnh.
Cát Tòng Chu cũng nhíu mày, hắn cũng đang suy tư, dường như mình cũng chưa từng nghe về sự tích của vị đại đế này, chẳng lẽ quá xa xưa rồi, cho nên một số sự tích về Đại Đế đã bị chìm xuống dòng sông lịch sử rồi chăng?
"Không cần phải suy nghĩ nữa đâu, đây là Đại Đế của một thế giới khác."
Lý Vân nói như đúng rồi.
"Ách. . . ."
Sắc mặt Cát Tòng Chu sầm xuống.
Có hơi khó tiếp nhận, vị Thiên Cơ Lâu chủ này cũng có thể tiên đoán được về Đại Đế của một thế giới khác hay sao?
Chuyện này chút hơi lớn lao.
Khiến cho trong lòng hắn tràn đầy sự kích động.
"Thủ đoạn của tiền bối thật đủ khiến cho người ta thán phục."
Lời nói của Cát Tòng Chu không khỏi càng thêm cung kính, hắn hơi chắp tay, quét mắt nhìn Thánh Tử bên cạnh. Nhẹ giọng nói: "Không giấu gì tiền bối. Hôm nay hai người chúng ta đến đây chính là muốn hỏi thăm tiền bối một chút. . . . . Có cách nào làm cho vị thứ của đệ tử nhà ta trên Thiên Kiêu Bảng tăng lên không."
"Ồ?"
"Lý Vân ‘ồ’ nhẹ một tiếng, mặt không đổi sắc, hắn đưa mắt nhìn sang, mắt đối mắt với Cát Tòng Chu, xin hỏi Thánh Nhân, muốn hắn tăng lên bao nhiêu bậc?"
Nghe được câu nói này.

Hai tay giấu trong ống tay áo của Thái Sơ Thánh Tử không khỏi siết chặc thêm, trong mắt lóe lên vẻ kích động.
Vị này lâu chủ tiền bối này lại không từ chối, trái lại còn hỏi mình muốn tăng lên bao nhiêu bậc.
Điều này có nghĩa là gì?
Có nghĩa là lâu chủ tiền bối đã có cách, hơn nữa không chỉ có một cách mà thôi.
"Cái này. . . ."
Cát Tòng Chu hơi trầm ngâm
Nói thật, trước khi tới đây, hắn cũng chưa suy nghĩ kỹ càng, chỉ muốn cho thực lực đệ tử nhà mình tăng lên nhanh, sau đó là đánh thắng Kim Sí Đại Bằng, rửa sạch nổi nhục thua trận là đủ rồi.
Nhưng hôm nay xem ra, e là đã biết được đệ tử nhà mình có còn thể trở nên mạnh hơn nữa!
Hiện tại bên trên Thiên Kiêu Bảng, nếu như vị thứ cao hơn một người thì tương đương với cơ duyên thành đế sẽ lớn hơn một phần!
. . . .
Phải biết rằng, những người thành đế hầu như đều là người ưu tú của mỗi một thời đại, bây giờ trong Nhân tộc, hầu như tất cả mọi người đều ngấm ngầm thừa nhận sự thật rằng nếu như thế hệ này có người thành đế, thì tất nhiên sẽ là một trong ba người Ngọc Khuynh Tiên, Diệp Trần, Lâm Chiến.
Hoặc là nếu như. . . . .
Đã biết được đệ tử của mình có thể bỏ xa một trong hai kẻ Lâm Chiến hoặc là Diệp Trần, vậy thì chẳng phải là Thái Sơ Thánh Địa sẽ có thêm Đại Đế rồi sao?
Còn nếu như vượt mặt luôn cả Ngọc Khuynh Tiên, thì hắn từng nghĩ tới, bởi vì điều này là không thực tế.
Sự chênh lệnh giữa hai người là quá lớn.
Nhưng nếu như vượt mặt được Diệp Trần, thì còn có thể suy nghĩ được.
"Khụ khụ."
Cát Tòng Chu ho nhẹ một tiếng, thử thăm dò: "Tiền bối có cách nào để vãn bối của ta tăng lên cỡ hai mươi cấp trên Thiên Kiêu Bảng được không?"
"Hai mươi!"
Thái Sơ Thánh Tử hô hấp dồn dập.
Bây giờ vị trí của hắn là thứ hai mươi tư, nếu thật sự có thể tăng lên thêm hai mươi cấp, vậy thì chính là nằm trong top 5 rồi.

Phóng con mắt nhìn hết toàn bộ nhân tài của Nhân tộc, những người có thể xứng làm đối thủ của hắn cũng không nhiều, còn như chuyện đánh bại thiếu chủ của tộc Kim Sí Đại Bằng, thì lại như nắm chắc trong lòng bàn tay.
"Cái này đơn giản."
Lý Vân vô cùng bình tĩnh, hắn nhìn Thái Sơ Thánh Tử, nở nụ cười ấm áp nói: "Một binh khí Chuẩn Đế!"

Chương 142. Cất dấu một bí mật lớn!

Chương 142: Cất dấu một bí mật lớn!
"Chuẩn. . . . Chuẩn Đế?"
Cát Tòng Chu líu lưỡi.
Có chút không dám tin, dường như nghi ngờ là mình đã nghe lầm.
Đây chính là binh khí chỉ thấp hơn một cấp so với binh khí của đế binh, không cần nói nhiều về sự quý giá của nó. Những thế lực bình thường thì thường xem binh khí Chuẩn Đế là bảo vật!
Chẳng dễ gì mà lấy ra cho người ta xem.
Chớ đừng nói chi đến việc lấy ra giao dịch.
Hiên tại có rất nhiều đế binh Thánh Địa, cũng chỉ dựa vào bính khí Chuẩn Đế để chống đỡ bề ngoài.
Ví dụ như.
Trước mắt có Cửu U Ma Tông, hoặc Đại La kiếm tông. . . .Và còn cả Thiên Dận Hoàng Triều.
Về phần Thái Sơ Thánh Địa của bọn hắn, có bính khí Chuẩn Đế hay không?
Có!
Không chỉ có binh khí Chuẩn Đế, mà còn có đế binh, nhưng nếu dùng binh khí Chuẩn Đế để giao dịch tiền tài như thế này thì hắn không cách nào làm chủ được, thậm chí đến cả những nhân vật cấp Thánh Nhân Vương cũng không thể làm chủ.
Chỉ có tất cả những Thái Thượng Trưởng Lão cấp Đại Thánh đều gật đầu đồng ý thì mới được
Nhưng mà.
Những người đó, sao có thể có thể bằng lòng chứ?

Dùng một binh khí Chuẩn Đế để đổi lấy một vị trí của đệ tử nhà mình trên Thiên Kiêu Bảng. Nhìn dưới góc độ nào cũng thua thiệt. Nếu lỡ như vị thứ của đệ tử nhà mình có tăng lên thật. Nhưng thành tựu trong tương lai, thì đừng nói chi đến chuyện thành đế, đến ngay cả Chuẩn Đế mà cũng chẳng với tới được, vậy thì đây chẳng phải là thua lỗ lớn hay sao?
"Không lấy ra được sao?"
Lý Vân từ tốn nói.
"Cái này. . . ."
Cát Tòng Chu nghẹn lời, khó khăn mở miệng: "Lâu chủ tiền bối, cái giá này có phải là quá cao hay không, có thể bớt chút được không?"
"Ah."
Lý Vân bị chọc cười, khẽ lắc đầu.
Theo hắn thấy thì Thái Sơ Thánh Địa đúng là do dự, không dứt khoát được như Cửu U Ma Tông, chỉ có một binh khí Chuẩn Đế mà thôi nha, chỉ cần cắn răng một cái thì có thể lấy ra được rồi.
Dùng binh khí Chuẩn Đế để đổi lấy một Chuẩn Đế trong tương lai, nhìn ở góc độ nào cũng chẳng thua thiệt.
Nên biết rằng.
Thiên Kiêu Bảng coi trọng điều gì?
Là tiềm lực!
Top 5 trên Thiên Kiêu Bảng không hứa chắc sẽ thành đế, nhưng có hơn năm phần khả năng trở thành một Chuẩn Đế. Nếu như thực sự trở thành một Chuẩn Đế, thì Thái Sơ Thánh Địa... ít nhất ... Có thể huy hoàng vài chục vạn năm.
Nếu như giống như Mạnh Khánh Chi, tìm biện pháp kéo dài tuổi thọ thì cũng dư sức huy hoàng trăm vạn năm.
"Tiền bối. . . ." Cát Tòng Chu sờ sờ nhẫn trữ vật của chính mình, trong lòng hắn mơ hồ quặn đau, hắn hít sâu một hơi, nói: “Nếu như chỉ tăng lên mười bậc trên Thiên Kiêu Bảng thì sao?" Cái giá của hai mươi bậc là quá lớn.
Top mười thì chắc cũng không được rồi. Phải biết rằng, tiềm lực của mỗi một người trong top mười đều có thể nói là vô hạn, nhưng nếu như nhảy từ vị trí thứ hai mươi tư lên đến vị trí thứ mười bốn. Hắn là không tốn nhiều tiền như vậy, dù gì thì cũng chưa được xếp vào top mười mà.
Nếu như sau lần tăng cấp lần này, biểu hiện của Thánh Tử nhà mình tốt lên, vậy thì tốn kém một binh khí Chuẩn Đế, cũng không phải là chuyện không thể.

Lý Vân nhìn thoáng qua Cát Tòng Chu âm thầm nghĩ.
Có chút nói không nên lời.
Đây là muốn làm thử một liệu trình, xem thử hiệu quả sao?
"Hệ thống, tìm vài cơ duyên cho Thái Sơ Thánh Tử nhảy từ vị trí thứ hai mươi tư lên vị trí thứ mười bốn trên Thiên Kiêu Bảng."
Lý Vân âm thầm nói trong lòng.
« keng. »
«Hoàn thành việc rà xoát. »
« Cơ duyên phù hợp với điều kiện có 1383 cái. »
« Bất Tử Đảo: Cần tám trăm vạn điểm Thiên Cơ, có thể. . . . »
"Được rồi hệ thống, cái Bất Tử Đảo của ngươi cũng cập nhật n lần rồi, có trưng ra nữa thì cũng chẳng có ai mua đâu, ngươi cho thêm vài cái đáng tin đi."
Lý Vân âm thầm phỉ nhổ nó nói.
« Bạch Vân Cư: Cần 65,000 điểm Thiên Cơ, có thể tra rõ vị trí cụ thể. (trong đó có ẩn chứa kỳ ngộ đặt biệt) »
« Thiên Nguyên bí cảnh: Cần ba chục ngàn điểm Thiên Cơ, có thể tra rõ vị trí cụ thể. »
« Bắc Huyền Thiên Huyễn Bí Điển: Cần mười chín ngàn điểm Thiên Cơ, có thể tra rõ vị trí cụ thể. »
. . . . .
« . . . . »,
"Lần này còn có chút đáng tin đấy. . . ."
Lý Vân kín đáo gật đầu, hắn nhìn lướt qua, trong lòng hỏi "Hệ thống, Bạch Vân Cư này là sao? Còn nữa trong đó có ẩn chứa kỳ ngộ đặt biệt là cái thứ quỷ gì?"
Đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải mấy chuyện như này, bình thường cơ duyên chính là cơ duyên, không có kỳ ngộ đặt biệt như vừa nói, cũng giống như làm nhiệm vụ trong chơi game, bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một nhiệm vụ nhánh. . .
Khiến cho trong lòng hắn không khỏi xuất hiện vài phần hiếu kỳ.
« Cần năm nghìn điểm Thiên Cơ, có thể tra rõ kỳ ngộ đặt biệt của Bạch Vân Cư. »
"Năm nghìn. . . ."
Lý Vân chặc lưỡi, nói thật thì có hơi đắt.

Năm nghìn điểm Thiên Cơ cũng không phải là một con số nhỏ. Nếu như cứ như vậy mà tiêu tiền, hắn có chút đau lòng, chẳng thà trực tiếp bán cho Cát Tòng Chu còn khỏe hơn.
Chỉ cần Cát Tòng Chu mua, thì lòng hiếu kỳ của mình cũng sẽ được thỏa mãn.
Đứng bên cạnh.
Cát Tòng Chu bỗng nhiên run rẩy, chẳng biết tại sao, trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác rợn cả tóc gáy, đã rất nhiều năm rồi, hắn chưa có cảm giác này.
Lần này, thứ cảm giác này xuất hiện khiến cho đáy lòng của hắn hơi bất an.
Nhưng trong lúc nhất thời, lại không biết đã xảy ra chuyện gì.
Hắn ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp đôi mắt chứa đầy ý cười của Lý Vân, trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng, nhẹ giọng hỏi: "Tiền bối có cách không?"
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, nói ra: "Đương nhiên là có cách, nhưng bây giờ phải coi thử là ngươi có trả nổi hay không thôi."
"Xin hỏi tiền bối, giá cả là bao nhiêu ?"
Cát Tòng Chu trầm giọng hỏi
Lý Vân không đáp, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, tiếng ‘cạch, cạch’ vang lên, mỗi một tiếng đều như nệm lên trên trái tim của hai người kia, khiến cho trái tim của họ cũng nhảy thình thịch lên theo nhịp gõ.
Nhìn thấy hành động này.
Tên Cát Tòng Chu sao lai không hiểu ý chứ, đây là muốn mình tự ra giá đây mà!
Nếu như giá đủ cao, tất nhiên là có thể mua được, nếu không đúng giá thì dường như có thể nói bản thân mình vô duyên với cơ duyên này.
"Lý mỗ có thể nói cho ngươi biết, bên trong cơ duyên này cất dấu một bí mật lớn, tuyệt đối sẽ không khiến cho ngươi thất vọng."
Lý Vân mở miệng bổ sung thêm một câu.
Chính bản thân mình cũng không rõ về cơ duyên đặt biệt này, nhưng hệ thống đã có nhắc nhở, thì tất nhiên là giá trị của nó cũng bất phàm, nếu không cũng không xứng với bốn chữ ‘cơ duyên đặt biệt’ này.

Chương 143. Chuyện này đúng là thú vị mà.

Chương 143: Chuyện này đúng là thú vị mà.

"Bí mật lớn!"

Mắt Cát Tòng Chu sáng lên.

Ngồi bên cạnh.

Thái Sơ Thánh Tử cũng bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ, Thái Sơ Thánh Địa đã lượm được bảo vật hay sao?

Mua một cơ duyên, còn đụng phải một bí mật lớn!

Điều mà khiến cho tiền bối nói như vậy, thì chắc cũng rất có lợi cho Thái Sơ Thánh Địa.

"Tiền bối. . . . Năm vật phẩm cấp thánh nhân có được không?"

Cát Tòng Chu thử thăm dò

"Năm cái?"

Lông mày Lý Vân nhướn lên.

Nằm mơ giữa ban ngày hử?

Giá trị của năm vật phẩm cấp thánh nhân còn chẳng đủ để đổi lấy một cơ duyên, lại có thể bán cho ngươi được sao?

"Sáu cái?"

Cát Tòng Chu lại tăng thêm một cái.

"Ah."

Lý Vân khẽ cười một tiếng, khẽ lắc đầu nói: "Xem ra ngươi còn chưa hiểu rõ giá trị của cơ duyên này."

"Mười cái!"

Cát Tòng Chu cắn răng, đây là ranh giới cuối cùng của mình, nếu muốn nhiều hơn nữa, thì hắn cũng không lấy ra được. Dù sao thì mục đích đầu tiên chỉ là muốn làm cho Thánh Tử nhà mình nhảy lên mấy cấp mà thôi. Căn bản là hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Ai mà biết, sau khi tới Thiên Cơ Lâu, lại phải bỏ ra nhiều tiền như vậy? Lần đầu tiên tới đây, cho nên căn bản chưa chuẩn bị tâm lý kỹ càng.

"Cũng đủ rồi."

Lý Vân nhìn thoáng qua bảng hệ thống của Cát Tòng Chu, trong lòng hắn rất rõ ràng, cái này đúng thật là đã đạt đến cực hạn của hắn. Nếu như có ép

nữa thì cũng chẳng được thêm chút mỡ nào đâu.
"Đa tạ tiền bối."
Cát Tòng Chu thở ra một hơi.
Bàn tay hắn vung lên, mười hộp ngọc xuất hiện, bên trong có công pháp, có đan dược, có Linh Thảo, cũng không phải là những thứ đặc biệt gì, nhưng mỗi một thứ đều là những vật phẩm cấp thánh nhân.
Lý Vân nhận lấy hộp ngọc, sau khi đổi tất cả những vật phẩm đó thành điểm Thiên Cơ, trong lòng âm thầm nói:
"Hệ thống, rà xoát Bạch Vân Cư."
« keng. »
« Trừ 65,000 điểm Thiên Cơ, rà xoát thành công Bạch Vân Cư. »
« Bạch Vân Cư. « Là chỗ năm xưa Tạo Hóa Đại Đế đã từng ở, không có trận pháp che chở, nhưng địa thế sống núi thiên nhiên hình thành trận thế, ngăn cản người ngoài tiến vào, trong đó cất dấu một chiếc chìa khóa của tạo hóa(Nhấm vào đây để kiểm tra tình hình cụ thể và chi tiết).
"Chìa khóa của tạo hóa?"
Mắt Lý Vân sáng lên, nhìn thoáng qua bảng giới thiệu, nhất thời đã hiểu rõ, đây chính là cơ duyên đặt biệt mà hệ thống đã nói! Bởi vì chiếc chìa khoá này có thể mở được Tạo Hóa bí cảnh mà năm đó Tạo Hóa Đại Đế đã lưu lại!
Mà Tạo Hóa bí cảnh là một thế giới nhỏ, nơi mà Tạo Hóa Đại Đế chuyên dùng để nuôi trồng linh dược cấp đế, vốn dĩ nơi này nên thuộc về Diệp thị Đế Tộc, nhưng bởi Tạo Hóa Đại Đế chết đi vô cùng đột ngột.
Cho nên cái Tạo Hóa bí cảnh này, căn bản không nằm trong tay của Diệp thị Đế Tộc.
Tổng cộng có bốn chiếc chìa khóa của tạo hóa, hiện nay trên đời chỉ này chỉ có hai chiếc, một cái nằm ở trong tay Diệp thị Đế Tộc, một cái nằm ở trong tay tộc Kim Ô, hiện nay còn có một cái xuất hiện ở Bạch Vân Cư.
Còn cái cuối cùng thì không rõ tung tích, ngược lại thì bên ngoài lại có rất nhiều cách lý giải về chuyện này.
Thậm chí có người còn suy đoán.
Trong tay của tộc Kim Ô rất có thể có hai chiếc chìa khóa của tạo hóa, thế nhưng bọn họ không thừa nhận
"Chuyện có chút thú vị đây."
Lý Vân liếc mắt nhìn Cát Tòng Chu, hình như mình bán lầm cơ duyên ở Bạch Vân Cư rồi, nếu như bán cho người của Diệp thị Đế Tộc, cái này giá

trị... ít nhất ... Phải gấp ba bốn lần!
Dù sao thì cũng là đồ vật của tổ tiên nhà mình để lại, mà lại làm hời cho kẻ khác, nên kể cả táng gia bại sản, thì cũng phải mua lại.
Nhìn ánh mắt của Cát Tòng Chu, trong tay hắn xuất hiện một miếng ngọc, thảy qua, thuận tay nói: “Cơ duyên, ngươi xem đi."
"Trong đó ghi lại cách thức để đi vào trận, nhưng chỉ có thể sử dụng một lần!"
"Bởi vì đại trận này có thế trận tự nhiên, hoạt động theo quy luật của mặt trăng mặt trời và tinh tú, mỗi một ngày trận pháp đều sẽ thay đổi, cùng một phương pháp phá trận những không thể sử dụng hai lần."
Ừ. . .
Lời nói này nửa thật nửa giả.
Phương pháp phá trận trong miếng ngọc chỉ có thể dùng một lần, thật ra thì hắn cũng có phương pháp phá trận vĩnh viễn nhưng không lấy ra mà thôi.
Bởi vì.
Hắn nhận ra cọc mua bán này có chút lỗ vốn rồi.
Thái Sơ Thánh Địa có được cơ duyên nắm được chìa khóa của tạo hóa và nâng cao thực lực của Thái Sơ Thánh Tử, đây cũng đã là một cọc mua bán có lời. Nhưng về bí cảnh của Bạch Vân Cư.
Thì còn chưa chắc.
Sau khi Diệp thị Đế Tộc nghe được tin này, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Thái Sơ Thánh Địa.
Vì để cho hai thế lực lớn chung sống hòa thuận, Lý Vân bất đắc dĩ phải đưa ra hạ sách này.
Xét đến cùng.
Hắn cũng là vì sự hòa bình và tốt đẹp của thế giới này mà dốc hết sức mình.
"Một lần ??"
Cát Tòng Chu cạn lời.
Ta bỏ ra nhiều thứ như vậy, mà cũng chỉ có thể vào được một lần, đây không phải là có chút thua thiệt sao?
Lúc trước, Đại La kiếm tông cũng đến mua cơ duyên, nhưng người ta lại có được nguyên cả một bí cảnh, nghe nói bên trong đều là Linh Thảo, đến bây giờ người của Đại La kiếm vẫn còn cười toe toét ra đấy kìa.
"Chê ít sao?"
Lý Vân liếc mắt, tức giận nói: "Các ngươi có thể nâng giá lên, Lý mỗ cam đoan, từ nay về sau, cơ duyên này chỉ thuộc về một Thái Sơ Thánh Địa mà

thôi!"
"Ách. . . . ."
"Tiền bối nói đùa."
Cát Tòng Chu cười khan một tiếng, vật cũng đã vào tay rồi còn muốn nâng giá là sao?
Nếu như chỉ có thể đi vào được một lần, vậy thì mình cứ vào trong đó lâu một chút, càng quét sạch sẽ trong đó là được chứ gì?
Nếu nơi đó chỉ còn lại một cái xác không thì chắc cũng chẳng còn giá trị gì.
Nghĩ tới đây.
Tong lòng Cát Tòng Chu cảm thấy dễ chịu hơn một chút.
Hắn dùng thần thức quét vào trong miếng ngọc, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, còn chưa xem xong, vừa mới chỉ nhìn thấy được bốn chữ'chìa khóa của tạo hóa', hắn 'cạch' một tiếng đứng bật dậy, không hề suy nghĩ mà nói:
"Tiền bối, bên trong Bạch Vân Cư có đúng là tồn tại chìa khóa của tạo hóa không?"

Chương 144. Bỏ tiền ra mua

Chương 144: Bỏ tiền ra mua
Chìa khóa của tạo hóa.
Chính là di vật của Tạo Hóa Đại Đế.
Năm đó.
Vì muốn cướp lại chìa khóa của tạo hóa từ tay tộc Kim Ô, mà Diệp thị Đế Tộc đã sử dụng cả đế binh, nhưng hoàn toàn không - lấy được. Bởi vì tộc Kim Ô chẳng hề thua kém bọn họ.
Chỉ dựa vào một cái đế binh mà muốn đoạt lại chìa khóa của tạo hóa, không khác nào người si nói mộng.
Bàn tay Cát Tòng Chu run nhẹ, cầm miếng ngọc trong tay, trong lòng hắn vô cùng háo hức, đây chính là một trong bốn chiếc chìa khóa của tạo hóa đấy!
Một khi mở được Tạo Hóa bí cảnh, trong đó phải có biết bao nhiêu cơ duyên chứ.
Không có ai có thể nói chính xác được.
Dù sao cũng là nơi mà Tạo Hóa Đại Đế chuyên dùng để nuôi trồng linh dược đế cấp. Sau khi trải qua bao nhiêu năm tháng, thì chuyện bên trong đó

lại sinh ra một gốc linh dược đế cấp, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.
Đế cấp. . . .
Hai chữ này như là núi cao vạn trượng, sức nặng như ngàn cân, bất cứ thứ đồ gì có dính dáng đến đế cấp. Dù cho nó có là một thứ bình thường, thì lúc này cũng không bình thường.
Cát Tòng Chu mới vừa rồi còn có cảm giác lỗ to.
Trong nháy mắt, tâm trạng của hắn đã thay đổi.
Giờ khắc này.
Hắn đang ở trong Thiên Cơ Lâu, thong thả đi tới đi lui hai ba bước, trong lòng như đang đưa ra một quyết định gì đó, trầm giọng nói: "Lâu chủ tiền bối, có thể xin tiền bối giữ bí mật về tin tức chìa khóa của tạo hóa giúp Thái Sơ Thánh Địa được không?"
Thứ đồ này có quan hệ quá lớn.
Cho dù là một phần tư, cũng đủ khiến cho người ta vô cùng động tâm, bởi vì thiếu đi bất kỳ một cái nào, thì ba cái còn lại đều trở thành phế phẩm, hiện tại trong tay hắn đã có được một phần tư cơ hội.
Bất kể là ba chiếc còn lại có ở trong tay của bất kỳ ai, chỉ cần bọn họ muốn mở Tạo Hóa bí cảnh, thì nhất định không thể bỏ qua Thái Sơ Thánh Địa!
Thậm chí.
Cát Tòng Chu hoài nghi, chiếc chìa khóa của tạo hóa còn lại mà không rõ tung tích có thể đã xuất thế rồi, không biết đã rơi vào tay của thế lực nào nữa, chỉ là bọn hắn vẫn chưa nói ra mà thôi.
Vì vậy.
Thái Sơ Thánh Địa cũng muốn học theo bọn họ, cất kỹ rồi hẵng hay, chờ đến thời khắc mấu chốt thì mới lấy ra.
Lúc này, chuyện trong tay mình có chìa khóa của tạo hóa không thể nào truyền ra ngoài được, nếu lỡ như tin tức này bị lộ ra thì Diệp thị Đế Tộc có khả năng không ngồi yên.
"Ừm. . . . ."
Lý Vân trầm ngâm, không mở miệng.
Thực sự hắn không có cách nào đồng ý được.
Nếu có người của Diệp thị Đế Tộc đến hỏi, mà mình lại không nói, thì người ta sẽ cho là mình chẳng thể tiên đoán được. .
"Ý nghĩa của ba chữ ‘Thiên Cơ Lâu’ thì chắc là ngươi cũng hiểu." Lý Vân từ tốn nói.

"Lý mỗ chỉ có thể nói cho ngươi là, nếu không có người nào khác hỏi đến, ta đương nhiên sẽ không nhiều lời, nhưng nếu như. . . . ."
"Tại hạ đã hiểu rồi". Cát Tòng Chu gật đầu.
Có thể làm được như vậy thì trong lòng hắn cũng đã rất cảm kích rồi.
Chỉ cần Thiên Cơ Lâu chủ không chủ động nhắc tới, và mình cũng lấy đi chìa khóa của tạo hóa một cách lặng yên không tiếng động, thì ai có thể biết?
Đã nhiều năm như vậy, rất nhiều người cũng đã quên mất chuyện về chìa khóa của tạo hóa, phỏng chừng cũng sẽ không có kẻ nào tâm huyết dâng trào, chạy tới Thiên Cơ Lâu chủ động điều tra tung tích của hai chiếc chìa khóa còn lại đâu.
Cát Tòng Chu thở dài một hơi, hắn nhìn thoáng qua Thánh Tử nhà mình, không ngờ tới chỉ một hành động vô tâm, lại đổi được một Cơ duyên khủng bố như vậy!
"Tiền bối, chìa khóa của tạo hóa can hệ trọng đại, tại hạ xin cáo từ trước."
Sau đó.
Cát Tòng Chu với vẻ mặt nghiêm túc dẫn Thái Sơ Thánh Tử chuẩn bị đứng dậy cáo từ.
"Không tiễn."
Nét mặt Lý Vân mang theo nụ cười lạnh nhạt, nhẹ giọng nói.
Chỉ trong chốc lát, Cát Tòng Chu cước bộ vội vã, rời khỏi Thiên Cơ Lâu, bàn tay trong tay áo khẽ động, một tin tức được hắn phát ra, hắn biết chuyện mình đi vào trong Thiên Cơ Lâu, nhất định sẽ làm người khác chú ý.
Những người này lại không biết mình có được cơ duyên gì.
Nhưng chỉ sợ có người sẽ hiếu kỳ, nếu có người không kềm chế được lòng hiếu kỳ của mình, chạy đến Thiên Cơ Lâu, hỏi lâu chủ là mình mới vừa mua được tin tức gì thì phải làm sao bây giờ?
Bởi vậy sợ là sẽ bị lọt ra ngoài.
Tuy là tỷ lệ này rất thấp, nhưng hắn không thể không làm công tác chuẩn bị trước, lúc này thông báo cho Thái Sơ Thánh Địa trước, chờ sau khi mình lấy được chìa khóa của tạo hóa, thì kể cả bị người ta chặn cướp.
Thì hắn cũng có đủ tự tin để chiến đấu với đối phương!
. . . . .
Cùng lúc đó.
Phía sau ngọn núi thuộc Thái Sơ Thánh Địa.

Trong đại điện.
Một lão giả có mái tóc bạc trắng, lẳng lặng ngồi xếp bằng, bỗng nhiên hắn mở hai mắt ra, trong con ngươi phản chiếu một vùng ngân hà,sâu thăm thẳm, từng luồng hào quang màu vàng bắn ra từ trong cơ thể hắn.
Giờ khắc này.
Thần huy đã nhuộm cả người hắn thành sắc màu vàng kim, khiến hắn trở nên vô cùng thánh khiết, vô cùng uy nghiêm.
Bàn tay hắn nâng lên, một miếng ngọc xuất hiện, thần thức của hắn quét vào trong đó, chân mày của lão giả nhất thời nhăn lại, hắn thì thào nói:
"Chìa khóa của tạo hóa hiện thế rồi sao?"
"Cát sư đệ đúng là vận khí tốt, lại mua được tin tức quan trọng như vậy ở Thiên Cơ Lâu!"
Lão giả đứng dậy, khí tức Thánh Nhân hùng mạnh, quét khắp bốn phương tám hướng, toàn bộ đại điện đều đang run rẩy, dường như không chịu nổi sức ép này.
"Chìa khóa của tạo hóa hiện thế, e là Diệp thị Đế Tộc sẽ không ngồi yên."
"Hơn nữa. . . . ."
"Nơi chìa khóa của tạo hóa hiện thế lại nằm ở biên giới của Diệp thị Đế Tộc, nếu như có chút động tĩnh gì, phỏng chừng cũng sẽ bị Diệp thị Đế Tộc phát hiện."
"Mà thôi."
Lão giả than khẽ, nói: "Lão phu thay hắn đi cầu kiến chư vị sư tổ một lần!"
Mối liên quan của chìa khóa tạo hóa không thể so với bình thường được, nếu như bị Diệp thị Đế Tộc phát hiện, chỉ dựa vào hai Thánh Nhân căn bản không thể nào bảo vệ được, chỉ có những nhân vật lớn mạnh mới có thể chặn được sức ép của Diệp thị Đế Tộc.
Chỉ cần chìa khóa của tạo hóa rơi vào tay của Thái Sơ Thánh Địa, thì chính là của Thái Sơ thánh địa bọn họ. Bất kể là ai đến lấy thì bọn họ cũng sẽ không đưa ra.
Tốt xấu gì.
Thì cái này cũng là tin tức do bọn hắn bỏ tiền ra mua về.

Chương 145. Lão phu cũng chẳng phát hiện ra gì cả

Chương 145: Lão phu cũng chẳng phát hiện ra gì cả

Trong Thiên Cơ Lâu.

Lý Vân nhìn theo hai người Cát Tòng Chu đi xa.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Giá trị của một chiếc chìa khóa tạo hóa thì vẫn không cao, nếu như có được cả bốn chiếc cùng một lúc, vậy giá trị của nó lại không giống như bình thường rồi, chắc chắn là nó đáng giá rất nhiều điểm Thiên Cơ.

Dù sao.

Cũng liên quan đến một bảo tàng mà một Đại Đế lưu lại.

Nếu như chỉ có một chiếc đơn lẻ thì cũng chẳng khác gì nhau, đều không thể mở được Tạo Hóa bí cảnh.

"Hệ thống."

Lý Vân gọi thầm trong lòng.

Soạt một tiếng.

Trước mặt hắn xuất hiện một tấm bảng màu xanh nhạt .

"Kiểm tra xem Tạo Hóa bí cảnh đáng giá bao nhiêu điểm Thiên Cơ."

Lý Vân nói thầm trong lòng.

« keng. »

« Tạo Hóa bí cảnh: Cần ba trăm tám chục ngàn điểm Thiên Cơ, có thể tra rõ ràng vị trí cụ thể.»

"Ba trăm tám chục ngàn sao?"

Lông mày Lý Vân nhướn lên.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng có thể căn cứ vào số điểm Thiên Cơ mà hệ thống cung cấp, đại khái đoán ra được trong cơ duyên của mỗi một người, rốt cuộc thì có được bao nhiêu thứ tốt.

Nếu như giá trị của Tạo Hóa bí cảnh đạt đến ba trăm tám chục ngàn thì, giá trị của những đồ đạc trong đó chắc chắn là hơn cái giá này.

Cũng giống như trước khi Dương Khâu thành thánh, mua lấy cơ duyên thành thánh vậy.

Chỉ là một nơi có truyền thừa của Thánh Nhân, cộng thêm một loại Linh Dược trừ tâm ma, mà giá trị của chúng cũng đã vượt xa con số ba chục

ngàn điểm Thiên Cơ. Nếu như tính luôn cả trận pháp và những thiên tài địa bảo còn lại, thì nếu giá trị của nó không đạt đến mười vạn điểm Thiên Cơ, chắc chắn là ta đi đầu xuống đất!
So sánh với Tạo Hóa bí cảnh, Lý Vân ước chừng giá trị trong đó ,... ít nhất ... Có thể gấp ba lần con số phía trên. Điều này chứng mình là trong Tạo Hóa bí cản , chi ít thì cũng có những bảo vật cấp Chuẩn Đế cấp khác nữa!
"Nếu như Tạo Hóa bí cảnh xuất thế, đây hình như là một cơ hội!"
Lý Vân thì thào nói rằng.
Có rất nhiều người biết đến bí cảnh này, nhưng chắc chắn là không có nhiều người biết được tình hình cụ thể bên trong, Diệp thị Đế Tộc có thể sẽ biết, nhưng bọn hắn tuyệt đối sẽ không nói cho người bên ngoài biết.
Cho nên, cơ hội của mình đã tới rồi.
Hắn không tin, hai thế lực như tộc Kim Ô và cả Thái Sơ Thánh Địa có trong tay chìa khóa của tạo hóa, mà lại không tìm hiểu rõ tình hình bên trong đó mà đã bước vào trong đó.
Nếu lỡ như trong đó còn có trận pháp Đại Đế, thì bọn họ đi vào trong đó cũng sẽ có người phải ngã xuống.
Nếu như bị Diệp thị Đế Tộc phát hiện được thì nói không chừng hai thế lực kia sẽ phải khóc một dòng sông.
"Trước mắt vẫn còn thiếu chiếc chìa khóa tạo hóa thứ tư, cũng không biết ở trên tay của người nào.”
Lý Vân khẽ nhíu mày, hắn kiểm tra trong hệ thống một lượt. Nếu như muốn biết được tung tích của chiếc chìa khóa tạo hóa thứ tư, thì phải đổi bằng 95 vạn điểm Thiên Cơ.
Câu nói này xém chút khiến cho hắn hoài nghi nhân sinh. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn nhất thời đoán ra được tung tích của chiếc chìa khóa tạo hóa thứ tư. Nếu như hắn không có đoán sai, thì nó chắc đang nằm trong tay của một thế lực lớn nào đó.
Cũng chính vì vậy, nên mức độ khó khăn của việc có được chiếc chìa khóa này, nhất thời tăng lên vô số lần.
Giá trị của bản thân chìa khóa tạo hóa không đáng giá nhiều như vậy, thế nhưng cộng thêm vào đó là Hộ Sơn trận pháp gì gì đó của thế lực đó thì cũng hợp tình hợp lý.
"Xem ra thì thời gian Tạo Hóa bí cảnh xuất thế, sẽ không còn lâu nữa!"
Lý Vân cười khẽ một tiếng
. . . . .

Diệp thị Đế Tộc biên cảnh.
Trên bầu trời.
Bóng dáng của hai người Cát Tòng Chu và Thái Sơ Thánh Tử xuất hiện, bọn họ đứng sừng sững trên bầu trời, áo bào bay phần phật, ánh mắt hết sức nghiêm túc mà nhìn xuống phía dưới, mắt không hề nháy lấy một cái.
Sau một hồi lâu.
Thái Sơ Thánh Tử trầm giọng hỏi "Sư Thúc Tổ, người có phát hiện ra có gì khác lạ ở đây không?"
"Ừm. . . . ."
Vẻ mặt của Cát Tòng Chu xuất hiện sự trầm ngâm.
Nói thật, hắn cũng chẳng nhìn ra được nơi nào khác lạ cả, nơi đây cổ thụ che trời, núi non trùng điệp, làm sao có thể phát hiện ra nơi nào khác thường cho được.
Nhưng khi quan sát kỹ thì lại rất bình thường.
Nếu không phải Thiên Cơ Lâu chủ nói cho hắn biết, nơi này có một vị Đại Đế đã từng ở lại, có đánh chết hắn cũng sẽ không tin. Nếu đúng là như vậy mà còn có thể giấu được người của Diệp thị sao?
Phải biết rằng.
Nơi này chính là biên cảnh của bọn họ, bình thường hay ra ra vào vào, một hai người không nhận ra thì cũng chẳng sao, nhưng tại sao tất cả người của Diệp tộc cũng không phát hiện ra được ?
"Lão phu cũng chẳng phát hiện ra điều gì."
Cát Tòng Chu nhìn một hồi, bất đắc dĩ lắc đầu, hắn nhấc chân đi xuống từ trên bầu trời, vừa đi vừa nói: "Nếu muốn đi vào trong Bạch Vân Cư, thử một lần theo cách thức mà lâu chủ tiền bối nói thì sẽ biết thôi."
Trạm kế tiếp, hai người tới một cái sơn cốc.
Hai tay Cát Tòng Chu niết ấn quyết, dựa theo ghi chép trên miếng ngọc, đánh ra mấy phù hiệu, từng miếng phù hiệu bạy vọt lên, ngàn vạn ánh sáng chiếu rọi, cố định hư không.
Một luồng sóng vô hình khuếch tán ra, bao trùm vạn dặm mặt đất.
Trong lúc nhất thời.
Mặt đất vô tận dường như sống lại, những ngọn núi cao liên tục chấn động, có tiếng rồng gầm truyền ra, Cự Long xoay quanh, Đằng Phi quấn quýt!
Hàng ngàn hàng vạn con rồng lớn che phủ bầu trời, Long khí tràn ngập khắp nơi, khiến lòng người vô cùng khiếp sợ.
"Cái này. . . Là cái gì ?"

Thái Sơ Thánh Tử ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong con mắt của hắn đầy vẻ xúc động.
"Long Mạch!"
Cát Tòng Chu phun ra hai chữ.
Trong lòng hắn vừa vui mừng lại vừa hoảng loạn.
Vui mừng chính là vì lâu chủ tiền bối không có lừa hắn, nơi đây toàn bộ đều là thật, chỉ vài quyết ấn vừa rồi đích xác có thể mở ra được trận thế của nơi này.
Nhưng lo sợ chính là vì uy thế cỡ này thực sự quá lớn, sẽ gây ra chấn động trong vòng ngàn dặm, rất khó để Diệp thị Đế Tộc cách đây không xa không cảm nhận được.
Nếu là có người tới nơi này để kiểm tra.
Chỉ e là mình và đệ tử sẽ bị nhốt ở bên trong!
Ai mà biết, sau khi đi vào trong Bạch Vân Cư, lúc đi ra phải đối mặt với cái gì chứ?
Nếu lỡ như đụng phải một đám Đại Thánh của Diệp thị Đế Tộc thì phải làm sao bây giờ?
"Chỉ mong lão tổ của Thái Sơ thánh địa nhanh chóng đến đây."
Cát Tòng Chu nói thầm trong lòng, quay đầu, nói: "Đi, đi vào!"
Đã tới nơi đây, thì cũng như cung đã lên dây, không thể không bắn. Nếu như hôm nay mình rời khỏi đây, có khả năng không đắc tội với Diệp thị Đế Tộc.
Thế nhưng những công sức mà đã bỏ ra thì toàn bộ đều đổ xuống sông xuống biển.

Chương 146. Bạch Vân Cư, mới là cơ duyên lớn nhất!

Chương 146: Bạch Vân Cư, mới là cơ duyên lớn nhất!
Trong sơn cốc.
Một mảnh trời đất mờ mịt, linh khí nồng nặc, hào quang bừng lên, các loại quy tắc tiên đạo đan xen vào nhau.
Có một luồng đế uy cực kỳ mờ nhạt tràn ngập khắp nơi.
Chỉ một luồng duy nhất, nhưng cũng đã khiến người ta kinh ngạc run rẩy, phảng phất như đang phải đối mặt với một vị Vô Thượng Đại Đế vậy,

không thể kìm được mà muốn quỳ mọp xuống.
Cát Tòng Chu hít sâu một hơi, nhấc chân đi vào bên trong sơn cốc.
"Sư Thúc Tổ!"
Thái Sơ Thánh Tử ở phía sau hô lên, sắc mặt hắn rất suy nhược, vốn dĩ là có vết thương trên người, lúc nãy hắn đối mặt luồng uy thế kia, hắn sắp không kiên trì được nữa rồi.
Hắn nơm nớp lo sợ nói: "Sư. . . . . Sư Thúc Tổ, nơi đây chính là nơi mà Đại Đế đã từng trú ngụ, có khi nào có sát trận hay không?"
Trận pháp mà Đại Đế bố trí, cho dù là thuận tay bố trí, cũng là nơi mà bọn họ không thể nào chạy loạn xông loạn vào, nếu như không cẩn thận thì hai người sẽ phải bỏ mạng ở đây.
"Yên tâm đi."
Cát Tòng Chu cực kỳ tự tin.
Hắn khai mở nhãn quang, quét mắt nhìn khắp bốn phía, lên tiếng nói: "Với thực lực của Đại Đế thì việc bố trí bất kỳ trận pháp nào đều là dư thừa, vì uy thế của hắn chính là trận pháp hữu hiệu nhất."
"Hơn nữa, trận pháp cũng được bố trí ở bên ngoài, có mấy người biết được nơi đặt nó không?"
Nói xong.
Cát Tòng Chu đi men theo con đường nhỏ dưới chân, nhanh chân đi vào bên trong đám sương mù.
"Sư. . . ."
Thái Sơ Thánh Tử còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng lúc này đã không còn nhìn thấy được bóng dáng của Sư Thúc Tổ, hắn chỉ có thể cắn răng nhanh chân đuổi theo.
Đi được vài dặm.
Phía trước.
Một ngôi nhà lá nằm lặng yên ở nơi đó, nó như thể hòa làm một với mảnh đất trời này, hài hòa và tĩnh mịch, linh tuyền chảy xuôi. Nước suối chảy ra từ một khe đá nhỏ, cảnh tượng vô cùng yên tĩnh.
Toàn bộ sơn cốc này đều tràn đầy khí tức đại đạo.
Người tới nơi này, không kìm lòng được mà cũng cảm thấy thanh bình, dường như toàn thân đã được tẩy rửa vậy.
"Bảo địa!"
Cát Tòng Chu quan sát chung quanh, chậm rãi phun ra hai chữ.
Nơi đây.

Mặc dù không có bất kỳ loại linh thảo nào sinh trưởng, nhưng chỉ dựa vào cổ đạo vận này thì có thể làm cho người ta dễ dàng giác ngộ được, nếu như tu luyện ở nơi đây, thì tu vi tất nhiên sẽ tiến triển cực nhanh!
"Đáng tiếc."
Một lát sau.
Cát Tòng Chu thở dài một tiếng
Sơn cốc này chắc chỉ là nơi ở tạm thời của Tạo Hóa Đại Đế, vì vậy không có trồng Linh Dược. Nếu không tại sao bao nhiêu năm tháng trôi qua. Những linh dược bình thường sinh trưởng ở chỗ này, thì dược tính của nó cũng đủ để nghịch thiên.
Ánh mắt của hắn ra soát khắp nơi, khi nhìn thấy bên cạnh ngôi nhà tranh là một mảnh rừng trúc màu tím, đồng tử của hắn có chút co rút, nhưng lập tức thu hồi ánh mắt.
Mảnh rừng trúc kia nhìn thì như dương chi ngọc điêu khắc tạo thành, ôn nhuận trắng muốt, mỗi một đốt của nó đều óng ánh trong suốt, phiến lá óng ánh bóng loáng, một luồng linh khí chảy xuôi theo đó.
Nếu nhìn sơ qua thì thấy bất phàm. Nhưng khi nhìn kỹ lại, thì đây chỉ là cây trúc bình thường mà thôi, đã trải qua những năm tháng dài dằng dặc, sinh trưởng ở trong hoàn cảnh này, bắt đầu phát sinh biến hóa. Nhưng biến hóa này, còn chưa đủ để khiến cho một vị Thánh Nhân như hắn nhìn trúng.
"Thì ra là Bạch Vân Cư mới là cơ duyên lớn nhất!”
Cát Tòng Chu cảm khái nói rằng.
Là một bí cảnh như vậy, đừng nói chi đến mười vật phẩm Thánh Nhân, kể cả có hai mươi cái cũng không thể đổi được đâu!
"Thanh Trúc."
Cát Tòng Chu mở miệng.
Thời gian của bọn họ không nhiều lắm, bây giờ lại muốn tìm kiếm chìa khóa của tạo hóa, nhưng khi hắn mới xoay người lại, vẻ mặt bỗng nhiên đông cứng lại, cả người đều cứng đờ.
Cách đó không xa.
Thái Sơ Thánh Tử đứng lặng yên.
Phía trước người hắn có một bóng người rất huyền ảo, mơ hồ, đang ngồi trên một tảng đá màu xanh, dáng vẻ trang nghiêm, Tiên Khí lượn lờ quanh người.
Trên người hắn phát ra từng luồng khí thế khủng bố, vô cùng khiếp người, mỗi một luồng đều nặng như vạn tấn, giống như là có thể đè sập cả đất trời.

"Tạo Hóa Đại Đế!"
Cát Tòng Chu nhẹ giọng nỉ non, không dám phát ra thanh âm quá lớn.
Hắn đã nhìn ra, khóe miệng của bóng người này đang khép mở, giống như là đang giảng giải cái gì đó.
Một thứ tương tự như đại đạo thiên âm, dâng lên từ bốn phương tám hướng, khắp nơi đều là một màu xanh, Tiên Khí cuồn cuộn, vô số phù hiệu chiếu rọi hư không, hiển hiện trước mặt của hắn và Thái Sơ Thánh Tử.
Đây là một mảnh kinh văn, rất huyền ảo, cũng rất thần bí.
Đáng tiếc là, mặc dù hắn có tu vi của Thánh Nhân, nhưng cũng chẳng nghe hiểu được nữa chữ.
Giống như hắn đã bị hạ một loại cấm chế nào đó, ngăn cách hắn ở bên ngoài.
"Loại chuyện như vậy, Thiên Cơ Lâu chủ cũng có thể dự đoán được sao?"
Cát Tòng Chu bối rối.
Tàn ảnh này chắc là do Tạo Hóa Đại Đế lưu lại, xem ra chỉ cần có cơ duyên thích hợp thì có thể có được loại cơ duyên này, mà Thiên Cơ Lâu chủ dường như đã đoán định ra được từ trước.
Phần cơ duyên này, có thể để cho Thánh Tử nhà mình thu được!
Có được sự chỉ điểm của một vị đại đế, hắn tin chắc là chỉ cần Thánh Tử không chết thì, thành tựu trong tương lai nhất định sẽ không quá thấp!
"không thể tưởng tượng nổi."
Cát Tòng Chu nói lầm bầm một câu, chờ ở một bên.
Sau một hồi lâu.
Đại đạo thiên âm tan đi, tàn ảnh của Tạo Hóa Đại Đế hóa thành một tia sáng, phóng lên cao, sau khi xoay vòng trên không thì rơi vào tay của Thái Sơ Thánh Tử, hóa thành một chiếc chìa khóa trong suốt.
"Đây là. . . .?"
Trong đầu của Thái Sơ Thánh Tử vẫn còn mơ hồ, hắn cảm nhận được hình như trong đầu mình xuất hiện một mảnh kinh văn, còn chưa kịp lĩnh ngộ tỉ mỉ thì bàn tay bỗng trầm xuống.
Cúi đầu nhìn lại, chẳng biết lúc nào thì trong lòng bàn tay lại xuất hiện một chiếc chìa khoá.
"Chìa khóa của tạo hóa ?"
"Không sai."
. . . .
Cát Tòng Chu đi lên, nói nghiêm túc.

Hắn có chút hâm mộ nhìn thoáng qua Thái Sơ Thánh Tử, Đại Đế lưu lại kinh văn, mặc dù không phải Tạo Hóa Kinh, nhưng cũng không phải tầm thường, một vị Thánh Nhân như hắn cũng trông thấy mà thèm!
Đáng tiếc.
Đây là Tạo Hóa Đại Đế đưa cho văn bối của chính mình.
Mình thân là trưởng bối, sao lại có thể chẳng biết ngại mà mở miệng thỉnh cầu.
"Mới vừa rồi Tạo Hóa Đại Đế, cách xa nhau vô số năm tháng mà lại truyền pháp cho ngươi. Sau này trở về, ngươi cần nghiêm túc lĩnh ngộ. Với tư chất của ngươi, nếu có thể lĩnh ngộ được hoàn toàn, thì tất nhiên sẽ tiến lên không ít bậc trên Thiên Kiêu Bảng!"
Cát Tòng Chu trầm giọng nói
"Dạ, Sư Thúc Tổ."
Thái Sơ Thánh Tử hành lễ, đồng thời giao chiếc chìa khóa của tạo hóa ra.
"Ừm."
Cát Tòng Chu nhận lấy chìa khóa của tạo hóa, gật đầu, lưu luyến nhìn thoáng qua Bạch Vân Cư, nói: "Động tĩnh vừa rồi, nói không chừng đã kinh động đến Diệp thị Đế Tộc."
"Nơi đây không phải chỗ ở lâu, chúng ta vẫn nên rời đi sớm một chút."
Tuy là.
Hắn trông mà thèm chảy nước miếng cái bí cảnh này, nhưng tóm lại nơi này cách quá gần Diệp thị Đế Tộc, mà lại cách quá xa Thái Sơ Thánh Địa. Với thế lực của bọn họ, thì rất khó đánh lại Diệp thị Đế Tộc.
Lúc này chiếm được chìa khóa của tạo hóa, coi như là chuyến đi này cũng không tệ rồi.
Có chìa khóa của tạo hóa thì đã tương đương với chuyện đã có vé vào cửa Tạo Hóa bí cảnh rồi. Dù có nói thế nào đi nữa thì, một phần tư những gì bên trong bí cảnh đều là của Thái Sơ thánh địa nhà mình!
Nếu như chủ nhân của ba chiếc chìa khóa còn lại không đồng ý, vậy thì xin lỗi, chúng ta sẽ không đưa chìa khóa của tạo hóa này ra, mấy người tự chơi với nhau đi.

Chương 147. Tiền bối không nói với ta, vừa rời khỏi thì đã bại lộ.

Chương trước Chương sau

Chương 147: Tiền bối không nói với ta, vừa rời khỏi thì đã bại lộ.
Trong dãy núi.
Cát Tòng Chu đứng ở bên trong trận pháp, nhìn thoáng qua bên ngoài.
Không nhìn thấy bất kỳ người nào của tộc Diệp thị, trong lòng hắn thở ra một hơi.
Xem ra.
Động tĩnh vừa rồi, Diệp thị Đế Tộc còn chưa kịp phản ứng kịp, cũng có thể đã có phản ứng, chỉ là người được phái tới vẫn còn đang trên đường chạy tới.
Nhân dịp này, hai người mình nên nhanh chóng rời khỏi đây.
Hắn bước nhanh ra khỏi trận pháp, cước bộ mới vừa dừng lại, chiếc nhẫn trong tay đột nhiên bừng sáng lên, giống như là một ánh mặt trời từ từ bay lên.
Phá tan bức tường không gian, bay ra từ trong nhẫn trữ vật.
Hào quang như cầu vồng, phóng lên cao, khuấy động mây gió khắp tám phương, bắn thẳng lên chín tầng trời mây. Trong phạm vi một triệu dặm quanh đây đều có thể nhìn thấy rõ ràng.
"Móa. . . . .Nó! ! !"
Giờ khắc này.
Cát Tòng Chu cũng không còn cách nào bình tĩnh lại được.
Cái này là cái quỷ gì đây?
Mới vừa rồi mình còn cho rằng tộc Diệp thị còn chưa phát hiện ra hành tung của mình, tại sao mà sau một khắc nhẫn trữ vật của mình lại xảy ra dị biến?
Đây không phải là làm lộ vị trí của mình hay sao chứ?
"Chìa khóa của tạo hóa!"
Chỉ một lúc sau.
Hắn liền phản ứng lại.
Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa thiên địa, lại xuất hiện thêm ba luồng ánh sáng, xông lên bầu trời từ ba phương hướng khác nhau, giống như đang chiếu rọi đất trời.
Mây gió giao động khắp ba ngàn dặm!
Vô số tu luyện giả đều ngẩng đầu nhìn lên, bọn họ không rõ chân tướng của sự việc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cho rằng thiên địa sắp sửa phát sinh đại biến.

Bốn cột ánh sáng giống như là bốn cây cột chống trời, sừng sững ở bốn phương, cảnh tượng quỷ dị này làm nhân gian rúng động, khiến cho lòng người phát run!
Trong ánh mắt mờ mịt chẳng hiểu gì của rất nhiều người.
Bốn cột ánh sáng hội tụ vào một chỗ, giáng xuống từ trên trời.
Đế uy kinh thế, trên nâng chín tầng trời mây, dưới rung chuyển địa ngục, rung lắc kinh khủng, cuộn trào mãnh liệt như ánh mặt trời, đánh xuyên qua hư không, hợp nhất bốn trụ ánh sáng lại với nhau.
Xé tan bầu trời!
Vạn dặm bên ngoài Diệp thị Đế Tộc, không gian của cả một một mảnh trời như bị gấp khúc lại, ánh sáng bắn ra vạn trượng, một cái khe nứt từ từ mở ra, trong đó xuất hiện một cánh cửa bằng đồng.
Cánh cửa bằng đồng có phong cách vô cùng cổ xưa, giống như đã vượt qua dòng sông thời gian, từ vạn cổ trước đây, xuất hiện giáng xuống trần thế!
Trên cánh cửa, những phù hiệu chằng chịt đan xen, sức mạnh tạo hóa đang luân chuyển, không thể nào phá vỡ được, nó lặng im đứng vững ở đó, giống như là đang nhìn bể cạn non dâu!
"Cái này. . . ."
Cát Tòng Chu nhìn lên cảnh tượng trên bầu trời, khóc không ra nước mắt.
Đừng có đùa vậy chớ.
Lúc ta tới thì lâu chủ tiền bối cũng không còn nói cho ta biết, sau khi rời khỏi đây thì sẽ bị lộ. Nếu sớm biết như vậy, thì mình nhất định sẽ phong ấn chìa khóa của tạo hóa dưới mấy tầng cấm chế rồi!
Bây giờ cầm theo chìa khóa của tạo hóa trong tay, giống như đang cầm một quả bom hẹn giờ vậy, chẳng khác nào quang minh chánh đại xuất hiện ở trước mặt mọi người rồi, sao mà bỏ chạy được nữa đây?
Trong Diệp thị Đế Tộc.
Tộc trưởng Diệp Trường Minh mang vẻ mặt buồn thiu đứng ở trong đại điện, đứng sau lưng một ông lão.
"Thương thế của Trần nhi thế nào rồi?"
Diệp Trường Minh mở miệng.
"Hồi bẩm tộc trưởng, thương thế của thiếu chủ đã ổn định, tạm thời cũng không đáng lo ngại, không ảnh hưởng đến căn cơ. Chắc là do Ngọc Khuynh Tiên kia đã nương tay."
Lão giả cung kính nói rằng.
"Aii."

Diệp Trường Minh thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Tính tới tính lui mà chẳng tính tới chuyện, thực lực của Ngọc Khuynh Tiên kia lại khủng bố như thế, tuổi còn trẻ mà tu luyện đến Thiên Biến Cảnh đỉnh phong, bỏ xa tất cả mọi người."
"Đến ngay cả Trần nhi đều không thể địch lại một chiêu của nàng."
"Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ nàng là chuyển thế của Đại Đế hay sao?"'
"Cái này. . . ."
Lão giả nghẹn lời, khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Lão hủ cũng không biết, trên đời này người mà có thể tra rõ được lai lịch của Ngọc Khuynh Tiên, sợ rằng chỉ có một mình Thiên Cơ Lâu chủ."
"Bây giờ cũng không biết rốt cuộc là Ngọc Khuynh Tiên kia đã bao nhiêu tuổi."
Diệp Trường Minh chau mày, kể cả chỉ mới năm trăm tuổi nhưng đã có tu vi Thiên Biến Cảnh đỉnh phong, thì cũng có thể nói là kinh khủng. Còn nếu như nàng nhỏ tuổi hơn thì, hai từ 'khủng bố' cũng chẳng đủ để hình dung về nàng
"Sớm biết như vậy. . . ."
Diệp Trường Minh khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ta sẽ không để cho Trần nhi đi khiêu chiến Ngọc Khuynh Tiên."
Ngọc Khuynh Tiên kia có thể dùng một chiêu đánh bại Diệp Trần, thì cũng có thể dùng một chiêu mà giết chết Diệp Trần, bởi vì hộ đạo giả của Diệp Trần cũng đã bị đánh thành trọng thương.
Nhưng mà.
Đối phương có thể giết ngươi nhưng lại không giết.
Trong lòng Diệp Trường Minh cho rằng, đối phương nhất định là e ngại danh tiếng của Diệp thị Đế Tộc.
Ừ.
Phỏng đoán này cũng tương đối đáng tin. . . .
"Một lát nữa, ngươi đi lấy mấy chai Thánh Dược trị thương , đưa về. . . . ."
Diệp Trường Minh xoay người lại, mở miệng muốn nói cái gì đó.
Còn chưa có nói xong.
Bỗng nhiên.
"Ầm " một tiếng, uy thế kinh khủng bốc lên, một cột cánh sáng bắn thủng mây trời, xuyên thẳng lên chín tầng trời, khiến cho mây gió khắp nơi chao đảo!

Tất cả tộc nhân của tộc Diệp đều như đang ở vào thời khắc sôi trào.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
Diệp thành nhăn mày lại, bước nhanh ra khỏi điện, đi tới bên ngoài điện, hắn ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, trầm giọng nói:
"Đó là hướng tổ điện sao?"
"Tộc trưởng, là Tạo Hóa bí cảnh! Là Tạo Hóa bí cảnh mà tổ tiên lưu lại cho hậu thế hiện thế!"
Lão giả đứng sau lưng Diệp Trường Minh kích động cả người, run rẩy nói.
Không ít năm tháng đã trôi qua.
Mặc dù tộc Diệp thị bọn họ có biết đến sự tồn tại của Tạo Hóa bí cảnh, nhưng đã cắt đứt suy nghĩ này từ lâu. Không chỉ là bởi vì không tìm được hai chiếc chìa khóa của tạo hóa còn lại.
Mà là bởi vì còn có một chiếc chìa khóa đang nằm trong tay của tộc Kim Ô.
Bọn họ căn bản là không thể dành lại được, kể cả là có tìm được cả ba chiếc chìa khóa, thì thiếu một cái, cũng không mở được Tạo Hóa bí cảnh.
"Hai chiếc chìa khóa của tạo hóa còn lại, tất cả đều hiện thế rồi sao?"
Trong lòng Diệp Trường Minh không hề vui, ngược lại có chút lạnh lẽo, điều này có nghĩa là hai chiếc chìa khóa của tạo hóa còn lại đều đã có chủ nhân, mà chủ nhân này còn chẳng phải là người của tộc Diệp thị!
Rất có thể, người nắm giữ chiếc chìa khóa tạo hóa thứ ba và thứ tư cũng là những thế lực kinh khủng!
Đã tạo thành thế chân vạc như vậy, thì làm sao mà Tạo Hóa bí cảnh còn có thể thuộc về tộc Diệp thị bọn họ được nữa chứ?
"Tộc trưởng!"
Lão giả lại lên tiếng, chỉ về phía xa xa nói ra: "Ngươi xem có phải cái cột ánh sáng kia có chút gần với tộc Diệp thị chúng ta?"
"Ừm ?"
Diệp Trường Minh nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt của hắn nhất thời xanh mét, lạnh lùng nói: "Là có người lấy đi chìa khóa của tạo hóa trong địa bàn của tộc Diệp thị chúng ta hay sao?"
"Thật to gan!"
Nói xong.
Diệp Trường Minh phất tay áo bay đi, bay về hướng phía sau núi, ngay bây giờ hắn muốn lập tức đi mời lão tổ xuất quan, dù cho không thể tìm về được hết cả bốn chiếc chìa khóa của tạo hóa.
... ít nhất ..., trong tay cũng phải có được hai chiếc mới được

Bớt đi một đối thủ cạnh tranh, không cần nghi ngờ nữa là sẽ bớt đi rất nhiều áp lực.

Chương 148. Theo vi sư đến Thiên Cơ Lâu

Chương 148: Theo vi sư đến Thiên Cơ Lâu

Yêu Tộc.

Trước một đại điện lộng lẫy huy hoàng.

Ba người thanh niên tóc dài vàng óng rủ xuống tận vai đang đứng sánh vai nhau, ccon mắt đang mở lớn, bắn ra Thái Dương Chân Hỏa, thiêu đốt cho hư không ở đây trở nhên vặn vẹo biến hình.

Bọn họ nhìn bốn cột ánh sáng trên bầu trời.

Khóe miệng của Kim Ô Nhị Thái Tử lộ ra một nui cười lạnh như băng: "Tạo Hóa bí cảnh xuất thế sao?"

"Phải."

Kim Ô Đại Thái Tử mở miệng, giọng nói như sắt thép va vào nhau, leng keng rung động, hắn chậm rãi nói: "Xem ra thì tộc Diệp thị cũng chẳng hay ho gì."

"Thiếu chủ của bọn họ bị người đứng đầu trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng dùng một chiêu đánh bại, bây giờ đến ngay cả đồ đạt mà tổ tiên lưu lại, cũng chẳng giữ được, chắc chắn sẽ biến thành trò cười!"

"Đại Huynh nói không sai!"

Kim Ô Tam thái tử cũng mở miệng phụ họa: "Tạo Hóa bí cảnh xuất thế, mà Diệp thị Đế Tộc cũng cũng chẳng giữ được. Chẳng bằng đưa cho tộc Kim Ô chúng ta!"

"Tam đệ nói có lý."

Kim Ô Đại Thái Tử hơi gật đầu, ánh mắt như ánh sáng cầu vồng, nhìn về phía bầu trời phương xa, lạnh lùng nói: "Tuy là thực lực của Tạo Hóa Đại Đế cũng chẳng khá, lại thua trong tay của tổ tiên tộc chúng ta, nhưng chung quy vẫn là một vị Đại Đế."

“Bí cảnh mà hắn lưu lại thì vẫn có chút tác dụng."

Tạo Hóa bí cảnh có thể nuôi dưỡng một gốc Linh Dược đế cấp. Bất kỳ thế lực nào cũng sẽ động tâm. Nếu chiếm được bí cảnh này, chẳng có ai có thể chắc chắn là lại có thể trồng lên được một bụi Linh Dược đế cấp hay không.

Nhưng trong đó, đã nhiều năm trôi qua, phải có bao nhiêu Linh Dược đang sinh trưởng trong đó.
Rất nhiều người đều đang âm thầm nhẩm tính số lượng.
Nếu như có thể chiếm được nó, thì có thể khiến cho thực lực của bất kỳ thế lực nào phát triển vượt bậc trong một thời gian ngắn!
"Xem ra. . . ."
Kim Ô Đại Thái Tử nhìn bầu trời, nhàn nhạt mở miệng: "Tộc Kim Ô chúng ta lại sắp giẫm lên lãnh thổ của Nhân tộc rồi!"
Lần trước.
Kể từ lần trước Tộc Kim Ô quân Lâm Thiên Hạ cũng đã qua mấy triệu năm, trong mấy triệu năm này tộc Kim Ô vẫn yên lặng, chưa từng có Đại Đế xuất hiện.
Khiến cho rất nhiều người đều coi thường tộc Kim Ô vì chuyện này.
Càng làm cho không ít Yêu Tộc xém chút nữa đã quên mất, bên trong Yêu Tộc còn có một huyết mạch hoàng tộc như thế!
"Dùng máu của Diệp Trần chiêu cáo thiên hạ, tộc Kim Ô một lần nữa đã trở lại, đúng là quá thích hợp."
Kim Ô Nhị Thái Tử cười lạnh nói.
Diệp Trần thân là người đứng thứ hai trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng, rất có d anh tiếng trong Nhân tộc. Nếu như có thể đánh bại hắn, khẳng định có thể đả kích mạnh đến niềm tin của Nhân tộc.
Còn người đứng đầu của Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng, thì bọn họ chưa từng nghĩ đến. Không phải là không thể trêu vào, mà là đánh không lại. Sự chênh lệch trọn vẹn cả một đại cảnh giới, nếu như ba người bọn hắn cùng hợp sức với nhau, cũng chưa hẳn là đối thủ của đối phương. Điều này thì trong lòng bọn họ rất rõ ràng. Đợi đến khi cảnh giới của mình đuổi kịp, thì giết chết kẻ đứng đầu trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng cũng không muộn.
. . . . .
Cửu U Ma Tông.
Trong đại điện của Chưởng giáo.
Dương Khâu ngồi ở vị trí đầu tiên, trong tay hắn cầm một miếng ngọc, xem đi xem lại nhiều lần.
Phía dưới hắn.
Một gã nam tử trẻ tuổi, đang cung kính đứng thẳng, không dám lộ ra chút bất kính nào.
"Hừ."

Dương Khâu ‘hừ’ nhẹ một tiếng, trong miệng thở dài một hơi, trong miếng ngọc có ghi lại, vị thứ năm mươi hai trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng giao thủ với vị thứ năm mươi ba trên Nhân tộc Thiên Kiêu Bảng.
Kết quả không phân thắng bại, phần ai tự động rút lui phần người nấy.
Nhìn nhà người ta, thiên kiêu của những tông môn khác đều đánh đấm hừng hực, lại nhìn xem đệ tử của mình, Dương Khâu có một cảm giác không thể nói thành lời.
Sư phụ ngươi một đời anh hùng, đến ngay cả Diêu Quang Thánh Địa cũng dám huỷ diệt.
Sao lại đến thời của đồ đệ lại chẳng được như thế?
Trước kia, một Đỗ Thiên Thương bị đệ tử của Đại La kiếm tông giết thì cũng thôi đi, bây giờ kết quả là Đại đồ đệ cũng chẳng bò lên nổi trên Thiên Kiêu Bảng.
Khiến cho một kẻ làm chưởng giáo như hắn chẳng còn chút thể diện nào.
"Nếu thực là không được, thì chỉ có thể đến chỗ của lâu chủ tiền bối mua một cơ duyên mà thôi."
Dương Khâu âm thầm suy nghĩ trong lòng.
Hắn là nhất định phải đi Thiên Cơ Lâu.
Bởi vì.
Trong lòng hắn, hiện tại cũng có chút bất an, trong khoảng thời gian này thật sự là quá an tĩnh.
Cửu U Ma Tông huỷ diệt Diêu Quang Thánh Địa, những thế lực khác không đứng ra chỉ trích, ngược lại kẻ nào kẻ nấy đều im lặng, trầm mặc, hiển nhiên đều đang tự tính toán trong lòng.
Dưới vẻ bền ngoài an tĩnh này là sóng ngầm cuồn cuộn.
Chẳng ai có thể biết được kẻ kế tiếp bị tiêu diệt tông môn sẽ là ai.
Bây giờ mỗi Thánh Địa đều vô cùng cẩn thận.
Lỡ như có người bắt chước làm giống như Cửu U Ma Tông, lỡ như bị tấn công tập thể, hoặc là tất cả mọi người đều làm như vậy.
"Ừm. . . . Chắc Lăng Tiêu cũng sắp trở về, lần này nhân dịp đến Thiên Cơ Lâu, vừa lúc hỏi thử lâu chủ khi nào thì Lăng Tiêu trở về."
"Còn phải hỏi thử xem có ai mua phương pháp phá trận của Cửu U ma tông chúng ta không!"
"Tốt nhất là không có, nếu như có, đừng trách lão phu tiên hạ thủ vi cường!"

Sau khi Dương Khâu hạ quyết tâm trong lòng, thì lập tức đứng dậy, liếc nhìn đồ nhi không ra cái giống gì của mình, lạnh lùng nói: "Còn ở đấy mà lo lắng làm cái gì?"
"À?"
Người thanh niên rùng mình một cái, sắc mặt trắng bệch, trán chảy mồ hôi lạnh, nơm nớp lo sợ nói: "Sư tôn, có gì phân phó ?"
"Theo vi sư đen Thiên Cơ Lâu!"
Dương Khâu hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói.
Trong lúc nói chuyện thì.
Trong lòng hắn lại có chút bùi ngùi, trên đời này được mấy sư phó biết quan tâm đến đồ nhi. Đến ngay cả chính đạo tông môn, cũng có được mấy người làm được đến bước này?
Hai người, một trước một sau đi ra bên ngoài điện.
Vừa mới đến trước đại điện, một ánh hào quang phóng lên tận trời cao, chiếu sáng cả bầu trời, toàn bộ ma khí ở Cửu U ma tông đều bị gột rửa sạch sẽ, tràn ngập một luồng uy thế Đại Đế!
"Cái này. . . . . Đã xảy ra chuyện gì?"
Dương Khâu không hiểu chuyện gì đang diễn ra, vẫn chưa rõ tình hình hiện tại, hắn nhìn cây cột ánh sáng cao ngất trời, trong mắt đều là vẻ mờ mịt.

Chương 149. Mọi chuyện đều không thể gạt được lâu chủ

Chương trước Chương sau
Chương 149: Mọi chuyện đều không thể gạt được lâu chủ
"Sư phụ. . . ."
Nam tử trẻ tuổi nuốt nước miếng một cái ực, thì thào nói: "Nơi mà ánh sáng kia phát ra hình như là ở chỗ tàng bảo, nơi đó có để bảo vật của Diêu Quang Thánh Địa!"
"Ừm ?"
Dương Khâu biến sắc, vừa muốn nhấc chân lên, thì lại dừng lại, vẻ mặt của hắn kỳ lạ, thì thào nói:” Khí tức biến hóa!"
"Có liên quan đến Diệp thị Đế Tộc!"
Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy bốn cột ánh sáng, từ từ hợp nhất với nhau trên bầu trời, hóa thành một luồng ánh sáng xuyên thấu bầu trời mặt đất, rồi rơi xuống.

Nơi hào quang rơi xuống đất cách Cửu U Ma Tông cực kỳ xa xôi.
Nhưng cũng có thể nhìn thấy mơ hồ.
Nơi đó hẳn là cách Diệp thị Đế Tộc không xa.
"Cái này chẳng lẽ là. . . . . Tạo Hóa bí cảnh xuất thế sao?"
Trong lòng Dương Khâu suy đoán.
Rất nhiều người đều biết đến chuyện bốn chiếc chìa khóa của tạo hóa, nhưng hai chiếc chìa khóa của tạo hóa còn lại đang ở trong tay người nào thì vẫn là bí mật.
Xem tình hình hiện tại thì, chắc là đã có một chiếc rơi vào trong tay của Cửu U Ma Tông bọn họ!
Vốn dĩ nó là thuộc về Diêu Quang Thánh Địa, nhưng những gì thuộc về Diêu Quang Thánh Địa đều bị Mạnh Khánh Chi và Dương Khâu đưa về đây. Thì tất nhiên chiếc chìa khóa của tạo hóa kia cũng thuộc về bọn họ.
"Còn có chuyện tốt như vậy sao?"
Ánh mắt của Dương Khâu sáng lên, vô cùng vui mừng.
Tạo Hóa bí cảnh đấy!
Nó có liên quan đến Tạo Hóa Đại Đế, vô số năm qua, có vô số người nghe được tin đồn này, rất nhiều người đều đang tìm kiếm chìa khóa của tạo hóa, nhưng vẫn không tìm được.
Khi mọi người đã sắp quên mất thì Tạo Hóa bí cảnh lại tự nhiên xuất hiện.
"Xem ra thì sự phồn vinh hưng thịnh Cửu U Ma Tông chính là lẽ trời!"
Dương Khâu chắp tay sau lưng, đi tới lui hai ba bước, nhanh chóng nói:
"Không được, Tạo Hóa bí cảnh xuất thế, ba chiếc chìa khóa khác đều ở trong tay người khác, lúc này ta phải đến Thiên Cơ Lâu một chuyến"
"Bí cảnh mà Tạo Hóa Đại Đế lưu lại, trong đó tất nhiên là giá trị phi phàm, nói không chừng bên trong còn ẩn chứa Tạo Hóa kinh thiên. Nhưng nói không chừng còn có thể gặp phải nguy hiểm nữa!"
"Đồ nhi."
Dương Khâu mở miệng.
"Sư phụ có gì phân phó?"
Nam tử trẻ tuổi cung kính hành lễ.
"Ngươi giúp vi sư đi ra phía sau núi, mời mấy vị Thái Thượng Trưởng Lão xuất quan, nói cho bọn họ lập tức đến nơi Tạo Hóa bí cảnh xuất thế, thăm dò tình hình!"
"Rõ!"
Người thanh niên nhanh chóng trả lời.

Dương Khâu gật đầu, sau đó không hề dừng lại, bước ra một bước, trong khoảnh khắc đã ra khỏi hộ sơn đại trận, bay về phía Thiên Cơ Lâu.
. . . . .
Trong Đại Hoang thành, ở trong một cái sân nhỏ.
Lục Trường Hà mặc trang phục thô sơ, đeo trên lưng một thanh trường kiếm có phong cách cổ xưa, tay vuốt chòm râu, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trong con mắt già nua của hắn lộ ra một vẻ suy tư.
"Khí tức của Tạo Hóa Kinh có liên quan đến Tạo Hóa Đại Đế sao?"
"Xem uy thế này, e là sẽ xuất thế cùng với Tạo Hóa bí cảnh "
Trong lòng Lục Trường Hà đang sôi sục, nếu thật sự Tạo Hóa bí cảnh hiện thế, như vậy thì cơ hội của Đại La kiếm tông của ta, chắc là đã tới!
Bên trong Tạo Hóa bí cảnh, chưa cần nói đến linh dược đế cấp, chỉ riêng những linh dược cấp Đại Thánh chắc là phải có trên mấy gốc. Nếu như Đại La kiếm tông mà lấy được.
Chẳng phải là, có thể bồi dưỡng được một hai vị Đại Thánh hay sao chứ?
"Cũng nên đến Thiên Cơ Lâu xem thử."
Lục Trường Hà nhẹ giọng tự nhủ.
Hắn bước ra khỏi cửa sân, sải từng bước một đi về hướng Thiên Cơ Lâu, tốc độ không nhanh không chậm, quanh thân bao phủ một tầng sương mù dày đặc, những nơi hắn đi qua, phảng phất như đang rơi vào một vùng không gian khác vậy.
Không có người nào phát hiện được tung tích của hắn.
Bên trong Thiên Cơ Lâu .
Lý Vân cầm trong tay một quyển sách, nghe được động tĩnh trước cửa, ngẩng lên nhìn đi, trong mắt lóe lên ý cười.
Tạo Hóa bí cảnh mới vừa xuất thế.
Nhanh như vậy mà đã có người chạy tới rồi sao?
Hơn nữa.
Nhân vật đến đây lại là người của Đại La kiếm tông, cấp Thánh Nhân Vương!
"Lục Trường Hà, thanm kiến Thiên Cơ Lâu chủ."
Lục Trường Hà bước vào trong Thiên Cơ Lâu, hắn hơi chắp tay hành lễ.
"Không cần khách khí."
Lý Vân để sách xuống, ngồi dậy, ngón tay chỉ vào một chiếc ghế cách đó không xa.
"Đa tạ lâu chủ."

Lục Trường Hà nói một tiếng cám ơn.
Sau khi ngồi xuống, hắn đưa mắt quan sát Thiên Cơ Lâu. Đã đến Đại Hoang thành rất lâu rồi, nói thật, đây là lần đầu tiên hắn đi vào trong Thiên Cơ Lâu.
Trước kia chưa đến đây.
Là bởi vì, Đại La kiếm tông vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng số tiền để mua cơ duyên.
Dù sao, bọn họ muốn sở hữu một Đại Thánh, thì mức giá này không thể bì được với cơ duyên làm cho Nhâm Thanh Đồ thành thánh. Nếu như muốn mua thì nhất định phải tốn một khoản tiền khổng lồ.
"Hôm nay Lục đạo hữu đến đây, chắc hẳn là Đại La kiếm tông cũng quan tâm đến Tạo Hóa bí cảnh."
Lý Vân nhẹ giọng nói.
Nghe được lời nói của Lý Vân, trong lòng Lục Trường Hà lại rất bình tĩnh. Mới vừa hắn chỉ là có chút suy đoán, nhưng Thiên Cơ Lâu chủ vừa nói như vậy, như vậy chắc chắn là Tạo Hóa bí cảnh đã xuất thế!
"Mọi chuyện đều không thể gạt được lâu chủ."
Lục Trường Hà hơi gật đầu, hắn quay đầu nhìn ra phía bên ngoài, nói: "Nếu Lâu chủ đã đoán được Tạo Hóa bí cảnh xuất thế, thì chắc là cũng biết chi tiết tường tận tình hình bên trong bí cảnh rồi."
"Đương nhiên."
Lý Vân gật đầu.
"Cái kia. . . ."
Trong ánh mắt của Lục Trường Hà hiện lên vẻ khao khát, hắn hỏi: "Xin hỏi lâu chủ, bên trong Tạo Hóa bí cảnh có cơ duyên làm cho người ta đột phá cảnh giới Đại Thánh hay không?"
"Ah."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, một tay đưa ra, nhàn nhạt nói: "Đại La kiếm tông đã từng mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu mấy lần. Chẳng lẽ lại không hiểu quy củ của Thiên Cơ Lâu sao?"
"Tại hạ đương nhiên là hiểu."
Lục Trường Hà hơi ngẩn ra, sau đó xấu hổ cười cười, lấy ra một gốc linh thảo cấp thánh nhân từ trong tay áo.
"Rộng rãi như vậy sao?"
Lý Vân chắt lưỡi.

Dùng một gốc linh thảo cấp thánh nhân để đổi lấy một tin tức chẳng đáng tiền, không hổ là Thái Thượng Trưởng Lão của đại tông môn, vung tay vô cùng rộng rãi.
"Hệ thống, rà soát cơ duyên có thể làm cho người ta bước vào cảnh giới Đại Thánh."
Nhận lấy Linh Thảo, Lý Vân hỏi thầm trong lòng.
« Keng. »
« Sau khi rà soát hệ thống, có 632 nơi có cơ duyên khiến cho người ta đột phá cảnh giới Đại Thánh»
. . . .
Một loạt bảng biểu sắp một hàng từ trong hư không.
Lý Vân nhanh chóng nhìn lướt qua, ngay lập tức đã tìm được bốn chữ ’Tạo Hóa bí cảnh’, hắn cười rạng rỡ, nhìn về phía Lục Trường Hà chậm rãi phun ra một chữ.
"Có."

Chương 150. Hệ thống ngươi bị đoạt xá rồi sao?

Chương 150: Hệ thống ngươi bị đoạt xá rồi sao?
"Có thật sao?"
Ánh mắt Lục Trường Hà sáng lên.
Hắn đột nhiên đứng dậy, đi tới đi lui hai ba bước trong Thiên Cơ Lâu, sau đó dừng lại, lật bàn tay một cái, lòng bàn tay hiện lên một chai đan dược, đưa đến trước mặt Lý Vân.
Hắn hỏi lần thứ hai: "Xin hỏi lâu chủ, chỉ những người cầm trong tay chìa khóa của tạo hóa mới có thể đi vào trong Tạo Hóa bí cảnh sao? Hay là chỉ có tộc nhân của Diệp thị Đế Tộc mới có thể đi vào trong đó?"
Điểm này cần phải hỏi rõ ràng.
Một vài Đại Đế vô cùng lợi hại, chẳng ai biết những thứ bọn họ để lại có hạn chế gì hay không?
Nếu lỡ như.
Có sự hạn chế về huyết mạch, chỉ có hậu nhân của tộc Diệp thị mới có thể đi vào. Vậy thì mua tin tức có liên quan đến Tạo Hóa bí cảnh, mà lại không có bất kỳ tác dụng gì, chẳng phải là lỗ chổng vó hay sao?

"Hệ thống, rà soát thông tin cơ bản của Tạo Hóa bí cảnh, tốn bao nhiêu điểm Thiên Cơ?"
Lý Vân hỏi thầm trong lòng.
« Keng, rà soát thông tin cơ bản của Tạo Hóa bí cảnh cần năm nghìn điểm Thiên Cơ. »
"Năm nghìn sao?"
Lý Vân nhắc lại một câu, trong lòng nói: "Vậy thì rà soát đi!"
Không hề lỗ vốn khi rà soát thông tin này.
Lục Trường Hà là người đầu tiên đến đây, chẳng mấy chốc sẽ có người thứ hai tới, một tin tức có thể bán cho ‘n’ người, nhưng chỉ phải trả tiền một lần, nhìn thế nào thì cũng coi như nhặt được món hời.
« Keng. »
«Trừ năm nghìn điểm Thiên Cơ, rà soát thành công thông tin cơ bản của Tạo Hóa bí cảnh. »
« Tạo Hóa bí cảnh: Chính là thế ngoại bí cảnh mà năm xưa Tạo Hóa Đại Đế nuôi trồng linh dược đế cấp, có sát trận cấp Đại Đế, những kẻ có tu vi trên cấp Thánh Nhân đi vào trong đó chắc chắn sẽ chết! »
« Bên trong bí cảnh, có hung thú do Tạo Hóa Đại Đế nuôi dưỡng, trăm vạn năm trôi qua, đã tạo thành bộ tộc vô cùng lớn, vô số hung thú cấp Thánh Chủ . »
"Cơ bản như vậy thôi sao?"
Lý Vân nhổ nước bọt.
Năm nghìn điểm Thiên Cơ chỉ để đổi lấy hai cái tin tức.
Một cái là sát trận cấp Đại Đế thì cũng coi như có thể hiểu được, dù sao cũng là nơi nuôi trồng linh dược, không thể để người ta lẻn vào được, nhưng nuôi dưỡng hung thú là cái giống quỷ gì ?
Để canh giữ cửa sao?
Suy nghĩ hồi lâu, Lý Vân chỉ có thể nghĩ ra được một cách giải thích hợp lý như vậy thôi.
Lý Vân nhận lấy đan dược trong tay Lục Trường Hà, đồng thời ném ra một miếng ngọc, ngọc rơi vào trong tay đối phương. Hắn mở miệng nói: "Cho dù là không có chìa khóa của tạo hóa, cũng có thể đi vào, điều này thì ngươi cứ yên tâm."
Đang nói thì hắn lại nhìn Lục Trường Hà với ánh mắt đầy cảm thông.
Với tu vi Thánh Nhân Vương của hắn, phỏng chừng là không vào được, nếu như cố xông vào, phỏng chừng, chân trước vừa mới đi vào thì chân sau

đã sẽ phải chết mà ngay cả cặn cũng không còn.
"Vậy là tốt rồi! Lục Trường Hà thở ra một hơi. Có được những câu nói này của lâu chủ, thì cũng tương đương đã không lãng phí hai vật phẩm cấp Thánh Nhân vừa rồi. Thần thức của hắn dò vào trong miếng ngọc, sau khi kiểm tra nội dung bên trong, sau khi nhìn thấy những hạn chế nhất định, trên cấp Thánh Nhân không có cách nào đi vào, thì trên gương mặt già nua của hắn xuất hiện một nụ cười."
"Trên đời lại còn có chuyện tốt cỡ này!" Thần quang bừng lên trong mắt của Lục Trường Hà.
Đại La kiếm tông của bọn họ lại không có nhân vật cấp Đại Thánh trấn giữ, nếu như không có sự hạn chế này, thì mỗi mộ thánh địa đều sẽ phái đi những nhân vật từ cấp Đại Thánh trở lên.
Thì đến miếng canh mà Đại La kiếm tông cũng sẽ chẳng có mà húp.
Có sự hạn chế này, thì đã cho Đại La kiếm tông một không gian cực lớn để vùng vẫy.
Không phải là những nhân vật có tu vi cấp Thánh Chủ thôi sao?
Từ trong tông môn đã có thể điều động mấy chục đến cả trăm người, hơn nữa đều là kiếm tu, họ hợp thành một thể, càng quét, thì có ai tới cũng sẽ không chịu nổi!
Nhưng khi nhìn đến tin tức tiếp theo, tâm trạng ngạc nhiên bỗng bị dập tắt.
Hung thú!
Hung thú đã bị diệt tộc trong Tu Luyện Giới từ lâu rồi, vậy mà lại xuất hiện ở bên trong Tạo Hóa bí cảnh!
Đây chính là một quần thể cực kỳ mạnh mẽ, nhục thân vô song. Những con có cùng một cảnh giới với nhau thì cơ hồ không có đối thủ, chỉ dựa vào sức mạnh khí huyết, thì đã có đủ năng lực hủy thiên diệt địa!
Bộ tộc mạnh mẽ như vậy nhưng khuyết điểm duy nhất là lại không có có trí khôn!
Ai dám bước vào lãnh địa của bọn chúng, kế tiếp thì chỉ có không chết thì không ngừng chiến, mãi cho đến khi một bên chết đi.
"Cái này thì khó rồi."
Lục Trường Hà cau mày.
Kể đến đây, nếu như phái nhiều người đi vào, lỡ như chọc giận hung thú truy sát, vậy thì có khả năng là toàn quân sẽ bị diệt, những người có tu vi Thánh Chủ chính là nền tảng của tông môn.
Nếu như chết quá nhiều, thì tương lai cũng sẽ gặp rắc rối lớn.

Thế nhưng nếu như đi vào ít người quá.
Phỏng chừng còn chẳng đủ cho hung thú nhét kẽ răng.
Quá là xoắn xuýt.
Từ bên ngoài nhìn vào, dường như Tạo Hóa Đại Đế đã để lại một cái bẫy chết cho vô số người, kẻ quá mạnh đi vào thì sẽ chết, nhưng nếu không mạnh, mà lại có hung thú trong đó, đụng độ với hung thú thì cũng là chết.
"Lâu chủ, trong Tạo Hóa bí cảnh có con đường nào an toàn không?"
Lục Trường Hà trầm giọng hỏi
"Ừm. . . ."
Lý Vân dừng một chút, chậm rãi nói ra: "Ngươi muốn mấy cái ?"
Lục Trường Hà: ". . ."
"Một cái là được rồi
"Có thể đi đến khu vực trung tâm là tốt rồi, tốt nhất là có thể lấy được một gốc linh dược cấp Đại Thánh."
Sau khi Lục Trường Hà nói xong, lại lên tiếng bồi thêm một câu: "Loại linh dược Đại Thánh có thể giúp Thánh Nhân Vương đột phá!"
"Không thành vấn đề."
Lý Vân gật đầu, trong lòng nói: "Hệ thống, dựa theo những gì vừa rồi Lục Trường Hà nói, tìm một con đường an toàn, phải mất bao nhiêu điểm Thiên Cơ?"
« Keng. »
« Một con đường đi thẳng đến chỗ linh dược cấp Đại Thánh, cần một vạn điểm Thiên Cơ. »
"Ừm ?"
Trong lòng Lý Vân nhấp nhỏm, vô cùng kinh ngạc, nói: "Tại sao lại rẻ như vậy? Hệ thống ngươi bị đoạt xá rồi hả?"
«Không có con đường nào an toàn mà có thể đi thẳng đến chỗ linh dược cấp Đại Thánh, lúc nào hung thú cũng có thể xuất hiện ở bất kỳ địa điểm nào. Nếu như kí chủ muốn tạo ra một con đường như vậy, vậy thi tương lai sẽ xuất hiện những tình huống bất ngờ, cần mười vạn điểm Thiên Cơ! »
"Ách. . ."
Lý Vân đã hiểu.
Đáng tiếc.
Thứ đáng tiền không phải là con đường mà là tình huống xảy ra ngoài ý muốn.

Đưa bản chỉ dẫn đường cho ngươi, còn ngươi có thể qua được hay không, thì phải xem bản lãnh của mình, dĩ nhiên là có xác suất lớn là sẽ gặp khó khăn, xét thấy người mua tin tức sẽ chết.
Sở dĩ hệ thống không đưa giá cắt cổ.
Là vì phương phá phá trận trước đây đều là tuyệt đối an toàn, sẽ không xuất hiện tình huống ngoài ý muốn nào, vì vậy giá cả sẽ rất đắt.

Chương 151. Đây chính là thứ ngươi muốn

Chương 151: Đây chính là thứ ngươi muốn
"Đây là tuyến đường mà ngươi cần."
Trong tay Lý Vân xuất hiện một miếng ngọc, nhẹ giọng nói: "Hai món đồ cấp Thánh Nhân."
"Được!"
Lục Trường Hà không chút do dự nào.
Trực tiếp móc ra hai bình đan dược, đặt ở trước mặt Lý Vân.
Sau đó.
Hắn tự tay nhận lấy miếng ngọc.
Lý Vân cất đan dược, một lần nữa mở miệng nói: "Đi theo con đường này là có thể tìm được một gốc linh dược cấp Đại Thánh, nhưng trên đường này cũng không an toàn."
"Ừm ?"
Lục Trường Hà bỗng nhiên ngẩng đầu lên, không hiểu ý hỏi lại "Vì sao ?"
"Vì sao ?"
Lý Vân nâng chén trà lên, nhấp một miếng nước trà, thản nhiên nói: "Ngươi sẽ không cho là chỉ cần hai món đồ cấp Thánh Nhân thì có thể đổi lấy được một gốc linh dược cấp Đại Thánh chứ?"
"Cái này. . . . ."
Trong lòng Lục Trường Hà trầm xuống
Vừa rồi hắn còn đang hoài nghi, hình như tác phong làm việc của Thiên Cơ Lâu chủ không giống với lời đồn, tin tức đáng giá như vậy mà có thể mua được với giá rẻ như vậy.
Mấu chốt chính là ở chỗ này.

Hắn nở nụ cười, không thèm quan tâm nói: "Lâu chủ cứ ngã giá, lão hủ chỉ cầu một con đường an toàn!"
Dù sao.
Nếu như mà không an toàn.
Thì đi vào đó đồng nghĩa với chịu chết, có mệnh lấy được linh dược, cũng chưa chắc còn mạng mà rời khỏi.
Nếu như không đem ra được, thì chuyện có biết được con đường này với không biết thì có gì khác nhau?
Lý Vân mặt không đổi sắc, buông chén trà xuống, nhẹ giọng nói: "Ngươi nên hiểu rõ, bên trong Tạo Hóa bí cảnh có vô số hung thú tồn tại, đến lúc đó khi Tạo Hóa bí cảnh vừa mở ra."
"Không biết sẽ có bao nhiêu người đi vào, bước vào trong đó, thì nếu như ngươi không đến gần nơi nguy hiểm thì cũng không chắc là nguy hiểm sẽ không tìm tới ngươi."
"Con đường nằm trong tay ngươi hầu như chạy xuyên qua Tạo Hóa bí cảnh, dọc theo con đường này sẽ xuất hiện bao nhiêu thứ ngoài ý muốn, thì trong lòng ngươi hẳn là đã biết rõ!"
"Hơn nữa. . . ."
"Hiện tại Tạo Hóa bí cảnh vẫn chưa mở ra, nếu như ngươi muốn tránh khỏi những nguy hiểm ở trong đó thì cũng chẳng khác gì muốn biết trước tương lai!"
"Ách. . . . ."
Sắc mặt Lục Trường Hà khó coi.
Mới vừa nhìn vào con đường kia.
Hắn hiểu được.
Tạo Hóa bí cảnh chính là một chốn bồng lai.
Chỉ riêng diện tích của nó thôi thì cũng đủ so với gần phân nửa châu.
Thế giới bây giờ có ba ngàn châu, chỉ riêng châu dưới chân bọn họ này đã có diện tịch lên đến tỷ vạn dặm, mà trong đây lại có mấy thế lực cấp Thánh Địa. Mà Tạo Hóa bí cảnh khổng lồ như vậy, nếu như di chuyển trong đó thì nguy hiểm thật sự là nhiều lắm lắm. Mỗi một giờ, mỗi một giây, đều sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.
Có thể là thiên tai, cũng có thể là nhân họa!
"Ý của Lâu chủ . . . .?"Vào lúc này, trong lòng Lục Trường Hà bắt đầu có chút không kiên nhẫn nữa.
"Ý của ta là, phải thêm tiền!"

Lý Vân trầm giọng nói.
"Tăng bao nhiêu?"
Lục Trường Hà thấp giọng hỏi
"Hai món đồ cấp Đại Thánh!"
Lý Vân vươn hai cái ngón tay.
"Bao nhiêu ?" Lục Trường Hà cho là hình như mình nghe lầm.
Bản thân mình chỉ muốn có một gốc linh dược cấp Đại Thánh, nhưng lại phải dùng hai vật phẩm cấp Đại Thánh để đổi lấy, làm gì có kiểu mua bán nào như vậy chứ?
Cái này không phải là rõ ràng đang bẫy người hay sao?
"Xem ra, ngươi còn chưa hiểu rõ giá trị của tin tức này."
"Lý Vân đứng dậy, đi tới trước mặt Lục Trường Hà, hai mắt nhìn đối phương chằm chằm, chậm rãi nói: Tin tức này đến từ tương lai!"
"Ngươi có thể hiểu được tương lai có ý nghĩa gì không?"
"Tương lai chính là điều chưa xảy ra, mà bây giờ người lại biết trước được toàn bộ những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai. Nếu đã biết, ngươi lại không có ý định thay đổi tương lai sao?"
"Ví dụ như đây không phải thứ thuộc về các ngươi, hiện tại ngươi đã biết trước chuyện này, vậy muốn lấy được thứ này chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?"
"Như đã từng nói, nơi mà linh dược cấp Đại Thánh có thể sinh trưởng được, chắc ngươi sẽ không nghĩ là nơi đó chỉ sinh trưởng một gốc linh dược thôi chứ!."
"Cho nên nói, hai vật phẩm cấp Đại Thánh, ngươi không lỗ đâu!"
"Lầu. . . . Không phải, tiền bối! !"
Lục Trường Hà bối rối, chỉ cảm thấy đầu kêu ‘ông ông’, làm Thánh Nhân Vương đã bao nhiêu năm như vậy, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe nói đến chuyện có thể thay đổi được tương lai.
Chuyện này, cũng gần như đã vượt quá sự nhận thức của hắn.
"Những lời Tiền bối mới vừa nó, có thật không?"
"Ta đã nói láo bao giờ chưa?"
Lý Vân hỏi ngược lại.
"Được!"
Nghĩ đến danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, Lục Trường Hà động lòng, hắn cắn răng, trầm giọng nói: "Lão hủ mua!"
Hắn nói xong, trong tay xuất hiện hai bí tịch

Những vật phẩm cấp Đại Thánh đều vô cùng quý giá, bất kể là linh dược hay là binh khí, bọn họ đều có cất giữ, nhưng còn công pháp. . . . .
Ừ. Giá trị cũng cực cao.
. . .
Vô số người cầu còn không được.
Nhưng lúc này xem ra, thứ duy nhất mà Đại La kiếm tông có thể lấy ra hình như chỉ có công pháp.
Có một vài binh khí cấp Đại Thánh chắc chắn là không thể động chạm vào, bởi vì thiếu đi một cái, Đại La kiếm tông sẽ bị nguy hiểm hơn một phần.
Nhưng trong tông môn lại có hai cây linh dược cấp Đại Thánh.
Nhưng đều là Thánh Dược dùng để chữa thương, không cách nào dùng để đột phá tu vi.
Trong một số tình huống đặt biệt thì Thánh Dược chữa thương còn quý giá hơn rất nhiều so với thánh được dùng để đột phá tu vi, bởi vì nó có thể cứu được mạng người!
Tất nhiên là không thể động đến hai cây Thánh Dược kia được, chỉ có thể lấy ra được hai bộ công pháp. Điều mà khiến cho lòng của hắn còn cảm thấy có chút cân bằng đó là bởi vì công pháp đã giao ra thì trong tay mình vẫn còn.
Mà điểm mấu chốt là.
Hai bộ công pháp này không phải là điển tịch trấn tông của Đại La kiếm tông.
Sau khi lấy ra, mặc dù sẽ đau lòng, nhưng cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến nền móng.
"Lựa chọn rất sáng suốt."
Lý Vân khen một tiếng
Hiện nay Đại La kiếm tông không có trụ cột, lại cất giữ vô số công pháp, chẳng có chút tác dụng gì. Lỡ như một ngày nào đó bị người đánh đến cửa, thì chẳng có lấy được một người có tu vi cấp Đại Thánh.
Tất cả những gì thuộc về bọn họ đều sẽ trở thành đồ của người khác mà thôi.
Sau khi nhận lấy hai bộ công pháp, Lý Vân cầm một miếng ngọc mà trên đó có ghi lại tất cả những điều mà sẽ diễn ra trong tương lai trên con đường đó ném cho Lục Trường Hà.
"Đây chính là thứ ngươi muốn."
Lý Vân từ tốn nói.

Chương 152. Không phải vậy chứ?

Chương 152: Không phải vậy chứ?

"Đây chính là những gì sẽ xảy ra trong tương lai sao?"

Lục Trường Hà tò mò nhìn vào phía bên trong.

Bên trong miếng ngọc.

Có rất nhiều tin tức, nhưng đều nói về Phượng Nghê Thường cùng Nhan Thanh Sương, nhìn thoáng qua nội dung từ trên xuống dưới. Trong lòng Lục Trường Hà cũng đã hơi tin.

Tính chính xác của nội dung trong miếng ngọc này còn chưa thể xác định được, nhưng hai người Phượng Nghê Thường cùng Nhan Thanh Sương đều xuất hiện. Lại khớp với suy nghĩ trong lòng của hắn.

Bởi vì.

Vừa rồi hắn cũng muốn đưa hai nhân tài của tông môn đi vào trong bí cảnh để trải nghiệm một phen, không hi vọng có thể lấy được bao nhiêu thứ, chỉ cần được mở rộng tầm mắt là tốt rồi.

Nhưng sau khi xem xong miếng ngọc này.

Thì tâm trạng của hắn lại thay đổi.

Dường như hai nhân tài của tông môn mình có thể làm nên chuyện lớn đây!

"Tiền bối, tại hạ cáo từ trước!"

Cất xong miếng ngọc, Lục Trường Hà không nán lại lâu, sau đó lại nhìn Tạo Hóa bí cảnh, rốt cuộc thì khi nào nó mới mở ra, dù sao thì cũng đã tiêu rất nhiều tiền rồi.

"Không tiễn."

Lý Vân từ tốn nói.

. . . . .

Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.

Lục Trường Hà mới vừa ra tới, thì đã gây hấn với một gã đàn ông mặc đồ tím đứng trước mặt.

Hai người nhìn thấy nhau.

Sắc mặt đồng thời tối sầm lại.

Cùng một lúc 'hừ' lạnh một tiếng, không nói thêm gì, tự mình chạy về phía mục tiêu của mình.

Trước khi người đàn ông mặc áo tím bước vào Thiên Cơ Lâu, bỗng nhiên dừng chân lại, nhìn về hướng Lục Trường Hà rời đi, trong ánh mắt như có

điều suy nghĩ.
Một lát sau, hắn thu hồi ánh mắt, nhanh chân đi vào Thiên Cơ Lâu.
"Tại hạ Bắc Thần Phong, tham kiến Thiên Cơ Lâu chủ!"
Sau khi người đàn ông mặc áo tím bước vào Thiên Cơ Lâu, chắp tay thi lễ một cái.
. . . . .
Sau khi Bắc Thần Phong bước vào Thiên Cơ Lâu.
Không lâu sau.
Bên ngoài Đại Hoang thành.
Một gã thanh niên mặc trang phục của Xích Viêm Thánh Địa, đáp xuống từ trên bầu trời.
Hắn bước vào từ cửa thành, từng bước một đi về hướng về Thiên Cơ Lâu.
Đi tới trước Thiên Cơ Lâu.
Hắn nhìn thoáng qua bảng hiệu, đang muốn trực tiếp đi vào, nhưng khi hắn vừa nhấc chân lên, lại chẳng thể tiến thêm được bước nào nữa. Rõ ràng cửa lớn rộng mở, nhưng không có cách nào có thể đi vào bên trong.
"Đã xảy ra chuyện gì thế này?"
Tịch Hạng Nam dừng bước, mặt mũi tràn đầy sự hoài nghi.
Hắn giơ tay lên, sờ lên phía trước, dường như có một bức tường không khí đang chắn ngang con đường phía trước, khiến cho hắn không cách nào tiến vào bên trong.
"Lâu chủ tiền bối không cho ta đi vào sao?" Lòng Tịch Hạng Nam trăm mối nghi ngờ. Chắc không phải là vậy! Lần trước mình tới đây để mua tin tức về cái chết của Thánh Chủ nhà mình, cũng không gặp phải tình trạng như vậy. Tại sao hôm nay lại thành ra như vậy?Chẳng lẽ, bên trong đang có khách sao?"
Mắt Tịch Hạng Nam sáng lên, hắn ngẩng đầu nhìn vào bên trong, nhưng là chỉ có thể nhìn thấy một vùng đen nhánh, giống như một cái lỗ đen đang hút lấy thần niệm của bản thân.
khiến cho hắn không cách nào thấy được bất kỳ thứ gì ở bên trong.
"Mà thôi."
Tịch Hạng Nam than khẽ, lui ra phía sau hai bước, đứng ở trước cửa, thầm nghĩ đến: "Tạo Hóa bí cảnh mới vừa xuất thế, chắc là sẽ không mở ra ngay lập tức được, mình chờ thêm một lát cũng chẳng thể làm lỡ chuyện được."
Khi hắn đang chờ đợi.
Từ phía Xa xa.

Một nam tử mặc áo đen, nhìn bên ngoài thì giống như một người đàn ông trung niên, chắp hai tay sau lưng, khí độ ung dung, ánh mắt hơi mở, vô cùng uy nghiêm, đi nhanh tới.
Hắn đi tới trước Thiên Cơ Lâu, nhìn thấy dáng vẻ của Tịch Hạng Nam, nhất thời vui vẻ.
"Thì ra là Tịch đạo hữu của Xích Viêm thánh địa à, chuyện gì thế này?"
Nam tử áo đen nhìn về hướng Thiên Cơ Lâu, rồi lại liếc nhìn Tịch Hạng Nam, vẻ mặt kỳ lạ nói: "Lâu chủ tiền bối không cho ngươi vào trong sao?"
"Dương Khâu!"
Tịch Hạng Nam nhìn thấy người tới, sắc mặt nhất thời trầm xuống.
Trước đây.
Cửu U Ma Tông huỷ diệt Diêu Quang Thánh Địa, kết quả Xích Viêm Thánh Địa lại là đồng lõa, chuyện này vẫn luôn nghẹn ở cổ họng hắn. Mặt mày của bất kỳ kẻ nào thuộc Xích Viêm Thánh Địa đều đen tối.
Bị người ta cho một vố, thì bất kể là ai cũng mặt mày khó coi.
Phải biết rằng.
Lăng Tiêu vẫn còn sống đấy.
Nói không chừng, ngày nào đó hắn sẽ trở về.
Nếu như sau này phải tính sổ thì Xích Viêm Thánh Địa, Cửu U Ma Tông, Thiên Ma Cung, chẳng có kẻ nào có thể chạy thoát được!
"Không sai."
Dương Khâu mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Chính là Bổn Tọa!"
Hắn liếc mắt nhìn Tịch Hạng Nam, nói: "Dương Mỗ tới Đại Hoang thành, có chuyện quan trọng cần tìm lâu chủ tiền bối, không nhiều lời với ngươi nữa. . ."
"Đợi sau khi Dương Mỗ gặp được tiền bối, sẽ thay ngươi cầu xin tha thứ."
Nói xong.
Hắn xoay người đi vào trong Thiên Cơ Lâu.
Phía sau.
Tịch Hạng Nam không nói lời nào, nhìn bóng lưng của Dương Khâu, trong ánh mắt hiện lên sự giễu cợt.
Không bao lâu sau.
Một âm thanh "bình bịch " truyền đến, thân thể Dương Khâu lảo đảo lùi lại một bước, hắn bưng lấy cái trán, sắc mặt mờ mịt.
Đây là sao?
Tại sao đến mình mà cũng không được vào Thiên Cơ Lâu?

Chẳng lẽ lâu chủ không có nhà.
"Dương chưởng giáo, sao không vào đi?"
Giọng nói của Tịch Hạng Nam truyền đến.
"Ngươi. . . . !"
Giờ khắc này, sắc mặt của Dương Khâu xị xuống, bây giờ hắn đã hiểu ra, thì ra không phải đối phương đắc tội với tiền bối, mà là hôm nay căn bản không thể nào đi vào trong Thiên Cơ Lâu!
"Cửu U Ma Tông nắm trong tay một trong bốn chiếc chìa khóa của tạo hóa, chắc là Dương chưởng giáo tới Thiên Cơ Lâu cũng là vì Tạo Hóa bí cảnh ha!."
Tịch Hạng Nam nhàn nhạt hỏi.
"Ngươi không phải cũng vậy sao?"
Lần thứ hai, Dương Khâu khôi phục lại phong độ của chưởng giáo một phái, hắn liếc mắt nhìn Tịch Hạng Nam, dường như đang nghĩ tới điều gì đó.
Không vào được trong Thiên Cơ Lâu.
Vậy thì lúc này chỉ có một khả năng, chính là có người đang mua tin tức!
Mà giờ khắc này những kẻ đi tới Thiên Cơ Lâu!
Mục đích của đối phương, tám chín phần mười đều giống như mình!
Nếu như bây giờ mình vào trong, lỡ như người đến sau mình hỏi lâu chủ tiền bối, mình đã mua tin tức gì thì phải làm sao?
Vậy há chẳng phải là mỗi một bước tiếp theo của mình đều có khả năng bị người ta tính toán!
Ừ. . .
Xem ra cần phải cẩn thận,... ít nhất thì... Cũng phải là người cuối cùng mua tin tức mới được!
Nghĩ tới đây, Dương Khâu liếc mắt nhìn Tịch Hạng Nam, cười lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người rời khỏi đó.
"Ừm?"
Tịch Hạng Nam khó hiểu.
Nhìn theo bóng lưng Dương Khâu, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng lại.
Rõ ràng là Dương Khâu kia vừa mới chạy đến Thiên Cơ Lâu, tại sao lại rời khỏi?
Chẳng lẽ Tạo Hóa bí cảnh lại không quan trọng với hắn hay sao?
Không phải vậy chứ!

Chương 153. Đều đến Thiên Cơ Lâu thăm dò tin tức

Chương 153: Đều đến Thiên Cơ Lâu thăm dò tin tức

Cách Diệp thị Đế Tộc hơn ngàn vạn dặm đường.

Một cánh cửa bằng đồng đứng sừng sững giữa trời, mặt ngoài của nó ánh lên tinh quang, hiện ra đầy những phù hiệu huyền ảo, hòa cùng với những vì sao và bầu trời, tràn ra khí tức của "đại đạo".

Bốn phía chung quanh cánh cửa.

Không ít người chen chúc đầy trên bầu trời, mỗi người đều đang tò mò đánh giá cánh cửa bằng đồng này.

Trong số những người này.

Có tán tu, có Yêu tộc, cũng có người của các đại thế lực chạy tới đây.

"Cái cửa này là sao? Phía sau nó thông với một cái thế giới khác sao?"

"Không rõ nữa, vừa rồi bốn cột ánh sáng bắn lên tận trời xanh, sau đó hạ xuống mặt đất, sau khi ánh sáng phai đi thì nơi này đã xuất hiện một cánh cửa bằng đồng."

"E là lai lịch của cánh cửa này vô cùng sâu xa, các ngươi có phát hiện không? Đến người của Yêu tộc cũng tới đây!"

"Ấy ——, đứng ở phía xa kia chẳng phải là người của tộc Chân Long hay sao? Kia có phải là Ngao Thương xếp thứ sáu trên Yêu tộc Thiên Kiêu Bảng hay không?"

"Hình như vậy, theo như những tin đồn mà ta nghe được thì cánh cửa bằng đồng này chính là Tạo Hóa bí cảnh mà năm xưa Tạo Hóa Đại Đế lưu lại, di vật của Đại Đế, bảo sao mà Yêu tộc bọn họ lại không động tâm chứ?"

"Tạo Hóa Đại Đế, tại sao người của Diệp thị Đế Tộc vẫn chưa tới ?"

"Nghe nói đang giao thủ cùng Thái Sơ thánh địa . . . . ."

. . . . .

Ở phía trời xa.

Hai người Tử Vi thánh chủ cùng Thiên Huyền thánh chủ đang đứng sóng vai, đứng trên bầu trời, nhìn cánh cửa bằng đồng ở phía dưới.

"Lần này, Tạo Hóa bí cảnh xuất thế, chắc sẽ tạo nên một trận sóng gió không hề nhỏ."

Biểu hiện của Tử Vi thánh chủ trầm như nước, giọng nói rất lạnh

Bởi vì.
Trùng hợp là cánh cửa bằng đồng kia nằm trong địa bản của Tử Vi thánh địa, bây giờ ở đây có vô số người của Tu Luyện Giới đang tụ tập lại, nếu như xảy ra bạo loạn, thì Tử Vi thánh địa của bọn họ sẽ phải đứng mũi chịu sào.
Mấu chốt là hắn cũng chẳng dám đuổi mấy loại người này ra ngoài.
Trong số những người này, thân phận của một số người không hề thua kém gì Tử Vi thánh địa, có một số người thậm chí còn mạnh hơn cả so với Tử Vi thánh địa. Tỷ như người của tộc Chân Long.
Thực lực tổng hợp của tộc Chân Long thì kém hơn so với Nhân Tộc.
Nhưng.
Nếu so với Tử Vi thánh địa của hắn thì họ lại mạnh hơn rất nhiều.
"Đến ngay cả người của tộc Chân Long và tộc Kim Sí Đại Bằng đều đã đến đây, trận phong ba lần này không thể quét sạch cả thế giới, nhưng cũng không xê xích gì nhiều lắn, dù sao cũng là cơ duyên của một Đại Đế."
Thiên Huyền thánh chủ vác trường kiếm, mặt mày như ngọc, dưới cằm lại để ba chòm râu dài, khí độ tao nhã lịch sự. Mặc dù hắn xuất thân từ kiếm tu tông môn, nhưng trên người không hề có chút khí tức sắc bén nào, nhìn giống như một người đọc sách vậy.
"Cổ Hoàng Cung, Chiến Thần Cung, Đại Sở Hoàng Triều, Đại Chu Hoàng Triều, Ngọc Hành thánh địa. . . . . Những thế lực này đều tới, những những thế lực nắm trong tay chìa khóa của Tạo Hóa, thì lại chẳng thấy có ai đến cả."
Tử Vi thánh chủ mở to mắt, khí tức lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Bọn họ muốn kéo tới khi nào?" Nếu ngày nào cái cơ duyên này cò tồn tại, thì những người tụ tập ở đây sẽ không đi, một ngày hay hai ngày thì cũng thôi đi, thời gian lâu dài, mảnh đất này cũng coi như là đồ bỏ đi.
Cũng bởi vì Tạo Hóa bí cảnh nhất định phải có chìa khóa tạo hóa mới có thể mở ra được.
Nếu như.
Tử Vi thánh địa của bọn họ có cách mở được, thì đã bắt đầu dọn dẹp sạch sẽ rồi còn đâu.
"Có thể năm xưa, Tử Vi lão tổ cũng không nghĩ tới cục diện ngày hôm nay!."
Thiên Huyền thánh chủ nhẹ giọng nói.

Tạo Hóa bí cảnh đã có trước cả Tử Vi thánh địa từ rất lâu, ai mà có thể tính được chuyện đem Tạo Hóa bí cảnh dời vào nhà của mình chứ?
"Như đã nói qua. . . ."
Thiên Huyền thánh chủ dừng như đang nghĩ tới điều gì đó, hắn chậm rãi nói: "Hôm nay cũng chưa chắc là Diệp thị Đế Tộc và Thái Sơ thánh địa sẽ chạy đến đây."
"Trước khi ta tới đây, nghe nói hai nhà này đã điều động cả Thánh Nhân Vương, e là hai thế lực này sẽ giao tranh ác liệt chỉ vì một chiếc chìa khóa của Tạo Hóa."
"Hừ."
Tử Vi thánh chủ cười lạnh một tiếng, từ tốn nói: "Cướp được thì đã sao? Tạo Hóa bí cảnh mở ra, rốt cuộc thì cơ duyên trong đó sẽ thuộc về ai, còn chưa biết được!"
Hắn quét mắt nhìn lên bầu trời, Tử Vi thánh địa của bọn họ đã bắt đầu bày bố ở những nơi mà mọi người không cách nào phát hiện ra được.
Ngược lại.
Một khi Tạo Hóa bí cảnh mở ra, bất kể những kẻ khác nói như thế nào, kể cả Tử Vi thánh địa không có chìa khóa của tạo hóa, cũng phải có được một chân trong đó, cho dù không ăn được thịt, thì chi ít cũng phải uống được một ngụm canh!
"Chờ đến khi người của tộc Kim Ô và người của Cửu U ma tông chạy tới, phỏng chừng bên chỗ Thái Sơ thánh địa cũng sẽ chạy đến."
Thiên Huyền thánh chủ từ tốn nói.
"Cửu U Ma Tông ?"
Khóe mắt Tử Vi thánh chủ híp lại, tỏ vẻ không hiểu: "Tộc Kim Ô nằm ở nơi xa trong Yêu tộc phải tốn mất nhiều thời gian mới đến được đây. Ta còn có thể hiểu được."
"Vì sao Cửu U Ma Tông, vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì?"
Dù sao.
Cửu U Ma Tông cũng chẳng giao thủ với ai cả, nếu như bọn họ muốn tới thì đã tới từ lâu rồi, căn bản sẽ không kéo dài đến lúc này.
Chẳng lẽ.
Bọn họ cho rằng, mình không xuất hiện thì.
Người khác cũng không biết, bọn họ đang nắm giữ một chiếc chìa khóa của tạo hóa hay sao.

Bốn cột ánh sáng chiếu sáng như vậy, cả thế giới chẳng có mấy người mà không nhìn thấy, chuyện này không phải đơn giản là giả chết thì có thể giấu diếm được.
"Thật ra điều mà ngươi nói ta cũng đã nghĩ tới, ta nghe một thám tử Đại Hoang thành nói, hình như hắn nhìn thấy Tam Trưởng Lão Tịch Hạng Nam của Xích Viêm thánh địa và Dương Khâu cùng nhau xuất hiện ở trước cửa Thiên Cơ Lâu!"
Thiên Huyền thánh chủ trầm giọng nói.
"Thiên Cơ Lâu!"
Sắc mặt Tử Vi thánh chủ trầm xuống, hắn ngẩng đầu nhìn cánh cửa bằng đồng trước mặt, trong lòng lộp bộp một tiếng, chẳng lẽ là nơi đây cất dấu bí mật gì sao?
Thảo nào mà có không ít thế lực chỉ phái một vài trưởng lão và Thánh Tử đến đây, thánh chủ của bọn họ hoàn toàn không hiện thân, bây giờ nghĩ lại, nói không chừng bọn họ đều đến Thiên Cơ Lâu dò la tin tức rồi!
"Đi Thiên Cơ Lâu!"
Tử Vi thánh chủ nói một câu.
Dưới chân phát ra một tiếng'ầm', đột nhiên hóa thành một tia thần quang, phóng lên cao, xẹt qua chân trời, bay về hướng về Đại Hoang thành.
"Xem ra, ta chỉ có thể đi nhờ xe thôi."
Thiên Huyền thánh chủ khẽ cười nói.

Chương 154. Tất cả Yêu tộc đều tới Thiên Cơ Lâu

Chương 154: Tất cả Yêu tộc đều tới Thiên Cơ Lâu
Đại Hoang thành.
Trước cửa Thiên Cơ Lâu.
Hai người Tử Vi thánh chủ và Thiên Huyền thánh chủ dắt tay nhau cùng đến.
Vừa mới đến trước cửa.
Bên trong đó.
Vừa lúc có một gã nam tử mặc chiến y màu vàng óng đi ra, mái tóc dài rối tung, yêu khí lượn lờ, cả người lấp lánh ánh sáng màu vàng, giống như là một mặt trời.

Nhiệt độ cao khủng khiếp thiêu đốt hư không, khiến nó trở nên vặn vẹo.
"Tộc Kim Ô!"
Tử Vi thánh chủ nheo mắt lại, trao đổi ánh mắt với Thiên Huyền thánh chủ đứng bên cạnh.
Tới sớm không bằng tới đúng lúc.
Vừa đến Đại Hoang thành, chẳng ngờ rằng đã đụng phải người của tộc Kim Ô, xem ra người này chắc là một vị thiên kiêu, nhưng chưa biết là vị Thái tử Kim Ô đứng thứ mấy.
Dựa vào uy thế phát ra, thì có khả năng lớn là Nhị thái tử hoặc là Tam thái tử.
"Ngay cả Yêu tộc cũng tới Thiên Cơ Lâu sao?"
Trong lòng Tử Vi thánh chủ có cảm giác nặng nề.
Bởi vậy.
Sau khi mọi người biết đến tin về Tạo Hóa bí cảnh, thì chuyện tiếp theo lại là vấn đề nan giải, ai mà chẳng biết là người tiến vào trong Tạo Hóa bí cảnh thì rất dễ, nhưng sẽ bị người khác chơi một vố.
Người của tộc Kim Ô và hai vị thánh chủ chỉ gặp thoáng qua.
Thiên Huyền thánh chủ nhìn bóng lưng của đối phương đi xa, trầm giọng nói: "May mà chúng ta cùng nhau đến Thiên Cơ Lâu!"
"Không sai."
Tử Vi thánh chủ nhẹ nhàng gục đầu.
Nhìn theo người của tộc Kim Ô đi xa, hai người thu tầm mắt lại, nhấc chân đi vào Thiên Cơ Lâu.
. . . . .
Ngay tại lúc đó.
Lý Vân vui vẻ nằm trên ghế dài.
Lần này Tạo Hóa bí cảnh xuất thế.
Mới chỉ có mấy ngày.
Chi ít thì cũng có mấy chục người tới Thiên Cơ Lâu, sau lưng mỗi một người đều có thân phận bất phàm, ra tay thì vô cùng rộng rãi, hào phóng, có thể gọi là hắn đã kiếm đầy bồn đầy bát.
Không chỉ bán được toàn bộ tin tức có liên quan đến Tạo Hóa bí cảnh, còn kiếm trọn bảy trăm ngàn điểm Thiên Cơ!
Đây chính là bảy trăm ngàn đấy.
Cộng thêm số điểm Thiên Cơ vốn có, lúc này đã sắp đạt đến một triệu điểm, nếu như lại tích lũy thêm một chút nữa, thì hắn kiếm được một triệu điểm

Thiên Cơ dễ như chơi.
Sau khi có được một triệu điểm Thiên Cơ, thành đế thì còn chưa dám nói. Còn trở thành một Chuẩn Đế thì không thành vấn đề.
Mặc dù cũng chưa phải là Chuẩn Đế chuyên nghiệp, nhưng mà cũng là Chuẩn Đế phải không?
Đến lúc đó.
Chỉ cần trong đầu nghĩ đến triệu dặm chung quanh đây, ngay cả mình không rời khỏi Thiên Cơ Lâu, thì mọi thứ tồn tại trong chu vi triệu dặm chung quanh sẽ chẳng thoát được khỏi lòng bàn tay mình. Còn chuyện trở tay đập chết một hai kẻ cấp Đại Thánh là đã nắm chắc trong lòng bàn tay.
"Nếu như Tạo Hóa bí cảnh xuất thế trễ hơn mấy ngày thì tốt rồi.
Lý Vân bùi ngùi nói. Lúc này, hắn ước chừng chắc là còn có người đang trên đường đến Thiên Cơ Lâu, nếu như một khi Tạo Hóa bí cảnh được mở ra, thì có tới hay không tới Thiên Cơ Lâu cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.
Bởi vì.
Thiên Cơ Lâu cách Tạo Hóa bí cảnh quá xa, không phải ai cũng có Đại Na Di phù, đi mây về gió.
Nếu lỡ như.
Đến mua tin tức lại không bắt kịp lúc Tạo Hóa bí cảnh mở ra.
Có thể sẽ bị thua lỗ lớn.
"Nghe nói là Dương Khâu đã tới rồi, tại sao lại bỏ đi rồi?"
Lý Vân khẽ nhíu mày.
Trước khi người của Xích Viêm thánh địa đến đây, hắn đã nhìn thấy bóng dáng của Dương Khâu, chỉ là vừa mới quay đầu lại thì kết quả chẳng còn thấy Dương Khâu đâu.
Chiếm đoạt tài sản của Diêu Quang thánh địa, hiện nay Cửu U Ma Tông giàu có đến mức nào, thật đúng là không thể biết được.
Vốn định là sẽ “mần” thịt Dương Khâu, đáng tiếc hắn không có tới, đúng là rối rắm mà.
"Tiền bối. . . .?"
Lúc này.
Hai bóng người bước tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của Lý Vân.
"Ừm ?"
Lý Vân quay đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy hai người kia thì mắt sáng lên, Dương Khâu không tới, nhưng lại có hai thánh chủ đến đây. Chẳng tệ chút nào.

Thực lực của Tử Vi thánh địa và Thiên Huyền Kiếm Tông cũng không tệ.
Hai tông môn này cộng thì còn có giá hơn nhiều so với Cửu U Ma Tông.
Hiện tại.
Toàn bộ Tạo Hóa bí cảnh hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay, bất kể là hai người kia mua tin gì của Tạo Hóa bí cảnh, thì có thể nói là hắn sẽ lời to!
"Hai vị mời ngồi."
Lý Vân vẫy tay, hai chiếc ghế ngồi xuất hiện ở trước mặt hai người.
Theo lý mà nói.
Hai người kia thuộc về hai tông môn khác nhau, đáng ra thì một bên phải hơi kiêng dè bên còn lại, nhưng hai người bọn họ cũng chẳng thèm để ý, không sợ bị tiết lộ tin tức.
Đã biết rõ Thiên Cơ Lâu chủ là một kẻ chuyên bán tin tức, hắn cũng sẽ không dư sức thừa hơi đâu mà đi nhắc nhở bọn họ.
Nếu như thực sự hai người bọn họ nghi kỵ lẫn nhau.
Thì lúc nãy cũng sẽ không đi vào chung với nhau.
"Đa tạ tiền bối."
Tử Vi thánh chủ và Thiên Huyền thánh chủ hành lễ cùng một lúc, cúi người ngồi xuống.
"Các ngươi cũng đến đây vì Tạo Hóa bí cảnh sao?"
Lý Vân ung dung nói
"Phải."
Hai người đồng thời gật đầu.
"Tin tức cơ bản về Tạo Hóa bí cảnh có giá một vật phẩm cấp Thánh. Sau khi mua được, chỉ có thể tự mình xem, không thể tiết lộ ra ngoài, không thể truyền ra ngoài, đây là quy định của Thiên Cơ Lâu!"
Lý Vân từ tốn nói.
Nếu như là những người khác, đương nhiên là hắn sẽ không nói như vậy
Bởi vì những thế lực khác, mặc dù hắn không nhắc nhở, thì những người đó cũng sẽ kín miệng như thường, dù sao thì cũng là mình bỏ tiền ra mua, thì tại sao phải tiết lộ cho người khác?
Thế nhưng Tử Vi thánh địa và Thiên Huyền Kiếm Tông lại không giống như vậy, mối quan hệ giữa bọn hắn quá tốt. Hai cá nhân có quan hệ thân thiết với nhau thì một người dùng tiền, một người khác sẽ ngồi mát ăn bát vàng.
Vì vậy.
Hắn cố ý bổ sung thêm một quy định.

"Cái này. . . ."
Trên mặt Tử Vi thánh chủ hiện lên vẻ lúng túng.
Bởi vì.
Những điều mà Lý Vân mới vừa nói, chính là những gì mà bọn họ đã thầm tính toán.
Trước khi tới đây, hai người đều đã thương lượng xong xuôi với nhau.
Một người mua một ít tin tức, sau đó gộp lại với nhau thì chính là một tin tức cực lớn!
Chỉ tốn một nửa giá tiền, thì đã có thể điều tra rõ toàn bộ mọi thứ của Tạo Hóa bí cảnh, mặc dù là chia đều cho cả hai thánh địa, có tính toán thế nào thì cũng không lỗ vốn, hơn nữa sau khi đi vào trong bí cảnh.
Tử Vi thánh địa và Thiên Huyền Kiếm Tông sẽ cùng tiến cùng lùi, những thế lực bình thường căn bản không phải là đối thủ của bọn họ!
Cho dù là Diệp thị Đế Tộc hoặc là tộc Kim Ô, bọn họ đều có thể thử bẻ vật cổ tay với chúng.

Chương 155. Đều đã từng bị người ta mua rồi hả?

Chương 155: Đều đã từng bị người ta mua rồi hả?
Tử Vi thánh chủ và Thiên Huyền thánh chủ liếc mắt nhìn nhau một cái.
Hai người cùng lúc lấy ra một vật phẩm cấp Thánh đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, trong tay xuất hiện hai miếng ngọc, chúng hóa thành hai tia sáng, rơi vào trong tay hai người, đồng thời hắn lại lên tiếng một lần nữa nói: "Tử Vân Thánh Chi, Bồ Đề Kiếm Linh Quả, hai linh dược cấp Đại Thánh này, một con đường ba vật phẩm cấp Thánh!"
"Còn về linh dược cấp Chuẩn Đế, các ngươi cũng đừng nghĩ tới nữa, tổng tài sản trên người của hai người các ngươi cộng lại cũng chẳng mua nổi đâu."
"Ừm ??"
Tử Vi thánh chủ và Thiên Huyền thánh chủ nhận lấy miếng ngọc, còn chưa kịp xem, nghe được lời của Lý Vân, trong lòng run lên.
Chuyện gì xảy ra thế này?

Chúng ta còn chưa mở miệng nói những thứ mình cần, tại sao Thiên Cơ Lâu chủ lại nói giúp chúng ta rồi?
"Ý của tiền bối là, trong Tạo Hóa bí cảnh có linh dược cấp Chuẩn Đế sao?" Thiên Huyền thánh chủ chăm chú hỏi.
"Có."
Lý Vân gật đầu, không phủ nhận, nếu mình không nói ra tin tức này thì cũng rất nhiều người có thể đoán ra được, hắn mở miệng ra nói: "Nhưng mà nó có trận pháp, nếu không có phương pháp phá trận, cho dù là Thánh Nhân đi vào đó thì cũng chỉ có một con đường chết."
"Chớ đừng nói chi là trong . . . . Tạo Hóa bí cảnh, cảnh giới trên Thánh Nhân không có cách nào bước vào trong đó."
"Ách. . . ."
Sắc mặt Thiên Huyền thánh chủ khó coi.
Bởi vậy, mới nói dường như tất cả mọi người đều chỉ có thể nhìn, mà không thể động vào cơ duyên lớn nhất trong Tạo Hóa bí cảnh.
Nhưng điều này cũng không phải là tuyệt đối.
Nói không chừng, có người đã từng dùng một lượng lớn tài nguyên để mua những tin tức này.
Hai người nhìn thoáng qua nội dung bên trong miếng ngọc, sau khi ghi nhớ, thì lại nhìn vào trong nhẫn trữ vật của mình. Bên trong cũng chẳng có bao nhiêu vật phẩm cấp Thánh.
Dù sao.
Bọn họ chỉ có tu vi cấp thánh chủ, mặc dù trên người có vật phẩm cấp Thánh, nhưng cũng không có quá nhiều.
Đến ngay cả những thứ này.
Đều là do ủng hộ mà có, thân phận của bản thân là thánh chủ
Nếu như là những thánh chủ bình thường khác, thì căn bản là trên người không thể nào có vật phẩm cấp Thánh, cho dù là một chai đan dược cấp Thánh thì cũng có giá trên trời.
"Tiền bối. . . ."
Tử Vi thánh chủ cất miếng ngọc, hít sâu một hơi, hắn trầm giọng hỏi "Xin hỏi tiền bối, đã có ai từng mua tin tức về Tử Vân Thánh Chi chưa?"
"Một vật phẩm cấp thánh chủ!"
Lý Vân giơ tay lên, dựng thẳng một ngón tay lên.
"Cấp thánh chủ sao?"

Sắc mặt Tử Vi thánh chủ có chút nguôi giận, trong lòng thở phào, hắn lật bàn tay một cái, một chai đan dược cấp thánh chủ được đặt ngay trước mặt Lý Vân.
"Có!"
Lý Vân phun ra một chữ
Phất tay thu lại đan dược.
Bên cạnh hắn, mắt của Tử Vi thánh chủ nháy liên hồi, cái đậu má nó. . . .
Tốc độ kiếm tiền cũng quá nhanh đi!, một chữ mà trị giá một chai đan dược cấp thánh chủ? Tốt xấu gì cũng nói tên người đó là ai chứ.
Bản thân mình cũng muốn mua tung tích của Tử Vân Thánh Chi, một linh dược cấp Đại Thánh như vậy, nếu lỡ như những kẻ muốn cướp đoạt nó vô cùng mạnh mẽ, mà mình không có sự chuẩn bị từ trước thì làm sao bây giờ? Nếu như biết là ai, thì còn có thể sắp xếp chuẩn bị từ trước.
Bây giờ không có manh mối, thì làm sao mà sắp xếp đây?
"Xin hỏi lâu chủ tiền bối. . . . ."
Tử Vi thánh chủ hít sâu một hơi, hắn lần thứ hai lấy ra một vật phẩm cấp thánh chủ, đưa đến trước mặt Lý Vân, hỏi "Người hoặc là thế lực mua tin tức này là ai ?"
"Giá trị không đủ."
Lý Vân liếc mắt một cái, từ tốn nói.
Nếu như dùng một vật phẩm cấp thánh chủ để bán thông tin về một thế lực lớn, thấy thế nào cũng không có lời, dù sao người mua tin tức này cũng là một khách hàng lớn!
Sao Thiên Cơ Lâu chủ ta đây lại không có nguyên tắc cho được?
Đương nhiên, thêm tiền thì phải khác.
"Ách. . . ."
Tử Vi thánh chủ ngây ngẩn cả người, hắn nhìn vật phẩm cấp thánh chủ trong tay mình một lát, trong lòng khóc không ra nước mắt, cái giá này có giá không đủ, vậy giá bao nhiêu tiền mới là đủ?
Vật phẩm cấp thánh nhân sao?
Trên người mình chỉ còn mỗi ba vật phẩm cấp thánh nhân nữa à!
Còn phải mua tin tức của Tử Vân Thánh Chi, sau khi mua xong căn bản là không còn cách nào để biết được đối thủ là ai, ngược lại là sau khi mình biết đối thủ là ai thì cũng mua không được tung tích của Tử Vân Thánh Chi.
Giờ khắc này.

Hắn cảm giác mình đang bị Thiên Cơ Lâu chủ xẻo từng miếng thịt, e là số tài sản trên người đã bị nhìn thấy không xót cái nào.
"Tiền bối, có ai đã từng mua tung tích của Bồ Đề Kiếm Linh Quả chưa?"
Thiên Huyền thánh chủ trầm mặc một lát rồi mở miệng.
Lý Vân không nói chuyện.
Mà là một tay vươn
Thiên Huyền thánh chủ: ". . . . ."
Một vật phẩm cấp thánh chủ được đưa đến trong tay Lý Vân, hắn sau khi nhận lấy, khẽ gật đầu một cái, trong miệng phun ra một chữ:
"Có."
Ớn lạnh.
Trong nháy mắt, hai người đều nằm thẳng cẳng ngay tại chỗ.
Dường như.
Hai người mình đã tới muộn
Tất cả những tin tức đều bị người nhanh chân đến trước mua mất.
Vậy thì có nên mua tin tức của linh dược cấp Đại Thánh kia nữa hay không ?
Mua một tin tức second-hand, nhìn thì đúng là lỗ vốn.
Lý Vân nhìn hai người liếc mắt trao đổi với nhau, trong lòng lộp bộp một tiếng, sau khi trầm ngâm một chút, mở miệng nói: "Lý mỗ có thể nói cho các ngươi biết một tin tức miễn phí."
Còn chưa lột sạch sẽ tất cả của nả của hai người này, cũng không thể cứ như vậy mà thả cho họ đi được.
Nếu lỡ như bọn họ không mua.
Chẳng phải là mình lỗ mất sáu vật phẩm cấp Thánh hay sao chứ?
"Cái gì ?"
Hai người cùng hoàn hồn lại, lo lắng hỏi.
"Ừm. . . ."
Lý Vân quét mắt nhìn hai người, nhẹ giọng nói: "Những thế lực có được tung tích về hai loại Linh Dược này, cũng không biết có những ai đã mua tin tức này."
"Ừm ??"
Nghe được câu này, mắt hai người sáng lên.
Nếu là như vậy. . . .
Thì hình như cũng không phải là hết đường hoạt động.

Trong tay của tất cả mọi người đều có tin tức, nhưng cuối cùng ai mới là kẻ có được, thì phải xem bản lãnh của bản thân, hơn nữa hai người mình tới muộn.... ít nhất ... Biết được đã có người mua tin tức này.
Nhưng những người tới trước thì chưa chắc là đã biết.
Nói không chừng bọn họ còn có thể cho rằng tin tức trong tay mình là duy nhất!
Có cái đầu á!
Hai người lần thứ hai liếc nhìn nhau, cùng vung áo bào lên, sáu vật phẩm bày ở tại trước mặt Lý Vân.
Nhìn thấy cảnh tượng này.
Khóe miệng Lý Vân không khỏi xuất hiện một nụ cười, hắn ném ra hai miếng ngọc, rơi vào tay hai người kia, mở miệng nói ra: "Đây là tin tức mà các ngươi muốn."
"Đa tạ tiền bối!"
Hai người nhận lấy miếng ngọc, đứng dậy, đồng loạt thi lễ một cái, sau đó cáo từ rời đi.

Chương 156. Bốn chiếc chìa khóa của tạo hóa tụ họp.

Chương trước Chương sau

Chương 156: Bốn chiếc chìa khóa của tạo hóa tụ họp.
Lại là mấy ngày nữa trôi qua.
Ở nơi xuất hiện cánh cửa bằng đồng, thỉnh thoảng có người điều khiển mây tường vân bay đến, cũng có kiếm tu ngự kiếm phi hành, còn có sinh linh cả người lượn lờ ma khí.
Đủ loại màu sắc hình dạng.
Thậm chí một số người của Yêu tộc, người của Ma tộc từ tỷ vạn dặm xa xôi chạy tới.
"Tin tức về Tạo Hóa bí cảnh cũng lan truyền ra quá là nhanh, vạn tộc trong thiên hạ đều phái người tới rồi sao?"
Có người thở dài nói.
Thái Cổ Hoàng tộc xưa nay vô cùng khiêm tốn mà cũng có người hiện thân.
Trên vòm trời.
Một người có thân hình vạm vỡ, đứng chắp tay, bề ngoài tuy là thân người, nhưng mọc đầy lân giáp, trong ánh mắt tràn đầy vẻ bạo ngược, đây là người

của tộc Thiên Lân.
Họ thuộc về Yêu tộc, thực lực cực kỳ bất phàm.
"Vô số người đã tề tụ đến nơi đây, chắc là bốn thế lực cầm trong tay bốn chiếc chìa khóa của tạo hóa cũng sắp ngồi không yên rồi!. Chỉ là ta rất bất ngờ là vì sao bọn họ lại chậm chạp không lộ diện?"
Một ông già lên tiếng, trong con mắt hắn mang theo sự nghi hoặc.
"E rằng. . . . . Bọn họ không muốn Tạo Hóa bí cảnh được mở ra đâu?"
Có người chế nhạo nói.
Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, thì đã bị người bên cạnh bác bỏ: "Không thể nào, người của vạn tộc đã tề tụ đung đủ cả rồi. Bốn thế lực kia nói không mở thì không mở được sao?"
"Mặc dù có người muốn ăn mảnh, cũng phải suy nghĩ một chút, tự mình có năng lực đó hay không!"
"Không sai."
Một người đàn ông gật đầu, nói: "Diệp thị Đế Tộc cho dù có suy nghĩ này, chỉ sợ cũng không chống lại được tất cả mọi người, xét đến cùng, vẫn là do trước đây bọn hắn không bảo vệ được chìa khóa của tạo hóa."
"Hiện tại chìa khóa lưu lạc vào tay của những ngoại tộc khác. Cứ cất giấu mãi còn chẳng bằng lấy ra sớm hơn, nói không chừng còn có thể lấy được một ít vật có giá trị."
"Lão phu nghe nói là, không ít thánh địa đều phái người đến Thiên Cơ Lâu, đừng nên cho là Tạo Hóa bí cảnh còn chưa xuất thế, nhưng những thế lực lớn có thể nói là vô cùng rõ ràng tình huống bên trong đó!"
Một gã ông lão mặc áo đen, cười lạnh nói.
"Thiên Cơ Lâu?"
Ba chữ này vừa được thốt ra, không ít người đều biến sắc.
"Nếu thật sự là như thế, tứ đại thế lực không muốn mở ra Tạo Hóa bí cảnh, sợ rằng những thế lực đã từng đến Thiên Cơ Lâu đều sẽ không đồng ý."
"Như đã từng nói, rốt cuộc bên trong Tạo Hóa bí cảnh có thứ gì? Vì sao chẳng hề để lọt ra ngoài dù chỉ là một tiếng gió nhỏ thôi?"
"Vì người ta đã bỏ tiền ra mua, tại sao phải nói cho cả thế giới biết chứ?"
"Nhưng nếu như gặp phải nguy hiểm trong Tạo Hóa bí cảnh thì làm sao? Nếu không biết bất kỳ tin tức gì có liên quan, nếu tùy tiện đi vào, thì sẽ chết người đấy!"
"Ha hả, chỗ nào có cơ duyên xuất thế mà không có người chết?
khi mọi người đang bàn tán ầm ĩ.

"Hí ——!" Một tiếng hí truyền đến, xuyên vân phá nguyệt, một con Thương Ưng màu đen dài đến mấy ngàn trượng giống như đám mây che trời, bay nhanh từ đằng xa tới.
Hai cánh trải ra, gió xoáy cuồn cuộn nổi lên, mỗi một chiếc lông vũ đều lạnh lẽo sáng bóng dưới ánh mặt trời.
Thương Ưng còn chưa hạ xuống, một luồng sát khí như lấp trời đã cuộn trào mãnh liệt, che phủ tám phương, tu vi thánh chủ đỉnh cao khiến cho rất nhiều người mất hồn.
"Là Cửu U Ma Tông!"
Có người tinh mắt, nhìn thấy một bóng người ngồi trên con Thương Ưng.
Dùng yêu thú cấp thánh chủ để làm thú cưỡi, chắc là cũng chỉ có đại tông môn như Cửu U Ma Tông mới có thể làm ra được chuyện như vậy mà thôi.
"Thế lực đầu tiên cầm trong tay chìa khóa của tạo hóa đã xuất hiện, thì chắc là những thế lực khác cũng đang trên đường đến đây."
Lời còn chưa dứt.
"Ong!"
Chuông sớm vang vọng, gột rửa chín tầng trời mây.
Một chiếc xe màu vàng kim hoa lệ vô song, chậm rãi bay tới từ phía cuối chân trời.
"Xình xịch!"
Bánh xe kéo nghiền qua bầu trời, tiếng bánh xe vang lên đinh tai nhức óc, trong khoảnh khắc khi vô số người nhìn vào chiếc xe ngựa, chỉ cảm thấy đầu óc mình ‘ong’ lên một tiếng.
Mọi người đều sững sờ nhìn phía trời xa, phảng phất như một mặt trời đang từ từ mọc lên từ trên mặt đất.
Trong ánh mặt trời.
Có ba bóng người anh tuấn, ngồi ngay ngắn trên đó, toàn thân tản ra một khí tức cực kỳ tôn quý, phảng phất như Vô Thượng Yêu Đế đang tuần tra nhân gian vậy.
Một luồng uy áp vô biên vô tận, tràn ngập khắp đất trời, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng!
"Oanh!"
Chiến xa màu vàng kim còn ở cách đó không xa, mà nhiệt độ chung quanh đã nhanh chóng tăng lên. Những người vốn đang đứng gần đó, dồn dập tránh xa, nhiệt độ này quá mức kinh khủng.

Đây chính là Thái Dương Chân Hỏa, trong số vạn tộc của thiên hạ, chẳng có mấy người là có thể chống đỡ được ngọn lửa này.
"Tộc Kim Ô cũng tới, vậy người đang ngồi trong đó chắc là ba vị xếp trên Yêu tộc Thiên Kiêu Bảng kia!"
"Chắc là không sai, vừa rồi trong lúc lơ đãng, hình như ta có nghe được một tiếng tiếng chuông, chẳng lẽ bọn họ mang cả chuông Yêu Hoàng đến sao?"
"Không thể nào, chuông Yêu Hoàng là đế binh, nếu thật sự mang ra ngoài, không sợ không mang về được hay sao?"
"Có lẽ là hàng nhái!"
. . . . .
"Các ngươi nhìn bên kia, người của Diệp thị Đế Tộc và Thái Sơ thánh địa cũng tới!"
Khi mọi người đang bàn tán, có người tinh mắt, nhìn thấy ở phía xa xa hai chấm đen đang lớn dần lên, chỉ thấy hai chiếc tàu vũ trụ xẹt qua chân trời, bay rất nhanh đến đây.
Trên hai chiếc tàu vũ trụ là hai lá cờ lớn tung bay lay động, Trên một lá cờ có hình chữ "Diệp", và trên lá cờ còn lại là hình hai chữ”Thái Sơ”.
Tuy là hai nhà này cùng đi đến, đều giữ khoảng cách nhất định với nhau, dừng như là hơi kiêng dè lẫn nhau.
Sau khi hai thế lực này lộ diện, không ít người dồn dập chạy lại nghênh đón.
Bốn chiếc chìa khóa của tạo hóa đều đã tề tụ đầy đủ, vậy kế tiếp chính là sắp mở Tạo Hóa bí cảnh. Nếu như Diệp thị Đế Tộc không muốn mở cửa thì e rằng hôm nay sẽ không hiện thân!
"Rốt cuộc thì sắp mở Tạo Hóa bí cảnh rồi hả?"
Phía dưới.
Ánh mắt của không ít người đang rần rần.
Trong đó có không ít người có tuổi thọ sắp sỉ lão thánh chủ, hoặc là lão Thánh Nhân, bọn họ có thể còn sống tiếp được nữa hay không, chỉ có thể dựa vào hai chữ” đại đế” trong Tạo Hóa bí cảnh mà thôi.
Bên trong có trồng vài cọng thánh dược Duyên Thọ, chắc cũng chẳng là vấn đề gì lớn chứ nhỉ?

Chương 157. Sư phụ, ngài không có gì cần nhắn nhủ sao?

Chương 157: Sư phụ, ngài không có gì cần nhắn nhủ sao?
"Diệp đạo hữu đã lâu không gặp!"
Diệp thị Đế Tộc.
Bên ngoài chiếc tàu vũ trụ.
Xuất hiện hơn mười bóng người, đứng ở trên bầu trời, hơi chắp tay về phía Diệp Trường Minh.
"Diệp Trường Minh, bái kiến chư vị."
Tộc trưởng tộc Diệp thị không dám tỏ vẻ, cũng chắp tay trả lễ, hắn nhìn lướt qua bầu trời, khi nhìn thấy vô số bóng người đứng sừng sững, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng, trong lòng nhất thời dâng lên cảm xúc không vui.
Bí cảnh mà tổ tiên Diệp thị chúng ta để lại đã xuất thế, đám người các ngươi tới đây hóng hớt cái gì?
Những kẻ không có quan hệ gì với Diệp thị thì cũng thôi đi, đến ngay cả chìa khóa của tạo hóa cũng không có, chẳng lẽ cũng muốn được chia một chén canh hay sao?
"Hôm nay, Diệp tộc trưởng có thể tới đây, chắc hẳn cũng không muốn nhìn thấy Tạo Hóa bí cảnh tiếp tục bị chôn vùi, chi bằng bây giờ hãy mở bí cảnh ra được không?"
Có người mở miệng đề nghị
Người nọ là một thánh chủ, khí tức rất mạnh mẽ, không phải là một kẻ yếu so với những người có cùng tu vi.
"ồ?"
Diệp Trường Minh nghe nói như thế, trong lòng càng khó chịu.
Các ngươi có lòng chào hỏi ta, thì ra đều là đang mưu đồ với bí cảnh của Diệp thị Đế Tộc chúng ta hay sao?
Nghĩ tới đây.
Trong lòng hắn cười lạnh một tiếng, bên trong bí cảnh, nguy hiểm trùng điệp, nếu một khi đi vào trong đó, sống hay chết, cũng khó mà nói được, chỉ sợ còn mạng mà đi vào, mất mạng trở ra.
Năm xưa.
Lão tổ của bọn họ có để lại một ít ghi chép liên quan tới Tạo Hóa bí cảnh, bên trong có hung thú tồn tại, đã nhiều năm như vậy. Vốn chỉ là hung thú giữ cửa.
Sợ rằng.

Đã phát triển thành một số lượng kinh khủng.
Hơn nữa.
Điều quan trọng hơn chính là mỗi một gốc linh dược từ cấp Thánh trở lên đều có cấm chế, những kẻ không biết phương pháp phá giải, nếu như cố tình dùng sức mạnh để phá giải thì sẽ chẳng thu được gì cả!
Không biết về những bí mật này của Diệp thị Đế Tộc, mà các ngươi còn muốn vào đó kiếm chác sao?
Nằm mơ đi!
Có thể nhặt được vài cọng linh dược dưới cấp Thánh thì cũng coi như là tốt rồi!
"Diệp mỗ tất sẽ mở Tạo Hóa bí cảnh ra. . . . ."
Diệp Trường Minh nhìn lướt qua ba thế lực là Cửu U Ma Tông, tộc Kim Ô, Thái Sơ thánh địa, sự rét lạnh trong ánh mắt liên tục bắn ra, lạnh lùng nói:
"Nhưng sau khi tiến vào bên trong, sẽ gặp phải cái gì, thì không nói chắc được đâu."
"Thực vậy sao?"
"Điều này thì không nhọc Diệp tộc trưởng lo lắng!"
"Nếu Diệp đạo hữu đồng ý mở ra bí cảnh, thì hãy nhanh ra tay đi!"
. . . .
Nghe được lời nói của Diệp Trường Minh, mỗi một người có mặt ở đây đều vô cùng vui mừng, còn về lời cảnh cáo trong nửa câu nói sau, tất cả đều tự động bỏ qua, dường như là bọn họ đều không biết đến bí mật trong đó vậy.
Không phải chỉ là hung thú thôi sao?
Không phải chỉ là trận pháp thôi sao?
Nếu như không nắm chắc thì sao chúng ta dám giục ngươi mở bí cảnh ra chứ?
Bây giờ kẻ khó giải quyết nhất là tộc Diệp thị cũng đã gật đầu, thì chắc là ba thế lực còn lại cũng không có ý kiến gì. Dù sao cái cơ duyên này vốn cũng không thuộc về bọn họ.
"Ừm ?" Diệp Trường Minh nhướng mày.
Nhìn thần sắc của mỗi người, sắc mặt của hắn lại vô cùng khó coi.
Dường như.
Không giống với những gì mình đã dự đoán.
Chẳng lẽ những người này đều bị lợi ích làm choáng váng cả đầu óc rồi sao?

Nhìn thấy cơ duyên, đến ngay cả bản năng cảm nhận nguy hiểm cơ bản nhất cũng bị dằn xuống rồi hả?
Không đúng lắm!
Có cái gì đó không đúng!
Nhưng là có chỗ nào không đúng, thì hắn cũng không nói lên được. Trong khoản thời gian này, tất cả tinh lực của Diệp thị Đế Tộc đều đổ dồn vào việc tranh dành chìa khóa tạo hóa cùng Thái Sơ thánh địa.
Căn bản thì không kịp dò la những tin tức khác.
Vì vậy.
Mỗi một người của tộc Diệp thị đều rất bối rối đối với cục diện trước mắt.
. . . . .
Cùng lúc đó.
Trong xe kéo của Xích Viêm thánh địa.
Một vị lão Thánh Nhân nhìn Xích Viêm Thánh Tử trước mặt, Thánh Tử trước kia đã chết mất xác, cỏ trên mộ của hắn cũng đã mọc cao gần cao ba trượng. Còn Thánh Tử bây giờ là do bọn hắn mới lập.
Trong tay lão Thánh xuất hiện một miếng ngọc, đưa đến trước mặt Xích Viêm Thánh Tử, vuốt râu nói ra: "Diệp thị Đế Tộc đã bằng lòng mở Tạo Hóa bí cảnh, đợi lát nữa ngươi cầm theo miếng ngọc này tiến vào bên trong."
"Trong miếng ngọc này ghi lại những tin tức mua được từ Thiên Cơ Lâu, có thể bảo vệ ngươi không phải lo sợ!"
"Đồng thời, lão phu sẽ phái ba trưởng lão cấp thánh chủ đi cùng với ngươi vào trong đó, ngươi cần nhớ kỹ, gặp phải người nào trên Thiên Kiêu Bảng. Cho dù là Nhân tộc hay Yêu tộc, thì cũng không được đối đầu với họ!"
"Nhớ chưa?"
"Đệ tử nhớ kỹ!"
Xích Viêm Thánh Tử trầm giọng nói.
"Tốt!"
Lão Thánh Nhân gật đầu, trong tay lại hiện lên một miếng ngọc bội, phía trên lấp lóe ba tia sáng màu đỏ, đưa đến trước mặt Xích Viêm Thánh Tử, nhẹ giọng nói:
"Những người có tu vi từ Thánh Nhân trở lên đều không thể đi vào trong Tạo Hóa bí cảnh, nhưng trong ngọc bội này có phong ấn ba tuyệt chiêu của lão phu, mỗi một cái đều là một chiêu dốc hết toàn lực của lão phu!"

"Nếu như gặp phải nguy hiểm, ngươi có thể dùng vật này để tránh thoát một kiếp!"
"Đa tạ lão tổ!"
Xích Viêm Thánh Tử vạn phần vui mừng, sau khi nhận lấy ngọc bội, cung kính thi lễ một cái...
. . . . .
Thiên Tuyền thánh địa.
Trong một chiếc xe kéo.
Thiên Tuyền thánh chủ cũng móc ra một miếng ngoc, giao cho Thánh Tử trước mặt, đồng thời nghiêm túc dặn dò cái gì đó mà.
Thiên Tuyền Thánh Tử không ngừng liên tục gật đầu.
. . . . .
Ngọc Hành thánh địa.
Ngọc Hành thánh chủ cầm trong tay miếng ngọc, sắc mặt phức tạp liếc mắt nhìn Thánh Tử nhà mình.
Sau một lúc lâu.
Một tiếng thở dài vang lên.
Hắn giao miếng ngọc cho Thánh Tử nhà hắn, mở miệng, nghiên túc dạy bảo, thanh âm rất nhỏ, chỉ nghe được mấy chữ, mơ hồ có thể nhận ra là Thiên Cơ Lâu. . . . . linh dược cấp Đại Thánh. . . . Cẩn thận Diệp Trần...
Hèn hạ, trưởng thành, mấy chữ.
. . . . .
Đại La kiếm tông.
Nhâm Thanh Đồ mặc áo xanh, nét mặt tươi cười rạng rỡ, thần thái sáng láng, trong tay hắn cầm hai miếng ngọc, giao cho hai đệ tử trước mặt.
Hắn cười dài nói: "Lần này Tạo Hóa bí cảnh xuất thế, là cơ hội cho Đại La kiếm tông chúng ta quật khởi, sau khi hai người các ngươi tiến vào bên trong, nhớ kỹ là hành động theo những gì ghi chép trong miếng ngọc!"
"Những gì được ghi lại trong này đều sẽ xảy ra trong tương lai, chỉ cần nắm chắc nó thì không có người nào là đối thủ của các ngươi."
"Đúng rồi."
Nhâm Thanh Đồ vung tay lên, hai cái vòng tay óng ánh trong suốt hiện lên, rơi vào trước mặt hai người, hắn trầm giọng nói: "Hai cái vòng tay này, các ngươi mang theo, bên trong có ba đạo kiếm khí của ta, tuy là không giết được Thánh Nhân, nhưng cũng sẽ khiến hắn bị thương."

"Có cái này, chắc chắn sẽ không có người nào có thể đối đầu với các ngươi ở trong Tạo Hóa bí cảnh!"
"Đa tạ sư tôn!"
"Đa tạ chưởng giáo!"
Hai nữ tử cung kính cảm tạ.
. . . . .
Cửu U Ma Tông.
Bên trên con Thương Ưng màu đen, một gã nam tử trẻ tuổi, nhìn sư phụ trước mặt, giong nói lo lắng: "Sư phụ, ngài. . . . . Chẳng lẽ không có gì nhắn nhủ sao?"

Chương 158. Thái Sơ thánh chủ nói không sai

Chương 158: Thái Sơ thánh chủ nói không sai
"Nhắn nhủ?"
"Nhắn nhủ cái gì ?"
Dương Khâu vẫn còn đang ngơ người, xoay người lại, nhìn đồ nhi của mình, bỗng nhiên bừng tỉnh, tay khẽ lật, xuất hiện một miếng ngọc bội màu đen.
Hắn giao ngọc bội cho đệ tử, trầm giọng nói: "Đồ nhi, trong miếng ngọc bội này có vi sư. . . . . Ừ, trận pháp do vi sư bày bố, chỉ cần kích hoạt thì có thể ngăn cản một chiêu toàn lực của Thánh Nhân!"
Nói xong.
Nét mặt của Dương Khâu hiện lên vẻ đắc ý, chậm rãi nói ra: "Có thể sử dụng sáu lần!"
Tuy là miếng ngọc bội này có chút nhỏ, nhưng có thể chống đỡ sáu lần một chiêu toàn lực của Thánh Nhân, thì giá trị của nó không hề thấp chút nào, hắn cũng đã hao tốn vô số tâm lực để nghiên cứu miếng ngọc bội này.
Nếu như bán nó ra bên ngoài thì,... ít nhất ... Cũng phải là một cái giá trên trời!
"Phòng. . . Phòng ngự ?"
Nam tử trẻ tuổi nghẹn họng nhìn trân trối.
Vẻ mặt u oán nhìn sư phụ nhà mình, làm thế nào mà đồ nhi của ngài không đở nổi một kích hay sao?

Cho phòng ngự thì cũng thôi đi, mà còn thể phòng ngự đến sáu lần!
"Đồ nhi à, bên trong Tạo Hóa bí cảnh tuyệt đối là nguy hiểm trùng điệp, nhìn xem những thế lực này, tất cả đều mang dáng vẻ cẩn thận dè đặt, thì có thể đoán được những hiểm nguy trong đó. Ngươi tiến vào bên trong đừng có cậy mạnh, mọi thứ đều phải tuân theo sự sắp xếp của vi sư!"
Dương Khâu móc tim móc gan nói.
"Đệ tử. . . . Tuân mệnh."
Nam tử trẻ tuổi bất đắc dĩ chắp tay.
Sư phụ nhà mình chỉ cho mỗi một miếng ngọc bội, nhìn thế nào thì cũng không chắc chắn, dù sao thì cũng có lúc dùng hết sáu lần cơ hội, nếu lỡ như bên trong Tạo Hóa trong bí cảnh có nhân vật hết sức khủng bố thì biết phải làm sao bây giờ ?
Hoặc là. . . .
Bản thân mình không cẩn thận, đạp trúng một sát trận, đừng nói chi đến sáu lần cơ hội, kể cả đến sáu mươi lần cơ hội, cũng không đủ dùng.
"Sư phụ, ngài có thể nói cho đồ nhi một chút về sự sắp xếp của ngài được không?"
Nam tử trẻ tuổi hỏi.
"Cái này..."
Dương Khâu mở miệng.
Lời còn chưa nói hết.
Bỗng nhiên.
Một vầng mặt trời từ từ bay lên, vạn tia sáng tỏa ra, chiếu sáng đất trời, nhiệt độ kinh khủng, thiêu đốt hư không, dường như cả bầu không khí đều bắt đầu cháy rừng rực.
Bên trong vầng mặt trời, một gã nam tử trẻ tuổi, tóc dài như thác đổ, thoạt nhìn rất bình thản, nhưng mỗi một bước chân đáp xuống, đều hòa cùng đất trời, theo một quy luật không rõ=.
Đây là một kẻ vô cùng kinh khủng, uy thế mạnh mẽ vô biên.
"Thánh Nhân của tộc Kim Ô!" Có người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trầm giọng nói "Tộc Kim Ô không đợi nổi rồi nữa sao? Bọn họ muốn mở Tạo Hóa bí cảnh ngay lập tức sao?"
Ánh mắt của vô số người sáng lên, mặc dù rất căm thù Yêu tộc, nhưng không nghi ngờ gì là tác phong hành động của tộc Kim Ô chiếm được rất nhiều sự đồng cảm của bọn họ, bởi vì bọn họ cũng không muốn chờ đợi nữa.

Muốn tiến vào Tạo Hóa bí cảnh càng sớm càng tốt, chuyện quan trọng là tìm kiếm cơ duyên.
Thánh Nhân tộc Kim Ô được bao phủ bởi ánh sáng màu vàng, như Thiên Đế hàng lâm, ngay cả sợi tóc đều như trong suốt, hắn bước từng bước một đi tới trước cánh cửa bằng đồng.
Quay người lại nhìn xuống hàng vạn hàng nghìn sinh linh.
Trong ánh mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, trong ánh mắt đấy có những cảnh tượng đáng sợ như sông núi đổi dời, thời gian biến thiên, Kim Ô vắt ngang bầu trời, khiến người ta trầm luân, không nhịn được mà muốn quỳ xuống.
"Nếu đã đến rồi, vậy còn chờ đợi cái gì nữa?"
Thánh Nhân của tộc Kim Ô mở miệng nói.
Nhìn bề ngoài thì trông trẻ tuổi, nhưng giọng nói lại vô cùng khàn khàn, dường như là hai tấm ván gỗ đang ma sát với nhau, vô cùng chói tai. vọng vào trong tai mọi người, vô cùng khó chịu.
"Yêu tộc các ngươi cũng muốn nhúng tay vào bí cảnh của tộc Diệp thị sao?"
Diệp Trường Minh đạp chân bay lên bầu trời, tuy hắn chỉ có tu vi cấp thánh chủ, nhưng phía sau hắn lại có một Thánh Nhân, khí tức như vực sâu biển lớn, chẳng hề kém cạnh hơn so với Thánh Nhân của tộc Kim Ô.
Hai Thánh Nhân giằng co trên bầu trời, uy thế kinh khủng, như như vòi rồng càng quét khắp tám phương.
"Ừm ?"
Thánh Nhân của tộc Kim Ô, ánh mắt như điện, bàn tay hắn nắm lại, lòng bàn tay xuất hiện một chiếc chìa khóa của tạo hóa, hắn ước chừng lòng bàn tay mình, khinh thường nói:
"Tộc Kim Ô chúng ta tới lấy cơ duyên của bại tướng dưới tay chúng ta, có gì không đúng sao?"
"Thật can đảm!"
Diệp Trường Minh quát lạnh, đạm mạc nói ra: "Vật đổi sao dời, bây giờ tộc Kim Ô và tộc Diệp thị đều không có Đại Đế tọa trấn, hành động này hôm nay của các ngươi, là muốn khai chiến cùng Diệp thị Đế Tộc hay sao?"
"Phải thì như thế nào?"
Thánh Nhân của tộc Kim Ô không hề tỏ ra yếu thế chút nào, mặc dù lúc này đang ở trong địa bàn của Nhân Tộc, nhưng sự kiêu ngạo được nuôi dưỡng qua nhiều năm, khiến cho hắn không thể nào cúi đầu xuống được.

Lời này vừa nói ra.
Bầu không khí chung quanh nhất thời trở nên căng thẳng.
Sát khí đáng sợ khuấy động trong hư không, sắc mặt vô số người đều trắng bệch, hai vị Thánh Nhân giằng co, thực sự là những tu luyện giả bình thường không có thể đến gần.
Một khi bọn họ xuất thủ thì trong vòng ngàn dặm quanh đây đều sẽ hóa thành chiến trường.
Từng người một ở đây đều không thể chạy thoát được.
"Khụ!"
Lúc này một tiếng ho nhẹ truyền đến, Thái Sơ thánh chủ chống lại áp lực, lại mang theo một vị Thánh Nhân bay từ dưới lên, trong tay hắn cũng có một chiếc chìa khóa của tạo hóa.
Đi tới giữa hai người, Thái Sơ thánh chủ nhẹ giọng nói: "Nếu hai vị có mâu thuẫn gì với nhau, chi bằng tạm gác lại để giải quyết sau có được không? Chuyện quan trọng nhất lúc này là mở Tạo Hóa bí cảnh."
Từ xưa đến nay, chuyện ân oán giữa tộc Diệp thị và tộc Kim Ô muốn giải quyết hết thì cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.
Lúc này.
Điều quan trọng nhất là Tạo Hóa bí cảnh!
Nếu không mở ra, Thái Sơ thánh địa và Diệp thị Đế Tộc đánh nhau một trận, song phương đều điều động Thánh Nhân Vương, thì có ý nghĩa gì?
Điều quan trong hơn chính là.
Thái Sơ thánh địa bọn họ cũng mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu.
Nếu như bí cảnh không được mở ra, vậy thì tương đương với chuyện cơ duyên ở Bạch Vân Cư coi như là vứt đi, lại vứt luôn cả linh dược dùng để mua Tạo Hóa bí cảnh. Đến ngay cả sự nghiệp to lớn của bọn họ cũng chẳng phá của đến như thế.
"Lão phu cảm thấy, Thái Sơ thánh chủ nói không sai."
Dương Khâu mặc hắc bào, chắp hai tay sau lưng, bước từng bước một lên bầu trời, khí độ ung dung, uy thế của chưởng giáo một phái được phô bày ra, ánh mắt mở hờ, liếc nhìn chúng sinh.
Trong đám người này chỉ có mình hắn là chưởng giáo, còn đột phá Thánh Nhân.
Khiến cho hắn nảy sinh ra một loại cảm giác sảng khoái như đang áp đảo những người cùng thế hệ!

Tất cả mọi người đều đang ở tu vi cấp thánh chủ cấp, chỉ có một mình lão phu đột phá tu vi Thánh Nhân, đứng ở ngôi cao thì vô cùng lạnh lẽo, đúng là nhân sinh tịch mịch như tuyết, mãi cho đến khi. . . . Hắn nhìn thấy được bốn chữ Đại La kiếm tông cách đó không xa.

Chương 159. Chưa mua tin tức mà cũng dám lao đầu vào sao?

Chương 159: Chưa mua tin tức mà cũng dám lao đầu vào sao?

Sắc mặt Dương Khâu cứng đờ, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đám người, trong tay cũng xuất hiện một cái chìa khóa Tạo Hóa, từ tốn nói: "Biết bao nhiêu người còn đang nhìn vào đây, Diệp tộc hà tất phải kéo dài thời gian."

" n oán lúc nào cũng có thể giải quyết."

"Nhưng Tạo Hóa bí cảnh, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, chẳng biết là sau này còn có thể mở ra được nữa hay không....."

"Hi vọng các ngươi sẽ không hối hận."

Sắc mặt Diệp Trường Minh lạnh lẽo cứng rắn, hắn nhấc chân bước lên, đi tới phía trước cánh cửa bằng đồng, quan sát cánh cửa này, trong lòng vô cùng phức tạp, cái này vốn là bí cảnh của Diệp thị Đế tộc.

Nhưng hôm nay đã không còn thuộc về bọn họ nữa rồi.

Cùng lắm thì Diệp thị Đế tộc cũng chỉ là một trong những thế lực tiến vào bên trong mà thôi.

Ưu thế duy nhất.

Có lẽ chính là bọn hắn có được những ghi chép mà tổ tiên của họ lưu lại, trong đó ghi lại tất cả mọi thứ trong bí cảnh, vô số năm tháng đã trôi qua, thì mọi thứ trong đó cũng sẽ không thay đổi quá nhiều.

Bản ghi chép đó vẫn có tác dụng tham khảo cực lớn.

Ít nhất.

Thì đã có ưu thế hơn rất nhiều so với những người chẳng biết chút gì.

"Đồ trong Tạo Hóa bí cảnh không dễ lấy được như vậy đâu!"

Diệp Trường Minh lạnh giọng nói một câu, bàn tay mở ra, lòng bàn tay xuất hiện một chiếc chìa khóa Tạo Hóa, ánh sáng màu trắng ngà bắn ra, sức mạnh của tạo hóa càng quét tám hướng.

Cùng một lúc.

Ba người khác cũng buông bàn tay ra, bốn chiếc chìa khóa Tạo Hóa hội tụ lại với nhau trên bầu trời, hóa thành một ánh trăng tròn, ánh sáng chiếu khắp vạn trượng.

"Vù!"

Một âm thanh nhỏ vang lên.

Ánh sáng chói lòa, bốn cái chìa khóa Tạo Hóa, ánh sáng thần thánh luân chuyển không ngừng, bay xẹt qua hư không, chui vào trong cánh cửa bằng đồng.
"Ầm ầm!"
Một tiếng động vang lên.
Cánh cửa bằng đồng phát ra thứ âm thanh đinh tai nhức óc, vô số phù hiệu phía trên cánh cửa ẩn hiện, một sức mạnh của năm tháng tràn ngập hư không, vô cùng thần bí.
Dưới ánh mắt khao khát của vô số người, tiếng ầm ầm âm vang lên, cánh cửa xuất hiện một khe hở.
Chỉ mới có một khe hở mà đã có vạn ánh hào quang bắn ra, linh khí nồng đậm tới cực điểm túa ra mãnh liệt, giống như một vầng mặt trời che khuất đại địa rộng lớn!
Tất cả mọi người đều không kìm lòng được mà đắm chìm trong đó, mặc dù vẫn chưa biết gì về bên trong Tạo Hóa bí cảnh, nhưng khi nhìn thấy luồng linh khí cuồn cuộn trước mắt, thì đã có thể đoán được bên trong tuyệt đối bất phàm!
Linh khí nồng đậm như vậy, đã vô số năm tháng trôi qua, cũng chưa chắc là trong đó không sinh ra một vài kỳ trân dị bảo!
"Ầm ầm!"
Cánh cửa lớn bằng đồng chậm rãi mở ra, ánh sáng rực rỡ che khuất bầu trời.
Một phần của Tạo Hóa bí cảnh hiện ra trước mắt vô số người.
Đó là một nơi tựa như Tiên cảnh, những dãy núi nối dài bất tận, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp, cổ thụ chọc trời, xanh um tươi tốt, khắp nơi đều bừng bừng sức sống.
Trong mơ hồ, có tiếng thú gầm phá vỡ hư không.
"Vù vù!"
Ở trên dãy núi, một luồng ánh sáng thần quang xuất hiện, chiếu vào mắt của mọi người, đó là một gốc sâm núi cao cỡ nửa người, ánh sáng rực rỡ, gần như sắp hóa thành hình người !
Cách một khoảng cách xa như vậy, không cách nào phán đoán được cấp bậc của nó, nhưng chỉ cần nhìn loại linh tính này không thì e là nó cũng không thua kém gì linh dược cấp Thánh chủ, biết đâu chừng cũng có thể là linh dược Thánh cấp!
"Linh dược có linh tính!"
"Không hổ là Tạo Hóa bí cảnh!"

“Trời ạ, cho dù ta phải ở cả đời trong đó, ta cũng bằng lòng. Một nơi được trời ưu ái như thế, thì chắc cũng không khó để thành đế ha?”
“Bí cảnh của một vị Đại Đế lưu lại, há lại là bình thường?”
.....
Vô số người bàn tán ầm ĩ.
Trên mặt mang đầy dáng vẻ thèm thuồng, hận không thể lập tức vọt vào.
Chỉ mới có một góc của nơi này thôi mà đã bất phàm như thế, khó mà tưởng tượng được trong đó cất giấu cơ duyên lớn cỡ nào!
“Nếu chư vị đều khiêm tốn như vậy, hãy để lão phu đánh trận đầu vậy!”
Một ông lão phóng lên trời, ánh sáng toàn thân bừng lên, uy thế của Thánh Nhân vừa thần thánh vừa hùng vĩ, khiến người ta không cách nào nhìn thẳng, thậm chí phải quỳ lạy xuống.
Lão giả kia sải bước ngang bầu trời, tốc độ rất nhanh, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào gốc sâm trong bí cảnh kia, hắn có thể xác định đây tuyệt đối là một gốc linh dược Thánh cấp!
Linh dược Thánh cấp có linh tính, giá trị không hề bình thường!
Nếu như mình có được nó, ít nhất cũng có thể thọ thêm ngàn năm!
Trong vòng ngàn năm, tất cả mọi thứ đều có thể xảy ra, nếu lỡ như trong vòng ngàn năm, cảnh giới của mình lại lên một tầng nữa, chẳng phải là lại có thể thọ cùng tuế nguyệt hay sao?
“Người của Vạn Hóa thánh địa!”
Có người kinh hô.
Bọn hắn không nghĩ tới, Vạn Hóa thánh địa lại to gan lớn mật như thế, dám xông vào đầu tiên trước mắt bao người.
Nên nhớ là, bộ tộc Kim ô và Diệp Thị Đế tộc vẫn còn chưa nhúc nhích đâu.
Hắn làm càn như vậy, không sợ bị người ta tính sổ sao?
Điều khác thường là.
Ngay lúc này, các đại thế lực khác đều giữ im lặng, toàn bộ đều đang thờ ơ lạnh nhạt, không có ai tham gia vào, cũng không có ai ngăn lại, giống như là đều đang đợi một điều gì đó.
“Ấy?”
Lão giả phát hiện ra có gì đó không đúng.
“Kiêng kỵ Vạn Hóa thánh địa sao?”
Khả năng này cũng không phải là không có, dù sao thì Vạn Hóa thánh địa của bọn hắn cũng không tệ, thực lựa của thánh địa này có thể nói là được

xếp hàng đầu trong rất nhiều thánh địa, những người này kiêng kị một chút cũng là hợp tình hợp lý.
Không kịp nghĩ quá nhiều.
Lão giả đã tới phía trước cánh cửa bằng đồng, không chút do dự, hắn trực tiếp sải bước ra, muốn đi vào trong đó.
"Oanh!"
Ngay tại khoảnh khắc khi bước chân hắn rơi xuống, đất trời run lên, phía trên cánh cửa bằng đồng, lôi điện đánh xuống, bao phủ đất trời, một vùng chói chang, vô biên vô ngần!
Tất cả mọi người đều nhanh chóng lùi lại, nhìn xem cảnh tượng trước mắt trong lòng phát run!
Đây là một trận thiên kiếp rất lớn!
Đến ngay cả một Thánh Nhân, cũng chẳng kịp phản ứng lại, thậm chí ngay đến cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp thốt ra, ngay tức khắc đi đời nhà ma, có thể thấy được uy lực của nó kinh khủng đến mức độ nào.
Một vùng biển sấm sét kinh khủng vô biên, đánh xuống từng cột sấm sét, đánh cho từng ngọn lại từng ngọn núi lớn thành tro bụi.
Sau khi phá hủy một lúc lâu nó mới từ từ tan biến.
"Ừng ực!"
Không ít người chứng kiến cảnh tượng kinh người này, chật vật nuốt nước miếng một cái.
"Đúng là tự tìm cái chết, chưa đến Thiên Cơ lâu mua tin tức, cũng dám tùy tiện bước vào trong đó, chán sống rồi sao?"
Bộ tộc Kim ô.
Bên trong chiếc xe kéo, Kim Ô nhị thái tử nhìn cảnh tượng bên ngoài kia, lạnh nhạt nói.
Đồng thời.
Trong lòng của hắn cũng có một chút nghĩ lại mà sợ, nếu như mình cũng không mua tin tức, đoán chừng Thánh Nhân của bộ tộc như mình cũng sẽ bước vào trong đó, vậy thì hậu quả kế tiếp không cách nào tưởng tượng nổi..

Chương 160. Đồ nhi, con cũng đi vào đi thôi!

Chương trước Chương sau

Chương 160: Đồ nhi, con cũng đi vào đi thôi!
“Chết vì tham mà thôi.”
Kim Ô lớn Thái tử mở miệng, âm thanh vang dội, ánh vàng lấp lánh toàn thân, hắn quét mắt nhìn những người bên ngoài, hững hờ nói: “Chúng ta đi vào.”
Vừa mới nói xong.
“Ầm ầm” Một tiếng, chiếc xe kéo màu vàng kim xẹt qua bầu trời, mang theo một số người cấp Thánh chủ, bay ngang qua bầu trời, xông vào trong cánh cửa bằng đồng.
Lần này.
Cánh cửa bằng đồng vô cùng im ắng, không hề mảy may gợn sóng.
“Cái này.....”
“Chuyện gì xảy ra?”
“Vừa rồi trưởng lão của Vạn Hóa thánh địa bước vào trong đó, gặp phải sấm sét, tại sao khi người của bộ tộc Kim ô đi vào, lại chẳng xảy ra chuyện gì cả?”
“Chắc không phải là cánh cửa bằng đồng này chỉ cho những kẻ nắm giữ chìa khóa Tạo Hóa đi vào chứ.”
.....
Rất nhiều người bàn tán ầm ĩ, không thể nào chấp nhận được tất cả mọi chuyện đang diễn ra trước mắt.
Bí cảnh do Đại Đế của Nhân tộc lưu lại, kết quả là người của Nhân tộc đi vào, trực tiếp bị đánh chết, mà người của Yêu Tộc đi vào lại không có bất kỳ phản ứng gì.
Thực sự quá kỳ quái.
“Trần Nhi, ngươi dẫn người đi vào đi, nhớ lấy những chuyện mà vi sư đã nói cho ngươi, mặc dù là Tạo Hóa bí cảnh do tổ tiên của chúng ta lưu lại, nhưng trong đó vẫn có muôn vàng hiểm nguy, không thể sơ suất.”
Diệp Trường Minh trầm giọng nói.
“Dạ, phụ thân!”
Diệp Trần gật đầu.
Trong khoảng thời gian này, Diệp Thị Đế tộc không hề tiếc tiền của, đập vào không ít linh đan diệu dược, Thương thế của Diệp Trần cũng coi như là đã hoàn toàn khôi phục lại.
Thậm chí thực lực còn có chút tiến bộ.
Khí tức trên người đã đến ngưỡng đột phá.

Diệp Trần đạp lên bầu trời, mấy vị trưởng lão cấp Thánh chủ đi theo sau lưng, từng bước từng bước đi vào trong cánh cửa bằng đồng.
Không lâu sau đó.
Thánh Tử của Tử Vi thánh địa cũng dẫn người phóng lên trời, nhanh chóng đi vào trong cánh cửa bằng đồng.
"Ấy?"
"Người của Tử Vi thánh địa cũng tiến vào rồi!"
"Đúng vậy, bọn hắn không có chìa khóa Tạo Hóa, tại sao lại vào được?"
"Các ngươi có phát hiện ra không, bây giờ tất cả những người đi vào, hình như thực lực không vượt quá Thánh Nhân, thực lực cao nhất cũng chỉ đến cấp Thánh chủ mà thôi, có phải là có một loại hạn chế nào đó hay không?"
"Có lý!"
.....
Mọi người ở đây không có mấy kẻ là đồ đần, sau khi quan sát những người đi vào, chỉ cần động não một chút, thì đã đoán ra được một phần chân tướng, ít nhất là quy tắc của cái cánh cửa bằng đồng này.
Bây giờ bọn hắn đang muốn thăm dò.
Lập tức.
Đã có không ít tán tu, đi theo sau các đại thế lực, cùng nhau đi vào trong Tạo Hóa bí cảnh.
"Thì ra đây chính là quy luật của Tạo Hóa bí cảnh sao?"
Đại Thanh hoàng triều.
Một đội nhân mã bay lên trời.
Một người đàn ông mặc trường bào, phía trên thêu hình sơn hà nhật nguyệt, con mắt kép hờ, nhìn chằm chằm cánh cửa bằng đồng, trên mặt xuất hiện nụ cười tự tin, mặc dù không đến Thiên Cơ lâu mua tin tức, nhưng hắn tin chắc là, chỉ cần mình quan sát kỹ càng.
Thì nhất định có thể phát hiện, quy luật mà kẻ khác không nhìn ra!
Nếu như đủ cẩn thận, thì đối với hắn mà nói, Tạo Hóa bí cảnh không có bất kỳ mối nguy hiểm nào.
Tam hoàng tử của Đại Thanh hoàng triều tính toán kỹ càng, hắn liếc mắt nhìn người đứng phía sau, từ tốn nói: "Chúng ta cũng đi vào đi, chỉ cần có tu vi không vượt quá Thánh Nhân, có thể được an toàn không phải lo!"
Nói xong.
Đội nhân mã của Đại Thanh hoàng triều mênh mông cuồn cuộn xông vào trong Tạo Hóa bí cảnh.

Nhưng mà.
Vừa bước vào trong đó, còn chưa thấy rõ cảnh tượng chung quanh.
“Gào!”
Một tiếng rống to kinh thiên động địa truyền đến.
Một ngọn núi cao vỡ nát, đất đá bắn thẳng lên bầu trời, trong đám bụi mù che khuất cả bầu trời, một đôi mắt màu đỏ như máu, nhìn như hai vầng mặt trời vắt ngang trên bầu trời, huyết khí bốc lên, rung chuyển nhật nguyệt!
Đây là một con hung thú vô cùng đáng sợ!
Hình thể cao lớn ngàn trượng, giống như là một ngọn núi ma viễn cổ, nó lù lù bước đến, tiếng rống giận dữ khiến cho bầu trời bên trên như sắp nứt ra, ánh sao đầy trời dường như cũng đang lay động, run rẩy như sắp rơi xuống.
“Đây là cái gì?”
Mí mắt của Tam hoàng tử Đại Thanh hoàng triều giật giật, kinh hãi nhìn con hung thú này.
Quá kinh khủng.
Rất hiếm khi nhìn thấy một thứ như vậy ở bên ngoài, cho dù là Yêu Tộc cũng chẳng có mấy con có hình dáng kinh khủng như thế, chỉ dựa vào sức mạnh khí huyết mà có được thần uy rung chuyển trời đất!
“Oanh!”
Khí tức hùng mạnh xông lên trời, hung thú cực lớn gào thét một tiếng, huyết khí mãnh liệt, đôi chân trước khổng lồ băng qua khoảng cách xa xôi, thoáng cái đã tới nơi.
Đập thẳng xuống từ trên trời.
“Ầm!”
Một tiếng nổ thật lớn vang lên, đất trời như nứt toác ra, vô số mảng sương máu bắn lên khỏi mặt đất, Tam hoàng tử của Đại Thanh hoàng triều vừa mới tiến vào trong bí cảnh thì đã bị một con hung thú giẫm nát bét.
Thậm chí những thế lực cùng nhau tiến vào cũng đều bị gặp họa theo.
Chỉ có mấy hộ vệ vị cấp Thánh chủ nhanh chân chạy thoát ra ngoài.
“Bên trong còn có hung thú sao?”
Vô số người bối rối.
Những hung thú đã diệt chủng bao nhiêu năm, thế mà lại xuất hiện trong Tạo Hóa bí cảnh, mà nhìn có vẻ chúng nó sống rất khỏe khoắn, thực lực của chúng đều đạt đến tu vi cấp Thánh chủ!
Vậy thì nếu đi vào trong đó, rất khó giữ được mạng!

Bởi vì hung thú không có trí tuệ, cho nên thân thể của bọn chúng có thể được gọi là vô địch so với những người có cùng tu vi. Đến ngay cả Yêu Tộc mà cũng chỉ có một vài chủng tộc đứng đầu mới có thể dám đối đầu với bọn chúng.
Còn như Nhân tộc có thân thể yếu ớt, ngoại trừ thể tu ra thì những người còn lại rất khó đối đầu với hung thú đồng cấp.
"Đồ nhi, ngươi cũng đi vào đi."
Dương Khâu liếc mắt nhìn Tạo Hóa bí cảnh, nhẹ nói.
"A?"
Trương Bách Xuyên choáng váng cả người.
Sư phụ, hai ta có thù oán gì với nhau không?
Ngươi cũng nhìn thấy bên trong có hung thú, còn để cho đồ nhi đi vào trong đó, ngại đồ nhi chết chưa đủ nhanh sao?
Mặc dù mình có một cái ngọc bội, có thể chống đỡ được sáu kích của Thánh Nhân, nhưng mà nếu đối mặt với hung thú, có thể chống đở được bao lâu, bây giờ hắn không nắm chắc được.
Hung thú cũng rất dứt khoát, không chết không dừng lại, chỉ nhận định đúng một mục tiêu, sẽ đuổi giết không biết chừng mực, hoặc là giết chết đối phương, hoặc là bị đối phương giết chết.
Còn một thiên kiêu bình thường như mình, bây gời mới chỉ đến Thoát Thai cảnh đỉnh phong, đến ngay cảthiên kiêu bảng mà còn không bò lên được, đối mặt với một con hung thú, nhất định sẽ chết rất có nhịp điệu.
"Yên tâm, không chết được đâu!"
Bàn tay Dương Khâu duỗi ra, nắm lấy Trương Bách Xuyên trực tiếp ném vào bên trong Tạo Hóa bí cảnh.
"Sư —— Phụ ——!"
Một tiếng thét thê lương, phá vỡ hư không, quả nhiên là khiến người nghe thương tâm, người nhìn rơi lệ..

Chương 161. Vi sư đang ở Thiên Cơ Lâu

Chương 161: Vi sư đang ở Thiên Cơ Lâu
Trước Tạo Hóa bí cảnh.

Từng đoàn tu sĩ trùng trùng điệp điệp bay xẹt qua bầu trời, đủ loại pháp khí sáng lấp lánh, lưu lại những dấu vết ở trên vòm trời.
Một con hung thú Thánh chủ hoàn toàn chính xác là rất kinh khủng, nhưng không bao lâu, đã bị mấy nhân vật cấp Thánh chủ dụ nói tới nơi xa, dù sao cũng không thể để nó chặn ngay cửa vào.
Về phần.
Đại Thanh hoàng triều và người của mấy thế lực kia thì chỉ có thể coi là xui xẻo.
Người vào trước thì chẳng xảy ra chuyện gì hết, nhưng tới lượt bọn hắn thì đụng phải.
Đụng phải thì cũng thôi đi, trước khi đi vào đây lại không hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào, chẳng có chút hiểu biết gì về những hiểm nguy bên trong Tạo Hóa bí cảnh. Ở những tình huống có sự chênh lệch quá lớn về đẳng cấp thì bị một cái tát đập nát, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.
"Tạo Hóa bí cảnh....."
Dương Khâu nhìn cánh cửa bằng đồng, ánh mắt lấp lóe, hắn tự lẩm bẩm một tiếng, bước từng bước một, trong nháy mắt bóng dáng của hắn đã biến mất không thấy gì nữa.
.....
Cùng lúc đó.
Trong Tạo Hóa bí cảnh.
Trương Bách Xuyên đứng trên vách núi, cố gắng dằn sự sợ hãi xuống.
Hắn vẫn đang quan sát chung quanh, dò xét hoàn cảnh chung quanh, trước mặt là mộ vách núi cheo leo, tinh khí tràn ngập, đập vào trong mắt hắn là không ít linh dược, dường như là đã quay về với thời kỳ thượng cổ.
Khắp mọi nơi đều có thể nhìn thấy kỳ trân dị thảo, thậm chí là một số loại linh thảo đã bị tuyệt chủng ở thế giới bên ngoài, thì đều có thể dễ dàng tìm được ở nơi này!
"Ừng ực!"
Trương Bách Xuyên nuốt nước miếng một cái, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vô số luồng ánh sáng vắt ngang qua bầu trời, vô số người đều xông về phía sâu trong Tạo Hóa bí cảnh.
Phần lớn số người còn đang lò dò ở phía cửa ra vào hầu như đều là tán tu.
Phóng tầm mắt nhìn chung quanh hơn mười dặm, hắn cơ hồ không có đối thủ!
"Sắp phát tài rồi!"

Trương Bách Xuyên đè nỗi sợ hãi trong lòng xuống, thì thào nói.
Hắn tiện tay hái một gốc linh thảo bỏ vào trong nhẫn trữ vật, mình đường đường là Thánh Tử của Cửu U ma tông, mà có thể không đối phó được với những thiên kiêu khác.
Nhưng mà nếu chỉ ức hiếp một số tán tu, thì không thành vấn đề.
Không phải là sư phụ sai mình đi vào đây sao?
Bây giờ mình đã tiến vào rồi, nhưng mà xét thấy nguy hiểm quá nhiều, cho nên đi dạo một vòng ở cửa ra vào, sau đó trước khi đi ra, thuận tiện hái một ít linh thảo ở chỗ đó, chắc cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ rồi ha.
Dù sao.
Thì những Thánh Tử khác cũng đều là những nhân vật cấp Thánh chủ có tiền hô hậu ủng, hơn nữa sau khi những người kia đi vào, dường như đều có một mục đích.
Trực tiếp chạy đến chỗ sâu nhất.
Nhưng mình thì chẳng biết cái gì hết, mông lung mờ mịt, nếu chỉ dựa vào thực lực Thoát Thai cảnh của bản thân, đụng phải một con hung thú cấp Thánh chủ, chắc chắn là chẳng có mấy cái mạng để đủ chết mấy lần.
Trương Bách Xuyên nhìn về phía cách đó không xa, nơi đó những vũng nước trải rộng trên mặt đất, đây là linh khí vô cùng nồng đậm hoá thành dạng lỏng, bàn tay hắn nâng lên, một lực hút đáng sợ xuất hiện, hút hết tất cả linh dịch về.
Sau đó hắn dẫm mạnh chân xuống, phóng lên trời, bay đến trên vách đá.
Nơi này cách lối ra không xa lắm.
Nguy hiểm cũng không nhiều.
Dù sao.
Nếu có nguy hiểm, thì khi nảy cũng đã xuất hiện hết rồi, con hung thú vừa rồi kia có uy thế khủng bố như thế, đã phá tan tành những dãy núi chung quanh đây.
Cũng chẳng còn nhìn thấy con hung thú thứ hai.
Nghĩ đến được đây là đã an toàn rồi.
Nhưng suy nghĩ của hắn còn chưa biến thành sự thật, chân trước vừa đạp vào vách núi, chân sau đã sử dụng tốc độ nhanh hơn vọt xuống, trên mặt còn mang theo vẻ hoảng sợ.
Giống như là đã nhìn thấy thứ gì đó vô cùng kinh khủng.
Trong nháy mắt.
Chạy trối chết ra xa mấy chục dặm.

Không lâu sau khi Trương Bách Xuyên rời đi, một đám mây màu đen phát ra những tiếng "ông ông", bao phủ mấy ngàn trượng chung quanh, từ trên vách đá tràn xuống dữ dội, ở những nơi nó đi qua tất cả sinh vật đều hóa thành từng đống xương trắng.
"Con bà nó chứ....., Cửu U ma tông Thánh Tử, dụ Huyết Muỗi ra ngoài rồi!"
"Cái thằng chó này!"
"Một vùng toàn là Huyết Muỗi như thế này, thì đến cả cấp Thánh chủ nhìn thấy cũng phải bái lạy!"
.....
Nhìn thấy số lượng Huyết Muỗi khủng khiếp như vậy, không ít người còn đang hái linh dược, sắc mặt lập tức thay đổi.
Vừa rồi.
Còn có người có cùng suy nghĩ giống như Trương Bách Xuyên.
Bọn hắn không có ý định đi vào quá sâu trong Tạo Hóa bí cảnh, dù sao thì nếu chỉ dựa vào thực lực của bọn hắn, cho dù gặp phải đồ tốt, cũng chẳng thể nào tranh đoạt được với Thánh Tử, cũng tương tự với việc không thể nào chống đở được nếu gặp hung thú tập kích.
Không thể nghi ngờ gì việc chỉ hoạt động ở khu vực cửa ra vào là an toàn nhất.
Nhưng ai có thể ngờ được, một con hung thú lúc nãy vừa mới bị dẫn dụ đi, chỉtrong nháy mắt, Thánh Tử của Cửu U ma tông lại dụ đến một đám Huyết Muỗi cơ chứ?
Đây là không chừa đường sống cho tán tu bọn hắn mà!
.....
Ngoài trăm dặm.
Một tia sáng màu đen rơi xuống đất, Trương Bách Xuyên thở không ra hơi, sắc mặt vô cùng trắng, ở đây thật sự là quá nguy hiểm, bất kỳ nơi nào cũng có thể có hung thú ẩn nấp.
Ngay từ đầu đã xuất hiện một con hung thú khổng lồ giống như một ngọn núi nhỏ, sau đó thì lại là một đám là Huyết Muỗi.
Sau đó thì sao?
Có phải là dưới chân mình cũng đang có một con hung thú đang ẩn nấp hay không?
Vừa nghĩ đến ở đây, Trương Bách Xuyên lập tức cảm nhận được dưới chân run lên, mặt đất nứt toác ra, tiếng nổ ầm ầm truyền đến, đất đá bắn tung tóe,

huyết khí đáng sợ phóng lên tận trời.
Cả người hắn không còn chút sức lực nào để phản kháng, trực tiếp bị hất bay ra ngoài.
“Ầm!”
Trương Bách Xuyên đập vào trên một ngọn núi lớn, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, mặt cắt không còn giọt máu, nhìn sông núi văng tung toé cách đó không xa, hắn thì thào phun ra ba chữ.
“Cấp Thánh..... Chủ!”
“Xong rồi!”
Cái này đúng thật là miệng quá linh.
Trong lòng của hắn trở nên lạnh buốt, một mình một cõi, không có trưởng lão cấp Thánh chủ đi theo, lại đụng phải một con hung thú như thế, ngoại trừ chờ chết ra thì hắn không nghĩ ra được cách nào khác nữa.
Ngay khi hắn sắp thò cổ ra chờ thịt.
Thì miếng ngọc trong ngực của Trương Bách Xuyên bỗng nhiên phát sáng lên.
Hắn cầm miếng ngọc lên, dùng thần thức thăm dò, bên trong lập tức truyền ra giọng nói nôn nóng của Dương Khâu.
“Đồ nhi chạy mau!”
“Phía trước bên tay trái cách nơi này ba mươi dặm, có một bụi linh thảo Thánh cấp, bên ngoài có cấm chế năm đó tạo hóa Đại Đế bày ra ngươi trốn vào trong đó thì có thể bảo toàn mạng sống!”
“Đây là phương pháp phá giải chấm chế, mau mau nhớ kỹ, ngươi chỉ có thời gian trong vòng mười hơi thở!”
“Ấy?”
Trong lúc tuyệt vọng, lại lần nữa nghe được giọng nói của sư phụ, Trương Bách Xuyên mở to hai mắt nhìn, trong mắt hắn tràn đầy sự nghi ngờ, cái này có chút không giống thật.
Hắn đứng dậy, liếc mắt nhìn chung quanh, xác nhận sư phụ không có ở gần đây.
Nhanh chóng trả lời tin nhắn.
“Sư phụ, sao ngài lại biết đồ nhi gặp phải nguy hiểm? Còn tin tức này ở đâu ra? Đừng có mà lừa gạt đồ nhi đấy!”
“Vi sư, đang ở Thiên Cơ lâu!”
Không hề bị gián đoạn.
Tin nhắn của Dương Khâu nhanh chóng truyền đến.

Chương 162. Ăn ý với nhau

Chương 162: Ăn ý với nhau

Trong Thiên Cơ lâu.

Mặt mày Lý Vân quái đản quan sát Dương Khâu.

Vào một khắc đồng hồ trước.

Dương Khâu xông vào Thiên Cơ lâu, vừa vung tay lên đã lấy ra một bụi linh dược cấp Thánh chủ, đặt ở trước mặt mình, muốn nghe ngóng tin tức của đệ tử nhà mình.

Tiếp đó.

Mình đã chỉ điểm cho hắn một con đường hi vọng.

Sau đó.

Dương Khâu lại liên tiếp lấy ra ba vật phẩm cấp Thánh chủ, để đổi lấy một phương pháp phá giải cấm chế của linh dược Thánh cấp.

Không thể không nói, đến ngay cả Lý Vân cũng không ngờ tới chiêu này của Dương Khâu, hắn vốn cho rằng Dương Khâu chiếm được tài sản của Dao Quang Thánh Địa, cho nên có chút dư dả.

Muốn dựa vào thực lực của Cửu U Ma tông đi dò xét về Tạo Hóa bí cảnh.

Kết quả, hắn lại có dự tính như vậy.

Đây là muốn chỉ đạo rèn luyện từ xa sao?

Lý Vân thu hết bốn bụi linh dược cấp Thánh chủ, rồi ấn một ngón tay, chỉ thăm dò tin tức về Trương Bách Xuyên, không tốn bao nhiêu điểm thiên cơ.

Còn về gốc thánh dược kia và phương pháp phá giải cấm chế của linh dược, thì hắn đã biết từ trước rồi.

Có thể nói.

Trong mắt hắn, Tạo Hóa bí cảnh chẳng còn có điều gì là bí mật cả, nếu như bản thân hắn có thể đi vào trong Tạo Hóa bí cảnh, tất cả những cơ duyên trong đó, đều sẽ rơi vào trong tay hắn từng cái từng cái một.

“Vừa ra tay đã là bốn bụi linh dược cấp Thánh chủ, xem ra thì Dương Khâu rất giàu có!”

Lý Vân thầm nghĩ.

Giá trị của một gốc linh dược Thánh cấp đương nhiên là không đáng giá bằng một gốc một gốc linh dược Thánh cấp chân chính, bởi vì nếu như giá trị của hai cái này bằng nhau thì tin tức của mình đã mất đi giá trị của nó.

Nhưng nếu như bản thân mình không bỏ ra bất kỳ thứ gì, mà lại kiếm được tài nguyên không không như vậy, nếu như tiếp tục thêm mấy lần nữa.....
Lý Vân cảm thấy, nói không chừng có thể kiếm được một khoản lớn từ trên người Dương Khâu!
Bởi vì.
Trong Tạo Hóa bí cảnh không chỉ có linh dược Thánh cấp, cấp Thánh Vương, cấp Đại Thánh, mà còn có linh dược cấp Chuẩn Đế!
Mình không tin Dương Khâu không động lòng!
Bên cạnh.
Dương Khâu đang ngồi ở kia, trên mặt mang theo một nụ cười đắc thắng.
Trong vẻ tươi cười đó mang theo ba phần giễu cợt, bảy phần coi thường.
Ừ.
Hắn là đang khinh bỉ những kẻ trước đây đã đến Thiên Cơ lâu mua tin tức.
Có một câu nói rất hay, người tính không bằng trời tính, đều mua được tin tức, nhưng cuối cùng cơ duyên này rơi vào trong tay ai, thì cũng khó mà nói trước được.
Ví dụ như.
Trước đây mình mua cơ duyên thành Thánh, chẳng phải lại để cho Nhậm Thanh Đồ hái được quả ngọt đó hay sao?
Lần này.
Lão phu ăn nằm trong Thiên Cơ lâu, cho dù là bất kỳ biến số gì, bất kỳ sự ngẫu nhiên nào đều chạy không thoát được sự tiên đoán của tiền bối, mà mình thì chỉ cần bỏ ra thêm một chút vốn mà thôi.
Tuyệt đối có thể kiếm đầy bồn đầy bát trong Tạo Hóa bí cảnh!
Không cần nghi ngờ gì ề sự mạnh mẽ của Diệp Thị Đế tộc, bộ tộc Kim ô chính là Hoàng tộc của Yêu tộc cũng chẳng sai, nhưng số lượng người mà bọn hắn mang theo vào, chung quy cũng có hạn, cũng không thể mang cả bộ tộc vào trong đó.
Trong số những kẻ đứng đầu trong đó thì cao nhất cũng chỉ là cấp Thánh chủ mà thôi, một khi đụng phải hung thú cấp Thánh chủ, chỉ cần khai chiến, bọn hắn có thể dành được phần thắng hay không, thì khó mà nói trước được.
Nếu như gặp phải một đám hung thú, chắc chắn là sẽ khiến cho bọn hắn luống cuống tay chân.
Hơn nữa.

Bọn hắn vừa phải chiến đấu với hung thú, còn phải lo lắng những người khác đánh lén.
Ngược lại bản thân mình.
Không cần phải lo nghĩ về vấn đề này, có vấn đề gì thì lên tiếng hỏi lâu chủ là được!
Nghĩ tới đây, hắn xoay đầu lại, trao đổi ánh mắt với Lý Vân, hai người mỉm cười, mọi việc đều ăn ý với nhau.
Giờ khắc này.
Hai người đều cho rằng bản thân đã lời to rồi.
.....
Trong bầu không khí nhẹ nhàng thoải mái ở Thiên Cơ lâu.
Trương Bách Xuyên thì giống như chó nhà có tang, hắn tăng tốc độ lên đến mức cực hạn, giống như sao băng xẹt qua phía chân trời, điên cuồng vọt về phương hướng mà sư phụ chỉ dẫn.
Sau lưng hắn.
Là một con hung thú cấp Thánh chủ, có dáng vẻ của một con tê tê, toàn thân ánh lên màu nâu đất, dài đến ngàn trượng, to lớn khổng lồ, toàn thân nó nhiễu sát khí kinh thiên.
Liên tục truy đuổi theo sau lưng Trương Bách Xuyên.
Trong đôi mắt màu đỏ như máu của nó tràn đầy khí tức hung ác, dường như trên thế giới này chỉ còn sót lại mỗi một mình Trương Bách Xuyên.
“Bùm!”
Trong lúc truy đuổi.
Một chân của Tê tê giẫm lên một ngọn đồi nhỏ, ngọn đồi kia lập tức bị giẫm nát, sức mạnh khủng khiếp như vậy, chỉ nhìn thôi thì đủ khiến cho lòng người phát lạnh.
Thân thể của nó nhìn như một ngọn núi khổng lồ, trong cơ thể của nó ẩn chứa sức mạnh khủng bố cỡ nào, không cần nói cũng biết.
Người bình thường mà gặp phải nó, tuyệt đối đụng vô là chết liền, sờ vào thì lên đường.
“Đậu má.....”
Trong lúc cấp bách, Trương Bách Xuyên quay đầu lại nhìn, hắn chứng kiến cảnh tượng gò núi bị giẫm nổ tung, đây cũng quá đỗi kinh khủng, nhưng Cửu U Ma tông của bọn hắn lại không có luyện thể!
Thân thể nhỏ bé này của mình, nếu như bị nó giẫm một chân lên, tuyệt đối sẽ hóa thành vụn thịt.

Chạy được hơn mười dặm.
Một đỉnh núi thần xuất hiện, ở trên đỉnh núi, một gốc hoa thần đang đong đưa, ánh sáng rực rỡ chiếu soi, một mùi thơm khiến người ta say mê tràn ngập khắp nơi, chỉ ngửi nhẹ một cái thì đã khiến cho người ta có một loại cảm giác lâng lâng như ở trên trời.
Bên cạnh gốc linh dược còn có mấy bóng người.
Rõ ràng những người này, sau khi đi vào trong Tạo Hóa bí cảnh đã phát hiện ra gốc linh dược Thánh cấp này.
Bây giờ.
Bọn họ đứng chung với nhau, đang bàn bạc cách thức để hủy đi cấm chế.
“Thật sự là có linh dược Thánh cấp!”
Trương Bách Xuyên nhìn thấy linh dược Thánh cấp, mắt sáng lên, tốc độ lại tăng lên gấp mấy lần, còn những người đứng cạnh đó, bị hắn lơ đẹp luôn.
Trong lòng của hắn thầm nghĩ.
May mà sư tôn đi Thiên Cơ lâu.
Nếu không, e là hôm nay cái mạng nhỏ này của ta cũng chẳng còn!
Thiên Cơ lâu quả không hổ là Thiên Cơ lâu, loại tin tức này mà cũng có thể tiên đoán được, có trận pháp linh dược Thánh cấp này tồn tại, e là một con hung thú cấp Thánh chủ cũng không phá nổi.
“Vèo vèo!”
Trương Bách Xuyên xông lên tầng mây, như một đám mây ma màu đen, phá tan không gian, nhanh chóng bay lên tới đỉnh núi, trong tay hắn những phù hiệu xuất hiện sáng lên, đập vào trên trận pháp.
Nhất thời.
Một cánh cửa xuất hiện.
Khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, hắn vọt lên trước một bước, bay vào bên trong..

Chương 163. Sư phụ, đồ nhi may mắn không làm nhục mệnh!

Chương 163: Sư phụ, đồ nhi may mắn không làm nhục mệnh!
"????"
Mấy người vây quanh ở bên cạnh Thánh Dược.

Chỉ thấy một hắc ảnh, vèo một tiếng, từ bên cạnh đi xuyên qua, lúc phục hồi tinh thần, lại đột nhiên phát hiện vừa rồi nhóm người mình không thể làm gì trong trận pháp.
Chẳng biết lúc nào đã có một đạo thân ảnh.
"Trương Bách Xuyên!"
Một người thanh niên nghiêm ngặt quát một tiếng.
Hắn đến từ một phương đại giáo, luận thế lực sau lưng có lẽ không sánh bằng Cửu U Ma Tông, nhưng mà cũng không phải dễ khi dễ, lúc này bị người trước mặt đoạt cơ duyên.
Cho dù là tính khí tốt hơn nữa, lúc này cũng sẽ không khống chế nổi.
"Ngươi thật to gan, ngay cả cơ duyên của ta cũng dám đoạt!"
"Khụ khụ."
Trong trận pháp.
Trương Bách Xuyên ho nhẹ một tiếng, dù bận vẫn ung dung, liếc mắt nhìn đám người chung quanh, hắn giang tay ra nói: "Nếu ta là các ngươi, hiện tại liền sẽ không suy nghĩ đến Thánh Dược, mà trước tiên là phải nghĩ xem làm thế nào chạy trốn!"
"Chạy trốn?"
Mấy người sửng sốt.
Có chút không phản ứng kịp
Nơi đây chỉ có mấy người mình, còn cần phải chạy trốn ?
"Nhìn phía sau các ngươi một chút sẽ hiểu."
Trương Bách Xuyên nhắc nhở một câu, lập tức giơ tay lên che hai mắt, có chút không đành lòng nhìn tràng diện tiếp theo.
"Ừm ?"
Trong lòng tên thanh niên hơi động, xuất hiện một tia dự cảm không lành, hắn chậm rãi xoay người sang chỗ khác, vừa lúc đối mặt với một đôi mắt giống như Tiểu Thái Dương!
Trong đôi mắt này tràn đầy bạo ngược cùng sát ý, phảng phất như bị người khác đào phần mộ tổ tiên lên, toàn thân huyết khí trùng thiên, vô cùng kinh khủng.
Bị một đôi mắt như vậy nhìn, mỗi người đều cảm thấy như rớt vào hầm băng, tay chân lạnh lẽo.
"Hung. . . . Hung thú cấp Thánh Chủ!"
Khớp hàm tên thanh niên run lên, thân thể run rẩy, những người khác bên cạnh hắn cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, thực lực mấy người này xấp xỉ với hắn.

Chênh lệch cũng không lớn, đối đầu với một Hung thú cấp Thánh Chủ.
Tuyệt đối mười phần chết chắc!
"Chạy!"
Không biết là ai rống lớn một tiếng.
Trong nháy mắt.
Mấy người đây cùng lúc đó phóng lên cao, bay đi bốn phương tám hướng.
Nhưng mà còn chưa bay được bao xa. Cánh của hung thú quét ra, không khí trong phương viên mấy trăm trượng giống như biển động, chấn núi đá nổ tung, cây rừng trở thành bột phấn, làm cho mấy người chạy chậm châm lập tức hóa thành huyết vụ.
"Mạnh như vậy ?"
Thấy một màn như vậy.
Trong lòng Trương Bách Xuyên còn sợ hãi, hắn vỗ ngực một cái, nói thầm một tiếng nguy hiểm thật, nếu không có Thánh Dược này tồn tại. Vừa rồi bị đánh thành huyết vụ khả năng cũng có cả mình trong đó.
Hắn bình phục tâm thần, ngồi xổm xuống, đào từng chút một Thánh Dược ở trước mặt ra ngoài. Sau đó đặt ở trong một hộp ngọc.
Sau khi phong vài cái cấm chế bên ngoài.
Hắn lấy ra một viên ngọc giản, truyền cho sư phụ một tin tức.
"Sư phụ, đồ nhi may mắn không làm nhục mệnh, Thánh Dược đã được bỏ vào trong túi!"
. . . . .
"Tốt!"
Trong Thiên Cơ Lâu.
Thanh âm Dương Khâu truyền đến, trong tay hắn cầm một viên ngọc giản, hưng phấn đứng dậy, trong con ngươi bắn ra hai đạo tia sáng kỳ dị, trong miệng lẩm bẩm nói:
"Không hổ là ái đồ của lão phu, quả nhiên không làm cho vi sư thất vọng."
Hắn đi nhanh tới trước mặt Lý Vân, lộ ra một tia nụ cười xu nịnh, bàn tay nâng bình trà lên, rót một chén nước trà, đưa đến trước mặt Lý Vân.
"Tiền bối, mời uống trà."
Mình có thể làm đến bước này, tất cả đều phải có sự giúp đỡ của lâu chủ tiền bối.
Nếu như không có tiền bối giúp đỡ thôi diễn Thiên Cơ, lần này Cửu U Ma Tông sẽ có tổn thất lớn thế nào, ai cũng không nói được, vô cùng có khả năng ngay từ đầu đã vẫn lạc một vị Thánh Nhân.

Còn như.
Sau đó sẽ chết mấy vị Thánh Chủ cũng không có cách nào bảo đảm.
Dù sao tin tức trong tay Diệp thị Đế Tộc sẽ không nói cho bọn hắn biết, thậm chí Diệp Trường Minh còn ước gì bọn họ đều đi vào chịu chết đấy.
Trường hợp hơn một chút, sau khi bọn họ tiến vào không chỉ có chết, còn vô cùng có khả năng sẽ khỏa lạp vô thu!
Bởi vì.
Những Thánh Dược đó có thể đều có cấm chế tồn tại, bằng thực lực Thánh Nhân cũng có thể mạnh mẽ phá vỡ, nhưng phỏng chừng Thánh Chủ cũng phải ngẫm lại.
Càng không nên trông cậy vào một vị thiên kiêu tuổi trẻ dễ dàng phá vỡ cấm chế.
Bọn họ bước vào Tạo Hóa bí cảnh, không chết đã coi như là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.
"Ừm."
Lý Vân tiếp nhận chén trà, bất động thanh sắc nhấp một miếng.
"Cái kia. . . ."
Dương Khâu kéo cái ghế của mình tới, đẩy Lý Vân ngồi xuống, hắn xoa xoa hai tay, có chút ngượng ngùng nói:
"Tiền bối, ngài có thể giúp một ta nhìn một chút, ở gần đồ nhi của ta có còn Thánh Dược hay không?"
"Ồ?"
Lý Vân ồ nhẹ một tiếng, nhìn Dương Khâu giống như cười mà không phải cười, nói: "Ngươi là muốn một lưới bắt hết toàn bộ cơ duyên trong Tạo Hóa bí cảnh?"
"Làm sao có khả năng ?"
Dương Khâu biến sắc.
Một chút tự mình biết mình, hắn vẫn phải có. Tạo Hóa bí cảnh lớn như vậy, dựa vào thế lực một nhà căn bản nuốt không trôi, nếu hắn thực sự làm như vậy.
Sợ rằng đồ nhi của mình sẽ bị liều mạng đuổi giết.
Khi đó một phần vạn lỡ mà sơ sảy, đồ nhi của mình không chạy được, toàn bộ công sức lúc trước chẳng phải đổ xuống sông xuống biển rồi sao?
"Trong Tạo Hóa bí cảnh, thế lực khác mua được tin tức từ nơi tiền bối, nhất định là mua tin tức trân quý nhất. Vãn bối định dùng một phương pháp trái ngược."

Dương Khâu cười thần bí, năm ngón tay đan xen vào nhau, nói: "Những Linh Dược thánh cấp, thậm chí Thánh Nhân Vương Cấp kia, giá trị cũng không nhỏ a!"
Trải qua tuế nguyệt dài đằng đẵng, đẳng cấp linh dược rất khó đột phá, nhưng dược tính ẩn chứ trong đó tuyệt đối đạt đến tình trạng đủ để nghịch thiên.
Không cần mang về nhiều, chỉ cần một phần nhỏ, cũng đủ cho Cửu U Ma Tông bọn họ kiếm một khoản lớn!
Nếu như có cơ hội. . . .
Linh Dược Đại Thánh Cấp thậm chí là Chuẩn Đế cấp, cũng không phải là không thể suy nghĩ, không cần đoạt cả gốc, chỉ cần lấy xuống một cành cây. Đó cũng là Linh Dược Đại Thánh Cấp a!

Chương 164. Muốn không, chúng ta đổi một gốc?

Chương 164: Muốn không, chúng ta đổi một gốc?
"Quy củ của Thiên Cơ Lâu, ngươi còn nhớ chứ."
Ngón tay Lý Vân gõ nhẹ mặt bàn, nhàn nhạt nói một câu.
"Tất nhiên là nhớ kỹ."
Sắc mặt Dương Khâu vui vẻ, nhanh chóng móc ra một gốc Linh Dược cấp Thánh Chủ, đặt ở trước mặt Lý Vân.
Lý Vân nhận lấy Linh Dược, lặng lẽ nói: "Hướng đông cách Trương Bách Xuyên tám trăm dặm, còn có một gốc Thánh Dược. Nhưng mà bên cạnh gốc Thánh Dược này có ba đầu Hung thú cấp Thánh Chủ chiếm giữ!"
"Nếu muốn lấy tới tay, độ khó không nhỏ."
"Ba đầu. . . . ."
Dương Khâu chắt lưỡi.
Độ khó này nói thật có chút lớn.
Đồ nhi của mình là Thoát Thai Cảnh đỉnh phong, để cho hắn đi đối phó ba đầu Hung thú cấp Thánh Chủ, không khác nào là chịu chết, phỏng chừng ngay cả cho hung thú nhét kẽ răng cũng không đủ.
"Mà thôi, để cho đồ nhi đi nhìn tình huống trước."
Dương Khâu len lén liếc mắt nhìn Lý Vân, ở đây không phải là còn có tiền bối sao?

Đến lúc đó.
Đồ nhi nhà mình không giải quyết được, mình còn có thể mua tin tức từ trong tay tiền bối, lấy thủ đoạn của tiền bối, cho dù không cần bản tôn hàng lâm cũng có thể hóa giải nguy hiểm trong vô hình!
. . . .
Trong Tạo Hóa bí cảnh.
Trương Bách Xuyên vừa mới thu hồi Thánh Dược lập tức biến sắc.
Cúi đầu nhìn về phía ngọc giản, trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái, nhẹ giọng nói: "Gần đây lại còn có Thánh Dược ?"
"Khoảng cách tám trăm dặm, ngược lại cũng không coi là xa xôi."
Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua bốn phía, xác nhận đầu hung thú vừa rồi kia, sau khi mất đi mục tiêu đã rời đi, hắn mới chậm rãi đi ra khỏi cấm chế.
May mà tính nhẫn nại của đầu hung thú kia không tốt.
Nếu như có chút trí tuệ, học được cách bám trụ, chính mình đừng nói tìm được linh dược, có thể còn sống đi ra ngoài hay không cũng là một vấn đề.
Trương Bách Xuyên sau khi ra ngoài, hắn thu liễm toàn bộ khí tức, tận lực không để cho mình nổi bật như vậy, sau đó hóa thành một đạo Ô Quang cấp tốc bay về hướng Đông.
Khoảng cách tám trăm dặm.
Cũng không tính là xa.
Rất nhanh đã chạy tới.
Còn chưa chờ hắn triệt để tới gần.
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang thật lớn truyền đến.
Xa xa, một gò núi đổ nát, loạn thạch xuyên vân, nhấc lên bụi mù đầy trời, ở trong bụi đất, vạn đạo kim quang bắn ra, trong đó giống như là cất dấu một vòng Tiểu Thái Dương chói mắt.
Nhiệt độ kinh khủng thiêu đốt hư không, giống như muốn rụi Thiên Địa.
Sau khi bụi mù tán đi. Trong hư không, một thân ảnh khôi ngô thân mặc kim giáp, một tay cầm khiên, một tay nắm trường kiếm, trấn áp trên trời dưới đất giống như chiến thần bừng tỉnh, nghiêm nghị bức người! Ở dưới chân là một đầu hung thú cao tới trăm trượng, lúc này đã mất đi sinh mạng, tiên huyết chảy đầy đất. Mặc dù đã chết nhưng khí tức trên người vẫn khủng bố như trước.

Căn cứ khí tức lưu lại, đại thể có thể suy đoán ra đầu hung thú này khi còn sống thực lực ở khoảng Thiên Biến Cảnh, mặc dù không tính quá mạnh mẽ. Nhưng đối với người trẻ tuổi mà nói, vẫn như cũ khó có thể chiến thắng!
"Rầm. . . . ."
Trương Bách Xuyên nuốt một ngụm nước miếng, nhìn đạo thân ảnh kia lẩm bẩm nói: "Kim Ô nhất tộc ?"
Vận khí của mình cũng quá kém đi!
Lúc này mới được bao lâu ?
Đã gặp được hai đầu hung thú, cái này thì cũng thôi đi, bây giờ còn đụng phải Kim Ô nhất tộc, khí tức của đầu Kim Ô này không kém, mới vừa rồi còn vượt cấp giết một đầu hung thú cao hơn hắn một đẳng cấp.
Thực lực có thể thấy được một chút.
Chính mình đi tới tuyệt đối chính là đưa đồ ăn.
Chớ đừng nói chi là ở bên cạnh đầu Kim Ô này còn có hai nhân vật đồng dạng là cấp Thánh Chủ.
"Kim Ô Đại Thái Tử ? Nhị Thái Tử ? Hay là Tam thái tử ?"
Trương Bách Xuyên thầm nghĩ.
Hiện thực bày ở trước mặt làm hắn tuyệt vọng, vô luận đầu Kim Ô này là ai, hắn đều không đánh lại, bởi vì coi như là Kim Ô Tam thái tử.
Nhân gia cũng xếp hàng hơn bảy mươi trên bảng Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng.
Căn bản không phải một người không có xếp hạng như mình có thể trêu chọc
"Sư phụ, bên cạnh gốc Thánh Dược này có tộc nhân Kim Ô nhất, đồ đệ không đánh lại hắn, Chúng ta. . . . . có muốn đổi một gốc ?"
Trương Bách Xuyên rất nhanh lấy ngọc giản ra, truyền ra một tin tức.
. . . . .
"Ừm?"
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Dương Khâu nhìn thấy ngọc giản sáng lên, nhanh chóng cầm lấy, nhìn thoáng qua tin tức trong đó, nhất thời tức giận dựng râu trừng mắt.
" Nghiệt Đồ này!"
Vi sư bỏ ra một gốc Linh Dược cấp Thánh Chủ, lúc này ngươi nói đổi một gốc?
Linh Dược Cấp Thánh Chủ không phải tiền?

Như đã nói qua, nhiều người như vậy tiến nhập Tạo Hóa bí cảnh, chứng kiến một cường giả muốn đổi một gốc, chính mình nhiều gia sản hơn nữa cũng không chịu nổi phá của như vậy!
Một phần vạn kết quả là, đều bị người chiếm, chính mình Cửu U Ma Tông còn quá Nhưng mà ?
Suy nghĩ một chút, Dương Khâu thở dài, hắn lấy ra một gốc vật phẩm cấp Thánh Chủ, động tác hơi dừng lại. Hắn lại móc ra ba cái.
Tổng cộng bốn cái, đặt ở trước mặt Lý Vân.
Xét đến cùng, Trương Bách Xuyên cũng là đồ nhi của mình, không thể nhìn hắn chết một cách vô ích, cho nên vẫn phải lấy ra đồ đạc, chỉ là lần mua tin tức này làm cho tim hắn như bị đao cắt.
Tính cả một gố Linh Dược Cấp Thánh Chủ lúc trước kia, có thể nói mình tốn năm vật phẩm cấp Thánh Chủ để đổi một gốc Thánh Dược.
Cuộc mua bán này, mình kiếm không nhiều lắm a!
"Tiền bối, tình huống trước mặt đồ nhi kém cỏi của vãn bối, người xem có cách nào phá giải không?"
Dương Khâu nhẹ giọng hỏi.
"Tất nhiên là có."
Nét mặt Lý Vân nở nụ cười ấm áp.
Dương Khâu kiếm không nhiều lắm, nhưng mình kiếm được nhiều, như vậy là đủ rồi.
Hắn thu hồi vật phẩm Cấp Thánh Chủ, mỉm cười nói ra: "Ngươi chẳng lẽ là quên lời ta mới vừa nói rồi hả? Phụ cận gốc Thánh Dược này có ba đầu Hung thú cấp Thánh Chủ."
"Bảo cho Trương Bách Xuyên hướng bắc cách mười dặm, có thể nhìn thấy sào huyệt một hung thú, đánh nát hai quả trứng hung thú bên trong, hung thú tự nhiên sẽ đi ra."
"Đến lúc đó Kim Ô nhất tộc đối chiến với hung thú."
"Đồ nhi của ngươi cũng có cơ hội thừa dịp làm việc."
Nói xing.
Lý Vân tung ra một viên ngọc giản, nói: "Đây là phương pháp phá giải gốc Thánh Dược kia, dựa vào phương pháp này trốn trong cấm chế, có thể bảo vệ bình yên không lo."

Chương 165. Đánh lệch rồi ?

Chương trước Chương sau

Chương 165: Đánh lệch rồi ?
Đa tạ tiền bối!"
Dương Khâu tiếp nhận ngọc giản, sau khi nhìn lướt qua nội dung trong đó liền nhanh chóng truyền tin tức ra ngoài.
. . . . .
"Đập tan trứng hung thú ?"
Trong Tạo Hóa bí cảnh.
Trương Bách Xuyên chờ được hồi đáp, trong mắt nhất thời sáng lên, còn có cách làm này?
Hắn đứng dậy, nhìn thoáng qua chung quanh, toàn bộ cảnh tượng phương viên hơn mười dặm thu hết vào mắt, rất nhanh hắn đã thấy được một ổ hung thú.
Đó là một ổ chim cực lớn, treo trên một sườn núi.
Trên đó cũng không có thân ảnh hung thú.
Dường như đã đi ra ngoài.
Cũng khó trách, tộc nhân Kim Ô nhất tộc quang minh chánh đại động thủ ở chỗ này, lại không khiến cho những hung thú khác vây công.
"Chính là nó!"
Trương Bách Xuyên liếc mắt nhìn ba vị Kim Ô tộc cách đó không xa, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, tính kế Kim Ô nhất tộc. Nghĩ kỹ lại còn có chút kích động.
. . . . .
Trên vòm trời.
Kim Ô Tam thái tử áo choàng hoàng kim, giống như thần nhân, hắn thu hồi binh khí, chắp hai tay phía sau lưng, nhàn nhạt nói ra: "Hai vị tộc lão động thủ đi."
"Dạ."
Hai đầu Kim Ô khác từ trên không trung đi xuống.
Rơi xuống trước Thánh Dược, bắt đầu nghiên cứu phương pháp phá trận.
Lần này.
Tất cả ba vị Thái Tử Kim Ô nhất tộc đều chạy tới, Đại Thái Tử đã đi trước vào sâu bên trong Tạo Hóa bí cảnh. Tranh đoạt gốc Linh Dược Chuẩn Đế kia.
Nhị Thái Tử lại tranh đoạt Linh Dược Đại Thánh Cấp.
Hắn thân là lão tam, tự nhiên là thu thập toàn bộ linh dược từ Đại Thánh Cấp trở xuống. Có thể nói lòng tham Kim Ô nhất tộc rất lớn, tất cả mọi thứ

bọn họ đều muốn.
Mà người bên ngoài chỉ có thể uống một ít canh thừa còn sót lại.
Nếu không là Kim Ô nhất tộc chỉ mua được tin tức Linh Dược Chuẩn Đế cùng vài gốc linh dược Đại Thánh Cấp trong Thiên Cơ Lâu, tốc độ bọn họ thu thập linh dược còn phải nhanh hơn mấy phần.
"Ừm?"
Lúc này.
Kim Ô Tam thái tử hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt như điện, nhìn về phía một mảnh hư không, nơi đó một đạo nhân ảnh mặc hắc y đập vào mắt, hắn liếc mắt nhìn kỹ, sau đó thu hồi ánh mắt.
"Người Cửu U Ma Tông?"
Cửu U Ma Tông trong khoảng thời gian này danh khí không nhỏ, huỷ diệt Diêu Quang Thánh Địa, cắn nuốt nội tình mấy triệu năm của Diêu Quang Thánh Địa.
Mặc dù là Kim Ô nhất tộc cũng nghe nói qua tin tức này. Nhưng mà bọn họ cũng không để ở trong lòng. Mặc dù Diêu Quang Thánh Địa không tệ, nhưng ở trong mắt Kim Ô nhất tộc cũng chỉ là không tệ mà thôi. So với Diệp thị Đế Tộc chênh lệch không lớn.
Đều chỉ từng sinh ra một vị Đại Đế. Mà Kim Ô nhất tộc bọn họ đã từng sinh ra mấy vị. Thời đại viễn cổ lại càng thống ngự toàn bộ Yêu Tộc, xuất thân của bọn họ cũng không phải Đế Tộc bình thường có thể so sánh.
Còn như Cửu U Ma Tông.
Chỉ là một nhà giàu mới nổi mà thôi.
Nuốt nội tình Diêu Quang Thánh Địa thì thế nào?
Tài nguyên cũng chỉ là tài nguyên, không có khả năng trong thời gian ngắn chuyển hóa thành thực lực, cho nên Cửu U Ma Tông bây giờ, ngoại trừ giàu có một chút, so với lúc trước không có gì khác nhau.
Nhiều lắm thì có thêm một đế binh mà thôi.
Ở trong mắt Kim Ô nhất tộc bọn hắn vẫn là một tiểu lão đệ.
"Người kia là Thánh Tử Cửu U Ma Tông sao? Khí tức trên người cư nhiên nhỏ yếu như thế."
Kim Ô Tam thái tử liếc mắt nhìn Trương Bách Xuyên, trong lòng có ý khinh thị. Nếu như là một vị thiên kiêu của Nhân Tộc, nói không chừng hắn còn tính ra tay đọ sức một phen.
Nhưng sau khi nhìn thấy Trương Bách Xuyên, cỗ chiến ý này ngay lập tức bị dập tắt.

Người này quá yếu.
Không đáng cho hắn xuất thủ.
Nghiền chết một con giun dế với hắn mà nói không có bất kỳ hứng thú nào, còn không bằng một gốc Thánh Dược trước mắt này còn quan trọng hơn một chút.
Nếu như đối phương thức thời rời đi, vậy thì cũng thôi đi, còn nếu không thức thời. . . . .
Hắn sẽ không để ý xuất thủ nghiền chết một con giun dế.
"A?"
Kim Ô Tam thái tử lần thứ hai liếc nhìn Trương Bách Xuyên l, hắn nhìn thấy đối phương dĩ nhiên nâng hai tay lên, tạo thành một cái ấn quyết. Lòng bàn tay lóng lánh Ô Quang, nở rộ từng đạo quang hoa.
"Muốn chết!"
Kim Ô Tam thái tử nhăn mày lại, trong tròng mắt sát ý hừng hực, phảng phất tôn nghiêm của mình bị khiêu chiến. Một con giun dế lại muốn ra tay với chính mình trước!
Đây quả thực không thể tha thứ.
Hắn bước ra một bước, đại thủ lăng không vươn ra ngoài. Còn chưa hạ xuống, chỉ thấy hai tay Trương Bách Xuyên đẩy ra, Ô Quang lóng lánh, bắn ra một mảng ánh sáng chói mắt, hắc vụ xông lên trời, đánh tan cả đám mây trên cửu tiêu.
Hóa thành một bàn tay to lớn, vỗ xuống một ngọn núi cách đó mười dăm.
"Xảy ra xhuyện gì?"
Kim Ô Tam thái tử không tránh không né, chỉ cảm thấy bên người một cơn gió lớn thổi qua, một bàn tay màu đen thoáng qua người. Phảng phất như đối phương do khẩn trương nên đã đánh trượt.
Nói thật.
Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại tình huống này.
Một kẻ muốn đánh lén người khác, cư nhiên lại đánh lệch Thần Thông. Nếu như chuyện này truyền đi, Cửu U Ma Tông kia cũng không cần lăn lộn nữa. Thánh Tử bọn họ chỉ có vài phần bản lĩnh nàu.
Cửu U Ma Tông có thể mạnh tới đâu ?
"Ầm ầm!" Một tiếng oanh minh đinh tai nhức óc tiếng truyền ra, một gò núi ngoài mười dặm vỡ nát, tràn ngập bụi mù, một ổ chim trong đó bị đánh thành bột phấn.

Lòng trắng trứng chảy ra ngoài, trong đó còn kèm theo một chút lòng đỏ trứng.
"Chết đi!"
Kim Ô Tam thái tử hét lớn một tiếng, chấn động thiên địa, tóc dài trên đầu tung tóe, trong suốt như pha lê, cả người nở rộ kim quang, giống như một vầng Tiểu Thái Dương chiếu sáng hư không.
Nhiệt độ kinh khủng Diệt Tuyệt tất cả, làm cho tâm thần người khác trở nên run sợ.
Thánh Tử Cửu U Ma Tông này tuy là đánh lệch, thế nhưng chung quy vẫn là hắn ra tay với mình, chỉ có đối phương chết đi mới có thể làm rõ việc này!
"Thương!"
Một thanh trường kiếm màu vàng óng xuất hiện, hóa thành một đạo quang trụ màu vàng, chuẩn bị muốn chém xuống tới.
Nhưng mà.
Đang lúc Kim Ô Tam thái tử muốn huy kiếm. . . . .
"Lệ ——!"
Một tiếng hí kinh thiên động địa truyền vào trong tai của hắn.
Huyết khí kinh khủng, phảng phất như núi lửa phun trào, che khuất Thiên Địa, hai đầu hung thú cự đại, mở rộng hai cánh, từ chỗ cực xa nhanh như tia chớp bay tới.
Ở phía dưới còn có một con hung thú giẫm đạp đại địa, đấu đá lung tung, dường như mục tiêu cũng là nơi đây!

Chương 166. Vi sư muốn chết rồi

Chương 166: Vi sư muốn chết rồi
"Hung thú?"
Ánh mắt Kim Ô Tam thái tử lạnh lùng, liếc mắt quét xa xa, lần thứ hai nhìn về phía Trương Bách Xuyên, lạnh lùng nói: "Ngươi thật to gan, cũng dám tính kế Kim Ô nhất tộc!"
"Thật xin lỗi."
Trương Bách Xuyên mở hai tay ra, đối với ba đầu hung thú đang chạy như điên ở phía xa xa kia coi như không thấy, nhẹ giọng nói ra: Cửu U Ma Tông muốn!"
"Vậy thì phải xem ngươi có mạng để lấy hay không!"

Kim Ô Tam thái tử bắt đầu giơ cao trường kiếm trong tay.
"Xuy " một tiếng, trường kiếm màu vàng phá trường không, xé rách thiên khung, lập tức đem xuyên thủng hư không.
"Thương!"
Kiếm quang như cầu vồng, giống như một dải ngân hà, phi nhanh không ngừng.
Đồng tử Trương Bách Xuyên co rụt lại, đối mặt với một kích mạnh mẽ như vậy, hắn không lựa chọn chống đỡ, mà hóa thành một đạo Ô Quang lao nhanh về phía Thánh Dược.
"Tự tìm đường chết!"
Kim Ô Tam thái tử hừ lạnh một tiếng, không them để ý, một chưởng nối tiếp một chưởng, Thiên Băng Địa Liệt, uy năng kinh khủng quét ngang bát phương, lập tức in trên lưng Trương Bách Xuyên.
"Ông!"
Một tiếng kêu nhẹ truyền ra, bên hông Trương Bách Xuyên, một viên ngọc bội phát ra ánh sáng bạo phát Ma Vụ ngập trời, thay hắn hóa giải một kích này. Mà Trương Bách Xuyên cũng mượn phản lực.
Nhanh chóng xông vào trong cấm chế Thánh Dược.
"Ừm ?"
Hai vị nhân vật cấp Thánh Chủ đang vội vàng phá trận, bàn tay run lên, kém chút nữa đã triệt để kích hoạt cấm chế. Thật vất vả mới phục hồi tinh thần lại, liền phát hiện Trương Bách Xuyên đã tới trước bọn họ một bước, xông vào trong cấm chế.
"Cái này. . . ."
Hai vị Thánh Chủ bối rối.
Chúng ta phá trận nửa ngày, ngươi một tên vãn bối lại phá giải đơn giản như vậy.
Chuyện gì xảy ra?
Coi như là người Diệp thị Đế Tộc tới cũng không khả năng phá vỡ một cấm chế dễ dàng như vậy a!
Hai người liếc nhau, rồi lại nhìn thiếu chủ nhà mình cách đó không xa một chút, chẳng lẽ là một cái tát của thiếu chủ đã đưa hắn tiến vào? Đây cũng có chút không thể tưởng tượng nổi.
"Là Thiên Cơ Lâu. . . !"
Sắc mặt Kim Ô Tam thái tử băng lãnh, từ đằng xa bay tới, đáp xuống bên ngoài cấm chế. Trong con ngươi dâng lên căm giận ngút trời, Kim Ô nhất

tộc bọn họ cũng phái người đi Thiên Cơ Lâu.
Tự nhiên biết thủ đoạn của Thiên Cơ Lâu.
Trong thiên hạ, nếu nói là có ai có thể nhìn một bí cảnh Đại Đế lưu lại như không, sợ rằng chỉ có vị lầu chủ thần bí kia!
Nhìn tình huống này, chỉ sợ là Cửu U Ma Tông cũng mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu, nhưng có chỗ bất đồng là, người ta mua được nơi hạ lạc của Chuẩn Đế Linh Dược hoặc là linh dược Đại Thánh Cấp.
Cửu U Ma Tông cũng để mắt tới Linh Dược Thánh cấp rồi.
Thật đúng là không xuất bài dựa theo lẽ thường.
"Ngươi cho rằng một cái cấm chế, có thể che chở cho ngươi sao? Con ngươi Kim Ô Tam thái tử rất lạnh, không che giấu sát ý chút nào, lật bàn tay một cái, một viên kim sắc ngọc phù xuất hiện, bên trên in một đầu Tam Túc Kim Ô, chuẩn bị giương cánh trùng thiên! Trong nháy mắt ngọc phù xuất hiện, một cỗ khí thế quét ngang Bát Hoang!"
"Ta xxx! Tim Trương Bách Xuyên đập mạnh, dâng lên một tia dự cảm không tốt. Đây là muốn làm tới a!"
Dường như mình đã chọc giận đối phương, Kim Ô Tam thái tử phải vận dụng thủ đoạn cấp bậc thánh nhân, nếu thật sừ là Thánh Nhân đánh xuống một đòn, không nói tới cấm chế trước mặt này có thể ngăn trở hay không. Ngược lại mình chắc chắn phải bị trọng thương, dĩ nhiên là không chết được, dù sao mình cũng có vật bảo mệnh.
Nhưng không cấm chế này, tiếp theo mình chạy thế nào ?
Sư phụ cho mình là ngọc bội dùng để phòng ngự, không có bất kỳ lực sát thương nào. Không may bị người Kim Ô nhất tộc bắt lại, mình nhất định sẽ chết rất khó coi.
"Sư phụ, đồ nhi bị người Kim Ô nhất tộc ngăn chặn, lão nhân gia nghĩ biện pháp nhanh lên một chút a!"
Trương Bách Xuyên nhanh chóng lấy ra ngọc giản, phát một tin tức.
Rất nhanh.
Dương Khâu đã đáp lại.
"Yên tâm, không chết được, về sau đừng làm ầm ĩ, mỗi một tin tức của người, vi sư đều phải tốn một gốc Linh Dược Cấp Thánh Chủ. Hiện tại vi sư lỗ vốn muốn chết rồi!"
Trương Bách Xuyên: ". . ."
Sư phụ, đây là muốn bỏ qua ta sao?
Trong chớp mắt tiếp theo.

Hai vị Kim Ô cấp Thánh Chủ nhanh chóng tiến lên một bước, một người trong đó lên tiếng ngăn cản, nói:
“Thiếu gia, đây là con bài chưa lật của chúng ta, lúc này sử dụng quá mức lãng phí!”
"Đúng vậy a!"
Một đầu Kim Ô khác cũng phụ họa nói: "Chỉ là một Linh Dược Thánh cấp, ở trong Tạo Hóa bí cảnh số lượng cũng không ít, lúc này lãng phí một lần thủ đoạn Thánh Nhân, chờ lát nữa gặp phải thiên kiêu Nhân Tộc, lá bài tẩy của chúng ta sẽ thiếu một tấm!"
"Hơn nữa chung quanh còn có hung thú nhìn chằm chằm, một số vật bảo mệnh, không đến tình huống vạn bất đắc dĩ, không thể sử dụng đơn giản!"
"Như đã nói, Thánh Tử Cửu U Ma Tông này tuy là không đủ thực lực, nhưng nếu dám tiến vào Tạo Hóa bí cảnh, trên người tất nhiên sẽ có con bài chưa lật."
"Phí thời gian với hắn thật không khôn ngoan!"
"Ừm?"
Ánh mắt Kim Ô Tam thái tử lạnh lùng, liếc mắt nhìn Trương Bách Xuyên, lại nhìn ba đầu hung thú đang nhanh chóng tới gần, sát ý tung hoành.
Một bên là người đoạt bảo, một bên là ba đầu hung thú.
Trong lòng hắn suy tính lợi hại một phen, sau đó chậm rãi thu hồi ngọc phù, lạnh nhạt nói ra:
"Trong Tạo Hóa bí cảnh, ngươi ta còn có thể gặp nhau, lúc đó ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy!"
. . . . .
Tiếng nói vừa dứt.
Ba đạo kim quang phóng lên cao, ba người bọn họ nhnh chóng ly khai nơi đây.
Tuy là hắn có thể đối kháng ba đầu hung thú, nhưng lúc này không cần thiết phải như vậy. Trong Tạo Hóa bí cảnh Thánh Dược nhiều lắm, không đến mức lãng phí thời gian cho một gốc ở nơi này.
Còn về phần ba đầu hung thú kia, lưu cho Trương Bách Xuyên giải quyết là không thể tốt hơn
Nghĩ đến lấy một thân của hắn, căn bản sẽ không phải đối thủ của ba đầu hung thú kia, nếu không có cao nhân trợ giúp, kết quả của Trương Bách Xuyên hắn gần như đã dữ liệu được.
Ngoại trừ một con đường chết, sẽ không có con đường thứ hai có thể đi!

Trong cấm chế.
Trương Bách Xuyên nhìn thấy ba người đi xa, hắn thả lỏng một hơi, có vẻ như mình vẫn còn sống. Thu hồi Thánh Dược, vừa muốn đi ra ngoài đã thấy được ba đầu hung thú cách đó không xa.
Ba đầu hung thú này khác với con trước đó.
Nơi này chính là nơi ở của bọn hắn, lúc này trứng trong nhà bị đập, muốn bọn hắn rời đi trong khoảng thời gian ngắn, vậy mới là có quỷ.
"Làm sao bây giờ ?"
Trương Bách Xuyên khóc không ra nước mắt, trong tay lần thứ hai xuất hiện ngọc giản, truyền ra một tin tức cho sư phụ.
"Sư phụ, đồ nhi đã lấy được Thánh Dược tới tay, thế nhưng ba đầu hung thú Cấp Thánh Chủ bên ngoài phải giải quyết thế nào?"
. . . . .
Thiên Cơ Lâu.
Dương Khâu cầm ngọc giản trong tay, nhìn tin tức bên trong, vẻ mặt như không muốn sống nữa.
Dường như. . . . .
Một Thánh Dược này, mình không kiếm được bao nhiêu a!

Chương 167. Có thể tha chết cho ngươi

Chương 167: Có thể tha chết cho ngươi
Thời điểm Trương Bách Xuyên đang nghĩ biện pháp rời khỏi cấm chế.
Ở sâu trong Tạo Hóa bí cảnh.
Trên một tòa Thần Phong, bên trên mùi thuốc tràn ngập hư không, vạn đạo quang hoa, gột rửa lòng người, có một loại khí tức đại đạo quanh quẩn ở trong thiên địa.
Đỉnh Thần Phong một mảnh xán lạn, đầy tràn hương thơm, rực rỡ lung linh, một gốc cây rêu phong vững vàng, trải qua phong sương, không biết đã đứng vững bao nhiêu năm.
Trên đó treo sáu loại thần quả, giống như Tiểu Thái Dương, từng quả đều vàng lóng lánh, tự nhiên mà thành. Mỗi một khỏa đều lớn bằng nắm đấm trẻ con.

Tỏa ra mùi thuốc, chỉ ngửi một hơi đã khiến cho người ta có ảo giác muốn phi thăng, lỗ chân lông mỗi người đều thư giãn, không ngừng được thần lực thanh tẩy.
Giống như là từng khỏa Thái Dương Chi Tinh, dược lực thần bí cường đại, xinh đẹp trong suốt, liếc mắt nhìn đã muốn trầm luân trong đó.
" Linh Dược cấp Đại Thánh!"
Ở phía trời xa.
Có tu sĩ Nhân Tộc đứng ở trên vòm trời, nhìn một gốc Thanh Dược kia, thì thào mở miệng.
Ở đây rất nhiều Nhân Tộc, trong đó còn có tu sĩ Yêu Tộc, Ma Tộc. Bọn họ chờ sau khi Tạo Hóa bí cảnh mở ra, đầu tiên sẽ đi vào chỗ sâu bên trong.
Đây là gốc Linh Dược cấp Đại Thánh thứ nhất hiển lộ ở trước mắt mọi người.
Ở bên cạnh gốc Linh Dược này còn có hai cây Linh Dược cấp Thánh Vương đung đưa trong gió!
Nếu như có thể phá giải cấm chế trong đó, không hề nghi ngờ sẽ có được cơ duyên nghịch thiên. Linh Dược bậc này ở trước mặt, cho dù là thế lực lớn cũng muốn động tâm!
Nhưng lúc này.
Mặc dù là có người muốn cướp đoạt nhưng cũng không dám vượt qua giới hạn.
Bởi vì ở một bên Thần Phong, có hai đạo thân ảnh giống như Thiên Thần đang thủ hộ, khí tức bọn hắn cường đại, con ngươi đang mở tí hí, bắn ra hàn mang.
Ở dưới chân hai người còn có hàng trăm cỗ thi thể, tiên huyết màu đỏ sẫm tùy ý chảy xuôi, tăng thêm một tầng cảm giác thê lương cho Thần Phong!
Số lượng hàng trăm cỗ thi thể này cũng không phải người bình thường. Trong đó có Thánh Tử các đại thế lực, một số là nhân vật Cấp Thánh Chủ, còn có hai đầu hung thú Cấp Thánh Chủ bị đánh thành nát bấy. Sinh linh mạnh mẽ như vậy đều bị đánh chết, còn có người nào khác dám tự ý tiến lên ?
"Kim Ô nhất tộc cùng Kim Sí Đại Bằng nhất tộc. . . . ."
Một tên ma tộc, màu tóc đỏ thẫm như máu, con ngươi lạnh lùng nhìn hai đạo nhân ảnh phía xa, hắn nhẹ giọng nỉ non một câu. Không lựa chọn tiến lên.
Hai người này cho người ta áp lực quá lớn.

Một là thiếu chủ Kim Sí Đại Bằng nhất tộc, dài danh thứ mười bảy trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, một người là Nhị Thái Tử Kim Ô nhất tộc, bài danh thứ mười tám trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng.
Hai người liên thủ đối địch, mặc dù là thiên kiêu khác chạy tới cũng phải suy nghĩ một chút. Trẻ tuổi đánh không lại, lão nhân đồng lứa cũng chưa hẳn là đối thủ người hộ đạo của bọn họ. Những người vẫn đang ở đây, không có ai ngây thơ cho rằng không nhìn thấy người hộ đạo của bọn họ, người ta sẽ không tồn tại.
Nói không chừng những nhân vật Cấp Thánh Chủ này đang nấp ở một chỗ trong hư không, lạnh lùng nhìn chăm chú vào bọn họ kìa.
"Xem ra gốc Linh Dược cấp Đại Thánh đầu tiên xuất thế sắp phải rơi vào tay yêu tộc rồi."
Có không ít người khẽ lắc đầu
Mới vừa rồi cũng có vài thiên kiêu Nhân Tộc đi ngang qua, thế nhưng bọn hắn sau khi nhìn thoáng qua liền trực tiếp một mạch ly khai, có lẽ có mục tiêu khác, hoặc có lẽ là không muốn trêu chọc hai người kia.
Thiên kiêu Nhân Tộc cũng không lựa chọn động thủ, những người như bọn họ, luận thực lực không bằng, luận thế lực cũng không bằng còn có thể làm gì khác?
Chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn người Yêu Tộc lấy đi Linh Dược cấp Đại Thánh.
"Mau nhìn, thiếu chủ Kim Sí Đại Bằng nhất tộc động tay!"
Có người mở miệng nói.
Chỉ thấy.
Kim Thần đi xuống hư không, lòng bàn tay có một cái phù hiệu lập lòe, vỗ lên trên cấm chế.
"Ông ".
Một tiếng vang nhỏ truyền đến, bên trên cấm chế lộ ra một cánh cửa chỉ đủ cho một người tiến vào.
"Cái này. . . ."
Rất nhiều người không hiểu rõ chân tướng, cảm thấy hoang mang.
"Hắn không cần phá vỡ trận pháp, vì sao có thể đi vào trong đó?"
"E rằng có chuẩn bị mà đến?"
"Ngu xuẩn, người ta đi qua Thiên Cơ Lâu, hiểu rõ đối với bí cảnh này vượt qua người bình thường, sợ rằng tin tức Diệp thị Đế Tộc nắm giữ trong tay

cũng chưa chắc có thể nhiều hơn so với hai tộc Kim Ô nhất tộc cùng Kim Sí Đại Bằng cộng lại!"
"Tê, mỗi cái thế lực lớn đều mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu?"
"Không thể nói tất cả thế lực, nhưng sáu bảy phần chắc chắn là có. Rất rõ ràng người Kim Ô nhất tộc cùng Kim Sí Đại Bằng nhất tộc này đều đã từng đi qua. . . . ."
"Kim Sí Đại Bằng cùng Kim Ô nhất tộc liên thủ, kể từ đó thiên kiêu Nhân Tộc ở trong Tạo Hóa bí cảnh, còn có ai là đối thủ của bọn họ? Chẳng phải là toàn bộ Tạo Hóa bí cảnh đều sắp rơi vào trong tay Yêu Tộc?"
. . . . .
Rất nhiều người bi quan không gì sánh được
Dù sao Tạo Hóa bí cảnh cũng là bí cảnh Đại Đế Nhân Tộc lưu lại, hôm nay lại phải rơi vào trong tay Yêu Tộc, không chỉ có Diệp thị Đế Tộc, lúc này ngay cả bọn họ cũng khó tiếp thụ.
Chuyện trong nội bộ Nhân Tộc, mặc kệ bọn hắn cướp đoạt như nào cũng được, thế nhưng bị người Ngoại Tộc nhúng tay, ý nghĩa lại bất đồng.
"Đáng hận!"
Có người phẫn hận không gì sánh được, lạnh lùng nói rằng: "Đệ nhất Thiên Kiêu Bảng Ngọc Khuynh Tiên của Nhân tộc ta chưa từng hiện thân, nếu như Thiên Kiêu Bảng đệ nhất tới đây, còn có chuyện của Yêu Tộc sao?"
"Không sai."
Lời nói này chiếm được sự đồng tình của rất nhiều người.
Ngọc Khuynh Tiên không tới, bọn họ cũng không dám đi tới Côn Lôn Khư gọi người. Nơi tuyệt địa này, cũng không phải là ai tiến vào đều có được vận khí tốt như Diệp Trần.
"Gốc Thánh Dược này rơi vào trong tay Yêu Tộc rồi, chỉ hy vọng những Thánh Dược khác có thể thuộc sở hữu của Nhân Tộc a !"
Một lão giả trầm giọng nói.
Không ít người đã thấy bàn tay Kim Thần như đao, cắt đứt hư không, đào được gốc Linh Dược cấp Đại Thánh kia, đã sắp đào lên triệt để.
Đây không đơn thuần chỉ là muốn lấy Linh Dược, mà là muốn đào cả cây!
Vô số người trong lòng rỉ máu, nhưng không dám lên tiếng ngăn cản.
Ngay thời điểm tâm tình mọi người ở đây đều rơi xuống đáy vực, một thanh âm trong trẻo xuyên Vân Phá Nguyệt, từ trong hư không truyền ra, truyền vào trong tai mỗi người rất rõ ràng.
"Buông Thánh Dược, Thẩm mỗ có thể tha chết cho ngươi!"

Giọng nói vừa dứt.
Một đầu Thần Hống màu vàng kim, cao tới ba trượng, đạp nát Vân Tiêu, cả người kim quang chảy xuôi, từ cuối chân trời nhanh chóng bay tới.
Trên đó có một người đàn ông đang ngồi ngay ngắn, thần sắc Như Ngọc, y phục trắng hơn tuyết, tóc dài xõa ra, cả người lưu chuyển lực lượng kinh khủng, chấn động cửu tiêu, lập tức hấp dẫn ánh mắt vô số người.
"Thái Sơ Thánh Tử!"
Có người kinh hô thành tiếng.

Chương 168. Sợ rằng mua không chỉ một cơ duyên

Chương 168: Sợ rằng mua không chỉ một cơ duyên
"Không nghĩ tới Thái Sơ Thánh Tử lại xuất thủ!"
Không ít người trong mắt sáng lên
Nhưng lập tức.
Ánh mắt lại ảm đạm.
Thái Sơ Thánh Tử bên trên Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng quả thực là cầm cờ đi trước, nhưng một đoạn thời gian trước, hắn vừa mới giao thủ cùng thiếu chủ Kim Sí Đại Bằng nhất tộc a!
Một đối một còn thất bại
Hôm nay đối mặt hai vị Yêu Tộc thiên kiêu, một người bài danh 24 trên Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng như hắn phải làm thế nào đây?
Sợ rằng kết cục sau cùng vẫn là bại, nói không chừng còn thảm hại hơn.
"Hành động này của Thái Sơ Thánh Tử không được khôn ngoan a!"
Có người khẽ lắc đầu.
Lúc này can thiệp vào, chưa chắc đã lấy được danh tiếng, còn có khả năng lần thứ hai trở thành đá đặt chân cho người khác. Thua một lần thì cũng thôi đi, tâm tình chưa chắc bị tổn thương.
Thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn liên tục thua hai lần, rất có thể đạo tâm sẽ hỏng mất!
"E rằng Thái Sơ Thánh Tử có lá bài tẩy?"
"Hai vị thiên kiêu Yêu Tộc, thế lực sau lưng bọn họ cũng không yếu hơn Thái Sơ thánh Địa, há lại sẽ không có chắc bài ?"

"Nếu có thiên kiêu còn lại trên Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng chạy tới có lẽ mới có thể thay đổi chiến cuộc."
"Đừng suy nghĩ, ba người này bài danh rất cao trên Thiên Kiêu Bảng, kẻ yếu không cách nào nhúng tay, mà cường giả thì đều tiến vào chỗ sâu hơn trong Tạo Hóa bí cảnh, lúc này chỉ sợ không có người tới cứu viện."
. . . . .
Đám người nghị luận ầm ĩ.
Ai cũng không coi trọng Thái Sơ Thánh Tử.
Không ít Yêu Tộc chung quanh, trên mặt cũng dâng lên nụ cười nhàn nhạt, Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng bài danh thứ 24 một đối một cũng đánh không lại truyền nhân Kim Sí Đại Bằng.
Hôm nay.
Lại muốn một chọi hai, đơn giản là không biết chữ "chết" viết như thế nào!
Phải biết rằng.
Nơi này chính là Tạo Hóa bí cảnh, ảnh hưởng của thế lực sau lưng mỗi cá nhân, ở chỗ này đều hạ xuống mức thấp nhất, coi như bị giết cũng không người nào có thể cứu viện đúng lúc.
"Thái Sơ Thánh Địa mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu, cũng là một gốc Thánh Dược này?"
Kim Ô Nhị Thái Tử lên tiếng.
Một tiếng ầm vang, cỗ lớn chấn động từ trên người hắn lao tới, cực kỳ kinh khủng, giống như một vòng Liệt Dương treo lơ lửng giữa thương khung, nở rộ vạn đạo quang mang.
"Không tệ!"
Thái Sơ Thánh Tử đứng thẳng người lên, thanh âm đạm mạc không gì sánh được. Phía sau hắn hiện lên mấy đạo dị tượng, mở ra một phương thiên địa. Giống như vạn vật mới sinh, có sinh cơ bừng bừng, cũng có Hủy Diệt Chi Lực, một mình hắn đứng ở trung tâm giống như một tôn Thần Chỉ khai thiên lập địa, trở thành người thống trị tuyệt đối. "Đáng tiếc."
Kim Ô Nhị Thái Tử khẽ lắc đầu, hắn dạo bước trong hư, lạnh lùng nói:
"Thái Sơ Thánh Địa, lần này đã định trước phải về tay không."
"Thẩm mỗ lại không cho là như vậy!"
Thái Sơ Thánh Tử liếc mắt nhìn, chứng kiến thân ảnh Kim Thần, hắn không chút do dự nào trực tiếp động thủ, một chưởng vỗ ra, Hư Không Chi Lực vô biên vô tận cuộn trào mãnh liệt.

Đối phương đã bắt đầu đào hai gốc Thánh Dược khác, nếu mình còn tiếp tục không ra tay, chỉ sợ sẽ muộn!
"Thật can đảm!"
Kim Ô Nhị Thái Tử quát lạnh
Hắn giống như là một Hoàng Kim chiến thần cháy hừng hực, bước ra một bước, đi tới trước mặt Thái Sơ Thánh Tử. Huy động trường kiếm trong tay, trong nháy mắt chém xuống.
Hắn không nghĩ tới, một bại tướng dưới tay Kim Thần lại dám xuất thủ trước, đây là không để mình vào trong mắt sao?
Phải biết rằng.
Trước đây hắn đã từng ngang tay với Kim Thần!
"Ùng ùng!"
Thanh âm đinh tai nhức óc truyền đến, hai vị thiên kiêu giao thủ, vừa khai chiến hừng hực khí thế. Sát chiêu hai người xuất hiện nhiều lần, đánh nổ những ngọn núi cao chung quanh.
Nhiệt độ kinh khủng tỏa ra làm cho Sơn Xuyên Hà Lưu bốc hơi, thiêu đốt hư không.
Vô số người liên tục lui lại, đến hơn năm tram dặm mới triệt để rời khỏi chiến trường.
"Tình hình chiến đấu không đúng."
Có người nhìn chiến cuộc này, chau mày.
"Thái Sơ Thánh Tử cư nhiên đè Kim Ô Nhị Thái Tử ra đánh, chẳng lẽ chênh lệch xếp hạng mười bảy cùng mười tám trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng lại lớn như vậy?"
Không ít người trong lòng nổi lên lên nghi hoặc.
Tình hình chiến đấu này không giống với bọn họ nghĩ, vốn là Thái Sơ Thánh Tử phải bị đánh bép, vậy mà giờ lại đảo khách thành chủ, lúc xuất thủ sắc bén không gì sánh được.
Đánh cho Kim Ô Nhị Thái Tử không thể bình tĩnh nổi.
Nếu không phải đám người tận mắt nhìn thấy, gần như không có ai dám tin tưởng một màn này.
"Trước khi Tiến nhập Tạo Hóa bí cảnh, ta từng nghe nói người Thái Sơ thánh địa đã đi qua Thiên Cơ Lâu một lần, sau đó Thái Sơ Thánh Địa đã chiếm được chìa khóa tạo hóa. . . ."
Một ông lão vuốt râu, trong mắt mang theo thần sắc suy tư, nhẹ giọng nói ra: "Hiện tại xem ra, sợ rằng của mục đích Thái Sơ thánh địa không đơn

giản như vậy."
"E rằng. . . ."
"Thái Sơ Thánh Địa ở trong Thiên Cơ Lâu không chỉ mua được nơi hạ lạc của chìa khóa, thậm chí ngay cả cơ duyên để cho thực lực Thánh Tử của bọn họ đại tiến cũng mua luôn!"
"Thì ra là thế!"
Đám người bừng tỉnh.
Nếu không phải giờ khắc này đang ở Tạo Hóa bí cảnh, bọn họ nhất định phải đi Thiên Cơ Lâu một chuyến, xem rốt cuộc hiện tại Thái Sơ Thánh Tử xếp hạng thứ bao nhiêu.
Từ tình huống trước mắt đến xem, thực lực Thái Sơ Thánh Tử không chỉ ngừng ở xếp hạng 24, sợ rằng có thể tiến vào mười lăm người đứng đầu!
"A ——!"
Trong hư không.
Một tiếng rống to truyền đến.
Kim Ô Nhị Thái Tử râu tóc đều dựng lên, cả người vàng óng ánh, hắn phát ra một tiếng gào thét, thanh âm chấn động thiên hạ, một tiếng bịch vang lên, một cánh tay hắn lập tức tứ phân ngũ liệt.
Mảng lớn huyết vụ tràn ngập trong hư không.
Cùng với tiếng kinh ngạc khắp nơi.
Kim Ô nhất tộc cường đại cỡ nào ?
Nhị Thái Tử của bọn họ lại càng vượt trội đồng cấp, nhưng nhân vật khủng bố như vậy trong lúc giao phong cùng Thái Sơ Thánh Tử, thời gian ngắn ngủi đã bị chấn nát một cánh tay.
Tuy còn chưa bại, nhưng xu hướng suy tàn đã hiển lộ rõ.
Nếu tiếp tục đánh nữa, sợ rằng không tránh được thất bại!

Chương 169. E rằng cùng Thiên Cơ Lâu có quan hệ

Chương 169: E rằng cùng Thiên Cơ Lâu có quan hệ
"Điều đó không có khả năng!"
Có một tên Yêu Tộc quát to.
Kim Ô nhất tộc uy danh bực nào, ba vị Kim Ô mỗi người đều được đề tên ở trên Thiên Kiêu Bảng, thân phận của bọn họ tượng trưng cho bất bại. Vậy

mà lúc này lại bị đánh nát một cánh tay.
Khiến cho rất nhiều Yêu Tộc không thể nào tiếp thu được chuyện này.
"Không có gì là không có khả năng, hiện tại người thua là Kim Ô Nhị Thái Tử, sau một khắc chỉ sợ người thua sẽ là Kim Ô Đại Thái Tử. E rằng Nhân tộc ta không cần Diệp Trần xuất thủ, Lâm Chiến xếp hạng ba Thiên Kiêu Bảng đã có thể nghiền ép Kim Ô!"
Không ít người cười lạnh nói
Lúc này một màn này thoải mái không gì sánh được, rất nhiều người đều cảm giác thở ra một ngụm uất khí trong lồng ngực.
Vừa rồi hai vị thiên kiêu Yêu Tộc uy phong bực nào?
Xuất thủ chém giết không ít người cướp đoạt cơ duyên, ngay cả hung thú cũng giết chết vài đầu, hiện tại thì sao ?
Còn không phải là bị Thái Sơ Thánh Tử đuổi đánh ?
"Oanh!"
Hư ảnh một thế giới hiện lên vờn quanh Thái Sơ Thánh Tử, đại lục vô biên, thương mang vô bờ, giống như hắn đang đứng trong thế giới kia.
Quanh thân có Tạo Hóa Chi Lực vờn quanh.
"Tạo Hóa Chi Lực. . . .?"
Có người kinh ngạc thốt lên.
Người Thái Sơ thánh địa, tại soa lại có khí tức Tạo Hóa Kinh?
Chuyện này không đúng!
Không đợi đám người nghĩ ra manh mối, Thái Sơ Thánh Tử đã bước ra một bước, vượt qua Kim Ô Nhị Thái Tử, đi tới bên trên Thần Phong, lòng bàn tay hiện ra hàng nghìn hàng vạn phù hiệu thiểm thước.
Bịch một tiếng đã giải khai cấm chế, đại thủ trực tiếp vươn ra bắt lấy hai cây Linh Dược Thánh Vương cấp.
"Thái Sơ Thánh Tử, ngươi dám!"
Kim Thần quát lạnh.
Hắn đã sớm phát hiện động tĩnh bên ngoài, nhưng vì Linh Dược cho nên không đi ra. Sở dĩ không xuất thủ vì hắn dự định sau khi thu được hai cây Linh Dược còn lại.
Sẽ liên thủ với Kim Ô Nhị Thái Tử cùng nhau tiêu diệt Thái Sơ Thánh Tử.
Nhưng ngoài ý liệu là Kim Ô Nhị Thái Tử lại bị thương, hơn nữa bị thương nhanh như vậy, căn bản không kịp cho hắn thu hết Linh Dược vào tay.
"Thẩm mỗ sớm đã xưa đâu bằng nay, mà ngươi vẫn còn dậm chân tại chỗ, hôm nay ngươi đã không phải là đối thủ của ta!"

Thần quang che đậy thân thể Thái Sơ Thánh Tử, phát ra quang mang vạn trượng, khí thế mạnh mẽ khiến người ta không nhịn được sợ run, cả người Thánh Khiết cường đại không gì sánh được. Hắn điểm ra một chỉ, lập tức khiến cho chiếc hộp trong tay Kim Thần vỡ nát. Một gốc Linh Dược cấp Đại Thánh lưu chuyển bảo huy, mang theo sáu thần quả, một lần nữa xuất hiện trong hư không.
"Làm càn!" Mấy thanh âm quát lạnh truyền đến. Đã có nhân vật Cấp Thánh Chủ ngồi không yên.
Người trẻ tuổi giao thủ thì cũng thôi đi, thế nhưng cướp đoạt cơ duyên thì quá phận rồi.
Trong lúc Yêu Tộc bên này xuất hiện nhân vật Cấp Thánh Chủ, đồng thời một phương Nhân Tộc đồng dạng cũng có nhân vật Cấp Thánh Chủ, sừng sững trên vòm trời, bắt đầu giằng co.
"Linh Dược cấp Đại Thánh, không phải thứ các ngươi có thể một mình nuốt vào!"
Thái Sơ Thánh Tử lạnh lùng.
Năm ngón tay hắn mở ra, ba thần quả trong nháy mắt rơi vào trong tay hắn, bị hắn thu lại, sau đó đánh ra hai chưởng bức lui hai vị Yêu Tộc thiên kiêu. Còn hắn thì thong dong thối lui.
"Thái Sơ Thánh Tử. . . . . Cư nhiên khủng bố như thế?"
"Đối mặt hai vị Yêu Tộc thiên kiêu, thong dong thối lui thì cũng thôi đi, lại còn đoạt đi hai cây Linh Dược Thánh Vương cấp. Còn cướp đi phân nửa thần quả, thật không thể tin được!"
"Đây cũng không biện pháp, tuy là Linh Dược cấp Đại Thánh kia đặt ở trong hộp ngọc, nhưng chưa khắc cấm chế. Mới để cho Thái Sơ Thánh Tử có cơ hội xuất thủ."
"Bất kể như thế nào, một trận chiến này sợ rằng thanh danh Thái Sơ Thánh Tử phải truyền ba ngàn châu!"
"Nói đến, các ngươi không hiếu kỳ vì sao Thái Sơ Thánh Tử có thể dùng Tạo Hóa Chi Lực sao? Đây không phải là tuyệt học của Diệp thị Đế Tộc giữ à? Chẳng lẽ Tạo Hóa Kinh truyền ra ngoài rồi?"
"E rằng có quan hệ cùng Thiên Cơ Lâu. . . ."
. . . . .
Mọi người đều vô cùng rung động.
Mặc dù là ai cũng không nghĩ tới Thái Sơ Thánh Tử dĩ nhiên có thực lực như thế, đánh tan Kim Ô Nhị Thái Tử, còn cướp đi Linh Dược từ trong tay

Kim Thần.
Nếu không phải nơi này có hai vị Yêu Tộc thiên kiêu, có thể hắn sẽ trực tiếp lưu lại, xuất thủ tiêu diệt một người trong đó.
Sau khi Thái Sơ Thánh Tử rời đi
Tin tức này lấy tốc độ khủng khiếp truyền ra bốn phương tám hướng, đưa tới oanh động to lớn.
Mỗi người đều không dám tin tưởng, Thái Sơ Thánh Tử một đoạn thời gian trước còn bị Kim Thần treo lên đánh, lúc này mới bao lâu, thực lực đã tiến bộ lớn như vậy?
Lấy một chọi hai còn thong dong rời đi, thực lực này làm cho vô số thiên kiêu chấn động.
Càng khiến người ta khiếp sợ là, Thái Sơ Thánh Tử đã từng dùng Tạo Hóa Chi Lực, tin tức cất giấu trong đó đáng giá cho người ta tính toán.
Dùng Tạo Hóa Chi Lực, cho dù không phải tu luyện Tạo Hóa Kinh, nhưng nhất định là cùng có quan hệ Tạo Hóa Kinh!
Ở liên tưởng đến Thái Sơ Thánh Địa đã từng đi qua Thiên Cơ Lâu một lần. Trong mắt không ít người đều lộ ra thần sắc khác thường.
. . . . .
Trong một sơn cốc sương mù bao phủ, lưỡng thân ảnh tuổi trẻ đứng đối diện nhau, một người trong đó vóc dáng hùng vĩ, đầu sinh Long Giác, tỏa ra uy thế kinh khủng, áp bách hư không.
Người ở đối diện hắn.
Lại là một thân ảnh tuổi trẻ, hắn chắp hai tay sau lưng, sắc mặt phong khinh vân đạm.
Ở trước mặt hai người.
Một gốc Linh Dược cấp Đại Thánh ngang nhiên đứng thẳng, mùi thuốc nồng nặc khiến người ta say mê.
Sắc mặt Nam tử trẻ tuổi khẽ nhúc nhích, liếc mắt nhìn Long Tộc phía đối diện, sau đó lấy ra ngọc giản, nhìn tin tức trong đó một chút, nhẹ giọng lẩm bẩm:
"Thái Sơ Thánh Địa sao?"
"Như vậy xem ra Yêu Tộc cũng không gì hơn cái này, Kim Sí Đại Bằng cùng Kim Ô nhất tộc liên thủ còn bị Thái Sơ Thánh Tử đánh bại, nghĩ đến toàn bộ Long Tộc cũng đều là hạng người mua danh chuộc tiếng!"

Chương 170. Đây là muốn ngồi xổm người a

Chương 170: Đây là muốn ngồi xổm người a

"Khiêu khích Chân Long nhất tộc, ngươi là đang muốn chết!"

Ngao Thương sừng sững thương khung, chung quan có hư ảnh long tộc vờn quanh, khí huyết trừng thiên. Con ngươi hắn nheo lại, hiện ra một tia sát ý.

"Ah."

Lâm Chiến cười khẽ một tiếng, đạp không bay lên, tay áo phiêu động, hắn sử dụng một mặt Cổ Kính xuất ra ức vạn đạo hào quang, chấn động Bát Hoang, trầm giọng nói:

"Hôm nay Lâm mỗ sẽ nhìn một cái, Chân Long bài danh thứ sáu Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, rốt cuộc có bao nhiêu thực lực!"

"Sẽ khiến cho ngươi tuyệt vọng!"

Ngao Thương quát lạnh một tiếng, trong miệng phát ra tiếng Long Ngâm, đại thủ xuất ra giống như Thiên Long hàng thế, cào nát càn khôn. Hàng ngàn hàng vạn đạo thần quang buông xuống bao phủ hoàn toàn Lâm Chiến.

"Chút tài mọn!"

Lâm Chiến mặt không đổi sắc, đầu mang Cổ Kính, chiếu rọi vạn dặm sơn hà. Hắn nắm một tay lại, đánh ra một quyền, đánh tới long trời lở đất. Một mảnh Hỗn Độn cuộn trào mãnh liệt.

Không thấy được gì.

Đây là một hồi quyết chiến giữa hai tuyệt đỉnh thiên kiêu, quang mang kinh khủng quét ngang bát phương, trong vòng ngàn dặm đều có thể có thể thấy rõ ràng.

Không ít người vây xem, liên tục lui lại, căn bản không dám tới gần.

Nhân vật mạnh như Thiên Biến Cảnh cũng không nhìn thấu, chỉ có thể thấy thỉnh thoảng có tiên huyết bắn ra, trong đó có Chân Long Chi Huyết, cũng có máu của Lâm Chiến.

. . . . .

Bên kia.

Trên bầu trời một mảnh hư vô.

Hai nữ tử trẻ tuổi thu liễm khí tức toàn thân, dung hợp làm một với cảnh vật chung quanh. Người bình thường rất khó phát hiện ra tung tích của các

nàng.
Ở phía sau hai người lại là hai nhân vật Cấp Thánh Chủ, cũng là như vậy.
"Sư tỷ, chúng ta còn phải ẩn dấu bao lâu ?"
Dáng người Nhan Thanh Sương yểu điệu, hai chân thon thả, thân hình mảnh khảnh, đứng trên bầu trời truyền âm hỏi một câu.
Đại La kiếm tông các nàng tiến nhập vào Tạo Hóa bí cảnh đã được một khoảng thời gian, dưới sự hướng dẫn của Phượng Nghê Thường tiến thẳng đến Linh Dược cấp Đại Thánh phía dưới.
Lấy tốc độ kiếm tu các nàng, không chút khách khí nói, tuyệt đối là người chạy đến sớm nhất.
Nếu như lấy được Thánh Dược lập tức rời đi, nơi đây không có mấy người có thể ngăn cản các nàng.
Thế nhưng vị sư tỷ này của nàng hiển nhiên không tính toán như vậy. Sau khi đến chỗ này không những không thu Linh Dược, mà còn mang theo các nàng ẩn dấu. Lấy cái tên mỹ miều là: Cắm sào chờ thỏ.
Tuy là nàng có chút không hiểu nhưng vẫn làm theo. Dù sao sư phụ của nàng đã nói với nàng, nếu đã thu nạp Phượng Nghê Thường vào Đại La kiếm tông thì phải tin tưởng nàng. Nếu không để cho người ta gia nhập vào nhưng lại không tin tưởng, lâu dần rất dễ dàng sinh lòng hiềm khích, lỡ không may song phương trở mặt thành thù, Đại La kiếm tông không khỏi cái được không bù đắp đủ cái mất.
"Chờ một lát."
Thanh âm của Phượng Nghê Thường thanh thúy như hạt châu nhỏ rơi trên Ngọc Bàn, đôi mắt đẹp của nàng nhìn về phía trước, tự tin nói ra: "Ngươi đã quên Thái Thượng Trưởng Lão đã mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu sao?"
"Vẫn nhớ."
Nhan Thanh Sương nhẹ giọng nói ra.
"Vậy thì đúng rồi."
Ánh mắt Phượng Nghê Thường lưu động, đôi mắt long lanh, da thịt trắng nõn, nàng mỉm cười làm cho thiên địa thất sắc, truyền âm trả lời: "Dựa theo tin tức mua được từ Thiên Cơ Lâu, chúng ta vốn hẳn là người thứ ba tới, cuối cùng chỉ cướp được nửa đoạn Thánh Dược."
"Nhưng bây giờ, chúng ta lại đến trước một bước. Nói cách khác, chờ một chút nữa sẽ còn có hai người tới nơi đây. Một thiếu chủ Tất Phương nhất tộc xếp hạng chín mươi tám trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng."
"Một người còn lại là Kim Ô nhất tộc Nhị Thái Tử."

"Sư tỷ muốn làm cái gì?"
Nhan Thanh Sương hoàn toàn không hiểu, chân mày nhướng lên.
"Ngốc sư muội, chúng ta nắm giữ tin tức quan trọng như vậy, nếu không làm chút gì chẳng phải là quá thua thiệt ? Chúng ta dọc theo đường đi tới đây không dừng lại chút nào, chỉ lấy được một gốc Linh Dược cấp Đại Thánh, ngươi cam tâm sao?"
Lông mày Phượng Nghê Thường nhướn lên, trong con ngươi hiện lên một tia giảo hoạt.
"Sư tỷ, không phải là ngươi muốn. . . . .?"
Giờ khắc này Nhan Thanh Sương mới kịp phản ứng.
Sư tỷ nhà mình đây là muốn ngồi xổm người a!
Ngồi xổm còn không phải là người bình thường, một kẻ là Tất Phương nhất tộc, một kẻ là Kim Ô nhất tộc. Hai chủng tộc này đều có tiếng tăm lừng lẫy bên trong Yêu Tộc, nhất là Kim Ô nhất tộc.
Người thườngtuyệt đối không dám trêu chọc bọn hắn.
"Đoán không sai."
Phượng Nghê Thường tán dương nói một câu, nàng nhẹ giọng nói ra: "Tự chúng ta tìm cơ duyên, quá chậm. Đoạt Trữ Vật Giới Chỉ trong tay Tất Phương nhất tộc thiếu chủ cùng với Kim Ô Nhị Thái Tử, tuyệt đối có thể cho chúng ta thắng lợi trở về!"
"Chuyện này. . . . ."
Nhan Thanh Sương không nói lên lời.
Đây là tác phong của tán tu, những đệ tử đại tông môn như các nàng chưa từng làm như vậy, bởi vì quá mất mặt. Nếu như có thể giết đối phương thì còn tốt.
Nếu như giết không được, sự tình truyền ra ngoài, danh dự tông môn sẽ bị quét sạch.
Ngay cả hai vị trưởng lão Cấp Thánh Chủ ở phía sau cũng che mặt thở dài, trong lòng cảm khái, cũng không biết chưởng giáo kéo vị Phượng Nghê Thường này vào tông môn là đúng hay sai.
Loại chuyện đánh cướp hai vị Yêu Tộc thiên kiêu này, phỏng chừng cũng chỉ có tán tu mới có thể nghĩ ra được.
"Không cần lo lắng, không phải vừa mới nhận được tin tức sao? Thái Sơ Thánh Tử cũng đả thương Kim Ô Nhị Thái Tử. Đợi lát nữa chúng ta chỉ cần dùng chưởng dạy cho ngọc bội, một người một đạo kiếm khí đánh xuống , cho dù hắn có thủ đoạn thông thiên cũng tuyệt đối không chạy được!"

Phượng Nghê Thường xuất ra ngọc bội, lắc lắc nhẹ, thần thái phấn chấn nói Là một tán tu, có thể đi đến một bước này, trước kia từng làm không ít chuyện như này trong quá khứ. Bây giờ làm lại, có thể nói là quen việc dễ làm.
Một đạo Thánh Nhân kiếm khí đánh xuống, đừng nói là thiên kiêu, cho dù hắn là Thánh Chủ cũng phải quỳ xuống!

Chương 171. Chúng ta hà tất bỏ gần tìm xa?

Chương 171: Chúng ta hà tất bỏ gần tìm xa?
"Sư tỷ, thực ra hai người chúng ta liên thủ, ở trong Tạo Hóa bí cảnh cũng có thể có được thu hoạch tốt."
Nhan Thanh Sương mặt cười trong suốt, nhỏ giọng khuyên nhủ.
Hai người bọn họ một người xếp thứ 31 một người xếp thứ 99 trên Thiên Kiêu Bảng, gặp nhân vật bài danh trước 15 thì khó mà nói, thế nhưng gặp nhân vật từ 16 trở xuống...
Ít nhiều cũng có lực đánh một trận
Kiếm được vài cọng Linh Dược cấp Thánh Nhân cũng là không phải nói chơi.
"Sư muội. . . . ."
Phượng Nghê Thường lấy tay nâng trán, có chút bất đắc dĩ nói ra: "Có người đưa tới cửa, chúng ta hà tất phải bỏ gần tìm xa?"
"Sư tỷ. . . . ."
Nhan Thanh Sương còn muốn khuyên bảo
Còn chưa có nói xong đã bị Phượng Nghê Thường ngăn lại.
Một ngón tay trong suốt như ngọc của nàng dựng thẳng lên, làm ra dấu hiệu chớ có lên tiếng, sau đó chỉ chỉ cách đó không xa.
Chỉ thấy.
Một nam tử quần áo trắng đã dẫn đầu đi tới, trên người mặc áo choàng lông vũ, trong tay cầm chiết phiến(quạt xếp), bước đi không nhanh không chậm, thong dong không gì sánh được, sau lưng hắn còn có hai vị lão giả Cấp Thánh Chủ đi theo.
"Người Tất Phương nhất tộc!"
Nhan Thanh Sương truyền âm nói.

"Đợi một lúc, xem ra bọn họ không mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu, nhất thời nửa khắc không phá nổi cấm chế. Chờ một chút phỏng chừng Nhị Thái Tử Kim Ô nhất tộc sắp đến!"
Phượng Nghê Thường truyền âm trả lời.
Con ngươi của nàng không nháy một cái nhìn bên dưới.
. . . . .
Lúc này
Người Tất Phương nhất tộc rất kinh hỉ, bọn họ không nghĩ tới mình chỉ chạy hết một vòng ở Tạo Hóa bí cảnh, lại gặp phải một gốc Linh Dược cấp Đại Thánh.
Mấu chốt là.
Bên cạnh gốc Đại Thánh Linh Dược này lại còn không ai!
Ở địa phương khác có rất nhiều thiên kiêu, chiến đấu lật trời a!
Đối với bọn họ mà nói, gốc đại Thánh Dược này giống như đồ vật nhặt được, căn bản không có người tranh đoạt, chỉ cần khai phá trận pháp là có thể bỏ vào trong túi.
Chỉ thấy.
Thiên kiêu Tất Phương nhất tộc một tay phất lên, hai nhân vật Cấp Thánh Chủ đi tới trước, bắt đầu bắt tay phá trận, hai người này đều là nhân vật tinh thông trận pháp.
Từ lúc bắt đầu phá giải trận pháp tới, phỏng chừng sau mấy giờ là có thể triệt để phá vỡ trận pháp.
Hai phút đồng hồ sau.
Lúc đám người Tất Phương nhất tộc đang khua chuông gõ mõ phá giải trận pháp.
Nhiệt độ trong thiên địa đột nhiên tăng lên. Một vầng mặt trời thiêu đốt từ đằng xa nhanh chóng bay tới, cả người vàng óng ánh, hào quang chảy xuôi. Sắc mặt hắn rất khó nhìn, nhìn ai cũng giống như nợ mình mười vạn Cực phẩm Linh Thạch vậy. Người này chính là Nhị Thái Tử Kim Ô nhất tộc, bị Thái Sơ Thánh Tử đánh bại, có thể nói tâm tình của hắn rơi xuống đáy cốc, trong khoảng thời gian ngắn rất khó khôi phục.
"Ừm?"
Kim Ô Nhị Thái Tử đang đi trên đường, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại, nhìn về phía ba người Tất Phương nhất tộc. Ánh mắt lướt qua ba người, trực tiếp rơi vào gốc Thánh Dược phía sau.
"Linh Dược cấp Đại Thánh?"

Kim Ô Nhị Thái Tử dừng bước lại.
Hắn liếc mắt nhìn Thánh Dược, buồn bực trong lòng giảm đi không ít, mặc dù mình tổn thất một gốc Linh Dược cấp Đại Thánh, lại không nghĩ tới tìm được một gốc khác ở chỗ này.
Coi như là bù đắp một phen lúc trước.
Còn về phần ba người Tất Phương nhất tộc.
Hắn lãnh đạm nhìn thoáng qua, sau đó lạnh lùng nói:
"Thời gian ba hô hấp, không cút thì chết!"
"Kim Ô nhất tộc, không khỏi quá bá đạo đấy chứ!"
Thiếu chủ Tất Phương nhất tộc tiến lên một bước, trầm giọng nói.
Mình cũng là nhân vật trên Thiên Kiêu Bảng, chỉ là thứ tự thấp một chút mà thôi. Theo lý mà nói, ở trong Tạo Hóa bí cảnh, người yêu tộc hẳn là phải giúp đở lẫn nhau.
Nhưng không nghĩ tới Kim Ô Nhị Thái Tử vừa đến nơi đây đã bảo mình cút.
Đối mặt với hành động như thế.
Cho dù là tượng đất, trong lòng cũng không khỏi có vài phần tức giận.
"Vậy là ngươi đang tìm chết!"
Trong lòng Kim Ô Nhị Thái Tử vốn có lửa giận, lúc này có người đưa tới cửa để phát tiết, hắn tất nhiên không khách khí, trực tiếp xuất thủ. Lập tức giơ tay lên đánh ra một vòng Liệt Dương.
Mang theo sức mạnh đốt núi sôi biển, từ không trung ầm ầm đáp xuống.
Hắn không đối phó được Thái Sơ Thánh Tử, nhưng một tên thiếu chủ Tất Phương nhất tộc vẫn dễ như trở bàn tay.
"Ngươi!"
Tất Phương thiếu chủ kinh sợ không ngớt.
Sớm biết Kim Ô nhất tộc bá đạo không gì sánh được, nhưng không nghĩ tới bá đạo đến trình độ như vậy, mặc dù cùng là người yêu tộc cũng hạ sát thủ không chút do dự.
"Đông!"
Một tiếng vang thật lớn truyền đến.
Hai người nhanh chóng giao thủ, đánh tan sơn xuyên đại địa.
Vùa mới tiếp xúc, Tất Phương thiếu chủ đã rơi vào hạ phong, tràn ngập nguy cơ, tùy thời đều có khả năng bị thua, người hộ đạo bên cạnh chuẩn bị cứu viện.
Lại bị người hộ đạo Kim Ô nhất tộc ngăn cản.

. . . . .
"Cơ hội tốt!"
Ánh mắt Phượng Nghê Thường sáng lên, nhìn song phương giao chiến cách đó không xa, nàng lấy ngọc bội ra, truyền một đạo Chân Nguyên rvào trong đó, trong nháy mắt kích hoạt.
"Thương!"
Một tiếng kiếm minh Thiên Băng Địa Liệt, kiếm khí sắc bén không gì sánh được cắt đứt hư không, thi triển Kiếm Đạo pháp môn trên không trung, giống như là một dòng sông vắt ngang không trung, mênh mông trắng xóa, đột nhiên nổi lên.
Gần như cùng lúc đó.
Uy thế Thánh Nhân quét ngang bát phương, mang theo khí tức Diệt Tuyệt tất cả bao trùm phương viên mấy ngàn dặm!
"Leng keng!"
Một kiếm đoạn Vĩnh Hằng, giống như Thiên Ngoại Phi Tiên, vô cùng lộng lẫy, một kiếm của Thánh Nhân phá không mà ra, khiến người khác không mở mắt ra được, khủng bố đến cực hạn.
Từng người bị kiếm quang bao phủ cũng cảm giác mình giống như hóa thành con kiến hôi nhỏ bé, tránh cũng không thể tránh, muốn tránh cũng không được, tựa hồ chỉ có thể chờ chết!
"Thánh Nhân!"
Song phương đang giao thủ, gần như cùng lúc biến sắc mặt, hoảng sợ quay đầu nhìn lại.
Bọn họ không nghĩ tới trong lúc nhóm người mình khai chiến còn có kẻ mai phục ở bên cạnh, vừa xuất hiện đã dùng sát chiêu, hiển nhiên là muốn muốn một lần hành động chôn vùi cả hai bên!

Chương 172. Có thể hay không đưa tới Trương Bách Xuyên?

Chương trước Chương sau
Chương 172: Có thể hay không đưa tới Trương Bách Xuyên?
"Là ai!"
Kim Ô Nhị Thái Tử gầm lên
Hắn nhìn kiếm quang nhanh chóng chém tới hồn phi phách tán, vừa muốn chạy trốn đã bị kiếm khí mênh mông bao phủ hoàn toàn.

"Ầm ầm!"
Một tiếng vang thật lớn.
Một đạo kiếm quang lóa mắt từ bên trong đại địa bạo phát ra, lấy mặt đất bị chém làm trung tâm, khuếch tán ra hướng bốn phương tám hướng, quét ngang bầu trời.
Vô tận đại địa bị hủy diệt, vô số núi cao hóa thành bột phấn.
Uy thế một kiếm này chấn kinh rồi vô số người, cho dù là người bên ngoài mấy ngàn dặm cũng đều cảm ứng được.
"Thánh Nhân uy thế? Có Thánh Nhân vào được đây?"
"Không có khả năng! Chắc là có người vận dụng Thần Thông hoặc là bí bảo cấp bậc thánh nhân!"
Rất nhiều người đều nhìn về phía bên này.
Nhưng không có người nào dám can đảm tới gần, đã có người sử dụng đồ vật cấp bậc thánh nhân, lúc này cũng không cần đi qua đó, miễn cho thấy được sự tình không nên thấy, bị người ta giết người diệt khẩu.
. . . . .
Một lúc lâu sau kiếm quang tiêu tán.
Một luồng Kim sắc quang hoa bao lấy một đạo tàn hồn, phóng lên cao.
Đó là Kim Ô thần hồn của Nhị Thái Tử, có pháp bảo đặc thù che chở, gắng gượng chặn một kiếm này, tuy là che được thần hồn. Nhưng nhục thân đã bị hủy diệt.
Còn về phần thiếu chủ Tất Phương nhất tộc cùng hộ đạo giả của bọn họ sẽ không có vận khí tốt như vậy
Hiển nhiên.
Vật bảo mệnh của bọn họ cũng không đủ mạnh, trực tiếp bị một kiếm này chém thành tro bụi.
" Trữ Vật Giới Chỉ của bọn họ, chẳng lẽ bị đánh nát rồi."
Phượng Nghê Thường chắt lưỡi.
Con bài chưa lật Kinh khủng như vậy, nói thật đây là lần đầu tiên nàng sử dụng, không nghĩ tới một kiếm của Thánh Nhân lại khủng bố đến trình độ này, hủy diệt tất cả mọi thứ!
Trữ Vật Giới Chỉ có thể bảo tồn hay không, không ai có thể nói được.
Nàng bước ra từ trong hư không, đáp xuống đất, tỉ mỉ lục soát một hồi, tìm được ba miếng Trữ Vật Giới Chỉ, trong lòng hơi thả lỏng một hơi.
Còn tốt.
Không bị đánh hư.

Chất liệu ba miếng Trữ Vật Giới Chỉ này không kém, bây giờ vẫn hoàn hảo không chút tổn hại
Thứ này bình thường đều đeo ở trên tay, nếu như không phải đủ kiên cố, mỗi một lần giao thủ đều bị đánh bể Trữ Vật Giới Chỉ, như vậy hắn là sẽ rất vui.
Lấy thực lực của Kim Ô nhất tộc cùng Tất Phương nhất tộc, chất lượng Trữ Vật Giới Chỉ của bọn họ hiển nhiên là có bảo đảm
Phượng Nghê Thường đưa thần thức vào trong đó dò xét, sau khi nhìn kỹ nhất thời mặt mũi rạng rỡ. Một kiếm này không lỗ, vẻn vẹn chỉ trong một miếng trữ vật giới chỉ này đã thu hoạch đơcj bốn cây Linh Dược Thánh cấp. Trong đó còn có một gốc Linh Dược cấp bậc Thánh Nhân Vương. Còn hai giới chỉ khác thì kém hơn một chút.
Cũng có ba cây Linh Dược Thánh cấp.
"Quả nhiên giết người cướp của mới là phương thức kiếm tiền nhanh nhất." Phượng Nghê Thường khẽ cười nói
. . . . .
Thời điểm mấy người Đại La kiếm tông bắt đầu thu Linh Dược cấp Đại Thánh.
Một vệt kim quang xẹt qua hư không.
Rất nhiều người đều nhìn thấy một màn này.
"Đây là. . . . ."
Một gã thiên kiêu tuổi trẻ ngẩng đầu nhìn bầu trời, không thể tin nói: "Tàn hồn Kim Ô Nhị Thái Tử?"
Nhìn kỹ phương hướng kim quang đi xa, lại quay đầu nhìn phương hướng nó đã tới, tên thiên kiêu này cả người choáng váng, lại liên tưởng đến đạo kiếm quang vừa rồi.
Là đánh Kim Ô Nhị Thái Tử ?
Thế giới này cũng quá điên cuồng đi! Lại có thể có người dám xuất thủ đối với Kim Ô nhất tộc, còn ra tay chính là tất sát. Thánh nhân thần thông cũng lấy ra hết.
Nếu như không phải Kim Ô Nhị Thái Tử có nhiều con bài chưa lật một chút, chỉ sợ hắn cũng phải chết.
"Tạo Hóa bí cảnh này còn bất ổn hơn nhiều so với chúng ta nghĩ, mới vừa rồi ta nhận được tin tức, nghe nói Chân Long nhất tộc Ngao Thương bị Lâm Chiến đánh trọng thương, bên cạnh thân thể cũng bị đánh nát, nếu như không chạy nhanh một chút, chỉ sợ cũng phải chết ở chỗ này."

Bên cạnh.
Lại có một thiên kiêu, trầm giọng nói.
"Nói như thế, hạng sáu Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng không phải đối thủ Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng hạng ba sao?"
Có người nhẹ giọng nói.
"Nói nhảm!"
Tên thiên kiêu vừa rồi kia liếc mắt một cái.
"Nhân Tộc cùng Yêu Tộc lại bắt đầu không được bình tĩnh, nghe nói hai vị thiên kiêu Thiên Phượng cùng Chân Hoàng nhất tộc liên thủ, suýt chút nữa tiêu diệt Triệu Trường Phong bài danh thứ bảy trên Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng."
"Mặc dù có thiên kiêu thứ sáu Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng chạy tới nhưng cũng không làm nên chuyện gì, cuối cùng bản thân cũng bị trọng thương. . . "
Một tên đàn ông quần áo tím, nhìn hư không xa xa, nhẹ giọng nói.
Thiên kiêu Thiên Phượng cùng Chân Hoàng nhất tộc xếp hạng bốn và hạng năm trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, hai người bọn họ liên thủ đủ để tung hoành toàn bộ Tạo Hóa bí cảnh.
Cho dù là Diệp Trần đi tới cũng không chiếm được chỗ tốt gì.
Nhân Tộc bên này lại là bài danh thứ sáu thứ bảy, còn chưa phải là liên thủ đối địch, từng người lên một, có thể bảo toàn một mạng đã xem như là may mắn trong bất hạnh.
Bây giờ mới qua bao lâu?
Không ít thiên kiêu cầm cờ đi trước đều đã bị trọng thương, rời khỏi Tạo Hóa bí cảnh.
Kim Ô Nhị Thái Tử không phải người đầu tiên, tất nhiên cũng không phải người cuối cùng.
Hắn chỉ là một người bất hạnh nhất mà thôi, người ta bị thua... ít nhất ...
Thua đường đường chính chính, mà hắn là bị ám hại, một đạo Thánh Nhân kiếm quang hạ xuống, hắn có thể sống sót đã coi như là kỳ tích rồi.
"Nghe nói Cửu U Ma Tông Trương Bách Xuyên, trong khoảng thời gian này tạo được danh tiếng lớn như vậy?"
Có người lên tiếng hỏi.
"Đừng nói nữa, hắn là Tai Tinh, chạy đến đâu, hung thú sẽ theo tới chỗ đó. Tất cả những người gặp phải hắn đều xui xẻo, chỉ có chính hắn một lần lại một lần may mắn còn sống. Chuyện này thì cũng thôi đi, mấu chốt là mỗi

lần đều có thể tìm được một gốc Thánh Dược, đúng lúc tránh thoát được một kiếp!"
Một gã tuổi trẻ thiên kiêu, vẻ mặt xui xẻo nói.
Thực lực của Trương Bách Xuyên không được mạnh lắm, hắn tự tin mình có thể đánh bại, nhưng lại không chịu nổi vận khí tốt của người ta a. Nói không chừng Trương Bách Xuyên còn chưa bị giết chết, chính mình lại bị hung thú giết chết trước.
"Các ngươi nói xem, mặt gốc Thánh Dược này trước mặt chúng ta có thể hấp dẫn Trương Bách Xuyên tới hay không?"
Người đàn ông trung niên vừa rồi lầm bầm nói một câu.
Vừa dứt lời.
Đại địa bỗng nhiên chấn động, ngay cả Thần Phong dưới chân bọn họ cũng bắt đầu lay động, giống như là xảy ra chấn động kịch liệt. Đám người đều ngẩng đầu nhìn lại.
Chỉ thấy cuối chân trời, bụi mù cuốn lên đầy trời, giống như là có Vạn Mã Bôn Đằng, ở phía trước nhất một thân ảnh nam tử áo đen, mặt mang thần sắc lo sợ không yên, tựa hồ là hoảng hốt chạy bừa.
Thẳng tắp về phía bọn họ.

Chương 173. Đây là đánh thành hỗn loạn a

Chương 173: Đây là đánh thành hỗn loạn a

"Trương! Bách! Xuyên!"

Mấy người từ trong kẽ răng, chật vật nặn ra mấy chữ.

Bọn họ nhìn cảnh tượng phía xa, cảm giác bắp chân mình cũng bị chuột rút, thật là quá tàn nhẫn, lại mang theo một đám hung thú chạy khắp nơi trong Tạo Hóa bí cảnh.

Thô sơ giản lược nhìn sang... ít nhất ... Không dưới bảy tám đầu.

Cũng may là những hung thú này không phải là loại hình tốc độ, nếu như mỗi một con tốc độ đều cực nhanh, Trương Bách Xuyên bây giờ đã biến thành một bãi thịt nát.

"Chúng ta phải làm sao bây giờ ?"

Một gã thiên kiêu, trầm giọng nói.

"Đi!"

Người đàn ông trung niên nói một chữ, trực tiếp xoay người rời đi.

Vì một gốc Thánh Dược chết cùng Trương Bách Xuyên quá không có lời, hắn có vật bảo mệnh, căn bản không có biện pháp bắt được hắn. Mà nhóm người mình…

Nếu như hãm sâu trong trùng vây hung thú, có thể sẽ chết!

"Ghê tởm!"

Những người còn lại tức giận bất bình mắng một câu, tất cả đều cấp tốc xoay người rời đi, lưu một gốc Thánh Dược chưa lấy đi được ngay tại chỗ.

. . . . .

"Biện pháp này của lâu chủ tiền bối dạy quả nhiên dùng được!"

Trong hư không.

Trương Bách Xuyên đang bay thật nhanh, từ rất xa đã thấy được một đám người xoay người rời đi, trên mặt không khỏi có vài phần vui mừng.

Theo lời của lâu chủ, chiêu này gọi là làm cáo mượn oai hùm.

Mang theo một đám hung thú chạy khắp nơi, bất kỳ người nào thấy được, đều phải cau mày, không muốn giao thủ cùng hắn, mặc dù mình không có trưởng lão cấp Thánh Chủ đi theo.

Nhưng có hung thú ở đây cũng coi như có Trưởng lão cấp Thánh Chủ bảo hộ, tránh được vô số phiền phức.
Coi như là người trên Thiên Kiêu Bảng, gặp phải hắn cũng chỉ có thể tự nhận không may.
Trương Bách Xuyên vội vã xông vào trong trận pháp, đào ra Thánh Dược, bỏ vào hộp ngọc, sau đó dán lại cấm chế, làm một mạch lưu loát, sau khi xác nhận vạn vô nhất thất.
Hắn nhanh chóng phát một tin tức cho sư phụ.
"Sư phụ, Thánh Dược đã tới tay!"
. . . . .
"Không hổ là ái đồ của lão phu!"
Trong Thiên Cơ Lâu.
Dương Khâu phát ra một tiếng tán thán, nhìn tin tức trong ngọc giản cười toe toét, trong thời gian ngắn ngủi này, mình đã buôn bán lời bao nhiêu gốc Thánh Dược rồi?
17 gốc, hay là 18 gốc?
Số lượng hơi nhiều, làm cho hắn có chút không nhớ rõ.
Tuy là ngay từ đầu, thường một điểm, nhưng sau lại bước lên chính đồ, hay là buôn bán lời không ít, lần này Tạo Hóa bí cảnh mở ra, cái kia thế lực kiếm tối đa khó mà nói.
Nhưng hắn Cửu U Ma Tông, tuyệt đối có thể cầm cờ đi trước!
Mặc dù không có Đại Thánh Cấp Linh Dược, nhưng Thánh Dược số lượng nhiều, cũng là có thể bù đắp một điểm chất lượng.
"Tiền bối!"
Dương Khâu hăng hái, phất tay lấy ra một kiện vật phẩm cấp Thánh Chủ, đặt ở trước mặt Lý Vân, hào khí can vân nói: "Tiếp tục nơi hạ lạc một gốc Thánh Dược."
"Ah."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, lại không đưa tay ra.
"Ừm?"
Dương Khâu biến sắc, nhất thời cung kính.
Tiền bối là đang trách ?
Vừa rồi còn rất tốt, tiền bối không làm giá chuyện trò vui vẻ cùng mình, tại sao mới một lúc, mình lấy ra Linh Dược. Tiền bối lại không thu ?
Chẳng lẽ là mua tin tức đến mức giới hạn cao nhất rồi?
"Tiền bối, ngài đây là. . . . .?"

Dương Khâu thận trọng nói
Lúc này.
Chính là thời điểm Cửu U Ma Tông của hắn kiếm lời lớn, Dương Khâu cũng không muốn trong lúc mấu chốt như vậy xe lại bị tuột xích. Hắn còn dự định sau khi đoạt vài gốc Thánh Dược.
Sẽ bắt đầu bắt tay cướp đoạt Linh Dược Thánh Vương cấp, thậm chí Đại Thánh Cấp.
"Cơ duyên lớn nhất Tạo Hóa bí cảnh xuất thế."
Lý Vân giống như là tự lẩm bẩm nói một câu.
"Ách. . . . Nhanh như vậy?"
Dương Khâu nghe vậy thân thể chấn động, trong mắt lóe lên một tia không thể tin tưởng, trong lòng nhấc lên sóng gió ngập trời. Lấy trí thông minh của hắn không khó để suy đoán.
Tiền bối đây là đang chỉ điểm cho mình!
Cơ duyên lớn nhất Tạo Hóa bí cảnh, đó không phải là Linh Dược cấp Chuẩn Đế sao.
Hóa ra không phải là tiền bối không bán tin tức cho mình, mà là tại thời khắc mấu chốt cố ý nhắc nhở chính mình một chút, không nên bỏ qua cơ duyên mấu chốt nhất này!
"Bây giờ đám người Diệp Trần cùng Kim Ô Tam thái tử đã chạy tới chỗ sâu nhất trong Tạo Hóa bí cảnh, ngươi ở đây kéo xuống. Sợ rằng một chuyến đi Tạo Hóa bí cảnh lần này chỉ có thể thu hoạch một ít linh dược cấp thánh nhân."
Lời Lý Vân thấm thía nói.
Nhìn qua dáng vẻ bên ngoài một mực lo nghĩ cho Cửu U Ma Tông. Tình huống thực tế là Linh Dược Chuẩn Đế xuất thế, từng thiên kiêu tất cả đều xuất thủ cướp đoạt, không bao lâu sẽ phân ra thắng bại. Một Tạo Hóa bí cảnh mất đi linh dược Chuẩn Đế, rốt cuộc còn có mấy phần giá trị, không ai có thể nói được.
Vẻn vẹn một chút Thánh Dược chống đỡ, nói thật một số Thánh Địa chưa chắc sẽ để ý. Dù sao trong tay thế lực lớn nào mà không lấy ra được một ít Thánh Dược? Quan trọng hơn là Dương Khâu quang mua một số tin tức linh dược Thánh cấp, mình kiếm lời quá ít. Nếu phải kiếm, vậy thì phải thừa dịp cuối cùng này kiếm một món lớn!
Mà tin tức lớn nhất Tạo Hóa bí cảnh lúc này, không thể nghi ngờ chính là tin tức về linh dược Chuẩn Đế cấp.

"May mà có tiền bối nhắc nhở!"
Dương Khâu phục hồi tinh thần lại, sau lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh, cũng may có tiền bối nhắc nhở, nếu không sợ rằng mình phải ném dưa hấu, đi nhặt hạt vừng!
Vốn là hắn muốn tranh thủ đi kiếm nhiều gốc Thánh Dược một chút rồi mới tính đến chuyện linh dược Chuẩn Đế.
Nhưng không nghĩ tới thế lực khác lại hạ thủ nhanh như vậy, Diệp thị Đế Tộc cùng Kim Ô nhất tộc vậy mà đều chạy tới chỗ sâu nhất trong Tạo Hóa bí cảnh.
"Tiền bối, Linh Dược Chuẩn Đế này phải làm như thế nào mới thu được vào trong tay ?"
Dương Khâu nhẹ giọng hỏi.
Nói xong.
Hắn sờ sờ Trữ Vật Giới Chỉ của mình, trước đó hắn vẫn cảm thấy mình chuẩn bị đủ kỹ lưỡng, hiện tại xem ra, dường như. . . . . vẫn còn chút gượng gạo.
"Cái này lại phải nhìn thành ý của ngươi rồi."
Lý Vân liếc mắt nhìn Dương Khâu, xem thấu nội tâm của hắn, trong lòng sinh ra vài phần vui mừng, mở miệng nói: "Nếu là ta đoán không sai, hẳn là Mạnh Khánh Chi đang chờ gốc Linh Dược Chuẩn Đế này để kéo dài tánh mạng!"
"Tất cả. . . Đều không thể gạt được tiền bối."
Dương Khâu thẹn thùng.

Chương 174. Đây là đánh thành hỗn loạn a

Chương trước Chương sau

Chương 174: Đây là đánh thành hỗn loạn a
Thọ nguyên của Mạnh Khánh Chi sắp hết, toàn bộ trưởng lão của Cửu U Ma Tông đều biết rõ trong lòng, có áp lực của Lăng Tiêu, mỗi người đều không dám thư giãn.
Một phần vạn Mạnh Khánh Chi chết, mà Lăng Tiêu lại vừa đúng đánh tới.
Vậy thì Cửu U Ma Tông bọn họ xong rồi.
Biểu tình của Lý Vân lộ ra vẻ quả nhiên như vậy, cười khẽ không nói.
Kể từ đó.

Gốc Linh Dược Chuẩn Đế này đối với Cửu U Ma Tông mà nói có ý nghĩa cực kỳ phi phàm.
Trong lòng Dương Khâu suy nghĩ một chút, từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra hai bộ công pháp Đại Thánh Cấp, bày ở trước mặt Lý Vân.
"Tiền bối giá trị hai bộ công pháp này đủ rồi chứ?"
Dương Khâu hỏi.
"Công pháp Diêu Quang Thánh Địa?"
Lý Vân nhìn thoáng qua tên công pháp, sau đó thu vào trong tay, thuận tay lật một lần, sau khi ghi nhớ toàn bộ vào trong não hải, trực tiếp hối đoái thành Thiên Cơ điểm số.
Nói thật.
Hắn thích nhất chính là người khác lấy các đồ vật như công pháp thần thông các loại để trao đổi, bởi vì bởi vậy không chỉ có buôn bán có lời Thiên Cơ điểm số, còn buôn bán lời thêm cả công pháp thần thông!
"Đúng vậy."
Dương Khâu không hề giấu diếm, gật đầu nói.
"Cũng không chênh lệch gì nhiều."
Lý Vân thuận tay ném ra một ngọc giản, rơi vào trong tay Dương Khâu, chậm rãi nói ra: "Dựa theo phương pháp ghi trong ngọc giản mà làm. Ta không thể cam đoan Cửu U Ma Tông các ngươi thu được Linh Dược cấp Chuẩn Đế hoàn chỉnh."
"Nhưng... ít nhất ... có thể chia một chén canh!"
"Đa tạ tiền bối!"
Dương Khâu vui mừng quá đỗi.
Lấy thực lực của Trương Bách Xuyên, hắn không trông cậy có thể giành được trọn vẹn gốc Linh Dược cấp Chuẩn Đế kia, chỉ cần thu được một bộ phận là được rồi.
"Cửu U Ma Tông quyết tâm phải lấy được Linh Dược Chuẩn Đế, nhưng lại chỉ phái một thiên kiêu Trương Bách Xuyên tiến nhập vào Tạo Hóa bí cảnh, không thể không nói suy nghĩ của ngươi khác với người thường."
Lý Vân có chút tinh nghịch nói.
Đặt tính mệnh của một Chuẩn Đế lên trên người một vị thiên kiêu, còn chưa phải là thiên kiêu ở trên Thiên Kiêu Bảng, một phần vạn Trương Bách Xuyên xảy ra chuyện gì.
Mạnh Khánh Chi còn có thể sống sót hay không? Khả năng cũng sẽ đi theo.

"Có tiền bối ở sau lưng chỉ điểm, là ai đi vào đã không quan trọng. Một tên thiên kiêu cũng tốt, một đám trưởng lão cấp Thánh Chủ cũng được, nếu không hiểu rõ Tạo Hóa bí cảnh, chung quy có khả năng vẫn lạc. . . . ."
Dương Khâu cười mỉa mai nói.
Lời nói này của hắn hoàn toàn phát ra từ tâm can.
Bất kể là Dương Khâu hắn, hay là Cửu U Ma Tông, có thể có thành tựu ngày hôm nay là không thể tách khỏi Thiên Cơ Lâu, nếu như không có lâu chủ tiền bối chỉ điểm.
Cửu U Ma Tông bọn họ làm sao có khả năng huỷ diệt Diêu Quang Thánh Địa?
Còn mình lại làm sao có khả năng thành thánh ?
"Bớt lời nịnh hót, không cần phải nói, thời gian còn lại của ngươi bây giờ đã không nhiều lắm."
Lý Vân từ tốn nói.
"Vãn bối minh bạch."
Dương Khâu trầm nói một câu, nhanh chóng truyền tin tức ra ngoài.
. . . . .
Ngay lúc đó.
Bên trong Tạo Hóa bí cảnh.
Tinh thần Trương Bách Xuyên chấn động, hắn nhanh chóng nhìn về phía ngọc giản, sắc mặt biến hóa đặc sắc hơn vạn phần, hắn thì thào nói: "Sư phụ lại để cho ta đi cướp Linh Dược Chuẩn Đế?"
"Đây cũng quá để mắt tới ta đấy chứ!"
Nhìn từng nội dung trong ngọc giản cho tới cuối cùng, hắn nhíu chặt chân mày, chậm rãi thư triển ra.
"Thì ra là thế!"
Trương Bách Xuyên thu hồi ngọc giản, bước nhanh ra cấm chế, hướng về nơi sâu nhất trong Tạo Hóa bí cảnh bay thật nhanh.
Sư phụ của mình có chút không đáng tin cậy.
Thế nhưng phân lượng bốn chữ Thiên Cơ Lâu chủ này cũng nặng như Thái Sơn, có tin tức của Thiên Cơ Lâu, lầm đi tranh đoạt Linh Dược Chuẩn Đế này có thể nói là ổn!
Cho dù là ở trước mặt Diệp Trần cùng Kim Ô Đại Thái Tử, hắn cũng dám cướp.
Trương Bách Xuyên thu liễm khí tức toàn thân đến mức tận cùng, xẹt qua hư không, nhanh chóng tới gần chỗ sâu nhất Tạo Hóa bí cảnh.

Nhưng càng đến gần, hắn càng cảm thấy trống ngực đập mạnh.
"Oanh! Oanh! Oanh!"
Từng đợt va chạm mạnh kinh thiên động địa không ngừng vang lên, phảng phất phía trước xảy ra động đất, tất cả núi cao đều nảy lên, sắp sụp đổ.
Đến rất gần, mơ hồ có thể chứng kiến mấy nhân vật tuyệt đỉnh đang giao thủ.
Đó là Diệp Trần cùng Kim Ô Đại Thái Tử, khác biệt chính là bên cạnh còn có một người nữa cùng Kim Ô Đại Thái Tử vây công Diệp Trần. Trương Bách Xuyên nhìn nửa ngày.
Lúc này mới nhận ra người vây công Diệp Trần là thiếu chủ Côn Bằng nhất tộc
"Hai người đánh một người?"
Trương Bách Xuyên chặc lưỡi.
Đệ nhị cùng đệ tam Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng cùng nhau vây công đệ nhị Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng, nhìn thế nào cũng thấy đây là một trận chiến đấu không cân sức. Lúc này Diệp Trần đã triệt để rơi vào hạ phong.
Lúc nào cũng có khả năng bị thua.
Bên cạnh cách đó không xa.
Còn có một chiến trường khác, đó là Lâm Chiến cùng Thần Thương đệ nhất Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng, hai người cũng đánh đến không thể tách rời, sợ rằng trong khoảng thời gian ngắn không cách nào phân ra thắng bại.
"Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng cùng Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng hỗn chiến a!"
Trương Bách Xuyên thì thào nói.
Toàn bộ người giao thủ phía trước, đều là các nhân vật xếp mười hạng đầu trong Thiên Kiêu Bảng, ở thời điểm bọn hắn động thủ, hộ đạo giả sau lưng mỗi người cũng sẽ xuất thủ.
Vì tranh đoạt Linh Dược cấp Chuẩn Đế, song phương đều bỏ hết tiền vốn.
"Các ngươi đã đánh hừng hực như thế, cơ hội của Cửu U Ma Tông sắp tới rồi!"
Trương Bách Xuyên cười thầm một tiếng
Tất cả đều như lâu chủ tiền bối dự liệu.
Ánh mắt của hắn lướt qua chiến trường, rơi vào một nơi cách chiến trường mấy người giao thủ không xa.
Nơi đó có một sơn cốc tồn tại, trong sơn cốc hoa tươi rực rỡ, hương thơm khắp nơi, các loại hoa như mưa rơi, say mê lòng người, dường như thế ngoại Tiên cảnh.

Ở chính giữa sơn cốc, có một đóa hoa Tứ Sắc, bốn loại quang hoa thiểm thước, tràn ngập bốn loại khí tức Địa Hỏa Thủy Phong hòa vào nhau, như thể mở ra đất trời.
Cực kỳ thần dị!
Đây chính là gốc Linh Dược cấp Chuẩn Đế kia!
Mọi người xuất thủ đều cố ý tránh xa nơi đây.
Rất sợ ảnh hưởng đến Linh Dược.

Chương 175. Đi ra a, ta hung thú

Chương 175: Đi ra a, ta hung thú
Bên trong chiến trường.
Diệp Trần tóc đen tán loạn, tư thế oai hùng vĩ đại, trong tay cầm trường mâu rỉ máu, từng chiêu từng thức đại khai đại hợp, mang theo thần quang xông lên trời, gần như xé nát thương khung.
Hắn lấy một chọi hai, tuy là rơi vào hạ phong nhưng vẫn cường thế không gì sánh được.
Cùng hai vị thiên kiêu Yêu Tộc đánh đến khu vực này sắp quay trở về Hỗn Độn.
Ba người mỗi một lần đối kích, thập phương thiên địa đều sẽ rung chuyển, rất nhiều người căn bản không đứng được, bị cuốn lên trời cao, coi như là nhân vật thế hệ cũ cũng chỉ có thể rút lui.
Nếu không phải Tạo Hóa bí cảnh tương đối đặc biệt, gần như Vĩnh Hằng Bất Hủ, sợ rằng đất đai trong vòng ngàn dặm sẽ hóa thành bụi bặm.
"Mấy vị thiên kiêu này, bất luận là Nhân Tộc hay Yêu Tộc sợ rằng đều có phong thái Đại Đế!"
Mọi người thán phục.
Nếu không phải tận mắt chứng kiến một trận chiến này, rất khó tưởng tượng những người xếp hạng đầu trên Thiên Kiêu Bảng rốt cuộc mạnh mẽ đến cỡ nào.
Càng khiến người ta sợ hãi thán phục là Lâm Chiến xếp hạng ba Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng, lại có thể trong thời gian ngắn cân sức ngang tài cùng đệ nhất Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng Thần Thương!
Đây quả thực là không thể tin được.
Cho dù chỉ là trong thời gian ngắn, Lâm Chiến cũng đủ để kiêu ngạo.

Ở một chiến trường khác, Thần Thương cực kỳ bất phàm, giống như viễn cổ Yêu Thần phục sinh, vô cùng uy nghiêm, giơ tay nhấc chân đại khí không gì sánh nổi, Lục Ngô thần thuật không ngừng tuôn ra, có uy lực hủy thiên diệt địa.
Đối diện với hắn, quanh thân Lâm Chiến huyết khí cuộn trào mãnh liệt, một đôi bàn tay diễn hóa ra Chư Thiên Tinh Thần, mỗi một quyền đánh xuống giống như sao chổi trên trời, đụng vỡ hư không.
Cho người ta một loại cảm giác không cách nào đối kháng, phảng phất như Cổ đế Lâm thị nhất tộc phục sinh, vượt qua vạn cổ trở về.
"Hôm nay một trận chiến này, sợ rằng đủ để viết vào sử sách!"
Có người nhẹ giọng nói.
"Không sai."
Một vị nhân vật cấp Thánh Chủ gật đầu, trầm giọng nói: "Đây là một thịnh thế sáng chói , e rằng sau này không chỉ có xuất hiện một vị Đại Đế, có thể sẽ tái hiện cục diện thời viễn cổ, nhiều đế cùng tồn tại!"
"Đệ nhất Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng Ngọc Khuynh Tiên của chúng ta còn chưa đến, người Yêu Tộc đã đánh gian nan như vậy, nếu như Ngọc Khuynh Tiên tới, Yêu Tộc tính là thứ gì?"
Có Nhân Tộc tu sĩ từ tốn nói.
"Không nên đắc ý quá sớm, Lâm Chiến đã bắt đầu rơi vào hạ phong."
Một gã Yêu Tộc đầu sinh độc giác cười nhạt nói ra: "Chờ Lâm Chiến bị thua, Diệp Trần cũng sẽ triệt để tứ cố vô thân, lần này Tạo Hóa bí cảnh mở ra, Nhân Tộc chính là một chuyện cười."
"Các ngươi đã quên Kim Ô Nhị Thái Tử suýt chút nữa bỏ mình rồi sao?"
Có người nhàn nhạt nói.
... . .
Bên cạnh.
Trương Bách Xuyên thu liễm toàn bộ khí tức, từng bước từng bước tới gần chiến chuến, trong tai nghe mọi người nghị luận, hắn hơi thả lỏng một chút, cũng may những người này đều đang quan chiến
Tạm thời không có người nào quan sát Linh Dược Chuẩn Đế.
Nghĩ đến cũng đúng.
Lúc này không ai nghĩ tới lại có thể có người gan to bằng trời, dưới mắt mấy vị xếp hạng trước mười trên Thiên Kiêu Bảng, đến cướp đoạt Linh Dược Chuẩn Đế ?
Thực sự có người làm như vậy.

Phỏng chừng sẽ bị đánh ngay cả cặn cũng không còn.
Đang lúc đến gần Linh Dược Chuẩn Đế trong vòng trăm dặm, Trương Bách Xuyên dừng bước, khoảng cách này đã là cực hạn, đi lên nữa hắn nhất định sẽ bại lộ.
Nhân vật cấp Thánh Chủ, tuy là tất cả tâm thần đều đặt ở trên chiến trường Nhưng bọn hắn sẽ không ngốc đến mức để mặc kệ Nhâm Linh Dược, một phần vạn nhóm người mình đánh nhau nửa ngày, kết quả lại bị người khác hái trộm đào, tin tức truyền đi bọn họ đều sẽ bị cười chết
Không chỉ có là chính bọn hắn, thế lực sau lưng cũng sẽ bị người bôi đen.
"Khoảng cách trăm dặm, hẳn chính là chỗ này."
Trong tay Trương Bách Xuyên hiện lên ngọc giản, dựa theo ghi chép trong đó tìm được một địa điểm tương đối vắng vẻ, hắn nhìn dưới chân một chút, lại nhìn mấy người đang giao chiến xa xa.
Khóe miệng lộ ra một nụ cười ranh mãnh.
Thật không nghĩ tới.
Bọn họ cố ý tránh khỏi nơi đây, lại bỏ quên một nguy hiểm to lớn, đó chính là bên trong Tạo Hóa bí cảnh không chỗ nào không có hung thủ, chủng loại lại cực kỳ đa dạng!
Mà ở gần gốc Linh Dược Chuẩn Đế này có mấy đầu hung thú đang ẩn nấp.
Dù sao.
Cấm chế chỉ là một bình chướng, sẽ có mùi thuốc khuếch tán ra ngoài, có mùi thuốc tồn tại, tự nhiên sẽ có hung thú bảo, lúc này hung thú vẫn còn đang ngủ say.
Vẫn chưa thức tỉnh.
Nếu như có người dám lấy đi Linh Dược, phỏng chừng vài đầu hung thú phía dưới sẽ lập tức tỉnh lại. Đổi một phương thức khác, nếu như đám người Diệp Trần chiến đấu ở chỗ này, hung thú cũng sẽ bị đánh thức dậy, đáng tiếc là lại chiến đấu dịch ra xa.
"Căn cứ tin tức của lâu chủ tiền bối cho xem, hung thú thủ hộ Linh Dược Chuẩn Đế cũng không phải hung thú bình thường, có lẽ đủ cho bọn họ chơi đùa.", Trương Bách Xuyên đứng trên đại địa, hai tay nở rộ Ô Quang, bỗng nhiên ấn xuống dưới mặt đất, trong miệng thì thào nói ra:"Đi ra a, hung thú của ta!"
"Ầm ầm!"
Mặt đất nổ vang, đánh xuyên mấy ngàn trượng đất đai, ma khí kinh khủng cuộn trào mãnh liệt, từng cái vết nứt, lấy Trương Bách Xuyên làm trung

tâm lan tràn ra bốn phương tám hướng.
Vô số người nghe được thanh âm này đều quay đầu nhìn lại.
Sau khi thấy thân ảnh Trương Bách Xuyên, rất nhiều người biến sắc, sắc mặt mười phần đặc sắc
"Trương Bách Xuyên sao lại tới đây?"
"Nhân loại này có chút tà đạo, dường như từ sau khi đi vào Tạo Hóa bí cảnh, đi tới chỗ nào hung thú sẽ theo tới chỗ đó, không nghĩ tới lần này bên người cư nhiên lại không có hung thú."
"Cũng không nhìn một chút đây là địa phương nào, chư vị thiên kiêu đều ở chỗ này, cũng tồn tại không ít nhân vật Thánh Chủ, coi như thật sự có hung thú tới, phỏng chừng cũng chỉ là đưa đồ ăn mà thôi."
"Lại nói Trương Bách Xuyên đây là đang làm gì? Hắn đang xuất thủ với mặt đất?"
"Không phải là muốn đào một đường hầm, từ phía dưới tiến nhập vào trong cấm chế, đánh cắp Linh Dược Chuẩn Đế đấy chứ!"
... . .

Chương 176. Đi ra a, ta hung thú (2)

Chương 176: Đi ra a, ta hung thú (2)
Nhìn cử động của Trương Bách Xuyên, trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười ngoạn vị, giống như đang nhìn một thằng hề.
Một kẻ ngay cả Thiên Kiêu Bảng cũng không ghi danh lên được.
Chẳng lẽ...
Còn có ý tưởng đối với Linh Dược Chuẩn Đế.
Mấy người đang giao thủ lúc này, bối cảnh từng người không kém, cướp đồ từ trong tay bọn họ có thể nói khó như lên trời, những người đứng xem ở đây.
Gần như đều đã cam chịu kết cục của mình.
Bây giờ cũng chỉ là xem náo nhiệt mà thôi.
Một tên thánh tử Cửu U Ma Tông Thánh Tử như hắn có tài đức gì mà dám sinh ra ý đồ không an phận đối với Linh Dược?
Nhưng mà.

Ý niệm trong đầu còn chưa hết, không ít sinh linh cũng không cười nổi nữa, bọn họ phát hiện phía dưới đại địa bắt đầu lay động kịch liệt, giống như là hóa thành một vùng biển mênh mông.
Nhấc lên sóng lớn vô biên, vạn tầng sóng thần dâng lên, loạn thạch xuyên vân, bụi mù tràn ngập, huyết khí kinh khủng. Thẳng đến Vân Tiêu, một cỗ khí tức Mãng Hoang thê lương đánh thẳng vào trong lòng của mỗi người.
"Hống ——!"
Một tiếng Rống to truyền ra, mặt đất nổ tung, một đầu hung thú dài đến mấy ngàn trượng, ngoại hình như một đầu Địa Long rẽ đất mà ra.
Trong nháy mắt nó xuất hiện đã chỉa bàn chân to lớn về phía người đánh thức mình, lộ ra một cái móng vuốt lớn, tát mạnh một cái chấn nổ cả khu rừng, quang huy chói mắt.
Trương Bách Xuyên đứng tại chỗ, dù vội nhưng vẫn ung dung lấy ra một viên ngọc bội che ở trước người, quen thuộc giống như không chỉ trải qua một lần, cực kỳ kinh nghiệm.
Ngọc bội là hắn sư phụ cho, có thể kháng trụ sáu lần công kích toàn lực của Thánh Nhân.
Đổi đổi lại, ngăn trở sáu bảy mươi lần hung thú cấp Thánh Chủ công kích không có vấn đề gì lớn.
"Thình thịch"
Một tiếng vang thật lớn, Trương Bách Xuyên cảm thấy trời đất quay cuồng một hồi, cả người giống như đạn pháo, vèo một tiếng bay về phía sơn cốc có chứa Linh Dược cấp Chuẩn Đế
Đi tới trước cấm chế, tay hắn khẽ nặn ấn quyết, trực tiếp xông đi vào.
Mắt thấy Trương Bách Xuyên tiến vào sơn cốc, lại còn mấy đầu hung thú chạy ra, bao trọn sơn cốc thành một vòng, lớn tiếng rít gào, tiếng chấn động khắp nơi.
"…!"
Không ít người sợ đến choáng váng.
Còn có thể chơi như vậy?
Giờ khắc này.
Ngay cả các thiên kiêu đang giao chiến cũng đều hướng ánh mắt về phía bên này, nhất tất cả đều dừng tay, bọn họ đứng ở đằng xa, không đi tới gần.
Vài đầu hung thú rất bất phàm, khí tức trên người đã đạt đến Thánh Chủ đỉnh phong, nếu như không có Tạo Hóa bí cảnh áp chế, có thể đã trở thành hung thú cấp bậc thánh nhân

Bất kỳ người nào cũng rất khó ứng phó.
Nếu như liên thủ thì có thể diệt trừ hung thú, thế nhưng vấn đề ở chỗ mấy người mới vừa rồi còn liều mạng chiến đấu, làm sao có khả năng liên thủ cùng nhau đánh hung thú ?
Vạn nhất có người thừa dịp thời điểm mình đang đối phó hung thú mà hạ độc thủ thì phải làm sao bây giờ ?
Nguyên nhân chính là như vậy, tràng diện lập tức trở nên ngượng ngùng.
... . .
Trong sơn cốc.
Trương Bách Xuyên vỗ vỗ bụi bẩn trên người, thu hồi ngọc bội, đi tới trước Linh Dược Chuẩn Đế, đưa tay chặt đứt một đoạn. Sau đó phong ấn vào bên trong hộp ngọc.
Nhìn một màn này, tất cả người ở đây đều cảm thấy trong lòng rỉ máu.
Linh Dược Chuẩn Đế a.
Cứ như vậy bị Trương Bách Xuyên chém một đoạn!
"Có phải hơi ít hay không?"
Trương Bách Xuyên xoa xoa cằm, thật vất vả mới đi được một chuyến, liền mang như vậy nhưng chỉ mang được ít đồ này ra ngoài, dường như có chút thiếu, có nên chém thêm một đoạn hay không?
Không chờ hắn động thủ, mấy luồng sát ý lạnh như băng từ trong hư không truyền tới.
Trong tay đám người Diệp Trần đều cùng lycs xuất hiện một bí bảo, hoặc là một thanh trường kiếm, hoặc là một tấm ngọc phù. Trên mặt từng cái đều tỏa ra khí tức Thánh Nhân.
Ý tứ rõ ràng, nếu ngươi dám chém nữa chúng ta sẽ động thủ!
Sở dĩ hiện tại không động thủ, đó là bởi vì kiêng kỵ lẫn nhau.
"Ách... ."
Sắc mặt Trương Bách Xuyên bị kiềm hãm, tay đưa ra lại chậm rãi thu hồi trở về, không đi thăm dò ranh giới cuối cùng của những người này. Ngược lại nhiệm vụ của mình cũng hoàn thành rồi.
Hắn lấy ra ngọc bội vừa rồi, quơ quơ trong hư không, hướng về phía đám người cười cười, cao giọng nói rằng:
"Chư vị không cần đưa tiễn!"
Nói xong.
Hắn từ trong trận pháp bay ra ngoài, trước mắt đã đụng phải một đầu hung thú, hung thú này tát một cái, Trương Bách Xuyên không có ý tứ ngăn cản

chút nào.
Bịch một tiếng, thân thể bay ra, hóa thành một điểm đen trên vòm trời, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, thuận tiện mang theo một đoạn Linh Dược cấp Chuẩn Đế.
"Trương Bách Xuyên này... . . . Làm sao biết nơi này có hung thú ?"
"Không biết nữa, chẳng lẽ tin tức Cửu U Ma Tông mua của Thiên Cơ Lâu đều là tin tức liên quan tới hung thú?"
"Lại nói, vừa rồi vì sao mấy vị thiên kiêu không dùng tới thủ đoạn Thánh Nhân, bức Trương Bách Xuyên lưu lại ?"
"Không lưu lại, có lẽ ngọc bội trong tay Trương Bách Xuyên có thể ngăn trở một kích của Thánh Nhân, con bài chưa lật của mỗi người không khác nhau nhiều, liền không gọi là lá bài tẩy. Điểm mấu chốt là mấy đầu hung thú kia giúp hắn chặn hộ đạo giả của chư vị thiên kiêu."
"Thủ đoạn của Thánh Nhân mạnh mẽ quá đáng, một lần sử dụng lan đến nghìn dặm, người ở trong chiến trường, bao gồm cả hộ đạo giả của bọn họ sợ rằng cũng không thể may mắn tránh khỏi, chư vị vẫn nên cảm thấy may mắn vì vừa rồi bọn họ không sử dụng con bài chưa lật đi!"
... . .
Trương Bách Xuyên rời đi.
Sắc mặt mọi người ở hiện trường đều đặc sắc vạn phần.
Mới vừa rồi còn cho rằng không ai có thể cướp đoạt Linh Dược Chuẩn Đế, kết quả không bao lâu đã bị đánh mặt bôm bốp.
Trương Bách Xuyên không chỉ đoạt, còn thong dong rời đi, chỉ có điều phương thức rời đi có chút hơi chướng tai gai mắt mà thôi. Nếu có thể lấy phương thức này đổi một đoạn Linh Dược Chuẩn Đế, phỏng chừng vô số người đều sẽ chạy theo như vịt.
"Hiện tại lão phu lại có chút hiếu kỳ, lần này Tạo Hóa bí cảnh mở ra, Cửu U Ma Tông rốt cuộc đã mua tin tức gì ở Thiên Cơ Lâu."
Một vị lão Thánh Chủ, bàn tay vuốt vuốt chòm râu, cau mày nói.

Chương 177. Đều đã tới Thiên Cơ Lâu!

Chương 173: Đều đã tới Thiên Cơ Lâu!

Sau khi Trương Bách Xuyên rời đi, trong Tạo Hóa bí cảnh đại chiến lại được tiếp tục, vô số người ở gần chiến trường tiếp tục lui ra nữa, không dám quá phận tới gần. Sợ bị dây dưa trong đó.
Lần này.
Mấy người đang giao thủ đều đã thông minh hơn, ai dám tới gần một bước sẽ bị oanh sát không chút lưu tình. Làm cho một số người có ý đục nước béo cò.
Phải bỏ đi ý tưởng không thiết thực này.
. . . . .
Thiên Cơ Lâu.
Dương Khâu đứng ngồi không yên, đã qua một khoảng thời gian đi qua, chính mình đồ nhi còn không có tin tức gì truyền đến.
Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn ?
"Lâu chủ tiền bối, tình huống bây giờ như thế nào ?"
Dương Khâu hỏi.
“Một kiện vật phẩm cấp Thánh Chủ."
Lý Vân rất dứt khoát.
Trực tiếp một tay ra trước mặt Dương Khâu.
"Cái này cũng lấy tiền?"
Hai mắt Dương Khâu trợn tròn, có chút không dám tin tưởng
Tiền bối, cảm tình của chúng ta đã sâu đậm như thế, vẫn không thể ưu đãi một chút?
Trong đầu lóe lên đủ loại ý niệm, Dương Khâu khẽ thở dài, trong tay xuất hiện một lọ Linh Dược cấp Thánh Chủ, đặt vào trong tay Lý Vân. Không nghe được tình huống của đồ nhi hắn thực sự khó có thể yên tâm
Hiện tại dùng một vật phẩm cấp Thánh Chủ mua một tin tức, mua một sự an lòng, cũng rất đáng giá.
"Trương Bách Xuyên đoạt được một đoạn Linh Dược Chuẩn Đế, hiện nay đã chạy ra khỏi Tạo Hóa bí cảnh, hội hợp cùng với thái thượng trường lão Cửu U Ma Tông các ngươi."
Lý Vân nhận lấy Linh Dược, từ tốn nói.
"Có lẽ tin tức của bọn họ cũng chuẩn bị tới rồi."
"Ừm ???"
Dương Khâu đầu tiên là sắc mặt vui vẻ, sau đó lại cứng đờ, ngọc giản trong tay của hắn, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu khẽ. Hắn chậm rãi cầm ngọc giản lên, nhìn lướt qua nội dung bên trong.

Sắc mặt cực kỳ đặc sắc.
Thời gian mấy hơi thở, mình lại tốn một lọ Linh Dược cấp Thánh Chủ
Đây. . . . . lại là chuyện gì?
"Lý mỗ đây là đang nói cho ngươi biết, cùng là một tin tức, ngươi biết sớm hơn so với người khác một giây sẽ có thể chiếm hết tiên cơ, rõ chưa ?"
Ngữ khí Lý Vân nhấn mạnh nói
Dương Khâu: ". . . . ."
Đạo lý này hắn hiểu được, thế nhưng sự tình đặt trên người mình lại có chút khó chịu. . . .
"Đúng rồi, tiền bối tình huống Tạo Hóa bí cảnh hiện tại thế nào ?"
Dương Khâu lại hỏi lần nữa.
Hắn thật sự tò mò, đoạn Linh Dược Chuẩn Đế còn lại rốt cuộc rơi vào trong tay của người nào, một gốc Linh Dược trân quý như vậy, bất luận là ai đoạt được thì đối với thế lực sau lưng bọn hắn đều là một sự tăng cường lớn!
"Không bao lâu nữa sẽ kết thúc."
Lý Vân tốn 100 điểm Thiên Cơ dò xét một lần, sự tình bên trong Tạo Hóa bí cảnh cũng không tính ở trong phạm trù Thiên Cơ. Bởi vì quá nhiều người biết, căn bản không giấu được.
Một thời gian nữa sẽ truyền khắp cả thế giới.
Hắn phất phất tay, trong Thiên Cơ Lâu xuất hiện một hình ảnh, người xuất hiện bên trong chính là đám người Diệp Trần, lúc này cả người Diệp Trần tắm trong máu, dưới sự vây công của hai vị Yêu Tộc thiên kiêu.
Đã lảo đảo muốn ngã
Thời khắc mấu chốt.
Một viên Bạch Ngọc Tiểu Kiếm trong tay hắn nở rộ thần quang, một kiếm chém ra, chẻ đôi Thiên Địa, quét ngang ngàn dặm, biến tất cả mọi thứ trở thành bụi bặm.
"Thủ đoạn Thánh Nhân. . . ."
Dương Khâu trầm ngâm.
Con bài chưa lật này, mấy người Diệp Trần dùng không giống với Đại La kiếm tông, lần này Diệp Trần sử dụng, mỗi người đều đã có chuẩn bị từ trước.
Không ít người đều còn sống.
Mà Diệp Trần cũng không có ý định đem trảm sát mọi người, hắn cũng chỉ muốn tranh thủ một chút thời gian mà thôi.
Kết quả cuối cùng.

Đám người Diệp Trần, Kim Ô Đại Thái Tử, Thần Thương, Côn Bằng thiếu chủ, Lâm Chiến mỗi người đều đoạt được một đoạn Linh Dược Chuẩn Đế
"Cấm chế Linh Dược Chuẩn Đế, dường như đối với những người này cũng không khó khăn gì !"
Dương Khâu nhìn cảnh tượng trong hình, đồng tử co rụt lại, hắn len lén liếc nhìn Lý Vân ,trong lòng lập tức hiểu ra, có thể nói Cửu U Ma Tông của hắn lần này buôn bán lời không ít.
Thế nhưng.
Nếu so sánh với lâu chủ tiền bối, dường như cũng không coi vào đâu.
Ngoại trừ Diệp thị Đế Tộc, tất cả những người này đều đã tới Thiên Cơ Lâu!
. . . . .
"Đây chính là thiên kiêu các tộc sao."
Lý Vân chắt lưỡi.
Ngoại trừ lần trước Thái Sơ Thánh Tử cùng Kim Thần đánh một trận, đây là lần đầu tiên hắn quan sát các thiên kiêu còn lại quyết chiến, quả nhiên không giống bình thường. Mỗi người đều mạnh mẽ không gì sánh được.
Về sau nếu như có hai vị Đại Đế khai chiến, nói không chừng cũng có thể ghi lại hình ảnh, sau đó bán đi, nói không chừng có thể thu được nguồn lời khác.
Dù sao.
Không phải người nào cũng có thể quan sát Đại Đế quyết chiến.
Lần này.
Nếu không phải kiếm được lời quá nhiều từ Tạo Hóa bí cảnh, hắn cũng sẽ không rảnh rỗi mà đi xem thiên kiêu giao thủ như thế nào.
"Lần này chết nhiều thiên kiêu như thế, cũng thả Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng ra rồi."
Lý Vân dùng ngón tay xoa xoa, trong lòng nói: "Hệ thống, lấy ra Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, yêu cầu giống với Nhân Tộc Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng là được."
"Đúng rồi."
Lý Vân dường như lại nghĩ tới điều gì, trong lòng lại nói: "Nhân số là 500!"
Số lượng Thiên Kiêu Bảng của các tộc chỉ cần 100 là đủ rồi, nhiều hơn nữa thì ai cũng đều có thể lên bảng, thế nhưng vạn tộc lại, số lượng thiên kiêu quá lớn.

Mỗi một chủng tộc đều có thể cho ra hàng trăm hàng ngàn thiên kiêu, nếu như cũng chỉ có 100 người, vậy thì độ khó để cạnh tranh gần như đến tình trạng tàn khốc.
Hắn nghĩ tới điều này, vì vậy thả lỏng điều kiện một chút.
Số lượng năm tram người không nhiều không ít, coi như vừa đủ
« Keng. »
« Truy vấn danh sách Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng thành công. »
« Hạng một: Ngọc Khuynh Tiên. Chủng tộc tương ứng: Nhân Tộc. . . . . »
« Hạng hai: Thần Thương. Chủng tộc tương ứng: Hỗn Độn Lục Ngô nhất tộc. . . . . »,
« Hạng ba: Diệp Trần. Chủng tộc tương ứng: Nhân Tộc. . . . . »
. . . . .
« Hạng sáu: Thí Thiên. Chủng tộc tương ứng: Huyết Ma nhất tộc. Thế giới tương ứng: Huyết Võng giới. . . . . »
« Hạng bảy: Kim Ô Đại Thái Tử. Chủng tộc tương ứng: Kim Ô nhất tộc. . . . »,
. . . . .
« Hạng 500: Thích Vân Sinh. Chủng tộc tương ứng: Hồn tộc. Thế giới tương ứng: Hồn Giới. . . . . »
. . . . .
"Ừm ?"
Lý Vân liếc mắt nhìn bảng danh sách, trong mắt lóe lên thần sắc thú vị, không tra thì không biết, sau khi tra xong lại phát hiện ra không ít tên không phải người của thế giới này!

Chương 178. Ta có thể xếp hạng cái kia trên bảng danh sách?

Chương 178: Ta có thể xếp hạng cái kia trên bảng danh sách?
Hồn Giới, Huyết Võng giới.
Hai danh tự này, vừa nghe đã biết không phải là thế giới này.
"Hệ thống, ngươi cho cả những người ở thế giới khác vào trong bảng này sao?"
Lý Vân rất hứng thú nói

Top mười Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, đại bộ phận đều là gương mặt quen thuộc, điều này cũng chứng minh được Nhân Tộc Yêu Tộc hoàn toàn xứng đáng là bá chủ thế giới này.
Chủng tộc khác tuy là cũng có thể chen vào trước mười hạng đầu, nhưng số lượng quá ít.
Mười hạng đầu gần như là Nhân Tộc Yêu Tộc chiếm giữ.
Chỉ có hai ba tên dị tộc chen vào được, còn có một tên không phải người của thế giới này.
« Keng, hồi bẩm kí chủ, trước mắt hệ thống thống kê những thiên kiêu của thế giới này, bao gồm cả thiên kiêu không phải người bản thổ. ~ »
"ồ ——!"
Lý Vân ý vị thâm trường ồ nhẹ một tiếng.
Hệ thống nói như vậy, hắn lập tức hiểu ra thế giới của mình cũng không phải bị phong bế. Những sinh linh thế giới khác có thể đi tới đây.
Còn có hạn chế hay không hắn cũng không rõ ràng.
Nhưng thiên kiêu của người ta cũng có thể qua đây, đoán chừng cho dù có hạn chế cũng sẽ không lớn.
"Nói như vậy, sinh ý Thiên Cơ Lâu của ta còn có thể khuếch trương?"
Mắt Lý Vân sáng lên.
Hắn khẽ khoát tay, trong lòng nói: "Hệ thống tuyên bố Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng này ra ngoài đi!"
Tiếng nói vừa dứt.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Một tòa Thạch Bi ù ù dâng lên.
"Đây là thế nào?"
Vẻ mặt Dương Khâu khó hiểu, hắn đi mấy bước, đi tới trước cửa Thiên Cơ Lâu nhìn ra phía bên ngoài.
"Thiên Kiêu Bảng."
Lý Vân thốt ra ba chữ.
"Thiên Kiêu Bảng ?" Lông mày Dương Khâu nhướn lên, hơi mong đợi hỏi: "Đồ nhi Trương Bách Xuyên của ta có thể lên bảng ?"
"Ngươi đang nằm mơ à?"
Lý Vân liếc mắt nhìn hắn.
Trương Bách Xuyên bao nhiêu cân lượng, không có ai rõ hơn hắn cùng với Dương Khâu. Không chút khách khí nói, nếu như Trương Bách Xuyên không có các con bài chưa lật, gặp đám người Diệp Trần.

Đoán chừng cũng chỉ mất một chiêu.
Tuy đều là truyền nhân thế lực lớn, thế nhưng chênh lệch giữa nhưng thiên kiêu này vẫn rất lớn.
Hơn nữa.
Loại chênh lệch này cũng sẽ không thu nhỏ lại, ngược lại sẽ lớn lên theo thời gian, chênh lệch càng lúc càng lớn, cho đến khi người sau đối diện người trước, ngay cả một chút dũng khí xuất thủ cũng không có.
"Đây là Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, danh sách thiên kiêu của Nhân Tộc cùng Yêu Tộc cộng lại ở trên bảng chiếm cứ cùng lắm một trăm danh ngạch, còn lại đều là thiên kiêu các tộc."
Lý Vân lần thứ hai nói một câu.
Ý tứ rất rõ ràng, thiên kiêu hai tộc Nhân Tộc Yêu Tộc chỉ có một nhóm nhỏ cao cấp nhất mới có thể xếp hạng, không phải toàn bộ đều có tên trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng.
Còn về phần Trương Bách Xuyên muốn ghi danh, sợ rằng độ khó gần như để hắn thành Đế.
"Vạn tộc?"
Trong mắt Dương Khâu sáng lên, nghe được hai chữ này lập tức quên đi tên đồ nhi bất thành khí của mình, ném hắn ra sau đầu. Hắn hào hứng đi ra phía ngoài.
Vừa đi vừa nói ra: "Lão phu cũng đi xem!" Nhìn thoáng qua bóng lưng của Trương Bách Xuyên, Lý Vân còn không biết hắn nghĩ gì ?
Không phải là muốn mua thấp bán cao sao.
Có vết xe đổ của Đại La kiếm tông, hắn cũng muốn làm một tán tu, còn về phần chủng tộc gì đó cũng không quan trọng, chỉ cần phía sau không có bối cảnh là được.
Dù sao.
Nhân Tộc ngoại trừ căm thù các tộc quần như Yêu Tộc, Ma Tộc, Minh Tộc, quan hệ với những chủng tộc khác coi như không tệ.
. . . . .
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Không ít người nhìn Thạch Bi vừa mới xuất hiện, bình luận rôm rả.
"Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, đây là bảng danh sách mới?"
"Còn chưa đủ rõ ràng sao?"
"Khá lắm, Ngọc Khuynh Tiên không hổ là đệ nhất Thiên Kiêu Bảng của Nhân tộc ta, cho dù đặt trước thế hệ trẻ trên toàn thế giới, cũng là Đỗ Trạng

Nguyên!"
"Ai, các ngươi có phát hiện phía sau mấy thiên kiêu này đều có thêm rất nhiều chiến tích hay không?"
"Nói nhảm, đã đi qua Tạo Hóa bí cảnh một chuyện, hầu như mỗi thiên kiêu đều đã giao thủ với người cùng cấp, nếu như không có ghi chép gì về bọn họ mới là có quỷ!"
"Diệp Trần đánh một trận cùng Kim Ô Đại Thái Tử và Côn Bằng thiếu chủ, chưa phân thắng bại, một trận chiến này tất nhiên đặc sắc vạn phần, đáng tiếc ta không tận mắt nhìn thấy!"
. . . . .
Người đợi ở Đại Hoang thành, đại bộ phận đều là một số tán tu, hoặc là nội môn đệ tử của mỗi đại thánh địa. Thực lực giống như bọn hắn, muốn chạy tới địa phương Tạo Hóa bí cảnh xuất thế.
Sợ rằng tốn thời gian cả đời cũng chưa chắc có thể bay qua.
Dù sao.
Không phải mỗi cá nhân đều có thể lấy ra Đại Na Di phù để đi đường.
Trong ngày thường.
Bọn họ biết được một số tin tức đều thông qua truyền miệng, thời điểm truyền tới tai bọn họ, tin tức vốn có đã sớm biến hình, không sai biệt lắm có thể gọi là lời đồn.
Mà hôm nay.
Thiên Cơ Lâu lại cho bọn hắn một cơ hội, mặc dù là ở phía ngoài mấy vạn dặm, vẫn như cũ có thể nhận được tin tức mới nhất trước tiên!
0,;;;;,
Hoặc là tin tức chính xác trăm phần trăm.
Điểm này làm cho vô số người chạy theo như vịt, qua một đoạn thời gian, nhân số Đại Hoang thành đã gấp mấy chục lần, đạt tới mấy triệu nhân khẩu!
Hơn nữa tốc độ nhân loại gia tăng này vẫn còn đang tăng lên!
. . . . .
Trong đám người, Dương Khâu đứng chắp tay, liếc mắt nhìn bảng danh sách, vốn là có ý tưởng tìm tán tu, nhưng mà sau khi hắn chứng kiến hạng sáu Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, nhất thời bỏ ý định này qua một bên.
Sắc mặt đột nhiên biến thành ngưng trọng.
Hắn thân là chưởng giáo Cửu U Ma Tông, không giống với một đám tán tu thiếu hiểu biết. Hắn hiểu được bảy chữ Huyết Ma nhất tộc, cùng Huyết Võng giới có ý nghĩa như thế nào!

... 0,
Huyết Ma nhất tộc tuy là bị chia làm Ma Tộc, nhưng xét đến cùng bọn họ cũng không phải sinh linh thế giới này. Mà là người từ bên ngoài đến.
Ma Tộc hiếu chiến, bọn họ đến nhất định sẽ không có chuyện tốt!
"Sau vô số năm, Huyết Ma nhất tộc lại có Đế Giả ra đời sao?"
Dương Khâu cau mày nghĩ đến.
Năm đó, Huyết Ma nhất tộc dưới sự hướng dẫn của một vị Đại Đế, cường thế hàng lâm thế giới này, kết quả gặp Thái Sơ cổ đế, một chùy mạnh mẽ đánh nổ.
Vô số Huyết Ma nhất tộc phủ xuống bị vạn tộc thắt cổ, mặc dù phần lớn bị tiêu diệt, nhưng vẫn có một bộ phân nhỏ còn sống, năm tháng dài dằng dặc trôi qua.
Bọn họ gần như đã trở thành sinh linh bản thổ.
Vốn là.
Khi Dương Khâu lần đầu nhìn đến Thí Thiên cũng nghĩ hắn là sinh linh bản thổ, nhưng mà sau khi hắn chứng kiến Huyết Võng giới đằng sau Thí Thiên đã hiểu ra chuyện này không đơn giản như vậy.
Nếu như Huyết Ma nhất tộc không có Đại Đế hàng lâm, gần như có thể nói tới bao nhiêu người, đều sẽ bị chùy bạo nổ.
Chỉ có dưới sự hướng dẫn của Đại Đế, bọn họ mới có thể sinh ra dã tâm vượt giới.
"Huyết Ma nhất tộc hàng lâm, phỏng chừng Thái Sơ Thánh Địa phải nhức đầu. Trước đây là tổ sư của bọn họ chém giết một vị Huyết Ma cổ đế."
Dương Khâu nghiền ngẫm cười.
Sau khi thu hồi tâm tư, hắn lần thứ hai liếc mắt nhìn sang bảng danh sách, nhếch miệng nói: "Ba bảng danh sách đều là thiên kiêu. Có phải lão phu hẳn nên hỏi một câu, ta có thể xếp hạng trên bảng danh sách kia hay không?"
Cửu U Ma Tông của hắn cũng cần mặt mũi a, bất kỳ một bảng danh sách nào cũng không có người Cửu U Ma Tông, làm cho mặt mo của hắn có chút không nhịn dudơcj.
Về sau xuất môn làm sao có thể cứng rắn nói chuyện với người khác.

Chương 179. Nhân Tộc đời trước, chỉ có như vậy?

Chương 179: Nhân Tộc đời trước, chỉ có như vậy?
"Tiền bối!"
Dương Khâu lần thứ hai trở lại Thiên Cơ Lâu, mới vừa vào cửa đã cung kính hô một tiếng.
"Chuyện gì?"
Lý Vân giương mắt, từ tốn nói.
"Tiền bối, bảng danh sách tiếp theo ngài dự định sắp xếp gì ?"
Dương Khâu xoa xoa tay, có chút ngượng ngùng hỏi.
"Ừm. . . . ."
Lý Vân trầm ngâm một chút, mở miệng nói: "Tạm thời còn chưa nghĩ kỹ."
Lúc trước.
Hắn nhớ là sắp xếp một Thánh Chủ bảng, hơn nữa còn là muốn tách ra Chính Ma Lưỡng Đạo, một Chính bảng một Hắc Bảng, song bảng cùng tồn tại, tựa như cùng là Nhân Tộc cùng Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng bây giờ vậy.
Hiện nay xem ra.
Bố cục của mình hơi nhỏ.
Đây không phải là thế giới võ hiệp, mà là thế giới Huyền Huyễn.
Riêng Nhân Tộc một cái bảng danh sách đã là tốt rồi, nếu như còn tách ra nữa khó tránh khỏi có chút không phóng khoáng, gần giống như tách riêng với 9999 tộc khác.
"Tiền bối..."
Dương Khâu nghĩ một lát, thử thăm dò: "Ngài có muốn sắp xếp một Thánh Chủ bảng hay không ?"
Ân. . . . .
Hiện tại hắn chính là chưởng giáo Cửu U Ma Tông, tu vi Thánh Nhân, phóng tầm mắt ra vô số thế lực cường hãn, Thánh Chủ hoặc chưởng giáo có tu vi như hắn cũng không được mấy người.
Mạnh như Diệp thị Đế Tộc, tộc trưởng Diệp Trường Minh của bọn họ chẳng phải cũng chỉ là Thánh Chủ Cảnh ?
Đồ nhi đã không trông cậy nổi, chỉ có thể tự thân vận động.
Càng nghĩ, tự hồ chỉ có xây dựng Thánh Chủ bảng này mình mới có thể đùa giỡn.
"Thánh Chủ bảng?"
Lý Vân cười rồi.
Không nghĩ tới, Dương Khâu lại có chung ý nghĩ với mình.

"Ý của tiền bối như thế nào ?" Dương Khâu kích động nói.
Nếu như tiền bối không lập tức cự tuyệt thì đại biểu chuyện này có thể thương lượng, nói không chừng Cửu U Ma Tông bọn họ cũng có thể nhờ vào khiếm một phen danh tiếng!
"Khụ khụ, tiền bối, lúc này vãn bối mới nhớ tới chỗ này của ta còn có một chuôi binh khí Thánh cấp, đây là binh khí do một vị lão Thánh Nhân của Diêu Quang Thánh Địa năm xưa tế luyện, uy năng vô cùng."
Nói xong.
Dương Khâu lấy ra một mặt gương đồng, đặt ở trước mặt Lý Vân, mở miệng nói ra: "Dĩ nhiên vãn bối biết một Thánh Binh đối với tiền bối mà nói cũng không quan trọng, nhưng bình thường cầm ngắm nghía mình trong gương, cũng không tệ lắm."
Thánh Binh soi gương. . . .
Lý Vân liếc mắt nhìn Dương Khâu, ý tưởng kỳ lạ như thế, phỏng chừng cũng chỉ có Dương Khâu mới có thể nghĩ ra được. Bây giờ Dương Khâu rộng lượng như vậy, đoán chừng có quan hệ với chuyện Trương Bách Xuyên cướp được Linh Dược Chuẩn Đế, Linh Dược cấp Chuẩn Đế cũng lấy được, giá trị binh khí cấp thánh nhân dường như cũng không lớn như vậy.
"Như vậy ngươi đã khẳng định ngươi chắc chắn sẽ có tên trên bảng ?" Lý Vân từ tốn nói
"Thực ra vãn bối cũng không xác định. . . . ." Dương Khâu cười khan một tiếng, chậm rãi nói ra: "Chỉ là hy vọng tiền bối có thể tăng số lượng người thêm một chút hay không? Ví dụ như một ngàn người?"
Ban đầu mình ngay cả vị trí Thánh Tử Cửu U Ma Tông Thánh cũng không lấy được, Dương Khâu vẫn có chút hiểu rõ đối với thực lực của mình, nếu không phải đột nhiên thành thánh.
Bây giờ hắn cũng chỉ là một trưởng lão Cửu U Ma Tông mà thôi.
Hơn nữa cả đời này cũng chưa chắc có thể thành thánh.
Hiện tại tuy là thành thánh, nhưng ở trong vô số nhân vật cấp Thánh Chủ, hắn có thể xếp hạng bao nhiêu, nói thật trong lòng hắn vẫn rất tâm thần bất định, vạn nhất có một số Thánh Chủ.
Sớm đã thành thánh, nhưng lại ẩn giấu tu vi thì làm sao bây giờ ?
Biện pháp bảo đảm duy nhất đó chính là tăng số lượng người lên, một mạch tới 1000 người. mình coi như ở làm sao đồ ăn, cũng không có khả năng ngay cả một nghìn người đầu tiên cũng không vào được chứ?

Như đã nói qua, thế giới này có mười mấy thế lực đỉnh tiêm, thực lực mạnh mẽ. Trừ chưởng giáo hoặc là Thánh Chủ của bọn họ ra, trong lòng Dương Khâu ít nhiều vẫn có một chút chắc chắn.
"Một ngàn người. . . . ."
Lý Vân khẽ lắc đầu, chuyện này không phải nói đùa sao.
Trong lòng hắn hỏi:
"Hệ thống, kiểm tra xếp hạng thực lực Thánh Chủ của thế giới này một chút, chỉ cần top 500 người là được rồi."
Nói đến Thánh Chủ, chính là thiên kiêu đời trước. Thánh Chủ bảng này là tương lai của Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, hai cái không có khác biệt lớn. Khác biệt duy nhất chính là tuổi tác bất đồng.
« Keng! »
« Kiểm tra Thánh Chủ bảng thành công! »
« Hạng một: Thần Vẫn. Chủng tộc tương ứng: Hỗn Độn Lục Ngô. Thân phận: Hỗn Độn Lục Ngô tộc trưởng. Tu vi: Thánh Nhân hậu kỳ. . . . . »
« Hạng hai: Côn Hồng. Chủng tộc tương ứng: Côn Bằng nhất tộc. Thân phận: Tộc trưởng Côn Bằng nhất tộc. Tu vi: Thánh Nhân hậu kỳ. . . . . »
« Hạng ba: Thẩm Trầm Chu. Chủng tộc tương ứng: Nhân Tộc. Thân phận: Thái Sơ Thánh Chủ. Tu vi: Thánh Nhân trung kỳ... . . »
« Hạng tư: Kim Ô. . . . . »
...
« Hạng chín: Thí Vô Sinh. Chủng tộc tương ứng: Huyết Ma nhất tộc. Thân phận: Tộc trưởng Huyết Ma nhất tộc. Thế giới tương ứng: Huyết Võng giới. Tu vi: Thánh Nhân trung kỳ. . . . . »
. . . . .
« Hạng tám mươi bảy: Nhâm Thanh Đồ. Chủng tộc tương ứng: Nhân Tộc. Thân phận: Chưởng giáo Đại La kiếm tông. Tu vi: Thánh Nhân sơ kỳ. . . . »
. . . . .
« Hạng 132: Dương Khâu. Chủng tộc tương ứng: Nhân Tộc. Thân phận: Chưởng giáo Cửu U Ma Tông. Tu vi: Thánh Nhân sơ kỳ. . . . »
« Hạng 133: Diệp Trường Minh. Chủng tộc tương ứng: Nhân Tộc. Thân phận: Tộc trưởng Diệp thị Đế Tộc. Tu vi: Thiên Nguyên Cảnh đỉnh phong. . . . . »
. . . . .
« Hạng 500: ... »
. . . . .

"Nhân Tộc đời trước, chỉ như vậy?"
Lý Vân nhìn thoáng qua bảng danh sách, khóe miệng không ngừng co quắp, cũng may mình xuyên việt muộn một chút, nếu như xuyên việt sớm hơn mấy nghìn năm. Nói không chừng sẽ nổi giận lôi đình.
Xét đến cùng mình cũng là Nhân Tộc a.
Nếu như để Thiên Kiêu Bảng ra đời sớm hơn một chút, thiên kiêu Nhân Tộc đời trước nhất định sẽ bị Yêu Tộc dẫm trên mặt đất.
"Mà này, hai người xếp đầu trên bảng danh sách này ngươi nghiêm túc đấy chứ? Ta nhớ không lầm, hai tộc Côn Bằng cùng Hỗn Độn Lục Ngô, bọn họ chỉ là hai người a !"
Trong lòng Lý Vân nhổ nước bọt nói
Tổng cộng có hai người, một người là tộc trưởng, người còn lại là Thiếu Tộc Trưởng, thử hỏi tộc nhân đâu.
Hơn nữa tộc trưởng chỉ có cảnh giới Thánh Nhân, thực sự sẽ không bị diệt tộc sao?
« Kí chủ có chỗ không biết, Hỗn Độn Lục Ngô cùng Côn Bằng nhất tộc đều là Thượng Cổ dị chủng, bên trong huyết mạch phong ấn một phần uy năng của tổ tiên. Gặp phải nguy hiểm tính mạng, có thể gọi tổ tiên trở về trong một thời gian ngắn. »
Lý Vân: ". . . . ."
Lần này hiểu rồi, hai chủng tộc này trên người đều mang theo phần mềm hack, khó trách địa vị của bọn hắn trong Yêu Tộc mười phần cao thượng, cho dù chỉ có hai con cũng không ai dám trêu chọc.

Chương 180. Yếu nhất Thánh Nhân?

Chương 180: Yếu nhất Thánh Nhân?
"Tiền bối sao rồi?"
Vẻ mặt Dương Khâu mang theo mong đợi hỏi.
"Yên tâm."
Trong tay Lý Vân xuất hiện một ngọc giản, ném vào trong tay Dương Khâu, nói: "Lần này trên Thánh Chủ bảng có tên ngươi, tuy nhiên. . . ."
"Tuy nhiên làm sao ?"
Dương Khâu căng thẳng trong lòng, trong lòng có dự cảm không tốt.

Chẳng lẽ là bài danh của mình quá thấp ?
"Chỉ là vị trí này có lẽ ngươi không ngồi được lâu lắm."
Lý Vân mở miệng nói.
"Ừm?"
Dương Khâu khó hiểu.
Thần thức hắn dò xét vào trong ngọc giản, tra một lượt từ trên xuống rất nhanh đã thấy được xếp hạng thứ tám mươi bảy Nhâm Thanh Đồ. Thấy được ba chữ Nhâm Thanh Đồ này trong lòng hắn thả lỏng một hơi.
Thời gian mình thành thánh với Nhâm Thanh Đồ thành thánh cũng không cách nhau bao lâu, nếu như hắn có thể lên bảng, vậy chắc mình cũng sẽ ổn.
Quả nhiên.
Không bao lâu, hắn đã thấy được tên của mình.
Thứ 132.
Đây là một bài danh cực cao, vốn hắn cho là mình sẽ ở ngoài tám trăm, nhưng không nghĩ tới lại cao như vậy, phía sau hắn còn có mấy trăm người.
Nhưng mà sau khi nhìn thấy mấy người phía sau, tâm tình của hắn trong nháy mắt lại trầm xuống.
Xếp hạng thứ 133 là Diệp Trường Minh, thực lực của hắn là Thánh Chủ đỉnh phong, chuyện này có chút không thoải mái. Như vậy có nghĩa mình là Thánh Nhân yếu nhất trên bảng danh sách?
Trong trường hợp.
Lại có một người bỗng nhiên thành thánh thì phải làm sao bây giờ
Là xếp hạng sau mình, hay là thứ tự của mình tự động rơi xuống.
Nghĩ tới đây, Dương Khâu nhất thời cảm giác mình có chút đau răng, hắn hiểu được, có vài người tư chất thực sự kém không thể thành thánh. Cả đời này chỉ có thể tu luyện tới Thánh Chủ đỉnh phong.
Nếu không có cơ duyên nghịch thiên, thành thánh căn bản chỉ là hy vọng xa vời.
Nhưng còn có một bộ phận người, người ta không thành thánh chỉ vì chờ đợi cơ hội, củng cố căn cơ. Một ngày thành thánh giống như giang hà vỡ đê, văn chương trôi chảy!
Dương Khâu nhìn ba chữ Diệp Trường Minh, nhìn thế nào cũng đều có cảm giác hơi chói mắt, thành tựu cùng bối phận thiên kiêu, hắn biết thực lực của Diệp Trường Minh.
Người này tuyệt đối không kém,... ít nhất ... Không thể kém đám người Thái Sơ Thánh Chủ bao nhiêu, hắn không thành thánh có thể là vì củng cố

căn cơ.
Dù sao.
Thành tựu của phụ thân Diệp Trần, tộc trưởng Diệp thị Đế Tộc, Diệp Trường Minh nếu không có chút bản lĩnh thật sự, làm sao hắn có khả năng ngồi yên vị ở vị trí tộc trưởng này? Nói cách khác, Thái Thượng Trưởng Lão Diệp thị Đế Tộc cũng không phải kẻ ngu, bọn họ sẽ không đặt một vật biểu tượng vào vị trí tộc trưởng.
"Tiền bối, ta đại khái hiểu được ý của ngươi. . . . ." Dương Khâu thì thào nói.
"Cảm thấy bình thường là tốt rồi." Lý Vân nhẹ giọng an ủi một câu, đổi thành ai biết mình là một tên Thánh Nhân yếu nhất, phỏng chừng trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng chuyện này cũng không biện pháp.
Những người cạnh tranh với Dương Khâu đều có tiềm lực quá lớn.
Có vài người là Đế Tộc chi chủ, có vài người là Thánh Địa chi chủ, còn có một số người là tộc trưởng một chủng tộc. Luận thực lực luận bối cảnh, Dương Khâu thật sự không có chỗ nào hơn người.
Năm đó ngay cả chưởng giáo Cửu U Ma Tông cũng chưa từng giao đấu, bây giờ làm sao có khả năng đánh bại những Đại Thiên Kiêu kia?
Đương nhiên.
Nếu để cho Dương Khâu bày trận, thắng bại vẫn rất khó nói.
Dù sao, trận pháp là để vượt cấp khiêu chiến, là thủ đoạn đơn giản nhất thiết thực nhất. Nhưng trong quyết đấu sinh tử, gần như sẽ không có ai ngốc đến nỗi để cho Dương Khâu thong dong bày binh bố trận.
"... Ít nhất ... lần này Cửu U Ma Tông các ngươi cũng có tên trong bảng danh sách."
Lý Vân mỉm cười nói.
"Tiền bối nói cũng phải."
Dương Khâu thu hồi ngọc giản, trong lòng quyết định mỗi ngày đều sẽ chú ý Thánh Chủ bảng này, một khi chứng kiến mình sắp rơi xuống người thứ 500.
Hắn sẽ trực tiếp truyền lại vị trí chưởng giáo này cho chưởng giáo đời trước.
Bởi vậy.
Không phải là mình từ Thánh Chủ bảng ngã xuống, mà là mình không làm chưởng giáo, sở dĩ Cửu U Ma Tông không cách nào lên bảng, nguyên nhân mấu chốt là vì chưởng giáo đương đại quá cùi bắp.

Có quan hệ gì tới một Thái Thượng Trưởng Lão như mình ?
Nhìn thoáng qua ý tưởng của Dương Khâu, trong lòng Lý Vân có chút buồn cười, hắn không nói thêm gì, bàn tay vung lên, ngoại giới lần thứ hai có bảng danh sách hiện thế.
. . . . .
"Thánh Chủ bảng?"
"Hôm nay Lâu chủ tiền bối xảy ra chuyện gì? Tại sao ngắn ngủi một ngày, đổi mới hai bảng danh sách ?"
"Khả năng... tâm tình Lâu chủ tốt ?"
. . . . .
Không ít người vây quanh bên ngoài Thiên Cơ Lâu, nhìn bảng danh sách mới xuất hiện nghị luận ầm ĩ, một lần này bảng danh sách có thể sánh bằng Thiên Kiêu Bảng đề tài của tính cao hơn nhiều.
Trên bảng này, mỗi một nhân vật đều là nhất phương Cự Đầu, giậm chân một cái, toàn bộ phạm vi thế lực đều sẽ chấn động.
Phân lượng so với một số thiên kiêu còn nặng hơn rất nhiều.
. . . . .
Ở phía tây Đại Hoang thành.
Bên ngoài ức vạn dặm, trên một chiếc thần chu(thuyền).
Lâm Chiến ngồi xếp bằng trong đó, quanh người hắn thần quang chảy xuôi, phun ra nuốt vào Thiên Địa Tinh Khí. Sau khi đánh một trận với Thần Thương, hắn đã bị trọng thương, cho tới bây giờ cũng chưa khôi phục hoàn toàn.
"Thiếu chủ."
Lúc này.
Một giọng nói từ bên ngoài truyền đến.
"Khi nào ?"
Lâm Chiến mở hai mắt ra, mở miệng nói.
"Thiên Cơ Lâu chủ mới truyền hai bảng danh sách, ngươi là có muốn xem thử hay không?"
Thanh âm lần thứ hai truyền đến.
"ồ?"
Trong mắt Lâm Chiến xuất hiện một tia hiếu kỳ.
Thiên Cơ Lâu lại tống ra bảng danh sách rồi?
Hơn nữa còn là hai bảng, trực tiếp khiến cho lòng hiếu kỳ của hắn lên cao nhất, hắn mở miệng nói: "Đưa vào !"

"Dạ."
Giọng nói vừa dứt.
Một trung niên nam tử từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, hai tay dâng lên một viên ngọc giản.
Lâm Chiến tiếp nhận, hắn thần thức nhìn lướt qua, thở dài nói:
"Lại là Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng!"

Chương 181. Hai người đều có thành đế phong thái?

Chương 181: Hai người đều có thành đế phong thái?
"Ta bài danh thứ tám Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng sao?"
Lâm Chiến nhìn thoáng qua nội dung bên trong ngọc giản, thì thào nói.
"Thiếu chủ thiên tư vô song, trong vạn tộc vẫn có thể đứng trước mười, có thể thấy được có hi vọng thành đế trong tương lai!"
Người đàn ông trung niên cảm khái nói rằng.
Có thể nói bảng danh sách này có sức nặng lớn nhất, một nhóm nhỏ người trong tương lai đứng đầu thế giới sẽ từ trong bảng danh sách nàysinh ra.
Mà Lâm thị Đế Tộc bọn họ chiếm cứ một vị trong đó.
Phần vinh quang này, không gì sánh kịp.
"Quan trọng hơn chính là, thiếu chủ đánh một trận với Thần Thương, chưa phân thắng bại... . . ."
Người đàn ông trung niên lần thứ hai nói một câu.
Lúc trước.
Ở trong Tạo Hóa bí cảnh, Lâm Chiến giao thủ cùng Thần Thương, đã hoàn toàn rơi vào hạ phong, nhưng sau cùng, Diệp Trần vận dụng thủ đoạn Thánh Nhân.
Trực tiếp đảo loạn chiến cuộc.
Chiến đấu không có cách nào kéo dài nữa, thắng bại sẽ khó mà nói.
Dù sao ai cũng có bài tẩy, thời khắc mấu chốt lấy ra một đòn sát thủ, trực tiếp xoay đổi chiến cuộc cũng không biết chường.
Vì vậy.
Thiên Cơ Lâu cho ra kết quả là chưa phân thắng bại.
Bốn chữ này, thâm ý ẩn chứa trong đó nhiều lắm. Người biết có thể sẽ minh bạch Lâm Chiến đã rơi vào hạ phong, người không biết còn cho rằng Lâm

Chiến có thể đánh ngang tay cùng Thần Thương!
Lại cộng thêm Lâm Chiến từng khiến cho Chân Long nhất tộc Ngao Thương bị thương nặng, hai chiến tích này cộng lại.
Làm chou y danh Lâm Chiến đuổi sát Diệp Trần!
"Thần Thương có thể bào danh đệ nhị Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, thực lực bên ngoài vẫn phải có."
Lâm Chiến nhìn nội dung trong ngọc giản, lần nữa lên tiếng nói ra: "Ngược lại thủ đoạn của lâu chủ tiền bối thật là thần bí khó lường."
Lâm Chiến dối với nam tử trung niên thổi phồng từ chối cho ý kiến. Hắn biết giữa mình cùng Thần Thương vẫn có một khoảng chênh lệch. Dù sao người ta cũng là huyết mạch Hỗn Độn Lục Ngô nhất tộc.
Thiên phú vốn mạnh mẽ, người có thể giao thủ cùng với hắn mà không bại nhân, hiện nay trên đời cũng chỉ có một hai người như vậy.
Mình có thể kiên trì một đoạn thời gian đã rất không dễ dàng. Nếu cứ tiếp tục đánh, có thể thoát được một mạng đã xem như mạng lớn rồi.
Ngược lại là Thiên Cơ Lâu, loại năng lực suy tính cường đại này khiến trong lòng hắn rung động vạn phần. Toàn bộ mọi việc trên tựa hồ cũng không thể gạt được ánh mắt của vị lâu chủ kia.
Mặc dù hắn không hàng lâm Tạo Hóa bí cảnh, nhưng tất cả mọi chuyện đã trải qua đều không khác chút nào so với lời hắn nói.
Năng lực như thế. , Lâm Chiến cho rằng, cho dù là Đại Đế trên đời, sợ rằng cũng không làm được.
"Thiếu chủ, đằng sau còn có bảng danh sách nữa." Người đàn ông trung niên nhắc nhở
"Thánh Chủ bảng ?" Lâm Chiến nhìn lướt qua, biểu tình có chút kinh ngạc
"Cha ta hắn là lên bảng đi." Lâm Chiến nhẹ giọng nói một câu.
Tộc trưởng Lâm thị Đế Tộc đã đột phá Thánh Cảnh một khoảng thời gian, thực lực bây giờ đã tiếp cận Thánh Nhân trung kỳ, phóng nhãn khắp thiên hạ vạn tộc, người cùng thời có thể tranh phong cùng với phụ thân hắn.
Cơ hồ không có bao nhiêu người.
"Tộc trưởng bài danh thứ ba mươi tám Thánh Chủ bảng!"
Người đàn ông trung niên có chút kiêu ngạo nói.
Thiếu chủ cùng tộc trưởng nhà mình, một người bài danh thứ tám Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, một người còn lại bài danh thứ ba mươi tám Thánh Chủ bảng. Đây đã coi như là một môn song kiệt!

Tương lai lâm thị Đế Tộc bọn họ đi tới đâu, hầu như ai cũng phải cho vài phần mặt mũi.
"Trong một khoảng thời gian, sợ rằng danh sách Thánh Chủ bảng này sẽ biến động kịch liệt."
Lâm Chiến giống như có điều suy nghĩ nói ra.
Lúc trước Thiên Kiêu Bảng xuất thế liền khiến cho thiên kiêu khắp nơi khiêu chiến lẫn nhau. Bây giờ Thánh Chủ bảng xuất thế, lấy uy danh của Thiên Cơ Lâu bây giờ, muốn không nhận được tin tức cũng khó khan.
Đều là nhân vật cấp Thánh Chủ, đương nhiên bọn họ sẽ không giống như thiên kiêu tự mình hạ tràng, tìm một người để tỷ thí.
Nếu như thắng còn tốt, còn nếu thua, vậy sẽ cực kỳ nhục nhã.
Thiên kiêu thua một ván không sao, Thánh Chủ thua một ván, toàn bộ thế lực sau lưng phải mất mặt.
Vì vậy.
Những người này chỉ có thể liều mạng tu luyện mà không thể ra tay, ai có thể thành thánh tất nhiên sẽ nhanh chóng thành thánh, vì để tranh một vị trí trên Thánh Chủ bảng.
"Thiếu chủ đoán không sai."
Người đàn ông trung niên gật đầu, trên mặt hắn sinh ra vẻ vui mừng, thong dong nói ra: "Nhưng mà thiếu chủ cũng không cần phải lo lắng, Lâm thị Đế Tộc chúng ta lần này ở Tạo Hóa bí cảnh thu hoạch tương đối khá."
"Thánh cấp Linh Dược, cũng đoạt được chín cây, hai cây Linh Dược Thánh Vương cấp, thậm chí còn có một gốc Linh Dược Đại Thánh Cấp, cộng thêm một phần Linh Dược Chuẩn Đế. Nội tình bực này đủ để cho thực lực tộc trưởng đại tiến!"
Nếu như lâm thị Đế Tộc tộc trưởng có thể đột phá Thánh Nhân trung kỳ, bài danh này nói không chừng còn có thể đi lên, lọt vào top 30 cũng không phải vấn đề lớn.
"Đúng rồi."
Đột nhiên Lâm Chiến giống như nghĩ tới điều gì, hắn giơ ngọc giản trong tay lên, hỏi "Huyết Võng giới là địa phương nào ? Huyết Ma nhất tộc là chủng tộc gì ?"
Trên bảng danh sách này, Hỗn Độn Lục Ngô, Côn Bằng, Kim Ô các tộc mỗi bên đều có người cầm cờ đi trước, hắn cũng không ngạc nhiên chút nào, dù sao Yêu Tộc khác với Nhân Tộc.

Tổ tiên bọn họ để lại huyết thống mạnh mẽ cho con cháu đời sau, đã lưu lại công pháp cường đại, cho dù không ở đây con cháu cũng không chịu thua kém, dựa vào huyết mạch kế thừa vẫn có thể lấy được thành tựu người thường khó có thể tưởng tượng.
Nhưng Thiên Đạo công bằng, sau khi Yêu Tộc có ưu thế như vậy, hậu duệ của những chủng tộc cường hãn này gần như đều chỉ có thể đi lại con đường của tổ tiên, sau khi đi đến đỉnh phong tổ tiên năm xưa đạt được, Muốn tiến thêm một bước sẽ phải phá vỡ trước gông cùm xiềng xích của tổ tiên, độ khó này có thể nói khó như lên trời.
Nhân Tộc khác biệt chính là mỗi người đều có thể chọn con đường của riêng mình, cũng chính vì vậy mà phụ thân cường đại, nhi tử chưa chắc đã cường đại.
Nhi tử cường đại, phụ thân khả năng nhất bàn bàn cục diện.
Diệp thị Đế Tộc cùng Thái Sơ Thánh Địa cũng đều là như vậy.
Diệp Trần xếp hạng ba trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, mà Diệp Trường Minh trực tiếp rớt xuống xếp hạng hơn một tram trên Thánh Chủ bảng. Thái Sơ Thánh Chủ bài danh thứ ba trên Thánh Chủ bảng. Mà con trai của hắn cũng chính là Thái Sơ Thánh Tử, lại xếp thứ 24 trên Nhân Tộc Thiên Kiêu Bảng.
Dựa vào cơ duyên mới có thể lên tới xếp hạng thứ 14.
Bây giờ trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng đã xấp xỉ thứ hạng 100.
Nhưng Huyết Ma nhất tộc này, hai người cùng lên bảng một lượt thì cũng thôi đi, còn đều tiến vào mười thứ hạng đầu, chuyện này có chút kinh khủng, chẳng lẽ hai người đều có phong thái thành đế?

Chương 182. Làm sao lại bỗng nhiên bại lộ?

Chương 182: Làm sao lại bỗng nhiên bại lộ?
"Huyết Võng giới. . . . ."
Trên mặt người đàn ông trung niên lộ ra biểu tình ngưng trọng, hắn trầm giọng nói: "Đây là một thế giới tàn phá thấp hơn thế giới chúng ta một chút."
"Thế giới tàn phá?"
Lâm Chiến nhăn mày lại, có chút khó hiểu.

"Thiếu chủ không biết cũng bình thường, Huyết Ma nhất tộc hàng lâm giới này đã trải qua vô số năm, tuế nguyệt so với Đại Đế ta tộc tồn tại còn xa xưa hơn."
Người đàn ông trung niên than nhẹ một tiếng, nói: "Thế giới nơi Huyết Ma nhất tộc đang ở dường như khuyết thiếu Thiên Đạo, chỉ có Ma Tộc tồn tại, hơn nữa sinh ra một vị Đại Đế mười phần gian nan, cùng một đời chỉ có một sinh linh có thể thành đế."
"Mặc dù thành đế, thọ nguyên cũng chỉ có mấy vạn năm."
"Mấy vạn năm...?"
Khóe mắt Lâm Chiến giật một cái, thọ nguyên này có thể nói là rất ngắn.
Trong thế giới hiện tại, Thánh Nhân có vận khí tốt đều có thể sống vài vạn năm, uống một chút Duyên Thọ đan dược.
Dễ dàng sông trên mười vạn năm cũng không thành vấn đề.
Còn về phần Đại Đế...
Trực tiếp bắt đầu là mấy triệu năm.
Từ năm 743 đến ngày nay mặc dù không có Đại Đế hiện thế, nhưng mỗi người đều cho rằng vẫn có Đại Đế còn sống, dù sao một Chuẩn Đế như Mạnh Khánh Chi cũng có thể sống đến mấy triệu năm.
Không có đạo lý Đại Đế không chịu nổi.
"Không sai."
Người đàn ông trung niên gật đầu, nói ra: "Nguyên nhân chính là như vậy, bọn họ khẩn cấp muốn đi tới thế giới chúng ta đang ở, bởi vì thế giới này của chúng ta có thể khiến cho thọ nguyên của bọn họ tăng nhiều!"
"Năm đó cổ đế Huyết Ma nhất tộc đã từng dẫn dắt đại quân cường thế hàng lâm, nhưng lại đụng phải Thái Sơ cổ đế, hai người giao thủ ba năm ở vực ngoại, cuối cùng Thái Sơ cổ đế trọng thương trở về, mà cổ đế của Huyết Ma nhất tộc không biết tung tích."
"Thì ra là thế."
Trong mắt Lâm Chiến lóe lên một tia hiểu ra.
Thế giới chỗ mình đang ở rõ ràng có tầng thứ cao hơn so với Huyết Võng giới, vì vậy sinh linh Huyết Võng giới đánh bể đầu muốn xông lại đây.
Đây là một loại xung động bản năng.
Nếu như thế giới của mình biết được một thế giới cường hãn hơn, trong thế giới kia Đại Đế có thể Vĩnh Sinh, nói không chừng người thế giới của mình cũng sẽ liều mạng muốn xông vào.

"Thiên Kiêu Bảng cùng Thánh Chủ bảng đồng thời xuất hiện sinh linh Huyết Võng giới, có phải đại biểu điều gì hay không?"
Lâm Chiến hỏi.
"Có thể. . . . ."
Người đàn ông trung niên trầm ngâm chốc lát, lên tiếng nói rằng: "Huyết Võng giới, lại muốn vượt giới một lần nữa."
Trong một dãy núi một mảnh huyết sắc. Lãnh Phong bùng lên, các loại huyết vân cùng sát khí đang cuộn trào mãnh liệt. Trong mơ hồ còn có thanh âm Quỷ Khốc Thần Hào truyền đến. Trong dãy có một tòa đại điện sừng sững uy nghiêm, khí thế bàng bạc, có vô số khí tức kinh khủng đếm không hết, giao thoa trong hư không, phảng phất như vô số ma thần ẩn hiện, chèn ép hư không cũng trở nên vặn vẹo
Trong đại điện có từng đội huyết sắc binh sĩ, quân phục chỉnh tề, mặc áo giáp lạnh như băng. Trong tay cầm mâu đi lại tuần tra.
Nhìn qua, số lượng... ít nhất ... cũng mấy triệu, giống như một mảnh huyết sắc Vương Dương vô cùng vô tận.
Chen đầy mỗi ngóc ngách của núi rừng.
Ở chỗ sâu hơn còn có càng nhiều binh sĩ đi ra, dày đặc, mênh mông vô bờ, bước xuống ngay ngắn, Thiên Địa run rẩy giống như là từ thế giới khác đi tới, muốn càn quét thế giới hiện tại, khí tức sát phạt xông thẳng lên trời.
"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?"
Trong một tòa đại điện bộc phát ra một cỗ khí tức kinh thiên, âm lãnh khiếp người. Uy thế Thánh Nhân trùng trùng điệp điệp. Những thân ảnh còn lại trong đại điện, toàn bộ cũng cảm giác được mình cả người mình lạnh lẽo như rớt vào hầm băng.
Một gã nam tử Hồng Y tóc đỏ, khí độ uy nghiêm, ngồi ngay ngắn trên một cái ngai màu đen, con ngươi lạnh lùng quét ra tứ phương, lạnh lùng nói:
"Ta mới vừa dẫn tộc nhân bước vào giới này, tin tức này làm sao đã tiết lộ ra ngoài?"
"Không chỉ có tiết lộ ra ngoài, còn xếp Bổn Tọa lên cái gì mà Thánh Chủ trên bảng, hơn nữa truyền khắp thiên hạ. Là lo lắng vạn tộc giới này đều không chú ý tới chúng ta sao?"
Thí Vô Sinh cực kỳ nổi giận.
Huyết Võng giới bọn hắn mới vừa phá giới qua đây, chuẩn bị làm một vố lớn. Hắn lần này là lính tiên phong. Cố ý tạm thay thân phận tộc trưởng Huyết Ma nhất tộc để che giấu tai mắt người khác.

Kết quả lại tốt.
Mình đến chưa được mấy ngày, binh sĩ dưới tay còn chưa tới hết, bên kia tin tức liền đã bị tiết lộ.
Chẳng lẽ Huyết Ma nhất tộc có nội gián của những chủng tộc khác?
Nghĩ tới đây, con ngươi Thí Vô Sinh băng lãnh đảo qua thân thể mỗi người phía dưới, ánh mắt sắc bén như đao phong muốn nhìn thấu tất cả mọi người.
"Tộc trưởng bớt giận."
Lúc này một ông lão, trong tay chống gây bước ra, hắn nhẹ giọng nói:
"Thiên Cơ Lâu kia, uy danh tại thế giới này cường thịnh như vậy."
"Nghĩ đến cũng có chút thực lực, hơn nữa Lâu chủ Thiên Cơ lâu soạn ra hàng loạt bảng danh sách, chắc là nhân vật am hiểu thôi diễn thiên cơ."
"Ồ?"
Sắc mặt Thí Vô Sinh hơi bớt giận, nhìn về phía lão giả, bình thản nói ra:
"Huyết Diễn đạo hữu cũng am hiểu thôi diễn Thiên Cơ. Chẳng lẽ Huyết Ma nhất tộc chúng ta phá giới mà đến, chuyện trọng đại như vậy mà ngươi không xuất thủ che đậy Thiên Cơ sao?"
Từ xưa đến nay, những người luyện đan luyện khí, bày binh bố trận suy tính thiên cơ, đều là nhân tài khan hiếm, thực lực của những người này có lẽ sẽ không cao, nhưng tác dụng của bọn họ lại không thể thay thế
Tên này là Huyết Diễn lão giả, tu vi chỉ là Thánh Nhân sơ kỳ, so với Thí Vô Sinh kém hơn không ít, nhưng Thí Vô Sinh cũng không dám khinh thường, cho dù trong lòng chứa lửa giận.
Cũng không dám phát tác với Huyết Diễn.
"Ừm. . . . ."
Khuôn mặt già nua của Huyết Diễn hiện lên vẻ lúng túng, hắn ho nhẹ một tiếng, nói:
"Đây cũng là sơ sót của lão phu. Về phần còn lại lão phu đã trộn lẫn Thiên Cơ, cho dù thủ đoạn của Thiên Cơ Lâu kia mạnh hơn nữa cũng không cách nào suy tính ra tình huống thật của Huyết Ma nhất tộc chúng ta!"
Thực ra.
Huyết Diễn cũng rất buồn bực, chính mình rõ ràng đã xuất thủ, đáng lẽ lần này Huyết Ma nhất tộc phá giới mà đến, có thể nói là vạn vô nhất thất, tuyệt đối sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.
Tại sao lại bỗng nhiên bại lộ ?
Chuyện này hắn là không nên mới phải!

Chương 183. Thiên Cơ Lâu có tin tức

Chương 183: Thiên Cơ Lâu có tin tức

"Có lời này của Huyết Diễn đạo hữu, Bổn Tọa yên tâm rồi."

Thí Vô Sinh đứng dậy, lạnh lùng nói: "Mỗi một thế giới đều có người tài ba dị sĩ, giới này xuất hiện một Thiên Cơ Lâu, cũng là hợp tình hợp lý."

"Nhưng ta không hy vọng, kế hoạch tiếp theo lại bị Thiên Cơ Lâu quấy rầy."

"Huyết Diễn đạo hữu, ngươi hiểu ý ta chứ?"

"Lão phu đã hiểu."

Huyết Diễn nặng nề gật đầu.

"Ừm."

Thí Vô Sinh gật đầu, sau đó lần nữa mở miệng nói: "Người của chúng ta đã phái ra ngoài rồi hả?"

"Khởi bẩm tộc trưởng, đều đã phái ra ngoài, cử động lần này của chúng ta chắc chắn có thể để cho giới này đại loạn. Đến lúc đó hai đại chủng tộc Nhân Tộc Yêu Tộc đại chiến với nhau, chính là cơ hội của Huyết Ma nhất tộc chúng ta!"

Một nam tử thân mặc áo giáp băng lãng, tiến lên một bước cung kính nói.

"Tốt!"

Thí Vô Sinh vui mừng phun ra một chữ, trên mặt lộ ra nụ cười nắm chắc phần thắng, hắn lần thứ hai quét mắt về phía Huyết Diễn, mở miệng nói: "Hành động lần này của Huyết Ma nhất tộc, không thể bại lộ."

"Sau khi đắc thủ không cần xóa đi toàn bộ khí tức, đến lúc đó còn cần Huyết Diễn đạo hữu hỗ trợ xuất thủ, che lấp thiên cơ."

Ở thế giới mạnh mẽ bực này, thủ đoạn thần bí khó lường có nhiều lắm. Bất kỳ người nào chỉ cần từng tồn tại, hoặc là từng làm chuyện gì đó đều sẽ lưu lại manh mối, dấu chân.

Cho dù xóa đi khí tức của mình, nhưng vẫn có thể để lộ ra chân tướng. Duy nhất chỉ có đảo lộn Thiên Cơ, trong lòng mới có thể yên tâm một chút. Mục đích hành động lần này của bọn họ là khiến cho thế giới này xích mích, vạn tộc khai chiến lẫn nhau, nhưng mà ngàn lần không thể để cho mình bị bại lộ, nếu không. Huyết Ma nhất tộc họn hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Có kinh nghiệm lần trước
Lần này bọn họ đã rút kinh nghiệm.
Người Huyết Ma nhất tộc cực kỳ hiểu rõ, Huyết Võng giới bọn hắn thả vào thế giới này, thực lực so với bất kỳ chủng tộc nào cũng đều kém hơn.
Lần trước hàng lâm.
Yêu Tộc còn không xuất thủ.
Một Nhân Tộc Đại Đế đã đánh bọn hắn rụng rời. Một một đánh không lại, đánh đội cũng đánh không lại, vạn bất đắc dĩ, chỉ có thể nghĩ kế cho vạn tộc tự loạn trận cước.
Người một nhà đánh nhau, cơ hội cho Huyết Ma nhất tộc đã tới rồi.
"Lão hủ cho dù bị Thiên Cơ phản phệ, cũng sẽ trợ giúp Huyết Ma nhất tộc ta triệt để đứng vững gót chân tại giới này."
Huyết Diễn trịnh trọng nói.
Xung phong đánh trận, hắn không dám nói mình có thể đánh thắng được bất luận một vị Thánh Nhân nào, thế nhưng thôi diễn Thiên Cơ, hắn chưa biết sợ ai bao giờ. Chớ nhìn hắn chỉ có mấy ngàn tuổi. Nhưng thủ đoạn thôi diễn thiên cơ đã là có một không hai trong toàn bộ Huyết Võng giới.
Sở dĩ bề ngoài già cả như thế, là bởi vì bị. . . . Thiên Cơ phản phệ. Còn có một phần là vì Thiên Đạo Huyết Võng giới bọn họ khuyết thiếu, thọ nguyên không sung túc như thế giới này, mấy ngàn tuổi ở thế giới của bọn hắn đã coi như cao tuổi rồi.
Ở thời điểm Huyết Ma nhất tộc đang khua chuông gõ mõ an bài.
Diệp thị Đế Tộc.
Một luồng khí tức kinh khủng giống như núi lửa phun trào, cuộn trào mãnh liệt khuếch tán ra bốn phương tám hướng, một cái thân ảnh vĩ đại đứng sừng sững trong hư không, giống như một vị Thánh Hiền vạn cổ bất hủ, làm cho người khác cảm thấy áp lực phi thường đáng sợ.
Hắn vẫn không nhúc nhích, thân ảnh cao tới vạn trượng, dường như có thể chống lại Nhật nguyệt, áp bách thiên khung.
Ở trên người hắn, Tạo Hóa Chi Lực như sóng biển đang cuộn trào, người bình thường căn bản không có cách nhìn thẳng vào, quang hoa chói mắt như một vị thần linh, khiến người khác tự ti mặc cảm.
Mái tóc đen dài được thần quang chiếu tới hào quang vàng óng, mặt hắn như đao gọt, góc cạnh rõ ràng. Trong ánh mắt chứa điện mang bắn ra bốn phía, thoạt nhìn cực kỳ cường thế.
"Tộc trưởng thành thánh rồi?"

Trong Diệp thị Đế Tộc, một vị trưởng lão đứng dậy, nhìn về hư không, trong con ngươi mang theo vẻ kích động không kềm chế được.
Thánh Chủ bảng mới vừa hiện thế không bao lâu.
Tộc trưởng nhà mình đã nhanh chóng thành thánh, điều này có ý nghĩa gì, hầu như trong lòng mỗi người đều biết rõ.
"Nhanh nhanh nhanh, Thánh Chủ bảng đâu?"
"Mau đem Thánh Chủ bảng Thiên Cơ Lâu mới vừa ban bố ra đây, không đúng... !"
Vị trưởng lão này giống như đột nhiên nghĩ tới điều gì, lần thứ hai nói ra: "Lấy Thánh Chủ bảng Thiên Cơ Lâu mới ban bố gần nhất ra đây, lão phu muốn xem thử xem hiện tại tộc trưởng bài danh thứ bao nhiêu!"
Lời giống như vậy vang lên trong mỗi một ngõ ngách của Diệp thị Đế Tộc.
Thiếu chủ Diệp Trần của họn hắn bài danh thứ ba trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, danh tiếng tộc trưởng nhà mình lúc còn trẻ cũng không kém hơn Diệp Trần, nghĩ đến sẽ không kém quá xa a !
Điều khác không dám nói... ít nhất ... Cũng phải vào top 100!
Ngày bình thường.
Diệp Trường Minh một mực áp súc nội tình, không nóng nảy đột phá, nhưng Thánh Chủ bảng vừa mới ra, vậy thì không được nữa. Phần bảng danh sách này có thể đại biểu mặt mũi của một thế lực.
Bất kỳ một người nào tren bảng danh sách, tuy là biểu hiện về ngoài tỏ ra khiêm tốn, nhưng trên thực tế mỗi người đều cảm thấy vui vẻ.
Dù sao.
Ta có ở trên bảng danh sách, mà ngươi lại không có, vô hình chung chênh lệch thân phận giữa hai người lại kéo dài một khoảng.
"Thiên Cơ Lâu có tin tức!"
... . .
Một vị đệ tử Diệp thị Đế Tộc trẻ tuổi, cầm ngọc giản trong tay, cao giọng hô: "Tộc trưởng bài danh thứ sáu mươi chín trên Thánh Chủ bảng!"
Thanh âm không coi là quá lớn.
Nhưng trong khoảnh khắc đã truyền khắp toàn bộ Diệp thị Đế Tộc.
"Thứ sáu mươi chín?"
Nghe được câu này, không ít người thầm gật đầu, bài danh này đã rất tốt, chỉ là đột phá Thánh Nhân mà thôi đã trực tiếp tăng lên một mảng lớn.
Chờ qua một thời gian ngắn nữa, tộc trưởng ổn định tu vi, e rằng thứ hạng này còn có thể tiến lên trước một chút nữa.

"Tộc trưởng tích súc mấy trăm năm, một buổi sáng đột phá đã bài danh thứ sáu mươi chín trên Thánh Chủ bảng, nghĩ đến mấy nghìn năm sau, Diệp thị Đế Tộc ta có thể xuất hiện thêm một vị Đại Thánh!"
Có trưởng lão vuốt râu nói.
Thứ hạng sáu mươi chin này, Đại Đế Chuẩn Đế không dám nghĩ tới, nhưng thành Đại Thánh lại không phải vấn đề lớn.
Dù sao đây là Thánh Chủ Bảng mà không phải bảng danh sách của bất kỳ một chủng tộc nào.
"Lời ấy quá đúng."
Một vị trưởng lão khác cảm khái nói ra: "Chỉ là tin tức của Thiên Cơ Lâu cũng quá nhanh gọn chuẩn xác trước sau như một. Tộc trưởng chúng ta cũng chỉ thành thánh được vài giây mà thôi, bảng danh sách Thiên Cơ Lâu bên kia đã lập tức thay đổi."
"Chẳng lẽ, Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, giờ nào khắc nào cũng đang thôi diễn Thiên Cơ?"
"Cái này. . . ."
Người bên cạnh lập tức bối rối.
Vấn đề này bọn họ cũng không đoán ra được, đại khái chỉ có một mình Thiên Cơ Lâu chủ biết mà thôi.

Chương 184. Ngươi gây chuyện lớn rồi

Chương trước Chương sau
Chương 184: Ngươi gây chuyện lớn rồi
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Dương Khâu đứng bên trong đám người, nhìn danh sách Thánh Chủ bảng.
Thời gian ba ngày.
Mỗi một ngày, tâm tình của hắn đều nặng nề hơn một phần.
Trong vạn tộc, trước sau ước chừng năm người thành thánh, mà tên của hắn cũng rớt xuống năm bậc!
Ngược lại không phải nói hắn là Thánh Nhân yếu nhất, nhưng ở trên bảng danh sách này, thực lực Thánh Nhân của hắn, nói một câu yếu nhất cũng không quá đáng chút nào.
"Tiền bối."

Dương Khâu vọt vào Thiên Cơ Lâu, nở một cái nụ cười còn khó coi hơn so với khóc, khô khốc nói: "Tiền bối. Ta lại rớt một bậc. . . ."
"Ừm."
Lý Vân không mặn không lạt ừ một tiếng.
Bộ dạng ta đã sớm dự liệu được.
"Chuyện này vừa mới bắt đầu, ngươi vội vàng gì ? Rớt nhiều, không phải thành thói quen sao?"
"Ách. . . . ."
Dương Khâu giống như bị Thiên Lôi bổ trúng, sững sờ ngay tại chỗ.
Cái này. . . . .Mới là bắt đầu?
Thời điểm ra mắt Thiên Kiêu Bảng lúc trước cũng không thấy người trên bảng thay đổi mỗi ngày a, tại sao đến lượt mình lại biến thành cục diện này?
Ba ngày rớt năm hạng, cứ tính như vậy, không cần tới nửa năm, chẳng phải là mình không còn tên trên bảng nữa?
Phải biết rằng.
Bảng danh sách này là chính mình bỏ tiền ra khẩn cầu tiền bối làm.
Trong lòng Dương Khâu càng nghĩ càng mất bình tĩnh, chính mình tốn tiền, kết quả còn tiện nghi cho những Thánh Chủ khác, trên đời nào có chuyện tốt bực này ?
"Tiền bối, trong tay ngài có... cơ duyên gì không, để cho ta nâng cao một bước? Không cần thứ tự quá cao. Chỉ cần có thể tiến nhập top 100 là đủ rồi."
Dương Khâu hỏi.
"Top 100?"
Lý Vân buồn cười liếc mắt nhìn Dương Khâu, nói ra: "Cái này đơn giản."
Trong lòng hắn nói: "Hệ thống, tìm một chút có cơ duyên gì... không, giống trong miệng Dương Khâu nói, đừng tìm loại nào quá bất hợp lý, tài sản của Dương Khâu hiện tại, phỏng chừng không mua nổi."
« Keng. »
« Căn cứ yêu cầu của kí chủ, tổng cộng tìm được 132 cơ duyên. »
« Diệp Trần hạ lạc: Cần 150.000 Thiên Cơ điểm số, có thể tra rõ ràng tin tức cụ thể. (Cơ duyên này sau ba canh giờ sẽ phát sinh biến hóa.)
« Kim Ô Đại Thái Tử hạ lạc: Cần 150.000 Thiên Cơ điểm số, có thể tra rõ ràng tin tức cụ thể (sau ba canh giờ sẽ phát sinh biến hóa.)) »
« Côn Bằng thiếu chủ hạ lạc: Cần 150.000 Thiên Cơ điểm số, có thể tra rõ ràng tin tức cụ thể. (cơ duyên này, sau ba canh giờ sẽ phát sinh biến hóa. »

« Cửu U Ma Tông Thánh Tử Trương Bách Xuyên hạ lạc: Cần 150.000 Thiên Cơ điểm số, có thể tra rõ ràng tin tức cụ thể. (cơ duyên này, , sẽ phát sinh biến hóa. ,. »
« Lạc Vân Cổ Thánh mộ: Cần tám vạn Thiên Cơ điểm số, có thể tra rõ ràng vị trí cụ thể. »
« Tàn Kiếm sơn: Cần bảy mươi lăm ngàn Thiên Cơ điểm số, có thể tra rõ ràng vị trí cụ thể. »
... .
"Hệ thống, ngươi đang nghiêm túc sao?"
Lý Vân chắt lưỡi.
Đám người Diệp Trần cũng trở thành cơ duyên để thăng cấp?
« Keng. »
« Hệ thống chính là căn cứ theo yêu cầu của kí chủ để tìm kiếm, tuyệt không có bất luận sai lầm gì. »
Lý Vân: "..."
Điều này hắn hiểu được, đám người Diệp Trần mới vừa từ Tạo Hóa bí cảnh đi ra, trên người khẳng định mang theo thứ tốt. Đoạt Linh Dược trong tay bọn họ.
Để cho Dương Khâu thăng cấp vài thứ hạng, quả thực không quá dễ dàng.
Nếu mình bán tin tức này cho Dương Khâu, hắn dám mua sao?
Đoạt cơ duyên đơn giản, thế nhưng mặt đối với trả thù tiếp theo, Cửu U Ma Tông bọn họ sẽ gặp khó khăn, không cần mọi người cùng tiến lên. Một mình Diệp thị Đế Tộc hoặc là Lâm thị Đế Tộc cũng đủ cho Cửu U Ma Tông uống no nê.
Làm không cẩn thận sẽ có khả năng diệt tông.
"Nói đến, Trương Bách Xuyên cũng ở đây, tin tức này đối với người khác mà nói trân quý vạn phần, nhưng đối với Dương Khâu mà nói sẽ không phải bí mật gì. . ."
Trong lòng Lý Vân than thở. . .
Nếu như mình nói tin tức này cho Dương Khâu, hắn bằng lòng bỏ tiền mua, vậy mới là có quỷ.
"Hệ thống, sau ba canh giờ sẽ phát sinh biến hóa, là cý gì ?"
Lý Vân hỏi.
« Keng. »
« Hệ thống kiểm tra được sau ba canh giờ, mấy cơ duyên này sẽ bị ngoại lực quấy rầy, hoặc sức mạnh phòng hộ tăng cường, hoặc cơ duyên đổi chủ,

vì vậy nên đánh dấu đặc biệt. »
"Ừm ?"
Nghe được lời này của hệ thống, mắt Lý Vân sáng lên.
Dường như mình đã chiếm được một tin tức a!
Ngoại lực quấy rầy?
Đây rõ ràng là thuật ngữ chuyên nghiệp của hệ thống, hắn thấy chắc là có người muốn nửa đường đánh cướp!
Ngoại trừ yếu tố này, hắn thực sự không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì mới có thể khiến đám người Diệp Trần tăng lên sức mạnh phòng hộ.
Còn về phần cơ duyên đổi chủ.
Điều này thì rõ ràng hơn, tuyệt đối có người xui xẻo, không có vật bảo trụ trong tay, bị người khác nửa đường cướp đi, so sánh mấy thiên kiêu này một chút.
Trong lòng Lý Vân cảm thấy, khả năng Trương Bách Xuyên bị cướp lớn hơn một chút.
Không có gì khác.
Cửu U Ma Tông đối lập Kim Ô nhất tộc, Diệp thị Đế Tộc kém hơn một chút, còn về phần Côn Bằng nhất tộc, người ta có thể vận dụng thủ đoạn Đại Đế.
Cũng chỉ có cướp của Cửu U Ma Tông mới có khả năng thành công lớn nhất.
"Lại một tin tức không tốn tiền, cũng nên kiếm một khoản!"
Khóe miệng Lý Vân hiện lên một nụ cười thoải mái
"Tiền. . . . . Tiền bối ?"
Dương Khâu run rẩy nói, chẳng biết tại sao mỗi một lần chứng kiến khóe miệng tiền bối cong lên, trong lòng hắn đều run lên không hiểu, dường như có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.
Hắn không để lại dấu vết sờ sờ Trữ Vật Giới Chỉ trên tay.
Lần này, đồ vật còn dư lại thật sự không nhiều nữa!
"Khụ khụ."
Lý Vân phục hồi tinh thần lại, ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói ra: "Dương Khâu ngươi đã gây chuyện lớn rồi, biết không?"

Chương 185. Làm sao lại không có khả năng?

Chương 185: Làm sao lại không có khả năng?
"À?"
Thân thể Dương Khâu mềm nhũn, suýt chút nữa tê liệt ngã quỵ xuống mặt đất.
Ngay cả tiền bối cũng nói mình gây chuyện lớn rồi, việc này còn có thể nhỏ?
"Vãn bối chỉ muốn đi lên vài thứ hạng trên Thánh Chủ bảng mà thôi, hẳn không tính là đại sự chứ!"
Dương Khâu nhỏ giọng nói.
Không phải Thái Sơ Thánh Tử lúc trước cũng từng dùng biện pháp này sao?
Khác biệt duy nhất giữa mình và Thái Sơ Thánh Tử chính là bảng danh sách không giống, thực lực cũng không giống, những chỗ khác đều hoàn toàn giống nhau!
"Nói đúng ra là đại sự của Cửu U Ma Tông các ngươi, hoặc có lẽ là đại sự của Mạnh Khánh Chi!"
Lý Vân từ tốn nói.
Nếu như thả tin tức có người muốn đoạt linh dược Chuẩn Đế ra ngoài, tuyệt đối có thể kiếm một món tiền lớn, đáng tiếc là hiện nay trong Thiên Cơ Lâu trung chỉ có một mình Dương Khâu.
Nếu như mấy tộc trưởng khác ở chỗ này, ít ra hắn cũng có thể kiếm được mấy trăm ngàn Thiên Cơ điểm số.
Đến lúc đó.
Nói không chừng mình có thể hối đoái vài Thần Thông!
Tỷ như Cửu Bí cũng rất không tệ.
"Lời của tiền bối, vãn bối có chút không hiểu."
Dương Khâu không hiểu ra sao, mình chỉ là muốn tìm một cơ duyên mà thôi, tại sao lại nhắc đến Cửu U Ma Tông rồi?
Hơn nữa.
Lão tổ nhà mình cũng bị liên hệ.
"Chờ ngươi hiểu ra thì cũng quá muộn rồi."
Lý Vân giống như cười mà không phải cười nói.
"Quá muộn rồi hả?"
Dương Khâu ngạc nhiên, trong lòng hắn không khỏi suy đoán, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không có manh mối gì, trước mắt hắn là Cửu U Ma Tông

sẽ không có phát sinh đại sự gì.
Rốt cuộc kà Tiền bối tính được điều gì rồi ?
Tại sao mọt chút phong thanh cũng không tiết lộ?
"Xin tiền bối chỉ điểm."
Dương Khâu cắn răng lấy ra một kiện binh khí Thánh cấp đặt ở trước mặt Lý Vân, so với chuyện thực lực mình tăng lên, hắn còn là cho rằng Cửu U Ma Tông vẫn quan trọng hơn một chút.
Nếu như Mạnh Khánh Chi ngã xuống.
Tương đương với Cửu U Ma Tông bọn họ trực tiếp suy yếu một nửa thực lực!
"Trương Bách Xuyên sắp xảy ra chuyện."
Lý Vân phun ra mấy chữ.
"Làm sao có khả năng?"
Dương Khâu bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt đột nhiên biến thành ngưng trọng, vừa rồi tuy rằng trong lòng hắn có suy đoán đến phương diện này, nhưng hắn không cho là có người nào dám làm như thế. Dù sao Cửu U Ma Tông bọn họ cũng là một thế lực có thể so với thánh địa.
Hiện nay còn bại lộ lá bài tẩy Mạnh Khánh Chi này, không ít người đều e sợ tránh không kịp, còn ai dám trêu chọc Cửu U Ma Tông? Hơn nữa.
Trong tay Trương Bách Xuyên cũng chỉ có gần nửa đoạn Chuẩn Đế Linh Dược, không phải là một gốc hoàn chỉnh, vì chút lợi ích ấy mà trêu chọc một thế lực khổng lồ.
Thấy thế nào cũng cực kỳ mất khôn.
"Tại sao không khả năng?"
Lý Vân hỏi lại, sau khi liếc mắt nhìn Dương Khâu, hắn nhàn nhạt nói ra:
"Không chỉ có Trương Bách Xuyên, đám người Diệp Trần cũng sẽ gặp hoàn cảnh tương tự, một chút vô ý, tất cả đồ vật mọi người lấy được ở Tạo Hóa bí cảnh đều sẽ trở thành vật trong tay người khác."
"Hảo thủ đoạn!"
Dương Khâu nghiến răng nghiến lợi.
Người dật dây này cư nhiên không chỉ để mắt tới đồ nhi của mình, thậm chí ngay cả đám người Diệp Trần cũng đều là mục tiêu của hắn, đây là muốn làm gì ?
Ngay cả Cửu U Ma Tông của mình cũng phái ra một vị Thánh Nhân Vương đi theo, nghĩ đến lực lượng Diệp thị Đế Tộc xuất động sẽ không thấp hơn Cửu U Ma Tông, đối mặt với lực lượng kinh khủng như vậy

Người dật dây kia vẫn dám đồng thời động thủ
Nghĩ đến năng lực không nhỏ.
Tối thiểu cũng phải mạnh hơn không ít so với Cửu U Ma Tông!
"Xin hỏi tiền bối, người giật dây này rốt cuộc là ai ? Bọn họ dự định lúc nào động thủ?"
Dương Khâu lần thứ hai lấy ra vài vật phẩm cấp Thánh Chủ bày ở trước mặt Lý Vân.
Không phải hắn không muốn lấy ra thứ tốt, mà là hiện tại trong trữ vật giới chỉ của hắn thực sự không còn gì. Vốn chỉ là muốn mua một chút tin tức của Tạo Hóa bí cảnh.
Ai có thể nghĩ tới đằng sau lại có nhiều chuyện ngoài ý liệu như vậy?
Hiện tại.
Ngay cả cơ duyên dự tính ban đầu cũng sắp tao ngộ bi kịch.
"Mấy thứ này không đủ mua hai tin tức."
Lý Vân khẽ lắc đầu, nhìn Dương Khâu nói ra: "Nhưng mà ta có thể nói cho ngươi biết một chút, sau ba canh giờ Trương Bách Xuyên sẽ gặp chuyện không may."
"Ba canh giờ ?"
Trong mắt Dương Khâu sáng lên.
Mặc dù không biết người giật dây là ai, nhưng có thời gian ba canh giờ đã đủ rồi!
Trong tay hắn xuất hiện một viên ngọc giản, cấp tốc truyền một tin tức cho Thái Thượng Trưởng Lão bên trong tông môn, bảo bọn họ thông báo cho lão tổ tông môn lập tức xuất quan, chỉ cần người vật cấp Đại Thánh trình diện, lần này tuyệt đối có thể chuyển nguy thành an.
Sau khi trầm ngâm một chút, hắn lại thông tri cho đám người Trương Bách Xuyên một tiếng.
. . . . .
Sau khi tin tức trong tay Dương Khâu được truyền ra ngoài.
Bên ngoài ngàn tỉ dặm.
Một đầu hắc sắc Thương Ưng chở một tòa hắc sắc đại điện, xuyên Vân Phá Nguyệt.
Trương Bách Xuyên đứng ở bên ngoài đại điện đón gió, tay áo tung bay, trong lòng hắn hừng hực không gì sánh được, lần này mình lập được công lớn như vậy.

Chức vị chưởng giáo trong tương lai chắc là không chạy thoát khỏi tay chứ ?
Nghĩ tới hình ảnh tốt đẹp trong tương lai, khoái ý trong lòng Trương Bách Xuyên không gì sánh được. Thái Sơ Thánh Tử kia còn có thể dựa vào một cơ duyên mà liên tiếp tăng lên mười thứ hạng trên Thiên Kiêu Bảng.
Thậm chí có thể lấy một chọi hai, đối kháng hai vị Yêu Tộc thiên kiêu, thong dong rời đi.
Nếu như mình cũng dùng tiền mua một cái cơ duyên, chẳng phải đề danh Thiên Kiêu Bảng?
Thời điểm hắn đang nghĩ viễn cạnh mình bước lên Thiên Kiêu Bảng, trấn áp vô số thiên kiêu, ngọc giản trong ngực đột nhiên sáng lên, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua.
Trong miệng lầu bầu nói: "Sư phụ, tại sao lúc này lại truyền tin tức tới?"
Mặc dù có chút khó hiểu, nhưng hắn vẫn không dám chậm trễ, nhanh chings lấy ngọc giản ra, nhìn thoáng qua nội dung bên trong. Còn không chờ hắn nhìn xong, sắc mặt đã lập tức thay đổi.
"Không tốt!"
Trương Bách Xuyên hô nhỏ một tiếng, sau đó vội vàng xoay người chạy về đại điện phía sau lưng.

Chương 186. Hiện tại trải qua bao lâu ?

Chương 186: Hiện tại trải qua bao lâu ?
Trên lưng Thương Ưng
Trong hắc sắc đại điện, bầu không khí rất ngưng trọng.
Một vị lão giả mặc áo đen, tóc hoa râm, đắm mình trong hắc sắc ma khí, ngồi xếp bằng trên cao giống như một tôn Ma Chủ giáng sinh, khí thế ép người. Hắn trầm giọng mở miệng:
"Trương Bách Xuyên, chuyện ngươi vừa nói là thật?"
"Đệ tử không dám lừa gạt lão tổ!"
Trương Bách Xuyên giống như lưng cõng một tòa Cự Sơn, hắn khom mình hành lễ, trầm giọng nói: "Tin tức là do gia sư truyền đến, mà khởi nguồn của tin tức lại chính là gia sư mua được từ Thiên Cơ Lâu."
"Thiên Cơ Lâu ?"

Trong lòng lão giả mặc áo đen lộp bộp một tiếng.
Giờ khắc này.
Hắn đã biết phần lớn sự tình.
Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu như còn có người dám nghi ngờ độ chuẩn xác tin tức của Thiên Cơ Lâu thì người này hoàn toàn là không có não. Có thể nói Cửu U Ma Tông bọn họ là thế lực được lợi nhiều nhất sau khi Thiên Cơ Lâu hiện thế.
Ai cũng có thể nghi ngờ Thiên Cơ Lâu.
Mà bọn họ tuyệt đối sẽ không nghi ngờ, thậm chí có thể nói bọn họ là fan cứng nhất của Thiên Cơ Lâu!
"Đáp xuống đất!"
Lão giả mặc áo đen không chút do dự nào, trực tiếp mở miệng phun ra hai chữ.
Đã có người để mắt tới Chuẩn Đế Linh Dược trong tay mình rồi, vậy thì đám người mình tiếp tục tiến lên không khác nào tự tìm đường chết.
Dù sao.
Một đối một không phải sở trường của Cửu U Ma Tông, bọn họ am hiểu nhất vẫn là bày binh bố trận, lúc này địch người chưa chạy tới, bọn họ vẫn có thời gian ba canh giờ để bố trí.
Nếu như có thể bày ra một tòa sát trận, chỉ cần không phải Đại Thánh chạy tới, ai hắn đều có lòng tin đánh một trận!
"Rào rào!"
Thương Ưng thu hồi hai cánh, giống như hóa thành một khỏa vẫn thạch màu đen từ trên cao nhanh chóng đáp xuống
... .
Ngay tại lúc đó.
Bên ngoài tám trăm ngàn dặm.
Vài tên cường giả Huyết Ma nhất tộc, đứng trên hư không, quanh thân bọn hắn thần quang lượn quanh, che đậy khí tức của mình. Cho dù là ai tới cũng không cách nào nhìn ra manh mối của họn hắn.
"Mau tới đi."
Một gã Huyết Ma tộc người, quanh người thần quang chảy xuôi, hừng hực như hỏa diễm. Mắt hắn nhìn hư không phía trước, nhẹ giọng nói.
"Còn có hơn hai canh giờ."
Người bên cạnh từ tốn nói.

"Hai canh giờ sao? Một người mới mở miệng lạnh nhạt cười: "Người Cửu U Ma Tông này không khỏi tới quá chậm, làm chậm trễ không ít thời gian của ta."
"Không phải bọn họ tới chậm, mà là chúng ta đến sớm, Huyết Diễn đạo hữu đã từng tiên đoán qua thời gian người Cửu U Ma Tông đến đây."
Một sinh linh giống như sát thần, đứng chắp tay, hai con ngươi như Thần Đăng phát ra ánh sáng, quanh thân mơ hồ có tiếng kêu rên của vô tận sinh linh truyền ra, khiến người khác vừa nhìn đa khiếp sợ.
"Đây là địa phương người Cửu U Ma Tông chắc chắn phải đi qua, chờ bọn hắn đi tới nơi này, nơi đây chính là chỗ chôn xương cho bọn hắn!"
"Không sai!"
Một tên ở bên cạnh phụ họa, nhếch miệng nở một nụ cười tàn nhẫn, mở miệng nói: "Chỉ là một tôn Thánh Nhân Vương, sao có thể là đối thủ của ba người chúng ta?"
"Đợi chém giết người Cửu U Ma Tông xong, bọn ta lại giao cho Yêu Tộc, không sợ giới này không loạn!"
Năm đó.
Huyết Ma nhất tộc hàng lâm, tuy là thời gian rất ngắn nhưng cũng từng thống trị không ít lãnh thổ quốc gia, càng chiếm được không ít truyền thừa của giới này, ba người bọn họ đều đã tu luyện một ít.
Đợi sau khi giết xong người của Cửu U Ma Tông, chỉ cần cố ý lưu lại một chút thần thông khí tức, không sợ những người đó không mắc câu.
"Nghĩ đến những người khác cũng sắp sửa động thủ rồi!"
Sinh linh giống như sát thần mở miệng nói.
"Tính toán thời gian, cũng chuẩn bị rồi."
Một người bên trái gật đầu nói.
"Ừm."
Người ở giữa gật đầu, mở miệng nói: "Lần này, Huyết Diễn đạo hữu vì thôi diễn Thiên Cơ đã gặp không ít Thiên Cơ phản phệ. Chờ sau khi chúng ta đắc thủ, có thể cho hắn một gố Linh Dược c Thánh Nhân Vương, giúp hắn tạm thời ngăn chặn nội thương."
"Đúng vậy!"
Những người chung quanh dồn dập gật đầu.
Đây là chuyện nên làm, Huyết Diễn vì kế hoạch của Huyết Ma nhất tộc, coi như đã lập được không ít công lao. Bọn họ không thể coi nhẹ giá trị của một công thần.

Mấy người trò chuyện câu được câu không.
. . . . .
Sau ba canh giờ.
Tôn Huyết Ma ở giữa nhăn mày lại, không hiểu nói:
"Hiện tại đã trải qua bao lâu?"
"Ừm. . . . ."
Huyết Ma bên trái trầm ngâm một phen, sau đó ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, không xác định nói: "Hẳn là hơn hai canh giờ đi?"
"Hơn hai canh giờ sao?"
"Vậy xem ra thời gian còn chưa tới, chúng ta chờ thêm một chút."
Tuy trong lòng Huyết Ma ở giữa có nghi hoặc, nhưng cũng không nói ra.
Theo sự hiểu biết của hắn đối với Huyết Diễn, bản lĩnh thôi diễn thiên cơ này nhất định là không có sai.
Nếu như có sai.
Khả năng là vì Cửu U Ma Tông bị chuyện gì đó trì hoãn.
Lại là một canh giờ trôi qua.
Vầu không khí giữa sân trở nên quỷ dị.
Bọn họ chạy tới đây từ buổi sáng, bây giờ mặt trời cũng sắp xuống núi, nếu như nói còn chưa được ba canh giờ, đó là đang gạt quỷ, nhưng mà thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi.
Đừng nói người Cửu U Ma Tông, bọn họ ngay cả một bóng người thường cũng không thấy.
" Chúng ta. . . . . có nên dọc theo đường Cửu U Ma Tông phải đi qua, đi lên phía trước tìm thử xem ?"
Một tên Huyết Ma nhẫn nhịn nửa ngày, lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.
Sau khi chờ đợi, sợ rằng mấy người phải triệt để mông vòng, từng tên Huyết Ma ở đây đều nhổ nước bọt trong lòng, Huyết Diễn đoán cũng quá không đáng tin cậy. Sai một hai khắc đồng hồ thì cũng thôi đi.
Nhưng ngươi sai cả một hai canh giờ, có phải hơi quá đáng hay không?
"Vậy đi lên phía trước tìm một chút."
Sắc mặt Huyết Ma ở giữa tái nhợt, lạnh lùng nói một câu.
Đứng đợi ở nơi này nửa ngày, đổi lại là ai sợ rằng tâm tình đều sẽ không được tốt.
Nghe được hắn nói, trong lòng mỗi người đều thả lỏng một hơi, lập tức mấy đạo lưu quang phóng lên cao, theo lộ tuyến của Cửu U Ma Tông đi về phía

trước.

Chương 187. Chúng ta bị tính kế ?

Chương 187: Chúng ta bị tính kế ?

Sau Tám trăm ngàn dặm phía sau.

Trên một mảnh bình nguyên bát ngát.

Bốn đạo thân ảnh mang khí tức kinh khủng xuất hiện, thời điểm hắn vừa hiện ra đã lập tức thấy được một đầu Thương Ưng trên mặt đất, hắc sắc đại điện bất chợt lọt vào trong tầm mắt.

"Vậy mà lại ở chỗ này!"

Một tên Huyết Ma lạnh giọng nói.

Bọn họ đứng tại chỗ đã hơn nửa ngày, không nghĩ tới người Cửu U Ma Tông lại ngừng ở chỗ này, nếu như đám người mình tiếp tục chờ, sợ rằng chờ thêm mấy ngày cũng chưa chắc có thể đợi được người đến.

"Nếu như tìm được rồi, vậy thì động thủ đi, miễn cho đêm dài lắm mộng!"

Một thân ảnh giống như sát thần tiến lên một bước, không có bất kỳ lời thừa thải nào, một bước đạp xuống giống như đại dương chấn động, truyền vang khắp phương viên trăm ngàn dặm!

Ở cuối chân trời, vô số sinh linh đều kinh hãi, từng sinh linh đều mặt không còn giọt máu, bọn họ không hiểu vì sao trên mảnh đại địa vắng lặng này lại đột nhiên xuất hiện một tôn Thánh Nhân Vương!

"Oanh!"

Lại một đạo thân ảnh to lớn đi ra, hắn vừa xuất hiện chấn khủng bố đã dâng lên ngợp trời, ngay khi hắn xuất hiện cả bầu trời như sụp đổ, Thiên Băng Địa Liệt

Hai vị Thánh Nhân Vương kề vai đứng sừng sững giữa thương khung, uy thế vô biên trấn áp trên trời dưới đất.

"Giết!"

Bốn đạo người ảnh đồng thời hét lớn một tiếng.

Hóa thành bốn tôn Thần Ma viễn cổ, mang theo quang hoa ngập trời lao xuống, uy thế khủng bố che lấp mảnh thiên địa này, gần như cắt đứt toàn bộ.

. . . . . .

"Hai vị Thánh Nhân Vương, hai vị Thánh Nhân, thủ bút thật lớn."

Trên lưng Thương Ưng, Thánh Nhân Vương của Cửu U Ma Tông đứng chắp tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẻ mặt lãnh đạm không gì sánh được, không có bất kỳ sự kinh ngạc nào.
Nếu như nói đối phương tới sớm hơn một chút thì còn có thể làm mình luống cuống tay chân, nhưng bây giờ không cần phải sợ chút nào nữa. Bởi vì hắn đã bố trí xong một tòa trận pháp!
Có tin tức của Thiên Cơ Lâu, coi như có thêm một vị Thánh Nhân Vương nữa, hắn cũng dám đánh một trận!
"Khởi động trận pháp!"
Lão giả mặc áo đen hét lớn một tiếng, phù hiệu vô biên xuất hiện chen kín bầu trời, toát ra sát phạt chi lực đủ để kinh hãi thế tục, hàng nghìn hàng vạn hắc sắc Lôi Đình buông xuống.
"Xảy ra chuyện gì?"
Thánh Nhân Vương Huyết Ma nhất tộc vừa mới lao xuống còn chưa kịp phản ứng, trong một chớp mắt tiếp theo đã lọt vào một mảnh thế giới màu đen, vô số hắc sắc Lôi Đình từ trên trời buông xuống.
Khiến hắn trong khoảnh khắc kinh ngạc không gì sánh được.
"Đây là... Sát trận!"
Một vị Thánh Nhân hoảng sợ hô một tiếng, hai tròng mắt bất an quan sát toàn bộ, dường như Diệt Thế hắc sắc Lôi Đình khiến cho hắn sợ hết hồn, cả người đều trở nên ngu ngốc.
Làm sao có khả năng ?
Rõ ràng là chúng ta cắm sào chờ nước, tại sao qua một khoảng thời gian lại biến thành nhóm người mình đưa tới cửa?
Rốt cuộc là ai đang đợi ai?
Rốt cuộc Huyết Diễn đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng hắn nói sau ba canh giờ người Cửu U Ma Tông sẽ đi qua địa phương nhóm người mình đứng chờ, kết quả thì sao?
Người Cửu U Ma Tông không đi qua thì cũng thôi đi, ngược lại bày ra sát trận ở chỗ này chờ bọn họ!
Lúc này dường như chính bọn hắn mới là người lao đầu vào lưới!
"Rất bất ngờ phải không?"
Con ngươi của Lão giả mặc áo đen nheo lại, lộ ra sát ý không hề che giấu chút nào, lạnh giọng nói: "Một đám hề nhảy nhót mà thôi, bằng vào mấy người các ngươi cũng muốn phục giết lão phu?"

"Chưởng giáo tông ta đang ở bên trong Thiên Cơ Lâu, thật không nghĩ tới toàn bộ cử động của các ngươi đều lộ ra không chút ẩn giấu ở trước mặt Thiên Cơ Lâu chủ!"
Luận thực lực, lão giả mặc áo đen tự hỏi chưa từng phục người nào, thế nhưng luận bản lĩnh thôi diễn thiên cơ, lão giả tự nghĩ rằng thế giới này ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra, sợ rằng những người khác cũng không đủ nhìn.
Các ngươi không phát hiện từ sau khi Thiên Cơ Lâu chủ xuất thế, tất cả những người ngày thường đều xưng không gì không biết đều trở nên im lặng hay sau?
Không phải là bị đả kích hỏng mất.
Hỏi tin tức của bọn hắn một chút, từng người đều ấp úng, thậm chí mở miệng ra là bí hiểm, để cho người hỏi thăm tự mình đoán, đoán nửa ngày cũng không biết được đáp án.
Chờ đến sau khi sự tình xảy ra mới bừng tỉnh ngộ.
Thiên Cơ như vậy, nói hay không nói không phải là giống nhau sao?
Cũng chỉ có Thiên Cơ Lâu chủ mới có thể trực tiếp nói cho bọn hắn biết toàn bộ.
"Đáng ghét!"
Thánh Nhân Vương Huyết Ma nhất tộc gào thét một tiếng.
Nhóm người mình lại bị tính kế, Huyết Diễn đường đường là đệ nhất Thần Toán Huyết Võng giới, được xưng là tính hết thiên cơ, vậy mà lại thất thủ ở thế giới này!
Chính hắn thất thủ thì cũng thôi đi, nhưng nhóm người mình gặp nguy hiểm!
Đây là một tòa sát trận cấp bậc Thánh Nhân Vương, mấy người bọn họ không hề chuẩn bị, trực tiếp bước vào trong đó, muốn thoát thân gần như khó vào lên trời.
Đối phương dựa vào tòa sát trận này chậm rãi tiêu hao, sợ rằng có thể dây dưa tất cả mấy người bọn hắn đến chết.
"Xông ra!"
Một vị Thánh Nhân Vương khác của Huyết Ma nhất tộc đồng dạng hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền, quyền kình như Cự Sơn, Phá Toái Hư Không, trùng điệp đánh lên trên trận pháp.
"Ầm ầm!"

Một thanh âm khiến cho người khác khiếp đảm vang lên, trận pháp không chút sứt mẻ, kiên cố khiến cho bọn họ gần như tuyệt vọng.
"Lưu mạng lại đây đi!"
Hai cánh tay lão giả mặc áo đen mở ra, thi triển ấn quyết của mình, trận pháp ù ù vận chuyển, sát ý mênh mông cuồn cuộn gần như ngưng tụ thực chất điên cuồng tràn về phía bọn họ.
"Khônggg!"
Hai tên Thánh Nhân tu vi yếu nhất phát ra một tiếng hô to.
Sau đó.
"Phốc! Phốc!"
Sau đó là hai tiếng vang nhẹ nhàng, trực tiếp hóa thành huyết vụ.
"Ừm?"
Mắt lão giả mặc áo đen không hề nháy một cái nhìn chằm chằm vào hai người đã chết kia, đáng tiếc là không nhìn ra được lai lịch của bọn hắn. Đối phương chuẩn bị rất kĩ càng, cho đến trước khi chết cũng không bại lộ lai lịch của mình.
"Xem ra xong việc lão phu vẫn phải tự mình đi Thiên Cơ Lâu một chuyến."
Trong đầu Lão giả hiện lên một ý niệm.
Hắn hít sâu một hơi, bắt đầu toàn lực thao túng trận pháp, Lôi Đình vô tận giống như thuỷ triều ập xuống, khắp nơi Thiên Băng Địa Liệt, càn khôn kịch chấn, Hỗn Độn bốc lên.
Một cỗ khí tức khai thiên ích địa phun ra nuốt vào, nhấn chìm mọi thứ.
Ba vị Thánh Nhân Vương giao thủ, loại động tĩnh này làm cho vô số người hết hồn, rất sợ sau một khắc sẽ ảnh hưởng lên trên đầu mình.
Thời gian trôi qua.
Ước chừng đến sáng sớm ngày thứ hai.
Tiếng gào thét mới bắt đầu tiêu thất.
Trong sát trận.
Hai vị Thánh Nhân Vương Huyết Ma tộc đều bị tiêu diệt, ngay cả thần hồn cũng bị ma diệt, nhục thân thì bị đánh thành bột phấn, chỉ có hai kiện binh khí Thánh Nhân Vương bị tàn phá rơi trên mặt đất.
Bên trên quang mang ảm đạm, gần như đã bị nghiền nát, linh tính giảm đi, cầm ra ngoài giá trị cũng chỉ cao hơn Thánh Binh một chút.
"May mắn có tin tức của Thiên Cơ Lâu."
Sắc mặt lão giả mặc áo đen trắng bệch, thân thể lung lay sắp ngã. Hắn hao phí toàn bộ Chân Nguyên mới miễn cưỡng tiêu diệt được đối phương, tuy là

hai Thánh Nhân Vương kia chết rồi.
Nhưng cảm thụ của hắn cũng không được tốt cho lắm.
Nếu như không có tin tức của Thiên Cơ Lâu, lúc trước chưa có chuẩn bị gì, sợ rằng người chết chính là mình. Chính bởi vì một tin tức như vậy.
Không cần đến Đại Thánh của Cửu U Ma Tông ra tay, chính mình đã hóa giải được nguy nan lần này.
"Lão tổ không sao chứ."
Trương Bách Xuyên tay mắt lanh lẹ, vội vã chạy tới đỡ lão giả, vẻ mặt ân cần hỏi han.
"Không sao cả."
Lão giả mặc áo đen khoát tay áo, ý bảo Trương Bách Xuyên không cần lo lắng.
"Lão tổ có nhìn ra thân phận của đối phương?" Trương Bách Xuyên hỏi
"Lão phu cũng không biết, trên đời này người biết thân phận của bọn họ, sợ rằng ngoại trừ người giật dây cũng chỉ có Thiên Cơ Lâu chủ biết được mà thôi."
Lão giả bất đắc dĩ thở dài, trầm giọng nói.
Không thể không nói những người này ngụy trang rất tốt, cho đến trước khi chết cũng không bại lộ thần thông của mình, càng không bại lộ chân thân của mình.
Khí tức trên người tựa hồ cũng trải đã qua biến hóa, làm cho hắn căn bản không thể nào tra được.

Chương 188. Thế giới thời tiết muốn thay đổi ?

Chương 188: Thế giới thời tiết muốn thay đổi ?

Thời điểm đánh người của Cửu U Ma Tông tránh được một kiếp.

Có vài tin tức mang tính rung động giống như vòi rồng, quét ngang toàn bộ thế giới!

. . . . .

Người Diệp thị Đế Tộc trên đường trở về Diệp thị Đế Tộc gặp phải mai phục, năm vị Thánh Nhân Vương giao thủ, Diệp thị Đế Tộc thảm bại. Chỉ có hai vị Thánh Nhân Vương cùng Diệp Trần thoát được một mạng, những người còn lại đều chết hết!

. . . . .

Người Lâm thị Đế Tộc lúc đi ngang qua Mãng Hoang quần sơn gặp mai phục, một vị Thánh Nhân Vương của Lâm thị Đế Tộc chết trận, nếu không phải thời khắc mấu chốt có một vị Đại Thánh Lâm thị Đế Tộc chạy tới, sợ rằng Lâm Chiến cũng phải bước lên Hoàng Tuyền!

. . . .

Kim Ô Đại Thái Tử cùng Kim Ô Tam thái tử lúc đến biên cảnh Yêu Tộc gặp phải ba vị Thánh Nhân Vương không rõ xuất thủ vây giết, một vị Kim Ô lão tổ vẫn lạc, một vị Thánh Nhân Vương còn lại mang theo hai vị Thái Tử Kim Ô nhất tộc chạy trốn suốt ba ngàn vạn dặm, suýt chút nữa bỏ mạng!

. . . .

Truyền nhân Hỗn Độn Lục Ngô nhất tộc gặp phải một vị Thánh Nhân Vương, bị buộc phải vận dụng con bài chưa lật, một luồng ý chí Đại Đế hàng lâm bức lui kẻ địch.

Truyền nhân Côn Bằng nhất tộc đúng lúc đi qua Tổ Địa của Kim Sí Đại Bằng, được tộc tổ Kim Sí Đại Bằng nhất tộc cứu!

. . . . .

Mấy tin tức này truyền ra làm cho mỗi người trong giới Tu Luyện đều bối rối.

Chuyện gì vậy?

Thế giới đảo lộn rồi?

Người nào ăn gan hùm mật gấu, dám cùng lúc ra tay với hai tộc quần đỉnh tiêm là Nhân Tộc cùng Yêu Tộc?
Hơn nữa vừa ra tay chính là tuyệt sát, hận không thể đưa truyền nhân của các tộc này vào tử địa. Nếu như chuyện này thực sự thành công, top 10 Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng sẽ bị xóa đi một mảng lớn.
Mặc dù thiên kiêu trẻ tuổi không chết, nhưng có mấy vị Thánh Nhân Vương vẫn lạc lại là sự thật.
Đây chính là một vị Thánh Nhân Vương đó!
Có thể nói là nội tình của một đại thế lực!
Tổn thấy mỗi một vị đều giống như cắt một miếng thịt, cho dù không tới mức tổn thương nguyên khí nặng nề, nhưng cũng có thể nói là thương cân động cốt, nếu như tính lên vẫn lạc Thánh Nhân.
Mỗi một thế lực hận đến mức sắp cắn nát hàm răng.
Ngay sau đó.
Đã có vô số người suy đoán.
Đủ loại giả thuyết khác nhau, có người hoài nghi đây là người Yêu tộc đang nhằm vào Nhân tộc, muốn một lưới bắt hết Nhân tộc thiên kiêu, làm một mẻ khỏe suốt đời.
Dù sao sau đó sẽ không có chuyện thiên kiêu quật khởi.
Một tộc quần không có tương lai, Nhân tộc tất nhiên sẽ không đáng để lo.
Đáng tiếc bọn họ đã tính sai
Không nghĩ tới Diệp thị Đế Tộc cùng lâm thị Đế Tộc đều có con bài chưa lật, gắng gượng qua một kiếp này. Về phần Yêu Tộc lại càng vô cùng phẫn nộ, không ít tộc quần đỉnh tiêm của Yêu Tộc trực tiếp đứng ra, phẫn nộ cho rằng đây là Khổ Nhục Kế của Nhân tộc.
Bởi vì.
Bọn họ từ địa phương Kim Ô nhất tộc giao chiến cùng mấy người thần bí kia tìm được một số vết tích thần thông của Nhân tộc không trọn vẹn, nguyên nhân như vậy cho nên bọn họ mười phần chắc chắc kẻ khởi xướng chuyện này chính là Nhân tộc. Còn về phần thế lực cụ thể nào của Nhân tộc cũng không tiện nói, có thể là Diệp thị Đế Tộc, cũng có thể là một Thánh Địa nào đó. Thậm chí là vài thế lực cường đại liên thủ với nhau!
Bởi vì sự kiện lần này.
Ở biên cảnh Nhân tộc Yêu Tộc nồng nặc mùi thuốc súng, tu sĩ các tộc xuất thủ lẫn nhau, trong lúc nhất thời tử thương thảm trọng. Hôm nay Nhân tộc

bị tàn sát một thành, ngày mai sẽ có tu sĩ Nhân tộc thâm nhập vào Yêu Tộc cảnh nội, diệt một tộc.
Mắt thấy tình hình ngày một nghiêm trọng hơn.
Lại có một tin tức nóng hổi được truyền ra.
Người Cửu U Ma Tông trên đường về cũng gặp phải hai vị Thánh Nhân Vương vây giết, nhưng kết quả khác biệt chính là Cửu U Ma Tông không có bất kỳ người nào bỏ mạng.
Thậm trí còn bố trí mai phục, giết chết tất cả người vây giết, hai vị Thánh Nhân Vương cùng hai vị Thánh Nhân, không một ai chạy thoát, chết đến ngay cả cặn cũng không còn.
Lần này.
Sắc mặt vô số người đều cực kỳ khó nhìn.
Chẳng lẽ Cửu U Ma Tông mới là thế lực hung hãn nhất?
Mạnh như Diệp thị Đế Tộc với Kim Ô nhất tộc cũng đều bị người ta ép quỳ trên mặt đất, chỉ có sức lực chống đỡ, không có sức đánh trả, tại sao Cửu U Ma Tông có thể giết chết cả hai vị Thánh Nhân Vương?
Phải biết rằng thời điểm tin tức này được truyền ra, lúc đó Cửu U Ma Tông đã nói bọn họ chỉ có một vị Thánh Nhân Vương a!
Theo lý mà nói.
Hai đánh một, kết quả của Cửu U Ma Tông hẳn phải thảm nhất mới đúng!
Thời điểm vô số người trong lòng đang tò mò, lại một tin tức nữa từ trong Đại Hoang thành truyền ra.
Không biết từ trong miệng tán tu nào truyền ra, lúc người của Cửu U Ma Tông gặp phải người thần bí, hắn từng tận mắt thấy chưởng giáo Dương Khâu của Cửu U Ma Tông đứng ở bên trong Thiên Cơ Lâu.
Chưa từng rời đi
Thậm chí.
Dương Khâu thỉnh thoảng còn có thể bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu, len lén quan sát Thánh Chủ bảng!
Bởi vậy vô số người đã bừng tỉnh đại ngộ
Thảo nào những người khác đều bị trọng thương, nhưng Cửu U Ma Tông giống như đã sớm có chuẩn bị, ứng phó với thần bí người thong dong không gì sánh được, còn giết hết tất cả đối phương.
Hóa ra là có Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm phía sau!
Nếu như Thiên Cơ Lâu chủ nói tin tức này cho bọn họ trước, dựa vào thực lực bày trận của Cửu U Ma Tông, ngược lại cũng không phải là không có

khả năng lấy một chọi hai. Sau đó chiến thắng.
. . . .
Sau khi sự tình Cửu U Ma Tông truyền khắp thế giới.
Các thế lực mạnh mẽ như Diệp thị Đế Tộc, lâm thị Đế Tộc, Kim Ô nhất tộc, phàm là tộc quần bị thua thiệt trong tay thần bí người, tất cả đều ngay lập tức phái người chạy đến Đại Hoang thành.
Cùng với tự mình suy đoán, chẳng bằng hỏi Thiên Cơ Lâu chủ một câu.
Dù sao.
Chuyện này vô cùng cổ quái, Nhân tộc Yêu Tộc đã bình tĩnh vô số năm, không có lý do gì lại có người đột nhiên khơi mào chiến tranh hai tộc, dù sao thiên kiêu của bọn họ còn chưa trưởng thành.
Hiện tại khai chiến, cái được không bù đắp nổi cái mất.
Còn về phần những tộc quần khác động thủ, khả năng này dường như cũng không lớn.
Thế lực Có thể xuất ra được nhiều Thánh Nhân Vương như vậy, tuyệt đối không thể là một thế lực vô danh. Nếu như thật sự có nội tình như vậy, trực tiếp Hùng Bá một phương không phải tốt hơn sao?
Hà tất phải trà trộn vào giữa hai tộc Nhân tộc cùng Yêu Tộc?
. . . . .
Trong lúc nhất thời.
Không ít người đã suy nghĩ đến điểm mấu chốt, tất cả đều chạy tới Đại Hoang thành, trong đó không chỉ có đám người Diệp thị Đế Tộc. Ngay cả thế lực lớn không có quan hệ gì cũng đều phái người tới.
Mà Đại Hoang thành giống như trở thành trung tâm của thế giới, đủ bậc đại năng đều cúi thấp đầu.
Đi trên đường tùy tiện gặp một người đều có thể là nhân vật cấp Thánh Chủ, một người uống trà ven đường, nói không chừng lại là một vị Thánh Nhân.

Chương 189. Đây quả thực không hợp lý!

Chương 189: Đây quả thực không hợp lý!
Vị trí của Huyết Ma nhất tộc
Trong một tòa đại điện khí thế bàng bạc.

Thí Vô Sinh ngồi trên cùng, hai mắt mở ra nhắm lại, lãnh mang bắn ra, giống như mộttôn Ma Chủ, vô cùng đáng sợ dọa người. Uy áp gần như ngưng tụ thành thực chất bao phủ mỗi một góc trong đại điện.
Khiến người ta hít thở không thông.
"Huyết Diễn đạo hữu!"
Thanh âm Thí Vô Sinh lạnh lẽo vô tình, hắn chậm rãi mở miệng, một luồng sát ý ẩn chứa trong giọng nói, quanh quẩn toàn bộ đại điện.
"Bổn Tọa hy vọng ngươi có thể cho ta một lời giải thích hoàn mỹ, vì sao người Cửu U Ma Tông biết trước để phòng bị? Trước không phải ngươi nói đã nhiễu loạn Thiên Cơ, chuyến này vạn vô nhất thất sao?"
"Hai vị Thánh Nhân Vương, hai vị Thánh Nhân vẫn lạc, ngươi có lời gì để nói ?"
Hai vị Thánh Nhân Vương cùng hai vị Thánh Nhân, đây là một lực lượng kinh khủng, đặt trong bất kỳ tộc quần nào cũng đều là tồn tại có thể thay đổi chiến cuộc.
Bây giờ đột nhiên vẫn lạc, đổi lại thành ai cũng đau lòng thật lâu.
Huyết Ma nhất tộc bọn họ chiếm cứ địa vị thống trị tuyệt đối tại Huyết Võng giới, tộc quần phi thường khổng lồ, số lượng tộc nhân tính bằng ức vạn ức, trong đó phe phái san sát.
Thế lực trong giới này có thể chống lại bọn hắn chỉ có Nhân tộc hoặc là Yêu Tộc. Một Kim Ô nhất tộc hay là một Diệp thị Đế Tộc, bọn họ còn không thèm để ở trong lòng.
Xuất ra mấy vị Thánh Nhân Vương, hoặc là Đại Thánh vẫn rất thoải mái.
Nhưng mà mấu chốt là.
Bây giờ bọn họ còn chưa di dời hết tộc nhân của Huyết Ma nhất tộc đến.
Hiện nay mới chỉ có Quân Tiên Phong tới mà thôi.
Mục đích của Quân Tiên Phong bọn họ chỉ là làm cho Nhân tộc cùng Yêu Tộc nổi loạn trước, sau đó Huyết Ma nhất tộc cường thế hàng lâm, sau khi mất đi hai đối thủ đó.
Những chủng tộc khác bọn hắn không coi vào đâu.
Bằng vào lực lượng của Huyết Ma nhất tộc hoàn toàn có thể quét ngang toàn bộ.
Thật không nghĩ đến là bước đầu tiên của kế hoạch mới vừa bắt đầu đã xuất hiện cạm bẫy, hai vị Thánh Nhân Vương vẫn lạc, gia tăng khả năng bọn hắn bị bại lộ

Một phần vạn để cho Nhân tộc cùng Yêu Tộc biết được là Huyết Ma nhất tộc hạ thủ ở sau lưng, vậy thì kết quả sau đó … chỉ là suy nghĩ một chút thôi đã khiến người khác sợ hãi.
Hiện nay trên thế giới này
Yêu Tộc hoàn toàn xứng đáng đệ nhất, bay trên bầu trời, chạy trên mặt đất, bơi trong nước, chỉ cần mở Linh Trí thì đều được tính là Yêu Tộc, bọn họ liên hợp lại.
Lực lượng bùng nổ ra tuyệt đối khủng bố.
Chính mình các loại(chờ) người tính kế Yêu Tộc ba cái tộc quần trưởng vẫn là đứng đầu nhất ba cái, nếu như Yêu Tộc muốn đối phó với Huyết Ma nhất tộc, vậy thì nhóm người mình có thể nói gặp lại sau với thế giới này. Nếu như cộng thêm Nhân tộc nữa . . . . Ừm. . .
Huyết võng giới của bọn hắn có thể giữ được hay không cũng là chuyện khó nói.
"Tộc trưởng. . . . ."
Huyết Diễn chống gậy run rẩy đi ra, trên khuôn mặt già nua, sắc mặt cực kỳ khó coi. Lúc này hắn cũng rất buồn bực. Rõ ràng mình đã đảo loạn Thiên Cơ
Tại sao Thiên Cơ Lâu chủ vẫn tính ra được?
Chuyện này quả thực là không hợp lý!
Ở Huyết võng giới hắn đã được xưng là đệ nhất Thần Toán, đi tới thế giới này, Huyết Diễn tự hỏi cho dù có người có thể vượt qua hắn, nhưng Huyết Diễn hắn vẫn tự tin mình có thể xếp vào ba vị trí đầu.
Dù sao.
Huyết võng giới không yếu, cũng có Đại Đế được sinh ra. Lực lượng đỉnh tiêm đều không khác nhau là mấy, khác biêth duy nhất chính là thọ nguyên.
"Tộc trưởng có điều không biết, Thiên Cơ đạo này biến hóa khó lường, trên đời không ai có thể đảm bảo mình có thể tính hết toàn bộ!"
"Cho dù là Đại Đế cũng không cách nào làm trái thiên ý!"
"Cái gọi là nghịch thiên chỉ là một chuyện cười mà thôi, trên đời không ai có thể nghịch thiên, tất cả đều là Thuận Thiên mà đi, người nghịch thiên chân chính sẽ sớm hôi phi yên diệt."
Sắc mặt Thí Vô Sinh tái nhợt, trầm giọng nói: "Ngươi muốn nói gì ?"
"Ha hả."
Huyết Diễn cười khan một tiếng, thanh âm ngừng lại một chút, hắn quan sát Thí Vô Sinh một lát, sau đó tiếp tục mở miệng nói:

"Lão phu muốn nói là, thuật thôi diễn Thiên Cơ này cũng là thuận theo Thiên Ý, một loại phương pháp quan sát Thiên Đạo vận hành, từ trong hàng nghìn hàng vạn quy tắc để suy tính toàn bộ tương lai sắp phát sinh. . . ."
"Nhưng Thiên Đạo mênh mông cỡ nào?"
"Bình thường người cuối cùng cả đời cũng chưa chắc có thể thể ngộ ra chút nào, cũng chính vì vậy, thôi diễn Thiên Cơ có xác suất cực lớn phát sinh tình huống sai lầm."
"Ý của ngươi là, hai vị Thánh Nhân Vương của Huyết Ma nhất tộc chúng ta vẫn lạc chính là thiên ý? Là ngươi không tính tới đúng không ?"
Thí Vô Sinh nổi giận.
Trốn tránh trách nhiệm cũng chưa từng thấy trốn tránh như thế.
Tu luyện giả bọn họ có mấy người đi tin tưởng thiên ý này?
Phần lớn người đều tin tưởng răng nhân định thắng thiên, chỉ có những đám người thôi diễn thiên cơ này, mỗi người đều gầm gầm gừ gừ. Trong miệng không ngừng nói thiên ý khó vi phạm.
"Khụ khụ."
Huyết Diễn ho khan một tiếng, khoát tay áo, hắn xoay người nhìn thoáng qua vị trí Thiên Cơ Lâu, nhẹ giọng nói ra:
"Cũng không phải."
"Ý Lão phu là nói Thiên Cơ Lâu chủ này cũng không phải người phàm, căn cứ tin tức bên ngoài mà xem, chắc là hắn đã suy tính được Cửu U Ma Tông sẽ gặp một kiếp, vì vậy mở miệng nhắc nhở bọn họ."
"Người có bản lĩnh như thế, theo lão phu nhìn, thủ đoạn thôi diễn thiên cơ của Thiên Cơ Lâu chủ này tại giới này xem như là đệ nhất, không ai có thể sánh được!"
Phương thức trốn tránh trách nhiệm vừa rồi không thành công.
Huyết Diễn lập tức thay đổi một câu trả lời hợp lý.
Nâng tầm đối thủ lên, những sai lầm của mình có thể bào chữa, bị người thôi diễn Thiên Cơ mạnh nhất thế giới này nhìn thấu tương lai.
Đó là hợp tình hợp lý.
Thế giới nào mà không có vài ba kỳ nhân dị sĩ?
Hơn nữa.
Huyết Võng giới vốn thấp kém hơn thé giới này, mình kém hơn Thiên Cơ Lâu chủ một bậc cũng là hợp tình hợp lý.

Chương 190. Lão phu cái này liền suy tính một phen

Chương 190: Lão phu cái này liền suy tính một phen

"Ừm ?"

Đôi mắt Thí Vô Sinh xẹt qua hàn quang lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Huyết Diễn đạo hữu nói Thiên Cơ Lâu chủ đã tính được người Cửu U Ma Tông sẽ gặp một kiếp."

"Vậy ngươi nói một chút, Thiên Cơ lâu chủ có tính tới người phía sau màn xuất thủ là Huyết Ma nhất tộc chúng ta hay không ?"

"Điểm này xin tộc trưởng yên tâm."

"Huyết Diễn vuốt râu mỉm cười, phong khinh vân đạm, giống như mọi việc đều nằm trong dự tính của hắn, ôn tồn nói rằng:

" Thiên Cơ lâu chủ xứng danh là thần toán số một thế giới, có thể ở trong Thiên Cơ hỗn loạn tìm được con đường sống cho Cửu U Ma Tông, có thể thấy được bản lĩnh của hắn."

"Nhưng. . . . ."

"Lão phu cũng không phải kẻ vớ vẩn!"

Trước tiên thổi phòng đối thủ, sau đó ở thuận tiện tự khen ngợi bản thân. Thủ đoạn này Huyết Diễn đã dùng đến xuất thần nhập hóa, hắn tiếp tục mở miệng nói:

"Lần này đối phó với thiên kiêu Nhân tộc yêu tộc cũng chỉ là lão phu giao thủ lần đầu cùng Thiên Cơ Lâu chủ mà thôi. Nhìn kết quả hiện nay thì là lão phu hơi chiếm thượng phong!"

"ồ?"

Lông mày Thí Vô Sinh nhướn lên, kinh ngạc nói: "Làm sao mà biết ?"

Nghe được lời này của Huyết Diễn, trong đại điện này không chỉ có là Thí Vô Sinh, kể cả những người khác cũng đều lộ ra thần sắc tò mò.

" Huyết Ma nhất tộc chúng ta lần hành động này không chỉ riêng mai phục đoàn người Cửu U Ma Tông, những thế lực còn lại như là Diệp thị Đế Tộc hy Kim Ô nhất tộc đều có phần."

"Nhưng mà Thiên Cơ Lâu chủ lại chỉ giúp một mình Cửu U Ma Tông, bởi vậy có thể thấy được chắc là hắn không tính tới những người khác cũng sẽ gặp kiếp nạn!"

Huyết Diễn chắp hai tay sau lưng, đi hai bước trong đại điện, sau đó xoay người lại, thề son sắt nói: "Hơn nữa, trên thế giới này đến nay vẫn không có bất kỳ tin tức gì liên quan tới Huyết Ma nhất tộc chúng ta."
"Có thể suy ra được dù là Thiên Cơ Lâu chủ cũng không tính được người giật dây chính là chúng ta!"
"Ngược lại, Nhân tộc Yêu Tộc vẫn còn đang nhiều lần động thủ ở biên cảnh, nếu như Thiên Cơ Lâu chủ biết hắc thủ sau màn chính là chúng ta, vì sao hắn không công bố cho thiên hạ ?"
"Chuyện này. . . . . Cũng không phải không có lý."
Thí Vô Sinh vốn có lo lắng trong lòng, nghe xong buổi nói chuyện đã hơi thả lỏng một chút, chỉ cần đám người của mình không bị bại lộ, vậy thì tất cả đều dễ nói.
Nếu như Nhân tộc cùng Yêu Tộc không tìm được người sau màn, bọn họ vẫn còn có rất nhiều không gian để hành động.
Xúi giục nhiều một chúy, không sợ hai tộc không khai chiến. Chờ bọn hắn đánh cuồng nộ nhất, Huyết Ma nhất tộc của mình dưới sự dẫn dắt của Đại Đế cường thế hàng lâm thế giới này, tất nhiên không ai có thể ngăn cản.
Trước sau hai lần, Huyết Ma nhất tộc phá giới mà đến, bọn họ không tin vận khí của mình kém như vậy, mỗi một lần đều có thể gặp phải Đại Đế.
... ít nhất .... Là bọn hắn biết được hiện nay trên thế giới này dường như đã có một khoảng thời gian dài không có Đại Đế mới xuất hiện, còn về phần có Đại Đế sống sót hay không cũng không dám chắc.
Cho dù là có.
Phỏng chừng tuổi cũng đã già, chiến lực không bằng lúc còn trẻ.
"Huyết võng giới phá giới hàng lâm, ý nghĩa trọng đại, liên quan đến tương lai vô số tộc nhân của chúng ta, không thể sơ sót. Tuy là chúng ta đang xung đột với Thiên Cơ Lâu, nhưng tóm lại vẫn nên hiểu rõ một chút càng tốt."
Thí Vô Sinh trầm ngâm nói.
Lúc trước.
Bọn họ vẫn chưa coi Thiên Cơ Lâu trở thành địch. Dù sao một người thôi diễn thiên cơ, cùng bọn chúng phá giới chinh chiến dường như không liên quan gì
Mục tiêu chân chính của Huyết Ma nhất tộc cho tới bây giờ đều là hai đại tộc quần Nhân tộc cùng Yêu Tộc.

Nhưng hiện tại xem ra có chút không giống nhau. Tin tức Thiên Cơ Lâu quá linh thông làm trong lòng bọn họ có chút kiêng kỵ. Luôn bị nhìn thấu con bài chưa lật cũng không phải chuyện tốt, sai lầm một lần thì cũng thôi đi. Nếu như tiếp theo còn xuất hiện sai lầm, vậy thì Huyết Ma nhất tộc bọn họ có thể dẹp đường trở về nhà được rồi.
"Tộc trưởng định làm gì?"
Huyết Diễn nhíu mày, hắn lên tiếng khuyên nhủ nói: "Thiên Cơ Lâu chủ không phải là người bình thường, lúc trước từng có Diêu Quang Thánh Địa muốn đối phó Thiên Cơ Lâu. Nhưng mà kết quả lại là Thánh Địa bị tiêu diệt."
"Cho đến ngày hôm nay, người trên đời không ai biết hắn có thực lực thế nào, nói không chừng là một vị Chuẩn Đế. Hoặc là Đại Đế ở dạo chơi nhân gian. Huyết Ma nhất tộc chúng ta cố ý trêu chọc Thiên Cơ Lâu, quả thực không phải lựa chọn sáng suốt!"
Mỗi đại thế lực bước chân vào Thiên Cơ Lâu đều phải khách khí, nếu như Huyết Ma nhất tộc chúng ta đi trêu chọc Thiên Cơ Lâu. Đó không phải nói cho Thiên Cơ Lâu chủ biết chúng ta có vấn đề sao?
Huyết Diễn tự hỏi, thủ đoạn thôi diễn thiên cơ của mình e rằng không kém hơn Thiên Cơ Lâu chủ, nhưng thực sự đối kháng chính diện, ai mạnh ai yếu cũng không nói trước được.
Trong trường hợp bị Thiên Cơ Lâu chủ tính ra kế hoạch của nhóm người mình.
Vậy thì vô số năm chuẩn bị của Huyết Ma nhất tộc kia có thể sẽ trôi theo dòng nước chảy!
Phương pháp tốt nhất lúc này chính là không trêu chọc, giả bộ hồ đồ miễn cho Thiên Cơ Lâu để mắt tới, chuyên tâm đối phó Yêu Tộc cùng Nhân tộc mới là thượng sách.
"Huyết Diễn đạo hữu hiểu lầm."
Thí Vô Sinh khẽ lắc đầu, nói: "Sự tình Diêu Quang Thánh Địa, làm sao ta không biết ?"
"Ta không phải muốn phái người tới Thiên Cơ Lâu, mà là muốn Huyết Diễn đạo hữu suy tính một chút xem có thể tính ra được thực lực hay là lai lịch của hắn hay không!"
"Tất nhiên, nếu như Huyết Diễn đạo hữu không tính ra, Bổn Tọa cũng sẽ không làm khó ngươi."
"Ừm ?"

Nghe lời nói này.
Huyết Diễn cảm giác mặt mo có chút không tự chủ được, vừa rồi lão phu còn thề son sắt nói mình nhỉnh hơn một chút. Ngươi lần này nói như vậy. Nếu lão phu không làm chút gì đó, chẳng phải là thừa nhận mình không làm được sao?
"Chuyện này có đáng gì?"
Huyết Diễn phất ống tay áo một cái, dũng cảm vạn trượng nói: "Vậy thì lão phu sẽ suy tính thân phận chân thật của Thiên Cơ Lâu chủ một phen!"

Chương 191. Hệ thống còn có cái này công năng ?

Chương 191: Hệ thống còn có cái này công năng ?
"Ồ?"
Trong mắt Thí Vô Sinh sáng lên, đứng dậy vui vẻ nói: "Vậy làm phiền Huyết Diễn đạo hữu!"
Đối với bản lĩnh của Huyết Diễn, hắn vẫn còn rất yên tâm. Bởi vì thời điểm ở Huyết võng giới nhắc đến hai chữ Huyết Diễn thì cũng giống như bốn chữ Thiên Cơ Lâu chủ ở giới này vậy.
Nói tóm lại, đó chính là quyền uy!
Lời hắn nói là chuyện tương lai chắc chắn sẽ phát sinh!
Hắn nói ai sẽ gặp chuyện không may, thì nhất định sẽ gặp chuyện không may, chưa từng có chuyện ngoài ý muốn. Bây giờ tới thế giới này xảy ra chút vấn đề cũng không ảnh hưởng đến sự tôn sùng của mọi người đối với hắn chút nào.
Dưới cái nhìn của bọn họ, Huyết Diễn cùng Thiên Cơ Lâu chủ chính là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài.
Tỷ thí giữa hai người bọn họ chính là cách không giao thủ, nhìn như không có một chút động tĩnh, nhưng thực ra từng bước đều là sát chiêu. Một nước vô ý, khả năng cả bàn đều thua!
Bây giờ.
Huyết Diễn trong tối, mà Thiên Cơ Lâu chủ ở ngoài sáng, lấy thế cục trước mặt suy tính, chắc là Huyết Diễn chiếm cứ thượng phong.
Nếu như hắn bất tri bất giác mà thăm dò được con bài chưa lật của Thiên Cơ Lâu chủ, sau này lần thứ hai suy tính Thiên Cơ chẳng phải là từng bước

chiếm tiên cơ?
Huyết Diễn chiếm tiên cơ cũng đại biểu Huyết Ma nhất tộc bọn họ chiếm tiên cơ.
Vậy thì chuyện kế tiếp cũng dễ làm hơn.
"Chư vị tránh ra một chút."
Huyết Diễn phất phất tay.
Vừa dứt lời.
"Rầm rầm!"
Trong đại điện, mọi người bắt đầu lui lại, nhường ra cho hắn không gian cực lớn.
Huyết Diễn chắp hai tay sau lưng, chống gậy, thân thể gần đất xa trời khiến cho rất nhiều người đều sẽ nghĩ lầm, nghĩ một giây tiếp theo hắn sẽ chết.
"Ông!"
Điểm ra một chỉ.
Trong miệng Huyết Diễn nói lẩm bẩm, tay kia nắn ấn quyết, một đoàn ánh sáng đỏ chót nở rộ ra, phù hiệu quỷ dị huyền ảo tràn ngập toàn bộ đại điện Hư không chung quanh vào giờ khắc này tựa hồ cũng được Huyễn Hóa ra.
Giống như mọi người đều ở trong một không gian không biết tên, thời gian chung quanh cũng ngừng lại.
"Đây cũng là thôi diễn Thiên Cơ sao?"
Trong mắt Thí Vô Sinh sáng lên, trong lòng rung động không gì sánh được, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến thủ đoạn như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi. Chỉ trong thời gian có thể cắt đứt với bên ngoài.
"Thông Thiên thần thuật, chiếu rọi càn khôn!"
Một tiếng quát nhẹ, Huyết Diễn cắn chảy máu đầu ngón tay, lấy một giọt tinh huyết làm vật dẫn vẩy vào hư không, một tiếng nổ ầm vang. Ở trong đại điện, một tòa cối xay lớn đỏ như máy hiện lên, Hỗn Độn khí tức quấn quanh, dường như có thể ma diệt Diệt Thương Sinh.
Sau khi tinh huyết dung nhập vào trong đó, tâm thần Huyết Diễn yên lặng, con ngươi khép kín, thần hồn tương hợp cùng cối xay, bắt đầu tra tìm từng sinh linh trong giới này. Trong lúc nhất thời. Bộ dạng chúng sinh giống như được chiếu đèn pin, nhanh chóng hiện lên, sau một hồi lâu, tin tức cả thế giới gần như bị hắn lật tung lên.
Nhưng vẫn không thể tìm được bất kỳ tin tức nào liên quan tới Thiên Cơ Lâu.
"Chuyện gì xảy ra ?"

Hai tròng mắt Huyết Diễn mở ra, nhanh chóng tỉnh lại, trên mặt mang vẻ cực kỳ kinh ngạc, thậm chí ngay cả một chút xíu tin tức liên quan tới Thiên Cơ Lâu chủ hắn cũng không tìm đươcj.
Dường như. . . .
Thế giới này, căn bản không tồn tại Thiên Cơ Lâu chủ
"Những gì hắn từng trải qua đã bị hắn xóa đi, hay là bị hắn ẩn giấu rồi ?"
Đôi mắt Huyết Diễn ngưng trọng nói
Nếu như là ẩn giấu thì còn dễ nói, mình hao tổn chút tâm tư vẫn có thể tìm được, nhưng nếu như là xóa đi rồi thì lại khác. Thủ đoạn như thế chính hắn cũng chưa từng nhìn thấy.
Chỉ nghe nói qua trong truyền thuyết.
"Huyết Diễn đạo hữu, như thế nào ?"
Chứng kiến Huyết Diễn tỉnh lại, Thí Vô Sinh tiến lên một bước, thân thiết hỏi "Thiên Cơ Lâu chủ kia là Nhân tộc hay là là Yêu Tộc ? Hay là chủng tộc khác ?"
"Còn có thực lực của hắn như thế nào ?"
Không đến một hơi thở, Thí Vô Sinh đã hỏi một chuỗi vấn đề.
Mỗi một vấn đề trong đó đều hết sức quan trọng, nếu như thực lực Thiên Cơ Lâu chủ mạnh mẽ, sau này bọn họ sẽ không trêu chọc Thiên Cơ Lâu nữa.
Nếu như Thiên Cơ Lâu chủ là Nhân tộc, vậy không trêu chọc Nhân tộc, là Yêu Tộc thì không trêu chọc Yêu Tộc. Chỉ cần địa phương có Thiên Cơ Lâu chủ tuyệt đối sẽ không nhìn thấy cái bóng của Huyết Ma nhất tộc cái.
Nếu như cả hai đều không phải, vậy thì càng dễ nói. Huyết Ma nhất tộc trực tiếp dốc hết vốn liếng mời chào, nếu như có thể mang Thiên Cơ Lâu đến cạnh mình.
Vậy thì trong lúc vô hình đã làm cho Huyết Ma nhất tộc cao hơn một bậc thang!
"Ừm. . . . ."
Huyết Diễn sắc mặt biến thành màu đen, hắn khẽ lắc đầu, nói: "Lão phu vô năng, không tra được bất kỳ tin tức gì của Thiên Cơ Lâu chủ , , quá khứ hiện tại tương lai của hắn đều trống rỗng, dường như không thuộc về giới này."
"Điều này sao có thể?"
Thí Vô Sinh rõ ràng không tin.
Một người lớn sống sờ sờ, sống ở Thiên Cơ Lâu, tại sao lại không tra được,

Chẳng lẽ là bản lĩnh của ngươi không bằng người ta?
"Lão phu đang thử một lần!"
Nhìn thấy ánh mắt chất vấn của người xung quanh
Huyết Diễn cắn răng, không thèm đếm xỉa đến. Chân nguyên toàn thân được thôi động, trong hư không từng sợi pháp tắc hiện lên, quấn quanh lẫn nhau, hóa thành một mảnh hải dương pháp
Hào quang màu đỏ thắm lóng lánh, Thiên Cơ Hỗn Độn mông lung, từ thời khắc này bắt đầu rõ ràng hơn không ít.
. . . . .
Cùng lúc đó.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân đang kiểm kê Thiên Cơ điểm số của mình kiếm được từ lúc Tạo Hóa bí cảnh được mở ra, bỗng nhiên lúc này một thanh âm thanh thúy từ trong não hải vang lên.
« Keng. »
« Hệ thống kiểm tra được có người đang thôi diễn tin tức liên quan tới túc chủ, xin hỏi kí chủ xử trí như thế nào?»
"Ừm ?"
Lý Vân đứng dậy, thì thào nói ra: "Có người thôi diễn tin tức của ta? Hệ thống, hắn có thể thôi diễn được sao?"
« Kí chủ yên tâm, cho dù là Thiên Đạo chư thiên vạn giới cũng không thể cảm ứng được kí chủ, một tên Tiểu Tiểu Tu Sĩ, không có khả năng thôi diễn bất cứ tin tức gì của túc chủ. »
Thanh âm Hệ thống truyền đến
Giữa những hàng chữ này dường như mang theo vẻ khinh bỉ.
"Nếu thôi diễn không được, vậy ngươi nói cho ta biết làm gì. . . . . Không đúng, mới vừa rồi hệ thống ngươi hỏi ta là xử trí như thế nào ? Chẳng lẽ ngươi còn có bản sự cách không giết người ?"
Đôi mắt Lý Vân sáng lên.
Lúc trước còn không phát hiện ra hệ thống còn có công năng này!

Chương 192. May mắn không làm nhục mệnh!

Chương 192: May mắn không làm nhục mệnh!

【 Bất luận người nào dựa vào thiên cơ thôi diễn tin tức của túc chủ, túc chủ đều có thể dựa vào thiên khiển chi lực, quyết định có muốn gạt bỏ hắn hay không.】
'A?'
Lý Vân không mặn không nhạt ồ nhẹ một tiếng. Uổng công kích động một hồi.
Hắn còn tưởng rằng hệ thống của mình có thể tùy ý giết chết một người, hóa ra là có hạn chế, chỉ có thể giết chết người nào dựa vào thiên cơ nhìn trộm mình.
Công năng có chút gân gà, nhưng có ít còn hơn không có.
Như đã nói qua.
Trước mắt mình đã là tu vi Thánh Nhân, ở thế giới này cũng coi như một đại lão. Tựa hồ cũng không cần lo lắng điều gì.
Hơn nữa.
Trên thân còn có hơn 150 vạn thiên cơ điểm số, hối đoái tu luyện tới Đại Đế Cảnh giới Thiên Đế Kinh còn thiếu mấy trăm ngàn, thế nhưng hối đoái công pháp cảnh giới Chuẩn Đế lại dư xài.
Chỉ cần mình nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể hối đoái.
Chỗ thiên cơ điểm số còn lại, không sai biệt lắm cũng có thể đề thăng tới Đại Thánh đỉnh phong. Chỉ trong thời gian một cái nháy mắt.
Mình sẽ có thể từ đại lão thăng cấp làm cự lão
Hiện nay không có nguy cơ gì
Lý Vân tạm thời sẽ không dùng.
Hắn dự định tích nhiều một chút, trực tiếp thành đế. Sau khi thành đế bán kính xuất thủ của mình không khác nhiều lắm có thể bao trùm phương viên mấy triệu dặm.
Ai tới trêu chọc chính mình, mình đều có thể một ngón tay bóp chết hắn.
"Chờ sau khi ta thành đế, nói không chừng Bát Cửu Huyền Công, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến kia cũng nên hoàn chỉnh. Đến lúc đó đầu mang Đông Hoàng Chung, chân đạp Thái Cực Đồ, tay trái cầm Tru Tiên Tứ Kiếm, tay phải cầm Thất Bảo Diệu Thụ, thử hỏi thế giới này còn có ai là đối thủ?"
Nghĩ tới hình ảnh mỹ hảo trong tương lai, Lý Vân thở dài một hơi, nhờ vào đó để bình phục tâm tình kích động trong lòng.
"Hệ thống."

Đôi mắt Lý Vân mở ra, trong lòng nói: "Nói cho tên thôi diễn tin tức kia biết ta là nhị đại gia của hắn. Sau khi truyền xong tin tức thì xóa bỏ!"
« Tốt »
. . . . .
Địa điểm Huyết Ma nhất tộc.
Trong đại điện.
Mỗi người đều khẩn trương nhìn Huyết Diễn thôi diễn Thiên Cơ. Ở giữa Đại điện, ma bàn từ đầu vẫn không nhúc nhích cái, bỗng nhiên ầm vang một tiếng, bắt đầu chậm rãi vận chuyển. Không ít người đều lộ ra vẻ giật mình. Cái ma bàn xoay tròn giống như kéo theo chư thiên, một cỗ khí tức huyền diệu khó giải thích bao phủ Bát Hoang Lục Hợp. Có khí tức đại đạo tràn ngập ra.
Từ nơi sâu xa phảng phất có một dòng sông thời gian không nhìn thấy vắt ngàng ở phía trên cung điện, trong đó có vô số bọt sóng văng lên, từng bọt sóng, đều mang lực lượng thời gian. Trong đó giống như ẩn chứa cả một đời của một sinh linh!
Trong đại điện, mỗi người đều mở rộng hai mắt, nhìn về phía bọt sóng, muốn nhìn rõ hình ảnh trong đó. Tuy nhiên lại bị một cỗ Hỗn Độn khí tức chặn lại.
Không cách nào thấy rõ dù chỉ một chút.
Tuy là gần ngay trước mắt nhưng lại giống như cách nhau vô tận thời không.
"Huyết Diễn đạo hữu, đã suy tính ra tung tích Thiên Cơ Lâu chủ chưa?"
Lúc này.
Một tên Huyết Ma nam tính, mái tóc đỏ như máu rối tung, hai tròng mắt nở rộ thần quang, nhìn ma bàn trong hư không, mở miệng nói.
"Hẳn là không sai được."
Bên cạnh, một đầu Huyết Ma khác nét mặt mang theo thần sắc kích động, nói: "Xem ra, vẫn là Huyết Diễn đạo hữu cao hơn một trù, điều tra ra nội tình Thiên Cơ Lâu chủ trước!"
"Huyết Diễn đạo hữu chính là đệ nhất Thần Toán Huyết võng giới chúng ta, được xưng có thể tính toán cổ kim tương lai, bản lãnh của hắn há lại là hư danh ?"
Có Huyết Ma tự tin nói.
"Huyết Diễn đạo hữu không hổ là Thông Thiên Thần Toán!"
Thí Vô Sinh cũng mang theo cảm khái nói.

Cảnh tượng này xuất hiện, trong nháy mắt đã chứng minh vừa rồi lời nói của Huyết Diễn cũng không phải mạnh miệng, mà là có căn cứ chân thực mới dám nói mình hơi thắng Thiên Cơ Lâu chủ một bậc.
Nghĩ đến cũng là sự thực!
Thời điểm mọi người ở đây đang nghị luận ầm ĩ, một làn sóng chấn động giống như Vương Dương xông lên ma bàn, quét ngang đại địa vô ngần. Từng sinh linh cảm nhận được loại khí tức này đều không nhịn được run lẩy bẩy.
"Hô ——!"
Hai tròng mắt Huyết Diễn mở ra, trong con ngươi có sức mạnh của tháng năm chảy xuôi, lóe lên hàng nghìn hàng vạn phù hiệu, dường như có thể xem thấu toàn bộ. Hắn thở phào một tiếng.
Hướng về đám người bên trong đại điện, hơi chắp tay, thanh âm khàn khàn nói:
"May mắn không làm nhục mệnh!"
"Thực sự tính được rồi hả?"
Thí Vô Sinh tiến lên một bước, đi tới trước người Huyết Diễn kích động nói:
Thế giới trước mắt này, vô số thế lực đều không thể tra ra được chân tướng, không nghĩ tới lại bị Huyết Diễn suy tính ra. Nếu như chuyện này được truyền đi.
Đủ để gay nên sóng to gió lớn trên thế giới này!
Từ mức độ nào đó mà nói, có lẽ còn chấn nhiếp nhân tâm hơn so với chuyên đám người Diệp thị Đế Tộc bị mai phục!
"Lão phu quả thực tìm được một tin tức liên quan tới Thiên Cơ Lâu chủ, nhưng tin tức này bị Thiên Cơ che đậy. Không thể đơn giản điều tra, nhưng mà..."
Huyết Diễn ngạo nghễ mà đứng, thân thể già nua tràn ngập ánh sáng tự tin, hắn mỉm cười, nếp nhăn trên mặt ép chung một chỗ, chậm rãi nói ra:
"Lão phu có thể kết luận tin tức này tuyệt đối có quan hệ cùng Thiên Cơ Lâu chủ, hơn nữa mười phần quan trọng!"
"Nếu Huyết Diễn đạo hữu đã nói như thế, vậy thì tầm quan trọng của tin tức kia không cần nói cũng biết, có lẽ sẽ liên quan đến thân phận chân chính của Thiên Cơ Lâu chủ!"
Thí Vô Sinh trầm giọng nói
Trong lúc nói chuyện, trong lòng hắn cũng bắt đầu mong đợi.

"Tộc trưởng nói không sai, lão phu cũng cho là như vậy!"
Huyết Diễn gật đầu, ngạo nghễ nói ra: "Bản lĩnh của Thiên Cơ Lâu chủ này quả thực hoàn toàn không thể khinh thường, hắn ẩn giấu đi hoàn mỹ tất cả tin tức liên quan đến mình."
"Đáng tiếc. . . . ."
"Hắn cho dù cẩn thận đến mấy cũng có sơ sót, cũng có thể nói là khinh thường anh hùng thiên hạ. Lão phu thôi diễn quá khứ tương lai, ở trong dòng sông lịch sử vẫn tìm được một ít tin tức của hắn!"

Chương 193. Chương 193: Hắn là ai vậy nhị đại gia ?

“Đã như vậy, cũng xin Huyết Diễn đạo hữu thả ra tin tức này để cho chúng ta nhìn một chút.”
Thí Vô Sinh mở miệng nói ra.
Mọi người ở đây đều không khỏi cảm thấy hiếu kỳ đối với Thiên Cơ lâu chủ, dù sao cũng là tồn tại lấy sức một mình bảo hộ người Cửu U Ma tông hoàn hảo không chút tổn hại, còn giết chết hai vị Thánh Nhân Vương của bọn hắn.
"Tốt!" Huyết Diễn khẽ gật đầu, phun ra một chữ.
Ánh mắt hắn quét qua đám người, trong con mắt mang theo một tia đắc ý.
Hôm nay ở đây thôi diễn thiên cơ cũng coi như cho bọn hắn mở rộng tầm mắt.
Nếu không, bọn hắn sao có thể hiểu rõ thủ đoạn của lão phu?
Thân thể già nua của Huyết Diễn đứng thẳng tắp, mái tóc bay lên, đưa một tay ra nhấn vào hư không, lòng bàn tay hiện ra một phù hiệu, lấp lóe thần quang.
Phù hiệu này, chấn động thiên địa, thay đổi huyết sắc ma bàn
“Ầm ầm!”
Ma bàn nghịch chuyển, trong đó bắn ra vạn đạo quang thải, từng đường vân giăng khắp nơi, quang hoa trùng tiêu, che mất phiến thiên địa này, lập tức ngăn trở toàn bộ.
Bên trong.
Từng đoàn văn tự thần bí hiện lên trên không trung, sắp xếp thành hàng.
“Có chữ viết!”

Một vị Huyết Ma, ngơ ngác nhìn tất cả mọi việc trước mắt, cảm giác cực kỳ không thể tưởng tượng nổi, hắn mở miệng hô một tiếng.
"Những văn tự này chính là tin tức của Thiên Cơ lâu chủ sao?"
"Số lượng văn tự có vẻ không nhiều nhiều, có lẽ tương đối đơn giản. Khả năng nguyên nhân là vì như thế mới khiến cho Thiên Cơ lâu chủ sơ sót, không triệt để ẩn giấu tin tức của mình đi!"
"May mắn thực lực của Huyết Diễn đạo hữu mạnh mẽ, đổi lại thành người bình thường có khả năng còn không tìm thấy. Dù sao những người khác trên thế giới này cũng không có manh mối."
Trong đại điện.
Từng tên Huyết Ma nhỏ giọng giao lưu, bọn hắn nhìn văn tự trên không trung, con mắt nóng bỏng không gì sánh được.
Vị Thiên Cơ lâu chủ thần bí tới cực điểm kia rốt cuộc đã phải vén tấm màn bí mật rồi sao? Cho dù chỉ là một góc băng sơn cũng đã đủ rồi!
Căn cứ vào một chút tin tức này, bọn hắn có thể đại khái suy đoán ra thực lực hoặc là thân phận của Thiên Cơ lâu chủ!
"Đi ra! Đi ra!"
Lại là một vị Huyết Ma thấp giọng hô.
Lúc này.
Mỗi người đều nín thở, đôi mắt bọn hắn nhìn lên văn tự trên bầu trời không nháy một cái, ánh sáng tán đi, 6 chữ lớn giống như Liệt Dương treo giữa hư không.
"Ta là nhị đại gia của ngươi?"
Một vị Huyết Ma sắc mặt cổ quái, hắn nhìn tất cả mọi người một chút, đôi mắt mang theo vài phần không hiểu, đây là tin tức thân phận của Thiên Cơ lâu chủ sao?
Hắn là nhị đại gia của ai?
Ở đây có nhiều người như vậy, mặc dù cùng là Huyết Ma nhất tộc, nhưng quan hệ đã trở nên mờ nhạt, mặc dù là đồng tộc, nhưng huyết mạch đã sớm chênh lệch cực xa .
Bởi như vậy, vấn đề lại xuất hiên... Thiên Cơ lâu chủ là nhị đại gia của ai?
Hắn không hề chỉ mặt gọi tên a!
"Chẳng lẽ Thiên Cơ lâu chủ thực ra là tộc nhân của Huyết Ma nhất tộc chúng ta ?"
Có người suy đoán nói.

Mọi người ở đây, đều là Huyết Ma tộc nhân a, bất kể Thiên Cơ lâu chủ là nhị đại gia của ai, hắn đều có một thân phận không thể nào chối bỏ, đó chính là Huyết Ma nhất tộc!
“Huyết Diễn đạo hữu, tiền bối bên trong bộ tộc của ngươi đã từng có người nào tiến vào thế giới này từ sớm? Hơn nữa còn tinh thông thôi diễn thiên cơ?”
Có người trầm giọng hỏi.
Tin tức này nhất định phải phải biết rõ ràng, không may đây là Thiên Cơ lâu chủ trong mịt mờ nói cho bọn hắn thân phận của mình thì sao?
Về phần hoài nghi tính chân thực của tin tức này, bọn hắn không nghĩ tới.
Huyết Diễn đạo hữu thôi tính ra thiên cơ còn có thể là giả?
Tại Huyết Võng giới, cho tới nay chưa từng có ai nghi ngờ Huyết Diễn đạo hữu, tất cả tính toán của hắn đều là sự thực, thật không thể thật hơn!
"Hả?" Huyết Diễn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đám người, cũng ngẩng đầu nhìn qua. Sau khi hắn nhìn thấy sáu chữ lớn kia, khuôn mặt già nua đặc sắc mười phần.
Đây là cái quỷ gì?
Vừa rồi mình dùng sức lực lớn như vậy, chỉ thôi diễn ra thứ đồ chơi này?...
Thần mẹ nó nhị đại gia!
Chính mình suy tính thiên cơ, lưng gánh vô tận nghiệp lực, trọn đời ngũ tệ tam khuyết, sớm đã không còn tộc nhân nữa rồi, làm sao có thể bỗng nhiên xuất hiện một nhị đại gia?
Khuôn mặt Huyết Diễn co rúm lại, cảm giác giống như là bị người khác hung hăng tát một cái trên mặt, đau rát cực kỳ.
Đây nhất định là cạm bẫy Thiên Cơ lâu chủ cố ý lưu lại, chỉ chờ mình nhảy vào bên trong!
“Đây nhất định là giả, lão phu lại thôi diễn lần nữa!”
Tay áo Huyết Diễn vung kên, lập tức đánh tan toàn bộ 6 chữ lớn, hai tay của hắn kết ấn, trong miệng nói lẩm bẩm, muốn thôi diễn một lần nữa.
.....
Còn không chờ hắn hoàn thành động tác trong tay, một cỗ khí tức kiềm nén đến ực hạn, từ bên ngoài đại điện thẩm thấu vào trong, đánh vào trái tim của mỗi người.
“Không đúng!”
Trong lòng Thí Vô Sinh báo động cực lớn, hắn quát lạnh một tiếng:
“Mau lui lại!”

Tiếng nói còn chưa dứt.
“Ầm ầm!”
Một tiếng vang thật lớn, huyết quang chiếu sáng thiên địa, lôi đình màu đỏ thẫm trút xuống giống như Thiên Hà mở cống, không ít người trong đại điện chưa kịp phản ứng lại đã bị bao phủ trong đó.
Lực lượng kinh khủng đủ để hủy diệt tất cả, điên cuồng tàn phá bừa bãi, giống như muốn tất cả sự vật đều trở về một điểm, hỗn độn khí dâng trào.
“Ầm ầm!”
Lôi đình gào thét, vị trí vốn có của đại điện hóa thành hải dương huyết sắc lôi đình, Lôi Long gào thét, để vô số tộc nhân Huyết Ma nhất tộc hãi hùng khiếp vía.
Cũng may diện tích che phủ của mảnh lôi đình này cũng không lớn, cũng không nhằm vào bọn họ. Nếu không.
Những người nơi này đều phải chết!
Cho dù như vâyh, trong đại điện cũng có không ít người không chạy được, trong đó khoảng chừng bảy vị Thánh Nhân trong khoảnh khắc biến thành hư vô, bao gồm cả Huyết Diễn.
“Đây là..... Thiên khiển!”
Sau một hồi lâu.
Một vị Huyết Ma tộc nhân nuốt một ngụm nước miếng, sắc mặt trắng bệch, nghĩ lại mà sợ, nói.

Chương 194. Thực sự ngóc đầu trở lại rồi hả?

Chương trước Chương sau
Chương 194: Thực sự ngóc đầu trở lại rồi hả?
“Chẳng lẽ là...”
“...Do Huyết Diễn đạo hữu tiết lộ thiên cơ?”
Một vị Huyết Ma đứng trong hư không, trầm giọng nói.
“Hắn vốn đã tiết lộ vô số thiên cơ, hôm nay vừa thôi diễn ra kết quả, có thể Thiên Đạo cũng thể nào nhẫn nại với hắn nữa, bởi vậy nên gạt bỏ.....”
Có người do dự nói.
“Đáng tiếc cho Huyết Diễn đạo hữu.”
Thí Vô Sinh cũng thở dài một hơi, sắc mặt có chút bi thương, đã mất đi Huyết Diễn, tiếp theo bọn bước đi bất cứ bước nào đều phải cực kỳ thận

trọng.
Nếu như không có thiên cơ che đậy, bọn hắn đều không biết bước tiếp theo của mình có phải đang bị người khác tính toán hay không. Thực lực mạnh mẽ thì thế nào?
Không có thực lực nghiền ép tất cả, chung quy chỉ là hư ảo, một sát trận cỡ lớn đã có thể chôn vùi vô số người bọn hắn.
“Lại nói.....”
Bên cạnh Thí Vô Sinh, một trung niên Huyết Ma nhân, nhìn lôi đình cách đó không xa, trên mặt thoáng qua một tia ước ao, thì thào nói:
“Tin tức cuối cùng Huyết Diễn đạo hữu suy đoán ra khi còn sống, rốt cuộc là thật hay giả?”
"Ừm?" Nghe được lời nói này, mỗi người đều dời ánh mắt nhìn lại.
“Nếu là giả thì sẽ không tính là tiết lộ thiên cơ, Huyết Diễn đạo hữu cũng phải bình an vô sự mới đúng.”
Huyết Ma vừa nói ra lời này lên tiếng lần nữa nói:
“Nhưng mà nếu là thật, Huyết Diễn đạo hữu lại phản ứng kịch liệt như thế, thực sự có chút không hợp tình hợp lý.”
“Hẳn là giả chứ, Thiên Cơ lâu chủ sao có thể là người Huyết Ma nhất tộc chúng ta?”
Có người phản bác.
Huyết Diễn đạo hữu vừa rồi đã nói rõ ràng.
“Vậy thiên khiển này là chuyện gì?”
Có người yếu ớt nói.
Thiên khiển thứ này cũng không phải ai cũng có thể dẫn tới được, người có thể dẫn tới trời phạt, hoặc là bằng vào thực lực tạo sát nghiệt vô biên, hoặc là vì tiết lộ thiên cơ quá nhiều.
Huyết Diễn rõ ràng là trường hợp thứ hai.
Thiên cơ phản phệ một mực nhất định muốn giết chết hắn, cho nên Thiên Đạo mới dứt khoát dùng biện pháp đơn giản nhất. Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.
“Nói như vậy..... Cơ lâu chủ thật sự có thể là người Huyết Ma nhất tộc chúng ta?”
Một vị Huyết Ma chờ mong nói.
Một Huyết Diễn chết đi, thay vào một Thiên Cơ lâu chủ, nhìn thế nào cũng không lỗ! Hơn nữa, rõ ràng thực lực của Thiên Cơ lâu chủ rõ còn mạnh hơn, còn lập được vô quyền uy thượng tại thế giới này. Không có ai dám

nghi ngờ lời hắn nói, nếu như Thiên Cơ lâu chủ nguyện ý nói một câu hữu ích giúp Huyết Ma nhất tộc.
Vậy bọn hắn còn cực khổ vượt giới làm gì? Trực tiếp thoải mái đi vào không được rồi sao?
"Nói không chừng tin tức Huyết Diễn đạo hữu thôi tính ra đích thật là ám hiệu của Thiên Cơ lâu chủ gửi chúng ta, chỉ là trở ngại những người khác của thế giới này cho nên không quang minh chính đại nói ra!"
Một lão giả tay vuốt chòm râu, trên mặt mang theo vẻ suy tư.
Thực lực của Thiên Cơ lâu chủ trước mắt rất rõ ràng, hẳn là mạnh hơn so với Huyết Diễn, nếu như muốn không bị thôi diễn thì nhất định có những biện pháp khác, nhưng hết lần này tới lần khác hắn vẫn để lộ ra tin tức này. Trong đó tất có thâm ý!
"Chư vị không cần đoán."
Thí Vô Sinh khoát tay áo, rời mắt khỏi lôi hải, đi về một hướng khác, vừa đi vừa nói chuyện:
"Chúng ta phái người đến hỏi hỏi một chút là tất cả đều rõ ràng."
.....
Tại thời điểm Huyết Ma nhất tộc sắp xếp người chạy đến Thiên Cơ lâu.
Trong Đại Hoang thành.
Tộc trưởng Diệp thị đế tộc cùng tộc trưởng Lâm thị đế tộc cùng nhau đi đến.
Hai người tới trước Thiên Cơ lâu, còn chưa bước vào trong đó đã vừa vặn gặp phải ba người tộc trưởng Kim Ô nhất tộc, hỗn độn Lục Ngô, Côn Bằng.
Năm người gặp nhau ai cũng không nể mặt ai.
Trước mắt người xuất thủ đối với thiên kiêu của bọn họ còn chưa được điều tra rõ, đều có hiềm nghi lẫn nhau, bởi vậy ai cũng sẽ không thả lỏng đề phòng.
"Năm vị có thể tới, để Dương mỗ đợi lâu a!"
Chẳng biết lúc nào.
Dương Khâu mặc một bộ hắc bào đứng ở bên cạnh năm người, hắn hướng về phía năm người hơi hơi chắp tay, cười tủm tỉm nói. Năm người kia nhìn thấy Dương Khâu, sắc mặt đều tối sầm lại, bọn hắn đều tổn thất nặng nề, chỉ có Cửu U Ma tông là không c hư hại chút nào, thậm chí còn nhờ vào đó danh tiếng vang xa.
Sắc mặt mà dễ nhìn mới là gặp quỷ.

Lập tức 3 người Yêu Tộc, đồng thời hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì, ngược lại Diệp Trường Minh cùng tộc trưởng Lâm thị đế tộc đều đáp lễ.
“Nếu đã đến trước cửa Thiên Cơ lâu, vậy chúng ta cùng vào bái kiến lâu chủ tiền bối chứ?”
Dương Khâu mời.
Tâm tư mọi người đi tới nơi này, mỗi người đều hiểu rõ trong lòng, mục tiêu tất nhiên đều giống nhau cho nên hắn liền không kiêng kị nói một chút.
Đồng thời.
Trong lòng Dương Khâu cũng thở dài một hơi, lúc trước hắn muốn mua lại tin tức của người giật dây trước, nhưng sau khi biết được giá cả hắn lập tức túng.
Tin tức quá đắt, mặc dù Cửu U Ma tông bọn hắn mua được, nhưng mà cũng phải trả đại giá. Có chút mất nhiều hơn được.
Nếu năm người khác đều đã tới, vậy thì dễ nói chuyện rồi, mua tin tức giống nhau, giá trị được chia đều thì tốt rồi. Nếu như thế hao tổn của bất kỳ bên nào cũng không gọi là lớn.
Trước mắt điều duy nhất không thể xác định là lâu chủ tiền bối có đồng ý cho phép làm như vậy hay không. Dù sao tin tức Thiên Cơ lâu từ lúc vừa mới bắt đầu cho đến hôm nay, bất luận là bán cho kẻ nào cũng chưa từng có ai dám can đảm tiết lộ cho người khác.
“Nếu để cho bản tọa biết được là hai tộc Diệp thị Lâm thị các ngươi giở trò ở sau lưng, đừng trách ta diệt tộc các ngươi!”
Tộc trưởng Kim Ô nhất tộc nhất tộc là một người trung niên nam tử, mái tóc hoàng kim, toàn thân chảy xuôi kim quang, uy thế Thánh Nhân mãnh liệt giống như là thuỷ triều, vô cùng kinh khủng.
“Diệp mỗ cũng có ý nghĩ này!”
Diệp Trường Minh lạnh nhạt đáp lại.
Lâm thị tộc trưởng bên cạnh hắn dáng người khôi ngô, con mắt lấp lóe sát phạt. Nếu đây không phải là Đại Hoang thành, sợ rằng hắn đã không kiềm chế được, trực tiếp ra tay rồi.
" Hừ!" Tộc trưởng Kim Ô nhất tộc nhất tộc lại lần nữa hừ lạnh một tiếng, hắn xoay người sang chỗ khác, nhanh chân tiến vào Thiên Cơ lâu. Sau khi hắn tiến vào, mấy người phía sau cũng theo sát, cùng nhau đi vào.
“Chúng ta tham kiến lâu chủ tiền bối!”
Sáu người tiến vào Thiên Cơ lâu, sau khi nhìn thấy thân ảnh Lý Vân cùng nhau cúi người hành lễ, thái độ rất cung kính.

“Tới rồi?”

Chương 195. Thực sự ngóc đầu trở lại rồi hả? (2)

Chương 195: Thực sự ngóc đầu trở lại rồi hả? (2)

Lý Vân đứng tại đại sảnh, nghe được âm thanh liền xoay người lại, nhìn 6 người lộ ra vẻ mỉm cười, hắn chỉ chỉ sáu chỗ ngồi cách đó không xa, nói khẽ:

“Ngồi đi.”

“Tạ tiền bối!”

Sáu người lại thi lễ, thân thể thẳng tắp. Sau khi nhìn thấy sáu chỗ ngồi tất cả đều sững sờ, bọn hắn liếc nhìn Lý Vân một chút, trong lòng hơi kinh ngạc, chẳng lẽ là tiền bối đã biết hôm nay bọn hắn sẽ cùng đi vào?

Nếu không sao có thể chuẩn bị sáu cái ghế này? Sáu người ngồi xuống chỗ của mình.

Thần sắc Lý Vân ung dung, chậm rãi nói:

“Ta đã biết ý đồ các ngươi đến, chính là vì người thần bí mấy ngày trước ra tay phục sát thiên kiêu trẻ tuổi của các ngươi?”

“Không sai.”

Kim Ô tộc trưởng gật đầu, hắn quét mắt sang diệp Trường Minh bên cạnh, trầm giọng nói:

“Xin hỏi tiền bối, chuyện này có phải là khổ nhục kế của hai tộc Diệp thị cùng Lâm thị?”

“Ngươi.....!”

Sắc mặt Diệp Trường Minh biến thành màu đen.

Sắc mặt tộc trưởng Lâm thị nhất tộc cũng trở nên xanh xám.

Kim Ô nhất tộc này quá cuồng vọng, không có bất kỳ căn cứ gì, trực tiếp chỉ đầu mâu về hướng bọn hắn, cho rằng chuyện này chính là hai tộc bọn hắn làm.

Ngược lại Dương Khâu bên cạnh lại đứng dậy đúng lúc, hắn chắp tay nói:

“Lâu chủ tiền bối, thần bí nhân có thể một lần xuất động hơn mười vị Thánh Nhân Vương, có thể thấy được thế lực sau lưng hắn hề không tầm thường. Nếu như không phải một thế lực kinh khủng, vậy thì chính là mấy thế lực liên thủ.”

“Nếu như chúng ta đều muốn mua tin tức này, có thể cho phép chúng ta mua cùng nhau không?”
“Có thể.”
Lý Vân lườm tộc trưởng Kim Ô nhất tộc nhất tộc, chút ấn tượng của đầu Kim Ô này trong lòng hắn đã rớt xuống vực thẳm, một chút nhãn lực cũng không có.
Lần tiếp theo nếu đến mua tin tức, chắc chắn phải lấy đao xẻo miếng thịt!
“Vậy là tốt rồi!”
Dương Khâu thở dài một hơi.
Hắn đang sợ tiền bối không đồng ý, nếu như vậy tất cả mọi người phải xuất huyết nhiều.
“Thế lực của thần bí nhân kia không thể coi thường, bất luận một tộc nào trong các ngươi đối đầu đều sẽ không chiếm được chỗ tốt.”
Lý Vân chậm rãi nói.
Mặc dù hắn không biết người xuất thủ là ai, nhưng hắn thông qua hệ thống kiểm tra, hệ thống yêu cầu tới 200 vạn thiên cơ điểm số!
Giá trị này đã vượt qua không ít thánh địa!
Hắn chỉ cần lấy giá trị này so sánh với Diệp thị đế tộc cùng Kim Ô nhất tộc là có thể hiểu được khác biệt giữa hai bên..... Bằng vào điểm này, hắn cũng có thể yên tâm to gan nói ra, không sợ bất kỳ bên nào trong bọn hắn ra tay.
Tương tự bởi vì giá trị quá đắt đỏ, nếu để cho bất kỳ thế lực nào tự mình mua sắm gần như tương đương muốn nửa cái mạng của bọn hắn. Những người này không có khả năng bỏ ra cái giá lớn như vậy.
Nếu muốn cho bọn hắn mua được tin tức, trừ phi mình hạ giá, hoặc là để bọn hắn hùn vốn. Mình hạ giá là chuyện không có khả năng, cho nên chỉ còn lại kết quả thứ hai.
“Hiện nay trên đời còn có thế lực khủng bố như thế?”
Dương Khâu hít vào một ngụm khí lạnh.
Từ trong miệng tiền bối, hắn đã xác nhận người thần bí xuất thủ đến từ một thế lực, vừa ra tay đã là hơn 10 vị Thánh Nhân Vương, còn không biết đó có phải là cực hạn của bọn hắn hay không.
Có chút kinh thế hãi tục!
Cửu U Ma tông bọn hắn mới có bốn vị Thánh Nhân Vương a!
Nếu thật sự một đối một, có lẽ tình huống còn nghiêm trọng hơn so với tiền bối nói, Cửu U Ma tông bọn hắn vô cùng có khả năng vừa đụng đã nát.

“Xin hỏi tiền bối, thế lực sau màn này rốt cuộc là ai? Xin tiền bối chỉ điểm!”
Diệp Trường Minh lấy ra một gốc thánh dược đặt ở trước mặt Lý Vân, cung kính hỏi.
Diệp Trần đã từng tới Thiên Cơ lâu, bởi vậy Diệp thị đế tộc bọn hắn tương đối hiểu quy củ của Thiên Cơ lâu, muốn hỏi tin tức gì.
Đầu tiên mình phải lấy ra giá trị tương ứng.
“Không đủ.”
Lý Vân liếc qua, từ tốn nói.
Nghe được hai chữ này, Diệp Trường Minh mặt không đổi sắc, không nhúc nhích, không có ý tiếp tục moi tiền. Sau khi dừng một lúc, Dương Khâu là người thứ hai lấy ra một gốc thánh dược, đặt ở bên cạnh. Sau đó những người còn lại cũng bắt chước, mỗi người bày ra một kiện vật phẩm Thánh Nhân.
“Hệ thống.”
Lý Vân nhìn cả bàn chưa đầy vật phẩm Thánh Nhân, trong lòng hỏi:
“Kiểm tra xem thế lực phục kích thiên kiêu trẻ tuổi của các tộc là ai.”
'【Đinh!】
【Khấu trừ 4 vạn thiên cơ điểm số, kiểm tra thành công.】
【Kẻ phục kích thiên kiêu trẻ tuổi các tộc chính là Huyết Ma nhất tộc.】
“Huyết Ma nhất tộc?”
Lý Vân nghĩ đến Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng trước đây, lại nghĩ tới Thánh Chủ bảng, trong nháy mắt đã bừng tỉnh. Khó trách.
Bọn hắn đến từ Huyết Võng giới, nội tình của một đại thế giới quả thực kinh khủng, nghĩ đến 200 vạn thiên cơ điểm số cũng chỉ là giọt nước mà thôi.
“Đã có kết quả.”
Lý Vân thu hồi vật phẩm Thánh cấp trên mặt bàn, bình tĩnh nói:
“Là người Huyết Ma nhất tộc ở sau lưng động thủ, không phải nhân tộc cũng không phải Yêu Tộc, sự tình ở biên giới hai tộc, các ngươi nên hạn chế một chút.”
“Là Huyết Ma nhất tộc!”
Sáu người chấn động trong lòng.
Cùng lúc, trong lòng nhấc lên sóng gió ngập trời. Trước kia Thái Sơ thánh địa đối đầu cùng Huyết Ma nhất tộc, cho đến ngày nay vẫn được mọi người

kể chuyện say sưa.
Nhìn từ bề ngoài, một mình Thái Sơ thánh địa đã đánh lui được Huyết Ma nhất tộc, nhưng trên thực tế cũng không phải là như thế.
Thái Sơ thánh địa lúc đó cũng không phải là Thái Sơ thánh địa bây giờ, khi đó bọn hắn có Đại Đế trấn giữ, có thể nói trong khoảng thời gian đó.
Thái Sơ thánh địa hoàn toàn xứng đáng là trụ cột của Nhân Tộc!
Một vị Đại Đế đại biểu cho cả Nhân tộc, một mình hắn chống đỡ một thời đại. Đặt trong những năm tháng ấy, hắn nói một câu toàn bộ Nhân tộc quyết chiến cùng Huyết Ma nhất tộc cũng không quá đang.
"Huyết Ma nhất tộc thật sự ngóc đầu trở lại sao?"
Trong lòng sáu người nặng nề vạn phần, bọn hắn tạm thời đè tâm tư trong lòng xuống, cùng nhau chắp tay nói:
"Vãn bối xin nghe theo tiền bối phân phó."
Nếu tiền bối đã mở miệng, bọn hắn tất nhiên phải làm theo. Trong mấy ngày ngắn ngủi, số người chết ở biên cảnh Nhân Tộc cùng Yêu Tộc đã sắp đếm không hết.
Nếu không ngăn cản, sợ rằng tình hình còn có thể nghiêm trọng hơn nữa.
Có Lý Vân nhắc nhở, sáu người bọn hắn cũng phản ứng lại, hóa ra tất cả chuyện này đều là mưu đồ của Huyết Ma nhất tộc, bọn hắn đang cố ý gây lên mâu thuẫn giữa Nhân Tộc và Yêu Tộc !
Để hai bên khai chiến, sau đó nguyên khí tổn thương nặng nề!

Chương 196. Phản công Huyết Võng Giới, vấn đề không lớn

Chương 196: Phản công Huyết Võng Giới, vấn đề không lớn
"Trận chiến năm đó, Huyết Ma nhất tộc không có ấn tượng gì sao? Lại còn dám vượt giới tới đây!"
Toàn thân tộc trưởng Kim Ô nhất tộc nhất tộc sát ý hừng hực, giữa trán có một tia thần tính rủ xuống, làm cho hắn thoạt nhìn giống như một tôn Yêu Đế, uy thế cực kỳ kinh khủng.
"Sai."
Sắc mặt Diệp Trường Minh lạnh nhạt, liếc mắt nhìn Kim Ô tộc trưởng, mói:
"Lần này bọn hắn vượt giới mà đến, rõ ràng là có chuẩn bị đầy đủ."

Lần trước Huyết Ma nhất tộc buông xuống giới này, có thể nói là thanh thế vô song, dưới sự dẫn dắt của Đại Đế, vô số Huyết Ma tộc nhân, che kín mấy chục vạn dặm, cao điệu buông xuống thé giới này.
Không tới một ngày.
Đã chiếm đoạt phương viên ức vạn dặm.
Khiến cho sinh linh vạn tộc trong lúc nhất thời lòng người bàng hoàng. Lần này bọn hắn không cho Đại Đế suất lĩnh, ngược lại muốn gây nên nội loạn Nhân Tộc Yêu Tộc trước, chỉ duy nhất một lần phái ra hơn mười vị Thánh Nhân Vương, không để lại bất kỳ manh mối nào.
Sau khi đả thương nặng nề các thế lực lớn còn thuận tay lưu lại thần thông khí tức đặc thù của giới này, khiến cho bọn họ phán đoán sai. Suýt chút nữa khiến cho Nhân tộc Yêu Tộc khai chiến.
Nếu như vậy còn chưa tính là chuẩn bị đầy đủ, hắn thực sự không biết như nào mới gọi là chuẩn bị đầy đủ nữa. Nghĩ tới đây.
Trong lòng Diệp Trường Minh nặng nề vô cùng, hắn mở miệng nói:
“Lâu chủ tiền bối, lần này Huyết Võng giới tới đây, có Đại Đế vượt giới hàng lâm không?”
Nói xong.
Hắn lấy ra một gốc thánh dược đặt ở trước mặt Lý Vân.
Đồng thời liếc nhìn năm người khác. Năm người kia mím môi một cái, bất đắc dĩ đều phải lấy ra một gốc vật phẩm có giá trị tương đương.
Tin tức Diệp Trường Minh hỏi, tất cả mọi người đều phải bỏ tiền.
Mặc dù trong lòng bọn hắn cũng hiếu kỳ, nhưng luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.
“Không có.”
Lý Vân lạnh nhạt nói.
Sau đó phất tay thu hồi tất cả mọi thứ.
Tin tức này hắn cũng không cần tra, chỉ cần suy nghĩ một chút là biết. Giá trị của Huyết Ma nhất tộc là 205 vạn thiên cơ điểm số, mặc dù vượt qua rất nhiều thánh địa.
Nhưng vẫn trong phạm vi bình thường.
Nếu như Đại Đế đích thân tới, giá trị này ít nhất cũng phải gấp mấy lần.
“Không có?”
Trong lòng sáu người vui mừng, như vậy thì dễ làm rồi. Vừa rồi bọn hắn còn cho rằng lần này Huyết Ma nhất tộc cũng có Đại Đế dẫn dắt. Nếu như

đối phương có Đại Đế trấn giữ, vậy thì đám người mình sẽ phải tính toán tốt một phen.
Bây giờ không giống ngày xưa, hiện nay bọn hắn không đưa ra nổi một tôn Đại Đế.
Nếu thật sự đối kháng chính diện, cuối cùng một phương bị diệt sẽ chỉ là bọn hắn, coi như lấy được tin tức cũng chỉ khiến trong lòng tuyệt vọng hơn mà thôi.
Bây giờ biết đối phương không có Đại Đế còn dám ngông cuồng như vậy.
"Tiền bối!"
Giữa lúc mấy người còn chưa lấy lại được tinh thần, Kim Ô tộc trưởng tiến lên một bước, đi tới trước mặt Lý Vân, trong tay lấy ra một kiện thần thông Đại Thánh cấp, đặt ở trên bàn bên cạnh.
"Cũng xin tiền bối cho biết lần này Huyết Ma nhất tộc vượt giới đến, rốt cuộc mang theo bao nhiêu cường giả!"
Nói xong.
Hắn lườm những người khác, mỗi một lần đều là Nhân tộc mở miệng hỏi thăm, Yêu Tộc mình đi theo bỏ tiền, nhìn thế nào cũng thấy không đúng lắm.
Hiện tại cũng nên đến phiên Yêu Tộc bọn hắn đặt câu hỏi.
Kim Ô tộc trưởng vừa mới mở miệng đã nói thẳng vào trọng tâm, khiến giá trị tin tức tăng lên tới đỉnh phong. Sắc mặt những người khác cứng ngắc, liếc mắt nhìn bộ thần thông Đại Thánh cấp kia, sắc mặt ba vị chưởng giáo nhân tộc đều không dễ nhìn, đó là thần thông của nhân tộc bọn họ.
Bây giờ bị Kim Ô nhất tộc lấy ra làm giao dịch. Rõ ràng trong lòng có ý nghĩ tay không bắt sói.
Dù sao tổ tiên Kim Ô nhất tộc hiển hách một thời, thu nạp công pháp nhiều vô số kể. Thiên phú thần thông của Kim Ô nhất tộc bọn hắn có một không hai trong giới này, bọn hắn sẽ không tu luyện công pháp nhân tộc, chỉ là giữ lại làm đồ trang trí.
Bây giờ chính là thời điểm lấy ra.
"Diệp mỗ cũng tò mò muốn biết lần này Huyết Ma nhất tộc vượt giới mà đến, thực lực rốt cuộc đến đâu!"
Bàn tay Diệp Trường Minh phất qua hư không, một quyển ngọc giản xuất hiện, trên đó viết năm chữ lớn Thiên Yêu Đồ Thần thuật, công pháp thuộc về chủng tộc nào không cần nói cũng biết.

Quyển công pháp này vừa ra, khóe mắt Dương Khâu nhảy lên. Đây mẹ nó là đang bẫy người a!
Ở đây trừ ngoại trừ Cửu U Ma tông, những thế lực khác đều có tổ tiên là Đại Đế, nhất là ba thế lực Yêu Tộc, tổ tiên lại càng không chỉ có một vị Đại Đế!
Rốt cuộc bọn hắn thu nạp được bao nhiêu đồ tốt, ai cũng không biết được, nhưng chắc chắn được là mỗi người đều mạnh hơn Cửu U Ma tông.
Mỗi người ra tay đều là công pháp Đại Thánh cấp, đây là muốn ép Cửu U Ma tông vào tuyệt lộ a!
Trong lòng suy nghĩ phút chốc, Dương Khâu cắn răng, lại lần nữa lấy ra một bản công pháp Diêu Quang Thánh Địa đặt ở trước mặt Lý Vân.
Bây giờ mỗi người bọn họ đều đã nhìn ra được lâu chủ tiền bối yêu cầu vật phẩm đẳng cấp nào đó, chỉ cần là đẳng cấp này thì công pháp, thần thông, binh khí, đan dược đều có thể dùng được. Ngoại trừ công pháp thần thông, những vật khác đều là vật tiêu hao.
Dường như chỉ có lấy công pháp thần thông làm giao dịch, mới là mua bán kiếm bộn tiền không lỗ.
“Thượng đạo như thế?”
Lý Vân nhìn từng quyển công pháp, trong lòng nở nụ cười. Thật đúng là muốn cái gì được cái đó, những người này đều lấy ra công pháp làm giao dịch, sau này nói không chừng mình cũng có thể thiết lập một tông môn.
Hiện nay, trong tay của hắn có đủ công pháp Chính Ma Lưỡng Đạo, hai tộc Nhân Yêu. Cho dù là một Thánh Địa cũng không thể nhiều công pháp bằng hắn được.
“Sớm biết như vậy đã không hối đoái Thiên Đế Kinh, trực tiếp lấy Ma Ngục Huyền Thai kinh chẳng phải thoải mái hơn sao?”
Lý Vân tặc lưỡi.

Chương 197. Phản công Huyết Võng Giới, vấn đề không lớn (2)

Chương trước Chương sau

Chương 197: Phản công Huyết Võng Giới, vấn đề không lớn (2)
Một bộ Ma Ngục Huyền Thai Kinh có thể dung luyện bách kinh, thể ngộ đạo của bản thân, sau đó khai sáng phương pháp của chính mình. Đây quả thực là một cái công pháp bug.

Đáng tiếc.
Cách cục trước đây quá nhỏ.
“Hệ thống, kiểm tra cường giả Huyết Ma nhất tộc đây cần bao nhiêu Thiên cơ điểm số?”
Trong lòng Lý Vân hỏi.
【Kiểm tra cường giả Huyết Ma nhất tộc vượt giới, cần 96 vạn thiên cơ điểm số.】
“96 vạn?”
Sắc mặt Lý Vân ngốc trệ, nói thật giá trị này có chút quá đáng. Sáu vật phẩm Đại Thánh cấp hiển nhiên là không đủ.
“Vậy thì kiểm tra một chút xem đối phương có bao nhiêu Thánh Nhân, bao nhiêu Thánh Nhân Vương đi. Lý Vân nói trong lòng.”
【Đinh.】
【Khấu trừ 30 vạn thiên cơ điểm số, kiểm tra thành công, trong cường giả Huyết Ma nhất tộc vượt giới có 112 vị Thánh Nhân, 19 vị Thánh Nhân Vương!】
“Nhiều như vậy?”
Nói thật Lý Vân có chút kinh ngạc.
Cỗ lực lượng này tuyệt đối không thể khinh thường. Hiện nay bắt kỳ một tộc nào đều không xuất ra nổi sức mạnh kinh khủng như vậy, đây là còn không tính đến Đại Thánh, cũng không biết có Chuẩn Đế tới hay không ! Nhìn qua cũng có thể thấy được thực lực Huyết Ma nhất tộc, toàn bạo bộc phát ra có thể xếp vào năm vị trí đầu trên thế giới này!
“Đây là tin tức các ngươi muốn.”
Tất cả tin tức Lý Vân điều tra được đều khắc ở trong ngọc giản, phân biệt ném cho sáu người.
“Nhanh như vậy?”
Hỗn Độn Lục Ngô tộc trưởng nháy mắt, đôi mắt lấp lánh như bầu trời đêm, lóe lên một tia kinh ngạc. Vừa rồi hắn còn muốn nhìn một chút xem Thiên Cơ lâu chủ thôi diễn như thế nào.
Cuối cùng một chút gió thổi cỏ lay cũng không thấy đến, kết quả đã có rồi.
Hắn tiếp nhận ngọc giản, nhìn lướt qua nội dung bên trong. Đùng một tiếng đứng lên, con mắt tràn đầy rung động, lẩm bẩm nói:
“Huyết Võng giới từ bao giờ có năng lực lớn như vậy? Hơn 100 vị Thánh Nhân, mười chín vị Thánh Nhân Vương!”

Mười chín vị Thánh Nhân Vương hắn là sau khi bọn hắn vẫn lạc mất hai vị. Nếu cộng thêm hai người đã chết thì sẽ là hai mươi mốt vị Thánh Nhân Vương! Không phải Huyết Ma nhất tộc kéo cả tộc đàn đến đó chứ?
"Xem ra Huyết Ma nhất tộc thế tới hung hăng a!"
Côn Bằng tộc trưởng thở dài.
Thực lực hắn rất mạnh, nội tình cũng bất phàm, tương lai có thể thành đế. Nhưng tiềm lực tóm lại vẫn chỉ là tiềm lực, trước mắt hắn mới chỉ có tu vi Thánh Nhân.
Trong trận chiến này, đoán chừng Côn Bằng nhất tộc bọn hắn xuất lực không lớn.
Tương tự, hỗn độn Lục Ngô nhất tộc cũng có thể nói là không cách nào tham dự vào trong đó. Bọn hắn chỉ có thực lực Thánh Nhân, xông vào trong chiến trường bực này, ngoại trừ vận dụng át chủ bài.
Gần như không có có khả năng sống tiếp.
"Huyết Ma tộc dù sao cũng là đại tộc một phương, ở bên trong Huyết Võng giới đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, địa vị giống như Yêu Tộc, nhân tộc ở giới này."
Lý Vân nhướng mày nhìn qua mấy ở đây, nhẹ giọng nói:
"Lấy thế lực mấy người các ngươi, muốn đối kháng một chủng tộc đỉnh phong. Nói thật, ta không coi trọng các ngươi."
Sáu thế lực có mặt ở đây, trong đó Hỗn Độn Lục Ngô cùng Côn Bằng, số lượng tộc nhân quá ít, trước mắt còn chưa trưởng thành, tác dụng gần như bằng không.
Dựa vào 4 thế lực còn lại đối phó với Huyết Ma nhất tộc, tỷ lệ nộp mạng vô cùng lớn.
"Hơn nữa...."
Lời nói Lý Vân dừng lại một chút, sau đó nói:
"Các ngươi cho rằng bọn hắn chỉ có Thánh Nhân cùng Thánh Nhân Vương vượt giới tới sao?"
Thượng giới tiến vào hạ giới, lực áp chế cực kỳ mạnh, người quá mức mạnh mẽ gần như không có cách nào hạ giới.
Nhưng người hạ giới tiến vào thượng giới lại không có bất kỳ hạn chế nào.
Đối với thế giới trước mặt mà nói, Huyết Võng giới không khác lắm được xem như một nửa hạ giới.
Người Huyết Võng giới tiến vào thế giới này chỉ cần có không gian thông đạo sẽ giống như đi dạo trong hậu hoa viên nhà mình, cho dù là Đại Đế

cũng có thể đi đến không chút hạn chế nào.
Cường giả của bọn hắn đi qua có thể không gặp hạn chế. Nhưng chế ước vẫn phải có.
Một thân chiến lực ít nhất sẽ bị suy yếu khoảng 3 phần.
"Ừm?" Mấy người bỗng nhiên ngẩng đầu. Nhìn về phía Lý Vân.
Sau đó.
Lại nhìn ngọc giản trong tay một chút, cảm thấy đau răng một hồi. Chẳng lẽ tin tức nhóm người mình vừa mua không được hoàn chỉnh?
“Sáu vật phẩm Đại Thánh cấp, các ngươi nói xem, có thể mua được nội tình của một chủng tộc sao?”
Lý Vân bĩu môi, từ tốn nói:
“Ta cho các ngươi vật có giá trị như vậy, ai trong các ngươi có thể nói cho ta biết, bên trong Nhân Tộc hoặc Yêu Tộc có bao nhiêu cường giả?”
“Ý của tiền bối là.... Huyết Ma nhất tộc còn có người mạnh hơn vượt giới tới?”
Tộc trưởng Kim Ô nhất tộc nhíu mày hỏi.
“Nói nhảm.”
Lý Vân tức giận nói.
“Tin tức này giá cả bao nhiêu?”
Dương Khâu kịp thời hỏi.
“Ba kiện vật phẩm Đại Thánh cấp!”
Lý Vân dựng thẳng ba ngón tay lên, liếc mắt qua sáu người, bổ sung thêm một câu:
“Mỗi người!”
“Cái gì!!!”
Không chỉ có tộc trưởng Kim Ô nhất tộc, những người khác cũng đều bị trấn trụ. Đây cũng quá con mẹ nó hung ác đi.
Đại Thánh là cải trắng ven đường sao?
Vật phẩm Đại Thánh cấp, mặc kệ là thứ đồ gì dính vào hai chữ Đại Thánh, giá trị sẽ phi thường cao. Không, phải nói là có tiền mà không mua được!
Mở miệng ra là ba kiện vật phẩm Đại Thánh cấp, sáu người chính là mười tám kiện, đây gần như là nội tình mấy chục vạn năm của bọn hắn sẽ phải lấy ra trong buổi sáng.
“Tiền bối, ta chỉ có hai bộ công pháp Đại Thánh cấp, ngài xem những linh thạch, tài liệu này chung vào một chỗ đã đủ chưa?”
Dương Khâu cắn răng, lấy ra hai bộ công pháp cùng với 10 trữ vật giới chỉ.

Không gian mỗi một cái trữ vật giới chỉ đều vô cùng to lớn, bên trong chất đầy linh thạch cùng tài liệu. Vì Huyết Ma nhất tộc, Cửu U Ma tông bọn hắn cũng coi như là đại xuất huyết.
Tiền đã lấy ra tương đương với tên đã trên dây, không thể không bắn.
Nếu như tất cả mọi người đều biết khó mà lui, lựa chọn nén giận coi thường Huyết Ma nhất tộc xâm lấn giới này, danh tiếng bọn hắn thiệt hại là việc nhỏ, những đồ vật lúc trước bỏ ra cũng đều coi như mất trắng!
Kế hoạch trước mắt, bọn hắn chỉ có thể đón đầu.
- Thăm dò nội tình Huyết Ma nhất tộc, sau đó giết chết bọn hắn, lấy toàn bộ đồ vật trên người bọn hắn bù lại đồ vật mình đã mất!
Một tộc đàn, có thể có bao nhiêu đồ tốt? Đây không cách nào đánh giá được.
Không nói những cái khác, nếu có thể đem giết hết toàn bộ Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương, còn có Đại Thánh này, binh khí của bọn hắn cũng là của cải đáng giá.
Nếu như lấy chiến dưỡng chiến, đoạt đồ tốt lại đến Thiên Cơ lâu mua tin tức. Dường như phản công huyết Võng giới cũng không phải vấn đề lớn!
Tài nguyên của nột thế giới so với một tộc quần, nhiều cỡ nào.
Một số Đại Đế sau khi chứng đạo đều sẽ lựa chọn luyện hóa một tiểu thế giới, xem như động thiên của mình, Cửu U Ma tông bọn hắn chưa từng xuất hiện Đại Đế.
Đối với một phương thế giới đều là nhìn mà thèm!
Tỉ như Tạo Hóa bí cảnh, trước đó chính là một tiểu thế giới bị tàn phá, không có sinh linh, được Tạo Hóa Đại Đế biến thành một cái bí cảnh, dùng để bồi dưỡng linh dược Đế cấp.
Nếu như Cửu U Ma tông bọn hắn cũng có một cái..... Bức tranh thật quá đẹp, bọn hắn không dám nghĩ tới.

Chương 198. Tịch quyển cả thế giới chiến loạn

Chương trước Chương sau

Chương 198: Tịch quyển cả thế giới chiến loạn
“Đủ rồi.”
Lý Vân liếc mắt nhìn 10 cái trữ vật giới chỉ, nhẹ giọng nói.

Vật phẩm Đại Thánh cấp đương nhiên là có tiền mà không mua được, nhưng cũng chỉ là tương đối so với ngoại giới mà thôi. Đối với hệ thống mà nói, bất kỳ vật gì đều có giá trị nhất định.
Chỉ cần số lượng đầy đủ sẽ có thể sánh ngang một kiện vật phẩm Đại Thánh cấp.
"Vậy là tốt rồi."
Dương Khâu thở phào nhẹ nhõm, phần lớn đồ vật hắn lấy ra trước mắt cũng là nội tình của Diêu Quang Thánh Địa mang tới cho Cửu U Ma tông.
Mặc dù đau lòng nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận.
Chỉ cần sau trận chiến này có thể thu được một mẻ, mọi thứ sẽ quay trở lại!
Sau khi lấy ra vật phẩm, Dương cân đứng chắp tay trong hành lang, ánh mắt rơi trên thân năm người còn lại, mặc dù không mở miệng thúc giục, nhưng ánh mắt đã nói rõ tất cả.
"Ba kiện vật phẩm Đại Thánh cấp..."
..... Năm người kia đang đánh giá trong lòng.
Chuyện Dương Khâu có thể nghĩ tới, bọn hắn cũng đã nghĩ đến.
Nếu có thể mua được tin tức này, biết nội tình Huyết Ma nhất tộc, đối với bọn hắn mà nói ngoài chỗ tốt cực lớn, ít nhất còn chưa động thủ đã chiếm hết tiên cơ!
Chỉ cần chiến một trận dẹp yên đối phương, tất cả tổn thất hôm nay đều sẽ thu sạch trở về! Thậm chí.
Còn có thể kiếm lời không ít! Sau một lát.
Bọn hắn quyết định trong lòng, đồng loạt ra tay, lấy ra ba kiện vật phẩm Đại Thánh cấp, dù là Côn Bằng cùng Hỗn Độn Lục Ngô tộc cũng không keo kiệt. Mặc dù mình không cách nào tham dự đại chiến lần này.
Nhưng những năm qua, số lượng tộc đàn phụ thuộc vào hai tộc lại không ít.
Để bọn hắn đi là được.
"Tiền bối, bây giờ có thể nói một chút rốt cuộc Huyết Ma nhất tộc có bao nhiêu cường giả vượt giới đến đây chưa?"
Diệp Trường Minh chắp tay nói.
"Ừm."
"Lý Vân ừ một tiếng" trong lòng hỏi: 'Hệ thống, kiểm tra số lượng cường giả trên Thánh Nhân của Huyết Ma nhất tộc vượt giới lần này một chút
【Đinh!】

【Khấu trừ 66 vạn Thiên cơ điểm số, kiểm tra cường giả Huyết Ma nhất tộc từ Thánh Nhân Vương Cảnh giới trở lên vượt giới thành công.】
【Đại Thánh: Sáu vị (Click để xem chi tiết), Chuẩn Đế: một vị (Click để xem chi tiết).】”Chuẩn Đế cũng tới sao?”
Lý Vân tặc lưỡi.
Hắn lần lượt nhìn thoáng qua tin tức, đằng sau Chuẩn Đế hắn thấy được một nhóm chú thích, phía sau rõ ràng chứng minh Chuẩn Đế này mang theo Đế binh tới.
Về phần là Đế binh gì, Đế binh này nhằm vào thần hồn, hay là nhục thân, uy năng kinh khủng thế nào lại không nói một chút.
“Tin tức của một Đế binh cũng muốn kiếm Thiên Cơ điểm số, không hổ là hệ thống!”
Lý Vân thầm nghĩ trong lòng một tiếng bội phục, luận thủ đoạn thu hết thiên cơ điểm số, Lý Vân cảm giác chính mình còn kém một chút so với hệ thống.
“Đây là tất cả tin tức cường giả của Huyết Ma nhất tộc, vượt giới lần này.”
Lý Vân lần nữa vung ra sáu cái ngọc giản, rơi vào trong tay mỗi người.
“Sáu vị Đại Thánh, một vị Chuẩn Đế, một thanh Đế binh.”
Nhìn thấy tin tức này.
Đầu tiên là trong lòng sáu người cảm thấy nặng nề, sau đó lại lộ ra vẻ tươi cười. Chuẩn Đế đương nhiên mạnh mẽ.
Đế binh cũng là đại danh từ cho hai chữ vô địch.
Nhưng
Tin tức ghi lại trong ngọc giản tường tận mười phần, không chỉ đánh dấu ra tin tức về thân phận cùng với thần thông công pháp của sáu vị Đại Thánh, một vị Chuẩn Đế này.
Thậm chí còn ghi lại tâm tính của bọn hắn như thế nào.
Có tin tức này, bọn hắn sẽ có thể tính toán sắp đặt, biết tuyệt kỷ sở trường đối phương, trực tiếp an bài một vị đồng cấp nhưng lại khắc chế hắn để giao thủ.
Kết quả cuối cùng tất nhiên là chắc thắng!
“Không có Đại Đế tới, chỉ có một vị Chuẩn Đế, mang theo Đế binh vượt giới mà đến..... Dương Khâu thì thào nói.”
Đây là đang đưa than trong ngày tuyết!

Nếu như có thể giành được Đế binh vào tay, lấy ra bao nhiêu vật phẩm Đại Thánh cấp cũng không đủ. Có thể nói chỉ một kiện Đế binh này đã có giá trị bằng vật phẩm của cả sáu người cộng lại!
Trường hợp có thể giết chết Chuẩn Đế của Huyết Ma nhất tộc, trong tay hắn hẳn là cũng có một kiển Chuẩn Đế binh, đây cũng là một kiện bảo vật trân quý vạn phần!
"Nếu như có thể sưu hồn, lấy được công pháp tu luyện của hắn, cuộc mua bán này quả thực là kiếm lời lớn!"
"Còn có sáu vị Đại Thánh, mười chín vị Thánh Nhân Vương...."
Diệp Trường Minh nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu.
Sáu thế lực bọn hắn, nếu một đối một với Huyết Ma nhất tộc đều không có bất kỳ phần thắng nào, cho dù là biết tin tức này cũng tuyệt đối không đánh lại người ta.
Nhưng nếu như sáu bên cùng tiến lên. Tỷ lệ thắng vẫn phải có.
Ít nhất bọn hắn đều có Đế binh.
Ngay cả Cửu U Ma tông cũng có thể lấy ra Đế binh của Diêu Quang Thánh Địa , cùng Huyết Ma nhất tộc mới vừa lên một đợt.
"Huyết Ma nhất tộc lần này gặp nạn rồi."
Lý Vân liếc mắt nhìn suy nghĩ trong lòng sáu người này, gần như đã dự liệu được kết quả của Huyết Ma tộc. Nếu như không có Đại Đế xuất thủ, kết cục sẽ không có thay đổi gì lớn.
Về phần tin tức giá trị 100 vạn thiên cơ điểm số còn lại của Huyết Ma tộc, hắn liếc mắt nhìn bảng hệ thống, phát hiện đối phương còn có một tòa trận pháp Chuẩn Đế.
Lấy ra phương pháp phá giải trận pháp này, đoán chừng vẫn có thể thu được mấy chục vạn thiên cơ điểm số. Nhưng tiếc là chính là.
Sáu người này đã hạ quyết tâm, chuẩn bị vận dụng Đế binh. Một trận pháp Chuẩn Đế không chịu được Đế binh thay nhau oanh tạc, bọn hắn có mua hay không ý nghĩa đã không lớn.
Cho dù mình nói ra cũng chưa chắc sáu người này sẽ động tâm.
Về phần giá trị thiên cơ điểm số còn lại chính là lượng lớn Huyết Ma tộc nhân, những người này từ Đoán thể cảnh lên tới Thánh chủ, số lượng ước chừng mấy ức.
Tin tức của nhiều người như vậy cộng lại, miễn cưỡng đổi được mấy chục vạn thiên cơ điểm số.
Ừm.....

Đoán chừng sáu người này cũng sẽ không mua, bởi vì không có ý nghĩa gì.
Biết thần thông công pháp những người này tu luyện để làm gì?
Một vị Thánh Nhân, hoặc một vị Thánh Nhân Vương, một đầu ngón tay đã có thể gạt bỏ toàn bộ bọn hắn. Tốn vô số tài nguyên để đổi lấy loại tin tức này, đồ đần mới làm.
Rốt cuộc, giá trị của tin tức nằm ở phần tài phú ẩn giấu sau nó.
Nếu như giá trị hai bên không ngang nhau, tin tức này cho dù cơ mật vạn phần cũng sẽ không có ai để ý nhiều.
"Lâu chủ tiền bối."
Lúc này.
Tộc trưởng Kim Ô nhất tộc chắp tay hành lễ, sau đó lên tiếng nói:
"Huyết Ma nhất tộc phục sát hậu đại của vãn bối, thù này không thể không báo, ân tình hôm nay tiền bối thông báo tin tức, vãn bối ghi nhớ trong lòng."
"Chờ chuyện này kết thúc, vãn bối sẽ lại đến gặp tiền bối."
"Ừm."
"Lý Vân gật đầu."
Không khỏi nhìn Kim Ô tộc trưởng một chút.

Chương 199. Tịch quyển cả thế giới chiến loạn (2)

Chương 199: Tịch quyển cả thế giới chiến loạn (2)
Không nghĩ tới qua một thời gian ngắn, hắn thế mà thượng đạo một chút, ngay cả ngạo khí cũng thu liễm đi không ít.
"Chúng vãn bối tạm thời xin cáo từ."
Kim Ô tộc trưởng rời đi, năm người còn lại cũng nhao nhao chắp tay cáo lui.
Nắm giữ tất cả tin tức của Huyết Ma nhất tộc, bọn hắn không muốn tiếp tục chậm trễ nữa, chậm sẽ sinh biến, đạo lý này ai cũng hiểu. Vạn nhất qua một khoảng thời gian.
Huyết Ma Tộc có Đại Đế buông xuống, như vậy tin tức trong tay bọn họ dù không hết sạch tác dụng, nhưng cũng không có nhiều giá trị.
Lý Vân đưa mắt nhìn bọn hắn đi xa, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, trong lòng nhẹ nói:

“Hệ thống, mở bảng điều khiển!”
" A!" Âm thanh nhẹ nhàng vang lên.
Màn ánh sáng màu xanh lam nhạt hiện lên trước mắt, bên trên hiển thị đủ loại thông tin về bản thân mình, góc dưới bên phải có một chuỗi số lớn, nhìn qua có chút chói mắt.
Hai trăm linh ba vạn thiên cơ điểm số!
Đợt vừa rồi mình kiếm lời được gần 50 vạn thiên cơ điểm số.
Tin tức các tộc quần còn không có kiếm được nhiều bằng một cái Tạo Hóa bí cảnh, nói thật trong lòng Lý Vân có chút không hài lòng, nhưng nghĩ tới đến số lượng người mua không giống nhau.
Hắn lập tức bình thường trở lại.
“Hệ thống, mua lại tất cả bộ phận Thiên Đế Kinh Đại Đế có thể tu luyện!”
Lý Vân nói trong lòng.
【Đinh!】
【Khấu trừ 169 vạn thiên cơ điểm số, Thiên Đế Kinh hậu thiên mua sắm thành công!】'Ầm Ầm'
Một tiếng vang thật lớn, Lý Vân cảm thấy ở sâu trong óc có thêm một phần kinh văn huyền ảo, trên văn tự nở rộ kim quang, người người đều tràn ngập đạo vận.
Hết sức bí hiểm.
“Từ nay về sau, ta cũng là một người nắm giữ Đế kinh !”
Lý Vân khoái ý nói.
Thiên Đế Kinh càng về sau giá trị càng đắt đỏ, Chuẩn Đế tu luyện tới bộ phận Đại Đế, gần như bằng tất cả lúc trước cộng lại, quả thực là đắt kinh khủng.
“Còn thừa lại 34 vạn Thiên cơ điểm.....”
Lý Vân liếc mắt nhìn thiên cơ điểm số còn lại của mình. Mặc dù không lần nữa trở thành kẻ nghèo hèn, nhưng cũng không khác bao nhiêu.
Từng này điểm, để hắn trở thành Đại Thánh cũng khó, về phần Chuẩn Đế hoặc Đại Đế, nghĩ cùng không nên nghĩ.
Nhưng mà đã có công pháp tu luyện, chỉ thiếu thực lực mà thôi. Tích lũy thêm một khoảng thời gian nữa, có lẽ sẽ đạt tới thực lực Đại Đế.
“Hy vọng vị tiếp theo là một con cá lớn. Lý Vân thầm nghĩ.”
Chỉ có cá lớn mới có nhiều thịt cho hắn xẻo hai đao, sau đó có thể nhờ vào đó thành đế.

Trong lúc Lý Vân đang tính toán thành đế như thế nào. Bên ngoài Đại Hoang thành.
Đám người Dương Khâu đứng trên một gò núi, bọn hắn chưa rời đi mà ở lại đây thương thảo gì đó. Khoảng chừng hơn hai canh giờ, sau khi trải qua tranh luận kịch liệt bọn hắn mới đạt được sự đồng thuận.
Lúc trước Huyết Ma nhất tộc đồng thời ra tay đối với sáu thế lực, lần này trấn áp Huyết Ma nhất tộc, tất nhiên cũng là sáu thế lực bọn hắn cùng động thủ. Phía bên kia ra bao nhiêu người, sau khi chuyện thành công sẽ phân chia lợi tức thế nào.
Phải sớm thỏa thuận cho xong.
Vạn nhất, sau khi Huyết Ma nhất tộc bị tiêu diệt, thế lực sáu nhà lại bởi vì tài nguyên phân chia không đều mà động thủ lẫn nhau.
Tổn thất sẽ rất lớn.
Hơn nữa còn có thể bị người khác chế giễu.
Sau khi thương nghị xong, sáu người lấy ra ngọc giản của mình truyền một tin về trong tộc. Rất nhanh.
Trong Diệp thị đế tộc nổi lên thần huy vạn trượng, chiếu rọi hư không chung quanh một mảnh rực rỡ.
Một thân ảnh cao lớn mơ hồ phóng lên trời, trong tay cầm một thanh hắc sắc Đại Kích, phảng phất có thể phá diệt vạn vật, hắn ánh mắt như Thiên Đao nhìn về phía cứ điểm của Huyết Ma nhất tộc ở phía xa.
Tại sau lưng của hắn.
Cũng có mấy thân ảnh cao to hiện lên, khí tức đều cực kỳ kinh khủng, nhưng so với người phía trước vẫn hơi kém một bậc.
Một bên khác.
Bên trong Cửu U Ma tông, một thân ảnh thon gầy khô héo ngồi dậy khỏi quan tài, hắn bước ra khỏi tiểu không gian, dưới chân có một con đường do ma khí xếp thành, kéo dài tới phần cuối chân trời.
“Khí tức của hắn kinh khủng đến cực hạn, bước ra một bước, dưới chân hiện lên vạn tầng huyết vân, khoảng cách nghìn vạn dặm nháy mắt đã đến
"”
“Muốn cắt đứt sinh mệnh của lão phu, vậy lão phu sẽ cắt đứt sinh lộ của Huyết Ma nhất tộc các ngươi trước!”
Mạnh Khánh Chi vô cùng kinh khủng, âm thanh băng lãnh, sát khí ngập trời!
Bên trong Kim Ô nhất tộc.

Một thanh hắc sắc Trường Phiên (lá cờ) cổ xưa, cũ nát, giống như đã trải qua vô số tuế nguyệt, bỗng nhiên rung động dữ dội, một cỗ chấn động không rõ quét ngang ra.
Trong lúc nhất thời.
Trong phạm vi Yêu Tộc, thần quang trùng thiên, đại quân Yêu Tộc mênh mông cuồn cuộn nhanh chóng tập trung về phía Kim Ô nhất tộc. Mỗi một Yêu Tộc đều khí huyết ngập trời, đằng đằng sát khí, mây mù cuồn cuộn một mảnh đen kịt, giống như một đám mây đen ép xuống, không thể nhìn thấy phần cuối.
Từng chiếc chiến thuyền cổ lão sắp thành hàng trong hư không, hóa thành một dòng lũ, thanh thế ngập trời!
- Vô số người vốn cho rằng Kim Ô nhất tộc đã bắt đầu sa sút, nhưng hình ảnh hôm nay truyền ra, vạn tộc trong thiên hạ mới trong nháy mắt hiểu được.
Cho dù Yêu Tộc Hoàng tộc sa sút, vẫn sẽ có nội tình cực kỳ kinh khủng!
Chiêu Yêu Phiên nhoáng một cái, Yêu Tộc nghe tin lập tức hành động.
Đều ngay lập tức hội tụ ở bên dưới lá cờ này.
Thịnh cảnh như thế khiến vô số Yêu Tộc giống như được trở lại thời kỳ viễn cổ, Yêu Tộc thống trị giới này.
“Xảy ra chuyện gì vậy?”
Rất nhiều người vẫn không hiểu rõ vấn đề, chỉ biết là trong vòng một ngày, Diệp thị đế tộc, Lâm thị đế tộc, Cửu U Ma tông, Kim Ô nhất tộc đều xảy ra biến đổi lớn.
Có nhân vật khủng bố xuất quan, bước về phía sâu trong hư không, không biết tung tích!
Những người này quá cường đại, không ai có thể điều tra ra tung tích của bọn họ, e rằng chỉ sau khi kết thúc mọi chuyện, bọn hắn mới có thể biết được một chút chân tướng.
“Chẳng lẽ nhân tộc muốn khai chiến với Yêu Tộc?”
Có người suy đoán nói ra.
Lúc trước có thế lực thần bí phục sát thiên kiêu các tộc, vẫn không có tin tức chính xác truyền ra, bây giờ cuối cùng đã có tin tức truyền ra, nhưng lại khiến trong lòng bọn họ bắt đầu bất an.
Nếu như Nhân tộc Yêu Tộc khai chiến, đây chắc chắn là một hồi chiến loạn bao phủ toàn bộ thế giới! Đến lúc đó.
Không ai có thể chỉ lo cho thân mình!

Bởi vì số lượng nhân tộc cùng Yêu Tộc thật sự quá lớn , cường giả ẩn nấp cũng không tại số ít. Hai tộc khai chiến, số lượng sinh linh chết đi sẽ lấy trăm tỉ tỉ để tính toán!
“Hẳn là không đâu, không phải là tộc trưởng sáu thế lực bọn hắn đều đi tới Thiên Cơ lâu sao?”
“E rằng, tin tức Thiên Cơ lâu chủ nói cho bọn hắn chính là một phương Yêu Tộc hoặc là nhân tộc ra tay thì sao?”
“Cái này.....”
“Đáng tiếc, nếu như trong tay ta nắm giữ vô số tài nguyên, chắc chắn cũng sẽ tới Thiên Cơ lâu mua tin tức, hỏi lâu chủ tiền bối một chút rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

Chương 200. Đến tột cùng mua tin tức gì ?

Chương 200: Đến tột cùng mua tin tức gì ?
Huyết Ma nhất tộc.
Thí Vô Sinh chắp tay đứng trên hư không, áo bào phần phật, mái tóc tung bay, nhìn một mảnh đại địa đen kịt phía xa, trong đôi mắt đặc biệt nặng nề.
Thiên Khiển đột ngột xuất hiện, lập tức khiến cho mấy vị Thánh Nhân của bọn hắn bỏ mạng.
Đây không phải là một dấu hiệu tốt.
Về phần mấy câu nói của Huyết Diễn trước khi lâm chung, mấy ngày nay vẫn quanh quẩn trong đầu hắn.
Tin tức Thiên Cơ Lâu chủ chính là người Huyết Ma tộc làm cho hắn không thể nào tiếp thu được, nhưng ở sâu trong nội tâm lại mười phần mong chờ chuyện này là sự thật.
Một người có thể thôi diễn thiên cơ.
Bất luận ở tộc quần nào đều có thể phát huy ra năng lượng kinh khủng không gì sánh được.
Cho dù thực lực của bọn hắn không mạnh, nhưng nếu như biết trước được tiên cơ, tộc quần này đi trước vô số người một bước, sau đó chậm dãi bố cục.
Luận địa vị, cho dù là một vị Đại Thánh cũng không thể nào so sánh được.
"Thiên Cơ Lâu chủ thực sự là Huyết Ma tộc nhân sao?"

Thí Vô Sinh khẽ thở dài.
"Tộc trưởng!"
Lúc này.
Một thân ảnh mặc áo giáp từ đằng xa bay tới, cả người sát khí vờn quanh, hiển nhiên là một nhân vật Thánh cấp tinh thông Sát Phạt Chi Đạo.
Hắn đi tới bên cạnh Thí Vô Sinh, trong đôi mắt mang theo vẻ kinh hỉ không thể che giấu được.
"Chuyện gì?"
Thí Vô Sinh liếc mắt nhìn người mới, đạm mạc nói rằng.
"Giới này có xảy ra chuyện lớn, đối với ta Huyết Ma nhất tộc mà nói, có thể là một việc đại hỉ!"
Người tới nói nhanh.
"Ồ?"
Thí Vô Sinh khẽ nhướng lông mày, hơi tò mò mở miệng hỏi: "Là đại sự cỡ nào? Nói nghe một chút."
“Vừa rồi, thám tử của tộc ta dò xét được một tin tức, nói là các thế lực mạnh mẽ như Cửu U Ma Tông, Diệp thị Đế Tộc, Lâm thị Đế Tộc, Kim Ô nhất tộc, đều có nhân vật kinh khủng xuất quan!"
Nam tử nắm một tay, vung lên hư không, trầm giọng nói: "Lấy góc nhìn của tại hạ, có thể là kế hoạch trước đó của Huyết Diễn đạo hữu đã có hiệu lực!"
Trước mắt, các đại thế lực đồng thời có động tác lớn, không cần nói cũng biết tuyệt đối là chuẩn bị khai chiến!
Mấy thế lực này nội tình thâm hậu, rất có thể sẽ có nhân vật cấp Chuẩn Đế tọa trấn, mặc dù không có Chuẩn Đế. Nhưng sẽ có đế binh trấn áp, bọn hắn muốn khai chiến lẫn nhau.
Tuyệt đối có thể đánh tan phương viên triệu dặm!
Một khi đánh ra chân hỏa, phạm vi bị ảnh hưởng sẽ không chỉ có mấy thế lực này. Ví dụ như các tộc quần mạnh mẽ của yêu tộc như Kim Sí Đại Bằng nhất tộc, Chân Long nhất tộc, Thiên Phượng nhất tộc, bọn hắn có thể ngồi yên không quan tâm hay không? Các đại thế lực Nhân tộc có thể trợ giúp Diệp thị Đế Tộc hay không? Bắt đầu từ mấy thế thực lớn này dẫn đến những chủng tộc đối lập, đây quả thực không muốn quá ung dung.
"Nghe nói Kim Ô nhất tộc ngay cả Chiêu Yêu Phiên cũng vận dụng! Nam tử tiếp tục bổ sung một câu."
Chiêu Yêu Phiên chính là đế binh do tổ tiên Kim Ô nhất tộc chế tạo thành, chất liệu làm từ thần kim, nhưng luận uy năng lại không sánh được một

kiện đế binh bình thường.
Chiêu Yêu Phiên này gần như không có sức công phạt, hiệu quả lớn nhất chính là tụ tập vạn yêu.
Nó chính là vật tượng trưng cho Kim Ô nhất tộc.
Đã vô số năm trôi qua, Chiêu Yêu Phiên lại hiện thế, đây là Kim Ô nhất tộc bỏ hết cả tiền vốn, rõ ràng cho thấy muốn ăn thua đủ!
Không chết không thôi.
"Bắt đầu rồi sao?"
Thí Vô Sinh nghe vậy, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, tuy Huyết Diễn đạo hữu đã qua đời, nhưng trước khi hắn qua đời đã lưu lại hậu chiêu, bây giờ bắt đầu lộ ra hiệu quả rồi.
Nghĩ đến, Huyết Diễn đạo hữu dưới cửu tuyền cũng có thể nhắm mắt.
Lấy sức một mình, chỉ là tu vi Thánh Nhân nhưng lại có thể thông qua Thiên Cơ, che đậy người khác thôi diễn, kích động Nhân Tộc Yêu Tộc khai chiến lẫn nhau.
Đây cũng là chỗ kinh khủng của thôi diễn thiên cơ
"Tộc trưởng của mấy thế lực này không phải đã đi tới Thiên Cơ Lâu sao? Ngươi có thể dò xét bọn hắn mua được tin tức gì ở Thiên Cơ Lâu không?"
Thí Vô Sinh giống như nghĩ tới điều gì, lần nữa lên tiếng hỏi.
"Thuộc hạ vô năng."
Nam tử chắp tay, trầm giọng nói: " Tộc trưởng của mấy thế lực này quả thực đã vào trong Thiên Cơ Lâu, thế nhưng sau khi bọn hắn ra ngoài không hề tiết lộ bất luận tin tức gì."
"Hơn nữa Đại Hoang thành hôm nay, đã xưa đâu bằng nay, hộ thành trận pháp Thánh cấp, phần lớn thám tử Huyết Ma nhất tộc của chúng ta đều là Thoát Thai Cảnh, căn bản không dám lẻn vào Đại Hoang thành."
"Tùy tiện bước vào trong đó, không cẩn thận sẽ có khả năng Hình Thần Câu Diệt."
Bây giờ Đại Hoang thành biến hóa thực sự quá lớn, có thể nói là Thánh Chủ đi đầy đất, Thánh Nhân không bằng chó, thi thoảng ngay cả Thánh Nhân Vương cũng có thể gặp.
Người Huyết Ma nhất tộc bước vào trong đó, cho dù thu liễm khí tức có giỏi, nhưng có thể giấu giếm được nhân vật như vậy?
Coi như giấu diếm được đi, Đại Hoang thành vẫn còn một vị Thiên Cơ Lâu chủ kia.

Người ta có phải Huyết Ma tộc nhân hay không còn chưa biết, nếu như không phải, thuận miệng nói một câu, phỏng chừng có vô số người nguyện ý thay Thiên Cơ Lâu ra sức lực.
Giúp đỡ Thiên Cơ Lâu tẩy trừ Huyết ma nhất tộc.
"Không tiết lộ chút nào sao?"
Chân mày Thí Vô Sinh nhíu lại
Chuyện này có chút không quá hợp lý. Nếu như Nhân Tộc Yêu Tộc khai chiến, biểu hiện của sáu vị tộc trưởng này không khỏi quá bình tĩnh. Theo lý mà nói không phải giữa bọn hắn nên giao thủ trước một phen sai?
"Nhân vật của các đại thế lực kia xuất quan đi về phía nào?"
Thí Vô Sinh lần thứ hai hỏi một câu.
"Ách. . . . ."
Nam tử ngẩn ra, trên mặt mang theo thần sắc xấu hổ, mở miệng nói: "Thực lực của bọn hắn quá mức mạnh mẽ, thám tử không đủ thực lực, căn bản không quan sát được hướng đi của bọn hắn."
"Ừm ?"
Con ngươi Thí Vô Sinh hơi động.
Giờ khắc này trong lòng hắn không khỏi xuất hiện một cảm giác bất an, loại cảm giác này tới rất đột ngột, không có bất kỳ lý do gì. Cứ như vậy vô căn cứ hiện lên sâu trong đáy lòng.
"Xảy ra chuyện gì? Tại sao ta bỗng nhiên tâm loạn như ma?"
Thí Vô Sinh chau mày, thực lực của hắn chính là Thánh Nhân trung kỳ, trực giác đối với nguy hiểm tuyệt đối nhạy cảm không gì sánh được, nếu như loại báo động này xuất hiện.
Chắc chắn phải có nguyên nhân
"Bọn hắn đến rốt cuộc mua được tin tức gì ở Thiên Cơ Lâu?"
Thí Vô Sinh thầm nghĩ trong lòng.

Chương 201. Huyết Ma nhất tộc vượt biên giới

Chương 201: Huyết Ma nhất tộc vượt biên giới
. . . . .
Tộc trưởng sáu đại thế lực cùng nhau bước vào Thiên Cơ Lâu, tài nguyên của bọn hắn tuyệt đối hùng hậu không gì sánh được, căn bản không khả

năng tay trắng mà về, khẳng định đã mua được tin tức gì đó.
Bằng không. . .
Giải thích thế nào về việc sáu vị tộc trưởng này sau khi rời khỏi Thiên Cơ Lâu, thế lực sau lưng bọn hắn cũng bắt đầu triển khai động tác ?
"Ngươi lập tức phái người đi tới biên cảnh Nhân Tộc Yêu Tộc, quan tâm mật thiết động tác kế tiếp của hai tộc này, nhớ kỹ. . ."
Thí Vô Sinh thấp giọng phân phó
Còn chưa có nói xong.
"Coong!"
Tiếng chuông vang lớn kéo dài không dứt, vang vọng đất trời, hàng ngàn hàng vạn ngôi sao nổ nát vụn trong hư không. Hóa thành pháo hoa rực rỡ đến cực điểm, kinh diễm thế gian.
Lãnh địa của Huyết Ma nhất tộc rộng lớn vô ngần đều phải hứng chịu chấn động, vô số người biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên không trung.
"Có cường giả tuyệt đỉnh xâm phạm!"
"Đây là người phương nào? Lại dám đi tới Huyết Ma nhất tộc lãnh địa, muốn chết phải không?"
"Không đúng, đây không phải là cường giả phổ thông, đây là một kiện đế binh! Rốt cuộc là ai mang theo đế binh chạy đến lãnh thổ Huyết Ma nhất tộc chúng ta?"
Vô số Huyết Ma tộc nhân bàng hoàng trong lòng, một kiện đế binh đột nhiên xuất hiện phía trên, cho dù là ai cũng đều không thể giữ vững bình tĩnh, người ta nếu dám đến thì nhất định đã chuẩn bị chu toàn!
Thí Vô Sinh ngẩng đầu nhìn bầu trời, nội tâm chìm xuống đáy cốc.
Giờ khắc này.
Bất an trong lòng hắn đã phóng đại đến cực hạn, toàn diện bộc phát, cả người như rớt vào hầm băng. Tay chân lạnh ngắt, hắn đã nhận ra lai lịch của đế binh này.
Nếu muốn xâm lấn giới này, không có khả năng bọn hắn không điều tra trước một phen.
Đối với đế binh của các thế lực, bọn hắn không nói nắm chắc trong lòng bàn tay, nhưng ít nhiều vẫn có chút tình báo.
"Yêu Hoàng Chung!"
Trong miệng Thí Vô Sinh chật vật nặn ra ba chữ.
Giống như bị rút sạch khí lực toàn thân.

Đằng sau Yêu Hoàng Chung chính là Kim Ô nhất tộc, đế binh trong tộc bọn hắn cũng đến, như vậy Kim Ô tộc nhân đoán chừng cũng không ở xa.
"Hóa ra bọn hắn đã mua được tất cả tin tức từ Thiên Cơ Lâu!"
Đến bây giờ.
Thí Vô Sinh còn không biết chuyện gì xảy ra sao?
Hóa ra . . . nhân vật cấp lão tổ của sáu đại thế lực xuất quan chính nhằm vào Huyết Ma nhất tộc, hiện tại Kim Ô nhất tộc chạy tới. Phỏng chừng thế lực khác cũng đều đang trên đường tới.
Trên bầu trời, một vòng mặt trời kim sắc treo lơ lửng, nở rộ ức vạn đạo quang hoa. Khiến cho thiên địa vạn vật như bị lu mờ, đế uy nồng đậm gần như ngưng tụ thành thực chất, lấp đầy mỗi một góc trong thiên địa.
Yêu Hoàng Chung lướt ngang thương khung, vẽ ra một đạo nói ánh sáng màu vàng đánh về phía Huyết Ma tộc địa bên dưới, phát ra chấn động đáng sợ, cả phiến đại địa cũng vì vậy mà sôi trào.
Bên trên Huyết Ma tộc địa có một tòa trận pháp Chuẩn Đế dâng lên, che chở bát phương, trận pháp vốn vô cùng kiên cố, giờ khắc này dưới sự oanh kích của đế binh phát ra thanh âm khiến người ta ghê răng.
Giống như lúc nào cũng có thể bị phá hủy.
Trận pháp Chuẩn Đế quả thực có thể ngăn cản một vị Chuẩn Đế, thậm chí có thể tiêu diệt một vị Chuẩn Đế, nhưng nếu như vị Chuẩn Đế này cầm đế binh trong tay.
Kết quả sẽ khác.
"Nhanh đi mời lão tổ xuất quan!"
Thí Vô Sinh truyền lệnh.
Trên thực tế không cần hắn nói, lúc này Chuẩn Đế của Huyết Ma nhất tộc cũng không thể ngồi yên được nữa.
"Ầm ầm!"
Một tòa núi lớn vỡ nát, loạn thạch bay tán loạn, bụi mù bay đầy trời. Từng đạo hào quang màu đỏ rực nở rộ, cuối cùng ngưng tụ chung một chỗ, hóa thành một cột sáng thông thiên triệt địa.
Phong vân khuấy động.
"Ông!"
Hư không cộng hưởng, giống như một mảnh vải rách đang bị người dùng lực tác động, ngay cả phương viên một triệu dặm bên ngoài cũng hứng chịu trùng kích, giống như xảy ra động đất .
Vô số núi cao ầm ầm sụp đổ, sau đó hóa thành bột phấn

"Đạp!"
Một tiếng bước chân thanh thúy truyền ra, một gã trung niên Huyết Ma vóc người hùng vĩ, mái tóc đỏ rối tung, con ngươi thâm thúy thống như một vùng ngân hà, đạp không đi lên.
Mỗi một bước hắn hạ xống, hư không cũng bị giẫm nát, uy năng Chuẩn Đế quét ngang bát phương.
Trên đỉnh đầu hắn có một viên châu màu đỏ thẫm đang chìm nổi, trên đó hiện đầy hoa văn huyền ảo, uy năng đế cấp lưu động chấn động chín tầng trời, phía dưới trấn Cửu U!
Trong nháy mắt hai kiện đế binh xuất hiện đã tranh phong lẫn nhau.
. . . .
Giờ khắc này.
Vô số người đều kinh hãi
Nhìn từ xa, kim quang tràn ngập, Xích Hà xông thẳng lên trời, cả bầu trời giống như bị phân làm hai, bên trái nhiệt độ khủng bố, khắp nơi tràn ngập kim quang.
Bên phải, Thiên Địa đỏ thẫm như máu, bao phủ mọi thứ bằng một tầng ánh sáng đỏ như máu.
Hai loại đế uy hoàn toàn khác biệt lập tức bao phủ mọi người, không có ai có thể chống cự. Tất cả đều ngay lập tức mềm nhũn xuống đất.
Rất nhiều tu sĩ đều cảm thấy run sợ từ sâu trong linh hồn, không nhịn được gập người cúng bái, đây hoàn toàn là không tự chủ được. Giống như đang phải đối mặt với hai vị thần linh cao cao tại thượng.
Tràn đầy kính sợ.
"Kim Ô nhất tộc đạo hữu, hôm nay tới ta Huyết Ma nhất tộc không biết có chuyện gì ?"
Đôi mắt người đàn ông trung niên tóc mở ra, hàn mang nở rộ nhìn về một chỗ trong hư không, lạnh lùng mở miệng nói.
"Huyết Ma nhất tộc vượt biên giới."
Một thanh âm khàn khàn truyền đến.
Trên bầu trời, vạn đạo kim quang nở rộ, một đầu Tam Túc Kim Ô chắn ngang mấy ngàn dặm, vỗ cánh lên không, chiếu sáng vạn giới, cả người có Thái Dương Chân Hỏa vờn quanh.
"Hôm nay. . . . ."
"Huyết Ma nhất tộc sẽ phải trả giá thật lớn vì những chuyện đã làm!"

Chương 202. Một cái tin tức, diệt nhất tộc

Chương 202: Một cái tin tức, diệt nhất tộc

Uy năng Chuẩn Đế phô thiên cái địa, ngọn lửa màu vàng từ thiên khung rủ xuống, hóa mảnh đại địa bên dưới thành một mảnh biển lửa, bốc hơi Hồ Hải đại dương mênh mông!

Hai tròng mắt Chuẩn Đế Kim Ô nhất tộc lấp lóe quang mang, bao nhìn xuống tất cả mọi người bên dưới, trên thân có pháp tắc lưu động, áp bách vô số người đầu đầy mồ hôi, khớp xương toàn thân sai vị trí.

"Phốc! Phốc! Phốc!"

Thanh âm liên tiếp truyền đến.

Đế uy truyền vào trong trận pháp.

Vô số Huyết Ma tộc nhân thực lực hơi yếu, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, ngay cả một cái kêu thảm thiết cũng không phát ra được đã biến mất khỏi thiên địa.

Yêu Hoàng Chung có cùng nguồn gốc vứi Kim Ô nhất tộc Chuẩn Đế, , khí tức tương tự, giờ khắc này giống như Kim Ô cổ đế phục sinh, Quân Lâm thiên hạ.

Không ai có thể đối kháng

"Các ngươi cho rằng chuyện Huyết Ma nhất tộc đã làm, trên đời ai biết sao?"

Sắc mặt Kim Ô Chuẩn Đế thờ ơ, lạnh nhạt nói ra: "Các ngươi đã sai hoàn toàn!"

"Giết một người Kim Ô nhất tộc, lão phu muốn cả tộc ngươi phải đền mạng!"

"Cuồng vọng!"

Huyết Ma Chuẩn Đế quát lạnh.

Nhưng trong lòng hắn xuất hiện một tia kiêng kỵ. Hắn vạn lần không nghĩ tới bố trí của Huyết Ma nhất tộc lại có thể bại lộ nhanh như vậy, không chỉ bại lộ mà còn dẫn Kim Ô nhất tộc tới đây.

Bản lĩnh thôi diễn thiên cơ của Thiên Cơ Lâu chủ rốt cuộc cao thâm đến trình độ nào ?

Hắn không sợ thiên khiển sao?

Phải biết rằng.
Huyết Diễn của Huyết Ma nhất tộc bọn hắn cũng bởi vì Thiên Cơ phản phệ mà bỏ mình. Tin tức của Thiên Cơ Lâu chủ truyền ra ngoài, dường như cho đến hôm nay cũng chưa phát hiện mốt chút tổn hao nào.
Chẳng lẽ sự tình liên quan tới kế hoạch bí mật của Huyết Ma nhất tộc không đủ quan trọng, hoặc là không đủ cơ mật ?
Bị Thiên Cơ Lâu chủ nói ra, chưa tính là tiết lộ Thiên Cơ ?
Nhưng mà cũng không phải chứ
Vì đồ cho Nhân Tộc Yêu Tộc khai chiến lẫn nhau, Huyết Diễn đã suy tính Thiên Cơ mấy lần, phía trước suýt chút nữa hắn đã không gánh được Thiên Cơ phản phệ.
Vất vả lắm mới tìm được cơ hội cho Huyết Ma nhất tộc.
Kết quả cuối cùng lại bị Thiên Cơ Lâu chủ hời hợt phá đi.
Thậm chí.
Còn tiện tay đẩy Quân Tiên Phong của Huyết Ma nhất đến tuyệt lộ!
Hôm nay nếu muốn bình an vượt qua một kiếp này, độ khó sợ rằng không hề nhỏ.
"Chết đi!"
Kim Ô Chuẩn Đế xuất thủ
Hắn há mồm phun ra một đạo lưu quang, hóa thành một dòng sông dài cuốn theo tia sáng vô tận, vẽ ra một dấu vết trong hư không.
Phía dưới.
Vô số người kinh hô, đây là một kích sắc bén không gì sánh được.
Kim Ô Chuẩn Đế vừa ra tay chính là tuyệt sát, không để lại bất kỳ chỗ trống nào.
"Chút tài mọn!"
Huyết Ma Chuẩn Đế đối mặt với đòn đánh kinh thế này lại sừng sững bất động, cho đến khi tia sáng đi tới trước mặt, hắn mới đưa một tay ra, phát sau mà đến trước đánh vào tia sáng.
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang thật lớn, quang hoa văng khắp nơi tạo thành gợn sóng nhấp nhô, khuếch tán ra bốn phương tám hướng
Lúc này.
Phiến thiên địa này thủng trăm nghìn lỗ, bị bắn thành tổ ong. Phóng tầm mắt nhìn ra, khắp nơi đều là vết thương, khe rãnh kéo dài, toàn bộ núi non sông ngồi đều hóa thành hư vô.

"Kim Ô nhất tộc, cũng chỉ như. . . . ."
Huyết Ma Chuẩn Đế vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên trong lòng báo động đại tăng, "Ông "
Một tiếng kêu khẽ truyền đến, Thiên Địa bị đánh xuyên qua, một cỗ uy áp mênh mông cuộn trào mãnh liệt tràn đến, khuếch tán bốn phương tám hướng.
"Ngang hống ——!"
Long Ngâm rung trời.
Lại là một kiện đế binh xuất hiện, lăng không đập xuống.
Thương Long đỉnh lấy thần kim đúc thành, quang mang đại thịnh, giống như chín mươi chín đầu Vô Thượng Thương Long phục sinh, Long Uy tràn ngập, vang tận mây xanh.
"Đông!"
Tiếng ầm vang truyền đến, đại địa sụp đổ.
Đế binh trên đỉnh đầu Huyết Ma Chuẩn Đế suýt chút nữa bị bắn ra ngoài.
Mặc dù chặn được một kích này, thế nhưng người sử dụng đế binh vẫn phải lui lại mấy vạn dặm tron hư không.
Lực phản chấn cực lớn khiến cho hắn không dễ chịu chút nào.
Sắc mặt hắn trắng bệch, khóe miệng tràn ra máu, khí tức trên người yếu đi không ít. Hắn ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ ra được còn có một vị Chuẩn Đế chạy tới, đồng thời đứng chờ ở một bên.
Vẫn một mực tìm cơ hội xuất thủ.
"Mạnh Khánh Chi! Chuẩn Đế Cửu U Ma Tông!"
Huyết Ma Chuẩn Đế Thánh Nhân lạnh lẽo nói.
"Không tệ!" Trên vòm trời, thân ảnh Mạnh Khánh Chi hiện lên, dưới chân là một đại dương màu đen khuếch tán ra vô biên vô hạn, phát ra tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc, khí thế bàng bạc.
"Quả nhiên đúng như lời lâu chủ tiền bối nói, tính cách của ngươi tự ngạo tự đại, dựa vào tu vi Chuẩn Đế đã không coi ai ra gì. Hôm nay lão phu dạy cho ngươi một bài học, kiếp sau hãy một mực nhớ kỹ chuyện hôm nay! !"
Trong lòng Huyết Ma Chuẩn Đế kinh hãi gần chết.
Đây rốt cuộc là chuyện gì?
Hai vị Chuẩn Đế chạy tới thì cũng thôi đi, hắn vẫn có lòng tin đánh một trận. Nhưng vì sao ngay cả tính tình của mình đối phương cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Trước đây ba người bọn hắn chưa bao giờ gặp nhau!
Hơn nữa.

Hắn đi tới giới này còn chưa được bao lâu.
Có thể nói sinh linh giới này gần như không có mấy người biết sự hiện hữu của hắn, vì sao tất cả tin tức về hắn Thiên Cơ Lâu chủ đã tính tới rồi?
Thậm chí ngay cả tính cách của mình cũng tính toán dễ dàng, để cho hai người nhằm vào điểm này tiến hành bố cục đối với mình.
"Kim Ô nhất tộc đạo hữu, ta và ngươi hai người liên thủ tiêu diệt hắn, sau đó lại thương nghị phân chia đế binh, ý ngươi thế nào?"
Mạnh Khánh Chi đề nghị.
"Có thể!"
Tam Túc Kim Ô không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp gọi điểm khổng lồ đầu lâu, trong đôi mắt vàng óng lấp lóe sát ý lạnh như băng.
"Oanh!"
Hai cánh chấn động, hỏa diễm vạn trượng từ không trung rớt xuống, mang theo uy thế không thể cản phá đánh tới Huyết Ma Chuẩn Đế.
Đồng thời trong lúc đó.
Mạnh Khánh Chi cũng xuất thủ, phất tay ra vô số ma khí, hóa thành một bàn tay che khuất bầu trời, che đậy tinh không vô ngần, ngay cả đám mây trên bầu trời cũng bị đánh tan.
Ù ù đập xuống.
"Các ngươi muốn chết!"
Huyết Ma Chuẩn Đế rống giận, hắn lấy một chọi hai, xuất ra các loại Thần Thông, sát khí điên cuồng, ánh sáng màu đỏ thẫm đánh ra bốn phía liên miên bất tận, công phạt khủng bố
Nhưng mỗi một lần hắn xuất thủ, hai người khác đều giống như sớm đã có dự liệu hoặc là thuận tay ngăn trở. Hoặc là nhanh chóng trốn sang một bên.
Dường như cực kỳ hiểu rõ đối với công pháp, thậm chí Thần Thông hắn tu luyện!

Chương 203. Một cái tin tức, diệt nhất tộc (2)

Chương 203: Một cái tin tức, diệt nhất tộc (2)
Mà chính hắn.
Đối phó hai nhân vật cùng cấp lại trái phải vụng về.
Không bao lâu.

Đã có tiên huyết Chuẩn Đế vẫy trong hư không.
. . . .
Huyết Ma Chuẩn Đế càng đánh càng kinh hãi.
Trong lòng đã bắt đầu nảy sinh ý muốn rút lui. Thời điểm hắn muốn phản hồi trận pháp, trở về Huyết Võng Giới.
Phía dưới lần thứ hai truyền đến biến đổi lớn.
"Thương!"
Bầu trời bị nghiền nát.
Một cây Đại Kích màu đen, từ trong hư không ló ra, một đầu đại kích được một bàn tay trong suốt như ngọc cầm lấy, lăng không đập xuống.
"Ùng ùng!"
Một kích này phá vỡ tuyên cổ tĩnh mịch, tái hiện chân nghĩa khai thiên ích địa, có Tạo Hóa Chi Lực cuộn trào mãnh liệt. Giống như là khởi nguồn của Vạn Vật Sinh Trưởng.
Lại giống như là một tôn thần ma từ thời viễn cổ bước ra, khí phách cái thế.
Tuy chủ nhân của Đại Kích không lộ diện, nhưng một đòn này đánh xuống, oai Chuẩn Đế bao phủ bát phương, khiến cho trng lòng vô số Huyết Ma tộc nhân lạnh mất một nửa.
Lại là một vị Chuẩn Đế!
Mặc dù không có đế binh xuất hiện, nhưng thực lực Chuẩn Đế lại không lẫn đi đâu được.
Lão tổ nhà mình lấy một chọi hai đã sắp sắp không kiên trì được nữa, lại thêm một vị Chuẩn Đế, hắn phải đánh thế nào ?
Trừ phi Đại Đế phá giới đến đây.
Thế nhưng Đại Đế qua đây, phương thế giới này làm sao có thể không có Đại Đế ?
"Thình thịch!"
Một tiếng vang thật lớn truyền ra, một kích vượt qua hiểu biết của người đời này bỗng nhiên đập lên hộ sơn đại trận của Huyết Ma nhất tộc.
Trận pháp Chuẩn Đế cấp vốn đã lung lay sắp đổ, lập tức không thể kiên trì được nữa, một thanh âm đinh tai nhức óc truyền ra, trận pháp triệt để tan vỡ, sau đó tiêu tan thành mây khói.
"Không chừa lại một tên!"
Thanh âm đạm mạc từ sâu trong hư không truyền đến
Vô số sinh linh sau khi nghe được âm thanh này nhất thời cứng đờ, thấy lạnh cả người, từ bàn chân xông thẳng lên trán

"Xoạt xoạt! Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!"
Hư không rạn nứt khắp nơi, từng cánh cửa ánh sáng hiện lên, giống như là kết nối với một phương thế giới khác.
Vô số Tiên Giáp thần binh cưỡi tọa kỵ hung hãn bước ra, sát khí ngập trời, chấn động thương khung, khí tức dày đặc, trường thương lạnh lẽo, hàn quang nhiếp nhân tâm.
Khí tức của mỗi người đều thập phần cường đại, trên thân mặc áo giáp, phảng phất như đã trải qua vô số chiến loạn, ánh mắt như Thiên Đao chèn ép hư không cũng phải run rẩy. . .
Trong đó, Nhân Tộc Yêu Tộc đều có đủ cả, phóng tầm mắt nhìn tới, khắp nơi đều là thần chu, chiến xa lít nhít, mênh mông vô bờ, thanh thế ngập trời.
"Nhân Tộc cùng Yêu Tộc vậy mà lại liên thủ?"
Trong Huyết Ma nhất tộc, có Thánh Nhân Vương cảm thấy tê da đầu dại.
Vậy còn đánh thế nào ?
Tất cả tộc nhân Huyết Ma nhất tộc bọn hắn qua đây cũng không đánh lại được, chớ nói chi là hiện tại chỉ có một phần nhỏ qua đây mà thôi.
Suy cho cùng sứ mạng của bọn hắn chỉ là dò đường, tiện thể gây nên nội chiến Nhân Tộc Yêu Tộc mà thôi.
Nhưng ai có thể nghĩ tới là người ta không hề nội chiến.
Sợ rằng hôm nay Huyết Ma nhất tộc sẽ không còn quân tiên phong.
"Có lẽ. . . . ."
Một vị Thánh Nhân Vương khác cay đắng nói: "Ngay từ lúc bắt đầu chúng ta nỗ lực khơi mào nội chiến Nhân Tộc Yêu Tộc chính là một quyết định sai lầm."
"Không phải!"
Lúc này Thí Vô Sinh nhìn thoáng qua phương hướng Thiên Cơ Lâu, nặng nề nói: "Kế hoạch của chúng ta không có bất kỳ sai lầm gì, cạm bẫy duy nhất là chúng ta tính sai sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu."
"Vị Thiên Cơ Lâu chủ kia tính hết Thiên Cơ, hành động của Huyết Ma nhất tộc chúng ta ở trong mắt hắn không có bất kỳ bí mật gì đáng nói. . . ."
"Nhiều lời vô ích."
Thí Vô Sinh than nhẹ một tiếng, nhìn về đại quân phía xa xa, trầm giọng nói: "Chư vị chuẩn bị nghênh chiến đi!"
. . . . .
"Giết!"
Lúc này.

Trong nhân tộc có một tiếng rống to truyền ra.
Binh lính vô tận giống như đại dương tràn về phía trước, tựa hồ muốn bao phủ toàn bộ, khủng bố cực đoan, các loại Thần Thông pháp thuật cùng lúc đánh ra.
Hóa thành một cơn hồng thủy, xông về lãnh địa của Huyết Ma tộc.
Phía Yêu Tộc cũng chuyển động theo, toàn bộ vọt xuống, thần chu xé trời, chiến xa ầm vang, khí thế sát phạt thảm thiết, che lấp mấy triệu dặm.
Người ba phương trong nháy mắt đụng vào nhau.
Phóng tầm mắt nhìn tới, trên trời dưới đất, khắp nơi đều có người đang giao chiến. Một vị Thánh Nhân trong ngày thường vô cùng kinh khủng, vào thời khắc này cũng trở nên vô lực.
Căn bản không gây lên nổi một chút bọt sóng.
Mỗi một phút mỗi một giây đều có người vẫn lạc, trong đó có đủ Thánh Nhân thậm chí Thánh Nhân Vương tồn tại.
Tiên huyết màu đỏ sẫm tràn qua đại địa, đại chiến thảm liệt như này đã mấy triệu, thậm chí gần nghìn vạn năm chưa từng xảy ra.
Hôm nay là lần thứ hai xuất hiện.
Tin tức về trận chiến này giống như vòi rồng, chấn động cả thế giới.
. . . . .
"Các tộc Diệp thị Đế Tộc, Kim Ô nhất tộc, Lâm thị Đế Tộc, thậm chí Cửu U Ma Tông cùng Hỗn Độn Lục Ngô, tất cả đều tham chiến, đây là một hồi đại chiến diệt tộc a!"
Tử Vi Thánh Chủ mặc một bộ trường bào, đứng ở phía chân trời, đôi mắt nhìn về phương hướng Huyết Ma tộc địa không nháy một cái.
Ngay từ khi song phương bắt đầu đại chiến, hắn đã thu được tin tức, sau đó nhanh chóng chạy tới. Chờ lúc hắn chạy tới, mảng chiến trường này đã đến đọ cực kỳ kịch liệt
Không biết bao nhiêu sinh linh đã vẫn lạc, trong phạm vi một triệu dặm, mỗi một tấc đất tràn ngập thi thể!
Số lượng Huyết Ma tộc nhân vẫn lạc đã đạt tới một cái chỉ
Bố chữ số.
"Lần trước là Thái Sơ Cổ Đế xuất thủ, lần này là sáu đại thế lực liên thủ, không thể không nói vận khí của Huyết Ma nhất tộc không được tốt tắm."
Thiên Tuyền Thánh Chủ cũng đang chú ý tới trận chiến bên này.
Thần sắc cực kỳ ngưng trọng

Một trận chiến này, nội tình của sáu thế lực Diệp thị Đế Tộc, Kim Ô nhất tộc còn có Cửu U Ma Tông để lộ ra khiến cho tất cả bọn hắn đều hết hồn.
Không nhìn ra thế lực trong ngày thường tương đối điệu thấp, thời khắc mấu chốt lại bộc lộ ra năng lực lớn như vậy.
"Không phải Huyết Ma nhất tộc vận khí không tốt, mà là tất cả lá bài tẩy của bọn hắn đều đã bị người khác xem thấu!"
"Đạo hữu nói là Thiên Cơ Lâu. . ."
"Nếu không... thì là gì?"
Người vừa mới mở miệng hơi quay đầu, nhìn về phương hướng Thiên Cơ Lâu, trầm giọng nói: "Nhìn tình hình trước mắt, tin tức mà tộc trưởng của sáu thế lực này mua được từ Thiên Cơ Lâu đã rất rõ ràng."
"Một tin tức, diệt một tộc a!"
"Thủ đoạn như thế, năng lực như thế, không thể không khiến lòng người kính nể."
"Cũng có thể sẽ diệt một giới. . . . ."
Bên cạnh.
Tử Vi Thánh Chủ trầm mặc hồi lâu rồi mới khẽ nói.

Chương 204. Chuẩn Đế bị bắt sống ?

Chương 204: Chuẩn Đế bị bắt sống ?
Ba chữ Thiên Cơ Lâu.
Hiện nay giống như một tòa núi lớn, đè nặng lên trên thế lực khắp nơi.
Tuy là Thiên Cơ Lâu không trực tiếp nhúng tay vào bất cứ chuyện gì, nhưng trong khoảng thời gian gần, đằng sau mỗi việc đại sự đều có cái bóng của Thiên Cơ Lâu.
Đầu tiên là Diêu Quang Thánh Địa bị diệt, sau đó là Tạo Hóa bí cảnh xuất thế, rồi đến Huyết Ma nhất tộc bây giờ.
Dường như có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy tất cả mọi chuyện xảy ra.
Mà các đại thế lực chẳng qua đều chỉ là một quân cờ đang hoàn thành sứ mệnh của bọn hắn.
Nếu như người bên ngoài lấy các đại thế lực làm quân cờ, phỏng chừng ngay đầu tiên sẽ bị hủy diệt triệt để, thế nhưng Thiên Cơ Lâu lại khác.
Có thể làm một quân cờ sẽ có thể thu được vô số chỗ tốt.

Nhìn Cửu U Ma Tông gần đây phát triển là có thể thấy, từ một tông môn nhất lưu nhảy vọt lên trở thành một trong những thế lực đỉnh tiêm.
Mặc dù là trong lịch sử Cửu U Ma Tông chưa từng xuất hiện Đại Đế.
Nhưng bây giờ ai dám xem thường bọn hắn?
"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Huyết Ma nhất tộc hẳn sẽ phải thua."
Tử Vi Thánh Chủ cảm khái nói.
Hắn vừa dứt lời.
Bên trong không gian xa xôi truyền đến tiếng ong ong, hư không run rẩy, hoàn toàn vặn vẹo. Một thanh huyết sắc trường mâu vẽ ra một đường ánh sáng màu đỏ thẫm, phù một tiếng xuyên thủng một vị Đại Thánh Huyết Ma tộc.
Đóng đinh lên trên đại địa.
Thánh Huyết giàn giụa nhiễm đỏ mặt đất, tràng diện cực kỳ kinh dị.
Vị Đại Thánh Huyết Ma tộc kia trước khi vẫn lạc, nét mặt vẫn như cũ mang theo thần sắc kinh khủng, dường như không nghĩ tới mình lại bị thua nhanh như vậy.
Một vị Nhân Tộc Đại Thánh đi tới trước thi thể, thu hồi lại trường mâu.
Vô số người đang xem cuộc chiến, im lặng không tiếng động nhìn một màn này, thậm chí bọn hắn cũng không ngờ tới Đại Thánh Huyết Ma nhất tộc lại bại nhanh như vậy.
Đồng cấp đánh một trận, mặc dù thực lực không địch lại đối phương
Nhưng nếu như muốn chạy vẫn rất dễ dàng, tại sao vị Đại Thánh này cứ như vậy bị tiêu diệt rồi?
"Là Đại Thánh Lâm thị Đế Tộc."
Có người lên tiếng nói rằng.
"Trận vừa rồi dường như là Thần Thông thông của Đại Thánh Lâm thị Đế Tộc vừa hay khắc chế đối phương, nguyên nhân như vậy cho nên vị Đại Thánh Huyết Ma tộc kia mới bại nhanh như thế!"
Một vị lão Thánh Nhân ánh mắt lấp lóe nhìn hình ảnh phía xa xa, hình như đã đoán được điều gì đó, tiếp tục nói ra: “Toàn bộ cuộc chiến này đều rất quỷ dị! Huyết Ma nhất tộc căn bản không có sức đánh trả. Từ Chuẩn Đế cho đến Thánh Nhân, đối thủ của bọn hắn gần như đều mạnh hơn bọn hắn một bậc!"
Nếu như chỉ là một tình huống riêng lẻ thì còn có thể hiểu đươc, dù sao trong cuộc đời mỗi cá nhân đều sẽ gặp phải vài người vừa hay khắc chế mình.

Nhưng nếu như tất cả cường giả của Huyết Ma nhất tộc, đối thủ của bọn hắn đều vừa vặn khắc chế bọn hắn, đây lại là vấn đề rất lớn. Giống như ngay từ đầu đã được sắp xếp xong xuôi vậy. . . . .
Đám người ngẩng đầu, nhìn lên trên cao.
Ở đó có ba bóng người nhanh chóng giao thủ, truyền đến hàng loạt tiếng rống giận dữ cùng tiếng la giết, ba vị Chuẩn Đế đã chiến đến hồi gay cấn, thỉnh thoảng còn có tinh huyết Chuẩn Đế rơi xuống.
Đập vỡ từng ngọn núi cao.
Mà trong chu vi triệu dặm ba người giao thủ, khí thế khủng bố quét ngang, vô số ngôi sao nát vụn, mạnh mẽ tạo ra một phiến tinh vực chân không.
Tình cảnh này khiến cho vô số thế lực hoảng sợ
Nhìn tình hình trước mắt, suy đoán của bọn hắn là thật, trước khi sáu đại thế lực liên thủ đã thăm dò hết nội tình của Huyết Ma nhất tộc, đối với mỗi một người hầu như đều rõ trong lòng bàn tay!
Thậm trí một vị Chuẩn Đế cũng đã được an bài.
Hai vị Chuẩn Đế, hai kiện đế binh, cùng nhau xuất kích gần như đã đoạn tuyệt tất cả đường sống của Huyết Ma tộc Chuẩn Đế, cho dù hắn muốn chạy cũng không có khả năng.
Bởi vì vẫn còn có một vị Chuẩn Đế đang âm thầm quan chiến.
"Tin tức Thiên Cơ Lâu có thể cặn kẽ đến mức độ này sao?"
"Trên đời ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ có thể làm đến mức này, ta thực sự không cách nào tưởng tượng được còn ai có thể tính toán được nội tình của một chủng tộc đến mức chi tiết như thế!"
"Bằng nội tình của Huyết Ma nhất tộc hôm nay hiển lộ ra, mặc dù không thể địch lại nhưng cũng không phải dễ dàng sụp đổ, đáng tiếc đối thủ của bọn hắn đã tới Thiên Cơ Lâu."
. . . . .
"Đông!"
Trên vòm trời.
Trong tiếng vang lớn như Tinh Thần nổ tung, mảng lớn hư không sụp đổ như thể Thiên Địa băng liệt, càn khôn kịch chấn, Hỗn Độn sôi trào, khí tức giống như Diệt Thế xuất hiện.
Ở trong hỗn độn, một thân ảnh Lang chật vật lao ra ngoài, cả người Chuẩn Đế Huyết Ma tộc đều nhuốm máu, trên người mang theo vô số vết thương sâu đến tận xương.

Quanh người hắn quang mang lưu chuyển muốn khôi phục thương thế, nhưng mỗi một vết thương mới vừa khôi phục đã nhanh chóng nứt ra.
"Ngươi hết đường rồi!"
Kim Ô tộc Chuẩn Đế quát lạnh
Yêu Hoàng Chung trên đầu hắn vạn trượng quang mang xông thẳng lên trời cao, trở thành thánh chung duy nhất trong thiên địa, chèn ép tất cả, chính là thần vật Vĩnh Hằng!
Uy năng đế binh được bày ra, Vô Thượng thần uy cuộn trào mãnh liệt giống như sông lớn vào biển, phi nhanh rít gào, lại giống như hồng nhật trụy lạc (mặt trời rơi xuống đất)!
"Lên đường đi thôi!"
Mạnh Khánh Chi cũng lạnh lùng mở miệng.
Thương Long đỉnh sau lưng của hắn có vạn đầu Thương Long lao ra, giương nanh múa vuốt, lân phiến dày đặc. Trong nháy mắt xuất hiện đã che kín bầu trời, khiến cho lòng người phát lạnh.
"Không được!"
"Ta không thể chết ở đây!"
Huyết Ma tộc Chuẩn Đế rống giận, hắn phóng lên cao, toàn lực thôi động đế binh trên đầu muốn ngăn cản một kích này. Nhưng sau khi hai kiện đế binh rơi xuống.
Uy năng vô lượng bạo phát, gột rửa hư không.
Gần như hủy diệt tất cả
Đôi mắt của hắn lập tức mờ đi, thân thể như bị trúng trọng kích, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, lập tức bay ra ngoài, thân thể ở giữa không trung đã bắt đầu giải thể, nứt ra từng khúc.
Giống như một đồ vật làm bằng gốm sứ hiện đầy vết nứt.
"Oanh!"
Thân thể Chuẩn Đế nổ tung, chỉ còn một luồng tàn hồn thoát ra, còn chưa chạy đi đã bị một bàn tay lớn màu đen chộp trúng, giam cầm giữa không trúng.
"Một vị Chuẩn Đế. . . . Bị bắt sống ?"
Vô số người không dám tin tưởng.

Chương 205. Lão phu đây là muốn phát

Chương 205: Lão phu đây là muốn phát
Một vị Chuẩn Đế thân thể bị hủy, thần hồn bị giam cầm, ngay cả đế binh trong tay hắn cũng bị trấn áp. Kết quả này vừa có đã triệt để tuyên cáo Huyết Ma nhất tộc thất bại.
Không có cường giả đỉnh cao.
Cục diện sau đó biến thành nghiêng về một phía.
. . . . .
Ở một chỗ không dễ thấy bên trong chiến trường.
Dương Khâu hắc y phần phật, mái tóc phiêu tán, tay niệm ấn quyết, một tòa đại trận dâng lên bao trùm chu vi mấy ngàn dặm, mấy trăm ngàn binh lính tinh nhuệ của Huyết Ma nhất tộc bị hắn vây ở bên trong trận pháp.
"Ông!"
Một thủ ấn đánh ra, vô tận phù hiệu dâng lên, trận pháp ù ù vận chuyển.
Vô số sinh linh bên trong lập tức bị tế sống.
Tinh huyết được tinh luyện ra, sáp nhập vào trong một đại kỳ màu đỏ thẫm, lá cờ bay phất phới, trên đó có hàng nghìn hàng vạn âm thanh kêu rên, dường như có vô tận oan hồn đang giãy giụa, muốn thoát khốn ra ngoài.
"Ngưng!"
Dương Khâu quát lạnh một tiếng, lá cờ phát ra ánh sáng, khí tức huyết sắc tràn ngập, giống như là thuỷ triều bao phủ ra ngoài. Sát khí trong thiên địa nhanh chóng hội tụ vào bên trong lá cờ.
Trong nháy mắt.
Đại kỳ đỏ thẫm nở rộ hàng vạn tia sáng, Thánh Uy gần như ngưng tụ thành thực chất, chấn động thương khung, giống như là một đầu hung thú viễn cổ phục sinh, mở miệng rộng phun ra nuốt vào Thiên Địa Tinh Khí.
Lập tức như muốn hút khô linh khí trong vòng vạn dămj.
"Không tệ."
Dương Khâu nhìn đại kỳ, trong con ngươi lóe lên vẻ vui mừng.
Hắn hơi vươn tay ra, lá cờ vẽ ra một đường vòng cung, lập tức rơi vào trong tay hắn. Đây là kiện Thánh Binh thứ nhất hắn tế luyện sau khi thành thánh.
Nguyên bản Thánh Chủ cấp binh khí, đã không phải đuổi chuyến.
Tế Luyện Thánh Binh là chuyện lửa sém lông mày, dù sao thân là chưởng giáo Cửu U Ma Tông, không có một kiện Thánh Binh tuuỳ thân, xuất môn gặp người khác không được tốt cho lắm.
Trong ngày thường.

Nếu muốn Tế Luyện Thánh Binh này độ khó không nhỏ, cũng không phải bởi vì tài liệu, mà là vì cần huyết tế sinh linh, nếu như ra tay với Nhân Tộc. Hắn phải thận trọng
Dù sao loại sự tình này sẽ làm tổn thương thiên hòa.
Trong chính đạo không thiếu những người tinh thần trọng nghĩa, nếu như người ta thật sự rút kiếm giết tới.
Dù hắn chính là chưởng giáo Cửu U Ma Tông cũng sẽ gặp phiền phức không nhỏ.
Nhưng nếu như dùng yêu tộc cũng không quá dễ dàng ra tay.
Vạn nhất bị người yêu tộc bắt được, người ta cũng mặc kệ ngươi là chưởng giáo Cửu U Ma Tông hay không, trực tiếp một đao làm thịt.
Bây giờ có Huyết Ma nhất tộc đưa tới cửa.
Vừa lúc cho hắn cơ hội này. Cho dù mình không giết bọn hắn, sau này Huyết Ma tộc hàng lâm giới này tất nhiên sẽ xuất thủ đối với chủng tộc khác, hành động hôm nay của mình coi như là thay trời hành đạo. Dĩ nhiên quan trọng hơn chính là Huyết Ma tộc làm việc chọc giận nhiều người, dùng tộc nhân của bọn hắn Tế Luyện binh khí của mình, không phải lo lắng bị trả thù.
Ta dùng tộc nhân của bọn hắn tế luyện binh khí, bọn hắn có thể làm gì? Còn có thể cho Đại Đế qua đây bóp chết mình?
Nghĩ tới đây, hắn hơi bỉu môi. Khả năng này quá thấp, coi như là có Đại Đế qua đây thì cũng là chuyện của người khác. Căn bản không phải hắn một Thánh Nhân nho nhỏ như hắn cần phải lo lắng
"Nơi này chắc là bảo khố của Huyết Ma nhất tộc!
Dương Khâu đáp xuống đất, vừa rồi lúc hắn lén bày binh bố trận ở chỗ này đã phát hiện nơi đây không thích hợp, có tới mấy trăm ngàn tinh nhuệ của Huyết Ma nhất tộc bảo vệ.
Thực lực mỗi người đều không kém.
Mặc dù ở bên ngoài đánh tung trời, nơi đây vẫn có một vị Thánh Nhân trấn thủ.
Nếu như hắn không bày ra đại trận, nói không chừng cho dù có toàn bộ tin tức của vị Thánh Nhân này, hắn cũng không đánh lại người, đây là cách biệt về thực lực.
Căn bản không phải một tin tức là có thể bù đắp
Cũng giống như biết rõ người ta đánh tới một quyền, nhưng lực lượng của mình lại không mạnh mẽ bằng người ta, tốc độ cũng không nhanh bằng

người ta, đối mặt với cục diện này, ngoại trừ bị đánh không có khả năng thứ hai.
"Người Huyết Ma nhất tộc đều sắp chết sạch, nhưng vị Thánh Nhân kia vẫn không chút sứt mẻ, hẳn là tòa Bảo Khố này có ý nghĩa phi phàm đối với Huyết Ma nhất tộc!"
Trong mắt Dương Khâu lấp lóe tinh quang.
Đồng thời.
Trong lòng cũng có chút ảo não, sớm biết như vậy, lúc trước đã mua một cái bản đồ Huyết Ma tộc từ trong tay tiền bối. Ít nhất cũng phải biết Bảo Khố của bọn hắn ở đâu chứ?
Nếu không sao phải giống như hiện tại, tìm kiếm lung tung khắp nơi?
Dương Khâu phất phất tay, thu lại Trữ Vật Giới Chỉ rơi đầy đất. Những giới chỉ này phần lớn đều là của một số binh lính.
Thứ tốt không có bao nhiêu, nhưng thịt muỗi cũng là thịt, cũng không thể để cho những người khác được!
Mình ra tay rộng rãi, đi Thiên Cơ Lâu một chuyến mua hai cái cơ duyên, hắn không thơm sao?
Sau khi xác nhận không quên bất kỳ thứ gì.
Dương Khâu ôm tâm tình kích động tiến lên phía trước.
Nơi này là một sơn cốc, vốn là có trận pháp bảo vệ nhưng vừa rồi bị một vị Chuẩn Đế xuất thủ, một kích đánh xuống ma diệt toàn bộ trận pháp.
Lúc này.
Sơn cốc bày ở trước mắt không chút bảo vệ.
Dương Khâu đi trên mặt đất, phóng tầm mắt nhìn tới, Thiên Địa một màu đỏ thẫm, giống như bị ngâm qua tiên huyết. Từ nơi sâu xa, dường như có một luồng quy tắc không thuộc về thế giới này đang lưu chuyển
Rất quỷ dị cũng rất thần bí.
Khiến người ta trong thời gian ngắn không thể nghĩ ra được.
Nơi trung tâm nhất sơn cốc không xuất hiện Bảo Khố như trong tưởng tượng, nhưng có một tòa ngọc đài cao tới nghìn trượng, đâm thẳng lên mây xanh, bên ngoài tòa ngọc đài này khắc đầy Trận Văn huyền ảo.
Chất liệu được sử dụng cũng cực kỳ bất phàm, không biết đã trải qua bao nhiêu tuế nguyệt vẫn sừng sững không ngã, có một khí tưc cổ lão tang thương.
"Chất liệu này hẳn phải là tài liệu cấp Thánh Chủ chứ ?"

Dương Khâu đi tới gần, đưa tay sờ ngọc đài một chút, cảm giác lạnh lẽo, có một luồng khí tức độc hữu của Huyết Ma tộc đang tràn ngập.
"Lão phu chuẩn bị phát tài a!"
Tài liệu của tòa ngọc đài này từ trước tới nay Dương Khâu chưa từng nhìn thấy, tựa hồ là vật chỉ có Huyết Võng Giới mới sản sinh ra được, lấy ánh mắt của hắn, lúc này chỉ có thể nhìn ra được là cực kỳ kiên cố.
Không kém gì tài liệu cấp Thánh Chủ.
Nhưng giá trị thực sự còn phải đưa cho người có chuyên môn luyện khí đánh giá một phen.
Nếu như thật sự giống với mình nghĩ, ngọc đài lớn như vậy có thể luyện chế được bao nhiêu binh khí cấp Thánh Chủ?
Đến lúc đó mình cầm theo vô số binh khí Thánh Chủ cấp đi tới Thiên Cơ Lâu mua tin tức, đừng nói là Thánh Nhân cơ duyên, cho là cơ duyên cấp bậc Thánh Nhân Vương cũng không phải không thể nghĩ!

Chương 206. Ngươi là ai ?

Chương trước Chương sau

Chương 206: Ngươi là ai ?
"Huyết Ma nhất tộc biết rõ có nguy hiểm huỷ diệt nhưng vẫn để người thủ hộ ở chỗ này, hẳn là tòa ngọc đài này có ý nghĩa phi phàm đối với bọn hắn."
Dương Khâu trầm ngâm.
Hắn không phải người ngu, lần đầu tiên nhìn thấy tòa ngọc đài này hắn đã nghĩ đến rất nhiều chuyện.
Đồ vật này đáng giá để Huyết Ma nhất tộc coi trọng như vậy, rõ ràng không phải ngọc đài này, mà là đồ vật ẩn chứ bên trong ngọc đài!
"Nếu như lão phu không nhớ lầm, Huyết Ma nhất tộc cũng không phải là chủng tộc của thế giới này, thông đạo bọn hắn phá giới đến đây vẫn là một câu hỏi lớn!"
Ánh mắt Dương Khâu sáng lên, nhìn về phía đỉnh chóp của ngọc đài, thì thào nói ra: "Chẳng lẽ. . ."
"Tòa ngọc đài này chính là mấu chốt ?"
Không sai!
Thần sắc Dương Khâu chấn động chỉ có giải thích này mới có thể giải thích được vì sao Huyết Ma nhất tộc lại coi trọng nơi đây như vậy.
Đặc tính của chủng tộc Huyết Ma nhất tộc này vừa nghe qua tên đã biết, dã tâm của bọn hắn hẳn là rất lớn, hầu như từng tên Huyết Ma tộc nhân đều

muốn thống trị giới này.
Nếu như tồn tại một thông đạo có thể để cho bọn phá giới, bọn hắn nhất định sẽ chiếm giữ làm căn cứ.
"Bên ngoài chiến loạn, ngược lại cho lão phu một cơ hội!"
Dương Khâu khẽ cười một tiếng.
Cường giả Huyết Ma nhất tộc hẳn là đều đi ra ngoài ứng chiến, dưới tình huống vạn bất đắc dĩ mới chỉ để lại một vị Thánh Nhân, mếu như có một vị Thánh Nhân Vương ở chỗ này, ngày hôm nay có thể hắn sẽ không có may mắn như vậy
"Dù nói thế nào Huyết Võng Giới cũng là một cái đại thế giới, trong đó vô số cơ duyên, thậm chí có thể sinh ra cường giả đế cấp, hẳn là cũng có tài liệu luyện chế đế binh."
"Nếu Cửu U Ma Tông có thể nhét nó vào túi để chưởng khống, sợ rằng Cửu U Ma Tông sẽ có thể trở thành thế lực cường đại nhất!"
Dương Khâu nghĩ đến lập tức kích động trong lòng.
Hắn nhìn thoáng qua đỉnh ngọc đài, sau khi xác nhận không có bất kỳ nguy hiểm gì mới từng bước đi lên hư không, muốn tới xem một chút. Rốt cuộc tòa ngọc đài này có phải dùng để vượt giới hay không, đi lên nhìn chẳng phải sẽ rõ.
Đi lên ngàn trượng trên không trung.
Ngay chính giữa ngọc đài có một cánh cửa huyết ngọc lẳng lặng đứng đó.
Trong cánh cửa là một mảng đen nhánh, thâm thúy không gì sánh được.
Bên trong đó là hư vô không biết thông hướng phương, giống như nối liền tới một thế giới khổng lồ!
"Quả nhiên là thế!"
Dương Khâu đi tới trước cánh cổng, quan sát trên dưới, cũng không kiềm chế được sự kích động trong lòng nữa. Tất cả đều giống như hắn dự liệu.
Nơi đây chính là địa phương Huyết Ma nhất tộc phá giới mà đến.
Nắm giữ cánh cổng này, bọn hắn sẽ có thể ung dung ra vào thế giới kia!
Lúc này trong tay Dương Khâu hiện lên vô số tài liệu dùng để bày binh bố trận, thừa dịp không có ai phát hiện, đầu tiên bố trí một tòa Huyễn Trận, sau đó lại bố trí một tòa Khốn Trận ngăn cản người tới, sau đó tự mình đi thông báo cho Mạnh Khánh Chi lão tổ.
Lần này Chuẩn Đế Cửu U Ma Tông cũng tới. Để lão tổ ngăn trở người khác, không cho những người khác qua đây, cánh cổng này không phải sẽ thuộc về Cửu U Ma Tông bọn hắn rồi hay sao?

Về sau để Huyết Võng Giới trở thành Thí Luyện Chi Địa, dùng để bồi dưỡng đệ tử tông môn, hoặc là cải tạo thành một thế giới trồng linh dược giống như Tạo Hóa bí cảnh.
Nhìn thế nào cũng đều là tiềm lực Vô Hạn!
"Điểm duy nhất không xác định được là Huyết Ma nhất tộc có Đại Đế tồn tại hay không. . ."
Trong lòng Dương Khâu nghĩ tới đoạn này liền lắc đầu, lập tức quăng ý niệm này ra khỏi não hải. Khả năng này không lớn, nếu như có.
Vừa rồi phải xuất hiện rồi chứ.
Dù sao.
Thực lực của Đại Đế không dám nói có thể thống ngự giới này, nhưng giải cứu Chuẩn Đế Huyết Ma tộc từ trong tay mấy vị Chuẩn Đế là chuyện không hề khó khăn.
Nhưng mà.
Từ khi mới bắt đầu cho tới bây giờ Huyết Ma tộc Đại Đế chưa từng xuất hiện
Hẳn là không có.
Thời điểm Dương Khâu đang cấp tốc bày trận, bỗng nhiên hắn biến sắc, phát hiện một chút không đúng. Cảnh sắc chung quanh chẳng biết từ lúc nào, dường như đã thay đổi.
Bất kể là bầu trời hay là mặt đất cũng đều trở nên đỏ như máu.
Giống như một giây tiếp theo sẽ nhỏ ra tiên huyết!
Một cỗ huyết tinh khí ồng nặc đến tận cùng, tràn ngập thiên địa, phảng phất có một phiến núi thây biển máu từ không trung rơi xuống, bao phủ thế gian.
"Ừm?"
Động tác bày trận của Dương Khâu ngừng lại.
Giờ khắc này.
Hắn cảm giác hai vai mười phần nặng nề, giống như đang phải khiêng một tòa núi cao, làm cho hắn gần như không thở nổi, loại cảm giác này đã rất lâu không được trải qua.
Bây giờ.
Hắn đã có tu vi Thánh Nhân, người có thể cho hắn cảm giác áp như vậy,... ít nhất ... Cũng phải là tu vi Thánh Nhân Vương hoặc là Đại Thánh.
"Huyết Ma nhất tộc vẫn còn cường giả sống sót ?"
Sắc mặt Dương Khâu trắng bệch, hắn chậm rãi xoay người lại, trong cánh cổng phía sau lưng hắn lúc này đã có thêm một thân ảnh héo rũ, gầy gò chỉ

còn da bọc xương.
Mái tóc bạc phơ không có chút lộng lẫy, xõa tung ở ngang vai.
Thân mặc áo bào rộng lớn, tuyệt đối không vừa người, giống như một bộ xương khô mặc y phục của một nam tử tráng kiện vậy, cực kỳ lỏng lẻo.
Toàn thân của hắn đều lộ ra vẻ suy yếu, phảng phất một trận gió thổi tới là có thể thổi bay hắn.
Thân ảnh gầy nhom lẳng lặng đứng ở bên trong cánh cổng, hắn cùng với Dương Khâu giống như chỉ cách nhau trong gang tấc, nhưng cũng giống như cách xa nhau cả một thế giới.
Rõ ràng cực kỳ gần, nhưng cũng cực kỳ xa xôi
"Tộc. . ."
Thân ảnh gầy nhom mở miệng, thanh âm khàn khàn đến cực hạn, dùng tốc độ cực chậm nói:
"Nhân. . . . . của ta, bị. . . Các ngươi giết?"
"Ngươi là ai?"
Dương Khâu lùi lại một bước, trong lòng xuất hiện một tia cảnh giác, trực giác nói cho hắn biết người trước mắt này rất nguy hiểm. Tuy gầy đến da bọc xương, nhưng trong cơ thể ẩn chứa uy năng đủ để hủy thiên diệt địa!

Chương 207. Chương 207: Còn có cái kia vị Đại Đế trên đời ?

. . . .
"Con kiến hôi. . . . mà thôi, không xứng nghe. . . tên của ta."
Thân ảnh gầy gò chật vật ngẩng đầu lên, con ngươi hắn mở ra, một cỗ uy thế khủng bố tới cực điểm xuyên qua cánh cổng, phủ xuống phương thế giới này.
"Ầm ầm!"
Trời long đất nở, thiên địa sụp đổ, đây là một loại khí tức cực kỳ cuồng mãnh, giống như một mặt trời nổ tung, phong ba cuốn lấy toàn bộ đất trời.
Chúng sinh như con kiến hôi, toàn bộ bị dìm ngập, chỉ có thể đau khổ giãy dụa.
Vô số người đang chiến đấu trên chiến trường bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, thân thể không thể khống chế trở nên run rẩy, đối mặt với cỗ uy thế này không có nổi một chút kháng cự nào.

"Đại. . . Đại. . . . Đại. . . . . Đại Đế!"
Dương Khâu kinh hãi gần chết.
Giờ khắc này lúc hắn nói chuyện đầu lưỡi cũng cứng lại, chưa ăn thịt heo nhưng vẫn từng nhìn thấu heo chạy. Vừa rồi ba kiện đế binh tranh phong, tuy là khí tức mỗi người không giống nhau, nhưng uy thế đế cấp lại là hàng thật!
Mà khí tức trên người vị lão giả này cùng với khí tức Đế binh phát tán ra, cơ hồ là tồn tại ở cùng một đẳng cấp!
"Xảy ra chuyện gì?"
"Xảy ra chuyện gì?"
"Có Đại Đế hàng lâm, là Đại Đế Huyết Võng Giới sao?"
. . . .
Từng thân ảnh kinh khủng Phá Toái Hư Không, xuất hiện trên rãnh sơn cốc.
Lúc này.
Dương Khâu bày binh bố trận hay không bày binh bố trận, đã không còn ý nghĩa.
Bởi vì.
Uy thế của Đại Đế xuất hiện đã dẫn dắt ba vị Chuẩn Đế tới đây. Bọn họ đứng trong hư không, sắc mặt khó coi không gì sánh được, nhìn thân ảnh khô gầy phía bên dưới trái tim của mỗi người đều trầm xuống.
Đây là một vị Đại Đế thứ thiệt!
Chỉ có điều huyết khí đã khô kiệt, mái tóc bạc rối tung lên, một thân thực lực đã không còn ở đỉnh phong nữa. Nhìn bộ dáng này có lẽ sẽ không sống được bao lâu nữa.
Nhưng coi như là như vậy, Đại Đế vẫn là Đại Đế, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nếu như vị Đại Đế tuổi già này phá giới qua đây, giết chết ba vị Chuẩn Đế như bọn họ cũng không phải việc gì khó.
"Ta đã. . . . . Nhớ kỹ các ngươi!"
Bóng người khô gầy mở miệng, thanh âm khàn khan giống như hàn phong lạnh như băng, đảo qua đại địa, chui vào sâu trong cốt tủy của mỗi người, khiến cho bọn hắn run sợ
"Đợi ta. . . . . Niết Bàn trở về, chắc chắn sẽ Quân Lâm giới này, cuối cùng. . . các ngươi nợ máu phải trả bằng máu!"
Tiếng nói vừa dứt.
Trong con ngươi thân ảnh khô gầy dường như hiện lên Lục Đạo Luân Hồi, vũ trụ sợ run, vạn sao băng rơi, thần quang cuồn cuộn vượt qua thời gian

cùng không gian, ngưng kết thành từng đạo huyết ấn chìm vào trong cơ thể mỗi người
Sau khi lưu lại một vết tích.
Thân ảnh khô gầy xoay người, cảnh tượng trong cánh cửa cũng theo đó mà biến mất.
"Xong rồi."
Sắc mặt Dương Khâu trắng bệch, tâm thần hắn yên tĩnh. Ở trên thần hồn bất ngờ có thêm một Huyết Tự, đây là một ấn ký, còn là ấn ký của một vị Đại Đế lưu lại.
Mục đích vị Đại Đế Huyết Võng Giới lưu lại thứ đồ chơi này là gì. Dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được.
Chờ hắn phá giới qua đây, đây là muốn cùng hôm nay mọi người thanh toán a
"Hai vị có biện pháp xóa đi ấn ký này không?"
Con ngươi Mạnh Khánh Chi tối lại, không nghĩ tới cuối cùng lại bị một vị Đại Đế tuổi già theo dõi, loại cảm giác này thật không tốt. Ai cũng không biết lúc nào vị Đại Đế này sẽ phá giới qua đây
Dù sao.
Giữa hai thế giới không có bất kỳ trở ngại nào.
Người ta muốn tới đây cứ việc tới, coi như nhóm người mình bày một trận pháp căn bản cũng không đỡ được một vị Đại Đế!
"Thủ đoạn Đại Đế lưu lại trừ phi là người cùng cấp bậc xuất thủ, bằng vào thực lực của chúng ta căn bản không có cách giải quyết."
Kim Ô nhất tộc Chuẩn Đế lắc đầu.
Hắn vừa rồi đã thử một chút, nhưng ấn ký này dường như là bẩm sinh đã có, căn bản không có cách nào tiêu trừ, ngược lại càng làm ấn ký rõ ràng thêm một chút.
"Huyết Võng Giới có Đại Đế tồn tại, điều này đã vượt ra khỏi dự liệu của chúng ta. Trước mắt chỉ có thể mời ra một vị Đại Đế của thế giới chúng ta. . ."
"Hoặc là bây giờ ngay lập tức đi qua giết chết hắn!"
Một vị Chuẩn Đế khác, mái tóc rối tung, vóc người hùng vĩ, trong tay cầm một cây Đại Kích, thanh âm như sắt thép va chạm vào nhau, rung động leng keng, mang theo một tia chiến ý dâng trào.
Giống như không để ý chút nào đối với việc mình bị in dấu ấn ký.
Thậm chí muốn qua đó quyết chiến cùng một vị Đại Đế!

" Đại Đế tuổi già cũng là Đại Đế!"
Mạnh Khánh Chi khinh bỉ liếc mắt nhìn đối phương. Đều là Nhân Tộc, hắn thực sự cảm thấy lo lắng cho trí thông minh của đối phương. Thật sự cho rằng Chuẩn Đế cầm đế binh là có thể đối kháng cùng Đại Đế rồi hả?
"Nếu không ngươi có biện pháp gì ?"
Vị Chuẩn Đế kia hỏi lại một câu.
Nghe được câu này, sắc mặt Mạnh Khánh Chi lập tức biến thành màu đen. Tự mình có biện pháp mới là gặp quỷ.
"Nếu như thành đế được, có thể cũng là một biện pháp."
Mạnh Khánh Chi ngẫm nghĩ chốc lát, nói ra một câu.
Tiếng nói vừa dứt.
Hắn đã nhận được hai ánh mắt khinh bỉ, Chuẩn Đế Kim Ô nhất tộc liếc mắt nhìn Mạnh Khánh Chi, trêu tức nói: "Nếu như Mạnh đạo hữu có thể thành đế, hà tất phải phí phạm mấy triệu năm ?"
. . .
Tuổi của Mạnh Khánh Chi ở trong ba người có thể tính là lớn nhất.
Bối phận của hắn so với hai người còn lại cao hơn nhiều lắm, căn bản không ở cùng một thời đại. Nếu như Mạnh Khánh Chi không chủ động hiện thân sẽ không ai biết hắn còn sống.
Cũng bởi vì hắn sống lâu như vậy vẫn không thể thành đế, mặt khác đã chứng minh được thành đế cực kỳ gian nan.
Không phải hắn nói thành đế là có thể thành đế.
"Đạo hữu đây là đang khiêu khích Mạnh mỗ sao?"
Thanh âm Mạnh Khánh Chi lạnh như băng nói.
"Cũng không phải."
Chuẩn Đế Kim Ô nhất tộc không có hứng thú cãi cọ, hắn nhìn một vị Chuẩn Đế khác một chút, trịnh trọng nói: "Ngược lại là vừa rồi Diệp đạo hữu nói có vài phần đạo lý."
"Ừm ?"
Sắc mặt Chuẩn Đế Diệp thị khó coi, hắn cùng với Kim Ô nhất tộc Chuẩn Đế không có tiếng nói chung, bây giờ có thể không động thủ đã coi như rất khắc chế.
"Ngươi nói là đi qua giết hắn ?"
Mạnh Khánh Chi không thể tin nói.
Một tên Chuẩn Đế bị điên thì cũng thôi đi, Chuẩn Đế Kim Ô nhất tộc cũng tự tin như vậy sao?

Thật sự cho rằng là mình có thể vượt cấp khiêu chiến
Còn là từ Chuẩn Đế đến Đại Đế, đây không đang nói đùa sao?
"Không phải."
Chuẩn Đế Kim Ô nhất tộc khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Ý của ta là mời ra một vị Đại Đế của thế giới này!"
"Hiện nay vẫn còn Đại Đế trên đời sao?"
"Thiên Cơ Lâu chủ!"
Chuẩn Đế Kim Ô nhất tộc, chậm rãi phun ra bốn chữ.

Chương 208. Chương 208: Ngươi có thể trả nổi tin tức giá trị sao

"Thiên Cơ Lâu chủ ?"
Trong mắt Mạnh Khánh Chi sáng lên
Đúng vậy.
Tại sao mình lại quên mất tiền bối?
Hắn cũng đã từng gặp qua lâu chủ tiền bối, hiểu rõ thực lực của lâu chủ tiền bối hơn bất cứ người nào ở đây. Thực lực Chuẩn Đế đỉnh phong mạnh như hắn cũng nhìn không ra được sâu cạn của lâu chủ tiền bối.
Nếu như nói lâu chủ tiền bối cũng không phải là Đại Đế, hắn không nghĩ ra được đương đại còn có ai có thể là là Đại Đế.
Về phần Tiền bối là đại đế của thời đại nào, chuyện này không quan trọng. Một Chuẩn Đế như hắn còn có thể thông qua thủ đoạn đặc biệt sống thêm mấy triệu năm, thủ đoạn của tiền bối khó lường, sống hàng ngàn vạn năm dường như cũng không phải là không thể.
Năm tháng dài đằng đẵng như vậy trôi qua đủ để cho người đời quên mất đi dấu vết của một vị Đại Đế.
Quan trọng hơn chính là.
Lâu chủ tiền bối một lần nữa đặt chân xuống trần thế, rõ ràng không dùng đế hiệu trước kia mà đổi thành bốn chữ Thiên Cơ Lâu chủ. Bởi vậy ai có thể đoán được
thân phận của hắn ?
"Nếu như Thiên Cơ Lâu chủ xuất thủ, có lẽ thật sự có biện pháp, xóa đi ấn ký của Đại Đế Huyết Võng Giới lưu lại trên thần hồn của chúng ta."
Diệp thị Chuẩn Đế cũng lên tiếng.

Hiển nhiên.
Hắn cũng cực kỳ tin tưởng đối với thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ.
"Việc này không nên chậm trễ, không bằng hiện tại chúng ta lập tức tới Thiên Cơ Lâu, các ngươi nghĩ sao ?"
Mạnh Khánh Chi mở miệng đề nghị.
"Không vội."
Diệp thị Chuẩn Đế giơ tay lên, ngăn trở động tác của Mạnh Khánh Chi, ánh mắt hắn đảo qua hư không, nói: "Vị Đại Đế của Huyết Võng Giới kia vừa rồi đã nói đợi hắn Niết Bàn trở về mới có thể bước vào thế giới này."
"Có lẽ vẫn còn một đoạn thời gian."
Niết Bàn không phải chuyển thế trùng tu, mà giống với hai tộc Thiên Phượng Chân Hoàng, thời điểm thọ nguyên tiêu hao hết lựa chọn gắng sức lần cuối cùng, từ cõi chết sống lại.
Ở thời điểm cận kề cái chết ngộ đạo thuộc về bản thân, sau đó trọng sinh trở về.
Phương pháp này so với chuyển thế trùng tu có điểm lợi và hại, ưu điểm là Niết Bàn trở về có thể khôi phục thực lực đỉnh phong nhanh chóng, thậm chí có thể nâng cao một bước.
Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, tỉ lệ tử vong tương đối cao.
Chuyển thế trùng tu sẽ đơn giản hơn, có thể đoạt xá, cũng có thể hồn vào U Minh, trọng sinh trở về, tránh thoát giấc mộng thai nghén, sau đó khôi phục thần trí.
Thực lực sẽ có thể nhanh chóng đề thăng, tốc độ vượt xa thiên kiêu đồng cấp. Ưu điểm của phương pháp này là tỷ lệ tử vong thấp, nhưng sẽ có thời kỳ bị suy yếu. Lúc đó bị người nhận ra thân phận vốn có, rất có thể sẽ trực tiếp bị bóp chết.
"Diệp đạo hữu nói không sai."
Kim Ô Chuẩn Đế trầm ngâm, nhẹ giọng nói ra: "Quá trình Niết Bàn rất là hung hiểm, một nước vô ý, khả năng vô số năm khổ tu sẽ hóa thành nước chảy. Trong lịch sử đã trải qua có không biết bao nhiêu Đại Đế kinh tài tuyệt diễm bỏ mạng vì phương pháp này."
"Hắn là Niết Bàn thành công hay không, chúng ta tới Thiên Cơ Lâu hỏi lâu chủ tiền bối một câu chẳng phải sẽ biết kết quả sao."
Mạnh Khánh Chi không có đủ kiên nhẫn như hai người còn lại.
Đại Đế Huyết Võng Giới kia không phải nhân vật bình thường, nếu hắn thật sự Niết Bàn trở về, đặt chân lên thế giới này, có lẽ Diệp thị Đế Tộc cùng

Kim Ô nhất tộc có thể kiên trì một thời gian
Có thể đợi đến khi lâu chủ tiền bối ra tay cứu viện.
Nhưng Cửu U Ma Tông của hắn dựa vào Hộ Sơn trận pháp cấp bậc Chuẩn Đế, căn bản không có khả năng ngăn cản đối phương.
Phỏng chừng người ta tát một cái, Cửu U Ma Tông sẽ không còn.
"Ngươi có thể trả nổi giá trị của tin tức này?"
Khóe mắt Diệp thị Chuẩn Đế quét ngang một cái, lạnh giọng nói rằng:
Chỉ là tin tức về Quân Tiên Phong của Huyết Ma nhất tộc đã để cho sáu thế lực bọn họ cùng nhau bỏ tiền ra mua, tin tức một vị Đại Đế có Niết Bàn thành công hay không.
Bọn họ mua được sao?
Có lẽ sẽ mua được.
Nhưng mỗi một phe cũng phải xuất huyết thêm lần thứ hai!
Mới kiếm lời được một đợt lại phải móc tiền ra. Vạn nhất lấy được kết quả là Đại Đế Huyết Võng Giới Niết Bàn chưa thành công, trực tiếp bỏ mình, bọn họ đều phải khóc đến chết!
Bỏ ra cái giá đáng kể, kết quả lại mua một tin tức không cần dùng tới, bọn hắn tới nơi nào nói rõ lí lẽ?
Coi như muốn thừa dịp Đại Đế Huyết Võng Giới vẫn lạc, bọn họ cùng nhau phản công Huyết Võng Giới, vậy cũng phải điều tra rõ ràng trước đã. Tốt xấu gì Huyết Võng Giới cũng là một đại thế giới.
Mặc dù không có Đại Đế, nhưng khẳng định vẫn còn địa phương hung hiểm. . .
Đến lúc đó mua tin tức cụ thể về Huyết Võng Giới lại là một phần chi tiêu cực lớn, cho dù sáu thế lực bọn hắn liên thủ cũng không chịu được tiêu hao lớn như thế.
"Vậy theo ý của các ngươi là phải chờ đợi ?"
Mạnh Khánh Chi cau mày.
"Nếu không... thì sao?"
Diệp thị Chuẩn Đế hỏi ngược lại, hắn nhìn lướt qua hư không, nhìn chiến trường chung quanh một chút, thu hồi thần thức, nhẹ giọng mở miệng nói:
"Đại Đế Huyết Võng Giới nhất thời nửa khắc không qua đây được, không phải lúc này chúng ta nên thương lượng một chút xem món đế binh vừa rồi sẽ được ai sở hữu hay sao?"
Mạnh Khánh Chi: ". . ."

Vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ vì sao vị Diệp thị Chuẩn Đế này không vội tới Thiên Cơ Lâu, cảm thấy lời nói kia nửa thật nửa giả, hóa ra mục đích thực sự là đây.
Tuy là Chuẩn Đế Huyết Võng Giới bị trấn áp, thế nhưng đế binh lại ở trong tay Kim Ô Chuẩn Đế, một kiện đế binh đã cầm vào trong tay, nếu muốn làm cho hắn nhả ra có thể nói là khó như lên trời
"Xem ra chuyện này trong thời gian ngắn là không thể giải quyết được." Mạnh Khánh Chi thở dài trong lòng.
Giá trị Đế binh rất cao, ba người bọn họ ít nhất cũng phải cãi cọ nửa ngày. Hắn không muốn hao tổn như thế nữa.
Nhưng lại không thể cứ vậy rời đi, bởi vì sau khi rời đi còn muốn phân một chút lợi ích, gần như là không có khả năng.
Xét đến cùng.
Vẫn là vì Cửu U Ma Tông không có nội tình thâm hậu như hai tộc này, người ta có lực lượng chờ Đại Đế Huyết Ma tộc tới đây hành động, nhưng Cửu U Ma Tông hắn lại không chờ được được.
"Dương Khâu."
Khóe miệng Mạnh Khánh Chi mở ra.
Dùng phương pháp truyền âm, không ai biết hắn nói những gì
Cách đó không xa.
Dương Khâu nhìn bóng lưng ba vị Chuẩn Đế, sắc mặt rất lo lắng.
Chính mình muốn nghe một chút xem ba người đó nói gì, nhưng căn bản lại không nghe được. Chuẩn Đế nói chuyện cũng không phải là một Thánh Nhân như hắn có thể nghe lén.
Thời điểm hắn gấp gáp đến độ vò đầu bứt tai, thần sắc bỗng nhiên chấn động.
Nét mặt Dương Khâu lộ ra nét vui mừng, lúc này bóp nát một viên Đại Na Di phù trong tay, thân ảnh của hắn từ chỗ đang đứng đột nhiên biến mất, lần thứ hai xuất hiện đã mấy ngàn vạn dặm bên ngoài.

Chương 209. Đừng hoảng hốt, ngồi

Chương trước Chương sau
Chương 209: Đừng hoảng hốt, ngồi
. . . .
Huyết Ma tộc địa, chiến sự kết thúc.

Sáu đại thế lực liên thủ xuất kích, vận dụng vô số tinh nhuệ nhất chiến thành danh triệt để xóa bỏ Huyết Ma nhất tộc ở thế giới này, làm cho vạn tộc thiên hạ chấn động trong lòng
Sau khi tin tức truyền ra.
Mỗi người trong giới Tu Luyện Giới đều mang thần sắc hoảng sợ
Huyết Ma nhất tộc cũng không phải tộc quần bình thường, nội tình bọn họ để lộ ra trong lúc quyết chiến, trong vạn tộc thế giới này phỏng chừng đủ để xếp vào top 100!
Nhưng một tộc quần khổng lồ như vậy, nói xóa bỏ là xóa bỏ.
Đây chính là triệt để xóa bỏ, không phải giống năm xưa Thái Sơ Cổ Đế động thủ, Đại Đế xuất kích ít nhiều vẫn cần chút mặt mũi, sẽ không nhằm vào sinh linh nhỏ yếu.
Nhưng sáu đại thế lực lại sẽ không quan tâm nhiều như vậy.
Hậu bối thiên kiêu của mình bị phục kích, bọn họ muốn ăn miếng trả miếng, phàm là Huyết Ma tộc nhân sẽ trực tiếp trảm thảo trừ căn.
Từng Huyết Ma tộc nhân tiến nhập vào thế giới này đều sẽ bị đánh chết không chút lưu tình, không để lại một người sống.
Sau đó lại có người bước vào chiến trường.
Lúc này.
Lập tức bị cảnh tượng kinh khủng dọa cho sợ ngây người.
Chỉ thấy trong phương viên mấy triệu dặm, khắp nơi máu tươi chảy như suối, xác chết rải rác khắp nơi trên mặt đất, cảnh hoàng tàn đổ nát khắp nơi, sát khí trùng thiên gần như ngưng tụ thành thực chất.
Cảnh tượng trần gian.
Nếu như tu luyện giả tâm chí không kiên định, tùy tiện tiến vào sợ rằng sẽ bị ảnh hưởng thần chí, lập tức tẩu hỏa nhập ma.
"Bên trong thế giới này sợ rằng lại có thêm một nơi tuyệt địa!"
Lúc đó đã có lão Thánh Nhân Vương mở miệng cảm thán nói.
Sát khí như thế, sáu thế lực mặc kệ, những người khác cũng sẽ không quan tâm đến. Bởi vì đây là một lời cảnh cáo của sáu thế lực đến thiên hạ vạn tộc.
Xuất thủ với hậu bối thiên kiêu của bọn họ sẽ gặp kết quả này!
Theo thời gian trôi qua, không ai nói rõ được, địa phương tràn ngập sát khí bực này có thể sinh ra chủng tộc hoàn toàn mới hay không.
. . . . .
Đại Hoang thành.
Trước cửa Thiên Cơ Lâu.

Không ít người đang xem tường tận từng bảng danh sách.
"Huyết Ma nhất tộc thực sự không còn, tên Thí Thiên trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng đã biến mất thất!"
"Bài danh thứ sáu Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, nếu như không vẫn lạc, tương lai có khả năng thành đế a! Coi như không thể thành đế, nhưng có lẽ Chuẩn Đế là không có vấn đề gì."
"Đúng vậy, Thí Thiên chắc là người trẻ tuổi kinh diễm nhất Huyết Ma nhất tộc, đáng tiếc lại vẫn lạc không rõ ràng trong trận chiến này."
"Trong dòng sông lịch sử, có nhiều thiên kiêu kinh diễm hơn so với Thí Thiên chết không rõ ràng cũng không phải số ít, xét đến cùng vẫn là thực lực của hắn quá yếu, trận chiến ngày đó chính ngay cả Đại Thánh cũng phải bỏ mình, huống chi là một người trẻ tuổi?"
"Mau nhìn! Lúc này . . . lại có một vị Đại Thánh hô một câu, đưa tay chỉ Thánh Chủ bảng bên cạnh, cao giọng nói: "Tên Thí Vô Sinh cũng đã biến mất!"
"Thí Vô Sinh cũng bị xóa tên trên Thánh Chủ bảng rồi?" Một ông lão vuốt râu, cảm thán nói một câu. Có thể nói Thí Vô Sinh cùng Thí Thiên là nhân vật đại biểu cho Huyết Ma nhất tộc, hai người này một người xếp hạng sáu trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, một người xếp hạng chin trên Thánh Chủ bảng.
Bài danh đều cực kì cao, tiềm lực không thể khinh thường.
Nếu như không vẫn lạc, thành tựu tương lai không thể đoán được.
Chỉ tiếc, đường đi của bọn hắn hẹp.
Cùng lúc trêu chọc sáu thế lực khổng lồ, dưới sáu thế lực liên thủ tấn công cơ hồ không có bất luận đường sống nào.
"Có khi nào bọn họ chạy về Huyết Võng Giới, bản thân căn bản không chết hay không?"
Một tên thanh niên lấy tay xoa xoa cằm, nhẹ giọng nói.
"Ngươi nghĩ nhiều rồi, ngươi cho rằng loại chuyện như vượt giới này, là ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi hay sao? Áp lực bên trong vết nứt không gian, người thường căn bản khó có thể chịu được."
"Người bình thường tùy tiện bước vào bên trong vết nứt không gian, tuyệt đối mười phần chết chắc, Huyết Ma nhất tộc bọn hắn nhiều người qua đây như vậy, không biết đã phải trả giá cỡ nào."
"Nếu như tất cả đều chạy về, có thể sống sót từ trong cái khe không gian hay không tạm thời không nói. Coi như còn sống, tất cả lúc trước đánh đổi

tiêu phí chẳng phải đều đổ xuống sông xuống biển hay sao?"
. . . . .
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu rất nhiều người ngươi một câu ta một lời nghị luận lẫn nhau
Trải qua trận chiến này.
Sáu đại thế lực thanh danh đại chấn.
Thực lực bọn họ để lộ ra làm cho vô số người hết hồn.
Thời điểm rất nhiều người đều đặt ánh mắt ở Huyết Ma tộc địa.
Thời gian trôi qua mấy ngày.
Một bóng người màu đen phá vỡ hư không, vội vã xông vào trong Đại Hoang thành.
Sau khi Dương Khâu tiến vào Đại Hoang thành, tốc độ không những giảm ngược lại còn tăng, khí tức toàn thân thu liễm đến cực hạn, thân thể có thần quang bao phủ, che đậy khí tức của mình.
Nhanh chóng bước vào Thiên Cơ Lâu.
"Tiền bối!"
"Tiền bối!"
"Vãn bối gặp chuyện lớn rồi, xin tiền bối xuất thủ cứu vãn bối một mạng!"
Dương Khâu vừa mới vào trong Thiên Cơ Lâu đã mở miệng nói.
Trên mặt hắn mang thần sắc sợ hãi giống như đang bị một vị Đại Đế đuổi giết, thanh âm cũng phát run.
"Làm sao vậy ?"
Âm thanh trong trẻo truyền đến
Lý Vân mặc một chiếc áo bào màu xanh, trong tay cầm một quyển cuốn sách, khí chất ôn nhuận Như Ngọc, từ trên lầu không nhanh không chậm bước xuống, thần sắc cực kỳ bình thản.
Hắn liếc mắt nhìn Dương Khâu.
Tùy ý mở miệng nói:
"Gặp Đại Đế rồi hả?"
"Tiền bối cứu mạng!"
Dương Khâu nhìn thấy thân ảnh Lý Vân, trong mắt lộ ra vẻ nhạc nhiên. Đối với việc tiền bối thuận miệng nói ra tâm sự của mình, hắn đã không còn cảm thấy ngạc nhiên.
Nếu như tiền bối không biết, mình bị Đại Đế để mắt tới, đó mới có quỷ.
"Tiền bối, Huyết Võng Giới kia có một vị Đại Đế tuổi già dự định Niết Bàn trở về, thực lực rất khủng bố, không chỉ có vãn bối, ngay cả lão tổ của vãn

bối, còn có hai vị Chuẩn Đế khác đều bị để mắt tới rồi!"
Dương Khâu nói nhanh.
Sau khi dước vào Thiên Cơ Lâu, sắc mặt hắn vẫn trắng bệch như trước, không có một chút thong thả nào. Một vị Đại Đế hiện thế thực sự khiến hắn chấn động quá lớn.
Nhất là hắn còn là người đầu tiên đụng phải.
Loại tâm tình ăn bữa nay lo bữa mai này, người bên ngoài thực sự không cách nào hiểu được. Coi như hắn núp bên trong Cửu U Ma Tông cũng không có bất kỳ cảm giác an toàn nào.
Bởi vì rất rõ ràng, lão tổ Mạnh Khánh Chi không phải là đối thủ của người ta.
"Đừng hoảng hốt, ngồi đi."
Lý Vân đi tới trước ghế dài ngồi xuống, ngón tay chỉ một cái ghế cách đó không xa, mở miệng nói.

Chương 210. Đã kết thúc

Chương 210: Đã kết thúc
"Tiền bối, vãn bối thực sự không an tĩnh được. . ."
Mặt Dương Khâu không có chút máu.
Một vị Đại Đế lúc nào cũng có thể sẽ phá giới mà đến, bọn họ còn không có thủ đoạn gì để ứng phó, nghĩ tới cục diện tương lai, trong lòng Dương Khâu lập tức lạnh đi một nữa.
"Một ấn ký Đại Đế mà thôi."
Lý Vân phong khinh vân đạm nói
"Ấn ký Đại Đế. . . mà thôi ?"
Dương Khâu nghẹn họng nhìn trân trối.
Ấn ký của một vị Đại Đế lưu lại, còn có thể nói mà thôi ?
Đồ chơi này, nhưng là tương đương với giấy báo tử, không có thực lực Đại Đế, tuyệt đối không có bất luận đường sống nào, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển, cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết.
Sở dĩ vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia chưa qua đây là định Niết Bàn trọng sinh.
Nếu như không phải hắn đã đến tuổi già, Dương Khâu thấy mình đã không thể gặp được lâu chủ tiền bối nữa
"Chẳng lẽ. . ."

Trong mắt Dương Khâu sáng lên, phấn chấn nói ra: "Tiền bối có biện pháp?"
"Nếu không... thì ngươi nghĩ sao?"
Lý Vân hỏi ngược lại.
Ở bên ngoài hắn chỉ có tu vi Thánh Nhân, quả thực không có bất kỳ biện pháp nào đối với Đại Đế ấn ký. Nhưng ở trong Thiên Cơ Lâu, không nói quá lên thì hắn chính là thần!
Đừng nói Đại Đế.
Cho dù là nhân vật mạnh hơn so với Đại Đế tới cũng phải thành thành thật thật.
Ấn ký giống như Đại Đế Huyết Võng Giới lưu lại, nửa phút là hắn có thể lấy ra một đống lớn, sau đó đặt lên cơ thể từng người bước vào Thiên Cơ Lâu.
Thậm chí còn có thể làm hoàn mỹ hơn so với Đại Đế Huyết Võng Giới, căn bản sẽ không có bất kỳ kẻ nào phát giác ra được.
"Thật tốt quá."
Dương Khâu vui vẻ nói.
Nói xong.
Hắn móc ra ngọc giản, trực tiếp truyền tin cho Mạnh Khánh Chi bên ngoài ngàn tỉ dặm.
Mạnh Khánh Chi đang thương thảo xem đế binh thuộc sở hữu của ai cùng hai vị Chuẩn Đế, thần sắc khẽ động, nhìn thoáng qua ngọc giản trong tay.
Lập tức thả lỏng một hơi.
Lâu chủ tiền bối không hổ là tiền bối!
Đợt này ổn!
Có tiền bối xuất thủ, dương như Đại Đế Huyết Võng Giới cũng không kinh khủng như trong tưởng tượng. Thật sự vượt giới tới đây, hắn còn có thể qua mặt Thiên Cơ Lâu, trực tiếp nhất thống giới này hay sao?
Nằm mơ đi!
. . . . .
"Truyền xong tin tức rồi?"
Trong Thiên Cơ Lâu, Lý Vân nhìn động tác của Dương Khâu cũng không ngăn cản, ung dung mở miệng nói. Tuy là nghề chính của Thiên Cơ Lâu là bán tin tức, thế nhưng phát triển nghề phụ, xóa đi ấn ký Đại Đế lưu lại, dường như cũng là có thể. Dù sao cuộc mua bán này hắn không cần dùng tới hệ thống để kiếm giá chênh lệch!

Tất cả mọi thứ đều một mình mình chiếm tiện nghi. Giúp Dương Khâu xóa đi ấn ký không kiếm được bao nhiêu. Hắn nhiều nhất chỉ có tu vi Thánh Nhân, nói khó nghe một chút, sống chết của hắn không có ý nghĩ gì lớn đối với Cửu U Ma Tông.
Một vị Thánh Nhân mà thôi, coi như hắn bỏ mình, Cửu U Ma Tông cũng sẽ không vì vậy mà tổn thương nguyên khí nặng nề.
Thế nhưng.
Mạnh Khánh Chi lại khác.
Nếu như hắn bước vào Thiên Cơ Lâu, cuộc mua bán này phải bàn thật kỹ.
"Ách. . ."
Sắc mặt Dương Khâu cứng đờ, tay cầm ngọc giản xấu hổ cười, mở miệng nói: " Đã truyền xong. . . . ."
Tuy biết rõ là tiền bối sẽ không gặp bên ngoài, thế nhưng quang minh chánh đại truyền tin tức như thế vẫn làm cho hắn có chút ngượng ngùng.
"Ý nghĩa ấn ký của Đại Đế Huyết Võng Giới lưu lại, hẳn là ngươi cũng hiểu."
Lý Vân mở miệng, trầm giọng nói.
"Vãn bối hiểu."
Dương Khâu gật đầu.
Đây là danh sách tất sát của một vị Đại Đế, những kẻ trong thần hồn mang theo ấn ký, sẽ bị thanh toán từng người một. Chờ vị Đại Đế kia qua đây kết quả của những người khác như nào thì khó mà nói
Nhưng bọn hắn tuyệt đối chỉ có một con đường chết.
"Sở dĩ. . . ."
Lý Vân kéo dài âm điệu, câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, nhưng tinh thần Dương Khâu đã lĩnh hội được.
"Tiền bối cứ nói giá cả!"
Dương Khâu cắn răng phun ra năm chữ.
Vì mạng nhỏ của mình, giá cả gì cũng phải đáp ứng trước. Nếu không... Vị Đại Đế kia qua đây. Nói gì cũng đều đã muộn, Cửu U Ma Tông cũng không có mạnh mẽ như Diệp thị Đế Tộc hoặc là Kim Ô nhất tộc.
"Ba vật phẩm Thánh cấp."
Lý Vân dựng thẳng ba ngón tay lên, từ tốn nói
"Ba cái?"
Dương Khâu bối rối.

Giá trị này đã vượt ra khỏi dự đoán trong lòng hắn, mình chính là Thánh cấp, giúp mình xóa đi ấn ký Đại Đế cần đến ba vật phẩm Thánh cấp.
Từ đó suy tính một chút, lão tổ Mạnh Khánh Chi của Cửu U Ma Tông bọn họ thì sao?
Hắn chính là Chuẩn Đế đó!
Dương Khâu không phải đang khiếp sợ cho mình, mà là đang đổ máu trong lòng thay lão tổ.
Nếu như lão tổ Mạnh Khánh Chi tới Thiên Cơ Lâu, lập tức lấy ra ba vật phẩm Chuẩn Đế cấp, nội tình Cửu U Ma Tông bọn họ không phải trong nháy mắt mất đi hơn phân nửa sao
“Yên tâm, Lý mỗ không có lòng đen tối như vậy.”
Lý Vân nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Dương Khâu, mở miệng nói.
Không có vốn buôn bán, kiếm là nhất định phải kiếm, nhưng sẽ không quá tàn nhẫn. Mở miệng đã muốn hơn phân nửa nội tình của Cửu U Ma Tông, sự tình này căn bản không thực tế.
Mạnh Khánh Chi cũng sẽ không lấy ra.
Cửu U Ma Tông bọn hắn bây giờ ngoại trừ một vị Chuẩn Đế là hắn, cùng với một kiện đế binh ra, nói thật còn có ba vật phẩm Chuẩn Đế hay không cũng không chắc chắn.
Dù sao.
Trước đây hắn ngay cả công pháp Chuẩn Đế, cùng với Chuẩn Đế binh của mình cũng đều đã lấy ra để giao dịch.
Hiện nay Mạnh Khánh Chi chắc là người nghèo nhất trong số các Chuẩn Đế.
"Vậy là tốt rồi."
Dương Khâu thả lỏng một hơi, hắn lấy ra ba vật phẩm Thánh cấp, đặt ở trước mặt Lý Vân, mở miệng nói: "Vậy làm tiền bối xóa đi ấn ký giúp vãn bối."
Đã trải qua một trận chiến với Huyết Ma tộc, những vật này Dương Khâu vẫn có thể lấy ra được, tài sản mới vừa ngâm nước bởi vì ... một trận đánh này, lại lần nữa giàu có.
"Việc nhỏ."
Lý Vân thu hồi vật phẩm, hơi khoát tay áo
Không khí trong phòng hoàn toàn yên tĩnh
Một khắc đồng hồ sau.

Sắc mặt Dương Khâu kìm nén đến đỏ bừng, hắn hồ nghi nói ra: "Tiền bối có thể bắt đầu chưa. . ."
"Đã kết thúc!"

Chương 211. Hệ thống, ngươi là nghiêm túc sao?

Chương 211: Hệ thống, ngươi là nghiêm túc sao?
"Ừm ???"
Hai mắt Dương Khâu trợn tròn.
Đây là tình huống gì?
Chính mình còn chưa cảm giác được gì, người ta là Đại Đế Huyết Võng Giới, thời điểm lưu lại ấn ký cho bọn hắn chính là Thiên Băng Địa Liệt, sát khí đầy trời a!
Tại sao đến chỗ của lâu chủ tiền bối chỉ tùy ý khoát tay áo đã xong chuyện ?
Tiền bối không phải là đang hù ta đấy cgyws?
Dương Khâu tâm thần tĩnh lặng, quan sát thần hồn. Không bao lâu sau hắn đã kích động.
Thật sự không còn!
Ấn ký Đại Đế Huyết Võng Giới lưu lại đã biến mất vô ảnh vô tung, nếu như tiền bối không mở miệng, hắn còn không biết ấn ký của một vị Đại Đế đã sớm tiêu thất.
"Tiền bối, ngài làm sao làm được chuyện này?"
Dương Khâu không thể tin nói
"Rất khó sao?"
Lý Vân nhíu mày, bàn tay hắn nâng lên, trong lòng bàn tay có một luồng ánh sáng xích hồng, khí tức Đại Đế lượn lờ khiến người ta sởn tóc gáy, cũng may là bị giam cầm ở bên trong Thiên Cơ Lâu.
Nếu không.
Cổ hơi thở này tiêu tán ra ngoài, toàn bộ Đại Hoang thành đều sẽ bị phá hủy triệt để.
Trong thành.
Người thường cùng tu luyện giả thực lực thấp nhiều lắm, bọn họ căn bản không gánh được cỗ hơi thở này. Cho dù vẻn vẹn chỉ là một luồng khí tức

Đại Đế cũng có thể tiêu diệt vô số người.
"Đây chính là ấn ký kia?"
Dương Khâu nhìn lại, mở miệng hỏi.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, thuận tay thu vào
Hắn liếc mắt nhìn Dương Khâu, nhẹ giọng hỏi: "Trong trận đánh Huyết Ma tộc, ngươi giết chết không ít người nhỉ!"
"Ách. . . . ."
Nghe được câu này, Dương Khâu có chút không phản ứng kịp.
"Tiền bối, vì sao lại hỏi như vậy ?"
Mình vốn là người trong ma đạo, giết vài người thì có làm sao?
Chuyện này rất hợp tình hợp lý a!
Nếu như người Cửu U Ma Tông đều là thiện nam tín nữ, về sau truyền đi chẳng phải là sẽ làm cho những người còn lại trong ma đạo cười đến rụng răng ?
"Không có gì."
Lý Vân xua tay, điềm nhiên như không có việc gì nói: "Chỉ là bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, muốn sắp xếp một bảng danh sách khác."
"Bảng danh sách?" Nghe được câu này, Dương Khâu lập tức phấn chấn thần. Đoạn thời gian trước.
Mình vất vả lắm mới lên được một Thánh Chủ bảng, còn là bài danh thứ hơn một trăm. Lúc này mới qua bao lâu, đã sắp rớt xuống top 200. Lại thêm mấy năm nữa, khả năng hắn sẽ không còn tên trên bảng.
Lúc này lâu chủ tiền bối lại muốn xếp hạng bảng danh sách, bản thân mình nên nắm chặt cơ hội này thật tốt
Nói gì thì nói.
Cũng phải để cho mình lên bảng.
"Tiền bối muốn xếp hạng bảng danh sách gì?"
"Thiên tội!"
Lý Vân phun ra hai chữ.
Hai chữ này vừa thốt ra, nhiệt độ toàn bộ Thiên Cơ Lâu lập tức giảm xuống không ít, mạnh như Dương Khâu cũng không kìm lòng được rùng mình một cái.
Hai chữ thiên tội.
Nghe qua tên đã biết không phải danh sách gì tốt đẹp.
"Tiền bối, bảng danh sách này có ý nghĩa gì?"

Dương Khâu yếu ớt hỏi một câu.
Trực giác nói cho hắn biết bảng danh sách này, khả năng không giống với những bảng danh sách trước đó. Lúc trước bất kể là Thiên Kiêu Bảng, hay là Thánh Chủ bảng, có thể leo lên đều sẽ tượng trưng cho vinh dự.
Thế nhưng thiên tội, có lẽ không phải mang tới vinh dự. . .
"Chờ một chút ngươi sẽ biết."
Lý Vân cười rồi một tiếng.
Hắn trong lòng hỏi: "Hệ thống, kiểm tra những người tội ác tày trời ở thế giới này một chút, ừm. . . Những Đại Đế kia thì không cần tra xét, trước tiên tra xết tồn tại cấp bậc Thánh Nhân."
Nếu như là người tội ác tày trời, hiển nhiên không cần thiết xếp hạng danh sách dưới Thánh Nhân. Với thực lực của những người này, mỗi ngày làm việc ác, tội ác cũng sẽ không quá lớn.
Nhưng đến cấp bậc Thánh Nhân, đây lại là biến đổi về chất.
Bởi vì.
Thực lực Thánh Nhân quá mạnh mẽ
Một chưởng đánh xuống có thể đập nát vạn dặm đại địa, sinh tử của vô tận sinh linh đều được quyết định bởi một ý niệm của bọn hắn.
Mà Đại Đế lại mạnh quá mức, rõ ràng không thể xếp hạng cùng Thánh Nhân. Sở dĩ hắn dự định làm hai cái, một cái Thánh Nhân một cái Đại Đế. Hai bảng danh sách này đều xếp hạng từ vạn tộc.
Còn về phần cảnh giới Thánh Nhân Vương cùng Đại Thánh lại tương đối lúng túng. So với bên trên thì không đủ, so với bên dưới lại có thừa, người bình thường đạt đến hai cảnh giới này đều đang bế quan khổ tu.
Cho nên hắn lựa chọn không để mắt tới hai cảnh giới này.
Cũng không thể mỗi một cảnh giới làm một bảng danh sách được, quá nhiều bảng danh sách sẽ khiến cho hắn phiền phức, người bên ngoài nhìn vào cũng mệt lòng.
« Keng! »
« Kiểm tra Thiên Tội Bảng thành công. (cấp bậc thánh nhân) »
« Hạng một: Lý Vân. Chủng tộc tương ứng: Nhân Tộc. Thân phận: Thiên Cơ Lâu chủ. Tu vi: Thánh Nhân sơ kỳ. Sự tích: Thay đổi số mệnh Dương Khâu, trực tiếp khiến cho Diêu Quang Thánh Địa bị huỷ diệt. Thay đổi số mệnh Nhâm Thanh Đồ, gián tiếp thay đổi kết cục Đại La kiếm tông suy sụp. Thay đổi số mệnh Bắc Thần Hằng, thay đổi quỹ tích sinh mệnh vốn có.

. . . Tiết lộ kế hoạch Huyết Ma nhất tộc, trực tiếp khiến cho ức vạn sinh linh Huyết Ma nhất tộc bị huỷ diệt. »
« Hạng hai: Thôn Thiên. Chủng tộc tương ứng: Thao Thiết nhất tộc. Thân phận: Thao Thiết tộc trưởng. Tu vi: Thánh Nhân đỉnh phong. Sự tích: Huỷ diệt Hao Nhãn Hổ nhất tộc, thôn phệ 76 tòa đại thành trì của Nhân Tộc, 132 tòa trung cấp thành trì. . . . . »
« Hạng: Nữ Ngỗi. Chủng tộc tương ứng: Hạn Bạt nhất tộc. Thân phận: Trưởng lão Hạn Bạt nhất tộc. Tu vi: Thánh Nhân hậu kỳ. »
. . . .
« Hạng 417: Dương Khâu. Chủng tộc tương ứng: Nhân Tộc. Thân phận: Cửu U Ma Tông chưởng giáo, tu vi: Thánh Nhân sơ kỳ. Sự tích: Trảm sát 300,000 Huyết Lân Hải yêu nhất tộc. Từng thâm nhập ba ngàn vạn dặm hải vực, huỷ diệt xích du mãng xà nhất tộc. Trong đại chiến Huyết Ma nhất tộc bày ra Thánh Nhân sát trận, trảm sát. . . . . »
. . . .
« Hạng 500: . . . . »,
. . . . .
Thiên Tội Bảng xuất hiện, sau khi Lý Vân nhìn lướt qua, thấy được một cái tên cực kỳ quen thuộc không gì sánh được.
Trong lòng hắn yếu ớt hỏi:
"Hệ thống, ngươi đang nghiêm túc sao?"

Chương 212. Chính đạo tất sát danh sách

Chương 212: Chính đạo tất sát danh sách
« Số liệu hệ thống tuyệt đối không có bất luận sai lầm gì. »
Lý Vân: ". . . ."
Hệ thống cho ra bảng danh sách, hắn quả thực không có bất kỳ hoài nghi gì.
Thế nhưng xếp hạng đầu tiên là mình, cũng rất xấu hổ.
Ta đường đường là Thiên Cơ Lâu chủ, sắp xếp một bảng danh sách, còn phải tự đề tên chính mình?
Coi như muốn lên bảng thì cũng không thể là Thiên Tội Bảng, chớ đừng nói chi là còn là cấp bậc thánh nhân. Hắn dám cam đoan nếu như tên mình xuất hiện trên bảng danh sách này.

Một khi bảng danh sách hiện thế.
Chắc chắn sẽ gây nên sóng to gió lớn.
Tạo thành động tĩnh đoán chừng không thua gì tin tức Tạo Hóa bí cảnh xuất hiện lúc trước.
"Hệ thống, xóa bỏ tên của ta đi."
Trong lòng Lý Vân nói.
Sau cùng.
Hắn lại bổ sung một câu, nói: "Về sau không cần thống kê bất kỳ tin tức gì của ta."
Trong chư thiên vạn giới, ai cũng có thể xếp hạng được, duy nhất chỉ có mình là không được
Trong nháy mắt.
Trong lòng hắn đã quyết định chú ý.
Về sau cho dù là một số bảng xếp hạng Đại Đế, hoặc là Vô Thượng các loại, hắn cũng sẽ không đề tên mình lên. Mình thân là người sắp xếp bảng danh sách.
Kết quả.
Mình cũng lên bảng.
Đây là chuyện gì ?
Lời nói vừa dứt.
Trên bảng danh sách, tin tức liên quan tới mình đều biến mất, tên của tất cả mọi người đều tự động tăng lên một cấp bậc.
"Lần này không tệ."
Lý Vân hài lòng nhìn thoáng qua, sau khi xác nhận không quên bất cứ thứ gì mới phất phất tay nói: "Công bố ra ngoài đi!"
"Ầm ầm" một tiếng.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Lại là một bảng danh sách hiện thế.
"Tiền bối, Thiên Tội Bảng hiên thế rồi?"
Dương Khâu nhẹ giọng hỏi.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu.
"Vậy ta. . ."
"Yên tâm."
Lý Vân liếc mắt nhìn Dương Khâu, ngữ khí thâm trường nói: "Ngươi tất nhiên là có trên bảng danh sách, chỉ có điều bài danh hơi thấp một chút.

Ngươi cũng không phải nhụt chí, bảng danh sách này không phải là căn cứ để phân chia thực lực."
"Trong thời gian ngắn tên ngươi sẽ không rớt hạng."
Lời này của Lý Vân không phải là giả. Thiên Tội Bảng, nhất định phải là người có tội nghiệt mới có thể đặt chân lên bảng danh sách, thực lực cao thấp không quá quan trọng, nhưng lại không thể không có một chút thực lực.
Người bình thường không có chút thực lực, không có chút bối cảnh, có khả năng vừa mới làm ác đã bị người khác thuận tay đập chết.
Mà Dương Khâu có thể đứng trên bảng, trận chiến với Huyết Ma tộc có đóng góp cực kỳ quan trọng. Không có chiến tích này, nói thật hắn có thể đi lên hay không cũng khó nói.
Sở dĩ hiện nay Dương Khâu sống còn rất tốt, có quan hệ rất lớn với Cửu U Ma Tông sau lưng hắn.
"Không rớt hạng ?"
Trong mắt Dương Khâu sáng lên.
Trước mặc kệ bảng danh sách này rốt cuộc là gì
Chỉ bằng vào điểm không rớt hạng này đã khiến hắn yên tâm, không phải mỗi ngày đều lo âu một ngày nào đó mình sẽ không còn xếp hạng giống như Thánh Chủ bảng.
"Nếu như không tin, ngươi đi ra ngoài xem một chút sẽ lập tức hiểu."
Lý Vân chỉ chỉ bên ngoài, mở miệng nói.
"Vãn bối lập tức đi xem."
Dương Khâu vui vô cùng, chắp tay, cấp tốc chạy ra ngoài.
Đi ra bên ngoài.
Dương Khâu chen qua đoàn người, đi tới trước nhất. Ánh mắt đảo qua, rất nhanh đã tìm được Thiên Tội Bảng, ánh mắt của hắn từ dưới đi lên, không bao lâu đã tìm được tên của mình
Tiền bối nói bài danh của hắn xếp phía sau, bắt đầu từ phía dưới tìm lên tất nhiên sẽ nhanh hơn một chút
« Xếp hạng 417: Dương Khâu. Chủng tộc tương ứng: Nhân Tộc. Thân phận: Cửu U Ma Tông chưởng giáo, tu vi: Thánh Nhân sơ kỳ. Sự tích: Trảm sát 300,000 Huyết Lân Hải Yêu nhất tộc. Từng thâm nhập ba ngàn vạn dặm hải vực, huỷ diệt Xích Du Mãng nhất tộc. Ở trong đại chiến Huyết Ma nhất tộc bày ra Thánh Nhân sát trận, trảm sát. . . . . »
"Cái này. . . . ."

Nhìn thấy giới thiệu của mình trên bảng danh sách, Dương Khâu không bình tĩnh nổi.
Hai chữ thiên tội từ trong miệng tiền bối nói ra.
Hắn đã cảm thấy bảng danh sách này không ngăn nắp xinh đẹp như vẻ bề ngoài.
0 0
Bây giờ xem xét đến.
Quả nhiên là thế, đây không phải là Thiên Tội Bảng, đây là danh sách chính đạo tất sát a!
Đằng sau tin tức thuộc về mình còn có một chuỗi dài giới thiệu, ngày bình thường e rằng có thể tính làm chiến tích. Nhưng ngày hôm nay nhìn thế nào cũng đều có chút chói mắt.
Chuỗi dài chiến tích xếp thành hàng, từng chiến tích đều đại biểu cho một tội nghiệt.
Sinh linh bị hắn chém giết, Nhân Tộc, Yêu Tộc, Ma Tộc, Quỷ Tộc đều có đủ cả
Có một số tin tức mọi người đều biết.
Tỷ như đánh một trận Huyết Ma tộc, hắn khẳng định có tham chiến, trảm sát một số Huyết Ma tộc nhân, cũng sẽ không ai nói gì. Dù sao những Chuẩn Đế, Đại Thánh kia giết còn nhiều hơn hắn.
. . . .
Nhưng còn có một số tin tức lại không giống như vậy.
Ví du như mình đi sâu vào ba ngàn vạn dặm hải vực, huỷ diệt Xích Du Mãng nhất tộc, tin tức này là tuyệt mật, chính là sau khi hắn thành thánh vì một kiện tài liệu Thánh Nhân, từ Cửu U Ma Tông chạy tới hải vực, cướp đoạt tài liệu Thánh Binh, mới gây ra tai họa.
Chuyện này có thể nói là một chuyện bí mật.
Người biết cực ít, không nghĩ tới cũng bị tiền bối nói rõ ra. Đã như vậy, những đại tộc hải vực kia, thậm chí là Chân Long nhất tộc lúc biết được tin tức.
Há có thể không tức giận Lôi Đình
Bọn hắn không phát uy, há chẳng phải khiến người ta nghĩ rằng ai cũng có thể chạy đến hải vực, tùy tiện diệt một hai tộc quần?
"Tiền bối, ngươi đây là đang đào hố cho vãn bối nhảy vào!"
Dương Khâu khóc không ra nước mắt.

Tuy là hiện nay không có việc gì, nhưng hắn dường như đã nghĩ tới hình ảnh tương lai. Nói không chừng từ nay về sau chân trước bước ra khỏi Cửu U Ma Tông, chân sau đã đụng phải một đoàn người trừ ma vệ đạo.
Cho dù mình là chưởng giáo Cửu U Ma Tông, còn có tu vi Thánh Nhân cũng căn bản không có chỗ dùng!
Thế giới này quá lớn
Luôn luôn một số người, hoặc là một số thế lực, người ta căn bản không sợ Cửu U Ma Tông. Cho dù là song phương khai chiến người ta cũng không lo lắng.
Nếu như thật sự có một vị Thánh Nhân Vương giết tới, mình muốn chạy cũng không chạy nổi.

Chương 213. Có xảy ra chuyện lớn

Chương 213: Có xảy ra chuyện lớn
"Thiên Cơ Lâu lại có bảng danh sách hiện thế rồi?"
Lúc này.
Những người khác cũng vây quanh, nhìn bảng danh sách nghị luận ầm ĩ.
"Khá lắm, Thiên Tội Bảng! Lên bảng dường như đều là Thánh Nhân, giá trị so với Thánh Chủ bảng cũng không kém chút nào!"
"Tê —— đệ nhất Thiên Tội Bảng Thao Thiết, đây không phải là một đại tộc quần mạnh mẽ của yêu tộc sao? Tộc trưởng của bọn hắn cư nhiên cắn nuốt mấy trăm tòa thành trì của Nhân Tộc, vậy mà trước đây ta dĩ không nghe được chút phong thanh nào!"
"Mấy trăm tòa thành trì, sợ là ít nhất cũng có trăm vạn sinh linh. . ."
"Nếu không có lâu chủ tiền bối liệt kê ra bảng danh sách này, không biết chúng ta còn bị che đậy tới khi nào. Những Thánh Địa Nhân Tộc như chúng ta chẳng lẽ phải ngồi yên không quan tâm đến, mặc cho Yêu Tộc thôn phệ sinh linh Nhân Tộc sao?"
"Không cần tức giận, trong nhân tộccũng không có thiếu người lên bảng, Yêu Tộc bọn hắn cũng tổn thất không nhỏ."
"Nói đến, xếp hạng 416 Dương Khâu này mặc dù là người trong ma đạo, không phải cũng chém giết không ít Yêu Tộc sao?"
"Người trong ma đạo thường không nói đạo lý, tốt xấu gì cũng coi như đã giúp Nhân Tộc xả được cơn giận. . . ."
"Xuỵt, nói nhỏ chút, các ngươi không thấy bên cạnh là ai sao?"

. . . . .
"Ừm ?"
Không ít người quay đầu nhìn lại, sau khi liếc mắt nhìn kỹ, "Rào rào" một tiếng, trong chu vi mười trượng chung quanh Dương Khâu lập tức không có một bóng người.
Không ai có can đảm tiếp cận hắn quá gần.
Thiên Tội Bảng đó!
Bảng danh sách này vừa mới xuất hiện, giờ vẫn còn đang nóng hổi.
Mỗi người trên bảng đều là hung nhân thứ thiệt, một lời không hợp sẽ dám giết người tại chỗ. Ai có thể nghĩ tới mình lại tận mắt thấy một vị.
Tuy là bài danh tương đối thấp, nhưng cũng nổi danh trên bảng a!
Trên thân gánh tính mệnh của vô số sinh linh, nói một câu hai tay nhuộm đầy tiên huyết cũng không quá đáng chút nào.
"Hừ."
Dương Khâu hừ một tiếng. Vừa rồi mình ra ngoài vội vội vàng vàng, quên giấu giếm hành tung. Hắn không nói thêm câu gì, nhanh chóng bước chân vào Thiên Cơ Lâu.
Không được bao lâu lại nhanh chóng đi ra.
Vừa rồi vào trong Thiên Cơ Lâu là để nói một tiếng từ biệt với lâu chủ tiền bối.
Bây giờ lập tức lên đường chạy về Cửu U Ma Tông.
Trong lòng hắn đã quyết định, nếu như không có gì quan trọng, về sau sẽ không bước chân ra khỏi tông môn,... ít nhất ... trước khi đạt tới thực lực Thánh Nhân Vương sẽ không thể bước ra ngoài.
Thế giới này quá nguy hiểm.
Thực lực Thánh Nhân của hắn có chút không đáng chú ý.
Cũng không phải là đạt đến thực lực Thánh Nhân Vương sẽ an toàn, mà là sau khi đột phá Thánh Nhân Vương sẽ có thể xóa tên khỏi bảng danh sách, không bị Thiên Tội Bảng ảnh hưởng.
Phỏng chừng khả năng mình bị nhắm tới sẽ thấp hơn không ít.
Dương Khâu đi rồi, tin tức Thiên Tội Bảng xuất thế lấy tốc độ khủng khiếp truyền ra bốn phương tám hướng, mỗi thế lực lớn đều có được được danh sách Thiên Tội Bảng ngay đầu tiên.
. . . . . .
Biên cảnh Nhân Tộc.
Lạc Hà thành.

Đây là một tòa thành trì tọa lạc giữa Nhân Tộc cùng Yêu Tộc, trong thành có mấy trăm vạn sinh linh, hoàn toàn không phải Đại Hoang thành có thể so sánh được.
Xây dựng thành trì ở đây, mặc kệ hoàn cảnh chung quanh.
Có thể nói tình cảnh hết sức nguy hiểm.
Bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị diệt thành.
Cũng chính vì vậy, thực lực Lạc Hà thành chủ rất mạnh
Đã đến Thánh Nhân đỉnh phong.
Khoảng cách tới Thánh Nhân Vương chỉ kém một chút, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá cảnh giới trước mắt.
Nói không quá, Lạc Hà thành dựa vào nội tình của một tòa thành trì có lẽ không thể gọi nhịp với Thánh Địa, thế nhưng khi dễ một số tiểu tông môn cũng không phải vấn đề lớn.
Lúc này.
Trong phủ thành chủ.
Một tòa cung điện tráng lệ, khí thế bàng bạc, bên trong cung điện ô quang lượn lờ.
Một người đàn ông trung niên nhắm chặt hai mắt, mái tóc rối tung, ngồi ngay ngắn trên giường mềm, Ngũ Tâm Hướng Thiên, toàn thân lộ ra một cỗ Ma Tính.
Ở chung quanh hắn, Thảo Mộc Tinh khí, Đại Địa Long khí, Nhật Nguyệt Tinh Hoa ở thập phương, toàn bộ giống như nước chảy hội tụ đến.
Nếu như có người ở đây.
Nhất định đó có thể thấy được công pháp Lạc Hà thành chủ tu luyện chính là một bộ ma công.
"Oanh!"
Một tiếng vang thật lớn truyền đến.
Phía sau người đàn ông trung niên ầm ầm hiện lên một hình ảnh, đó là một bãi chiến trường, xác chết rải rác khắp nơi trên đất. Máu chảy thành sông, một tôn thần linh màu đen, trong tay cầm chiến mâu nhỏ máu đứng sừng sững trên chiến trường, bễ nghễ chư thần. . . . .
Đôi mắt Hắc sắc thần linh mở ra, phảng phất như có thần chí, sát khí bắn ra gần như ngưng tụ thành thực chất, giống như một tôn Thượng Cổ Ma Thần từ sâu trong thời gian trường hà trở về.
Sau một hồi lâu.

Hắc sắc thần linh biến mất, hình ảnh chiến trường thượng cổ cũng dần dần phai đi.
Người đàn ông trung niên chậm rãi mở hai mắt, sâu trong đáy mắt lấp lóe một tia ma ý, lại bị hắn che giấu đi. Sau khi liếc nhìn cảnh tượng chung quanh mình.
Hắn than nhẹ một tiếng: "Vẫn kém một chút, nếu như lúc trước ta cũng có thể tham gia trận chiến với Huyết Ma tộc, hẳn là đủ tinh huyết cho ta đột phá tu vi!"
"Đáng tiếc."
"Sáu đại thế lực liên thủ, người ngoài rất khó chen chân vào trong đó."
"Không cách nào cướp tinh huyết từ trong trận chiến với Huyết Ma tộc, chỉ có thể nghĩ một chút biện pháp lấy tinh huyết từ hai bên Nhân Tộc Yêu Tộc. Nếu muốn bước vào Thánh Nhân Vương Cảnh, ít nhất cũng cần mấy trăm ngàn sinh linh phổ thông. . ."
Nghĩ tới đây.
Lạc Hà thành chủ lại xoa xoa mi tâm.
Đây là một con số kinh khủng, bất kỳ chỗ nào nếu đột nhiên thiếu mấy trăm ngàn sinh linh, đều sẽ hấp dẫn ánh mắt ở khắp nơi. Hậu quả của nó không thể nào đoán trước.
Nhưng nếu như bắt từng chút một, tuy ảnh hưởng rất nhỏ, thế nhưng muốn góp đủ số lượng cũng không biết phải đến bao giờ.
Còn về phần khi dễ tộc quần nhỏ yếu hơn, ngược lại không phải không được, chỉ là khoảng cách quá xa, dựa vào tu vi Thánh Nhân bay qua rồi lại bay trở lại.
Không biết phải mất bao lâu
Sau lưng của hắn cũng chỉ có một tòa Lạc Hà thành, luận nội tình không bằng những Thánh Địa kia, người ta có thể tùy ý sử dụng Đại Na Di phù, nhưng hắn lại không được.
Suy cho cùng vẫn là nội tình Lạc Hà thành kém nhiều lắm.
Ở thời điểm Lạc Hà thành chủ đang hao tổn tinh thần.
Bên ngoài đại điện.
Một loạt tiếng bước chân truyền đến
"Thành. . . Thành chủ, xảy ra chuyện lớn. . ."
Một vị nam tử mặc trường bào đi tới trước điện, nhìn thoáng qua cung điện trước mặt, thành chủ trong ngày thường được hắn tôn thờ, hôm nay lại khiến cho trong lòng hắn dâng lên một tia sợ hãi.

Chương 214. Đã truyền khắp thế giới

Chương 214: Đã truyền khắp thế giới

"Chuyện gì xảy ra?"

Lạc Hà thành chủ vươn một tay, cong ngón búng ra, một hồi luồng gió mát thổi qua, , gột rửa toàn bộ ma khí trong đại điện không còn chút gì, sau khi làm xong hắn mới chậm rãi mở miệng

"Là. . . . Là. . . . . Là Thiên Cơ Lâu. . ."

Nam tử lắp bắp, sắc mặt trắng bệch, trên trán xuất hiện từng giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu rơi xuống mặt đất.

Trong ngày thường.

Hắn đi tới đại điện phần lớn chỉ là sự kính nể mà không sinh ra tâm sợ hãi.

Nhưng hôm nay lại khác. . .

Hắn thấy được một bảng danh sách, chính là Thiên Tội Bảng do Thiên Cơ Lâu ban bố.

Người có thể bước lên trên Thiên Tội Bảng, mỗi người đều cùng hung cực ác, nói một câu giết người không chớp mắt cũng tương đương với chê bai bọn họ, những người này từng người đều gánh vác mấy chục vạn thậm chí trăm vạn tính mệnh!

Lạc Hà thành chủ của bọn họ bất ngờ bài danh trên đó, hơn nữa bài danh còn không thấp, xếp thứ 35 trên Thiên Tội Bảng.

Bất kể là Nhân Tộc hay là Yêu Tộc đều có vô số sinh linh bỏ mạng ở trên tay của hắn.

Trong lòng nam tử này rất sợ hãi, hằng ngày trong khi ở chung, hắn cảm thấy thành chủ nhà mình tính tình bình dị gần gũi, nhưng ai có thể nghĩ tới dưới vẻ mặt ôn hòa kia lại còn bộ mặt như thế?

Đây không phải thành chủ một phương a!

Rõ ràng là một tên Ma Đầu mới đúng!

"Thiên Cơ Lâu làm sao vậy?"

Lạc Hà thành chủ bước ra đại điện, đi ra bên ngoài, liếc mắt nhìn nam tử, ôn tồn nói

"Thiên Cơ Lâu, ban bố một bảng danh sách mới. . ."

"Ồ?"

Lông mày Lạc Hà thành chủ nhướn lên, trong lòng dâng lên một tia hiếu kỳ.
Khoảng thời gian này danh tiếng của Thiên Cơ Lâu đã truyền khắp ba ngàn châu, cho dù chỗ hắn ở là biên cảnh Nhân Tộc Yêu Tộc, nhưng vẫn có thể nghe được danh tiếng của Thiên Cơ Lâu.
Vô số con dân trong thành hầu như mỗi người đều có một danh sách Thiên Kiêu Bảng, nói chuyện say sưa.
"Là Thánh Nhân bảng ? Hay là Thánh Nhân Vương bảng?"
Lạc Hà thành chủ nhẹ giọng hỏi.
Làm Lạc Hà thành chủ, mình lại không thể bước lên bảng danh sách kia, nếu như nói trong lòng không có thất vọng, đó là không có khả năng. Bằng vào thế lực của hắn, dù sao cũng là thành chủ một phương, nhưng trên Thánh Chủ bảng lại không có tên hắn.
Là tuổi tác của mình quá lớn, hay là Lạc Hà thành ở trong mắt Thiên Cơ Lâu chủ chưa tính là một thế lực, vì vậy nên mình không có tên trên Thánh Chủ bảng?
"Đều. . . Đều không phải là, là một danh sách Thiên Tội Bảng."
Thân thể nam tử run rẩy, lấy ra một viên ngọc giản, lập cập đưa tới.
"Ừm?" Thấy một màn như vậy. Lạc Hà thành chủ nhướng mày, liếc mắt nhìn nam tử dia, đưa tay tiếp nhận ngọc giản, bình thản nói: "Ngươi rất sợ ta sao?"
"Không có. . . . . Không có."
Nam tử nhanh chóng lắc đầu như cái trống.
Tuy là ngoài miệng nói không có, nhưng biểu lộ của hắn đã triệt để bán đứng hắn.
"Ah."
Lạc Hà thành chủ cười khẽ một tiếng, ý vị không rõ, thần thức của hắn dò vào ngọc giản, nhìn lướt qua nội dung trong đó. Vừa mới lướt qua, sắc mặt của hắn đã chìm xuống.
Hai tròng mắt của hắn nhìn chòng chọc vào một hàng chữ trong Thiên Tội Bảng.
« Xếp hạng thứ 35: Mạc Viễn Thương. Chủng tộc tương ứng: Nhân Tộc. Thân phận: Lạc Hà thành chủ, tu vi: Thánh Nhân đỉnh phong. Công pháp: Thiên Ma Thí Thần Điển. Sự tích: Huỷ diệt chín tòa tiểu thành trì của Nhân Tộc Thâm nhập cảnh nội Yêu Tộc, giết chết sáu trăm ngàn Yêu Tộc. Lấy tinh huyết sinh linh vạn tộc tu luyện ma công. . . . . »

"Làm sao có khả năng ?"
Sắc mặt Lạc Hà thành chủ biến đổi lớn, con ngươi lập tức lạnh xuống, quanh thân tràn ra hàn ý, dường như có thể đóng băng không gian!
Mình làm chuyện bí mật như vậy, làm sao Thiên Cơ Lâu chủ có thể biết được?
Trên bảng danh sách này, tin tức liên quan tới hắn thật sự quá rõ ràng, không chỉ bày ra tất cả mọi chuyện hắn đã làm, thậm chí ngay cả công pháp cũng trực tiếp nói ra
Hắn tin tưởng.
Nếu như bảng danh sách này hiện thế.
Bất kể là nhân tộc hay là Yêu Tộc đều sẽ không có chỗ cho hắn dung thân.
"Các ngươi đều biết?"
Dường như nghĩ tới điều gì, Lạc Hà thành chủ bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt nhìn về phía nam tử bên cạnh, một luồng Thánh Uy bộc phát ra giống như một tòa Cự Sơn nặng trĩu từ không trung rơi xuống, nặng nề đặt trên vai nam tử.
"Xoạt xoạt!"
Mặt đất rạn nứt, nam tử "Phù phù" một tiếng, quỳ rạp xuống đất, thân thể run rẩy, run run nói: "Thành Chủ Đại Nhân tha mạng, bảng danh sách này chính là Thiên Cơ Lâu chủ công bố ra, lúc này không chỉ có tiểu nhân biết, có lẽ mỗi Đại Thánh Địa đều đã biết."
"Nói không chừng, lúc này. . . Đã truyền khắp thế giới!"
"Hơn nữa. . ."
"Còn gì nữa ?"
Lạc Hà thành chủ nghiêm ngặt a một tiếng, trầm giọng nói: "Nói!"
"Hơn nữa bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, Lạc Hà thành đã có vô số người chạy trốn về phía ngoài thành, lúc này đã có mấy trăm ngàn người rời khỏi phạm vi thế lực của Lạc Hà thành. . ."
Nam tử thấp giọng nói
Vốn là chính hắn cũng muốn chạy, thế nhưng trên người hắn có cấm chế thành chủ lưu lại, coi như hắn chạy tới chân trời góc biển, thành chủ chỉ cần một ý niệm trong đầu cũng có thể làm cho hắn hồn phi phách tán.
Cùng với chết cực kỳ thê thảm, chẳng bằng tới trước mặt thành chủ biểu hiện sự trung tâm.
Vạn nhất thành chủ xem trên phương diện mình thông báo tin tức mà cho mình một con đường sống thì sao?

"Cái gì ?"
Ánh mắt Lạc Hà thành chủ tối sầm, trong lồng ngực tràn ngập lửa giận, giống như một tòa Hỏa Sơn hừng hực phun trào. Chính mình khổ tâm xây dựng Lạc Hà thành mấy nghìn năm là vì cái gì ?
Còn không phải là vì chuẩn bị cho Đại Thánh?
Tinh huyết mấy triệu sinh linh a, chỉ cần mình bước vào Thánh Vương Cảnh, đợi sau khi tu luyện tới Thánh Vương đỉnh phong, một buổi sáng thôn phệ toàn thành, tất nhiên có thể trở thành một tôn Đại Thánh.
Đến lúc đó chính là Thiên Địa mênh mông, bất kỳ địa phương nào đều có thể đặt chân.
Mặc dù từng Thánh Địa Nhân Tộc tức giận, nhưng bọn họ có biện pháp gì Khai chiến cùng một vị Đại Thánh, đây là hành động cực kỳ không lý trí.
Nếu như nhất kích tất sát được thì còn tốt, còn như không giết chết được, bị một vị Đại Thánh để mắt đến.
Đệ tử cùng trưởng lão của bọn họ sẽ gặp nguy hiểm
Nhưng bây giờ, tình huống đã. Thiên Tội Bảng xuất thế đã làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của hắn. Đừng nói Đại Thánh, cho dù là kế hoạch thăng cấp Thánh Nhân Vương cũng phải chết yểu.

Chương 215. Như vậy lão phu đâu

Chương 215: Như vậy lão phu đâu
"Hay cho một phần danh sách Thiên Tội Bảng!"
Lạc Hà thành chủ gào thét một tiếng, giống như một vị Ma Chủ hàng lâm nhân gian, ma uy kinh khủng bao phủ toàn thành làm cho vô số người trong nháy mắt quỳ rạp xuống đất.
Căn bản không có bất kỳ sức phản kháng nào.
Khí tức Thánh Nhân chấn động, giống như một vùng biển mênh mông đang cuộn trào mãnh liệt, dường như viễn cổ ma thần xuất thế, lại giống như một tên sát thần đang nhìn xuống chúng sinh.
Giờ khắc này.
Mọi người đều hận không thể lập tức thoát khỏi nơi đây.
Uy áp Thánh Nhân cơ hồ khiến bọn họ hít thở không thông!
Không người nào nguyện ý ở chung một tòa thành với một tôn Thánh Nhân ma đạo, bởi vì không chừng lúc nào đấy chính mình sẽ bị hắn thanh toán.
"Ông!"

Một đạo lưu quang phá tan hư không, tinh huyết như biển gầm, giống như là một khỏa sao chổi bắn ngược lên trời, tốc độ rất nhanh bỏ chạy về phương xa.
Đây là một vị Thánh Chủ.
Chứng kiến Lạc Hà thành chủ phóng xuất ma uy, trong lòng hắn biết không ổn, muốn lập tức thoát đi.
Nhưng một giây kế tiếp.
Lạc Hà thành chủ hừ lạnh một tiếng, giống như búa tạ đánh xuống Thiên Địa, sóng âm như tiếng chuông vang lớn, bao phủ ra ngoài, vô số người đều sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.
Nhân vật Thánh Chủ đã chạy trốn tới biên giới Lạc Hà thành, đột nhiên giống như bị trọng kích, thân thể lập tức lảo đảo một cái, không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, một bàn tay từ trên trời giáng xuống, đập hắn thành huyết vụ.
"Tự tìm đường chết!"
Lạc Hà thành chủ thu bàn tay về, lòng bàn tay có một giọt Huyết Châu trong suốt nhấp nhô.
Đây là tinh huyết của vị Thánh Chủ vừa rồi kia.
Bị hắn luyện hóa trong chốc lát.
"Rầm!"
Bên cạnh.
Nam tử kia nhìn thấy giọt tinh huyết này, nuốt nước miếng một cái.
Thật là đáng sợ.
Một vị Thánh Chủ, đối mặt với thành chủ một chiêu cũng không ngăn được.
Vừa đối mặt đã bị giết.
Nếu như hắn muốn tàn sát hết Lạc Hà thành, căn bản không cần tốn bao nhiêu thời gian.
"Còn có ai muốn rời khỏi Lạc Hà thành?"
Lạc Hà thành chủ đạp trên bầu trời, lạnh lùng vô tình. Thân phận của mình đã bại lộ, hắn triệt để bỏ đi lớp ngụy trang, thanh âm rét lạnh giống như từ Cửu U Địa Ngục truyền đến. Tu luyện giả bên trong thành đều có thể nghe thấy, mỗi người đều lạnh cả người, bị mồ hôi thấm ướt toàn thân. Đối mặt với một vị Thánh Nhân, những người như bọn thật sự là quá yếu, không có khả năng dựa vào số lượng để thủ thắng, phần lớn người trong bọn họ, ngay cả một ý niệm trong đầu Thánh Nhân cũng không chịu nổi. Đánh thì không

đánh lại, chạy cũng chạy không thoát. Trong nháy mắt vô số người, lâm vào trong tuyệt vọng.
"Không phải là hôm nay ta muốn giết các ngươi, vốn dĩ các ngươi còn có thể sống thêm một đoạn thời gian, nhưng Thiên Cơ Lâu chủ đã bức ta làm như vậy, chư vị an tâm lên đường đi."
Thanh âm Lạc Hà thành chủ băng lãnh, hắn vươn một tay, ngón tay chỉ vào hư không.
"Ông!"
Trận pháp Lạc Hà thành quang mang vạn trượng, so với thái dương trên trời còn óng ánh hơn, từng kí hiệu giống như tạo thành từ tiên huyết, gần như thê mỹ, khiến cho vạn vật trong thiên địa đều hóa thành màu đỏ sẫm
Chấn động khủng bố trong nháy mắt khuếch tán, bầu trời đang run sợ, đại địa đang run rẩy.
Lấy Lạc Hà thành làm trung tâm, từng khe nứt to lớn điên cuồng khuếch tán ra bốn phương tám hướng giống như ngày tận thế.
"Lạc Hà thành chủ, ngươi dám!"
Có người hét lớn, vô cùng phẫn nộ.
"Ta có gì không dám ?"
Lạc Hà thành chủ mặt không đổi sắc, mình đã bị buộc phải bước lên tuyệt lộ, toàn bộ chuyện trước đây đã làm bị lộ ra, lúc này khả năng đã có cường giả Yêu Tộc, hoặc là nhân tộc chạy đến đây
Chờ bọn họ đến, mình nhất định phải chết.
Nếu đã phải chết, vì sao không liều một phen sau cùng?
"Lạc Hà thành chủ ngươi quả nhiên lòng muông dạ thú, nếu không có Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối tuyển ra Thiên Tội Bảng, còn không biết ngươi muốn ẩn dấu đến khi nào, đợi ngươi có thành tựu, nhất định là họa lớn của thế giới này!"
"Hôm nay mặc dù bọn ta chết cũng sẽ có những cường giả khác báo thù cho bọn ta, chúng ta ở trên hoàng tuyền lộ chờ ngươi!"
Một ông lão có mái tóc tuyết trắng bi thương cười to, thanh âm thê lương không gì sánh được, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào Lạc Hà thành chủ, ánh mắt giống như muốn xuyên thủng thân thể đối phương.
" Phải không?"
Lạc Hà thành chủ không thèm cười, đạm mạc nói: "Nếu như các ngươi cho rằng một Thiên Tội Bảng là có thể đuổi tận giết tuyệt ta, vậy thì khiến các ngươi thất vọng rồi."

Nói xong.
Bàn tay Lạc Hà thành chủ đè xuống, trận pháp vận chuyển, sát khí vô tận, vô số người phát ra tiếng kêu thảm tiếng, thân thể đồng thời bị rạn nứt, từng luồng máu tươi chảy ra.
Huyết dịch không rơi xuống đất mà hội tụ vào một chỗ, xông lên trời, hóa thành một đại dương đỏ ngầu.
"Thiên Tội Bảng không cách nào đuổi tận giết tuyệt ngươi, vậy lão phu thì sao?"
Thời điểm mọi người ở đây gần như tuyệt vọng.
Một giọng nói già nua từ trong hư không truyền đến, truyền vào trong tai mỗi người
Thanh âm chưa dứt.
"Oanh!"
Một tiếng vang thật lớn.
Trận pháp vỡ nát, hóa thành lưu quang đầy trời bay về phía bốn phương tám hướng
Ở phía xa, Tiên Quang ngập trời, thần huy vô tận nối liền trời mây, một nam tử giống như một mặt trời chói chang bước nhanh tới, bước chân hắn trầm ổn, thân thể vĩ ngạn.
Dường như có thể trên chống Cửu Thiên, dưới trấn Cửu U, từ trong hư hiện ra. Mái tóc đen dài như thác nước, trong mắt có vô tận Tinh Thần tiêu tan, thâm thúy không gì sánh được, giống như một tôn Thiên Thần hàng thế
"Ngày thường lão phu đã nghi ngờ trong lòng, vì sao bên trong Hoàng Triều nhiều lần phát sinh sự tình diệt thành. Cho đến khi Thiên Tội Bảng xuất hiện, lão phu mới hiểu được."
"Hóa ra là Lạc Hà thành chủ ngươi phá rối ở sau lưng!"
"Đây là. . . . Lão tổ Đại Sở hoàng triều!"
Có người giật mình hô to.

Chương 216. Chương 216: Có thể đối kháng Thiên Cơ Lâu chỉ có Thiên Cơ Lâu

"Chúng ta được cứu rồi!"

Bên trong Lạc Hà thành, không ít người thả lỏng một hơi

Đại Sở Hoàng Triều thế lực có khoảng cách gần với Yêu Tộc nhất, bọn họ phản ứng đầu tiên cũng hợp tình hợp lý.

Có một vị lão tổ Đại Sở Hoàng Triều chạy tới.

Lần này.

Lạc Hà thành chủ có chạy đằng trời!

"Thánh Nhân. . . . Vương!"

Sắc mặt Lạc Hà thành chủ khó coi.

Hắn đã sớm dự liệu được một màn trước mắt, nhưng không nghĩ tới là đối phương đến nhanh như vậy, hắn chưa động thủ đối phương đã tới sát trước mắt.

Mình chỉ là Thánh Nhân đỉnh phong, mặc dù là khoảng cách tới Thánh Nhân Vương rất gần.

Nhưng vẫn không phải là Thánh Nhân Vương

Đánh với một vị Thánh Nhân Vương chân chính, hắn kém quá xa.

"Tu luyện ma công, tàn sát đồng tộc, nên trảm!"

Thánh Nhân Vương Đại Sở hoàng triều mái tóc rối tung, ánh mắt như liệt dương tỏa ra ánh sáng Vĩnh Hằng bất diệt, trong miệng hắn vừa quát, giơ tay lên đánh ra một chưởng.

Chưởng ấn cấp tốc lan tràn trong hư không, bao trùm phương viên mấy vạn dặm, che khuất bầu trời, còn chưa hạ xuống đã khiến cho đại đại rạn nứt, đá vụn bắn tung trời, thành lũy cung điện biến thành phế tích.

Cũng may người Lạc Hà đã được hắn bảo hộ

Nếu không.

Một chưởng này đánh xuống, Lạc Hà thành chủ chết hay không cũng chưa biến, nhưng phỏng hắn hắn sẽ được viết tên lên Thiên Tội Bảng một chuyến.

Ân. . . . .

Điều kiện tiên quyết là có Thiên Tội Bảng cấp bậc Thánh Nhân Vương
"Thật là thủ đoạn ác độc!"
Lạc Hà thành chủ nghiến răng nghiến lợi.
Đối phương vừa ra tay chính là tuyệt sát, hiển nhiên là không muốn phát sinh bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.
"Hưu!"
Lạc Hà thành chủ phóng lên cao, tế ra một kiện kiện hắc sắc Cổ Thuẫn, trên đó phù hiệu kín mít, hiện lên một màn chắn sáng bóng bền chắc không thể gãy ngăn cản ở sau lưng.
"Oanh!"
Một tiếng nổ vang rung trời.
Bàn tay vỗ xuống, sau đó chính là tiếng vỡ vụn "Xoạt xoạt" khiến người ta ê răng, hắc sắc Cổ Thuẫn dưới ánh mắt kinh hãi gần chết của Lạc Hà thành chủ biến thành tro bụi.
"Phốc! Lạc Hà thành chủ ho ra đầy máu, cả người rạn nứt. Tiếng kêu thảm vang vọng bên ngoài Lạc Hà thành ngàn dặm."
"Thôn phệ tinh huyết người khác, con đường tà đạo này nội tình quá mức phù phiếm, cho dù là ngươi bước vào cảnh giới Thánh Nhân Vương cũng không phải là đối thủ của lão phu, chớ đừng nói chi là ngươi bây giờ."
"Thực lực bình thường, tâm tư lại quá độc ác!"
Thánh Nhân Vương Đại Sở Hoàng Triều liếc mắt một cái, Lạc Hà thành chủ nằm trong phế tích đã không rõ sống chết. Hắn không nói thêm gì, lần thứ hai phất tay cắt ngang.
"Leng keng!"
Một vệt kiếm quang sáng như tuyết nở rộ trong thiên địa, trùng trùng điệp điệp giống như là trường giang đại hà, phi nhanh rít gào che lấp cả đại địa.
"Ầm ầm!"
Kiếm quang đánh xuống đất, Thiên Địa kịch chấn, trong phạm vi mấy ngàn dặm đều bị đánh thành tro bụi, khí tức của Lạc Hà thành chủ từ đây biến mất.
Sau khi xác nhận Lạc Hà thành chủ đã triệt để vẫn lạc.
Hắn nhìn lướt qua đám người Lạc Hà thành, nhàn nhạt nói ra: "Sau ít ngày nữa sẽ có người Đại Sở Hoàng Triều tới nơi này đảm nhiệm chức thành chủ, các ngươi không cần kinh hoảng."
Nói xong.
Thánh Nhân Vương Đại Sở Hoàng Triều xoay người rời đi.

Sau khi hắn rời đi.
Bên trong Lạc Hà thành có vô số người mừng đến chảy nước mắt, loại cảm giác sống sót sau tai nạn này không trải qua một phen thực sự không cách nào cảm nhận sâu sắc được.
Vốn tưởng rằng hắn phải chết.
Ai có thể nghĩ tới sau cùng lại còn sống ?
Thời điểm rất nhiều người cảm thấy may mắn, chuyện này cũng lấy tốc độ cực nhanh truyền ra ngoài bốn phương tám hướng.
. . . . .
Đại Hoang thành.
Trước Thiên Cơ Lâu.
Vô số người vây quanh bảng danh sách quan sát, mỗi người đều rất hứng thú
"Mau nhìn, tên Lạc Hà thành chủ biến mất, trong một ngày, trên Thiên Tội Bảng đã có ba người bị xóa tên!"
"Nếu như ta đoán không lầm thì chắc là chết rồi, dù sao trước đây Diệp Trần thua Ngọc Khuynh Tiên một chiêu, bị đánh thành trọng thương, bài danh cũng không thay đổi, mà ba người này lại trực tiếp biến mất, ngoại trừ tử vong ta không nghĩ ra khả năng thứ hai."
"Cũng không biết là ai xuất thủ ở sau lưng."
"Mới vừa rồi ta thu được một tin tức, người kích sát Lạc Hà thành chủ chính là Thánh Nhân Vương của Đại Sở Hoàng Triều."
"Thiên Cơ Lâu công bố nhiều bảng danh sách như vậy, nếu nói cái nào là nguy hiểm nhất, khẳng định ngoại trừ Thiên Tội Bảng ra không còn cái thứ hai. Trong vòng một ngày chết ba người, tốc độ này không khỏi có chút khủng bố."
"Đây mới là mới vừa bắt đầu mà thôi, nghe nói người Chân Long nhất tộc truy sát một vị trên Thiên Tội Bảng. Kết quả không nghĩ tới trong tay người ta có một tấm Đại Na Di phù, trực tiếp chạy mất. Vì vậy Chân Long nhất tộc giận dữ, trực tiếp phái người chạy đến Thiên Cơ Lâu. Nói là dù phải trả đại giới cũng muốn kích sát người nọ."
"Người ngươi nói sẽ không phải là Dương Khâu chứ ?"
. . .
Trong đám người.
Một gã nam tử mặc áo đen, cả người đều bị bao phủ trong một tầng sương mù, hắn nghe tiếng nghị luận bên tai, nhìn Thiên Tội Bảng trước mắt,

không kiềm chế được rùng mình một cái.
"Đã chết ba người, Lạc Hà thành chủ bài danh ở trên ta cũng chết, vậy kết cục của ta chẳng phải là. . . . ."
Người này tên là Triệu Vô Sinh.
Xếp hạng 81 trên Thiên Tội Bảng, trên lưng gánh vô số nợ máu. Hắn tự hỏi thực lực của chính mình có lẽ mạnh mẽ hơn so với Lạc Hà thành chủ, nhưng mạnh hơn không bao nhiêu.
Đối phương đã, phỏng chừng mình cũng không nhảy nhót được bao lâu.
Dù sao.
Mình cũng không hậu trường gì, sở dĩ trước kia bình an vô sự là do hắn đủ cẩn thận, nhưng bây giờ xem ra không được nữa, có Thiên Cơ Lâu tồn tại.
Coi như hắn chạy đến chân trời góc biển cũng chỉ là một con đường chết.
Thiên Cơ Lâu chủ được xưng là tính hết Thiên Cơ, một Thánh Nhân nho nhỏ như mình, há lại có thể chạy trốn khỏi hắn chưởng khống ?
Theo lời nói của những người khác trong giới này, có thể đối kháng Thiên Cơ Lâu chỉ có Thiên Cơ Lâu
Vì vậy. . . .
Triệu Vô Sinh nhìn Thiên Cơ Lâu cách đó không xa, ôm tâm tình thấp thỏm, nhấc chân bước vào trong đó.

Chương 217. Vô Sinh Đế Kinh

Chương 217: Vô Sinh Đế Kinh
Bước vào Thiên Cơ Lâu.
Trước mặt Triệu Vô Sinh đã nhìn thấy một vị nam tử mặc thanh y ngồi ngay ngắn trên ghế, khí chất ôn nhuận Như Ngọc, trong tay bưng tách trà nhìn về phía hắn.
Bốn mắt nhìn nhau.
Triệu Vô Sinh không dám khinh thường liền vội vàng hành lễ: "Vãn bối Triệu Vô Sinh, bái kiến lâu chủ tiền bối!"
"Ừm."
Lý Vân tùy ý gật đầu, nói: "Ngồi đi."
"Đa tạ tiền bối."
Triệu Vô Sinh thả lỏng một hơi.
Vị lâu chủ tiền bối thần bí khó lường này dường như cũng không bởi vì mình là người trên Thiên Tội Bảng mà lộ ra vẻ không thích. Điểm này

khiến cho hắn buông lỏng không ít.
Nếu như.
Vị tiền bối này vừa mới gặp mặt đã đuổi mình ra ngoài.
Đây mới thật sự là đại họa lâm đầu.
Đánh cũng đánh không lại, chạy lại chạy không được, ngoại trừ chờ chết thì không lựa chọn thứ hai.
"Yên tâm."
Lý Vân liếc mắt nhìn Triệu Vô Sinh, nhàn nhạt nói ra: "Người bước vào Thiên Cơ Lâu Lý mỗ đều đối xử bình đẳng. Bất kể là một vị Đại Đế hay là một người thường, trong mắt ta cũng giống như nhau."
Những lời này không phải giả.
Ngược lại bất kể đối phương mạnh bao nhiêu, thời điểm hắn vừa bước vào Thiên Cơ Lâu, sinh tử đều đã nằm trong tay Lý Vân. Bất kể là Đại Đế hay người thường cũng vậy.
Nhưng lời nói này rơi vào trong tai Triệu Vô Sinh lại không được bình thường.
Chính là. . . . .
Coi như là Đại Đế, cũng không được lâu chủ tiền bối để vào trong mắt ?
Triệu Vô Sinh lấy lại bình tĩnh, chắp tay nói ra: "Thực lực của tiền bối Thông Thiên, vãn bối bội phục, thật không dám đấu diếm. Hôm nay vãn bối tới đây thật ra là vì Thiên Tội Bảng."
"Ngươi muốn bảo ta xóa tên của ngươi khỏi Thiên Tội Bảng?"
Lý Vân giống cười mà không phải cười nói
"Tất cả đều không thể gạt được tiền bối."
Triệu Vô Sinh cười khan một tiếng
Loại người hai tay nhuộm đầy máu tươi giống như mình căn bản là không thể giống như những tu luyện giả còn lại, quang minh chánh đại hiển lộ ra trước mắt người đời.
Một khi lộ ra chân tướng sau đó tất nhiên sẽ bị người trong chính đạo không ngừng truy sát.
Lúc này phương pháp phá giải duy nhất.
Chính là khiến cho tên của mình biến mất khỏi Thiên Tội Bảng. Một khi tên mình biến mất, thế nhân khẳng định sẽ cho là mình chết rồi, về sau mình cẩn thận một chút hẳn là sẽ không gặp phải phiền toái lớn.
"Nếu như ý nghĩ của ngươi là như vậy, hiện tại rời đi còn kịp, muộn một chút chỉ sợ cũng không đi được."

Lý Vân tùy ý nói.
"Ý của tiền bối là?" Triệu Vô Sinh lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc. Trong thời gian ngắn có chút không lý giải được.
"Ba trăm năm trước, ngươi giết một vị trưởng lão Thái Sơ Thánh Địa, đúng hay không ?"
Lý Vân nâng chén trà lên, nhấp một miếng nước trà, chậm dãi nói
"Dak. . . . ."
Triệu Vô Sinh gật đầu.
Chuyện này trước kia chính là bí mật, nhưng hiện nay đã không phải, bởi vì bên trên Thiên Tội Bảng, trong giới thiệu về hắn đã có tin tức này.
Phỏng chừng.
Lúc này Thái Sơ Thánh Địa đã nhận được tin tức
Tình huống ác liệt một chút, nói không chừng lúc này người Thái Sơ thánh địa đã trên đường chạy tới Thiên Cơ Lâu.
"Vậy ngươi có biết, vị trưởng lão ngươi giết kia thật ra là nhi tử của một vị lão tổ Thánh Nhân Vương của Thái Sơ Thánh Địa?"
Lý Vân buông tách trà, nhẹ giọng nói ra: "Nếu như muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Ngươi giết trưởng lão Thái Sơ Thánh Địa, bọn họ tìm ngươi trả thù cũng hợp tình hợp lý, còn một khoảng thời gian nữa người Thái Sơ thánh địa sẽ tới Đại Hoang thành."
Triệu Vô Sinh: ". . ."
Nếu như không có Thiên Tội Bảng hiện thế, chuyện mình giết trưởng lão Thái Sơ Thánh Địa ít nhất còn có thể ẩn dấu một khoảng thời gian, thậm chí có thể cả đời đều không bị lộ.
Chỉ tiếc.
Bị một cái Thiên Tội Bảng tiết lộ ra hết nội tình của hắn.
"Trên đời bất cứ chuyện gì đều không thể lừa gạt qua hai mắt của ta, bao gồm cả trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì."
0 ;;;;,
Lý Vân rõ nói một câu ý vị không rõ.
Lời nói này vừa nói ra.
Triệu Vô Sinh lập tức ngây ngẩn cả người, nghĩ đến mình vừa rồi bất mãn đối với Thiên Tội Bảng, trong lòng hắn nhất thời sợ đến mồ hôi lạnh xuất ra cả người, mặc dù không có bất mãn đối với Thiên Cơ Lâu chủ.
Nhưng có dị nghị đối với Thiên Tội Bảng đã coi như là có dị nghị đối với Thiên Cơ Lâu.

"Không cần lo lắng, ta sẽ không giết ngươi."
Lý Vân mở miệng nói một câu.
Hiện nay.
Chỗ Triệu Vô Sinh hạ lạc còn hữu dụng, giết đối phương dễ dàng, nhưng một khi tên hắn biến mất khỏi Thiên Tội Bảng. Vậy thì tiền lời kế tiếp sẽ bớt đi rất nhiều.
"Ngươi tu luyện chính là Đế Kinh của Vô Sinh Đại Đế lưu lại năm đó, chú trọng Sát Phạt Chi Đạo, sau khi ngươi có thực lực Thánh Nhân đã coi rẻ sinh linh phổ thông, những người khác chết trong tay ngươi, ngươi có từng quan tâm ý nguyện của bọn họ ?"
. . .
Lý Vân đạm mạc nói.
Đi tới Tu Luyện Giới lâu như vậy, chứng kiến vô số người chết đi, mặc dù là Huyết Ma nhất tộc, ức vạn sinh linh đều bởi vì một tin tức của hắn mà triệt để huỷ diệt.
Hiện nay, tim của hắn cũng không còn yếu mềm giống như những ngày đầu.
Chỉnh là Thiên Tội Bảng mà thôi
Nếu như lòng lạ thực sự ác một chút, trực tiếp tống ra bảng danh sách thế lực của mỗi thánh địa, khi đó thế lực bài danh phía trên nhất định sẽ có tâm tư khác đối với những thế lực không lên bảng.
Trước đây không động thủ là vì không rõ ràng đối phương có lão tổ sống sót hay không. Bây giờ đã biết con bài chưa lật của đối phương. Còn ai có thể nhịn được ?
Tham khảo đệ nhị Thiên Kiêu Bảng Diệp Trần một chút, một chiêu đánh bại Ngọc Hành Thánh Tử không có tên trên bảng.
Loại so sánh này đặt giữa các thế lực lớn vẫn áp dụng như cũ.
Khi đó.
Các đại thế lực đánh nhau hỗn loạn, hắn còn lo lắng không thu thập được Thiên Cơ điểm số sao?
Mình chỉ cần ngồi ở Thiên Cơ Lâu, buôn bán Hộ Sơn trận pháp của mỗi đại thế lực, có thể kiếm cái đầy bồn đầy bát.
"Tiền bối biết. . . Vô Sinh Đế Kinh ?"
Triệu Vô Sinh bỗng nhiên ngẩng đầu, trong con ngươi hiện lên một vẻ không thể tin được.

Chương 218. Chương 218: Nhưng hiện nay ngươi không mua nổi

" Đế Kinh năm xưa Vô Sinh Đại Đế lưu lại mà thôi."
Lý Vân thẳng thắn nói.
"Nếu như tiền bối có thể chỉ cho vãn bối một con đường sáng, vãn bối nguyện ý dâng lên Vô Sinh Đế Kinh!"
Triệu Vô Sinh trầm giọng nói
Tiếng nói vừa dứt.
Lòng bàn tay của hắn xuất hiện một quyển điển tịch xưa cũ, trên đó viết bốn chữ Vô Sinh Đế Kinh.
Bản điển tịch này cực kỳ cũ nát, cũng chỉ có gần một nửa, thiếu sót phần cùng phần cuối.
Nhưng lại nguyên bản của Vô Sinh Đại Đế.
Giống như là phiên bản hậu nhân của Vô Sinh Đại Đế sao chép qua.
Không có phần đầu cùng phần cuối, giá trị giảm bớt đi nhiều. Nhưng dù sao cũng là một Đế Kinh, so với công pháp Thánh cấp thậm chí Thánh Nhân Vương cấp bình thường đều mạnh hơn không ít.
"Dựa vào một bản Đế Kinh không trọn vẹn, có thể đi đến một bước này, có thể thấy được thiên tư của ngươi không kém. Chỉ là đã hiểu sai chân nghĩa của Vô Sinh Đế Kinh."
Lý Vân liếc mắt nhìn Vô Sinh Đế Kinh.
Tin tức liên quan tới bản Đế Kinh này, lập tức bị kiểm tra ra.
Giờ khắc này.
Trong lòng hắn bỗng nhiên lại có chút hoài niệm Ma Vực Huyền Thai Kinh, nếu có quyển công pháp này, sợ rằng nửa phút là suy diễn ra bản hoàn tất của Vô Sinh Đế Kinh.
"Trong tay tiền bối cũng có Vô Sinh Đế Kinh ?"
Trong lòng cảm giác nặng nề
Nếu như trong tay tiền bối có Vô Sinh Đế Kinh, một bản thiếu này của hắn sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì. Giữ lại đệm chân bàn này có chút không thích hợp.
"Ngươi cảm thấy sao?"

Triệu Vô Sinh hỏi một đằng, Lý Vân trả lời một nẻo, hắn cầm lấy Vô Sinh Đế Kinh, nhẹ giọng nói ra: "Nếu ngươi có thể trả ra đại giới, cho dù là truyền thừa của Vô Sinh Đại Đế ta cũng có thể cho ngươi được."
"Thực sự ?"
Triệu Vô Sinh đột nhiên đứng dậy, không thể tin tưởng.
Chính là bởi vì, trong tay có một bản Đế Kinh không trọn vẹn, hắn mới càng hiểu rõ hơn giá trị của một bản đế kinh hoàn chỉnh, không chút khách khí nói.
Dựa vào một bản Đế Kinh, hắn có thể thành lập được một Thánh Địa!
Hoặc là một gia tộc bàng đại!
"Nhưng hiện nay ngươi không mua nổi."
Lý Vân liếc mắt nhìn hắn, sau đó nhìn sắc trời bên ngoài một chút, nhàn nhạt nói ra: "Bây giờ ngươi còn có nửa canh giờ để chạy trốn, đi tới Phiêu Tuyết Châu, tiến vào Cực Bắc Băng Vực có thể thoát được một mạng!"
"Cực Bắc Băng Vực?"
Trong lòng Triệu Vô Sinh cả kinh
Diện tích Cực Bắc Băng Vực cực lớn, chiếm cứ phương viên mấy châu, tiền bối hết lần này tới lần khác chỉ rõ Phiêu Tuyết Châu, rất rõ ràng đây là một con đường sống!
Mà Cực Bắc Băng Vực chính là thiên đường của Ma Tu, nơi đó tông môn ma đạo san sát, tông môn chính đạo hoặc là Thánh Địa căn bản không chen chân vào được. Tám mươi phần tram người trên Thiên Tội Bảng đều ở Cực Bắc Băng Vực này. Dĩ nhiên chỉ giới hạn với Nhân Tộc.
Chủng tộc khác, tất nhiên phần lớn ở trong phạm vi thế lực chủng tộc của mình.
"Vãn bối cáo từ!"
Triệu Vô Sinh không chút do dự nào, hắn chắp tay hành lễ, nhanh chóng xoay người rời đi. Mục tiêu chính là Cực Bắc Băng Vực. Đồng thời trong lòng cũng quyết định một ý kiến.
Sau này nếu như có cơ hội, ngược lại có thể tới chỗ tiền bối mua một phần tin tức liên quan tới Vô Sinh Đế Kinh.
Công pháp không trọn vẹn.
Hạn chế đối với hắn quá lớn.
Không thể bù đắp điểm này, một thân chiến lực của hắn phát huy đều phải chịu hạn chế, một ngày công pháp được bù đắp, bằng vào một phần Đế Kinh. Chiến lực của hắn tất nhiên có thể vượt xa tồn tại đồng cấp!

"Sách."
Nhìn bóng lưng Triệu Vô Sinh rời đi.
Lý Vân thu hồi ánh mắt, nhìn thoáng qua Vô Sinh Đế Kinh trong tay. Ba cảnh giới trước không có, phía sau lại thiếu ba cảnh giới Đại Thánh, Chuẩn Đế, Đại Đế.
Ước chừng thiếu sáu cảnh giới, giá trị công pháp bị mất đi hơn phân nửa.
Ở trong hệ thống chỉ có thể hối đoái ba trăm năm chục ngàn Thiên Cơ điểm số.
Triệu Vô Sinh không có công pháp Tu Luyện ba cảnh giới trước, lại có thể tu luyện tới thực lực Thánh Nhân, đây đã có thể sử dụng vận bốn chữ khí vận nghịch thiên để hình dung.
Nửa canh giờ sau khi Triệu Vô Sinh rời đi.
Một vị Thái Thượng Trưởng Lão cấp bậc thánh nhân của Thái Sơ Thánh Địa bước vào Thiên Cơ Lâu.
Nhìn thấy người tới.
Khóe miệng Lý Vân lộ ra vẻ mỉm cười, người Thái Sơ thánh địa tới rồi, nhưng Triệu Vô Sinh đã đi được nửa giờ, coi như nói cho hắn biết tin tức này.
Thái Sơ Thánh Địa bọn hắn có thể đi tới Cực Bắc Băng Vực trước để bắt người hay không lại không nói trước được
Mà về phần mình. . .
Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần kiếm lời một chút là đủ rồi
"Vãn bối tham kiến Thiên Cơ Lâu chủ."
Trưởng lão Thái Sơ Thánh Địa sau khi bước vào Thiên Cơ Lâu lền chắp tay thi lễ một cái.
"Ngồi đi."
Lý Vân chỉ chỉ cái ghế cách đó không xa.
. . .
Cùng lúc đó.
Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Tuy nói là hải vực, nhưng đây là một mảnh tinh không mênh mông vô biên vô hạn, trong đó Tinh Vực vô tận, từng khỏa tinh thần không có sinh khí treo trên bầu trời.
Nghe đồn.
Nơi đây trước kia là một đại thế giới cực kỳ phồn vinh hưnh thịnh, nhưng sau khi tao ngộ đại kiếp, tất cả truyền thừa bị đoạn tuyệt, sinh linh trong đó

lại càng tử thương hầu như không còn.
Không biết nguyên nhân là gì.
Bạo Loạn Tinh Hải vực dung hợp với thế giới này, biến thành một nơi thần bí chi địa.
Có người nói trong đó có cơ duyên thành đế, nhưng cũng có tuyệt địa khủng bố đủ để cho Đại Đế vẫn lạc, năm xưa Đại Đế Lâm thị Đế Tộc, Đại Đế Thiên Phượng nhất tộc, đều đắc đạo từ trong Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Nguyên nhân chính là như vậy.
Bạo Loạn Tinh Hải vực bị che đậy bởi một tấm màn bí mật.
Không ít cường giả Chuẩn Đế sau khi đạt đến Chuẩn Đế đỉnh phong sẽ lập tức tiến vào sâu trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, tìm kiếm con đường thành đế.
Nhưng mà trôi qua mấy năm, cường giả chuẩn đế bước vào trong đó nhiều vô số kể, nhưng người có thể trở về lại không có mấy người.
Có lời đồn nói ở sâu trong Bạo Loạn Tinh Hải vực là một mảnh Hỗn Độn.
Chớ nói cường giả Chuẩn Đế, cho dù là một vị Đại Đế tiến vào bên trong, không để ý cũng sẽ mất phương hướng, khó có thể trở về.
Hôm nay.
Bạo Loạn Tinh Hải vực đã vài vạn năm không có bất cứ động tĩnh gì.
Đột nhiên xảy ra một tia dị biến.
Bên trong bóng tối vô tận đột nhiên nở rộ ánh sáng.
Một vị thiếu niên vóc người cân đối, khuôn mặt bình thường từ sâu trong hư không, bước một bước ra ngoài

Chương 219. Người này tên là Lăng Tiêu

Chương 219: Người này tên là Lăng Tiêu
. . . . .
Nam tử có vóc người trung đẳng, mặc áo vải thô sơ, mái tóc vén lên cắm một chiếc trâm gỗ, khuôn mặt cổ kính, thuộc về loại người nhìn qua sẽ không ai nhớ đến.
Ném vào trong biển người tuyệt đối không tìm ra được.
Có thể nói phổ thông tới cực điểm.
"Ừm?"

Một tiếng kêu khẽ truyền ra, sát biên giới Bạo Loạn Tinh Hải vực có không ít cường giả tồn tại, bọn họ đứng từ xa quan sát Bạo Loạn Tinh Hải Vực. Có người muốn đi vào trong tìm tòi bí mật.
Cũng có người thủ tại chỗ này, xem có thể gặp một vị Đại Đế nào đó trở về hay không.
Một vị lão Thánh Nhân nhăn mày lại, nhìn về phía thiếu niên nam tử từ trong Bạo Loạn Tinh Hải vực đi ra, trong đôi mắt lộ ra vẻ suy tư, lẩm bẩm nói:
"Đây là đứa trẻ nhà ai, tại sao lại chạy đến Bạo Loạn Tinh Hải vực ?"
Bạo Loạn Tinh Hải vực chính là một khu vực thần bí mà không phải tuyệt địa, danh tiếng ở thế giới này rất lớn.
Tuyệt địa chính là địa phương bước vào một bước chắc chắn phải chết, mà Bạo Loạn Tinh Hải vực thì không như vậy. Thâm nhập vào sâu bên trong không có bất kỳ nguy hiểm gì.
Chỉ là thần thức sẽ bị áp chế, không cách nào xuất ra ngoài cơ thể được.
Cũng bởi vì thần thức không có tác dụng mới dẫn đến việc Đại Đế cũng có thể lạc đường.
Bởi vì.
Bọn họ không còn hướng dẫn, giống như người mù. Mà Bạo Loạn Tinh Hải vực lại quá mênh mông, so với thế giới trước mặt chỉ lớn hơn chứ không nhỏ hơn. Hành tẩu lung tung không có mục đích ở trong đó.
Ai cũng không biết mình đang đi ra bên ngoài, hay là đang đi sâu vào trong Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Nếu như chỉ thâm nhập mười mấy dặm rồi lập tức xoay người trở lại, bình thường sẽ không gặp phải nguy hiểm.
Hiển nhiên.
Vị lão Thánh Nhân này đã ngộ nhân thiếu niên nam tử cách đó không xa kia trở thành loại người này.
Vào trong đi bộ một vòng, sau đó đi ra, khoác lác với người không có hiểu biết một trận, lập tức có khả năng ngang hành với nhân vật cấp Chuẩn Đế Đại Đế.
"Đạo hữu nói cẩn thận, người này không thể coi thường!"
Bên cạnh có người truyền âm nhắc nhở, nhìn thiếu niên nam tử, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng
Hắn vừa mới lộ ra thần thức, quét thiếu niên nam tử kia một lần. Kết quả phát hiện trước mặt là một mảnh hư vô. Nếu như người này không đứng

trước mặt mọi người.
Phỏng chừng không có bất kỳ kẻ nào phát hiện ra tung tích của hắn.
Có thể làm đến mức này, há lại là người thường.
Tuy là bề ngoài thiếu niên nam tử này nhìn tuổi trẻ, nhưng có một số Lão Quái Vật đã sống không biết bao nhiêu năm, hết lần này tới lần khác lại vẫn dùng bộ dạng công tử trẻ tuổi.
Tính lừa dối quá cao. Ở giới Tu Luyện, chứng kiến cảnh một vị lão giả tóc bạc hoa râm, gọi một vị thanh niên là lão tổ, thực sự quá bình thường.
"Ách. . ."
Sắc mặt Lão Thánh Nhân bị kiềm hãm, hắn quay đầu nhìn về phía thiếu niên nam tử , cũng quét ra thần thức, kết quả làm cho hắn suýt chút nữa tuyệt vọng. Không có! Không có gì cả!
Một người sống sờ sờ, đứng ở trước mắt hắn, nhưng thần thức quét ra lại chỉ có tinh không mênh mông.
Lão Thánh Nhân há miệng, hắn rất lúng túng, chắp tay lên nhẹ giọng nói ra:
"Vãn bối không biết thân phận tiền bối, xin tiền bối. . ."
Lời còn chưa nói hết.
Ánh mắt thiếu niên nam tử liếc qua đây, một đôi mắt không có ánh sáng lưu chuyển, bình bình đạm đạm, không đau khổ cũng không vui. Phản phác quy chân, nhưng lại Hắc Bạch Phân Minh.
Hắn liếc mắt nhìn lão Thánh Nhân, không nói thêm gì, bước ra một bước.
Tại chỗ hắn vừa đứng.
Chỉ có một đạo tàn ảnh đang chậm rãi tiêu tán.
Mà bản tôn đã không biết đến phương nào rồi.
"Hô ——!"
Lão Thánh Nhân thả lỏng một hơi, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.
Bây giờ có thể xác định
Vị thiếu niên nam tử vừa rồi kia tuyệt đối là một Lão Quái Vật, hơn nữa còn là Lão Quái Vật khủng bố tới cực điểm, thực lực... ít nhất ... cũng là Đại Thánh ở trên!
Đối phương từ đầu tới cuối không lộ ra bất kỳ khí thế gì, căn bản không có cách phán định thực lực cụ thể.
Bởi vậy mới nói. . . . .
Có thể là một vị Chuẩn Đế, thậm chí là Đại Đế!
"Vận khí của đạo hữu không tệ!"
Người truyền âm vừa rồi nhẹ giọng nói một câu

Không phải ai sau khi khinh thường một vị đại năng mà vẫn còn giữ được tính mạng, hiển nhiên tính tình của vị nhân vật Đại Thánh trở lên kia không tệ.
"May mắn mà thôi."
Lão Thánh Nhân xua tay.
Trong lòng hắn hạ quyết tâm, về sau không nên tiếp tục tuỳ tiện lên tiếng.
Ai có thể nghĩ tới một nhân vật cường đại đến cực điểm, vậy mà lại như thế độc hành độc lập như thế?
Nhất cử nhất động đều không gây lên bất kỳ khói lửa gì, càng không có một chút xíu khí tức cường giả, bình thường đến cực điểm. Nếu như hắn đứng trên mặt đất.
Nói hắn là dân chúng bình thường, phỏng chừng cũng có người tin.
"Trang phục của người vừa rồi khiến cho ta nghĩ tới một người, chỉ là ta có chút không dám xác định. . ."
Người mới vừa rồi mở miệng, cau mày suy tư.
"Ồ?"
"Đạo hữu biết người vừa rồi từ Bạo Loạn Tinh Hải vực đi ra ngoài là ai ?"
"Có thể đi vào Bạo Loạn Tinh Hải vực, còn có thể thong dong trở ra, sợ rằng không phải là kẻ vớ vẩn, mặc dù thực lực không tới Đại Đế, phỏng chừng cũng phải là Chuẩn Đế."
"Dĩ nhiên, ngoại trừ loại người đục nước béo cò."
. . . . .
Chung quanh có không ít người đều đưa ánh mắt qua đây, bọn họ cũng rất là hiếu kỳ đối với người vừa rồi. Từ xưa đến nay, người có thể chạy một vòng trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, cuối cùng vẫn có thể đi ra
Mỗi người đều là cự bá một phương, mặc dù không thành đế thì cũng là Chuẩn Đế, đánh khắp đồng cấp không địch thủ.
Còn về phân nhân vật cấp Đại Thánh, tỷ lệ đi vào trong đó còn có thể đi ra thực sự quá nhỏ, tự động bị mọi người loại trừ.
"Mấy trăm năm trước ta từng xem qua một quyển cổ tịch, trên đó ghi lại một vị Chuẩn Đế, cả đời hắn hành sự khiêm tốn không gì sánh được, nhưng thực lực cũng rất khủng bố."
Bên cạnh Lão Thánh Nhân là một người đồng cấp, sau khi suy tư một lát mới ngẩng đầu lên, gằn từng chữ: "Nếu như ta nhớ không lầm, người này tên là Lăng Tiêu!"

Chương 220. Ta chỉ là tới xem cuộc vui a!

Chương 220: Ta chỉ là tới xem cuộc vui a!

"Lăng Tiêu!"

Hai chữ này vừa thốt ra khỏi miệng.

Vô số người hít vào một ngụm khí lạnh.

Tên của người này, rất nhiều người ở giới Tu Luyện đã từng nghe qua, bởi vì hắn là lão tổ của Diêu Quang Thánh Địa!

Lăng Tiêu tuy khiêm tốn, thế nhưng Diêu Quang Thánh Địa lại không biết điều!

Năm đó.

Sự tích liên quan tới Lăng Tiêu lưu truyền sôi sục. Bảy tuổi tu luyện, tám tuổi đoán thể đại thành, mười tuổi nguyên khí cảnh đỉnh phong, không đến 100 tuổi đã bước vào Thần Thông Cảnh!

Đặt ở thời thế hiện nay, bài danh trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng sợ rằng phải đệ nhị!

Về phần đệ nhất.

Không dám nghĩ tới.

Đệ nhất là quái thai kia, tốc độ tu luyện của nàng không ai hiểu thấu

Một thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm như vậy, lúc đó vô số người đều cho rằng hắn có phong thái thành đế, về sau tốc độ phát triển của Lăng Tiêu cũng đã chứng minh điểm này.

Đầu tiên là đánh bại thiên kiêu đồng cấp, sau đó cường thế trở thành Chuẩn Đế.

Sau đó nữa đã không có tin tức.

Không nghĩ tới, hôm nay lần thứ hai hiện thế lại từ trong Bạo Loạn Tinh Hải vực đi ra, như vậy cũng đã giải thích hoàn mỹ vì sao trước đây Diêu Quang Thánh Địa bị diệt.

Lăng Tiêu lại chậm chạp không lộ diện.

"Mấy trăm ngàn năm qua đi, chỉ sợ thực lực của Lăng Tiêu đã đến Chuẩn Đế đỉnh phong!!"

Có người trầm giọng nói.

"Ngươi nói hắn là Đại Đế ta cũng tin!"

Bên cạnh, một người đàn ông tuổi trung niên nhìn phương hướng Lăng Tiêu đi xa cảm khái nói.
Lăng Tiêu rất điệu thấp, vừa rồi không bộc lộ khí tức, không ai biết hắn đã đi đến bước nào rồi, nhưng có thể khẳng định một điểm, coi như hắn không phải Đại Đế.
Vậy khoảng cách tới Đại Đế cũng không xa.
Có lẽ còn kém một chân bước vào cửa.
"Lăng Tiêu trở về, sợ rằng sẽ có người đứng ngồi không yên!"
Một ông lão giơ tay lên vuốt chòm râu, bỡn cợt nói.
Hắn chính là một vị trưởng lão của Thánh Địa, đối với sự tình Diêu Quang Thánh Địa bị diệt, biết nhiều hơn người bình thường.
Hiện tại Lăng Tiêu trở về, hắn rất chờ mong sau đó Lăng Tiêu sẽ làm như thế nào.
"Ý của đạo hữu là Lăng Tiêu sẽ thanh toán cùng nhóm thế lực Cửu U Ma Tông?"
Có người hồ nghi nói.
"Nói nhảm."
Lão giả liếc mắt nhìn đối phương, đạm mạc nói.
"Theo ta được biết, Cửu U Ma Tông có Mạnh Khánh Chi tọa trấn, luận thực lực e rằng Mạnh Khánh Chi không kém gì Lăng Tiêu. Có lẽ thiên phú của Mạnh Khánh Chi không bằng Lăng Tiêu, nhưng dù sao Mạnh Khánh Chi đã sống vô số tuế nguyệt, thực lực thâm bất khả trắc."
"Chớ đừng nói chi là đế binh của Diêu Quang Thánh Địa cũng bị đoạt đi rồi. . ."
Lúc này lại có người khẽ lắc đầu. Bọn họ cũng không quá xem trọng Lăng Tiêu, một Chuẩn Đế quả thực rất mạnh mẽ, nhưng không phải là không có đối thủ. Mất đi đế binh chống đỡ, Lăng Tiêu có thể đánh thắng ai, điều này không ai nói trước được.
"Thật mỏi mắt mong chờ a!!"
Một vị lão Thánh Nhân chậm rãi nói.
. . .
Tin tức Lăng Tiêu từ Bạo Loạn Tinh Hải vực trở về truyền khắp bốn phương tám hướng.
Chủ nhân của từng thế lực chiếm được tin tức trước tiên, trên mặt mỗi người đều vạn phần đặc sắc, Lăng Tiêu biến mất vài chục vạn năm, hôm nay đột nhiên trở về.

Không nhận được tin từ của hậu bối, chờ hắn trở lại Diêu Quang Thánh Địa sẽ phát hiện tông môn của mình đã bị diệt.
Khi đó.
Không có ai có thể gánh nổi lửa giận của một tôn Chuẩn Đế.
. . . .
Ngay tại lúc đó.
Bên ngoài Diêu Quang Thánh Địa mấy trăm ngàn dặm, mặt đất bị tàn phá, dãy núi sụp đổ, từng vết nứt giăng khắp nơi kéo dài đến phía cuối chân trời.
Thời gian đi qua lâu như vậy.
Khí tức đế binh vẫn còn lưu lại, thật lâu không bị tiêu tan.
Mặt trời lặn về hướng tây đỏ tươi như máu, một thân ảnh phản quang bước đến, hành tẩu trên đại địa, áo bào phần phật. Thân ảnh cô độc, bước đi nặng nề.
Mỗi một bước tới gần Diêu Quang Thánh Địa, bước chân hắn sẽ nặng nề hơn một phần
Đợi đi tới trước Diêu Quang Thánh Địa, mặc dù hắn không bước vào trong đó, nhưng một dấu tay đánh ra, cách trận pháp đã thấy cảnh tượng bên trong. Trong đó từng tòa Thần Phong hóa thành phế tích.
Thánh Địa trước kia phồn thịnh đến mức tận cùng, giờ đã triệt để trở thành lịch sử.
Lăng Tiêu lẳng lặng đứng bên ngoài trận pháp giống như một bức tượng điêu khắc, không hề nhúc nhích, trên mặt không buồn không vui, không có ai biết được hắn đang suy nghĩ gì.
Sau một hồi lâu.
Đột nhiên.
Hắn vươn một bàn tay ra, chộp vào hư không
"A ——!"
Một tiếng kêu to truyền đến.
Một vị Thánh Nhân không có chút sức phản khang nào, lập tức bị Lăng Tiêu bắt tới trước mặt
" Lăng Tiêu tiền bối. Sự tình Diêu Quang Thánh Địa không liên quan tới Thiên Tuyền Thánh Địa của vãn bối, vãn bối chính là Thái Thượng Trưởng Lão của Thiên Tuyền Thánh Địa, ngày thường có giao hảo với Diêu Quang Thánh Địa."
"Xin tiền bối xem trên mặt mũi Thiên Tuyền thánh địa, bỏ qua cho vãn bối một mạng!"

Thái Thượng Trưởng Lão của Thiên Tuyền thánh địa bị dọa phát sợ
Ta chỉ tới xem cuộc vui thôi
Tại sao lại bị bắt tới?
Chẳng lẽ Lăng Tiêu này không tiếp thụ được chuyện Diêu Quang Thánh Địa bị diệt, nổi điên lên muốn đối địch cùng tất cả thế lực trong hiên hạ?
Khả năng này rất thấp, nhưng không phải là không có
Một vị Chuẩn Đế điên lên, không có bao nhiêu người có thể trị hắn,... ít nhất ... cũng phải hai ba vị cùng cấp đồng loạt ra tay mới có thể đánh bại.
Một đối một nói, hươu chết về tay ai còn chưa thể biết được.
"Nói cho ta biết, tại sao lại như vậy."
Lăng Tiêu lên tiếng.
Thanh âm rất trầm thấp, mang theo một cỗ lực lượng làm cho không khác không thể chống cự, nhịn không được muốn nói ra tất cả mọi chuyện trong lòng cho hắn biết.
"Không lừa gạt tiền bối."
Sắc mặt Thái Thượng Trưởng Lão của Thiên Tuyền Thánh Địa trắng bệch, hoang mang lo sợ, sau khi nghe vậy tinh thần hắn chấn động, nhanh chóng mở miệng nói ra:
"Tất cả chuyện này bắt nguồn từ Thiên Ma Cung, phái một gã gian tế tiến nhập Diêu Quang Thánh Địa, đồng thời sau đó trở thành Diêu Quang Thánh Chủ. . ."
Vị Thánh Nhân này của Thiên Tuyền Thánh Địa không chút giấu diếm, nói ra toàn bộ những gì mình biết, bao gồm cả việc Diêu Quang Thánh Chủ ham muốn phương pháp thôi diễn Thiên Cơ của Thiên Cơ Lâu chủ.
Sau đó.
Bày binh bố trận ở bên ngoài Đại Hoang thành.
Kết quả lại giết lầm Xích Viêm Thánh Chủ.

Chương 221. Một việc này chưa xong việc khác đã đến

Chương 221: Một việc này chưa xong việc khác đã đến
. . . .
Sau một lát.
Thánh Nhân của Thiên Tuyền thánh địa rốt cuộc đã nói rõ ràng chân tướng.

Nói xong.
Hắn lén ngước khuôn mặt lên gì Lăng Tiêu, trong lòng thấp thỏm không gì sánh được.
Mình chính là một vị Thánh Nhân, đặt ở địa phương khác có lẽ rất mạnh, nhưng ở trong mắt một vị Chuẩn Đế thực sự không là coi vào đâu, giống như một con giun dế.
Một ngón tay là có thể nghiền chết.
Hơn nữa.
Coi như mình chết rồi.
Phỏng chừng Thiên Tuyền Thánh Địa bọn hắn ngay cả một rắm cũng không dám thả.
Mấu chốt là vì hiện nay Lăng Tiêu đã là kẻ không nhà rồi, hắn không có gì để bận tâm, chính là chân trần không sợ thủng giày, những Thánh Địa kia cũng không dám trêu chọc Lăng Tiêu.
"Thiên Cơ Lâu là thế lực gì?"
Lăng Tiêu hỏi.
Thanh âm không có một chút gợn sóng, phi thường bình tĩnh.
Nhưng càng như vậy lại càng khiến cho lòng người sợ hãi, cho dù là ai cũng biết dưới sự yên tĩnh chết người này chính là kinh đào hải lãng, một khi bạo phát có thể bao phủ tất cả trong đó!
"Thiên Cơ Lâu là thế lực xuất hiện gần đây, thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ thâm bất khả trắc, có thể thôi diễn Thiên Cơ. Vạn sự trong thiên hạ đều không thể qua mắt lâu chủ thôi diễn được."
Thánh Nhân của Thiên Tuyền Thánh Địa, lên tiếng lần nữa, miệng như Huyền Hà thao thao bất tuyệt, từ chuyện Nhâm Thanh Đồ thành thánh đến chuyện Huyết Ma nhất tộc bị huỷ diệt.
Không đợi hắn nói xong.
Lăng Tiêu nâng một tay lên
Hắn lập tức ngậm miệng không nói gì nữa, rất có nhãn lực.
"Lăng Tiêu tiền bối. . ."
Thánh Nhân của Thiên Tuyền Thánh Địa suy nghĩ một chút, vẫn bồi thêm một câu: " Nghe đồn Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối chính là cường giả Đại Đế. . ."
Chuyện này, không có ai chứng minh.
Nhưng bây giờ.
Mỗi người đều đã âm thầm chấp nhận

Về phần rốt cuộc Thiên Cơ Lâu chủ, có đúng là Đại Đế hay không, không ai dám đi thử nghiệm một lần. Nếu không phải thì tốt, nhưng nếu như đúng, vậy thì chính mình lành ít dữ nhiều. Thế lực sau lưng cũng triệt để xong xuôi.
"Đại Đế sao?"
Lăng Tiêu xoay người, nhìn thoáng qua phương hướng Thiên Cơ Lâu, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thiên Ma Cung.
"Không ngờ tới Diêu Quang Thánh Địa truyền thừa mấy triệu năm lại có một ngày luân lạc tới tình trạng bị người khác sai sử, chi dù là bị huỷ diệt cũng hợp tình hợp lý. Hắn đã đại khái rõ ràng đầu đuôi sự việc. Diêu Quang Thánh Chủ chính là người Thiên Ma Cung, kết quả hắn đi trêu chọc Thiên Cơ Lâu, còn tiện tay giết chết Xích Viêm Thánh Chủ, mà Diêu Quang Thánh Địa lại bị ngăn cản."
Đang lúc Xích Viêm Thánh Địa cùng Diêu Quang Thánh Địa bất phân thắng bại, Cửu U Ma Tông lại thừa lúc vắng nhà mà vào. Một lần hành động huỷ diệt Diêu Quang Thánh Địa.
Quan hệ trong đó có chút loạn, nhưng mà có thể khẳng định được Diêu Quang Thánh Địa bị diệt có chút oan ức. Bởi vì dường như chuyện này cùng toàn bộ Thánh Địa của bọn hắn không có một chút quan hệ.
Nhưng chỉ vì bao che một người không nên bao che, Diêu Quang Thánh Địa đã không còn.
"Tiền bối. . ."
Thánh Nhân của Thiên Tuyền Thánh Địa thần sắc cổ quái.
Đây là ý gì ?
Chẳng lẽ Lăng Tiêu không tính báo thù ?
"Nhận thức không rõ ràng, cho dù Diêu Quang Thánh Địa có thể kéo dài tiếp, nhưng có thể kéo dài bao lâu ?"
Lăng Tiêu bịt tai không nghe thấy, tự lẩm bẩm.
Trong thanh âm mang theo một tia tức giận không lộ ra ngoài.
Thánh Địa lớn như vậy lại bị một tên gian tế nắm mũi dẫn đi, cho dù không bị huỷ diệt, ô danh nãy cũng sẽ đi theo cả đời. Toàn bộ người trong thánh địa đều phải gánh sự sỉ nhục trên thân.
Chớ đừng nói chi là tự ý trêu chọc một Đại Đế tồn tại hư hư thực thực.
Nhìn khắp vạn cổ, Đại Đế là nhân vật có thể đơn giản trêu chọc?
Vị Thiên Cơ Lâu chủ kia không tự tay xóa đi Diêu Quang Thánh Địa, mà chỉ mượn tay người khác, Lăng Tiêu cũng cảm giác đối phương đã xem như

khoan dung độ lượng.
Bố trí Thánh Nhân Vương sát trận ở bên cạnh một vị nhân vật Đại Đế hư hư thực thực, hắn cũng không biết Diêu Quang Thánh Chủ kia nghĩ như thế nào, tự rước lấy nhục sao?
"Có điều. . . . ."
Lăng Tiêu mở miệng, khuôn mặt cổ sơ lần đầu xuất hiện chấn động, hắn nhìn lại phế tích Thánh Địa sau lưng, nhẹ giọng nói ra:
"Diêu Quang Thánh Địa chung quy cũng là tông môn của ta."
"Cho dù là bị huỷ diệt, cũng không nên có người ngoài nhúng tay vào."
"Toàn bộ ân oán ngày xưa, liền từ Xích Viêm Thánh Địa bắt đầu thanh toán đi !."
Giọng nói của hắn bình thản không có chút ba động nào, nhưng lại mang theo một tia lãnh ý cùng cường thế, làm cho lòng người sinh ra chấn động
Lăng Tiêu chỉ là khiêm tốn mà thôi, nhưng cho tới bây giờ không có người nào dám nghi ngờ thực lực của hắn. Một người bình thường sao có thể đi đến một bước này của hắn, càng không cách nào trở thành Chuẩn Đế!
"Đạp!"
Lăng Tiêu xoay người, bước ra một bước, bầu trời nổ tung, một cỗ khí tức chí cường bạo phát như một tòa núi lửa phun trào, quần áo bay phất phới, vòm trời cũng bị phế!
"Đạp!"
Lại bước ra một bước, không gian rạn nứt, hư không ở trước mặt hắn giống như mặt kính bị nghiền nát từng mảnh, lộ ra một lỗ đen cực lớn.
Lăng Tiêu không chần chờ chút nào, nhấc chân bước vào trong đó.
Một lỗ đen kia xuất hiên trong hư không, một lúc lâu sau không cách nào khôi phục, phảng phất như có năng lực thôn phệ hư không.
"Rầm."
Thánh Nhân Thiên Tuyền Thánh Địa nuốt một ngụm nước bọt, sắc mặt trắng bệch, hắn không thể tin được những gì mình vừa nghe, Lăng Tiêu lẻ loi một mình. đánh tới Xích Viêm Thánh Địa ?
Vì sao không phải là Cửu U Ma Tông ?
Vì sao không phải là Thiên Ma Cung?
Hai thế lực này mới là đầu sỏ gây nên.
Tại sao phải bắt đầu thanh toán từ Xích Viêm Thánh Địa?
Chẳng lẽ chỉ bởi vì lão tổ Xích Viêm thánh địa lúc đó mang theo đế binh, kiềm chế lại đế binh của Diêu Quang Thánh Địa, mới cho Cửu U Ma Tông

cơ hội ?
Nếu nói như vậy, Xích Viêm thánh địa quả thật có hiềm nghi đồng lõa, nhưng trách nhiệm rõ ràng không phải lớn nhất.
"Thực sự là việc này chưa xong việc khác đã đến!"
Thánh Nhân Thiên Tuyền Thánh Địa khẽ lắc đầu, nếu không nghĩ ra thì không cần nghĩ nữa. Lăng Tiêu làm như vậy khẳng định hắn có ý nghĩ của riêng mình, về phần mình chỉ cần xem cuộc vui thì tốt rồi.

Chương 222. Có phải hay không sắp thành đế rồi hả?

Chương 222: Có phải hay không sắp thành đế rồi hả?
Thời điểm Lăng Tiêu đang tiến thẳng tới Xích Viêm thánh địa.
Lý Vân đang nằm ngang trên ghế, cầm trong tay một quyển cổ tịch hăng hái nhìn, ngoài bìa viết sáu chữ lớn ‘Xích Viêm cổ đế truyện ký‘.
"Cũng không biết Xích Viêm cổ đế so sánh với Tiêu Viêm mà ta biết, ai mạnh ai yếu, hai người đều chơi đùa với lửa, hẳn là chênh lệch không lớn. . ."
Lý Vân tấc tắc lấy làm kỳ lạ.
Đang lúc hắn nhìn chã chú, đột nhiên có một loạt tiếng bước chân truyền đến.
Một nam tử thân mặc trường bào màu tím, hai hàng lông mi đậm, cả người có kiếm ý vờn quanh, sải bước đi đi đến. Sau khi nhìn thấy Lý Vân.
Trong mắt hắn lập tức sáng lên, chắp tay nói:
"Vãn bối Nhâm Thanh Đồ bái kiến tiền bối!"
"Ừm ?"
Nghe được thanh âm, Lý Vân ngồi dậy, sau khi thấy người đến là Nhâm Thanh Đồ, hắn hơi bỉu môi, còn tưởng rằng là ai, hóa ra là Đại La chưởng giáo.
Người này có chút không nói nổi
Nói sau khi thành thánh tất có hậu báo, kết quả là chưa thấy gì.
Hơn nữa xuất thủ còn không rộng rãi như Dương Khâu.
Đáng tiếc là Dương Khâu bị mình lừa, hiện nay vẫn còn tự phong bế trong Cửu U Ma Tông, sợ rằng trong khoảng thời gian ngắn không ra được, nghĩ tới đây trong lòng hắn cũng có chút hối hận.

Thất sách.
Thả con cá lớn Dương Khâu kia chạy mất rồi.
Người trong chính đạo quá bận tâm mặt mũi, thời điểm mua tin tức luôn quan tâm bộ mặt trước, không sảng khoái bằng người trong ma đạo. Người ta chứng kiến lợi ích, việc gì cũng không cần để ý, gì cũng không lo.
Trước tiên vớt vào trong bát rồi nói sau.
"Ngồi đi."
Lý Vân chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, tùy ý nói ra: "Hôm nay ngươi tới Thiên Cơ Lâu không phải là vì nói cho ta biết Đại La kiếm tông có thêm được hai vị Đại Thánh đấy chứ!"
"Ách. . ."
Nhâm Thanh Đồ mới thả tay xuống, còn chưa kịp ngồi xuống, động tác đã cứng lại.
Tiền bối lại tính tới rồi.
Đại La kiếm tông quả thực có hai vị Thánh Nhân Vương trở thành Đại Thánh, tin tức này có thể nói là tuyệt mật, bởi vì Đại Thánh chính là nội tình của một tông môn.
Bình thường đột phá đều sẽ lựa chọn một bí cảnh, hoặc là bên trong Động Thiên.
Đột phá thành công cũng sẽ không trắng trợn tuyên dương
Chính là vì phòng bị những người hữu tâm âm thầm len lén tính kế, dù sao thọ nguyên của Đại Thánh có hạn chế nhất định, đại nạn vừa đến coi như không chết thực lực cũng sẽ không còn ở đỉnh phong, chỉ có thể kéo dài hơi tàn sống sót. Chỉ cần đánh một trận là có thể lên đường được rồi.
"Lại nói tiếp, lần này vãn bối đến đây chính là chuyên để cảm tạ tiền bối. . ."
Nếu ban nãy đã không ngồi xuống, Nhâm Thanh Đồ dứt khoát không ngồi nữa, hắn lần thứ hai đứng dậy, đi tới trước mặt Lý Vân, trong tay đưa tới một cái Trữ Vật Giới Chỉ.
"Nếu không có tiền bối hỗ trợ thôi diễn Thiên Cơ, sợ rằng Đại La kiếm tông ta đã ngàn cân treo sợi tóc."
Nhâm Thanh Đồ cung kính nói
Lời nói này hoàn toàn là tâm ý chân thực.
Không có tin tức của Thiên Cơ Lâu, hiện tại hắn nhất định là ăn ngủ không yên, dù sao tông môn không có trụ cột, cho dù là ai cũng không có cảm giác an toàn.

Nhưng bây giờ thì khác.
Một tin tức của Lâu chủ tiền bối đã tính toán chuẩn tương lai, để cho bọn họ ở bên trong Tạo Hóa bí cảnh một mình nuốt được một gốc Đại Thánh Cấp Linh Dược.
Còn tiện tay khiến cho Kim Ô Nhị Thái Tử bị thương nặng!
Khiến cho uy danh Đại La kiếm tông đại chấn!
Hiện nay Đại La kiếm tông có thêm hai vị Đại Thánh Cấp, cho dù là Kim Ô nhất tộc cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao Kim Ô Nhị Thái Tử cũng không chết.
Chỉ chết hai vị nhân vật cấp Thánh Chủ, hoàn toàn không giống với Huyết Ma nhất tộc, chết mất nhân vật cấp bậc Thánh Nhân Vương.
Nếu thật sự vì hai Thánh Chủ mà khai chiến cùng Đại La kiếm tông, vậy thì phải suy tính một chút, vận nhất Đại La kiếm tông có nhân vật Đại Thánh Cấp chạy được thì phải làm sao bây giờ.
Một người chạy được đều để lại hậu hoạn vô cùng.
"Ừm."
Lý Vân không mặn không nhạt ừ một tiếng.
Tiếp nhận Trữ Vật Giới Chỉ nhìn thoáng qua, sau khi nhìn thấy năm vật phẩm Thánh Nhân, tâm tình hắn tốt lên không ít, Đại La kiếm tông cũng coi như có chút lương tâm.
Xuất thủ chính là năm vật phẩm Thánh Nhân, đã xem như là phóng khoáng. Dù sao.
Nội tình của Đại La kiếm tông trước mắt chỉ có thể coi là tông môn nhất lưu, không thể so với Cửu U Ma Tông hiện tại được. Người ta bây giờ đã là tông môn đỉnh tiêm rồi.
Chứng kiến Lý Vân nhận lấy Trữ Vật Giới Chỉ, Nhâm Thanh Đồ thả lỏng một hơi, hắn mở miệng thử thăm dò:
"Tiền bối có biết. . . Lăng Tiêu đã trở về ?"
"Lăng Tiêu ?"
Lý Vân cau mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ tới.
Người này tựa hồ là lão tổ của Diêu Quang Thánh Địa, thực lực sấp sỉ Chuẩn Đế, xem như là Chuẩn Đế đầu tiên hắn biết tên sau khi tới thế giới này.
"Biết."
Lý Vân gật đầu.

"Tiền bối. . . . ." Nhâm Thanh Đồ cân nhắc một chút, nhẹ giọng hỏi: "Có cần vãn bối gọi hai vị lão tổ đến đây ?" Mâu thuẫn giữa Diêu Quang Thánh Chủ cùng Thiên Cơ Lâu, hầu như mọi người đều biết, mà sở dĩ Diêu Quang Thánh Địa huỷ diệt có quan hệ không thể tách rời với Thiên Cơ Lâu âm thầm thôi động, ai cũng không dám cam đoan, Lăng Tiêu có thể động thủ đối với Thiên Cơ Lâu hay không.
Dĩ nhiên.
Nhâm Thanh Đồ không nghĩ Lăng Tiêu sẽ là đối thủ của tiền bối, bây giờ những lời này hoàn tàn chính là lấy lòng mà thôi. Coi như hai vị lão tổ tới đây.
Tiền bối có thể mắt mở nhìn hai vị nhân vật Đại Thánh Cấp của Đại La kiếm tông bị Lăng Tiêu bóp chết ?
"Không cần."
Lý Vân xua tay, trong tay mình lúc này nắm một bản Đế Kinh, còn có mấy trăm ngàn Thiên Cơ điểm số, nếu như cần thực lực, có thể trong nửa phút đề thăng tới cấp bậc Đại Thánh.
Nếu đại thánh không phải đối thủ Lăng Tiêu, mình còn có thể sử dụng Thiên Khiển, ít nhất cũng có thể mua một vài thứ khác từ cửa hàng của hệ thống,.
Dù sao cửa hàng hệ thống bán ratá nhiều đồ vật tạp nham.
Cái gì mà Đại Đế một kích, Tiên Đế một kích, Đại La Kim Tiên một kích, Thông Thiên Giáo Chủ một kiếm, tất cả các loại nếu cần sẽ có.
Ngày bình thường không hối đoái là bởi vì loại đồ vật này chỉ dùng được một lần, giá trị còn đắt chết người, căn bản không có tác dụng gì, hối đoái chỉ có thua thiệt, không bằng đợi đến lúc thực sự cần mới hối đoái.
"Nếu tiền bối không cần, vậy thì. . . . ."
Nhâm Thanh Đồ cười khẽ một tiếng, vừa muốn mở miệng nói cái gì đó.

Chương 223. Có phải hay không sắp thành đế rồi hả? (2)

Chương 223: Có phải hay không sắp thành đế rồi hả? (2)
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ Đại Hoang thành giống như bị động đất, vô số người trong lòng lo sợ không yên, dường như bị một chiếc búa lớn

đập trúng, sắc mặt biến thành tái nhợt.
Chỉ có Thiên Cơ Lâu mới có thể miễn trừ ảnh hưởng
"Xảy ra chuyện gì?"
Nhâm Thanh Đồ biến sắc, hắn quay lại, đi tới trước cửa Thiên Cơ Lâu, nhìn về phía xa xa, đồng tử đột nhiên co rụt lại, dường như thấy được chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ
Chỉ thấy.
Ở phía trời xa.
Một hư ảnh thân thể vĩ ngạn cao lớn oai hùng, đầu đội trời chân đạp đất, hai tròng mắt như Nhật Nguyệt xoay vòng, nở rộ thần huy, một mái tóc màu đen rủ xuống như thác nước, trong tay hắn nâng một chiếc Cổ Đăng, tự cổ chí kim không bao giờ tắt.
Ánh mắt thân ảnh vĩ ngạn đảo qua, chính là vô tận hư không vỡ nát.
Cổ Đăng như mặt trời, chiếu sáng Vạn Cổ Thanh Thiên.
Ở quanh người hắn đế uy nồng nặc tới cực điểm, quanh quẩn không tiêu tan, cho dù là ở Đại Hoang thành vẫn khiến người ta cảm thấy linh hồn run sợ, không nhịn được muốn cúng bái
"Đó là. . . . . Xích Viêm cổ đế!"
Trong lòng Nhâm Thanh Đồ rung động vạn phần.
Xích Viêm cổ đế chân chính đã sớm tọa hóa, hiện tại hiển lộ ra chỉ là một luồng ý chí Đại Đế mà thôi, nhưng dù là một luồng ý chí.
Vẫn như cũ hiển lộ ra ba phần phong thái của Xích Viêm cổ đế
"Có thể khiến cho Xích Viêm Thánh Địa sử dụng đế binh, thậm chí còn khiến cho bọn họ thức tỉnh một luồng ý chí của Xích Viêm cổ đế, nhất định là đã gặp đối thủ khó có thể tưởng tượng."
"Chẳng lẽ. . ."
Nhâm Thanh Đồ chấn động trong lòng, khó có thể tin được nói: "Là Lăng Tiêu ?"
"Không cần đoán, chính là Lăng Tiêu."
Lúc này.
Lý Vân từ phía sau đã đi tới, có chút hăng hái nhìn thoáng qua tình cảnh phía xa xa.
Cũng may mà khoảng cách từ Đại Hoang thành đến Xích Viêm Thánh Địa không quá xa, nếu không tình cảnh như vậy quả thực là không thấy được.
"Động tĩnh từ Xích phương hướng Viêm Thánh Địa truyền tới!"

"Bóng mờ kia là Xích Viêm cổ đế sao? Chẳng lẽ Xích Viêm cổ đế vẫn còn sống?"
"Tuế nguyệt mà Xích Viêm cổ đế sinh hoạt cách hiện tại quá mức xa xôi, hắn đã sớm tọa hóa, đây cũng chỉ là một luồng ý niệm bất diệt của Xích Viêm cổ đế mà thôi!"
"Là ai bức Xích Viêm Thánh Địa đến mức này ?"
. . . .
Giờ khắc này.
Đại Hoang thành hoàn toàn sôi trào, bất cứ người nào thấy được tình cảnh này đều hoảng sợ thất sắc.
Sự tích về Xích Viêm cổ đế đã trải qua tuế nguyệt dài dằng dặc tẩy lễ, ở trong lòng vô số người đã bắt đầu dần dần mơ hồ, nhưng chỉ cần nói ra tên tuổi.
Cho dù không biết sự tích về đối phương, chỉ cần biết rằng đối phương là một tôn Đại Đế, điều này cũng đã đủ kinh khủng rồi!
"Oanh!"
Thiên khung rung động, rạn nứt từng khúc, Xích Viêm cổ đế vô cùng vĩ ngạn, sâu trong đáy mắt có cảnh tượng Khai Thiên Tích Địa, vũ trụ sơ sinh, vô cùng thâm thúy.
Hắn giơ tay, khởi động Cổ Đăng bắn ra vạn đạo quang mang giống như thủy ngân tuôn chảy, trải ra hư không sắc bén tuyệt thế, khiến người ta sinh ra sợ hãi.
"Xuy! Xuy! Xuy!"
Hàng vạn vệt sáng long trời lở đất!
Khủng bố giống như là tận thế, vô số người tự nghĩ trong lòng, đối mặt với một kích này, chính mình tuyệt đối không thể đỡ được, sẽ hóa thành tro bụi tại chỗ.
Nhưng vào lúc này.
Một đạo thân ảnh nhỏ bé như hạt bụi lại xông lên trời, mái tóc hắn tung bay, khuôn mặt cổ sơ bình tĩnh không gì sánh được, trực tiếp đánh ra một quyền.
Lựa chọn ngạnh kháng cùng ý chí Xích Viêm cổ đế!
"Ầm ầm"
Một tiếng vang thật lớn, nơi đó tinh khí ngập trời xông lên cửu tiêu, kinh động vạn tộc sinh linh trong vũ trụ, phóng tầm mắt nhìn tới, thiên địa chỉ còn một mảnh trắng xóa.
Không còn sót lại bất cứ thứ gì, dư ba cuộc chiến đã phá hủy tất cả!

. . . .
Vô số người đều thấy được tình cảnh khiếp sợ vạn cổ này!
Sau một kích.
Thân ảnh Xích Viêm cổ đế đã biến mất.
Không phải là ý chí Xích Viêm cổ đế bị hủy diệt, mà là toàn bộ Xích Viêm Thánh Địa chỉ có thể gắng giượng được một kích Đại Đế này. Để xuất thủ một lần như vậy phải hao tổn không biết bao nhiêu nguyên khí.
Lại càng không biết có bao nhiêu người bị rút cạn chân nguyên toàn thân mà chết.
Đạo thân ảnh nhỏ bé như hạt bụi kia lẳng lặng đứng trên vòm trời, sau đó biến mất không còn dấu tích.
"Cái này. . . . ."
Nhìn cảnh tượng phương xa, gương mặt Nhâm Thanh Đồ hiện lên vẻ không thể tin được.
Thực lực của Lăng Tiêu bày ra vừa rồi rõ ràng không phải Đại Đế, nhưng lấy thực lực Chuẩn Đế chống đỡ một kích Đại Đế?
Tuy đây chẳng qua chỉ là một luồng ý chí của Xích Viêm cổ đế phát huy thực lực, căn bản không thể tính Đại Đế ra tay toàn lực, nhưng cho dù là như vậy cũng có thể nói kinh khủng!
Chuyện cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng nghe qua, nhưng hôm nay lại thấy
tận mắt
Lăng Tiêu kia rốt cuộc cách Đại Đế gần cỡ nào?
"Tiền bối, theo ngài nhận xét, có phải Lăng Tiêu sắp thành đế rồi hay không?"
Nhâm Thanh Đồ ngượng ngùng hỏi
"Cách một đường."
Lý Vân phun ra bốn chữ
Sau đó.
Hắn lại bổ sung một câu: "Một đường này, có một số người cuối cùng cả đời cũng chưa chắc có thể bước qua."
"Thì ra là thế."
Nhâm Thanh Đồ hiểu rồi, hắn lần thứ hai nhìn thoáng qua phương hướng Xích Viêm Thánh Địa, trong lòng vẫn còn chấn động không ngớt, mở miệng hỏi: "Tiền bối, ngài cảm thấy sau đó Lăng Tiêu sẽ đi đâu ?"
"Ừm. . ."

Lý Vân hao tốn một điểm Thiên Cơ, kiểm tra hệ thống một cái, thản nhiên nói: "Hiện nay đã đến trước sơn môn của Cửu U Ma Tông."
Bây giờ Thiên Cơ điểm số không ít, lãng phí một điểm cũng không quan trọng.
Dù sao.
Hắn cũng tò mò Lăng Tiêu đi đâu.
Xét cho cùng Diêu Quang Thánh Địa huỷ diệt có quan hệ với hắn, mà Lăng Tiêu không bước vào Thiên Cơ Lâu, mình còn không biết tâm tính Lăng Tiêu.
Vạn nhất hắn vô lý, muốn ra tay với Thiên Cơ Lâu từ xa, mà mình còn chưa dự báo được trước, chẳng phải là sẽ bị thiệt thòi lớn ?
Tuy có thể hắn ở bên trong Thiên Cơ Lâu không có việc gì, nhưng Đại Hoang thành sẽ bị phá hủy.
Đại Hoang thành biến mất cũng giống như có người vỗ một cái tát ở trên mặt hắn, uy danh bốn chữ Thiên Cơ Lâu chủ sẽ triệt để rơi xuống đáy cốc.
Thực lực Đại Đế sao lại không dự liệu được một vị Chuẩn Đế xuất thủ ?
Vì vậy.
Hắn không tiếc tốn chút Thiên Cơ điểm số cũng phải nhìn chằm chằm hướng đi của Lăng Tiêu, dám động thủ với mình, mình sẽ lập tức bóp chết hắn trước.

Chương 224. Chiến lực đủ để kinh thế

Chương 224: Chiến lực đủ để kinh thế
"Cửu U Ma Tông ?"
Trong mắt Nhâm Thanh Đồ sáng lên, tâm tình phấn chấn không gì sánh được.
Vốn định bước chân rời đi, lập tức lại ngừng lại.
Lúc trước.
Đại La kiếm tông cùng Cửu U Ma Tông xem như là địch thủ cũ, hai tông môn cách nhau tương đối gần, còn là một chính một tà. Hai bên lẫn nhau thường thường sẽ có ma sát.
Đa số thời điểm đều là Đại La kiếm tông chiếm thượng phong.

Dù sao bọn họ là kiếm tu, đồng cấp đánh một trận, một chọi một mà nói, Cửu U Ma Tông sẽ không chiếm được chỗ tốt gì.
Vì vậy nên hầu như tất cả người Đại La kiếm tông cũng đều cho rằng thực lực tổng hợp của Cửu U Ma Tông là kém hơn Đại La kiếm tông một chút.
Nhưng ai có thể nghĩ tới chỉ một thời gian ngắn như vậy
Uy danh của Cửu U Ma Tông lại giống như ngồi hỏa tiễn, từ từ bay thẳng lên!
Đầu tiên là xuất hiện một vị Chuẩn Đế, hiện tại ngay cả đế binh cũng có.
Bởi vậy địa vị của Đại La kiếm tông cùng Cửu U Ma Tông lập tức đảo lộn.
Cửu U Ma Tông người ta có khả năng thuận tay bóp chết bọn họ.
Nhâm Thanh Đồ phát một tin tức cho lão tổ nhà mình, sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, hắn thả lỏng một hơi, vì tương lai của Đại La kiếm tông, tiếp theo bọn họ không thể không bỏ ra chút vốn gốc.
Ví dụ như mua tung tích của một thanh đế binh.
Đương nhiên.
Hắn phải nhìn xem trận chiến này của Lăng Tiêu có thể giết chết Mạnh Khánh Chi hay không, nếu như Mạnh Khánh Chi chết rồi, Cửu U Ma Tông không có Chuẩn Đế. Đại La kiếm tông bọn họ cũng không cần áp lực lớn như vậy.
Tạm thời không cần mua tin tức đế binh.
Nếu như Mạnh Khánh Chi không chết, Cửu U Ma Tông Chuẩn Đế còn sống, vậy Đại La kiếm tông bọn họ cho dù đập nồi bán sắt cũng phải mua một tin tức.
"Tiền bối, ngài cho rằng Lăng Tiêu đánh một trận với Mạnh Khánh Chi, kết quả như thế nào ?"
Nhâm Thanh Đồ nhẹ giọng hỏi
"Muốn biết kết quả? Ba vật phẩm cấp Đại Thánh."
Lý Vân từ tốn nói.
Kết quả một trận chiến của Chuẩn Đế hấp dẫn ánh mắt của tất cả thế lực khắp nơi. Bất kỳ một người nào chết đều sẽ tạo thành Đại Chấn Động, ba vật phẩm Đại Thánh Cấp cũng không tính là đắt.
"Ách. . . ."
Sắc mặt Nhâm Thanh Đồ bị trì trệ.
Hắn vội vàng ngậm miệng không nói, cái giá này làm cho trái tim của hắn co quắp, không phải không mua nổi, mà là không đến mức phải như vậy.

Chỉ cần chờ thêm một đoạn thời gian, phỏng chừng kết quả của trận chiến này sẽ truyền ra ngoài.
"Biết trước một khoảng thời gian, Đại La kiếm tông các ngươi có thể thong dong bố cục." Lý Vân mở miệng dụ dỗ nói.
"Không cần không cần."
Nhâm Thanh Đồ khoát tay lia lịa, nói không chừng một lát nữa còn phải mua tin tức của một kiện đế binh. Biết trước kết quả của trận chiến Chuẩn Đế, đối với bọn họ mà nói cũng không có tác dụng quá lớn. Bởi vì coi như Mạnh Khánh Chi chết rồi, Đại La kiếm tông bọn họ cũng không có thực lực áp đảo Cửu U Ma Tông. Không có khả năng một lần hành động huỷ diệt bọn họ.
Nếu như người chết là Lăng Tiêu, vậy thì càng không có tác dụng.
. . . . .
Thời gian trôi qua rất nhanh.
Ba ngày sau.
Một tin tức mang tính rung động truyền khắp thế giới.
Lăng Tiêu đánh lên sơn môn Cửu U Ma Tông, thậm chí xông vào Hộ Sơn trận pháp, mạnh mẽ tấn công hộ sơn đại trận của Cửu U Ma Tông, mặc dù không đánh vỡ.
Nhưng cách một cái trận pháp vẫn có thể khiến cho Cửu U Ma Tông tử thương thảm trọng.
Cuối cùng.
Mạnh Khánh Chi bất đắc dĩ bị buộc hiện thân đánh một trận.
Trong trận chiến này, Mạnh Khánh Chi không dùng đế binh của Diêu Quang Thánh Địa, bởi vì ... đồ vật này vốn là của Diêu Quang Thánh Địa.
Dùng đế binh này đối phó với Chuẩn Đế Diêu Quang Thánh Địa.
Trừ phi là hắn không muốn sống.
Khả năng trong nháy mắt hắn vừa xuất ra đế binh đã bị Lăng Tiêu cướp đi.
Hai người đánh một trận ở ngoài không gian, đánh nát vô ngân tinh không, vô số đại tinh bị vỡ nát bấy, mảng lớn Tinh Vực lâm vào bên trong bóng tối vô tận.
Uy Chuẩn Đế bao phủ phương viên triệu dặm.
Chúng sinh đều sợ run, sinh linh cách chiến trường quá gần, trong lòng đều lo sợ không yên, rất sợ một giây tiếp theo sẽ có tai họa ngập đầu từ trên trời rơi xuống.

Trận chiến này cực kỳ thảm liệt, thần uy mênh mông cuồn cuộn thập phương, ba ngàn châu đồng thời chấn động.
Cho dù ở khoảng cách rất xa vẫn có thể chứng kiến Chuẩn Đế tiên huyết, từ trên cao rơi xuống đập vỡ vô tận sơn mạch, khiến cho đại địa hóa thành Tử Vực.
Hai người đại chiến ba ngày.
Cuối cùng.
Mạnh Khánh Chi kéo theo thân thể tàn phế trở lại Cửu U Ma Tông, có một vị Thánh Nhân Vương từng nói, hắn tận mắt thấy Mạnh Khánh Chi mất đi một tay một chân, cả người máu me đầm đìa, xương trắng lởm chởm.
Cho dù là hắn có thực lực Chuẩn Đế cũng không thể ngay lập tức khôi phục thân thể bị đứt đoạn.
Có thể thấy được trận chiến này thảm thiết tới mức nào.
Sau khi tin tức này truyền ra, trong lòng vô số người khiếp sợ vạn phần.
Qua trận chiến này, Lăng Tiêu đã thay đổi nhận thức của mọi người đối với thực lực Chuẩn Đế, đầu tiên là chống đỡ một kích Đại Đế của Xích Viêm thánh địa, sau đó ngựa không ngừng vó chạy tới Cửu U Ma Tông.
Một thân một mình đã đánh cho Cửu U Ma Tông tàn phế, thậm chí còn đánh Mạnh Khánh Chi trọng thương.
Đây có thể nói là một kỳ tích
Trong lịch sử có nhiều Chuẩn Đế như vậy, cũng không thấy ai có thể làm đến mức này!
"Lăng Tiêu muốn Chứng Đạo hay sao?"
"Có thể làm đến bước này, khả năng Lăng Tiêu đã đi trước mọi người một bước, không hổ là nhân vật năm xưa được khen có phong thái Đại Đế!"
Bên trong Diệp thị Đế Tộc cùng Kim Ô Đế Tộc đều có Chuẩn Đế đang rung động, không nhịn được tim đập nhanh, trong ánh mắt tràn đầy kinh sợ.
Bọn họ tự hỏi đổi lại lại mình, khả năng sau khi chống đỡ một kích của Xích Viêm Thánh Địa, cho dù không chết cũng phải tổn thương nguyên khí nặng nề. Chớ đừng nói chi là lập tức chạy tới Cửu U Ma Tông đánh một trận cùng Mạnh Khánh Chi.
Phải biết rằng trước khi đánh một trận với Mạnh Khánh Chi, hắn còn xông vào hộ sơn đại trận của Cửu U Ma Tông!
Đây chính là trận pháp cấp bậc Chuẩn Đế a!
Nhưng dù là như vậy, Lăng Tiêu vẫn có thể đánh cho Mạnh Khánh Chi tàn phế, một thân chiến lực này đủ để kinh hãi thế tục.

Trong lúc vô số người đang than thở.
Bên ngoài Đại Hoang thành.
Một thân ảnh trung đẳng, cả người nhuốm máu, sắc mặt cổ sơ, mang theo sát khí xông thiên từ đằng xa, từng bước một đi tới.

Chương 225. Không chỉ có thể đập chết người chứ ?

Chương 225: Không chỉ có thể đập chết người chứ ?

. . . .

Nam tử này mái tóc đen rối tung, vóc người cũng không khôi ngô, nhưng có một loại phong thái vô địch, làm cho lòng người lung lay. Trên quần áo của hắn loang lổ vết máu, có vô tận sát khí khuếch tán ra ngoài.
Mỗi một bước hạ xuống đều sẽ lưu lại một dấu chân huyết sắc trên mặt đất.
Đỏ thâm chói mắt!
Trong tinh huyết có uy năng vô tận bắn ra, không người nào có can đảm tới gần, khủng bố cực đoan, rất khó tưởng tượng. Chỉ là một vết chân huyết sắc đã có thể khiến cho lòng người sợ run
Theo Lăng Tiêu tới gần Đại Hoang thành.
Thiên Cơ Lâu trung.
Lý Vân bỗng nhiên thở dài.
Haizz!
Lăng Tiêu vẫn quyết định tới Đại Hoang thành.
Mình hao tốn không ít Thiên Cơ điểm số để theo dõi hành tung của hắn, ngay khi hắn bước chân tới Đại Hoang thành, mình đã nhận được tin tức.
Nhìn dáng vẻ sát khí ngất trời này của Lăng Tiêu, rõ ràng không phải đến làm khách.
Nếu như không phải đến làm khách
Vậy thì mục đích cũng rất rõ ràng.
"Hệ thống, mở ra cửa hàng, tìm cho ta một kích Đại Đế, cái gì mà một kích Đại La Kim Tiên cùng Hồng Hoang Thánh Nhân cũng đừng bày ra."
Trong lòng Lý Vân nói một câu.
Một kích Đại Đế vẫn còn trong phạm vi chịu đựng được, nhưng nếu như là một kích Hồng Hoang Thánh Nhân cao cấp hơn, Lý Vân sợ rằng đây không phải là ra tay với Lăng Tiêu.

Mà là muốn đánh xuyên qua cả thế giới này.
Khi đó.
Thế giới không còn nữa, chẳng lẽ Thiên Cơ Lâu của mình phải phiêu đãng trong hỗn độn ?
Về phần Thiên Khiển chi lực hắn đã từng nghĩ tới, nhưng lập tức bỏ ý nghĩ này qua một bên. Biện pháp này quả thực có thể tiết kiệm một chút Thiên Cơ điểm số.
Nhưng quá khó khống chế.
Lần này bên trên Đại Hoang thành cũng không có trận pháp Thánh Nhân Vương, Thiên Khiển đánh xuống, lúc đó Đại Hoang thành tuyệt đối không chịu được. Mà Lăng Tiêu lại có khả năng chống đỡ một hai lần
Hắn nhìn ra có điều gì không đúng, trực tiếp chạy mất, chính mình cũng không có biện pháp nào.
« Keng! »
« Dựa theo yêu cầu của kí chủ, kiểm tra thành công! »
« Diệp Thiên Đế xuất thủ một lần: Cần 300,000 Thiên Cơ điểm số. »
« Ngoan Nhân Đại Đế xuất thủ một lần: Cần 300,000 Thiên Cơ điểm số.
« Vô Thủy Đại Đế xuất thủ một lần: Cần 300,000 Thiên Cơ điểm số.
« Xích Viêm Cổ Đế xuất thủ một lần: Cần 295,000 Thiên Cơ điểm số. »
« Tạo Hóa Đại Đế xuất thủ một lần: Cần 295,000 Thiên Cơ điểm số. »
. . . . .
« Loạn Cổ Đại Đế xuất thủ một lần: Cần hai trăm tám chục ngàn Thiên Cơ điểm số.
"Đắt như thế?" Lý Vân cảm thấy đau răng một trận.
Tiện nghi nhất cũng hơn 20 vạn, đã vậy cơ hội chỉ có một lần. Đây đã là một nửa tài sản của mình lúc này. Chỉ vì ra tay với Lăng Tiêu, tiêu hao lại lớn như vậy
« Một lần Đại Đế xuất thủ có thể làm được rất nhiều chuyện. »
Hệ thống thiện ý giải thích nói.
Lý Vân: ". . . ."
Làm sao hắn không biết điểm này?
Một kích như vậy đánh xuống, hắn có thể khẳng định, cái gì mà Thánh Địa, cái gì mà tông môn, đều sẽ tan tành mây khói. Nhưng mấu chốt là mình không phải xuất thủ với tông môn a!
Mà là vì đối phó với Lăng Tiêu!
Đánh xong, tất cả mất hết.

Hơn ba mươi vạn Thiên Cơ điểm số, mình phải buôn bán bao nhiêu lần mới có thể kiếm về được?
"Hệ thống, không phải một lần Đại Đế xuất thủ này chỉ có thể đập chết người ta chứ ? Nếu như ta sử dụng thực lực Đại Đế bắt người vào trong Thiên Cơ lâu thì sao?"
Lý Vân thử thăm dò.
Hắn đã nhìn rõ ghi chú của hệ thống, trên đó không phải nói một kích Đại Đế, mà là Đại Đế xuất thủ một lần. Bởi vậy, thiếu sót trong lời nói cũng rất lớn.
Đại Đế xuất thủ một lần, trên lý thuyết mà nói, làm gì cũng được!
Ví dụ như trấn áp, Sưu Hồn, đánh giết.
« Có thể. »
Hệ thống lời ít mà ý nhiều.
"Thì ra là thế."
Trong mắt Lý Vân sáng lên, điểm này giống với hắn nghĩ. Nếu nói như vậy thì dễ dàng, trong lòng hắn nhanh chóng nói ra: "Hệ thống, mua một lần Diệp Thiên Đế xuất thủ."
Dù sao cũng là nhân vật chính, thực lực chắc chắn rất mạnh
Đại Đế khác xuất thủ một lần, hắn có chút lo lắng. Dù sao Lăng Tiêu cũng không yếu, để cho Đại Đế khác xuất thủ, vạn nhất Lăng Tiêu chạy được, vậy thì rất xấu hổ.
« Keng! Khấu trừ 300,000 Thiên Cơ điểm số, mua cơ hội Diệp Thiên Đế xuất thủ một lần.
Lý Vân chắt lưỡi.
Lập tức mình bị rút đi một nửa tài sản
Kể từ đó.
Đừng nói Đại Thánh, hắn có thể thành Thánh Nhân Vương đỉnh phong hay cũng khó nói.
. . . .
Bên ngoài Đại Hoang thành mấy vạn dặm.
Lăng Tiêu đứng chắp tay, áo bào bay phất phới, trên khuôn mặt không có bất kỳ biểu tình gì. Trong mắt hắn ức vạn phù hiệu như ẩn như hiện, hóa thành một vệt sáng xuyên thủng hư không.
Mặc dù là cách xa nhau mấy vạn dặm, nhưng cảnh tượng bên trong Đại Hoang thành đều được hắn thu hết vào mắt.
Ánh mắt hắn rơi vào một tòa lầu các cổ kính, đại đạo lượn lờ.

"Ông!"
Hư không ong ong.
Cả người Lăng Tiêu nhuốm máu, mái không gió mà bay, một cỗ uy thế khủng bố tới cực điểm gào thét ra, hóa thành hồng thủy dậy sóng bao phủ bát phương.
Thiên Cơ Lâu chủ rốt cuộc có đúng là Đại Đế hay không, hắn muốn thử dò xét một lần.
Nếu như là thật.
Từ nay về sau mình sẽ quên đi chuyện Diêu Quang Thánh Địa, sau đó sẽ bước vào Bạo Loạn Tinh Hải vực, không thành đế cả đời sẽ không đi ra.
Nếu như không phải. . . . .
Thù của Diêu Quang Thánh Địa, hắn không thể không báo
Tuy là Diêu Quang Thánh Địa tự tìm đường chết, nhưng đó chung quy cũng là tông môn nuôi dưỡng mình. Không thể bị người khác diệt mà mình vẫn còn thờ ơ.
Nghĩ tới đây, Lăng Tiêu đưa ra một tay.
"Ầm ầm!"
Thiên Địa Chấn Động, Phong Vân Biến Sắc.
Một cỗ uy áp khủng bố tới cực điểm ù ù hạ xuống, vô số người bên trong Đại Hoang thành dưới tình huống không hay biết gì, đột nhiên bị áp chế, phảng phất như có một tòa Cự Sơn vô hình từ trên trời giáng xuống.
Đặt trên vai mỗi người, không ít người thực lực hơi yếu lập tức phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trở nên uể oải.
"Xảy ra chuyện gì?"
"Xảy ra chuyện gì? Đây là người phương nào, dám can đảm làm càn bên trong Đại Hoang thành? Không muốn sống nữa sao."
"Đây là. . . uy áp Chuẩn Đế!"
Vô số người đầu tiên là biến sắc, trong nội tâm tràn đầy kinh hãi.

Chương 226. Ngươi đi được sao ?

Chương trước Chương sau
Chương 226: Ngươi đi được sao ?
"Tiền bối!"
"Việc lớn không xong!"
"Lăng Tiêu tới!"

Trong Thiên Cơ Lâu, sắc mặt Nhâm Thanh Đồ đại biến, hắn đứng ở cửa không đi ra ngoài, xoay người lớn tiếng hô.
Sau khi hô một tiếng.
Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời
Chỉ thấy.
Trên bầu trời Phong Vân hội tụ, mây đén đầy trời hợp lại, hóa thành một bàn tay phủ khắp phương viên mấy vạn dặm, có thể thấy rõ ràng đường vân bên trên.
Oai Chuẩn Đế khủng bố tới cực điểm, tràn ngập ra.
Còn chưa hạ xuống đã làm cho vô số người miệng phun tiên huyết, trực tiếp hôn mê.
Thật sự là quá kinh khủng
Đối mặt một chưởng của Chuẩn Đế, bọn họ ngay cả ý niệm chống cự cũng không có, bằng vào một trận pháp Thánh Nhân chống đỡ, cũng không giống như Cửu U Ma Tông cùng với Xích Viêm Thánh Địa.
Người ta có một hộ sơn đại trận cấp bậc Chuẩn Đế, một bên có trận pháp đế cấp.
Lăng Tiêu căn bản không đánh vào được.
Nhưng Đại Hoang thành lại khác, uy Chuẩn Đế lan tràn mọi ngõ ngách, muốn giết hết mọi người chỉ cần một ý niệm, không cần trực tiếp động thủ.
Lăng Tiêu chỉ là đang thử thăm dò sâu cạn của Thiên Cơ Lâu mà thôi
"Thấy rồi."
Lý Vân đứng dậy, đi tới trước cửa Thiên Cơ Lâu, nhìn lên bàn tay trên bầu trời, thở dài yếu ớt. 300,000 Thiên Cơ điểm số, cuối cùng vẫn không giữ được.
Trong đầu hắn khẽ động ý niệm.
"Ầm ầm!"
Trong Đại Hoang thành khí huyết ngập trời, nối liền trời mây, kinh động sinh linh vạn tộc trong giới này!
Tất cả mọi người đều nhao nhao xoay người nhìn về một phương hướng, bất kể bao xa, vượt qua bao nhiêu khoảng cách, đều có thể thấy được ánh sáng màu vàng óng đầy trời kia!
Khí huyết mênh mông ngập trời, một thân ảnh vĩ ngạn đến mức tận cùng, đứng vững ở trong thiên địa, khí thế thịnh vượng giống như núi lửa phun trào, cuốn lên thương khung.
Phong Vân đầy trời đều bị sụp đổ.

Bàn tay che khuất bầu trời, ngay lập tức hóa thành hư vô
Thiên Địa dường như đang gào thét, không nhịn được muốn thần phục, vô số sinh linh, tất cả đều quỳ rạp xuống đất. Thân thể run lẩy bẩy, trong lòng tràn đầy sợ hãi.
Nếu như nói trước đây còn có người nghi ngờ thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ
Giờ khắc này tất cả nghi hoặc toàn bộ đều tan thành mây khói! Thiên Cơ Lâu chủ chính một tôn Đại Đế còn sống! Hơn nữa còn là một người nổi bật trong cấp bậc Đại Đế!
Chỉ bằng vào khí thế bễ nghễ chúng sinh, đánh khắp thiên hạ không địch thủ này đã khiến một số người không nhịn được sinh ra sự kính sợ trong lòng.
"Ùng ùng!"
Trong thiên địa, một thân ảnh trẻ tuổi, bề ngoài chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi, mái tóc đen suôn dài như thác nước xõa xuống tự nhiên, đang lẳng lặng đứng sừng sững trên bầu trời nhìn xuống vạn vật chúng sinh.
Giống như một tôn thiên đế tái sinh, nắm giữ uy thế vô thượng!
"Là lâu chủ tiền bối!"
Lấy Đại Hoang thành làm trung tâm, trong phạm vi mấy triệu dặm nổi lên một trận bão táp, rất nhiều người trong miệng đều hô to bốn chữ Thiên Cơ Lâu chủ, trong con ngươi tràn đầy vẻ cuồng nhiệt
Lúc trước tại Xích Viêm thánh địa, ý chí Xích Viêm Cổ Đế hàng lâm khiến cho rất nhiều người thấy được phong thái Đại Đế.
Nhưng hôm nay.
Thiên Cơ Lâu chủ hiển lộ chân thân làm cho nhiều người thấy được chân thật hơn phong thái của một vị Đại Đế còn sống, hai bên căn bản không thể so sánh được!
"Thiên Cơ Lâu chủ thật sự là Đại Đế!"
Lăng Tiêu chấn kinh rồi.
Hắn nhìn cảnh tượng phía xa, trong lòng không có chút chiến ý nào, nếu như là Đại Đế ý chí, hắn còn có can đảm đánh một trận, thế nhưng Đại Đế còn sống.
Hắn không có bất kỳ ý niệm gì về chuyện này.
Có thể thành Đại Đế, không kẻ nào là hạng người bình thường, đều từng là Đại Thiên Kiêu của mỗi thời đại. Ở trong mắt bọn hắn căn bản sẽ không xuất hiện bốn chữ vượt cấp khiêu chiến.

"Đi!"
Lăng Tiêu không có bất kỳ do dự nào, xoay người muốn rời đi.
"Ngươi đi được sao?"
"Ầm ầm!"
Âm thanh giống như Lôi Đình vang dội, chấn cho vô số người khí huyết sôi trào
Không gian bị nghiền nát, một nắm đấm màu vàng óng từ không trung hạ xuống, mang theo vô địch chi ý phá hủy tất cả. Vô số Tinh Thần dưới một quyền này hóa thành bột phấn.
Tinh Vực bát ngát vô tận đều run rẩy.
Từ xa nhìn lại giống như là một khỏa kim sắc Lưu Tinh, mang theo cái đuôi thật dài từ trên chín tầng trời rơi xuống, đế uy như thủy triều bao phủ toàn bộ.
Cảnh tượng này cực kỳ khủng bố, giống như là một vị Thiên Đế đang diệt thế vậy.
"Không!"
Lăng Tiêu rống to hơn.
Hắn không nghĩ tới mình lại đụng phải một vị Đại Đế, thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ quá kinh khủng. Trong một đám Đại Đế bên trong lịch sử cũng tuyệt đối không phải kẻ yếu.
"Đông!"
Mặt đất giống như đại dương chấn động, xuất hiện sóng lớn vô biên, tất cả núi non sông ngòi đều ngay lập tức hóa thành bột phấn.
Một quyền hạ xuống, tất cả mọi thứ đều không còn tồn tại nữa.
Mấy vạn dặm bên ngoài Đại Hoang thành mạnh mẽ bị đánh ra một mảnh hoang mạc, không có một ngọn cỏ
Sau một hồi lâu.
Kim quang tiêu tán, giống như thủy triều thu về, Đại Hoang thành vẫn giống như trước, được Lý Vân che chở không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.
Nhưng lúc này.
Bên trong Đại Hoang thành, ánh mắt mỗi người nhìn về phía Thiên Cơ Lâu đã không giống như trước.
Đại Đế a!
Một tôn Đại Đế còn sống.
Đang đứng cách dám người mình không xa, ngày bình thường đám người mình còn có vinh hạnh nhìn thấy Thiên Cơ Lâu chủ. Trong lịch sử có bao

nhiêu người có thể nhìn một vị Đại Đế ở cự ly gần như vậy?
Có một vị Đại Đế ở bên cạnh, trong lòng vô số người ở Đại Hoang thành đều xuất hiện cảm giác cực kỳ an toàn. Sợ rằng bất kỳ chỗ nào trên thế giới cũng không thể an toàn hơn chỗ này.
Có Đại Đế tọa trấn, cho dù là người cùng cấp tới cũng không dám quá mức vô lễ.

Chương 227. Tất cả đều cùng nhau dùng tới!

Chương 227: Tất cả đều cùng nhau dùng tới!
Trong Đại Hoang thành.
Tin tức Thiên Cơ Lâu chủ chính là Đại Đế được truyền ra ngoài.
Thực ra không cần truyền, vô số người cũng đã nhìn thấy.
. . . . .
Diệp thị Đế Tộc.
Một vị Chuẩn Đế bước ra khỏi nơi bế quan, đi vào bên trong Tàng Kinh Các Đế Tộc, bàn tay chộp một cái, một quyển cổ tịch rơi vào trong tay.
Cổ tịch rất nặng nề, tràn đầy cảm giác tang thương của lịch sử.
Trên đó ghi lại sự tích cuộc đời của rất nhiều vị Đại Đế.
Sau khi lật xem một lần, vị Chuẩn Đế này cau mày, trong con ngươi lộ ra thần sắc khó có thể tin.
"Vậy mà lại không có?"
Vô số năm qua, tin tức của mỗi một vị Đại Đế, Diệp thị Đế Tộc bọn họ đều sẽ thu thập sử dụng, ngoại trừ một số Đại Đế thời gian quá mức xa xôi.
Đại Đế thời đại cận cổ đều sẽ lưu lại ghi chép một chút.
Nhưng sau khi hắn tra duyệt cổ tịch, không có tin tức của bất kỳ một vị Đại Đế nào trùng khớp với Thiên Cơ Lâu chủ.
"Rốt cuộc là vị Đại Đế nào am hiểu phương pháp thôi diễn Thiên Cơ?"
Diệp thị Chuẩn Đế xoa trán một cái, lật lại cổ tịch xem một lần. Kết quả cuối cùng vẫn là hoàn toàn không tìm thấy. Vị Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối này thực sự quá thần bí.
Cho dù bại lộ thực lực Đại Đế, nhưng vẫn không bại lộ thân phận!
Hắn tuyệt đối là Đại Đế của một thời đại nào đó trong lịch sử, nhưng hắn lại thay hình đổi dạng triệt để, không sử dụng danh hào vốn có của mình, mà

đổi sang một thân phận khác.
Đi vào trong hồng trần du lịch.
"Chẳng lẽ. . . . . Thiên Cơ Lâu chủ là một vị Đại Đế Thời Đại Viễn Cổ?"
Diệp thị Chuẩn Đế suy đoán nói
Khả năng này không phải là không có, thế nhưng tỷ lệ không lớn. Khoảng cách từ viễn cổ đến hiện tại quá mức xa vời, gần như không có khả năng có người sống được qua đoạn tuế nguyệt này đến bây giờ.
Nếu có thể sống lâu như thế.
Vậy thì sợ rằng thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ bại lộ bây giờ vẫn không phải toàn bộ thực lực của hắn.
Tu vi của hắn có thể còn cao hơn!
"Một vị Đại Đế không có khả năng vô thanh vô tức xuất hiện, nếu như là thời đại cận cổ , bất kỳ một vị Đại Đế nào đều không giống với Thiên Cơ Lâu chủ. . . ."
"Sự tình khó xảy ra nhất , bất kể là khó tin cỡ nào, nó đều là chân tướng!"
"E rằng Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối thật sự là từ Thời Đại Viễn Cổ sống đến bây giờ!"
Trong con ngươi Diệp thị Chuẩn Đế hiện lên sự khiếp sợ.
. . . .
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân thu bàn tay về, cầm Lăng Tiêu trong tay, ném lên trên mặt đất
Một quyền vừa rồi đủ để tiêu diệt Lăng Tiêu.
Nhưng cuối cùng hắn lựa chọn bắt mang về, giết đối phương rất dễ dàng, nhưng 300,000 Thiên Cơ điểm số của mình cũng hoàn toàn biến mất.
Chuyện mua bán lỗ vốn như vậy, không thể làm được.
"Tiền bối. . . . ."
Nhâm Thanh Đồ nuốt nước miếng một cái, nhìn Lăng Tiêu trên mặt đất không biết sống chết một chút, lại nhìn Lý Vân trước mặt một chút, trên mặt tràn đầy sự hoảng sợ. Cho tới bây giờ hắn cũng không thể tin được toàn bộ những gì mình vừa thấy. Trước mặt mình lại chính là một vị Đại Đế!
Mà trên mặt đất còn một vị Chuẩn Đế đang nằm!
Nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên mình tới Thiên Cơ Lâu hình ảnh, trong lòng Nhâm Thanh Đồ không khỏi dâng lên một tia nghĩ mà sợ. May mà tiền bối không trách tội.
Nếu không thì mình đã chết rồi.
"Ngươi lui ra trước đi."

Lý Vân tùy ý khoát tay áo.
"Dạ."
Nhâm Thanh Đồ liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, thức thời không hỏi nhiều, xoay người lui xuống.
Đợi sau khi Nhâm Thanh Đồ rời đi
Lý Vân nhìn về phía Lăng Tiêu, một tay nâng lên. Trong mắt của hắn, đây không phải là một vị Chuẩn Đế. Mà là300,000 Thiên Cơ điểm số biết di chuyển.
Nếu không từ trên người Lăng Tiêu kiếm trở về, sợ rằng mình phải đau lòng rất lâu.
"Hệ thống, có biện pháp gì để cho Lăng Tiêu làm việc cho ta hay không?"
Lý Vân hỏi trong lòng.
Hiện nay trước mặt hắn có hai lựa chọn, hoặc là giết Lăng Tiêu, hoặc là thả Lăng Tiêu đi. Giết Lăng Tiêu rất đơn giản, một ý niệm trong đầu là đủ.
Nhưng như vậy mình có chút thua thiệt, thả đi cũng không có khả năng.
Biện pháp tốt nhất chính là biến Lăng Tiêu trở thành người một nhà.
« Kí chủ có thể lựa chọn sửa chữa ký ức »
"Ồ?"
Nghe được hệ thống, khóe mắt Lý Vân giật một cái, biện pháp này không tệ.
Trong con ngươi lộ ra vẻ suy tư, nếu như chọn không giết Lăng Tiêu, trí nhớ không thể thay đổi nhiều bởi vì về sau Lăng Tiêu còn phải hành tẩu ở bên ngoài.
Nếu đổi nhiều sẽ trực tiếp biến thành một người khác.
Sau này gặp phải người quen, khó tránh khỏi sẽ bị nhìn ra điều dị thường.
Biểu hiện của Lăng Tiêu không được bình thường, mỗi người đều sẽ nghĩ ngay đến mình. Bởi vậy không ít người trong lòng sẽ sinh kiêng kỵ đối với mình.
Điều này hắn không muốn thấy.
"Hệ thống, thay đổi ký ức từ sau khi hắn trở về từ Bạo Loạn Tinh Hải vực một chút, làm cho hắn sinh lòng kính trọng đối với Thiên Cơ Lâu, đồng thời đối với ân tình lần này ta không giết cảm động đến rơi nước mắt!"
"Thuận tiện gieo ấn ký
Sau khi nói xong, cuối cùng Lý Vân lại bồi thêm một câu: "Đúng rồi, ta nhớ ra Huyền Huyễn thế giới có một biện pháp có thể chưởng khống thần hồn

người khác. Một ý niệm trong đầu là có thể làm cho người ta hồn phi phách tán."
"Tất cả đều dùng tới!"
Hệ thống: . . . . .
Sau một hơi thở.
Thanh âm của Hệ thống truyền đến
« Keng, đã cải tạo Lăng Tiêu thành công dựa theo kí chủ yêu cầu»
"Nhanh như vậy ?"
Lý Vân liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, dường như không có phát hiện có gì khác, hắn xoay người lại ngồi trên ghế, trong lòng nói ra: "Để Lăng Tiêu tỉnh lại !"
Kết quả cuối cùng ra sao, chỉ cần Lăng Tiêu tỉnh lại toàn bộ sẽ rõ.
Không bao lâu sau.
"Ách. . . . ."
Rên rỉ một tiếng truyền ra.
Lăng Tiêu ung dung mở hai mắt ra, đầu tiên là hắn nhìn thoáng qua hoàn cảnh chung quanh, trong con ngươi hiện lên vẻ nghi hoặc. Sau đó chậm rãi ngồi dậy.
Muốn dùng thần thức dò xét chung quanh, kết quả lại phát hiện toàn bộ tu vi của mình đã không thấy đâu.
"Xảy ra chuyện gì?"
Khuôn mặt Lăng Tiêu đại biến, khuôn mặt cổ sơ cũng không cách nào giữ được bình tĩnh.
"Ngươi đã tỉnh ?"
Lý Vân từ tốn nói.
"Ừm ?"
Nghe được thanh âm này, Lăng Tiêu lập tức xoay người, nhìn về phương hướng phát ra thanh âm. Sau khi hắn nhìn thấy thân ảnh Lý Vân, đồng tử lập tức co rụt lại, trầm giọng nói:
"Thiên Cơ. . . . . Tiền bối, ngươi không giết ta ?"

Chương 228. Thực sự là tạo hóa trêu ngươi

Chương 219: Thực sự là tạo hóa trêu ngươi

Tiền bối ?
Nghe được hai chữ này, hắn thầm nghĩ trong lòng một tiếng ổn.
Hệ thống quả nhiên là đáng tin.
"Giết ngươi dễ như trở bàn tay."
Lý Vân thờ ơ nói.
Lăng Tiêu nghe vậy, trong lòng nghiêm nghị.
Tiền bối nói không sai, nếu hắn muốn tiêu diệt mình căn bản không cần tốn nhiều sức, Chuẩn Đế cùng Đại Đế tuy chỉ kém nhau một cấp bậc, nhưng ở giữa lại cách nhau lạch trời.
Vô số người cả đời cũng khó mà vượt qua được.
Vừa rồi mình lại dám động thủ với một vị Đại Đế, bây giờ nghĩ lại, hắn cũng không biết lúc trước mình nghĩ như thế nào. Nếu như không phải là tiền bối khoan dung độ lượng.
Hôm nay sợ rằng mình đã phi hôi yên diệt.
Rõ ràng là Diêu Quang Thánh Địa bị Diêu Quang Thánh Chủ dẫn đi sai đường, làm cho tiền bối tức giận trước, vì sao mình lại muốn tới Đại Hoang thành trả thù ?
Địch nhân chân chính không phải là Cửu U Ma Tông cùng Thiên Ma Cung sao?
Nếu như mình chết rồi.
Thù của Diêu Quang Thánh Địa thù ai tới báo ?
Tuy là Cửu U Ma Tông bị trọng thương, nhưng căn cơ vẫn còn, mà Thiên Ma Tông là đầu sỏ gây nên, hắc thủ sau màn dẫn dắt mọi chuyện lại vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!
Nghĩ tới đây, sau lưng Lăng Tiêu chảy ra một lớp mồ hôi lạnh.
Suýt chút nữa đi sau một bước, hỏng cả bàn cờ rồi.
Không chỉ thù lớn chưa trả được, ngay cả mấy trăm ngàn năm tu hành suýt chút nữa cũng hóa thành nước chảy trong một buổi snags.
"Vãn bối đa tạ ân tiền bối không giết!"
Lăng Tiêu cung kính nói.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu.
Ở trước mặt hắn bảng cá nhân của Lăng Tiêu, một khi trong lòng hắn có bất kỳ ý nghĩ nào không đúng, chính mình sẽ lập tức xuất thủ.
Nhìn một hồi lâu, Lý Vân không khỏi cảm khái, năng lực của hệ thống vẫn rất mạnh. Lăng Tiêu hiện tại, ý nghĩ trong lòng đã chuyển biến 180°.

Tuy là Lăng Tiêu vẫn là Lăng Tiêu, nhưng thái độ đối với Thiên Cơ Lâu trong chuyện này đã hoàn toàn khác biệt.
"Dám ra tay với Thiên Cơ Lâu, không thể không nói, lá gan ngươi rất lớn, tuy ta để lại cho ngươi một mạng, nhưng việc này vẫn chưa thể bỏ qua."
Ánh mắt Lý Vân hạ xuống, trong miệng chậm rãi nói.
Tuy là mình triệt để cải tạo Lăng Tiêu một phen, thậm chí nắm giữ tính mạng của hắn trong tay. Nhưng bản thân Lăng Tiêu không biết, hôm nay không giết hắn, cũng không có bất kỳ bày tỏ gì
Nói không chừng ngày nào đó, bản thân Lăng Tiêu cũng sẽ cảm thấy cổ quái.
Một vị Đại Đế, giỏi nhẫn nhịn đến đâu cũng không có khả năng bị người khác đánh đến cửa còn ôn tồn nói chuyện như trước
"Quả nhiên."
Thân thể Lăng Tiêu chấn động, trong lòng một mảnh khổ tâm
Cuối cùng thì mình vẫn phải trả giá thật lớn cho những chuyện đã làm
"Vãn bối, nguyện ý cho tiền bối xử lý."
Lăng Tiêu chắp tay.
Nếu lúc trước tiền bối không giết mình thì hiện tại cũng sẽ không giết mình, còn về phần làm thế nào mới có thể sống sót thì phải xem ý của tiền bối.
"Rất tốt."
Lý Vân đứng dậy, đi tới trước mặt Lăng Tiêu, nhàn nhạt nói ra: "Kể từ hôm nay, trăm vạn năm tiếp theo nghe theo Thiên Cơ Lâu. Nếu không theo, ta có thể cho ngươi sống sót, cũng có thể khiến cho ngươi vạn kiếp bất phục!"
"Trăm vạn năm ?"
Lăng Tiêu bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lý Vân, thần sắc rất phức tạp.
Hắn nhớ muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng ở sâu trong nội tâm có một thanh âm khiến cho hắn nuốt trở về lời muốn nói.
"Chính là trăm vạn năm."
Thanh âm Lý Vân băng lãnh không có chút nhiệt độ nào, tiếp tục nói ra: "Ngươi đã nhớ rõ ràng chưa?"
"Vãn bối nhớ rõ ràng."
Lăng Tiêu chắp tay.
Thời gian trăm vạn năm, lấy tu vi trước mắt của mình có thể sống đến ngày đó hay không cũng không biết được. Nếu nhận lời hứa hẹn này cũng tương đương với nửa đời sau của mình đều sẽ hiệu lực cho Thiên Cơ Lâu.

"Yên tâm, nếu ta nói trăm vạn năm nữa ngươi làm việc cho Thiên Cơ Lâu thì sẽ không để cho ngươi chết."
Lý Vân thuận miệng nói một câu.
Thực lực của Lăng Tiêu không cần nhiều lời, có thể ngạnh kháng một kích của Xích Viêm Cổ Đế, còn đánh vào Cửu U Ma Tông. Có thể nói đã chạm tới Cảnh giới Đại Đế.
Mình chỉ cần thuận tay chỉ điểm một hai cơ duyên cho hắn, Lăng Tiêu nhất định sẽ thành đế!
Về sau có một vị Đại Đế hiệu lực cho mình, có một số địa phương mình không thể đi, Lăng Tiêu có thể thay mặt mình đi. Có một số thế lực có địch ý đối với Thiên Cơ Lâu.
Lăng Tiêu cũng có thể thay mình ra tay.
Còn vì sao lại là trăm vạn năm mà không phải lâu hơn.
Điểm này hắn cũng đã suy nghĩ, nếu như trăm vạn năm trôi qua, Lăng Tiêu vẫn là phụ tá đắc lực của mình, mà địch nhân của mình vẫn như thế, vậy thì Thiên Cơ Lâu không khác lắm có thể hủy được rồi.
Kinh doanh lâu như vậy, thực lực còn không tăng lên, phỏng chừng thành tựu tương lai cũng chỉ có như vậy.
"Ân tiền bối không giết, vãn bối khắc sâu trong lòng. Trong vòng trăm vạn năm, nếu tiền bối có mệnh lệnh, vãn bối sẽ làm theo, nhưng. . ."
Lăng Tiêu dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Lý Vân, hắn thấp giọng nói:
"Nhưng, vãn bối còn có thù Diêu Quang Thánh Địa bị huỷ diệt chưa báo, tiền bối có thể hay không. . . . ."
"Có thể." Không đợi Lăng Tiêu nói xong, Lý Vân Ngay cả trực tiếp phun ra hai chữ.
"Vãn bối trước khi tới Đại Hoang thành từng nghe nói tiền bối có thể tính hết Thiên Cơ, cũng có thể tính tới phương pháp phá giải đại trận của một tông môn. . . . ." Lăng Tiêu lần nữa lên tiếng.
"Cũng là sự thực."
Lý Vân gật đầu.
Cửu U Ma Tông huỷ diệt Diêu Quang Thánh Địa nhu thế nào, từng thế lực lớn trên thế giới này đều biết rõ trong lòng. Bọn họ không đến hỏi đơn giản là vì kiêng kỵ lẫn nhau
Chỉ sợ có người học theo Cửu U Ma Tông.
Hiện nay riêng phần mình bình an vô sự, mới là lựa chọn tốt nhất.
"Hộ tông đại trận của Thiên Ma Cung kia?"

Trong mắt Lăng Tiêu sáng lên.
Mình vốn định cuối cùng sẽ thanh toán với Thiên Ma Cung, nhưng bây giờ xem ra không quá thực tế. Thiên Ma Cung cũng có hộ sơn đại trận Chuẩn Đế cấp, mình rất khó để đánh vào.

Chương 229. Thực sự là tạo hóa trêu ngươi (2)

Chương 229: Thực sự là tạo hóa trêu ngươi (2)
Cách một trận pháp xuất thủ, tuy là có thể đánh Thiên Ma Cung trọng thương, nhưng căn bản là không cách thương tổn đến căn cơ.
"Chuyện này phải xem ngươi trả giá có đủ lớn hay không."
Lý Vân nói.
"Trả giá sao?"
Lăng Tiêu không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp tháo trữ vật giới chỉ xưa cũ từ trên tay xuônhs, đưa tới trước mặt Lý Vân, trầm giọng nói:
"Trong giới chỉ này có một ít đồ vật trân quý vãn bối lấy được ở Bạo Loạn Tinh Hải vực, chẳng biết có thể đổi một phần phương pháp phá giải hộ sơn đại trận của Thiên Ma Cung từ trong tay tiền bối hay không?"
"Không đủ."
Lý Vân lắc đầu.
Vừa rồi hắn hỏi hệ thống một phen, vật phẩm bên trong giới chỉ này chỉ có giá trị khoảng năm trăm hai mươi ngàn Thiên Cơ điểm số. Đổi lại là quá khứ, mình chỉ cần cho Lăng Tiêu một con đường an toàn là được rồi.
Năm trăm hai mươi ngàn Thiên Cơ điểm số, mình... ít nhất ... Cũng có thể kiếm một món tiền lớn
Nhưng nghĩ tới 300,000 điểm lúc trước.
Hiển nhiên không thể bỏ qua cho Lăng Tiêu đơn giản như vậy.
"Không đủ sao?"
Lăng Tiêu không suy nghĩ nhiều.
Lần đầu tiên tới Thiên Cơ Lâu, đối với giá trị tin tức hắn còn không có phán đoán chính xác, hắn thấy dù sao Thiên Ma Cung cũng là một thế lực lớn. Phương pháp phá giải hộ sơn đại trận của bọn họ đắt một chút cũng hợp tình hợp lý.
"Vãn bối bây giờ cô độc, chỉ có một thanh Chuẩn Đế binh này. . ."

Lăng Tiêu mở bàn tay ra, lòng bàn tay hiện lên một tòa đại đỉnh lưu chuyển ánh sáng màu tím, trên đó lộ rõ hoa văn huyền ảo trải rộng. Có chín Thương Long trông rất sống động.
Có ba phần giống với đế binh của Diêu Quang Thánh Địa.
"Lần này đủ rồi."
Lý Vân gật đầu.
"Ta. . ."
Lăng Tiêu không nói gì.
Hắn rất muốn nói, biểu đạt suy nghĩ trong lòng, trên người hắn thực sự không có thứ gì ngoài thanh chuẩn Đế Binh này, cũng không có ý định dùng binh khí duy nhất của mình để mua tin tức.
Nhưng tiền bối đã lên tiếng, mình còn có thể nói gì
Thu hồi?
Ý nghĩ này hắn chỉ dám nghĩ mà thôi, hắn không dám làm như thế.
Mắt mở trừng trừng nhìn kiện binh khí duy nhất của mình bị lấy đi, khóe miệng Lăng Tiêu méo xệch, trái tim co quắp, có một loại tâm tình bi thương nói không nên lời.
Dường như. . . .
Lần này, thực sự không còn cái gì.
Ngay cả Trữ Vật Giới Chỉ cũng bị mất.
"Đây là tin tức ngươi muốn."
Lý Vân thuận tay ném ra một ngọc giản, rơi vào trong tay Lăng Tiêu.
Cuối cùng.
Bỗng nhiên Lý Vân lại bổ sung một câu: "Sau khi ngươi diệt Thiên Ma Cung, nếu như ngươi lấy ra được đại giới tương ứng. Ta có thể chỉ điểm cho ngươi một cơ duyên thành đế!"
Dù sao Thiên Ma Cung cũng là thế lực lớn một phương, nội tình hùng hậu, rơi vào tay Lăng Tiêu, đồ vật hữu dụng không nhiều lắm, còn không bằng đưa tất cả cho mình.
Lăng Tiêu sau khi thành đế, tác dụng đối với mình càng lớn, mà mình cũng có thể thuận tiện kiếm thêm chút cơ duyên.
Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.
"Tiền bối nói là thật?"
Lăng Tiêu vô cùng kích động, hắn không nghĩ tới mình lại còn có thể nhân họa đắc phúc.

Đi dạo trong Bạo Loạn Tinh Hải vực lâu như vậy vẫn không thành đế, bây giờ mới vừa trở lại đã thấy được một tia ho vọng thành đế.
"Tất nhiên."
Lý Vân gật đầu.
Hắn cũng muốn chứng kiến thành đế Lăng Tiêu sớm một chút, chỉ là một Chuẩn Đế, ở cái thế giới này vẫn có chỗ dùng, nhưng vạn nhất có thế giới khác đánh tới.
Ví dụ như Huyết Võng Giới, Lăng Tiêu kia cũng chỉ có thể đưa đồ ăn.
Đến lúc đó, vạn nhất vị Đại Đế kia của Huyết Võng Giới cũng có địch ý đối với mình, chẳng lẽ còn phải tốn Thiên Cơ điểm số ?
Kiếm không đủ tiêu, chắc chắn sẽ có một ngày mình nghèo chết.
"Vãn bối đi một lát sẽ về!"
Lăng Tiêu khom người thi lễ, lập tức xoay người bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu.
Nghe được tin tức có thể thành đế, mặc dù là thương thế trên người nghiêm trọng, hắn cũng không đoái hoài tới. Hiện nay vẫn có lực đánh một trận, nhưng bỏ lỡ cơ duyên thì khả năng sẽ không còn cơ hội nữa.
. . .
Cùng lúc đó.
Thiên Ma Cung.
Trên nôt tòa Thần Phong, một đám dây leo đen nhánh to như vại nước xem kẽ lẫn nhau, mở rộng lên thiên không, ước chừng bao trùm phương viên mấy ngàn thước, một đóa hoa cực lớn vừa nở rộ.
Giống như một đóa hoa màu đen mọc lên từ địa ngục, đón gió chập chờn, phun ra nuốt vào ma khí, rủ xuống hào quang màu đen.
Ở bên trong đóa hoa.
Một Lão Giả tóc trắng, sợi tóc Như Tuyết, khuôn mặt gầy gò, giữa hai lông mày bao phủ một vẻ u sầu khổn tan, đang ngắm nhìn hư không xa xa.
"Chưởng giáo!"
Lúc này một giọng nói truyền đến.
Lão giả xoay người sang chỗ khác, trầm giọng hỏi "Như thế nào ?"
"Lăng Tiêu sau khi tới Đại Hoang thành, rốt cuộc có còn sống đi ra hay không?"
"Có phải bị Thiên Cơ Lâu chủ tiêu diệt rồi hay không?"
Trong thời gian ngắn ngủi, lão giả liên tiếp hỏi ra ba vấn đề.

Không phải vì điều gì khác, mà bởi vì thực lực của Lăng Tiêu này thật sự là quá mạnh, khiến cho toàn bộ Thiên Ma Cung bọn hắn đều cảm thấy bất lực. Đầu tiên là liều mạng với Xích Viêm Thánh Địa, sau đó cường công Cửu U Ma Tông, cuối cùng còn có dư lực đi tới trước Thiên Cơ Lâu.
Đây còn là người sao?
Chẳng lẽ hắn đánh với Mạnh Khánh Chi một trận xong cũng không thụ thương ?
Phải biết rằng có không ít người đều thấy được thảm trạng của Mạnh Khánh Chi, nhưng mà Lăng Tiêu đánh hắn trọng thương, không có đạo lý chính mình không có việc gì.
"Chết rồi!"
"Lăng Tiêu chết rồi!"
Bay tới là một vị cung trang nữ tử, khuôn mặt u ám, giữa hai hàng lông mày mang theo một tia khoái ý, nàng lạnh lùng nói: "Lăng Tiêu sau khi đánh Cửu U Ma Tông trong thương, đã đi tới trước Đại Hoang thành, kết quả là dẫn ra Thiên Cơ Lâu chủ."
"Thiên Cơ Lâu chủ vừa mới xuất thủ đã hiển lộ thực lực Đại Đế, dưới một chiêu của hắn, Lăng Tiêu không còn đường sống!"
"Tốt! Tốt! Tốt!"
Lão giả liên tiếp phun ra ba chữ tốt, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng đãđược buông xuống.
Thiên Ma Cung, Diêu Quang Thánh Địa, Cửu U Ma Tông, Xích Viêm Thánh Địa, bốn phương thế lực vướng víu dây dưa ân oán với nhau, ai có thể nghĩ tới kẻ cười cuối cùng lại là Thiên Ma Cung?
Không có được Đế Kinh cùng đế binh của Diêu Quang Thánh Địa, mặc dù có chút đáng tiếc.
Thế nhưng tránh được một kiếp cũng coi như là không tệ.
Ba thế lực kia, một bên bị diệt, hai bên bị trọng thương, chỉ có Thiên Ma Cung của mình là bình yên vô sự. Là người khởi xướng, hiện nay thực lực của Thiên Ma Cung được bảo toàn đầy đủ nhất.
Không thể không nói một câu, tạo hóa trêu người!
"Nếu như Lăng Tiêu đã bỏ mình, lệnh cấm Phong Sơn của Thiên Ma Cung ta cũng có thể giải trừ, để cho môn hạ đệ tử lần nữa tiến vào Tu Luyện Giới lịch luyện một chút đi!"
Lão giả hăng hái, chậm rãi nói ra: "Thiên Ma Cung ta ngủ đông một thời gian, có lẽ không ít người đã quên đi uy danh ba chữ Thiên Ma Cung này

rồi!"

Chương 230. Ngươi làm thật muốn đuổi tận giết tuyệt ?

Chương 230: Ngươi làm thật muốn đuổi tận giết tuyệt ?

"Chưởng giáo. . . . ."

Cung trang nữ tử muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì ?"

Bạch Phát Lão Giả điềm nhiên nói.

"Diêu Quang Thánh Chủ chung quy là người của Thiên Ma Cung ta, hơn nữa lúc Diêu Quang Thánh Chủ đang bố trí Thánh Nhân Vương trận pháp với Đại Hoang thành, một vị trưởng lão của chúng ta cũng không biết tung tích. . . . ."

Trong con ngươi cung trang nữ tử màu sắc suy tư, chậm rãi nói ra: "Chưởng giáo, ngươi nói có thể hay không. . . . ."

Mạc Hành có tu vi Thánh cấp, ý nghĩa sự tồn tại của hắn chính là duy trì quan hệ giữa Diêu Quang Thánh Chủ cùng Thiên Ma Cung. Kết quả sau chuyện ở Đại Hoang thành, hai người một trọng thương, một biến mất. Thấy thế nào cũng không quá bình thường.

"Linh hồn Ngọc Bài của bọn họ đều ở Diêu Quang Thánh Địa, đến nay chúng ta cũng không biết Mạc Hành trưởng lão sống hay chết. Ta đoán khả năng hắn đã lành ít dữ nhiều rồi."

Cung trang nữ tử lên tiếng lần nữa nói.

"Ý ngươi là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối giận lây sang Thiên Ma Cung ?"

Lão Giả tóc trắng vuốt râu, không quá lưu ý nói.

"Không sai."

Cung trang nữ tử gật đầu.

"Không cần nghĩ quá nhiều."

Lão giả khoát tay áo, nói: "Nếu như Thiên Cơ Lâu chủ muốn thanh toán cùng Thiên Ma Cung thì đã sớm động thủ. Lão phu thấy sở dĩ vẫn chưa động thủ."

"Là vì không để Thiên Ma Cung của ta ở trong lòng."

Nếu như ở trong mắt người khác, Thiên Ma Cung bị khinh thị như vậy, bọn họ tất nhiên sẽ giận tím mặt

Nhưng bị một vị Đại Đế khinh thị trong mắt, đây không phải là một chuyện xấu, ngược lại còn là một chuyện tốt , tương đương với toàn bộ tông môn đã vừa tránh thoát được một kiếp nạn.
"Lão phu nghe nói Xích Viêm Thánh Địa cũng vì vậy mà tổn thương nguyên khí nặng nề, đây chưa chắc đã không phải là một lần cơ hội của Thiên Ma Cung chúng ta!"
Lão giả xoay người, nhìn về phía vị trí Xích Viêm Thánh Địa, trong ánh mắt theo một tia lạnh nhạt.
Xích Viêm Thánh Địa bị Lăng Tiêu đánh trọng thương.
Muốn khôi phục nguyên khí tất nhiên phải khai sơn, chiêu thu đệ tử
Chỉ cần bọn họ chiêu thu đệ tử, vậy thì tất cả đều dễ nói.
Thiên Ma Cung bọn họ có biện pháp làm cho Diêu Quang Thánh Địa không nhìn ra được manh mối thì cũng có thể làm cho các đại trưởng lão Xích Viêm thánh địa không nhìn ra được bất kỳ manh mối gì!
"Chưởng giáo, ý ngươi là. . . .?"
Cung trang nữ tử quá sợ hãi, sợ hãi nói: "Chưởng giáo không thể, đã trải qua chuyện của Diêu Quang Thánh Địa, Thiên Ma Cung chúng ta đã bị thế lực khác kiêng kỵ."
"Nếu vẫn cố tình làm vậy, sợ rằng đến lúc đó bất kỳ một tông môn nào đều sẽ không dễ dàng tha thứ cho Thiên Ma Cung tồn tại!"
"Chính là bởi vì chủ nhân của những thế lực khác đều có ý tưởng như ngươi cho nên lão phu mới có thể dùng phương pháp trái ngược, sở dĩ Diêu Quang Thánh Chủ bị lộ thân phận, xét đến cùng vẫn là vì trêu chọc phải người không nên trêu chọc!"
Lão giả trí tuệ vững vàng, gió lạnh thổi tới, mái tóc bay lượn, quanh thân có từng luồng ma khí phiêu đãng, giống như là một vị Ma Chủ ẩn náu trong thâm uyên, lạnh lùng nhìn trộm nhân gian.
"Lần này chỉ cần chúng ta không đắc tội Thiên Cơ Lâu chủ là được."
"Trước mắt như vậy, ai có thể nghĩ đến Thiên Ma Cung ta lại giở lại bài cũ ?"
"Hơn nữa, chúng ta có thể đẩy tất cả mọi chuyện lên trên người Diêu Quang Thánh Chủ, nói tất cả đều là hắn tự chủ trương, sau đó nhân cơ hội để giao hảo với Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối!"
Đôi mắt lão giả mở ra, thong dong không gì sánh được.
Trên thực tế, Thiên Ma Cung bọn họ đối với động tác của Diêu Quang Thánh Chủ đúng là hoàn toàn không biết gì, cũng bởi vì ... điểm này, hắn

mới dám đi giao hảo với Thiên Cơ Lâu.
"Dù sao. . ."
"Tin tức Thiên Cơ Lâu, bất kể là chính hay tà, nhân tộc hay Yêu Tộc cũng đều có thể mua, chúng ta chỉ cần hỏi Thiên Cơ Lâu chủ một phen xem hành động lần này có thể bị tiết lộ hay không, không phải sẽ không sơ hở chút nào sao?"
"Chỉ cần nắm giữ tiên cơ, nội tình vô số năm của Xích Viêm Thánh Địa đều sẽ thuộc sở hữu của Thiên Ma Cung chúng ta, mà Thiên Ma Cung chúng ta cũng có thể trở thành Cửu U Ma Tông tiếp theo!"
Lão giả bễ nghễ bát phương, hào quang vạn trượng, tự tin níu: "Ngày nay người trong thiên hạ đều biết Cửu U Ma Tông tiêu diệt Diêu Quang Thánh Địa như thế nào, nhưng ai lại dám đứng ra chỉ trích bọn họ đúng không ?"
"Xét đến cùng vẫn là thắng làm vua thua làm giặc mà thôi, chỉ cần có đầy đủ thực lực, cho dù chúng ta huỷ diệt Xích Viêm Thánh Địa cũng không có ai dám can đảm nói thêm nửa lời!"
Cung trang nữ tử tâm thần đại chấn, nàng vốn là muốn cự tuyệt.
Nhưnh giờ khắc này.
Bất luận như thế nào cũng không nói ra được ý nghĩ trong lòng.
Dựa theo lời chưởng giáo nói mà làm, dường như thực sự có khả năng thành công không nhỏ.
Đế binh cùng với Đế Kinh của Xích Viêm thánh địa cũng không kém Diêu Quang Thánh Địa chút nào!
Quan trọng là.
Xích Viêm Thánh Địa không có Chuẩn Đế!
Nếu như có.
Từ một khắc Lăng Tiêu đánh đến cửa kia đã phải xuất hiện, kết quả từ đầu tới cuối vẫn không lộ diện, có thể khẳng định bọn họ không có Chuẩn Đế tọa trấn. Đây là một tin tức cực tốt, như vậy độ khó đoạt đế binh cùng với Đế Kinh của Xích Viêm thánh địa sẽ giảm xuống không ít.
Xích Viêm Thánh Địa căn bản không có biện pháp, cộng thêm Thiên Cơ Lâu chủ bổ sung thiếu sót, Thiên Ma Cung bọn họ sao có thể thua? Chỉ suy nghĩ một chút đã thấy bọn hắn đứng ở thế bất bại!
Về phần tin tức sẽ bị Thiên Cơ Lâu chủ biết, điểm này bọn họ chưa từng lo lắng đến.
Dù sao.
Dưới gầm trời này, còn có chuyện gì mà Thiên Cơ Lâu chủ không biết sao.

Chỉ cần Thiên Ma Cung thường xuyên tới Thiên Cơ Lâu hỏi hướng đi của Xích Viêm thánh địa, sau đó nội ứng ngoại hợp, Xích Viêm Thánh Địa cũng sẽ bị bọn họ dần dần thẩm thấu.
Chờ lúc bọn họ phản ứng lại cũng đã muộn!
Đến lúc đó muốn tu hú chiếm tổ chim khách, dường như cũng không phải là không thể!
"Chưởng giáo, ta lập tức đi tìm một vị tuyệt đỉnh thiên kiêu, để cho hắn đi Thiên Ma Trì đi một chuyến, sau khi mọi việc đã an bài xong, ta sẽ sắp xếp thời gian thích hợp để tạo một thân phận giả mạo cho hắn, sau đó cho hắn bái nhập Xích Viêm Thánh Địa!"
Cung trang nữ tử phấn chấn nói.

Chương 231. Ngươi làm thật muốn đuổi tận giết tuyệt ? (2)

Chương 231: Ngươi làm thật muốn đuổi tận giết tuyệt ? (2)
Nghe xong lời chưởng giáo vừa nói, nàng giống như đã thấy được hình ảnh Thiên Ma Cung chiếm đoạt Xích Viêm thánh địa.
"Đi đi."
Lão giả khoát tay áo, tùy ý nói rằng.
Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười lạnh như băng, người trong thiên hạ này vẫn khinh thường Thiên Ma Cung ta, đợi một thời gian sau đó, ba chữ Thiên Ma Cung chắc chắn sẽ danh chấn ba ngàn châu!
Mà tên của mình cũng sẽ làm cho vô số người sợ hãi!
Nữ tử hóa thành một đạo lưu quang đi xa, còn không bay được bao xa.
"Oanh"
Một tiếng nổ vang truyền đến, nữ tử ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra đã nổ tung thành một mảnh huyết vụ.
"Xảy ra chuyện gì?"
Lão giả quá sợ hãi, ánh mắt nhìn quanh bốn phía
Nơi đây chính là Thiên Ma Cung tông môn, tại sao có thể có người xuất thủ với trưởng lão của mình.
"Diêu Quang Thánh Địa đã bị tiêu diệt như thế sao?"
Một thanh âm lạnh như băng quanh quẩn bên trong toàn bộ Thiên Ma Cung.

Thập phương rung động!
Rất nhiều ngọn núi đều hóa thành bột phấn.
Trong bụi mù đầy trời, một bóng người vóc dáng trung đẳng vạch ra hư không, từ trong bóng tối bước ra, thân hình hắn cũng không cao lớn.
Nhưng lúc này lại giống như Đỉnh Thiên Lập Địa, khí huyết xông thiên, tinh khí vô tận đánh xuyên cửu trọng Thiên Khuyết, thân thể giống như được đúc từ nước thép, tráng kiện mạnh mẽ.
Lại có cảm xúc giống như kim loại.
Một thân Huyết Y khoác lên người, trên thân thể nở rộ vạn đạo thần quang.
Hàng nghìn hàng vạn ngôi sao trên bầu trời đều theo đó mà run rẩy, vô cùng vô tận tinh tú rơi xuống, hóa thành một vùng biển mênh mông, cuộn trào mãnh liệt bên trong toàn bộ Thiên Ma Cung.
Nơi nam tử đi qua hư không vặn vẹo, Thần Phong vỡ nát, Cổ Mộc bị bẻ gãy, đá vụn mây mù, giống như một vị Thần Hủy Diệt không gì không giết, không có ai có thể ngăn cản bước chân của hắn đi tới.
Vô số đệ tử Thiên Ma Cung còn không biết chuyện gì xảy ra đã hoàn toàn biến mất trong thiên địa.
"Đạp! Đạp! Đạp!"
Lão giả lui lại mấy bước, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, không có chút máu, vô cùng kinh hãi. Hắn nhìn thân ảnh đang đi vào Thiên Ma Cung. Chật vật phun ra hai chữ.
"Lăng. . . . Tiêu!"
Làm sao có khả năng!
Không phải là hắn đã chết sao ?
Tại sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở Thiên Ma Cung bên trong tông môn ?
Hộ sơn đại trận đâu?
Vì sao không có bất cứ động tĩnh gì truyền đến ?
"Lăng Tiêu vậy mà không chết!"
Bên trong Thiên Ma Cung, một vị Thánh Nhân Vương xuất hiện, nhìn thấy thân ảnh Lăng Tiêu, kinh sợ không gì sánh được. Loại chấn động này thật là đáng sợ, giống như là một vùng biển mênh mông phô thiên cái địa đánh tới Làm cho cả Thiên Ma Cung đều đang lay động kịch liệt
Nếu như không tiếp xúc gần, rất khó tưởng tượng lúc trước Xích Viêm Thánh Địa cùng Cửu U Ma Tông rốt cuộc đã gặp phải bao nhiêu áp lực.
"Thật sự là Lăng Tiêu, sao hắn tới nhanh như vậy ? Vì sao Thiên Cơ Lâu chủ phải lưu một mạng cho hắn? Chẳng lẽ giữa hai người giấu giếm bí mật

gì đó?"
Giờ khắc này.
Ngay cả nhân vật Đại Thánh Cấp của Thiên Ma Cung cũng đều xuất hiện.
Một ông lão đứng thẳng trong hư không, thân thể lạnh giá như rớt vào hầm băng, bị một cỗ khí tức cường đại áp bách, thân Thể hắn không nhịn được co quắp lại, suýt chút nữa đã quỳ rạp trên đất.
"Là. . . . . Thiên Cơ Lâu!"
Thiên Ma Cung chưởng giáo giống như nghĩ tới điều gì
Hắn rùng mình, liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, lại nhìn hộ sơn đại trận cách đó không xa, tâm trạng chìm xuống đáy cốc, cho dù Lăng Tiêu mạnh mẽ hơn nữa.
Hắn cũng không khả năng vô thanh vô tức mà bước vào Thiên Ma Cung.
Chỉ có Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm phía sau, Lăng Tiêu mới có thể làm được như vậy.
Nghĩ đến trước đây Diêu Quang Thánh Địa cũng bị huỷ diệt như thế, đối mặt với một vị Chuẩn Đế đột nhiên tiến nhập vào trong tông môn. Bọn họ căn bản không có bất kỳ biện pháp nào.
Đối phương quá mạnh mẽ, đủ để quét ngang bọn họ.
"Diêu Quang Thánh Địa hưng thịnh trăm vạn năm, vậy mà lại bị một Thiên Ma Cung nho nhỏ gài vào một tên gian tế, cũng vì vậy mà khiến cho một Thánh Địa bị huỷ diệt triệt để."
Thanh âm Lăng Tiêu băng lãnh.
Như một ngọn núi băng vạn năm không thay đổi, có thể đóng băng lòng người.
Sát ý trên người của hắn gần như ngưng tụ thành thực chất, khiến người ta vừa nhìn đã khiếp sợ.
"Thiên Ma Cung cũng không cần tồn tại nữa, chôn cùng Diêu Quang Thánh Địa đi !!"
Những lời này vừa ra.
Gần như đã tuyên cáo kết cục của Thiên Ma Cung.
Bọn họ không giống như Cửu U Ma Tông cùng với Xích Viêm Thánh Địa, muốn Chuẩn Đế có Chuẩn Đế, muốn đế binh có đế binh. Vốn là đối mặt với Lăng Tiêu đã không có sức lực.
Hiện nay bị người ta tiến nhập vào bên trong tông, vậy lại càng không có sức.
"Lăng Tiêu. . . . . Tiền bối, có phải trong này có hiểu lầm gì đó hay không?"

Trên bầu trời.
Đại Thánh Thiên Ma Cung kiên trì mở miệng, tuổi tác của hắn còn lớn hơn so với Lăng Tiêu, nhưng trong giới Tu Luyện, từ trước đến nay đều là thực lực vi tiên.
Một câu tiền bối này, hắn không thể không nói.
"Diêu Quang Thánh Địa bị huỷ diệt không phải do Thiên Ma Cung xuất thủ, mà là Cửu U Ma Tông cùng Xích Viêm Thánh Địa liên thủ mưu tính. Chuyện này mọi người đều biết."
"Nếu như tiền bối không tin, có thể đi Thiên Cơ Lâu hỏi một lần."
"Oan có đầu nợ có chủ, Lăng Tiêu tiền bối hà tất làm khó dễ Thiên Ma Cung? Chúng ta cũng tổn thất hai vị trưởng lão Thánh Nhân, không nhận được bất kỳ chỗ tốt nào."
"Chi bằng Thiên Ma Cung ta nguyện ý bỏ ra một vật phẩm Chuẩn Đế, việc lúc trước coi như bỏ qua?"
Nói xong.
Vị Đại Thánh này không chút do dự, trong tay hiện lên một khối Thần Thạch màu tím, lưu chuyển đạo vận, có từng đạo văn vần vũ, như ẩn như hiện. Giống như là vật dẫn đại đạo, cực kỳ thần dị.
Đây là một khối Bổ Thiên Thạch, danh xưng có thể bổ thiên.
Đừng nói luyện chế Chuẩn Đế binh, cho dù luyện chế đế binh cũng có thể dùng đến.
Giá trị cực kỳ trận quý.
"Không thế nào."
Lăng Tiêu lắc đầu, vừa há mồm quát, hàng vạn tinh tú lay động, tụ chung một chỗ, hóa thành một dải ngân hà thông đến vực ngoại, mang theo Tinh Đấu Chi Lực đầy trời trút xuống.
Giống như trở thành một dải ánh sáng vĩnh hằng.
Đây giống như một hồi tai nạn diệt thế quét ngang đại địa, núi cao tan vỡ, Quần Tinh chấn động, Tinh Hà đầy trời đều nở rộ ánh sáng chói mắt.
Toàn bộ Thiên Ma Cung, tất cả sinh linh Thánh Nhân Vương trở xuống đều ngay lập tức hóa thành một chùm sương máu.
"A ——!"
Mấy vị Thánh Nhân Vương kêu thảm thiết, thân thể đồng thời vỡ nát, cả người đều là máu.
Lăng Tiêu hống lên một tiếng, uy lực khủng bố tới cực điểm, thân thể bọn họ suýt chút trực tiếp bể nát.

"Lăng Tiêu, ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt ?"
Vị Đại Thánh kia của Thiên Ma Cung nắm trong tay vật phẩn Chuẩn Đế, nhìn thảm kịch phía dưới muốn rách cả mí mắt, thân thể run rẩy, lớn tiếng quát ầm lên.
"Vậy thì sao?"
Lăng Tiêu mặt không đổi sắc, bước ra một bước, một nắm tay từ trên không trung nện xuống, phóng thích ánh sáng bất hủ, toàn bộ Thiên Ma Cung phát ra tiếng nổ thật to. Vô số vết rạn nứt kinh khủng lan tràn khắp nơi, cuối cùng tứ phân ngũ liệt.
"Không được!"
Đại Thánh Thiên Ma Cung phát ra một tiếng hô to tuyệt vọng, bị Lăng Tiêu một quyền đập trúng, thân thể nứt ra, Nguyên Thần trong nháy mắt bị trấn áp, sau đó bị thu vào. Không có Đại làm trụ cột, những Thánh Nhân Vương còn lại ở trong mắt Lăng Tiêu không có chút uy hiếp nào. Bị hắn càn quét trong nháy mắt.

Chương 232. Chương 232: Một thành trì đáng sợ nhất

Tin tức Thiên Ma Cung bị huỷ diệt.
Giống như một cơn lốc xoáy quét qua khắp nơi.
Tất cả vạn tộc sinh linh trong ba ngàn châu đều bị chấn động.
Những chủ nhân của các thế lực, mặt mày đều hiện lên vẻ hoảng sợ, trong mắt không ít những thế lực hàng đầu ở đây, Thiên Ma Cung đúng là coi trời bằng vung, rất muốn huỷ diệt nó.
Độ khó của chuyện này không hề cao.
Mang theo một Đế binh đi qua, đập nát hộ sơn đại trận của bọn họ là được.
Nhưng điều khiến cho bọn họ kinh sợ là người làm ra chuyện này lại là Lăng Tiêu
Một kẻ hắn đã chết rồi, tại sao chết rồi mà lại có thể sống lại được cơ chứ?
Trong chuyện này nhất định là có bí mật!
Vô số người đều đang suy đoán, rốt cuộc thì Lăng Tiêu và Thiên Cơ Lâu chủ đã giao dịch gì với nhau những gì, nhưng điều mà khiến người ta có thể tin chính là Lăng Tiêu đã giao ra Đế Kinh của Diêu Quang Thánh Địa.

Cũng chỉ có một bộ Đế Kinh có thể cứu sống được tính mệnh của một vị Chuẩn Đế.
Hơn nữa.
Hình như thứ có giá trị nhất trên người Lăng Tiêu cũng chỉ mỗi một bộ Đế Kinh này mà thôi, Diêu Quang Thánh Địa bị huỷ diệt, người mà có thể biết được tung tích của Đế Kinh, dường như ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra thì chỉ còn lại một mình Lăng Tiêu mà thôi.
Không còn có người thứ ba biết được.
Trong tộc Kim Ô.
Tộc trưởng đương nhiệm của tộc Kim Ô là một nam tử có vóc dáng vĩ đại, khí tức uy nghiêm, hắn nhìn về phương hướng Thiên Ma Cung. Trong ánh mắt ấy không biết đang ẩn chứa điều gì.
"Giống nhau như đúc!"
Kim Ô tộc trưởng tự lẩm bẩm.
"Phụ hoàng nói giống nhau như đúc, là sao?"
Kim Ô Đại Thái Tử mặc áo trường bào màu vàng óng, cả người lấp lánh ánh sáng vàng kim, chiếu sáng rạng rỡ, khí tức trên người đạt tới mức tuyệt đỉnh, dừng như có thể đột phá bất cứ lúc nào.
"Chuyện Thiên Ma Cung huỷ diệt với chuyện Diêu Quang Thánh Địa bị huỷ diệt, sao mà lại giống nhau chứ?"
Kim Ô tộc trưởng thì thào nói.
"Phụ hoàng nói là Lăng Tiêu bỏ ra một cái giá vô cùng lớn, không chỉ có giữ được mạng của mình, mà còn đổi lấy phương pháp phá giải hộ sơn đại trận của Thiên Ma Cung sao?"
Kim Ô Đại Thái Tử cau mày nói rằng.
"Không sai."
Kim Ô tộc trưởng xoay người lại, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, thì thào nói: "Phương pháp phá trận của một tông môn bí mật cỡ nào chứ, vậy mà Thiên Cơ Lâu chủ lại có thể dễ dàng tiên đoán ra được"
"Liệu rằng trận pháp Đế cấp này của tộc Kim Ô chúng ta có thể ngăn chặn được mưu tính của những người bên ngoài kia được không?"
"Sợ rằng. . . . ."
Kim Ô Đại Thái Tử hé miệng, chỉ nói hai chữ, nhưng lại không nói gì nữa.
Diêu Quang Thánh Địa năm xưa cũng có Đại Đế, trận pháp của bọn họ cũng là Đế cấp, những chẳng phải là đã bị Mạnh Khánh Chi của Cửu U Ma Tông xâm nhập mà không chút trở ngại nào đó sao?

Bởi vậy có thể chứng minh, trong mắt Thiên Cơ Lâu chủ, trận pháp Đế cấp thực sự không đáng đểnhắc tới.
"Thiên Cơ Lâu a. . ."
Trong miệng Kim Ô tộc trưởng thốt ra bốn chữ, trong giọng nói của hắn mang đầy vẻ vừa kính vừsợ.
Kính là bởi vì bây giờ Thiên Cơ Lâu chủ chính là Đại Đế duy nhất mà được biết đến, sự hiện hữu của hắn khiến cho vô số người trở nên an lòng.
Nếu như Đại Đế của Huyết Võng Giới đuổi giết tới, cũng chẳng có mấy ai lo lắng.
Sợ là bởi vì con át chủ bài lớn nhất mà nhà mình còn chưa lật, lại nằm trong tay Thiên Cơ Lâu, sẽ chẳng có một ai có cảm giác an toàn nếu như Chuẩn Đế đột nhiên đột nhập vào trong sơn môn.
Vậy thì uy lực của hắn cũng có thể nói là hủy thiên diệt địa.
Nếu như đổi lại là một Đại Đế thì sao?
Tộc Kim Ô mạnh mẽ như vậy, mà nếu đối đầu với Thiên Cơ Lâu thì cũng chỉ có thể lạnh buốt trong xương mà thôi.
Có thể nói.
Hiện nay Thiên Cơ Lâu áp đảo mọi thế lực, dưới sự uy hiếp của một Đại Đế thì bất kỳ người nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.
"Tin tức của Thiên Cơ Lâu có giá không hề rẻ, hơn nữa Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối dường như cũng không có tùy tiện tiết lộ phương pháp phá giải đại trận của bất kỳ tông môn nào cả."
Kim Ô Đại Thái Tử trầm ngâm nói: "Theo như hài nhi nghĩ, nếu muốn mua phương pháp phá giải đại trận của một tông môn, thì bất kỳ một thế lực nào đều phải bỏ ra một cái giá trên trời!"
"Sao ta lại không biết chuyện này cơ chứ?"
Kim Ô tộc trưởng lắc đầu nói: "Nhưng, tóm lại là cũng sẽ có người mua!"
"Hơn nữa. . ."
"Bao nhiêu năm qua, tộc Kim Ô chúng ta gây thù kết oán không ít, khó mà đảm bảo là sẽ không có một ai nảy sinh ý định này. Ví dụ như Diệp thị Đế Tộc của Nhân tộc!"
"Phụ hoàng định làm như thế nào?"
Kim Ô Đại Thái Tử hỏi
Chẳng ai có suy nghĩ là sẽ đối phó với Thiên Cơ Lâu, thậm chí chẳng có ai dám nghĩ tới, ai có thể cam đoan là một khi mình xuất hiện suy nghĩ này, thì liệu rằng Thiên Cơ Lâu chủ không biết được?

Nếu lỡ như.
Mình còn chưa động thủ, thì chắc gì Thiên Cơ Lâu chủ bên kia không động thủ từ xa?
Một vị Đại Đế đấy!
Một chưởng vỗ xuống, ai cũng chạy không thoát.
"Bảo một lão tổ Đại Thánh, đến Đại Hoang thành tọa trấn trước đã !!"
Kim Ô tộc trưởng khẽ than thở một tiếng, âm trầm nói
Hiện nay, mỗi một kẻ đều trở nên thông minh, trước khi đi vào Thiên Cơ Lâu đều dùng thần quang che dấu bản thân, che dấu diện mạo vốn có, khiến cho người ngoài không có cách nào nhìn thấy được. Bây giờ đến ngay cả thám tử cũng đã chẳng thể mò ra được điều gì. Bọn họ còn chẳng đoán được là ai đã tiến vào Thiên Cơ Lâu. Không một ai có thể biết được, có phải là hộ sơn đại trận của tông môn nhà mình đã bị người mua rồi không?
Chỉ có phái một Đại Thánh đến đó, thì tộc Kim Ô của bọn họ mới có thể yên tâm được một ít.
Nếu như vậy thì, bất kể là ai, trước khi đi vào trong Thiên Cơ Lâu, đều sẽ bị phát hiện ra thân phận thực sự, nếu như có thế lực đối nghịch tiến vào trong Thiên Cơ Lâu, bọn họ cũng có thể đối phó một cách dễ dàng.
"Nếu như nói như vậy, thì Đại Hoang thành. . . . . Là một thành trì đáng sợ nhất trên thế giới này rồi."
Kim Ô Đại Thái Tử thì thào nói.
"Đúng như vậy!"
Kim Ô tộc trưởng tức giận nói.
Trong khi tộc Kim Ô tiến hành hành động của mình, các đại thế lực còn lại cũng không nhàn rỗi, bàn thân mình không đến mua đồ, nhưng phải nhìn chằm chằm người khác.
Xem thử xem có kẻ nào còn dám làm điều bất chính hay không.
Vốn dĩ chuyện Lăng Tiêu mua phương pháp phá giải hộ sơn đại trận của Thiên Ma Cung, đã coi như chọc giận khá nhiều người rồi.
Nhưng sau khi mọi người suy ngẫm lại thì nhận ra rằng Lăng Tiêu nha người ta là do muốn báo thù cũng hợp tình hợp lý, không cần thiết vì một chuyện như vậy mà lên án.
Ừ. . .
Mà điều quan trọng chính là Lăng Tiêu là một Chuẩn Đế.
Nhưng nếu như còn có người muốn chơi như vậy nữa thì sao.

Vậy thì thật là ngại quá, trước tiên hủy diệt thế lực đứng đằng sau ngươi rồi nói sau.

. . . .

Chương 233. Chương 233: Một thành trì đáng sợ nhất (2)

Đại Hoang thành.

Lý Vân đứng ở trong Thiên Cơ Lâu, nhìn cảnh sắc ở bên ngoài.

Mấy ngày gần đây.

Trong Đại Hoang thành bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều những luồng khí tức cường đại, trong đó có cả Thánh Nhân Vương hoặc Đại Thánh, chủ nhân của những khí tức này vô cùng cung kính với Thiên Cơ Lâu.

Nhưng giữa bọn họ với nhau thì ít nhiều có ba phần địch ý.

Nhưng do e ngại danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, ai ai cũng đang kìm chế, không dám biểu lộ quá mức rõ ràng.

Chơi tâm kế ngay dưới mắt của một Đại Đế, bọn họ còn chưa đến nổi có lá gan lớn như vậy.

"Trận sóng gió này là do Lăng Tiêu mang đến sao?"

Lý Vân nhẹ giọng nói.

Liên tiếp hai tông môn lớn bị diệt, sau mỗi một vụ đều có bóng dáng của hắn.

Nhiều cường giả tập trung ở Đại Hoang thành.

Ngược lại lại bớt đi cho hắn vô số chuyện.

Có thể suy đoán được là sau này khi mỗi một bảng danh sách mới của Thiên Cơ Lâu xuất hiện thì đều sẽ truyền khắp cả thế giới.

"Vốn dĩ là Thánh Nhân đầy đường, Thánh Chủ chẳng bằng một con chó, hôm nay trong Đại Hoang thành, e là Đại Thánh đầy đường, Thánh Nhân Vương chẳng bằng một con chó."

Lý Vân thì thào nói.

"Ngược lại hắn là phải suy nghĩ một chút, tiếp theo nên tạo ra một bảng danh sách gì đây."

Lý Vân xoay người, đi vào bên trong.

Vừa mới ngồi xuống, chưa rót đầy một chén nước trà, hai bóng người đã bước vào từ ngoài cửa.

"Lục Trường Hà, Nhâm Thanh Đồ của Đại La kiếm tông, bái kiến lâu chủ tiền bối!"
Hai bóng người một trước một sau, đi đến.
"Lục Trường Hà?"
Lý Vân đưa mắt nhìn người tới.
Người đi đằng trước là Thánh Nhân Vương Lục Trường Hà, lúc này đã trở thành Đại Thánh, tu vi trên người hắn chắc là mới ổn định, thì đã đến Đại Hoang thành.
Nhâm Thanh Đồ cũng đã đợi ở Đại Hoang thành một thời gian rồi, hắn cứ tưởng là Nhâm Thanh Đồ sẽ không đến Thiên Cơ Lâu.
Không ngờ là hắn lại đợi Lục Trường Hà.
Đại La kiếm tông phái đến đây một vị Đại Thánh, thì chắc là tin tức lần này mà họ muốn mua sẽ phải vô cùng quý giá!
Liếc nhìn bảng của hai người, Lý Vân cười, thật đúng là giống như hắn đã dự liệu, Đại La kiếm tông muốn dốc hết vốn liếng.
"Ngồi đi."
Lý Vân chỉ vào cái ghế bên cạnh, nhẹ giọng nói.
"Đa tạ tiền bối."
Hai người rất câu nệ, chỉ ngồi vào một nửa cái ghế, lưng thẳng tắp như giống cây lao, cẩn thận dè dặt.
Khi đối mặt một vị Đại Đế, người bình thường đều sẽ hoảng sợ.
Chớ đừng nói chi là một vị Đại Đế đã sống không biết bao nhiêu lâu rồi.
Trước khi tới đây, Lục Trường Hà cũng đã lật xem điển tịch tông môn của nhà mình, mà cũng không tìm được bất kỳ ghi chép có liên quan đến Thiên Cơ Lâu chủ, vì vậy hắn cũng đang hoài nghi.
Thực lực mà Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối phô bày ra ngoài không chỉ có như thế.
Dù sao.
Vừa ra tay đã là sức mạnh của Đại Đế, ai có thể cam đoan, tu vi của người này nhất định phải là Đại Đế?
Cũng có khả năng còn cao hơn vậy nữa.
"Không cần phải câu nệ, từ trước cho đến nay, ý nghĩ về sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu đều nằm ở hai chữ 'Thiên Cơ' này, Lý mỗ sẽ không tùy tiện ra tay đối với bất kỳ người nào ở đây."
Lý Vân bình thản nói
"Tiền bối nói phải."

Lục Trường Hà chắp tay, chẳng những rất thận trọng, mà ngược lại lại càng thêm câu nệ.
Tiền bối chỉ nói là sẽ không tùy tiện xuất thủ, nhưng đâu có nói là không xuất thủ đâu.
Nếu thật sự đụng chạm vào tiền bối, chẳng ai có thể nói chính xác mình sẽ có kết cục như thế nào.
"Ta đã biết được mục đích mà các ngươi tới đây, nói một câu đi, Đại La kiếm tông có thể đánh đổi bao nhiêu!."
Lý Vân nâng chén trà lên nhấp một miếng, nhẹ giọng nói rằng.
"Ách. . . . ."
Lục Trường Hà cười khan một tiếng, không vội đáp lại, mà là chắp tay, hỏi
"Vãn bối, có một chuyện. Muốn hỏi tiền bối, không biết tiền bối có tiện trả lời hay không?"
"ồ?"
Lý Vân ngẩng đầu lên, nhìn Lục Trường Hà, nụ cười thấp thoáng nói:
"Ngươi muốn hỏi chuyện của Diêu Quang Thánh Địa và Thiên Ma Cung sao?"
"Trong lòng ngươi, không phải đã có đáp án rồi sao?"
"Mọi chuyện đều không thể gạt được tiền bối."
Lục Trường Hà mặt không đổi sắc, thầm nghĩ trong lòng một tiếng ‘quả nhiên’.
Lâu chủ tiền bối đúng là có thể biết được phương pháp phá giải đại trận của từng tông môn.
Bởi vậy, dưới con mắt của lâu chủ tiền bối, bất kỳ một thế lực nào đều ở trong tình trạng không hề có sự phòng vệ, hắn muốn đi nơi nào, thì không có ai có thể ngăn được hắn.
Lục Trường Hà lấy lại bình tĩnh, lần thứ hai chắp tay nói: "Cái kia. . . ."
"Vãn bối muốn hỏi tiền bối, nếu như muốn mua phương pháp phá giải đại trận hộ sơn của Đại La kiếm tông chúng ta, thì giá của nó là bao nhiêu?"
Hỏi câu hỏi này.
Không phải Lục Trường Hà thật sự muốn mua, mà chỉ muốn tìm hiểu rõ ràng.
Nếu như biết được giá trị của tông môn nhà mình rồi, thì có thể cân nhắc, suy nghĩ đến cái giá của phương pháp phá giải những tông môn khác.
"Tin tức này, cũng chẳng phải là bí mật gì, nói cho ngươi biết cũng không sao."

Lý Vân buông chén trà xuống, chậm rãi nói ra: "Muốn phá được hộ sơn đại trận của bất kỳ một tông môn nào đều cần một vật phẩm có cùng cấp bậc!"
Đã có hai người là Lăng Tiêu và Mạnh Khánh Chi mua loại tin tức này, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ không gạt được người khác. Mình nói trước cho Đại La kiếm tông bọn họ biết cũng không sao.
"Đồng cấp bậc?"
Lục Trường Hà và Nhâm Thanh Đồ trao đổi ánh mắt.
Trong lòng trào lên sự vui mừng, quả nhiên là giống như những gì mà hai người mình nghĩ.
Hộ Sơn trận pháp của Đại La kiếm tông bọn họ là do một Chuẩn Đế bố trí, muốn có được phương pháp phá trận của Đại La kiếm tông ,... ít nhất ...
Cũng phải lấy ra được một binh khí cấp Chuẩn Đế.
Chẳng có mấy thế lực có thể bỏ ra được cái giá cao như thế này.
"Tiền bối, theo như vãn bối được biết, hình như trước đây Cửu U Ma Tông cũng không có vật phẩm Đế cấp, làm sao bọn họ có thể mua được phương pháp phá giải đại trận hộ sơn của Diêu Quang Thánh Địa?"
Nhâm Thanh Đồ chau mày, dường như có chút khó hiểu nói.
Vật phẩm Đế cấp chắc chắn là thứ đồ có giá trị tương đối cao, chỉ một khối nguyên liệu dùng để luyện chế Đế binh chắc chắn là không đủ.... ít nhất ...
Cũng phải là một Đế binh, hoặc là một bộ Đế Kinh
Hoặc là một gốc linh dược Đế cấp mới được.
Nhưng làm sao Cửu U Ma Tông có thể lấy ra ba món đồ như vậy?
Dường như khả năng này không lớn lắm.
"Muốn biết?"
Lý Vân mặt không đổi sắc, giơ một tay lên, nói: "Cửu U Ma Tông đưa giá rất cao, vượt quá sựt ưởng tượng của các ngươi, nếu muốn biết tin chi tiết, liệu các ngươi có thể lấy ra một vật phẩm cấp Đại Thánh không?"
Nhâm Thanh Đồ: ". . . . ."
Lục Trường Hà: ". . . . ."

Chương 234. Chương 234: Tóm lại muốn đi đánh cuộc một lần

"Vật phẩm cấp Đại Thánh. . . . ."
Lục Trường Hà không nói gì.

Mình chỉ muốn hỏi có một câu là Cửu U Ma Tông đã bỏ ra bao nhiêu, đối với Đại La kiếm tông bọn hắn mà nói, tin tức này chẳng có chút giá trị nào.
Chỉ đơn giản là lòng hiếu kỳ mà thôi.
Chỉ vì lòng hiếu kỳ, mà phải bỏ ra một đồ vật quý giá như vậy sao.
Nói thật.
Không chỉ là bản thân hắn, đến ngay cả Nhâm Thanh Đồ đứng đấy cũng thấy đau lòng theo.
Lúc này.
Lục Trường Hà đã vứt bỏ lòng hiếu kỳ của mình
Mặc dù không biết được tin tức cụ thể, nhưng nếu như để mình đoán thì cũng có thể đoán ra được, là Cửu U Ma Tông chắc hẳn phải mất đi một lượng máu cực lớn.
Có khả năng là đã phải nôn ra không ít vật phẩm cấp Chuẩn Đế.
Phỏng chừng cũng phải đến hai ba món.
"Bỏ ra một cái giá lớn như vậy, Cửu U Ma Tông lại chiếm được tài sản mà Diêu Quang Thánh Địa tích lỹ trong nhiều năm, ngược lại cũng đã bù vào những gì đã bỏ ra. . . . ."
"Thậm chí còn cướp đi Đế binh của Diêu Quang Thánh Địa."
"Không biết là, nếu như Đại La kiếm tông cũng mua tin tức về một Đế binh, thì phải bỏ ra cái giá lớn tới chừng nào đây?"
Lục Trường Hà trong lòng sục sôi.
Mua tin tức về tung tích của Đế binh, đây mới là mục đích của bọn họ.
Bởi vì Cửu U Ma Tông là kẻ thù cũ của bọn họ, thực lực quá mạnh mẽ, mà lão tổ cấp Chuẩn Đế lại còn chưa chết, còn có được một Đế binh, thực lực quá lớn mạnh.
Chờ đến Mạnh Khánh Chi khôi phục thương thế, chẳng ai có thể biết được, bọn họ có kiềm chế dã tâm của mình lại hay không.
Hai tông môn nằm ngay cạnh nhau.
Có thể nói là Đại La kiếm tông lúc nào cũng lo lắng, trong tay bọn họ không có Đế binh, nếu như đối mặt với Cửu U Ma Tông thì chẳng có sức phản kháng nào.
Lục Trường Hà sờ sờ nhẫn trữ vật của mình, nhẹ giọng hỏi:
"Tiền bối, có những Đế binh thất lạc ở bên ngoài trong quá trình những tông môn khác đối đầu với nhau hay không?"
"Tất nhiên là có."
Lý Vân nhẹ giọng nói.

Biết bao nhiêu năm qua, thế giới này đã có biết bao nhiêu Đại Đế xuất hiện, không ai nói rõ được, có một số Đế binh đã bị hư hại trong khi Đại Đế giao thủ.
Có một số được truyền thừa cho những thánh địa, hoặc là được lưu truyền trong nội bộ chủng tộc.
Cũng có một vài Đại Đế trọn đời theo đuổi con đường vô địch, không có để lại con nối dòng, đến khi tuổi già mới chợt tỉnh ngộ.
Vạn bất đắc dĩ.
Chỉ có thể tuẫn táng truyền thừa của cả đời mình theo xuống huyệt mộ.
Loại mộ huyệt này gọi là mộ Đại Đế, cũng là một loại truyền thừa.
Bất kể là tông môn nào có được nó, đều có thể kế thừa toàn bộ những thành tựu của vị Đại Đế này, nhưng điều kiện tiên quyết là phải vượt qua được khảo nghiệm của một Đại Đế.
Nếu như không qua được thì thứ chờ đợi bọn hắn chỉ có một con đường chết.
"Vậy thì tốt quá!"
Lục Trường Hà không hề do dự, lấy nhẫn trữ vật trên tay ra, đưa tới trước mặt Lý Vân, cung kính nói: "Tiền bối có thể giúp Đại La kiếm tông chúng ta soi sáng một con đường khong?"
Lý Vân nhận lấy chiếc nhẫn, xem lướt qua.
"Một trận đồ sát trận cấp Chuẩn Đế, một bộ công pháp cấp Chuẩn Đế, ba cây linh dược cấp Đại Thánh, hai bộ công pháp cấp Đại Thánh Cấp, ba bộ tuyệt chiêu cấp Đại Thánh Cấp. . . ."
Hai vật phẩm cấp Chuẩn Đế, tám vật phẩm cấp Đại Thánh, chắc là những thứ có giá trị lớn nhất mà Đại La kiếm tông có thể lấy ra được.
Không thể không nói, mấy thứ này rất quý giá.
Nhưng xét về mặt giá trị vẫn còn hơn kém một chút.
Dù sao.
Yêu cầu của bọn họ không giống với những tông môn khác.
Nếu như Đại La kiếm tông muốn khai chiến với những tông môn khác, thì mình chỉ cần lấy ra một cái phương pháp phá giải hộ sơn đại trận của tông môn đó, như vậy đủ rồi.
Đáng tiếc.
Đại La kiếm tông lựa chọn bảo tồn thực lực, không muốn đổ máu với thế lực khác, muốn có được sự bình yên vô sự, còn muốn lấy không về một Đế binh, nào có chuyện tốt như vậy?

Cửu U Ma Tông có thể có được Đế binh.
Cũng đều là do Mạnh Khánh Chi dùng mạng mình đổi lấy.
Lấy được Đế binh, lại còn muốn chống lại sự trả thù của Lăng Tiêu, dùng một cái giá lớn như vậy mà chỉ đổi được một Đế binh.
Bây giờ giá trị của những vật mà Đại La kiếm tông đưa ra cũng chẳng khác gì so với Mạnh Khánh Chi, cứ như vậy mà lại muốn đổi được một Đế binh, thì không thể được.
"Mấy thứ này không thể đổi lấy một thanh Đế binh đâu"
Lý Vân khẽ lắc đầu nói
"Không đủ sao?"
Lục Trường Hà ngây ngẩn cả người.
Trong lúc nhất thời.
Chưa kịp hoàn hồn lại.
Bản thân mình đã bỏ ra một cái giá lớn như vậy, mà lại chưa đủ để đổi lấy tin tức của một thanh Đế binh. Vậy rốt cuộc thì Mạnh Khánh Chi đã phải bỏ ra bao nhiêu?
"Lý mỗ biết Đại La kiếm tông các ngươi đã dốc hết túi, có thể lấy ra được nhiều đồ như vậy, cũng chẳng dễ dàng gì."
Lý Vân chậm rãi nói. Nếu như mình tăng giá, thì Đại La kiếm tông chỉ có thể dẹp đường hồi phủ mà thôi.
Bọn họ cũng chẳng lấy đâu ra được những vật có giá trị lớn hơn nữa.
"Tiền bối chẳng lẽ còn có thể châm chước hay sao?"
Lục Trường Hà giật mình.
Nhâm Thanh Đồ đứng bên cạnh, nghe thấy vậy cũng tỉnh táo lại, hai con mắt không nháy lấy một cái nhìn chằm chằm Lý Vân.
"Không sai."
Lý Vân gật đầu, hơi ngừng lại, tiếp tục nói: "Gía trị của mấy thứ này không thể đổi lấy tin tức về một thanh Đế binh nguyên vẹn, nhưng nếu là tin tức về một thanh Đế binh không nguyên vẹn thì cũng coi như là được rồi."
"Không nguyên vẹn. . . .?"
Lòng Lục Trường Hà lạnh xuống, nhưng vẫn ôm ấp vài phần hy vọng như trước, thấp giọng hỏi: "Xin hỏi tiền bối, nó không nguyên vẹn tới mức độ nào?"
Uy lực của Đế binh là vô hạn, mặc dù không còn lành lặn, vậy cũng vẫn là Đế binh.

Chỉ cần không vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, thì nếu lấy được vẫn khiến cho vô số người kinh sợ.
"Ừm. . . . . Thì đại khái nó vẫn còn được bảy tám phần uy lực."
Lý Vân trầm ngâm nói.
Trước mặt hắn xuất hiện một màn hình màu xanh nhạt.
Trên màn hình hiện ra một cái tin tức.
«Chiến trường Táng Tiên: Tốn tám trăm ngàn điểm Thiên Cơ, có thể kiểm tra tin tức cụ thể. »
Sau khi hắn nhìn thấy Đại La kiếm tông lấy ra những thứ giá trị của mình, cố ý rà xét những Đế binh không còn nguyên vẹn và đã tìm được một cơ duyên thích hợp nhất với bọn hắn.
Sau khi nhìn thấy hai chữ ‘chiến trường’ này, thì hắn đã hiểu.

Chương 235. Chương 235: Tóm lại muốn đi đánh cuộc một lần (2)

Trước đây nơi này chắc chắn là nơi mà hai vị Đại Đế đã từng khai chiến, có thể là đã có một người trong đó đã chết, đến ngay cả Đế binh cũng xém chút nữa bị đánh nát.
"Bảy tám phần uy lực sao?"
Sau khoảnh khắc Lục Trường Hà suy tư, trên gương mặt hắn xuất hiện vẻ quyết đoán: "Nếu tiền bối đã nói như thế. Vậy thì Đại La kiếm tông chúng ta sẽ mua tin tức này."
Bảy tám phần uy lực, tóm lại méo mó có còn hơn không.
Kể cả đụng phải một thanh Đế binh hoàn chỉnh, ít nhiều gì thì cũng còn sức mà đánh một trận, nếu phải đối mặt với Cửu U Ma Tông, bọn họ cũng có thể cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút, không cần phải lo lắng đến nguy cơ bị hủy diệt tông môn nữa rồi.
"Ừm."
Lý Vân ừ một tiếng, trong lòng hỏi "Hệ thống, rà xoát một con đường an toàn để lấy được Đế binh không còn nguyên vẹn trong chiến trường Táng Tiên phải mất bao nhiêu Thiên Cơ?"
« keng. »
« Một lối đi an toàn trong chiến trường Táng Tiên có giá 39 vạn điểm Thiên Cơ. »

"39 vạn điểm Thiên Cơ sao?"
Lý Vân nhướng mày.
Quả nhiên là giống như hắn đã nghĩ.
Chiến trường Táng Tiên quả là không đơn giản.
Nếu như bản thân mình không nhớ lầm thì, trước đây mua một con đường an toàn đi qua đại trận Đế cấp Diêu Quang Thánh Địa cũng chỉ tốn bốn trăm năm mươi ngàn điểm Thiên Cơ mà thôi.
Nếu như so sánh ngang bằng như vậy, thì sự chênh lệch cũng chẳng lớn, chẳng phải trong chiến trường Táng Tiên còn có một trận pháp Đế cấp sao?
Nhưng trận pháp khủng bố như vậy, lại cộng thêm một Đế binh không nguyên vẹn nhưng lại chỉ có giá gần tám trăm ngàn điểm Thiên Cơ. Phải biết rằng Diêu Quang Thánh Địa còn nguyên vẹn đã có giá là hơn 2 triệu điểm Thiên Cơ đấy!
Không thể nào giá trị của một chiến trường chỉ đáng giá như vậy mà thôi.
Chẳng lẽ là.
Chiến trường này đã từng bị người ta đào bới rồi sao?
Nhưng nếu như đã từng bị đào bới rồi, thì sao lại để lại một thanh Đế binh không nguyên vẹn chứ?
Nghĩ mãi mà không đoán ra được, Lý Vân không thèm nghĩ nữa, trong lòng nói: "Hệ thống, rà xoát lối đi an toàn trong chiến trường Táng Tiên."
« keng. »
« Trừ 39 vạn điểm Thiên Cơ, rà xoát thành công, lối đi an toàn vào trong chiến trường Táng Tiên, tải xuống trong không gian của hệ thống. »
"Ôi chao 39 vạn . . . . ."
Sau một giây đau lòng, trong tay Lý Vân xuất hiện một miếng ngọc, ném vào tay của Lục Trường Hà, nhàn nhạt nói: "Đây là một lối đi an toàn. Cứ đi theo con đường này, ta đảm bảo các ngươi an toàn vô lo."
"Đa tạ tiền bối."
Lục Trường Hà nhận lấy miếng ngọc, thần thức dò vào trong đó, nhìn thoáng qua
Sau đó.
Sắc mặt hắn vô cùng kỳ lạ.
"Bạo Loạn Tinh Hải vực?"
Trong thế giới này, có thể gọi là không ai không biết, mấy kẻ không hay về danh tiếng của nơi này. Vô số năm qua, bao nhiêu Chuẩn Đế hoặc là Đại Đế bước vào trong đó, nhưng số người có thể trở về càng ngày càng ít.

Không ít người của những thế lực lớn đều ngầm hiểu, Bạo Loạn Tinh Hải vực căn bản không thuộc về giới này, mà nó vốn dĩ là một đại thế giới, nhưng đã bị hủy diệt hoàn toàn mà thôi.
Dựa vào diện tích của Bạo Loạn Tinh Hải vực diện tích,vào thời kỳ hưng thịnh của nó, e rằng nó cũng huy hoàng không kém gì thế giới bây giờ của bọn họ!
Lục Trường Hà chẳng thể nào ngờ được, cơ duyên mà tiền bối chỉ điểm lại nằm ở nơi đó, phải chăng muốn mình có đi mà không có về sao?
"Yên tâm đi."
Lý Vân liếc mắt nhìn Lục Trường Hà, nhàn nhạt nói ra: "Chỉ cần ngươi đi vào trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, không chạy loạn. Ta đảm bảo ngươi có đi có về."
"Có lời này của tiền bối, vãn bối yên tâm rồi."
Lục Trường Hà hơi chắp tay
Hắn lại quan sát miếng ngọc một lần nữa, sau khi xác nhận trong đó chính xác là có một con đường đi đến Bạo Loạn Tinh Hải, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.
Đến ngay cả một nơi thần bí như Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Mà tiền bối cũng có thể tiên đoán ra được lối đi, chỉ riêng thủ đoạn này sợ rằng đã vượt xa các đời Đại Đế rồi.
Dù sao.
Bao nhiêu là Đại Đế đi vào, nói chung là vẫn có một số người đi ra đươc.
Nhưng kể cả là như vậy đi nữa thì trong số những Đại Đế đi ra được, cũng chẳng thấy có ai lưu truyền lại con đường đi của mình, sau khi những người này đi ra ngoài, đều giữ kín như bưng.
Bộ dạng không muốn nói nhiều.
Còn như Lăng Tiêu kia có thể đi ra.
Rất nhiều người đều có nhận định rằng, hắn không hề đi vào sâu trong đó, mà chỉ lãng vãng ở phía ngoài rìa.
Nếu không thì sao có thể giải thích được chuyện, không bao lâu sau khi Diêu Quang Thánh Địa bị huỷ diệt , Lăng Tiêu liền trở về từ Bạo Loạn Tinh Hải vực?
"Tiền bối. . . . ."
Lục Trường Hà đứng dậy, cúi người hành lễ, trầm giọng nói: "Bạo Loạn Tinh Hải vực, đường xá xa xôi, vãn bối không thể nán lại được nữa, hôm nay xin cáo từ trước."

"Không tiễn."
Lý Vân gật đầu.
. . . .
Bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu.
Không đợi Lục Trường Hà mở miệng
Nhâm Thanh Đồ đã không nhin được nói: "Lão tổ, ngài muốn đi vào Bạo Loạn Tinh Hải vực thật sao?"
Đại La kiếm tông vừa mới xuất hiện hai vị Đại Thánh, còn chưa hết gây xôn xao, nay lại có thêm một người đi vào Bạo Loạn Tinh Hải vực. Biến số trong này quá lớn.
Ngược lại hắn lại không nghĩ rằng tin tức của Thiên Cơ Lâu là giả.
Mà là bởi vì mức độ nguy hiểm của Bạo Loạn Tinh Hải vực quá lớn.
Có một số mối hiểm nguy, cũng không phải là mình không đụng vào nó thì nó sẽ không xuất hiện, lỡ như có chuyện gì đó xảy ra ngoài ý muốn thì sao.
Nếu như Lục Trường Hà đi chệch hướng so với con đường kia dù chỉ là một chút, vậy thì coi như cả đời đều không thể đi ra được.
Thần thức cũng chẳng có tác dụng gì bên trong Bạo Loạn Tinh Hải vực cả, khắp nơi đều là một vùng tăm tối, đến ngay cả Đại Đế cũng sẽ bị u mê lạc mất lối về. Huống hồ gì là một vị Đại Thánh?
"Vì tương lai của Đại La kiếm tông, tóm lại phải đánh cuộc một lần."
Lục Trường Hà thở dài, trầm giọng nói: "Nếu không có sự bảo vệ của một thanh Đế binh, nếu như có một này nào đó, Cửu U Ma Tông sinh ra dị tâm, mặc dù bọn họ không có cách phá trận, thì chúng ta vẫn không thể chống lại bọn họ."
"Nhưng nếu trong tay có một thanh Đế binh, thì có thể nắm chắc tương lai vận mệnh của Đại La kiếm tông trong tay mình."
Nói rồi.
Lục Trường Hà siết chặc miếng ngọc trong tay.
Đây là tin tức mà bọn hắn phải bỏ hơn cả nữa gia sản mới đổi lấy đươc.
Đại La kiếm tông có thể quật khởi hay không, tất cả đều trông cậy vào một miếng ngọc bội nho nhỏ này mà thôi.

Chương 236. Chương 236: Hệ thống, sao chỉ có ba cái?

Chương trước Chương sau

"Lục Trường Hà rời khỏi rồi."
Trong Đại Hoang thành.
Trong nháy mắt khi nhìn thấy Lục Trường Hà bước ra từ Thiên Cơ Lâu, không ít người đều nhìn hắn với vẻ đầy tò mò.
Mỗi một người đều muốn biết Đại La kiếm tông đã mua tin tức gì.
Nhưng bên trong Đại Hoang thành không ai dám bước đến hỏi.
"Đại La kiếm tông cũng đã bắt đầu mưu tính rồi sao?"
Có không ít Đại Thánh cảm thấy bùi ngùi trong lòng.
Với thực lực của Đại La kiếm tông, nếu như chỉ đến để mua cơ duyên bình thường, thì chắc chắn người đến không phải Lục Trường Hà, nếu Lục Trường Hà đã tới đây.
Vậy thì đồng nghĩa với chuyện, Đại La kiếm tông vô cùng coi trọng cơ duyên này.
Có thể bọn họ đã bỏ ra một cái giá lớn, chắc chắn là thứ mua được không hề tầm thường.
"Lục Trường Hà rời khỏi Đại Hoang thành, nhìn phương hướng hắn rời đi, dường như không phải quay trở về Đại La kiếm tông. Mà là đi đến một hướng khác, chư vị có muốn đuổi theo xem thử hay không?"
Có người đề nghị.
Nếu như tự mình đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức thì phải bỏ ra một cái giá rất lớn.
Trong số những thế lực ở đây, có không ít những tôn môn đã từng phái người đến Thiên Cơ Lâu.
Giở chút thủ đoạn thì có lợi hơn việc tự mình phải bỏ tiền ra mua tin tức.
Dù sao.
Hình như Thiên Cơ Lâu chủ cũng chẳng cấm cản chuyện này.
Buôn bán tin tức là chuyện riêng của Thiên Cơ Lâu, có giữ được tin tức mình mua được hay không, vậy thì lại là chuyện của bản thân mình.
Chắc là với thực lực cấp bậc Đại Đế như Thiên Cơ Lâu chủ.
Thì cũng sẽ không nhúng tay vào mâu thuẫn giữa các thế lực đâu.
"Cái này. . . . ."
Có người trầm ngâm suy ngẫm.
Cũng có người không nói lời nào, thu liễm khí tức toàn thân, bám theo sau lưng Lục Trường Hà cách hắn một khoản xa, muốn xem thử rốt cuộc thì hắn muốn đi chỗ nào.
Nếu như Lục Trường Hà thực sự lấy được một bí cảnh.

Vậy thì thật là ngại quá đi.
Nói không chừng chúng ta cũng muốn nhúng tay vào, giống như chuyện của Tạo Hóa bí cảnh trước đây vậy.
Diệp thị Đế Tộc người ta mà cũng không thể một mình độc chiếm một bí cảnh, thì dựa vào cái gì mà Đại La kiếm tông của các ngươi có thể độc chiếm bí cảnh cho riêng mình chứ?
"Một đám người bị lợi ích làm mờ mắt, nếu như tin tức của Thiên Cơ Lâu lại bị cướp đi dễ dàng như vậy, thì còn có thể có giá mắc như vậy sao?"
Một vị Đại Thánh, cười lạnh nói.
Chưa cần nhắc đến thực lực của Lục Trường Hà, chỉ cần quan tâm đến nơi mà Lục Trường Hà đi, những người này đã chẳng biết mà còn tùy tiện bám theo, chẳng lẽ trong lòng Lục Trường Hà lại không có cảnh giác sao?
Chỉ dựa vào tin tức mua được ở Thiên Cơ Lâu, Lục Trường Hà dễ dàng dẫn dắt mọi người vào tử lộ.
Mà bản thân hắn chỉ cần dựa vào sự chỉ điểm của lâu chủ tiền bối thì sẽ bình yên vô sự.
"Ừm?"
Khi có không ít người ở đây đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân mình.
Bên ngoài Đại Hoang thành.
Một người đàn ông trung niên bước nhanh tới.
Cước bộ của hắn rất chậm, nhưng tốc độ lại cực nhanh, cả người nhuốm màu máu, mang theo sát khí nồng nặc, không ít người sau khi nhìn thấy hắn đã nhanh chóng lùi về sau.
"Lăng Tiêu!"
Có vị một Đại Thánh vừa thốt ra hai chữ đó.
Sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.
Một Chuẩn Đế mới vừa huỷ diệt Thiên Ma Cung, hắn tới Đại Hoang thành hoặc đúng hơn là đến Thiên Cơ Lâu để làm gì?
Chẳng lẽ.
Hắn không quan tâm đến ý thương thế trên người mình, muốn cố tấn công Cửu U Ma Tông một lần nữa sao?
Với những gì vừa mới xảy ra cho Thiên Ma Cung, bây giờ sẽ chẳng có ai tin là trên người Lăng Tiêu không có thứ gì giá trị.
Lăng Tiêu của bây giờ nắm trong tay toàn bộ của cải của Thiên Ma Cung, nếu như hắn trở nên tàn nhẫn thì đừng nói chi đến phương pháp phá giải đại

trận hộ sơn của Cửu U Ma Tông.
Nói không chừng cũng có thể đánh giết vào cả Xích Viêm Thánh Địa.
Bên trong Đại Hoang thành.
Trong một khoản sân nhỏ lịch sự tao nhã, một ông lão mặc áo đen, khuôn mặt hiện lên nét căng thẳng, trong nháy mắt trên khuôn mặt già nua ấy bỗng trắng bạch, hắn đến từ Cửu U Ma Tông.
Đầu tiên khi hắn nhìn thấy Lăng Tiêu, trong lòng đã dâng lên một cảm giác không ổn.
Lão tổ nhà mình vẫn còn đang dưỡng thương.
Lúc này tuy là trên người Lăng Tiêu cũng có thương thế, nhưng rõ ràng là nhẹ hơn rất nhiều so với Mạnh Khánh Chi. Nếu lỡ như hắn thật sự muốn động thủ với Cửu U Ma Tông.
Làm sao mà Cửu U Ma Tông bọn họ chống đỡ lại được
"Làm sao bây giờ?"
Trên trán của lão giả kia rịn ra một lớp mồ hôi lạnh.
Mắt mở trừng trừng nhìn theo Lăng Tiêu, bước từng bước một đi vào trong Thiên Cơ Lâu mà bản thân hắn lại không biết phải làm gì.
. . . . . .
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân mới vừa tiễn Lục Trường Hà đi.
Còn chưa được bao lâu.
Lăng Tiêu lại bước vào. Mắt Lý Vân sáng lên, trong khoảng thời gian này, chuyện làm ăn của Thiên Cơ Lâu rõ ràng là tốt hơn rất nhiều, trước đây phải rất lâu mới thấy có người tới, cứ đến một kẻ là mình lại muốn ít nhiều gì cũng đè hắn ra mà chặt đẹp một trận. Nhưng bây giờ thì khi nào cũng có người đến.
Hơn nữa đều là khách hàng lớn, vung tay vô cùng hào phóng rộng rãi.
“Hay là tính toán một chút về đẩy mạnh việc mua bán nhỉ?”
Lý Vân suy tính trong lòng.
Ý tưởng này vừa mới xuất hiện, đã bị hắn bác bỏ, Thiên Cơ cũng chẳng phải là thứ gì bình thường, mỗi một tin tức đều có thể có liên quan đến việc sinh tử tồn vong của mỗi một tông môn.
Mình cũng không nên.. hạ giá thành xuống.
Ngược lại nếu như càng đắc thì những người này càng coi trọng nó hơn.
"Lăng Tiêu bái kiến tiền bối!"
Bước vào Thiên Cơ Lâu.

Lăng Tiêu cung kính hành lễ.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, trực tiếp nói ngay vào điểm chính: "Đến đây vì cơ duyên thành đế sao?"
Trước khi Lăng Tiêu đến Thiên Ma Cung, bản thân mình đã từng tùy tiện nói ra một câu nói, không ngờ tới Lăng Tiêu vẫn ghi nhớ ở trong lòng.
Lúc này vừa mới huỷ diệt Thiên Ma Cung, đã ngựa không ngừng vó chạy về đây.
Nhìn lướt qua bảng hệ thống của Lăng Tiêu, có thể nhìn thấy rõ ràng, thương thế trên người của hắn đã vô cùng nghiêm trọng, chẳng qua là hắn vẫn đang cố gắng chịu đựng mà thôi.

Chương 237. Hệ thống, sao chỉ có ba cái? (2)

Chương 237: Hệ thống, sao chỉ có ba cái? (2)
Đầu tiên là đối đầu với Xích Viêm Thánh Địa, sau lại quyết chiến với Mạnh Khánh Chi, lại bị mình đập cho một phát, còn chạy đến Thiên Ma Cung một chuyến.
Chiến tích cỡ này, nói thật, nếu như là một Chuẩn Đế khác, hiện tại đã bỏ mình ba bốn lần rồi chứ.
"Không sai."
Lăng Tiêu gật đầu, sắc mặt rất e dè, hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi "Lời tiền bối nói trước đây còn . . ."
"Từ trước đến nay, lời Lý mỗ nói ra tất thực hiện, không đến nỗi lừa mình gạt người."
Lý Vân ngắt lời hắn.
Hắn rất hy vọng có thể nhìn thấy Lăng Tiêu thành đế.
Dù sao thì dạo gần đây, đây cũng là một nước cờ quan trọng nhất trong tay hắn.
"Chỉ cần ngươi có thể trả nổi cái giá lớn này!"
Lý Vân bồi thêm một câu.
Ừ. . . Mặc dù là quân cờ, nhưng mua tin tức thì cũng phải tự mình bỏ tiền ra.

Hắn lại không cần tạo dựng thế lực của bản thân, cũng không có ý định thống nhất thiên hạ, nên không cần phải tự móc tiền túi ra để giúp kẻ khác tăng thực lực lên.
Bởi vì.
Hiện nay hắn còn chẳng có đủ điểm Thiên Cơ để dùng nữa là.
"Vãn bối cũng không biết, những thứ này có đủ hay không. . . . ."
Lăng Tiêu giơ tay lên, từ trên hai tay hắn lấy xuống mười chiếc nhẫn trữ vật, dáng vẻ y hệt một kẻ giàu xổi.
Nhẫn trữ vật cũng không thể cất được, chỉ có thể đeo trên hai tay.
Mười chiếc nhẫn trữ vật, mỗi một chiếc đều có không gian cực lớn.
Bên trong chứa đầy tài sản của Thiên Ma Cung trong mấy triệu năm, trong đó có vô số kể các loại linh thạch, đan dược, bí tịch, tuyệt chiêu vv.
Sau cùng.
Lăng Tiêu lại lấy ra một thanh Chuẩn Đế binh, đặt ở trước mặt Lý Vân, nói:
"Đây là binh khí trấn giáo của Thiên Ma Cung, là do năm xưa lão tổ của Thiên Ma Cung lưu lại, uy lực không nhỏ, không biết là trong mắt tiền bối nó có giá trị bao nhiêu?"
"Đúng rồi."
Lăng Tiêu dường như nhớ tới điều gì đó, lại lấy ra một miếng ngọc, nói:
"Còn đây là công pháp trấn giáo của Thiên Ma Cung, có thể tu luyện tới Chuẩn Đế đỉnh phong."
"Hệ thống, mấy thứ này có giá bao nhiêu điểm Thiên Cơ ?"
Lý Vân hỏi trong lòng.
« keng. »
« Sau khi hệ thống tiến hành định giá, tổng cộng tất cả vật phẩm có giá 149 vạn năm nghìn điểm Thiên Cơ. »
"149 vạn sao?"
Lý Vân chắt lưỡi.
Đây là một khoản tiền lớn, chỉ tiếc là chưa dỡ luôn trận pháp hộ sơn của Thiên Ma Cung đến đây.
Nếu như dỡ luôn trận pháp tới đây,... ít nhất ... Còn có thể được thêm không ít điểm nữa.
"Hệ thống, rà soát những cơ duyên có thể khiến cho Lăng Tiêu thành đế."
Lần thứ hai Lý Vân lại nói trong lòng.
« Bất Tử Đảo: Mất tám trăm vạn điểm Thiên Cơ, có thể tra được vị trí cụ thể. »

« Thiên Hoang Bất Lão Thành: Mất tám trăm vạn điểm Thiên Cơ, có thể tra được vị trí cụ thể. »
« Tàng Phong Đại Đế hóa đạo chi địa: Mất một trăm ba mươi vạn điểm Thiên Cơ, có thể tra được vị trí cụ thể. »
. . . . .
"Hệ thống, sao chỉ có ba cái ?"
Lý Vân tỉ mỉ xem đi xem lại, sau khi xác nhận không còn gì nữa, có chút không thể tin nói.
Bình thường.
Hệ thống rà soát bất cứ tin tức gì, cũng tra ra được một dánh sách dài thườn thượt, bây giờ đây là lần đầu tiên mà chỉ có ba tin tức. Chẳng lẽ hệ thống cũng gặp phải những thứ không thể rà soát ra được sao?
« keng, hồi bẩm kí chủ, bên trong thế giới này, những nơi có điều kiện đáp ứng việc thành đế của Lăng Tiêu chỉ có ba chỗ này, kí chủ có cho phép rà soát cơ duyên ở chư thiên vạn giới không? »
« yes or no »
"Tạm thời thì không rà soát."
Lý Vân lựa chọn “No”.
Chư thiên vạn giới quá bao la mênh mông, ở cái thế giới này thì Chuẩn Đế cũng đã rất mạnh, nhưng ở những thế giới khác, thì chưa chắc là như vậy, nếu lỡ như ở thế giới của người ta, Chuẩn Đế chỉ là bước khởi đầu thì sao? Hoặc là Tiên Đế, Tiên Vương đầy đường trong thế giới kia.
Trước tiên chưa nói đến chuyện Lăng Tiêu có thể đến được thế giới kia hay không, kể cả mình có chỉ điểm cơ duyên cho hắn, thì chưa chắc hắn đã có thể bắt được nó.
Những thế giới như vậy thật sự là quá nguy hiểm.
Nếu như Lăng Tiêu đi đến đó, thì chắc chắn phải chết.
Ở bất kỳ một thế giới nào, bọn họ đều có địch ý đối với những sinh linh đến từ thế giới khác, ví dụ như ở thế giới này có địch ý rất lớn đối với Huyết Võng Giới.
Có ai lại muốn thế giới của mình xuất hiện thêm những thế lực khác?
Người tới từ nơi khác nhất định sẽ chiếm đoạt địa bàn, điều này đồng nghĩa với việc thế lực của nhà mình sẽ đi tong, cả hai căn bản là sẽ không thể nào chung sống hòa bình được.
Bây giờ còn chưa tới lúc phải dùng tới tin tức của chư thiên vạn giới.
Sau này lúc nào cần dùng đến, thì đến lúc đó lại rà soát cũng chẳng muộn.

"Nơi Tàng Phong Đại Đế hóa đạo. . ."
Lý Vân trầm ngâm.
Mấy tin tức này quá mắc, động vào một cái là mấy triệu điểm Thiên Cơ liền, dương như chỉ có cái này là ít điểm hơn rất nhiều lần, rẻ đến bất thường.
"Nhưng nếu như bán cho Lăng Tiêu cơ duyên này thì, mình cũng không có lời."
Lý Vân chép chép miệng, liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, khẽ lắc đầu, nói:
"Không nên coi nhẹ cơ duyên Thành đế. Ngươi nên hiểu rõ hai chữ 'Đại Đế' có ý nghĩa như thế nào với thế giới này."
"Một vị Đại Đế, vạn cổ độc tôn, tung hoành ba ngàn châu, có thể tạo nên một đế chế riêng của mình. Nhiều năm sau vẫn sẽ có người ca tụng tên tuổi của ngươi."
"Lần này ngươi đã dốc ra hết tài sản của Thiên Ma Cung, những vẫn còn chưa đủ."
"Cái này. . . . ."
Lăng Tiêu nghe vậy nghẹn lời.
Hắn biết là tất nhiên một cơ duyên Đại Đế vạn phần quý giá, nhưng không ngờ tới nó lại đắt đến như vậy.
Đã đưa hết tất cả tài sản của một đại tông cho tiền bối, nhưng vẫn còn chưa đủ, vậy thì phải tốn bao nhiêu giá trị mới có thể khiến cho mình thành đế được?
"Trong sử sách của Thiên Ma Cung chưa bao giờ xuất hiện một vị Đại Đế, nếu như so sánh tổ tiên của bọn họ với những Đế Tộc còn lại thì họ kém xa, chỉ dựa vào mấy thứ này mà muốn thành đế, thì không có khả năng."
"Nhưng ngươi chớ có quên, sau khi ngươi thành đế, Đế Kinh, Đế binh trong tay ngươi đều có thể trở thành tài sản mà được lưu truyền lại, thậm chí ngươi còn có thể xây dựng lại Diêu Quang Thánh Địa."
Lý Vân nhắn nhủ sâu sắc.
"Ừm ?"
Nghe được những lời này, mắt Lăng Tiêu sáng lên.
"Đế Kinh, Đế binh?"
Đế binh của Diêu Quang Thánh Địa đã không còn nữa, nhưng trong tay mình còn có một phần Diêu Quang Đế Kinh!
Nếu như giao ra Đế Kinh của Diêu Quang Thánh Địa thì sẽ bị nghi ngờ là khi sư diệt tổ, nhưng chỉ cần sau khi mình thành đế, rồi xây dựng lại Diêu

Quang Thánh Địa, không phải là sẽ có được bộ Đế Kinh rồi sao?
Hơn nữa.
Đế Kinh giao cho tiền bối, cũng không được coi như là cho bên ngoài.
Cũng không phải là bị thế lực khác đoạt đi mất.
Nếu là như vậy, dường như mình vẫn là chủ nhân của Diêu Quang Thánh Địa được ghi lại trong sử sách!

Chương 238. Tại sao chúng ta không đến đó?

Chương 238: Tại sao chúng ta không đến đó?
"Tiền bối. . ."
Trong lòng Lăng Tiêu đã hạ quyết tâm, không còn do dự gì nữa, lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một quyển cổ tịch, bên trên có vô số tia sáng lưu chuyển.
Nó như ẩn chứa đạo lý của thiên địa, khiến cho lòng người trở nên rung động.
Ở trên bìa của cổ tịch, bốn chữ lớn đột ngột đập vào trong tầm mắt.
Diêu Quang Đế Kinh!
"Cộng thêm một bộ Đế Kinh này, có đủ không?"
Lăng Tiêu hỏi.
"Đủ rồi."
Bàn tay Lý Vân vừa nhấc lên đã lấy đi Diêu Quang Đế Kinh, sau khi lật xem, đã ghi nhớ xong nội dung, trong lòng nói:
"Hệ thống, rà soát nơi Tàng Phong Đại Đế hóa đạo!"
« keng! »
« Trừ đi một trăm ba mươi vạn điểm Thiên Cơ, rà soát thành công nơi Tàng Phong Đại Đế hóa đạo. »
« Nơi Tàng Phong Đại Đế hóa đạo nằm trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, cách chiến trường Táng Tiên ba vạn dặm về hướng Đông »
« Năm xưa Tàng Phong Đại Đế quyết chiến cùng một Đại Đế thuộc thế giới khác, cuối cùng bị trọng thương những không chữa trị, đã chọn lựa sau khi chết hóa đạo, lưu lại một phần cơ duyên cho đời sau. »
« Hệ thống nhắc nhở, nơi Tàng Phong Đại Đế hóa đạo chính là cửa ra vào của một thế giới khác, nếu như khí tức của Tàng Phong Đại Đế bị mất đi,

thì cửa ra vào sẽ mất đi sự khống chế. »
« Đến lúc đó, sẽ có những sinh linh của Dị Vực vượt giới đến đây. »
Lý Vân: ". . ."
Vừa rồi hắn vẫn còn đang thắc mắc, tại sao cơ duyên của chỗ này lại có giá rẻ như vậy.
Thì ra vấn đề nằm ở chỗ này!
Lấy được cơ duyên cũng đồng nghĩa với việc dẫn dắt những sinh linh của thế giới kia đến đây, chuyện nghiêm trọng như vậy, tất nhiên là kẻ nào gây chuyện thì kẻ đó đi mà xử lý.
Sau khi Lăng Tiêu thành đế, nhiệm vụ đầu tiên của hắn
Tất nhiên là ngăn chặn sinh linh của thế giới kia, nếu như hắn bỏ mặc không quan tâm thì có thể đoán trước được là, hắn sẽ trở thành tội nhân của thế giới này!
"Chiến trường Táng Tiên. . . . ."
Lý Vân lại nhìn thấy bốn chữ cái quen thuộc này.
Giờ khắc này.
Hắn đã hiểu được mọi thứ.
Nơi Tàng Phong Đại Đế hóa đạo nằm ở bên cạnh chiến trường Táng Tiên, hai người chỉ cách nhau có ba vạn dặm, thật sự là quá gần.
Nói không chừng.
Tin tức về Đế binh không nguyên vẹn mà Đại La kiếm tông mua đó, lại chính là Đế binh mà Tàng Phong Đại Đế lưu lại.
Chẳng trách mà giá trị của nó lại thấp đến vậy.
Có khi sau khi Đại La kiếm tông lấy được món Đế binh đó, có thể sẽ bị sinh linh dị giới tiêu diệt cũng nên.
Bởi vậy, nên tin tức đó cũng chẳng đáng bao tiền,
Hơn nữa hắn hoài nghi, thực ra chiến trường Táng Tiên và nơi Tàng Phong Đại Đế hóa đạo cách nhau gần như vậy. Không biết tại sao hệ thống lại chia làm hai cơ duyên.
"Lại xuất hiện thêm một thế giới mới, cũng chẳng phải là chuyện gì tốt đối với thế giới này, nhưng đối với Thiên Cơ Lâu mà nói, thì chắc là một chuyện tốt."
Lý Vân thì thào nói.
Bọn họ cứ việc đánh nhau, còn bản thân mình chỉ cần bán tin tức là được rồi.

Kẻ cả khi không có chuyện của Lăng Tiêu, khiến mình chú ý tới chiến trường Táng Tiên. Thì sau này mình cũng sẽ nghĩ cách bán những tin tức này cho một thế lực khác.
"Hệ thống, thực lực của thế giới kia như thế nào?"
Lý Vân trong lòng hỏi.
« Hồi bẩm kí chủ, mạnh hơn nhiều so với thế giới hiện tại, nhưng thế giới này đang ở thời kỳ phát triển, mà thế giới kia cũng đã bước vào những năm tháng hưng thịnh nhất! »
"Thật sao ?"
Mắt Lý Vân mở lớn.
Thế giới nơi mình đang ở, trong lịch sử đã từng có cục diện nhiều vị Đại Đế cùng tồn tại trong một thời, mà thế giới kia lại còn mạnh hơn so với thế giới này một phần.
Hệ thống còn nói, cái thế giới kia đang ở vào thời kỳ huy hoàng nhất.
Cái này đã nói lên rằng.
Cái thế giới kia có thể có Đại Đế, mà hơn nữa không chỉ có một người.
"Cái này thú vị rồi đây."
Lý Vân nâng tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một miếng ngọc, cơ duyên đã rà soát thì không thể rà soát lại thêm một lần nữa.
Kết quả sau này là gì thì không phải là điều mà hắn có thể dự liệu trước được.
Hoặc là thế giới này sẽ bị sang bằng.
Hoặ có thể là thế giới này sẽ xuất hiện thêm vài vị Đại Đế, sang bằng thế giới kia.
"Đây là cơ duyên thành đế mà ngươi muốn."
Lý Vân vứt miếng ngọc cho hắn, tiếp tục nói: "Đằng sau cơ duyên này có ẩn chứa một cánh cửa đi thông với thế giới kia, tốt nhất là ngươi nên ứng xử cẩn trọng."
"Thế giới kia ?"
Lăng Tiêu nhận lấy miếng ngọc, sắc mặt nghiêm túc, nói: "Tiền bối nói vãn bối nên ứng xử cẩn thận, nhưng mà trong thế giới kia có phải là có Đại Đế tồn tại hay không?"
"Không sai."
Lý Vân gật đầu, nói: "Nơi ngươi thành đế nằm bên cạnh cánh cửa đó, nếu như có một vị Đại Đế vượt giới mà đến, kết cục của ngươi rất khó nói."

Mới vừa thành đế, thì đã đụng phải một Đại Đế hùng mạnh đang chờ đợi mình, kết cục thế nào, không cần nhiều lời.
"Vãn bối đa tạ tiền bối đã nhắc nhở." Lăng Tiêu chắp tay hành lễ.
Đối với những tin tức về dị giới, hắn cũng không kinh ngạc, trong lịch sử đã có không biết bao nhiêu Đại Đế đã từng huỷ diệt những thế giới khác, cũng không biết bao nhiêu lần từng bị dị giới xâm nhập.
Lúc này cũng đang có một Huyết Võng Giới đang nhìn chằm chằm.
Nếu như thêm một cái nữa cũng không đáng kể chút nào.
"Vãn bối cáo từ trước."
Lăng Tiêu chắp tay nói.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu.
Sau khi rời khỏi Thiên Cơ Lâu, Lăng Tiêu nhìn lướt qua miếng ngọc trong tay, trong miệng lẩm bẩm nói: "Bạo Loạn Tinh Hải vực sao? Quả nhiên cơ duyên thành đế thuộc về ta đang ở trong đó!"
Tiếng nói vừa dứt.
Bóng dáng của Lăng Tiêu đã đến trước cửa thành của Đại Hoang thành.
Hắn giơ tay lên chộp một cái, không gian nứt ra, một vết nứt không gian xuất hiện, một mảnh tối om, vô cùng hắc ám. Lăng Tiêu nhấc chân bước vào trong đó, trong nháy mắt bóng dáng của hắn đã biến mất ngay tại chỗ.
. . . . .
Tử Huyền giới.
Trấn Thiên Cổ Thành.
Đây là một cổ thành vừa khí thế vừa hùng vĩ, có chừng vài tỷ người, tất cả người trong thành đều là binh sĩ, không có lấy một người bình thường, thực lực thấp nhất ở đây cũng là Nguyên khí cảnh.
Từ xa nhìn lại.
Trấn Thiên Cổ Thành giống như là một con thú khổng lồ hung hãn, nằm rạp trên mặt đất mặt, trải dài ngàn dặm, vô biên vô hạn. Tường thành được xây bằng thần kim, mặt ngoài hiện đầy phù hiệu huyền ảo.
Như những ngôi sao sáng lấp lánh trong đêm.

Chương 239. Tại sao chúng ta không đến đó? (2)

Chương trước Chương sau

Chương 239: Tại sao chúng ta không đến đó? (2)
Lúc này.
Ở trung tâm của thành trì là một mảng đen kịt, giống như mây đen, đó là sát khí phát tán ra của vô số sĩ tốt, có khí huyết như rồng ngưng tụ lại với nhau. Giống như núi lửa phun trào, bắn thẳng lên bầu trời.
Trong đó.
Lông vũ đầy sắc màu óng ánh, những đôi cánh ma quỷ che khuất bầu trời, lập lòe chớp giật.
Đủ các loại sinh linh vừa khủng bố vừa mạnh mẽ, đứng sừng sững trên bầu trời, phong bế ngăn cản bầu trời chung quanh. Bầu không khí ngột ngạt, cơ hồ khiến người ta không thở nổi.
Bọn chúng đứng vây quanh một ngọc đài, ánh mắt hừng hực.
Mỗi người đều nhìn lên trên ngọc đài.
"Hơn năm chục triệu năm trôi qua. . . . ."
Trên đài ngọc, một gã có hai cánh sau lưng, mái tóc đen suôn dài như thác nước, bề ngoài như Dạ Xoa đứng chắp tay. Hắn nhìn về vết nứt không gian phía trước, sắc mặt phức tạp
"Không sai."
Bên cạnh Dạ Xoa, một chiếc xe kéo có hình dáng cổ xưa dừng giữa không trung, nó chỉ lớn hai thước, thấp hơn một người bình thường nửa thước, bên trong đó có một sinh linh toàn thân phát sáng óng ánh.
Tuy là hắn rất thấp, nhưng khí tức tỏa ra lại làm cho người ta run sợ.
"Hơn năm chục triệu năm trôi qua, chúng ta vẫn không thể hoàn thành di nguyện của đời trước!"
"Thiên Nguyên giới không tệ, trong đó cũng có Đại Đế tồn tại, thực lực của họ không kém gì so với Tử Huyền giới chúng ta. Nếu như hai giới thực sự khai chiến, thì thắng bại khó mà nói trước được."
Dạ Xoa trầm giọng nói.
"Hừ!"
Sinh linh ngồi trong chiếc xe kéo, cười lạnh một tiếng, nói: "Theo như ghi chép trong cổ tịch, thì bên trong Thiên Nguyên giới vạn tộc cùng nhau tồn tại, công kích lẫn nhau, mỗi người đều vô cùng tàn bạo, hai tay nhuộm đầy máu tươi, tàn sát giết chóc bap phủ cả thế giới đó, sự thật đúng là như vậy."
"Năm xưa một cường giả Đại Đế vượt giới đi vào trong Thiên Nguyên giới, chẳng qua cũng chỉ muốn tầm đạo mà thôi, nhưng đã bị một vị Đại Đế của Thiên Nguyên giới chặn đánh, nếu không phải là cái tên thối tha Tàng

Phong Đại Đế kia ra tay đánh lén, thì sao mà Đại Đế của chúng ta lại trọng thương trở về, sau đó thì chết đi?"
"Đến Đại Đế còn có cái tính nết như vậy, vậy thì cũng đủ để hiểu những sinh linh bình thường thì như thế nào."
Dạ Xoa trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Không thể hoàn toàn tin vào Cổ tịch được."
"Nhưng nếu như ngay cả cổ tịch của một Đại Đế mà còn không thể tin, vậy thì có thứ gì mà chũng ta có thể tin tưởng được nữa chứ."
Sinh linh ngồi trong chiếc xe kéo phản bác.
"Bất kể sự thật của năm đó là như thế nào, nhưng chuyện một Đại Đế vì thế mà chết đi thì cũng là sự thật."
Dạ Xoa không tiếp tục cãi cọ, hắn xoay người lại, nhìn vào vết nứt không gian trước mặt, chậm rãi nói:
"Trấn Thiên Cổ Thành đã được xây dựng từ tỷ vạn năm, mục đích vốn có của nó chính là trấn thủ Thiên Nguyên giới, để phòng ngừa cường giả Đại Đế của đối phương vượt giới đến đây, nhưng hôm nay sau bao nhiêu năm tháng trôi qua, dương như đối phương hoàn toàn quên lãng nơi này rồi."
"Bọn họ không tới đây, thì chúng ta không thể đi đến đó sao?"
Sinh linh ngồi trong xe kéo buồn bực hỏi.
"Không thể."
Dạ Xoa vội vã ngăn cản nói: "Ở đầu kia của vết nứt không gian tràn ngập khí tức Đại Đế, ta nghi ngờ ở đó có thể là một trận pháp Đại Đế, hoặc những cái bẫy Đế cấp khác!"
"Sinh linh của Thiên Nguyên giới tàn nhẫn hiếu sát, nếu như bọn họ vượt giới mà đến, e là thế giới này của chúng ta rơi vào thảm họa vô biên!"
Sinh linh ngồi trong chiếc xe kéo trầm giọng nói.
Qua nhiều năm như vậy.
Căn cứ vào những gì được ghi chép lại trong cổ tịch, rất nhiều người ở thế giới này đều biết đến sự tồn tại của Thiên Nguyên giới, và mỗi người đều cho rằng Thiên Nguyên giới là một thế giới rất khủng bố.
Tốt nhất là không trêu chọc vào.
Nếu như muốn đụng vào nó, nhất định phải đánh chết tươi chúng nó bằng một gậy.
. . .
Nếu không....
Tử Huyền giới của bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

" Tử Huyền giới chúng ta đang ở trong thời kỳ huy hoàng rực rỡ, cũng không biết các vị Đại Đế suy nghĩ như thế nào, một cơ hội ngàn năm một thuở như thế này, nếu như bỏ qua thì. . ."
Sinh linh ngồi trong chiếc xe kéo còn chưa nói hết câu, nhưng ý nghĩa đã rất rõ ràng.
Nếu trong thời kỳ mình đang hùng mạnh mà còn không động thủ, đợi đến khi Thiên Nguyên giới trở nên cường thịnh, thì kẻ bị tiêu diệt sẽ chính là bọn hắn
"Ta nghe đồn là, Mặc Uyên Đại Đế đã chuẩn bị vượt giới rồi."
Dạ Xoa suy nghĩ một chút rồi nói.
Mặc dù là vết nứt không gian ở Trấn Thiên Cổ Thành cũng có thể đi qua đó, nhưng căn cứ vào những ghi chép trong cổ tịch, nhưng đầu còn lại của vết nứt không gian này lại là một thế giới hoang vắng.
Khắp nơi đều bóng tối vô biên, rất dễ bị lạc phương hướng.
Lại cộng thêm nơi đó tràn ngập khí tức của Đại Đế, chẳng ai có thể bảo đảm, nơi đó có Đại Đế tồn tại hay không. Nếu lỡ như vừa đến đó, lạ nước lạ cái, còn chưa hiểu gì về hoàn cảnh ở đó.
Thì đã bị một Đại Đế của Thiên Nguyên giới đánh lén rồi.
Nếu là ai thì cũng chẳng thể có được thứ gì tốt hơn.
Vì vậy.
Bọn họ dự định sẽ mở thêm một con đường mới.
"Ồ?"
Sinh linh trong chiếc xe kéo nghe thấy vậy, nhất thời mắt sáng lên, vui vẻ nói: "Mặc Uyên Đại Đế đã chuẩn bị báo thù cho vị tiền bối kia sao? Nếu là như vậy, ta tình nguyện làm người đầu tiên đến Thiên Nguyên giới!"
"Không cần vội vàng, chắc là còn phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng chắc là cũng sẽ không quá lâu."
Dạ Xoa an ủi.
Không phải là ai cũng có thể mở ra một lối đi không gian, kể cả mạnh như Mặc Uyên Đại Đế, cũng phải hao tổn không ít sức lực. Hơn nữa sau khi mở ra một lối đi mới.
Thì chỉ có trời mới biết là thông đạo không gian kia sẽ dẫn đến nơi nào?
Nếu lỡ đâu nó lại dẫn đến ngay cửa nhà của một vị Đại Đế thì biết phải làm sao bây giờ?
Vậy há chẳng phải cứ đi ra một kẻ lại bị giết một kẻ hay sao?

Nếu như nghiêm trọng hơn thì lỡ như Đại Đế kia lại lần theo thông đạo không gian đuổi giết tới, thì đúng là ngày vui tới gần, đến lúc đó toàn bộ Tử Huyền giới đều gặp nguy hiểm.
Yếu tố may rủi trong này quá lớn.
Nói chung thì bọn hắn đều chưa từng đến Thiên Nguyên giới, không biết cái thế giới kia nó ra làm sao. Nếu là có một bản đồ, bọn họ cũng không đến nỗi mà tự mò mẫm mở lối đi không gian.
"Thiên Nguyên giới không tệ, nếu chỉ dựa vào một vị Mặc Uyên Đại Đế thì sợ rằng còn chưa đủ."
Sinh linh trong chiếc xe kéo, nhíu nhíu mày, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, lên tiếng nói.
"Yên tâm."
Dạ Xoa sinh linh nhìn lướt qua, nhìn binh lính đứng sau lưng mình, nói:
"Một khi thông đạo không gian vững chắc, ta, thành chủ của Trấn Thiên thành, sao lại có thể ngồi nhìn mà không quan tâm chứ?"
"Chỉ dựa vào tài nguyên tỷ vạn năm của cổ thành Trấn Thiên chúng ta, nếu có một ngày đánh đến Thiên Nguyên giới, thì chẳng có mấy thế lực có thể kháng cự lại!"

Chương 240. Trên đời này còn có người như vậy sao

Chương 240: Trên đời này còn có người như vậy sao?
Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Vô tận vũ trụ, tinh vực mênh mông.
Đây là một thế giới hoang vắng, hoàn toàn tĩnh mịch, không có gì cả, không phân chia trên dưới trái phải, dường như đây là một giải đất hỗn độn.
Khắp nơi đều là một màu đen tuyền.
Đôi khi lại xuất hiện vài ngôi sao không còn sự sống, tô điểm cho bên trong đó.
Toàn bộ vũ trụ đều tràn ngập một sự hoang vắng đến đáng sợ, hàn băng có thể làm đóng băng xương cốt, bóng tối bao la vô biên không ngừng tiến đến, không có phương hướng.
Nếu như một người bay được một thời gian dài ở bên trong, thì người này thậm chí còn không biết là mình đang tiến về phía trước hay là đang lùi về

sau, hoặc là bay lên trên hoặc bay xuống phía dưới.
Nơi đây có rất ít cột mốc, thậm chí sẽ tạo ra cho người ta một loại ảo giác là mình vẫn đang dậm chân tại chỗ.
Lục Trường Hà đơn độc bước vào trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, mang theo toàn bộ hi vọng của Đại La kiếm tông, đi vào trong đó mà chẳng hề quay đầu nhìn lại.
Vừa mới bắt đầu.
Còn có vài kẻ cấp Đại Thánh thèm muốn tin tức trong tay hắn, cũng theo vào bên trong.
Nhưng không bao lâu đều đã bị hắn bỏ rơi lại phía sau.
So tốc độ cùng với kiếm tu, những người đó vẫn còn kém quá xa, kể cả có tu luyện cả đời, cũng chưa chắc có thể đuổi kịp hắn.
Một khi lạc mất phương hướng trong Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Những người đó còn có thể đi ra ngoài hay không, cũng chỉ có trời mới biết được.
Sau khi bỏ rơi mấy người kia, nếu như nói Lục Trường Hà không vui, thì cũng không đúng. Nhưng một mình trong bóng đêm, sau khi liên tục đi về phía trước khoảng hai ba tháng.
Hắn đã bối rối.
Trước mắt hắn không có gì cả, chỉ có một vùng tăm tối.
Hắn dường như còn cho rằng mình đã bị mù.
Cho dù có sử dụng một loại chiêu thức dành riêng cho mắt, trước mặt vẫn là một mảng đen như mực, không hề nhìn thấy bất kỳ thứ gì cả.
Thần thức thường ngày gần như không gì không thể làm được.
Vào giờ khắc này.
Cũng bị áp chế ở trong cơ thể, không cách nào bộc phát ra được.
Dường như là không gian nơi này vô cùng lớn, lại dường như vô cùng bé.
Nói nó lớn là vì nó không có biên giới, nhỏ là bởi vì cả người dường như bị bọc kín bởi một mảnh vải đen.
Không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì, bí bức đến nỗi khiến người ta gần như hít thở không thông
Ở chỗ này.
Thời gian dường như dừng trôi, ngừng chảy.
Nếu như ở trong này quá lâu, thì tâm đạo của một người có thể bị sụp đổ, bởi vì thời gian là đòn tấn công đáng sợ nhất, cho dù là người có tâm trí bền

bỉ đến mức nào đi nữa, có thể chịu được sự cô đơn dài dăng đẳng kéo dài vạn năm hay không?
Có thể chịu nổi được sự cô tịch vĩnh hằng hay không?
"Đây chính là Bạo Loạn Tinh Hải vực sao?"
Lục Trường Hà sắp muốn khóc rồi.
Trước kia hắn còn đang mãi nghĩ, tại sao nơi đây không có đường.
Nhưng tình hình hiện tại, còn mong đường xá gì nữa, cứ thẳng một đường là được, mà nếu như có xuất hiện ngã rẽ thì mình cũng chẳng biết phải rẽ lối nào.
"Còn mất bao lâu nữa đây?"
Trong tay Lục Trường Hà xuất hiện một miếng ngọc, ánh sáng bừng lên lấp lánh, có lẽ đây là ánh sáng duy nhất chiếu sáng trong đêm đen, khiến cho người ta bất giác phấn khởi lên.
"May mắn mà còn miếng ngọc này của lâu chủ tiền bối."
Lục Trường Hà vui vẻ nói.
Nhưng sau đó, hắn chẳng thể cười nổi nữa.
Bởi vì thần thức của hắn không thể dò xét nội dung ở bên trong, hắn cũng không còn cách nào kiểm tra được.
Nụ cười còn chưa vội tắt, cứ như vậy cứng đờ trên mặt.
"Ta. . . Trời muốn diệt lão phu mà. . . . .?"
Lục Trường Hà cầm trong tay miếng ngọc, khóc không ra nước mắt, tác dụng duy nhất của miếng ngọc này chính là trở thành một chiếc đèn lồng, mà còn là một chiếc đèn lồng có ảnh sáng âm u.
Hắn hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, tỉ mỉ nhớ lại tất cả những nội dung trong đầu, xác định là mình không đi sai đường.
Sau đó.
Bỗng nhiên hắn tăng tốc, vọt vào trong chỗ sâu trong Bạo Loạn Tinh Hải vực.
. . . .
Ở trong chỗ sâu trong Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Một gã nam tử có vóc người trung bình, khuôn mặt mộc mạc, hắn hành tẩu trong bóng đêm, cả người phát sáng, tỷ vạn ánh thần huy chiếu lấp lánh, hắn giống như là một ánh mặt trời nhỏ chiếu sáng ngàn dặm chung quanh đây.
"Nơi này chính là chiến trường Táng Tiên sao?"
Lăng Tiêu hành tẩu trong vũ trụ, ánh mắt hắn quét nhìn chung quanh.

Nơi này là một chiến trường cổ xưa, không biết đã trải qua biết bao nhiêu năm tháng rồi, nhưng nơi này vẫn tràn ngập sát khí tàn khốc. Nó giống như một ánh mặt trời, lặng im không một tiếng động sôi trào mãnh liệt.
Vô số thi thể nằm ngổn ngang trong vũ trụ
Đã biế bao nhiêu năm tháng trôi qua, mà vẫn như lúc đầu, cho đến bây giờ vẫn có một vài thi thể dường như còn đang rỉ máu.
Tuy là hắn lên đường có chút trễ, nhưng chỉ dựa vào thực lực của một Chuẩn Đế, nên hắn đã đến trước một bước so với Lục Trường Hà, đã đến nơi gần với chiến trường Táng Tiên.
"Nếu không có tiền bối chỉ điểm, e là cả đời này mình cũng tìm không được cái chỗ này." Lăng Tiêu nhìn chiến trường cổ xưa trước mặt, vô cùng kích động.
Hắn tiến lên một bước, muốn dò xét hiện trạng của chiến trường. Nhưng hắn còn chưa tới gần, một luồng sát khí đáng sợ tới cực điểm, ập đến. Đối mặt với luồng sát khí này, Lăng Tiêu cảm giác mình giống như chiếc thuyền con trôi nổi bập bềnh giữa dại dương mênh mông.
Bất cứ lúc nào cũng sẽ bị lật úp.
"Trận pháp!"
"Hơn nữa. . . . . lại là trận pháp Đế cấp!"
Mặt Lăng Tiêu biến sắc, hắn tập trung nhìn chăm chú vào chiến trường, trong lòng hiểu rõ, nơi đây hẳn là trước đây đã từng diễn ra một trận đế chiến.
Trận pháp do một vị Đại Đế bày bố vẫn còn tồn tại cho đến hôm nay!
Nhưng lại ở trong tình trạng tương đối nguyên vẹn.
"Là trận pháp do Tàng Phong Đại Đế bày bố sao?"
Ánh mắt của Lăng Tiêu hiện lên vẻ suy tư.
Tàng Phong Đại Đế cũng được coi là một Đại Đế của thời đại cận cổ, đã có không ít sự tích về người này được lưu truyền lại, thế nhân chỉ biết là sau khi hắn đi vào trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, thì đã không còn trở về nữa.
Còn những chuyện còn lại thì cũng không ai biết.
Cũng là do Tàng Phong Đại Đế không thể trở về, cũng vì vậy mà ông đã lưu lại cho người đời sau một bản Đế Kinh và một đại trận, mà không phải là loại tài sản như Đế binh.
Nhưng chưa đến mấy triệu năm, hậu nhân của Tàng Phong Đại Đế cũng đã biến mất trong dòng sông lịch sử.
Và Đế Kinh của hắn cũng đã trở thành một điều bí mật.

Chương 241. Trên đời này còn có người như vậy sao? (2)

"Hình như Tàng Phong Đại Đế cũng không tinh thông phương pháp bày binh bố trận, trận pháp dùng để bảo vệ cho hậu nhân của hắn hình như cũng không phải là Đế cấp. . . . ."

Đây là tất cả những hồi ức có liên quan tới Tàng Phong Đại Đế mà Lăng Tiêu biết.

Hắn nghiêm túc nhìn vào vùng không gian trước mặt

Bỗng nhiên đồng tử co rụt lại.

Hắn vung một tay lên, chụp lấy một cỗ thi thể đến trước mặt, tỉ mỉ quan sát.

"Đây không phải là sinh linh của thế giới này !"

Lăng Tiêu đã hiểu được rồi, hắn quét mắt nhìn chiến trường, trong lòng đã sáng tỏ toàn bộ mọi chuyện.

Chiến trường này chính là chiến trường mà tiền bối đã nhắc tới, những sinh linh của một thế giới khác đã vượt giới đến đây, dưới mệnh lệnh của một vị Đại Đế của thế giới kia, không biết bao nhiêu người đã vượt giới đến đây.

Mà thế giới bây giờ hắn đang đứng chỉ có một mình Tàng Phong Đại Đế tham chiến.

Chỉ dựa vào sức mạnh của một người mà cản được thiên quân vạn mã, chém giết tỷ vạn sinh linh ở chỗ này, sau đó tấn công luôn vị Đại Đế kia.

Cuối cùng đã đuổi vị Đại Đế đến từ thế giới kia chạy về.

Tuy là vị Đại Đế kia đã trở về, nhưng Tàng Phong Đại Đế cũng chỉ còn lại chút hơi tàn.

"Tàng Phong Đại Đế. . . Ai!"

Lăng Tiêu nhẹ nhàng thở dài.

Người của thế giới bọn họ căn bản là không biết đến trận chiến này, nếu như hắn không đi tới nơi này, hành tung của Tàng Phong Đại Đế vẫn là một bí mật, chẳng một ai biết đến sự sống chết của hắn.

Nhưng Tàng Phong Đại Đế đã gánh giúp một đại kiếp thay cho người của thế giới hắn mà lại chẳng ai hay biết gì.

"Nếu không nhờ Tàng Phong Đại Đế xuất thủ, thế giới này đã gặp nạn rồi." Lăng Tiêu bùi ngùi nói.

Bạo Loạn Tinh Hải vực có thể khiến cho Đại Đế u mê lạc mất lối về, nhưng là cũng không phải là hoàn toàn như vậy, có một vài Đại Đế vẫn là có thể đi ra. Vị Đại Đế vượt giới mà đến kia.
Đã đưa vô số người đến đây, chẳng ai dám cam đoan, hắn đã rời khỏi Bạo Loạn Tinh Hải vực hay chưa.
Không ra được khỏi nơi này là kết quả tốt nhất.
Nếu như ra được đây thì đúng là tại họa.
Lăng Tiêu nhìn lướt qua chiến trường, chưa bước vào trong đó, hắn lẩm bẩm nói:
"Nếu không phải là do lâu chủ tiền bối chỉ điểm, thì chẳng một ai có thể biết được trận chiến này, hôm nay vãn bối Lăng Tiêu được sự chỉ điểm của lâu chủ tiền bối, lấy được truyền thừa của Tàng Phong tiền bối lưu lại."
"Sau này sẽ khiến cho trận chiến này được lưu truyền khắp thế giới, để cho thế nhân vĩnh viễn nhớ đến công lao của tiền bối."
Lập tức.
Hắn không do dự nữa, dựa theo ghi chép trong miếng ngọc, đi về một hướng khác.
Khoản cách ba vạn dặm, cũng chẳng ăn nhằm gì so với Lăng Tiêu, trong chớp mắt hắn đã đến nơi.
Rất nhanh.
Hắn đã tìm thấy một ngôi sao cổ cô quạnh, rất khổng lồ, từ xa nhìn lại, nó giống như một đại lục, lơ lững trong hư không, phía trên nó cũng có vô số thi thể nằm rải rác khắp nơi. . .
Long Tộc nằm ngang dài ngàn dặm, giống như một dãy tường thành, trải dài trên mặt đất, mặc dù đã chết rất nhiều năm rồi, nhưng nó vẫn tản ra sát khí vô tận.
Cũng có những loài Yêu Tộc không biết tên, thân thể rất khổng lồ, giống như một dãy núi lớn vậy.
Trong số những chủng tộc này có một vài chủng tộc vẫn còn ở thế giới hiện tại, nhưng cũng có một số chủng tộc mà Lăng Tiêu chưa từng được nhìn thấy, chắc mà một chủng tộc đặc biệt của cái thế giới không biết tên kia.
Trên ngôi sao cổ này đi tới một đoạn không xa, đồng tử Lăng Tiêu co rụt lại.
Ở phía trước, cách đó không xa
Xuất hiện một cung điện hùng vĩ, cung điện nguy nga, cảnh sắc tráng lệ.

Đã trải qua sư bào mòn của vô số tháng năm, đã không còn sót lại chút khí tức tang thương nào cả.
Trước đại điện.
Có một bóng người mặt áo xám đang ngồi xếp bằng, sợi tóc rối tung, ăn mặc rất đơn giản, áo bào trên người dường như đã bị giặt đến bạc màu.
Hắn lẳng lặng ngồi xếp bằng ở chỗ đó.
Phảng phất như một con lạch trời khiến người ta khó có thể vượt qua, khiến người ta có cảm giác như đang ngước nhìn lên một ngọn núi cao.
Dường như cảm nhận được được hơi thở của con người, bóng người mặt áo xám dần dần ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc đó, khi người đó mở mắt ra, dường như là khoảnh khắc khai thiên lập địa!
Đất trời rung lắc kịch liệt, cuộn trào mãnh liệt.
Toàn bộ tinh cầu dưới chân đều run rẩy, dường như sắp vỡ nát, một luồng chiến ý vô địch xông lên trời, dường như dẫn lối cho cảm ứng của thiên đạo, trong nháy mắt bao trùm bầu trời đầy sao vô tận.
Thần thức không cách nào dò xét được, nhưng luồng uy thế này lại vô cùng ngặn nề, đè xuống khiến người ta không thở nổi.
Giờ khắc này.
Lăng Tiêu sợ run, trong lòng rất chấn động, như đối mặt Thần Thổ, như đối với Thần Minh, đây là một khí tức Đại Đế hoàn toàn khác biệt với Thiên Cơ Lâu chủ.
"Ngươi đã đến rồi?"
Bóng người áo xám đứng dậy, uy thế của Đại Đế mênh mông cuồn cuộn tỏa khắp mọi nơi, toàn bộ Bạo Loạn Tinh Hải vực đều như sôi trào lên.
Tất cả những ngôi sao ít ỏi còn sót lại ở đây đều nổ tung thành hư vô.
"Vãn bối Lăng Tiêu, bái kiến tiền bối!"
Lăng Tiêu không dám thất lễ, cung kính nói.
"Chuẩn Đế đỉnh phong chỉ cách Đại Đế một bước mà thôi, có thể đi tới nơi này, âu cũng là một loại duyên phận. Bổn Tọa đã ngồi đây năm mươi triệu năm, hóa đạo ở nơi này, trước khi tia thần hồn cuối cùng hoàn toàn biết mất. . . . ."
"Rốt cuộc thì cũng chờ được một người có thể truyền thừa đạo pháp. . ."
Bóng người áo xám tự nói, ánh mắt cũng không còn sáng lạng, hắn nhìn bóng tối vô tận, hơi ước ao nói:
"Đợi đến khi ngươi thành đạo, Bổn Tọa hi vọng ngươi có thể mang tro cốt của ta trở về cố hương, cũng. . . . . Che chở cho hậu nhân của ta."

"Cái này. . . . . ."
Sắc mặt của Lăng Tiêu ngơ ngẩn, có mấy lời hắn không biết là có nên nói hay là không nên nói, sau một lát, hắn vẫn lên tiếng.
"Không dối gạt tiền bối, vãn bối đi tới nơi này, chính là được Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối chỉ điểm cho. Bây giờ hậu nhân của người. . . Đã không còn biết tung tích nữa."
"Nhưng ngược lại đem tiền bối trở về với cố hương, chính là điều mà vãn bối nên làm!"
Một vị Đại Đế chiến đấu vì một thế giới, cuối cùng tọa hóa ở nơi này, Lăng Tiêu cảm thấy, về tình về lý, mình cũng không nên lừa gạt đối phương.
Nếu như bị phát hiện bản thân mình giấu giếm một vài chuyện, thì chẳng ai dám cam đoan tiếp theo sẽ gặp phải biến cố gì.
"Thật sao ?"
Trong mắt bóng người áo xám hiện lên vẻ cô đơn, nhẹ giọng nói: "Thời gian như con nước trôi, hậu nhân của ta đã chẳng còn rồi sao?"
"Tiền bối yên tâm, sau khi vãn bối trở về, chắc chắn sẽ tìm được huyết mạch của tiền bối."
Lăng Tiêu bảo đảm.
"Ngươi có lòng như vậy là được rồi."
Bóng người khoát tay áo, nói: “Thiên Cơ Lâu chủ mà ngươi vừa nhắc tới là người như thế nào? Có thể chỉ điểm ngươi tới nơi đây, chắc cũng là một người huyền bí."
"Lâu chủ tiền bối, không người nào có thể biết được thân phận thật sự cả, nhưng thực lực của người này. . . . . Vãn bối từng được lĩnh hội, chắc chắn là một vị Đại Đế cổ xưa, từ xưa đến nay không thể nào theo kịp được."
Sắc mặt Lăng Tiêu xấu hổ nói.
"Trên đời còn có người như vậy sao?"
Trong ánh mắt của bóng người áo xám, xuất hiện một sự khao khát, nói: "Ta hận không thể tự mình đến gặp, cùng ngồi mà luận đạo."

Chương 242. Chương 242: Khí tức Đại Đế ở đầu còn lại đã tan biến

Chương trước Chương sau

Lăng Tiêu không nói gì.
Tàng Phong tiền bối trước mặt này, tâm trạng cũng không được tốt lắm.

Con người thực sự của hắn cũng đã chết từ lâu rồi.
Thứ bây giờ còn sót lại chẳng qua cũng chỉ là một tia chấp niệm mà thôi, cũng chẳng phải là tàn hồn nữa.
Sau khi bàn giao xong hậu sự.
Không lâu sau đó sẽ tan biến theo gió.
Với tình trang như vậy thì đừng nói đến chuyện đi đến Thiên Cơ Lâu, mà có thể bước ra khỏi Bạo Loạn Tinh Hải vực hay không, cũng là một câu hỏi.
"Mỗi người có con đường thành đạo không giống nhau, trên người của ngươi có khí tức của Diêu Quang Cổ Đế, nói vậy thì ngươi chính là truyền nhân của Diêu Quang Thánh Địa. Đi đến được bước này, thì đã bắt đầu bước trên con đường của chính mình rồi."
Bóng người áo xám nhìn về phía Lăng Tiêu, trong ánh mắt xuất hiện một tia tán thưởng, chậm rãi nói: "Con đường của ngươi cũng có chỗ giống với con đường của ta đi, chắc có lẽ đây cũng là mục đích mà vị Thiên Cơ Lâu chủ kia chỉ dẫn ngươi tới nơi này."
"Tuy là ngươi không có cách nào tiếp nhận toàn bộ truyền thừa của ta, nhưng một vài cảm ngộ để có thể thành đế, có lẽ là sẽ có ích đối với ngươi!"
Tiếng nói vừa dứt.
Giữa cả thiên địa tràn ngập một loại khí tức Đại Đế, trên chấn động chín tầng trời, dưới kiến địa ngục khiếp sợ, sinh linh vạn vật đều muốn thần phục.
Ý chí của bóng người áo xám như thống trị thiên địa, trong không gian vô tận của hư không, tỏa xuống thứ ánh sáng chói lòa, từng luồng ánh sáng lơ lửng giữa không trung như thác nước.
Thân thể vốn dĩ tiều tụy, lúc này cũng dần dần trở nên to lớn vĩ đại, mà lại vô cùng tịch mịch.
Những âm thanh vang dội của tiếng lễ bái giống như có vô số sinh linh đang bái lạy về hướng này, xuyên qua dòng chảy thời gian, vọng về từ quá khứ, rung động lòng người.
Ánh mắt của Tàng Phong Đại Đế dừng trên người Lăng Tiêu, một tay nâng lên, ngón tay chỉ vào vào mi tâm của Lăng Tiêu. Ánh sáng chói lòa mênh mông cuồn cuộn tuôn trào ra.
Bao phủ cả người Lăng Tiêu.
"Đa tạ tiền bối."

Lăng Tiêu cảm nhận được trong đầu mình bỗng nhiên xuất hiện thêm nhiều ký ức, sắc mặt vui vẻ.
Quả nhiên.
Dựa theo sự chỉ điểm của lâu chủ tiền bối, mình đã đi tới nơi này, và có được cơ duyên thành đế, thứ mà hắn thiếu cũng không phải là đại đạo của Tàng Phong Đại Đế, mà là một cảm ngộ để thành đế.
Nếu có thể mượn nhờ vào cảm ngộ của người khác, hắn có lòng tin là mình sẽ thành đạo trong thời gian ngắn!
Lăng Tiêu không kịp nghĩ quá nhiều, nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống dưới mặt đất, tĩnh tâm, khí tức trong cơ thể tăng lên nhanh như nước lên thì thuyền lên với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.
Mà sau khi Tàng Phong Đại Đế truyền hết cảm ngộ của bản thân mình.
Bóng người hóa thành mưa ánh sáng, hoàn toàn biến mất trong thiên địa.
"Sau lưng ta còn có sự tồn tại của một thế giới, nội tình thâm hậu, ngươi cần phải hết sức thận trọng!"
Giọng nói già nua quẩn quanh trong thiên địa.
Đây là dấu vết cuối cùng của Tàng Phong Đại Đế trên thế gian này.
. . . . .
Bên kia.
Lục Trường Hà đang dò dẫm trong bóng tối vĩnh hằng.
Đột nhiên.
Một tia sáng chói lóa bắn tới, đất trời như bừng sáng lên.
Hắn không có bất kỳ sự phòng bị nào, xém chút nữa đã bị chiếu cho mù hai mắt, sau đó chính là một luồng áp lực vô cùng kinh khủng từ trên trời giáng xuống, đè hắn xuống cả hơn vạn trượng.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
Lục Trường Hà tim đập nhanh
Hắn nhanh chóng xoay người lại, nhìn về phương hướng phát ra ánh sáng, cả người bỗng dưng ngẩn ngơ.
Chỉ thấy.
Xa xa, Chân Long bay cao, Tiên Hoàng uốn lượn, Huyền Vũ mở đường, từng luồng ánh sáng, từng đạo thần huy buông xuống, hóa thành một đại dương mênh mông vô tận.
Bên trong có một bóng người trấn áp cả vũ trụ, đang đứng ngẩng đầu.
Dù cho cách một khoảng cực xa, hắn đều có thể có thể nhìn thấy rõ ràng.
Giờ khắc này.

Toàn bộ Bạo Loạn Tinh Hải vực đều đang chấn động, đại đạo giao cảm, sinh ra dị tượng, che khuất bầu trời.
"Đại Đế ???"
Lục Trường Hà không thể tin nói.
"Rốt cuộc thì Tiền bối đã cho ta một cơ duyên gì thế này?"
Lòng hắn ngổn ngang trăm mối không có lời giải
Không phải đã nói là chỉ có một thanh Đế binh không còn nguyên vẹn thôi sao?
Sao lại xuất hiện một vị Đại Đế thế này?
Chẳng lẽ động phủ của Đại Đế này lại dựng ở bên cạnh chiến trường Táng Tiên sao?
Nếu như mình đi đến đó tìm kiếm Đế binh bị sứt mẻ, chẳng phải đồng nghĩ với việc lấy đi đồ vật ngay trước mắt của Đại Đế hay sao?
Đây cũng quá là kích thích!
Trong lúc Lục Trường Hà đang suy nghĩ có nên vào trong chiến trường Táng Tiên hay không, một cỗ khí tức Đại Đế xuất hiện, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.
Không bao lâu sau đã biến mất.
Vào thời điểm khi khí tức Đại Đế biến mất, có một luồng áp lực kiểu khác bắt đầu chậm rãi lan tràn ra.
Khí tức này cao hơn Chuẩn Đế, nhưng cũng chưa phải là Đại Đế, khí tức này tăng lên rất nhanh, khiến người ta run sợ, đủ khiến cho lòng người không hề nảy sinh chút ý niệm chống cự nào, cực kì khủng bố.
"Vị Đại Đế kia đang niết bàn sao?"
Lục Trường Hà suy đoán trong lòng.
Hắn nhìn thoáng qua phương hướng khí tức truyền tới, lại nhìn chiến trường Táng Tiên đã gần trong gang tấc, cắn răng, vội vã xông vào trong chiến trường Táng Tiên.
Đến thì cũng đã đến rồi, nếu cứ như vậy mà rời đi, thì tất cả những gì đã bỏ ra đều đổ xuống sông xuống biển. Hắn có chút không đành lòng, ít nhiều gì cũng đều phải liều một phen mới được.
Khi tiến vào chiến trường Táng Tiên.
Hắn cũng giống như Lăng Tiêu, hắn cũng đụng phải sát trận của Đại Đế.
Nhưng điểm khác nhau chính là trong tay hắn nắm giữ phương pháp phá trận, ở trong sát trận vô cùng thong dong, tránh được những nơi có sát kiếp, nhanh chóng đi vào bên trong.

Những thi thể nằm chằng chịt rải rát chung quanh, đều bị hắn lựa chọn làm ngơ.
Tiền bối đã có nói rồi, nơi này là chiến trường.
Trên chiến trường, xuất hiện một vài thi thể, chẳng phải là điều hợp tình hợp lý sao.
Không biết qua bao lâu sau khi tiến vào trong chiến trường Táng Tiên, phía trước xuất hiện một thanh kiếm dài ba thước, nằm vắt ngang ở trong vũ trụ.
Thân kiếm ảm đạm không ánh sáng, rỉ sét loang lổ.
Dường như đã mất đi uy lực vốn có của nó.
Nhưng một thanh trường kiếm như vậy, lại tràn ngập một luồng đế uy rất mờ nhạt, cực kỳ giống với khi tức của sinh mệnh, dường như nó đang còn hô hấp vậy.
"Đây chính là món Đế binh kia sao?"
Mắt Lục Trường Hà sáng lên, chậm rãi xít tới gần.
Đi tới gần.
Hắn mới thấy rõ ràng tình trạng của thanh Đế binh.

Chương 243. Chương 243: Khí tức Đại Đế ở đầu còn lại đã tan biến (2)

Trên thân kiếm tràn ngập khí tức hùng mạnh, như thủy triều đang cuộn trào mãnh liệt, hai loại uy thế Đại Đế hoàn toàn khác biệt đan xen lẫn nhau, hợp nhất với nhau khiến người ta run sợ.
Có uy lực phá hủy mọi thứ.
Những dấu vết rỉ sét phía trên thân kiếm, căn bản cũng không phải là rỉ sét.
Mà là máu tươi của một vị Đại Đế!
Điều này có nghĩa là thanh kiếm dài ba xích trước mắt đã từng chém một vị Đại Đế!
"Thì ra là thế!"
Lục Trường Hà đã hiểu ra rồi.
Đế binh trước mắt này, nhìn bên ngoài thì căn bản cũng chẳng có gì là không nguyên vẹn cả, thế nhưng máu tươi của Đại Đế nằm phía trên thanh kiếm, cũng không ngừng ăn mòn Đế binh, vô số năm tháng trôi qua.
Uy lực của Đế binh đã tổn hao đi rất nhiều!

Nếu là có thể lau đi vết máu của Đại Đế phía trên, nói không chừng còn có cơ hội phục hồi toàn bộ uy lực của Đế binh này!
"Xem ra. . . ."
Trong mắt Lục Trường Hà hiện lên một tia đau lòng, thì thào nói: "Sau khi trở về, còn phải gom góp một ít tài nguyên, rồi lại đi Thiên Cơ Lâu một chuyến."
Chỉ dựa vào năng lực của bọn họ thì không thể nào lau sạch được máu của Đại Đế.
Người có thể làm được chuyện này, trừ phi là Đại Đế
Nhưng bây giờ.
Thế giới này, những Đại Đế được người biết đến, dường như chỉ có một mình Thiên Cơ Lâu chủ mà thôi.
. . .
khi Lăng Tiêu và Lục Trường Hà tự mình thu lấy cơ duyên của chính mình.
Tử Huyền giới.
Bên trong Trấn Thiên Cổ Thành .
Sinh linh sau lưng có hai cánh, bề ngoài giống với Dạ Xoa, đứng lặng yên, bên cạnh hắn, sinh linh trong chiếc xe kéo cũng không có động tĩnh gì.
Hai người đều đang đợi tin tức Mặc Uyên Đại Đế vượt giới thành công.
Trong khoảng thời gian này.
“ Nếu không có việc gì, chi bằng nghiên cứu một chút, lối đi không gian trước mắt này .
"Thiên Nguyên giới, rốt cuộc thì cường thịnh đến mức độ nào, mới có thể khiến cho một vị Đại Đế trấn áp lối đi không gian đến mấy ngàn vạn năm?"
Sinh linh trong chiếc xe kéo lên tiếng.
Trong giọng nói của hắn mang theo nét khó hiểu.
Hắn có thể khẳng định, trong dòng thời gian dài dăng dẳng như thế, ở đầu kia của vết nứt không gian khí tức Đại Đế chưa bao giờ đứt đoạn. Từ lúc vừa mới bắt đầu cho tới bây giờ chắc chắn không phải là khí tức của cùng một vị Đại Đế.
Phải giàu mạnh cỡ nào mới có thể khiến cho một vị Đại Đế lưu lại chỗ này
"Sợ là không phải là Đại Đế, mà cũng có thể là một sát trận Đại Đế."
Sinh linh Dạ Xoa mở miệng.
"Nhưng bất kể là loại nào, đều không phải là chúng ta. . . Ừ ?"
Lời còn chưa dứt.

Nét mặt của hắn đột nhiên biến đổi, nhanh chóng xoay người nhìn về bên trong lối đi không gian, trong đáy mắt chợt lóe lên một vẻ không thể tưởng tượng nổi.
"Không đúng!"
Sinh linh Dạ Xoa quát lạnh một tiếng, hai tròng mắt bắn ra thần quang, nhìn về phía đầu kia của lối đi không gian.
Những gì lọt vào trong tầm mắt.
Khí tức Đại Đế có khí thế kinh khủng vốn dĩ tràn ngập trong lối đi không gian, lại biến mất không còn chút dấu vết nào, phảng phất như chưa từng tồn tại.
"Sao vậy ?"
Sinh linh trong chiếc xe kéo hỏi.
"Khí tức Đại Đế ở đầu kia của lối đi không gian . . . . . Tan biến rồi!"
Sắc mặt của sinh linh Dạ Xoa nghiêm túc nói.
Khí tức Đại Đế tan biến chưa chắc là một chuyện tốt.
Rất có thể.
Sinh linh Thiên Nguyên giới bỗng nhiên nhớ sự tới tồn tại của Tử Huyền giới, chuẩn bị vượt giới đến đây.
Mình đang còn ngấp nghé nhà người ta.
Ai có thể cam đoan đối không ngấp nghé nhà mình cơ chứ?
"Có cần thông báo cho chư vị Đại Đế không?"
Sinh linh trong chiếc xe kéo nói một cách nghiêm túc.
Sinh linh dị vực vượt giới, đây là một chuyện đại sự mà bọn họ không thể chống đỡ được, nếu như đối phương có chuẩn bị mà đến, tất nhiên dốc toàn lực để ập đến.
Lại liên tưởng đến đủ loại chuyện đáng sợ của Thiên Nguyên giới.
Có thể nhận ra rằng đây là một thế giới tràn đầy sự tàn bạo, vạn tộc chém giết lẫn nhau. Cũng giống như việc nuôi cổ, chúng tàn sát lẫn nhau chỉ chừa lại những kẻ mạnh nhất.
Cũng là những kẻ ưu tú còn sống sót trong một thế hệ.
Bọn họ không thể nào ngăn cản được.
"Đã thông báo."
Lệnh bài trong tay của sinh linh Dạ Xoa sáng lên, mặt trên có khắc hình một nam tử mặc Đế Bào, tư thế hào hùng vĩ đại, một sức mạnh vô biên trấn áp thiên địa bắn ra từ trên lệnh bài.
Dường như khiến cho bầu trời vỡ vụn.

"Nhưng mà, trước khi Đại Đế đến đây, ta muốn đến Thiên Nguyên giới xem thử, rốt cuộc thì bọn họ có ý định gì."
Sinh linh Dạ Xoa hít sâu một hơi, trầm giọng nói.
Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.
Nếu chỉ ngồi chờ người ta đánh tới đây rồi mới nghĩ biện pháp ứng phó, vậy thì cũng đã muộn.
"Ta đi chung với ngươi."
Sinh linh trong chiếc xe kéo không chút do dự nào nói
"Không thể."
Sinh linh Dạ Xoa lắc đầu, nhìn lối đi không gian, trong ánh mắt hiện lên một chút kiêng kỵ, nói: "Chờ ở đây để tiếp ứng cho ta."
Vượt giới cũng không phải là trò đùa, nếu như cho binh lính đi qua, có khi chỉ vừa đi vào trong lối đi không gian, đã bị sức ép khủng bố trong đó ép thành phấn vụn.
Nếu như để cho một Đại Đế đi vào, thì cũng không thực tế.
Tuy là Trấn Thiên Cổ Thành có tài lực hùng hậu, nhưng từ lâu nay vẫn không có lấy được một vị Đại Đế trấn giữ.
Dù sao.
Thì cũng chẳng phải thế giới nào cũng giàu giàu nứt khố đổ vách giống như Thiên Nguyên giới, một giờ mỗi phút mỗi giây đều có Đại Đế canh giữ bên cạnh lối đi không gian. Mấy ai có thể chịu đựng được một cuộc sống vô vị như vậy chứ?
Lúc này.
Trong thâm tâm của mỗi một sinh linh Tử Huyền giới đều chấp nhận sự thật là Thiên Nguyên giới vô cùng hùng mạnh.
Mà bọn hắn chẳng qua cũng chỉ muốn phòng thủ phản kích mà thôi.
So với chuyện ngồi chờ chết, chi bằng mang ngọn lửa chiến tranh thiêu đốt vào Thiên Nguyên giới, không mong có thể giết chết vài Đại Đế, chỉ cần bóp chết vài kẻ tuổi trẻ tài cao, khiến cho nền móng của bọn họ bị lung lay là được.
Tử Huyền giới sẽ có cơ hội nghỉ xả hơi.
"Nếu ta không thể nào trở về, vậy chứng minh ở thế giới nằm bên kia lối đi không gian, chi ít thì cũng có những cường giả có cấp bậc thấp nhất là cấp Chuẩn Đế đang nhìn chằm chằm vào chúng ta. . . ."
"Ngươi nhất định phải báo tin tức này cho vị Đại Đế sắp chạy đến đây biết!"

Sinh linh Dạ Xoa quả quyết nói, vẻ mặt thấy chết không sờn.
"Yên tâm đi."
Giờ khắc này sinh linh trong chiếc xe kéo cũng đã hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này, rất nghiêm túc gật đầu.
"Mọi thứ xin nhờ đạo hữu."
Dạ Xoa sinh linh chắp tay, hít sâu một hơi, sau đó cũng không hề quay đầu lại bước vào trong vết nứt không gian.
"Bảo trọng!"
Sinh linh trong chiếc xe kéo, chậm rãi phun ra hai chữ
Ở bất kỳ chỗ nào thì một Đại Thánh hậu kỳ đều được xem như hùng bá một phương, cho dù là đi đến nơi nào, đều được đối đãi như thượng khách.
Nhưng trên đại chiến trường giữa hai giới thì không được coi trọng như vậy.
Trong những cuộc đại chiến như vậy.
Chuẩn Đế và Đại Đế luôn luôn là nhân vật chính!

Chương 244. Thế giới này sẽ xuất hiện đại họa

Chương 244: Thế giới này sẽ xuất hiện đại họa
Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Bên cạnh chiến trường Táng Tiên.
"Ầm ầm!"
Thần uy bao la mênh mông cuồn cuộn, vũ trụ biên hoang bị nghiền nát.
Trong vũ trụ bao la, vô số tinh hệ hóa thành bụi mù, một loại khí tức chí cao vô thượng đang điên cuồng lan tràn tàn phá.
Vào giờ khắc này.
Vạn đạo gào thét, trong Bạo Loạn Tinh Hải vự những vòng xích thần trật tự đều bị áp chế, một vòng ý chí thuộc về một người nào đó bao trùm lên trên đó.
Chủ nhân của vòng ý chí này sắp sửa thoát khỏi mọi gông xiềng, đứng ở cao cao tại thượng mà nhìn toàn bộ Thiên Nguyên Giới.
"Đây là sao?"
Trong sát trận của Đại Đế, Lục Trường Hà nhìn thấy cảnh tượng ở bên ngoài, khóc không ra nước mắt.
Vốn là.

Hắn dự định lấy được đế binh thì liền bỏ chạy.
Nhưng bây giờ xem ra, hy vọng không lớn, chỉ cần mình dám đi ra ngoài, thì luồng áp lực kinh khủng này sẽ ép mình nát bấy ngay lập tức.
Hắn chỉ có tu vi Đại Thánh sơ kỳ, căn bản là không thể chống đỡ nổi áp lực như thế này.
Tâm trạng vui mừng vì mới vừa lấy được một thanh đế binh không còn nguyên vẹn, thậm chí còn có thể phục hồi lại nguyên trạng, trong giây phút ngắn ngủi đã tan thành mây khói.
"Ầm!"
Đại Đế kiếp đang cuộn trào, khuếch tán khắp Bạo Loạn Tinh Hải vực, cực kỳ mãnh liệt, cuộn trào dữ dội ra khắp bốn phương tám hướng, bao trùm không biết bao nhiêu tinh vực, vô cùng vô tận không có điểm dừng.
Phía dưới Đế kiếp, một luồng ý chí cấp đại đế đã hoàn toàn hoàn chỉnh, tràn đầy thần uy vô biên, khiến người ta nhìn thấy mà sợ hãi.
"Đây là đang thành đế, không phải là đang niết bàn mà!"
Trong lòng Lục Trường Hà run rẩy.
Mặc dù mình chưa từng thành đế.
Thế nhưng hắn vẫn có biết về một số ghi chép của Đại Đế, hắn vẫn biết, nếu như là niết bàn thì tương đương với việc sống lại một lần nữa, lần thứ hai trở thành Đại Đế, căn bản không cần độ kiếp.
Chỉ có những kẻ chuyển thế trùng tu và vừa mới thành Đế thì mới cần độ kiếp.
"Là kẻ nào sắp thành đế vậy?"
Đầu óc của Lục Trường Hà nhanh chóng xoay chuyển, từng nhân vật hiện lên trong đầu.
Chuẩn Đế của Diệp thị kia?
Hay là Chuẩn Đế của tộc Kim Ô kia?
Bất kể thế nào cũng không thể nào là Mạnh Khánh Chi chứ?
Hoặc giả là Lăng Tiêu ?
Trong bốn kẻ kia, bất kỳ ai cũng có thể thành đế, nhưng hắn chỉ không hy vọng nhìn thấy Mạnh Khánh Chi thành đế nhất, bởi vì nếu như Mạnh Khánh Chi thành đế, thì Đại La kiếm tông của bọn họ coi như xong đời.
"Cũng có khả năng là những người khác, dù sao thế giới hiện nay chỉ xuất hiện có bốn vị Chuẩn Đế này, nhưng chẳng ai có thể nói trước được, lỡ như có những Chuẩn Đế khác vẫn đang ẩn nấp."
Lục Trường Hà tự lẩm bẩm

"Ầm ầm!"
Thiên kiếp giáng xuống, đè xuống mọi thứ, bao phủ hư không vô tận, toàn bộ sát trận Đại Đế đều đang nổ ầm lên. Tiếng sấm nổ vang dội kinh khủng giống như ngày tận thế.
Khí Hỗn Độn dâng trào, ánh chớp hừng hực uốn lượn, mỗi một tia sét đều to lớn khổng lồ giống như Thương Long, đánh xuyên qua tinh vực mênh mông, khiến người ta chấn động.
"Đây chính là Đại Đế Kiếp sao?"
Lục Trường Hà quan sát bên ngoài trận pháp, sau khi xác nhận trận pháp không thể bị đổ sập, trong lòng an tâm hơn một chút.
Không bao lâu.
Trong lòng hắn lại dâng lên một tia vui mừng, từ xưa đến nay, thế nhân chỉ biết là thiên kiếp thành đế cực kì khủng bố, nhưng nó kinh khủng đến mức độ nào, thì ngoại trừ Đại Đế ra ai cũng không nói được.
Bởi vì chưa từng được chứng kiến ở cự ly gần.
Người có được sự đãi ngộ giống như hắn, trên dưới mấy chục triệu năm cũng mò chẳng ra người thứ hai có được đãi ngộ giống như hắn!
Nếu có thể lĩnh ngộ được một vài điều huyền diệu, tương lai không dám nói có thể thành đế, nhưng có thể tiến lên một bước trong cảnh giới Đại Thánh, thì cũng không phải là không thể đâu nha!
"Ầm ầm!"
Biển sấm sét vô tận giáng xuống, mỗi một tia đều cực kỳ đáng sợ.
Trong biển sét.
Có một bóng nam tử trung đẳng, đầu tóc rối tung, đứng hiên ngang, đôi tay hắn đánh ra song quyền, đánh nát hư không, đối đầu với thiên kiếp, muốn phản kháng lại Lôi Kiếp.
Máu tươi màu đỏ sẫm mang theo uy lực của Đại Đế vung vãi khắp nơi.
"Hây!"
Một tiếng quát lạnh vang lên, chấn động vũ trụ.
Nam tử phóng lên cao, giống như là một vị chiến thần, đánh xuyên qua tấm lưới được dệt từ sấm sét, đánh vào chỗ sâu trong vân kiếp, sóng âm kinh khủng phá nát hơn cả nữa Bạo Loạn Tinh Hải vực.
"Là. . . . Lăng Tiêu ?"
Lục Trường Hà ngây ngẩn cả người.
Cảnh tượng vừa rồi quá là ngoạn mục, mà hắn lại có thể chứng kiến, hắn có thể chắc chắn người đang độ kiếp chính là Lăng Tiêu.

Sao lại là hắn?
Không phải nói là Lăng Tiêu không thể thành đế sao.
Mà sao bây giờ Lăng Tiêu không có lý nào lại bỗng nhiên xuất hiện trong ở Bạo Loạn Tinh Hải vực, người hắn làm bằng sắt hay sao?
Ngàn vạn dặm xa xôi, bôn ba dặm trường đi đi về về, tấn công liên tiếp mấy tông môn, lúc này lại chạy tới Bạo Loạn Tinh Hải vực để thành đế, nhìn thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi.
Ba ngày sau.
Từng trận sấm sét, đủ các loại ánh sáng bay lượn, bóng người đang đứng trong đó, bộc phát khủng bố, thân thể bừng bừng như một vị thần được đúc bằng vàng, có thể tung hoành trong vũ trụ, trên công tầng trời, dưới trấn địa ngục!
Mỗi một Đại Đế đều là một truyền kỳ. Mà giờ khắc này, một đoạn truyền kỳ mới dần dần được hé mở.
"Lăng Tiêu thành đế!"
Lục Trường Hà thì thào nói, cái này đã coi như là vô cùng may mắn rồi.
Lăng Tiêu và Đại La kiếm tông, không cừu không oán, mà đều là Nhân tộc, đối với Nhân tộc bọn hắn mà nói, là một sự kiện may mắn, có thể nhìn thấy tương lai gần.
Cả thế giới đều là thời đại của Nhân tộc !
"Tách!"
Lăng Tiêu đứng trong lôi kiếp, trong nháy mắt, một âm thanh như tiếng sắt thép va chạm vào nhau truyền ra, chấn động tinh không, Lôi Kiếp vôn tận bị đánh tan hoàn toàn, giống như gió cuốn mây tan.
Quét sạch hết vạn dặm Lôi Kiếp.
Lăng Tiêu đứng sừng sững trên hư không, khí huyết ngập trời, ánh mắt như điện, đế uy dâng trào mãnh liệt sôi trào. Hư không mênh mông dường như không chịu nổi áp lực này.
Xém chút nữa thì đã bị nghiền nát.
"Đại Đế!"
Trong cung điện.
Một giọng nói rung động truyền đến

Chương 245. Thế giới này sẽ xuất hiện đại họa (2)

zalo 0704730588

Chương 245: Thế giới này sẽ xuất hiện đại họa (2)

Sinh linh Dạ Xoa nhìn về bóng người phía trước, cả người như rớt vào hầm băng.

Thiên Nguyên Giới này giống như những gì mà hắn đã từng tưởng tượng, người ta thực sự hùng mạnh tới cực điểm, mỗi ngày đều có Đại Đế canh cửa. Trước đây tự mình đoán là sát trận Đại Đế gì gì đó.

Chẳng qua là lừa mình gạt người mà thôi.

Đi tới đầu kia của lối đi không gian, thì chẳng thấy trận pháp gì cả, mà đã nhìn thấy một vị Đại Đế.

Mới vừa rồi khí tức của một Đại Đế tan biến, theo như hắn nghĩ thì có khả năng hai vị Đại Đế đang thay ca, vị Đại Đế này đến để nhận nhiệm vụ.

Vừa ra tay đã là hai vị Đại Đế.

Thiên Nguyên Giới này cũng quá mạnh đi!

Nếu thật sự đánh nhau, thế giới của mình có thể chống đỡ được sao.

"Sinh linh dị giới sao?"

Lăng Tiêu đứng trên hư không, mở to hai mắt, vô cùng lạnh lùng, ánh mắt của hắn nhìn về phía cửa của một cung điện.

Cung điện chỉ là một biểu tượng.

Mà cánh cửa của cung điện kia nối liền với một thế giới khác.

"Phái đến một vị Đại Thánh để đến thăm dò thế giới này, các ngươi không kiềm chế được nữa rồi sao?"

Lăng Tiêu không có bất kỳ hảo cảm đối với thế giới kia, đầu tiên là lâu chủ tiền bối nhắc nhở, sau đó lại nhìn thấy tận mắt Tàng Phong Đại Đế chết đi.

Lúc này vẫn chưa đuổi giết đến tận nơi cũng coi như là đã kìm chế lắm rồi.

"Vong đi."

Lăng Tiêu đạm mạc mở miệng, một tay đưa ra, điểm một chỉ vào hư không.

"Ầm ầm!"

Một tiếng nổ truyền ra, một chiêu làm rúng động cổ kim, dường như dòng sông thời gian đang nghịch chuyển, đánh xuyên qua ba mươi ba tầng trời mây, khí thế như chẻ tre.

"Không hay rồi!"

Lông tóc của sinh linh Dạ Xoa dựng đứng, đối mặt với một kích này, trong lòng hắn chẳng thể nào có ý định chống cự, quay đầu muốn bỏ chạy.
Nhưng tốc độ của hắn quá chậm so với một chiêu này của Đại Đế.
"Ầm!"
Lối đi không gian chấn động.
Sinh linh Dạ Xoa trực tiếp bị đánh tan thành một đám sương máu.
Sau đó.
Ánh sáng không ngừng chiếu rọi vào hai đầu của lối vào không gian, cuộn trào mãnh liệt, bắn ra ở đầu lối vào nơi Tử Huyền giới.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Khí tức Đại Đế !"
"Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể xuất hiện khí tức Đại Đế lạ lẫm đến như vậy?"
. . . . .
Bên trong Trấn Thiên Cổ Thành, vô số người ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, không đợi đến khi bọn hắn kịp hoàn hồn, một tia thần hồng bắn ra, đế uy vô thượng hội tụ lại, dễ dàng tiêu diệt hàng vạn sinh linh.
Bắn cho Trấn Thiên Cổ Thành nứt làm đôi, bắn sâu vào mấy ngàn vạn dặm trong Tử Huyền giới, bắn tan mấy cái tinh vực, rồi mới tan thành mây khói.
Phóng tầm mắt nhìn lại.
Một làn ranh giới gần như không có điểm cuối đập vào trong mắt của vô số người, một vệt thần quang vừa nãy không biết sinh ra từ đâu, nhưng trong khoảnh khắc khi nó xuất hiện.
Đã hủy diệt đi vô số sinh linh.
Toàn bộ đất đai dưới chân đều như bị chia cắt ra làm đôi.
khiến cho những kẻ còn may mắn sống sót đều hết hồn.
"Đạo hữu!"
Sau một hồi lâu.
Một tiếng gào thét truyền ra, chiếc xe kéo nổ tung, một bóng người tí hon màu vàng, đứng ở giữa không trung, bi phẫn tột độ. Hắn là người đầu tiên phát hiện ra có điều gì đó không đúng.
Nên đã trốn trong vết nứt không gian mới tránh khỏi một kiếp này.
Thế nhưng.
Sinh linh Dạ Xoa vừa tiến vào lối đi không gian, lại không may mắn được như vậy, người đầu tiên chết đi chính là hắn, lúc này đã hoàn toàn hồn phi phách tán.

Khi vô số sinh linh đang vô cùng bất an, lo lắng, cho rằng chỉ trong chốc lát nữa thôi thì sẽ có Đại Đế của Thiên Nguyên Giới đuổi giết tới đây.
Cuối chân trời.
"Ầm" một tiếng vang thật lớn, một đại đạo màu đen bay đến từ phía đằng xa.
Khí tức giống như một đại dương màu đen, tràn ngập khắp trên trời dưới đất, vô cùng thuần khiết, chấn động lòng người, mặt trên có tiên nhân cúi đầu, loan Phượng bay lượn, các loại dị tượng hiện lên.
Phía trên của đại đạo màu đen đó có một gã nam tử to lớn bước đến, mỗi một bước chân của hắn đều kinh thiên động địa giống như đang có mười vạn ngôi sao cổ rơi xuống cùng một lúc.
Ánh sáng khắp cả người hắn soi lên bầu trời, soi sáng tỷ vạn dặm, khí huyết xuyên thấu nhật nguyệt, vừa uy nghiêm vừa cường đại, khí huyết màu đen ầm ầm luân chuyển!
"Là Mặc Uyên Đại Đế!"
Vô số người nhìn thấy người tới, nhất thời giật mình.
Phảng phất như nhìn thấy được vị cứu tinh của mình, tâm trạng vốn dĩ đang hốt hoảng đã nhanh chóng lắng xuống.
"Bái kiến Mặc Uyên Đại Đế!"
"Bái kiến Mặc Uyên Đại Đế!"
"Bái kiến Mặc Uyên Đại Đế!"
. . . . .
Tiếng hô vang vọng, truyền khắp tám hướng, chấn động đến nổi mà những ngôi sao trên bầu trời cũng phải lắc lư, như muốn rơi xuống.
Vô số người quỳ rạp xuống đất, từ xa nhìn lại, một mảnh đen kịt, gần như vô biên vô hạn.
Mặc Uyên Đại Đế đứng lặng giữa hư không, một tay hơi đè xuống, nhất thời tất cả mọi loại âm thanh đều tan biến cùng một lúc, hắn quét mắt nhìn đường ranh giới trên mặt đất.
Quay đầu nhìn về phía bên trong vết nứt không gian, gương mặt của hắn đầy cương nghị, con ngươi sáng lên, cặp mắt như có thể xuyên thủng vạn cổ, cuối cùng rơi vào trên người Lăng Tiêu.
"Keng!"
Sau lưng hắn là một cây trường đao màu đen, sát khí kinh thế, hàn quang lạnh thấu xương vọt lên, hàn ý xuyên thấu cổ kim, đứng từ đằng xa chỉ về hướng Lăng Tiêu, dùng hành động để biểu đạt sát khí.

"Đợi ta bước vào Thiên Nguyên Giới, nhất định sẽ chém ngươi!"
Giọng nói hùng hậu, mênh mông cuồn cuộn, vượt qua khoảng cách giữa hai giới, vang vọng vào trong Bạo Loạn Tinh Hải vực.
"Ta chờ ngươi đến đây!"
Lăng Tiêu đáp lại.
Hai người cách xa nhau một thế giới, nhưng phảng phất như đứng gần trong gang tấc, uy thế kinh khủng chấn động cả lối đi không gian, khiến cho hư không cũng bắt đầu vặn vẹo.
Dường như giây phút tiếp theo có thể bị nổ tung.
“Sắp rồi!"
Sắc mặt Mặc Uyên Đại Đế bất động, hai mắt không nháy lấy một cái nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, không hề che giấu sát ý.
Trong sát trận.
Vẻ mặt Lục Trường Hà ngơ ngẩn.
Đây là sao?
Lăng Tiêu đang nói chuyện với người nào
Nghe thì dường như là đang nói chuyện với một người có cùng cấp, có vẻ như không thuộc về thế giới này, chẳng lẽ là, ngoại trừ Huyết Võng Giới ra thì còn có một vị Đại Đế khác muốn vượt giới đến đây sao?
Đây là muốn thêm chút se se lạnh cho ngày đông hay sao chứ!
Chỉ mong là vị Đại Đế của Huyết Võng Giới kia và vị Đại Đế không biết tên này sẽ không đến cùng một lúc, cũng chỉ mong Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối liên thủ với Lăng Tiêu.
Có thể đối đầu được với hai người bọn họ.
Nếu không, thế giới này sẽ xuất hiện đại họa!
Tuy mỗi người đều cho rằng thế giới hiện nay còn có những Đại Đế khác tồn tại, nhưng rốt cuộc là có hay không, chẳng ai có thể nói chắc được, nếu lỡ như không có thì biết phải làm thế nào đây?
Lục Trường Hà bất giác nắm chặc đế binh trong tay, bất kể là như thế nào, đối diện với loại tai kiếp đáng sợ này, Đại La kiếm tông của bọn họ cũng đã có được một đế binh chống đỡ.
Cũng coi như là còn có chút sức tự vệ.

Chương 246. Chương 246: Những Chuẩn Đế còn lại, ai còn ngồi yên

được nữa?

"Một chỉ vừa rồi của ngươi, đã khơi màu cuộc chiến tranh này, Thiên Nguyên Giới cũng sẽ bị huỷ diệt vì ngươi."

Ánh mắt của Mặc Uyên Đại Đế bỗng nghễ, khí thế bộc phát, lạnh lùng nói.

"Sai rồi."

Lăng Tiêu lắc đầu, đạm mạc nói: "Chiến tranh đã bắt đầu từ năm mươi triệu năm trước rồi!"

"Ồ?"

"Thật sao ?"

Mặc Uyên Đại Đế không kinh không giận, hắn biết rõ hơn những người khác về chuyện quá khứ về Đại Đế của thế giới kia, còn mục đích của vị Đại Đế kia cũng hết sức rõ ràng.

Chẳng phải chỉ là muốn chinh phạt thôi sao.

Đáng tiếc.

Hắn đã mở lầm lối đi không gian.

Đi vào trong một thế giới tăm tối, lang thang ở bên trong đó mấy nghìn năm, không thu hoạch được gì thì cũng thôi đi, mà còn đụng phải một vị Đại Đế.

Còn khiến cho tất cả binh lính của mình bị tiêu diệt hết, đến ngay cả hắn cũng gian nan chạy về, không bao lâu thì đã tọa hóa.

Có kinh nghiệm của lần trước.

Hắn hiển nhiên sẽ không phạm vào sai lầm cơ bản như lần trước nữa.

Tác dụng của một lối đi không gian quá lớn, nếu như mở đúng đường thì còn được, mở sai đường thì cả tập thể cùng nhau bị nướng.

"Không bao lâu nữa, ta sẽ đến Thiên Nguyên Giới, đến lúc đó hy vọng ngươi như vẫn tự tin như vậy. . . Thiên Nguyên Giới, tân đế!"

Mặc Uyên Đại Đế trầm giọng nói.

Hắn nhấn mạnh vào hai chữ “tân đế” .

Với ánh mắt của hắn, đương nhiên là không khó để có thể phát hiện ra được là Lăng Tiêu mới vừa thành đế, nhưng dù vậy, hắn vẫn không có ý định chạy đến tiêu diệt Lăng Tiêu.

Bởi vì.

Hắn không biết là sau lưng Lăng Tiêu có người hay không.

Đồng thời cũng đang kiêng kỵ, sau khi đi vào trong lối đi không gian, Lăng Tiêu sẽ xuất thủ. Nếu lỡ như hắn xuất thủ, lối đi không gian tất nhiên sẽ bị đánh nát, mà mình cũng sẽ lưu lạc vào trong không gian Hỗn Độn.
Đến lúc đó còn có thể trở về được hay không cũng không chắc.
"Ta cũng hy vọng sau khi ngươi tới thế giới này, vẫn có thể tự tin như vậy!"
Lăng Tiêu mở miệng, ngữ khí đối chọi gay gắt.
"Hừ!"
"Mỏi mắt mong chờ!!"
Mặc Uyên Đại Đế hừ lạnh một tiếng, âm thanh vô cùng bá đạo, rung động thế gian, vũ trụ bao la cũng giao động ầm vang theo, thanh âm vang vọng đến các vực, vô số tu sĩ nghe thấy đều run rẩy, khí huyết cũng bị giao động theo.
Một tay hắn nâng lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một phù hiệu lấp lánh, vạn tia sáng bừng lên, ấn ầm ầm lên trên vết nứt không gian.
Mặc Uyên Đại Đế không lựa chọn xuất thủ, mặc dù đối phương là tân đế, nhưng cũng không phải chỉ dùng một chiêu là có thể đánh bại được. Thay vì làm chuyện vô ích, chẳng bằng tạm phong ấn lối đi không gian này lại.
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lên.
Lối đi không gian bị phong ấn, khí tức Đại Đế lưu chuyển, ngăn cản bất kỳ kẻ nào vượt giới mà đến đây.
"Đại Đế. . . . . !"
Người tí hon màu vàng cao hai thước, chứng kiến cảnh tượng này, vô cùng khó hiểu
Trong ấn tượng của hắn, Mặc Uyên Đại Đế bá đạo không gì sánh được, vì sao lại không chủ động xuất kích, ngược lại phong ấn vết nứt không gian?
Làm như vậy thì tuy là người ở đầu bên kia không dám qua đây, nhưng chẳng phải là mình cũng không qua được bên kia sao?
Vậy thì làm sao có thể báo được mối thù của đạo hữu đây?
"Lối đi không gian này đã chẳng còn tác dụng gì lớn nữa."
Mặc Uyên Đại Đế đứng chắp tay, liếc mắt nhìn mặt đất phía dưới bị tàn phá, cùng với vô số tu sĩ bị bị thương nặng, mắt trừng lên, sát ý kinh thế.
"Nhưng mối thù của ngày hôm nay, bản đế sẽ ghi nhớ giúp các ngươi, sau này đến Thiên Nguyên Giới, chắc chắn sẽ phải khiến hắn phải trả giá!"
Mặc Uyên Đại Đế lạnh lùng nói.
"Đại Đế, chuyện mở lại lối đi không gian đã hoàn thành chưa?"

Sinh linh màu vàng kích động hỏi.
"Ừm?"
Mặc Uyên Đại Đế không trả lời, ánh mắt nhìn qua, dường như xuất hiện một ngọn núi cao dè lên trên người đối phương. Một nhân vật cấp Đại Thánh, mà mình đã trả lời một câu hỏi của hắn đã coi như là cho hắn đủ mặt mũi.
Nếu như hỏi gì đáp nấy, thì còn gì là đẳng cấp của mình nữa chứ?
Chớ đừng nói chi là chuyện liên quan đến đại sự của cả thế giới như khi nào một lối đi không gian được hoàn thành.
"Đại Đế chớ trách, vãn bối là bạn tri kỉ cùng thành chủ của Trấn Thiên Cổ Thành, là bạn tốt nhiều năm, hắn lại bị Đại Đế của Thiên Nguyên Giới giết chết, vãn bối trong lòng bất bình. Vì vậy muốn gia nhập dưới trướng của Đại Đế . . . . ."
"Đợi đến khi Đại Đế mở được lối đi thông giữa hai giới, vãn bối tình nguyện đi tiên phong, đuổi giết đến Thiên Nguyên Giới!"
Sinh linh màu vàng trầm giọng nói.
"Có thể!"
Trầm mặc một lúc, Mặc Uyên Đại Đế chậm rãi phun ra một chữ.
Người có cấp Đại Thánh cũng chẳng nhiều nhặn gì, nếu như nguyện ý phục tùng sự sai khiến của mình, thì dường như là cũng chẳng có mấy Đại Đế chủ động cự tuyệt.
"Thuộc hạ Nguyên Diệp, bái kiến Đại Đế!"
Sinh linh màu vàng vui mừng, cung kính quỳ gối, cất cao giọng hô lớn giữa hư không.
. . . . .
Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Lăng Tiêu đứng lặng trong hư không, thụy khí xung quanh dâng trào, tiên quang ngập trời, Hỗn Độn như biển, bao bọc hắn bên trong. Uy thế của Đại Đế tràn ngập trên trời dưới đất. Hắn nhìn lối đi không gian bị Mặc Uyên Đại Đế phong bế, không có ý định đánh tan phong ấn, nhưng hắn cũng không muốn rời đi.
Mình được lâu chủ tiền bối chỉ điểm, lại nhận được truyền thừa từ ý chí của Tàng Phong Đại Đế, cứ như vậy mà phủi mông rời đi, mình thì chẳng sao, thế nhưng.
Thế giới này có nguy cơ sẽ gặp nguy hiểm.

Chẳng ai dám khẳng định, người của dị giới có khả năng lén lúc chạy đến đây.
Chỉ có thể chọn một người trấn thủ ở nơi đây mới là kế sách vẹn toàn, hơn nữa thực lực của người trấn thủ không thể quá yếu. Nếu không nếu lỡ như ngày nào đó xảy ra chuyện thì căn bản là tin tức không thể được truyền ra.
Lúc này xem ra, dường như bản thân mình là ứng cử viên tốt nhất.
Nếu so sánh mối thù giữa mình và Cửu U Ma Tông với vạn tộc sinh linh của thế giới, thì cũng chẳng đáng nhắc tới.
Hơn nữa.
Hắn còn có thể lợi dụng khoảng thời gian này, chỉnh lý đạo của mình một phen, tạo thành một bộ Đế Kinh thuộc về mình.
Còn nếu như.
Vĩnh viễn phá hủy lối đi không gian này thì hắn chưa từng nghĩ tới, người ta đã mở ra một lối đi, mà mình lại đi phá hủy, về sau muốn bước vào Tử Huyền giới.
Chẳng phải là tự mình phải mở đường mới sao?
Cho nên chưa tính tới chuyện tốn thời gian công sức,

Chương 247. Những Chuẩn Đế còn lại, ai còn ngồi yên được nữa? (2)

Chương 247: Những Chuẩn Đế còn lại, ai còn ngồi yên được nữa? (2)
Mà cũng chẳng biết là con đường đó sẽ dẫn đến đâu, một con đường đã có sẵn lại thêm bớt việc
Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước đây sau khi Thái Sơ Cổ Đế huỷ diệt sinh linh Huyết Võng Giới mà lại không hủy đi lối đi không gian, mỗi một vị Đại Đế đều muốn đi đến dị giới tham quan.
Nếu lỡ như, ở một thế giới khác, có cơ duyên khiến mình có thể tiến thêm một bước nữa thì sao?
Người khác không tới, những mỗi một vị Đại Đế của cái thế giới này đều luôn luôn suy nghĩ, làm sao để thống trị cả một thế giới để sử dụng cho riêng mình. Bây giờ lại có một cái dâng lên tận miệng.
Kẻ ngu si mới đi hủy đi lối đi không gian.
Lăng Tiêu xoay người, mắt nhìn xuyên qua khoảng cánh mấy vạn dặm rơi vào trên người Lục Trường Hà.

Cái nhìn này nhất thời khiến cho trong lòng đối phương cảm thấy căng thẳng
"Vãn bối Lục Trường Hà, bái kiến Lăng Tiêu . . . . tiền ...Đại Đế!"
Lục Trường Hà cung kính hành lễ
"Ngươi mau quay về, mang theo tin tức thế giới này đã bị sinh linh dị vực xâm lấn về."
Lăng Tiêu nhàn nhạt mở miệng.
Sinh linh dị vực kia mới lừa nãy đã nói, ít ngày nữa sẽ qua đây, nếu đối phương đã dám nói ra những lời này, chắc chắn sẽ còn mở một lối đi không gian ở một nơi khác.
Còn về chuyện cửa ra của lối đi không gian kia nằm ở đâu thì hắn không nói chắc được.
Nhưng sớm có chuẩn bị, dù sao thì cũng còn hơn là bị đánh cho không kịp trở tay .
"Vãn bối tuân mệnh!"
Lục Trường Hà mở miệng nói.
"Đi thôi."
Lăng Tiêu khoát tay áo.
Lục Trường Hà xuất hiện ở nơi này, hắn không hề ngạc nhiên chút nào, dù sao hắn đến Thiên Cơ Lâu sau Lục Trường Hà một lát, biết đối phương đã từng đến Thiên Cơ Lâu.
Lúc này đối phương xuất hiện ở nơi này, nhìn đế binh trong tay Lục Trường Hà, thì hắn đã hiểu rõ hết mọi chuyện rồi.
"Dạ."
Lục Trường Hà há miệng
Nhìn thoáng qua đế binh trong tay mình, thở ra một hơi, cũng may vị Lăng Tiêu tiền bối này cũng được coi như là người trong chính đạo của bọn họ, không đến mức xuất thủ cướp đoạt đế binh trong tay hắn.
Nếu như đổi lại là một vị Yêu tộc Đại Đế, hoặc là Ma đạo Đại Đế, lúc này e là Lục Trường Hà còn chẳng có đầu óc đâu mà khóc lóc nữa.
. . . .
Lúc Lục Trường Hà trở về.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân ngồi trên ghế, nhìn thoáng qua bảng hệ thống, vô cùng kinh ngạc nói:
"Lăng Tiêu thành đế rồi hả?"

"Tốc độ đúng là rất nhanh, dường như còn đang đối đầu với một vị Đại Đế của dị giới."
Lý Vân đứng dậy, trong ánh mắt hắn dường như có điều suy nghĩ, hắn đã để lại rất nhiều dấu vết trên người Lăng Tiêu, có thể nói nhất cử nhất động của Lăng Tiêu đều không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn.
Lúc này Lăng Tiêu thành đế, lại như đang nhắc nhở hắn
Nếu như mình làm một bảng xếp hạng thành đế trong tương lai, dường như cũng không tệ ha!
Nếu như Lăng Tiêu chưa thành đế, thì chắc chắn tên tuổi của hắn sẽ được xếp trên bảng đó, đợi đến khi hắn thành đế, thì tính chính xác của bảng danh sách này đủ để có thể làm chấn động sinh linh vạn tộc!
Đáng tiếc là sau khi Lăng Tiêu thành đế mình mới nghĩ đến chuyện này.
Mất đi con át chủ bài Lăng Tiêu, nhưng dựa vào danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, chỉ cần một khi bảng danh sách này được tung ra bên ngoài. Hắn là vẫn có thể kích động được những người khác
Đến lúc đó.
Bản thân mình thuận nước đẩy thuyền, lan truyền tin tức Lăng Tiêu đã thành đế ra ngoài.
Thì những Chuẩn Đế còn lại, ai có thể ngồi yên chứ?
Không chộn rộn muốn thành đế mới lạ đấy?
Ví dụ như Mạnh Khánh Chi, thù oán giữa hắn và Lăng Tiêu sâu nặng như vậy, nghe nói Lăng Tiêu thành đế, mà trong khoảng thời gian ngắn bản thân hắn lại không có cách nào thành đế. Lại chẳng phát điên lên chạy đến mua một cái cơ duyên, đúng không?
Mà mình chỉ cần ngồi trong Thiên Cơ Lâu, chỉ nằm thôi là cũng đã có thể kiếm được tài nguyên rồi.
Ừ. . . . .
Mình còn có thể lan truyền tin tức dị giới xâm lấn ra ngoài.
Nếu là như vậy.
Thì chắc là đủ động lực để kích động Chuẩn Đế rồi.
"Dường như đúng là rất khả quan!"
Lý Vân âm thầm gật đầu.
"Hệ thống, giúp ta rà soát những người có tiềm lực nhất để thành đế trong tương . . ."
Lý Vân âm thầm nói, lời còn chưa nói hết, một ông lão mặc áo đen, nhanh chân đi vào trong Thiên Cơ Lâu, vừa mới tiến vào đã khom mình hành lễ.

"Cửu U Ma Tông Tạ Côn, bái kiến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối."
"Ừm ?"
Nghe thấy giọng nói, Lý Vân tạm thời gác lại chuyện rà soát bảng danh sách, xoay đầu lại, nhìn Tạ Côn, thản nhiên nói: "Ngươi tới là vì Lăng Tiêu ?"
"Dạ."
Tạ Côn không chút do dự nào, trực tiếp gật đầu nói.
Không lâu sau khi.
Lăng Tiêu bước vào Thiên Cơ Lâu, hắn còn tưởng rằng Lăng Tiêu là muốn mua phương pháp phá trận của Cửu U Ma Tông, vì vậy đã truyền tin nhắc nhở người trong tông môn.
Trong lúc nhất thời.
Toàn bộ Cửu U Ma Tông thần hồn nát thần tính, gà bay chó sủa, tông môn phòng bị tới mức cực điểm.
Nhưng sau khi Lăng Tiêu rời Thiên Cơ Lâu, cũng không đến Cửu U Ma Tông, mà là trực tiếp biến mất. Điều này đã khiến hắn rất buồn bực.
Hiện nay.
Lăng Tiêu giống như một ngọn núi lớn treo lơ lửng trên đầu của Cửu U Ma Tông, lúc nào cũng có thể lăn xuống.
Không thể xác định được hướng đi của Lăng Tiêu, bọn họ không có cách nào yên tâm được.
Sau khi bứt rức dày vò trong người một hồi lâu, cuối cùng hắn bị Dương Khâu chưởng giáo Cửu U Ma Tông xúi giục chạy tới Thiên Cơ Lâu, tốn chút tiền thì có thể mua được sự an tâm có đúng không?
Nếu lỡ đâu. . . . . Lăng Tiêu chết rồi thì sao?
"Vãn bối muốn hỏi lâu chủ tiền bối một câu, rốt cuộc thì Lăng Tiêu đã đi đâu?"
Nói rồi.
Tạ Côn lấy ra hai cây linh thảo Thánh cấp đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Ừm. . ."
Lý Vân nhìn hai cây linh thảo.
Vốn là.
Dù sao Lăng Tiêu cũng là một vị Đại Đế, hành tung và tung tích của hắn tuyệt đối là tuyệt mật, đừng nói chi đến hai cây linh thảo Thánh cấp, đến ngay cả hai mươi cây cũng tuyệt đối không mua được tin này.

Chỉ tiếc là không bao lâu nữa mình còn dự định truyền ra ngoài tin tức Lăng Tiêu đã thành đế.
Hơn nữa.
Khi Lăng Tiêu thành đế, bên cạnh hắn còn có một Lục Trường Hà.
Cũng vì vậy mà tin tức này đã mất đi giá trị, kể cả như mình không nói ra, thì sau khi Lục Trường Hà trở về, vì chán ghét Cửu U Ma Tông, cũng sẽ không dấu đi tin tức Lăng Tiêu thành đế.
Lúc này còn có thể bán tin tức lấy cây linh thảo Thánh cấp, có thể được coi như là niềm vui bất ngờ rồi.
"Bạo Loạn Tinh Hải vực."
Lý Vân nhận lấy linh dược, trực tiếp nói ra.

Chương 248. Chương 248: Vì sao không có tên của lão tổ nhà ta?

"Bạo Loạn Tinh Hải vực ?"
Sắc mặc Tạ Côn cứng đờ, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.
Cái chỗ này, có thể nói là bí cảnh dành riêng cho Chuẩn Đế cùng Đại Đế, có vô số cơ duyên có thể Thành Đế ở trong đó, Lăng Tiêu này đến Bạo Loạn Tinh Hải vực làm cái quái gì?
Chỉ cần dùng đầu ngón chân suy nghĩ thì hắn cũng đoán được hơn phân nửa.
Lại cộng thêm, trước tiên Lăng Tiêu tới Thiên Cơ Lâu, sau đó mới đi đến Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Trong lòng Tạ Côn càng thêm lạnh.
Cửu U Ma Tông sắp phải ca bài ca kết thúc rồi sao!
"Tiền bối. . . . ."
Tạ Côn suy nghĩ thật lâu, chậm rãi mở miệng nói: "Có phải trước đây Lăng Tiêu tới Thiên Cơ Lâu là vì để mua cơ duyên Thành Đế không?"
Khi lời vừa dứt.
Hắn nhanh chóng móc ra bốn cây thánh dược, đặt ở trước mặt Lý Vân.
Trong lòng có chút tần hồn nát thần tính, tin tức quý giá như vậy, hắn không biết liệu rằng bốn cây thánh dược có thể mua được hay không.
Bỗng nhiên.
Lý Vân nhận lấy thánh dược, gật đầu, không hề giấu giếm nói: "Phải!"

"A —— ?"
Tạ Côn dừng như bị sấm sét bổ trúng vậy, lập tức chết đứng ngay tại chỗ, toàn thân lộ ra khí tức tuyệt vọng.
Lăng Tiêu vốn dĩ có tài năng xuất chúng.
Khi còn ở cảnh giới Chuẩn Đế, đã có thể đỡ được một kích của Đại Đế, trên người hắn mang thương tích, còn liều mạng đánh Mạnh Khánh Chi trọng thương, người có tài năng xuất chúng như vậy.
Lại cộng thêm sự trợ giúp của Thiên Cơ Lâu chủ, thì chuyện Thành Đế cơ hồ là đã nắm chắc trong tay rồi!
"Cái kia. . . . ."
"Tiền bối, lúc nào thì Lăng Tiêu Thành Đế?"
Tạ Côn chưa từ bỏ ý định, lần thứ hai móc ra bốn cái vật phẩmThánh cấp, đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Ngươi thật sự muốn biết sao?"
Lý Vân liếc mắt nhìn Tạ Côn.
"Ừm."
Tạ Côn mạnh mẽ gật gật đầu, nói như đinh chém sắt: "Vãn bối muốn biết, kính xin tiền bối nói cho biết!"
Bọn họ không dám nghĩ đến chuyện ngăn cản Lăng Tiêu Thành Đế, Bạo Loạn Tinh Hải vực cũng không phải là nơi mà bất kỳ ai cũng có thể đi vào, lúc này chỉ có biết được thời gian Lăng Tiêu Thành Đế.
Thì mới là tin tức duy nhất có ích nhất đối với bọn họ.
"Lăng Tiêu. . . . Đã Thành Đế."
Lý Vân chậm rãi nói ra.
"Cái gì!"
Lần này, Tạ Côn hoàn toàn bị choáng váng.
Đã Thành Đế rồi hả?
Điều này sao có thể?
Lăng Tiêu mới đi vào trong Bạo Loạn Tinh Hải vực chưa bao lâu mà, sao mà đã Thành Đế, vậy thì chẳng phải là ngày mà Cửu U Ma Tông của mình bị diệt vong đã ở ngay trước mắt rồi sao?
Một khi Lăng Tiêu trở về, chắc chắn là Cửu U Ma Tông của bọn họ không còn bất cứ con đường sống nào cả.
"Chớ hoảng sợ."
Lý Vân khoát tay áo, nói: "Các ngươi còn có thời gian, trong khoảng thời gian ngắn Lăng Tiêu sẽ không trở về, nói không chừng Cửu U Ma Tông của

các ngươi còn có một tia hi vọng sống."
"Tỷ như. . . . ."
"Mạnh Khánh Chi Thành Đế!"
"Cái này. . . . ."
Mắt Tạ Côn sáng lên, nhưng lập tức ánh mắt của hắn lại trở nên ảm đạm.
Cơ duyên Thành Đế có giá cao bao nhiêu, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được, Lăng Tiêu chắc là đã dùng mấy triệu năm tài sản tích lũy của Thiên Ma Cung mới có thể đổi về được một tin tức như vậy.
Mà tuy là bây giờ Cửu U Ma Tông bọn họ cũng giàu có, nhưng cũng không thể nào dốc hết tất cả mọi thứ ra.
Trước đây tuy là có kiếm được không ít tiền.
Nhưng đương nhiên là cũng chẳng đủ số tiền để mua một cơ duyên Thành Đế.
Trừ phi tiêu diệt một thế lực không kém gì Thiên Ma Cung, mới có thể làm được chuyện này.
"Đa tạ tiền bối chỉ điểm, vãn bối cáo từ trước."
Tạ Côn mất hồn mất vía nói.
Tính tới tính lui, mà không tính tới chuyện Lăng Tiêu Thành Đế, chuyện này giống như là bỗng nhiên trong giây lát, ngọn núi lớn treo lơ lửng trên đầu hóa thành một ngọn núi ma viễn cổ.
Chỉ cần nó lăn xuống, thì tất cả người của Cửu U Ma Tông đều sẽ tan tành mây khói trong tích tắc.
Áp lực lớn như vậy dường như đã khiến bọn họ không thể thở nổi.
"Ừm."
Lý Vân tùy ý gật đầu.
Nhìn theo bóng dáng Tạ Côn rời đi, hắn phảng phất như đã nhìn thấy, toàn thể người trong Cửu U Ma Tông sắp bắt đầu đứng ngồi không yên. Đối với người khác mà nói, tin tức Lăng Tiêu Thành Đế chỉ gây xôn xao mà thôi. Sau đó thì lại bình tĩnh chờ đợi chỉ thị của Lăng Tiêu.
Nhưng đối với Cửu U Ma Tông thì không khác gì tai họa ngập đầu.
"Hệ thống, rà soát dánh sách những người có khả năng Thành Đế lớn nhất. . . Mười người."
Lý Vân nói thầm trong lòng.
Nếu là Thành Đế, tất nhiên là không giống với những bảng danh sách trước đây, qua loa đại khái cho mấy trăm người xếp lên trên bảng, rồi mười người đứng đầu bảng sẽ có khả năng Thành Đế sao?

Khẳng định là có!
Nhưng mà mức độ chính xác của nó không cao.
Không có cơ duyên nghịch thiên, không có ngộ tính và sự may mắn nghịch thiên, thì gần như không có khả năng Thành Đế. Mà những người có đầy đủ những điều kiện này, hiển nhiên cũng sẽ không nằm ngoài top mười người này.
Kể cả bây giờ hắn chọn được mười người, thì Lý Vân cũng không cho rằng, mỗi một người trong số bọn họ đều có thể Thành Đế, khoảng cách giữa cái 'có khả năng Thành Đế' và cái ' chắc chắn sẽ Thành Đế' cách xa nhau đến mấy cái hệ ngân hà.
« keng! »
« Mười người có tỷ lệ Thành Đế cao nhất trong tương lai, đã ra soát thành công!
« Người đứng đầu: Ngọc Khuynh Tiên. Chủng tộc tương ứng: Nhân tộc. Tu vi: Thiên Tượng Cảnh sơ kỳ. »
« Người thứ hai: Diệp Tông. Chủng tộc tương ứng: Nhân tộc. Tu vi: Chuẩn Đế đỉnh phong. »
« Người thứ ba: Thần Vẫn. Chủng tộc tương ứng: Hỗn Độn Lục Ngô. Tu vi: Thánh Nhân hậu kỳ. »
« Người thứ tư: Ngao Tuyên. Chủng tộc tương ứng: Tộc Chân Long. Tu vi: Chuẩn Đế đỉnh phong. »
. . . . .
« Người thứ chín: Thích Thiên Hồng. Chủng tộc tương ứng: Hồn tộc. Tu vi: Chuẩn Đế đỉnh phong. Tương ứng thế giới: Hồn Giới. »
« Người thứ mười: Kim Ô lão tổ. Chủng tộc tương ứng: Tộc Kim Ô. Tu vi: Chuẩn Đế đỉnh phong. »
. . . . .
"Tám Chuẩn Đế đỉnh phong và hai ngoại tộc, Thần Vẫn thì không cần nói, huyết mạch mạnh mẽ, còn Ngọc Khuynh Tiên kia thì đúng là có chút thú vị."
Lý Vân thì thào nói rằng.
Ngoại trừ Thiên Tội Bảng, Thánh Chủ bảng ra, thì những bảng còn lại đều có tên nàng, xem ra là sắp nhảy thẳng đến Đại Đế rồi, từ trong bảng danh sách này có thể nhìn ra.
Dường như người này không cần bất kỳ cơ duyên gì, chỉ cần tu luyện theo từng bước, thì đã nắm chắc việc Thành Đế.

Mà nàng.
Cũng là người sáng chói nhất trên Thiên Kiêu Bảng.

Chương 249. Chương 249: Vì sao không có tên của lão tổ nhà ta? (2)

Những người khác không thể bò lên nổi trên bảng danh sách, nhưng nàng thì lại có thể, lại còn chiếm ngôi đầu bảng.
Về điểm này thì Lý Vân có thể giải thích được, những kẻ trong Thiên Kiêu Bảng có khả năng Thành Đế không?
Nhất định là có thể, chẳng qua là thực lực của đám người này quá thấp, ngoại trừ Ngọc Khuynh Tiên ra, thì con đường tương lai của mỗi cá nhân này thực sự là quá dài, tỉ lệ chết đi trong thời gian đó là cực cao.
Cũng chính vì vậy, không cách nào lọt vào trong bảng danh sách này được.
Ngược lại thì hai người Ngọc Khuynh Tiên và tộc trưởng của Hỗn Độn Lục Ngô gần như không có khả năng chết đi, chỉ cần bình an lớn mạnh, khả năng Thành Đế trong tương lai còn cao hơn nhiều những Chuẩn Đế khác.
"Không hổ là Đại Đế chuyển thế trùng tu."
Lý Vân bùi ngùi nói.
Nếu như bảng danh sách này được tung ra ngoài, hắn gần như có thể khẳng định, những người bên trên bảng Thiên Kiêu sẽ vô cùng tuyệt vọng.
Thế thì còn đánh đấm làm gì nữa?
Người ta đều trông chờ vào một đám Chuẩn Đế, mà bản thân mình vẫn còn nhảy nhót ở Thoát Thai Cảnh đỉnh phong, căn bản không cùng một đẳng cấp.
Mấu chốt hơn nữa là.
Tu vi của Ngọc Khuynh Tiên đã đột phá một đại cảnh giới.
Chênh lệch quá lớn.
"Hình như không có tên của Mạnh Khánh Chi?"
Lý Vân nhìn kỹ, hoàn toàn chính xác không tìm được tên Mạnh Khánh Chi.
Chuyện này cũng rất khó xử.
Người sống lâu như vậy, hoàn toàn phải dựa vào linh dược để kéo dài tánh mạng. Theo như hệ thống thì tiềm lực của hắn đã hết, đời này hầu như hết hi vọng có thể Thành Đế nữa.
Dù sao.

Nếu như có thể Thành Đế, thì hắn đã Thành Đế từ không biết bao nhiêu triệu năm trước rồi.
Đến lúc tuổi già, bắt đầu trượt khỏi trạng thái đỉnh phong, khí huyết suy thoái, nếu như muốn Thành Đế, thì độ khó cũng tăng lên gấp nhiều lần.
"Cửu U Ma Tông. . . . . Nén bi thương!."
Lý Vân nhẹ giọng nói.
Bởi vậy, nếu như Mạnh Khánh Chi muốn Thành Đế, thì mình phải chặc chém một phen phần giá cả để cho hắn Thành Đế.
"Hệ thống, công bố bảng danh sách này ra ngoài đi!."
Lý Vân nói trong lòng.
« Mời kí chủ đặt tên cho bảng danh sách này. »
"Ừm. . . Tiềm Long Bảng ?"
Lý Vân thầm nghĩ, lập tức lại bác bỏ chính suy nghĩ của mình.
Thế giới này thật sự có rồng!
Những người trên bảng danh sách này có tộc Kim Ô, tộc Hỗn Độn Lục Ngô, Hồn tộc, Nhân tộc vv, mỗi người đều không kém gì Long Tộc, trong đó Chuẩn Đế chiếm đa số.
Nếu như so sánh bọn họ với Tiềm Long, thì quá là mát mặt cho Long Tộc.
"Trữ Đế Bảng đi!."
Lý Vân nói trong lòng.
Có nghĩa là Đại Đế trù bị, như vậy thì chắc là người ta cũng có thể hiểu được rồi.
Mặc dù tên của bảng xếp hạng này nghe không êm tai, nhưng biểu đạt đúng ý nghĩa của nó là được rồi.
Tiếng nói vừa dứt.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Một tấm bia bằng đá trồi lên, chấn động toàn bộ Đại Hoang thành, không ít người đều quét thần thức đến đây.
"Đây là một bảng danh sách mới sao?"
Không ít người tu luyện cấp thấp ở Đại Hoang thành đã chẳng còn thấy lạ lẫn gì nữa, thế nhưng là những nhân vật của thế hệ trước, nhất là những người vừa tới Đại Hoang thành cũng hết sức tò mò.
Gần như là trong chớp mắt.
Hơn mười bóng người đáng sợ chạy tới từ bốn phương tám hướng, đứng ở trước tấm bia đá.

Hơi thở cực kỳ khủng bố xao động, làm cho không ít người tu luyện cấp thấp căn bản không dám tới gần nửa bước.
"Trữ Đế Bảng?"
Một vị Đại Thánh của tộc Kim Ô tay vuốt lấy chòm râu màu vàng kim, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, chân mày hơi nhíu lại, lẩm bẩm nói: "Bảng danh sách này lại chỉ có mười người, không thể tin được!"
. . . .
"Lâu chủ tiền bối đã nói rất rõ, Trữ Đế Bảng có nghĩa là những người có thể thành Đại Đế trong tương lai, những nhân vật như vậy, mỗi một người đều là kinh tài tuyệt diễm, số lượng há có thể nhiều?"
Đại Thánh của Diệp thị Đế Tộc châm chọc khiêu khích nói
"Người đứng đầu bảng danh sách này vẫn là Ngọc Khuynh Tiên, rốt cuộc thì người này là thần thánh phương nào? Cũng xếp đầu trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, bây giờ đến ngay cả Trữ Đế Bảng cũng đứng đầu, những người xếp phía sau nàng cũng đều là một đám Lão Quái Vật a!"
Một vị Thánh Nhân Vương của Tử Vi thánh địa hít vào một hơi.
Vừa dứt lời.
Mấy ánh mắt không vui liếc nhìn lại.
Trong đó có cả tộc Kim Ô và Diệp thị Đế Tộc, lão tổ nhà mình mà lại bị nói thành Lão Quái Vật, cho dù là ai đi chăng nữa đều không mấy vui vẻ.
Sau khi trừng mắt nhìn Thánh Nhân Vương của Tử Vi thánh địa, những người khác cũng đánh giá bảng danh sách trước mặt, trong lòng mỗi người đều khiếp sợ tột đỉnh.
Bảng danh sách này được công bố ra ngoài, cũng tương đương với chuyện trong tương lai gần, phàm là có người Thành Đế, tất nhiên là một trong những người nằm trên bảng danh sách này.
"Ngọc Khuynh Tiên này chẳng lẻ lại là một vị Đại Đế chuyển thế sao?"
Có người trầm ngâm nói.
Trong con mắt của mọi người, tốc độ tăng lên về thực lực của Ngọc Khuynh Tiên quá mức kinh khủng, lúc này mới bao lâu chứ?
Cũng đã từ Thiên Biến Cảnh đỉnh phong bước vào Thiên Tượng Cảnh sơ kỳ, những thiên kiêu cùng thế hệ khác vẫn còn đang củng cố căn cơ, cố gắng vùng vẫy trong Thoát Thai Cảnh.
Nàng không lo lắng là thực lực tăng trưởng quá nhanh, dẫn tới căn cơ bất ổn sao?

"Có người nói, Ngọc Khuynh Tiên ở trong Côn Lôn Khư, đây chính là một chỗ tuyệt địa, nếu như không phải Đại Đế chuyển thế, phỏng chừng cũng có quan hệ vô cùng sâu xa với vị Đại Đế trước kia của Côn Lôn Khư."
Một vị Đại Thánh của tộc Chân Long trầm giọng nói.
"Nếu nàng thành thánh, chẳng phải là trực tiếp có thể trở thành người đứng đầu trên Thánh Chủ bảng hay sao?"
"Nếu như không phải vậy, vậy thì cũng chênh lệch không qua lớn."
"Thực lực của người này kinh khủng như vậy, nếu có thể gia nhập vào Thiên Huyền kiếm tông của chúng ta, tất nhiên là một câu chuyện đáng để mọi người ca tụng!"
"Ha hả, Ngọc Hành thánh địa của chúng ta cũng muốn mời chào nàng về trong tông môn."
"Cửa lớn của Vạn Yêu cung chúng ta luôn luôn mở rộng vì Ngọc Khuynh Tiên đạo hữu!"
"Nhân tộc thiên kiêu thì liên quan gì tới Yêu tộc chứ? Chẳng lẻ không sợ sau khi Ngọc Khuynh Tiên Thành Đế, một tát đập nát Vạn Yêu cung các ngươi sao?"
. . . . .
Khi không ít người ở đây nghị luận ầm ĩ.
Tạ Côn mới vừa rời khỏi Thiên Cơ Lâu, truyền xong tin tức, vừa mới bước tới, hắn chen qua đoàn người, đi tới trước tấm bia đá, quan sát tỉ mỉ.
Trong nháy mắt.
Cả người cứng đờ tại chỗ
"Lão tổ nhà chúng ta đâu?"
"Vì sao trên này không tên của lão tổ nhà chúng ta?"

Chương 250. Chương 250: Có tin tức nào có thể thảm hơn tin này nữa sao?

"Thời đại của Mạnh Khánh Chi cách hiện tại cũng có chừng mấy triệu năm rồi, lúc đó mà còn chẳng thể Thành Đế, bây giờ, khả năng Thành Đế của hắn cũng chẳng cao lắm đâu."
Có người lắc đầu nói.

"Đúng vậy."
Một vị Đại Thánh phụ họa theo: "Mạnh Khánh Chi sống mấy triệu năm, theo lý mà nói, căn cơ thâm hậu, nhưng đến ngay cả một hậu bối là Chuẩn Đế như Lăng Tiêu mà cũng chẳng bắt được, thì đủ để hiểu thực lực ra sao rồi."
"Ngay lúc đó Lăng Tiêu đã gắng ngượng đỡ một kích của Đại Đế Xích Viêm thánh địa, không có khả năng hoàn hảo không bị sứt mẻ!"
Lời này vừa nói ra.
Không ít người gật đầu phụ họa
Chiến tích của Mạnh Khánh Chi có chút kém, trong mắt của vô số người, quả thực muốn Thành Đế còn khó hơn so với lên trời.
Trong lịch sử.
Không có ít người đã leo lên đến bước Chuẩn Đế.
Nhưng cuối cùng thì có được mấy người Thành Đế chứ?
"Nói là thực lực của Lăng Tiêu bá đạo như thế, sao đến ngay cả hắn cũng không cách nào được xếp vào trong Trữ Đế Bảng? Phải biết rằng Lăng Tiêu đỡ được một kích của Đại Đế, rồi lại còn đánh trả lại Mạnh Khánh Chi nữa mà!"
"Dùng thân thể của hắn bị trọng thương, gắng gượng tiêu diệt Thiên Ma Cung, thực lực như vậy, nếu không có cách nào Thành Đế, quả thực không thể tưởng tượng nổi!"
Thánh Nhân Vương của Thiên Tuyền thánh địa trầm giọng nói.
"Đúng thật là có chút kỳ lạ."
Trước tấm bia đá, mỗi người đều rơi vào trầm tư.
Một số thế lực có được Chuẩn Đế trấn giữ, lại càng lộ vẻ trầm ngâm, có vài người trong số bọn họ đã từng nghe lão tổ nhà mình bộc bạch.
Mỗi một vị Chuẩn Đế đều so đo chiến tích của mình với Lăng Tiêu, cảm giác sâu sắc than thở chính mình không bằng hắn.
Nhân vật cỡ này.
Kể cả Thiên Cơ Lâu chủ cho hắn được xếp thứ nhất thì bọn họ cũng chẳng hề ngạc nhiên hay nghi ngờ.
Bây giờ điều mà khiến cho bọn họ ngạc nhiên là Lăng Tiêu căn bản không nằm trong dánh sách của bảng xếp hạng này!
"Trước đây Lăng Tiêu đã từng đến Thiên Cơ Lâu một lần, các ngươi nói coi... Có phải hắn đã Thành Đế rồi không?"
Có người suy đoán nói.

"Không thể nào."
Không ít người biến sắc.
Sự suy đoán này có chút khiến người nghe kinh sợ.
Nhưng suy nghĩ tỉ mỉ lại, cũng không phải là hoàn toàn vô lý.
Dù sao.
Lăng Tiêu nắm trong tay tài sản vô số năm của Thiên Ma Cung, nếu thật sự hắn muốn mua một cái cơ duyên Thành Đế, thì cũng đúng là không đến nổi không mua được.
Nếu như Lăng Tiêu Thành Đế thì. . . . .
Lúc này.
Không ít người mang theo nét mặt quái dị nhìn về phía Cửu U Ma Tông.
E rằng.
Không lâu sau nữa, trên cái thế giới này lại sắp có một tông môn sắp sửa bị xoá tên. Chưa từng nhìn thấy thế lực nào đắc tội với Đại Đế mà có thể nhìn thấy được mặt trời mọc ngày mai.
. . . . .
Diệp thị Đế Tộc.
Linh khí hòa hợp, ráng lành tràn ngập, cung điện nối dài vô tận, đan xen hòa quyện, như tiên cảnh chốn nhân gian.
Trong một tòa lầu.
Diệp Trường Minh ngồi đối diện với Diệp Trần.
Ở giữa hai người là một phần tin tức, chính là Trữ Đế Bảng mà Thiên Cơ Lâu vừa mới công bố.
Diệp Trường Minh nhìn hồi lâu, sau một hồi lâu, khẽ than thở một tiếng, nói
"Trần nhi, thực ra thì vị trí thứ hai trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng. . . . .
Cũng không tệ."
Người xếp đầu tiên là Ngọc Khuynh Tiên, thứ nhì là Thần Thương của tộc Hỗn Độn Lục Ngô, mà Diệp Trần hiện tại xếp thứ ba.
Sau khi nhìn thấy Trữ Đế Bảng.
Nếu như còn muốn Diệp Trần tranh thủ leo lên vị trí đầu bảng, trừ phi đầu óc của Diệp Trường Minh bị cửa kẹp.
Đây cũng không phải là sự chênh lệnh mà thiên phú, nỗ lực có thể bù đắp được, một kẻ tu luyện ưu tú hơn nhiều so với người thường, thì những người khác trên Thiên Kiêu Bảng có liều cả mạng cũng không thể nào đuổi kịp được.

Hiện tại lại được xếp vào trong Trữ Đế Bảng, đạp lên đầu của cả một đám Chuẩn Đế.
Ai có thể chống đỡ được chứ?
Có thể nói, đừng chớ xem thường Ngọc Khuynh Tiên mới chỉ đạt đến tu vi Thiên Tượng Cấp sơ kỳ, nhưng tương lai đã nắm chắc một xuất Đại Đế! Những kẻ khác thì còn có thể nói là có phong thái của một Đại Đế.
Mà nàng, có thể nói một câu là Đại Đế thời thiếu niên, Đại Đế thời thanh niên, sau đó là Đại Đế thời trung niên, cho đến cuối cùng là Thành Đế.
"Hài nhi hiểu rồi."
Diệp Trần khổ sở gật đầu.
Thật ra thì.
Bắt đầu từ khoảnh khắc hắn bị thua bởi một chưởng kia, hắn cũng đã hiểu rõ, mình và Ngọc Khuynh Tiên căn bản không phải người của một thế giới, không có bất kỳ khả năng nào so sánh với nàng.
Hiện tại Trữ Đế Bảng xuất hiện, chỉ là xác nhận suy đoán của hắn mà thôi.
"Trần nhi, ngươi cũng không cần nhụt chí, theo như những nhận xét của lão tổ về Ngọc Khuynh Tiên, từng nói nàng chắc là một vị Đại Đế chuyển thế trùng tu. Từ khi bắt đầu, các ngươi đã có sự chênh lệch rất lớn rồi."
Diệp Trường Minh mở miệng trấn an.
Tuy chuyện Đại Đế chuyển thế trùng tu rất hiếm thấy, nhưng là không phải là không có, chỉ cần phá bỏ được sự phong ấn của ký ức trước khi được sinh ra. Thì chuyện tu luyện tiếp theo cũng sẽ dễ dàng như là ăn cơm uống nước vậy.
Tương lai Thành Đế chỉ là điểm bắt đầu.
Cảnh giới phía trên Đại Đế mới là thứ mà bọn họ theo đuổi.
Bao nhiêu năm tháng trôi qua cũng sẽ xảy ra một hai chuyện như vậy, mà thế hệ này của bọn họ đụng phải, cũng không biết là gặp may hay là không may đây nữa.
"Phụ thân. . . . ." Diệp Trần gật đầu, nhẹ giọng nói: "Hài nhi dự định bế quan đột phá cảnh giới hiện tại."
"Ừm ?" Diệp Trường Minh nhướng mày, nói: "Trần nhi, đừng có bị Ngọc Khuynh Tiên nhiễu loạn tâm đạo. Việc cấp bách bây giờ của ngươi chính là củng cố căn cơ, nên nhớ là nền móng vững chắc thì mới phát triển được!"
"Căn cơ của hài nhi đã rất vững chắc."
Diệp Trần trầm giọng nói.

Diệp Trường Minh nhìn con trai của mình chăm chú, ước chừng sau nửa khắc mới u uất thở dài, hắn biết là chuyện mà con trai của mình đã quyết định thì rất khó thay đổi.
Mặc dù mình đã giải thích khuyên can, nhưng phỏng chừng sự tồn tại của Ngọc Khuynh Tiên vẫn gây đả kích đến mỗi một người trên Thiên Kiêu Bảng.
Nếu như chưa biết đến sự tồn tại của Ngọc Khuynh Tiên thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ đã biết.
Với sự kiêu ngạo của mỗi một thiên kiêu.
Bọn họ không cho phép mình xuất hiện sự chênh lệch qúa lớn.
Diệp Trần khoát tay nói: "Nếu đã như vậy, thì cứ bế quan đột phá thôi!, Căn cơ của ngươi cũng không kém bao nhiêu so với một số người thừa kế của viễn cổ Thần Tộc."
"Đột phá sớm hơn một chút hay đột phá trễ hơn một chút, cũng không ảnh hưởng quá lớn."
"Dạ."
Diệp Trần đứng dậy, xoay người đi về nơi hắn ở.
Sau khi Diệp Trần bế quan.

Chương 251. Chương 251: Có tin tức nào có thể thảm hơn tin này nữa sao? (2)

Chương trước Chương sau

Bên ngoài Thiên Cơ Lâu, bên trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, thứ hạng điên cuồng biến hóa, Thái Sơ Thánh Tử vốn dĩ xếp dưới cả vị thứ 100, bỗng nhiên đột phá cảnh giới, thực lực tăng lên đến vị trí thứ hai của Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng.
Chuyện này vẫn chưa đủ nóng sốt.
Lâm Chiến của Lâm thị Đế Tộc cũng đột phá cảnh giới, đá Thái Sơ Thánh Tử xuống vị thứ phía dưới.
Hầu như mỗi một phút mỗi một giây, thì những vị thứ trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng đều liên tục thay đổi, những người đứng bên ngoài Thiên Cơ Lâu có thể nói là nhìn hoa cả mắt.
Quá kích thích.

Những Thánh Tử Thánh Nữ này đều đang chay đua để đột phá hay sao? Trước đây còn một màu đơn sắc của Thoát Thai Cảnh đỉnh phong, không bao lâu sau thì đa phần đều là Thiên Biến Cảnh sơ kỳ. Thậm chí còn có một số người không có trên bảng, sau một hồi đột phá quá nhanh, cũng được xuất hiện trên bảng xếp hạng một hồi.

. . . . .

Cùng lúc đó.

Cửu U Ma Tông.

Bên trong đại điện chưởng giáo .

Dương Khâu mặt hắc bào, nắm lấy miếng ngọc truyền tin, tay run nhè nhẹ, sau khi hắn đọc đi đọc lại nhiều lần tin tức trong miếng ngọc, xác nhận không hề có sai sót.

Tâm trạng hoàn toàn bùng nổ.

Điều này sao có thể?

Sao Lăng Tiêu lại đột nhiên Thành Đế hả?

Lão phu ngồi trên cái ghế chưởng giáo của Cửu U Ma Tông còn chưa nóng đít, cũng chưa làm cho Cửu U Ma Tông lớn mạnh lên, khiến nó trở nên huy hoàng, trong nháy mắt đã trở thành đời cuối rồi sao?

Nếu như ví Cửu U Ma Tông như là một triều đại, thì mình chẳng phải là một vị vua vong quốc hay sao.

"Lăng Tiêu đi trêu chọc tiền bối, tại sao tiền bối không đập chết hắn luôn đi!"

Dương Khâu ngửa mặt lên trời thở dài.

Nước trong này quá sâu, hắn cảm nhận sâu sắc mình có chút không đoán được.

Lăng Tiêu và lâu chủ tiền bối chắc chắn là đã đạt được một giao dịch nào đó, bản thân mình rất muốn đến hỏi, nhưng cũng bởi vì sự xuất hiện của Thiên Tội Bảng mà mình lại bị tộc Chân Long theo dõi sát sao.

Lúc này.

Căn bản không dám ra ngoài.

Nếu bước ra khỏi Cửu U Ma Tông, kết quả của mình chắc chắn là sẽ bị tộc Chân Long đuổi giết cực thảm.

Nếu không thể đi đến Thiên Cơ Lâu, cũng chỉ có thể nghĩ cách để thông báo cho lão tổ trước.

"Cũng không biết, thương thế của lão tổ thế nào rồi."

Dương Khâu lắc đầu thở dài.

Vừa muốn nhấc chân lên đi, thì miếng ngọc trong tay lại sáng lên, mặt trên lại xuất hiện thêm một tin tức.
"Còn có tin tức gì thảm hơn tin Lăng Tiêu Thành Đế sao?"
Dương Khâu tự nói. . . .
Thần thức dò vào trong miếng ngọc, nhìn lướt qua nội dung trong đó, nhất thời trong lòng đã có đáp án.
Đáp án dĩ nhiên là, có!
Lão tổ nhà mình sống mấy triệu năm, ấy vậy mà trong mắt của lâu chủ tiền bối, xác suất trở thành Đại Đế lại bằng con số không, mà những kẻ Thánh Nhân và Thiên Tượng Cảnh.
Đều đạp lên trên đầu lão tổ.
Thiên lý ở đâu chứ?
Dương Khâu cảm giác, hiện nay trên đời, không còn chuyện gì bi thương hơn chuyện này nữa, đối thủ một mất một còn Thành Đế. Mà trụ cột của nhà mình lại bị báo cho biết, gần như không thể Thành Đế
Đây là tuyên án tử hình dành cho Cửu U Ma Tông bọn họ mà!
"Phải lập tức báo cho lão tổ biết mới được."
Dương Khâu nắm chặt miếng ngọc trong tay, nhìn thoáng qua phương hướng phía sau núi, thân thể hóa thành một luồng sáng, cấp tốc bay đi.
Bên trong ngọn Thần Phong màu đen.
Một tòa đại điện đứng sừng sững, như hòa làm một cùng ngọn núi.
Dương Khâu đi tới trước đại điện, cung kính hành lễ, cất cao giọng nói
"Chưởng giáo Dương Khâu, có chuyện quan trọng cầu kiến lão tổ!"
"Vào đi."
Không giống với lần trước, lần này rất đã vọng lại tiếng trả lời.
Dương Khâu lấy lại bình tĩnh, đi vào trong đại điện
Bên trong vẫn là một mảnh trống rỗng, một mảnh hư vô như trước, một bóng người to lớn, trấn áp cổ kim, ngồi xếp bằng trên hư không, cuối đầu nhìn vào Dương Khâu.
"Ngươi không đi xử lý chuyện trong tông môn, tới đây làm gì?"
"Vãn bối có chuyện trọng đại, muốn báo với lão tổ!"
Dương Khâu trầm giọng nói.
"Ừm?"
Bóng người to lớn nhướng mày, không vui nói: "Trước đây lão tổ ĐÃ đánh với Lăng Tiêu một trận, đến nay còn đang dưỡng thương. Không tiện gặp người, có chuyện gì, nói cho lão phu cũng được."

"Ách. . ."
Khóe miệng Dương Khâu nhếch lên, trong tay xuất hiện một miếng ngọc, trầm giọng nói: "Vãn bối mới vừa rồi nhận được một tin tức. Nghe nói Lăng Tiêu. . . . Thành Đế!"
"Cái gì ?"
Tiếng nói vừa dứt.
Bảy bóng người xuất hiện cùng một lúc, mỗi một người đều uy nghiêm vô thượng, sóng thần niệm như một vùng biển mênh mông đang cuộn trào mãnh liệt, trùng trùng điệp điệp, thiên địa vạn vật chao đảo.
Trong bảy người, một cái quan tài hơi rung lên, dường như giây tiếp theo người ở trong đó sắp bật dậy khỏi quan tài.
"Dương Khâu, ngươi có thể biết mình đang nói cái gì không?"
"Chuyện Thành Đế không thể đùa được!"
"Chuyện liên quan đến sinh tử tồn vong nguy hiểm của Cửu U Ma Tông, ngươi đã điều tra rõ ràng chưa?"
. . . . .
Bảy bóng người vừa xuất hiện, mạnh kẻ nào kẻ đó nói.
Nghe nói Lăng Tiêu Thành Đế, chẳng ai có thể ngồi yên, một Lăng Tiêu cấp Chuẩn Đế đã khiến cho Cửu U Ma Tông bọn họ tổn thương nguyên khí nặng nề, nếu như Lăng Tiêu cấp đại đế đánh tới.
Ừ mà. . .
E rằng không cần đánh tới.
Chỉ cần đánh một chưởng từ xa, thì bọn họ cũng xong đời.
"Đây là tin tức do Tạ Côn lão tổ đi đến Thiên Cơ Lâu mua được, có thể nói là thật còn hơn cả vàng thật nữa!"
Dương Khâu khom mình hành lễ, áp lực lai rất lớn, giống như là trên lưng cõng theo bảy tòa núi cao, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mịn, hắn lần nữa mở miệng nói:
"Hơn nữa, Tạ Côn lão tổ còn nói, sau khi Lăng Tiêu huỷ diệt Thiên Ma Cung, đến Thiên Cơ Lâu chính là vì mua cơ duyên Thành Đế!"
"Cái này. . . . ."
Bảy bóng người liếc nhìn nhau.
Đều nhìn thấy được sự nghiêm trọng trong mắt đối phương.
Tin tức của Thiên Cơ Lâu hầu như không sai được.
Bây giờ Lăng Tiêu thực sự có thể đã Thành Đế!

"Tạ Côn lão tổ còn truyền tin về cho tiền bối, nói là lâu chủ tiền bối mới công bố một bảng danh sách. Tên là Trữ Đế Bảng, những người có tên trên bảng đều có khả năng Thành Đế trong tương lai."
Nói rồi.
Dương Khâu dâng miếng ngọc trong tay lên.
"Xoạt xoạt!"
Khi Dương Khâu đưa miếng ngọc ra, trong chiếc quan tài cũ kỹ bỗng nhiên nứt ra một cái khe hở, một bàn tay thò ra từ trong đó, năm ngón tay nhiếp lấy bắt được miếng ngọc.
"Lão phu đứng vị thứ bao nhiêu trên đó?"

Chương 252. Chương 252: Vãn bối có một ý kiến

Dương Khâu: ". . ."
Hắn bó toàn thân rồi.
Ngài ơi, ngài tự cầm lấy miếng ngọc này rồi tự xem không phải tốt hơn sao?
Tại sao phải hỏi ta?
Ngài hỏi vậy ta nên trả lời như thế nào?
Có tên hay là không có?
Trầm ngâm một chút, Dương Khâu chậm rãi nói: "Lão tổ, đại khái người xếp vị thứ mười mấy."
"Thứ mười mấy sao?"
Trong quan tài vọng ra giọng nói khàn khàn của Mạnh Khánh Chi.
Trong giọng nói của hắn có chút suy yếu, hiển nhiên thương thế vẫn còn chưa lành hẳn, tuổi tác quá lớn, tuy là lúc trước đã kéo dài sinh mệnh, nhưng sau khi đánh một trận cùng Lăng Tiêu.
Tính mệnh mới được kéo dài ra chẳng còn lại được một nửa.
"Tuy là vị thứ có hơi thấp, nhưng ở thế giới này nhân tài mọc lên như nấm, kỳ nhân dị sĩ ẩn cư nhiều vô số kể. Lão phu xếp ở vị trí thứ mười mấy, cũng coi như là hợp tình hợp lý."
Giọng nói của Mạnh Khánh Chi nhàn nhạt truyền đến.
Thế giới hiện nay, có bao nhiêu Chuẩn Đế, có bao nhiêu vị Đại Đế, đây là hai câu hỏi chưa có lời giải, phỏng chừng ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra thì

không có người nào có thể tìm hiểu được.
Tuy là trong lòng mình không hài lòng lắm với thứ hạng của mình.
Nhưng mà nghĩ lại thì bảng danh sách của Thiên Cơ Lâu cũng không thể sai được, Mạnh Khánh Chi nhanh chóng chấp nhận sự thật này.
Thần thức của hắn dò vào trong miếng ngọc, dự định nhìn xem thử, có những ai đứng phía trên mình, tương lai cũng có chút trù bị, nhưng khi thần thức của hắn vừa mới vừa dò vào trong miếng ngọc.
Sau khi nhìn thấy rõ nội dung bên trong.
"Ầm!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lên.
Giống như núi lửa phun trào, quét khắp tám phương, âm thanh như sóng thần đánh vào, từ trong quan tài, ma khí vô biên cuộn trào mãnh liệt.
Tựa như một Ma Chủ ở dưới vực sâu đột nhiên xuất hiện, ma khí ngập trời, tràn ngập khắp mọi ngóc ngách, mỗi một tấc đều là ma ý, mỗi một tấc đều là ma uy!
Ma khí lạnh buốt mênh mông cuồn cuộn, hoàn toàn bao phủ tám người, đè xuống khiến bọn họ không ngóc đầu lên được
Ngoại trừ Dương Khâu ra.
Thì bảy người còn lại đều không hiểu ra sao.
Không hiểu vì sao, đột nhiên lão tổ lại nổi giận kinh khủng như vậy.
Chẳng lẽ là không hài lòng về vị thứ của mình hay sao?
Chắc là không phải đâu.
Bảng danh sách do Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối công bố, đã được vô số người nghiệm chứng, vậy tất nhiên là chẳng có gì phải bàn cãi được nữa.
Trong lòng lão tổ có tức giận, thì cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực này mà thôi.
Hà tất phải giận cá chém thớt lên đầu hậu bối nhà mình chứ?
"Đây chính là cái mà ngươi nói, lão phu đứng thứ mười mấy đây sao?"
Trong quan tài.
Giọng nói kiềm chế sự tức giận của Mạnh Khánh Chi truyền đến.
Dường như.
Giây tiếp theo sẽ cắn người.
"Dương Khâu, ngươi nói lại thử coi, lão phu xếp thứ mười mấy?"
"Ách. . . . ."
Dương Khâu khóc không ra nước mắt, thử dò xét nói: "Thứ. . . . Thứ mười một ?"

"Hức hức hức hức! !"
Mạnh Khánh Chi giận quá hóa cười, trong cổ họng phát ra vài âm thanh, không giống như là tiếng cười, vừa khàn khàn, khiến người ta nghe thấy mà sởn tóc gáy, như rớt vào hầm băng.
Hắn bật dậy từ trong quan tài, mắt dừng lại trên người Dương Khâu.
Nếu như.
Đây không phải là chưởng giáo của nhà mình.
Chắc hẳn là đã tát cho hắn một cái, đánh cho hắn biến thành tro bụi.
Trên bảng danh sách tổng cộng chỉ có mười người, ngươi lại nói là lão phu xếp thứ mười mấy sao.
Nếu như là vậy.
Thì Lão phu có khác gì những kẻ có vị thứ từ 501 trở xuống trên Thiên Kiêu Bảng đâu chứ?
Ta Mạnh Khánh Chi, đường đường là một Chuẩn Đế đại năng, chẳng lẻ lại không cần thể diện nữa sao?
"Lão tổ xin bớt giận, Dương Khâu không biết trên biết dưới, đợi sau này phạt hắn cũng không muộn, việc cấp bách trước mắt là phải giải quyết chuyện Lăng Tiêu thành Đế."
Một vị Đại Thánh vội vàng nói.
Dương Khâu cũng được coi như là hậu bối trực hệ của hắn, lúc này có thể giúp đỡ hắn thì đương nhiên là phải giúp rồi.
"Ừm."
Mạnh Khánh Chi quét mắt nhìn miếng ngọc, sau đó lại hung hăng trợn mắt nhìn Dương Khâu, rồi cũng không nói thêm cái gì nữa.
"Các ngươi có đề nghị gid, cứ nói đừng ngại!"
"Cái này. . . ."
Mấy người ở đây đưa mắt nhìn nhau, sau một hồi lâu. Một vị Thánh Nhân Vương, đi ra, nhẹ giọng nói: "Lăng Tiêu đã thành Đế, những kẻ có thể đối phó với hắn thì chỉ có Đại Đế, việc cấp bách hiện nay chính là lão tổ thành Đế."
"Nói nhảm!"
Vị Thánh Nhân Vương này mới nói xong, bên cạnh liền có người lạnh giọng trách cứ: "Nhưng bây giờ, mấu chốt là phải làm sao để cho lão tổ thành Đế!"
Những người ở mặt ở đây, tâm trạng nặng nề, ở trong chăn mới biết chăn có rận, nếu như lão tổ nhà mình có thể thành Đế, thì đã thành Đế từ lâu rồi,

còn phải đợi đến bây giờ sao.
Mấu chốt là ở chỗ không có cơ duyên, cũng không có tư chất để thành Đế.
Một bước cuối cùng kia, lão tổ đã cố gắng mấy triệu năm rồi, cũng không vượt qua nổi, nếu như không có bất ngờ gì thì cả đời này, cũng là như vậy.
"Truyền thừa của Cửu U Ma Tông chúng ta đã có đến mấy triệu năm, nếu như gom góp lại, thì chắc cũng có thể mua được một cơ duyên thành Đế từ trong tay của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối."
Lại một vị Thánh Nhân đề nghị.
"Sợ rằng không được."
Một người đứng bên cạnh khẽ lắc đầu.
Có thể mua được mấy cơ duyên từ chỗ Thiên Cơ Lâu, không hề nghi ngờ gì là thực lực của Cửu U Ma Tông đã tăng lên một bậc, căn cơ cũng vững chắc không ít.
Thế nhưng để mua được tin tức của Diêu Quang thánh địa phải đổi bằng đế binh.
Từ bên ngoài nhìn vào.
Đương nhiên là bọn họ đã lời to.
Thế nhưng sau khi lại dùng đế binh để đổi lấy một tin tức một lần nữa, bọn họ lại luyến tiếc.
Mà trong Tạo Hóa bí cảnh, bọn họ cũng đã phải bỏ rất rất nhiều vốn liếng, nhưng thu hoạch về cũng rất lớn, nhưng mà lại dùng nó để đổi lấy một linh dược Chuẩn Đế, để dùng cho Mạnh Khánh Chi.
Nói cách khác, tuy là Cửu U Ma Tông buôn bán lời không ít, nhưng những thứ kiếm được thì là "bất động sản" hoặc là đã tiêu mất.
Bây giờ.
Đang muốn mua một cơ duyên thành Đế .
Thực tình là bọn họ không mua nổi.
Ngay cả một thanh Chuẩn Đế và một bộ phương pháp trấn phái thì đều phải mang ra đổi cả rồi, Cửu U Ma Tông bây giờ còn sót lại thứ gì chứ?
Còn sót lại một thanh Chuẩn Đế và một bộ công pháp cấp Chuẩn Đế, đều là do sư tổ sáng lập nên môn phái lưu lại, cầm vật này đi giao dịch, thì nói một câu 'khi sư diệt tổ' cũng chẳng quá đáng.

Chương 253. Chương 253: Vãn bối có một ý kiến (2)

Tuy là người trong Ma đạo tính tình lạnh nhạt, nhưng vẫn có cảm giác ỷ lại vào tông môn của mình.
Nền tảng của tông môn, bọn họ không thể nào động vào được.
Nếu không là do trước đây Mạnh Khánh Chi tự mình đứng ra, thì cũng chẳng ai dám can đảm giao ra thanh Chuẩn Đế và một bộ công pháp Chuẩn Đế để đổi lấy phương pháp phá trận của Diêu Quang thánh địa .
Ngược lại như trước đây khi huỷ diệt tộc Huyết Ma, thì cũng đã kiếm được không ít.
Nhưng chỉ có chút tài nguyên ấy thì làm sao đủ để đổi lấy một cơ duyên thành Đế chứ.
"Vậy thì phải làm sao đây? Chẳng lẽ ngồi đợi Cửu U Ma Tông bị huỷ diệt sao?"
Có người trầm giọng nói.
"Lâu chủ tiền bối chính là cường giả Đại Đế, nếu như. . . . . Chúng ta xin tiền bối xuất thủ, che chở cho Cửu U Ma Tông một phen thì sao? Hoặc có lẽ là nhờ tiền bối cảnh cáo Lăng Tiêu một phen thì sao?"
Một vị Thánh Nhân Vương trầm ngâm nói: "Lăng Tiêu đã bị ăn nhiều quả đắng trong tay lâu chủ tiền bối rồi, hắn là hắn biết rõ thực lực của tiền bối. Nếu như có tiền bối đứng ra, thì chắc là Cửu U Ma Tông chúng ta có thể an toàn vô lo."
Lời nói này vừa thốt ra.
Ánh mắt của không ít người sáng lên.
"Đề nghị này không tệ, cơ duyên thành Đế của Lăng Tiêu cũng mua từ Thiên Cơ Lâu, có thể nói lâu chủ tiền bối có ân dìu dắt đối với hắn"
"Nếu Tiền bối mở miệng, Lăng Tiêu không dám không nghe!"
Bên cạnh, lại có một vị Thánh Nhân Vương mở miệng phụ họa.
"Nhưng, cái giá tiền này sợ rằng không thấp. . ."
Đại Thánh của Cửu U Ma Tông đã lâu không lên tiếng, thân thể gầy nhom, ánh mắt của hắn mang theo vẻ suy tư, nhẹ giọng nói: "Hơn nữa, có khả năng tiền bối không đồng ý nữa là."
Từ khi Thiên Cơ Lâu xuất thế cho đến nay, dường như không quan tâm đến sự tồn vong của bất kỳ thế lực nào cả.
Cũng chính là vì nguyên nhân này mà khiến cho vô số người thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Thiên Cơ Lâu quang minh chánh đại thiên vị Cửu U Ma Tông, những người khác sẽ nghĩ ra sao đây?
Thiên vị được thế lực thứ nhất, dĩ nhiên là sẽ thiên vị được những thế lực tiếp theo.
Với thân phận của lâu chủ tiền bối và danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, xác suất tiền bối sống chết mặc bây là cực lớn, chỉ vì một cái Cửu U Ma Tông, dường như cũng chẳng cần thiết phải gây khúc mắt trong lòng những người khác.
"Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, chẳng lẽ không có biện pháp nào nữa sao?"
Nguy cơ diệt vong đang đến gần ngay trước mắt.
Một vị Thánh Nhân Vương đã bắt đầu không nén được tức giận.
"Ồn ào!"
Mạnh Khánh Chi lạnh lùng lên tiếng, lạnh giọng nói: "Lão phu còn chưa có chết đâu!"
Thánh Nhân Vương vừa rồi mới lên tiếng, tự biết mình lỡ lời, sau khi nghe thấy lời nói của Mạnh Khánh Chi, thì hơi run rẩy, vội vã ngậm miệng không nói nữa.
"Vãn bối có một đề nghị, không biết nên không nên nói. . ."
Lúc này.
Dương Khâu lên tiếng thăm dò
Ở đây có một đám boss lớn, hắn chỉ là một Thánh Nhân, thực sự là chưa đến lượt hắn xen vào, nhưng mọi người đã thương lượng lâu như vậy, cũng không có chút tiến triển gì, nếu như mình còn không lên tiếng chỉ sợ là muộn mất rồi.
"Ồ?"
Mạnh Khánh Chi quay đầu nhìn lại, nhìn lướt qua Dương Khâu, đạm mạc nói: "Có gì thì nói thẳng đi."
"Dạ."
Dương Khâu gật đầu, kính cẩn nói: "Lăng Tiêu mặc dù có thể thành Đế, chắc là đã sử dụng hết toàn bộ tài sản của Thiên Ma Cung. Nếu như chúng ta cũng có thể lấy ra toàn bộ tài nguyên của một tông môn, thì có lẽ có thể cũng mua được một tin tức từ Thiên Cơ Lâu ."
"Hiện nay Cửu U Ma Tông không có có nhiều tài nguyên như vậy, mặc dù có, toàn tông trên dưới mấy trăm ngàn đệ tử, chẳng lẽ phải đều nhịn ăn nhịn uống, không cần tu luyện hay sao?"

Mạnh Khánh Chi lạnh lùng nói.
"Lão tổ nói phải."
Dương Khâu gật đầu, lần thứ hai nói: "Nhưng nếu như, chúng ta huỷ diệt một tông môn khác thì sao?"
"Ừm ?"
Mạnh Khánh Chi nhướng mày, lập tức nhẹ nhõm đi, hắn dường như đang suy nghĩ một thứ gì đó, tiếp tục nói:
"Tiếp tục nói!"
"Cửu U Ma Tông cùng Đại La kiếm tông chính là kẻ thù truyền kiếp, năm vừa rồi sở dĩ bình an vô sự, chẳng qua cũng chỉ là do thực lực tương đương mà thôi, nhưng bây giờ Cửu U Ma Tông chúng ta đã trên cơ Đại La kiếm tông rồi."
"Nếu như đoạt lấy tài nguyên của Đại La kiếm tông, rồi khiến cho lão tổ thành Đế, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao?"
Dương Khâu chậm rãi nói rằng.
"Cái này. . . . ."
Đại Thánh của Cửu U Ma Tông trầm ngâm trong chốc lát nói: "Cũng không uổng phí là một ý kiến hay. Nhưng theo ta được biết thì, quan hệ giữa Đại La kiếm tông và Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối cũng không tính là tệ."
"Thời gian trước, còn có một con nhóc của Đại La kiếm tông ở trong Thiên Cơ Lâu một thời gian nữa."
"Nếu chúng ta ra tay với Đại La kiếm tông, có khi nào khiến lâu chủ tiền bối bất mãn không?"
Dương Khâu suy tư, không chắc chắn nói:
"Chắc là không đâu!"
Điểm này, hắn cũng không nói được.
Nhưng nhìn trước mắt, dường như chỉ có xuất thủ với Đại La kiếm tông mới là lựa chọn tốt nhất, đối phương không có đế binh, không có trận pháp đế cấp, nhưng lại ở gần đây.
Đột nhiên động thủ, chắc chắn là bọn họ không kịp trở tay.
Trong khi những tông môn khác chưa kịp nhúng tay vào, nhanh chóng tiêu diệt Đại La kiếm tông, cũng không phải là chuyện không thể.
Chỉ có nuốt được tài sản của Đại La kiếm tông, bọn họ mới có đủ máu để đi Thiên Cơ Lâu mua tài nguyên, khiến cho lão tổ nhà mình thành Đế, sau đó ngăn Lăng Tiêu lại, tránh được một kiếp nạn cho Cửu U Ma Tông.
"Đề nghị này không tệ!"

Mạnh Khánh Chi híp hai mắt, lạnh lùng nói.
Nghe xong lời của Dương Khâu, hắn giao động.
Tay mình cầm đế binh, nếu như đụng phải một Chuẩn Đế của Đại La kiếm tông, hắn cũng có thể nắm chắc phần thắng. Dù sao thì cũng không phải kẻ nào cũng giống như Lăng Tiêu.
Mà mình đã trở thành Chuẩn Đế mấy triệu năm rồi, xét về thực lực cũng chẳng hề yếu như bên ngoài đồn đại.
Chỉ là, chẳng được may mắn mà đụng phải Lăng Tiêu mà thôi.
Còn về phần mối quan hệ giữa Đại La kiếm tông cùng Thiên Cơ Lâu chủ, Mạnh Khánh Chi suy nghĩ một chút, ngay lập tức trong lòng đã có đáp án, lâu chủ tiền bối là nhân vật tầm cỡ như thế nào chứ?
Đây chính là Đại Đế đã sống không biết bao nhiêu năm tháng rồi.
Đã quá quen với sự suy thịnh của tông môn, căn bản sẽ không quan tâm đến một đám như Đại La kiếm tông. Nhiều nhất thì Cửu U Ma Tông và Đại La kiếm tông cũng chỉ là một trong những khách qua đường của Thiên Cơ Lâu mà thôi.
Ai sẽ dừng chân vì một khách qua đường chứ?

Chương 254. Lão phu mà sợ ngươi uy hiếp sao?

Tử Huyền giới.
Trong đế cung của Mặc Uyên.
Đây là một tòa đế cung của Mặc Uyên Đại Đế, cung điện nối liền nhau, che kín vạn dặm, khí thế rực rỡ, các loại Tiên Quang lưu chuyển, thỉnh thoảng có những phù hiệu kinh khủng xông thẳng lên bầu trời, che khuất bầu trời.
Nhắc tới bốn chữ 'Mặc Uyên đế cung', trong thế giới này có thể nói là uy danh hiển hách, thống ngự tỷ vạn lãnh thổ quốc gia, có không biết bao nhiêu thế lực thần phục.
Tất cả đều do Mặc Uyên đế cung làm chủ.
Lúc này.
Phía trước Mặc Uyên đế cung, trên một tòa tế đàn nằm cao vút giữa những mây tầng, khí tức trấn áp vạn cổ phát ra, dường như nó đã tồn tại qua tỷ vạn năm xa xưa.

Mặt trên có khắc nhật nguyệt tinh hà, chim muông trùng ngư, còn có tiên nhân cúi đầu, mỗi một bức họa đều cực kỳ tráng lệ, kinh sợ lòng người.
Tế đàn vô cùng to lớn, giống như một ngọn núi thần, đưa mắt nhìn không thấy điểm cuối, chỉ có thể nhìn thấy được ở trên bầu trời phía xa, một vòm mặt trời màu đen bắn ra khí tức chí cường.
Thứ ánh sáng kia cũng không chói mắt, nhưng chẳng có lấy một ai dám can đảm nhìn thẳng.
Chính giữa vòm mặt trời, có một bóng người đáng sợ đang đứng thẳng, trấn áp tứ cực của đất trời, như một vị Thiên Đế, bễ nghễ quan sát trên trời dưới đất, chỉ một tia khí huyết màu đen bắn ra mà đã đè sập vô số dãy núi vùng đất!
"Mở!"
Một tiếng quát lạnh truyền ra.
Giống như là mệnh lệnh của một vị thần chí cao, mênh mông cuồn cuộn lan tỏa khắp bầu trời, quanh quẩn trong đầu của vô số người khiến cho khí huyết của bọn họ dâng trào, tất cả mọi người đều không khỏi ngẩng đầu lên.
"Ầm ầm!"
Một tiếng động vang lên, trên vòm trời một cánh cửa dần dần xuất hiện, trong cánh cửa đó là một không gian sâu thăm thẳm, không biết nó dẫn đến đâu, vô cùng huyền ảo!
"Đại Đế đã mở ra lối đi không gian đến Thiên Nguyên Giới!"
Có người lẩm bẩm nói.
Dưới tế đàn, một nhóm người có bóng dáng khủng bố đứng sừng sững, mỗi một kẻ đều có uy thế khiếp người, con ngươi chớp lòe như sấm sét, ở phía sau lưng lại là binh lính trùng trùng điệp điệp.
Bao la giống như đại dương, nhìn không thấy bờ.
Mỗi người đều cầm giáo mác trong tay, mặc trên người áo giáp lạnh như băng, dưới ánh mặt trời, ánh lên thứ ánh sáng lạnh lẽo.
Nghe thấy mệnh lệnh của Mặc Uyên Đại Đế.
Giờ khắc này, tất cả mọi người có mặt ở đó đều không khỏi kích động.
Con đường vượt giới đã nối thông rồi sao?
"Nguyên Diệp ở đâu ?"
Khi tất cả mọi người ở đây tâm tư đang rối bời, một âm thanh khàn khàn vọng lại từ trên tế đàn.
"Có thuộc hạ!"

Sinh linh cao hai thước trên người phát ra khí tức của Đại Thánh, dậm chân bước đến, khom mình hành lễ ngay trên bầu trời.
"Lối đi thông giữa hai giới đã vững chắc, ngươi thống lĩnh ba trăm ngàn binh linh tinh nhuệ, dẫn đầu bước vào Thiên Nguyên Giới, cần phải điều tra rõ thực hư về Thiên Nguyên Giới, sau đó báo về cho bản đế!"
"Nếu có kẻ nào dám cản đường, giết không tha!"
Mặc Uyên Đại Đế mở miệng, không nhanh không chậm nói.
Lối đi không gian mới vừa mới được mở ra, nhìn xuyên qua một góc trong đó, mơ hồ có thể nhìn thấy cảnh tượng của bên đối diện, đó là một mảng rừng rậm xanh um tươi tốt.
Dường như không có dấu vết của con người.
Điều này khiến cho Mặc Uyên Đại Đế yên tâm hơn một chút.
May là đã không mở lối đi không gian thông đến cái thế giới hắc ám kia, nếu không thì mình còn phải tốn công tốn sức dẫn theo binh lính đi tìm kiếm vị trí cụ thể của Thiên Nguyên Giới.
Lúc này.
Lối đi không gian đã vững chắc.
Việc phải làm tiếp theo chính là điều tra rõ thực hư về Thiên Nguyên Giới, ví dụ như trong thế giới kia của bọn họ có nơi nào là cấm địa, và có mấy bao nhiêu vị Đại Đế tồn tại.
Còn về chuyện đích thân hắn dẫn quân đến đó.
Hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.
Tuy là trong số những người cùng cấp thì mình là kẻ vô địch, nhưng có thể đối phó được với mấy người đây?
Từ xưa đến nay, Thiên Nguyên Giới cũng chẳng hề yếu hơn Tử Huyền giới của bọn họ. Nếu lỡ như mình vừa mới bước qua lối đi không gian, thì đã bị mấy vị Đại Đế vây công.
Kể cả mình có mạnh hơn đi nữa.
Cũng phải ôm hận ở Thiên Nguyên Giới.
Chinh chiến vượt giới, cho dù là có phải cẩn thận bao nhiêu thì cũng không dư thừa, hắn cũng không muốn dẫm vào vết xe đổ của vị Đại Đế Tử Huyền giới năm xưa kia.
Bản thân trọng thương trở về thì cũng thôi đi.
Đến cả đội quân tinh nhuệ dưới trướng của mình cũng tử thương gần hết, chuyện này thì đúng là chẳng có lợi chút nào.
"Thuộc hạ tuân mệnh "

Nguyên Diệp kích động nói.
Hắn đã sớm muốn báo thù cho bạn thân của hắn rồi.
Nhưng không nghĩ tới ngày này lại tới nhanh như vậy, hắn không có lá gan xuất thủ với một vị Đại Đế, thế nhưng nếu như đối đầu với những thế lực khác ở Thiên Nguyên Giới.
Thì không thành vấn đề.
Hiện nay mình đến đó trước, đòi lại vốn liếng, cũng là hợp tình hợp lý! Lời nói vừa kết thúc.
Nguyên Diệp lấy đà bay lên, sau lưng hắn là vô số sinh linh theo sát, vô số những người đàn ông cao lớn vài trượng, trên cánh tay mọc đầy những chiếc vảy, cũng có những sinh linh cả người lấp lánh ánh vàng, khí huyết cường đại, thần huy chói lòa giống như một mặt trời nhỏ.
Một đám sinh linh khủng bố như vậy, hội tụ chung một chỗ. Thì cho dù có đi đến đâu cũng đều là một thế lực lớn mạnh.
Hôm nay dưới sự thống lĩnh của một vị Đại Thánh, không dám nói là có thể sang bằng Thiên Nguyên Giới, thế nhưng hùng cứ một phương thì không thành vấn đề.
Còn về chuyện tìm hiểu tin tức, thì lại càng vô cùng dễ dàng, nhanh chóng.
Những người này nhảy trong vào lối đi không gian, được Mặc Uyên Đại Đế ra tay trấn áp áp lực trong đó để cho bọn họ có thể thuận lợi, dễ dàng vượt giới thành công.
Bên trong lối đi không gian, thời không cuộn trào mãnh liệt, vũ trụ bị xé nứt, áp lực kinh khủng, mặc dù có Đại Đế giúp bọn hắn chắn lại phần lớn, như vẫn khiến cho bọn họ cảm thấy tim gan mình như sắp nứt cả ra.
Đây là ý chí giữa hai thế giới đang ngăn cản bọn họ vượt giới đi từ thế giới bên này qua thế giới bên kia.

Chương 255. Lão phu mà sợ ngươi uy hiếp sao? (2)

Mà đây mới chỉ là hai thế giới có đẳng cấp tương đương nhau.
Nếu như sự chênh lệnh về đẳng cấp giữa hai thế giới quá lớn, sinh linh của thế giới cường đại muốn đi vào thế giới yếu hơn, thì đừng nói chi đến bọn họ mà đến ngay cả Đại Đế cũng sẽ bị ép nát bấy dưới áp lực giữa hai thế giới!

Nhưng ngược lại.
Thế giới yếu hơn đi vào thế giới có đẳng cấp cao hơn, lại không có sự hạn chế này.
Bởi vì cường giả có thể phá hủy một thế giới nhỏ bé yếu ớt, mà kẻ yếu đi vào trong một thế giới cường đại thì lại chỉ giống như một giọt nước chảy vào trong đại dương mênh mông mà thôi.
Cũng không có một một xíu sức uy hiếp nào đối với bất kỳ thế giới nào cả.
"Keng!"
Một trận ánh sáng chớp lóe.
Nguyên Diệp dẫn đầu bước vào tronng Thiên Nguyên Giới.
Ngay sau lưng hắn là ba trăm ngàn sinh linh vọt vào, chỉ trong chốc lác đã tụ tập bao phủ một mảng trời, trên mặt mỗi người đều mang theo sự tò mò.
Đây là lần đầu tiên mà họ chinh chiến vượt giới.
Lần đầu tới đến một thế giới xa lạ, từng ngọn cây cọng cỏ đều tạo cho bọn họ một cảm giác vô cùng mới mẻ.
"Đây chính là Thiên Nguyên Giới sao?"
Nguyên Diệp tự lẩm bẩm.
Cẩn thận cảm nhận, thì độ đậm đặc của linh khí trong không khí cũng không đến nổi khiến người ta giật mình, cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu so với Tử Huyền giới, thậm chí còn loãng hơn một chút.
Điều này khiến trong lòng hắn có hơi chút thất vọng
Còn tưởng rằng Thiên Nguyên Giới là một nơi thế ngoại đào viên, lúc này thì xem ra cũng chỉ là như vậy mà thôi.
"Chư vị!"
Nguyên Diệp hắng giọng một cái, trầm giọng nói: "Chúng ta phụng mệnh Đại Đế, vượt giới đến đây, trọng trách đè nặng trên vai, cần phải điều tra rõ tình hình của thế giới này ngay!"
"Mà muốn điều tra rõ tình hình của một thế giới, thì chẳng có gì tốt hơn là tìm một thế lực, tra hỏi lão tổ của đối phương!"
Những người tu luyện bình thường biết được rất ít chuyện, kém xa những gì mà một thế lực có thể biết được. Nếu có thể bắt lại một kẻ Thánh cấp, hay thậm chí là Thánh Nhân Vương.
Những người này mới được gọi là lãnh đạo cấp cao.
Những tin tức mà bọn họ biết được còn nhiều hơn rất nhiều so với một vài tán tu.

"Vừa rồi ở hướng Đông Bắc, ta đã cảm ứng được không ít khí tức kiếm tu, nói vậy ở gần đây, có một tông môn kiếm tu. Chúng ta. . ."
Nguyên Diệp đứng lặng trong hư không, nói không ngừng.
Nhưng hắn còn chưa nói xong.
Chơt phát hiện có cái gì đó không đúng, tất cả mọi người cùng hắn vượt giới đến đều không hẹn mà cùng nhìn về phía phía sau hắn. Những sinh linh này dường như nhìn thấy được một thứ gì đó vô cùng kinh khủng.
Hai mắt trợn tròn, hô hấp dồn dập, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.
"Ừm ?"
Trong lòng Nguyên Diệp không vui, hừ lạnh một tiếng, nói:
"Thân là sinh linh của Tử Huyền giới thì dù núi Thái Sơn có sập trước mắt cũng chẳng chau mày, chớp mắt. Biểu cảm này của các ngươi còn ra thể thống gì nữa?"
Nói rồi.
Hắn xoay người nhìn.
Không nhìn thì còn được, vừa nhìn một cái thì giật mình kêu lên.
Sau lưng hắn, chẳng biết lúc nào, lại xuất hiện một lão giả.
Lão giả râu tóc bạc trắng, khí độ trầm ổn, mặc trường bào màu đen, trên búi tóc cắm một chiếc trâm gỗ, chắp hai tay sau lưng, áo bào bay phần phật, đứng ở phía trời xa, đang tò mò nhìn về phía bọn họ
"Cái này. . ."
Trong lòng Nguyên Diệp lộp bộp một tiếng.
Thằng cha này xuất hiện lúc nào vậy?
Sao lại lặng im không một tiếng động vậy cà?
Nếu như không phải nhìn thấy sắc mặt thuộc hạ của mình không đúng lắm, thì ngay cả mình căn bản là không thể nào phát hiện ra đối phương đã nhích tới gần. Nếu như vừa rồi đối phương xuất thủ thì.
Sợ rằng.
Mình và ba trăm ngàn sinh linh, tất cả đều bị hủy diệt ngay lập tức.
"Chuẩn Đế!"
Từ trong hàm răng Nguyên Diệp chật vật nặn ra hai chữ.
Mặc dù đối phương không có để lộ ra bất kỳ khí tức nào, những chỉ cần dựa vào chuyện đối phương có thể vô thanh vô tức, nhích lại gần mình. Thực lực bực này thì chắc chắn không phải là Đại Thánh.
Giá chót cũng là một Chuẩn Đế!
Còn nếu như là Đại Đế thì cũng không có khả năng.

Những nhân vật tầm cỡ đó thì sẽ chỉ coi đám người bọn họ như con kiến hôi mà thôi, chỉ cần một cái phất tay là bọn họ đã tan thành mây khói, Đại Đế thì sẽ đối đầu trực diện với Mặc Uyên Đại Đế.
Chứ sẽ không đứng đây nhìn mình và đám người mình ở nơi đây nói nhảm.
"Sinh linh dị giới sao?"
Mạnh Khánh Chi đứng trên bầu trời, trong ánh mắt hiện lên vẻ hưng phấn
Mới vừa định đi đến Đại La kiếm tông động thủ, để không khinh động đến bất kỳ kẻ nào, nên hắn đã thu liễm toàn bộ khí tức, mà mới vừa chạy đến gần Đại La kiếm tông.
Còn chưa kịp động thủ.
Đã nhìn thấy được cảnh tượng khiến hắn phấn chấn rạo rực.
Có mấy trăm ngàn sinh linh vọt ra từ trong một khe nứt không gian.
Cảnh tượng này sao lại giống với Huyết Võng Giới vậy.
Mới vừa tiêu diệt tộc Huyết Ma của Huyết Võng Giới vượt giới đến đây, giờ lại có thêm một thế giới đến đây đưa thêm lửa sưởi ấm. Nếu như mình giết chết bọn họ, thì cũng chưa đủ tài nguyên để mua cơ duyên thành Đế.
Nhưng... ít nhất ... Có thể kiếm được một khoản nhỏ đấy!
Còn nếu như.
Kinh động đến Đại La kiếm tông, cho tới bây giờ hắn cũng chẳng thèm quan tâm, một Chuẩn Đế như mình mà còn có thể để cho Đại La kiếm tông chạy thoát được sao?
"Ngược lại là tên Đại Đế của thế giới đầu kia lối đi không gian sẽ có sự phòng bị."
Ánh mắt Mạnh Khánh Chi nhìn xuyên qua ba trăm ngàn sinh linh, rơi vào trên vết nứt không gian kia.
Có thể mở được một lối đi không gian.
... ít nhất ... Cũng phải là Đại Đế, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa biết Đại Đế của thế giới đầu kia lối đi không gian có phải giống với Đại Đế của Huyết Võng Giới.
Đều đã lớn tuổi, khao khát cướp đoạt tài nguyên của những người khác hay không.
"Chuẩn Đế Thiên Nguyên Giới, nếu như ngươi rút lui, ta có thể coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, nếu ngươi vẫn ở lại đây, đợi đến khi Đại Đế đến đây, không thể tránh được chuyện sẽ tính sổ với ngươi!"
"Đến lúc đó, đừng nói là ngươi, mà ngay cả thế lực sau lưng ngươi đều sẽ bị huỷ diệt!"

Nguyên Diệp lấy lại bình tĩnh, tiến lên trước một bước, trầm giọng nói.
Nơi đặt lối đi không gian này, trong tương lai chắc chắn sẽ là đại bản doanh của bọn họ.
Một nơi quan trọng như vậy, bây giờ vẫn chưa phải là lúc bị bại lộ.
Hôm nay bị một tên Chuẩn Đế nhìn thấy, bọn họ cũng muốn giữ lại nơi này, nhưng thực lực không đủ, hơn nữa Đại Đế còn chưa qua đây, chỉ có thể dùng kế hoãn binh trước thôi.
Khiến cho đối phương biết khó mà lui.
"Uy hiếp lão phu sao?"
Áo bào của Mạnh Khánh Chi tung bay, râu tóc bay tán loạn, bàn tay nắm chặt, sau lưng hắn, một chiếc đỉnh lớn màu đen trên mặt có khắc chín mươi chín con Thương Long, xông thẳng lên trời!
Trong nháy mắt khi chiếc đỉnh lớn xuất hiện, trên vòm trời vạn ánh sao hội tụ, đế uy khủng bố trên động chín tầng trời mây, dưới trấn địa ngục, như nước triều dâng, che phủ bốn phương tám hướng!
"Ngươi cho rằng lão phu sẽ bị ngươi uy hiếp sao?"
Mạnh Khánh Chi một tay vác, một tay nâng chiếc đỉnh lớn, đứng sừng sững giữa bầu trời, con ngươi mở hí, sát ý bắn ra, dường như khiến cho cả vùng trời này như đông cứng lại.

Chương 256. Không phải là chủng tộc của thế giới này, chư vị chuẩn bị ứng chiến!

"Đế binh!"
Đồng tử Nguyên Diệp co rụt lại, trong lòng dậy sóng.
Thiên Nguyên Giới, giàu có như vậy sao?
Một Chuẩn Đế đi ra khỏi nhà, trên người con mang theo cả đế binh sao?
Trong nháy mắt khi đế binh xuất hiện, trong số ba trăm ngàn sinh linh ở sau lưng hắn đã có không ít người bị đế uy ép nổ thành một mảng sương máu, thậm chí còn chẳng kịp hét lên tiếng kêu thảm nào.
Hầu như trong khoảnh khắc.
Mặt đất của mấy trăm dặm chung quanh đều bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ sẫm.

Còn những người còn lại tuy là may mắn còn sống, nhưng đế uy đè nặng lên hai vai, khiến cho bọn họ khổ không thể tả, lần lượt quỳ rạp xuống đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.
Đối mặt với đế binh, hùng tâm tráng chí mới vừa nãy của bọn họ đã bị đánh cho tan nát mà không chút khoang nhượng nào.
Khi mọi người đang đau khổ chống đỡ.
Ở đầu bên kia của lối đi không gian
Mặc Uyên Đại Đế mặt trầm như nước, quanh thân hoàn toàn tĩnh mịch, uy thế kinh khủng đang bùng lên, dường như chỉ cần thêm một khắc nữa thì sẽ nổi lên một trận bão tố kinh khủng.
"Kế hoạch của bản đế đã bị bại lộ rồi sao?"
"Phản ứng của Thiên Nguyên Giới quá nhanh!"
Mặc Uyên Đại Đế thầm nghĩ.
Ở lối đi không gian trước kia đụng phải một vị tân đế Thiên Nguyên Giới, cách đây mới bao lâu chứ?
Đối phương đã tới chỗ lối đi không gian mà mình mới mở ra cắm sào chờ nước lên rồi.
Thủ đoạn như vậy.
Khiến hắn phải kiêng dè.
Khi vết nứt không gian chưa xuất hiện, đừng nói là những người khác, đến ngay cả chính bản thân hắn cũng không xác định nó sẽ được mở thông đến nơi nào, mà hết lần này tới lần khác đều bị người của Thiên Nguyên Giới tìm được.
Còn phái một vị Chuẩn Đế mang theo đế binh đến đây.
Đây chẳng phải là muốn chặng đường sống của mọi người hay sao?
"Thiên Nguyên Giới đúng là quyết đoán!"
Mặc Uyên Đại Đế đi tới phía trước vết nứt không gian, thân thể bị thần hoàn bao phủ.
Mái tóc đen dày, ánh mắt đầy lạnh lùng, vô cùng to lớn vĩ đại, một loại khí thế như quân lâm thiên hạ, như một Ma Đế vô thượng khiến cho trong lòng người không tự chủ được mà phải kính nể.
"Là vị tân đế của Thiên Nguyên Giới kia phái người đến đây sao?"
"Ừm ?"
Mạnh Khánh Chi nghe vậy, ngẩng đầu nhìn vào bên trong vết nứt không gian, đồng tử co rụt lại.
Đại Đế!

Nhìn có vẻ hình như là thực lực Đại Đế đỉnh phong!
Vị Đại Đế gần đất xa trời của Huyết Võng Giới kia căn bản là không thể so được.
Sau đó.
Hắn phân tích tỉ mỉ, lời nói của vị Đại Đế dị giới này có chút quen thuộc.
"Hắn đã từng gặp mặt Lăng Tiêu sao?"
Mạnh Khánh Chi suy nghĩ.
Trong thế giới hiện nay, xét về tân đế, ngoại trừ Lăng Tiêu ra thì hắn không thể nghĩ được ra một người nàokhác, cũng chỉ có Lăng Tiêu mới có tư cách đối đầu với một vị Đại Đế dị giới.
"Phải hay là không phải, ngươi cứ qua đây đi thì sẽ biết rõ thôi!"
Mạnh Khánh Chi nhẹ giọng nói một câu.
Lời còn chưa dứt.
Bỗng nhiên.
"Gầm ——!"
Một tiếng rồng gầm truyền ra, chấn động bầu trời, chín mươi chín con Thương Long vắt ngang mấy vạn dặm trên bầu trời, giống như những mảng tường thành được đúc bằng sắt thép.
Vảy rồng ánh lên thứ ánh sáng lạnh lùng, lấp đầy hư không, bắn thẳng xuống đất.
Đế binh khởi động, sinh ra những luồng khí vô thượng, hóa thành một vùng biển mênh mông, giống như là hải triều nhanh chóng bao phủ xuống, phảng phất như con đê trời bị vỡ, sắp nhấn chìm tất cả mọi thứ!
"Không!"
Những người còn lại kêu to, lộ ra biểu cảm kinh khủng, nội tâm hoảng loạn.
Bọn họ không ngờ tới.
Chuẩn Đế trước mắt này, chẳng thèm đánh tiếng mà đã trực tiếp xuất thủ.
Hơn nữa, còn xuất thủ ngay trước Đại Đế nhà mình, hắn không sợ Đại Đế nhà mình vượt giới đến đây chém chết hắn hay sao.
Đến lúc đó thì.
Đại Đế đích thân đến đây.
Một thanh đế binh cũng không thể nào che chở được cho hắn.
"To gan!"
Mặc Uyên Đại Đế giận tím cả mặt, khí tức cả người dâng trào, hắn vung bàn tay ra, xuyên thẳng qua vết nứt không gian, cách nhau cả một cái thế giới, hung hãn đánh ra một chưởng!

Trên vòm trời.
Sấm chớp rền vang.
Hóa thành một bàn tay to lớn to lớn mênh mông, úp thẳng xuống từ trên trời.
"Ha!"
"Cách nhau cả một cái thế giới, hơn nữa trong tay lão phu còn nắm đế binh, ngươi cho là mình có thể tiêu diệt lão phu sao?"
Mạnh Khánh Chi khởi động đế binh, đứng chặn giữa trời
"Ầm ầm!"
Trời long đất lở, thiên địa trầm luân, đây là một khí tức cuồng bạo, như một vầng mặt trời nổ tung, sóng to gió lớn quét sạch đất trời, chúng sinh nhỏ bé như con kiến, trong khoảnh khắc, tất cả mọi thứ đều bị hủy diệt.
Ba trăm ngàn sinh linh vượt giới mà đến không hề có bất kỳ sức phản kháng nào, trong nháy mắt đã tan biến thành mây khói. Dưới một đòn tấn công của Mạnh Khánh Chi, bọn họ vốn dĩ đã không có cách nào giữ được mạng sống, lại cộng thêm một kích của Mặc Uyên Đại Đế.
Một chưởng của Mặc Uyên Đại Đế có lực sát thương vô cùng lớn, một khi vỗ xuống thì bất kỳ kẻ nào cũng không thể chạy thoát được. Hắn có ý định phải đè bẹp cho được Mạnh Khánh Chi.
Cho dù phải trả giá bằng tính mạng của ba trăm ngàn sinh linh.
Cũng sẽ không tiếc.
Dùng ba trăm ngàn sinh linh đổi lấy một Chuẩn Đế, cộng thêm một đế binh, không lỗ.
Đáng tiếc là.
Hắn đã tính sai.
Chiếc đỉnh trên đầu Mạnh Khánh Chi vang lên, chặn được một kích của Mặc Uyên Đại Đế, sau đó hắn nhanh tay lẹ mắt, trong chớp mắt khi rất nhiều sinh linh chết đi, vớt hết nhẫn trữ vật của bọn họ.
Tuy là nhẫn trữ vật rất bền chắc, bình thường không cách nào phá hủy được.
Nhưng phải xem xem là nhẫn đeo trên tay của ai, và kẻ nào xuất thủ. Khi đối mặt với một kích của Đại Đế, thì chẳng còn thứ gì là có thể tồn tại được.
Thì đừng nói chi đến chuyện nhẫn trữ vật trên tay của Thánh Nhân, thậm chí là Thánh Nhân Vương.
"Thái Bá, lấy binh khí của bản đế, vượt giới đánh một trận với hắn ta!"

Bàn tay Mặc Uyên Đại Đế vung lên, một cay chùy màu đen bay ra, bay lơ lững trước lối vào không gian.
"Tuân mệnh!"
Một bóng người hùng tráng, cúi người hành lễ, cưỡi lên một con voi thần
Mặc Ngọc lù lù đi tới, đi tới phía trước lối đi không gian, tay nắm lấy cây chùy lớn.
Không chút do dự vượt giới bay đến.
"Chuẩn Đế ?"
Mạnh Khánh Chi biến sắc
Người này rõ ràng là còn trẻ hơn mình, khí huyết lại cường thịnh hơn mình, còn cầm đế binh, một khi đánh nhau, trăm phần trăm mình không phải là đối thủ của hắn.
Hắn nhìn lướt qua kẻ đang vượt giới mà đến, trong lòng cân đo đong đếm lợi ích thiệt hại, sau đó quay đầu chạy biến.
Mặt dù là trận này kiếm được hơi ít.
Nhưng cũng đủ để có thể đi Thiên Cơ Lâu một chuyến, hỏi thử lâu chủ tiền bối, rốt cuộc thì cái thế giới mới xuất hiện này là như thế nào, sau khi làm rõ mọi chuyện, rồi quyết định cũng không trễ.

Chương 257. Không phải là chủng tộc của thế giới này, chư vị chuẩn bị ứng chiến! (2)

Chương trước Chương sau
Trước khi đi.
Mạnh Khánh Chi quay đầu nhìn thoáng qua vết nứt không gian
Trong lòng tự nghĩ nói.
Cái tên Đại Đế dị giới kia sẽ không vượt giới đến đây đâu nhỉ?
Mình đã xuất thủ, đánh chết nhiều thủ hạ của hắn như vậy. Nếu như hắn không đến đây, chẳng phải là rất mất mặt hay sao?
Nhưng nếu như hắn đến được đây, thì Lăng Tiêu gặp phiền toái rồi.
Rất rõ ràng.
Trước đây, vị Đại Đế dị giới này đã đối đầu với Lăng Tiêu, nếu như hắn đến đây, tất nhiên sẽ quyết chiến với Lăng Tiêu. Mà Cửu U Ma Tông của mình chỉ cần lo cho bản thân mình là được rồi.

Chọc vào một Đại Đế, mọi người đều sẽ nhìn ngươi chết như thế nào.
Nhưng chọc vào rất nhiều Đại Đế, mỗi một người đều sẽ nhìn Cửu U Ma Tông sống ra sao.
Đây chính là tính quái dị của con người.
Cùng lắm thì mình đem tất cả người của tông môn đến Đại Hoang thành, kể cả không vào được trong thành, thì ở ngoài thành lánh tạm cũng tốt, chắc là cũng chẳng có kẻ nào dám động thủ ở gần Đại Hoang thành đâu nhỉ?
Những kẻ mà dám làm như vậy, rõ ràng là chán sống rồi.
"Ầm!"
Không bao lâu sau khi Mạnh Khánh Chi rời đi.
Một luồng khí tức kinh khủng phóng lên cao, Thái Bá cưỡi trên con voi thần Mặc Ngọc, đi ra khỏi lối đi không gian, ánh mắt quét nhìn tám phương, nhưng cuối cùng không thu hoạch được gì
Bây giờ cũng chẳng biết là Mạnh Khánh Chi đã chạy tới chỗ nào rồi.
. . . .
Đại La kiếm tông.
Trong đại điện chưởng giáo .
Nhâm Thanh Đồ nắm trong tay một miếng ngọc, trong đó ghi lại tin tức trên Trữ Đế Bảng, hắn nhìn đi rồi nhìn lại, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài.
Những kẻ có tên trên bảng này đều là nhân kiệt hiện nay.
Nếu nhưu bên trong này có thể có một người là người của Đại La kiếm tông bọn hắn vậy cũng tốt rồi.
Đáng tiếc.
Chẳng có người nào của Đại La kiếm tông trên bảng này cả, đến ngay cả một Chuẩn Đế cũng chẳng có.
Khi hắn đang bóp cổ tay thở dài.
Bỗng nhiên.
Một khí tức cường hãn đến mức tận cùng, quét đến từ phía cuối chân trời, khi đối mặt với cỗ hơi thở này, toàn bộ Đại La kiếm tông đều lã chã run rẩy.
Tựa như một vị Đại Đế viễn cổ phục sinh vậy, đứng sừng sững trên bầu trời, nhìn xuống sinh linh vạn tộc.
"Đây là. . . . .?"
Nhâm Thanh Đồ lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, bước nhanh chân ra phía ngoài điện, nhìn về hướng khí tức kia truyền tới, trong khoảnh khắc khi hắn nhìn thấy chín mươi chín con Thương Long vắt ngang bầu trời.
Nhất thời bối rối.

"Thương Long đỉnh!"
Trong miệng Nhâm Thanh Đồ chật vật nặn ra ba chữ.
"Vèo! Vèo! Vèo!"
Những luồng ánh sáng lao ra từ trên đỉnh núi thần, mỗi một luồng sáng đều tương ứng với một nhân vật cấp Thánh Chủ, bọn họ chính là trưởng lão của Đại La kiếm tông.
Lúc này.
Toàn bộ đều tụ tập đông đủ ở trước đại điện của chưởng giáo.
"Chưởng giáo, đế binh này vốn dĩ là đế binh của Diêu Quang thánh địa mà?"
Một vị trưởng lão mới vừa xuất hiện, không kìm nổi dò hỏi.
"Không sai!"
Nhâm Thanh Đồ chật vật gật đầu.
"Thương Long đỉnh ? Không phải đã rơi vào tay của Cửu U Ma Tông rồi sao? Lúc này Thương Long đỉnh hiện thế, lại cách Đại La kiếm tông chúng ta không xa, không phải là. . .?"
Không ít trưởng lão, thân thể run rẩy, trong đầu hiện ra suy đoán đáng sợ.
Cửu U Ma Tông sẽ ra tay với Đại La kiếm tông sao.
"Chưởng giáo, nhanh chóng liên hệ với Lục lão tổ!"
Có trưởng lão nhắc nhở.
"Bổn Tọa đã vừa mới liên lạc, nhưng lão tổ còn đang ở bên trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, không cách nào nhận được tin tức từ bên ngoài. Hơn nữa trong Bạo Loạn Tinh Hải vực không có cách nào có thể sử dụng Đại Na Di phù được. . ."
Sắc mặt Nhâm Thanh Đồ sầu khổ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng vô cùng rối rắm.
Cảnh tượng trước mắt này.
Một khi đối mặt với một Chuẩn Đế mang theo đế binh tấn công đến đây, thì Đại La kiếm tông bọn họ dường như cũng chẳng có bao nhiêu sức lực để chống cự. Cũng có thể kiên trì trong chốc lát, nhưng tuyệt đối không kiên trì được lâu.
Nếu như Lục Trường Hà không thể chạy tới kịp thời, chỉ sợ là kết cục của Đại La kiếm tông bọn họ chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm.
"Nhưng mà chư vị cũng không cần phải lo lắng, ta đã thông báo cho Huyền Thiên Kiếm tông và Tử Vi thánh địa, từ xưa đến nay hai tông môn này có

quan hệ tốt với Đại La kiếm tông chúng ta. Bọn họ sẽ không ngồi yên mà không thèm quan tâm."
"Chỉ cần chúng ta kiên trì cho đến khi lão tổ. . . . ."
Nhâm Thanh Đồ mở miệng.
Còn chưa có nói xong.
"Ầm!"
Một tiếng vang thật lớn.
Trời long đất lở, một khí tức còn hùng mạnh hơn so với vừa rồi xông thẳng lên bầu trời, đánh nát mây trên trời, bầu trời cũng bắt đầu xuất hiện những nếp gấp, gần như sắp nứt ra đến nơi.
Một bàn tay to lớn che khuất bầu trời, bao trùm hơn mười vạn dặm chunh quanh, cho dù là đứng ở Đại La kiếm tông của bọn họ nhìn thấy bàn tay này. Trong lòng đều dâng lên một loại cảm giác tuyệt vọng.
Nếu như mục tiêu của chủ nhân bàn tay này là Đại La kiếm tông.
Phỏng chừng.
Bây giờ bọn họ đã xong đời rồi.
"Đại. . . . . Đế!"
Một vị trưởng lão Thánh Nhân khàn khàn nói.
"Mạnh Khánh Chi đang giao thủ cùng một vị Đại Đế sao? Lăng Tiêu trở về rồi sao?"
Có người suy đoán nói.
"Không giống lắm, tuy là Lăng Tiêu đã thành Đế, nhưng đi vẫn theo đường lối của Diêu Quang Cổ Đế, hắn không thể nào thay đổi toàn bộ khí tức của Diêu Quang Đế Kinh được."
Nhâm Thanh Đồ lắc đầu.
Những lời này vừa nói ra, vô số người đều cảm thấy vui vẻ trong lòng.
Một vị Đại Đế xuất mã, chắc chắn là Mạnh Khánh Chi chạy không thoát được. Bất kể là chủ nhân của bàn tay này có phải là Lăng Tiêu hay không, phỏng chừng chắc chắn là Mạnh Khánh Chi không đỡ được.
"Đừng vui mừng quá sớm, khí tức của vị Đại Đế này rất xa lạ, không giống như là người của thế giới này, bất kỳ chủ nhân nào của một bộ Đế Kinh đều mang lại cho ta một cảm giác hết sức nguy hiểm."
Nhâm Thanh Đồ suy tư nói.
Trực giác của Thánh Nhân rất là nhạy cảm.
Nếu như vị Đại Đế này mang lại cảm giác nguy hiểm cho hắn, vậy thì đã chứng minh một điều là vị Đại Đế này rất có thể không hề có thiện chí với

Đại La kiếm tông.
Đối phó xong với Mạnh Khánh Chi, chẳng ai có thể bảo đảm rằng vị này Đại Đế có thể đổi hướng họng súng, tát cho Đại La kiếm tông một cái hay không.
Nghe được lời của Nhâm Thanh Đồ
Trong lúc nhất thời.
Trong đại điện chưởng giáo lại rơi vào trong trầm mặc.
Nhưng cảm giác trầm mặc này cũng không duy trì tiếp được bao lâu, vẻn vẹn sau một khắc.
Phía cuối chân trời, trên lưng một coi voi thần Mặc Ngọc có một bóng người khôi ngô ngồi ngay thẳng, từ từ đi tới, bước chân của voi thần rất chậm, nhưng vô cùng nặng nề. Mỗi một bước hạ xuống đều đạp vào hư không khiến nó run rẩy theo.
Phảng phất như có mười vạn ngôi sao cổ đang rơi xuống, còn chưa tới gần, đã mang lại cho người ta một loại cảm giác đại họa lâm đầu, hít thở không thông.
"Quả nhiên đã đến rồi sao?"
Nhâm Thanh Đồ híp mắt, trầm giọng nói: "Con voi thần này không phải là chủng tộc của thế giới này, sợ rằng cảnh tượng vừa rồi không hề đơn giản như vậy."
"Chư vị trưởng lão. . ."
"Khởi động hộ sơn đại trận, chuẩn bị nghênh chiến thôi!!"

Chương 258. Rốt cuộc lâu chủ tiền bối là nhân vật có đẳng cấp như thế nào?

Vào thời điểm một vị Chuẩn Đế dị giới tấn công vào Đại La kiếm tông.
Cái tin tức này.
Như vòi rồng quét qua mỗi một ngóc ngách của thế giới này.
Phong ba trên Trữ Đế Bảng còn chưa lắng xuống, một tin tức khủng bố hơn nữa lại nối tiếp.
Dị giới lại tới xâm lấn.
Chưa được bao lâu kể từ sau khi Huyết Võng Giới đến xâm lấn mà?

Dị giới đều để mắt tới thế giới của mình rồi sao?
Lần này.
Lại khác với Huyết Võng Giới, người ta có một vị Đại Đế thứ thiệt, tuy là còn chưa tự mình đến đây. Nhưng một thuộc hạ là Chuẩn Đế xách theo đế binh đến đây.
Đánh cho Đại La kiếm tông không ngóc đầu lên được.
Cũng may trong giờ phút quan trọng.
Hai vị Đại Thánh của Huyền Thiên Kiếm tông mang theo đế binh chạy tới, ngăn chặn đối phương, sau đó Tử Vi thánh địa lại chạy tới cứu viện. Mặc dù không mang đến đế binh, nhưng cũng mang đến Chuẩn Đế binh
Cộng thêm nội bộ của Đại La kiếm Tông.
Tổng cộng có năm vị Đại Thánh, cùng kích hoạt một thanh đế binh, thêm hai món Chuẩn Đế binh, cộng thêm hộ sơn đại trận của Đại La kiếm tông, cũng coi như là miễn cưỡng chặn được đối phương.
Nhưng tình thế này chưa chắc có thể duy trì được bao lâu nữa.
Bởi vì không chỉ có một vị Chuẩn Đế của dị giới chạy đến đây, phía sau còn có viện binh liên tục không ngừng chạy đến.
Lúc này.
Đại La kiếm tông đã bị bao vây.
Nếu như không có thế lực khác đến cứu viện, phỏng chừng kết cục của Đại La kiếm tông sẽ chẳng hay ho gì.
Khi vô số người đều đang chú ý đến trận chiến giữa Đại La kiếm tông và dị giới.
Thì ở phương hướng của Cửu U Ma Tông lại xảy ra biến cố
Ở chỗ Cửu U Ma Tông.
Mặt đất bị nghiền nát, một bàn tay to lớn mọc lên từ dưới mặt đất, nhấc bổng cả vùng đất sơn môn rộng mấy ngàn dặm lên.
Giống như một lục địa trên không, ùng ùng bay về phía Đại Hoang thành.
Cuối cùng.
Hạ xuống dãy núi Bách Đoạn.
Cũng chính là nơi mà trước đây Nhâm Thanh Đồ và Dương Khâu tranh đoạt cơ duyên.
Bình thường dãy núi Bách Đoạn là vùng khỉ ho cò gáy, là dãy đất mà cả hai bên Thiên Dận Hoàng Triều và Xích Viêm thánh địa không thèm cho vào phạm vi thế lực của mình.
Hiển nhiên.

Nơi đây là một vùng đệm.
Tuy là song phương không thèm quan tâm, nhưng là không cho phép thế lực thứ ba chen chân vào!
Nhất là cái con quái vật to lớn bay lù lù từ Cửu U Ma Tông này, vào ngay lúc này, bọn chúng bay đến đây là thế nào?
Vào thời điểm Cửu U Ma Tông đáp xuống dãy núi Bách Đoạn.
Lão tổ của cả hai thế lực đều lập tức hạy tới Cửu U Ma Tông. Trong khi Mạnh Khánh Chi mang theo đế binh, cùng hai bên tiến hành đàm phán hữu hảo, chân thành, thân mật.
Lão tổ của hai bên miễn cưỡng khịt mũi đều cho phép Cửu U Ma Tông tạm thời đặt ở chỗ này.
Đợi đến sau khi chuyện dị giới xâm lượt qua đi, lại trở về với địa bàn vốn có của mình.
. . . .
Đại Hoang thành.
Thiên Cơ Lâu.
Sau khi Mạnh Khánh Chi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện của tông môn, đã vội vã chạy tới.
Mới vừa đến trước Thiên Cơ Lâu.
Liền gặp được một người cùng cấp.
Người này mang áo Long Bào, ung dung hoa quý, ánh mắt lạnh lùng, con mắt màu vàng óng, mang theo khí tức uy nghiêm vô thượng. Sự kiêu ngạo trong đôi mắt đó khiến cho vô số người không dám nhìn thẳng vào hắn.
Hắn đứng trước của Thiên Cơ Lâu, không giận mà nghiêm, tài hoa xuất chúng, đội một cái đầu rồng khổng lồ, khi nhìn thấy bóng dáng của Mạnh Khánh Chi, không khỏi hé mắt.
"Ngao Tuyên?"
Mạnh Khánh Chi trầm giọng mở miệng
"Mạnh Khánh Chi, đã lâu không gặp. Trước đây, bổn Tọa còn tưởng rằng ngươi đánh với Lăng Tiêu một trận, chắc là cũng sắp đi đời nhà ma rồi, không ngờ ngươi còn có thể chọc ra phiền phức lớn như vậy!"
Ngao Tuyên thờ ơ nói.
Chuyện Mạnh Khánh Chi giao đấu cùng một vị Đại Đế dị giới cũng chẳng được coi là bí mật gì, dù sao cũng đã gây chấn động mấy triệu dặm quanh đây, ngoại trừ Đại La kiếm tông ra.
Thì những thế lực khác cũng biết được tin tức.

Bây giờ.
Đại La kiếm tông bị dị giới vây công, sau khi không ít thế lực nhận được tin tức cũng đã chạy tới trợ giúp, ví dụ như Lâm thị Đế Tộc còn có Thái Sơ thánh địa.
Dù sao.
Lối đi không gian này cũng thông với địa bàn của Nhân tộc.
Bọn họ vẫn hiểu được đạo lý môi hở răng lạnh, nếu như Đại La kiếm tông bị hủy diệt thì, kế tiếp đến phiên ai thì không nói chắc được.
Mà hiện tại những chủng tộc như Yêu Tộc lại lựa chọn sống chết mặc bây.
Lúc nào Nhân tộc không thể chống đỡ được nữa, thì lúc đấy bọn họ sẽ lên sàn với thân phận sáng chói là chúa cứu thế.
Nhất là tộc Chân Long, lúc này.
Thậm chí còn đang nhàn hạ thoải mái, tới Thiên Cơ Lâu mua vài cái tin tức.
"Ha hả."
Mạnh Khánh Chi cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi và ta đều là người cùng thời đại, ngươi chưa nghẻo thì lão phu há lại đi trước ngươi một bước?"
“Bổn Tọa không giống ngươi."
Ngao Tuyên khẽ lắc đầu, nói: "Tuy là ta đã sống mấy triệu năm, nhưng nói chung là ta xếp thứ tư trên Trữ Đế Bảng, Mạnh đạo hữu, ngươi thì sao?”
Mạnh Khánh Chi: ". . ."
Giờ phút này, hắn cảm giác như lòng mình như bị oanh tạc thành từng mảnh nhỏ.
"Bên trong thế giới này người tài ba dị sĩ không ít, Chuẩn Đế cũng nhiều vô kể, giữa một một đám Chuẩn Đế mà bổn tọa có thể xếp thứ tư, thật sự là đã được lâu chủ tiền bối cất nhắc rồi."
Ngao Tuyên làm ra vẻ xấu hổ nói.
"Nghĩ đến, Mạnh đạo hữu sống lâu như vậy, nếu như lâu chủ tiền bối lại lựa chọn thêm chín mươi người nữa thì đạo hữu tất nhiên sẽ có tên trên bảng."
Mạnh Khánh Chi: ". . ."
Đây đúng là khoe khoang một cách lộ liễu mà.
Lúc còn trẻ khi hai người đều là thiên kiêu, đã có không ít lần giao thủ với nhau, nhưng vẫn không phân thắng bại, sau này Mạnh Khánh Chi dựa vào trận pháp, đã thắng Ngao Tuyên một lần.
Thế cho nên khiến cho hắn ta luôn canh cánh trong lòng, ghi hận mấy triệu năm.
Bây giờ.

Mặc dù mối thù lớn vẫn chưa được báo, nhưng cũng nhờ vào chuyện trên Trữ Đế Bảng, mà cuối cùng cũng có thể làm cho hắn mát mày mát mặt được một lần.
"Nếu như đã gặp nhau ở đây, vậy thì cùng nhau đi vào trong không?" Ngao Tuyên mời.
Hắn không sợ Mạnh Khánh Chi biết được tin tức mà hắn muốn mua.
Kể cả nếu như hắn biết được, thì Mạnh Khánh Chi căn bản cũng không cách nào đoạt được, bởi vì hiện tại Cửu U Ma Tông đã khó giữ được mình, sao lại có thể kết thù kết oán với Long tộc được chứ.
Đó chính là tự tìm đường chết
"Được!"
Mạnh Khánh Chi đồng ý đưa mắt nhìn Ngao Tuyên.
Hắn đã có trải nghiệm về chuyện giá cả tin tức của Thiên Cơ Lâu, lúc trước hắn cũng đã phải mất hết một đống máu để mua mấy tin tức rồi. Bây giờ mặc dù Long Tộc giàu có.
Nhưng lần này đi vào trong kia, e là cũng sẽ bị lóc mất không ít thịt đâu.
Chờ chút nữa.
Nhìn xem cái vẻ mặt khóc tang của hắn khi đi ra. Vừa nói.
Hai người cùng nhau bước vào Thiên Cơ Lâu.
. . .

Chương 259. Chương 259: Rốt cuộc lâu chủ tiền bối là nhân vật có đẳng cấp như thế nào? (2)

Sau khi đi vào trong Thiên Cơ Lâu, hai người cùng nhìn thấy Lý Vân nằm ở trên ghế dài, ở trước mặt hắn hiện một màn hình to lớn đang phát sáng, rộng chừng khoảng hai trượng.

Trong đó đủ các loại ánh sáng chớp nháy, có vô số pháp khí, linh bảo phóng lên cao, còn có hai đế binh lơ lững giữa không trung.

Loáng thoáng.

Còn có tiếng hò hét rung trời truyền đến.

Trên mặt đất có vô số thi thể, máu chảy thành sông, cục diện cực kỳ thảm khốc, thậm chí còn có hai vị Chuẩn Đế đang giao thủ trên bầu trời, hai người nhìn kỹ.

Đây không phải là Chuẩn Đế của Diệp thị thì còn có thể là ai nữa?

Thậm chí.

Mà Chuẩn Đế của tộc Kim Ô đang ẩn mình trên không trung gần đó đều xuất hiện rõ ràng trên màn hình, mà dường như hắn ta vẫn không hề phát giác ra, vẫn đang ẩn nấp trong hư không.

Bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất hiện.

"Loại thủ đoạn này. . . . ."

Mạnh Khánh Chi và Ngao Tuyên liếc nhau, đều rùng mình một cái, thầm nghĩ trong lòng một tiếng, không thể tưởng tượng nổi!

Cách xa nhau xa như vậy, mà đều có thể quan sát được động thái đang diễn ra trên chiến trường.

Đây là chuyện Đại Đế cũng không thể làm được!

Bởi vì thần lực của Đại Đế cũng có giới hạn về khoảng cách, không thể nào có thể phóng từ Đại Hoang thành đến gần nơi của Đại La kiếm tông được.

Vậy thì có chuyện rồi!

Rốt cuộc thì Lâu chủ tiền bối là nhân vật có đẳng cấp như thế nào?

. . .

Lúc này.

Một tay Lý Vân cầm bỏng ngô, một tay cầm lon Cola, mấy thứ này đều được mua từ trong thương thành của hệ thống, đang ăn uống hết sức nhiệt tình, tập trung tinh thần xem, đôi khi lại phát ra một tiếng cảm thán.
Loại hiệu ứng hình ảnh này ở thế giới hiện đại, thì e là năm hào không thể nào thực hiện được, chắc phải mất đến năm trăm triệu đồng thì mới có thể.
Nó mang lại cho người ta một loại cảm giác như thể mình đang ở ngay hiện trường vậy đó.
Nhất là khi hai vị Chuẩn Đế giao thủ, đánh nát tất cả mọi thứ trong phạm vi mấy triệu dặm, chia cắt chiến trường ra thành nhiều mảng nhỏ, trên từng chiến trường nhỏ đều đầy ắp bóng người.
Dị giới và thế giới này, vô số người đang quần thảo với nhau.
Đánh đấm vô cùng tàn khốc.
"Lâu chủ tiền bối ?"
Mạnh Khánh Chi thận trọng gọi một tiếng
"Ừm ?"
Lý Vân ngẩng đầu nhìn hai người, bàn tay chỉ vào hai cái ghế bên cạnh, nhàn nhạt nói:
"Ngồi đi."
Nói xong.
Hắn phất phất tay, lưu luyến nhìn lướt qua màn hình, mới vừa xem tới khúc hay, đáng tiếc là mối làm ăn tới rồi, buôn bán thì phải làm, nhưng mà trò vui thì khi nào cũng có thể xem được hết.
Sau này coi chiếu lại thì cũng giống nhau thôi.
"Đa tạ tiền bối."
Ngao Tuyên và Mạnh Khánh Chi ngồi xuống chỗ của mình, cùng nhau nói lời cảm tạ.
"Nghe nói ngươi dời Cửu U Ma Tông đến dãy núi Bách Đoạn sao?"
Lý Vân nhìn về phía Mạnh Khánh Chi, thuận miệng hỏi.
Dãy núi Bách Đoạn chỉ cách Đại Hoang thành khoảng bốn năm triệu dặm gì đó, đối với những người trẻ tuổi thì đó dường như cũng là một khoảng cách khá xa, thế nhưng đối với những nhân vật lão làng mà nói.
Thì cũng chỉ như mấy bước chân mà thôi.
Dời đến Đại Hoang thành thì cũng đơn giản như là bước ra khỏi cửa nhà mình vậy.
"Mọi thứ đều không dấu được tiền bối."

Trong lòng Mạnh Khánh Chi lộp bộp một tiếng, nói thầm một tiếng không hay rồi, chẳng lẽ mình tự tiện hành động đã chọc cho tiền bối không vui hay sao?
Nếu như tiền bối sai mình dọn về chỗ cũ, thì vậy là coi như xong.
Chọc vào Lăng Tiêu thì cũng thôi đi, lúc này lại chọc vào một vị Đại Đế dị giới, hai vị Đại Đế cùng nhau đánh tới. Cho dù hắn có một trăm cái mệnh, cũng không đủ chết.
"Yên tâm."
Lý Vân nhàn nhạt nói một câu, nói: "Ta sẽ không đuổi ngươi đi."
Cách làm này của Mạnh Khánh Chi ngược lại lại là một lời nhắc nhở với hắn, Thiên Cơ Lâu không thể di dời được, nhưng Đại Hoang thành thì sao?
Thực bây giờ của mình cũng không coi như quá yếu.
Nếu như nhấc bổng Đại Hoang thành lên, thì phải chăng là cũng có thể chạy khắp thế giới?
Lập tức.
Hắn nhìn thoáng qua điểm Thiên Cơ của mình, với 196 vạn điểm thì bất kỳ lúc nào cũng có thể thành Đế, nhưng nếu như sau khi thành Đế.
. . . . .
Có phải là có thể nhấc Đại Hoang thành lên xông pha vào những thế giới khác hay không?
Cái ý tưởng này vừa mới xuất hiện, lúc này Lý Vân đã muốn thử một lần, nhưng nhìn thoáng qua hai người kia trong Thiên Cơ Lâu, hắn tạm thời dằng lại suy nghĩ này.
Mở miệng hỏi:
"Lần này, có phải hai người các ngươi đến Thiên Cơ Lâu là vì dị giới không?"
"Không sai."
Lúc này.
Ngao Tuyên lên tiếng, hắn im lặng một lúc, móc ra một binh khí cấp Đại Thánh, đặt ở trước mặt Lý Vân. Hắn hỏi "Xin tiền bối vui lòng cho biết, rốt cuộc thì thực lực của thế giới mới xuất hiện này ra sao?"
"Phải chăng là chỉ có một vị Đại Đế?"
Bây giờ.
Cái thế giới mới xuất hiện này, ngay đến tên của nó là gì mà bọn họ cũng chẳng biết, chỉ biết có một vị Đại Đế vẫn chưa vượt giới đến đây.

Nhưng thực lực mà chúng phô bày ra ngày hôm nay đã ép cho hơn nửa Nhân tộc sắp không thở nổi.
Nếu như, Nhân tộc không chống đở nổi nữa.
Sớm muộn gì Yêu Tộc cũng phải ra tay, bây giờ việc thăm dò một vài thông tin của dị giới là rất cần thiết.
"Ừm."
Lý Vân nhận lấy binh khí Đại Thánh, chậm rãi mở miệng nói: "Tên của dị giới này là Tử Huyền giới, thực lực không tệ, mạnh hơn không ít so với thế giới bây giờ."
Ngao Tuyên đang say xưa lắng nghe, đợi nghe tiếp nội dung phía sau.
Chờ một lúc lâu sau, kinh ngạc nói: "Tiền bối, rồi sao nữa?"
"Hết rồi."
Lý Vân liếc mắt nhìn Ngao Tuyên, tức giận nói: "Một binh khí cấp Đại Thánh, ngay cả nội tình của một thế lực cũng chẳng thể nào đổi được, chẳng lẽ ngươi còn muốn thăm dò tình hình của một thế giới lớn mạnh nữa hay sao?"
Nói ra sự chênh lệch về thực lực của hai thế giới, cái này đã coi như là một bí mật lớn rồi.
Bởi vì.
Người của thế giới này không biết là trong hai thế giới ai mạnh hơn ai yếu hơn, chờ cho đến khi bọn hắn biết được đối phương mạnh hơn mình. Thì đến lúc đó không biết là đã phải trả một cái giá lớn bao nhiêu, e rằng phải chết hơn mấy vị Đại Đế.
Mới có thể hiểu ra, người ta vô cùng mạnh mẽ!
Đương nhiên.
Cũng có thể không cần phải vậy, nhưng tóm lại cần đánh đổi bằng một cái giá nhất định.
"Ách. . . . ."
Sắc mặt của Ngao Tuyên cứng đờ.
Hắn hơi quay đầu, thì bỗng bắt gặp ánh mắt tự tiếu phi tiếu của Mạnh Khánh Chi, dường như là hắn đã đoán được cảnh ngộ này từ trước vậy..
"Hừ!"
Ngao Tuyên hừ lạnh một tiếng. Bổn Tọa cho ngươi đứng đây nghe tin tức miễn phí, ngươi còn có cái thái độ vậy sao? Có cần mặt mũi nữa hay không hả?

Hôm nay, Bổn Tọa sẽ cho ngươi chống con mắt lên mà nhìn xem cái gì gọi là hào phóng! Tộc Chân Long thứ khác thì không có, chỉ có mỗi tiền!
Bọn họ cai trị vùng biển vô tận, biết bao nhiêu năm tháng qua, những chủng tộc khác đều chìm nổi thăng trầm, chỉ có tộc Chân Long của hắn là tồn tại lâu bền.
Luận về tài phú, luận về tài sản, trên thế giới này, thế lực có thể so tài phú với tộc Chân Long e là còn chưa ra đời đâu!
"A!"
Một vệt hào quang bừng lên.
Ở trên bàn, xuất hiện một bộ điển tịch xưa cổ, bốn chữ lớn trên đó đập vào mắt.

Chương 260. Lối đi không gian đến Tử Huyền giới!

"Đế Kinh!"
Mạnh Khánh Chi hít vào một ngụm khí lạnh.
Kín đáo liếc mắt nhìn Ngao Tuyên, từ lâu đã nghe nói Long tộc có căn cơ rất thâm hậu.
Bình thường không tin lắm.
Nhưng mà ngày hôm nay, không tin cũng phải tin.
Cứ tiện tay là móc ra một phần Đế Kinh, mạnh tay như vậy, trong thiên hạ, hầu như chẳng có mấy thế thực có thể làm được
Huyền Âm Đế Kinh chính là truyền thừa của một vị Đại Đế Nhân tộc lưu lại, đối với Long tộc mà nói, thì nó chỉ có ý nghĩa tham khảo. Trong nội bộ của bọn họ cũng đã có một phần truyền thừa nguyên vẹn hoàn hảo rồi.
Còn Huyền Âm Đế Kinh, có hay không có thì cũng chẳng có nghĩa lý gì.
Lúc này lấy nó ra để giao dịch, không thể thích hợp hơn được nữa.
"Huyền Âm Đế Kinh. . ."
Mạnh Khánh Chi hâm mộ nhìn chằm chằm Đế Kinh.
Nếu như bản Đế Kinh này mà đưa cho Cửu U Ma Tông bọn họ . . . . .
Thì chắc chắn không bao lâu sau, Cửu U Ma Tông có thể một bước lên trời.
"Tiền bối, vừa rồi ngài nói, Tử Huyền giới kia mạnh hơn không ít so với thế giới hiện nay của chúng ta, không biết bên kia có bao nhiêu Đại Đế? Thực lực của bọn hắn như thế nào?"

Ngao Tuyên nhẹ giọng hỏi.
Lý Vân quét mắt nhìn Ngao Tuyên, chắt lưỡi
Long tộc này đúng thật là xa xỉ.
Cứ trực tiếp quăng ra một bản Đế Kinh, chẳng hề có chút cảm giác đau lòng nào, hơn nữa khi hỏi tin tức, còn chẳng thèm để ý đến sự hiện diện của Mạnh Khánh Chi.
Phỏng chừng trong chuyện này còn có mục đích nào khác nữa đây.
Lý Vân nhìn thoáng qua bảng hệ thống của Ngao Tuyên, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, Ngao Tuyên này cũng coi như tốt bụng, biết dị giới khó đối phó, nên bây giờ bỏ tiền ra mua tin "vặt vãnh".
Chẳng qua thì đây cũng là một cách trợ giúp trá hình cho Nhân tộc mà thôi.
Dù sao.
Giúp đỡ Nhân tộc cũng chính là đang giúp Yêu tộc.
Hai giới đại chiến, không có ai có thể chỉ lo cho bản thân mình, bây giờ lão tổ của tộc Kim Ô đều chạy đến đó. Mặc dù tạm thời án binh bất động, không thể nghi ngờ gì là cũng có lòng quan tâm.
Chắc chắn làm muốn đi giúp Nhân tộc.
Trong lúc nguy nan này, nếu như tộc Kim Ô còn bỏ đá xuống giếng, không thể nghi ngờ gì là sẽ bị cắt đứt quan hệ với sinh linh vạn tộc của thế giới này.
Hôm nay Ngao Tuyên đến mua tin tức, cũng là có ý định nhờ vào miệng của Mạnh Khánh Chi để lan truyền tin tức này ra ngoài, vạn tộc có hiểu biết chi tiết về Tử Huyền giới. Đương nhiên là cũng tự biết phải cân nhắc.
Những trận chiến sau này chắc là sẽ không quá khó khăn nữa.
"Đối diện với sự thật trắng đen rõ ràng thì sẽ rất chủ động, chỉ tiếc. . ."
Lý Vân nhìn lướt qua tin tức về Tử Huyền giớ, tốn mất bốn mươi vạn điểm Thiên Cơ để rà soát xong, chậm rãi mở miệng nói: "Hiện tại, trên mặt nổi thì Tử Huyền giới có bốn vị Đại Đế!"
"Hiện tại người mà mở ra lối đi không gian chính là Mặc Uyên Đại Đế!"
"Trong số bốn vị Đại Đế còn có hai người, cũng tự mình mở lối đi không gian riêng, một kẻ sẽ đến đây sau ba tháng nữa, kẻ còn lại thì sẽ đến đây sau một năm nữa!"
"Đây là một ít tin tức cơ bản của bốn vị Đại Đế Tử Huyền giới, ngươi xem đi."
Nói rồi.
Lý Vân ném ra một miếng ngọc bội, rơi vào trong tay Ngao Tuyên.

Còn về phần Mạnh Khánh Chi.
Thì không có.
Ăn chực thì cũng có mức độ mà thôi, giá trị của tin tức cơ bản về bốn vị Đại Đế là rất cao, Ngao Tuyên người ta móc ra một bản Đế Kinh.
Nếu như cứ như vậy mà tặng không cho Mạnh Khánh Chi một phần, về tình về lý, đều có chút khó chịu.
Nếu như Ngao Tuyên không ngại, sau khi hắn xem xong, đương nhiên sẽ đưa cho Mạnh Khánh Chi.
"Bốn vị Đại Đế này. . . . ."
Ngao Tuyên xem xong nội dung bên trong ngọc bội.
Sau một hồi lâu.
Thở dài một hơi, tâm trạng vô cùng nặng nề.
Bất kể như thế nào hắn cũng chưa từng nghĩ đến, Mặc Uyên Đại Đế thống lĩnh dẫn quân qua đây, mới chỉ thành Đế được một trăm bảy chục ngàn năm, là người thành Đế muộn nhất trong bốn vị Đại Đế!
Mà kẻ thành Đế sớm nhất đã cách nay 132 vạn năm rồi!
Nếu như cả bốn vị Đại Đế này liên thủ với nhau, thì e là thế giới của mình sẽ không thể chống đỡ được!
Thái độ của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối thì vẫn chưa rõ ràng, chỉ dựa vào một mình Lăng Tiêu, kể cả hắn có nghịch thiên, thì cũng chẳng thể nào là đối thủ của bốn vị Đại Đế liên thủ với nhau được?
Mỗi một người của nhà người ta đều kinh tài tuyệt diễm, là vô địch trong những người cùng thời.
Nếu như đánh tay đôi, cũng chưa chắc Lăng Tiêu có thể chiến thắng được một cách dễ dàng.
Chớ đừng nói chi là, một chọi hai thậm chí là còn nhiều hơn.
Người ta đã thành Đế vài chục vạn năm, thời gian lâu như vậy, nếu như không sống vô ích thì chẳng có khó khăn gì khi đánh bại thậm chí là tiêu diệt Lăng Tiêu.
"Nếu như bốn vị Đại Đế này qua đây, e là thế giới này phải đối diện với tử cục!"
Ngao Tuyên trầm giọng nói.
Tuy là.
Rất nhiều người trong số bọn họ đều cho rằng, thế giới mình đang sống, về mặt nổi thì không có Đại Đế, nhưng vẫn âm thầm khẳng định là có, nhưng nếu như phía mình có, thì tại sao Tử Huyền giới lại không có chứ?

Mới vừa rồi, chính miệng Tiền bối đã nói.
Về bề nổi thì Tử Huyền giới có bốn vị Đại Đế nhưng lại không nói về mặt chìm.
Lời của Lâu chủ tiền bối, mỗi một câu đều cất dấu huyền cơ, nếu như bản thân mình không để ý thì rất có thể sẽ bỏ sót.
Bên cạnh.
Mạnh Khánh Chi nhìn miếng ngọc trong tay Ngao Tuyên, trong lòng vô cùng hiếu kỳ.
Đây chính là tin tức liên quan tới bốn vị Đại Đế, bất kể là ai thì đều muốn xem thử nội dung bên trong đó, để có thể hiểu được rốt cuộc thì bốn vị Đại Đế của Tử Huyền giới khủng bố tới cỡ nào.
Mấy lần hắn há miệng ra, cuối cùng vẫn không thể nào mặt dày mà xin xỏ được.
Nếu như mình mở miệng ra xin, Mạnh Khánh Chi có thể chắc chắn là mình tuyệt đối sẽ bị Ngao Tuyên không chút nể nang gì mà cười nhạo hắn một trận.
Hết cách rồi.
Ai bảo Cửu U Ma Tông nhà mình nghèo quá làm chi?
Biết được những tin tức vừa nãy kia cũng đủ khiến hắn vui mừng rồi.
"Tiền bối, bây giờ có phải là hơn một nửa lực lượng dưới trướng của tên Mặc Uyên Đại Đế kia đều đã đến đây không?"
Mạnh Khánh Chi trầm ngâm một chút, mở miệng hỏi
Lúc này những sinh linh vượt giới đến đây cùng phân nửa thế lực Nhân tộc liên thủ với nhau đã chiến đấu khó phân thắng bại, Đế binh cũng đã lấy ra hai kiện, mấy triệu dặm chu vi chung quanh đều đã bị đánh đến tan nát.
Đội hình phô trường như vậy, không khỏi làm người hoài nghi, có phải là Mặc Uyên Đại Đế đã dốc hết lực lượng trong túi của mình ra không?
Chỉ còn mình hắn là chưa đích thân chạy qua đây, phỏng chừng tất cả lực lượng dưới trướng hắn có thể chạy đến thì đã chạy hết đến đây rồi.
"Ừm ?"
Lý Vân nhướ mày lên.
"Ách. . . ."

Chương 261. Lối đi không gian đến Tử Huyền giới! (2)

Mạnh Khánh Chi mang theo vẻ mặt đầy đau khổ, tay run rẩy móc ra một binh khí cấp Đại Thánh, đây là chiến lợi phẩm mà hắn thu được sau khi hắn giết chết ba trăm ngàn sinh linh vượt giới mà đến.
Còn cầm chưa được nóng tay thì chớp mắt đã phải móc ra.
"Tiền bối, vãn bối cũng đang muốn hỏi vấn đề này."
Tốc độ của Ngao Tuyên nhanh hơn.
Trực tiếp ném ra một chai linh dược cấp Đại Thánh, đặt ở mặt bàn, nhanh chóng lạnh lùng quét mắt nhìn Mạnh Khánh Chi, ánh mắt mang theo vẻ xem thường.
"Khụ khụ."
Mạnh Khánh Chi ho nhẹ một tiếng
Nhanh chóng thu lại món binh khí mà mình lấy ra.
Có người tình nguyện bỏ tiền ra, mà bản thân mình lại ngu ngơ móc tiền ra, thì đúng thật là óc bò, giữ lại binh khí này, nói không chừng chút nữa còn có thể mua một cơ duyên.
Chưa nói đến chuyện thành Đế, nhưng cũng có thể khiến mình mạnh mẽ lên một chút, làm tăng thêm chút tài sản cũng được mà!
"Không phải."
Lý Vân khẽ lắc đầu.
"À?"
Nghe được hai chữ này, Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi đồng thời biến sắc
"Bây giờ những kẻ qua đây, chẳng qua cũng chỉ là lính tiên phong dưới quyền Mặc Uyên mà thôi, những gì mà hiện tại các ngươi nhìn thấy đều là một số những thế lực khác muốn tới đây chia chác chén canh mà thôi."
Lý Vân thong thả ung dung nói
Con át chủ bài chân chính của Mặc Uyên Đại Đế còn chưa sử dụng đến.
Nhưng những thế lực khác lại không giống như vậy, nghe nói lối đi không gian đã được mở ra, làm sao có thể ngồi yên.
Một thế giới mới đồng nghĩ với cơ duyên vô tận.
Nếu như thế giới kia có một vị Đại Đế mở ra lối đi không gian, đồng thời không cấm đoán những thế lực khác tham dự vào, thì đương nhiên là không ít thế lực sẽ chen chúc chạy tới.
Mặc Uyên Đại Đế đương nhiên là biến những kẻ này trở thành bia đỡ đạn, trước hết dùng để thăm dò một chút về tình hình của thế giới này, tốt nhất là

có thể ép được một đến hai vị Đại Đế xuất đầu lộ diện, nếu làm được như vậy sẽ giảm thiểu đến mức thấp nhất những tổn thất của hắn.
Đây cũng là kinh nghiệm của một vị Đại Đế Tử Huyền giới mà hắn ta đúc kết được.
Nếu như ngay từ đầu vị Đại Đế kia không mang hết thế lực của mình qua đây, phỏng chừng cuối cùng cũng không thua thảm như vậy, dẫn tới kết cục toàn quân bị diệt.
"Đúng rồi."
Lý Vân dường như nhớ tới điều gì đó, bàn tay vung lên, một màn hình xuất hiện ở giữa Thiên Cơ Lâu, bên trong có hai bóng người đứng thẳng, đè ép hư không, trong con ngươi tràn đầy sự lạnh lùng. . . .
"Mới vừa rồi bên phía Tử Huyền giới lại có hai vị Chuẩn Đế qua đây, bọn họ không phải là thuộc hạcủa Mặc Uyên, nhưng là thế lực sau lưng những lão tổ."
"Hơn nữa. . . . ."
"Bọn họ còn mang theo một Đế binh."
Nếu thế giới này trên dưới một lòng, hắn sẽ không khách khí mà tặng cho một tin tức. Dù sao thì hai người kia đều đã đến chiến trường, không có ý định che giấu hành tung của mình.
Không ít người đều đã nhìn thấy, nên tự khoa trương thanh thế, thì cũng chẳng sao cả.
Một khi bắt đầu động thủ, chuyện bọn họ có mang theo Đế binh căn bản là không thể dấu diếm được, cũng chẳng cần mất đến ba giây thì tin tức này đã chẳng còn chút giá trị nào nữa.
" Này. . . . ."
Nhìn thấy cảnh tượng này.
Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi đều cảm thấy trong lòng rét run.
Lúc này, thực lực mà Tử Huyền giới phô bày ra là quá mức đáng sợ.
Mà quân tinh nhuệ của Mặc Uyên Đại Đế còn chưa được điều động, chỉ dựa vào những thế lực khác xuất thủ, thì cũng sắp đánh cho Nhân tộc tàn phế rồi, lần này cũng chẳng còn Thái Sơ Cổ Đế nữa rồi!
Mà nếu như có.
Phỏng chừng một Thái Sơ Cổ Đế căn bản là không thể làm nên trò trống gì.
Người ta có bốn, bọn họ chỉ có một, vậy thì còn đánh đấm gì nữa?
Tính luôn cả vị Chuẩn Đế lúc trước thì lúc này Tử Huyền giới đã có tới ba vị Chuẩn Đế, hai kiện Đế binh xuất hiện. Lúc này trong lòng Ngao Tuyên

cùng Mạnh Khánh Chi đều dao động
Bản thân mình có cần đến tham chiến hay không?
Khi Đại Đế của hai bên còn chưa xuất đầu lộ diện, thì Chuẩn Đế và Đế binh chính là sức chiến đấu mạnh nhất!
Bọn hắn còn chưa kịp quyết định.
Cảnh tượng trong màn hình đã biến đổi, một vầng mặt trời từ từ dâng lên trên chiến trường, trong đó một con thần điểu có ba chân tắm mình trong ngọn lửa thần ngút trời, giáng xuống từ trên trời như một con Thần Yêu.
Nó vừa xuất hiện, chỉ vừa mới bung ra khí tức toàn thân thì một trận phong ba khủng khiếp cuộn lên ngợp trời, đất đai đổ nát, trong chốc lát lan rộng ra, trời long đất lở!
Cũng đủ làm cho đất đai mấy trăm ngàn dặm chung quanh đây hóa thành một vùng đất cằn cỗi.
"Kim Ô đạo hữu xuất thủ."
Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.
Trong lòng hai người đã xuất hiện cảm giác nặng nề.
Tộc Kim Ô xuất thủ đồng nghĩa với việc Yêu tộc cũng đã nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Trước đây vị Đại Đế của Huyết Võng giới kia vượt giới đến đây, cũng chỉ mang đến hai vị Chuẩn Đế mà thôi.
Nhưng hôm nay Tử Huyền giới, Đại Đế thì vẫn chưa lộ diện, mà đã có ba vị Chuẩn Đế mang theo hai thanh Đế binh xuất hiện.
Mặc dù.
Bọn họ không biết rõ thực lực của Tử Huyền giới, nhưng chỉ cần nhìn một góc nhỏ của tảng băng chìm thôi thì cũng có thể nhìn ra, Huyết Võng giới căn bản là không thể sánh bằng thế giới kia.
Nếu như vạn tộc còn không liên thủ với nhau, thì sẽ bị san bằng.
Trên màn hình.
Cục diện liên tục biến hóa.
Kim Ô lão tổ lấy một chọi hai, dốc hết sức mình, ánh sáng bắn lên tận trời bao phủ cả một mảng đất trời,m à tiếng gào thét cách nơi đây cả tỉ vạn dặm vọng ra từ bên trong màn hình.
Tuy hai người không ở gần chiến trường, nhưng khi nhìn lên màn hình cũng hiểu được tính chất nghiêm trọng của nó.
Ở gần chiến trường, Chuẩn Đế của Diệp thị và Chuẩn Đế của Lâm thị đang quyết đấu với một vị Chuẩn Đế của Tử Huyền giới, ba người đại chiến một lúc lâu, tuy là phe ta đang chiếm thế thượng phong.

Nhưng nếu như muốn giết chết đối phương, hiển nhiên là không thể nào làm được.
"Không thể kéo dài được nữa rồi."
Ngao Tuyên cắn răng, bỗng nhiên đứng dậy, hắn muốn nhanh chóng chạy qua tham chiến.
Long tộc là đại tộc của một phương, thống ngự tứ hải, dưới trướng có vô số Hải tộc, nếu như ngồi yên không quan tâm, e rằng van tộc trong thiên hạ đều sẽ cho là Long tộc bọn hắn nhát gan sợ phiền phức.
"Chờ một chút."
Mắt của Mạnh Khánh Chi xoay chuyển, gọi Ngao Tuyên lại, trong lòng hắn nhanh chóng suy nghĩ.
"Ừm ?"
Ngao Tuyên dừng chân lại, sắc mặt không vui, lạnh lùng nói: "Mạnh đạo hữu sợ sao?"
"Không phải."
Mạnh Khánh Chi lắc đầu, hắn quay đầu nhìn về phía Lý Vân, mặt mang thẻ vẻ chờ mong hỏi "Thực lực của Tiền bối hiếm có xưa nay. Trong số những Đại Đế thì cũng coi như là cũng là nhân vật xuất chúng. . . ."
"Không biết là tiền bối có thể mở ra được một lối đi không gian đến Tử Huyền giới hay không?"

Chương 262. Hai người các ngươi muốn vượt giới ?

"Lối đi không gian đến Tử Huyền giới?"
Nghe được câu này.
Trong lòng Ngao Tuyên giao động, hắn xoay người lại, ngồi xuống ghế của mình.
Cũng mang theo ánh mắt mong chờ nhìn về phía Lý Vân.
"Lối đi không gian đương nhiên là không khó."
Lý Vân liếc mắt nhìn hai người, hơi trầm ngâm nói: "Hai người các ngươi muốn vượt giới sao?"
"Ách. . ."
Mạnh Khánh Chi cười khan một tiếng, ngượng ngùng nói: " Này còn phải xem xem, tiền bối ra giá bao nhiêu."

Chỉ có Đại Đế mới có thể mở được lối đi không gian, không cần phải nghi ngờ về thực lực Đại Đếcủa lâu chủ tiền bối.
Nhưng điều quan trọng là giá của một tin tức thì lại đều rất đắt đỏ.
Không ai cam đoan chắc chắn là cái giá phải trả cho một lần giao dịch là bao nhiêu.
Nếu tiền bối như một cái tàu há mồm, vừa mở miệng đã đòi ngay một thanh Đế binh. . . . .
Nghĩ tới đây.
Mạnh Khánh Chi lặng lẽ liếc nhìn Ngao Tuyên, chuyện ngã giá này, cũng chỉ có thể dựa vào tộc Chân Long mà thôi. Bọn họ giàu có như thế, chắc là có thể móc ra một thanh Đế binh chứ nhỉ?
"Hai vật phẩm cấp Chuẩn Đế!"
Lý Vân đưa ra hai ngón tay.
So với việc bán tin tức.
Nói thật.
Chuyện làm ăn mà tự mình ra giá, mới là lâu bền không thua lỗ, bởi vì nếu như không có kẻ trung gian là hệ thống này, thì kiếm được nhiều hay ít toàn bộ đều rơi vào trong túi tiền của mình.
Còn về hai vật phẩm cấp Chuẩn Đế, là bởi vì tất cả những đồ vật nằm trong nhẫn trữ vật của Ngao Tuyên đã bị hắn nhìn qua một lượt rồi.
Trên người hắn đã không còn Đế binh hoặc là Đế Kinh hoàn chỉnh nguyên vẹn nữa rồi.
Nếu như hét giá cao hơn thì Ngao Tuyên cũng không mua nổi
Còn chẳng thể nào trông cậy vào Mạnh Khánh Chi bỏ ra thêm một ít, nếu mà để hắn làm chủ thì hắn chẳng trả nổi một phần mười giá trị như Ngao Tuyên đâu, chênh lệch lớn đến khủng khiếp.
"Hai vật phẩm Chuẩn Đế sao. . . . .?"
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi sầu khổ
Không phải là một Đế binh thì đã khiến cho hắn thở ra một hơi, nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng thấp thỏm, vật phẩm cấp Chuẩn Đế nào phải là rau cải trắng ngoài ruộng.
Dù gì thì Cửu U Ma Tông của bọn họ cũng chẳng trả nổi.
Chỉ có thể dựa vào Ngao Tuyên.
Mở ra một lối đi cũng chẳng có chỗ nào tốt, sau khi đi qua đó, cũng không biết gặp phải thứ gì, lỡ đâu bị một vị Đại Đế chặn lại, vừa mới qua đến bên kia thì đã nghẻo.

Lúc này, Mạnh Khánh Chi cũng không dám đảm bảo là Ngao Tuyên có tình nguyện làm chuyện mua bán lỗ vốn chắc này không.
"Tiền bối."
Ngao Tuyên trầm ngâm một lúc lâu.
Hắn sờ sờ nhẫn trữ vật của mình, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, dường như gia sản của mình đều bị tiền bối nhìn thấu hết.
Cái giá này vừa vặn nằm trong mức giới hạn mà mình có thể chi ra.
Hơi đắt, nhưng mà cũng không quá đắt.
Giọng nói của Ngao Tuyên nhỏ lại không ít, mở miệng hỏi: "Vãn bối muốn hỏi một câu, tiền bối có thể khống chế được nơi mà lối đi không gian dẫn đến không?"
Cái trò mèo của chuyện vượt giới này.
Hầu như mỗi một Chuẩn Đế đều biết.
Mở ra một lối đi không gian thì đều dựa vào vận may, đối với một thế giới xa lạ, chẳng ai biết được đầu kia của lối đi không gian có khi nào lại mở ra ở một vùng đất cực kỳ hung hiểm hay không.
Không cách nào xác nhận được vị trí đầu ra của lối đi không gian, có thể nói là nó không có chút giá trị nào.
Nhưng nếu là. . . . .
Có thể dễ dàng nắm trong tay vị trí lối ra thì lại khác rồi.
"Đương nhiên có thể!"
Lý Vân mỉm cười nói.
Từ khi có hệ thống, đối với mình mà nói khắp chư thiên vạn giới này không có bất kỳ một thế giới nào là xa lạ, muốn mở lối đi không gian đến bất cứ nơi nào đều được.
"Vậy thì tốt quá!"
Ngao Tuyên vỗ tay cười to, đầu tiên hắn móc ra một bộ công pháp cấp Chuẩn Đế, sau đó lại là một bộ bí thuật cấp Chuẩn Đế, trong lòng hơi suy tư, nói.
"Vậy xin tiền bối hãy mở lối đi không gian ngay bên cạnh nơi có cơ duyên thành Đế!"
Nghe được câu này.
Tim gan Mạnh Khánh Chi nhảy dựng lên.
Ngao Tuyên đi qua kia là muốn thành Đế sao!
Chẳng qua là mình muốn đi qua đó phá rối, giảm bớt áp lực cho thế giới của mình mà thôi.

Mà suy nghĩ của Ngao Tuyên lại còn độc hơn so với mình nữa. Nếu như hắn có thể thành Đế ở dị giới, những kẻ như Mặc Uyên Đại Đế gì gì đó mà không tức đến lệch mũi hay sao chứ?
"Dễ thôi."
Lý Vân thu lại vật phẩm Chuẩn Đế, trong lòng hỏi "Hệ thống, rà soát những nơi trong Tử Huyền giới có cơ duyên thành Đế phù hợp với Ngao Tuyên."
« keng! « Những nơi trong Tử Huyền giới có cơ duyên thành Đế phù hợp với Ngao Tuyên, rà soát thành công.
« Thiên mệnh Tiên Cốc: Tốn 870 vạn điểm Thiên Cơ, có thể tra rõ tin tức cụ thể của cơ duyên. »
« Trụy Tiên cổ điện: Tốn tám trăm vạn điểm Thiên Cơ, có thể tra rõ tin tức cụ thể của cơ duyên. »
« Táng Tiên: Tốn tám trăm vạn điểm Thiên Cơ, có thể tra rõ tin tức cụ thể của cơ duyên. »
« Tinh Vẫn Đại Đế mộ: Tốn 610 vạn điểm Thiên Cơ, có thể tra rõ tin tức cụ thể của cơ duyên. »
« Tổ Địa của tộc Bích Lân Giao: Tốn 279 vạn điểm Thiên Cơ, có thể tra rõ tin tức cụ thể của cơ duyên. »
"Năm cái luôn sao?"
Lý Vân đếm nhẩm một lượt, không hổ là Tử Huyền giới, cơ duyên thành Đế cũng nhiều hơn thế giới này nữa.
Đương nhiên.
Cũng không phải là có nhiều cơ duyên thành Đế đến như vậy, mà là có nhiều cơ duyên phù hợp với Ngao Tuyên như vậy.
Con đường thành Đế của mỗi một người không giống nhau, cơ duyên cũng là tùy theo từng người.
"Trụy Tiên cổ điện, Táng Tiên, chiến trường Táng Tiên. . ."
Một Trụy Tiên, hai Táng Tiên.
Hắn đọc một lượt ba cái tên này, sao cứ có cảm giác trong này có liên hệ gì đó với nhau, nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều, tạm thời hắn cất cái suy nghĩ này lại.
"Hệ thống nâng thực lực của ta lên Đại Đế đỉnh phong, đúng rồi, bỏ qua hết mấy cái dị tượng lung tung kia đi ha."
Trong lòng Lý Vân nói rằng.
Lúc này thực lực của mình tăng lên, nếu như dị tượng xuất hiện thì kể cả Ngao Tuyên và Mạnh Khánh Chi đều là kẻ ngốc thì cũng có thể nhận ra

điều bất thường.
Rõ ràng là một kẻ đã trở thành Đại Đế từ lâu, tại sao bây giờ lại xuất hiện những dị tượng của người mới vừa thành Đế cơ chứ?
Biện pháp tốt nhất.
Là làm cho bọn họ không cảm nhận được gì cả.
Vậy thì sẽ không lộ ra bất kỳ sơ hở nào
« Keng, trừ đi 279 vạn điểm Thiên Cơ, thực lực kí chủ tăng lên đến Đại Đế đỉnh phong! »
"Ầm ầm!"
Trong cơ thể Lý Vân, khí tức liên tục tăng lên, như là thiên hà vỡ đê, đột phá cảnh giới, chỉ trong chốc lát từ tu vi Thánh Nhân đã vọt lên đến Đại Đế đỉnh phong.
Chỉ cách cảnh giới tiếp theo một bước nữa.

Chương 263. Hai người các ngươi muốn vượt giới ? (2)

Nếu như nỗ lực tu luyện thêm một chút nữa, thì sẽ có khả năng đột phá.
"Tại sao lại đắt như vậy chứ?"
Lý Vân cau mày, không phải chỉ tốn hơn một triệu điểm Thiên Cơ là đủ rồi mà?
Nếu không phải mình mới buôn bán lời được hai Chuẩn Đế binh, và một bản Huyền Âm Đế Kinh, thì chỉ sợ là số điểm Thiên Cơ trên người có khả năng không đủ.
Đã ném đi nhiều điểm Thiên Cơ như vậy, hiện tại trên người mình chỉ còn lại 87 vạn điểm Thiên Cơ, tuy chưa biến thành kẻ ngheo rớt mồng tơi, nhưng cũng chẳng khác là mấy.
... Còn về chuyện tiến thêm một bậc nữa thì khả năng này không lớn.
Cảnh giới cao thì càng tốn nhiều hơn, hắn vẫn hiểu rõ điều này.
« Kí chủ yêu cầu Đại Đế đỉnh phong, vì vậy nên giá đắt hơn. »
Lý Vân: ". . . ."
Có chuyện giá của việc thành Đế và Đại Đế đỉnh phong lại còn không giống nhau nữa chứ?
Hệ thống đúng là nhỏ mọn mà.
Quen biết nhau cũng đã lâu như vậy rồi, hà tất gì tính toán chi li vậy chứ?

Cũng chỉ hơn thua nhau một triệu điểm Thiên Cơ mà thôi.
"Hayy."
Lý Vân lắc đầu thở dài, phất tay mở bản đồ thế giới của Tử Huyền giới, cái thứ này là hệ thống tặng không lấy tiền, trên đó có ghi chú vị trí của những đại thế lực.
Đối với mình mà nói, thì tấm bản đồ này chẳng có ích lợi gì.
Ngược lại lại có tác dụng không nhỏ đối với những người khác.
Nhưng bây giờ cũng không ai hỏi, hắn cũng sẽ không biếu không không như vậy.
Tìm kiếm một lúc lâu trên bản đồ, sau khi nhìn thấy tổ địa của tộc Bích Lân Giao, hắn gật đầu thầm nghĩ, đây là nơi duy nhất có giá cơ duyên thành Đế hợp lý nhất.
Nhưng kể cả là như vậy, cũng phải mất đến 300 vạn điểm Thiên Cơ
"Lối đi không gian. . . . ."
Lý Vân lẩm bẩm một câu
Cái thứ này, Đại Đế phải tốn biết bao nhiêu năm tháng dài dằng dặc mới có thể nối liền được con đường thông giữa hai giới, còn về phần hắn thì không biết phải mất bao nhiêu lâu nữa.
Nhưng nghĩ đến chuyện dựa vào thực lực của Đại Đế đỉnh phong, thì chắc là cũng chẳng mất bao lâu đâu.
"Hệ thống, ta tự mở một lối đi không gian thì mất bao lâu?"
Lý Vân trong lòng hỏi.
« keng, 57 năm lẻ ba tháng. »
Lý Vân: ". . ."
Lâu như vậy sau?
Thực lực của mình là Đại Đế đỉnh phong mà phải mất đến một khoảng thời gian dài như vậy, thì chỉcó trời mới biết Mặc Uyên Đại Đế đã hao tốn bao nhiêu tâm huyết cho lối đi không gian này.
Sau năm mươi năm nữa, cũng chẳng biết giữa hai giới đã biến thành cái dạng gì.
Mình có thể chờ được, mà chỉ sợ là Ngao Tuyên và Mạnh Khánh Chi không thể chờ nổi thôi.
"Xem ra vẫn phải là dựa vào hệ thống."
Lý Vân chép chép miệng, hắn vung một tay lên chụp vào không trung, rào rào một tiếng, hư không bị một lực mạnh kéo rách ra như một tấm vải bị xé rách.

Không gian bị xé ra thành một lỗ hổng to lớn.
Dẫn đến một thế giới chưa biết.
Ở một nơi khác.
Là một dãy cung điện kéo dài không có điểm cuối, khí thế hùng tráng, từng luồng khí tức kinh khủng đang ẩn núp, ngẫu nhiên có Giao Long bay lên trời, khí huyết thông thiên.
"Xong rồi."
Sau khi xé ra một vết nứt.
Lý Vân vỗ tay một, nhẹ giọng phun ra hai chữ.
"Nhanh như vậy sao?"
Ngao Tuyên và Mạnh Khánh Chi đưa mắt nhìn nhau, trong suy nghĩ của bọn hắn thì Thiên Cơ Lâu chủ rất mạnh, nên sẽ mở ra được một lối đi không gian trong một khoảng thời gian ngắn.
Nhưng là không ngờ tới lâu chủ lại mạnh mẽ tới mức độ như thế.
Chỉ trong một trảo, không có bất kỳ khí tức nào lộ ra, không gian đã bị kéo rách, một vết nứt không gian xuất hiện trước mắt hai người, cái này cũng hơi chút đáng sợ mà!.
Nếu như những Đại Đế còn lại mà biết chuyện này, chẳng lẽ không xấu hổ đến chết?
Nếu như một lối đi không gian được tạo ra dễ dàng như vậy, thì chắc là những Đại Đế kia trong lúc nhàn rỗi không chuyện gì, sẽ mở ra một cái để tìm thử coi có cái thế giới nào yếu hay không.
Mà bọn người Lăng Tiêu cũng không cần giữ lại một lối đi không gian, không nỡ lòng nào phá hủy nó.
"Có thể thực lực của Tiền bối không chỉ là Đại Đế!"
Ngao Tuyên và Mạnh Khánh Chi liếc nhìn nhau, trong lòng cùng xuất hiện ý nghĩ này.
Nếu như chỉ là Đại Đế thì chẳng thể nào mà mở ra một lối đi không gian một cách nhẹ nhàng như vậy.
"Tiền bối, nơi này chính là nơi có cơ duyên Đại Đế sao?"
Ngao Tuyên tiến lên hai bước, nhìn kỹ càng, với nhãn lực của hắn, chỉ có thể nhận ra được đây là một thế lực khổng lồ, trong đó rất đáng sợ.
Nếu như hắn không nhìn lầm thì trận pháp bên kia chắc là trận pháp Đế cấp!
Cũng có nghĩa là trước đây trong chủng tộc này từng xuất hiện một vị Đại Đế!

"Ừm."
Lý Vân tùy ý gật đầu
"Xin tiền bối chỉ điểm phương pháp phá trận!"
Ngao Tuyên khẽ lật bàn tay, đưa lên một chiếc nhẫn trữ vật.
Nếu như mua lấy phương pháp phá trận của thế lực trong thế giới của mình thì rất dễ phạm vào điều cấm kỵ. Nhưng đương nhiên là dị giới không nằm trong phạm vi này, bọn chúng chưa được trải nghiệm cảm giác đang sợ khi một vị Chuẩn Đế xông vào trong tông môn.
Lần này, nên để cho bọn họ trải nghiệm một phen.
"Đúng rồi."
Ngao Tuyên suy nghĩ một chút, lại móc ra ba bình linh dược cấp Đại Thánh, đặt trước mặt Lý Vân, cung kính nói: "Xin tiền bối xem thử giúp là trong thế lực này có Chuẩn Đế hay không."
Một chủng tộc đã từng xuất hiện Đại Đế, mặc dù sa sút, nhưng cũng không thể khinh thường nội bộ của họ.
Nếu như mình lẻn vào trong đó, đúng lúc đụng phải một người cùng cấp, người ta cầm Đế binh truy sát mình, vậy thì coi như xong đời, có khác gì là tự chui đầu vào lưới đâu chứ.
"Yên tâm."
Lý Vân khoát tay áo.
Cầm lấy nhẫn trữ vật nhìn lướt qua, bên trong có một thanh Đế binh vỡ nát, đã bị hư hỏng nghiêm trọng. Ngoại trừ bỏ vào lò luyện lại ra thì nó đã không có giá trị gì.
Nhưng chất liệu của nó bất phàm, được chế tạo từ thần kim, tóm lại thì cũng có giá một ít điểm Thiên Cơ
Bên cạnh Đế binh là ba bộ Đế Kinh, không biết làm cách gì mà Long tộc có thể lấy được.
Ba bộ Đế Kinh này khác rất nhiều so với Huyền Âm Đế Kinh lúc nãy, đại khái là không lành lặn, có quyển thì bị thiếu cảnh giới ở giữa, có quyển thì bị thiếu phần đầu và phần cuối.
Nhưng mà ba bộ Đế Kinh không trọn vẹn cộng thêm một thanh Đế binh vỡ nát, tạm thời cũng được tính có giá trị bằng một thanh Đế binh hoàn chỉnh.
Lý Vân cất nhẫn trữ vật, đầy ẩn ý liếc nhìn Ngao Tuyên, cầm một đống thứ không nguyên vẹn mà đổi lấy một cơ duyên Đại Đế, không có dễ như vậy đâu.
Trong lòng hắn mở bảng hệ thống, hỏi

"Hệ thống, rà soát xem tộc Bích Lân Giao có Chuẩn Đế không!"
« keng! »Rà soát thành công.» « Lão tổ Chuẩn Đế của tộc Bích Lân Giao đã mang theo Đế binh đến Thiên Nguyên giới. Bây giờ đang giao thủ cùng lão tổ tộc Kim Ô.»
"Ừm?"
Mắt Lý Vân sáng lên, vậy mà lại không bị trừ điểm Thiên Cơ ?Dường như, những tin tức được coi như là bí mật trong cái thế giới này.
Ở Tử Huyền giới, căn bản không phải là bí mật gì!
Một vị lão tổ Chuẩn Đế mang theo Đế binh đánh giết tới một giới khác, không nói mọi người đều biết, nhưng chắc là một vài lãnh đạo của những thế lực ở Tử Huyền giới rõ ràng hơn ai cả.
Sau này, hình như mình cũng có thể kiếm lời to dựa vào sự chênh lệch về mặt tin tức này!

Chương 264. Chẳng có mấy kẻ tay sai dễ sai bảo như vậy

"Tộc Bích Lân Giao đúng là Chuẩn Đế, thậm chí cũng có cả Đế binh, nhưng mà Chuẩn Đế của tộc bọn họ mới vừa rồi các ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, đang đánh nhau với Chuẩn Đế của tộc Kim Ô."
Lý Vân chậm rãi nói.
"ồ?"
Mắt Ngao Tuyên sáng lên.
Còn có chuyện tốt như vậy sao?
Một vị Chuẩn Đế vượt giới đến nơi này, còn gia nhập vào trận chiến, mình thừa cơ hắn vắng nhà mà lẻn vào, thì cho dù là lão tổ của tộc Bích Lân Giao có mạnh mẽ hơn nữa thì căn bản là hắn cũng chẳng thể nào chạy về kịp!
"Tiền bối, cái này. . . phương pháp phá trận của tộc Bích Lân Giao?"
Ngao Tuyên vẻ mặt mong đợi hỏi.
"Ừm. . ."
Lý Vân dừng một chút, mở miệng nói: "Mấy quyển Đế Kinh sứt mẻ, vẫn còn thiếu chút đỉnh."
Nói rồi.
Ánh mắt của hắn lơ lãng nhìn vào nhẫn trữ vật trên tay Ngao Tuyên.

Có thể người khác không biết, nhưng mà hắn thì biết, bên trong chiếc nhẫn này của Ngao Tuyên còn có một bản công pháp cấp Chuẩn Đế, một thanh Chuẩn Đế binh, nếu như mà hắn không chiếm được.
Thì e là sẽ đau lòng rất lâu đây.
Sắc mặt Ngao Tuyên tối sầm lại, lần này trước khi xuất môn, tài sản cũng không thể gọi là phong phú được, Đế Kinh thì đã mang hết đi, còn Đế Kinh không nguyên vẹn thì cũng có đến mấy bản.
Theo như hắn nghĩ thì số tài sản phong phú này.
Dư sức để mua một cơ duyên thành Đế cộng thêm tìm hiểu tin tức về dị giới tin tức.
Tại sao mà bây giờ, lại còn thiếu một chút chứ?
Bên cạnh.
Mạnh Khánh Chi cười chế nhạo
Dựa vào số tài sản mà lần này Ngao Tuyên dùng để mua cơ duyên thành Đế, trong lòng hắn cũng đã có tính toán rồi, xem ra thì ít nhất cũng phải mất một vật phẩm Đế cấp.
Đế binh thì hắn có, chỉ là bây giờ không thể lấy ra được mà thôi.
Nếu như.
Mình cũng vượt giới, kiếm về một đống, huỷ diệt thêm vài cái tông môn, nói không chừng, cũng đủ để giao dịch rồi.
Thậm chí còn có thể tiết kiệm được thanh Đế binh của Diêu Quang thánh địa.
"Thiếu một ít. . . . ."
Lần đầu tiên trên mặt Ngao Tuyên lộ ra vẻ đau lòng, hắn hít sâu một hơi, mắt thấy chuyện thành Đế đã gần ngay trước mắt, không thể nào bỏ qua cơ hội này được.
Hắn xoay người lại quét nhìn lối đi không gian, phảng phất như nhìn thấy cơ duyên thành Đế đang vẫy tay mời gọi hắn.
"Bá!"
Hai vệt ánh sáng hiện lên.
Hai vật phẩm cấp Chuẩn Đế cuối cùng đã bị hắn móc ra.
"Tiền bối, lần này được chưa?"
"Tương đối rồi đấy."
Lý Vân gật đầu, trong lòng nói: "Hệ thống, rà soát cơ duyên thành Đế bên trong tổ địa Bích Lân Giao, nhân thể rà soát một phương pháp phá trận để tiến vào tổ địa Bích Lân Giao!"

« keng »
« Trừ 75 vạn điểm Thiên Cơ, rà soát thành công. »
"75 vạn?"
Lông mày Lý Vân nhướn lên, trong tay hắn xuất hiện một miếng ngọc bội, nhìn lướt qua nội dung bên trong đó.
Thảo mà lại đắt như vậy
Trong cơ duyên này chính là nơi tổ tiên Bích Lân Giao tọa hóa, bên cạnh đó còn có một trận pháp!
Trước khi vị viễn cổ Đại Đế này ở tọa hóa, đã tưới hết tất cả huyết tinh của mình vào gc cây linh dược cấp Đại Đế này.
Sau đó, phong ấn nó lại.
Phong ấn nó trong huyệt mộ, trở thành căn cơ của tộc Bích Lân Giao.
Sau này nếu như có một vị Chuẩn Đế đỉnh phong của tộc mình, có thể dùng đến Đế cấp linh dược, này của mình mà, đột phá bước quan trọng nhất.
Chỉ tiếc là.
Đệ tử đời sau của hắn lại không biết phấn đấu.
Rất nhiều năm rồi mà cũng chẳng có được một vị Chuẩn Đế nào, khó khăn lắm mới xuất hiện một vị, mà hình như là không sử dụng được nó, túm cái quần lại là do căn cơ còn chưa được vững chắc, nếu như hắn có nuốt gốc Đế cấp linh dược này vào, cũng chẳng thể nào thành Đế được.
Cũng may mà, Bích Lân Giao cũng coi như là có họ hàng xa với Long tộc, nên gốc cây Đế cấp linh dược cũng sẽ có hiệu quả với Ngao Tuyên.
Nếu như là những người khác.
Hoặc là Yêu tộc khác.
Phỏng chừng trong số những cơ duyên thành Đế thuộc về bọn họ, căn bản không có mục tổ địa Bích Lân Giao này.
"Đây là cơ duyên của ngươi."
Ngọc bội trong tay Lý Vân bay ra, rơi vào trong tay Ngao Tuyên.
"Đa tạ tiền bối."
Ngao Tuyên thu hồi ngọc bội, cảm kích nói.
Sau đó.
Hắn quét mắt nhìn Mạnh Khánh Chi, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý, thấp nói rằng: "Mạnh đạo hữu, xem ra thì lão phu phải đi trước một bước rồi."
Nói.
Hắn chắp tay thi lễ với Lý Vân, sau đó xoay người bước vào trong vết nứt không gian.

" . . . . ~."
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi đen như đít nồi.
Bây giờ trên thế giới này, những người cùng thế hệ với hắn hầu như đã chết hết rồi, cũng chỉ còn sót lại một con rồng Ngao Tuyên cùng vài Lão Quái Vật không biết là có còn sống hay không nữa?
Nếu như Ngao Tuyên thành Đế, vậy mình vẫn là Chuẩn Đế, về sau gặp mặt chẳng phải là rất xấu hổ hay sao.
Bây giờ thế giới này đang bị kẻ thù xâm lấn, Ngao Tuyên sẽ không làm gì hắn.
Nhưng nếu như nguy cơ này không còn nữa, thì kết quả có khi lại khác, nói cho cùng thì mối quan hệ giữa hắn và Ngao Tuyên không được tốt lắm, thời trẻ thậm chí còn có chút thù hận lẫn nhau
"Lão phu đã dây vào ba Đại Đế sao?"
Mặt Mạnh Khánh Chi như khóc tang, quay người lại chắp tay nói: "Tiền bối, trong Tử Huyền giới này có cơ duyên thành Đế thuộc về vãn bối không?"
"Đương nhiên là có."
Lý Vân cũng lười rà soát, thuận miệng trả lời.
Hắn không cần nhìn thì cũng biết nhất định sẽ có có cơ duyên thành Đế phù hợp với Mạnh Khánh Chi, nhưng mấu chốt là căn bản Mạnh Khánh Chi không mua nổi, trên người hắn chỉ có vài món vật phẩm cấp Đại Thánh. Cũng chẳng đủ để nhìn một cái cơ duyên thành Đế nữa là.
"Nếu ngươi dùng Đế binh của Diêu Quang thánh địa, lại thêm vào hai vật phẩm cấp Chuẩn Đế nữa, thì ta có thể chỉ điểm cho ngươi một chỗ."
Lý Vân khẽ cười nói.
"Ách. . ."
Mạnh Khánh Chi có hơi giao động, nhưng ngay lập tức kìm chế lại.
Hắn suy tư trong chốc lát, lấy hết tất cả những thứ trên người ra ngoài, trong đó có một vật phẩm cấp Đại Thánh và chín vật phẩm cấp Thánh Nhân Vương.
Cũng chẳng ít binh khí, pháp bảo cấp Thánh Nhân, thậm chí là Thánh Chủ.
"Tiền bối, người xem mấy thứ này, có thể mua được phương pháp phá trận của vài tông môn ởTử Huyền giới không?"
Sau khi Mạnh Khánh Chi nói xong, lại bồi thêm một câu, nói: "Ý của Vãn bối là những tông môn hoặc gia tộc từng xuất hiện Đại Đế."
"Ngay cả một cái cũng không mua được."

Lý Vân nhìn lướt qua, mở miệng nói.
"Nhưng mà. . . . ."
"Ta nhưng có thể chỉ điểm cho ngươi một con đường."
Lý Vân vung bàn tay lên, trong lòng bàn tay hiện lên một vệt hào quang, một bản đồ hiện ra, hắn đưa tới trước mặt Mạnh Khánh Chi, nói: "Trên này là một nửa tấm bản đồ của Tử Huyền giới, trong này ta đã ghi chú vài tông môn, thực lực của bọn họ cũng xấp xỉ với Thiên Ma Cung trước đây."
"Đều truyền thừa mấy triệu năm, căn cơ vô cùng thâm sâu."
"Ta chỉ nói đến đây thôi, nói vậy ngươi hẳn biết phải làm sao rồi chứ."
"Vãn bối đã hiểu!"

Chương 265. Chẳng có mấy kẻ tay sai dễ sai bảo như vậy (2)

Chương 265: Chẳng có mấy kẻ tay sai dễ sai bảo như vậy (2)
Mạnh Khánh Chi nghe thấy lời của Lý Vân, càng nghe thì mắt lại càng sáng lên, đến cuối cùng thì vô cùng vui mừng.
Tiền bối đang cho mình cơ hội đây mà!
Chắc chắn là thấy Tử Huyền giới ngông cuồng như thế, cho nên mới nói mình qua đó, thả một mồi lửa sau lưng bọn hắn. Nếu như đốm lửa này mà cháy lan ra.
Nhân tiện giúp đỡ cho thế giới này giảm bớt áp lực.
Còn vè phương diện khác thì mình cũng được thơm lây.
Trước đây.
Hắn còn muốn tùy tiện tìm một tông môn, đánh nhanh diệt gọn bọn hắn, như vậy sẽ vớt được một vố lớn, nhưng mà e là không đủ để mua một cơ duyên thành Đế.
Thế nhưng. . . . .
Có được sự chỉ điểm của tiền bối, mình có được bảng phân tích thế lực của Tử Huyền giới, được chỉ bảo lối đi tất nhiên là phải hơn chạy tới chạy lui như một con ruồi bị mất đầu.
Lỡ đâu.
Chạy vào trong sào huyệt của Đại Đế, chẳng phải là sẽ chết oan uổng hay sao?

Bản đồ này giống như là một ngọn hải đăng chỉ đường, nếu như biết cách tận dụng nó, thì có thể tiêu diệt từng tông môn một. Đừng nói là một hai. Nếu cho mình đủ thời gian, thì huỷ diệt hơn bảy tám tông môn cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.
Ở thế giới của mình, chắc chắn là hắn không dám phô trương như thế, bởi vì làm như vậy Cửu U Ma Tông sẽ bị vây công. Nhưng đối phó với dị giới, vậy thì thật ngại quá.
Hắn không có bất kỳ áp lực tâm lý nào.
Dù sao.
mình cũng là Nhân tộc.
Bây giờ.
Nhân tộc bị đập một phát, mình đòi lại, cũng là hợp tình hợp lý.
"Đúng rồi."
Lý Vân dường như nhớ tới điều gì đó, cuối cùng lại bồi thêm một câu, nói: "Ngươi khác với những người khác, cơ duyên thành Đế có thể sẽ đắt hơn, những dự tính trong đầu ngươi lúc nãy là không chính xác đâu."
"À?"
Mới vừa lấy được bản đồ, còn chưa kịp vui mừng, đã bị đánh phủ đầu, bị hắt cho một chậu nước lạnh.
Tiền bối, tại sao ngài lại phân biệt đối xử như vậy?
Vãn bối đối với ngài một mảnh tình thâm đấy!
"Không phải là phân biệt đối xử, ngươi nên hiểu là tiềm lực của mình đã cạn kiệt, muốn thành Đế thì sẽ trắc trở hơn rất nhiều so với những người khác."
Lý Vân nhẹ giọng nói.
"Ngao Tuyên kia là người cùng thời với ta mà. . ."
Mạnh Khánh Chi mặt mày đưa đám.
"Cơ duyên mà hắn lấy, là cơ duyên do cổ Đế của tộc Bích Lân Giao lưu lại, tuy là không cùng một chủng tộc, nhưng cùng chung một nguồn cội, may sao trùng hợp mà thôi."
Lý Vân giải thích một câu
Bây giờ nhắc nhở hắn một câu, chẳng qua là không muốn Mạnh Khánh Chi lại phải đi thêm một chuyến nữa.
Nói cho cùng.
Đây cũng là lòng tốt của mình mà.
Ừ. . .

Nếu như Mạnh Khánh Chi quyết định đi cướp đoạt tài nguyên, vậy thì nên cướp nhiều một chút, nhân tiện mình cũng có thể kiếm được một món tiền lớn.
Dù sao.
Ở thế giới này, tay sai dễ sai khiến như Cửu U Ma Tông cũng chẳng được bao nhiêu, những người khác lo lắng quá nhiều thứ, mà Cửu U Ma Tông chỉ cần ngửi thấy mùi của lợi ích là.
Là sẽ bất chấp tất cả.
"này. . . . ."
Mạnh Khánh Chi như sụp đổ, hắn nắm chặt bản đồ trong tay, nhìn thoáng qua lối đi không gian bên cạnh, trong ánh mắt hắn hiện lên sự tàn nhẫn.
Lần này.
Không thể trách được lão phu
Sống mấy triệu năm, lão phu cũng chẳng có mong ước gì, chỉ muốn thành Đế mà thôi.
"Đi thôi."
Lý Vân khoát tay.
"Vãn bối cáo từ!"
Mạnh Khánh Chi hóa thành một đám mây đen, vội vã xông vào trong lối đi không gian, còn chưa xuyên qua được thế giới bên kia, nhưng sát khí trên người gần như là đã không thể kiềm được nữa.
Điệu bộ vội vã này.
Trong lòng Lý Vân yên lặng mặc niệm thay cho Tử Huyền giới.
Trước đây.
Ở thế giới này, Mạnh Khánh Chi có ý định xuất thủ với Đại La kiếm tông, lúc này đã không còn gì ràng buộc nữa rồi, có thể gây ra sóng to gió lớn cỡ nào ở Tử Huyền giới, thì chẳng ai có thể cam đoan được.
Một Chuẩn Đế, tuy là năng lực của hắn không bằng Đại Đế, nhưng nếu như bộc phát ra thì vẫn vô cùng kinh khủng.
Chớ đừng nói chi là.
Mạnh Khánh Chi còn mang theo Đế binh.
. . . . .
Tiễn bước hai người kia.
Lý Vân đứng ở trong Thiên Cơ Lâu, thần thức mênh mông giống như là thuỷ triều bao phủ, bao trùm khắp nghìn vạn dặm chung quanh, cảnh tượng ở mỗi một nơi đều được tái hiện trong đầu.

Hắn nhìn lối đi không gian bên trong Thiên Cơ Lâu.
Lại nhìn vài tấm bia danh sách ở phía bên ngoài.
Ngày thường.
Khi thực lực chưa đủ mạnh, cũng cứ buông trôi bỏ mặc.
Nhưng bây giờ khi quan sát một loạt bảng danh sách xếp hạng trước cửa Thiên Cơ Lâu, từ xa nhìn lại như là một rừng bia mộ vậy, càng nhìn càng thấy chướng mắt. Còn chưa kể đến, bên trong này còn có một lối đi không gian.
Sau này.
Có người của Tử Huyền giới qua đây.
Chẳng lẽ lại trực tiếp xuất hiện trong Thiên Cơ Lâu sao?
Vậy chẳng phải mình chẳng còn chút không gian riêng tư nào hay sao.
Hơn nữa.
Thời gian lâu dài, chư thiên vạn giới đều mở một lối đi không gian, mà đều nằm hết trong Thiên Cơ Lâu, chẳng phải là một tòa Thiên Cơ Lâu đẹp đẽ lại bị mình biến thành than tổ ong sao?
"Cần phải sửa lại."
Lý Vân sờ cằm một cái, vung tay lên, khẽ kéo hư không, một tiếng nổ ầm vang truyền ra, trong phạm vi vạn dặm chung quanh Đại Hoang thành.
Bỗng nhiên chấn động một tiếng.
Trong tiếng ầm ầm, một vùng đất đai chậm rãi bay lên.
. . . .
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Đã xảy ra chuyện gì? Sao ta lại cảm giác như mặt đất dưới chân bay lên hả?"
"Ngươi cảm nhận không sai đâu, đích thật là Đại Hoang thành đang bay lên, hơn nữa vùng đất hơn vạn dặm quanh đây cùng bay lên rồi!"
"Đây là do lâu chủ tiền bối làm ra sao?"
. . . .
Những người bên trong Đại Hoang thành, sau khi thoát ra khỏi trạng thái hoảng loạn thì đã trở nên bình tĩnh lại rất nhanh, nơi này là nơi an toàn nhất trên cả thế giới.
Nếu người của dị giới có tới nơi này, thì dường như cũng chẳng dám mạo phạm.
Lúc này.

Ngoài lâu chủ tiền bối động thủ ra, thì bọn họ không thể đoán ra được khả năng nào khác nữa.
Đại Hoang thành từ từ bay lên
Thiên Cơ Lâu vẫn đứng vững trên mặt đất như trước, trong lòng Lý Vân thở phào nhẹ nhỏm.
Dường như. . . . .
Là có thể di chuyển được Thiên Cơ Lâu.
... Ít nhất ... Bây giờ nó cũng cùng bay lên theo Đại Hoang thành, cũng chẳng có bất kỳ dấu hiệu nào là sụp xuống cả.
Trước đây không có cách nào di chuyển đến nơi khác, chẳng qua là do thực lực của mình không đủ mạnh mà thôi.
Có lẽ.
Sau này có kẻ dám chống đối lại Thiên Cơ Lâu, hình như mình thực sự có thể dời Thiên Cơ Lâu đến chặn cửa nhà hắn lại.
. . . . Sau khi bay lên đến độ cao cách mặt đất mấy vạn mét, Lý Vân tiêu mất năm trăm ngàn điểm Thiên Cơ để học phương pháp nâng cấp trận pháp từ Đoán Thể cảnh lên đến cấp Chuẩn Đến từ trong hệ thống.
Cho con cá không bằng cho cần câu cá, một trận đồ không tốn bao nhiêu tiền, nhưng rõ ràng chẳng thực tế bằng học cách tạo trận pháp từ hệ thống.
Sau khi trong đầu có vô số kiến tức về trận pháp.
Lý Vân giơ tay lên đánh ra vô số phù hiệu, bố trí một đại trận bao trùm khắp Đại Hoang thành.
Cố định cả vùng đất này trên bầu trời.
Đồng thời lại bố trí thêm một trận pháp tụ linh khổng lồ, thu hết linh khí trong phạm vi mấy triệu dặm, phỏng chừng không bao lâu nữa, thì nơi đây sẽ hóa thành một tiên đảo.
Sau khi làm xong đâu vào đó tất cả mọi thứ, những tấm bảng danh sách bay đến phía bốn phương tám hướng, đứng vững trên bầu trời, đứng ở bất kỳ nơi nào trên tiên đảo đều có thể nhìn thấy dễ dàng.
Sau đó.
Hắn lại ném lối đi không gian bên trong Thiên Cơ Lâu xuống phía dưới Đại Hoang thành.
Sau này, những kẻ bước ra khỏi lối đi không gian thì đầu tiên sẽ đến gần Đại Hoang thành.
Nhưng sẽ không xuất hiện ở trong Đại Hoang thành.

"Ngược lại cũng nhờ vào Bug của hệ thống, mà đến ngay cả lối đi không gian không thể dịch chuyển được, cũng có thể ném ra ngoài."
Lý Vân chép chép miệng, hắn nhìn thoáng qua cảnh tượng bên ngoài, trong lòng tiếp tục hỏi
"Hệ thống, kết nối của ngươi có đủ mạnh không? Còn cập nhật được các bảng danh sách không?"
« Có thể. »
Nghe được câu trả lời khẳng định của hệ thống, Lý Vân thở phào nhẹ nhõm.
Mới vừa rồi hắn còn đang lo lắng, mình ném mấy bảng danh sách kia ra quá xa, vượt xa phạm vi điều khiển của Thiên Cơ Lâu.
Nếu như những bảng danh sách kia không thể tiếp tục cập nhật nữa, thì thành ra trò cười mất thôi.
Bây giờ.
Có câu trả lời khẳng định của hệ thống, mình cũng chẳng cần phải lo lắng nữa rồi.

Chương 266. Nhân tộc tới đây làm gì ?

Tử Huyền giới.
Ngao Tuyên bước ra từ bên trong lối đi không gian.
Trong khoảnh khắc hắn xuất hiện, ngay lập tức thu liễm toàn bộ khí tức, lập tức dùng thần thức rà soát, sau khi xác nhận chung quanh đây không có người nào nhìn thấy mình thì thở phào nhẹ nhõm.
Hắn đứng trước lối đi không gian nhìn thoáng qua tộc Bích Lân Giao, lại nhìn lối đi không gian phía sau lưng mình.
Do dự trong chốc lát.
Trên tay hắn xuất hiện một trận bàn.
Dự định phong ấn cửa ra của lối đi không gian.
Chuyện mình đến đây là một bí mật.
Lỡ đâu có người khác nhìn thấy được lối đi không gian, chỉ cần không phải kẻ ngu si, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể đoán ra được, có người vượt giới tới đây rồi, đến lúc đó người ta cắm sào chờ nước ở trước lối đi không gian.

Đến lúc đó mình có thể trở về được hay không, vậy cũng khó mà nói được.
Trận bàn trong tay hắn sáng lên, trận pháp chưa kịp bày bố thì vèo một tiếng, một tia sáng màu đen nhanh chóng bay vọt ra, sau đó không hề giảm tốc độ.
Vọt nhanh về phía cuối chân trời.
Ngao Tuyên: "????"
Cái gì vừa mới bay vụt qua vậy?
Nếu như dựa vào khí tức, thì có thể xác định đó là Mạnh Khánh Chi.
Hắn cũng tới rồi sao?
Chẳng lẽ, Cửu U Ma Tông lại giàu có như vậy, mua được cả một cơ duyên thành Đế sao?
Chuyện này không thể nào!
Trong lòng Ngao Tuyên ngổn ngang trăm mối tơ vò, lắc đầu, không để ý đến Mạnh Khánh Chi nữa, hắn vung tay lên quăng trận bàn ra, lan tỏa ra trên hư không, từng đợt gợn sóng lăn tăn khuếch tán ra.
Trong phút chốc, bầu trời trở nên vặn vẹo.
Dấu vết của lối đi không gian vừa rồi bỗng biến mất.
Đây là một Huyễn Trận, nếu thực lực của một người mà kém hơn Đại Thánh, không bước vào trong trận pháp, thì chẳng ai có thể biết được, nơi đây còn cất dấu một lối đi không gian.
"Như vậy hẳn là không còn chút sơ hở nào nữa."
Ngao Tuyên nhìn thoáng qua kiệt tác của mình, hài lòng gật đầu
Hắn xoay người nhìn lại, mắt nhìn về phía tổ địa của tộc Bích Lân Giao cách đó không xa, lúc này lão tổ của đối phương vẫn còn đánh nhau khí thế ngất trời ở thế giới của mình.
Mà mình, thì thật ngại quá.
Vật mà tổ tiên các ngươi lưu lại, lão phu cầm giúp vậy!
Ở thế giới của mình, Giao cũng là rồng, tuy Giao Long cũng là rồng, nhưng Long tộc chưa bao giờ thừa nhận bọn họ. Có thứ nào tốt mà không thuộc về Long tộc đâu chứ?
Nhóc con Giao Long này, làm sao mà xứng có được cơ duyên thành Đế chứ?
"Hừ!"
Ngao Tuyên cười lạnh một tiếng, bóng dáng biến mất trong hư không.
Trong chớp mắt tiếp theo.
Đã đi vào trong hộ sơn đại trận của tộc Giao Long.

Ngọc bội trong tay của hắn sáng lên
Dựa theo ghi chép trong ngọc bội, hắn đã tiến vào trong tổ địa Bích Lân Giao mà không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.
Toàn bộ quá trình đều không có người nào phát hiện ra bất kỳ điều gì khác lạ.
Chỉ có duy nhất lão tổ Chuẩn Đế không còn tọa trấn trong tộc, còn mang theo Đế binh đi mất. Thì chỉ dựa vào những Đại Thánh còn lại, thì không thể nào phát hiện ra bóng dáng của Ngao Tuyên được.
"Thủ đoạn của Tiền bối thật là bí hiểm, có thể biết được chuyện nội bộ của dị giới nữa, chẳng lẽ trong mắt tiền bối, trong chư thiên vạn giới này không có bất kỳ thứ gì là bí mật sao?"
Ngao Tuyên không khỏi bùi ngùi.
Hắn cầm ngọc bội trong tay, đi lại trong tổ địa của tộc Bích Lân Giao.
Có thể nhận ra rằng.
Đây là một chủng tộc mạnh mẽ, căn cơ vô cùng thâm sâu, có địa bàn rộng chừng vạn dặm, đôi khi còn nghe thấy tiếng rồng gầm truyền ra, những đỉnh núi thần nguy nga, đứng sừng sững giữa đất trời.
Thần sơn nguy nga, khí tức biến ảo khôn lường, giống như đang lạc vào chốn bồng lai.
Suối thần chảy ra từ trong những hòn đá thánh, linh thảo mọc trên sườn núi, thần thú phủ phục trong núi, vừa có tiên khí, lại có cảnh lạ, tươi đẹp nhiều vẻ. Chỉ cần dựa vào những cảnh tượng này thì cũng chẳng hề thua kém gì những đại tộc cổ xưa có truyền thừa vô số năm ở Thiên Nguyên giới!
Một bộ tộc mạnh mẽ như vậy, thật không ngờ con át chủ bài của bọn hắn đã bị tiền bối lột trần chẳng sót thứ gì, đến ngay cả quần lót có màu gì.
Phỏng chừng cũng không thể qua được mắt tiền bối!
"Nếu không phải Thiên Cơ Lâu cách hải vực quá xa, nếu như đến đó nhiều hơn mấy lần, e là Long tộc cũng có thể thống trị thế giới?"
Ngao Tuyên chắt lưỡi.
Thân thể hóa thành một tia sáng xanh, bay về phía trước một ngọn núi thần cao lớn, từ xa nhìn lại, đỉnh núi này nhìn như một con Giao Long nằm vắt ngang trên mặt đất.
Khí thế hoành tráng, mênh mông ngút trời!
Đầu rồng hơi ngẩng lên, tạo thành dáng ngửa mặt gào lên trời, long uy vô cùng nồng nặc giống như là thuỷ triều quét sạch mặt đất.
Vô số năm qua.

Từng ngọn cây cọng cỏ nơi đây đều nhiễm phải vài phần Long khí.
Quả thật là bảo địa.
"Dựa theo ghi chép của tiền bối, đây cũng là nơi năm xưa sau khi vị Đại Đế của tộc Bích Lân Giao chết đi, nhục thân hóa thành một ngọn núi thần, trấn giữ trong tộc!"
"Đúng là bảo vật mà, đợi sau khi ta thành Đế, phải nghĩ cách hốt nó đi mới được!"
Ngao Tuyên nhìn ngọn núi thần, lại nhìn ngọc bội trong tay, lẩm bẩm nói:
"Cơ duyên thành Đế đang ở bên trong ngọn núi thần này. Nếu không phải tiền bối cho phương pháp phá trận."
"Đừng nói chi đến Chuẩn Đế, ngay đến cả Đại Đế muốn lấy được nó cũng phải tốn hao không ít sức lực."
Sau khi hắn ghi nhớ phương pháp phá trận trong ngọc bội vào trong đầu, bước từng bước một bay đến trên chỗ đầu rồng, thân thể ẩn vào đi vào trong đó.
Toàn bộ quá trình cũng rất thuận lợi, không có bị bất kỳ trở ngại nào.
Trong cơ thể của một vị Đại Đế cổ xưa, Long Khí lượn lờ, từng luồng khí hóa thành những dải mây bốc hơi lên, tử khí bao phủ, chính giữa là một gốc linh dược cao ba thước có màu xanh ngọc bích.
Đón gió chập chờn, xanh ngắt mượt mà.
Hình dáng của linh dược giống như rồng, nhiều vảy rậm rạp, nếu không nhìn kỹ thì có người sẽ nhầm lẫn, đây là một con Chân Long mới vừa ra đời!
"Cơ duyên thành Đế!"
Trong chớp mắt khi nhìn thấy gốc linh dược này.
Tim của Ngao Tuyên nhảy nhót tưng bừng, hắn dừng như nghe thấy một tiếng kêu gào phát ra từsâu trong huyết mạch. Phảng phất như gốc linh dược này như được dành riêng cho mình vậy
Vô cùng thích hợp với hắn!
Chỉ cần nuốt vào gốc Đế cấp linh dược này, hắn tuyệt đối có thể thành Đế!
. . . . .

Chương 267. Nhân tộc tới đây làm gì? (2)

Chương trước Chương sau

Bên kia.
Trong tộc Thương Loan viễn cổ .
Ở Tử Huyền giới, danh tiếng của bộ tộc này cũng không phải là rất thịnh, tuy là tổ tiên chưa từng huy hoàng, nhưng cũng chưa từng suy bại. Mỗi một thời đều có thể xuất hiện một hai Đại Thánh.
Chưa đến mức được gọi là vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng có thể tự bảo vệ mình trong Tử Huyền giới.
Trong tộc Thương Loan.
Bên trên một đám mây tường vân có một tòa đại điện, ẩn hiện trong mây mù.
Trước đại điện.
Hai bóng người đứng sóng vai, nhìn vào bầu trời.
"Cũng không biết, hai vị lão tổ đến Thiên Nguyên giới, bây giờ sao rồi."
Tộc trưởng tộc Thương Loan, giọng nói có chút ít lo lắng nói.
Chiến tranh vượt giới đây là một kỳ ngộ, nhưng cũng là một kiếp nạn.
Nếu như đánh thắng.
Đương nhiên là lời to.
Tộc Thương Loan của bọn họ có thể thuận lợi vùng lên, trong tộc xuất hiện một hai vị Chuẩn Đế, cũng không phải là điều không thể.
Nhưng nếu đánh thua, bị người của Thiên Nguyên giới phản công lại đáng tới, thì ngày vui sắp đến rồi.
Bây giờ tộc Thương Loan đã bị cột chặt trên cùng một chiếc xe với Mặc Uyên Đại Đế, nếu như Mặc Uyên Đại Đế bị thua, tộc Thương Loan của bọn họ cũng chẳng thể nào thoát khỏi.
Có người nói vạn tộc trong Thiên Nguyên giới, mỗi người đều hiếu chiến, người người đều là Đồ Tể, trên tay kẻ nào mà không có mấy vạn mạng người, xuất môn chẳng bao giờ chào hỏi ai cả.
Đối mặt với một thế giới hung tàn như vậy.
Thực sự là tộc Thương Loan của bọn họ chẳng có bao nhiêu sức kháng cự.
"Tộc trưởng không cần lo lắng, ta mới vừa nhận được tin tức nói, Chiến Tướng xuất sắc nhất dưới trướng Mặc Uyên Đại Đế đã thống lĩnh mấy triệu quân tinh nhuệ, đánh hạ được vùng lãnh thổ mấy triệu dặm rồi!"
"Đứng mũi chịu sào là một thế lực có tên là Đại La kiếm tông, mặc dù chưa bị tiêu diệt, nhưng tổn thương nguyên khí nặng nề, bị bức lui đến nghìn vạn dặm."
"Dọc theo con đường này, lại có thêm vô số thế lực nhỏ bị hủy diệt!"

"Nhân tộc của Thiên Nguyên giới dẫn quân đối đầu với thế giới của chúng ta, đã thương vong thảm trọng, đợi thêm một thời gian nữa, Nhân tộc chắc sắp không trụ vững nữa rồi!"
Đứng bên cạch tộc trưởng tộc Thương Loan, một vị trưởng lão mỉm cười nói, vô cùng thong dong.
Thế cục của Thiên Nguyên giới giống như đúc những gì mà bọn họ tìm hiểu được, khi đối mặt với dị giới xâm lấn, thì chỉ có Nhân tộc đứng ra, mà những chủng tộc khác thì sống chết mặc bây.
Đây chính là cơ hội tốt trời ban mà!
Nếu như vạn tộc liên hợp ngăn cản Tử Huyền giới bọn họ, nói không chừng bọn họ còn phải hao tốn không ít công sức.
Nhưng mà người ta lại cố tình giúp bọn họ một tay.
Sinh linh của Thiên Nguyên giới này quả thực không thể tưởng tượng nổi! Kiếp nạn phủ đầu, vẫn còn có sinh linh đứng xem trò vui.
"Nhân tộc a. . ."
Tộc trưởng tộc Thương Loan nghe được hai chữ này.
Trong ánh mắt hắn hiện lên chút cảm xúc, nhàn nhạt nói: " Chủng tộc này, hoàn toàn chính xác không tệ, năm xưa ở Tử Huyền giới đã từng rực rỡ huy hoàng, xém chút nữa thì đã thống trị thế giới này."
"Đáng tiếc bị vạn tộc liên thủ đánh bại bọn họ."
"Sau khi chèn ép khắp nơi, bây giờ chắc cũng đã trở thành thế lực trung đẳng rồi cũng nên."
Tưởng lão tộc Thương Loan bỡn cợt nói: "Không chừng lại xếp vào hạ đẳng, truyền thừa của bọn họ đều đã bị hủy diệt, không còn công pháp phù hợp, chỉ dựa vào bản tự tìm tòi, muốn quật khởi lại, thì e là phải chờ thêm ức vạn năm nữa!"
"Có lý!"
Tộc trưởng tộc Thương Loan vuốt râu mỉm cười, thì thào nói: "Không ngờ, mới vừa khai chiến với Thiên Nguyên giới thì đã đụng phải một chủng tộc quen thuộc, xem ra Nhân tộc lại sắp tơi tả dưới tay của vạn tộc Tử Huyền giới!"
"Tộc trưởng nói chính xác!"
Thương Loan trưởng lão phụ họa nói.
Hai người nhìn nhau cười, đều nhìn thấy được sự thèm muốn trong mắt đối phương.
Thiên Nguyên giới.

Lời đồn đại thế giới này vô cùng lớn mạnh, lại dễ dàng bị đánh chiếm hơn so với bọn hắn tưởng tượng.
Một vị Đại Đế còn chưa đích thân đi qua, đã đè bẹp một chủng tộc, nếu như hai, ba vị, thậm chí bốn vị Đại Đế cùng nhau đến đó thì sao nhỉ?
Sao Thiên Nguyên giới lại không dập đầu cuối lạy chứ?
Nghĩ tới đây.
Nụ cười nhạt trên miệng hai người hóa thành tiếng cười dài, tiếng cười lang lảnh, quanh quẩn trong hư không.
Còn chưa kịp đợi đến khi bọn hắn ngừng cười.
Bỗng nhiên.
Sắc mặt tộ trưởng tộc Thương Loan cứng đờ, hắn ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, trong ánh mắt xuất hiện vẻ nghi ngờ, lẩm bẩm nói:
"Nhân tộc?"
"Ừm?"
Trưởng lão tộc Thương Loan cũng ngưng cười, nhìn theo ánh mắt của tộc trưởng.
Chẳng biết lúc nào.
Trên bầu trời ở bên ngoài lại xuất hiện một ông lão, hắn mặt một bộ đồ đen, râu bạc trắng phiêu đãng, trong con ngươi mang theo sự kích động không che giấu được, không ngừng quan sát tổ địa của Thương Loan .
"Nhân tộc tới nơi này làm gì?"
Tộc trưởng tộc Thương Loan lộ vẻ không vui, lạnh lùng nói: "Một chủng tộc hạ đẳng mà cũng có thể tiếp cận tổ địa của Thương Loan chúng ta sao? Tam Trưởng Lão, ngươi đi ra ngoài một chuyến, giết hắn!!"
Năm xưa.
Có rất nhiều sinh linh Nhân tộc chết trên tay bọn hắn, lúc này lại giết thêm một kẻ, đối với bọn hắn mà nói, cũng dễ như chuyện ăn cơm uống nước mà thôi.
"Dạ!"
Tam Trưởng Lão tộc Thương Loan chắp tay thi lễ, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.
Đi nhanh về phía bầu trời.
Mới vừa bước tới hai bước, còn chưa đi ra khỏi trận pháp, hắn bỗng nhiên dừng lại, nụ cười tàn nhẫn trên khóe miệng chậm rãi biến mất, cuối cùng hóa thành nét mặt kinh hãi.
Chỉ thấy.

Ánh mắt của vị lão giả kia vô cùng lạnh lùng, một tay vung lên, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một chiếc đỉnh lớn cổ xưa đang xoay tròn, cuối cùng bay thẳng lên trời!
"Oanh!"
Đại đỉnh hóa to cao ba trượng, treo lơ lững trên đầu của lão giả, trên mặt đỉnh có khắc chín mươi chín con Thương Long, trông rất sống động, nuốt lấy tinh khí của thiên địa. Trong nháy mắt, khi nó xuất hiện, thì gần như đã hút khô linh khí trong vòng bán kidnh triệu dặm quanh đây!
Trên đầu con Thương Long rủ xuống hàng ngàn hàng vạn tia sáng màu đen, dày đặc như màn mưa.
Vốn dĩ đang là ban ngày.
Bỗng nhiên vạn ngôi sao hiển hiện, Thương Long đỉnh dẫn lối vô tận tinh quang, hóa thành một Tiên Đỉnh trấn áp hư không.
"Đế. . . . . Đế binh!"
Sắc mặt Tam Trưởng Lão tộc Thương Loan hoảng hốt, trong miệng cả kinh kêu lên.
Giờ khắc này.
Giọng nói của hắn trở nên bén nhọn, quanh quẩn vang vọng khắp nơi trong tổ địa.

Chương 268. Một con giun dế mà thôi, giết nó dễ như trở bàn tay.

"Nhân tộc còn có Đế binh sao?"
Bàn tay của tộc trưởng tộc Thương Loan khẽ động, hắn vuốt đứt mấy sợi râu, mà bản thân của hắn không có chút cảm giác nào.
Một chủng tộc đã sa sút từ lâu.
Sao có thể sở hữu Đế binh chứ?
Khi hai giới còn đang đại chiến, lúc này, Nhân tộc mang theo Đế binh tới tổ địa của tộc Thương Loan mình là muốn làm cái gì?
“Hắn không biết, hành động này của mình, sẽ khiến cho Nhân tộc rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục sao?
"Nhanh!"
"Nhanh khởi động hộ sơn đại trận!"
Tộc trưởng tộc Thương Loan lớn tiếng kêu lên.

Lúc bình thường, hộ sơn đại trận đều trong trạng thái chỉ mở một nửa, không sử dụng hết công xuất, bởi vì nó vô cùng tốn kém, mỗi một ngày sử dụng đều tốn một lượng lớn linh thạch.
Nhưng bây giờ không giống như vậy.
Tên Nhân tộc mang theo Đế binh đến đây, có nhìn sao cũng chẳng thấy có ý đồ tốt.
Nếu như còn không khởi động đại trận, có thể sẽ muộn mất!
Lời còn chưa dứt.
Bên ngoài tổ địa của tộc Thương Loan.
Mạnh Khánh Chi cười lạnh một tiếng, trong miệng thốt ra ba chữ.
"Cái đầu tiên!"
"Ầm!"
Thương Long đỉnh phát sáng, dẫn dắt vạn ngôi sao hội tụ, hóa thành một con Thương Long khổng lồ, giống như một dải ngân hà màu đen, lù lù hiện ra từ trong hư không!
Khi nó còn chưa bay xuống tới nơi.
Toàn bộ sinh linh bên trong tộc Thương Loan đều xụi lơ trên mặt đất, bọn họ muốn chống cự, nhưng đối mặt với đế uy, ý định chống cự trong đầu họ vừa mới xuất hiện.
Không chút kiêng dè nào mà đã bị đánh tan.
"Tên Nhân tộc này là Chuẩn Đế!"
Có người kêu to.
Lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi.
Vào giây phút Mạnh Khánh Chi xuất thủ, uy thế của hắn triệt để lộ ra ngoài, chẳng thèm dấu diếm nữa.
Thế giới hiện nay, ngoại trừ Đại Đế ra thì Chuẩn Đế chính là tối cao, một vị Chuẩn Đế mang theo Đế binh chạy tới đây, nếu như muốn đập nát hộ sơn đại trận bọn họ, có thể nói là dễ dàng!
"Trận pháp của tộc chúng ta chỉ là cấp Chuẩn Đế, đối phương đã có Đế binh, vậy phải làm sao bây giờ ?"
"Nhanh chóng đưa tin cho Mặc Uyên đế cung!"
"Tộc trưởng. . . . . !"
Bên trong tổ địa của Thương Loan rối như canh hẹ.
Tộc trưởng tộc Thương Loan lấy một miếng ngọc bội ra, vừa muốn đưa tin thì. . .
"Ầm ầm!"

Thương Long đỉnh mang theo hào quang rực rỡ, ầm ầm rơi xuống.
Trong giây phút.
Đất trời như nổ tung!
Một loại khí tức cuồng bạo nổ tung giống như là đại dương mênh mông, sóng lớn quét khắp đất trời, dư lực khủng bố càng quét bốn phương tám hướng, nhấn chìm mặt đất trong chu vi một triệu dặm!
Cảnh tượng tận thế của một tộc người xuất hiện.
Mặt đất giống như đại dương, vạn tầng sóng lớn nổi lên, bốc lên đến tận trời cao, đánh nát những đám mây ở phía chân trời, trong phút chốc, vô số ngọn núi lớn hóa thành bột phấn.
Bên trong tổ địa của Thương Loan, không biết bao nhiêu sinh linh bị chấn động nổ tung thành một mảng sương máu mà còn chẳng kịp kêu lên một tiếng nào.
Chỉ có mấy vị Thánh Nhân Vương còn sống sót.
Nhưng ai nấy đều bị trọng thương, cả người tắm máu, cũng gần đất xa trời.
"Keng keng!"
Một tiếng động khiến người ta cả ê răng vang lên.
Mấy vị Thánh Nhân Vương còn sót lại, mặt mày thất sắc, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.
Lúc bình thường.
Đại trận Chuẩn Đế bền chắc không thể vỡ nát, vẻn vẹn chỉ trong một kích đã nứt ra một khe hở, mà đối với bọn hắn thì ke nứt này
Cơ hồ là đòn trí mạng!
Bởi vì khi một vị Chuẩn Đế muốn đi vào trong, không cần đánh tan trận pháp, chỉ cần có một khe nứt thì bọn họ có thể thong dong đi vào.
Quả nhiên.
Sau một khắc.
Mạnh Khánh Chi bước đến, trong nháy mắt đã vọt vào trong tổ địa của tộc Thương Loan.
"Rốt cuộc ngươi là ai, nguyên khí Nhân tộc ở Tử Huyền giới tổn thương nặng nề, vẫn chưa khôi phục lại, không thể nào có thể có được một vị Chuẩn Đế tọa trấn, càng không thể nào sở hữu Đế binh!"
Một vị Thánh Nhân Vương, thê lương hét lớn.
Hắn không thể tin được, tộc Thương Loan của mình lại bị một chủng tộc sa sút từ lâu tiêu diệt!
"Xưa này, Lão phu không trả lời câu hỏi của người chết!"

"Lên đường cùng với câu hỏi của ngươi đi!!"
Mạnh Khánh Chi mặt không đổi sắc, điểm ra một chỉ, vô số tia sáng bay ra, mỗi một tia đều khổng lồ giống như những ngọn núi. Bóng tối đan xen đầy trời, xuyên thủng bầu trời thành muôn vạn lỗ thủng.
Mấy vị Thánh Nhân Vương còn sót lại, tan thành mây khỏi chỉ trong chốc lát.
Sau khi tất cả mọi người ở đây đều bị tiêu diệt.
Mạnh Khánh Chi bắt được một miếng ngọc bội.
Thần thức của hắn dò vào bên trong, phát hiện ra một tin tức chưa truyền ra ngoài, mà hắn không biết kẻ nào sẽ nhận được tin tức này.
Nhưng cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc
Chủ nhân của khí tức này, đúng là vị Đại Đế mà hắn đã nhìn thấy ở đầu kia của vết nứt không gian!"
Trước mặt lão phu, mà còn dám giở trò mèo, các ngươi còn non lắm! Mạnh Khánh Chi hừ lạnh một tiếng
Viện cớ hỏi thăm hắn, lại lén lúc truyền tin cho một vị Đại Đế, đây không phải là muốn mình chết sao? Thật vất vả mới qua đây được một chuyến, hắn cũng không có ý định đơn giản như vậy mà trở về .
"Cạch cạch!"
Mạnh Khánh Chi bóp nát ngọc bội, sau đó thần thức rà soát tám phương, thăm dò toàn bộ bảo khố của tộc Thương Loan.
"Tài sản cũng rất phong phú đấy. . . . ."
Sau khi Mạnh Khánh Chi nhìn thấy những tài nguyên trong bảo khố, nhất thời mặt mày rạng rỡ.
Bây giờ chỉ mới là thế lực đầu tiên.
Mà mình đã kiếm được một khoản lớn, nếu như tiếp tục phá huỷ mười cái tám cái thế lực nữa, đừng nói chi đến chuyện thành Đế, mà cũng dư sức để thành tiên!
Trước tiên là mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu, rồi sau đó đến Tử Huyền giới đoạt cơ duyên, đợi sau khi thực lực tăng lên, rồi sẽ huỷ diệt vài thế lực ở Tử Huyền giới. Sau đó lại đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức.
Đây đúng là dịch vụ từ a đến z!
Một vòng tròn kép kín!
Thực lực có muốn không tăng lên thì cũng chẳng được.
"Nhờ vào sự chỉ điểm của tiền bối!"

Mạnh Khánh Chi bỏ hết tài nguyên của tộc Thương Loan vào trong nhẫn trữ vật, sau đó lấy bản đồ ra, tỉ mỉ quan sát, sau khi tìm được mục tiêu tiếp theo.
Cất bản đồ vào
"Tiếp theo, Hắc Hổ vương tộc!"
Hai canh giờ sau.
Hắc Hổ vương tộc bị huỷ diệt.
Lại hai canh giờ sau.
Tộc Ngũ Chỉ Thanh Lân bị huỷ diệt.
Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Mạnh Khánh Chi liên tục chinh chiến qua tỷ vạn dặm, liên tục huỷ diệt bốn thế lực lớn. Tin tức này đã hoàn toàn kiến toàn bộ Tử Huyền giới nổ tung.

Chương 269. Một con giun dế mà thôi, giết nó dễ như trở bàn tay. (2)

Nếu như nói, len lén huỷ diệt một thế lực thì còn có thể không bị phát hiện.
Thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn, diệt đi bốn thế lực lớn.
Thì có muốn giấu cũng không giấu được, người của Tử Huyền giới không phải kẻ ngu, bọn họ đã cảm nhận được tộc Thương Loan xảy ra chuyện.
Bọn hắn còn chưa kịp chạy đến tổ địa của tộc Thương Loan để điều tra.
Thì chợt phát hiện.
Dường như chuyện này không đơn giản như vậy.
Dường như có một sinh linh đáng sợ mang theo Đế binh, chạy khắp nơi tìm kiếm những thế lực lớn mà xuất thủ, hơn nữa mỗi một lần ra tay đều là đánh nhanh diệt gọn.
Mục tiêu cực kỳ rõ ràng.
Chuyên chọn những thế lực mà tổ tiên của họ từng xuất hiện Chuẩn Đế, không có trận pháp Đế cấp bảo vệ, nhưng căn cơ lại tương đối thâm sâu.
"Đã xảy ra chuyện gì? Là sinh linh của Thiên Nguyên giới đánh tới sao?"
"Không thể nào!"
"Nếu như sinh linh của Thiên Nguyên giới vượt giới đến, thì tại sao bốn vị Đại Đế không nhận được tin tức chứ?"
"Không sai, sinh linh Thiên Nguyên giới còn chưa hiểu rõ về Tử Huyền giới, còn kẻ khủng bố này tấn công khắp nơi, mục tiêu rất rõ ràng, hiển

nhiên là hiểu rõ với Tử Huyền giới."
"Ta hoài nghi đây là một chủng tộc, muốn thừa dịp hai giới đang khai chiến, khơi mào chiến tranh ở thế giới này!"
"Chẳng lẽ, trong Tử Huyền giới chúng ta lại xuất hiện kẻ phản bội sao? Một kẻ gian tế cấp Chuẩn Đế sao?"
. . . .
Trong lúc Tử Huyền giới.
Vô số người còn đang bàn tán ầm ĩ.
Các đại thế lực, ai nấy cũng bắt đầu cảm thấy bất an, một vị Chuẩn Đế mang theo Đế binh chạy loạn khắp nơi, rất nhiều thế lực căn bản là không chống đỡ được, chẳng ai có thể biết được, giây kế tiếp hắn sẽ lựa chọn động thủ với ai.
. . . . .
Mặc Uyên đế cung.
Trên ngai vàng.
Một bóng người to lớn ngồi ngay ngắn, mặt Đế bào màu đen, đầu đội ngọc quan, mắt híp lại, ngạo nghễ bát phương, tư thế hào hùng, khí thế lan tỏa khiến cho chư thiên đều run rẩy.
Giống như một Thiên Thần chí cao vô thượng, thống trị ngàn vạn vạn dặm lãnh thổ.
Bất kỳ ai cũng không thể ngẩng đầu lên được khi đối diện với hắn
"Mười ngày mà chỉ chiếm cứ được tám triệu dặm lãnh thổ, Thái Bá, ngươi khiến cho bản đế quá thất vọng."
Mặc Uyên Đại Đế nhẹ giọng tự thuật.
Giọng nói quanh quẩn trong đại điện, khiến lòng người phát lạnh.
Ánh mắt lạnh lẽo của hắn xuyên qua vạn cổ, xuyên qua lối đi giữa hai giới, nhìn vào trong chiến trường của Thiên Nguyên giới . Giống như một vị Chúa Tể của trời đất đang lạnh lùng quan sát cục diện trên chiến trường.
Trên chiến trường.
Xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông.
Cảnh tượng như địa ngục trần gian.
Mấy vị Chuẩn Đế đại chiến với nhau đến gần như đèn cạn dầu, vô cùng tàn khốc.
Cảnh tượng này.
Phản chiếu vào trong mắt của Mặc Uyên Đại Đế, chẳng hề tạo nên bất kỳ gợn sóng nào trong lòng hắn, hắn như một khối băng ngàn năm không tan

chảy, lạnh lùng đến mức cực điểm.
"Đại Đế!"
Lúc này.
Bê ngoài cung điện.
Một gã thị vệ mặt áo giáp, men theo bậc thang bước lên, nơm nớp lo sợ, vừa mới đến bên ngoài điện, đã quỳ rạp xuống đất, dập đầu về phía cung điện.
"Đại Đế, Tử Huyền giới xuất hiện một vị Chuẩn Đế mang theo Đế binh, đang tấn công quanh đây, có ba thế lực dưới trướng Đại Đế. Bị. . . . . Bị. . . ."
"Nói!"
Mặc Uyên Đại Đế mở miệng, lạnh lùng phun ra một tiếng.
"Bị Chuẩn Đế kia huỷ diệt rồi."
Thị vệ nuốt nước miếng một , sắc mặt trắng bệch nói.
"Ồ?"
Mặc Uyên Đại Đế mặt không biến sắc, giống như việc này không liên quan gì đến hắn vậy, hắn chậm rãi đứng dậy, giống như là một vị chiến thần thức tỉnh, ánh sáng quanh thân bừng lên, trấn áp vạn cổ.
... . .
Uy nghi của Đại Đế cuộn trào.
Ngay giâp phút này, những ngôi sao trên bầu trời đều đang run rẩy, dương như muốn rơi xuống vậy.
"Cuộc chiến giữa hai giới mới vừa bắt đầu, đã có người của Tử Huyền giới ngồi không yên rồi sao?"
Mặc Uyên Đại Đế tự nói.
"Khởi bẩm Đại Đế, sau khi vị Chuẩn Đế kia huỷ diệt bốn thế lực, dựa vào phương hướng, thì hình như là đến lãnh thổ của Thái Hoàng!"
Tên thị vệ lần nữa mở miệng nói.
"Thái Hoàng ?"
Mặc Uyên Đại Đế mặt không đổi sắc.
Đây là một vị Thần Hoàng thành Đế, sau khi hắn ở trở thành Đại Đế vẫn chưa dùng danh hào ‘Đại Đế’, mà vẫn tiếp tục sử dụng hai từ ‘Thái Hoàng’.
Tuy không phải là một Đại Đế nào đó, nhưng hai chữ ‘Thái Hoàng’.
Vẫn danh chấn Tử Huyền giới như xưa.
Lúc này vị Chuẩn Đế không biết tên kia, chạy vào trong lãnh thổ Thái Hoàng, vô số người đều cho rằng chuyện đương nhiên là hắn sẽ chết.

Thái Hoàng vốn là một người thống trị hoàng triều, về mặt nào đó mà nói, dục vọng thống trị của hắn còn vượt cả Mặc Uyên Đại Đế, hắn tuyệt đối sẽ không khoan nhượng đối với những kẻ nào chống đối mình.
"Một con giun dế mà thôi, giết nó dễ như trở bàn tay!"
Mặc Uyên Đại Đế rất tự phụ, môi khẽ mở, phun ra một tia Tiên Quang, khi tia sáng này rơi xuống đất, hóa thành một bóng người, người này giống hắn đến bảy phần.
"Đi thôi."
"Giết hắn!"
Mặc Uyên Đại Đế lạnh lùng nói
Bóng người kia, vẻ mặt vô cảm, mỗi một bước đi của hắn, uy thế Đế cấp trên người bắn ra, giống như một vị Đại Đế đang tuần tra, vạn ngôi sao cũng lang động theo, khiến cho vô số sinh linh đều quay đầu nhìn về phía Mặc Uyên đế cung.
Những người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn tưởng rằng Mặc Uyên Đại Đế hiện thế.
Sau khi bóng người đi xa.
Mặc Uyên Đại Đế quay người lại, lại nhìn vào phía lối đi không gian.
Lúc này trận chiến giữa hai giới đang hừng hực khí thế.
Hắn không thể nào bỏ đi vào lúc này được, nếu mình rời đi thì chẳng sao, lỡ đâu lúc này Thiên Nguyên giới nhảy ra một vị Đại Đế thì tới công chiện rồi.
Chỉ cần một cái tát của người ta có thể huỷ diệt hết tất cả những sinh linh vượt giới mà đến này.
Nếu như lần theo lối đi không gian đuổi giết tới bên này của mình.
Thì khi đó.
Chẳng phải là mình trộm gà không thành lại mất nắm gạo sao?
Tốn thời gian công sức mở ra một lối đi không gian, kết quả là bắt tép nuôi cò, hai từ ‘Mặc Uyên’ sẽ trở thành trò cười trong miệng của trăm tỉ sinh linh cả hai giới.
"Chắc là, cũng đã thu thập được nhiều tin tức về Thiên Nguyên giới rồi."
Mặc Uyên Đại Đế thì thào nói rằng.
Hắn có rất nhiều tay chân, trong khi phái người tới chinh chiến, thì hắn cũng phái người thăm dò tin tức, thứ mà hắn muốn cũng không phải là những tin tức bề nổi mà ai ai cũng biết.
Mà là một số những bí mật!
Ví dụ như.

Trong những chủng tộc lớn mạnh của Thiên Nguyên giới, rốt cuộc thì có Đại Đế hay là không!

Chương 270. Cũng quá là quan tâm đến lão phu rồi

Tử Huyền giới.

Trên bầu trời đầy sao bao la.

Những tòa Thiên Cung hùng vĩ nối liền với nhau, thoạt nhìn có phong cách cổ xưa tang thương, to lớn rộng rãi.

Từ xa nhìn lại.

Nó giống như thượng cổ Thiên Đình, trấn áp vạn vực, khí thế cuồn cuộn.

Cung điện nối tiếp nhau, được chạm trổ bằng ngọc, các bậc thang đều được làm bằng cẩm thạch trắng, giản dị mà bền chắc, đường phố rộng rãi, trong cung điện sương mù hỗn độn lượn lờ.

Trong một cung điện trung ương.

Nguy nga cao vót, mây che sương mù lượn quanh, nhìn thì giản dị, thế nhưng trong mơ hồ có một loại khí thế trấn áp vạn cổ. Trong bầu không khí yên ả ẩn chứa sự bao la hùng vĩ, mạnh mẽ!

Trong cung điện.

Một bóng người mang Long Bào, quỳ rạp trên đất, khóe miệng không ngừng nhấp nháy, dường như đang nói gì đó.

Ở chỗ sâu nhất trong cung điện.

Khí hỗn độn cuộn trào mãnh liệt.

Nơi đó phảng phất như có một bóng người đang ngồi ngay thẳng, hoàn toàn mơ hồ, hư không đều đang vặn vẹo.

Chỉ có một loại khí tức cao lớn, mạnh mẽ đến cực điểm, vô cùng tôn quý che trời rợp đất, bao phủ mỗi một góc của đại điện. Giống như một vị Thiên Thần chí cao vô thượng đang bao quát chúng sinh.

Người đang quỳ ở phía dưới, sắc mặt trắng bệch, hầu như đã hít thở không thông.

Sau khi bóng người quỳ ở dưới kể xong mọi chuyện.

Đầu cuối rạp xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lớn như hạt đậu rơi xuống mặt đất, thể hiện nội tâm sợ hãi.

"Thái Tử!"

Sau một hồi lâu.
Như có như không.
Hình như có một giọng nói đang vang vọng, phảng phất như vọng về từ một thời đại xa xôi, mênh mông cuồn cuộn đánh vào mảnh đất trời này.
"Ngươi vừa mới nói, có một vị Chuẩn Đế xông vào trong lãnh thổ của trẫm sao?"
"Dạ!"
Người mặt Long Bào, đầu hắn lại càng cuối thấp hơn, gần như là sắp chôn xuống mặt đất.
Đối mặt với phụ hoàng đáng sợ như vậy, hắn không biết mình là nên khóc hay nên cười, phụ hoàng quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức muốn đánh chiến Tử Huyền giới.
Sau đó lại muốn đánh chiến Thiên Nguyên giới!
Hắn muốn cả hai thế giới này đều bị hắn khống chế!
Người có dã tâm như vậy, xưa nay hiếm gặp.
"Trẫm, biết rồi!"
Ba chữ vô cùng đơn giản
Lại phảng phất như là đại đạo thiên âm, toàn bộ cung điện cũng bắt đầu rung lắc không ngừng, từng phù hiệu cổ xưa bay lấp lánh, ánh sáng lóe lên như những ngôi sao trên trời.
"Ông!"
Một âm thanh trong veo vang lên.
Trong đám sương mù hỗn độn.
Một bàn tay trắng nõn như ngọc vung lên, cong ngón tay búng ra, một giọt tinh huyết ẩn chứa quy tắc vô thượng bắn ra.
Giọt tinh huyết này biến hóa với tốc độ nhanh trong không trung, cuối cùng hóa thành một nam tử trẻ tuổi, trên người mặt trường bào màu vàng óng, đầu đội mũ miện màu tím, hai hàng lông mày sắc như kiếm.
Trong đôi mắt lãnh đạm đó có những cảnh tượng đáng sợ về sự sống và cái chết đang luân chuyển.
Tuy hắn chẳng nói chẳng rằng, nhưng mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều ẩn chứa uy thế vô thượng, giống như một Thiên Đế giá lâm, khiến cho thiên địa vạn vật đều ảm đạm phai mờ.
Hắn bước từng bước đi ra phía bên ngoài, đi tới ngoài điện, bầu trời xuất hiện một vết nứt, hắn bước vào trong đó, trong nháy mắt đã biến mất.
. . .

Cùng lúc đó.
Trên một mảnh tường đổ nát.
Mạnh Khánh Chi đứng lặng trên bầu trời, nét mặt đầy ý cười, nhìn bảy nhẫn trữ vật trên tay, dường như hắn trẻ ra đến một trăm vạn năm vậy, cả người tràn đầy sức sống.
Bảy nhẫn trữ vật này tương ứng với căn cơ thâm hậu của bảy thế lực.
Những thế lực này đã bị hắn huỷ diệt hoàn toàn.
Toàn bộ đều trở thành tài nguyên nằm trong tay hắn
"Chuẩn Đế binh cũng đã lấy được mười cái, Đế binh không nguyên vẹn cũng được một cái, cũng được vài bộ công pháp cấp Chuẩn Đế, chắc là những thứ này dư sức để đổi lấy một cơ duyên thành Đế rồi chứ nhỉ?"
Mạnh Khánh Chi suy tư
Hắn đi ra phía bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lại.
Xa xa là một vùng sao trời bao la, vô biên vô hạn, vô số ánh sao đang treo trên bầu trời, có không ít ngôi sao đều tỏa ra tinh khí sinh mệnh cuồn cuộn.
" Nơi mình đang đứng đây lại là một đại lục lớn vô cùng trôi nổi trong không trung, Tử Huyền giới thật đúng là quá rộng!"
Mạnh Khánh Chi cảm thán.
Tử Huyền giới có nhiều điểm không hề giống với thế giới của mình.
Thiên Nguyên giới là một lục địa hoàn chỉnh, mà thế giới này dường như được hợp thành từ vô số ngôi sao, đôi lúc lại có những đại lục trôi nổi trong hư không.
Hắn có thể cảm ứng được, không ít sinh linh đều đang cư ngụ trên những ngôi sao kia.
Cảnh tượng này.
Ở Thiên Nguyên giới, có thể nói là vô cùng hiếm thấy.
Chỉ có một ít thế lực cổ xưa muốn tỏ ra mình khác biệt, mới có thể bỏ ra không ít của cải, cải tạo một ngôi sao rồi ở lại trên đó.
"Tiêu diệt thêm một nơi nữa thì lão phu sẽ trở về!"
Mạnh Khánh Chi ngẩng đầu, nhìn về phía một ngôi sao có màu nâu, trong lòng âm thầm nói:
"Đây chắc chắn là nơi cuối cùng, diệt nốt nơi này rồi thôi, e là cũng đã kinh động đến Đại Đế của thế giới này!"
"Ừ...!"
"Cái cuối cùng!"

Dường như là đang tự động viên chính mình, Mạnh Khánh Chi bước đi trong hư không, nhanh chóng bay đi.
Người mới đến nữa đường, Thương Long đỉnh trên tay đã bừng lên, tạo ra một cảnh tượng đáng sợ nhất từ xưa đến nay. Uy áp cuộn trào kinh thiên đánh tới phía trước.
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lên, đất trời nổ tung.
Đây là một vụ nổ vô cùng lớn, cả mảng trời như vỡ nát tan tành, vô số ngôi sao nổ tung trên trời, bắn ra khắp cả một vùng tinh vực.
"Ừm ?"
Mạnh Khánh Chi nhướng mày
Cảm giác dường như có cái gì đó không đúng.
Trong lòng hắn, không khỏi dâng lên một tia bất an.
"Tại sao ngôi sao kia lại không bị gì nhỉ?"
Một kích vừa rồi của mình chứa đựng bao nhiêu uy lực, chẳng ai có thể hiểu rõ bằng hắn, Đế binh hạ xuống, đập nát ngôi sao kia, mới là hợp tình hợp lý.
Không thể nào lại bị đối phương chặn được!
Mắt Mạnh Khánh Chi giật giật, tim hắn bỗng nhiên thắt lại, giống như là đã bị một vị thần linh cao cao tại thượng chiếu tướng vậy, cả người đều vô cùng sợ hãi.
"Ngươi không phải là sinh linh của thế giới này!"
Một giọng nói lạnh lẽo vang vọng giữa đất trời, khiến người ta nghe thấy mà sởn tóc gáy.

Chương 271. Cũng quá là quan tâm đến lão phu rồi (2)

Chẳng biết lúc nào.
Phía dưới Thương Long đỉnh xuất hiện một người trẻ tuổi đứng lặng yên, trong khoảnh khắc khi mọi thứ diễn ra, hắn đã ra tay để chặn một kích này, một tay thì nâng Thương Long đỉnh.
Một tay chắp sau lưng.
Đầu tóc tung bay, da thịt trong suốt như ngọc, một đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, sâu thẳm như dải ngân hà!

Đây là một nam tử vô cùng trẻ tuổi, người mặt trường bào màu vàng óng, cả người rực rỡ tiên quang, vô số ánh tường quang rơi xuống bầu trời, ánh lên một mảng sắc màu vĩnh hằng.
Uy phong của Đại Đế tuôn ra như là thuỷ triều.
Thần võ cái thế!
Uy thế nạo nghễ tám hướng, trên lay chín tầng trời, dưới trấn địa ngục, che phủ bầu trời, phảng phất như sang bằng ba ngàn giới, khiến cho tỷ vạn sinh linh đều nơm nớp lo sợ.
"Đại Đế ?"
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi thay đổi, trong lòng bắt đầu bồn chồn, nhưng hắn còn chưa kịp bỏ chạy, bỗng nhiên lại phát hiện một cái gì đó không đúng, hình như khí tức của đại đế này có chút huyền ảo!
Giống như hoa trong gương, trăng trong nước, khiến cho người ta cảm nhận được một cảm giác không chân thật.
Nếu hắn không phải là Chuẩn Đế, tuyệt đối không thể nhận ra được điều này.
"Không phải đích thân đến đây sao?"
Trong lòng Mạnh Khánh Chi thở phào nhẹ nhõm, con ngươi xoay chuyển khắp nơi, trong lòng bắt đầu tính toán con đường chạy trốn.
Nếu như mình đã bị một Đại Đế cho vào tầm ngắm rồi.
Nếu như bây giờ còn không bỏ chạy, chờ một chút nữa có thể sẽ có một vị Đại Đế chân chính đến đây!
Bước chân hắn mới vừa nhấc lên, còn chưa kịp rời đi.
Lại xuất hiện một giọng nói lạnh như băng truyền đến.
"Sinh linh của Thiên Nguyên giới?"
"Bản đế đã từng gặp ngươi!"
Nam tử áo đen dậm chân bước đến, giọng nói vừa uy nghiêm vừa khí phách, lộ ra một loại khí thế của Chúa Tể vạn vật.
"Hai vị Đại Đế cũng thật là quan tâm đến lão phu. . ."
Trán Mạnh Khánh Chi chảy mồ hôi lạnh, trước mặt hay sau lưng đều có một vị Đại Đế, đây là một sự đãi ngộ chỉ dành riêng cho hắn mà đến ngay cả những Đại Đế bình thường không có được.
Sớm biết như vậy.
Diệt xong thế lực vừa nãy, thì trực tiếp rời đi.
Đáng tiếc.
Bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi. . . . .

"Thiên Nguyên giới sao?"
Nam tử mặt kim bào, ánh mắt dửng dưng không chút nào cảm tình, khí chất Thần Hoàng quanh thân phun trào, mảng tinh không này đều sụp đổ, vạn vật tịch diệt, sinh linh run rẩy
Đây là một loại uy áp khó có thể tưởng tượng được.
"Xâm nhập lãnh thổ của trẫm, tàn sát còn dân của trẫm, tội ngươi đáng chết vạn lần!"
Từng luồng sát khí như ngưng tụ thành thực thể tràn ngập ra, vô cùng đáng sợ, bắn về phía Mạnh Khánh Chi, có thể đánh nát nguyên thần của bất kỳ kẻ nào!
"Oanh!"
Nam tử mặt kim bào dẫn đầu xuất thủ.
Điểm ra một chỉ, tinh không run rẩy, hư không đổ nát, thứ ánh sáng kinh khủng bắn ra, ở giữa đất trời xuất hiện một lối đi hỗn độn!
"Không tốt!"
Trong lòng Mạnh Khánh Chi run lên
Lúc này.
Không để ý tới chuyện giữ gìn thực lực, chạy trối chết mới là quan trọng nhất, dù sao thì cũng đã kiếm đầy bồn đầy bát rồi.
Máu nóng cả người dường như bùng cháy, khí thế trên người tăng lên tới mức cực hạn, hóa thành một tia sáng, bắn thẳng đến hướng lúc nãy đi vào.
Trước lúc rời đi, còn lấy Đế binh cầm trong tay chắn phía sau lưng.
"Oanh!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lên, Thương Long đỉnh run rẩy dữ dội.
Phản lực kinh khủng đánh tới, Mạnh Khánh Chi như bị đập mạnh, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.
Hắn mượn phản lực trong hư không để lấy đà, vòng qua nam tử áo đen, nhanh chóng bỏ chạy.
Điều kỳ lạ chính là.
Nam tử áo đen chính là một phân thân của Mặc Uyên Đại Đế, hai người đã có hiềm khíchtừ trước.
Vậy mà hắn ta không xuất thủ ngăn cản mình.
Nếu như hắn xuất thủ, Mạnh Khánh Chi tự nghĩ, mặc dù bản thân sở hữu Đế binh, phỏng chừng cũng rất khó để bỏ chạy, còn kể cả có thoát thân được, chỉ e là chưa chắc có thể giữ được Thương Long đỉnh.
Trong thời gian ngắn ngủi không thể suy nghĩ được đáp án.

Hắn chỉ có thể cho rằng, đây là thuộc về sự kiêu ngạo của Đại Đế, phân thân của hai vị Đại Đế này có ý chí của Đại Đế. Kinh thường chuyện hai người cùng tấn công một Chuẩn Đế.
Ba đạo khí tức kinh khủng
Một điên cuồng chạy trốn, hai theo sát phía sau
Xẹt qua tỷ vạn dặm trong hư không.
Vô số người của Tử Huyền giới đều nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này, trong miệng tấm tắc thành tiếng.
Đây là vị Chuẩn Đế huỷ diệt thế lực khắp nơi bị đuổi bắt sao?
Hai vị Đại Đế cùng xuất thủ, nếu như vị Chuẩn Đế này có chết đi, thì cũng có thể cảm thấy kiêu ngạo!.
Những thời kỳ khác, cũng chẳng có vị Chuẩn Đế nào còn có thể chạy thoát khỏi tay của Đại Đế.
Tầm nửa ngày sau.
Mạnh Khánh Chi nhìn hư không phía trước, trong tròng mắt bắn ra những tia sáng kỳ dị chói mắt, lối đi không gian đã gần ngay trước mắt, tuy là cái này là do Ngao Tuyên chuẩn bị.
Nhưng hiển nhiên, không thể gạt được thần thức của một vị Chuẩn Đế như hắn.
Nhưng ngay khi đi tới phía trước lối đi không gian. Trong nháy mắt, Mạnh Khánh Chi dường như hiểu được điều gì đó, sắc mặt trắng dã ra.
Giờ khắc này.
Hắn bỗng nhiên nhận ra rằng, mình vì sao có thể chạy trốn dễ dàng như vậy từ tay của hai vị Đại Đế.
" Mục đích ban đầu của hai người không phải là ta, mà là lối đi không gian mà ta dùng để qua đây sao?"
Hai âm thanh nhẹ nhàng vang lên.
Ở trước mặt Mạnh Khánh Chi xuất hiện hai bóng người to lớn, Mặc Uyên Đại Đế một tay đánh ra, trận pháp mà Ngao Tuyên lưu lại bỗng vỡ nát.
Một lối đi không gian sâu thẳm chiếu vào tầm mắt hai người.
"Quả thế!"
Mặc Uyên Đại Đế lạnh lẽo nói.
Hắn xoay người lại, lạnh lùng nhìn Mạnh Khánh Chi nói: "Giá trị của ngươi đã hết, lên đường đi!!"
Bàn tay hắn nâng lên, lòng bàn tay xuất hiện một phù hiệu phát sáng, tản ra thứ khí tức kinh khủng, phong ấn cả vùng hư không này, muốn ra đòn chí

mạng!
Nhưng chưa kịp ta tay thì
"Ầm ầm!"
Một đạo lôi kiếp màu vàng kim từ trên trời giáng xuống!
Mây gió hội tụ đầy trời.
Mây kiếp vừa dầy vừa nặng bao phủ mấy trăm ngàn dặm, tiếng sấm nổ ầm ầm đinh tai nhức óc, vô số lôi long đáp thẳng xuống, đánh vào nơi cách tổ địa Bích Lân Giao không xa.
Bởi vì tổ địa Bích Lân Giao cách nơi này quá gần.
Ba người bọn họ cũng đã bị bao phủ trong đó.

Chương 272. Ta là Long Đế, trấn áp mọi kẻ thù trên thế gian!

"Đã xảy ra chuyện gì?"
Mặc Uyên Đại Đế biến sắc, lui nhanh lại.
Bên cạnh.
Tuy là nam tử mặt kim bào không nói lời nào, nhưng cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này, lùi ra xa mấy trăm ngàn dặm.
"Không phải Chuẩn Đế tộc Bích Lân Giao đã vượt giới rồi hả? Tại sao có thể có người thành Đế?"
Trong mắt của Mặc Uyên Đại Đế, thần quang xuyên thấu, muốn quan sát tình hình ở bên trong.
Đáng tiếc.
Kết quả làm cho hắn thất vọng rồi.
Nếu như bản thân của Mặc Uyên Đại Đế ở chỗ này, đương nhiên là tất cả mọi thứ trong thiên kiếp đều không thể qua được hắn hai mắt, nhưng lúc này, bản thân hắn chẳng qua cũng chỉ là một tia tinh khí mà thôi.
Thực lực có hạn.
Chỉ có thể cảm giác được, từng luồng Long Uy mênh mông cuồn cuộn tản ra, uy trấn cửu thiên.
"Mặc Uyên, thủ hạ dưới trướng của ngươi có người sắp thành Đế, trước đó ngươi chẳng biết chút tin tức này hay sao?"
Nam tử mặt kim bào lên tiếng

Trong giọng nói mang theo uy nghiêm vô thượng, vô cùng lạnh lùng, giong nói lanh lảnh, leng keng rung động như sắt thép va chạm vào nhau vậy.
"Ừm?"
Mặc Uyên nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia không vui.
"Chuyện nội bộ của Bản đế, tại sao phải báo cho ngươi?"
"Nói như vậy, ngươi không cảm thấy có chỗ nào không đúng sao?"
"Thật sao?"
Nam tử mặt kim bào quay đầu, nhìn vào thiên kiếp trên bầu trời, lại nhìn tổ địa của tộc Bích Lân Giao phía dưới, sắc mặt trong nháy mắt trở nên nặng nề.
Giờ khắc này.
Hắn bỗng nhiên hiểu ra ý tứ trong lời nói của Mặc Uyên Đại Đế.
"Ngươi phát hiện ra rồi?"
Mặc Uyên Đại Đế lạnh lùng nói.
"Ừm."
Toàn thân nam tử mặt kim bào bừng lên thần quang, hừ lạnh một tiếng, hắn đứng ở sát biên giới thiên kiếp, áo bào tung bay phất phới. Trầm giọng nói:
"Người thành Đế không phải là người của tộc Bích Lân Giao!"
"Không sai!"
Mặc Uyên Đại Đế gật đầu, nói: "Thiên kiếp thành Đế khủng bố vô biên, nếu như là người của tộc Bích Lân Giao, hắn sẽ không ngốc đến nỗi độ kiếp ở tổ địa của tộc mình!"
Thiên kiếp thành Đế đánh xuống, sẽ chẳng phân biệt được phe địch hay phe ta, mặc dù tộc Bích Lân Giao có trận pháp Đại Đế che chở, nhưng cũng sẽ không chống đỡ được bao lâu.
Một khi trận pháp bị đánh nát.
Tộc Bích Lân Giao phải đối mặt với sự diệt vong!
Tuyệt không có khả năng thứ hai!
"Rốt cuộc thì hắn là ai?"
Mặc Uyên Đại Đế cau mày suy tư.
. . . .
"Ngao Tuyên!"
Bên kia.
Lòng Mạnh Khánh Chi run lên, không thua gì hai Đại Đế.
Không ngờ tới.
Vào thời khắc quan trọng này mà, Ngao Tuyên lại thành Đế

Trong lòng bỗng ngũ vị tạp trần, đủ mọi loại cảm giác đan xen vào nhau, may mắn cũng có, khổ sầu cũng có.
May mắn là bởi vì, Ngao Tuyên thành Đế làm rối loạn mưu kế của hai Đại Đế, mình thì vẫn còn sống.
Mà sầu khổ là người cùng thế hệ với mình đã thành Đế, mình còn đang dậm chân tại chỗ, hắn sờ sờ nhẫn trữ vật trên tay, cũng không biết những tài nguyên này.
Có đủ cho hắn thành Đế hay không nữa.
Dù sao tiền bối cũng đã từng nói so với người khác, hắn khó thành Đế hơn rất nhiều.
. . . . .
"Ùng ùng. . . ."
Ánh sét nhấp nháy, đất trời sôi sục.
Mây đen tụ lại đầy trời, vô số ánh chớp chiếu sáng tỷ vạn dặm, khí tức kinh khủng đè lên lòng của vô số người, khiến bọn họ có một loại cảm giác hít thở không thông.
Lúc này.
Gần như phân nửa Tử Huyền giới đều bị chấn động.
Vô số người nhìn lại
"Tử Huyền giới chúng ta lại xuất hiện thêm một Đại Đế rồi hả?"
"Chẳng qua cũng cách thời gian Mặc Uyên Đại Đế thành Đế hơn trăm ngàn năm, lại xuất hiện thêm một Đại Đế, đây là ông trời ưu đãi cho Tử Huyền giới chúng ta mà!"
"Đúng vậy đấy! Nghe nói Mặc Uyên Đại Đế chỉ dựa vào bản thân mình, phái mấy Chuẩn Đế vượt giới, mà đã đánh hạ mấy triệu dặm lãnh thổ của Thiên Nguyên giới rồi."
"Nếu như đợi thêm một khoảng thời gian nữa, năm Đại Đế cùng nhau vượt giới, Thiên Nguyên giới còn có sức đánh trả hay sao?"
"Đại chiến lâu như vậy, Thiên Nguyên giới vẫn không có Đại Đế xuất hiện, theo ta thấy thì thực lực của bọn họ chỉ là có tiếng mà không có miếng, miệng cọp gan thỏ mà thôi, không cần năm Đại Đế, chỉ dựa vào một mình Mặc Uyên Đại Đế thì đủ để sang bằng rồi!"
"Lời này có lý!"
. . . . .
Khí tức kinh khủng tràn ngập

Không ít sinh linh Tử Huyền giới không chỉ không sợ hãi, ngược lại còn hứng thú hưng phấn.
Bên phía nhà mình mới xuất hiện thêm một Đại Đế, bọn họ thật sự là không cần thiết phải sợ hãi, năm Đại Đế cùng tồn tại, đây là một thời đại huy hoàng thịnh thế đến mức nào chứ?
Tỷ vạn năm sau, thời đại này chắc chắn sẽ được người đời sau khắc ghi.
Mà bọn họ lại được sống trong thời đại này, không biết có bao nhiêu người ước ao, mà còn chẳng thể nào có được.
. . . . , "Khí tức không đúng, rất xa lạ!" Bên ngoài thiên kiếp.
Mặc Uyên Đại Đế nhăn mày lại. Hắn không lạc quan như những người ở ngoài kia, mà vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào chỗ sâu trong lôi kiếp, muốn xem thử rốt cuộc là ai đang độ kiếp. Một giây kế tiếp.
"Gầm ——!"
Một tiếng rồng gầm truyền ra, chấn động bốn phương tám hướng.
Một con rồng khổng lồ vắt ngang vạn dặm, phóng lên cao, vảy dày rậm rạp, hàn quang bừng lên, phảng phất như được đúc bằng sắt thép, sáng bóng óng ánh bền chắc không thể đứt vỡ.
Thân thể cao lớn, giống như là dãy tường thành nhìn không thấy điểm cuối, kéo dài vạn dặm, bộ móng rồng to lớn giống như một ngôi sao, lộ ra khỏi tầng mây.
"Đây là tộc Giao long sao?"
Nhìn thấy thân thể khổng lồ.
Chấn động thế giới.
Ở thế giới này, không có Long Tộc, chỉ có tộc Giao long, từ trước tới nay bọn họ chưa từng nhìn thấy chủng tộc nào mà lại kinh khủng như vậy, thân thể thật sự là quá to lớn.
Quả thực là giống như những sinh vật trong thần thoại vậy, tuy là đế uy chưa bộc phát ra, chỉ dựa vào nhục thân thì đủ để mang lại cho bọn hắn một loại cảm giác nó có thể phá hủy hết mọi thứ.
"Quả nhiên không phải sinh linh của Tử Huyền giới!"
Sắc mặt Mặc Uyên Đại Đế tái nhợt.
Một khắc kia khi nhìn thấy Ngao Tuyên, hắn đã hiểu rõ toàn bộ.
Đây là Long Tộc của Thiên Nguyên giới!
Bởi vì.
Trên chiến trường, đã có Long Tộc tham chiến, những Long Tộc kia không thể so với con rồng trước mắt này, khí tức cũng khác nhau một trời một vực.

Thế nhưng bề ngoài, hầu như giống nhau như đúc!
"Thiên Nguyên giới, rốt cuộc đã có bao nhiêu sinh linh đến đây?"
Mặc Uyên Đại Đế tức giận không nhẹ, hắn quay đầu nhìn về phía lối đi không gian, ánh mắt như muốn phun lửa, đây chỉ là hai sinh linh mà mình mới bắt gặp thôi.
Còn những sinh linh mà mình không nhìn thấy thì sao?

Chương 273. Chương 273: Ta là Long Đế, trấn áp mọi kẻ thù trên thế gian! (2)

Nhưng ít ra.
Kẻ có thể mở ra lối đi không gian, thực lực tất nhiên là một Đại Đế.
Một Đại Đế xuất thủ, hắn chỉ sai hai Chuẩn Đế qua đây thôi sao?
Đứng vào góc độ của đối phương mà suy nghĩ.
Mặc Uyên Đại Đế nghĩ thế nào cũng đều có khả năng xảy ra, hắn cho rằng lúc này nhất định còn có sinh linh của Thiên Nguyên giới núp ở một góc nào đó của thế giới này, lạnh lùng quan sát tất cả mọi chuyện đang diễn ra ở nơi đây.
Một khi thời cơ chín muồi, những kẻ ẩn núp này
Rất có thể sẽ cho hắn một kích trí mạng!
"Nhất định phải tra cho ra tất cả những sinh linh vượt giới mà đến đây!"
Giọng nói của Mặc Uyên Đại Đế lạnh như băng nói.
. . . . .
"Ầm ầm!"
Thần quang xông tầng mây, đánh cho biển sấm chớp biến thành muôn ngàn lỗ thủng, Ngao Tuyên đang độ kiếp, long trảo lộ ra, trong lòng bàn tay có một viên viên châu, vạn tia sáng bừng lên, trên đánh cửu thiên, dưới trấn địa ngục.
Một loại khí tức vô địch tràn ngập, vô cùng uy thế, trong khoảnh khắc biển lôi giăng đầy trời cũng không làm gì được hắn.
"Hắn đang tế luyện Đế binh của chính mình!"
Nam tử mặt kim bào chậm rãi mở miệng.
Cảnh tượng này.

Hắn cũng từng trải qua, vì vậy rất là quen thuộc.
"Chỉ có thể chờ đợi khoảnh khắc hắn sắp thành Đế rồi mới ra tay thôi."
Ánh mắt của Mặc Uyên Đại Đế hiện lên một tia sát ý lạnh lẽo.
Thời gian chậm rãi trôi qua.
Khoảng thời gian ba ngày.
Trôi qua trong nháy mắt.
Thiên kiếp vẫn giăng đầy trời, đồng thời càng về sau, uy lực càng thêm khủng bố.
Ngao Tuyên ở trong lôi kiếp, quên hết sống chết, cố gắng hết mình, mắt thấy sắp thành Đế, dù cho trên người vết thương chồng chất, hắn cũng không đoái hoài tới.
"Àm ầm!"
Lại là một tia sấm chớp khổng lồ đánh xuống, Ngao Tuyên bỗng nhiên da tróc thịt bong, vảy bay tán loạn, một mảng lớn huyết nhục nổ tung, máu me đầm đìa, long huyết màu vàng kim tràn ngập trong hư không.
Thần tắc thiểm thước, ánh chớp lập lòe.
Một khu vực lớn đã trở thành phế tích, biến thành một vùng đất chết, hoàn toàn vỡ vụn, một người thành Đế, lôi quang tỷ vạn, cảnh tượng bực này quá mức kinh khủng.
Ngoại trừ những người đang thành Đế ra thì không có ai có thể sống sót.
Cho dù là những người đã thành Đế, cũng không muốn trải nghiệm thêm lần nữa.
"Àm"
Lôi kiếp đánh xuống lần thứ hai, nhưng lần này, uy lực lại nhỏ rất nhiều, Ngao Tuyên hét dài một tiếng, tiếng rồng gầm rung trời, thân thể to lớn, phóng lên cao.
Long uy bắn ra, một tiếng gầm vang, đánh cho lôi kiếp giăng đầy trời nát bấy!
"Gào ——!"
Tiếng rồng to rõ ràng, chấn động chín tầng trời mây.
Vô số ngôi sao lần lượt nổ tung, quanh thân Ngao Tuyên bừng lên ngàn vạn ánh sáng, hắn đang xuất hiện sự thuế biến kinh khủng, Đế uy như thủy triều, áp chế toàn bộ sinh linh
"Ta là Long Đế, trấn áp mọi kẻ thù trên thế gian!"
Ngao Tuyên rống to hơn.

Một đôi mắt khổng lồ, khí phách vạn phần, bễ nghễ bốn phương tám hướng, ngạo nghễ giữa đất trời, sau khi hắn thành Đế đã có tư cách để thống trị vạn linh!
Ngao Tuyên nhìn khắp bốn phương tám hướng, ngay tức khắc đã nhìn thấy hai người Mặc Uyên Đại Đế.
Mình đã thành Đế, cảnh giới còn chưa vững chắc, hơn nữa vừa rồi thương thế do chống đỡ thiên kiếp vẫn còn ở, nhưng vẫn không che giấu được uy thế Đại Đế của hắn.
Lúc này nếu không phải giết một hai người để lập uy, chẳng phải là khiến cho Tử Huyền giới khinh thường Thiên Nguyên giới của mình sao?
"Vậy thì chọn hai người các ngươi!"
Ngao Tuyên cười lành lạnh, long trảo lộ ra, một kẻ là tinh huyết của Đại Đế , một kẻ là tinh khí của Đại Đế, thực lực chẳng bằng một phần ngàn của Đại Đế, mình giơ tay lên là có thể bóp chết liền.
Tuy là không phải bóp chết hai Đại Đế.
Nhưng cũng đủ rồi.
Hành động này của hắn chính là muốn nói cho sinh linh Tử Huyền giới biết, cũng là đang nói cho sinh linh của Thiên Nguyên giới biết bắt đầu từ hôm nay, một sức mạnh mới đã ra đời!
"Ầm ầm!"
Long trảo bay lên, còn chưa hạ xuống.
Dị biến đã tăng vọt!
"Leng keng!"
Một ánh đao kinh khủng xé rách Thiên Đế, xuyên qua vô số tinh vực, từ phía cuối chân trời xa xôi chém đến như một dải ngân hà.
Ánh đao như biển, che khuất bầu trời, như một màn trời, vô biên vô hạn, bắn về phía trước, sức mạnh vô thượng mênh mông cuồn cuộn bắn ra, như muốn chém thế giới này thành hai nữa.
"Ầm!"
Bên kia.
Thần quang bừng lên đầy trời, một bàn tay màu đen, từ trên trời giáng xuống, bàn tay vô cùng to lướn, trong một chưởng đánh ra nhật nguyệt xoay tròn, khí tức như thuở sơ khai đang lưu chuyển.
"Ầm"
Ngay tại lúc đó.

Một lực quyền phá tan chín tầng trời mây, mang theo khí thế hoàng đạo, chèn ép đất trời, phảng phất một ngôi sao băng càng quét hư không, rơi mạnh xuống đất.
"Ta. . . . !"
Ngao Tuyên bối rối.
Chuyện gì thế này?
Ta mới vừa thành Đế, còn chưa kịp động thủ, tại sao cùng một lúc lại có ba Đại Đế ra tay với mình rồi?
Muốn truy sát mình hay sao!
Mình mới vừa thành Đế còn chưa được một phút, mà ba kẻ ra tay với mình thì thành Đế ít nhất cảmười vạn năm trở lên, sao có thể đánh đồng mình với họ được cơ chứ?
Lấy một chọi ba, chắc mình không còn đường sống nữa rồi.
"Chạy!"
Suy nghĩ này vừa xuất hiện.
Bây giờ, Ngao Tuyên bất chấp tất cả, cái gì mà Long Đế hay là không Long Đế, bảo toàn tính mệnh quan trọng hơn nhiều, hắn không chút do dự nào mà quay người vọt vào trong lối đi không gian.
"Ngươi muốn chạy sao?"
"Kẻ vượt giới kia, chết!"
"Chỉ là một con bò sát mà thôi, giết nó dễ như trở bàn tay!"
Ba giọng nói lạnh như băng, giống như khẩu dụ của Thiên Thần, chấn động nàn vạn quy tắc, phảng phất như bọn họ không phải đang truy sát một Đại Đế.
Mà là thuận tay nghiền chết một con bò sát mà thôi.
"Aii~?"
"Ngao Tuyên, sao ngươi lại chạy mất rồi?"
Mạnh Khánh Chi đứng tại chỗ, quan sát ba luồng ánh sáng kinh khủng bao trùm tất cả mọi thứ, cả người choáng váng, nhìn bóng lưng Ngao Tuyên đi xa, cao giọng nói:
"Mang lão phu theo với! Lão phu còn đang ở đây mà! "

Chương 274. Đại Đế, ngài không sao chứ?

"Mạnh Khánh Chi. . ."

Ngao Tuyên trong lúc đang bận rộn chạy trốn.

Quay đầu nhìn Mạnh Khánh Chi.

Hắn cắn răng, long trảo bung ra, lập tức chộp hắn vào lòng bàn tay, mang theo hắn, cùng nhau xông về lối đi không gian.

Dù sao thì Mạnh Khánh Chi cũng là một Chuẩn Đế.

Nếu như Tử Huyền giới không xâm lấn, nói không chừng hắn sẽ đạp chết Mạnh Khánh Chi đầu tiên.

Nhưng vào thời điểm quan trọng như bây giờ lại không được.

Một Chuẩn Đế là một chiến lực mạnh mẽ, có thể thay đổi cục diện của chiến tranh, hắn không thể mở mắt mà nhìn Mạnh Khánh Chi chết được.

Tổ địa của tộc Bích Lân Giao.

Vốn là cách lối đi không gian không xa.

Lúc này Ngao Tuyên đã thành Đế, tốc độ nhanh hơn, trong chốc lát, đã vượt qua khoảng cách mấy vạn dặm, không chút do dự nào vọt vào bên trong.

Chỉ cần trở về, thì sẽ xuất hiện trong Thiên Cơ Lâu.

Dù cho ba tên Đại Đế kia có mạnh hơn nữa, thì sao dám ra tay với Thiên Cơ Lâu?

Nếu như lâu chủ tiền bối tức giận, e là ba tên Đại Đế kia còn chẳng biết mình chết như thế nào.

. . . .

Nhìn Ngao Tuyên đi vào trong lối đi không gian.

Hai phân thân của Đại Đế không hề có ý định ngăn cản, khóe miệng của bọn họ lóe lên một nụ cười lạnh lùng.

Suy nghĩ của hai kẻ này quá đơn giản

Cho rằng đi vào lối đi không gian rồi, thì có thể an toàn sao?

Ba Đại Đế liên thủ thì chưa chắc có thể giết chết một Đại Đế, nhưng nếu như Đại Đế Long Tộc ngang ngạnh chống lại một kích đó, thì cùng lắm là bị trọng thương, nhưng vẫn còn cơ hội.

Nếu như thu liễm khí tức, ẩn núp, có thể còn sống thêm một đoạn thời gian.

Nhưng hắn.

Lại vẫn lựa chọn đi vào lối đi không gian.
Chẳng lẽ.
Hắn cho rằng một đòn do ba Đại Đế hợp lực lại, không thể đánh nát lối đi không gian sao?
Nếu như lối đi không gian này bị phá hủy, đừng nói là đi trở về, lưu lạc trong dòng chảy hỗn độn ngăn cách khỏi hai thế giới bên ngoài, hắn có thể sống được mới là kỳ tích!
"Một kẻ đồng cấp mà lại lựa chọn cách này để chết đi, không tránh khỏi bị chê cười!"
Nam tử mặt kim bào lạnh lùng nói
"Không sai."
Mặc Uyên Đại Đế cũng gật đầu.
"Ùng ùng!"
Hư không chấn động, không gian bị nghiền nát từng khúc .
Một đao, một chưởng, một quyền, ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, ù ù đánh xuống, thu hút tất cả những ánh nhìn của tất cả mọi người trên thế giới này.
Vô số người đều vô cùng nghi ngờ.
Bọn họ nghĩ không ra, vì sao ba Đại Đế lại ra tay với vị Đại Đế vừa mới ra đời này.
Khi một đòn tổng hợp của ba Đại Đế sắp giáng xuống.
"Ai~."
Một tiếng than thở nhẹ nhàng truyền đến.
Phiêu đãng trong đất trời, vọng vào trong tai của từng sinh linh.
Chỉ thấy.
Bên trong lối đi không gian, một bàn tay trắng nõn như ngọc duỗi tới, có thể nhìn thấy rõ ràng đường vân tay, bao trùm bán kinh vạn dặm, giống như bàn tay của thượng đế bao phủ toàn bộ.
Ánh sáng bừng lên từ lòng bàn tay, bàn tay hơi uốn lượn, sau đó cong ngón tay búng ra.
"Đùng!"
Vạn ánh hào quang bừng lên trong hư không, nhìn như vô số thần kiếm bắn ra, đánh tan chín tầng trời mây, đánh tan những đám mây, biến thành cầu vồng vĩnh hằng!
Một đòn kinh diễm như vậy, soi sáng cổ kim tương lai, đâm nát bầu trời.
Tiên quang lẫm liệt, ráng lành ẩn hiện.

Quá khứ, tương lai, hiện tại phảng phất như đều bị một chỉ này đánh nát bấy, hỗn độn bắn ra tứ phía, ẩn chứa sức mạnh to lớn như thở hồng hoang!
"Ầm ầm!"
Ánh đao tan vỡ đầu tiên, sau đó là chưởng ấn tiên tan, lực quyền sau cuối cũng giống như một mặt trời nhỏ sáng bừng đã đến hồi tắt lịm, nổ tung trên bầu trời.
"Là ai!"
Ba giọng quát lạnh.
Đồng thời vọng ra từ trong miệng của ba vị Đại Đế.
Khiến cho vạn vực sinh linh Tử Huyền giới chứng kiến những gì vừa mới xảy ra, khó có thể tin, cả người đều như chết lặng.
Một Đại Đế xuất thủ vượt giới, chỉ một đòn thôi mà đã đánh nát đòn tấn công hợp lực của ba Đại Đế sao?
"Lối đi không gian ta mở ra mà các ngươi cũng muốn phá hủy, các ngươi cho rằng ba chữ 'Thiên Cơ Lâu' chỉ để bày ra cho vui sao.?"
Âm thanh trong trẻo vọng ra.
Vô số sinh linh không hiểu chuyện gì đang xảy ra.
Thiên Cơ Lâu là gì?
Chưa từng nghe mà?
Chẳng lẽ là một thế lực kinh khủng ở Thiên Nguyên giới.
Vị Đại Đế này muốn tự mình qua đây, tính sổ với Tử Huyền giới rồi hả?
Cái khác thì chưa nói, nhưng chỉ riêng thực lực mà vị Đại Đế Thiên Nguyên giới phô bày ra là thật khủng bố, lấy một chọi ba, mà còn là vượt giới xuất thủ, cường bạo đánh tan sự liên thủ sức mạnh của ba Đại Đế liên thủ.
Thực lực như thế này là vô cùng hiếm.
Đương nhiên rồi.
Áp đảo cả ba vị Đại Đế mà!
"Đến mà không trả lễ thì không hay, các ngươi ra tay với lối đi không gian mà ta đã mở, hôm nay nhận của ta một đòn, chuyện này coi như xong."
Tiếng nói vừa dứt. Trên vòm trời bàn tay nắm lại thành quyền, chưởng lực bắn ra từ trong hư không, bất khả chiến bại, ngang ngược bá đại, chấn động vũ trụ vạn cổ.
"Rào rào!" Quyền quang chia ra làm ba, bay về phía ba phương hướng khác nhau.
Mỗi một quyền ấn đều phóng thích sức mạnh của đại đạo, phù văn tràn ngập, dẫn động cổ kim, giống như xuyên qua cả thế giới, mang theo sức

mạnh khó tả!
Trong mơ hồ có sức mạnh tiên linh lượn lờ không dứt, siêu phàm thoát tục, phảng phất như vượt lên trên cả vạn giới!
"Đây là. . . . . Tiên!"
Trong đế cung của Mặc Uyên.
Mặc Uyên Đại Đế đứng thẳng người lên, nhìn về phía quyền ấn vượt qua vô số tinh vực, bay nhanh tới, hai tròng mắt giao động.
Một quyền này đã sắp vượt qua những gì mà hắn biết.
Cũng gần như là đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới.
Chẳng lẽ nói.
Bên trong Thiên Nguyên giới sắp sửa có người bước vào cảnh giới cuối cùng sao?
. . . . .
"Làm sao có thể như vậy!"
Bên trong một dãy thiên cung.
Một vị nam tử mặt kim bào, tư thế oai hùng vĩ đại, ánh mắt sâu thăm thẳm như ngân hà, dậm chân bay ra, bay lên bầu trời. Nhìn quyền ấn kia, cũng vô cùng xúc động.
. . . . .

Chương 275. Đại Đế, ngài không sao chứ? (2)

"Trên thế gian này có tiên thật sao?"
Bên trên một ngọn núi thần.
Một gã nam tử mặt áo bào màu xám tro vai vác trường đao, đứng chắp tay, hắn không kinh hoảng, ngược lại hai tròng mắt tỏa sáng rực rỡ, sức chiến đấu trên người bắn lên tận trời.
Hắn không tránh không né, phóng lên cao, trường đao sau lưng phát ra một tiếng leng leng, chấn vỡ vạn cổ hư không, hóa thành một ánh hào quang rực rỡ.
Hắn đón lấy đầu tiên.
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Quyền quang hạ xuống, đất trời sụp đổ, vào thời khắc khi hai bên va vào nhau, nam tử mặt áo bào màu xám tro lợi dụng tốc độ nhanh hơn bay ngược ra ngoài, sau khi bắn xuyên qua tinh vực sau đó.
Đã biến mất hoàn toàn trong hư không, không có chút nào khí tức truyền đến.
Tuy là vẫn chưa chết, nhưng cũng mất đi nửa cái mạng.
Theo sát phía sau.
"Ầm! Ầm!"
Hai tiếng nổ mạnh vang lên.
Chấn động toàn bộ Tử Huyền giới.
Có người không dám tin vào mắt mình, Mặc Uyên đế cung bị một quyền ấn đập cho nát bấy. Mà bản thân của Mặc Uyên Đại Đế thì ngay tức khắc bị đóng vào sâu trong lòng đất.
Sau đó.
Thái Hoàng cung tan rã trong hư không.
Ánh quyền màu vàng kim xuyên thẳng qua, dư lực cuồn cuộn quét ngang bốn phương tám hướng, không chỉ có Thái Hoàng cung bị đánh thành bột phấn, mà đến ngay cả những tinh vực gần đó cũng bị nghiền nát hết.
Trong vòng một ngày, ba Đại Đế bị trọng thương.
Đây quả thực là một sự đả kích khổng lồ, khiến cho vô số sinh linh Tử Huyền giới như bị dội cho một chậu nước lạnh lên trên đầu, sự tự tin chìm xuống vực sâu.
Trước kia bọn họ còn nghĩ, muốn vượt giới đánh chiến Thiên Nguyên giới.
Nhưng bây giờ xem ra.
Người ta dường như chỉ cần huy động một Đại Đế, thì đã đủ để tiêu diệt toàn bộ Tử Huyền giới của họ rồi.
Thế này thì còn đánh đấm gì nữa?
Bản thân hắn còn chưa qua đây, đã đánh trọng thương ba Đại Đế. Nếu như hắn thực sự qua đây, dù cho cộng thêm một vài Lão Quái Vật trong những cấm địa, cũng chẳng thể nào chống trả được!
Vô số người nhìn chăm chăm vào bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời, sau khi đánh ra một quyền, chậm rãi tan biến trên bầu trời. Lúc này mới thở ra một hơi.
Hình như vị vô thượng Đại Đế kia.
Cũng không có dự định vượt giới đến đây.

Đây cũng coi như là cái may trong cái rủi, chỉ cần đối phương không đến, Tử Huyền giới bọn họ còn có một chút hi vọng sống.
"Không phải nói. . . Đại quân tinh nhuệ của Mặc Uyên Đại Đế thế như chẻ tre ở Thiên Nguyên giới sao?"
Tử Huyền giới.
Bên trong một thế lực cổ xưa.
Một vị Đại Thánh, vẻ mặt khổ sở nói.
Sao mà tin tức tốt lành còn chưa lan truyền được bao lâu, lại dẫn đến một nhân vật khủng bố như vậy. Nếu như hắn xuất thủ, thì những người vượt giới đi qua đó, há còn đường sống sao?
Chỉ cần một ánh mắt, cũng đủ khiến cho mọi người, toàn bộ hồn phi phách tán rồi!.
. . . . .
Mặc Uyên đế cung.
Vết nứt không gian vẫn tồn tại như cũ.
Đây là một lối đi không gian mà sau khi Mặc Uyên Đại Đế thành Đế, đã mất đến ngàn năm khổ cực mở ra được, chung quanh nó còn có một trận pháp cấp Đại Đế.
Phía dưới còn có một tế đàn thủ hộ.
Có thể nói.
Vết nứt không gian nằm trong Mặc Uyên đế cung vững chắc như núi Thái Sơn.
Sở dĩ làm như vậy, vì hắn đề phòng, có thể lối ra của vết nứt không gian mở đến trước cửa nhà của một Đại Đế, nếu như mình không làm tốt công tác chuẩn bị từ trước.
Thì có thể trong tích tắc khi vết nứt không gian mở ra, thì sẽ bị một Đại Đế đánh tới nơi.
Hôm nay có thể nhận ra rằng.
Sự phòng bị này của hắn là cần thiết.
Mặc Uyên đế cung nát bấy, nhưng vết nứt không gian không hề có chút sứt mẻ, tường đồng vách sắt, nếu như vết nứt không gian bị đánh nát, thì những kẻ vượt giới đi qua, sẽ là người khóc thành tiếng trước hết.
Lúc này.
Trong lối đi không gian, một vị Đại Thánh bay ra, trong tay hắn cầm một miếng ngọc bội, trên mặt vô cùng hào hứng, mới vừa ra khỏi đã ngây ngẩn cả người.

Hắn đứng trên bầu trời, đánh giá chung quanh, rơi vào trong trầm tư.
Đây là đâu?
Dường như không phải Mặc Uyên đế cung!
Chung quanh không còn đại trận Đế cấp, tế đàn dưới chân xuất hiện đầy vết nứt. Nếu như không nhìn kỹ, thì xem chút nữa không nhận ra, phóng tầm mắt nhìn khắp nơi, mọi chỗ đều là một mảng hỗn độn.
Phảng phất như bị một Đại Đế dùng tay đánh tan tất cả mọi thứ vậy.
"Đại Đế??"
Vị Đại Thánh này thử kêu lên một tiếng.
Một lúc lâu vẫn không có tiếng trả lời.
"Xong rồi!"
Dường như trong nháy mắt hắn bị hút cạn sức sống của cả người vậy, trong lòng Đại Thánh lạnh lẽo, xem ra khi mình vượt giới, Mặc Uyên đế cung đã gặp phải kẻ địch lớn.
Đến ngay cả bản thân Đại Đế cũng dữ nhiều lành ít.
Kẻ địch phải khủng bố cỡ nào, mới có thể biến nơi này trở thành cảnh tượng như thế này chứ?
Đến ngay cả đại trận Đế cấp cũng bị đánh tan.
"Chẳng lẽ là Thái Hoàng? Hoặc là Thiên Khấp Đại Đế?"
Vị Đại Thánh này suy đoán trong lòng.
Trong Tử Huyền giới tổng cộng có bốn Đại Đế, kẻ thành Đế lâu nhất đã hoàn toàn lánh đời, không tung hoành ở Tu Luyện giới nữa, có người nói là hắn đi thế giới kia.
Cũng có người nói, hắn đến lúc tuổi già, sắp tọa hóa.
Ngoại trừ kẻ thành Đế lâu đời nhất, lúc này chỉ có hai vị Đại Đế khác mới có được thực lực như thế, có thể đánh tan tành Mặc Uyên đế cung.
Khi trong đầu hắn lóe lên các loại suy nghĩ.
"Xoạt xoạt!"
Mặt đất nát như tương.
Một bóng người máu me khắp người, quần áo rách nát, từ dưới đất bò ra, đầu tóc của hắn bù xù, vết thương ngang dọc trên người, có ánh sáng lấp lóe, nhưng không cách nào khôi phục được thương thế trên người như trước.
"Đại Đế!"
Vị Đại Thánh này tỉ mỉ quan sát, thất thanh hô lên, tóc gáy cả người dựng thẳng, hắn vội vã chạy tới, đỡ lấy Mặc Uyên Đại Đế.

Cúi đầu quan sát khi nhìn thấy vết thương trên người Mặc Uyên Đại Đế thì giật mình, trong lòng hắn trở nên lạnh lẽo.
Trong Tu Luyện giới.
Đừng nói chi đến Đại Đế, mà ngay cả Thánh Chủ đều có thể khiến cho tay chân tự mọc lại, khi đạt đến cấp bậc Đại đế, thì có nói "Tích Huyết Trùng Sinh" cũng không quá đáng chút nào.
Tuy là Đại Đế có thực lực như vậy, nhưng khi bị người ta đánh tới mức thê thảm như vậy, thì trong thời gian ngắn thương thế cũng không thể nào hồi phục nhanh như vậy được.
Có thể thấy được mức độ nghiêm trong của thương thế này.
E là đã thương tổn đến cả căn cơ.
"Đại Đế. . . . Ngài không sao chứ!"
Đại Thánh thấp giọng hỏi.
"Thiên Nguyên giới lại còn có nhân vật như vậy, chỉ cách cảnh giới trong truyền thuyết một bước ngắn mà thôi. . . Thực sự hắn sắp thành tiên rồi sao?"
Mặc Uyên Đại Đế không trả lời đối phương.
Trong nháy mắt, khi hắn ngoi lên được, ngẩng đầu nhìn về phía lối đi không gian nằm ở phía xa, sâu trong đáy mắt xuất hiện sự kiêng dè!

Chương 276. Tinh thông nhất là tiên đoán Thiên Cơ

Chương trước Chương sau
"Thiên Nguyên giới?"
Vị Đại Thánh này, nét mặt thay đổi, không chắc chắn nói: "Đại Đế nói là. . . . Thiên Cơ lâu chủ?"
"Thiên Cơ lâu chủ? Thiên Cơ Lâu!"
Sắc mặt Mặc Uyên Đại Đế chao đảo, ánh sáng màu đen luân chuyển khắp cả người, tóc tai phiêu đãng, mỗi một sợ tóc đều bóng mượt. Mặc dù Đại Đế trọng thương, như vẫn toát ra khí thế kinh khủng như trước.
Hắn bỗng nhiên xoay người lại, thần uy khiến người ta hít thở không thông, mái tóc đen suôn dài rũ xuống như thác nước, con ngươi sâu thẳm, giong nói khàn khàn:
"Ngươi thăm dò Thiên Cơ Lâu tin tức rồi?"
" . . ."

Vị Đại Thánh này lạnh cả tim, hắn chịu đựng áp lực của Mặc Uyên Đại Đế, đẩy ngọc bội trong tay ra, mở miệng nói:
"Khởi bẩm Đại Đế, sau khi thuộc hạ vượt giới, vẫn luôn thăm dò những tin tức có liên quan tới Thiên Nguyên giới, trong một số quần tộc cường thế, thuộc hạ có thể xác nhận, trong tộc của bọn họ không có Đại Đế!"
"Duy nhất chỉ có Thiên Cơ Lâu. . ."
"Thiên Cơ Lâu thì sao?"
Mặc Uyên Đại Đế trầm giọng hỏi.
Thế lực này khiến cho hắn cảm thấy sợ, một kẻ sắp thành Tiên, sức khủng bố của hắn không gì sánh kịp, nếu như hắn bất mãn trong lòng, thực sự vượt giới đánh tới.
Mặc Uyên Đại Đế không biết là trong Tử Huyền giới có người nào có thể ngăn trở hắn hay không nữa.
Trước mắt hắn đã thành Đế
Tong cả thế giới nàytổng cộng có năm cấm địa, hắn cũng không hề nói quá, nhưng phần lớn trong số đó hắn đều có những hiểu biết nhất định, trong những cấm địa đó đều không có những người gần đạt đến cảnh giới Tiên nhân.
Có chỉ là vài Lão Quái Vật kéo dài hơi tàn.
Đừng nói chi là thành Tiên, đến ngay cả bây giờ còn sót lại bao nhiêu thực lực cũng chẳng thể nói trước được, chỉ có thể dựa vào thủ đoạn đặc biệt kéo dài tánh mạng, làm cho bản thân rơi vào trạng thái ngủ say, giảm bớt sự tiêu hao sinh lực.
Trông cậy vào bọn họ, ngăn cản một vị gần thành tiên, không khác nào tự tìm đường chết.
"Thiên Cơ Lâu này. . . . . Có chút đặc biệt."
Đại Thánh trầm ngâm một chút, mở miệng nói: "Thực lực của Thiên Cơ lâu chủ rất là khủng bố, chỉ xuất thủ vẻn vẹn hai lần, một lần dẫn tới Thiên Hài, một lần thì xém chút nữa tiêu diệt một Chuẩn Đế. . ."
"Thuộc hạ có thể kết luận, Thiên Cơ lâu chủ này tất nhiên là một Đại Đế!"
"Căn cứ vào những lời phán đoán của Thiên Nguyên giới, thuộc hạ cảm giác vị Chuẩn Đế mà xém chút nữa bị Thiên Cơ lâu chủ tiêu diệt, chỉ sợ cũng đã thành Đế. Hiện nay, bề nổi thì Thiên Nguyên giới chỉ có hai Đại Đế!"
"Hơn nữa, Thiên Cơ lâu chủ kia cũng không nhúng tay vào tranh đấu, chắc có lẽ là một người có tính tình lạnh nhạt, Tử Huyền giới chúng ta đã thâm

nhập nghìn vạn dặm lãnh thổ của Thiên Nguyên giới mà hắn vẫn không xuất thủ."
"Phỏng chừng. . ."
"Hắn không muốn quan tâm đến chuyện của Thiên Nguyên giới!"
"Đại Đế, đây là một cơ hội của Tử Huyền giới chúng ta mà!"
Vị Đại Thánh này lưu loát nói một tràng, càng nói càng kích động, Thiên Nguyên giới tổng cộng có hai Đại Đế. Một người không thèm quan tâm, một người còn chẳng thấy bóng dáng đâu cả.
Cơ hội ngàn năm một thuở như thế, nếu như bỏ lỡ, thì có lẽ sẽ chẳng còn xuất hiện nữa.
Nhưng sau khi hắn nhìn lại thương thế trên người Đại Đế nhà mình, giọng nói lại yếu dần xuống.
"Thiên Nguyên giới đã có ba Đại Đế!"
Mặc Uyên Đại Đế trầm giọng nói.
Một là Long Tộc thành Đế ở thế giới này, mới vừa chạy về, thuộc hạ của mình không dò la được tin tức, cũng hợp tình hợp lý, vì vậy hắn cũng không có trách tội.
"Ba. . . . Ba vị?"
Đại Thánh nghẹn họng nhìn trân trối.
Thầm nghĩ trong lòng, Đại Đế không hổ là Đại Đế.
Mặc dù là tọa trấn ở Tử Huyền giới, như vẫn nắm rõ như lòng bàn tay chuyện ở Thiên Nguyên giới, đến ngay cả chuyện thế giới kia có ba Đại Đế mà cũng biết.
"Đại Đế, nếu bên kia có ba Đại Đế, hay là. . . Chúng ta cố thủ lấy lãnh thổ mà chúng ta đã chiếm cứ được, vực, đợi sau khi xử lý xong chuyện của thế giới này, rồi mới tính tiếp được không?"
Theo như vị Đại Thánh này suy nghĩ.
Đại Đế nhà mình bị người đánh thảm như vậy, nhất định là một Đại Đế của Tử Huyền giới thừa lúc vắng mà lẻ vào, hiện nay trước mặt sau lưng đều là địch. Tiếp tục tiến công Thiên Nguyên giới, không khác nào tự tìm đường chết.
Đến lúc đó bị hai mặt giáp công, kẻ thất bại đầu tiên tất nhiên là Đại Đế nhà mình!
"Không cần!"
"Kẻ ra tay với bản đế chính là Thiên Cơ lâu chủ!"
Mặc Uyên Đại Đế trầm giọng nói.

Chuyện Thiên Cơ lâu chủ vượt giới xuất thủ, không phải bí mật gì, đối phương đã báo tên tuổi, hầu như khắp Tử Huyền giới đều nghe được, mình cứ dấu diếm cũng không có nghĩa lí gì.
Chỉ cần đi nghe ngóng một chút, thì cho dù là một người qua đường đều có thể nói rõ ràng thấu đáo về chuyện hắn không thể bị thua được.
Chớ đừng nói chi là, bại bởi một người sắp thành Tiên. Nếu thua dưới tay một nhân vật như vậy, cũng chẳng mất mặt.
"Thiên. . . . . Thiên Cơ lâu chủ??" Sắc mặt Đại Thánh cứng đờ, lộ ra vẻ mặt không thể tin.
Kẻ mà đánh Đại Đế nhà mình trọng thương lại là Thiên Cơ lâu chủ, đây đúng là thật không thể tưởng tượng nổi. Sao hắn ta có thể làm được, cách nhau đến cả một thế giới, sao có thể đánh một Đại Đế ra nông nổi này chứ?
"Kế hoạch ở Thiên Nguyên giới tạm thời dừng lại, không thể nóng vội được "
Mặc Uyên Đại Đế từ tốn nói, mắt mở lớn, hơi lạnh tỏa ra.
Trong mắt hắn, những kẻ khác của Thiên Nguyên giới chẳng qua cũng chỉ là gà đất chó sành mà thôi, nhưng vị Thiên Cơ lâu chủ này, thực sự hắn không thể đoán ra được.
Nếu lỡ như có chỗ nào chọc giận Thiên Cơ lâu chủ, lại bị tát thêm một cái như thế này, sợ rằng mình chắc chắn sẽ nghẻo mất thôi.
... ít nhất ....
Cũng phải chờ đến khi thực lực của mình tăng lên đến mức có thể chống đỡ được hai cái bạt tai rồi hãy tính tiếp.
Đến lúc đó, nếu phải đối mặt Thiên Cơ lâu chủ, tuy là không địch lại, mình cũng có cơ hội chạy trối chết.
Xét đến cùng vẫn là do thời gian mình bước vào cảnh giới Đại Đế có chút ngắn. Ví dụ như thương thế của Thái Hoàng không quá mức nghiêm trọng, mà Thiên Khấp Đại Đế thì đúng là tự mình tìm chết, cứ phải đâm đầu vào quyền ấn kia.
"Dạ."
Vị Đại Thánh kia chắp tay.

Chương 277. Tinh thông nhất là tiên đoán Thiên Cơ (2)

Chương trước Chương sau

Hắn dừng lại một chút, lần thứ hai nói: "Đại Đế, căn cứ vào tin tức mà thuộc hạ lấy được, chuyện mà vị Thiên Cơ lâu chủ này am hiểu nhất hình như là tiên đoán Thiên Cơ!"
"Ồ?"
Mặc Uyên Đại Đế liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Nói một chút nghe coi."
"Ở trong Thiên Nguyên giới, các vị thiên kiêu hoặc là những người có hi vọng thành Đế đều được ghi tên lên trên một bảng danh sách, mà bảng danh sách này lại xuất phát từ Thiên Cơ lâu chủ."
"Nếu chúng ta, dựa theo bảng danh sách này. . ."
Nói rồi.
Ánh mắt của vị Đại Thánh ánh lên một luồng sát ý.
Thực ra thì mục đích này không cần nói cũng biết
Hiện nay không cách nào chiếm giữ Thiên Nguyên giới trong thời gian ngắn, nhưng nếu loại bỏ hết những người có tên trên bảng danh sách. Nếu làm được như vậy thì, chẳng phải là Thiên Nguyên không đánh mà tự bại hay sao?
Vài chục vạn năm sau, không cần đánh. Thì bọn hắn cũng sẽ tự xong đời. Không có thiên kiêu kế thừa chống đỡ thế giới, dựa vào tu luyện giả trung hạ tầng, những người này căn bản không đủ sức đánh một trận, chỉ cần một Chuẩn Đế thì đã có thể quét sạch bọn họ.
"Nhất là người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng kia, người này thần bí khó lường, thuộc hạ hoài nghi nàng chính là một Đại Đế chuyển thế trùng tu, không chỉ là người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng, mà kẻ đó cũng độc chiếm vị trí đầu trên Trữ Đế Bảng!"
"Nếu có thể trừ khử được, thì tương lai Tử Huyền giới tất nhiên sẽ có thể bớt đi một kẻ thù lớn!"
Giong nói của Đại Thánh này lành lạnh.
"Bảng danh sách?"
Mặc Uyên Đại Đế nhìn thoáng qua ngọc bội trong tay, bỗng nhiên đã hoàn toàn hiểu rõ.
Từ bảng danh sách này mà xem.
Đường như bất cứ chuyện gì trong Thiên Nguyên giới đều không thể qua mắt được vị Thiên Cơ lâu chủ này.
Thủ đoạn như vậy, không thể không khiến người ta kiêng kỵ.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân này mà đã mang lại cho bọn hắn một cơ hội.
Không cách nào gióng trống khua chiêng công phạt Thiên Nguyên giới, chỉ cần tiêu diệt những người có tên trên bảng danh sách này là được, đây đúng là một biện pháp. Nhưng muốn làm được như vậy thì phải có một điều kiện tiên quyết.
Đó chính là những người có tên trên bảng danh sách, chung quanh bọn họ không có hộ đạo giả.
Nhưng mà điều này không có khả năng.
Bọn họ đều hiểu được là bảng danh sách này vô cùng quan trọng, thì làm sao những thế lực sau lưng những thiên kiêu này không hiểu được chứ?
Nếu làm không cẩn thận, mình phái người tới, còn chưa giết chết được đối phương, ngược lại bên mình lại tổn thất đi mấy thủ hạ, một khi đã thất thủ thì những thế lực này sẽ trở nên vô cùng cảnh giác.
Nếu như muốn ra tay thành công thì độ khó của chuyện này chắc chắn là tăng lên gấp đôi.
"Sai Chuẩn Đế của tộc Bích Lân Giao đi một chuyến, tiêu diệt Ngọc Khuynh Tiên người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng."
Ánh mắt của Mặc Uyên Đại Đế hiện lên vẻ suy tư, rồi nói: "Ngươi nói cho hắn biết, tộc Bích Lân Giao của hắn đã bị sinh linh của Thiên Nguyên giới huỷ diệt rồi!"
Cơ hội động thủ chỉ có một lần.
Sau lần này, những thế lực của Thiên Nguyên giới đều sẽ trở nên cảnh giác, vậy cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn người có tài năng xuất chúng nhất mà thôi.
Căn cứ vào những tin tức mà thủ hạ mình thu thập được, chung quanh nơi Ngọc Khuynh Tiên ở còn có một tàn trận Đại Đế che chở, nhưng nếu đối mặt với một vị Chuẩn Đế mang theo Đế binh.
Nàng có thể chống đỡ được hay không, dù sao thì cũng chỉ là một thiên kiêu trẻ tuổi mà thôi, không cần phải trực tiếp xuất thủ, chỉ cần dư lực là đủ có thể đánh chết nàng ngay trong trận pháp rồi.
"Đồng thời, ngươi truyền tin cho Thái Bá, nói hắn rời khỏi Nhân tộc, toàn lực tấn công Hải vực!"
Giong nói của Mặc Uyên Đại Đế lạnh buốt.
Thuộc hạ của mình thu thập được không ít tin tức, trong đó bao gồm cả chuyện Thiên Cơ Lâu đang ở bên trong lãnh thổ của Nhân tộc.

Bây giờ hắn cũng đang hoài nghi.
Thiên Cơ lâu chủ có thể là một vị Đại Đế trong lịch sử của Nhân tộc.
Lúc này nếu như tiếp tục dây dưa vào Nhân tộc là chẳng thông minh chút nào.
Chỉ có quay đầu công phạt Hải tộc, tránh xa Nhân tộc ra, mới là lựa chọn tốt nhất, nhất là bên trong Hải tộc còn có một con rồng thành Đế, nhất định phải nhân lúc căn cơ của hắn còn chưa vững chắc mà tiêu diệt hắn.
Nếu không, hậu hoạn vô cùng!
Lúc này, con rồng kia đã chạy trốn trở về, nếu như Hải tộc bị tất công mạnh, hắn không thể nào mà ngồi yên không quan tâm, chỉ cần hắn xuất hiện, mình có thể xuất thủ từ xa một lần.
Dùng chuyện này để dò la thái độ của Thiên Cơ lâu chủ đối với Tử Huyền giới.
Nếu là đối phương ra tay ngăn cản, thì mình tạm thời dập tắt ý định thống trị Thiên Nguyên giới, nếu như đối phương mặc kệ, vậy thì dễ ra tay rồi, tức thì sẽ có nhiều biện pháp, vượt giới đánh một trận.
. . . .
Phía dưới Đại Hoang thành.
Ngao Tuyên mang theo Mạnh Khánh Chi, từ lối đi không gian bên trong, lảo đảo nghiêng ngã bay ra.
Sau khi hai người đi ra.
Nhìn thấy cảnh tượng chung quanh, sửng sốt một hồi.
Bọn họ không ngờ tới, không bao lâu sau khi mình rời đi thì cảnh sắc nơi này lại biến hóa lớn đến vậy.
Cũng may hai người thích ứng rất nhanh, trong nháy mắt đã hoàn hồn lại, bay lên, đi vào trong Đại Hoang thành, nhanh chóng đến trước Thiên Cơ Lâu.
Còn chưa vào cửa.
Ngao Tuyên liền lập tức chắp tay nói: "Vãn bối đa tạ tiền bối xuất thủ tương trợ!"
Bên cạnh.
Mạnh Khánh Chi cũng hành lễ theo, vẻ mặt hí hử nói: "Vãn bối Mạnh Khánh Chi, đa tạ ơn cứu mang của tiền bối!"
Nói rồi.
Hai người cùng lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, đặt ở trên mặt bàn, đồng thanh nói: "Tiền bối xin nhận lấy!"

Nếu như sau cùng, không có Lý Vân xuất thủ
Thì e là Ngao Tuyên chỉ có thể kiên trì chống đỡ một lúc.
Nhưng Mạnh Khánh Chi tuyệt đối sẽ không sống nổi.
Một Chuẩn Đế chưa nói đến chuyện chống đỡ được một kích của ba Đại Đế, mà ngay đến cả dư lực cũng đủ để đánh cho hắn tan thành bột phấn.
"Xem ra hai người các ngươi, lần này đến Tử Huyền giới một chuyến, thu hoạch cũng không tệ lắm."
Lý Vân nhận lấy nhẫn, nhìn lướt qua đồ đạc trong đó, mở miệng nói.

Chương 278. Tương lai đã thay đổi

"Đây đều là nhờ vào tiền bối!"
Ngao Tuyên cảm kích nói.
Đồng thời.
Trong lòng cũng có chút thổn thức
Trước khi đến Tử Huyền giới, mình cũng chỉ là một Chuẩn Đế mà thôi, nhưng sau khi trở về, đã biến hóa nhanh chóng, đã trở thành Long Đế đứng trên vạn chúng sinh!
Chỉ cần một câu nói của hắn thôi, thì vạn sinh linh đều phải nghe theo!
Phóng con mắt nhìn khắp thiên hạ, ngoại trừ lâu chủ tiền bối ra, còn có mấy người là đối thủ của mình chứ?
Nếu không phải vừa rồi ở Tử Huyền giới, ba Đại đế đồng thời xuất thủ, có nói thế nào thì mình cũng phải khai chiến ở bên đó. Để cho bọn chúng biết rằng Thiên Nguyên giới cũng không phải dễ bị bắt nạt như vậy!
Nghĩ tới đây.
Ngao Tuyên len lén nhìn Lý Vân, trong lòng cũng không phải bình tĩnh như trên mặt, trong lối đi không gian, đối với tất cả những gì xảy ra ở Tử Huyền giới thì hắn và Mạnh Khánh Chi không có cùng suy nghĩ.
Có thể nói là hắn đều thu hết vào mắt.
Chỉ một đòn của Lâu chủ tiền bối mà đã làm trọng thương ba vị đại!
Thực lực bực này khiến người ta sợ hãi đồng thời trong lòng cũng không khỏi rét run, nếu như một đòn vừa rồi mà ra tay với mình thì, Ngao Tuyên tự nghĩ.
Có thể là mình đã đi đời rồi.
Hơn nữa.

Tiền bối xuất thủ vượt giới, chẳng một ai có thể cam đoan, hắn có dốc hết toàn lực hay không, dù sao trước đây khi dùng một chiêu bắt giữ Lăng Tiêu, mỗi một người đều cho rằng tiền bối đã dốc hết toàn lực.
Nhưng hôm nay xem ra, một đòn trước đây chẳng qua cũng chỉ là chuyện vặt mà thôi.
Đã có vết xe đổ phía trước, lần này ra tay, ai dám cam đoan, tiền bối đã dốc hết toàn lực chứ?
Lỡ như.
Lâu chủ tiền bối vẫn còn dấu bài thì sao?
"Ngao. . . . . Long Đế, nói đúng."
Mạnh Khánh Chi đứng ở một bên chua chát nói.
Lúc này mới có bao lâu chứ?
Mấy ngày hôm trước ngồi ngang hàng với mình, hiện tại mình chỉ có thể ngửa mặt trông lên, trong số những người cùng thế hệ, cũng chỉ mình là còn dậm chân tại chỗ.
Những người khác nếu như không chết đi thì chính là. . . . . tThành Đế.
"Tiền bối, vãn bối có một vấn đề, muốn hỏi tiền bối!"
Ngao Tuyên hăng hái, tuy là còn chưa thương thế còn chưa khỏi hẳn, nhưng bây giờ đã không còn quan trọng nữa rồi, ở Thiên Nguyên giới, có thể nói là thiên hạ vô địch rồi.
Căn bản không cần lo lắng đến kẻ địch gì đó.
Lúc này điều khiến hắn lo lắng nhất chính là mấy Đại đế của Tử Huyền giới có thể đuổi tới đây không?
Đương nhiên.
Bọn họ chắc chắn không dám dùng lối đi không gian dưới Đại Hoang thành mà chạy qua đây.
Thế nhưng ở gần Đại La kiếm tông còn có một lối đi khác mà!
Nếu như ba Đại đế cùng nhau vượt giới tấn công, chắc chắn mình sẽ không chống đỡ được, nhưng mà khả năng này rất nhỏ, dù sao thì một đòn cảnh cáo kia của lâu chủ tiền bối vẫn còn sờ sờ ở trước mắt.
Bọn họ không dám làm gì với lâu chủ tiền bối.
Nhưng những người khác thì không nói chắc được.
Ví dụ như mình.
"Ngươi muốn hỏi khi nào thì hai vị Đại Đế còn lại của Tử Huyền giới qua đây và đi lối nào đúng không?"
Lý Vân liếc mắt nhìn hắn, từ tốn nói.

"Tất cả mọi chuyện đều không thể gạt được tiền bối."
Ngao Tuyên chắp tay.
Trong lòng bội phục sát đất, mình đường đường có tu vi Đại Đế, nhưng trong lòng đang suy nghĩ gì, vẫn bị lâu chủ tiền bối liếc mắt nhìn thấu cả như trước, quả thực khiến người ta khó có thể tin.
Nói xong.
Hắn đưa lên một thanh binh khí Chuẩn Đế.
Đây thứ mà hắn lấy được trong tổ địa Bích Lân Giao, lúc này, gia sản bao nhiêu năm của tộc Bích Lân Giao đều rơi vào trong tay hắn, mà hắn còn lấy được cả Đế Kinh của tộc Bích Lân Giao.
Đồng thời.
Trong tay còn cất giấu một thể xác cấp Đại đế.
Trước đây bỏ ra rất nhiều vốn liếng, lần này đã lấy lại được tất cả, còn lời được không ít.
Vốn dĩ Long tộc đã là đại gia, lúc này có thể nói một câu, giàu đến mức nứt đố đổ vách.
"Một binh khí Chuẩn Đế không đủ để mua tin tức này, ngươi nên hiểu, từ khoảnh khắc hai người các ngươi xuất hiện ở Tử Huyền giới, tất cả mọi chuyện trong tương lai đều đã thay đổi."
Lý Vân chậm rãi nói.
Ngao Tuyên cả một đống mỡ, giàu có như vậy, mà chỉ lấy ra một thanh Chuẩn Đế, thì cho dù là giá có đủ rồi, mình cũng phải nói là chưa đủ chứ!
Nếu không moi được nhiều từ hắn, tránh cho bản thân suy nghĩ không thông suốt.
" Này. . ."
Sắc mặt Ngao Tuyên cứng đờ, vừa rồi mình đã lấy tất cả tài sản của tộc Bích Lân Giao bỏ hết vào trong nhẫn trữ vật kia rồi, đã đưa cho lâu chủ tiền bối đền đáp ơn cứu mạng mình.
Lúc này lại lấy thêm ra một binh khí Chuẩn Đế.
Có thể nói là trên người chẳng còn sót lại thứ gì. Chỉ còn lại một thân xác của Đại đế và một bộ Đế Kinh, cùng với Đế binh mà mình mới vừa luyện chế ra.
Mà tuyệt đối không thể giao ra Đế binh của mình, mà thân xác của Đại đế cũng không được, tộc Bích Lân Giao và Long tộc có cùng nguồn cội, thể xác của lão tổ bọn họ có công dụng rất lớn đối với Long tộc.
Mình cần phải giữ lại.

Nghĩ lại thì cũng chỉ có bộ Đế Kinh này là có thể lấy ra được.
Long tộc khác với Nhân tộc, bọn họ có công pháp và tuyệt chiêu của bản thân họ, đây là một loại huyết mạch truyền thừa, bất kể là trong tộc sinh ra bao nhiêu Đại đế, bọn họ chỉ có một bộ Đế Kinh duy nhất.
Bởi vì con đường tương lai của bọn họ đã được định sẵn rồi, chỉ có thể bước theo con đường của lão tổ mà thôi.
Mà Nhân tộc và một số chủng tộc tương tự như Nhân tộc. Nếu như một người thành Đế một người, thì sẽ để lại một bộ Đế Kinh. Mỗi một người đều có con đường riêng của mình.
Hai bên tuy là có sự khác biệt, nhưng không phân cao thấp, đều là những chủng tộc được trời ưu đãi.
Mặc dù giao ra bộ Đế Kinh này sẽ rất đau lòng, nhưng cũng không phải vô cùng đau đớn. Lý do là bởi vì bộ Đế Kinh này rơi vào trong tay ai thì cũng chỉ để trưng vậy mà thôi, bọn họ căn bản là không có cách nào tu luyện được.
Cũng như vậy.
Nếu như người khác lấy được truyền thừa của Long tộc, cũng sẽ chịu sự hạn chế bởi huyết mạch, không thể nào tu luyện được dù chỉ một chút.
"Tiền bối, cộng thêm bộ Đế Kinh của tộc Bích Lân Giao, vậy đã đủ chưa?"
Ngao Tuyên nhẹ giọng hỏi.
"Đủ rồi."
Lý Vân gật đầu.

Chương 279. Chương 279: Tương lai đã thay đổi (2)

Tiêu mất 26 vạn điểm Thiên Cơ, rà soát một vòng trong hệ thống, mở miệng nói: "Một tháng sau, Thái Hoàng và Thiên Khấp Đại đế sẽ cùng nhau vượt giới đến đây."
"Lối đi của hai giới sẽ xuất hiện ở phía Đông cách tổ địa tộc Kim Sí Đại Bằng một ngàn dặm!"
"Hai người sao?"
Ngao Tuyên ngẩn ra, không thể tưởng tượng nổi nói.
Tại sao hai Đại đế lại cùng sử dụng một lối đi không gian?

Lại cộng thêm Mặc Uyên Đại đế phía trước, phải chẳng ba vị Đại đế đều sẽ đến đây hay sao chứ?
"Lúc nãy ta cũng đã nói rồi, bắt đầu từ khoảnh khắc mà các ngươi vượt giới về đây, tương lai cũng đã thay đổi."
Lý Vân nhẹ giọng nói.
Vốn là phải mất ba tháng nữa Thái Hoàng mới có thể qua đây, còn Thiên Khấp Đại đế thì khoảng chừng một năm sau mới đến đây.
Nhưng bởi vì Lý Vân tự mình ra tay một lần, khiến cho lối đi không gian của Thiên Khấp Đại đế bị đánh tan nát, nếu như hắn lại mở ra một cái mới thì không biết là phải đến ngày tháng năm nào mới hoàn thành được.
Vì vậy.
Hắn lựa chọn hợp tác với Thái Hoàng.
Lý Vân sẽ không nói đến chuyện này, chỉ cần nói cho Ngao Tuyên biết hai Đại đế sẽ xuất hiện ở giới này sau một tháng nữa vậy cũng đã đủ rồi.
"Đúng rồi."
Lý Vân dường như nhớ đến điều gì đó, lại mở miệng nói: "Thuộc hạ của Mặc Uyên Đại đế đã thay đổi hướng tấn công, nhắm về phía hải vực, Hải tộc hiện nay liên tục bị đánh lui, nếu như ngươi không quay trở về, chỉ sợ Long tộc của ngươi sắp tuyệt chủng rồi."
Mặc Uyên Đại đế công phạt hải vực, đây vốn là một chuyện tốt đối với Nhân tộc. Bọn họ đã kiên trì chống đỡ lâu như vậy, mỗi một người đều không khác gì đèn cạn dầu là mấy.
Nếu như còn tiếp tục đánh nhau, e là sẽ xuất hiện chuyện Chuẩn Đế chết đi.
Cũng may.
Thời khắc mấu chốt, thủ hạ của Mặc Uyên Đại đế lại thay đổi mục tiêu.
Long tộc đã trở thành mục tiêu tấn công, tuy khắp nơi liên thủ ngăn cản, nhưng khi đối mặt với đại quân liên tục không ngừng vượt giới qua đây, thì mỗi một sinh linh của Thiên Nguyên giới đều cảm nhận được sức ép như núi.
Còn chẳng được bao lâu nữa, e là phòng tuyến cũng sẽ bị phá hủy hoàn toàn.
"Cái gì?"
Sắc mặt Ngao Tuyên đại biến, bỗng nhiên đứng dậy, lẩm bẩm nói: "Mặc Uyên đang nhằm vào Long tộc của ta sao? Hắn là cho rằng bản đế dễ bị bắt nạt như vậy sao?"

Tuy là trên người mình vẫn còn thương tích, nhưng Mặc Uyên cũng đã chịu một đòn của lâu chủ tiền bối, phỏng chừng hiện tại cũng chẳng tốt lành gì, hắn không nghĩ rằng mình đánh không lại đối phương.
Nếu như thật sự mà khai chiến, còn chẳng biết là hươu chết về tay ai đâu.
"Ta lập tức đi gặp Mặc Uyên!"
Ngao Tuyên lạnh lùng nói một câu, chắp tay hành lễ với Lý Vân nói: "Vãn bối cáo lui trước."
"Ừm."
Lý Vân gật đầu.
Nghe được câu trả lời của Lý Vânc\, Ngao Tuyên không nán lại dù chỉ một dây, sải bước đi ra khỏi Đại Hoang thành, trong nháy mắt khi đi ra khỏi thành, uy thế Đại đế kinh khủng cuồn cuộn mênh mông trào ra.
Hóa thành một con rồng xanh dài vạn dặm phóng lên cao, vọt về hướng trời xanh.
Một vị Đại đế vừa xuất hiện, đồng thời tên của Ngao Tuyên cũng đã biến mất trên Trữ Đế Bảng, lần thứ hai trên cả thế giới nổi lên một trận sóng to gió lớn.
Mỗi một sinh linh đều không ngừng xúc động.
Lập tức.
Trong lòng bọn họ lại dâng lên niềm vui sướng vô hạn.
Đối với vạn tộc của Thiên Nguyên giới mà nói, chuyện Ngao Tuyên thành Đế lại là một tin tốt, lúc này Thiên Nguyên giới đang đối mặt vợi sự xâm lấn của Tử Huyền giới, đang khó khăn chống đỡ.
. . . . .
Một Đại đế xuất hiện, có thể khiến cho vô số người thở phào một cái.
Lại cộng thêm chuyện Lăng Tiêu dường như cũng đã thành Đế, lúc này chiến lực của Thiên Nguyên giới cũng chẳng thể gọi là yếu được.
Chỉ tiếc.
Sáu bảy người Chuẩn Đế Lâm thị, Chuẩn Đế Diệp thị, còn có Chuẩn Đế Kim Ô bọn họ mới vừa tham gia vào trận chiến với Chuẩn Đế của Tử Huyền giới vượt giới đến đây, mỗi một người đều bị trọng thương.
Lúc này không cách nào tới Thiên Cơ Lâu để mua tin tức được.
Nếu không.
Dựa vào căn cơ của bọn họ, e là Thiên Nguyên giới sẽ nghênh đón một thời kỳ Đại đế phun trào như nước giếng!
Khi đó.

Kể cả những người này thành Đế trong khoảng thời gian ngắn, nhưng chỉ cần số lượng tăng lên, đừng nói chi đến bốn Đại đế của Tử Huyền giới, mà ngay cả có nhiều gấp đôi đi nữa, thì cũng chẳng đủ để cho bọn họ đánh.
. . . .
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Mạnh Khánh Chi nhìn bóng dáng Ngao Tuyên đi xa, nhanh chóng nhích lại gần, hắn kích động xoa xoa tay, mặt mang vẻ khao khát hỏi
"Tiền bối, trước đây ngài đã nói với ta sẽ cho vãn bố một cơ duyên thành Đế, có thật hay không?"
"Đương nhiên là thật."
Lý Vân liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói: "Chẳng lẽ, ngươi cho là ta lại lừa ngươi hay sao?"
"Không có!"
Mạnh Khánh Chi khoát tay lia lịa, mở miệng nói: "Tiền bối có thân phận ra sao chứ, sao có thể lừa gạt vãn bối? Chẳng qua là không kìm chế được sự hiếu kỳ mà thôi."
Giấc mơ mấy triệu năm, hôm nay đã sắp thành hiện thực rồi, nói hắn không kích động thì không phải.
"Tiền bối."
Mạnh Khánh Chi lấy hết sáu nhẫn trữ vật trên tay xuống, đặt ở trước mặt Lý Vân, nhẹ giọng hỏi: “Ngài xem thử, chừng này thứ đã đủ hay chưa?"
Vốn là.
Trên tay hắn có bảy chiếc nhẫn trữ vật, nhưng vừa rồi đã tặng không một cái.
Bên trong có toàn bộ căn cơ của một thế lực, nếu như nói hắn không đau lòng, vậy thì có quỷ mới tin, thế nhưng tiền bối đã cứu mình một mạng, dù cho có đau lòng thì cũng nên bày tỏ một chút thành ý.
Còn lại sáu cái, trong lòng hắn có chút bồn chồn, không biết có đủ hay không.
Nhưng nghĩ đến, trước đây Lăng Tiêu chỉ dựa vào tài sản của một mình Thiên Ma Tông mà đã có thể thành Đế, mình lại đưa đến sáu cái tông môn, chẳng có lý gì mà không thể thành Đế được?
"Cũng tương đối rồi đấy."
Lý Vân nói.
Theo lý mà nói, tài sản của ba bốn thế lực cũng không đổi được một thanh Đế binh, nhưng đây cũng chỉ là quan điểm của người bình thường mà thôi,

ở chỗ hệ thống thì bất kỳ thứ gì cũng có giá trị của riêng nó.
Nếu như thật sự có thể mua được, hắn có thể dùng một lượng lớn Linh Thạch, trực tiếp mua luôn một Đế binh từ trong hệ thống.
Loại chuyện này, ở bên ngoài thì không thể tưởng tượng nổi, nhưng đối với Thiên Cơ Lâu mà nói, thì lại vô cùng dễ dàng.

Chương 280. Yêu Tộc chúng ta sợ gì đánh một trận?

"Hệ thống."
Lý Vân nói thầm trong lòng: "Rà soát cơ duyên ở trong thế giới này có thể khiến cho Mạnh Khánh Chi thành Đế!"
« Keng! »
« Cơ duyên có thể khiến cho Mạnh Khánh Chi thành Đế, rà soát thành công. »
« Bất Tử Đảo: Mất tám trăm vạn điểm Thiên Cơ, có thể kiểm tra tin tức cụ thể. »
« Thiên Hoang Bất Lão Thành:Mất tám trăm vạn điểm Thiên Cơ , có thể kiểm tra tin tức cụ thể. »
« Thiên Ngoại Ma Vực: Mất năm triệu điểm Thiên Cơ , có thể kiểm tra tin tức cụ thể. »
« Mộ của Vạn Diệt Đại đế: Mất bốn triệu điểm Thiên Cơ , có thể kiểm tra tin tức cụ thể. »
"Lại nhiều hơn một cái so với Lăng Tiêu."
Lý Vân chắt lưỡi.
Chỉ là mấy cái này, cái sau lại còn đắt hơn cái trước rất nhiều. Mộ của Vạn Diệt Đại đế có giá rẻ nhất đã phải mất đến bốn triệu điểm Thiên Cơ, chỉ có trời mới biết bên trong ẩn dấu thứ gì tốt?
"Hệ thống, rà soát cơ duyên ở Tử Huyền giới có thể khiến cho Mạnh Khánh Chi thành Đế."
Lý Vân trong lòng hỏi.
Nếu như cơ duyên ở Tử Huyền giới có thể khiến cho Mạnh Khánh Chi thành Đế mà cũng đắt như vậy, thì cũng chỉ có thể chọn Mộ của Vạn Diệt Đại đế mà thôi.
« keng! »

« Cơ duyên ở Tử Huyền giới có thể khiến cho Mạnh Khánh Chi thành Đế, rà soát thành công. »
« Thiên Mệnh Tiên Cốc: Mất 870 vạn điểm Thiên Cơ, có thể kiểm tra tin tức cụ thể.
« Trụy Tiên Cổ Điện: Mất tám trăm vạn điểm Thiên Cơ , có thể kiểm tra tin tức cụ thể. »
« Táng Tiên: Mất tám trăm vạn điểm Thiên Cơ , có thể kiểm tra tin tức cụ thể. »
« Thái Âm Cổ Đế Truyền Thừa Chi Địa: Mất 520 vạn điểm Thiên Cơ , có thể kiểm tra tin tức cụ thể. »
« Huyền Mộ tinh vực: Cần 300 vạn điểm Thiên Cơ , có thể kiểm tra tin tức cụ thể. (Gợi ý: Trong đó có ẩn giấu lối vào Địa Tiên giới, mất hai trăm vạn điểm Thiên Cơ , có thể rà soát vị trí cụ thể.) »
. . . . .
"Ồ?"
Lông mày Lý Vân nhướn lên.
Bên trong Tử Huyền giới lại có một cơ duyên rẻ đến như vậy, ước chừng chỉ cần một trăm vạn điểm Thiên Cơ mà thôi.
Vậy thì chọn nó!
Trong lòng Lý Vân quyết định.
Đương nhiên lý do vì sao lựa chọn cái này cũng không phải hoàn toàn là do nó rẻ, còn có một chút là bởi vì, đằng sau Huyền Mô tinh vực lại còn kèm theo một tin tức.
Trước đây hắn còn nát óc suy nghĩ, tại sao trong Tử Huyền giới lại có Trụy Tiên Cổ Điện, lại có Táng Tiên, còn có Thiên Mệnh Tiên Cốc gì gì đó, bất kỳ một cơ duyên nào đắt tiền đều có mang theo một chữ ‘tiên’.
Té ra.
Người ta thực sự có liên kết với một thế giới có tiên.
Thậm chí.
Ngay cả thế giới mình đang ở cũng có liên quan.
Đương nhiên.
Cũng chưa hẳn là liên quan đến Thiên Nguyên giới.
Khả năng lớn nhất là có liên quan đến Bạo Loạn Tinh Hải vực, bởi vì trước đây Bạo Loạn Tinh Hải vực chính là một thế giới, sau này sinh linh trong đó đã bị tiêu diệt.

Lại chẳng biết tại sao nó lại va vào trong Thiên Nguyên, dung hợp thành một thế giới hoàn toàn mới.
Cũng chính vì vậy.
Diện tích của Thiên Nguyên giới mới lớn đến khủng khiếp
Điểm bất đồng duy nhất chính là cái chỗ kia, người bình thường căn bản là không có cách đặt chân vào được, chỉ có sinh linh từ Chuẩn Đế trở lên mới có thể đi vào trong đó tìm kiếm cơ duyên.
Một thế giới cô tịch ẩn chứa không ít cơ duyên khiến người ta thành Đế. Từ điểm này cũng có thể suy luận ra được là trước kia Bạo Loạn Tinh Hải vực tuyệt đối không tệ!
"Hệ thống, nếu như Mạnh Khánh Chi bước vào Huyền Mô tinh vực, có khi nào không gặp may đụng phải một sinh linh của Địa Tiên giới không?"
Lý Vân hỏi.
Chuyện này phải hỏi rõ ràng.
Tên gọi của thế giới này mang một chữ 'tiên', nếu như không có chút hơn người nào, phỏng chừng cũng chẳng dám đặt cái tên này
Lỡ như Mạnh Khánh Chi không cẩn thận đụng với một người mới vừa từ Địa Tiên giới tới, vậy hắn chẳng phải là còn chưa thành Đế, đã trực tiếp đi đời nhà ma rồi hả?
« Kí chủ yên tâm, lối đi không gian ở Huyền Mô tinh vực đã bị bỏ hoang từ lâu, vô số người đã quên mất nó. Sẽ không có những sinh linh có tu vi trên Chuẩn Đế qua đây. »
"Ồ?"
Lông mày Lý Vân nhướn lên.
Hắn chú ý tới sự sơ hở trong lời nó của hệ thống.
Sẽ không có những sinh linh có tu vi trên Chuẩn Đế qua đây, như vậy nói cách khác rất có thể, có những sinh linh có tu vi dưới Chuẩn Đế qua đây.
Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì chắc phải là Đại Thánh.
Còn những kẻ yếu hơn Đại Thánh.
Phỏng chừng mới vừa tiến vào lối đi không gian, còn đi chưa được bao xa, đã bị áp lực cực lớn đè ép thành bánh bao thịt rồi.
"Nếu như là Đại Thánh thì còn có thể chấp nhận được."
Lý Vân nói trong lòng.
Với thực lực của Mạnh Khánh Chi, nếu như không khống chế được một Đại Thánh, thì tu vi Chuẩn Đế của hắn cũng chẳng làm nên trò trống gì.

"Hệ thống, Rà soát một cơ duyên thành Đế trong Huyền Mô tinh vực, ừ. . . Giống như trước đó, Rà soát, một lối đi an toàn thông đến thẳng chỗ có cơ duyên thành Đế là được rồi."
« Keng! »
« Trừ 300 vạn điểm Thiên Cơ , Rà soát thành công! »
"300 vạn????" Lý Vân bối rối, cái quỷ gì đây?
Bản thân giá trị của cái cơ duyên này mới chỉ có 300 vạn, ta lại tốn mất 300 vạn để mua lại toàn bộ cơ duyên này? Sớm biết như vậy, ta mua Mộ của Vạn Diệt Đại đế không ngon hơn sao?
Nếu như vậy, lấy của Mạnh Khánh Chi tài sản của sáu thế lực, mới chỉ lời hơn 2 triệu điểm Thiên Cơ thôi sao, có chút lỗ nặng rồi!
Lợi nhuận lại chẳng được gấp đôi.
Đây là tin tức đắt tiền nhất mà từ trước tới nay mình rà soát, nếu không phải Mạnh Khánh Chi lấy ra sáu cái nhẫn, thì bây giờ hắn đã bị hố nặng rồi.
Một miếng ngọc bội xuất hiện trong tay Lý Vân , hắn nhìn lướt qua nội dung trong đó.
Bỗng nhiên hiểu rõ ra
Đây là cơ duyên năm xưa của một vị Huyền Mô Đại đế của Tử Huyền giới lưu lại, lối đi không gian trước kia thông với Địa Tiên giới chính là do hắn mở ra.
Hắn đã dựa vào con đường này mà đi vào Địa Tiên giới.
Mà một thân truyền thừa của hắn thì lưu trong Huyền Mô Đế cung.

Chương 281. Yêu Tộc chúng ta sợ gì đánh một trận? (2)

Vừa đúng.
Chỉ có một con đường đi vào trong Đế cung này.
Chính là cái mà Lý Vân mới vừa tra ra được.
Lý Vân mím môi một cái, đem ngọc bội trong tay vung lên, rơi vào trong tay Mạnh Khánh Chi, mở miệng nói:
"Đây là tin tức ngươi muốn."
"Tiền bối. . ."
Mạnh Khánh Ch nhìn thoáng qua nội dung trong đó, sắc mặt khó coi, nhẹ giọng hỏi: " Cơ duyên này ở Tử Huyền giới?"

"Không sai."
Lý Vân gật đầu.
"Tiền bối có thể tìm một cơ duyên ở Thiên Nguyên giới được không?"
Mạnh Khánh Chi khóc không ra nước mắt
Mình mới vừa từ Tử Huyền giới trở về, lúc này lại quay trở lại, sợ rằng ba Đại đế kia sẽ không bỏ qua cho mình, nếu như có người ra tay với mình. Mình tuyệt đối sẽ chết thêm vô số lần nữa!
"Tin tức này ngươi đã xem qua rồi, nếu muốn tìm thêm một cái khác, ngươi còn có thể trả nổi cái giá như ngày hôm nay sao?"
Lý Vân liếc nhìn Mạnh Khánh Chi, lần thứ hai nói:
"Ta. . ."
Mạnh Khánh Chi không nói gì.
Lý Vân nhẹ giọng trấn an nói
"Yên tâm."
"Bây giờ ngươi cứ đến Tử Huyền giới, ta đảm bảo ngươi không sao cả!"
Lúc trước hắn đã xuất thủ một lần, đánh trọng thương hết cả ba Đại đế, trong lòng những người đó rất rõ ràng, căn bản không phải là đối thủ của mình.
Nếu như cả ba người bọn họ cùng nhau hành động.
Tất cả đều canh giữ ở bên cạnh lối đi không gian, cũng không thể làm nên trò trống gì.
Một quyền của mình đập xuống, thì ba người kia cũng phải quỳ.
Cho nên.
Chỉ là phái hai Đại Thánh qua đây coi chừng.
Còn như Chuẩn Đế thì bọn họ không dám phái, lỡ như bị Lý Vân đập chết, đến lúc đó có muốn khóc thì cũng chẳng có chỗ mà khóc.
Hai vị Đại Thánh giữ cửa kia còn không dám đến quá gần, chỉ dựa vào thực lực của Mạnh Khánh Chi hoàn toàn có thể dễ dàng ẩn nấp qua cửa được, chỉ cần bản thân hắn không tự tìm đường chết.
Vậy thì khó mà chết được.
"Vậy thì vãn bối lại đến Tử Huyền giới một chuyến vậy. . . . ."
Mạnh Khánh Chi thu ngọc bội, đứng dậy, chắp tay nói.
Tiền bối đều đã nói như vậy rồi.
Nếu mình còn sợ bóng sợ gió, thì cũng có hơi làm dáng.
"Ừm, đi thôi."
Lý Vân khoát tay áo.

"Vãn bối xin cáo lui."
Mạnh Khánh Chi không nán lại lâu
Hắn nhanh chóng rời đi, sau khi rời khỏi Thiên Cơ Lâu, nhanh chóng bay vào trong khe nứt không gian, xông vào Tử Huyền giới.
Lần thứ hai qua đây.
Có thể nói là quen việc dễ làm. . . .
Dọc theo đường đi, hắn thu liễm toàn bộ khí tức, đi thẳng đến Huyền Mô tinh vực, tốc độ nhanh đến mức cực hạn, mắt thấy việc thành Đế gần ngay trước mắt. Mơ ước mấy triệu năm sắp sửa thành hiện thực
Hắn cảm nhận ra là máu huyết toàn thân như sắp sôi trào rồi.
. . . .
Tiễn bước Mạnh Khánh Chi.
Lý Vân ngồi tựa trên ghế dựa, vươn người một cái, hai kẻ Ngao Tuyên và Mạnh Khánh Chi này lại tặng cho hắn một phần lễ thật lớn.
Lần đầu tiên số điểm Thiên Cơ trên người của hắn vượt mức 600 vạn.
Mà 600 vạn điểm Thiên Cơ này gần như đều là của hai người kia đưa cho hắn.
Quả nhiên.
Vẫn là những kẻ có thực lực càng mạnh thì điểm Thiên Cơ đưa đến sẽ càng nhiều.
"Bước tiếp theo chắc là Tiên cảnh trong truyền thuyết kia . . . ."
Lý Vân quan sát điểm Thiên Cơ của mình, tạm thời không lựa chọn việc đột phá, bây giờ thực lực của hắn có thể đối phó với bất kỳ kẻ nào ở Thiên Nguyên giới và Tử Huyền giới.
Đột phá hay là không đột phá cũng chẳng có ý nghĩa gì.
. . . .
Ngay tại lúc đó.
Hai tin tức rúng động lan truyền ra
Tin tức đầu tiên chính là Ngao Tuyên thành Đế!
Sau khi hắn thành Đế thì đã xông về Hải vực, giết chết hai vị Chuẩn Đế Tử Huyền giới, khi hắn chuẩn bị giết Chuẩn Đế thứ ba của Tử Huyền giới.
Mặc Uyên Đại đế xuất thủ.
Hai người vượt giới đánh nhau một trận, giao thủ với nhau ba chiêu.
Đánh tan tàn mấy ngàn vạn dặm Hải vực, vô số đảo nhỏ biến thành bột phấn, cuối cùng Ngao Tuyên bay lui ra phía sau ba bước, mà Mặc Uyên Đại đế cũng thổ huyết.

Cảnh tượng này khiến cho vô số người bất ngờ.
Một người mới thành Đế lại có thể đánh trọng thương một Đại đế đã thành Đế mười vạn năm!
Toàn bộ sinh linh Tử Huyền giới vượt giới mà đến đều sợ hãi, bọn họ không hiểu vì sao Đại đế nhà mình lại kém cỏi như thế, mà này vị Long Đế lại mạnh mẽ như vậy.
Mới vừa thành Đế thì sao có thể đả thương được Đại đế nhà mình ?
Trái lại.
Sinh linh của Thiên Nguyên giới thì lại trở nên vô cùng kiêu ngạo.
Vốn dĩ còn tưởng rằng vị Mặc Uyên Đại đế này vô cùng mạnh mẽ, hóa ra cũng chỉ là con cọp giấy mà thôi!
Thoạt nhìn không ai bì nổi, kết quả bị đâm một cái là rách, Long Đế bên mình chỉ vừa dùng ba chiêu. Mà còn là xuất thủ vượt giới, đối phương đã chẳng thể chống đỡ nổi.
Nếu như truy sát qua bên kia, há chẳng phải đối phương sẽ bị tiêu diệt ngay tại chỗ hay sao chứ?
khi vô số sinh linh cao giọng thỉnh cầu Ngao Tuyên vượt giới đánh một trận.
Trên bầu trời, Ngao Tuyên lượn vòng, thân rồng vắt ngang vạn dặm, trấn áp bầu trời, một đôi mắt màu vàng bừng lên sắc lạnh, uy nghiêm nói:
"Yêu Tộc chúng ta sợ gì một trận đánh?"
"Thế nhưng bản đế mới vừa đánh nát thiên kiếp, sau đó lại bị ba Đại đế Tử Huyền giới đánh lén, ta cùng tam Đế đại chiến mấy ngày, đến nay thương thế chưa lành. Đợi thương thế của bản Đế hồi phục, tất vượt giới mà qua, dọc đường chém tam Đế!"
Lời này vừa thốt ra.
Khiến vạn tộc Thiên Nguyên giới tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.
Sinh linh Tử Huyền giới thật là đê tiện, lại dám thừa dịp sau khi người ta độ kiếp mà xuất thủ, tác phong kiểu đó sao xứng thành Đế?
May mà căn cơ của Long Đế ở Thiên Nguyên giới thâm sâu, bằng không một phe này, bọ họ có thể sẽ mất đi một Đại đế!
Đương nhiên.
Lúc này.
Cũng có người đang hoài nghi, vì sao Ngao Tuyên lại đột nhiên chạy đến Tử Huyền giới?

Hơn nữa sau khi đến Tử Huyền giới một chuyến, trở về thì đã thành Đế, thấy thế nào thì trong chuyện này đều có một chút gì đó không bình thường.
Nhưng chẳng bao lâu sau.
Trong Đại Hoang thành đã có người truyền đến đáp án.
Có người từng nhìn thấy, Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi cùng đến Thiên Cơ Lâu, sau đó Đại Hoang thành đã bay lên không trung. Phía dưới mặt đất lại xuất hiện một lối đi không gian, nhưng không biết nó dẫn đến đâu.
Có được tin tức này, đám người đều đã hiểu rõ.
Là do Thiên Cơ lâu chủ đưa bọn họ đưa đến Tử Huyền giới, kể từ đó Ngao Tuyên mới có cơ hội, có thể đánh một trận cùng ba Đại đế của đối phương.
Lần này thì đã hiểu rõ rồi!
Khi mọi người bừng tỉnh đại ngộ, lại có người bỗng nhiên nghĩ tới, Ngao Tuyên thành Đế thì cũng đã trở về, nhưng còn Mạnh Khánh Chi đâu?
Vì sao bây giờ còn chẳng nhìn thấy bóng dáng của hắn đâu?

Chương 282. Đến Côn Lôn Khư, không phải là tự tìm cái chết sao?

Khi Ngao Tuyên cùng Mặc Uyên Đại đế giao thủ.
Tin tức thứ hai cũng truyền ra.
Lần này.
Nơi mà tin tức truyền ra lại là Côn Lôn Khư. Đầu tiên đã khiến cho rất nhiều người bối rối, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.
Chỉ có thể nhìn thấy được trên bầu trời của Côn Lôn Khư, vô số phù hiệu phóng lên cao, cả phiến tinh không thất sắc, vô số ngôi sao lớn nổ tung trong không trung, tràn ra một loại đế uy vô thượng, cuộn trào mãnh liệt như là thuỷ triều!
Đây là một trận đại chiến!
Đáng tiếc là Côn Lôn Khư đã bị trận pháp bao phủ.
Kể cả những người mạnh như Đại Thánh cũng không thấy rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì.
Cuối cùng.
Có một thân ảnh cả người nhuốn máu lao ra, hóa thành một con Giao Long giữa không trung, dài tới sáu ngàn dặm, uy thế của Chuẩn Đế rung chuyển

trời đất, khiến cho trời đất trăng sao đều lu mờ.
Trên đỉnh đầu của nó có một ngọn núi lớn ẩn hiển, bừng lên thứ ánh sáng màu xanh ngọc bích, bắn ra luồng sóng mang tính hủy diệt, phảng phất như một ngôi sao thần bí đang không ngừng chiếu soi.
Đây là một vị Chuẩn Đế mang theo Đế binh!
Khi hắn tiến sâu vào Côn Lôn Khư, hình như đã gặp phải kẻ địch lớn nhất của đời hắn, nên hắn muốn phá hủy trận pháp, thoát ra khỏi nơi đây.
Đáng tiếc.
Kết quả đã khiến cho hắn tuyệt vọng
Một vị nữ tử hào hoa phong nhã xuất hiện, bước ra giống như là thượng cổ Nữ Thiên Thần hàng thế, thần uy mênh mông cuồn cuộn, cả phiến đất trời đều đổ nát.
Không người nào có thể thấy được hình dáng của nàng, nhưng cách nàng nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, trong đôi mắt ấy dường như tất cả mọi sinh linh đều không tồn tại, chỉ mình ta trên cõi này, lánh xa trần thế.
Vào giờ khắc này, vô số người bỗng rùng mình một cái.
"Ầm!"
Nữ tử chẳng nói lấy được một lời, tay ngọc khẽ giơ lên, điểm ra một chỉ, một đạo Tiên Quang soi sáng cổ kim, rạch thẳng vào một mảnh vũ trụ, không chút kiêng dè gì mà nghiền một Chuẩn Đế thành bột phấn.
"Không!"
Vị Chuẩn Đế này phát ra tiếng rống tuyệt vọng.
Nếu như biết trước nơi này có một Đại đế, thì cho dù như thế nào hắn cũng sẽ không đến đây, nhưng bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn rồi, trong chốc lát, vị Đại đế này đã nghiền hắn thành hư vô.
Đến ngay cả Đế binh trên đỉnh đầu hắn cũng bị bắn bay ra ngoài, gãy thành hai đoạn trên bầu trời.
Cảnh tượng này.
Khiến cho vạn tộc cạn lời.
Vô số người như rớt vào hầm băng, trọng đó bao gồm cả Diệp thị Đế Tộc, đây rốt cuộc là nhân vật gì, sao có thể nào khủng bố đến mức độ này?
Nếu như là một Đại đế muốn phá hủy hoàn toàn một thanh Đế binh, thì cũng không dễ dàng như vậy!
Mà vị nữ tử này, không nói lời nào, vẻn vẹn chỉ điểm ra một chỉ mà đã đánh nát Đế binh này thành hai khúc. Phải bá đạo, kinh khủng đến mức nào chứ?

Nhớ đến con trai mình, trước đây còn chạy đến Côn Lôn Khư, Diệp Trường Minh bỗng nghĩ lại mà sợ, nếu như con trai mình gặp phải vị Đại đế này. Vậy thì mình không chỉ mất đi con trai mà có thể là Diệp thị Đế Tộc cũng bị diệt vong luôn.
Trên Côn Lôn Khư.
Sau khi nữ Đế giết chết tên Chuẩn Đế kia, không gian phía sau nứt ra, nàng nhẹ nhàng xoay người, bước vào trong đó, biến mất.
Sau một lúc lâu khi nàng biến mất.
Vô số người nhìn thấy cảnh tượng này, mới tỉnh hồn lại.
Có thể xác định là Côn Lôn Khư chắc chắn vẫn còn một vị Đại đế còn sống, mà Ngọc Khuynh Tiên có thể là đồ nhi của nàng, được một Đại đế tự mình chỉ điểm.
Ngọc Khuynh Tiên có thể có thành tựu như thế này, cũng hợp tình hợp lý.
. . . .
Đại Hoang thành.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Trước mặt Lý Vân là một màn hình đang chiếu sáng, hắn cũng đang quan sát trận chiến ở Côn Lôn Khư, trong miệng tấm tắc có tiếng.
"Chuẩn Đế của tộc Bích Lân Giao cũng thật là, ngươi chọc ai lại không chọc? Dù là có đi tấn công Diệp thị Đế Tộc hoặc là tộc Kim Ô đều không sao, có thể còn có cơ hội còn sống sót."
"Nhưng ngươi lại cứ muốn đi Côn Lôn Khư, đây không phải là tự tìm cái chết sao?"
"Một vị Nữ Đế chuyển thế trùng tu, người ta không để lại chút thủ đoạn, thì sao mà được chứ?"
Lý Vân Nhìn thấy chiến sự kết thúc, mím môi một cái, bàn tay vung vào trong hư không, cách xa nhau tỷ vạn dặm, ngũ chỉ uốn lượn, hai tia sáng phá không bay tới, rơi vào lòng bàn tay của hắn.
"Đáng tiếc."
Lý Vân lắc đầu.
Giết một Chuẩn Đế thì cũng thôi đi, ngươi lại chém nát luôn Đế binh này làm gì?
Một thanh Đế binh tốt như vậy mà bị chém thành hai đoạn, giá trị của nó mất đi nhiều lắm, còn chẳng bằng một nửa giá gốc nửa là, nếu muốn sửa chữa lại nó thì còn phải mất thêm một đống tiền nửa.
. . . .

Lần thứ hai Tử Huyền giới mất đi một Chuẩn Đế.
Mặc Uyên Đế cung.
Mặc Uyên Đại đế xém chút nữa lại phun ra thêm một ngụm máu nữa. Một Chuẩn Đế cứ như vậy mà bỏ mình, lại còn dẫn ra thêm một Đại đế. Rốt cuộc thì nước của Thiên Nguyên giới phải sâu bao nhiêu? Trên thế giới của bọn họ, rốt cuộc thì còn có bao nhiêu Đại đế đang ẩn núp?
Đầu tiên là một vị Thiên Cơ lâu chủ thần bí, sau đó lại thêm một vị Nữ Đế phong hoa tuyệt đại chỉ dùng một đòn mà đánh vỡ nát Đế binh. Thực lực cỡ này khiến lòng hắn run.
Hắn để tay lên ngực tự hỏi, nếu như đổi lại là mình thì e rằng mình cũng có thể đánh nát một thanh Đế binh, nhưng tuyệt đối không phải là dễ dàng như vậy, chỉ một chiêu đã chặt đứt nó.
"Xem ra bản đế phải đến cấm địa một chuyến."
Mặc Uyên Đại đế tự lẩm bẩm.
Căn cứ tin tức hắn lấy được, Thiên Cơ lâu chủ tuyệt đối không phải là kẻ mới thành Đế hoặc là thời đại gần đây mới thành Đế, có thể là một Lão Quái Vật không biết đã sống bao lâu rồi, đang dạo chơi nhân gian.
Mà Côn Lôn Khư.
Đây lại là một tử địa, trước kia cũng chẳng được coi như là một cấm địa nữa là, chỉ là một tàn trận của Đại đế mà thôi, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai xác nhận rằng trong đó còn có một Đại đế.
Nhưng hôm nay.
Côn Lôn Khư bỗng nhiên xuất hiện một Đại đế, Côn Lôn Khư cũng chính thức trở thành một cấm địa
Thiên Nguyên giới người ta cũng đã đánh bài ngửa ra Đại đế, thì nói thế nào đi nữa, Tử Huyền giới bọn họ cũng phải mời đến những nhân vật có cùng đẳng cấp để chống lại đối phương chứ.
Nếu không.
Thiên Cơ lâu chủ và vị Nữ Đế Côn Lôn Khư kia liên thủ đuổi giết đến đây. Bốn Đại đế hiện tại của Tử Huyền giới bọn họ chẳng thể chống đỡ nổi, mà e là cũng chẳng chống đỡ nổi một trong hai người bọn họ.
. . . . .

Chương 283. Đến Côn Lôn Khư, không phải là tự tìm cái chết sao?

(2)

Trong một tinh vực trống trải.

Phóng tầm mắt nhìn qua, cảnh tượng thê lương trước mắt, khắp nơi đều là tường đổ, vô số tu sĩ, đang sử dụng những tuyệt chiêu của mình di dời đống đổ nát của cung điện.

Nơi đây vốn là Thái Hoàng cung.

Nhưng bị Thiên Cơ lâu chủ nện xuống một quyền, thì tất cả mọi thứ xưa nay ởđây đều đã hoàn toàn tiêu tan thành mây khói.

Nếu muốn xây dựng lại nguyên vẹn như cũ thì không biết phải mất bao nhiêu năm tháng nữa đây, chỉ tính riêng những chất liệu để xây dựng thôi cũng đủ để cho một thế lực lớn hoàn toàn phá sản.

Cũng may mà.

Thái Hoàng chính là một Đại đế, cai trị lãnh thổ vô tận, có vô số thế lực, đưa tới không ít nguyên vật liệu giúp đỡ xây dựng lại Thái Hoàng cung.

Nếu không.

Chỉ dựa vào một thế lực thì nếu như xây dựng lại thì nó cũng mất đi khí thế trấn áp thiên địa tứ cực ngày xưa .

Trong tinh không cách Thái Hoàng cung không xa.

Bên trên một ngôi sao cổ xưa.

Hai bóng người chí cao vô thượng đang đứng sóng vai.

Bóng người đứng bên trái mặc chiến y được chế tạo từ thần kim, thứ ánh sáng rét lạnh nhất bắn ra, trong lúc giơ tay nhấc chân đều tràn đầy uy thế vô thượng.

Giống như là một vị Thiên Đế cao cao tại thượng, ánh mắt ngạo nghễ, uy áp vạn cổ bát hoang

Bóng người đứng bên phải lại mặc trường bào màu xám cũ kỹ, tóc tai rối tung, mỗi một sợi tóc đều bóng mượt, mỗi một sợi tóc đều giống như một thanh thiên đao, sắc bén đến nỗi có thể cắt rời đất trời.

"Lối đi vượt giới trước kia do ta mở ra đã bị Thiên Cơ lâu chủ kia phá huỷ hoàn toàn, không biết là lối đi của ngươi chuẩn bị ra sao rồi?"

Thiên Khấp Đại đế mở miệng, thanh âm như dao sắt.

Sắc mặt của hắn rất nhợt nhạt, dường như hàng ngàn hàng vạn năm chưa từng nhìn thấy ánh mặt trời, sợi tóc cũng đã bạc màu hoa râm, mất đi sự

bóng mượt, chỉ có một đôi mắt đen nhánh, giống như hai viên đá quý màu đen, vô cùng có thần.
"Trên người ngươi có vết thương!"
Thái Hoàng chắp hai tay sau lưng, ánh sáng màu vàng kim lấp lánh quanh thân, khí tức quanh người tản ra một cách tự nhiên, khiến cho đất trời chúng sinh vô thức mà hành lễ quỳ lạy.
"Không sao cả!"
Thiên Khấp Đại đế xua tay, không thèm để ý chút nào, nói: "Có thể trải nghiệm được một nhân vật gần thành tiên, dù chết không tiếc!"
"Cái loại hình như ngươi, đừng nói chi đến chuyện đến Thiên Nguyên giới, sợ rằng còn chưa tới gần Thiên Cơ Lâu thì đã bị Thiên Cơ lâu chủ thần bí kia vỗ một chưởng chết tươi!"
Thái Hoàng lạnh lùng nói.
Trước mặt vị Thiên Khấp Đại đế này, hắn chẳng thể nói những lời lịch sự.
Bởi vì.
Trong mắt hắn thì kẻ này là người điên, vì muốn tăng thêm tu vi mà hầu như chẳng từ bất cứ chuyện gì. Trước khi hắn thành Đế, đã kiêu chiến với tất cả những người có cùng tu vi.
Sau khi thành Đế, thì lại đánh khắp thiên hạ không có đối thủ, trước đây hắn mới vừa thành Đế thì đã đụng phải Thiên Khấp Đại đế. Thiên Khấp Đại đế tìm hắn thử đao, kết quả hắn trăm chiêu bị thua.
Sau trận chiến này, danh tiếng của mình bị tổn hao nhiều.
Dù sao.
Mình đường đường Thái Hoàng, độc tôn trong thiên hạ, sao có thể bại trận chứ? Mà kể cả là bị thua, cũng không thể mất mặt như thế được!
Nhưng mà kết quả chính là hắn đã bại trận. Mà còn bị thua một cách dứt khoát như vậy chứ.
Sau lần đó hắn muốn lấy lại danh dự, nhưng khi nhớ đến cái đức hạnh của Thiên Khấp Đại đế, thì hắn đã chọn cách nhẫn nhịn, mình không thể đánh thắng được đối phương, nếu như tiếp tục động thủ, thì cũng chỉ có thể bị mất mặt thêm một lần nữa mà thôi.
Không ngờ tới chính là.
Sau bao nhiêu năm tháng trôi qua, vị Thiên Khấp Đại đế này lại tìm tới mình, còn muốn mượn lối đi không gian của hắn dùng một lát.
Thái Hoàng rất muốn hỏi lý do vì sao không đi tìm Mặc Uyên, mà lại tìm tới mình?

Cuối cùng, hắn cũng chẳng mở miệng hỏi được.
Lại một lần nữa hắn lựa chọn việc bóp mũi mình nhịn tiếp.
"Trong thế giới này, ta đã đi đến cuối con đường, chỉ có ở những thế giới khác thì ta còn có thể tiến lên thêm một bước. Năm xưa ta đã đi khắp các hang cùng ngõ hẻm của Tử Huyền giới nhưng cũng không tìm được tung tích của Địa Tiên giới như trong lời đồn."
"Vạn bất đắc dĩ chỉ có thể lựa chọn Thiên Nguyên giới."
Thiên Khấp Đại đế mở miệng, tiếp tục nói: "Sau khi chứng kiến thủ đoạn của Thiên Cơ lâu chủ, trực giác nói cho ta biết hắn có thể làm cho ta tiến xa hơn một bước!"
Đời này của hắn đều dâng hiến cho đao chi nhất đạo.
Không có người thân, không có bằng hữu, cũng không có kẻ thù, chỉ có một mình hắn, một đao.
Còn đối với thế lực, thì hắn chưa bao giờ tự xây dựng cả, hắn chính là thế lực hàng đầu của Tử Huyền giới, không có kẻ nào dám can đảm trêu chọc. Dù cho người cùng cấp, cũng không dám tranh dành với hắn.
"Ngươi muốn tìm chết mà!"
Thái Hoàng giễu cợt nói.
Không tìm được Địa Tiên giới cũng là hợp tình hợp lí, bởi vì lối đi không gian duy nhất dẫn đến đó đã biến mất trong hỗn độn bao la, muốn một lần nữa tìm được Địa Tiên giới, không khác nào mò kim đáy bể.
Mà còn có thể tìm được Thiên Nguyên giới.
Là bởi vì.
Lối đi không gian ở Trấn Thiên Cổ Thành vẫn luôn tồn tại.
Khi đám người mình mở mang lối đi không gian, chỉ cần chếch đi một chút, nói không chừng có thể đi vào trong lục địa của Thiên Nguyên giới.
"Không phải."
Thiên Khấp Đại đế khẽ lắc đầu, mở miệng nói: "Theo như ta thấy thì, các ngươi chinh phạt Thiên Nguyên giới, mới thật sự là muốn tìm cái chết!"
"E rằng. . ."
"Ngươi và Mặc Uyên, sẽ đưa tới đại kiếp cho Tử Huyền giới!"
"Thật sao?"
Thái Hoàng hừ lạnh một tiếng, không vui nói: " Trẫm cũng thu được một ít tin tức về Thiên Cơ lâu chủ, chỉ cần không chủ động trêu vào hắn, thì có thể bình an vô sự."

"Mà vị Nữ Đế kia ở Côn Lôn Khư thì đã vô số năm chưa từng xuất thế, chỉ cần hai vị này không động thủ, thì muốn thâu tóm Thiên Nguyên giới, dễ như trở bàn tay!"
"Dù sao, trẫm chinh phạt vượt giới, không phải là muốn hủy diệt Thiên Nguyên giới, mà là muốn thống trị Thiên Nguyên giới, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của Thiên Cơ lâu chủ, thì ai muốn làm chủ nhân của Thiên Nguyên giới có còn quan trọng nữa không?"
"Không đơn giản như ngươi nghĩ đâu."
Thiên Khấp Đại đế lắc đầu.
"Hừ."
Thái Hoàng cười nhạt, nói: "Chư thiên vạn giới, vốn là cá lớn nuốt cá bé, người của Tử Huyền giới không bước chân ra khỏi nhà, thì ngươi cho rằng có thể tránh khỏi kiếp nạn sao?"
"Đừng có quên."
"Năm đó vị Đại đế chạy về từ Thiên Nguyên giới kia, hắn không chỉ từng giao thủ với một người cùng cấp, mà còn tìm được một chiến trường ở Thiên Nguyên giới!"
"Chiến trường kia có tên là Táng Tiên!"
"Chắc là ngươi hiểu được ý nghĩa của chuyện này!"

Chương 284. Bản đế vẫn vô địch thế gian như trước!

"Táng Tiên sao?"
Ánh mắt của Thiên Khấp Đại đế hiện ra vẻ suy tư, trường đao sau lưng phát ra tiếng kêu ong ong, bắn ra đao ý chấn vỡ vạn cổ.
Lối đi không gian có hai chiều.
Bọn họ có thể bước vào Địa Tiên giới, thì đương nhiên là người của Địa Tiên giới cũng có thể bước vào Tử Huyền giới. Vô số năm trước, bên trong Tử Huyền giới đã từng xảy ra một trận chiến kinh thiên động địa.
Chỉ xém chút nữa thì cả thế giới đều bị hủy diệt.
Cuối cùng kẻ tham chiến đánh nát hư không, đi vào thế giới hỗn độn, từ đó về sau, sự tích về Tiên nhân lan truyền khắp toàn bộ Tử Huyền giới.
Dù cho đã tỷ vạn vạn năm trôi đi, truyền thuyết này.

Không chỉ không bị mai một theo thời gian, mà ngược lại còn sôi trào một cách thần bí.
Mỗi một sinh linh.
Đều đang rất tò mò là năm đó đã xảy ra chuyện gì, có phải sinh linh của Địa Tiên giới đánh vào Tử Huyền giới, tạo thành cục diện Tiên nhân xuất thủ.
"Chuyện năm đó, đã không cách nào chứng thực được, thật hay giả, không ai có thể nói rõ được."
Thiên Khấp Đại đế khẽ lắc đầu.
"Ý của Trẫm chỉ là muốn nói cho ngươi, bên trong chư thiên vạn giới không có hòa bình, chỉ có cá lớn nuốt cá bé, hôm nay trận chiến giữa Thiên Nguyên giới và Tử Huyền giới đã bắt đầu, thì rất khó dừng lại."
Thái Hoàng bất động như núi, một tay nâng lên.
Chỉ nhìn thấy ở hướng cách đó không xa xuất hiện một lối đi không gian, mở miệng nói: "Nếu ngươi muốn mượn dùng thông đạo của hai giới, vậy thì hãy nhờ đạo hữu cùng nhau ra tay, kết nối lại lối đi này!!"
Dựa vào sức mạnh của một người.
Thái Hoàng tự nghĩ.
E rằng còn phải tốn không ít thời gian, nhưng nếu như có thêm một người cùng cấp, thì cũng chẳng hề đơn giản như một thêm một bằng hai. Nhưng nếu như hai Đại đế cùng ra tay.
Phỏng chừng có thể nối liền được lối đi không gian trong khoảng thời gian ngắn!
"Được!"
Thiên Khấp Đại đế không cự tuyệt.
Hắn nâng một tay lên, chém ngang hư không, một vệt đao khí phách hùng mạnh, nhanh chóng chém vào vết nứt không gian, một tiếng nổ ầm vang lên, cả mảnh trời xém chút nữa thì vỡ nát.
Thái Hoàng nhìn thấy cảnh tượng này, khóe mắt giật một cái.
Xém chút nữa chửi thành tiếng.
Mình tốn hơn ngàn năm, từng chút từng chút một mở ra lối đi không gian, xém chút bởi vì ...một kích này mà tất cả xôi hỏng bỏng không!
Nếu như tâm huyết bao nhiêu năm của mình mà đổ sông đổ biển, thì có nói gì mình cũng phải liều cái mạng này với Thiên Khấp Đại đế.
Nào có chuyện mở mang lối đi không gian mà lại bạo lực như vậy chứ?
Sao không thể nhẹ nhàng hơn một chút chứ hả?
. . .

Thiên Nguyên giới.
Tổ địa Kim Sí Đại Bằng.
Tu sĩ nhiều như nước đang tụ tập ở nơi này, trên bầu trời tiên khí cuồn cuộn, xa xa còn có các loại pháp khí lấp lánh xẹt qua hư không, nhanh chóng bay đến đây.
Phóng tầm mắt nhìn ra xa.
Một mảnh đen kịt gần như nhìn không thể nhìn thấy điểm cuối, khắp nơi đều là tu sĩ hoặc là Yêu Tộc cùng với vạn tộc sinh linh khác.
Có sinh linh giống như Hắc Ngưu, nhưng phần thân mình thì chỉ có một chân, cũng có sinh linh Minh tộc cả người mọc đầy vảy, tử khí lượn lờ, cũng có những con Bằng Điểu lượn lờ, giương cánh bay lượn.
Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền, tàu vũ trụ khổng lồ dừng lại trên bầu trời, cờ xí bên trên đón gió lay động, bay phất phới, vô số binh lính tinh nhuệ của Nhân tộc cầm trong tay giáo mác, đứng nghiêm túc.
Trước đây nữa tháng.
Long tộc truyền tin, không lâu sau sẽ có hai Đại đế của Tử Huyền giới xuất hiện ở gần tổ địa của tộc Kim Sí Đại Bằng, người lan truyền tin tức chính là Long Đế đương đại.
Hơn nữa.
Long Đế còn chính miệng thừa nhận, tin tức này là hắn mua được ở Thiên Cơ Lâu.
Kể từ đó.
Vạn tộc sinh linh không hề do dự, tất cả đều chạy đến nơi đây.
Đến ngay cả tộc Kim Sí Đại Bằng cũng di dời tổ địa khỏi nơi này, hai Đại đế dị giới sắp sửa xuất hiện cách một ngàn dặm về phía Đông của nơi này.
Chỉ có chút khoảng cách như vậy.
Nói thật thì chẳng khác gì bằng không.
Nếu như tộc Kim Sí Đại Bằng cứng đầu không dời đi, kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm, toàn bộ tổ địa đều sẽ chìm sâu vào trong chiến trường.
Lúc này.
Nơi vốn dĩ thuộc về tộc Kim Sí Đại Bằng, tuy là người của dị giới chưa qua đây, nhưng sát khí trùng thiên đã càng quét khắp bốn phương tám hướng.
Hơi thở sát phạt lạnh lẽo khiến người ta sởn tóc gáy.
Tỷ vạn Vạn sinh linh tề tụ ở chỗ này, đây là sự đãi ngộ mà trước đây Huyết Võng Giới cũng chưa từng được hưởng thụ.

"Hơn nửa tháng đã qua, người của Tử Huyền giới chắc cũng sắp qua đây rồi nhỉ?"
Một vị Thánh Nhân Vương đứng trên bầu trời, nhìn đám tu sĩ phía dưới, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói.
"Chắc là cũng sắp rồi."
Bên cạnh.
Có người đáp lại. Nếu như tin tức của riêng Long tộc thì có lẽ có người sẽ nghi ngờ, thế nhưng cộng thêm ba chữ Thiên Cơ Lâu, thì giá trị của tin tức lại không hề giống. Từ khi Thiên Cơ Lâu hiện thế cho tới bây giờ, mỗi một tin tức đều thật còn hơn cả vàng nữa.
"Nghe nói lần này, là hai Đại đế cùng nhau vượt giới qua đây, mà thế giới chúng ta chỉ có một vị Long Đế, còn đang giằng co cùng Mặc Uyên Đại đế trên vùng biển, . . ."
"Nếu như hai Đại đế của Tử Huyền giới vượt giới tấn công, sợ rằng chỉ dựa vào chúng ta, sẽ không chống đỡ được. . . . ."
Một vị Thánh Nhân Vương lo âu nói
Hắn nhìn một lượt vô tận sinh linh phía dưới, không hề nghi ngờ gì những vạn tộc sinh linh này là một chiến lực cường đại, đủ để tiêu diệt một thế giới yếu hơn.
Nhưng là chỉ là yếu hơn mà thôi.
Nếu thực sự phải đối đầu với Tử Huyền giới, chỉ cần một cái liếc mắt của Đại đế thì có thể khiến cho mọi người hồn phi phách tán.

Chương 285. Chương 285: Bản đế vẫn vô địch thế gian như trước! (2)

Bọn họ không có khả năng bảo tồn lực lượng.
Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy quái lại là Long Đế cũng đã lộ diện, nhưng Lăng Tiêu vẫn chậm chạm chưa xuất hiện.
Nếu như hắn xuất hiện, chưa nói đến chuyện thay đổi cục diện,... ít nhất ... Sẽ không để cho Thiên Nguyên giới rơi vào thế liên tục bị đánh cho tan tác như vậy.
"Có lẽ là bị những chuyện khác làm chậm trễ!."
Một vị Thánh Nhân Vương của Qủy tộc than nhẹ một tiếng.
Lúc này không thể xuất hiện sự nghi kỵ lẫn nhau.

Trận chiến vượt giới đã gần ngay trước mắt, nếu như vạn tộc sinh linh đều hoài nghi Nhân tộc, mất đi chiến lực lớn mạnh như Nhân tộc, mà chỉ dựa vào Yêu Tộc cùng những bộ tộc khác.
Chưa chắc chống đỡ được Tử Huyền giới.
"Chư vị không cần lo lắng, Lăng Tiêu đang ở Bạo Loạn Tinh Hải vực, không thể nhận được tin tức trong chốc lát, cũng là hợp tình hợp lý, đợi đến khi hắn trở về, nhất định sẽ tự mình chạy tới đây."
"Mà mục đích của chúng ta cũng không cần thực sự khai chiến với Tử Huyền giới, chỉ cần phá hủy lối đi không gian mà thôi. . ."
Có người mở miệng an ủi
Còn chưa có nói xong.
Trên vòm trời.
Những gợn sóng lăn tăn khuếch tán ra.
Trên bầu trời trong xanh, ngay trước mắt vô số người chậm rãi xuất hiện một khe hở, khí tức chí cao vô thượng tràn ngập ra từ bên trong vết nứt không gian.
Giống như là vượt qua vô số kỷ nguyên, từ một thế giới khác lan tràn tới, đè lên vai của hàng vạn sinh linh.
"Bịch! Bịch! Bịch!"
Trong khoảnh khắc khi khí tức truyền tới.
Đã có vô số người rơi xuống khỏi bầu trời, không cách nào trụ vững trên không, dường như là đã nhìn thấy một thần ma, thân thể không chịu được bắt đầu run lên.
Chiến tranh còn chưa bắt đầu, chỉ dựa một luồng khí tức đã có vô số sinh linh gần như mất đi chiến lực!
"Đại đế Tử Huyền giới!"
Có người kinh hô một tiếng.
Cùng lúc đó.
"Ong!"
Tiếng chuông vang lên.
Ở một nơi trên Thiên Nguyên giới.
Một vòng mặt trời màu vàng kim bay lên, tỷ vạn sợi ánh sáng bừng lên, đánh thức một vị Yêu Đế Thượng Cổ phục sinh, áp đảo hư không, nhìn xuống chúng sinh.
"Là chuông Yêu Hoàng!"
Không ít người nhìn thấy cảnh tượng này, thở ra một hơi.

Biết rõ là người của Tử Huyền giới sắp tới đây, bọn họ cũng không phải là không có chuẩn bị, hôm nay mặc dù không có Đại đế trình diện, nhưng không ít chủng tộc ưu tú, tất cả đều mang theo Đế binh đến đây
Chỉ cần đập nát lối đi không gian, mục tiêu của bọn họ cũng coi như là thành công.
. . . .
"Ồ?"
Một âm thanh nhẹ.
Vọng ra từ Tử Huyền giới, Thái Hoàng mặc chiến y màu xanh ánh kim, nhìn cảnh tượng ở đầu kia của lối đi không gian, ánh mắt hiện lên vẻ không hiểu.
Chuyện gì thế này?
Đến ngay cả hắn còn chẳng biết được đầu kia của lối đi không gian do mình mở ra dẫn đến đâu.
Mà sao hình như là người của Thiên Nguyên giới đã biết từ lâu vậy.
Còn chuẩn bị sẵn sàng một phen?
Chỉ cần nhìn vào đầu bên kia, có vài thanh Đế binh bay lượn, trực giác mách bảo cho hắn chuyện này không đơn giản như vậy, trong đó tất nhiên ẩn chứa bí mật gì đó mà người khác không biết!
Nghĩ một lát, không có bất kỳ manh mối gì.
Thái Hoàng nhìn lướt qua vạn tộc sinh linh Thiên Nguyên giới, ánh mắt hiện lên một tia lạnh lùng, lạnh lùng nói:
"Chỉ là kiến hôi mà thôi, giết dễ như trở bàn tay!"
Nói xong.
Hắn vung tay lên vượt qua hai giới.
Một bàn tay khổng lồ màu vàng óng như được đúc bằng vàng ròng, bao trùm chu vi gần trăm vạn dặm, bao phủ vô số sinh linh vào trong đó, muốn xóa hết mọi vật ở bên trong.
"Ùng ùng!"
Bàn tay còn chưa hạ xuống.
Trên bầu trời.
Tinh hà vỡ nát, những mảng lớn tinh vực đều nổ tung, vô số người không chịu nổi loại áp lực này, nổ tung thành một mảnh sương máu, uy thế khủng bố đến mức cực hạn.
"Ong!"

Chuông Yêu Hoàng phóng lên cao, đập vào bàn tay kia, nhưng chỉ là làm cho bàn tay dừng lại một chút mà thôi, chẳng hề có chút tính uy hiếp thực tế nào.
Xét đến cùng.
Đế binh phải nằm trong tay Đại đế thì mới có thể phát huy được chiến lực tối đa.
Nếu nó chỉ được Chuẩn Đế hoặc là Đại Thánh khống chế, làm sao có thể uy hiếp được một vị Đại đế chân chính chứ.
Vào thời khắc mọi người ở đây bắt đầu cảm thất tuyệt vọng.
Một tiếng rồng gầm truyền ra.
"Gào ——!"
Rồng gầm động thiên, bên trên tầng tầng mây trời, một long trảo khổng lồ đầy vảy mang theo khí tức hút người thò xuống, đập vào trên bàn tay màu vàng óng kia.
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lên.
Khí tức mang tính chất huỷ diệt bạo phát, hai Đại đế lần đầu giao phong đã phá hủy mọi thứ trong chu vi mấy triệu dặm chung quanh.
Cũng may phía bên Thiên Nguyên giới đã được Ngao Tuyên xuất thủ che chở, nếu không, đại chiến còn chưa chính thức bắt đầu, thì phía bên bọn họ đã phải mất đi hơn phân nửa lực lượng.
"Là ngươi?"
Thái Hoàng dường như đã sớm biết được, mặt không đổi sắc, đi qua vết nứt không gian, nhìn về phía bầu trời phía xa. Nhàn nhạt nói: "Lúc đầu đã để cho ngươi chạy rồi, lần này, ngươi còn có thể chạy đi nơi nào?"
"Bản đế cần gì phải chạy?"
"Cho dù ta mới vừa thành Đế, cũng nên phải hưởng ứng lời nguyện cầu của vạn tộc, bản đế vẫn vô địch trên thế gian này như trước!"
Lời nói lạnh như băng truyền đến, quanh quẩn trong đất trời.
Một chiếc xe kéo từ không trung hạ xuống.
Chiếc xe kéo này tràn đầy bóng dáng của chiến hỏa, khắc lên vô số vết tích, lúc này có vết đao, có lỗ tiễn lỗ cùng nhau phát sáng, bừng lên thứ ánh sáng bất hủ.
Tuy là một chiếc chiến xa nhưng có vô số đạo và lý, đan xen vào nhau, khí tức Đại đế ẩn trong đó tràn ngập trên trời dưới đất, không khỏi mang lại cho vô số người cảm giác an toàn

"Bại tướng dưới tay mà thôi."
Thái Hoàng đáp trả.
"Đế bất khả nhục!"
Sinh linh Long tộc rống to hơn
Đại đế nhà mình, ngày xưa lấy một chọi ba mới bị thua mà thôi.
Nếu không phải mới vừa thành Đế, căn cơ bất ổn, bọn họ tin tưởng Đại đế nhà mình tuyệt đối có thể lấy một chọi ba, giết chết hết toàn bộ đối phương.

Chương 286. Tiền bối cứu ta!

Chương 286: Tiền bối cứu ta!
"Là Long Đế!"
"Thật tốt quá, giờ phút quan trọng này mà Long Đế lại chạy đến!"
"Trước đây Long Đế lấy một chọi ba, mới bị thua, hôm nay lấy một chọi hai, tất nhiên có thể chiếm thế thượng phong!"
"Đại đế Tử Huyền giới chẳng qua cũng chỉ là như vậy, chẳng bì được với Đại đế Long tộc của thế giới chúng ta!"
"Đúng vậy, nếu là bọn họ dám can đảm qua đây, Long Đế tất nhiên có thể giết chết bọn họ!"
. . . . .
Ngao Tuyên đột nhiên xuất hiện
Khiến cho vô số sinh linh trở nên phấn khởi, đầu tiên là dùng ba chiêu đánh trọng thương Mặc Uyên Đại đế của Tử Huyền giới, rồi hôm nay lại đến giới hai vị Đại đế khác của Tử Huyền giới.
Chiến tích như vậy, rất ít người trong vạn cổ về sau có thể bì được!
"Sinh linh ngu muội vô tri!"
Thái Hoàng lạnh lùng nói.
Ngày đó.
Bên trong Tử Huyền giới, ba người bọn họ chẳng qua chỉ là xuất ra một chiêu của mình mà thôi, chẳng có ai là dốc hết toàn lực, những cũng chưa đánh trúng người của Long Đế, ngược lại đã bị Thiên Cơ lâu chủ ra tay chặn lại.
Đây cũng gọi là Long Đế lấy một chọi ba sao?
Nổ như vậy cũng được sao?
“ Còn chưa đánh nhau, sao lại là lấy một chọi ba, rồi bị thua nữa chứ?”
"Hừ!"

Từ trong chiếc xe khéo, truyền ra một tiếng hừ lạnh, khí chất vô cùng sắc bén, ánh sáng tỏa ra từ đôi mắt khiếp người, toát ra một loại thần mang như tiên kiếm, khiến cho không kẻ nào dám nhìn thẳng.
Bên ngoài thân có phù văn lưu chuyển, muốn áp sập mảnh càn khôn này.
"Qua đây chiến cùng bản đế!"
"Ta sẽ chém chết ngươi!"
Nói xong.
Hai tay Ngao Tuyên hóa thành long trảo, khí tức kinh khủng ngưng tụ trong lòng bàn tay, hai mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm hai Đại đế đối diện, chỉ cần có một người dám bước vào lối đi không gian.
Hắn tuyệt đối sẽ xuất thủ ngay tức khắc.
Còn nếu lỡ như đối phương qua được đây.
Điều này không có khả năng xảy ra, bốc phét thì cũng đã bốc phét rồi, vạn nhất sau khi người ta qua đây rồi mình treo ngược mình lên. Vậy thì không phải là tình hình của mình ra sao sẽ bị lộ hết sao?
Mặc dù nói là.
Hắn không cho là mình yếu hơn đối phương.
Nhưng mỗi người trong số họ đều đã thành Đế được mấy trăm ngàn năm, đó là sự thật không thể chối cãi.
"Ừm?"
"Thật can đảm!"
Thái Hoàng hai mắt trợn tròn, miệng gầm lên.
Trong mười vạn năm này, hắn là người đầu tiên dám phát ngôn bừa bãi, nói muốn chém mình, hôm nay nếu như mình không ra tay, e là cũng sẽ bị người ta hoàn toàn khinh thường.
"Trẫm, thành Đế mấy trăm ngàn năm, đời này chỉ thua một lần, vẫn chưa gặp được đối thủ, ngươi là kẻ đầu tiên khiến cho trẫm động sát tâm!"
Thái Hoàng lạnh giọng nói, nói xong thì đã bước vào vết nứt không gian.
Cước bộ còn chưa hạ xuống.
Thì đã bị Thiên Khấp Đại đế bên cạnh đưa tay ngăn lại, hắn khẽ lắc đầu, nói: "Người này đang cố ý khiến ngươi tức giận, nếu như ngươi thực sự đi qua đó, chỉ sợ hắn sẽ lập tức xuất thủ."
"Ghê tởm!"
Trong lòng Thái Hoàng lạnh lẽo.
Hắn nhìn thoáng qua lối đi không gian, cuối cùng vẫn không đi qua.

Thiên Khấp Đại đế nói không sai, một khi mình đi vào lối đi không gian, nếu như trong chốc lát không ra kịp, mà đối phương lại phá hủy lối đi, thì mình chỉ còn nước lưu lạc vào trong hỗn độn thôi.
Nếu như không có sức mạnh của tiên nhân, tùy tiện đi vào trong hỗn độn. Thì cũng chỉ có một kết cục mà thôi.
Chính là chết!
Đại đế cũng chẳng thể nào sống sót trở ra.
Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Long Đế, lửa giận trong lòng bừng lên, mới vừa sơ sẩy là đã bị đối phương cho vào tròng, mà mình lại còn chẳng làm gì được hắn ta cả.
"Vài chục vạn năm chưa từng có đối thủ?"
Ngao Tuyên lên tiếng lần nữa
"Ai đang tự xưng là vô địch, kẻ nào dám nói là bất bại? Khó gặp ngay trong thời viễn cổ!"
Lời của hắn vô cùng sắc bén, còn có một loại cảm giác tang thương, phảng phất như một vị Đế Vương trở về từ thời xa xưa, sau khi sống lại nhìn thấy biển xanh thành nương dâu, hỏi vọng chúng sinh.
Những lời này nói ra.
Chúng sinh Thiên Nguyên giới đều xúc động, nhất là câu ‘khó kiếm ngay trong thời viễn cổ’, càng khiến cho người ta dường như nhìn thấy được một khoảng thời gian tang thương trong những năm tháng xa xưa.
Đây chính là Long Đế sao?
Quả nhiên có phong độ, dường như muốn đơn độc đối đầu với Tử Huyền giới!
Mà trên thực tế, cũng đúng là như vậy, cho đến ngày nay, chưa từng có những Đại đế nào khác lộ diện cả, chỉ có Long Đế tất tả ngược xuôi, dốc sức mình chống lại tam Đại đế!
"Ta không nhịn được, ta muốn tiêu diệt hắn!"
Thái Hoàng mở miệng.
Chiến y trên người hắn phát sáng, hai bàn tay nắm thật chặc, máu huyết toàn thân sôi trào như núi lửa phun trào, bắn xuyên cả bầu trời, uy thế kinh khủng như một cơn sóng thần bao phủ đất trời.
Giờ khắc này.
Hắn còn không thèm tự xưng là ‘ Trẫm’ nữa, có thể nhận ra được là hắn đã tức giận đến mức độ nào rồi.

"Dù sao thì hắn cũng là một Đại đế. . ." Thiên Khấp Đại đế mở miệng, còn chưa có nói xong. Thì bên phía Thiên Nguyên giới.
Trong chiếc xe kéo dừng trên bầu trời, lần thứ hai vọng ra giọng nói của Ngao Tuyên:"Ngươi thuận theo thời thế, mở ra lối đi không gian, thì cũng chẳng phải là sóng gió to tát gì. Nhưng nếu như ngươi còn dám tiến thêm một bước, thì long trời lở đất!"
Câu nói này rất lạnh lùng,
Nhưng mỗi một sinh linh của Thiên Nguyên giới đều kích động đến đỏ cả mặt.
Chẳng biết tại sao.
Nghe được lời nói của Long Đế cũng giống như là được kích lệ!
Trong lòng của vô số sinh linh đều bừng lên ý chí chiến đấu, Đại đế nhà mình cũng đã tuyên chiến với Tử Huyền giới rồi, bọn họ sao lại phải sợ chứ?
Cùng lắm thì chết mà thôi
"Ngươi thật sự cho rằng trẫm không dám đi qua sao?"
Thái Hoàng tiến lên trước một bước.
Khí tức phun trào ra như sóng to gió lớn, vượt qua lối đi không gian, đánh về phía bờ bên kia, những nơi mà nó đi qua, không gian cong vẹo gần như vỡ nát.
"Ầm!"
Bên trong chiếc xe kéo.
Cũng có một cỗ khí tức chấn động chín tầng trời mây lao ra, hai luồng khí tức va vào nhau, bất phân thắng bại.
"Ngươi dùng hết sức thử coi!"
Ngao Tuyên lạnh lùng nói.
Nhìn thì có vẻ thấy chết không sờn, đồng thời lại nắm chắc phần thắng.
"Để ta!"

Chương 287. Tiền bối cứu ta! (2)

Chương trước Chương sau

Chương 287: Tiền bối cứu ta! (2)
Thiên Khấp Đại đế lên tiếng, hắn tiến lên một bước, chậm rãi rút trường đao phía sau ra, thân đao rời vỏ một tấc, thì khí tức lại mạnh hơn một phần, đến cuối cùng thì giống như một thanh binh khí hung tàn tuyệt thế xuất thế.

Chưa chém ra đã nghe thấy âm thanh than khóc của vạn sinh linh, vượt qua dòng chảy của thời gian, rung động thế gian.
Phảng phất như có một vùng biển máu núi cốt cuốn đến từ Tử Huyền giới.
Đứng cách bọn hắn không xa, dường như không phải là một Đại đế, mà là một vị ma chủ tuyệt thế tàn sát thiên hạ, chỉ riêng mỗi khí tức cũng đủ khiến cho người ta như rớt vào bên trong địa ngục vậy.
Vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ, làm sao có thể tống cổ cái tên Long Đế của Thiên Nguyên giới này đi.
Nhưng bây giờ xem ra.
Dường như thằng cha kia diễn kịch quá nhập tâm rồi, nếu như còn không động thủ, không biết chừng chút nữa hắn lại nói ra cái gì nữa.
"Được!"
Ánh mắt Thái Hoàng lấp lóe, suy nghĩ, rồi bước qua một bên.
Hắn hiểu thực lực của mình, cách một thế giới xuất thủ, căn bản là không thể nào đánh bại được đối phương, nhưng nếu đổi thành Thiên Khấp Đại đế thì còn có chút hy vọng.
Dù sao thì đạo mà người này theo đuổi, sức tàn phá rất chi là khủng bố.
Hơn nữa cũng đã thành Đế rất lâu rồi.
Một kẻ mới vừa thành Đế như Long Đế không thể chống đỡ được Thiên Khấp Đại đế
"Đổi người rồi?"
Ngao Tuyên giật mình, không thèm để ý chút nào.
Bất kể là đối phương đổi thành ai, chỉ cần mình cứ thủ ở chỗ này, bọn họ tuyệt đối không cách nào qua đây.
Nghĩ tới đây.
Hắn lại càng lớn gan, lần thứ hai lạnh nhạt, ngạo nghễ nói:
"Đế lộ tẫn đầu thùy vi phong, nhất kiến bổn đế đạo thành không!"
"Ngay cả là ngươi chẳng qua cũng chỉ là một xương khô trên bước đường bản đế đi tới phía trước mà thôi, đợi đến khi bản đế sát nhập Tử Huyền giới. . . . ."
"Ồn ào!"
Thiên Khấp Đại đế lạnh lùng phun ra hai chữ.
Trường đao trong tay, phá không chém xuống.
"Xoạt!"
Một luồng ánh đao sáng như tuyết cắt ngang tuyên cổ tĩnh mịch, tái hiện lại ý nghĩa chân chính của thuở sơ khai, như một thần ma thức tỉnh, chém tới

từ trong hỗn độn, khí phách cái thế!
Một đao này.
Những nơi nó đi qua, không gian vỡ vụn thành từng mảnh.
Vượt qua sự hiểu biết của người đời, không gì so nổi, chấn động cổ kim, bất khả chiến bại.
Ngay cả là các đời Đại đế ở chỗ này cũng phải rung sợ theo, nó quá mức sắc bén, khiến cho trần thế phải khiếp đản, có một loại khí tức tàn sát chúng sinh lan tràn ra.
Những Đại đế bình thường căn bản khó có thể chống đỡ được!
"Động thủ rồi sao?"
Ngực Ngao Tuyên nhảy lên, mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, hai tay hắn cấp tốc kết ấn, phù văn xuất hiện liên tục hết đợt này đến đợt khác, kết nối cổ kim, đưa đường dẫn lối cho sức mạnh khó tả.
Sau đó.
Ầm ầm đánh ra.
"Ầm ầm!"
Vào khoảnh khắc khi sức mạnh của hai Đại đế va vào nhau, vũ trụ như bị hủy diệt, đất trời vạn vật điêu linh, cho dù chúng sinh có đứng cách nơi này bao xa đều run rẩy.
Không kìm chế được mà muốn quỳ mọp xuống, quỳ lạy sức mạnh kia.
"Ầm ầm!"
Chiếc xe kéo nổ tung.
Bóng dáng Ngao Tuyên xuất hiện, hắn không lùi lại mấy vạn dặm trên bầu trời, trong ánh mắt đều là sự kinh hãi, hai tay giữ trong ống tay áo run nhè nhẹ.
Từng giọt máu tươi màu vàng kim nhỏ xuống.
Đập vỡ vạn dặm núi cao.
Sao lại có thể như vậy được?
Sao đối phương lại mạnh mẽ như vậy chứ?
Mình mới chỉ tiếp có một chiêu mà xém chút nữa đã bị trọng thương, phải biết rằng lúc đầu lâu chủ tiền bối chỉ dùng một chiêu đã đánh tan tát ba Đại đế rồi mà!
Làm sao đến lượt mình thì lại thành ra như vậy chứ?
Vốn là hắn còn tưởng rằng, khi mình đối mặt với ba bại tướng dưới tay lâu chủ tiền bối, mặc dù không địch lại cũng sẽ không chênh lệch bao xa.

Nhưng hôm nay giao thủ, hắn chợt phát hiện ra người ta đã thành Đế lâu như vậy rồi.
Mỗi một kẻ đều có chút bản lãnh.
"Giết!"
Thiên Khấp Đại đế hét lớn một tiếng, khí huyết cái thế, mái tóc dài tung bay, trường đao trong tay chiếu sáng hoa loá mắt, đâm rách bầu trời, dù cho cách cả một thế giới, cũng đủ khiến cho chúng sinh không thể nảy sinh bất kỳ ý định phản kháng nào.
"Keng!"
Lần thứ hai chém ra một đao.
Ánh đao màu đỏ ngòm đè sập vũ trụ, một vết nứt khủng bố nhất cùng với thứ ánh sáng diệt thế bắn ra tung tóe, càng quét bát hoang.
Ánh đao vắt ngang cửu thiên, thác nước hỗn độn đổ xuống vô tận, trực tiếp bổ về phía chính diện của Ngao Tuyên. Hung uy vô địch ngập trời, như sắp giết chết hắn chỉ bằng một đòn.
"Không tốt!"
Trong lòng Ngao Tuyên cảm thấy không ổn, muốn thoát thân, nhưng nhìn vô tận sinh linh phía dưới, hắn cắn răng, cuối cùng vẫn tiến lên một bước, dự định gắng gượng chống đỡ một kích này.
Nhưng mà.
Ánh đao còn chưa tới bên người.
Hắn đã thấy được một cảnh tượng khiến cho mình sợ hãi.
Chỉ thấy.
Thái Hoàng chậm rãi giơ tay lên, cả người bắn ra tiên mang, giống như là từng dải ngân hà nổ tung, cực kỳ rực rỡ, trong hư không ngưng tụ một cây thương dài màu vàng kim.
Khí tức hủy diệt lượn lờ quanh lưỡi thương, muốn hủy diệt vũ trụ!
"Vèo!"
Cây thương bay ra.
Ánh đao, thương quang hội tụ vào một chỗ, phát ra tiếng kêu leng keng, sức mạnh phát tắc chí cường luân chuyển, có thể xuyên thủng toàn bộ, phá hủy toàn bộ!
Cho dù là bất kỳ một vị Đại đế nào ở chỗ này, đều muốn sởn tóc gáy.
Lại là một đòn do hai Đại đế liên thủ!
Lần này không giống với lúc ở Tử Huyền giới.

Thái Hoàng cùng Thiên Khấp Đại đế đều đã bị Ngao Tuyên làm cho tức giận đến một mức độ nhất định rồi, lúc này cả hai người đều dốc hết sức mình, không hề có ý định nương tay.
Đừng nói chi đến Ngao Tuyên.
Kể cả những Đại đế đã thành Đế mấy trăm ngàn năm, cũng rất khó chống đỡ được.
"Nguy rồi!"
Ngao Tuyên như rớt vào hầm băng, sao mà cản được đây?
Mấy câu nói cứng khi nãy của mình, sợ rằng bị trọng thương thì cũng là nhẹ, nếu như làm không khéo có khi còn bị hồn phi phách tán nữa!
Mới vừa thành Đế, hắn chưa hề nghĩ đến chuyện chết đi sớm như vậy đâu.
"Tiền bối cứu ta!"
Giờ khắc này.
Ngao Tuyên chẳng thèm câu nệ bất cứ thứ gì nữa, gân giọng gào thét, hắn biết là với thực lực của tiền bối, nhất định có thể nghe thấy được, dù sao thì cách nhau cả một thế giới mà tiền bối còn có thể xuất thủ được nữa là.
Huống chi là ở Thiên Nguyên giới?

Chương 288. Còn có mấy phần quan hệ

Chương 288: Còn có mấy phần quan hệ

"Ba vật phẩm cấp Chuẩn Đế!"

Âm thanh trong trẻo vang lên trong đầu Ngao Tuyên.

Ba vật phẩm cấp Chuẩn Đế.

Ngao Tuyên biến sắc.

Tiền bối đang muốn ăn cướp hả!

Một lần ra tay là lấy đi ba vật phẩm cấp Chuẩn Đế, nếu như đổi lại là bất kỳ thế lực nào thì họ cũng không chi nổi. Nhưng trước mắt thì chỉ có Long tộc mới có đủ vốn liếng như thế ~.

Tuy lấy ra ba vật phẩm cấp Chuẩn Đế vẫn có chút đau lòng, nhưng cũng không đến nổi tổn hại đến căn cơ.

"Được!"

Ngao Tuyên gật đầu.

Trong lòng nhanh chóng trả lời: "Ba cái thì ba cái!"

Lúc này.

Tiền bối còn không xuất thủ, đừng nói đến hắn, đến ngay cả vạn tộc sinh linh sau lưng hắn cũng sẽ bị càn quét không còn một móng. Nếu đám người này mà chết hết thì Thiên Nguyên giới sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề.

Nói không chừng còn xuất hiện tình trạng không còn người kế thừa.

Đã không có những tu luyện giả đời sau thay thế thì chẳng cần đến mấy vạn năm nữa, thì Thiên Nguyên giới cũng sẽ tự sụp đổ.

"Ầm!"

Trong tích tắc khi Ngao Tuyên gật đầu.

"Keng! Keng! Keng!"

Từng luồng kiếm khí thông thiên bay tới, hóa thành một mảng mưa ánh sáng, đó là vô thượng thần thông, một loại tuyệt chiêu đã thất truyền thuộc về một vị Đại đế nào đó của thế giới này.

Hôm nay tái xuất hiện trên thế gian, gần như là cái thế vô địch

Cơn mưa ánh sáng này đổ nghiêng xuống, như thiên hà bị vỡ đê, đánh cho ánh đao, thương quang, tan thành một mảnh hư vô.

"Ừng ực!"
Ngao Tuyên nhìn thấy cảnh tượng này.
Nuốt nước miếng một cái.
Lẩm bẩm nói: "Huyền Âm Đế Kinh. . . !"
Bản Đế Kinh này là do hắn giao cho Thiên Cơ lâu chủ, bây giờ trên đời này, ngoại trừ truyền nhân của Huyền Âm Đế Kinh ra, thì hầu như chẳng có một ai có thể quen thuộc với khí tức của bộ Đế Kinh này hơn hắn.
Hôm nay nó lại xuất thế từ trong tay lâu chủ tiền bối, phảng phất như bộ công pháp kia như được tạo ra từ chính tay của hắn vậy, thuần túy, mênh mông, không thể địch nổi!
Nếu như không biết lần này chính là do lâu chủ tiền bối xuất thủ.
Thì xém chút nữa hắn đã ngộ nhận lâu chủ tiền bối chính là người sáng tạo ra Huyền Âm Đế Kinh.
Mới có bao lâu chứ?
Mà đã có thể lĩnh ngộ thông suốt cả một bộ Đế Kinh, nói cách khác, Đạo của Huyền Âm Cổ Đế đã được lâu chủ tiền bối nghiền ngẫn thấu đáo rồi!
Kể cả nếu như Huyền Âm Cổ Đế có sống lại, thì cũng chưa chắc có thể có được sự lĩnh ngộ sâu sắc như lâu chủ tiền bối.
. . . .
"Phốc!"
Bên trong Tử Huyền giới.
Một cỗ dư lực mênh mông cuồn cuộn phản phệ lại.
Đập mạnh vào người của Thái Hoàng và Thiên Khấp Đại đế, hai người đồng thời biến sắc, miệng nôn ra một ngụm máu tươi, trong ánh mắt đều là sự hoảng sợ.
"Là vị Thiên Cơ lâu chủ kia!"
Thiên Khấp Đại đế mở miệng trước.
Đây là hắn không cho phép đám người mình vượt giới sao?
Hay chỉ thuần túy muốn cứu Long Đế mà thôi?
Nếu như là vế sau thì còn dễ nói, nếu như là vế trước, sợ rằng tới công chiện rồi, nhóm người mình chưa vượt giới, thì đã gặp phải Thiên Cơ lâu chủ ngăn chặn.
Nếu thật sự đi qua đó, không phải là tự chui đầu vào lưới hay sao?
Sao có thể còn đường sống chứ?
Không chờ bọn họ kịp hoàn hồn lại.

"Ầm " Một tiếng nổ thật lớn vang lên, truyền khắp gần phân nửa Tử Huyền giới, một cỗ khí tức diệt thế trùng trùng điệp điệp, phun trào ra, tiếng sấm ầm ầm.
Rung chuyển trời đất!
Uy thế đại Đế dâng trào như thuỷ triều.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
Sắc mặt Thái Hoàng khó coi, hắn quay đầu nhìn về phía hư không, đồng tử co rụt lại, lẩm bẩm nói: "Là Huyền Mô tinh vực!"
"Huyền Mô tinh vực?"
Thiên Khấp Đại đế cũng chau mày, không hiểu nói: "Đây không phải là một tinh vực hoang vắng từ lâu rồi hay sao?"
Trước đây.
Danh tiếng của Huyền Mô tinh vực ở Tử Huyền giới có thể nói là như sấm bên tai.
Bốn chữ này giống như là một truyền kỳ, khiến người ta ngưỡng mộ.
Bởi vì trong mảnh tinh vực này xuất hiện một vị Huyền Mô cổ đế, đây là người duy nhất từ trước tới nay ở Tử Huyền giới mở được con đường kết nối với Địa Tiên giới.
Đồng thời cũng đã đi vào Địa Tiên giới.
Sau khi Huyền Mô cổ đế rời khỏi Tử Huyền giới, từng có vô số người chạy đến mảnh tinh vực này, tìm kiếm truyền thừa mà Huyền Mô Đại đế lưu lại.
Đáng tiếc cuối cùng cũng không thu hoạch được gì. Đừng nói chi đến truyền thừa của Huyền Mô cổ đế, mà ngay đến cả Huyền Mô Đế cung cũng chẳng có ai tìm được. Còn không cần phải nói đến lối đi không gian mà Huyền Mô cổ đế lưu lại.
Có người hoài nghi, sau khi Huyền Mô cổ đế rời khỏi Tử Huyền giới, thì đã xuất thủ phá hủy lối đi không gian do mình tạo ra, không muốn người đời sau bước trên con đường mà hắn đã từng đi qua.
Nhưng cách nói này cũng không có sức thuyết phục lắm.
Bởi vì.
Sau khi Huyền Mô cổ đế rời khỏi, từng có tiên nhân hàng lâm, đồng thời khai chiến ở Tử Huyền giới, xém chút đánh tan cả thế giới, cuối cùng tiên nhân kia rời đi.
Chẳng biết tung tích của hắn.
Vô số năm qua, vật đổi sao dời, sau khi Huyền Mô tinh vực xuất hiện một Đại đế, thì không còn xuất hiện thêm bất kỳ cường giả Đế cấp nào nữa.

Một tinh vực ngày xưa phồn vinh hưng thịnh, cũng từng bước bị lụi bại.
Cuối cùng trở thành một tinh vực bình thường.
Không ai chú ý đến, càng không ai quan tâm đến nó nữa, vào thời đại hiện nay, Huyền Mô tinh vực là một tinh vực vô cùng to lớn, nhưng cũng chẳng có lấy một Chuẩn Đế.
Tại sao lại đột nhiên có người thành Đế?
Đây quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi, giống như bỗng dưng từ trên trời rơi xuống một Đại đế như vậy.
"Có điều gì đó không đúng, trẫm cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc!"
Thái Hoàng nhìn về phía nơi cực xa đang có người độ kiếp, lại nhìn về phía Thiên Nguyên giới hầu như gần trong gang tấc, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, trầm giọng nói:
"Lại là Chuẩn Đế Thiên Nguyên giới!"
Đã có một kẻ thì cũng thôi đi.
Bây giờ lại thêm một Chuẩn Đế nữa bỗng nhiên thành Đế ở Tử Huyền giới.
Cũng giống như chuyện có người làm nhiều chuyện trên mặt bọn họ, liên tục tát cho họ hai cái bạt tai kêu cái ‘bốp’.
Cơ duyên thành Đế quý giá biết là bao nhiêu thì không cần nhiều lời, một thế giới cũng chẳng có nhiều lắm, phần lớn những người có thể thành Đế đều là dựa vào lĩnh ngộ của bản thân mà thành Đế.
Chỉ có số rất ít người có cơ duyên xảo hợp, chiếm được truyền thừa của một Đại đế rồi bỗng nhiên thành Đế.

Chương 289. Còn có mấy phần quan hệ (2)

Chương 289: Còn có mấy phần quan hệ (2)
Truyền thừa như vậy là vô cùng hiếm hoi.
Hầu như không cách nào sao chép lại được, nếu như bị người ta chiếm được một cái thì sẽ ít đi một cái.
Phỏng chừng ở Tử Huyền giới bọn họ cũng không nhiều lắm, kết quả trong chốc lát lại vơi đi mất hai cái, lại còn có lợi cho đối thủ của mình nữa chứ, vậy sao mà được chứ?
Lúc này.

Chính là thời khắc mấu chốt trong trận chiến giữa hai giới.
Đối phương lại nhiều thêm một Đại đế, thì bên mình lại xuất hiện thêm một kẻ địch mạnh. Hết lần này đến lần khác.
Tử Huyền giới cũng chẳng cần đánh đấm gì nữa, cứ ngoan ngoãn đầu hàng là được rồi, dù sao số lượng Đại đế của bên mình chẳng thể nào có thể tăng lên nhanh bằng đối phương.
"Cơ duyên thành Đế Tử Huyền giới chưa từng rơi vào tay của chúng ta, ngược lại hết lần này đến lần khác lại bị người của Thiên Nguyên giới đoạt mất, ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?"
Thiên Khấp Đại đế chau mày, nhẹ giọng nói
Hầu như tất cả mọi người Tử Huyền giới đều biết về Huyền Mô tinh vực, trong những năm tháng dài đằng đẵng có không ít Chuẩn Đế đã từng đến đó thăm dò.
Cũng không thấy ai thành Đế.
Hết lần này tới lần khác Chuẩn Đế của Thiên Nguyên giới đi qua đó, thì bỗng nhiên thành Đế.
Xác suất của chuyện này là quá thấp.
Thấp đến không thể nào trùng hợp như vậy được, chỉ có vị Chuẩn Đế của Thiên Nguyên giới này đã có kế hoạch từ trước thì mới có thể lý giải được.
"Biết là nó kỳ lạ, thì sao chứ?"
Thái Hoàng lạnh lùng nói.
Đánh bại một người mới vừa thành Đế thì rất dễ dàng, hai người bọn họ đều có thể làm được, nhưng người nào có thể bảo đảm Thiên Cơ lâu chủ thần bí kia sẽ không xuất thủ?
Cộng thêm lần trước nữa thì, hắn đã xuất thủ hai lần rồi.
Thái Hoàng để tay lên ngực tự hỏi, mình đã rất cẩn thận, cố hết sức không đi trêu chọc Thiên Cơ Lâu. Nhưng vẫn đụng chạm vào, hắn không rõ tại sao vừa rồi Thiên Cơ lâu chủ lại xuất thủ?
Nếu như.
Hắn biết được Ngao Tuyên ngấm ngầm giao dịch với Lý Vân, có lẽ là trong lòng sẽ không lo lắng như vậy nữa.
"Bên Mặc Uyên, chắc là cũng sắp có tin tức rồi."
Thiên Khấp Đại đế nhẹ giọng nói một câu.
Mặc Uyên Đại đế mở ra lối đi không gian sớm nhất, và cũng đánh vào Thiên Nguyên giới, hai giới khai chiến, song phương thương vong nghiêm trọng, thi hài chồng chất như núi.

Vẫn không thấy Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ.
Nghĩ đến chuyện.
Vị Thiên Cơ lâu chủ này chắc là một nhân vật siêu nhiên không muốn nhúng tay vào tranh đấu giữa hai giới.
Bỗng nhiên lại xuất thủ hai lần, chắc là do nhóm người mình, trong lúc vô tình, đã chọc phải Thiên Cơ lâu chủ.
Lần trước là bởi vì lối đi không gian.
Nhưng lần này.
Bọn họ chẳng thể nào nghĩ ra được.
"Trẫm sớm đã phái người, dùng lối đi không gian mà Mặc Uyên mở ra để đi vào Thiên Nguyên giới, phỏng chừng cũng đã dò la được tin tức rồi, ít ngày nữa sẽ trở về."
Thái Hoàng buồn bực nói một câu.
Nếu muốn không đắc tội với Thiên Cơ Lâu, chỉ có cách là hiểu rõ tính tình của Thiên Cơ lâu chủ mới có thể hốt thuốc đúng bệnh được.
Chỉ cần hắn không giúp bất kỳ bên nào, thì cho dù là Thiên Nguyên giới có thêm hai Đại đế, hắn cũng có lòng tin là mình sẽ chiến thắng.
. . . .
Cùng lúc đó.
Huyền Mô tinh vực.
Kiếp vân ngang trời, sấm sét tung hoành, phóng tầm mắt nhìn qua là một vùng biển sấm chớp bao phủ bốn phương tám hướng, bao trùm chu vi mấy trăm ngàn dặm, cực kỳ khủng bố như ngày tận thế.
. . . . .
Ở vùng trung tâm.
Một bóng người mặc hắc bào đang gian nan chống đỡ, thân thể đều bị cháy đen, bị đánh cho ngoài cháy trong két.
Vào thời điểm Mạnh Khánh Chi độ kiếp.
Bên trên một ngôi sao cổ.
Hư không vặn vẹo.
Hai bóng người cả người nhuốn máu bước ra từ trong hư không.
Mới vừa ra tới.
Hai người nhanh chóng lui về sau.
"Thiếu chủ không tốt, mau lui lại! !"
Một bà lão tóc hoa râm, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, lôi kéo một gã thanh niên nhanh chóng lùi về phía sau. Kinh hãi nói: "Có người đang độ

kiếp!"
"Độ kiếp?"
Nam tử trẻ tuổi thương thế rất nghiêm trọng, máu tươi thấm ướt quần áo, suy yếu nói: "Thành Đế kiếp?"
"Không sai!"
Bà lão nghiêm túc quan sát cảnh tượng ở phía bên ngoài, gật đầu nói: "Đích xác là thành Đế kiếp, Mặc dù thế giới chúng ta, loại người này cũng là cường giả, lúc này chúng ta có thể không nên trêu vào đối phương, thì cố hết sức không trêu vào đối phương."
"Chỉ cần thiếu chủ lấy được truyền thừa mà lão tổ lưu lại, sau khi bước vào Chân Tiên cảnh ở thế giới này thì có thể trở về truy sát, báo thù cho những người đã chết trong gia tộc!"
"Dì Lan yên tâm, ta biết mình nên làm như thế nào!"
Người thanh niên nắm chặt hai tay, sát ý trong ánh mắt gần như hóa thành thực thể, hắn quay đầu lại nhìn lối đi không gian ở phía sau lưng, mở miệng hỏi:
"Dì Lan, thế giới này là Tử Huyền giới sao?"
"Chắc chắn."
Bà lão cẩn thận dùng thần thức quan sát thoáng qua tình huống ở bên trong, trầm giọng nói: "Nơi đây đích xác là Tử Huyền giới mà Huyền Mô lão tổ năm xưa rời đi."
"Năm đó, Huyền Mô lão tổ bước vào Địa Tiên giới, sau đó không lâu, bởi vì lối đi không gian xuất hiện vấn đề, bị một vị vô thượng Chân Tiên cảm ứng được sự tồn tại của Tử Huyền giới, đối phương muốn luyện hóa Tử Huyền giới, muốn tế luyện nó một thanh Tiên binh."
"Kết quả bị lão tổ ngăn cản, hai người đánh nhau từ Địa Tiên giới tới Tử Huyền giới, lão tổ không đành lòng nhìn Tử Huyền giới bị hủy hoại. Cho nên đã dẫn hắn đến vực ngoại, sau mấy năm đại chiến mấy năm, cuối cùng lão tổ cũng chiến thắng."
"Giết chết vị vô thượng Chân Tiên và hủy cùng một thế giới khác."
"Sau khi giết chết vị Chân Tiên kia, lão tổ đã lưu lại một thân truyền thừa tại thế giới này, chỉ cần thiếu chủ có thể lấy được nó thì có thể thành Tiên!"
Nói rồi.
Bà lão nhìn thoáng qua nam tử mặc hắc bào đang độ kiếp ở bên ngoài, trong lòng suy đoán nói: " Người này độ kiếp, chắc là đã có được truyền thừa mà lão tổ để lại trước khi bước vào Địa Tiên giới ."

"Nếu nói như vậy, thì người này cũng có vài phần liên quan đến thiếu chủ, nếu như có được sự giúp đỡ của hắn, thì có không ít tác dụng đối với thiếu chủ!"

Chương 290. Ngươi muốn bản đế giúp ngươi sao?

Chương 290: Ngươi muốn bản đế giúp ngươi sao?

"Vài phần liên quan?"

Ánh mắt của người thanh niên lấp lóe, nhìn về phía người đang độ kiếp.

Trong lòng nhịn không được, dâng lên vài phần ước ao.

Mình đã trải qua trăm đắng ngàn cay, mới chạy thoát từ Địa Tiên giới về Tử Huyền giới, dựa vào thủ đoạn của những thế lực khủng bố ở Địa Tiên giới, muốn tìm được tung tích của hắn.

Hầu như dễ như trở bàn tay.

Nói không chừng.

Chẳng bao lâu nữa sẽ có người của Địa Tiên giới truy sát tới.

Những người đó không chỉ muốn diệt cỏ tận gốc mà còn muốn cướp luôn truyền thừa của lão tổ nhà mình!

Tuy là truyền thừa do một vị Chân Tiên lưu lại không có liên quan gì đến những thế lực kia nhưng chỉ sợ rằng cũng không nhịn được mà động tâm.

Nhưng kẻ Chân Tiên cao cao tại thượng vô thượng kia.

E rằng sẽ không đích thân xuất thủ.

Nhưng một ít vãn bối hoặc là người có thực lực hơi yếu thì tuyệt đối sẽ vượt giới mà đến.

Nếu như mình có thể có được một Đại đế che chở ở Tử Huyền giới. Thì chưa nói là có thể chống đở được với tất cả những người của Địa Tiên giới, nhưng... ít nhất ... Thì cũng có thể tự bảo vệ được mình vô lô.

"Ùng ùng. . . ."

Cách đó không xa.

Tiếng sấm rung trời.

Khoảng chừng ba ngày sau.

Thiên kiếp chậm rãi tiêu tán.

Một bóng người cao to đứng ở trong vũ trụ, không biết là cao đến bao nhiêu, không thể nhìn thấy đỉnh đầu, đầu hắn đội vào nơi sâu xa trong vũ

trụ, chân đạp U Minh vô tận.
Bên người hắn là những ngôi sao vờn quanh, nhật nguyệt xoay tròn, đây là một cảnh tượng không cách nào tưởng tượng được, hắn phảng phất như một người khổng lồ đã tồn tại từ trước cả thuở Hồng Hoang.
Hơi thở thành mây, tiếng hô như sấm.
Đủ để khiến cho người ta liếc nhìn một cái đã sởn tóc gáy.
"A——!"
Hắn há miệng kêu một tiếng, tinh khí vô cùng vô tận của đất trời hóa thành từng dải thiên hà trắng xóa, bay đến từ bốn phương tám hướng.
Bị hắn nuốt hết vào trong bụng.
Có được sự bổ sung tinh khí, cả người nam tử phát sáng, áo bào bay phần phật, thần thức mênh mông giao động vô biên, khiến cho toàn bộ tinh vực chấn động, khiến người ta liên tục quỳ lạy, vô cùng kinh khủng.
Từng luồng uy áp dường như ngưng tụ thành thực thể, hóa thành những hoa văn lan tràn ra, khiến cho hắn trở thành trung tâm của mảnh đất trời này, khí hỗn độn bao phủ thân thể của hắn.
"Soạt!"
Nam tử áo đen xoay người, chỉ riêng một cử động này thôi đã đủ làm cho cả thế giới đều chấn động theo.
Sợi tóc của hắn rối tung, mỗi một sợi đều trong suốt, thân thể khoẻ mạnh mạnh mẽ, một đôi mắt nhìn như nhật nguyệt, nhìn về phía một ngôi sao cách đó không xa.
Trong mắt hắn, ngôi sao này cũng nhỏ bé chẳng khác gì là một ngón tay vậy.
Nhưng hắn vẫn rõ ràng nhớ kỹ, khi hắn đang độ kiếp, thì trong ngôi sao này đã truyền đến những sóng giao động không rõ lai lịch, dường như không thuộc về thế giới này, tuy là nhỏ yếu, nhưng cực kỳ huyền ảo.
"Ba giây không hiện thân, chết!"
Mạnh Khánh Chi lạnh nhạt mở miệng
"Dì Lan, dường như vị Đại đế này đã phát hiện ra chúng ta."
Người thanh niên nhìn thoáng qua Đại đế ở phía ngoài, lại quay đầu lại nhìn bà lão bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Chi bằng chúng ta đi gặp hắn một chút?"
"Cũng tốt."
bà lão gật đầu.
Lối đi không gian này chính là do Huyền Mô lão tổ năm xưa lưu lại, khi người thành Đế đã xây dựng lối đi này, sau khi thành tiên lại dùng nó để trở

về thế giới này.
Sau khi giết chết một vị vô thượng Chân Tiên, lại nhân tiện bố trí một trận pháp bao phủ bên ngoài của ngôi sao, tuy chưa phải là trận pháp cấp Chân Tiên.
Nhưng một Đại đế cũng không thể nào dễ dàng phá vỡ.
Lúc này đi ra ngoài để nói chuyện với Đại đế không biết tên kia, nếu như đối phương đồng ý trợ giúp thì tốt, nếu như hắn ta không đồng ý thậm chí muốn xuất thủ.
Bọn họ cũng không lo lắng.
Bởi vì phía sau lưng còn có trận pháp này bảo vệ.
Trong thời gian ngắn, một Đại đế không thể làm gì được bọn họ.
Hai người đi tới sát biên giới của trận pháp, vẫn chưa rời khỏi trận pháp, nhìn về phía Đại đế ở bên ngoài, chắp tay nói: "Tại hạ Phương Hàn, Phương Thanh Lan, bái kiến tiền bối."
"Tại sao hai người các ngươi lại xuất hiện ở đây?"
Con mắt Mạnh Khánh Chi nheo lại, nhìn hai người đứng trong trận pháp, hai tay chắp sau lưng, trong lòng bàn tay hiện lên vô số phù hiệu lóng lánh, hắn đang suy nghĩ cách để lừa hai người này ra khỏi đó.
Trực giác nói cho hắn biết hai kẻ đột ngột xuất hiện này, tuyệt đối trên người cất giấu một bí mật to lớn.
Dù sao.
Vừa rồi ngôi sao này nằm trong phạm vi ảnh hưởng của thiên kiếp.
Tất cả những ngôi sao còn lại đều đã bị tan nát, chỉ có ngôi sao này là hoàn hảo không chút tổn hại, nhìn thế nào cũng không đơn giản, nói không chừng bên trên ngôi sao kia còn có những cơ duyên khác.
"Không dối gạt tiền bối, hai người chúng ta đến từ Địa Tiên giới, chắc là tiền bối đã từng nghe đến thế giới này ".
Phương Hàn mở miệng nói, dù sao thì lão tổ nhà mình cũng xuất thân từ thế giới này, năm đó lưu lại uy danh hiển hách, tuy là đã qua bao nhiêu năm tháng trôi qua, nhưng hậu nhân vẫn còn có ấn tượng về những truyền kỳ về hắn. Mà người trước mặt lại là Đại đế.
Thế cho nên, Phương Hàn cho rằng những bí mật mà đối phương biết được chắc hẳn là còn nhiều hơn cả mình, nếu như hắn đã từng nghe về Địa Tiên giới, cũng là hợp tình hợp lý.
Đáng tiếc điều mà hắn không ngờ tới chính là.
Mạnh Khánh Chi căn bản không phải là người của Tử Huyền giới.

"Địa Tiên giới?"
Trong lòng Mạnh Khánh Chi giao động, âm thầm ghi nhớ cái tên này, nét mặt bất động, hỏi "Các ngươi đến từ Địa Tiên giới. Như vậy lối đi không gian thông với Địa Tiên giới nằm ngay sau lưng các ngươi đúng không?"
"Ách. . ."
Phương Hàn hơi ngẩn ra, gật đầu nói: "Tiền bối nói không sai."
"Không ngờ lại còn có niềm vui bất ngờ như vậy!"
Trong lòng Mạnh Khánh Chi cảm thán, mở miệng nói: " Vậy hai người các ngươi có thể dẫn bản đế đến Địa Tiên giới được không? Bản đế cũng đang muốn nhìn xem thử rốt cuột thì những thế giới khác có dáng vẻ như thế nào."
Bây giờ mình đã thành Đế, chỉ cần là một thế giới không quá sợ, hắn vượt giới đến đó, chiến lực của hắn cũng xếp vào tầng lớp cao rồi, cũng chưa có thể được gọi là diệt thế.
Nhưng... ít nhất ... Cũng có thể tự bảo vệ mình vô lo.
" Cái này. . ."

Chương 291. Ngươi muốn bản đế giúp ngươi sao? (2)

Chương 291: Ngươi muốn bản đế giúp ngươi sao? (2)
Phương Hàn nghẹn lời.
Bên cạnh.
Phương Thanh Lan tiến lên một bước, chắp tay nói: "Không dối gạt tiền bối, hai người chúng ta chạy trốn khỏi Địa Tiên giới đến đây, gia tộc của chúng ta đều đã bị tiêu diệt, nếu như lại trở về đó, chỉ sợ chỉ còn một con đường chết mà thôi."
"Không sao cả."
Mạnh Khánh Chi không thèm để ý chút nào khoát tay áo, nói: "Có bản đế ở đây, không người nào có thể động vào các ngươi!"
"Tiền bối chưa biết rồi, Địa Tiên giới khác với Tử Huyền giới, trong Địa Tiên giới. . . Có sự tồn tại của vô thượng Chân Tiên."
Phương Thanh Lan nhẹ giọng nói một câu.
"Tiên?"
Trong lòng Mạnh Khánh Chi giật mình.

Một chữ ‘Tiên’ này, Thiên Nguyên giới bọn họ cũng có nghe đồn, nhưng vô số năm qua, chưa từng nhìn thấy sự tồn tại của Tiên nhân, Đại đế đã được coi là cao nhất rồi.
E rằng trong dòng chảy mênh mông của lịch sử, có một Đại đế đã rời khỏi Thiên Nguyên giới, cuối cùng thành tiên.
Nhưng những người này thì dễ dàng rời đi nhưng không dễ để quay về.
Bởi vì Thiên Nguyên giới rất khó dung nạp những nhân vật từ Đại đế trở lên, nếu bọn họ trở về thì ít nhiều gì cũng sẽ bị áp chế, còn đối với những nhân vật kinh khủng hơn.
E rằng chỉ tản ra một luồng khí tức thì đã có thể đánh nát Thiên Nguyên giới.
Cũng chính vì vậy.
Vô số năm qua, bên trong Thiên Nguyên giới hầu như nhìn không thấy bóng dáng của tiên.
"Địa Tiên giới có tiên sao?"
Mạnh Khánh Chi nhìn về phía hai người Phương Hàn, ánh mắt toát ra vẻ khát khao cháy bỏng, đây là một tin tốt!
Con đường tiếp theo của Đại đế!
Nếu như sau này mình đạt đến tu vi Đại đế Cực Cảnh, nói không chừng có thể đến Địa Tiên giới thử vận may, còn đơn giản và thực tế hơn nhiều việc mình mở lối đi không gian trong hỗn độn mênh mông mà chẳng có mục tiêu cụ thể.
"Hình như đây là một cơ hội!"
Mạnh Khánh Chi thầm nghĩ, hắn liếc mắt nhìn hai người Phương Hàn.
Vừa rồi hai người này nói là bọn họ là bị đuổi giết tới đây, nếu không cẩn thận thì kẻ thù của bọn hắn sẽ vượt giới qua đây, đến lúc đó toàn bộ Tử Huyền giới đều sẽ gặp nạn.
Đến lúc đó.
Thiên Nguyên giới cùng Địa Tiên giới hai mặt giáp công, thì Tử Huyền giới sao còn bất diệt được nữa chứ?
Chỉ cần có thể tiêu diệt Tử Huyền giới, thì lối đi không gian chắc chắn sẽ rơi vào trong tay mình, còn về hai người Phương Hàn thì hắn chẳng hề quan tâm đến.
Tuy là hai người này đến từ Địa Tiên giới.
Nhưng thực lực của hai người này rõ ràng là không tin được, mặc dù Địa Tiên giới có vô thượng Chân Tiên, nhưng rõ ràng chẳng có liên quan gì đến

hai người này.
Nghĩ tới đây.
Hắn xoay người bước về phía Thiên Nguyên giới đi tới, vào những lúc quan trọng như thế này, hắn phải đến hỏi thử lâu chủ tiền bối, rốt cuộc là Địa Tiên giới ra sao.
Còn có một chuyện quan trọng hơn nữa đó là thế lực đuổi giết hai người này có mạnh hay không, Lỡ như sau khi tiêu diệt Tử Huyền giới, người ta đổi tầm ngắm, nhắm về hướng Thiên Nguyên giới thì sao.
Vậy thì ngày vui sắp tới rồi.
"Tiền bối!"
Nhìn thấy Mạnh Khánh Chi muốn đi, Phương Hàn trong lòng quýnh lên, mở miệng gọi.
Vị Đại đế này cầm đi truyền thừa mà tổ tiên lưu lại, bất kể là có nói như thế nào thì cũng có liên quan đến hắn, mở miệng mời vị Đại đế này xuất thủ trợ giúp thì cũng dễ hơn một chút.
Nếu như gặp phải những Đại đế tứ cố vô thân, đừng nói chi đến chuyện mở miệng nhờ người ta giúp đỡ, nói không chừng ngay lúc mình nói ra nguyên nhân thì họ sẽ động thủ trước tiên.
Đoạt luôn truyền thừa của mình rồi nói sau.
"Chuyện gì?"
Mạnh Khánh Chi lạnh lùng đáp lại
"Thực ra, tiền bối không biết. . . . ."
Phương Hàn cắn răng, mở miệng nói: "Vãn bối là hậu nhân của Huyền Mô Đại đế!"
"Ồ?"
Mạnh Khánh Chi có chút hơi ngạc nhiên.
Hắn không hiểu lắm về Địa Tiên giới, thế nhưng hắn vẫn biết Huyền Mô Đại đế, dù sao thì cơ duyên mà mình đạt được này là do Huyền Mô Đại đế lưu lại.
Có thể nói chuyện mình có thể thành Đế thì cũng nhờ vào Huyền Mô Đại đế.
Theo hắn thấy thì gã thiếu niên này có thể cũng đã biết được điểm này, vì vậy mới cố ý nói rõ thân phận của hắn.
"Ngươi muốn bản đế giúp ngươi sao?"
Mạnh Khánh Chi lạnh lùng nói.

Nếu như là người khác, hắn không ngại xuất thủ, thế nhưng lời nói Phương Hàn thì cũng chưa hẳn là vậy, bởi vì mối quan hệ hiện tại của Thiên Nguyên giới cùng Tử Huyền giới chính là kẻ địch.
Nếu như Huyền Mô Đại đế vẫn còn trên đời, thì hai bên cũng là kẻ thù.
Hậu nhân của kẻ thù, mình không giết đối phương đã coi như là nể mặt rồi.
Như đã từng nói.
Mình bỏ tiền mua tin tức từ Thiên Cơ Lâu, hơn nữa còn dựa vào bản lĩnh của mình mà có được cơ duyên, cuối cùng lại dựa vào thực lực, vượt qua được thiên kiếp.
Có liên quan gì đến hậu nhân của Huyền Mô Đại đế sao?
"Vãn bối không dám!"
Phương Hàn vội vã chắp tay, nói: "Chỉ là, truyền thừa mà năm xưa lão tổ lưu lại cũng không phải chỉ có cái này, còn có một truyền thừa Chân Tiên cảnh vẫn chưa xuất thế, cần có huyết mạch trực hệ mới có thể mở ra."
"Nơi có cơ duyên, nguy hiểm trùng điệp, nếu như một mình vãn bối đi vào, e là lực bất tòng tâm, vì vậy vãn bối muốn mời tiền bối cùng nhau đi vào!"
Lời nói này vô cùng cẩn thận.
Mặc dù không nói rõ, là nhờ Mạnh Khánh Chi bảo vệ mình, nhưng chỉ cần đối phương có hơi động tâm với truyền thừa Chân Tiên lưu lại, thì không thể nào đứng nhìn hắn gặp chuyện không may được.
Hơn nữa.
Hắn còn nhấn mạnh một phen, cần có huyết mạch trực hệ mới có thể mở ra.
Cho nên.
Cũng cắt đứt suy nghĩ của đối phương là một khi tìm được cơ duyên sẽ một phát đá bay mình ra ngoài khả năng.
Nếu mình chết, thì cơ duyên này vĩnh viễn sẽ không xuất thế!
"Truyền thừa Chân Tiên ?"
Mạnh Khánh Chi xoay người lại, nhìn Phương Hàn tự tiếu phi tiếu nói: "Ngươi cho rằng, ngươi không nói, thì bản đế sẽ không tìm được truyền thừa này sao?"
Sau lưng mình là lâu chủ tiền bối đấy.
Chỉ cần nhờ lâu chủ tiền bối tiên đoán một phen, trong cả chư thiên vạn giới này bất kỳ điều bí mật nào đều không thể che dấu được, không có gì có thể qua được hai mắt của hắn.
Truyền thừa mà Huyền Mô Đại đế lưu lại.
Mình chỉ cần bỏ ra một chút tài nguyên thì cũng đủ rồi.

Chương 292. Sinh linh của Địa Tiên giới mà ngươi cũng mang về?

Chương 292: Sinh linh của Địa Tiên giới mà ngươi cũng mang về?

"Nếu như Tiền bối có thể tìm được, thì truyền thừa của tộc Phương thị cũng đã không còn nữa."

Phương Hàn bình tĩnh nói.

"Mặc dù tiền bối có thể tìm được, nhưng không có vãn bối trợ giúp, chỉ dựa vào sức của một mình tiền bối, sợ rằng không có cách nào bước vào trong đó!"

"Ừm?"

Mắt Mạnh Khánh Chi lạnh lẽo.

Bàn tay hắn chậm rãi nâng lên, cuối cùng không chọn lựa xuất thủ, sau khi suy nghĩ một lát lại nói: "Bản đế sẽ tin ngươi một lần, ta có thể bảo vệ cho ngươi, nhưng ngươi phải đi cùng bản đế!"

"Có thể!"

Phương Hàn gật đầu.

Nói rồi.

Hắn lập tức bay ra khỏi trận pháp.

"Thiếu chủ!"

Bà lão đứng phía sau kinh hãi.

Nhìn thế nào thì vị Đại Đế này cũng không phải là hạng người lương thiện gì, tại sao thiếu chủ lại dễ dàng đi ra ngoài như vậy chứ?

Hắn chẳng qua cũng chỉ mới là Đại Thánh đỉnh phong.

Ở Địa Tiên giới chỉ có thể coi là có chiến lực trung bình, mà ở trong Tử Huyền giới cũng không được xếp vào hàng đầu, nếu như thật sự phải đối đầu với một vị Đại Đế, thì bà ta không hề có tự tin là mình sẽ bảo vệ được thiếu chủ.

"Không sao cả."

Phương Hàn xua tay, tự tin nói: "Nếu vị tiền bối này đã nói là có thể bảo về tính mạng của ta, tất nhiên là nói lời giữ lời."

"Hừ."

Mạnh Khánh Chi cười nhạt, hờ hững: "Một tiểu bối mà xứng chơi trò tâm lý trước mặt bản đế sao?"

"Tốt nhất là truyền thừa như trong miệng ngươi thật sự tồn tại, nếu như không có, không cần sinh linh Địa Tiên giới vượt giới, bản đế sẽ tự mình xuất thủ tiêu diệt ngươi."
"Vãn bối đương nhiên không dám lừa gạt tiền bối."
Phương Hàn mỉm cười nói.
Ngoài mặt thì nhìn bình thản, nhưng trong lòng khổ sở vạn phần.
Lúc này, bản thân mình đã không còn đường lui, bất cứ lúc nào người của Địa Tiên giới cũng sẽ đuổi giết tới, nếu mình không có một chỗ dựa vững chắc, rất khó có cơ hội toàn mạng.
Không hề nghi ngờ gì chuyện một Đại Đế chính là chỗ dựa vững chắc kiên cố nhất!
Mặc dù biết hắn cũng ham muốn truyền thừa của lão tổ, nhưng đối mặt một người, dù sao cũng tốt hơn nhiều khi đối mặt một đám người.
Trước khi truyền thừa hiện thế, mình đi theo bên người vị Đại Đế này, chắc là sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng.
"Chỉ dựa vào sự dũng cảm của ngươi, nếu sau này ngươi không chết đi, tất có thể có được thành công!"
Mạnh Khánh Chi nhẹ giọng nói rằng
Vô hình trung, đẳng cấp của Phương Hàn trong mắt hắn tăng lên vài phần, không phải bất kỳ ai khi đối mặt một vị Đại Đế đều có thể buông lỏng cảnh giác, thong dong đi ra khỏi trận pháp.
"Tiền bối khen nhầm!"
Phương Hàn nhẹ giọng nói.
Nghe được lời nói của Mạnh Khánh Chi, trong lòng hắn thở phào, xem ra mình đã mang lại cho đối phương một ấn tượng tốt.
Bởi vậy.
Hệ số an toàn của mình tăng vọt.
"Dì Lan, đi ra nào, chúng ta cứ đi theo vị tiền bối này một chuyến."
Phương Hàn nhẹ giọng nói rằng.
"Dạ."
Bà lão thở dài một hơi, mang theo tâm trạng bất đắc dĩ, chậm rãi đi ra.
Bà không nghĩ tới, hai người đã vất vả chạy trốn khỏi sự truy sát, mới vừa đến Tử Huyền giới đã lọt vào tay của một vị Đại Đế, hiện tại thì lần thứ hai cái mạng nhỏ của hai người không nằm trong tay mình.
Mạnh Khánh Chi quét mắt nhìn hai người trước mặt, tay áo bào vung lên gắp hai người theo, hóa thành một tia sáng bay về phía Thiên Nguyên giới.

Sau khi thành Đế.
Tốc độ của hắn đã tăng lên không biết bao nhiêu lần.
Vô số tinh vực lướt qua dưới chân hai người, không đến một ngày mà như đã đi được hơn phân nửa thế giới, đi tới phía trước vết nứt không gian.
"Tiền bối. . . . Đây là?"
Nhìn vết nứt không gian trước mắt.
Phương Hàn vẫn ôm ấp hi vọng chiến thắng, trong lòng không khỏi cảm thấy luống cuống.
Đây là sao?
Phải biết rằng hai người mình muốn đi từ Địa Tiên giới đến Tử Huyền giới thì chỉ có một lối đi không gian duy nhất, lúc này lại xuất hiện thêm một lối đi không gian khác.
Dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ, cũng biết là sắp vượt giới.
"Trở về Thiên Nguyên giới mà thôi."
Mạnh Khánh Chi không hề giấu diếm, tùy ý nói.
"À?"
Sắc mặt Phương Hàn đại biến, thất thanh nói: "Tiền bối không phải là Đại Đế của Tử Huyền giới sao?"
"Ai nói bản đế là người của Tử Huyền giới hả?"
Mạnh Khánh Chi nhẹ nhàng bình thản nói.
"Này. . . . ."
Sắc mặt Phương Hàn trắng bệch, truyền thừa của mình nằm ở Tử Huyền giới mà, hiện tại chạy đến một thế giới khác, đây là sao chứ?
Có trời mới biết khi nào mình mới có thể trở về.
Gia tộc của mình đã bị diệt vong, có không ít tài sản đã lưu lạc vạo trong tay của những thế lực khác, hắn cũng không biết được có cách nào để mở được truyền thừa của lão tổ nữa.
Còn về chuyện cần đến huyết mạch của lão tổ.
Thì trên người những người còn lại của Phương tộc cũng có.
Bắt đại một người lại cũng có thể thay thế được hắn, nếu như truyền thừa của lão tổ bị người ngoài lấy được, vậy thì tất cả những mưu kế mà hắn bày ra đều đổ xuống sông xuống biển.
"Bản đế ở nói cho ngươi biết một việc, hiện tại Tử Huyền giới đang khai chến với thế giới của bản đế!", Mạnh Khánh Chi hờ hững nói ra một câu.
"Ta. . . ." Phương Hàn khóc không ra nước mắt. Mình phải xuôi xẻo đến tám đời nó rồi!

Chỉ trong nháy mắt.
Hắn đã hiểu rõ mọi chuyện.
Thảo nào.
Sau khi nghe đến bốn chữ ‘Huyền Mô Đại Đế’, vị Đại Đế này lại biểu hiện bình thản như vậy, căn bản là chẳng hề quan tâm đến thân phận hậu nhân của Huyền Mô Đại Đế.
Đây căn bản không phải là thái độ mà sinh linh của Tử Huyền giới nên biểu lộ ra.
Nghĩ đến chuyện.
Bản thân mình mới vừa qua đây, đã rơi vào trong tay của quân địch?
Thật đúng là bắt đầu một địa ngục mà.
"Chớ hoảng sợ."
Mạnh Khánh Chi quét mắt nhìn Phương Hàn, nhàn nhạt nói: "Bản đế dẫn ngươi đi gặp một vị tiền bối mà thôi, bản đế có thể bảo đảm, đến ngay cả Địa Tiên giới cũng chưa chắc đã có người nào như tiền bối này!"
"Truyền thừa mà ngươi nói, rốt cuộc là có tồn tại hay không, hỏi tiền bối một câu thì sẽ biết."
"Có tiền bối ở đó, nếu như thật sự tổ tiên ngươi có để lại truyền thừa, hắn nói để lại cho kẻ nào thì sẽ là của kẻ đó."
"Ừm?"
Phương Hàn nhướng mày, rõ ràng thể hiện sự không tin khi nghe thấy lời này.

Chương 293. Sinh linh của Địa Tiên giới mà ngươi cũng mang về? (2)

Chương 293: Sinh linh của Địa Tiên giới mà ngươi cũng mang về? (2)
Trong Tử Huyền giới chẳng có lấy một Chân Tiên, mà thế giới của vị Đại Đế này lại khai chiến cùng với Tử Huyền giới, thì có lẽ sự chênh lệch giữa đôi bên cũng không quá lớn.
Nếu như chênh lệch không lớn thì làm sao lại có một nhân vật mà ngay cả Địa Tiên giới cũng chưa từng có.

Nhưng chắc có lẽ đây là một nhân vật mà vị Đại Đế này sùng bái, cuối cùng hắn vẫn chọn nhịn xuống, trước mắt thì hắn vẫn không có đủ sức để chống đối lạ một vị Đại Đế này.
Mạnh Khánh Chi không lên tiếng nữa.
Mang theo hai người bước vào lối đi không gian, chẳng mấy chốc đã đến phía dưới Đại Hoang thành.
Hắn không hề dừng lại
Nhanh chóng đi vào Đại Hoang thành.
Trước cửa Thiên Cơ Lâu, hắn phất phất tay, thả hai người Phương Hàn ra, ánh mắt đầy vẻ nghiêm trọng, nhẹ giọng dặn dò: "Chờ một chút gặp lâu chủ tiền bối, nhớ là phải lễ phép một chút!"
Hai người này đến từ Địa Tiên giới.
Cũng chẳng hề rõ về tình hình của Tử Huyền giới.
Chớ đừng nói chi là đến Thiên Nguyên giới.
Nếu như hai người bọn họ không cẩn thận chọc phải lâu chủ tiền bối, nói không chừng chuyện này lại đổ hết lên trên đầu mình.
Dù sao.
Mình cũng mang hai người bọn họ tới đây.
"Vãn bối hiểu rồi."
Phương Hàn gật đầu.
"Ừm."
"Như vậy thì đi theo ta vào trong."
Mạnh Khánh Chi gật đầu, bước vào Thiên Cơ Lâu trung
. . . .
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn vào bảng hệ thống trước mặt, vui mừng không gì sánh được.
Trong khoảng thời gian này.
Có không ít người đến Thiên Cơ Lâu.
Có không ít Đế tộc, Thánh Địa, Yêu tộc đều có người đi tới Thiên Cơ Lâu mua tin tức, có khi là vì mình, khi là vì đệ tử hậu bối, cũng có khi là vì đối phó với Tử Huyền giới.
Không hề ít.
Những người này tới cửa, đã mang lại cho hắn không ít điểm Thiên Cơ.
Nếu như còn tình hình này còn tiếp tục như vậy nữa, hắn tin là không bao lâu nữa đừng nói đến chuyện tiến thêm một bước, mà cũng dễ dàng trực

tiếp đột phá Chân Tiên cảnh.
"Nói thì nói như vậy, nhưng nếu như Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới vẫn tiếp tục đánh nhau như vậy cũng không phải là một biện pháp."
Lý Vân mở miệng.
Cũng không phải là hắn không đành lòng nhìn vô số sinh linh chết đi như vậy, mà là trong Tử Huyền giới có không ít tài nguyên, hiện tại hai giới bất phân thắng bại. Người bên kia thế giới cũng không đi qua được.
Người của Thiên Nguyên giới cũng chẳng thể đi qua được.
Vô duyên vô cớ mà mình lại kiếm ít hơn một nữa số điểm Thiên Cơ.
Nếu như hợp nhất Thiên Nguyên giới cùng Tử Huyền giới thành một, thì không chỉ thế giới này trở nên lớn hơn gấp đôi, mà số điểm Thiên Cơ của mình cũng có thể tăng lên gấp đôi.
Đến lúc đó, bọn họ lại muốn khơi màu chiến tranh, không còn lối đi không gian ngăn cản nữa.
Thì đánh đấm cũng sướng hết cả người có phải không?
"Hệ thống, có cách nào. . . . ."
Lý Vân trong lòng mở miệng nói.
Còn chưa nói xong.
Mạnh Khánh Chi mang theo hai người bước vào từ ngoài cửa.
"Vãn bối Mạnh Khánh Chi tham kiến lâu chủ tiền bối!"
Mạnh Khánh Chi mới vừa vào tới, đã chắp tay hành lễ.
Tuy là hắn đã thành Đế, nhưng lễ tiết vẫn vô cùng chu đáo, không có nửa phần kiêu căng.
"Vãn bối Phương Hàn, Phương Thanh Lan, tham kiến lâu chủ tiền bối."
Hai bóng người một già một trẻ đứng phía sau lưng Mạnh Khánh Chi đồng thời chắp tay vái chào.
"Ồ?"
Lý Vân nhìn Mạnh Khánh Chi, nhàn nhạt nói: "Thành Đế rồi hả?"
"Nhờ lâu chủ tiền bối chỉ điểm, nếu không... Đã không có vãn bối của hôm nay?"
Mạnh Khánh Chi cảm kích nói.
Nếu như không có những lời của tiền bối, bây giờ nói không chừng mình còn nằm trong quan tài, chờ kiếp nạn đến, đừng nói chi là thành Đế, có thể sống được thêm mấy vạn năm nữa hay không thì cũng là một ẩn số.
"Đây đều là vận mệnh thuộc về ngươi."

Lý Vân khoát tay áo, ánh mắt lướt qua Mạnh Khánh Chi, rơi vào hai bóng người đứng phía sau hắn, trong ánh mắt đã sáng tỏ.
"Sinh linh Địa Tiên giới, ngươi cũng mang về sao?"
Lúc trước.
Khi mua cơ duyên ở Huyền Mô tinh vực, thì hệ thống đã từng nhắc nhở, không có sinh linh có tu vi trên Chuẩn Đế qua đây, lúc đó hắn đã cảm giác chuyện này không hề đơn giản.
Hiện tại xem ra quả nhiên là như vậy.
Sinh linh có tu vi trên Chuẩn Đế cũng không đến, nhưng sinh linh tu vi dưới Chuẩn Đế thì cũng tới rồi
Hơn nữa.
Hai người kia còn cất dấu không ít bí mật.
Lý Vân nhìn Phương Hàn đầy hàm ý.
Lập tức xoay đầu lại.
Nhìn về hai màn hình đang phát sáng phía trước.
Mặt trên hiện ra toàn bộ tin tức của Phương Hàn và Phương Thanh Lan.
« Danh tính: Phương Hàn.
« Chủng tộc: Tiên tộc (Nhân tộc). »
« Thực lực: Thiên Biến Cảnh trung kỳ. »
« Thế lực tương ứng : Không. »
«Số mệnh: Thiên Mệnh Chi Tử! »
« Tình trạng hiện tại: Bị thương nhẹ, gia tộc đã bị diệt, tộc nhân chết vô số, chỉ có hai người là hắn và Phương Thanh Lan chạy thoát được. Lúc này đang rất cần gấp truyền thừa của lão tổ để bước vào Chân Tiên cảnh, trở về Địa Tiên giới báo thù cho người đã chết trong gia tộc. . . . . »,
« Nhấp vào để xem thêm. . . »,
. . . .
« Danh tính: Phương Thanh Lan. »
. . . .
« Nhấp vào để xem thêm. . . . »,
"Thú vị."
Lý Vân nhìn lướt qua bảng thông tin của hai người Phương Hàn.
Lại nhân tiện rà soát thêm một số tin tức về Địa Tiên giới, nhất thời đã hiểu rõ toàn bộ đầu đuôi câu chuyện.
Địa Tiên giới và Thiên Nguyên giới thậm chí Tử Huyền giới đều không giống nhau, đây là một thế giới mà Nhân tộc là chủ chốt, còn những sinh

linh khác cơ hồ là không còn mấy không gian sinh tồn.
Mặc dù là có những sinh linh của chủng tộc khác, nhưng cũng sẽ bị đày thành nô dịch, hoặc là bị nuôi nhốt.
Có thể nói.
Nhân tộc chính là bá chủ ở đó, không có một tộc quần nào có thể đấu tay đôi cùng với Nhân tộc.
Là thể loại mà muốn đánh kẻ nào thì đánh kẻ đó.
Còn có một điểm bất đồng chính là Nhân tộc ở Địa Tiên giới tộc cũng không gọi là Nhân tộc, mà tự xưng mình là Tiên tộc, đây cũng không phải là được sửa lại sau này.
Mà là ngay từ đầu đã được gọi là Tiên tộc.
Nếu như Nhân tộc của Tử Huyền giới và Thiên Nguyên giới cũng đổi tên thành như vậy, Lý Vân cảm thấy có khả năng lớn là sẽ bị khinh bỉ một phen. Bởi vì ... này Nhân tộc của hai giới này quá thảm.
Thiên Nguyên giới còn đỡ hơn chút.
Còn Nhân tộc của Tử Huyền giới thì đã ở gần ranh giới của sự diệt tộc rồi.
Nhìn Địa Tiên giới rồi nhìn lại về Tử Huyền giới, Nhân tộc của hai thế giới này cơ hồ một kẻ là ở trên trời, một kẻ ở dưới đất. Không có cách nào mà so sánh được với nhau.

Chương 294. Lão phu chính là Đại Đế nghèo nhất!

Chương 294: Lão phu chính là Đại Đế nghèo nhất!
"Vãn bối cũng tiện tay mà thôi."
Mạnh Khánh Chi chắp tay, cung kính nói: "Thế lực của hai người này ở Địa Tiên giới bị người khác huỷ diệt. Trải qua trăm cay nghìn đắng mới chạy được đến Tử Huyền giới."
"Vãn bối cảm thấy hai người này cũng khó khăn, vì vậy động lòng trắc ẩn, đưa bọn họ tới Thiên Nguyên giới, cũng là để cho bọn họ tránh được một kiếp."
"Hừ."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, nhìn Mạnh Khánh Chi đầy thâm ý, bỗn cợt nói: "Lòng trắc ẩn?"

"Mạnh Khánh Chi nhà ngươi thân là lão tổ của Cửu U Ma Tông, bay giờ lại còn là Đại Đế, đã sống mấy triệu năm, đã coi thường chuyện sinh tử từ lâu, sao hôm nay lại nảy sinh lòng trắc ẩn?"
"Do thèm muốn truyền thừa của một vị Chân Tiên thì đúng hơn!"
"Này. . . . ."
Mặt Mạnh Khánh Chi cứng đờ lại, nhanh chóng hoàn hồn lại, trong lòng mừng rỡ, kích động nói: "Ý của Tiền bối là hai người này đã nói thật với vãn bối sao?"
"Trong Tử Huyền giới thật sự có truyền thừa của Chân Tiên sao?"
"Đương nhiên là thật."
Lý Vân liếc mắt nhìn Mạnh Khánh Chi, thong thả ung dung nói: "Hoàn toàn chính xác là trong Tử Huyền giới có truyền thừa của Chân Tiên, hơn nữa không chỉ có một mình Tử Huyền giới có, mà Thiên Nguyên giới cũng có!"
"Bình thường thì ngươi không biết, chỉ là thực lực chưa đủ cho nên có một số thứ không thể tiếp cận được mà thôi."
Đã rà soát cơ duyên lâu như vậy, tuy là Lý Vân vẫn chưa biết hết mọi cơ duyên đứng hàng đầu trong Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới.
Nhưng... ít nhất ... Thì cũng biết được mấy cái tên.
Chỉ dựa vào số điểm Thiên Cơ, hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, những cơ duyên nào có thể khiến cho người ta thành tiên.
Về phần cơ duyên do lão tổ Phương Hàn lưu lại.
Hắn khó mà nói được.
Bởi vì.
Cái này cần phải tốn thêm điểm Thiên Cơ.
"Thật là tốt quá!"
Mạnh Khánh Chi vô cùng kích động
Có lời này của tiền bối thì đã chứng minh được là Phương Hàn không lừa hắn, những lời trước đây đều là thật, nếu như thật sự có thể mượn tay của Phương Hàn mở ra truyền thừa của một Chân Tiên lưu lại.
Thì có thể việc mình thành Đế chỉ là điểm bắt đầu mà thôi.
Về việc thành tiên thì cũng chẳng phải là vấn đề gì lớn cả.
"Đừng vui mừng quá sớm."
Lý Vân dội cho hắn một chậu nước lạnh xuống đầu, mở miệng nói: "Ngươi có bán cả Cửu U Ma Tông cũng mua không nổi cơ duyên thành tiên đâu!"
"Ách. . . ."

Mạnh Khánh Chi ngượng ngùng cười, ánh mắt lét lút liếc nhìn về phía Phương Hàn đứng bên cạnh.
"Ngươi cũng đừng mong chờ ở hắn, ngay chính bản thân hắn cũng không biết lão tổ của nhà mình lưu lại truyền thừa ở đâu nữa là, hắn chỉ biết có có một chuyện là phải có huyết mạch trực hệ thì mới có thể mở ra mà thôi."
Lý Vân lại lên tiếng.
Lời này vừa nói ra.
Ý định trong lòng Mạnh Khánh Chi nhất thời tiêu tan.
Đến ngay cả Phương Hàn mà cũng không biết, thì phỏng chừng hiện nay trên đời này chỉ có mình lâu chủ tiền bối biết được. Nếu muốn mua được cơ duyên này, thì mình coi như hết hi vọng rồi.
Phỏng chừng những người khác cũng chẳng có bao nhiêu hi vọng.
Chỉ có bộ tộc tồn tại từ thời Viễn Cổ cho đến nay như Long tộc mới có một tia hi vọng, nhưng Ngao Tuyên mới vừa thành Đế.
Hắn căn bản là không có nhu cầu lớn đối với truyền thừa của Chân Tiên.
Hắn hoàn toàn có thể chờ đợi, đợi đến khi tu luyện đến Đại Đế đỉnh phong, thì lúc đó mới suy nghĩ đến chuyện tiến lên thêm một bước.
Nghĩ đến Ngao Tuyên, trong lòng Mạnh Khánh Chi nhẹ nhỏm, mình cũng mới vừa thành Đế, thì hình như cũng không có nhu cầu đối với truyền thừa của Chân Tiên. Ngay từ đầu chỉ là muốn lấy truyền thừa này về túi của mình mà thôi.
Bây giờ nghe được là hầu như không ai mua được.
Thậm chí.
Kể cả hậu nhân của truyền thừa này căn bản cũng chẳng tìm được nó.
Vậy thì hắn an tâm.
Trong chuyện này còn có rất nhiều chuyện phải làm, bản thân mình đi Tử Huyền giới kiếm được một vố, nói không chừng có thể góp đủ tài nguyên để mua cơ duyên này.
"Tiền bối. . . ."
Lúc này.
Phương Hàn vân luôn yên lặng tiến lên một bước, không thể tin nói: "Ngài thật có thể tìm được truyền thừa mà tổ tiên của vãn bối lưu lại sao?"
"Ngươi muốn biết sao?"
Lý Vân quét mắt nhìn Phương Hàn.
Nói thật lòng thì đây cũng là lần đầu tiên mà hắn nhìn thấy một nhân vật có số mệnh của một nam chính.

Trong lòng hơi có chút hiếu kỳ.
Đương nhiên.
Cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, hắn cũng chẳng có ác ý gì mà cũng chẳng có thiện cảm gì đối với những nhân vật chính trong thế giới này, bởi vì hai bên cũng chẳng có tiếp xúc gì nhiều với nhau, cùng lắm thì cho hắn một vị thứ trên Thiên Kiêu Bảng, khiến cho hắn nổi danh sớm hơn một chút mà thôi.
Những thứ khác, Lý Vân sẽ không nhúng tay vào quá nhiều, cửa lớn của Thiên Cơ Lâu ở đó, hắn có muốn vào thì vào, không đến thì mình cũng chẳng thừa hơi sức đâu mà mời hắn tới.
Dựa vào hào quang của nhân vật chính như Phương Hàn này, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra.
Tương lai tất nhiên người này có thể lấy được truyền thừa mà lão tổ bọn họ lưu lại, sau đó thì một bước lên trời, chém hết kẻ địch, nghịch thiên thành Đế, sau đó thì thành tiên.
Cuối cùng nổi danh toàn bộ Địa Tiên giới.
Bây giờ tình huống của Phương Hàn chắc là mới là phần đầu của phim, gia tộc bị diệt, bản thân được một tiền bối hộ tống hạ giới, muốn rèn luyện ở Tử Huyền giới.
Vô cùng phù hợp với sự phát triển của nội dung kịch bản trong tương lai dành cho tuyến nhân vật chính.
Thậm chí.
Con đường sau này, Lý Vân đều đã nghĩ giúp hắn rồi.
Đó chính là Địa Tiên giới, hết lớp này đến lớp khác phái người hạ giới, sau đó liên tục bị Phương Hàn vả mặt, và đợi đến khi những thế lực kia của Địa Tiên giới phản ứng lại thì cũng gần như là đã muộn rồi.
Khi đó Phương Hàn đã cứng cáp.
Một hai thế lực căn bản không phải là đối thủ của Phương Hàn, dốc hết toàn bộ lực lượng ra thì chẳng qua cũng chỉ để cho hắn có thêm kinh nghiệm chiến đấu mà thôi.
Nhìn lướt qua động tĩnh của Địa Tiên giới.
Khóe miệng Lý Vân khẽ động, thật đúng là giống như đúc những gì mà mình suy nghĩ, không ít thiên kiêu của Địa Tiên giới đều đang gióng trống khua chiêng chuẩn bị đến đây.
Bọn họ coi Tử Huyền giới như là một nơi để rèn luyện.
Giết chết Phương Hàn chỉ là phụ mà thôi.
Mục tiêu hàng đầu.

Chương 295. Lão phu chính là Đại Đế nghèo nhất! (2)

Chương 295: Lão phu chính là Đại Đế nghèo nhất! (2)

Chẳng qua cũng chỉ là muốn cướp đoạt truyền thừa mà vị Chân Tiên kia lưu lại mà thôi.

Điều đáng mừng duy nhất chính là những người này không có gì địch ý đối với Tử Huyền giới, nên cũng giống như khi Tạo Hóa bí cảnh mở ra, những người này đi vào trong đó tìm kiếm cơ duyên.

Chỉ xem thiên kiêu của những thế lực khác là đối thủ của mình, còn đâu như hung thú, chỉ cần không chặn đường của hắn thì bọn họ không có hứng thú xử lý.

Đây cũng là sự kiêu ngạo của sinh linh Địa Tiên giới.

Bọn họ kinh thường những thứ đồ của một thế giới nhỏ.

Bởi vì những thứ Tử Huyền giới có, Địa Tiên giới cũng đều có, mà những thứ Tử Huyền giới không có, Địa Tiên giới vẫn có, giống như một người lớn thì sẽ không bao giờ thèm khát một cây kẹo mút trên tay một đứa bé.

Mặc dù có người để mắt tới Tử Huyền giới cũng là do nhìn trúng thế giới này, mà không phải nhìn trúng tài nguyên hoặc là sinh linh trong thế giới này.

"Xin tiền bối chỉ điểm!"

Phương Hàn cung kính hành lễ, nói nhanh.

"Hừ."

Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói: "Trong Thiên Cơ Lâu, xưa nay bất kỳ một tin tức nào cũng không duyên không cớ mà đưa cho bất cứ người nào, muốn có được tin tức này thì phải bỏ ra vật phẩm có giá trị tương đương!"

"Mà ngươi. . . . ."

"Vừa vặn không mua nổi tin tức này!"

"Ta. . . . ."

Phương Hàn ngẩng đầu lên, vẫn không hết hi vọng, bàn tay hắn mở ra, mặt trên là một chiếc nhẫn màu đồng cũ.

Đây là một phần tài sản của tộc Phương thị, chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Trong lúc chiến loạn được hắn mang theo.

Còn lại phần lớn tài sản đã trở thành chiến lợi phẩm của người khác rồi.

"Tiền bối, đây là do tộc Phương thị tích lũy được trong vô số năm qua ở Địa Tiên giới . . ."
Phương Hàn mở miệng.
Năm xưa ở Địa Tiên giới, tộc Phương thị cũng coi như uy danh hiển hách, của cải của nhà bọn hắn có thể nói là phong phú không gì sánh được.
Ở Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới, cho dù là một phần nhỏ trong số tài sản này, cũng đủ để cho vô số thế lực nhìn thấy mà cảm thấy mặc cảm.
Lúc này hắn lấy ra, hiển nhiên là muốn dựa vào phần gia sản này mà đổi lấy truyền thừa lão tổ của nhà mình lưu lại. Chỉ cần lấy được truyền thừa.
Thì tất cả mọi thứ đều dễ dàng.
Nhưng mà.
Hắn còn chưa có nói xong, đã bị Lý Vân cắt ngang.
"Những thứ này của ngươi chẳng đáng là bao nhiêu."
Lý Vân nhìn lướt qua Phương Hàn, khẽ lắc đầu
"Không đủ sao?"
Ánh mắt Phương Hàn tối sầm lại.
Năm xưa lão tổ của nhà mình chính là một vị vô thượng Chân Tiên, từng để lại truyền thừa hoàn chỉnh, chỉ tiếc sau khi lão tổ cùng một vị Chân Tiên khác đại chiến một trận.
Sau khi trở về, vì thương thế quá nặng, không bao lâu thì đã tọa hóa.
Trong gia tộc.
Không có truyền thừa của Chân Tiên, lại không có Chân Tiên tọa trấn, thì giống như một miếng bán ngon ở Địa Tiên giới vậy. Và nhất là họ còn là người từ nơi khác đến không có bất kỳ sự che chở nào.
Vậy là chỉ vẻn vẹn trong vòng trăm triệu năm đã gặp mấy lần lao đao.
Có mấy lần xém chút nữa đã bị hủy diệt.
Cuối cùng tuy là cũng khó khăn mà vượt qua được, nhưng truyền thừa lại bị mất đi không ít.
Kể từ đó.
Vốn dĩ gia tộc đã không có Chân Tiên trấn giữ lại liên tiếp gặp tai nạn, trong những năm tháng dài dằng dặc trôi qua, nói tóm lại tộc Phương thị bọn họ cũng không tránh được kết cụ bị diệt vong.
Trước kia gia tộc thường xuyên phái người xuống giới, tìm kiếm truyền thừa mà lão tổ lưu lại.
Đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Lần này hắn trốn xuống đây cũng mang theo mục đích này, mới vừa nghe được một tin tức khiến cho hắn phấn chấn, cho rằng đã có manh mối về truyền thừa của lão tổ rồi.
Nhưng một giây kế tiếp, hắn như từ thiên đường bị đá trở về địa ngục.
"Tiền bối, đối với vãn bối mà nói thì truyền thừa của lão tổ là vô cùng quan trọng, chẳng hay tiền bối có thể châm chước hay không?"
Phương Hàn không cam lòng nói.
Trước đây những tiền bối của gia tộc hạ giới, cũng không tìm được truyền thừa của lão tổ.
Hắn cũng không cho là mình có thể tìm được.
Lúc này.
Thiên Cơ lâu chủ cũng như chiếc phao cứu mạng cuối cùng của hắn, hắn không muốn buông tha cơ hội duy nhất này.
Lý Vân nhìn thoáng suy nghĩ trong lòng của Phương Hàn, chép miệng.
Cũng là do Phương Hàn không biết mình là nhân vật chính, nếu như biết, chắc chắn sẽ không hỏi.
Nhân vật chính kiểu này thì kẻ nào cũng đều mang theo sự may mắn nghịch thiên.
Thứ mà người khác không tìm được, nhưng nhân vật chính có thể tìm được, chuyện mà người khác không làm được, nhân vật chính có thể làm được.
Mấy chuyện như khiêu chiến vượt cấp, dễ dàng nhặt cơ duyên, đây đều là những chuyện bình thường đối với hắn.
"Một người mua không nổi, thì ngươi có thể tìm những người khác cùng nhau mua, chỉ cần các ngươi không lo lắng chuyện lộ tin tức, thì ta cũng sẽ không có ý kiến gì."
Lý Vân tùy ý nói.
Bán tin tức cho một người hay bán cho một đám người thì cũng chẳng khác nhau gì cả, điểm bất đồng duy nhất chính là mình có quyền khống chế giá cả.
Một người thì có thể rẻ hơn một chút, tránh cho bọn họ mua không nổi.
Thế nhưng một đám người.
Vậy thì thật là ngại quá, giá phải đắt hơn một chút.
"Tìm những người khác sao?"
Trong lòng Phương Hàn giao động, sau đó trong lòng lại là một mảng lạnh lẽo.

Bản thân mình lạ nước lạ cái ở Tử Huyền giới, chớ đừng nói chi là ở Thiên Nguyên giới.
Ngoại trừ vị Đại Đế bên cạnh này, cùng với Thiên Cơ lâu chủ tiền bối mới vừa quen biết kia, thì hắn chưa từng gặp những người khác, đi đâu tìm người cùng nhau mua một cơ duyên chứ?
Chắc chắn là cũng không người nào tin tưởng mình.
Nghĩ tới đây.
Ánh mắt khao khát của Phương Hàn nhìn về phía Mạnh Khánh Chi.
Mạnh Khánh Chi thấy thế, vội vã nghiêng đầu qua chỗ khác, giả vờ làm như không thấy gì hết.
Đừng nhìn lão phu, lão phu là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, mới vừa mua cơ duyên thành Đế, lúc này trong nhẫn trữ vật còn sạch sẽ hơn cả cái mặt của hắn, nói một câu Đại Đế nghèo nhất cũng không quá đáng chút nào.
Nếu như có thể được một cơ duyên miễn phí, thì chẳng có gì hơn được nữa, không được miễn phí mà còn muốn lão phu bỏ tiền ra, nằm mơ đi, a !!

Chương 296. Chân Tiên cũng xuất thủ sao?

Chương 296: Chân Tiên cũng xuất thủ sao?
"Tiền bối, vãn bối thật sự là không thể nào lấy ra được vật phẩm có giá trị như vậy. . . ."
Phương Hàn bất đắc dĩ chắp tay.
"Không cần vội vàng."
Lý Vân tùy ý nói.
"Đúng thật là bây giờ ngươi không thể lấy ra được vật gì có giá trị, nhưng mà sau này thì chưa chắc."
Tốc độ trưởng thành của nhân vật chính không thể tính toán theo lẽ thường được, chớ nhìn hắn bây giờ còn trẻ tuổi. Nhưng sau vài chục năm, mấy trăm năm nữa, thì nhân vật của thế hệ trước, cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn.
Nếu như nói một câu:”Phương Hàn nghìn năm thành Đế”, thì e là Lý Vân cũng không hề ngạc nhiên chút nào.
Nếu xét về mặt giá trị.
Ở trong mắt Lý Vân, giá trị của Phương Hàn còn hơn cả ba Đại Đế của Thiên Nguyên giới bây giờ cộng lại. Nếu như biết cách lợi dụng, tất nhiên

có thể từ trên người hắn kiếm đầy bồn đầy bát.
Nghe được câu nói này.
Phương Hàn còn chưa kịp phản ứng gì.
Trong lòng Mạnh Khánh Chi lại hơi giao động.
Hắn biết rõ hơn ai hết là bất kỳ mỗi một câu nói nào của tiền bối đều ẩn chứa một lượng lớn tin tức, hắn nói trong tương lai Phương Hàn có thể thì chắc chắn là Phương Hàn có thể lấy ra!
"Dường như. . ."
Ánh mắt Mạnh Khánh Chi lấp lánh, thầm nghĩ trong lòng: "Tiền bối đánh giá rất cao Phương Hàn này nhỉ!"
Chẳng lẽ.
Đi một chuyến Tử Huyền giới, mình lại nhặt được bảo vật rồi sao?
"Tiền bối!"
Phương Hàn hé miệng.
Nếu nhất thời nửa khắc, không lấy được truyền thừa của lão tổ.
Vậy thì tiếp theo mình phải đối mặt với sự truy sát của những đại thế lực đến từ Tử Huyền giới sao. Những người này không diệt cỏ tận gốc thì sẽ không bỏ qua.
Theo như những gì mà hắn biết được, một vị vô thượng Chân Tiên đã xuất thủ, mở ra một lối đi không gian, căn bản sẽ không tốn mất bao nhiêu thời gian.
Vô thượng Chân Tiên sẽ không tự xuất thủ đuổi giết một tiểu bối như hắn, nhưng những đại thế lực khác thì lại khó nói.
Đến lúc đó vô số người đến đây
Mặc dù vị Đại Đế bênh cạnh này có thể sẽ ra tay che chở cho mình, nhưng hắn vẫn không có chút cảm giác an toàn nào.
Xét đến cùng.
Vẫn là vì vị Đại Đế này không quá đáng tin.
Một Đại Đế ham muốn truyền thừa trong tay hắn, làm sao lại có thể toàn tâm toàn ý bảo vệ hắn được chứ?
Một khi gặp phải thế lực mà không đánh lại được, thì xác suất mà vị Đại Đế này bỏ của chạy lấy người là trên chín mươi phần trăm!
Lúc này mình đang ở trong Thiên Cơ Lâu.
Hơn nữa.
Vị Thiên Cơ lâu chủ này có chút đặc biệt đối với việc tiên đoán Thiên Cơ, có thể ngồi một chỗ trong một thế giới quan sát mọi phong vân vạn giới.

Nhân vật tầm cỡ này.
Thật đúng là vị Đại Đế này đã nói đúng.
Đúng thật là Địa Tiên giới chẳng có được người như vậy, nếu như mời vị lâu chủ tiền bối này tiên đoán giúp mình một lần người đuổi giết mình là ai, thực lực như thế nào.
Nói không chừng.
Mình còn có thể xoay sở được thêm một thời gian nữa.
Trong khoảng thời gian này, mình cũng có thể thử gom góp tài nguyên, thử xem có thể mua được truyền thừa mà lão tổ lưu lại từ trong tay lâu chủ tiền bối hay không.
Nghĩ tới đây.
Phương Hàn không do dự nữa, chắp tay hỏi "Tiền bối có thể cho biết có những thế lực nào của Địa Tiên giới đã phái người qua đây, truy sát vãn bối không?"
"Một vật phẩm cấp Chuẩn Đế."
Lý Vân nhàn nhạt mở miệng.
"Ách. . . . ."
Sắc mặt Phương Hàn cứng đờ, đây chính là tác phong của tiền bối sao?
Hắn không hề do dự móc ra một gốc linh dược từ trong nhẫn trữ vật.
Gốc linh dược này chỉ cao một thước, bên ngoài đỏ thẫm, như một con Huyết Hoàng đang giương cánh bay lượn, trong khoảnh khắc khi nó xuất hiện linh khí nồng nặc tràn ngập khắp Thiên Cơ Lâu.
Thấy được cảnh tượng như vậy.
Bên cạnh.
Hai mắt Mạnh Khánh Chi đỏ lên, sai lầm quá!
Trước đây mình lại không biết, tiểu tử này lại giàu có như thế, một gốc linh dược cấp Chuẩn Đế như vậy mà trực tiếp móc ra chẳng thèm nháy mắt lấy một cái.
Phải biết rằng, không nói riêng gì Cửu U Ma Tông mà ngay cả toàn bộ Thiên Nguyên giới thì linh dược cấp Chuẩn Đế cũng cực kỳ khan hiếm.
Một gốc linh dược này xuất hiện đều có thể khiến cho vô số thế lực tranh đoạt đến bể đầu chảy máu.
Lúc này được một tên tiểu bối móc ra.
Mắt hắn không hề nháy lấy một cái nhìn chằm chằm nhẫn trữ vật trong tay Phương Hàn, trong lòng đang suy nghĩ rốt cuộc là trong chiếc nhẫn này còn cất giấu bao nhiêu thứ tốt?

"Tổng cộng có 307 vị thiên kiêu mang theo 482 vị hộ đạo giả, có mấy nghìn người đi theo sau, còn những kẻ đi theo đục nước béo cò không dưới mười vạn người!"
Lý Vân ném miếng ngọc bội trên tay qua, lần thứ hai nói: "Người mở ra lối đi không gian chính là Chân Tiên lão tổ của Ngọc Hư Cung, mà đệ tử đứng đầu ba đời của Ngọc Hư Cung là Dương Tiễn sắp vượt giới tới đây."
Nhìn thoáng qua tin tức mà hệ thống cung cấp.
Lý Vân trong lòng bất giác mà giật mình, tỉ mỉ xem lại thì thở phào, Ngọc Hư Cung này không phải là Ngọc Hư Cung kia.
Còn Dương Tiễn kia cũng chỉ đơn thuần là trùng tên mà thôi.
Điều này cũng không thể trách hắn được, thật sự là ý nghĩa của ba chữ 'Địa Tiên giới' này quá lớn.
Nếu thật sự là Ngọc Hư Cung của thời Hồng Hoang kia, thì Tử Huyền giới và Thiên Nguyên giới cũng chẳng cần đánh đấm làm gì nữa, từ bỏ hết mọi ý định chống cự, trực tiếp nằm ngang chờ người ta sắp xếp là được rồi.
"Ngọc Hư Cung?"
Trong lòng Phương Hàn cảm thấy nặng nề.
Thế lực này là thế lực mới nổi ở Địa Tiên giới, thành lập chưa được trăm vạn năm, dưới sự dìu dắt của lão tổ trở thành một thế lực có danh tiếng vô lượng ở Địa Tiên giới.
Lúc này đệ tử của họ cũng mới trải qua ba đời, nhưng bọn chúng đều là tinh anh.

Chương 297. Chân Tiên cũng xuất thủ sao? (2)

Chương 297: Chân Tiên cũng xuất thủ sao? (2)
Nhất là đệ tử đứng đầu ba đời được gọi là người trẻ tuổi nhất của một thế hệ. Trong những người có cùng cấp bậc đừng nói là bại trận, mà ngay đến cả những người có thể cùng với hắn giao thủ trăm chiêu cũng không có.
Nói một câu có phong thái của Đại Đế. . . Chân Tiên thì cũng không quá đáng chút nào.
"Không sai."
Lý Vân gật đầu, chỉ mới vừa ném miếng ngọc bội qua, thuận miệng nói: "Trong miếng ngọc bội này ghi lại một số ít tin tức của mỗi một kẻ vượt

giới tới đây."
"Nếu ngươi muốn tin tức cụ thể hơn thì phải thêm tiền!"
Tin tức được ghi lại trong miếng ngọc cũng không phải là bí mật gì ở Địa Tiên giới.
Bởi vì.
Lối đi không gian mà lão tổ của Ngọc Hư Cung mở ra thì bất kỳ kẻ nào cũng có thể sử dụng, bất cứ ai muốn đến Tử Huyền giới đều có thể sử dụng lối đi không gian này hạ giới.
Cũng chính vì vậy.
Hắn dễ dàng tra ra được số người vượt giới đến.
"Lão tổ của Ngọc Hư Cung thật là biết tính toán."
Lý Vân thầm nghĩ đến.
Hắn mở ra lối đi không gian, những người khác tất nhiên cũng lười mở thêm một cái mới, dù sao không phải là ai cũng có thể giống như Chân Tiên, phất tay một cái là có thể phá nát hai giới.
Một vài Đại Đế tốn thêm chút thời gian, cũng có thể xuống được.
Nhưng thực ra thì cũng tốn rất nhiều thời gian, chờ cho đến khi bọn hắn xuống được thì có khi truyền thừa của Chân Tiên đã có chủ từ lâu rồi.
Nếu là như vậy.
Còn chẳng bằng đi xuống bằng con đường do lão tổ của Ngọc Hư Cung mở ra.
Nhưng nếu là bọn họ đi con đường này thì cũng đã bị buộc chung trên một chiếc xe với Ngọc Hư Cung. Dù sao thì trên đời này cũng chẳng có kẻ nào làm không công bất cứ thứ gì.
Có con đường này, thì bất kể là kẻ nào đạt được cơ duyên, sao lại không chia sẻ cho Ngọc Hư Cung được.
Không chia sẻ mà muốn tự mình độc chiếm, vậy ngươi cũng đừng trở về nữa.
Rất nhiều người biết rõ đây chính là một cái hố, nhưng cũng thể không nhắm mắt nhắm mũi mà nhảy xuống, bởi vì tốc độ mở ra lối đi không gian của bọn họ thực sự là quá chậm.
Cứ chậm một bước thì lại cách truyền thừa xa một phần, chậm mất mấy trăm ngàn năm, đến lúc đó thì cũng chẳng còn kịp nữa.
Còn như thế lực dưới trướng những Chân Tiên còn lại.
Có kẻ thấy chướng mắt truyền thừa của Chân Tiên, sở dĩ không phải người qua đây, còn có kẻ không phải là do e sợ Ngọc Hư Cung, mà bọn họ tự nghĩ

kể cả bọn họ có mượn dùng con đường của Ngọc Hư Cung, thì Ngọc Hư Cung cũng không dám làm gì bọn họ.
"Chân Tiên cũng xuất thủ sao?"
Phương Hàn rất lâu sau đó vẫn chưa kịp hoàn hồn lại.
Thế lực huỷ diệt tộc Phương thị không hề có Chân Tiên, hắn vốn dĩ cho rằng là do một vị Đại Đế xuất thủ mở ra lối đi không gian, hoặc là đi bằng lối đi mà lão tổ của nhà mình lưu lại.
Bên cạnh lối đi không gian mà lão tổ của nhà mình lưu lại có trận pháp, người khác không thể nào đi bằng lối đi này được.
Còn nếu như Đại Đế xuất thủ,... ít nhất ... Cũng phải tốn không ít thời gian, mới có thể qua đây.
Nhưng lúc này lại có một vị Chân Tiên ra tay, thời gian còn lại của hắn đã bị thu hẹp đến mức cực ngắn rồi, còn chưa nói đến chuyện người dẫn đầu đoàn đội đó đã sắp đến đây rồi!
"Tiền bối, tộc Phương thị ta. . ."
Phương Hàn lên tiếng lần nữa.
"Ngươi muốn hỏi về kẻ địch lớn Phù Vân Sơn của tộc Phương thị sao?"
Lý Vân cười cười nói.
"Dạ."
Trong lòng Phương Hàn chấn động, lập tức nhanh chóng bình ổn lại tâm trạng.
Nếu như Tiền bối có thể tiên đoán được chuyện của Địa Tiên giới, thì cũng là hợp tình hợp lý khi đoán ra được kẻ địch lớn nhất huỷ diệt tộc Phương thị.
Dù sao.
Trận chiến giữa Phù Vân Sơn và tộc Phương thị đã ảnh hưởng đến mấy ngàn vạn dặm chung quanh đó, động tĩnh không hề nhỏ, những người có chút thực lực ở Địa Tiên giới thì gần như là đều nhận được tin tức.
"Bọn họ cũng đã tới rồi, thế nhưng người đến đây không phải Phù Vân Sơn thiếu chủ, còn nguyên nhân thì chắc ngươi cũng hiểu vì sao."
Lý Vân nhẹ giọng nói.
"Chắc chắn sao?"
Phương Hàn duùng thần thức dò vào trong ngọc bội, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, tâm trạng nặng nề.
Lý do mà tộc Phương thị khai chiến cùng Phù Vân Sơn chính là bởi vì Phù Vân Sơn thiếu chủ hết lần này đến lần khác khiêu khích mình. Kết quả là

hắn không thể nhịn được nữa, Phương Hàn đánh nhau một trận với hắn, cuối cùng lại lỡ tay giết chết đối phương.
Theo lý mà nói.
Một vị thiếu chủ chết đi, tuy là một chuyện lớn, nhưng sẽ không khiến cho hai thế lực trực tiếp khai chiến, nhưng Phù Vân Sơn thì lại không cố kỵ chút nào, trực tiếp động thủ.
Người thông mình thì trong nháy mắt đã hiểu rõ ra.
Cái chết của Phù Vân Sơn thiếu chủ chẳng qua cũng chỉ là một cái cớ mà thôi.
Thiếu chủ bọn họ có bị giết hay không, sớm muộn gì bọn họ đều sẽ động thủ, mất đi một thiếu chủ chẳng qua vừa đúng lúc cho bọn hắn một cái cớ mà thôi.
"Người bên Phù Vân Sơn tới là một vị Đại Đế."
Lý Vân cố ý nói
Nói xong.
Hắn nhìn thoáng qua Mạnh Khánh Chi, không cần nói cũng biết, rất khó để trông cậy vào Mạnh Khánh Chi che chở được cho bọn họ, Mạnh Khánh Chi mới vừa thành Đế.
Sao có thể là đối thủ của Phù Vân Sơn Đại Đế được.
Người ta đến có chuẩn bị.
Nói không chừng còn mang theo hung khí gì đó, nếu Mạnh Khánh Chi tùy tiện động thủ, thì người chết sau cùng nhất định là Mạnh Khánh Chi.
"Tiền bối!"
Phương Hàn cắn răng, nghe nói Phù Vân Sơn phái tới một vị Đại Đế, trong lòng hắn nhất thời sốt ruột, cung kính hỏi:
"Vãn bối muốn biết, tiền bối có cách nào có thể khiến cho thực lực của vãn bối tăng lên nhanh chóng không?"

Chương 298. Không cần suy nghĩ, hắn chính là ngươi!

Chương trước Chương sau
Chương 298: Không cần suy nghĩ, hắn chính là ngươi!
"Thực lực tăng lên nhanh chóng?"
Mắt Lý Vân hạ xuống, nhìn chằm chằm Phương Hàn, mở miệng nhàn nhạt nói: "Ngươi nên biết là trên đời này vĩnh viễn không có bữa ăn nào là miễn

phí?"
Thực lực tăng lên nhanh chóng rất đơn giản.
Đừng nói chi là thành Thánh, mà ngay đến cả nhanh chóng thành Đế đều không thành vấn đề.
Trong thế giới này chuyện thành Đế trong nháy mắt, nghe có chút không thể tưởng tượng nổi, căn bản khó có thể tưởng tượng, nhưng trong chư thiên vạn giới thì cũng chẳng là điều gì bất ngờ cả.
Luôn có một vài thế giới lớn mạnh, Đại Đế chẳng qua cũng chỉ là trung hạ tầng mà thôi.
Một viên đan dược.
Hoặc là.
Chỉ với một gốc linh thảo là đã trực tiếp khiến cho một người nghịch thiên thành Đế, quả thực là cũng không phải là không thể. Thế nhưng những thế giới như vậy, nếu như Phương Hàn có đi đến đó, cũng chưa chắc là còn sống.
Xét đến cùng.
Hào quang của nhân vật chính như hắn chỉ là nhân vật chính trong Địa Tiên giới mà thôi.
Nếu so với những thế giới yếu hơn Địa Tiên giới, thì hào quang của nhân vật chính như hắn có thể áp đảo toàn bộ, nhưng nếu như đụng phải những thế giới mạnh hơn Địa Tiên giới, hào quang của nhân vật chính như hắn sẽ tắt ngấm.
"Vãn bối hiểu được, nhưng. . . . . Vãn bối chỉ cầu có thể sớm ngày báo thù!"
Phương Hàn chắp tay, giọng nói vô cùng kiên định.
"Ta có thể hiểu được khao khát báo thù của ngươi, nhưng với tình trạng hiện tại của ngươi trừ phi thành Đế, nếu không thì không cách nào phá giải được thế cục, còn nếu như muốn báo thù, thì nhất định phải có tu vi Chân Tiên!"
Lý Vân chậm rãi nói.
Thế lực đối đầu với tộc Phương thị đúng thật là không có Chân Tiên, nhưng mà với thực lực của một Đại Đế thì e là đến ngay cả cổng nhà của người ta còn không vào được, thì đừng mơ đến chuyện báo thù.
"Mà chút tài nguyên trong tay ngươi thì đừng nói chi đến chuyện thành Chân Tiên, đến ngay cả thành Đế cũng chẳng được nữa là!"
Lý Vân lắc đầu.

"Vãn bối đồng ý dâng hết tất cả những tài nguyên mà mình có, mong tiền bối chỉ điểm cho một con đường!"
Phương Hàn cầm nhẫn trữ vật trong tay, đưa đến trước mặt Lý Vân, vô cùng chân thành nói.
Trong chiếc nhẫn này có một phần nhỏ gia sản của tộc Phương thị, nếu nó rơi vào tay của bất kỳ thế lực nào, thì đều có thể bồi dưỡng ra được một vị đến hai vị Chuẩn Đế.
Nếu như mà đủ may mắn thì cũng có thể bồi dưỡng được một vị Đại Đế!
Thế nhưng.
Nó có một điều kiện quan trọng đó chính là thời gian!
Trong tay hắn có nhiều tài nguyên như vậy, căn bản không thể sử dụng hết trong khoảng thời gian ngắn, chuyển hóa thành tu vi,... ít nhất ... Cũng phải mất đến mấy nghìn năm thậm chí vạn năm.
Thời gian dài đằng đẳng như vậy, thì những chuyện bất ngờ đều có thể xảy ra.
Chớ đừng nói chi là vị Đại Đế bên cạnh đã biết được trong tay hắn nắm giữ những tài nguyên quan trọng như vậy.
Hắn rất lo lắng chuyện mình chân trước mới đi ra khỏi Thiên Cơ Lâu.
Chân sau cũng sẽ bị vị Đại Đế này bắt đi.
Nếu để cho kẻ khác kiếm lợi, thì chẳng bằng đổi lấy một tin tức có lợi cho mình ở Thiên Cơ Lâu.
Bây giời Phương Hàn đã chẳng cần quan tâm đến bất cứ điều gì nữa, chỉ cần tiền bối cảm thấy tin tức kia phù hợp với bản thân hắn, có thể giữ được mạng của hắn. Vậy thì bất kỳ một tin tức nào đều được.
"Bất kỳ một tin tức nào sao?"
Lý Vân rơi vào suy tư.
Loại yêu cầu này nói khó thì cũng khó, mà nói đơn giản thì cũng đơn giản.
Với giá trị của những vật phẩm trong nhẫn trữ vật thì đừng nói là đổi lấy một cơ duyên Chuẩn Đế , mà nếu muốn đổi một cơ duyên thành Đế thì cũng tạm được rồi.
Nhưng dựa vào những cơ duyên này mà muốn trở thành Chuẩn Đế, hoặc là Đại Đế, trước tiên phải có đầy đủ thực lực.
Mà hiện nay thì Phương Hàn vừa vặn cũng không đủ thực lực.
Hắn chẳng qua cũng chỉ là một gã thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm mà thôi, tiềm lực không có nghĩa là thực lực, cầm một cơ duyên Chuẩn Đế hoặc là

cơ duyên Đại Đế cơ duyên, thì chẳng qua cũng chỉ là đổi chỗ của nội tình tộc Phương thị mà thôi.
Căn bản không giải quyết được tình cảnh khó khăn trước mắt của hắn.
"Có lẽ. . ."
Sau một hồi lâu suy nghĩ, mắt Lý Vân sáng lên, lẩm bẩm nói: " Cách này có thể giúp Phương Hàn phá vây!"
Ý tưởng vừa mới xuất hiện trong đầu. Lý Vân điểm ra một chỉ, không gian xung quanh gấp khúc, những âm thanh của tiếng sóng vỗ rì rào xuất hiện, trong hư không hiện lên một con sông dài vô biên vô tận, cuồn cuộn sóng. Tràn ngập sức mạnh của thời gian. Đây là một dòng chảy không tồn tại trên đời, không có đầu nguồn, không có phần cuối, cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trong Thiên Cơ Lâu. Khiến người ta trong lúc nhất thời đoán không ra Lý Vân muốn làm gì.

Chương 299. Không cần suy nghĩ, hắn chính là ngươi! (2)

Chương 299: Không cần suy nghĩ, hắn chính là ngươi! (2)
"Đây là. . .?"
Mạnh Khánh Chi nhìn vào hư không, trong lòng kinh ngạc vạn phần, hồ nghi nói: "Dòng sông thời gian?"
Trong Thiên Nguyên giới đã từng có những truyền thuyết về dòng sông thời gian này, nhưng cũng chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi, mỗi cá nhân đều biết, nhưng cho tới bây giờ chưa có một ai nhìn thấy, rốt cuộc có hay không, cũng chẳng có ai có thể nói rõ được.
Nhưng hôm nay.
Hình như bản thân mình tận mắt nhìn thấy một con sông chỉ tồn tại trong truyền thuyết.
Trên mặt sông rộng lớn bao la, khí hỗn độn bao phủ.
Vô số bọt sóng văng lên.
Mỗi một đóa bọt sóng đều trông có vẻ như một nhân vật tuyệt đỉnh, trong dòng chảy thời gian dài đằng đẵng kia nhìn như cá nhảy lên trong chốc lát đã tan biến không còn dấu tích.
Có thể nhìn thấy được trong dòng sông này,

Một vài sinh linh khủng bố du tẩu trong dòng sông thời gian, bọn họ xuyên qua vạn cổ kỷ nguyên, coi thời gian như hư không, lướt sóng mà đi.
Không biết là đã lớn mạnh đến mức độ nào nữa.
Chỉ một luồng khí huyết của họ tản ra đều có thể dễ dàng đánh tan thế giới mà bọn họ đang ở.
"Ực."
Mạnh Khánh Chi nuốt nước miếng một cái, lẩm bẩm nói: "Tiền bối muốn làm gì?"
"Tìm được rồi!"
Không bao lâu.
Mắt Lý Vân sáng lên, lần thứ hai điểm ra một chỉ, bên trong dòng sông thời gian, bọt sóng vừa vỗ xuống bỗng bay lên, toả ra sương mù sáng bóng.
Bên trong bọt sóng có vô số hình ảnh hiện lên.
Cái này đại diện cho cuộc đời của một sinh linh vừa dài dằng dặc mà lại vừa đặc sắc.
Lý Vân lấy ra một quãng thời gian trong đó, phất tay thu nó về trong Thiên Cơ Lâu, soạt một tiếng, một vệt hào quang hiện lên. Trong Thiên Cơ Lâu xuất hiện hai dòng thời gian hoàn toàn khác biệt.
Vào thời khắc xuất hiện sự giao thoa.
Một luồng khí tức khủng bố tới cực điểm mênh mông cuồn cuộn tỏa ra, giống như một vị Thần Ma thức tỉnh từ trên chín tầng trời mây, hàng lâm đến thế gian, ép cho vạn đạo pháp tắc gào thét.
Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, sương mù hỗn độn tràn ngập, bên cạnh mơ hồ vang lên những âm thanh của thế giới, âm thanh của tế tự và các loại âm thanh to lớn khác.
Chung quanh hắn có Thanh Long vọt lên, Chân Hoàng giương cánh, Huyền Vũ rít gào, Bạch Hổ vạch trời, các loại dị tượng vượt qua vô tận thời gian xuất hiện trong thế giới này.
Khí tức che phủ bầu trời, giống như là một vị Thần Ma cổ xưa có từ thuở sơ khai!
Đạo hạnh không biết khủng bố đến mức độ nào.
"Này. . . . . Là ai?"
Mạnh Khánh Chi kinh hãi gần chết
Nhìn bóng người mờ mịt cách đó không xa, hắn có thể khẳng định, người này tuyệt đối không phải Đại Đế, thậm chí có thể cũng không phải Chân Tiên.

Thật sự là quá mức kinh khủng.
Có một loại cảm giác siêu nhiên áp đảo vạn giới, giống như Thiên Thần, cao cao tại thượng, dù cho không cử động, đều có một loại uy nghiêm vô thượng.
"Vãn bối Phương Hàn, than kiến lâu chủ tiền bối!"
Bóng dáng vĩ đại vừa mới xuất hiện, không im lặng bao lâu, hắn chủ động phất tan sương mù quanh thân, bóng người dần dần hiện ra, đồng thời vô cùng cung kính hành lễ nói.
Trong khoảnh khắc khi sương mù tản đi .
. . . . .
Bên trong mắt trong mỗi người ở Thiên Cơ Lâu đều hiện lên hình bóng của hắn.
Đây là một người vô cùng trẻ tuổi, đầu đội ngọc quan, tóc như thác đổ, mặt như đao khắc, hai hàng lông mày sắt bén anh khí, một đôi mắt hững hờ, sâu lắng không gì sánh được
Bên trong còn có cảnh tượng sự sống và cái chết đầy khủng bố đang lưu chuyển.
"Phương. . . . . Phương Hàn????"
Mạnh Khánh Chi bối rối.
Hắn nhìn Phương Hàn đứng bên cạnh, lại nhìn Phương Hàn như muốn đập vụn chư thiên đứng bên kia.
Trò gì đây chứ?
Hai Phương Hàn, chẳng lẽ có một người là giả mạo?
Đây không khỏi quá không thể tưởng tượng nổi, vẻ bề ngoài giống nhau như đúc, tên giống nhau như đúc, điểm bất đồng duy nhất đại khái chính là thực lực.
Chỉ cần một ánh mắt của người đứng kia thì đủ có thể khiến cho người đứng gần hắn, thần hồn vĩnh viễn chìm trong địa ngục vô biên, vạn thế không được siêu sinh.
"Tiền bối. . . . . này??"
Đầu óc Phương Hàn này hỗn loạn không gì sánh được.
Hắn không thể nghĩ ra được tại sao thế giới này lại có một người giống mình như vậy được, ngoại trừ một đôi mắt vô cùng tang thương, còn về mặt ngoại hình thì hai người không khác nhau chút nào.
Nhìn vị Phương Hàn cách đó không xa kia, hắn có cảm giác như mình đang soi gương vậy.

Một cỗ khí tức cực kỳ xa lạ, lại cực kỳ quen thuộc khiến cho hắn không biết nên làm thế nào.
Phảng phất như.
Mình chính là hắn, mà hắn chính là mình.
Suy nghĩ hoang đường vừa xuất hiện trong đầu đã bị Phương Hàn dập tắt
Điều này sao có thể?
Phương Hàn trước mắt này, thực lực của hắn có thể đã là Chân Tiên, cũng có thể mạnh hơn cả Chân Tiên nữa, người ta vẫy tay một cái là có thể đánh nát Địa Tiên giới.
Nhân vật siêu nhiên cỡ này, sao lại là mình được chứ?
Lúc này.
Bản thân mình chẳng qua cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé gánh vác huyết hải thâm cừu, bị người đuổi giết hết đường lên trời, không cửa xuống đất mà thôi, có tài đức gì, mà ước mơ xa với với loại thực lực này?
"Không cần suy nghĩ, hắn chính là ngươi!"
Lý Vân nhìn hai Phương Hàn, nhẹ nhàng nói.

Chương 300. Phương Hàn của mười vạn năm sau !

Chương 300: Phương Hàn của mười vạn năm sau !
"Hắn là ta?"
Phương Hàn giật mình.
Phảng phất như bị sấm sét bổ trúng đầu vậy, một lúc lâu sau vẫn chưa kịp phản ứng lại.
Chuyện này quá mức không thể tưởng tượng nổi.
Cùng một người, làm sao lại có thể chênh lệch lớn đến như vậy?
Bản thân mình rõ ràng mới chỉ là Thiên Biến Cảnh trung kỳ, làm sao có thể biến hóa nhanh chóng, trở thành một nhân vật giống như Ma Thần đủ để diệt thế như thế này chứ?
"Hắn đúng là ngươi, nhưng là ngươi của mười vạn năm sau."
Lý Vân lại nói thêm một câu.
"Mười vạn năm sau?"
Phương Hàn hầu như không thể tin được.

Hắn xoay người, nhìn bản thân mình của mười vạn năm sau, trong ánh mắt tỏa sáng rực rỡ, tương lai mình thực sự có thể có được thành công như vậy sao?
Không dám nghĩ!
Tuy là hắn cho là mình không kém gì bất kỳ kẻ nào, nhưng hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ, một ngày nào đó mình có thể áp đảo cả Chân Tiên.
Hắn của hiện tại.
Chẳng qua cũng chỉ là thanh niên đầu nhiệt huyết bị cừu hận che mờ đôi mắt mà thôi.
Trước mắt hắn còn chưa nghĩ tới chuyện tương lai sau khi báo được thù.
"Phương Hàn của một thời không khác sao?"
Đứng bên cạnh.
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi trắng bệch.
Hắn nhìn lâu chủ tiền bối cách đó không xa, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, cực kỳ không bình tĩnh, hắn dễ dàng nhận ra Phương Hàn của mười vạn năm sau có mạnh mẽ đến thế nào.
Dường như cũng không thể có năng lực nghịch chuyển quá khứ, đến từ tương lai.
Mà là lâu chủ tiền bối
Lại trực tiếp lôi hắn từ trong dòng sông thời gian qua đây. Loại thủ đoạn này, thì phải có thực lực gì mới có thể làm được?
Chân Tiên?
Không có khả năng!
Chân Tiên hoàn toàn chính xác là rất mạnh mẽ.
Nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi hiểu biết.
Cho nên những nhân vật như vậy tuyệt đối không cách nào coi dòng sông thời gian như không khí được.
Nhất định là còn trên cả Chân Tiên, hơn nữa còn không biết là phải trên cơ bao nhiêu nhân vật đẳng cấp nữa, mới có thể làm được như lâu chủ tiền bối!
"Rốt cuộc Tiền bối là người tài ở hà phương nào?"
Giờ khắc này cho dù Mạnh Khánh Chi có ngốc đến mức độ nào thì cũng đã hiểu được, e rằng tiền bối căn bản không phải sinh linh của Thiên Nguyên giới, bởi vì trong một cái ao thì không thể nào xuất hiện một con rồng được!
Mà trong Thiên Nguyên giới.
Thì còn chẳng bằng một hồ nước trong chư thiên vạn giới nữa là.

Chỉ có thể coi là một giọt nước nhỏ mà thôi.
"Phương Hàn này dường như cũng không phải bình thường người. . ."
Mạnh Khánh Chi vừa liếc nhìn, Phương Hàn của mười vạn năm sau, trong lòng của hắn bắt đầu cảm thấy chua xót, không ngừng hâm mộ.
Người ta mười vạn năm sau đã áp đảo Chân Tiên.
Mà bản thân mình thì sao?
Ước chừng mấy triệu năm sau vẫn còn quẩn quanh ở ranh giới của Chuẩn Đế, nếu như không có lâu chủ tiền bối thì bây giờ mình chắc cũng sắp tắt thở rồi.
Thật đúng là ngó lên mình chẳng bằng ai mà.
"Chắc là Phương Hàn của một trăm ngàn năm sau sẽ không tính sổ với lão phu đâu nhỉ?"
Sau lưng Mạnh Khánh Chi buốt lạnh.
Vừa rồi đúng là mình có nảy sinh ý đồ xấu với Phương Hàn, bây giờ bản thân của người ta mười vạn năm sau trở về, nếu như muốn bóp chết mình, căn bản là chẳng cần phải tốn bao nhiêu sức lực.
Chỉ cần một ngón tay thôi là cũng đủ rồi.
Nghĩ tới đây, Mạnh Khánh Chi chợt cảm thấy nhân sinh vô vọng.
Bản thân mình đúng là đụng phải một khối sắt rồi, ai có thể nghĩ tới Phương Hàn trong tương lai lại mạnh như vậy.
Sớm biết như vậy.
Nói gì thì nói mình cũng phải giao lưu thân thiết với Phương Hàn.
"Tiền bối gọi vãn bối đến đây, có phải là vì cục diện mà trăm ngàn năm trước vãn bối gặp phải không?"
Phương Hàn của mười vạn năm sau lên tiếng.
Giọng nói vô cùng cung kính, dường như hắn của mười vạn năm sau càng thêm kính sợ Thiên Cơ lâu chủ, không dám có bất kỳ sự bất kính nào, đến ngay cả khí tức cũng thu liễm lại hết.
Nhìn bỗng giống như người bình thường.
Không hề có bất kỳ thái độ kiêu căng nào.
Dường như hắn đã biết rõ những chuyện của trăm ngàn năm trước đây, bắt đầu từ lúc đi ra cho đến bây giờ, không có bất kỳ sự kinh ngạc nào, mà dường như đã biết trước vậy.
"Không sai."
Lý Vân nhẹ nhàng gật đầu. Nghe được hai chữ này, Phương Hàn của mười vạn năm sau, trong mắt xuất hiện một tia sáng kỳ dị, hắn nhớ đến đủ mọi

chuyện mà đã trải qua trong một trăm ngàn năm này.
Có một vài thứ muốn cứu vãn, có một vài chuyện muốn ngăn cản.
Trong lúc lơ đãng, hắn liếc nhìn Dì Lan đứng bên cạnh Phương Hàn bây giờ, trong ánh mắt hiện lên một chút xấu hổ. Trăm ngàn năm trước bởi vì sự vọng động của mình.
Khiến cho Dì Lan đối đầu với một vị Chuẩn Đế, cuối cùng chết đi.
Chuyện này đã trở thành tâm bệnh của hắn, hôm nay hắn đã có cơ hội, hắn hoàn toàn có thể ngăn chặn tất cả mọi chuyện phát sinh.
"Nửa năm sau. . . . ."
Phương Hàn của mười vạn năm sau vừa mở miệng.
Lời còn chưa kịp nói.
Đã bị Lý Vân trực tiếp cắt ngang.
"Ta mang ngươi qua đây, không phải là để cho ngươi bóp méo quá khứ, việc ngươi cần chỉ là trợ giúp bản thân mình của trăm ngàn năm trước vượt qua khốn cảnh, nếu như tiết lộ nửa chữ về tương lai. . ."
Con ngươi Lý Vân nheo lại, nhẹ giọng nói: "Rốt cuộc thì ngươi của mười vạn năm sau có còn tồn tại hay không, thì chẳng có kẻ nào có thể cam đoan!"
Sức mạnh của trời phạt cũng không phải là đùa giỡn.
Bản thân mình tùy ý thay đổi quá khứ tương lai là do có Thiên Cơ Lâu.
Mà tuy là Phương Hàn có số mệnh, nhưng nếu như làm đảo loạn quy luật của thiên đạo, vậy thì khó mà nói được hắn có còn là người có số mệnh hay không.
Người có mệnh trời sẽ được thiên địa che chở.
Mà người bị trời ghét, bước ra khỏi nhà không bị sét đánh thì đã coi như là cảm tạ trời đất, còn như muốn tu vi đột nhiên tăng mạnh thì đừng có mơ.
"Vãn bối hiểu rồi."
Phương Hàn của mười vạn năm sau, thân thể chấn động, trong mắt lóe lên ánh sáng phức tạp.
Cảnh tượng này.

Chương 301. Phương Hàn của mười vạn năm sau ! (2)

Chương 301: Phương Hàn của mười vạn năm sau ! (2)

Sao giống với của mười vạn năm trước vậy?
Khi đó.
Khi nhìn thấy bản thân mình trong tương há mồm muốn nói, nhưng mà lời còn chưa nói hết, thì đã bị tiền bối cắt ngang, lúc đó bản thân mình còn hiếu kỳ, tại sao lại như vậy.
Nhưng sau mười vạn năm sau.
Cuối cùng hắn cũng hiểu được rồi, có một số việc tự mình muốn nói, nhưng căn bản là không có cách nói ra khỏi miệng.
"Ta cũng là vì muốn tốt cho ngươi thôi."
Lý Vân hờ hững nói.
Phương Hàn của mười vạn năm sau trở về, đây là loại người không thuộc về thiên địa này, hắn không thuộc về mảnh thiên địa này, lại càng không thuộc về khoảng thời không này.
Một khi bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu, tất nhiên sẽ bị sức mạnh của luật trời khống chế.
Thiên Khiển của Thiên Nguyên giới không thể đả thương được hắn, nhưng một khi hắn xuất thủ phản kháng, thì sẽ hủy diệt toàn bộ Thiên Nguyên giới.
Lý Vân mở miệng thay đổi tương lai của một người lại không có bất kỳ ảnh hưởng gì, bởi vì Thiên Đạo căn bản không tìm được hắn.
Nhưng Phương Hàn mở miệng thay đổi tương lai của một người.
Hơn nữa lại là tương lai của chính mình.
Thì cũng không phải là hắn sau khi trở về, sức mạnh của luật trời sẽ biến mất.
Hắn thay dổi bao nhiêu, sức mạnh của luật trời sẽ tích lũy bấy nhiêu, loại tích lũy này sẽ nhân lên với cấp số nhân không biết bao nhiêu lần, dù cho hắn chỉ cử động một đầu ngón tay, tương lai cũng sẽ phát sinh biến đổi lớn.
Nếu như hắn mở miệng thay đổi hiện tại, sau khi hắn trở về mười vạn năm sau, sẽ gặp phải tình cảnh gì, không thể nào đoán trước.
Có thể là trong nháy mắt khi hắn trở về đã bị sức mạnh của luật trời đánh chết.
Thiên Khiển Thiên Nguyên giới không làm gì được hắn.
Mà thế giới của hắn mười vạn năm sau lại là một thế giới rộng lớn mênh mông, nếu như muốn loại bỏ một kẻ khác loài thì cũng chẳng khó khăn gì.
"Đa tạ tiền bối nhắc nhở."

Phương Hàn của mười vạn năm sau chắp tay, ánh mắt hiện lên sự phức tạp, trong khi hắn đang suy nghĩ lật bàn tay một cái, lòng bàn tay xuất hiện hai miếng ngọc bội màu trắng ngà.
Một trong hai miếng ngọc bội có ấn ký hình rồng, đang du động tới lui, có uy nghi diệt thế. . . . .
Miếng ngọc bội còn lại là sức mạnh chân nguyên lấp lánh ấm áp.
Hắn đặt miếng ngọc bội thứ nhất vào trong tay của bản thân mình trăm ngàn năm trước, trịnh trọng nói: "Trong miếng ngọc bội này có chứa một phần chân nguyên của ta."
"Một khi ngươi kích hoạt nó, ngươi có thể có được sức mạnh của Đại Đế đỉnh phong, nhưng chỉ có thể duy trì một canh giờ!"
"Ngươi hãy nhớ kỹ, ngọc bội này chỉ có thể sử dụng ba lần, mỗi một lần sử dụng, đều phải hết sức cẩn thận!"
Hắn cũng có thể lấy ra những thứ đồ có công năng mạnh hơn nữa, nhưng nghĩ tới bản thân mình trăm ngàn năm trước còn đang ở trong Thiên Nguyên giới, thế giới này không cho phép những sinh linh có tu vi trên Đại Đế đỉnh phong tùy ý xuất thủ.
Vì vậy.
Hắn lui một bước, lựa chọn Đại Đế đỉnh phong
"Đa tạ. . . . . Ừ, ta biết rồi."
Phương Hàn của hiện tại vốn muốn nói tạ ơn, nhưng lại không biết phải nói tạ ơn ra làm sao.
Bản thân mình tạ ơn chính bản thân mình sao?
Suy nghĩ một chút, hắn xoay người lại, chắp tay nói với Lý Vân: "Vãn bối đa tạ tiền bối!"
Phương Hàn của mười vạn năm sau nhìn thấy cảnh tượng này, trong ánh mắt hiện lên vẻ vui vẻ yên tâm, thì ra mình của trăm ngàn năm trước cũng đã biết điều như vậy.
Hắn dừng lại một chút, nhìn thoáng qua sắc mặt Lý Vân, lại lấy ra một miếng ngọc bội đặt vào tay Dì Lan.
Làm xong mọi chuyện, hắn len lén liếc nhìn Lý Vân, sau khi xác nhận Lý Vân không có ngăn cản, hắn ôn nhu nói: "Dì Lan. Trăm ngàn năm trước, ta. . ."
Nhưng cũng không nói tiếp
Hắn biết có nói thêm gì đi nữa thì sẽ liên quan đến chuyện thay đổi quá khứ.

Hắn kìm lại, ngược lại nói: "Trong miếng ngọc bội này có chứa một tia chân nguyên của ta, có thể ngăn cản được một kích của Chân Tiên cảnh đỉnh phong. Ngươi nhớ phải cất kỹ, không được đánh rơi."
"Thiếu chủ, nửa năm sau sẽ xảy ra chuyện gì?"
Dì Lan mở miệng hỏi.
Vừa rồi thiếu chủ của mười vạn năm sau chỉ vừa nói được mấy chữ 'nửa năm sau', cho nên nàng suy đoán, nửa năm sau sẽ có chuyện lớn xảy ra.
"Ta. . . . ."
Phương Hàn của mười vạn năm sau mở miệng, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, hắn khẽ lắc đầu, xoay người lại, hướng về phía Lý Vân chắp tay, nói:
"Vãn bối đã giao phó xong, cũng xin tiền bối xuất thủ, tiễn vãn bối trở về."
"Sau khi ngươi trở về, lập tức đến Thiên Cơ Lâu."
Lý Vân liếc mắt nhìn Phương Hàn của mười vạn năm sau, nhàn nhạt nói:
"Có thể tránh được một kiếp."
Vốn dĩ rrong lịch sử, Phương Hàn của mười vạn năm sau chỉ lấy một miếng ngọc bội giao cho bản thân mình ở quá khứ, lần này lại lấy thêm ra một miếng nữa.
Đưa cho Phương Thanh Lan.
Một sự thay đổi nhỏ bé như vậy, đã kích thích Thiên Đạo.
Sau khi hắn trở về, nếu như không có những hành động đối phó, thì có thể sẽ bị Thiên Đạo đánh chết.
Mà câu nói này của bản thân mình cũng có thể tạo ra một mối làm ăn cho bản thân mình của mười vạn năm sau, nói vậy thì bản thân mình của mười vạn năm sau sẽ phải cảm tạ mình của bây giờ rồi.
"Vãn bối. . . ."
Phương Hàn nhẹ nhàng thở dài, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.
Mình không phải là không muốn đi Thiên Cơ Lâu, mà là trên người thực sự là không có tiền, mười vạn năm có thể đi tới một bước như bây giờ, cũng là do đi Thiên Cơ Lâu không ít lần.
Lúc này lại đi. . . . .
Phỏng chừng ngay đến cả Tiên Cung của mình cũng không giữ được nữa!.
Nghĩ tới đây.
Phương Hàn xém chút nữa rớt nước mắt chua xót đau lòng, hắn nhìn bản thân mình của trăm ngàn năm trước, thâm sâu hộc ra bảy chữ.
"Sau này thường đến Thiên Cơ Lâu!"

Câu nói này cũng không tiết lộ Thiên Cơ, chỉ mong là mình của bây giờ khi nghe thấy câu nói này, có thể cân nhắc một phen, chưa nói đến việc có thể hoàn toàn thay đổi được tương lai.
... ít nhất ... Cũng khiến cho bản thân mình của mười vạn năm sau giàu lên một chút.

Chương 302. Ai nói ta với ngươi có cùng suy nghĩ hả?

Chương 302: Ai nói ta với ngươi có cùng suy nghĩ hả?
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân khẽ khoát tay, một dòng sông dài hiện lên, toả ra sương mù, bàn tay hắn phất vào trong hư không, Phương Hàn của mười vạn năm sau hóa thành một luồng ánh sáng.
Biến mất trong dòng sông thời gian, trong nháy mắt đã không thấy đâu.
Phảng phất như tất cả mọi thứ vừa mới diễn ra đều là ảo ảnh, khiến người ta thật lâu vẫn không có cách nào bình tĩnh lại được.
Nếu không phải trong tay của hai người Phương Hàn cùng Phương Thanh Lan, mỗi một người đều có một miếng ngọc bội, thì dường như chẳng có một ai dám tin là có người có thể trở về từ mười vạn năm sau.
Loại thủ đoạn này quá mức không thể tưởng tượng nổi.
Nếu như.
Mỗi người đều có thể khiến cho mình của tương lai quay trở về giúp đỡ mình của hiên tại.
Đây chẳng phải là người người đều có thể nghịch thiên?
"Tiền bối. . . . ."
Mạnh Khánh Chi xoa xoa tay, mặt mang đầy vẻ chờ mong, hắn vẻ mặt tò mò hỏi: "Mười vạn năm sau. . . Không phải, trăm vạn năm sau. . . Không năm triệu năm sau!."
"Năm triệu năm sau, vãn bối sẽ như thế nào?"
Hắn vô cùng tò mò về điều này.
Hắn tự nghĩ tư chất của mình nếu như so với người thường thì cũng được xem như là thiên tài, nhưng nếu so sánh với loại người như Phương Hàn thì có thể nói là vô cùng bình thường, bản thân mình của mười vạn năm sau rất có khả năng, không có gì thay đổi quá lớn.

Nhưng năm triệu năm sau, nếu như mình không chết đi, thì chi ít cũng phải là một vị Chân Tiên chứ?
“Nếu như bản thân mình của năm triệu năm sau cũng giúp đỡ mình một tay thì có khi nào bản thân mình có thể trực tiếp vô địch không nhỉ?”
"Ngươi?"
Lý Vân liếc mắt nhìn Mạnh Khánh Chi không mở miệng, mà là đưa một cánh tay lên.
"Ách. . ."
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi tối sầm, thì thào hỏi
"Bao nhiêu? “
Lý Vân ung dung thoải mái nói: "Gần gần với giá trị lúc nãy Phương Hàn móc ra là được rồi."
"Này. . ."
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi xụ xuống.
Hắn không biết vừa rồi Phương Hàn đã lấy ra bao nhiêu thứ tốt, nhưng dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ thì cũng có thể đoán ra được là giá trị không thể đo lường được, tuyệt đối là hơn toàn bộ tài sản của Cửu U Ma Tông.
Hiện tại Phương Hàn không chỗ nương tựa, cho nên bất cứ thứ gì đều có thể lấy ra
Nhưng mình sợ rằng không được.
Cửu U Ma Tông trên dưới còn có mấy trăm ngàn đệ tử cần nuôi dưỡng, số lượng đan dược linh thạch tiêu tốn mỗi một ngày đều là một con số trên trời. Nếu như mình thực sự cầm mấy thứ đồ có giá trị đi thì có thể là Cửu U Ma Tông sẽ sụp đổ.
"Vãn bối. . . . . Suy nghĩ lại một chút. . . . ."
Mạnh Khánh Chi cười khan một tiếng
Sờ sờ nhẫn trữ vật của mình, nhỏ nước mắt chua xót.
Bản thân mình còn chẳng luyện chế ra được Đế binh, hiện nay trên người nghèo đến nổi chẳng còn gì, muốn tìm được một khối thần kim dùng để luyện chế Đế binh, thì cũng chẳng biết là phải đợi đến ngày tháng năm nào nữa.
Về phần tin tức về tương lai của mình ra sao, chỉ có thể đợi sau này vậy.
. . . . .
"Đại ân đại đức của tiền bối, vãn bối suốt đời không quên!"
Lúc này.

Phương Hàn tiến lên một bước, cung kính quỳ gối, thành khẩn nói.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, nhận một lễ này, một tay khẽ giơ lên, nói: "Đứng lên đi."
Phương Hàn không nhúc nhích, ngược lại lại lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một quyển cổ tịch, mặt trên có đạo vận lưu chuyển, phần còn lại của nửa quyển sách còn lại ngập tràn khí tức Chân Tiên.
Có thể thấy được, dường như bị tác động của ngoại lực tác động mạnh, xé rách nửa quyển sách, đã bị hư tổn vô cùng nghiêm trọng.
"Đây là cổ tịch mà tổ tiên của tộc Phương thị lưu lại, vốn dĩ thì có thể tu luyện đến cảnh giới Chân Tiên, nhưng bây giờ lại bị mất đi một phần, nhưng nó vẫn có thể giúp người ta bước vào cảnh giới Đại Đế."
"Vãn bối muốn dùng bản cổ tịch để đổi lấy tin tức về tung tích của đám người Phù Vân Sơn, Thái Hư Sơn, Độn Thế Tiên Cung!"
Phương Hàn nói xong, đưa cổ tịch đến trước mặt Lý Vân.
Đứng bên cạnh.
Sắc mặt Phương Thanh Lan khẽ giao động.
Nhìn cổ tịch, tuy là muốn ngăn cản, nhưng nghĩ tới trong tương lai thiếu chủ nhà mình sẽ có được thành công. Mà hình như cũng không kém gì tổ tiên, cũng thu lại suy nghĩ trong lòng.
Một quyển cổ tịch mà thôi.
Chờ đến khi thiếu chủ trưởng thành, hoàn toàn có thể tự tạo ra Đạo của chính bản thân mình, sau đó tự nghĩ ra một bộ.
"Ngươi muốn đi báo thù?"
Lý Vân vươn bàn tay ra thu cổ tịch vào lòng bàn tay, tùy ý xem qua, sau khi ghi nhớ kỹ nội dung trong đó thì nhìn về phía Phương Hàn, nhàn nhạt hỏi.
"Không sai!" Phương Hàn nắm chặt hai tay, cắn răng nghiến lợi nói.
Mối thù diệt tộc không thể không báo, nhớ đến cảnh tượng tộc nhân chết thảm đến nay vẫn còn hiện ra ngay trước mắt.
Bình thường nếu như chưa đủ thực lực thì cũng thôi đi. Nhưng bây giờ hắn phải đòi về một ít vống liếng.
Dù gì thì nơi đây không phải là Địa Tiên giới, ba thế lực này tay có dài hơn nữa thì cũng căn bản là không có cách nào vươn dài ra tới tận đây, có thể gọi là không cần tốn nhiều sức mà mình cũng có thể giết chết mấy người vượt giới xuống đây.
Ba thế lực, một kẻ chủ mưu hai đồng lõa, hôm nay hắn phải —— giải quyết hết!

"Rốt cuộc thì cũng là người non trẻ."
Lý Vân không nói thêm gì.
Bây giờ Phương Hàn còn chưa trưởng thành, không trầm ổn như trong tương lai cũng là điều hợp tình hợp lý.
Mới vừa bị diệt tộc vẫn chưa bao lâu, mà đã có được thực lực của Đại Đế đỉnh phong, thì chỉ cần là người chính trực đều sẽ không kìm chế được mà đi báo thù.
Miếng ngọc bội kia của hắn có thể sử dụng ba lần.
Tiêu mất một lần cũng không coi là lãng phí, giết chết người của ba thế lực này cũng coi như bớt đi ba đối thủ trong tương lai khi truyền thừa của Chân Tiên xuất thế.
"Đây là hành tung của bọn hắn."
Lý Vân tốn mất năm chục ngàn điểm Thiên Cơ cho hệ thống, rà soát vị trí của ba thế lực, ghi vào trong miếng ngọc bội ném cho Phương Hàn.
"Đa tạ tiền bối!"
Phương Hàn nhìn thoáng qua nội dung bên trong ngọc bội, nhất thời vô cùng vui mừng, hắn đứng dậy, lần thứ hai chắp tay nói: "Hôm nay vãn bối xin cáo từ trước."
"Ừm."

Chương 303. Ai nói ta với ngươi có cùng suy nghĩ hả? (2)

Chương 303: Ai nói ta với ngươi có cùng suy nghĩ hả? (2)

Lý Vân gật đầu.

Mạnh Khánh Chi đứng ở một bên, nhìn theo Phương Hàn đi xa, trong lòng âm thầm chắt lưỡi.

Không ngời tới.

Đúng là trời đất xui khiến, cuối cùng lại còn giúp đỡ cho Phương Hàn.

Bản thân mình còn có suy nghĩ muốn hỏi tiền bối về truyền thừa của Chân Tiên mà Phương Hàn đã từng nói, rốt cuộc là có thật hay không, tốt nhất là có thể đoạt được truyền thừa kia.

Hiện nay.

Có cho hắn một trăm lá gan cũng không dám đi trêu chọc Phương Hàn.

Đối phương còn con át chủ bài quá mạnh mẽ, chọc tới hắn thì lỡ như hắn dùng sức manh của Đại Đế đỉnh phong tiêu diệt mình, thì cũng chẳng tốn bao nhiêu sức lực.

"Tiền bối, có phải là truyền thừa mà tổ tiên Phương Hàn lưu lại ở Tử Huyền giới không?"

Mạnh Khánh Chi lên tiếng hỏi

"Chả thế thì sao??"

Lý Vân hỏi ngược lại.

Tộc Phương thị vốn là xuất thân từ Tử Huyền giới, truyền thừa của người ta không ở Tử Huyền giới, chẳng lẽ lại nằm ở Thiên Nguyên giới sao?

"E là sắp tới đây Tử Huyền giới sẽ gặp phải sóng to gió lớn."

Mạnh Khánh Chi giơ tay lên, miết cằm dưới, trong ánh mắt hắn hiện lên vẻ đắng đo.

Đã có sinh linh Địa Tiên giới xuống đó, thì còn chưa biết được Tử Huyền giới còn có thể tập trung toàn lực vào Thiên Nguyên giới hay không nữa, bởi vì không bao lâu nữa bọn họ sẽ như thâbn ốc còn không mang nổi mình ốc

Mà nếu như mình nhảy vào trong đó, quấy lên đục nước béo cò

Không nói đến những cái khác, nếu như muốn kiếm được một vố lớn thì chắc cũng không thành vấn đề.

Không yêu cầu quá cao.
Chỉ cần có thể kiếm được vài món Đế binh thì đủ rồi.
Hắn coi thường Đế binh của người khác, hắn dự định là dùng những Đế binh này tới Thiên Cơ Lâu đổi lấy vài tin tức, tốt nhất là có thể tìm được một vài vật liệu quý giá.
Tự mình luyện chế một thanh Đế binh thuộc về mình!
Vật liệu càng quý giá càng tốt, nếu là có thể khiến cho Đế binh cùng lớn mạnh theo hắn, tiến hóa thành một thanh Tiên binh. Thì chắc là có nằm mơ cũng có thể cười tỉnh lại.
"Tiền bối, chắc là kẻ vô thượng của Địa Tiên giới kia cũng không thể tùy ý xuất thủ vượt giới chứ hả?"
Mạnh Khánh Chi thử thăm dò
"Ừm?"
Lý Vân lông mày nhướn lên, quét mắt nhìn Mạnh Khánh Chi, bỡn cợt hỏi
"Ngươi muốn học theo Phương Hàn sao?"
"Ách. . . . ."
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi nhanh chóng cứng lại, vội vàng khoát tay nói:
"Tiền bối hiểu lầm, vãn bối cũng là nghĩ cho Thiên Nguyên giới, dù sao Địa Tiên giới cũng có vô thượng Chân Tiên."
"Nếu như bọn họ tiêu diệt Tử Huyền giới, rồi tiếp theo đó để mắt tới Thiên Nguyên giới, nếu như chúng ta không có sự chuẩn bị, chẳng phải là mặc cho người ta khi dễ sao?"
"Hơn nữa. . . . ."
"Vãn bối phỏng chừng, sau khi người của Địa Tiên giới biết được tin tức Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới đang khai chiến với nhau, khó tránh khỏi việc có những ý đồ khác, dù sao tiền bối cũng nói, không chỉ có Tử Huyền giới có truyền thừa của Chân Tiên mà Thiên Nguyên giới của chúng ta cũng có!"
"Vãn bối cho rằng chủ động xuất kích còn hơn là chờ bọn họ đánh tới!"
"Để cho bọn họ hiểu được Thiên Nguyên giới chúng ta cũng không phải là dễ trêu!"
"Hừ."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, nhìn vào Mạnh Khánh Chi, giơ tay lên nâng trán, nói: "Ngươi cứ nói thẳng ra là ngươi coi trọng tài nguyên của những kẻ vượt giới qua đây kia."
"Hà tất phải bịa ra những lý do chính đáng đường hoàng làm chi?"

"Khụ khụ."
Mạnh Khánh Chi vội ho một tiếng, ngượng ngùng nói: "Mọi thứ đều không thể gạt được tiền bối."
Phương Hàn khi trước.
Đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh hắn.
Địa Tiên giới không hổ là Địa Tiên giới, chỉ một Phương Hàn mà đã giàu có như vậy, thì những người khác thì sao?
Giết vài thiên kiêu thì dễ dàng hơn cùng giết vài Đại Đế, nhìn một cái là đã biết liền, hắn không tin mỗi một kẻ vượt giới xuống đều có Đại Đế đi theo bảo vệ.
Bản thân mình trộm giết chết vài tên, tuyệt đối có thể kiếm được một món tiền.
Hắn không tin là mỗi một thế lực ở Địa Tiên giới đều có Chân Tiên tọa trấn, cũng không tin Đại Đế không đáng giá ở Địa Tiên giới. Hắn thấy thì những hộ đạo giả bảo vệ thiên kiêu kia.
Cao lắm thì cũng là cấp Chuẩn Đế hoặc là Đại Thánh mà thôi.
Bản thân mình dựa vào tu vi Đại Đế ức hiếp một vài kẻ không bằng mình, sao lại không chắc ăn được cơ chứ?
Còn nếu như.
Dùng sức mạnh đè ép người khác thì cho tới bây giờ hẳn cũng chưa từng suy nghĩ đến.
Người của ma đạo coi trọng nhất chính là thực lực, thể diện gì gì đó đều không đáng tiền, chỉ cần có thực lực, thì không phải là dễ dàng có được thể diện hay sao chứ?
"Không phải mỗi một thiên kiêu đều giàu có như Phương Hàn kia đâu."
Lý Vân nhẹ nhàng bình thản nói.
Sở dĩ Phương Hàn giàu có như vậy, là vì tộc Phương thị bị diệt, hắn nắm trong tay tất cả tài sản để tộc Phương thị có thể quật khởi lần nữa, cho nên tài sản của hắn hơn rất nhiều phần lớn thiên kiêu.
Thậm chí có thể sánh ngang với tài sản của một vài Đại Đế nữa.
Còn những thiên kiêu kia căn bản không thể nào mang theo nhiều tài sản trong người như vậy.
"Nhưng mà. . . . ."
Lý Vân ngập ngừng, lần nữa mở miệng nói: "Ngươi nói chuyện người của Địa Tiên giới sẽ để mắt tới Thiên Nguyên giới cũng không phải là không có lý."

Vào thời viễn cổ.
Thì đã có vô thượng Chân Tiên muốn luyện hóa Tử Huyền giới, dùng cả thế giới này để tế luyện thành một vô thượng Tiên Binh. Hiện nay có Chân Tiên đã biết đến Thiên Nguyên giới.
Có khả năng.
Sẽ khiến cho Chân Tiên nổi lòng tham.
Điểm này, không thể không đề phòng.
"Tiền bối mắt sáng như đuốc, suy nghĩ giống như vãn bối."
Mạnh Khánh Chi khen một câu.
Nếu tiền bối suy nghĩ giống như mình, thế thì dễ nói chuyện rồi, tự mình ra tay giết chết thiên kiêu của Địa Tiên giới. Cho dù có Chân Tiên của Địa Tiên giới vượt giới xuất thủ.
Sao tiền bối có thể ngồi nhìn Thiên Nguyên giới bị hủy được chứ?
Với thực lực của tiền bối, thuận tay đập chết vài vô thượng Chân Tiên, chắc là cũng không khó.
"Ai nói ta với ngươi có cùng suy nghĩ với ngươi hả?"
Lý Vân liếc mắt, hờ hững.
"À?"
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi cứng đờ, lẩm bẩm nói: "Vậy ý của tiền bối là?"
"Ý của ta là khiến cho Địa Tiên giới và hai thế giới Tử Huyền Thiên Nguyên, từ nay về sau thuộc về cùng một đẳng cấp như vậy là đủ rồi."
Lý Vân chậm rãi nói.

Chương 304. Xin tiền bối thi triển vô thượng thần thông!

Chương 304: Xin tiền bối thi triển vô thượng thần thông!
"Thuộc về cùng một cấp?"
Mạnh Khánh Chi nhất thời nửa khắc không kịp phản ứng, sau khi suy nghĩ một lát, trong đầu hắn sinh ra một ý tưởng điên cuồng.
Chẳng lẽ. . . . .? ,
Tiền bối dự định xuất thủ giết chết hết tất cả vô thượng Chân Tiên của Địa Tiên giới sao?
Kể từ đó về sau.
Ba thế giới cũng không có Chân Tiên.

Đích thật là ở cùng một đẳng cấp!
Nghĩ tới đây.
Trong lòng Mạnh Khánh Chi vạn phần rung động.
Tiền bối không hổ là tiền bối, hành động điên cuồng như thế, phỏng chừng cũng chỉ có tiền bối mới có thể làm được chuyện hủy diệt tất cả Chân Tiên của Địa Tiên giới.
Không khác nào trực tiếp đánh cho một thế giới trở thành tàn phế.
Địa Tiên giới không có Chân Tiên tọa trấn, thì hà tất gì mà Tử Huyền giới và Thiên Nguyên giới lại e ngại đối phương?
Nếu như thực sự khai chiến, cùng lắm thì đại chiến một trận.
Đều có cùng cảnh giới Đại Đế, thì chẳng có ai cho rằng mình kém cạnh đối phương.
"Tiền bối, ngươi dự định khi nào thì xuất thủ?"
Mạnh Khánh Chi khao khát hỏi.
Hắn muốn xem thử là tiền bối làm thế nào để giết chết, tất cả những Chân Tiên của Địa Tiên giới, đây nhất định là một cảnh tượng hoành tráng. Nói không chừng sẽ như đất trời nhuốm máu, nhật nguyệt vô sắc.
Thì đến khi đó cũng không phải là không có khả năng Địa Tiên giới sẽ vỡ nát.
Nếu như Địa Tiên giới mà vỡ nát
Bản thân mình nhân cơ hội này chạy qua, tìm vài truyền thừa của những thế lực lớn mạnh, sau đó chiếm làm của riêng, thì Cửu U Ma Tông của mình sẽ là một bước lên trời đấy!
Nói không chừng đến khi đó một Thiên Nguyên giới nho nhỏ cũng không thể nào chứa đựng được Cửu U Ma Tông!
Lý Vân liếc mắt nhìn Mạnh Khánh Chi.
Phát hiện ý nghĩ của hắn, nhưng cũng không có chọt thủng
Hắn mở miệng nói:
"Ngay lập tức xuất thủ."
"Mong tiền bối thi triển vô thượng thần thông!"
Mạnh Khánh Chi thi lễ, trong con ngươi đều là sự khát khao cháy bỏng.
Không ngờ mình lại có một ngày có thể tham quan hoc tập phong thái hành động của tiền bối ở cự ly gần như vậy, cơ hội như này vạn cổ khó tìm, nhìn quanh toàn bộ Thiên Nguyên giới, phỏng chừng cũng chỉ có mình hắn mới có được vinh hạnh đặc biệt này.
Nếu có thể lĩnh ngộ một chút xíu.

Thì cũng đủ dùng cả đời rồi!
"Ừm."
Lý Vân kín đáo gật đầu.
Chỉ mong. . . . .
Sau khi mình ra tay, Mạnh Khánh Chi còn có thể cười được.
Hắn trầm ngâm một chút, mở bảng hệ thống, trong lòng hỏi "Hệ thống, cần bao nhiêu tu vi đến đạt đến Chân Tiên đỉnh phong?"
« Keng! »
« Muốn đạt đến Chân Tiên đỉnh phong phải đổi bằng công pháp tương đương, tổng cộng cần 670 vạn điểm Thiên Cơ! »
"670 vạn sao?"
Lý Vân tự lẩm bẩm một phen.
Từ sau cảnh giới Đại Đế thì tu vi càng tăng điểm Thiên Cơ càng nhiều, giá cả của một đại cảnh giới ước chừng còn hơn cả tất cả giá trị của những cảnh giới từ Đại Đế trở xuống cộng lại với nhau!
Thậm chí còn hơn gấp ba lần!
"Tăng lên đi ! ~."
Lý Vân trong lòng nói.
« Keng! »
«Trừ 670 vạn điểm Thiên Cơ, tu vi của kí chủ tăng lên đến Chân Tiên đỉnh phong! »
"Ầm ầm!"
Trong cơ thể Lý Vân, một tiếng ầm ầm vang lên, phảng phất như một con đê trời được mở ra, vạn dòng sông trời nghiêng đổ xuống, một thân áo bào không gió mà lay động, bay phất phới.
Ánh sáng bừng lên lấp ánh quanh thân, khí tức vô cùng khủng bố.
Giờ khắc này vũ trụ mười phương chấn động, toàn bộ Thiên Nguyên giới đều như phát ra tiếng ầm vang, Thiên Nguyên giới tuyên cổ bất biến nhanh chóng rung lắt, phảng phất cả thế giới đều sắp bị nghiền nát.
Không thể nào chứa được một nhân vật quá mạnh mẽ như vậy.
Lý Vân đứng lặng bất động, uy thế toàn thân quét ngang bốn phương tám hướng, những nơi mà uy thế đi qua không gian uốn cong thành từng khúc, gần như vỡ nát. Chưa xuất thủ mà đã khiến cho thế giới như chìm vào trong ngày tận thế.
Một khi đã xuất thủ, thì đánh nát Thiên Nguyên giới dễ như chơi.
"Chân Tiên đủ để diệt thế, quả nhiên là danh bất hư truyền."

Lý Vân cảm nhận tu vi trong cơ thể một phen, thì thào nói.
Nếu như hắn muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cho Thiên Nguyên giới biến thành một Bạo Loạn Tinh Hải vực thứ hai, thậm chí xuất thủ từ xa cũng có dễ dàng đánh nát Tử Huyền giới.
"Cũng không biết, sau khi hợp nhất Tử Huyền giới và Thiên Nguyên giới với nhau thì sẽ là cảnh tượng như thế nào nhỉ."
Lý Vân thầm nghĩ.
Nếu như hợp nhất Tử Huyền giới và Thiên Nguyên giới, đây không phải là chuyện đơn giản như một cộng một bằng hai, mà là sự quá độ của cả thế giới, thiên địa quy tắc đều sẽ xuất hiện sự biến đổi to lớn.
Vốn dĩ là một thế giới chỉ có thể dung nạp cảnh giới Đại Đế.
Nhưng sau khi thăng cấp thế giới này, e rằng có thể dung nạp được cả những nhân vật cỡ như Chân Tiên.
Nếu không thì sẽ giống như Bạo Loạn Tinh Hải vực lúc trước, cả thế giới chìm vào trong tịch mịch, sinh linh chết hết, Thiên Đạo nghiền nát.

Chương 305. Xin tiền bối thi triển vô thượng thần thông! (2)

Chương 305: Xin tiền bối thi triển vô thượng thần thông! (2)
Từ vô số năm trước, vào thời khắc khi Bạo Loạn Tinh Hải vực và Thiên Nguyên giới hợp nhất, Thiên Nguyên giới cũng đã áp đảo cả Tử Huyền giới.
"Hệ thống, tìm xem thử có các loại thần thông nào về Không Gian không, tốt nhất là có giá trị tầm 300 vạn điểm Thiên Cơ."
Lý Vân trong lòng nói nhanh.
Lần này hắn muốn hai thế giới hợp nhất, chứ muốn dùng bạo lực đập hai thế giới vào nhau, đương nhiên là phải sưe dụng cách thức nhẹ nhàng một chút. Nếu không một khi hai thế giới va chạm vào nha
Sinh linh thiệt mạng... ít nhất ... Cũng phải tính bằng trăm tỉ tỉ.
Bởi vậy.
Hai thế giới thật sự là đã hợp nhất với nhau
Nhưng đồng thời.
Hai thế giới cũng tổn thương nguyên khí nặng nề
« Keng! »

« Rà soát thành công thần thông Không Gian. »
« Không gian Tổ Vu Đế Giang, bản mệnh Thần Thông (Một phần công lực): 300 vạn điểm Thiên Cơ. »
« Tinh Thần Biến (Tập đầu): 300 vạn điểm Thiên Cơ. »
. . . .
« Thời Không pháp tắc (Thần Mộ thế giới)(Một phần công lực): 300 vạn điểm Thiên Cơ. »
. . . . .
"Thật là có chút khó chọn. . ."
Lý Vân nhìn thoáng qua những lựa chọn mà hệ thống cho ra, khẽ nhíu mày.
Nói thật.
Trong những lựa chọn mà hệ thống cho ra, mỗi một cái đều là ở thế giới riêng biệt, công pháp hoặc là Thần Thông, nhất là Tinh Thần Biến đứng đầu rõ ràng đây là những bản đã được sửa đổi lại của những nhân vật chính.
Nếu như tiếp tục luyện theo những sách này, thì có thể nó là tương lai dễ dàng xây dựng được một vũ trụ.
Lý Vân có thể đặt tên cho vũ trụ của mình là vũ trụ Lý Mông.
Từ đó về sau.
Thì bản thân hắn sẽ là một nhân vật vô địch trong thế giới do mình tạo ra.
Nhưng lúc này, mục tiêu đầu tiên của hắn cũng không phải là mở ra một thế giới, bởi vì thời đại mà hắn đang sống đã là vạn giới cùng tồn tại, thì cũng chẳng hiếm lạ một thế giới như tự mình tạo ra.
Mà điều quan trọng hơn chính là, đây là công pháp, không phải Thần Thông.
Có chút xung đột với Thiên Đế Kinh của hắn bây giờ, sau này thì hắn phải đổi một bộ công pháp khác, vậy thì chắc chắn là chỉ cần một bộ trọn vẹn, không cần thiết phải tu luyện lại một lần Tinh Thần Biến trong đó nữa.
"~ Thời Không pháp tắc. . . . ."
Lý Vân trầm ngâm.
Thời Không pháp tắc này có nguồn gốc từ Thần Mộ giới, chắc là đây là tuyệt học dùng để giữ cửa của vị Thời Không đại thần kia rồi, một kẻ dũng mãnh đến mức giết trời, đương nhiên là thủ đoạn của hắn cũng không tệ.
"Còn có một Tổ Vu."
Lý Vân hé miệng.
Hắn gần như là đã chọn trúng hai cái này, đáng tiếc cũng không hoàn chỉnh, tất cả đều chỉ là một phần, nếu như muốn sưu tầm toàn bộ thì 300 vạn điểm

Thiên Cơ vẫn còn chưa đủ.
Còn như vô số Thần Thông hoàn chỉnh ở phía sau thì hắn không quá quan tâm.
Giá trị quá thấp.
Chỉ có thể coi là những hiểu biết sơ sài về Không Gian pháp tắc.
Nếu như tu vi thuộc về cảnh giới Chân Tiên và Đại Đế thì dựa vào này một ít hiểu biết sơ sơ vềKhông Gian pháp tắc, mọi việc đều thuận lợi, nhưng nếu như thực lực lại tiếp tục tăng lên, thì những thứ Thần Thông này sẽ lộ ra sự hạn chế.
Không cách nào đối đầu được với những người có cùng cấp bậc được.
"Hệ thống đổi lấy Đế Giang bản mệnh Thần Thông!"
Lý Vân trầm ngâm chốc lát.
Trong lòng nói.
Cuối cùng hắn cũng lựa chọn Đế Giang bản mệnh Thần Thông, người này dù sao thì cũng đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, thì chắc chắn là có hiểu bết hơn rất nhiều so với những sinh linh khác về đại đạo Không Gian.
Mà Thời Không đại thần này. . .
Là thời gian và không gian trộn lẫn với nhau, sở dĩ nó có giá cao, chắc là do hai pháp tắc gộp chung lại với nhau, thế nhưng chỉ lấy ra phần không gian.
Chắc chắn là không thể so với Đế Giang.
Mà bây giời Lý Vân không quá cần đại đạo Thời Gian, có Thiên Cơ Lâu là đủ rồi, hắn có thể tùy ý bước vào dòng sông thời gian, cũng có thể kéo bất kỳ kẻ nào ở bất kỳ đoạn thời gian nào vào Trong Thiên Cơ Lâu.
Bản thân này chính là một biểu tượng của pháp tắc Thời Gian rồi.
« Keng. »
« Trừ 300 vạn điểm Thiên Cơ, thành công đổi lấy Đế Giang bản mệnh Thần Thông (một phần chức năng)! »
"Ông!"
Hai mắt Lý Vân mở lớn, sâu trong đáy mắt ánh lên vô số phù hiệu, không gian quanh thân giống như một mặt kiếng, vỡ vụn thành từng mảnh, nhưng lập tức nhanh chóng khôi phục lại.
Đây là một cảnh tượng kỳ lạ.
Mạnh Khánh Chi đứng bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng này, mở to hai mắt, cực kỳ không thể tin tưởng
Cảm giác của hắn thay đổi.

Hôm nay, lâu chủ tiền bối rõ ràng là đang đứng ở trước mắt mình, nhưng lại phảng phất cách xa nhau vô số không gian, từ trên người hắn tản ra một loại khí tức của Thần Linh tối cao.
Giống như một vị Mãng Hoang Thiên Thần bước đến từ viễn cổ,
Dù cho không cử động, đều có thể khiến cho không gian chung quanh xuất hiên những thay đổi kịch liệt, phảng phất như đất trời đang thay đổi, cực kỳ thần dị.
"Đây là đại đạo Không Gian?"
Mạnh Khánh Chi tự lẩm bẩm.

Chương 306. Có lẽ là đối phương muốn diệt thế!

Chương 306: Có lẽ là đối phương muốn diệt thế!
Lý Vân ngước mắt, nhìn về phía bầu trời bên ngoài.
Một tay đưa ra chém một nhát vào hư không, một luồng sáng chiếu rọi thiên địa tuôn trào ra, từng mảng từng mảng bầu trời bị cắt làm đôi như thuở sơ khai.
Sương mù hỗn độn cuộn trào mãnh liệt, từ trong khe nứt kia chảy ngược ra, sắp sửa bao phủ vô ngân đại địa, thì đã bị một bàn tay thình lình xuất hiện chặn lại trên bầu trời.
Bàn tay của Lý Vân nâng lên, giống như một vị thần sáng thế, trong lòng bàn tay thò ra bên ngoài bầu trời, bay ra, một thế giới khổng lồ lù lù tiến về phía trước trong vô tận hỗn độn.
Giờ khắc này.
Thế giới dịch chuyển!
Vô số lối đi không gian, nhanh chóng đứt đoạn
Làm cho vô số sinh linh lâm vào hoảng sợ, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.
Đây giống như là một tai họa thật lớn đang diễn ra, đè nặng trong lòng của vô số người, khiến cho bọn họ nghĩ rằng giây tiếp theo sẽ có chuyện cực kỳ kinh khủng xảy ra.
Những người có thực lực càng mạnh
Thì lại cảm nhận càng rõ ràng hơn
. . . .

Thiên Nguyên giới.
Bên trên một mảng đại địa rộng lớn.
Vô số sinh linh hội tụ, ánh sáng phát ra từ các loại pháp bảo lóng lánh trên hư không.
Ngao Tuyên đứng sừng sững trên hư không, hắn chắp hai tay sau lưng, áo bào bay phất phới, sắc mặt lạnh lùng, nhìn hai vị Đại Đế ở đầu kia của lối đi không gian, không chịu lui bước.
Nhìn bề ngoài.
Bản thân mình chỉ là một người, không đúng. . . . . Một con rồng.
Nhưng sau lưng mình lại là lâu chủ tiền bối, tuy là hai vị Đại Đế của Tử Huyền giới mạnh hơn mình không ít, nhưng kẻ nào dám vượt giới đến đây?
Có thể nói.
Bọn họ tới một người, lâu chủ tiền bối sẽ giết một người.
Tới hai người trực giết luôn một cặp.
Mặc dù lâu chủ tiền bối không ra tay, mình cũng có thể lấy vô số tài nguyên để trao đổi, Long tộc thì thứ khác không có nhưng không thiếu đồ tốt. Lấy thêm ra một hai bộ Đế Kinh.
Hoặc là Đế binh vẫn là không thành vấn đề.
"Các ngươi, đánh thì không đánh, lui lại không lùi, muốn giằng co với bản đế cho đến khi thiên hoang địa lão sao?"
Ngao Tuyên mở miệng, giọng nói ầm ầm, chấn động trên trời dưới đất.
"Trẫm, chưa từng thấy kẻ nào vô liêm sỉ như thế!"
Thái Hoàng lạnh lùng nói.
Trong con ngươi của hắn ánh lên màu sắc lạnh lùng, nếu có thể vượt giới đánh một trận, hắn đã sớm xuất thủ, nhưng hiện tại tuy là có đủ năng lực, hắn cũng không dám tùy tiện xuất thủ.
Chỉ có thể mở to mắt nhìn đối phương cho rằng kẻ mới vừa thành Đế kia chặn được hai Đại Đế bọn họ và cả vô số lính tinh nhuệ.
"Ta không muốn đối địch với Thiên Nguyên giới, chỉ muốn bái kiến Thiên Cơ lâu chủ, đạo hữu có thể nhường một lối đi không?"
Thiên Khấp Đại Đế mở miệng.
Hắn là một kẻ cầu đạo trung thực đáng kính, chỉ vì luôn cố gắng để ưu tú hơn.
Hắn không muốn tham dự vào trận chiến giữa hai giới.
Nếu như hắn có dã tâm, chỉ cần có một suy nghĩ trong đầu thì đã có thể thành lập được một đội ngũ có thực lực không kém gì Mặc Uyên Đại Đế và

Thái Hoàng. Nhưng mà hắn cũng không làm như vậy.
"Nhường ra một lối đi?"
Ngao Tuyên hừ lạnh.
Hắn chẳng tin được lấy ngay cả một dấu chấm hỏi trong câu nói kia.
Nếu như thật sự để cho đối phương đi qua đây rồi.
Ai có thể cam đoan đối phương nói thật hay giả?
Lỡ đâu.
Hắn muốn qua đây động thủ thì phải làm sao bây giờ?
"Nói đi thì cũng phải nói lại, ngươi cho rằng lâu chủ tiền bối, ngươi muốn gặp là có thể gặp được sao?"
"Đừng nói là ngươi, ngay đến cả bản đế muốn gặp lâu chủ tiền bối một lần cũng là muôn vàn khó khăn!"
Ngao Tuyên ngạo nghễ nói.
Lúc này.
Lâu chủ tiền bối chính là con át chủ bài của Thiên Nguyên giới, có lâu chủ tiền bối ở đó thì bất kỳ người nào muốn vượt giới, cũng phải suy nghĩ lại, bởi vì bọn họ không biết rõ thái độ của lâu chủ.
"Đạo hữu không thể châm chước được sao?"
Thiên Khấp Đại Đế than nhẹ.
"Tiên chi đỉnh, ngạo thế gian, còn Long Đế ta đây thì còn Thiên Nguyên Giới!"
Ngao Tuyên đứng chắp tay, ánh mắt bễ nghễ, lãnh đạm nói: "Nếu muốn bước vào Thiên Nguyên giới, thì phải bước qua xác của bản đế!"
Thiên Khấp Đại Đế: ". . . . ."
Thái Hoàng: ". . . . ."
Hai người này sắp miễn dịch với mấy câu nói của hắn ta rồi.
Bọn họ liếc mắt nhìn Long Đế, Thái Hoàng lên tiếng đầu tiên, nhàn nhạt nói: "Đường này không thông, thì e là phải đi một con đường khác rồi."
"Cái của Mặc Uyên kia sao?"
Thiên Khấp Đại Đế cau mày nói
"Không sai!"
Chiến y trên người Thái Hoàng phát sáng, quét mắt nhìn Long Đế ở phía đối diện, ánh mắt sâu thẳm dọa người, trong ánh mắt đó có cảnh tượng nhật nguyệt hủy diệt, ánh sao rơi xuống, cực kỳ kinh khủng.
Tuy là rất không muốn thừa nhận

Nhưng chuyện vượt giới đánh một trận, mình đúng là không bằng Mặc Uyên, người ta... ít nhất ... Cũng đã đánh tới.
Mà bản thân mình. . . . .. . Trong mười ngày nay không có cách nào bước vào lối đi không gian dù chỉ là một bước. Hiện nay không còn cách nào khác chỉ có thể mượn dùng lối đi của Mặc Uyên kia, hai người hợp sức lại với nhau thì đào đá lấp biển cũng dễ như chơi,... ít nhất ... Có thể chạy đến Thiên Nguyên giới đánh hạ nữa giang sơn.
"Cũng được."
Thiên Khấp Đại Đế gật đầu, ánh mắt của hắn nhìn về phía một hướng khác, cước bộ nâng lên, sắp rời đi.
"Ngươi không đi cùng ta sao?"
Thái Hoàng khó hiểu.
"Không được."
Thiên Khấp Đại Đế lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cũng chẳng phải chỉ có một đi duy nhất đến Thiên Nguyên giới."
"Ừm?"
Thái Hoàng nhướng mày.
Theo như hắn biết, ngoại trừ lối đi của Mặc Uyên kia thì còn có một lối đi khác nằm ở Trấn Thiên Cổ Thành, nhưng nơi kia đã bị một vị Đại Đế Thiên Nguyên giới lấp kín rồi.
Còn từng giao tranh với Mặc Uyên.
Nếu như đi bằng con đường kia thì cũng chẳng khác gì con đường trước mắt này cả.
Ngoại trừ lối đi ở Trấn Thiên Cổ Thành này, thì cũng chỉ còn lại một lối đi không gian chính là lối đi mà trước đây Thiên Cơ lâu chủ mở ra!
Đây là một con đường nguy hiểm!
Bởi vì đầu kia của con đường đó là nơi ở của Thiên Cơ lâu chủ.
Mặc dù là Đại Đế đi lên con đường đó, cũng có thể sẽ chết, nếu như Thiên Khấp Đại Đế đi qua bằng lối đi này, có thể nói là dùng tính mệnh của mình để đánh cuộc.
"Ngươi thật sự muốn chọn con đường sau cùng này sao?"

Chương 307. Có lẽ là đối phương muốn diệt thế! (2)

Chương trước Chương sau

Chương 307: Có lẽ là đối phương muốn diệt thế! (2)
Thái Hoàng trầm giọng hỏi.
"Nếu không... Thì sao?"
Thiên Khấp Đại Đế thản nhiên đáp lại.
Hắn không muốn đi chung với hai người này, bởi vì ... Dã tâm của hai người này quá lớn, nếu như đi chung với bọn họ, khó tránh khỏi sẽ bị Thiên Cơ lâu chủ hiểu lầm, còn chẳng bằng đánh cuộc một lần.
Xem thử phải chăng Thiên Cơ lâu chủ sẽ xuất thủ tiêu diệt mình.
"Ngươi. . ."
Thái Hoàng lên tiếng lần nữa, đang còn muốn khuyên hắn.
Nhưng còn chưa nói hết.
Trong đất trời.
Truyền đến những âm thanh"lạch cạch", bầu trời trước mặt hai người ầm ầm vỡ vụn, bầu trời như một mặt gương vỡ nát thành từng mảnh, lối đi không gian vốn còn ở kia.
Ầm ầm vỡ nát, hóa thành hư vô.
"Chuyện gì xảy ra?"
Thái Hoàng hoảng sợ thất sắc, nhìn vào bầu trời trước mặt, nhanh chóng tiến lên hai bước, ánh mắt đánh giá chung quanh, sâu dưới đáy mắt ẩn chứa vẻ khiếp sợ không che giấu được.
Một lối đi không gian đang yên lành.
Bản thân mình tốn mất ngàn năm mới vừa nối thông, tại sao trong khoảnh khắc lại vỡ nát?
Là có người xuất thủ?
Khả năng này không lớn, nếu có người xuất thủ, hai người Đại Đế bọn họ không có khả năng không phát hiện được, nếu như không có người xuất thủ, thì tại sao lối đi không gian lại vô cớ vỡ vụn.
"Thế giới của chúng ta đang dịch chuyển!"
Thiên Khấp Đại Đế gằn từng chữ.
Hắn ngẩng đầu nhìn lên vết nứt trên bầu trời, lại cúi đầu nhìn về phía đại địa dưới chân, trong miệng lần thứ hai gằn ra mấy chữ: "Có vô thượng xuất thủ!"
"Có lẽ đối phương muốn diệt thế!"
"Cái gì?"
Trong nháy mắt.
Mặt Thái Hoàng không còn chút máu.

Hắn hiểu được.
Vô thượng mà Thiên Khấp Đại Đế nói là ám chỉ điều gì.
Có thể đẩy một thế giới di chuyển, này tuyệt đối không phải là Đại Đế, rất có thể là một vị vô thượng Chân Tiên!
Một nhân vật khủng bố như vậy, vì sao phải ra tay với Tử Huyền giới
Phải biết rằng.
Mỗi một người tu luyện cũng đều hiểu được bên ngoài thế giới là hỗn độn vô tận, mà bên trong hỗn độn, không chỉ có riêng một thế giới là Tử Huyền giới của bọn họ.
Nếu như trong lúc thế giới này dịch chuyển đụng phải một thế giới khác.
Nếu như khả quan thì có thể hai thế giới sẽ tương ứng với nhau, hợp nhất thành một, mặc dù sẽ có chút thương vong, nhưng kết quả cuối cùng chắc chắn là một chuyện tốt.
Nhưng nếu như không khả quan.
Có khả năng cả hai thế giới đều sẽ đi đến hướng hủy diệt.
Thế giới bị nghiền nát.
Toàn bộ sinh linh tiêu tan thành mây khói, đến ngay cả một vị Đại Đế cũng không thể nào sống sót trong hỗn độn được.
"Xong rồi!"
Trong miệng Thái Hoàng chật vật nặn ra hai chữ
Hắn không ngờ tới, mặc dù hắn đã thành Đế, thế nhưng cũng không có cách nào nắm được vận mệnh của mình trong tay mình, loại này cảm giác bất lực này khiến cho lòng hắn héo lại.
. . . . .
Mặc Uyên đế cung.
Mặc Uyên Đại Đế chắp tay đứng ở trong đại điện, sắc mặt vô cùng trắng bệch.
Hắn nhìn lối đi không gian cách đó không xa ầm ầm tan vỡ, cả người như rớt vào hầm băng, hắn cũng giống như hai người Thái Hoàng, trong khoảnh khắc khi lối đi không gian vỡ nát.
Đã đoán ra tiền căn hậu quả.
Đây là do một nhân vật vô thượng xuất thủ.
Thế giới dịch chuyển.
Đương nhiên là lối đi không gian này không cách nào sử dụng được nữa.
Hắn không giống với hai vị Đại Đế kia, nếu như lối đi không gian vỡ nát thì cũng mặc kệ, không ảnh hưởng gì, chỉ cần thế giới vẫn còn tồn tại thì bọn

họ cũng vẫn có thể thống trị tỷ vạn dặm lãnh thổ như trước.
Nhưng thế lực dưới trướng Mặc Uyên đế cung của hắn thì phần lớn đều đang ở Thiên Nguyên giới!
Nếu như không có sức mạnh của hắn bảo vệ, toàn bộ sinh linh mà mình phái qua đó đều sẽ rơi vào thảm cảnh, kết cục sau cùng có thể là chẳng còn ai sống sót.
Thậm chí Đế binh của mình cũng sẽ bị thất lạc ở Thiên Nguyên giới.
Còn nếu như.
Lại mở một lối đi không gian, thì thật sự là quá khó khăn.
Bởi vì hắn không biết Tử Huyền giới sẽ trôi dạt đến nơi nào trong hỗn độn.
Có thể sẽ tiến gần đến Thiên Nguyên giới.
Cũng có thể sẽ xa hơn.
"Tại sao lại như vậy?"
Mặc Uyên Đại Đế thì thào nói.
. . . . .
Tử Huyền giới.
Trong một góc nhỏ bình thường.
Vô số sinh linh ùa ra từ trong một vết nứt không gian.
Trong đám người kia có không ít thiên kiêu trẻ tuổi.
Họ đều đến từ Địa Tiên giới
Có kẻ mang theo đội ngũ, cước bộ mạnh mẽ, hăng hái, thần quang đầy người.
Có kẻ thì tài hoa xuất chúng, khuôn mặt kiêu ngạo, tinh khí vòng quanh, khí huyết dâng trào.
Có kẻ thì có khuôn mặt đẹp đẽ, rung động lòng người, giống như tiên tử, trên người có khí tức siêu phàm thoát tục.
Tộc Phương thị bị tiêu diệt ở Địa Tiên giới, những bí mật mà gia tộc bọn họ che dấu cũng bị bại lộ theo. Không ít người cũng đã biết được chuyện lão tổ của tộc Phương thị lưu lại truyền thừa ở Tử Huyền giới.
Lần này bọn họ vượt giới đến đây, chính là vì tranh đoạt truyền thừa của Chân Tiên!
Mà ở trong mắt bọn hắn, Tử Huyền giới chẳng qua cũng chỉ lớn hơn một nơi rèn luyện một chút mà thôi, bất kỳ sinh linh nào trong này đều là thổ dân, không đáng để chú ý.
"Nơi này chính là Tử Huyền giới sao?"

Một gã mặc trường bào màu vàng nhạt, quanh thân lấp lánh thần quang, sợi tóc như thác nước, ngồi ngay ngắn trên lưng một con thần thú, con ngươi quan sát tứ phương, khinh bỉ nói:
"Quả nhiên là hạ giới, linh khí nhạt nhòa như vậy, thế giới như này mà cũng có thể sinh ra một kẻ vô thượng sao?"
"Đạo hữu không biết, trước khi bước vào Địa Tiên giới, tộc Phương thị cũng không phải là nhân vật vô thượng. Mà là sau khi đi vào Địa Tiên giới mới có thể đột phá."
Một vị nam tử có phong cách như ngọc, khẽ cười nói.
Mặc dù là đang giải thích, nhưng trong giọng nói lại mang theo ẩn ý xem thường không hề che giấu.
"Nghĩ cũng đúng."
Người mặc trường bào màu vàng nhạt, gật đầu, nói: "Sao một cái ao tù nước đọng lại có thể sinh ra tiên nhân?"
"Thế giới kiểu này không xứng sở hữu truyền thừa của Chân Tiên !"
"Đạo hữu nói cực đúng!"
. . . . .
Không ít người ngươi một câu ta một lời thấp giọng nói chuyện với nhau, có vài người lại bay lên trời, chuẩn bị rời khỏi nơi này, thám thính tin tức của Tử Huyền giới.
Nhưng bọn hắn còn chưa rời khỏi đó.
"Ầm ầm" một tiếng.
Lối đi không gian phía sau lưng bọn họ nổ tung!

Chương 308. Đây là Tử Huyền giới!

Chương 308: Đây là Tử Huyền giới!
"Chuyện gì thế này?"
"Chuyện gì thế này?"
"Con đường khi nãy chúng ta tới đây, sao bỗng nhiên lại biến mất?"
"Phải chăng là có người cố ý muốn chặn đường về của chúng ta rồi !!"
"Không có lối đi không gian thì làm sao chúng ta trở về được, chẳng lẽ phải chết già ở Tử Huyền giới hay sao?"
. . . .

Nhìn thấy lối đi không gian sau lưng mình bị vỡ nát, lúc này rất nhiều người đổi sắc mặt.
Xét cho cùng.
Địa Tiên giới là niềm kiêu hãnh của bọn họ.
Không còn Địa Tiên giới thì không cách nào trở về, vậy thì bọn họ nào có khác gì sinh linh Tử Huyền giới đâu chứ.
Thử tưởng tượng đến tình cảnh mà bọn họ căm thù những sinh linh vượt giới, là có thể đoán ra được nhóm người mình phải đối mặt với kết cục như thế nào.
"Chư vị chớ hoảng sợ, người mở ra lối đi không gian chính là lão tổ của Ngọc Hư Cung, lão tổ chính là vô thượng Chân Tiên, vẫy tay một cái thì lại có thể mở ra một lối đi không gian mới!"
Một vị Đại Thánh đứng dậy, chậm rãi nói.
Lời này vừa nói ra.
Không ít người dần dần bình tĩnh lại.
Thủ đoạn của một vị vô thượng Chân Tiên không phải là thứ mà bọn họ có thể suy đoán được, e rằng một giây tiếp theo lối đi không gian lại sẽ được mở ra.
Dù sao.
Thì đệ tử đứng đầu ba đời của Ngọc Hư Cung cũng đã tới đây rồi.
Hơn nữa.
Hắn đã đi trước mọi người một bước, đã đi sâu vào trong Tử Huyền giới.
Ngọc Hư Cung không thể nào mà ngồi nhìn người ưu tú nhất trong tam đại đệ tử của bọn họ vô cớ mất đi ở Tử Huyền giới được.
"Đúng đúng đúng, nói không chừng bây giờ lão tổ của Ngọc Hư Cung đã phát hiện ra điều bất thường, có thể là lão tổ đã bắt đầu mở ra một lối đi không gian mới rồi cũng nên."
Có người vui mừng nói.
"Chuyện này không hề đơn giản như vậy, chẳng biết Tử Huyền giới đã trôi dạt đến nơi nào trong hỗn độn rồi nữa. Muốn một lần nữa tìm được Tử Huyền giới trong hỗn độn vô tận, cho dù là một vị Chân Tiên cũng phải tốn không ít thời gian."
Một vị Đại Đế Phù Vân Sơn đứng lặng trên hư không, quét mắt nhìn mọi người đứng phía dưới, hờ hững nói: "Bản đế hoài nghi chuyện này là do một vị vô thượng Chân Tiên xuất thủ!"

"Một nhân vật có cùng đẳng cấp xuất thủ, thì e là vị vô thượng của Ngọc Hư Cung kia trong chốc lát cũng phải bỏ tay chịu trận thôi!"
Tiếng nói vừa dứt.
Vị Đại Đế của Phù Vân Sơn này, tay áo bào vung lên, cuốn đám người cùng nhau vượt giới tới đây, bay vào sâu trong Tử Huyền giới.
Sau khi hắn rời đi.
Để lại một câu nói lạnh lùng quanh quẩn trong đất trời.
"Các ngươi tự cầu nhiều phúc đi."
"Này. . . . ."
Một vài Chuẩn Đế sắc mặt vô cùng nghiêm túc, nhìn phương hướng Phù Vân Sơn Đại Đế rời đi, lẩm bẩm nói: "Ý của Phù Vân Sơn tiền bối là sao?"
"Hắn vừa mới nói là Tử Huyền giới đang trôi dạt trong hỗn độn sao?"
Có người hồ nghi nói.
Đây đúng là không thể tưởng tượng nổi.
Một thế giới khổng lồ, tại sao lại vô duyên vô cố thay đổi vị trí?
"Chẳng lẽ, Tử Huyền giới còn có Chân Tiên tồn tại?"
Một ông lão trầm giọng nói.
Đại Đế đều có thể sống đến mấy triệu năm, cũng không phải là không có khả năng có một vị vô thượng Chân Tiên sống từ thời Viễn Cổ cho đến bây giờ, nếu như một nhân vật như vậy xuất thủ.
Đúng thật là có thể đẩy một thế giới đi về phía trước.
Thế nhưng.
Mục đích xuất thủ của nhân vật như vậy là gì?
Chẳng lẽ là vì ngăn cản người của Địa Tiên giới tiếp tục bước vào Tử Huyền giới hay sao?
Cái này cũng không có lý, Chân Tiên hoàn toàn có thể bước vào trong Địa Tiên giới, sau đó truyền ra một đạo khẩu dụ khắp thế giới, cấm bất cứ kẻ nào bước vào Tử Huyền giới.
Kể từ đó.
Phỏng chừng sẽ không có người dám chủ động tìm đường chết. Dám coi thường khẩu dụ của một vị vô thượng Chân Tiên.
Một chuyện có thể thực hiện dễ dàng như vậy, vì sao còn phải tốn nhiều sức lực như vậy để đi di chuyển cả một thế giới chạy khắp nơi trong hỗn độn?
"Có lẽ là Tử Huyền giới không đơn giản như chúng ta nghĩ!"
Không ít hộ đạo giả đi theo thiên kiêu trẻ tuổi hạ giới, sắc mặt bắt đầu nghiêm túc, đường lui bị cắt đứt, cũng đồng nghĩa với việc bọn họ tứ cố vô

thân, thế lực của Địa Tiên giới căn bản là không có cách nào tác động được đến Tử Huyền giới.
Nếu như muốn tiếp tục sống sót, phải tự nghĩ cách.
Cũng may là lần này những người xuống đây đều không phải là kẻ yếu, bất kỳ một hộ đạo giả nào đều cũng có tu vi từ Đại Thánh trở lên. Chưa nói là có thể tung hoành được ở Tử Huyền giới, nhưng... ít nhất ... Thì cũng có thể tự bảo vệ mình không lo.
Phỏng chừng sinh linh Tử Huyền giới cũng không dám tùy tiện đắc tội với bọn họ. Dù sao thì cũng chẳng ai có thể cam đoan là lối đi không gian có thể lại một lần nữa được mở ra hay không.
. . . .
Thiên Nguyên giới.
Ngao Tuyên đứng ở trên hư không, vẫn chắp hai tay sau lưng, uy nghi Đại Đế trấn áp trên trời dưới đất, ánh mắt híp lại, ngạo nghễ bốn phương tám hướng.
Hắn đang giằng co cùng hai vị Đại Đế Tử Huyền giới.
Ngay tại thời khắc mấu chốt.
Xoạt xoạt một tiếng.
Lối đi không gian vỡ nát, hư không vặn vẹo, chịu sự ảnh hưởng của ý chí Thiên Đạo, lối đi không gian vốn đang tồn tại nhanh chóng biến mất.
Trong hư không.
Từng cơn sóng lăn tăn khuếch tán ra.
Tất cả mọi thứ trước mắt đều biến mất, hai vị Đại Đế Tử Huyền giới đã hoàn toàn bị chia cắt với Thiên Nguyên giới.
"Chuyện gì xảy ra?"

Chương 309. Đây là Tử Huyền giới! (2)

Chương 309: Đây là Tử Huyền giới! (2)
Sắc mặt Ngao Tuyên quái dị.
Lối đi không gian vỡ nát?
Nhưng mà mình cũng đâu làm gì đâu.
Chẳng lẽ, hai vị Đại Đế của Tử Huyền giới biết mình không đi qua được, nên chủ động bị phá huỷ lối đi không gian, dự định mở ra một lối đi khác

hay sao?
"Ừm. . . Không loại trừ khả năng này!"
Ngao Tuyên trầm ngâm.
Hắn quét mắt nhìn tỷ vạn sinh linh phía dưới, khoát tay áo, trầm giọng nói:
"Hai vị Đại Đế của Tử Huyền giới có thực lực không kém, nhưng đối đầu với bản đế thì vẫn không bằng."
"Mới vừa rồi. . ."
"Thần niệm của bản đế cùng hai người bọn họ giao phong với nhau trong hư không, cuối cùng bản đế nhỉnh hơn một chút, phá hủy luôn lối đi không gian!"
"Tuy là lối đi không gian đã bị bản đế bị phá huỷ, nhưng này hai vị Đại Đế kia vẫn còn sống, sau này vẫn có khả năng sẽ quay trở lại!"
"Các ngươi không thể buông lỏng cảnh giác, nếu có dị giới xâm phạm, vạn tộc sinh linh đều phải đồng tâm hiệp lực, cùng nhau chống lại kẻ thù bên ngoài!"
"Chúng ta cẩn tuân Long Đế pháp chỉ!"
"Chúng ta cẩn tuân Long Đế pháp chỉ!"
"Chúng ta cẩn tuân Long Đế pháp chỉ!"
. . .
Vô số sinh linh cao giọng đáp lại.
Danh chấn bầu trời, khí thế ngất trời, ánh mắt của từng sinh linh đều đỏ rực nhìn lên Ngao Tuyên trên bầu trời.
Đây chính là khí phách của Long Đế sao?
Mới vừa rồi có không ít người hoài nghi lời nói của Long Đế có chút qua lố, dù sao mới vừa động thủ mà đã bị hai vị Đại Đế đánh bẹp.
Vạn bất đắc dĩ chỉ có thể xin lâu chủ tiền bối xuất thủ giúp đỡ.
Nhưng bây giờ.
Lối đi không gian đột nhiên vỡ vụn, mà quanh đây ngoại trừ Long Đế lại không có vị Đại Đế nào khác nữa. Ngoại trừ hắn ra âm thầm ra tay phá huỷ lối đi không gian, thì cũng không còn khả năng thứ hai nữa.
Có thể là. . . . .
Trước đây Long Đế cố ý giả vờ yếu đuối trước mặt kẻ thù.
Sau đó mới xuất thủ nhanh như chớp, khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng hủy diệt lối đi không gian của đối phương !
Không thể không nói.
Thủ đoạn này của Long Đế đúng thật là cao tay!

Nếu như Long Đế lại xuất thủ phá huỷ lối đi không gian mà Mặc Uyên Đại Đế mở ra, chẳng phải là không cần phải sầu lo nữa hay sao?
Nghĩ tới đây.
Lúc này.
Đã có người mở miệng đề nghị.
Trước mắt thì trong vạn tộc, Long Đế chính là đấm cứu thế của vô số sinh linh, bởi vì những Đại Đế còn lại cũng không xuất thủ, chỉ có duy nhất Long Đế là đứng lên, chạy ngược chạy xuôi trong Thiên Nguyên giới.
Dùng một chọi ba, cứng rắn chống đỡ với áp lực từ Tử Huyền giới.
Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, mấy triệu năm nữa danh tiếng của Long tộc sẽ vọt lên tới một độ cao kinh khủng, có lẽ sẽ tạm thời vượt qua cả tộc Kim Ô.
Trở thành người phát ngôn của Yêu tộc.
Nếu có thể phá huỷ lối đi không gian mà Mặc Uyên Đại Đế mở ra, sau này Thiên Nguyên giới không cần phải lo lắng nữa, danh tiếng của Long Đế chắc cũng sẽ nổi hơn cả Thái Sơ Cổ Đế năm xưa. . . . .
Bỗng nhiên.
Ngao Tuyên khoát tay áo, mở miệng nói: "Tuy là bản đế đánh thắng hai Đại Đế của dị giới, nhưng bản thân cũng đã bị thương. . . ."
Hắn mở miệng bịa chuyện.
Bản thân mình chính là Đại Đế, đương nhiên là nói cái gì thì những người phía dưới đều sẽ tin là như vậy.
Lúc này.
Hắn cũng chẳng biết lý do tại sao lối đi không gian đột nhiên bị vỡ nát, đang định đi Thiên Cơ Lâu một chuyến hỏi lâu chủ tiền bối, sao lại có thể chạy đi phá hủy lối đi không gian của Mặc Uyên Đại Đế cơ chứ?
Lỡ đâu.
Bản thân mình vừa đi đến đó, lại đối mặt cùng lúc với ba vị Đại Đế thì biết phải làm sao bây giờ
Mình tự khoác lác nhưng mà mình không gánh vát được đâu!
Khi Ngao Tuyên đang thẳng thừng bộc bạch.
Thiên Nguyên giới, vũ trụ biên hoang, đang xảy ra sự thay đổi khốc liệt, không gian khắp nơi sụp đổ, một thế giới có diện tích vô biên đang nối liền lại với thế giới này.
Vũ trụ biên hoang.
Rất ít có dấu chân của con người, gần như không có sinh linh sinh sống

Vì vậy.
Chẳng có bao nhiêu người phát hiện ra cảnh tượng hùng vĩ mênh mông này.
Nhưng.
Chuyện hai thế giới nối liền với nhau căn bản không gạt được một ít tu luyện giả có thực lực thâm hậu, một số người đang bế quan đột nhiên mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.
Ánh mắt mang đầy vẻ nghi hoặc.
Chẳng biết tại sao.
Mới vừa rồi trong nháy mắt đó.
Nguyên khí trong đất trời dường như nồng đậm lên không ít, đến ngay cả thiên địa quy tắc đều trở nên rõ ràng hơn, cảnh giới càng dễ dàng đột phá hơn, không ít người bị mắc ở bình cảnh, ngay tức khắc đột phá cảnh giới trước mặt, bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.
"Ừm?"
Ngao Tuyên ngừng nói, vẻ mặt đầy hồ nghi, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời phương xa, con ngươi hơi nheo lại, hắn bước ra một bước, một đại đạo to lớn kéo dài ra.
Kéo dài về phía nơi sâu trong vũ trụ.
Không bao lâu.
Hắn đi tới trên một vùng đất hoang vu rộng lớn, ở trước mặt hắn vốn là vũ trụ biên hoang quen thuộc vẫn tồn tại như cũ, nhưng đầu kia của vũ trụ biên hoang.
Lại chẳng biết lúc nào lại xuất hiện một thế giới hoàn toàn mới!
Cẩn thận cảm nhận khí tức trong đó
Sắc mặt Ngao Tuyên trở nên khó coi.
"Đây là Tử Huyền giới!"

Chương 310. Đợi đến ngày bản đế quay trở lại!

Chương 310: Đợi đến ngày bản đế quay trở lại!
Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân thu bàn tay về.
Thần niệm của hắn tuôn ra như nước thủy triều.
Thăm dò đại khái hai thế giới, hài lòng gật đầu.

Hai thế giới mới vừa hợp nhất, biến hóa của thế giới vẫn chưa rõ ràng, đợi đến khi hoàn toàn hợp nhất lại với nhau, hai thế giới chỉ có một Thiên Đạo tồn tại.
Khi đó mới thật sự là thế giới quá độ.
Vô số sinh linh đều có thể nhận được một số lợi ích.
Cảnh giới Đại Đế sẽ không còn là cảnh giới xa vời không thể với tới được, mà cảnh giới Chân Tiên mới là mục tiêu vĩnh hằng của bọn họ.
"Tiền bối, vậy là xong sao?"
Mạnh Khánh Chi mặt đầy nghi ngờ hỏi.
Hắn nhìn lên bầu trời, dường như cũng không có gì khác thường, bởi vì đang ở trong Thiên Cơ Lâu, nên mọi giác quan đều bị ngăn trở, thậm chí hắn còn chưa phát hiện ra thế giới mình đang ở.
Đã hoàn toàn thay hình đổi dạng.
"Xong rồi."
Lý Vân ngồi trên ghế, thản nhiên rót một chén nước trà, khẽ nhấp một miếng, tùy ý nói.
"Địa Tiên giới. . . Bây giờ đã giống như Thiên Nguyên giới rồi sao?"
Mạnh Khánh Chi vui vẻ nói.
"Ừm. . . . ."
Lý Vân trầm ngâm một lát
"Bây giờ thì cũng chưa giống lắm, cỡ chừng trăm vạn năm nữa thì sẽ giống nhau thôi!."
Thế giới mới vừa thay đổi, thì còn phải mất một ít thời gian mới đợi đến khi Chân Tiên xuất hiện, e rằng một vài lão quái vật trong cấm địa có thể sẽ đi trước đám người Mạnh Khánh Chi một bước.
Dù sao
Những lão quái vật kia đã sống vô số năm.
Thế giới xuất hiện sự thay đổi, thì kẻ được lợi nhất chính là bọn họ, những thứ ngăn trở bọn họ tiến về phía trước bỗng nhiên biết mất, dựa vào căn cơ thâm hậu nhiều năm.
Thì xuất hiện một đợt đột phá lớn cũng là hợp tình hợp lí.
Dù cho không cách nào trong khoảng thời gian ngắn mà trở thành vô thượng Chân Tiên, nhưng trăm vạn năm trôi qua thì cũng gần gần như sẽ xuất hiện Chân Tiên.
Đến khi đó thì Địa Tiên giới sẽ chẳng khác gì Thiên Nguyên giới.
"Trăm vạn năm sao?"

Mạnh Khánh Chi không hiểu ra sao
Có chút nghĩ không ra.
Chẳng lẽ, không phải tiền bối xuất thủ tiêu diệt tất cả những Chân Tiên của Địa Tiên giới?
Mà là. . . . .
Hạ chú cho tất cả những Chân Tiên đó hay sao?
Suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không nghĩ ra, Mạnh Khánh Chi dứt khoát không thèm suy nghĩ nữa, hắn nhẹ giọng hỏi: "Tiền bối, rốt cuộc là vừa nãy. . . . ."
"Không có gì."
Lý Vân buông tách trà, khoát tay áo, nhẹ nhàng bình thản nói:
"Chỉ dùng một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi. Ta hợp nhất Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới lại với nhau."
"ồ ——!"
Mạnh Khánh Chi gật đầu, mắt đầy vẻ thì ra là như vậy.
Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng.
Hắn đột nhiên biến sắc, không thể tin nói: "Tiền bối, vừa nãy ngài nói là hợp nhất Thiên Nguyên giới và Tử Huyền giới. . . Lại với nhau rồi hả?"
"Không sai."
Lý Vân gật đầu.
"Này. . . . ."
Mạnh Khánh Chi nghe vậy, sắc mặt lập tức xụ xuống.
Đây chính là thủ đoạn nhỏ trong miệng tiền bối sao?
Đây chính là cái mà tiền bối nói là Địa Tiên giới giống như Thiên Nguyên giới sao?
Hợp nhất Tử Huyền giới và Thiên Nguyên giới, rốt cuộc có thể đánh đồng với Địa Tiên giới hay không thì hắn không biết.
Nhưng có một điều.
Trong lòng hắn rất rõ ràng.
Thiên Nguyên giới gặp rắc rối lớn rồi.
Trước đây.
Tử Huyền giới kết nối với Thiên Nguyên giới dựa vào lối đi không gian,
Đại Đế Tử Huyền giới muốn qua đây, chỉ có thể dựa vào lối đi không gian.
Nếu có một vị Đại Đế chặn ở cửa.
Thì bọn họ không có cách nào.
Nhưng bây giờ không giống.

Lối đi không gian không còn, hai thế giới thông với nhau, đừng nói Đại Đế, chỉ cần là những sinh linh có thực lực hơi cao cũng có thể bay thẳng từ thế giới bên kia qua đây.
Đến lúc đi.
Hai thế giới không đánh nhau rối tinh rối mù lên sao chứ?
"Tiền bối. . ."
Mạnh Khánh Chi khóc không ra nước mắt, hắn trầm giọng nói: "Vãn bối có thể cầu xin ngài trả Tử Huyền giới lại chỗ cũ được không?"
Tin tức này mang lại chấn động quá lớn cho hắn, hắn dường như nhìn thấy thấy hai người Mặc Uyên Đại Đế và Thái Hoàng đằng đằng sát khí. Tuy là hắn cũng chưa đắc tội mấy với hai vị Đại Đế này. Nhưng mình thành Đế ở Tử Huyền giới, đây là sự thật không thể chối cãi.
Ai mà biết được liệu rằng hai vị Đại Đế này có tìm mình tính sổ hay không nữa? Hắn không giống với Long Đế, Mạnh Khánh Chi hết sức rõ ràng về thực lực của bản thân mình, hắn mới vừa thành Đế, căn bản là không thể đánh lại người ta.
Chớ đừng nói chi là ngay cả một Đế binh cũng không có.
Kể cả cho hắn bày binh bố trận, phỏng chừng cũng chỉ có thể đánh tay đôi với một vị Đại Đế mà thôi.
Vì cái mạng nhỏ của mình.
Lúc này.
Chỉ có thể trả Tử Huyền giới trả về chỗ cũ, mới là biện pháp tốt nhất.
"Đưa trở về?"
Lý Vân liếc mắt nhìn Mạnh Khánh Chi, nhàn nhạt nói: "Có thể!"
"Nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải trả nổi cái giá đó!"
"Vãn bối. . . Không có tiền."
Mạnh Khánh Chi chật vật nặn ra năm chữ.
Lý Vân cười giễu cợt một tiếng.
Không có tiền ngươi còn nói cái qué gì?
"Sau khi hai giới hợp nhất, Đại Đế không còn là cực cảnh, ngươi còn có thể tiến thêm một bước. Nếu không thì trong thế giới này với tư chất của ngươi sợ rằng không cách nào phá vỡ được pháp tắc của thế giới này!"
Lý Vân thong thả ung dung nói
Sự hạn chế của thế giới là hiện tượng tồn tại trong mỗi một thế giới.
Đây là bản năng tự bảo vệ mình của Thiên Đạo.

Nếu như có quá nhiều sinh linh mạnh mẽ, xuất hiện trên cùng một thế giới nhỏ bé, đây cũng không phải là chuyện tốt, bởi vì ...Những kẻ này mang trên người sức mạnh diệt thế.
Cho dù là Thiên Đạo không hay không biết, cũng sẽ không để cho những sinh linh như vậy sinh ra.
Thiên Nguyên giới trước kia chỉ có thể dung nạp Đại Đế đỉnh phong, muốn tiến hơn một bước, trừ phi mình có thể phá vỡ sự hạn chế của thiên đạo.
Mà một người có thể làm được như thế, thì chắc chắn là một nhân vật chính trong một thế giới, tỷ vạn năm cũng chẳng có lấy được một người.

Chương 311. Đợi đến ngày bản đế quay trở lại! (2)

Chương 311: Đợi đến ngày bản đế quay trở lại! (2)
Mà Mạnh Khánh Chi, hiển nhiên không phải là người như thế.
Chưa cần nói đến hạn chế của Thiên Đạo, chính bản thân hắn cũng chẳng thể bước qua được cái bậc này.
Ngoài những điều đó ra.
Một cách khác để đột phá cảnh giới Chân Tiên chính là học tập Huyền Mô cổ đế năm đó, bước vào trong Địa Tiên giới. Nhưng loại phương pháp này quá là hư ảo.
Tạm thời còn chưa nói đến chuyện có thể tìm được một thế giới như Địa Tiên giới.
Kể cả là tìm được một thế giới như vậy ở trong hỗn độn vô tận.
Thì chẳng ai dám khẳng định thế giới đó như thế nào, có lẽ là một thế giới yếu như Huyết Võng Giới, nhưng cũng có thể là một thế giới vô cùng kinh khủng.
Cũng có thể là một thế giới không hề có Nhân tộc tồn tại, tùy tiện đi vào trong đó thì sẽ biến thành một tấm bia sống vậy.
Cũng không biết mình sẽ chết như thế nào.
Năm đó Huyền Mô cổ đế có thể tìm được Địa Tiên giới, có thể nói một câu là may mắn nghịch thiên, bản thân hắn vô cùng có khả năng chính là một nhân vật chính trong vô số năm tháng dài đằng đẵng của Tử Huyền giới kia.
Nhưng mà hào quang của nhân vật chính như hắn.

Sau khi đến Địa Tiên giới thì đã cạn kiệt, cuối cùng cùng quyết chiến với một vị Chân Tiên rồi lặng lẽ chết đi.
"Tiến thêm một bước. . ."
Mạnh Khánh Chi nghe vậy ánh sáng trong mắt lóe lên.
Đây là một chuyện tốt.
Nhưng điều kiện tiên quyết là Thiên Nguyên giới có thể chống lại sự chinh phạt từ Tử Huyền giới.
"Tiền bối hiện nay đám người Địa Tiên giới vượt giới qua đây sao rồi?"
Mạnh Khánh Chi hỏi.
Nếu như người của Địa Tiên giới mà không an phận, nói không chừng ba vị Đại Đế Tử Huyền giới nhất thời nửa khắc cũng chẳng còn tâm trí nào mà quan tâm đến Thiên Nguyên giới.
Dù sao.
Người của Địa Tiên giới xuống đây cũng chẳng hề yếu ớt.
"Muốn biết?"
Lý Vân liếc mắt nhìn hắn.
Hắn còn chưa mở miệng trả lời, Mạnh Khánh Chi đã kịp phản ứng, hắn vội vàng lắc đầu, nói: "Vãn bối thực sự chẳng còn gì nữa. . ."
"Vậy thì hết cách rồi . . ."
Lý Vân hắn đưa tay chỉ trước cửa, nói: "Chờ chừng nào ngươi có tài nguyên rồi hãy trở lại Thiên Cơ Lâu!."
"Ta. . ."
Mạnh Khánh Chi há miệng, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, nhưng hắn bỗng nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng.
Tiền bối mới vừa nói.
Tử Huyền giới đã hợp nhất với Thiên Nguyên giới.
Vậy thì có phải là những lối đi không gian kia đều bị đứt gãy rồi?
Nếu như đều đứt gãy
Thì chẳng phải là người của Địa Tiên giới xuống đây đều không thể trở về sao?
Đây là một cơ hội
Sỏ dĩ Địa Tiên giới mạnh mẽ, là bởi vì sau lưng bọn hắn có vô thượng Chân Tiên, hiện tại Chân Tiên không có cách nào nhúng tay vào việc của hai giới, vậy thì mình sợ cái gì chứ?
Giết đi mấy người, bản thân mình không phát tài mới lạ.

Nghĩ đến đây, thân thể Mạnh Khánh Chi rung lên, hắn nhanh chóng xoay người lại, chắp tay nói với Lý Vân:
"Vãn bối xin cáo lui!"
Nói xong.
Hắn vội vã bay về hướng Tử Huyền giới.
. . . . .
Cùng lúc đó.
Tại nơi tiếp giáp giữa Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới.
Một trận đại chiến thảm liệt đang diễn ra.
Người giao thủ chính là Ngao Tuyên cùng Mặc Uyên Đại Đế
Hai người là người đầu tiên phát hiện ra vũ trụ biên hoang không bình thường, đều nhanh chóng chạy tới, kết quả không bao lâu hai người đã đụng phải nhau.
Lúc ngày thường.
Hai người bị ngăn cách bởi một lối đi không gian, đương nhiên là không có cách nào giao thủ hết mình.
Nhưng bây giờ lại không giống.
Lối đi không gian không còn nữa, hai người cứ như vậy chạm mặt nhau, nếu như không giao thủ thì làm sao mà được chứ?
Nhất là trước đây hai người đã từng vượt giới giao thủ một lần.
Vẻn vẹn trong vòng ba chiêu.
Mặc Uyên Đại Đế trọng thương thổ huyết.
Chuyện này vẫn bị hắn coi là điều sỉ nhục, trước mắt có cơ hội, hắn chắc chắn sẽ không buông tha.
"Ùng ùng!"
Dư lực mênh mông lan ra, vũ trụ giống như bị hủy diệt, thiên địa vạn vật điêu linh, cho dù chúng sinh có cách đó nhau bao nhiêu, xa đi nữa thì đều run rẩy, không kìm chế được mà sắp quỳ mọp xuống, cúng bái dư lục kia.
Quá sức đáng sợ.
Hai vị Đại Đế giao thủ, ảnh hưởng đến thiên địa đại đạo, như sắp diệt thế, như sắp hủy diệt hết vũ trụ biên hoang.
Tóc Mặc Uyên Đại Đế tung bay, thần sắc lạnh nhạt, đôi mắt rét lạnh, mặc dù không sử dụng Đế binh, nhưng vẫn uy dũng như vậy, đánh ra một quyền, nghìn vạn dặm sông núi tan biến.
Vô số ngôi sao nổ tung trong hư không, sáng chói đến tận cùng.
"Hiếp rồng quá đáng!"

Ngao Tuyên rống to hơn, cả người hắn tắm máu, trên đỉnh đầu ẩn hiện một viên long châu, nghìn vạn tia sáng bắn ra, đè sập vũ trụ, một tia sáng diệt thế kinh khủng lớn như một khe nứt quét sạch bốn phương tám hướng.
Dù cho hắn đã dốc hết sức mình, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Mặc Uyên Đại Đế
Đối phương quá mạnh mẽ.
Hắn ta thành Đế bao nhiêu năm, không phải là người mới vừa thành Đế như hắn có thể ngăn cản được.
"Ba vạn năm Hà Đông, ba vạn năm Hà Tây, chớ chê bản đế nghèo, chờ đến ngày bản đế quay lại, sẽ quyết sinh tử với ngươi!"
Ngao Tuyên thả lại một câu nói độc, sau đó chẳng hề quay đầu đã chạy rồi.
"Muốn chạy?"
Mặc Uyên Đại Đế lửa giận đầy một bụng, bị chê cười lâu như vậy, sao có thể để đối phương chạy mất chứ.
Mà đám người Thái Hoàng chưa tới đây, nếu không, ba vị Đại Đế vây công, liệu rằng Ngao Tuyên có thể chạy thoát khỏi trận chiến còn chưa biết được đâu.
"Soạt!"
Mặc Uyên Đại Đế bước ra một bước, nhanh chóng đuổi theo, hai người đại chiến một đường, từ không trung đánh tới dưới đất. Liên tục đánh nhau qua tỷ vạn dặm, hầu như đã lật tung gần phân nửa Thiên Nguyên giới
Mỗi một lần Ngao Tuyên muốn chạy đến Thiên Cơ Lâu, đều bị Mặc Uyên Đại Đế cản lại.
Cuối cùng.
Hai người đại chiến một đường, xông vào bên trong Bạo Loạn Tinh Hải vực.

Chương 312. Ngươi đã chạy tới nộp mạng sao?

Chương 312: Ngươi đã chạy tới nộp mạng sao?
Lại qua mấy ngày sau.
Mặc Uyên Đại Đế cả người tắm máu, vô cùng chật vật, vọt ra khỏi Bạo Loạn Tinh Hải.
Sau lưng hắn là hai Đại Đế liên thủ xuất kích.

Lăng Tiêu cùng Ngao Tuyên phối hợp ăn ý, tuy là hai người đều mới thành Đế chưa được bao lâu, nhưng đối phó với một Mặc Uyên Đại Đế, thì đương nhiên vẫn là rất nhẹ nhàng.
Ba vị Đại Đế đại chiến một đường, truy đuổi cho Mặc Uyên Đại Đế không đường lên trời, không cửa xuống đất, cuối cùng Thái Hoàng hiện thân, mới có thể tạm dừng trận đại chiến này lại.
Khó khăn lắm Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên Giới mới có được những ngày yên bình.
Trong khoảng thời gian ngắn.
Rất khó xảy ra chiến tranh.
Bởi vì mấy vị Đại Đế của Tử Huyền giới phát hiện ra một chút bất thường, dường như sau lưng của nhà mình bỗng nhiên xuất hiện một cỗ sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ.
Khiến cho bọn họ vô cùng dè dặt
. . . .
Tử Huyền giới.
Ở nơi của Vương tộc Thái cổ.
Đại trận bao phủ, hàng vạn hàng nghìn phù hiệu chớp nháy, nhìn như những mặt trời nhỏ chớp nháy trên bầu trời, sặc sỡ loá mắt.
Đây là một thế lực mạnh mẽ.
Đã từng có những năm tháng huy hoàng, hiện tại mặc dù không được như viễn cổ lúc, nhưng vẫn bất phàm, trong Tử Huyền giới có địa vị vô cùng quan trọng.
Hôm nay.
Một luồng chấn động kịch liệt, từ phía chân trời xa xôi ập đến, giống như là một con hung thú hung hãm từ thời Thái Cổ sống lại bao phủ toàn bộ thế lực.
"Ầm ầm" một tiếng, trận pháp lay động.
Toàn bộ đại trận nhìn như một lớp da bị nứt nẻ, xuất hiện nhiều vết nứt.
Rất khó tưởng tượng được lại có người dựa vào khí thế của mình đã mạnh mẽ đánh vỡ một đại trận.
Bên dưới đại trận.
Vô số sinh linh kinh hãi, mặt đầy vẻ lo sợ không yên, đại trận năm xưa mà lão tổ lưu lại vô cùng kiên cố đã giúp bọn họ chống đỡ được vô số kiếp nạn, mà lại sắp vỡ nát.
Đại Đế nào đến đây sao?

Trong Tử Huyền giới có tổng cộng bốn vị Đại Đế, sinh linh thành Đế đầu tiên không màn tới thế tục, còn ba vị Đại Đế còn lại thì không hề liền quan gì đến bọn họ.
Hôm nay,tại sao lại có một vị Đại Đế bỗng nhiên đánh tới cửa?
"Tiền bối kia đang đùa với Thái Cổ Vũ tộc chúng ta sao?"
Một vị Đại Thánh của Thái Cổ Vũ tộc gắng gượng vọt lên, đi tới trên bầu trời, nhìn về phía chân trời xa xôi, chắp tay hành lễ, vạn phần cung kính.
Tuy là kẻ đó còn chưa lộ diện.
Nhưng chỉ cần dựa vào uy thế, thì đủ để có thể đập vụn hộ sơn đại trận của bọn họ.
Hiển nhiên là thân phận không đơn giản.
Đây là người mà bọn họ không thể đắc tội, lúc này cúi đầu phục tùng mới là thượng sách.
"Cộc cộc!"
Một tiếng bước chân lạnh lùng vang lên.
Một gã mặc giáp sắt màu đen, thần quang ẩn hiện quanh cả người, mang theo uy thế ngập trời bước từng bước từ đằng xa đi tới, hắn đi rất chậm, nhưng tốc độ cực nhanh.
Chưa tới gần.
Mà uy thế Đại Đế kinh khủng đã vang khắp trên chín tầng trời, dưới động địa ngục, khiến cho nguyên thần của vô số Thái Cổ Vũ tộc sắp nứt ra. Như dao nạo vào xương, mỗi một tấc da thịt đều sắp bong ra thành từng mảng.
Đây là một loại đau đớn như thể thần hồn bị tiêu hủy, khó có thể ngăn cản được.
"Địa Tiên giới, Phù Vân Sơn!"
Sáu chữ này vang lên như xá lệnh của Thiên Thần khắc sâu vào trong đầu của vô số sinh linh. Người kia lần thứ hai bước ra một bước.
"Ầm "một tiếng, hắc phong thét gào, càng quét cửu thiên, đánh nứt không gian.
Mỗi một cơn gió đều là màu đen, quét vào hư không, cuốn hỗn độn cuộn trào ra. Vào giờ khắc này, trên trời dưới đất đều là cảnh tượng xơ xác tiêu điều!
Giống như là một vị Ma Thần tới từ địa ngục, phá vỡ ngục tù, xuất hiện trên đời muốn bắt đầu diệt thế, sát khí cuồn cuộn như cơn lốc tràn ngập mỗi một góc của thời gian.
"Địa. . . . Địa Tiên giới?"

Đại Thánh Thái Cổ Vũ tộc choáng váng.
Trong lòng như xuất hiện sóng to gió lớn.
Sao lại có thể như vậy?
Một thế giới chỉ còn trong truyền thuyết, thì tại sao hôm nay đột nhiên lại có một sinh linh vượt giới tới đây rồi?
Hơn nữa.
Vừa xuất hiện thì đã là một vị Đại Đế.
Đúng là không thể không khiến cho người ta nghe thấy mà kinh sợ.
"Vãn bối có mắt mà không biết thái sơn, không biết là có chỗ nào đã đắc tội với vị đại đế của Địa Tiên giới, mong Đại Đế bao dung!"
Đại Thánh Thái Cổ Vũ tộc cười giảng hòa.

Chương 313. Ngươi đã chạy tới nộp mạng sao? (2)

Chương 313: Ngươi đã chạy tới nộp mạng sao? (2)
Mặc kệ là Đại Đế này có phải là đến từ Địa Tiên giới hay không, nhưng chỉ cần thực lực Đại Đế bày ra đây, thì bọn họ chẳng thể nào trêu chọc nổi.
Muốn sống sót, hoàn toàn phải dựa vào tâm trạng của đối phương.
"Xin hỏi. . ."
Đại Thánh của Thái Cổ Vũ tộc có thái độ khiêm tốn, hơi chắp tay, thấp giọng hỏi: "Đại Đế vượt giới đến đây, chẳng hay là có chuyện gì quan trọng? Nếu Thái Cổ Vũ tộc có thể giúp được, xin Đại Đế cứ việc phân phó."
"Mấy trăm ngàn sinh linh của Thái Cổ Vũ tộc nguyện làm trâu làm ngựa cho Đại Đế."
"Rất tốt!"
Đại Đế Phù Vân Sơn hơi gật đầu, ánh mắt vẫn lạnh giá như trước, hắn phất tay áo bào vào trong hư không, hơn mười bóng người xuất hiện, mỗi một kẻ đều là trụ cột của Phù Vân Sơn.
Thực lực... ít nhất ... Cũng trên Thánh Nhân Vương.
Căn cơ kinh khủng cỡ này đủ khiến người run sợ.
Đại Thánh của Thái Cổ Vũ tộc cũng không khỏi cảm thấy lòng bùi ngùi, không hổ là người của Địa Tiên giới đi ra ngoài. Vẫy tay một cái là đã có hơn mười người có tu vi trên Đại Thánh xuất hiện.

Mạnh tay như vậy, thì nhìn khắp toàn bộ Tử Huyền giới, cũng chẳng có đến vài thế lực có thể lấy ra được.
"Kể từ hôm nay, toàn bộ người trong tộc đều phải nghe theo lệnh của Phù Vân Sơn, tìm kiếm người này trên toàn bộ lãnh thổ của Tử Huyền giới, nếu như có bất kỳ sơ suất gì, thì người của bộ tộc cũng chẳng cần phải sống nữa."
Đại Đế Phù Vân Sơn điểm ra một chỉ, trên bầu trời ngưng tụ ra một bóng người.
Tỉ mỉ quan sát.
Không khó nhận ra đây chính là Phương Hàn.
"Dạ!"
Đại Thánh của Thái Cổ Vũ tộc run lên, ghi tạc hình dáng của người kia trong đầu, đánh ra một vệt hào quang, toàn bộ sinh linh của Vũ Tộc lập tức nhận được tin tức.
"Nhớ kỹ!"
Đại Đế Phù Vân Sơn lạnh lùng nói: "Ngươi chỉ có thời hạn là mười ngày!"
"Cái này. . . . ."
Sắc mặt Đại Thánh của Thái Cổ Vũ tộc liên tục biến hóa, trong lòng vạn phần khổ sở. Dù thế nào đi nữa thì hắn cũng không ngờ rằng bộ tộc của mình ngồi ở trong nhà, mà họa vẫn từ trên trời rơi xuống.
Bọn hắn nào có trêu chọc ai chứ?
Một vị Đại Đế tìm tới cửa, kẻ nào dám không nghe theo sự sắp xếp của bọn họ chứ?
Vừa mở miệng thì cho thời hạn là mười ngày, đúng là ép người của Thái Cổ Vũ Tộc vào đường cùng mà, Đại Đế các ngươi cũng không tìm được thì sao Thái Cổ Vũ tộc chúng ta có thể tìm được người trong vòng mười ngày cơ chứ?
Câu này thì hắn cũng chỉ suy nghĩ ở trong lòng thôi, không bao giờ dám nói ra.
Lúc này.
Hắn chỉ có thể hy vọng, những Đại Đế bên trong Tử Huyền giới có thể cảm nhận được sự khác thường, mà chạy tới cứu viện cho Thái Cổ Vũ tộc, nếu như chư vị Đại Đế của Tử Huyền giới ngồi yên không thèm quan tâm.
Vậy thì Thái Cổ Vũ tộc của bọn họ xong đời rồi.
"Vãn bối đã rõ."
Đại Thánh của Thái Cổ Vũ tộc bất đắc dĩ chắp tay.

"Thái Cổ Vũ tộc nhất định sẽ dốc hết toàn lực tìm kiếm tung tích của người này."
Nói xong.
Vị Đại Thánh này chạy về đến trong tổ địa, nhanh chóng phân phó nhiệm vụ, nhưng mà hắn còn chưa đi vào trong trận pháp, bỗng nhiên giật mình.
Hai tròng mắt trợn tròn, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin.
Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào một chỗ trên bầu trời,
Chỉ thấy nơi đó.
Chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một bóng người trẻ tuổi, khuôn mặt anh tuấn, vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị, quanh thân hắn sát ý lượn lờ không hề che giấu.
Hắn đứng ở trên vòm trời, sợi tóc tung bay, trong tay cầm một cây trường thương, có uy lực Thánh cấp.
"Tiểu súc sinh, chúng ta còn chưa đi tìm ngươi, ngươi đã tự mình chạy đến nộp mạng sao?"
Một vị Thánh Vương đứng sau Đại Đế Phù Vân Sơn đứng ra, lạnh lùng nói.
Phương Hàn chẳng qua cũng chỉ là một thiên kiêu trẻ tuổi, cầm trong tay một thanh Thánh binh, nếu như đối mặt với những thiên kiêu khác thì không nghi ngờ gì là sẽ áp đảo bọn họ, nhưng đối với một vị Thánh Nhân Vương mà nói
Chẳng bõ bèn gì.
Chỉ cần một đầu ngón tay của mình cũng đã có thể dễ dàng nghiền chết hắn.
Còn về tại sao đối phương lại vô thanh vô tức xuất hiện, cái này đã không còn quan trọng.
Đối phương chủ động chạy đến, mà sau lưng mình còn có một vị Đại Đế, thì cho dù là có điều bất ngờ xảy ra, thì Đại Đế cũng có thể ứng phó được.
Chỉ cần bắt được Phương Hàn.
Sau đó dựa vào sưu hồn, tìm được truyền thừa mà tổ tiên của tộc Phương thị lưu lại.
Vậy thì trong lần hạ giới này, Phù Vân Sơn bọn họ sẽ là bên thu được lợi ích lớn nhất trong số những thế lực!

Chương 314. Sao ngươi lại thành Đế?

Chương trước Chương sau

Chương 314: Sao ngươi lại thành Đế?
"Dư nghiệt của Phương thị?"
Đại Đế Phù Vân Sơn lên tiếng, giọng nói rất bình thản, cũng rất lạnh lẽo, mang theo sự rét lạnh quét qua hư không, lơ đễnh nói:
"Ngươi còn ngu hơn bản đế nghĩ nhiều lắm."
Theo như hắn thấy thì.
Phương Hàn cũng đã khó khăn mới trốn thoát được.
Hẳn là bây giờ phải là lo trốn cho thật kỹ, chứ không phải huênh hoang như vậy mới đúng.
Hiện nay.
Hắn mới xuống Tử Huyền giới được bao lâu chứ?
Còn chưa tới mười ngày!
Mười ngày thì hắn làm được chuyện gì chứ?
Kể cả có lấy đươc truyền thừa mà lão tổ lưu lại, thì căn bản cũng không có cách nào luyện hóa được, lúc này lại chạy tới đây không khác gì tự đi tìm cái chết!
"Tên tiểu súc sinh này, có lẽ là đầu óc bị ngớ ngẩn rồi!"
Một vị Đại Thánh cười lạnh nói
Phương Hàn chỉ là một thiên kiêu trẻ tuổi, nếu như hắn có mạnh lên gấp trăm lần, cũng không bằng một ánh mắt của Đại Đế.
Nếu như.
Hắn trốn mất thì có lẽ Phù Vân Sơn còn phải đau đầu một phen.
Dù sao.
Thì danh tiếng của Phương Hàn ở trong Địa Tiên giới cũng không nhỏ, trong số những người trẻ tuổi thì những kẻ có thể giao thủ với hắn mà không bại không có lấy mấy người. Thành tự tương lai là không thể đong đếm được.
... ít nhất ... Có thể thành Đế.
Nhưng bây giờ tự mình chạy đến nộp mạng, thì cho dù trong tương lai thành tựu có nhiều tới đâu, cũng chỉ là mây gió thoáng qua mà thôi.
"Ngươi cũng may mắn đấy, mới vừa bước vào Tử Huyền giới đã được một sinh linh Đế cấp che chở, nếu như ngươi cho rằng như vậy thì đã có thể đối đầu với Phù Vân Sơn, vậy thì hoàn toàn sai!"
Đại Đế Phù Vân Sơn lạnh lùng nói.
Ánh mắt liếc vào trong hư không, một tay vươn ra, cong ngón tay búng ra, vạn ánh sáng bừng lên, bầu trời vỡ nát, nát vụn thành từng mảng nhỏ.

Vô số tia sáng hóa thành một vùng biển mênh mông, chấn động bầu trời.
Trong lòng ánh sáng xuất hiện vô số phù hiệu, từng cái từng cái một giống như là những mặt trời nhỏ màu đen, ấn vào trong hư không uy lực mênh mông bắn ra.
"Xem ra là có chuẩn bị mà đến."
Đại Đế Phù Vân Sơn chẳng giận không sợ, dường như đã biết được từ lâu vậy, nhàn nhạt nói: "E là một trận pháp cấp Đế cũng chẳng thể làm gì được bản đế."
"Chém hắn!."
Nói xong.
Hắn tùy ý phất phất tay, giống như người ta muốn nghiền chết một con giun con dế vậy.
Không hề để ý đến Phương Hàn.
Lúc này.
Thứ mà hắn quan tâm là vị Đại Đế vẫn ẩn nấp trong bóng tối, chỉ với ánh mắt của hắn thì không khó để nhìn ra được là trận pháp này không phải mới vừa được bố trí.
Mà là đã bố trí xong từ lâu, được người ta dùng thần thông dời quan đây từ một chỗ khác.
Tử Huyền giới mặc dù là hạ giới, nhưng những kẻ có thể làm được như vậy thì... ít nhất ... Cũng là một vị tinh thông trận pháp, có lẽ là Đại Đế này có chiến lực trực diện không cao.
Nhưng nếu như dựa vào uy lực của đại trận này.
Thì vẫn có thể gây cho mình một chút phiền toái.
"Dạ!"
Thánh Nhân Vương vừa lên tiếng, nở nụ cười tàn khốc, hắn hóa thành một tia sáng, nhanh chóng bay về phía Phương Hàn, ở giữa không trung, khí huyết cả người hắn sôi trào.
Thậm chí là ngay cả trên đầu hắn, khí huyết kinh khủng cũng sôi trào như biển.
Giống như một vùng biển mênh mông, sóng to gió lớn, cực kỳ kinh khủng.
Tu vi Thánh Nhân Vương đỉnh cao bộc phát rõ ràng.
Cường thế tuyệt luân!
"Ầm!"
Hắn giơ tay đánh ra một chưởng, các loại phù văn trong lòng bàn tay đan vào nhau, giống như một màn mưa dày đặc, chiếu ra thứ hào quang chói

mắt, hóa thành một ngọn núi cao. Ùm ùm đổ xuống từ trên bầu trời. Phù văn như biển, bao phủ hoàn toàn, như một ngọn núi thần viễn cổ giáng xuống từ trên trời, có trời trăng sao xoay tròn chung quanh, vô cùng kinh khủng.
Mang theo khí thế đè nát bầu trời.
"Phù Vân Sơn phải trả giá thật lớn cho những gì mình đã làm trước kia!"
Trong tay Phương Hàn xuất hiện một miếng ngọc bội, mặt ngoài phát sáng, một bóng người hư ảo bước ra từ đó, giống như là vượt qua con sông vạn cổ vậy.
Hợp nhất với Phương Hàn
"Keng!"
Một tiếng vang lanh lảnh,
Trong khoảnh khắc.
Toàn thân Phương Hàn phát sáng, dị tượng xuất hiện, thần uy cái thế, bất khả chiến bại, tóc đen dày tung bay, ánh mắt như điện vừa lạnh lùng vừa sắc bén.
Tuy là vẻ bề ngoài vẫn là Phương Hàn, nhưng khí tức đã hoàn toàn khác biệt
Dường như là một vị Thiên Đế độc nhất vô nhị bước ra từ trong vạn cổ, trong mỗi cái giơ tay nhấc chân đều toát lên một vẻ vô cùng mạnh mẽ.
"Không hay!"
Đại Đế Phù Vân Sơn biến sắc, quát lạnh: "Mau lui lại!"
Hắn phản ứng rất nhanh, ngay khoảnh khắc khi ngọc bội xuất hiện trên tay Phương Hàn, trong lòng hắn đã cảm giác thấy điều bất thường. Nhưng lời nhắc nhở của hắn vẫn muộn rồi.
"Ầm ầm!"
Phương Hàn bước ra một bước, kiêu ngạo độc lập, cước bộ rơi xuống, lập tức dẫm nát vị Thánh Nhân Vương kia, bịch một tiếng, một vị Thánh Nhân Vương bị giẫm nát tươi.
Uy nghi của Đế cấp khó có thể nói nên lời, lan tràn khắp Tử Huyền giới, khiếp sợ thế gian, khiến người ta nơm nớp lo sợ, tâm hồn cũng phải rung lên.
"Sao ngươi lại thành Đế?"
Đại Đế Phù Vân Sơn chau mày, không hề nháy mắt mà nhìn chằm chằm Phương Hàn, như muốn nhìn thấu bên trong lẫn bên ngoài. Nhưng kết quả đã khiến cho hắn thất vọng rồi.

Dường nhưu thực lực này của Phương Hàn đã có từ khi sinh ra vậy.
Hợp nhất cùng với hắn
Đây không khỏi thật không thể tưởng tượng nổi.
Phương Hàn mới có bao lớn?
Nhiều nhất thì cũng chừng hai trăm tuổi mà thôi, chẳng có một ai có thể phủ nhận được tư chất của hắn, nhưng thực lực bây giờ của hắn thì đã đánh vỡ sự nhận định của vô số người.
Trẻ tuổi như vậy, chắc chắn hắn không thể nào thành Đế!
Nhất định là đã sử dụng một phương pháp đặc biệt, chỉ chẳng qua là loại thủ đoạn này đã vượt khỏi tầm hiểu biết của hắn mà thôi.

Chương 315. Sao ngươi lại thành Đế? (2)

Chương 315: Sao ngươi lại thành Đế? (2)
"Người chết không cần phải biết nhiều!"
Phương Hàn lần thứ hai bước ra một bước, khí tức trên người giống như vô bờ, lại tăng lên không ít. Mới vừa rồi thì như mới thành Đế.
Giờ khắc này.
Khí tức trên người hắn dường như là một vị Đại Đế cổ xưa đã thành Đế vô số năm, khiến cho nhiều ngôi sao vỡ nát vô số, khiến cho gần phân nửa tinh vực bỗng chốc trở nên ảm đạm.
"Đại Đế trung kỳ!"
Đại Đế Phù Vân Sơn phất tay, ngăn cản chặn cổ khí tức này lại.
Nếu như hắn còn không ra tay, phỏng chừng đám người đứng sau lưng hắn trong nháy mắt sẽ bị ép thành bột phấn, cho dù là Đại Thánh cũng không thể nào chịu đựng được dù chỉ là trong thời gian của một hơi thở.
"Sai rồi."
Phương Hàn lạnh lùng phun ra hai chữ.
Lại là một bước chân đáp xuống.
Lần thứ hai khí thế tăng lên hơn gấp đôi, như một ngọn núi lửa đang phun trào, càng quét chín tầng trời mây, uy thế như thiên hà bị vỡ đê, trùng trùng điệp điệp, chấn động toàn bộ Tử Huyền giới.
"Ầm! Ầm! Ầm!"

Sau lưng Đại Đế Phù Vân Sơn một đám sương máu bừng lên, những kẻ Thánh Nhân và Đại Thánh còn chẳng kịp hét thảm một tiếng thì đã biến thành bột phấn.
Chỉ có những chiếc nhẫn trữ vật.
Bị một bàn tay vô hình len lén thu vào trong túi.
Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Đại Đế Phù Vân Sơn nhìn như muốn rách cả mí mắt, hắn không ngờ tới Phương Hàn lại ở đây chưa được đến mười ngày, mà gần như đã thay xương đổi thịt vậy.
Kể cả nếu như bị một vị Đại Đế đoạt xá, cũng không khả năng nghịch thiên tới mức này chứ!
Thế cho nên.
Khiến cho hắn quên luôn còn có một vị Đại Đế còn đang ẩn núp trong bóng tối.
"Ngươi đã lấy được truyền thừa mà Huyền Mô lưu lại sao?"
Đại Đế Phù Vân Sơn trầm giọng nói.
"Chưa từng."
Phương Hàn mặt không đổi sắc, vẫn bước ra một bước, khí tức lại phồng lớn lên.
Đại Đế đỉnh phong!
Trên vòm trời, mây gió biến sắc, tuy là một vị Đại Đế đỉnh phong không hề làm gì cả, nhưng chỉ cần một ý niệm trong đầu cũng đã có thể đánh vỡ nát vô số tinh vực.
Trong nháy mắt có thể tiêu diệt tỷ vạn vạn sinh linh.
"Rốt cuộc là ngươi đã có được cái gì?"
Đại Đế Phù Vân Sơn nhìn Phương Hàn cách đó không xa, trong lòng là một mảng lạnh lẽo, chỉ trong vòng mười ngày đã có được thực lực của Đại Đế đỉnh phong. Quá mức không thể tưởng tượng nổi.
Sợ rằng. . . . .
Thứ mà Phương Hàn tìm được cũng không phải là một đại cơ duyên thuộc về truyền thừa của Chân Tiên!
Không phải!
Ở một mức độ nào đó mà nói, cơ duyên mà Phương Hàn lấy được còn quý giá hơn so với truyền thừa của Chân Tiên, bởi vì nếu như có được truyền thừa của Chân Tiên cũng không khả năng, khiến cho người ta đạt được đến tu vi Đại Đế đỉnh phong thời gian ngắn như vậy!

Trong ánh mắt hắn hiện lên sự thèm thuồng ham muốn, sau đó lại nhanh chóng hóa thành sợ hãi.
Tuy là thời gian mình thành Đế không ngắn, trong một đám Đại Đế thì cũng được coi như là người nổi bật.
Nhưng mà chỉ là như vậy mà thôi.
Đối mặt một cường giả Đại Đế đỉnh phong, mình chắc chắn là thua không thể nghi ngờ gì nữa, không có chút cơ hội đánh thắng, lại cộng thêm bên cạnh còn có một vị Đại Đế đang nhìn chằm chằm vào.
Một khi giao thủ, mình chắc chắn phải chết.
"Đi!"
Đại Đế Phù Vân Sơn nghĩ tới đây.
Không chút do dự nào, hắn xoay người đánh ra một chưởng, đánh ra một vết nứt không gian, muốn bước vào trong đó rời đi.
"Bây giờ lại muốn chạy, ngươi không nhận ra là đã muộn rồi hả?"
Phương Hàn điền nhiên nói.
"Giết!"
Phương Hàn hét lớn một tiếng.
Sóng âm làm hàng vạn hàng nghìn ngôi sao rơi xuống.
Cây thương dài trong tay hắn phát sáng, binh khí Thánh cấp khó có thể chịu đựng uy thế Đế cấp, chưa vung lên mà tự thân nó đã nứt ra vô số khe hở.
Tuy là cây thương dài bể nát
Nhưng được chân nguyên ngưng tụ lại với nhau.
Phát ra vạn đạo ánh sáng, uy năng tuyệt thế khủng bố, bất kể là ai đều phải khiếp sợ.
Từ xa nhìn lại.
Một thanh thương dài đứng lặng giữa đất trời, giống như một cây cột chống trời, ầm ầm nện xuống
"Sao lại mạnh như vậy?"
Đại Đế Phù Vân Sơn, hai tay niết ấn, dẫn động sức mạnh pháp tắc, từng chùm thiên hà rũ xuống từ không trung, hóa thành một tấm lưới trời, chắn ngay trước mặt.
Lưới trời mới vừa hình thành.
Ngay lập tức đụng nhau với cây thương dài.
"Ầm!"
Tiếng nổ rung trời vọng ra, truyền xa đến ức vạn dặm xa xôi, vô số sinh linh trong những tinh vực đều nghe được âm thanh điếc tai nhức óc này.

Bọn họ đồng loạt ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nổ.
Chỉ thấy.
Một luồng dư lực kinh khủng càng quét bốn phương tám hướng.
Trực tiếp san bằng một mảng lớn tinh vực!
Bầu trời như xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, bỗng trở nên vô cùng ảm đạm, những ngôi sao tan biến đầu tiên, hóa thành bột phấn.
"Lại có Đại Đế giao thủ với nhau sao!"
"Hai vị Đại Đế kia? Là Thái Hoàng sao? Hay là Mặc Uyên Đại Đế?"
"Không phải Mặc Uyên Đại Đế, nghe đồn lúc này Mặc Uyên Đại Đế đã đánh vào Thiên Nguyên Giới, chắc là một lão quái vật của một cấm địa nào đó xuất thủ!"
"Chư vị chẳng lẽ là đã quên? Không lâu trước đây, có sinh linh Địa Tiên giới vượt giới tới đây, thống trị không ít thế lực, đoán chừng là một vị Đại Đế không thể chịu được, vì vậy xuất thủ!"
"Cũng không thể loại trừ khả năng này!"
. . . .
Vô số người bàn tán ầm ĩ, trong ánh mắt mang sự hiếu kỳ.
Bọn họ cách chiến trường quá xa, trong lòng đang tò mò đồng thời cũng cảm thấy vô cùng may mắn, may mà hai vị này Đại Đế này không chọn tinh vực của mình làm chiến trường.
Nếu không.
Không biết phải có bao nhiêu sinh linh bị tai bay vạ gió.
. . . .
"Ầm Ầm!"
Đại chiến nổ ra.
Trận chiến Phương Hàn cùng Đại Đế Phù Vân Sơn tiến vào trạng thái ác liệt, các loại thần thuật cấm kỵ xuất hiện nhiều lần. Trong nháy mắt đã giao thủ hàng ngàn hàng vạn lần.
Phương Hàn biết mình không cách nào đánh lâu được, càng kéo dài, đối với mình mà nói thì càng bất lợi.
Mà trong lòng Đại Đế Phù Vân Sơn cũng không ngừng lo sợ, hắn không hiểu tại sao Phương Hàn này lại liều mạng như vậy, lúc này mới vừa giao thủ mà hai người đều đã bị thương.
Nếu không phải Phương Hàn không có cách nào khống chế được hoàn toàn thực lực của Đại Đế, bây giờ nói không chừng hắn đã bị trọng thương rồi.
"Chết đi!"

Phương Hàn quát lạnh, thương dài trong tay quét ngang ra, vạn đạo ánh sáng bừng lên, xuyên thủng hư không, những ngôi sao nổ nát vụn từng cái một trên bầu trời.

Chương 316. Chỉ lấy lại một ít vốn liếng mà thôi

Chương 316: Chỉ lấy lại một ít vốn liếng mà thôi

“Ọc!"

Trên người Đại Đế Phù Vân Sơn như bị giáng cho một đòn chí mạng, hộc ra một ngụm máu tươi, cánh tay phát ra tiếng lách cách, sau đó hóa thành một đám sương máu. Bản thân của hắn thì bắn ngược về sau mấy trăm ngàn dặm, đập vào sát biên giới của trận pháp.

"Đáng hận!"

Hắn nhìn lướt qua trận pháp trong hư không, sắc mặt trắng bệch. Nếu như trận pháp này không tồn tại, bây giờ hắn đã chạy mất tiêu rồi, nhưng hết lần này tới lần khác lại có một trận pháp chặn lối đi, khiến cho hắn chỉ có thể liều mạng cùng Phương Hàn.

Mà Phương Hàn lại giống hệt một kẻ điên, dù cho chiêu thức cũng không huyền ảo, nhưng có thực lực Đại Đế đỉnh phong chống đỡ, căn bản là hắn không thể lấy đá chọi đá được.

"Xoạt xoạt!"

Tay còn lại của Đại Đế Phù Vân Sơn bắt vào hư không, cánh tay đã hóa thành sương máu kia tụ lại trong hư không, một lần nữa nối liền lại trên vết thương.

Trong chốc lát.

Đầu khớp xương sinh trưởng, vết thương phát sáng, một cánh tay mới tinh dài ra.

"Một tiểu bối, cũng dám làm trời làm đất trên đầu bản đế hả?"

Đại Đế Phù Vân Sơn giơ tay lau vết máu trên khóe miệng, ánh mắt tối dần, quanh thân bao phủ một tầng sương lạnh.

Một cánh tay của mình đã bị đánh nát, đây là một điều vô cùng nhục nhã! Bắt đầu từ lúc nào.

Mình cũng là vô địch một phương ở Địa Tiên giới, vô số người kính ngưỡng, không dám có nửa phần lơ là, khó gặp đối thủ ở những người đồng

cấp, mà nay lại bị một hậu bối đánh trọng thương rồi.
Đây quả thực không thể tưởng tượng nổi.
Quả thực là có khó chịu hơn so với việc giết hắn đi, không riêng gì thân thể đau đớn, sự sỉ nhục về mặt tinh thần cũng khiến cho hắn gần như là phát cuồng.
"A ——!"
Đại Đế Phù Vân Sơn rống giận, kịch liệt phản kháng, muốn lao ra khỏi trận pháp, nhưng bị Phương Hàn gắt gao ngăn trở, hai người đại chiến đến tình trạng cực kỳ thảm thiết.
Máu thịt của hắn đều nứt ra, xương trắng ơn ởn, rỉ máu giàn giụa.
Những vẫn không có cách nào thoát ra khỏi trận pháp dù chỉ là một bước.
"Thực lực của ngươi không thể nào chống đỡ được lâu, tử chiến đến cùng với bản đế, thì kẻ phải chết chắc chắn là ngươi!"
Đại Đế Phù Vân Sơn cao giọng quát.
"Chém chết ngươi, vậy là đủ rồi!"
Phương Hàn lạnh nhạt.
Trong tay hắn không có vật gì, cây thương dài cấp Thánh khi nãy đã vỡ nát, nhưng lúc này một tay nắm chặt, vô số ánh sáng tụ họp, ngưng tụ thành một thanh thương dài bằng kim loại lấp lánh sáng
"Soạt!"
Thương dài xuất thủ, hóa thành một tia sáng trong hư không, nhanh như chớp, phát ra tiếng vang ù ù, cực kỳ rực rỡ loá mắt.
Một đòn này.
Dường như là do Thiên Thần xuất ra, không thể cản phá, bất khả chiến bại, mỗi một sinh linh đều cảm nhận được tim mình đập nhanh hơn.
Nhất là Đại Đế Phù Vân Sơn đứng mũi chịu sào, khi nhìn thấy cảnh tượng này càng sợ hãi run rẩy.
Không lâu trước đây.
Hắn còn dùng sức mạnh của một người chèn ép một Thái Cổ Vương tộc.
Mới chưa được bao lâu, đã rơi vào tình trạng trọng thương ngã gục.
Nhìn thấy cây thương dài đánh tới, hắn cảm thấy không cam lòng, theo bản năng giơ Đế binh trong tay lên, ngăn cản bằng bản năng, muốn cản lại một đòn chí mạng này.
"Keng!"
Đế binh văng tung tóe.

Thần quang của cây thương trải dài vạn đạo, thần lực cuộn trào mãnh liệt, xuyên qua hư không, đâm xuyên qua người Đại Đế Phù Vân Sơn, đầu thương mang theo hắn bay ngược về sau mấy trăm ngàn dặm, cắm mạnh vào trên bức tường của biên giới trận pháp.
Một vị Đại Đế đã bị ghim trên hư không, máu của Đại Đế văng ra, tiếng kêu la thảm thiết truyền khắp hư không.
Mỗi một người đang dõi theo cuộc chiến, tim cũng đập nhanh theo, trong số những Đại Đế của Tử Huyền giới thì hai người Thái Hoàng và Thiên Khấp Đại Đế sau khi cứu viện Mặc Uyên Đại Đế.
Đã chạy đến đây trước tiên, nhưng không ngờ khi tới đây lại nhìn thấy một cảnh tượng như thế.
Hiện trường lặng im không tiếng động.
Máu tươi chảy đầm đìa trên đầu ngọn thương, nhìn thấy mà giật mình, cắm vào trên hư không, ánh sáng ngưng tụ trên thân của cây thương, đang rung động nhè nhẹ, ánh sáng chớp nháy, phía trên cây thương là một vị Đại Đế đang bị ghim cứng ngắc.
Máu tươi chảy dọc theo cán thương, nhiễm đỏ bầu trời.
Cảnh tượng này làm cho vô số sinh linh lạnh cả sống lưng, một luồng hơi lạnh xông thẳng từ bàn chân lên tới trên đầu.
Quá mức kinh dị, một vị Đại Đế lại bị trực tiếp chế ngự trên bầu trời, nhìn giống như là bị hai vị Đại Đế liên thủ xuất kích, nhưng trên thực tế thì chỉ có một vị Đại Đế đang xuất thủ
Còn người còn lại thì chẳng qua là chỉ bày binh bố trận mà thôi.
Phương Hàn đứng trong hư không, từng bước đi về phía trước, chân bước không nhanh không chậm, dường như nện bước vào trong lòng người, khiến cho trái tim của bọn họ cũng nhảy lên theo nhịp của bước chân.
Đây là một loại uy hiếp mạnh mẽ, bầu không khí ngột ngạt, khiến người ta gần như hít thở không thông!
Nhìn thấy Phương Hàn đi tới, Đại Đế Phù Vân Sơn cũng không kềm được.
Hắn hét lớn:
"Không!"
"Ngươi không thể giết bản đế!"
"Sau lưng ta chính là Phù Vân Sơn, nếu ngươi giết bản đế, đương nhiên là Phù Vân Sơn sẽ tính sổ ngươi, tuy là ngươi có thực lực của Đại Đế, há lại có thể chống đỡ được sự truy sát của Phù Vân Sơn sao?"
"Thật sao?"

Phương Hàn mặt không đổi sắc, hắn đi tới trước mặt Đại Đế Phù Vân Sơn, một tay đưa ra, cầm cây thương dài, lạnh lùng nói:
"Khi Phù Vân Sơn khai chiến với tộc Phương thị, song phương không chết thì chẳng dừng!"
"Hôm nay ta giết ngươi, chẳng qua là ta lấy lại chút vốn liếng mà thôi!"
"Đợi đến khi ta đuổi giết về Địa Tiên giới, Phù Vân Sơn cũng chẳng thể tồn tại nổi!"
Tiếng nói vừa dứt.
Cây thương dài rung lên, phát sinh hào quang chói mắt, một uy thế đủ để xé rách vũ trụ, ầm ầm bạo phát, mênh mông cuồn cuộn khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng.
"Không. . . . .!"
Đại Đế Phù Vân Sơn hét thảm một tiếng.
Đế khu vỡ nát, thân thể hóa thành một màn sương máu, trong thân thể bay ra một vệt thần quang, một bàn tay lớn che trời thò ra ngoài, trực tiếp chế ngự nó.
Sau đó.
Cái bàn tay lớn này không ngừng lại, kéo thẳng vào sâu trong hư không, bắt lấy Đế binh đã bị văng tung tóe trong hư không.
"Dựa theo giao dịch trước đây, nhẫn trữ vật thuộc về ngươi, Đế binh và thần hồn của hắn thuộc về ta!"
"Làm phiền tiền bối rồi!"
Phương Hàn mặt không đổi sắc, chắp tay về phía hư không.

Chương 317. Thủ đoạn độc ác!

Chương 317: Thủ đoạn độc ác!

Trong lặng lẽ.

Mạnh Khánh Chi vô cùng đắc chí thu lấy thần hồn của một Đại Đế và một thanh Đế binh.

"Lần này chẳng uổng công chạy đến đây một chuyến, kiếm được không ít, lần sau đến Thiên Cơ Lâu thì cũng gần như có thể mua được tung tích của một khối thần kim rồi."

Mạnh Khánh Chi thầm nghĩ.

Hắn chính là Đại Đế đi theo Phương Hàn.

Với thực lực của Phương Hàn, mặc dù có Đại Thánh đi theo, cộng thêm tin tức của Thiên Cơ Lâu, muốn băng qua Tử Huyền giới, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Dù sao Tử Huyền giới cũng không nhỏ

Dù là tốc độ bay của một Đại Thánh có mau đến đâu đi nữa, mà muốn đi từ đầu này đến đầu kia cũng phải, nếu như không mất đến mấy thập niên thì căn bản là không có cách nào băng qua được.

Mấy thập niên.

Chờ Phương Hàn chạy tới đây thì hoa cũng héo tàn mất rồi.

Sở dĩ.

Mạnh Khánh Chi nắm chắc cơ hội, từ phía sau lưng đẩy một cái, nhanh chóng đẩy Phương Hàn đến nơi này.

Người cần ra tay là hắn.

Còn mình chỉ cần bố trí một trận pháp là được rồi.

Dựa vào thực lực của Phương Hàn, đánh bại một vị Đại Đế là rất dễ dàng, nhưng nếu như người ta một lòng muốn chạy, thì phải kéo dài đến một hai tháng chứ chẳng đùa.

Mà nếu như Phương Hàn sử dụng hết ba lần ngọc bội trong tay.

Thì chẳng qua cũng chỉ là ba canh giờ.

Căn bản không đủ để giết chết một vị Đại Đế.

Hắn nhìn trúng cơ hội này, lựa chọn hợp tác cùng Phương Hàn, đối phương báo được thù, còn lấy được một nhẫn trữ vật của Đại Đế.

Mà chính mình. . .

Thì kiếm được một thanh Đế binh, cộng thêm một thần hồn của Đại Đế.

Nếu như đem nó luyện hóa, sau này ít nhiều gì cũng có thể giúp tu vi tăng nhanh.
Nếu như.
Tiếp tục thêm mấy lần như vậy nữa, mình mà không phát tài cũng khó à.
"Cơ hội lần này của ngươi vô cùng quý giá, lúc này thời gian còn lại là năm khắc, kế tiếp ngươi muốn đối phó với ai?"
Mạnh Khánh Chi truyền âm hỏi
Phương Hàn ra tay giết người, còn mình thì bày binh bố trận ngăn cản
Trách nhiệm đều đặt trên vai đối phương, còn mình thì ngồi không hưởng lợi, cơ hội tốt như vậy, nếu như bỏ qua, vậy thì hắn không phải là Mạnh Khánh Chi rồi.
"Độn Thế Tiên Cung!"
Phương Hàn không chút do dự nào, trong đầu trả lời bốn chữ.
Người của Độn Thế Tiên Cung hạ giới đến đây cách nơi này không xa, bọn họ và Phù Vân Sơn hợp tác với nhau, đến ngay cả việc tìm kiếm thế lực cũng ở gần nhau.
Lúc này ra tay với bọn họ, chính là một cơ hội tốt.
"Vậy còn chờ gì nữa?"
Ánh mắt Mạnh Khánh Chi cháy bỏng, nói nhanh.
"Đi thôi."
Phương Hàn gật đầu.
Hai người đồng thời xoay người, bước ra một bước, trong nháy mắt đã biến mất
Chờ sau khi bọn họ vừa mới rời đi.
. . . .
Trên vòm trời.
Mấy bóng người to lớn xuất hiện.
Dáng người bọn họ mờ ảo mông lung, bị sương mù hỗn độn bao phủ, mỗi một người đều không lộ mặt, nhưng khí tức quanh thân lượn lờ kinh khủng, khí phách ngập trời, thần uy cái thế, phiêu bồng xuất trần.
Mỗi người đều nhìn xuống chiến trường vừa nãy, yên lặng không nói.
Sau một hồi lâu.
Một bóng người như thần ma, khí huyết quanh thân vờn quanh sắc kim, sợi tóc bồng bềnh, nhãn thần sắc bén, có một sự uy nghiêm hoàng đạo, trấn áp bầu trời.
Hắn nhẹ nhàng mở miệng:

"Người xuất thủ đều là người của Địa Tiên!"
"Không sai!"
Sinh linh màu vàng kim đứng trong hư không, chung quanh đều vang dền tiếng sấm chớp, bầu trời nổ tung, giống như là sắp phá hủy mười phương trời, hắn lạnh giọng mở miệng nói:
"Sinh linh Địa Tiên giới chẳng trách lại liều lĩnh như vậy, lối đi không gian đã bị cắt đứt, chẳng biết lúc nào mới có thể khôi phục. Phải cho đám người này một bài học. "
"Nhưng nếu như....Bọn họ không trở về được thì sao?"
Có người mở miệng.
Sức mạnh cực đạo lượn lờ quanh thân hắn, thần lực cái thế, mỗi khi hắn giơ tay nhấc chân thì hư không đều rung chuyển theo, bầu trời nơi hắn đang đứng đều đang vặn vẹo, như sắp tan biến vĩnh viễn.
Lúc này.
Những kẻ dám đến đến chiến trường quan sát, mỗi một người đều là Đại Đế.
Tuy là bọn họ kiêng kỵ Địa Tiên giới, nhưng tuyệt đối sẽ không sợ Địa Tiên giới, người ta đã đến sân sau của nhà mình đánh nhau, bọn họ đâu có thể ngồi yên không để ý đến được?
Nếu như lối đi không gian của Địa Tiên giới vẫn còn ở đó, thì có lẽ bọn họ sẽ kiêng kỵ vài phần.
Nhưng lối đi không gian đã bị chặt đứt
Thì cũng chẳng cần phải kiêng dè gì đối phương.
"Vậy thì giết hết bọn họ đi!"
Một vị Đại Đế đằng đằng sát khí, dưới chân hiện ra một biển máu mênh mông cuồn cuộn, có thần ma kêu gào ở trong đó.
Đây là một vị cổ đế đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, vẫn luôn ngủ say trong cấm khu, hôm nay bị đánh thức khi hai vị Đại Đế giao thủ, chứng kiến thế giới bị tàn phá.
Trong lòng rất là bất mãn.
Sinh linh của thế giới khác lại giao thủ ở thế giới nhà mình, dám đánh cho toàn bộ tinh vực tan hoang, còn ảnh hưởng đến không ít những tinh vực còn lại, Tử Huyền giới cũng bị sức mẻ theo.
Bọn họ sao lại không nổi giận cho được?
"Vẫn nên bàn bạc kỹ hơn chứ! Địa Tiên giới chỉ mất liên lạc với Tử Huyền giới mà thôi, còn chuyện sau này thì chẳng ai có thể nói chính xác được. . ."

Một bóng người già nua mở miệng.
Hắn còn chưa có nói xong.
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang thật lớn truyền ra.
Trong tinh vực bên cạnh truyền đến tiếng gào thét rung trời.
Lại có hai vị Đại Đế đánh nhau trên bầu trời, đế huyết bắn ra khắp bốn phương tám hướng, chấn động hơn nửa Tử Huyền giới, vô số người nhìn hai sinh linh đang giao thủ với nhau.
Tất cả đều hết hồn, cũng chẳng ai biết tiếp theo sau đây có phải là đến phiên tinh vực của chính mình.
"Chưa xong nữa hả?"
Trong Tử Huyền giới, một vị Đại Đế tức giận bất bình nói.
Đánh một lần thì cũng thôi đi, bây giờ còn lần thứ hai, chưa đánh nát Tử Huyền giới thì bọn chúng không chịu dừng lại sao?
Chẳng lẽ là.
Những sinh linh của Địa Tiên giới này là gian tế mà Thiên Nguyên giới phái tới sao?
. . .
Cùng lúc đó.
Địa Tiên giới.
Phù Vân Sơn.
Đây là một ngọn núi thần khổng lồ vĩ đại, cao tới trăm vạn trượng, đâm thẳng vào tầng mây, bao la vô biên, như một đại lục chìm nổi trong hư không.

Chương 318. Thủ đoạn độc ác! (2)

Chương 318: Thủ đoạn độc ác! (2)
Trên đỉnh của ngọn núi thần.
Tiên khí lượn lờ, vô số thần hà, vô số lầu đài cung điện ẩn hiện trong mây mù, vô cùng huyền ảo, như thế ngoại đào tiên.
Ở khu vực trung tâm.
Trong một cung điện hùng vĩ.
Một ông lão mặc áo trắng, đột nhiên mở hai mắt ra, sắc mặt biến đổi, kinh hô:
"Không tốt!"

"Sơn chủ, đã xảy ra chuyện gì?"
Một vị trưởng lão ngồi ở bên cạnh, tiên phong đạo cốt, nhẹ giọng hỏi.
"Lão tổ gặp phải rắc rối to rồi, ta cảm ứng được hơi thở của hắn suy yếu rất nhanh, đến ngay cả ý thức của hắn dường như sắp rơi vào trạng thái ngủ say!"
Phù Vân Sơn Chủ sắc mặt âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Hư Cung, lạnh giọng nói:
"Chẳng lẻ là đám Ngọc Hư Cung đang giở trò quỷ?"
Tin tức về lối đi không gian tan vỡ đã truyền khắp Địa Tiên giới, những thế lực phái người hạ giới đều hoảng sợ trong lòng, rất sợ nhận được bất kỳ tin tức xấu nào.
"Có lẽ là bị một vị Đại Đế của Tử Huyền giới xuất thủ đánh nát lối đi không gian, sơn chủ không cần sầu lo."
"Dựa vào thực lực của lão tổ Ngọc Hư Cung thì chắc là cũng sắp mở ra được một lối đi không gian mới thôi."
Vị trưởng lão này lên tiếng trấn annói.
. . . . . ,
Mặc dù là nói như vậy, nhưng sắc mặt của hắn cũng khó coi, khí tức của lão tổ nhà mình suy yếu, ý thức sắp rơi vào trạng thái ngủ say. Điều này hiển nhiên là gặp phải kẻ địch lớn rồi.
Có thể là lúc này đã bị trọng thương rồi, đã đến mức độ mà không thể chữa lành được cả thương thế.
Nếu không tại sao ý thức lại tiến vào trạng thái ngủ say?
"Lối đi không gian do một vị vô thượng Chân Tiên mở ra, thì Đại Đế nào có thể đánh nát được?"
Phù Vân Sơn Chủ lạnh lùng nói.
"Cho tới bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì truyền đến. . ."
"Hoặc là trong Tử Huyền giới đã xảy ra một sự thay đổi lớn, đến ngay cả một vị vô thượng Chân Tiên cũng không có cách nào ứng phó được, hoặc là chính là âm mưu của Ngọc Hư Cung, muốn nhốt mọi người lại trong Tử Huyền giới!"
Về phần cục diện mà một vị vô thượng Chân Tiên cũng không thể ứng phó được, đã bị Phù Vân Sơn Chủ tự động bỏ qua.
Tử Huyền giới là một thế giới nhỏ, Đại Đế chính là đỉnh phong, nếu như bọn họ cũng phái một vị Đại Đế xuống phía dưới, thì những chiến lực hàng đầu của Tử Huyền giới cũng gần như chẳng có kẻ nào dám can đảm đắc tội.

Tung hoành khắp Tử Huyền giới cũng chẳng khó gì, những thứ thổ dân kia sao có thể uy hiếp được lão tổ nhà mình?
Ngoại trừ khả năng này
Vậy thì chỉ còn lại một khả năng cuối cùng.
Ngọc Hư Cung đang âm mưu, cố ý tự phong ấn lối đi không gian, không chỉ có thể xóa sổ vô số thiên kiêu ưu tú mà đồng thời còn có thể độc chiếm truyền thừa của tộc Phương thị!
"Thủ đoạn độc ác!"
Phù Vân Sơn Chủ lạnh giọng nói
Ánh mắt hắn hàn quang chớp nháy, sát ý trong lòng ngút trời.
Phù Vân Sơn của hắn dốc công dốc sức, vất vả lắm mới huỷ diệt được tộc Phương thị, còn chưa hái được quả ngọt, kết quả đã bị Ngọc Hư Cung hái đi mất tiêu.
Cục tức này mà có thể nuốt xuống được thì đúng là gặp quỷ rồi.
"Sư đệ, ngươi nhanh chóng thông báo cho Độn Thế Tiên Cung và cả Thái Hư sơn, nói cho bọn hắn biết Ngọc Hư Cung có âm mưu riêng!"
"Ba thế lực lớn chúng ta cùng nhau đến đó đòi người, nếu như đối phương không thả người, thì sẽ lan truyền tin tức ra khắp Địa Tiên giới. Ta muốn nhìn xem thử là một vị vô thượng Chân Tiên của Ngọc Hư Cung có thể gánh nổi lửa giận của toàn bộ Địa Tiên giới hay không!"
Phù Vân Sơn Chủ lạnh giọng nói.
Tử Huyền giới.
Trong tổ địa Nhân tộc.
Bên trên mảnh một đất nhấp nhô chập chùng, cung điện chằng chịt xen lẫn với những bức tường đổ nát, có nhiều chỗ thậm chí đã mọc đầy cỏ dại, nhìn vô cùng thê lương.
Diện tích của khu cung điện này rất rộng, dựa vào nền móng kiên cố thì có có thể thấy được sự đồ sộ và tráng lệ của vùng cung điện này ngày xưa.
"Tiên tộc ở thế giới này có hơi sa sút rồi."
Trong một đại điện.
Một gã nam tử mặc bạch y, ống tay áo thêu hoa văn hình con rồng, lẳng lặng ngồi ngay ngắn, ánh mắt ung dung, một tay cầm quạt, một tay gõ nhịp, cau mày nói.
Hắn một thân áo trắng hơn tuyết, không dính một hạt bụi.
Ngũ quan trong suốt, dường như bao phủ một tầng sương mù dày đặc, thần sắc bình thản, trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận vô căn cứ.

"Thánh Tử, đây là Nhân tộc, không phải là Tiên tộc."
Một vị Đại Thánh sau lưng nam tử áo trắng khẽ lắc đầu nói.
Hắn nhìn lướt qua toàn bộ tổ địa Nhân tộc ở Tử Huyền giới, nhẹ giọng thở dài, cái tộc quần này có mối quan hệ vô cùng mật thiết với Tiên tộc của Địa Tiên giới.
Có thể nói là có cùng nguồn gốc.
Điểm khác nhau duy nhất.
Chính là trong Địa Tiên giới, Tiên tộc thống trị vạn cổ, không có bất kỳ chủng tộc nào có thể đứng ngang hàng được.
Mà Nhân tộc của Tử Huyền giới cũng vô cùng suy yếu.
Nhìn hết cả một tộc người, người mạnh nhất lại là một vị Thánh Nhân đỉnh phong!
Còn chẳng phải là Thánh Nhân Vương nữa là.
Đến ngay cả chỗ này.
Chỉ có một Thánh Nhân tọa trấn.
Hơn nữa cũng đã gần đất xa trời, sinh mệnh giống như ánh nến trước gió, bất cứ lúc nào cũng có thể tắt lịm. Còn nhìn xuống phía dưới thì chẳng tìm được cả một người cấp Thánh Chủ nữa là.
Dường như truyền thừa Nhân tộc đã gặp phải sự gián đoạn rồi.
Cả một bộ tộc mà chỉ có mấy vạn người.
Một bộ tộc yếu đuối như thế, rất khó khiến người ta tin là đám người này lại có cùng nguồn gốc với Tiên tộc của bọn họ.
Những thế lực hơi lớn một chút đều có thể dễ dàng hủy diệt hết toàn bộ Nhân tộc.
"Chẳng qua. . . . ."
Người đứng sau nam tử áo trắng, trầm ngâm một lúc, nhẹ giọng nói: "Vào thời Viễn Cổ, Nhân tộc ởTử Huyền giới đã từng có một đoạn thời gian cường thịnh."
"Ví dụ như Huyền Mô Chân Tiên bước vào Địa Tiên giới kia, chính là xuất thân từ Nhân tộc."

Chương 319. Tặng cho Nhân tộc sau lưng ngươi

Chương trước Chương sau
Chương 319: Tặng cho Nhân tộc sau lưng ngươi

"Chỉ tiếc là sau này Nhân tộc đã nảy sinh lòng dã tâm không tương xứng với thực lực của mình, muốn thống trị toàn bộ Tử Huyền giới, nên mới bị vạn tộc liên thủ chống lại."
"Cuối cùng rơi vào kết cục như thế này."
"Nói cho cùng. . . ."
"Cũng là gieo gió gặt bão."
Người kể chuyện, giọng nói lạnh nhạt, không có bất kỳ sự đồng cảm nào.
Hắn cho là mình là Tiên tộc, chẳng qua là vẻ bề ngoài giống như Nhân tộc mà thôi. Còn về thực chất thì cũng không phải là cùng một chủng tộc.
Dù sao.
Chẳng ai muốn dính líu với môt chủng tộc yếu đuối như vậy.
Dù là tổ tiên của bọn họ đã từng rất huy hoàng.
Nhưng những chiến tích của tổ tiên bọn hắn cũng chẳng có liên quan gì đến hậu nhân cả.
"Thánh Tử, lần này chúng ta hạ giới, đến đây là vì truyền thừa của tộc Phương thị, phải cần một thế lực cường thịnh mới có thể thu thập được tin tức."
"Lúc này, Nhân tộc này. . . ."
Người nói chuyện nhìn một đám Nhân tộc quần áo cũ nát, nét mặt mang theo sự chờ mong đang đứng ngoài đại điện, thản nhiên nói: "Bọn họ không có bất kỳ giá trị nào!"
Nếu là việc thu thập tin tức
Vậy khẳng định là thế lực càng mạnh, thì thu thập tin tức càng nhiều.
Bây giờ trong Nhân tộc còn chẳng có mấy kẻ Thánh Nhân,Thánh Chủ, trông cậy vào bọn họ thu thập tin tức, đừng nói là toàn bộ Tử Huyền giới, có thể thu thập được tin tức của một tinh vực hay không thì còn chưa biết được nữa là.
Nếu như đám người bọn họ dừng chân ở chỗ này, thì chẳng khác gì người điếc người mù, chờ đến khi bọn hắn thu thập được tung tích của Phương Hàn, thì có lẽ là truyền thừa của Chân Tiên đã có chủ rồi!
Giọng nói lạnh lùng, không hề che dấu.
Hắn cũng không cần che giấu, bởi vì bản thân chính là cường giả Chuẩn Đế, cao cao tại thượng, vượt trên cả tỷ vạn sinh linh. Đối với một Nhân tộc yếu ớt đến nổi chỉ có một vị Thánh Nhân trấn giữ mà nói.
Căn bản không cần quan tâm đến suy nghĩ của bọn họ.
Bên ngoài đại điện.

Một vị Thánh Nhân, tay áo bào bay phất phới trên không trung, cánh tay còn lại chống gậy, ánh mắt già nua nhìn chăm chú vào người bạch y nam tử.
Khóe miệng hắn mở ra, nhưng cuối cùng lại hóa thành một tiếng thở dài.
Mấy ngày trước đây, nhóm người này từ trên trời rơi xuống đi vào trong Nhân tộc.
Bọn họ không giống với những chủng tộc vẫn ức hiếp Nhân tộc xưa nay, những người này đích thực là Nhân tộc. Vốn là cả Nhân tộc đều cho rằng đây là Nhân tộc của Thiên Nguyên giới đến đây.
Tới đón bọn họ về Thiên Nguyên giới.
Dù sao.
Tin tức về Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới giao chiến đã truyền khắp hai giới.
Mặc dù Nhân tộc yếu ớt, nhưng họ cũng biết được Nhân tộc trong Thiên Nguyên giới rất mạnh, thống trị cả một nửa giang san của một thế giới khổng lồ, nếu như có sinh linh của Thiên Nguyên giới đón bọn họ đi.
Không thể nghi ngờ gì là một chuyện vô cùng tốt.
Nhưng đáng tiếc là.
Kẻ tới đây không phải là người của Thiên Nguyên giới mà là Tiên của Địa Tiên giới!
Tuy là những kẻ này tự xưng là Tiên tộc, vẫn chưa ức hiếp bọn họ, nhưng thái độ lạnh lùng, vẫn khiến cho trái tim của bọn họ băng giá, những sinh linh này cũng không xem bọn họ như cùng một chủng tộc.
Tới nơi này chẳng qua cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi.
Sau khi lòng hiếu kỳ mất đi, đương nhiên là cũng sẽ rời đi
Xét đến cùng.
Đối với Nhân tộc của mình, người ta cũng chẳng có bao nhiêu sự đồng tình, cũng chưa từng đối đãi với mình như là người của cùng một chủng tộc.
"Đưa cho bọn hắn một bộ công pháp, một ít đan dược."
Bạch y nam tử nhẹ giọng nói.
"Cái này. . . . ."
Người đàn ông trung niên đứng phía sau hắn mặt biến sắc nhanh chóng nói:
"Thánh Tử, cái này không đúng với quy củ, công pháp tu tuyện của Ngọc Hư Cung chưa từng truyền ra ngoài!"
"Nếu như lão tổ biết được, truy xét xuống. . . ."
"Ta sẽ chịu trách nhiệm!"

Bạch y nam tử quét mắt nhìn đám người bên ngoài, trong đáy mắt hắn không có lấy một gợn sóng, theo như hắn thấy thì Nhân tộc hiện nay rất yếu, cho bọn hắn một bộ công pháp, cũng không thể xoay chuyển được tình thế. . .
Tổng cộng chỉ đến mấy vạn người.
Nếu như so sánh với tỷ vạn vạn chủng tộc lớn.
Thì chỉ như một hạt cát trong biển rộng, trừ phi bọn họ có thể đến được một thế giới khác.
Bằng không.
Cả đời này, chủng tộc này cũng không có cách nào quật khởi được.
Hơn nữa.
Mặc dù hắn không phải là sinh linh của Tử Huyền giới, nhưng là có thể nhận ra được Tử Huyền giới cai trị rất hà khắc với Nhân tộc, những chủng tộc chung quanh đây ức hiếp Nhân tộc đều có mục đích.
Cố tình khiến cho Nhân tộc không thể quật khởi.
Dù sao thì trong mấy vạn người của Nhân tộc chỉ có một vị Thánh Nhân, thì có thể bóc lột được bao nhiêu lợi ích chứ.
Chèn ép bọn họ, là bởi vì trước đây Nhân tộc lưu lại bóng ma quá lớn cho Tử Huyền giới, vô số năm qua đi mà bọn họ không thể quên được cuộc chiến của ngày xưa.
Sở dĩ không tiêu diệt Nhân tộc.
Mà đối đãi với họ như một bộ tộc quý giá, nếu lỡ như tiêu diệt bọn họ thì tộc người này sẽ hoàn toàn bị xóa sổ khỏi Tử Huyền giới.
Về sau khi muốn kể cho hậu nhân, trong Tử Huyền giới đã từng có một Nhân tộc vô cùng cường thịnh, hậu nhân cũng chẳng thể nào tưởng tượng được rốt cuộc là Nhân tộc trông như thế nào.
"Dạ!"
Người đàn ông trung niên bất đắc dĩ, lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một bộ công pháp và hai bình đan dược.
Bàn tay hắn vung lên.
Công pháp và đan dược bay ra, rơi vào tay của một vị Thánh Nhân.
"Cái này. . . Quá quý giá, lão phu. . . . . Không thể nhận. . . . ."
Bàn tay của lão Thánh Nhân run run, hắn nhìn công pháp trước mặt, trong mắt ánh lên một tia khát vọng, nhưng trầm ngâm một lúc lâu, vẫn không nhận, trầm giọng nói.
Đây là một bộ công pháp cấp Đại Thánh.

Mặc dù không cách nào khiến cho Nhân tộc quật khởi, nhưng chỉ cần xuất hiện một vị Đại Thánh là đủ có thể khiến cho Nhân tộc có thể đứng vững chân.

Chương 320. Đên Thiên Nguyên giới nào (1)

Chương 320: Đên Thiên Nguyên giới nào (1)

Ý nghĩa của nó thậm chí là còn hơn cả việc đưa cho Nhân tộc một thanh Đế binh!

"Ta không phải là tặng nó cho ngươi, mà là đưa cho Nhân tộc sau lưng ngươi!"

Bạch y nam tử nhẹ giọng nói.

"Cái này. . . . ."

"Thân thể lão Thánh Nhân cứng đờ, nhìn tộc nhân phía sau, hắn run rẩy thi lễ một cái, cảm động đến rơi nước mắt nói: “Lão thay mặt cho trên dưới năm chục ngàn tộc nhân đa tạ ân nhân!"

"Ừm."

Bạch y nam tử gật đầu, nhận một lễ này.

"Ân nhân đến từ Địa Tiên giới, chắc có lẽ là cũng không hiểu lắm về Tử Huyền giới, lão đây có một tin tức, muốn báo cho ân nhân!"

Lão Thánh Nhân trầm giọng nói.

"Tin tức?"

Bạch y nam tử mặt không đổi sắc, hỏi: "Tin tức gì?"

Đối phương dùng hai chữ ‘tin tức’, mà không phải là hai chữ’bí mật’.

Trong lòng hắn đã có một ít suy đoán, có thể là giá trị của tin tức này không lớn.

Cũng có khả năng.

Toàn bộ Tử Huyền giới đều đã biết.

Bọn họ không biết là bởi vì mới vừa từ Địa Tiên giới vượt giới qua đây mà thôi.

So với việc bây giờ đi hỏi người khác, lúc này có người tự nói với mình, coi như là tiết kiệm thời gian công sức cho bọn họ.

"Là liên quan tới Tử Huyền giới và Thiên Nguyên giới."

Lão Thánh Nhân của Nhân tộc nhìn đám người trước mặt, khi nhìn thấy vẻ mặt hiếu kỳ của mỗi một người ở đây, hắn thở hắc ra một hơi.
Những người này.
Chắc là mới vừa vượt giới qua đây.
Còn chưa biết rõ về tin tức Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới đang khai chiến.
Hắn sắp xếp lại một vài suy nghĩ của mình, cất giọng khàn khàn nói: "Thời gian trước, Mặc Uyên Đại Đế của Tử Huyền giới mở ra một lối đi không gian, muốn chinh phạt Thiên Nguyên giới."
"Bởi vậy mà trận chiến giữa hai giới đã nổ ra, có đến tỷ vạn sinh linh gia nhập vào trận chiến này."
"Lão hủ muốn nhắc nhở ân nhân, đừng có tham dự vào, bởi vì có một số Đại Đế đều đã xuất thủ. Nếu như tham gia vào đó, sợ rằng sẽ khó có thể thoát thân."
"Hơn nữa. . . . . ."
"Cách đây không lâu, một vị Đại Đế của Thiên Nguyên giới đã thành Đế ở Huyền Mô tinh vực, bởi vậy nên sức chiến đấu của Thiên Nguyên giới tăng mạnh. Còn có một vị Thiên Cơ lâu chủ thần bí chỉ với một quyền đánh trọng thương ba vị Đại Đế."
"Theo như những tin tức này thì nước của Thiên Nguyên giới rất sâu!"
Lão Thánh Nhân run rẩy nói xong, ánh mắt nhìn về phía bạch y nam tử.
Những tin tức mà hắn nói ra hoàn toàn chính xác cũng không được coi như là bí mật, gần như là đã lan truyền khắp toàn bộ Tử Huyền giới, mỗi một thế lực đều biết.
Nhất là.
Đại Đế của Tử Huyền giới, bọn họ càng biết nhiều chuyện hơn, nhưng họ sẽ không nói ra.
Mấy câu nói của mình ngày hôm nay cũng là muốn nhắc nhở bọn họ, chưa xác định rõ thế cục, đã gia nhập vào trận chiến, nếu như đối nghịch với Tử Huyền giới thì còn tạm.
Nhưng nếu nếu như đối nghịch với Thiên Nguyên giới, thì chắc chắn là kết cục vô cùng thê thảm.
... ít nhất ....
Cho tới bây giờ, trong Tử Huyền giới cũng chưa từng xuất hiện một vị có thể đánh tay ngang với vị Thiên Cơ lâu chủ kia.
"Thiên Nguyên giới sao?"

Bạch y nam tử thì thào một câu, sau đó lại trong lòng đọc thầm bốn chữ ‘Thiên Cơ lâu chủ’, hắn yên lặng ghi nhớ cái tên này trong đầu.
Lối đi không gian sau lưng đã đứt gãy.
Bọn họ là người đầu tiên nhận được tin tức.
Sức ảnh hưởng của Ngọc Hư Cung không cách nào lan đến đây, hắn giống như lục bình không rễ ở Tử Huyền giới, đã biết được có một bên không dễ trêu chọc, cũng coi như là một chuyện tốt.
Còn như hai giới khai chiến.
Mỗi một người trong Ngọc Hư Cung đều đã quen thuộc như chuyện thường ngày ở huyện.
Trong lịch sử của Địa Tiên giới cũng đã từng trải qua những chuyện như vậy, mỗi một khi có thế giới khác đến xâm lấn đều bị bọn họ tiêu diệt, có thế giới thì bị bọn họ luyện hóa.
Có thế giới thì bị bọn họ nô dịch.
Tử Huyền giới khai chiến với Địa Tiên giới, ở trong mắt bọn hắn chẳng qua cũng chỉ là một trận ẩu đả nhỏ mà thôi.
Ngược lại thì.
Bốn chữ ‘Huyền Mô tinh vực’.
Khiến cho tim của mỗi một người trong Ngọc Hư Cung đều nhảy lên.
Nếu như đám người mình không nhớ lầm thì danh tính của tổ tiên trước đây tộc Phương thị chính là Huyền Mô Cổ Tiên, hơn nữa còn là đến từ Tử Huyền giới.
Nếu như nói.
"Nói Huyền Mô tinh vực không có bất cứ liên hệ nào với Huyền Mô Cổ Tiên, thì có đánh chết bọn họ cũng sẽ không tin!!"
Chuẩn Đế đứng sau lưng bạch y nam, sắc mặt kích động, nhanh chóng mở miệng.
Mới vừa hạ giới thì đã có thể có thể tìm được truyền thừa của Chân Tiên, nói không kích động thì là không thể, có cảm giác như xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt.
"Không vội!"
Bạch y nam tử giơ tay lên, tóc đen bay phất phới, khí tức xuất trần, hắn lạnh nhạt nói.
"Chỉ sợ sớm đã bị các đời Đại Đế của Tử Huyền giới lấy đi."
"Nếu ta đoán không sai thì Huyền Mô tinh vực này hẳn là một phần nhỏ trong phạm vi thế lực mà vị vô thượng kia cai trị mà thôi."

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?"
Chuẩn Đế cau mày mở miệng.
Mặc dù là bạch y nam tử trước mặt này là tiểu bối của hắn, nhưng tư chất quá mức kinh diễm, đến ngay cả lão tổ của Ngọc Hư Cung cũng đã từng nói hắn có phong thái của một Chân Tiên.
Có được lời nói này, thì chỉ cần Thánh Tử không chết đi, thì chuyện thành Tiên cũng đã chắc như ván đã đóng thuyền
"Chờ."
Bạch y nam tử phun ra một chữ.
Hắn quét mắt nhìn lên bầu trời, xoay người lại, nhìn lão Thánh Nhân nói:
"Mới vừa rồi ngươi đã nói, có một vị Đại Đế thành Đế ở Huyền Mô tinh vực."
"Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?"
"Đại khái. . . Là chín ngày trước!"
Lão Thánh Nhân suy nghĩ một phen, lên tiếng nói.
"Chín ngày trước?"
Trong ánh mắt của bạch y nam tử có ánh sáng chớp nháy, trên mặt lộ ra nụ cười chiến thắng.
Thời gian này.
Vừa trùng khớp!
Dựa theo thời gian này.
Chín ngày trước chắc là khi mà Phương Hàn vượt giới khỏi Địa Tiên giới tới đây, nếu như hắn đoán không lầm thì lúc này Phương Hàn đã rơi vào tay của Đại Đế mới vừa thành đạo kia!
Còn nếu như Phương Hàn chết rồi.
Điểm này, hắn chưa bao giờ nghĩ tới.
Phương Hàn mang theo hi vọng quật khởi của tộc Phương thị, tránh được sự vậy giết của ba thế lực lớn, rất vất vả mới đi tới được đến Tử Huyền giới, sao lại chết đi dễ dàng như vậy chứ?

Chương 321. Đên Thiên Nguyên giới nào (2)

Chương trước Chương sau
Chương 321: Đên Thiên Nguyên giới nào (2)
"Đến Thiên Nguyên giới một chuyến nào!!"

Bạch y nam tử nhẹ giọng nói.
Người thành Đế kia chính là Đại Đế của Thiên Nguyên giới, muốn tìm được Phương Hàn, e là phải đi Thiên Nguyên giới.
"Dạ!"
Vị Chuẩn Đế kia chắp tay.
Hắn đang muốn phân phó người chuẩn bị xe kéo.
Thì trong chớp mắt tiếp theo.
Một cỗ khí tức mênh mông cuộn trào mãnh liệt, hai luồng khí tức Đại Đế hoàn toàn khác biệt đang giao thủ trên vòm trời. Sóng âm thanh khiến cho những ngôi sao rơi xuống.
Tình hình vô cùng khốc liệt.
Khiến người ta nhìn thấy mà khiếp đảm.
"Là Đại Đế Phù Vân Sơn!"
Người đàn ông trung niên nói.
Hắn nhìn hai vị Đại Đế đang giao thủ, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, nói:
"Người kia đang giao chiến với hắn, ta cảm ứng được một tia khí tức công pháp của Phương thị."
"Phương thị?"
Trong đáy mắt bạch y nam tử như đang suy nghĩ điều gì đó.
Trong Địa Tiên giới thì gần như là toàn bộ người của tộc Phương thị đều đã bỏ mình, chỉ có Phương Hàn và hộ đạo giả của hắn là chạy thoát được.
Tại sao lại xuất hiện một vị Đại Đế ở đây?
Rốt cuộc là tên Đại Đế này ở đâu ra?
Phương Hàn chỉ là một người còn trẻ, thực lực còn không bằng hắn, có thể loại trừ hắn ta ra, về hộ đạo giả của Phương Hàn chẳng qua cũng chỉ có tu vi của Đại Thánh mà thôi.
Trước khi hạ giới, cũng đã bị trọng thương, cũng không có khả năng thành Đế trong thời gian ngắn.
"Chẳng lẽ tộc Phương thị còn có họ hàng ở Tử Huyền giới sao?"
Bạch y nam tử cảm thấy khó hiểu.
Hắn liếc mắt nhìn đám người Nhân tộc cách đó không xa.
Tổ tiên của Phương Hàn chính là Nhân tộc, nếu như Nhân tộc vẫn cường thịnh như cũ, thì e là hậu nhân mà Huyền Mô Chân Tiên lưu lại ở Tử Huyền giới còn có chút thực lực.
Nhưng Nhân tộc đã sớm sa sút.
Không thể nào còn có hậu nhân của Huyền Mô Đại Đế.

Nếu như thực sự còn có hậu nhân, sao hắn ta có thể mở mắt nhìn Nhân tộc rơi vào tình trạng như ngày hôm nay.
"Có chút kỳ lạ."
Trong đầu Bạch y nam tử ngổn ngang trăm mối không lời giải.
Hắn lắc đầu nhìn về phía chiến trường.
Không lâu sau.
Thì đã nhìn thấy Đại Đế của Phù Vân Sơn bị ghim chết trên bầu trời.
Cảnh tượng này.
Khiến cho tâm trạng của hắn nặng nề thêm.
Một vị Đại Đế chết đi.
Sức ảnh hưởng của chuyện này không chỉ lan đến Tử Huyền giới.
Sợ rằng Địa Tiên giới cũng sẽ xảy ra biến động.
Lối đi không gian đã bị vỡ nát, Đại Đế Phù Vân Sơn thì chết ở nơi này, tuy là bọn họ biết được chân tướng sự thật, nhưng căn bản là không có cách nào thông báo ra ngoài, mà vô số người Địa Tiên giới đều chẳng hay biết gì.
E là tình hình tiếp theo của Ngọc Hư Cung không dễ ứng phó rồi.
"Xem ra phải nhanh chóng tìm được truyền thừa của Chân Tiên, sau đó nghĩ biện pháp đi trở về."
Bạch y nam tử thầm nghĩ.
Hắn nhấc bước chân, bước leên trên xe kéo, nhẹ giọng nói:
"Đến Thiên Nguyên nào!"
Hơn một tháng sau.
Ở nơi tiếp giáp giữa Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới, chiến loạn liên miên.
Không ít người vượt giới đi qua đây.
Trong số này có rất nhiều sinh linh xuống từ Địa Tiên giới, vượt qua tỷ vạn dặm, từ Tử Huyền giới đi tới Thiên Nguyên giới.
Những người này đều có bản lĩnh của mình.
Biết được.
Tin tức thời gian trước có một vị Chuẩn Đế thành Đế ở Huyền Mô tinh vực.
Một người thành Đế đây cũng không phải là một tin tức nhỏ, đủ để gây nên sóng to gió lớn, chỉ cần liên kết với thời gian mà Phương Hàn hạ giới, không khó để đoán được sự liên quan giữa người lúc trước thành Đế ở Huyền Mô tinh vực cùng Phương Hàn.
Lúc này.
Không ít người nhanh chóng chạy tới Thiên Nguyên giới.

Muốn thăm dò thử rốt cuộc thì người thành Đế ở Tử Huyền giới là ai.
Nhưng điều khiến cho bọn họ không ngờ tới chính là.
Sau một thời gian thăm dò ở Thiên Nguyên giới, thì một số tu sĩ bình thường thì chẳng hề biết rõ, kẻ nào đã vượt giới đến Tử Huyền giới để thành Đế.
Phần lớn những tu luyện giả này sau khi biết được chuyện người ở thế giới mình lại thành Đế ở dị giới, thì mỗi một sinh linh đều vô cùng kích động, ngược lại còn truy hỏi ngược lại bọn họ có biết được kẻ đó là ai không.
Kể từ đó.
Không ít người của Địa Tiên giới đều bối rối.
Đây rốt cuộc là sao?
Thế giới các người có một người thành Đế ở Tử Huyền giới, các ngươi là sinh linh của Thiên Nguyên giới, mà sao lại không phải là người biết được tin tức này đầu tiên chứ?
Chẳng lẽ xuất hiện thêm một vị Đại Đế, các ngươi cũng không biết sao?
Cái này cũng không trách bọn họ.
Sau khi Mạnh Khánh Chi thành Đế, không hề huênh hoang như Long Đế, hắn mang theo Phương Hàn lặng lẽ đi tới Đại Hoang thành. Sau khi nhìn Phương Hàn mua tin tức trong Thiên Cơ Lâu.
Thì lập tức trở về Tử Huyền giới, hô mưa gọi gió.
Sau khi hắn thành Đế, nán lại Thiên Nguyên giới chưa đủ hai canh giờ.
Không hề hành tẩu ở Thiên Nguyên giới.
Người bên ngoài nếu như có thể biết được Mạnh Khánh Chi đã thành Đế, thì đúng là gặp ma rồi.
"Rốt cuộc thì người thành Đế là ai?"
Trong một tòa nhà hoa lệ, bạch y nam tử ngồi ngay ngắn, hắn chau mày, nắm trong tay một miếng ngọc bội, trong đó có ghi lại một bảng danh sách.
Tên là Trữ Đế Bảng.
Bởi vì nhập gia tùy tục
Sau khi bọn họ đi tới Thiên Nguyên giới, không hỏi thăm được chuyện khác, thế nhưng ba chữ' Thiên Cơ Lâu', có thể nói là nghe như sấm bên tai.
Hầu như trong tay mỗi một người đều có một phần Trữ Đế Bảng.
Bọn họ không muốn biết cũng không được.
Trong Trữ Đế Bảng thì đều là Chuẩn Đế.
Là Long Đế xếp vị thứ số bốn, vượt qua ba người xếp phía trên, thành Đế đầu tiên, những vị trí phía sau tự động nhảy lên, lại xuất hiện thêm một vị

Chuẩn Đế.
Long Đế đúng thật là đã thành Đế ở Tử Huyền giới.
Nhưng nơi mà hắn thành Đế cũng chẳng phải là bí mật gì ở Tử Huyền giới, người ta căn bản cũng không phải thành Đế ở Huyền Mô tinh vực.
Nói cách khác.
Còn có một người không có tên trên Trữ Đế Bảng, vượt qua những Chuẩn Đế còn lại, dấu diếm qua mặt hết tất cả mọi người, đột ngột xuất hiện, bỗng nhiên thành Đế!
Nếu không tìm được người thành Đế này, mà muốn tìm được Phương Hàn, không khác nào người si nói mộng
"Thánh Tử."
Vị Chuẩn Đế trung niên đứng bên cạnh bạch y nam tử cũng cầm trên tay miếng ngọc bội, hắn cúi đầu suy nghĩ nói:
“Ngươi nó coi có khi nào người mà trước đây giao thủ với Đại Đế của Phù Vân Sơn có liên quan đến Phương Hàn?"

Chương 322. Rốt cuộc thì người thành Đế là ai?

Chương 322: Rốt cuộc thì người thành Đế là ai?
Trên người của đối phương khí tức của tộc Phương thị căn bản không che giấu được, một khi động thủ, thì tất cả những con át chủ bài đều lộ ra hết.
Đương nhiên.
Cũng không loại trừ khả năng vị Đại Đế giao thủ kia cố ý sử dụng chiêu thức của tộc Phương thị, khiến cho tầm nhìn của bọn họ bị rối loạn.
"Ngươi hoài nghi người nọ chính là Phương Hàn? Bạch y nam tử lạnh lùng nói, phỏng đoán này có chút không thể tưởng tượng nổi."
Cho dù là Phương Hàn có thể nghịch thiên, làm sao hắn đột nhiên thành Đế được? Không khỏi có chút viển vông.
"Không phải. . . . ."
Vị Chuẩn Đế trung niên lắc đầu, mở miệng nói: "Ta hoài nghi hắn có quan hệ nói không rõ được với tộc Phương thị, dù sao hắn vừa ra tay, đã chủ động nhằm vào Phù Vân Sơn, Độn Thế Tiên Cung và cả Thái Hư sơn. . ."
"Dường như trong chuyện này có điều gì đó mờ ám!"
Trong Địa Tiên giới.

Mọi người đều biết.
Thế lực huỷ diệt tộc Phương thị chính là do ba bên liên hợp, Phù Vân Sơn dẫn đầu, chỉ trong một lần hành động đã chôn vùi cả tộc Phương thị, mấy trăm ngàn tộc nhân của Phương thị chỉ có Phương Hàn và hộ đạo giả của hắn khó khăn lắm mới chạy thoát được.
Bây giờ.
Trong Tử Huyền giới lại xuất hiện một vị Đại Đế không rõ thân phận có khí tức công pháp tộc Phương thị, còn ra tay nhằm vào ba thế lực này, cũng khó mà không làm cho người ta suy nghĩ nhiều.
"Cốc! Cốc! Cốc!"
Bạch y nam tử thu hồi ngọc bội, sắc mặt trầm ngâm, ngón tay hắn gõ nhẹ tay ghế dựa, ánh mắt nửa khép nửa mở, từ từ nói: "Ý của ngươi là rất có thể Phương Hàn không rơi vào tay của kẻ thành Đế ở Huyền Mô tinh vực sao."
"Mà là rơi vào tay của một vị Đại Đế khác sao?"
"Không loại trừ khả năng này!"
Vị Chuẩn Đế trung niên trầm giọng nói.
Đối với một vị Đại Đế mà nói, chuyện mô phỏng khí tức của công pháp thật sự là quá đơn giản, chỉ cần Phương Hàn giao ra một phần công pháp của tộc Phương thị.
Một vị Đại Đế có thể nhanh chóng học được.
Đây chính là ưu điểm của việc mạnh như thác đổ, có sẵn căn cơ vững chắc, học được một vài chiêu thức cơ bản, chỉ cần liếc mắt thì đã có thể hoàn toàn thấu hiểu.
Hơn nữa uy lực mà hắn vận dụng.
Có khi còn xuất thần nhập hóa hơn cả chính bản thân người sáng tạo ra bộ công pháp đó!
"Nếu nói là như vậy, thì chuyện này trở nên phức tạp rồi!"
Bạch y nam tử nhẹ giọng tự nói.
Thực lực của vị Đại Đế Phù Vân Sơn kia cũng không tệ.
Trong một đám Đại Đế thì cũng là người nổi bật, nếu như đụng phải một kẻ không thể đánh lại được,... ít nhất ... Cũng có thể chống đỡ trong giây lát, không đến nỗi thua thảm như vậy.
Nhưng kết quả.
Lại là hắn bị thua.
Còn thua rất thảm.

Còn chưa chống đỡ được đến một canh giờ thì đã bị đóng đinh trên hư không.
Bởi vậy có thể thấy được.
Thực lực của vị Đại Đế xuất thủ kia là vô cùng mạnh mẽ.
E là tu vi Đại Đế của hắn đã đạt đến mức cực hạn!
Mà điều càng khiến người ta cảm thấy sợ hãi chính là trước đây vị Đại Đế của Phù Vân Sơn biết rõ là đánh không lại, nhưng vẫn không lựa chọn việc chạy trốn!
Đây là vì sao?
Chẳng lẽ đầu óc của Đại Đế Phù Vân Sơn bị ngấm nước rồi?
Biết là đánh không lại còn muốn tử chiến sao?
Điều này hiển nhiên là không có khả năng.
Nếu như đầu óc của Đại Đế Phù Vân Sơn không hề bị ngấm nước, thì nhất định là căn bản hắn không thể trốn thoát được.
Mà có thể địch lại một vị Đại Đế, tất nhiên cũng là một vị Đại Đế!
Nói cách khác.
Trong bóng tối còn có một vị Đại Đế chờ đợi thời cơ hành động!
Một Phương Hàn nhỏ bé đối diện với cục diện tộc Phương thị đã bị diệt mà vẫn có thể lôi ra được hai vị Đại Đế, không thể không khiến người ta nghe thấy sởn tóc gáy.
"Rốt cuộc thì tại sao Phương Hàn có thể làm được như vậy?"
Bạch y nam tử thầm nghĩ.
Nếu như đổi lại là hắn, hắn tự hỏi chính mình e là cũng chẳng thể làm được như vậy, quá mức kinh khủng, cũng mới hạ giới được mười ngày mà đã kết nối với hai vị Đại Đế.
Chẳng lẽ.
Hắn ta tặng truyền thừa của mình đi rồi sao?
Cũng chỉ có khả năng này.
Mới có thể khiến cho hai vị Đại Đế liều lĩnh đối đầu với ba thế lực khổng lồ, mặc dù biết rõ đối phương còn có con bài chưa lật ở Địa Tiên giới, cũng không thèm quan tâm.
"Thánh Tử, lẽ nào truyền thừa trong tay Phương Hàn đã. . ."
Sắc mặt của vị Chuẩn Đế trung niên vô cùng khó coi.
Hiển nhiên.
Hắn cũng có cùng suy nghĩ với Thánh Tử nhà mình.

"Hắn tuyệt sẽ không giao ra truyền thừa của mình, đó là tất cả những gì mà hắn có, nếu như mất đi truyền thừa, thì đến hi vọng quật khởi cuối cùng cũng chẳng còn nữa!"
Bạch y nam tử đứng dậy, ánh mắt mở lớn, ánh sáng lạnh lẽo trong mắt bừng lên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía chiếc xe kéo ở bên ngoài, nói như đinh chém sắt:
"Trong chuyện này nhất định là còn có bí mật nào đó mà chúng ta chưa biết!"
"Thế nhưng. . . . ."
Vị Chuẩn Đế trung niên bất đắc dĩ nói: "Chuyện này có liên quan đến hai vị Đại Đế, e là nếu chỉ dựa vào lực lượng hiện tại của chúng là, căn bản là không có cách nào chống đỡ được!"
Nếu như lối đi không gian còn ở đó.
Đừng nói hai vị Đại Đế.
Mà cho dù có đến hai mươi vị Đại Đế đứng trước mặt, hắn cũng dám đứng nhịp giò, dù sao thì sau lưng mình cũng là Ngọc Hư Cung, mà trong Ngọc Hư Cung có một vị vô thượng Chân Tiên tọa trấn.
Nhưng bây giờ.
Lối đi không gian đã không còn nữa, Ngọc Hư Cung chỉ như là thùng rỗng kêu to.
Nếu như thực sự đám người bọn họ đối đầu với hai vị Đại Đế, thì kết cục tất nhiên là sẽ vô cùng thê thảm.
Người ta cũng dám ra tay với ba thế lực lớn là Phù Vân Sơn, Độn Thế Tiên Cung, Thái Hư Sơn, mà còn sợ gì một Ngọc Hư Cung của bọn họ?
"Không phải là trong thế giới này có một Thiên Cơ Lâu sao?"
Miếng ngọc bội trong tay bạch y nam tử bay lên, ánh sáng lấp lánh bừng lên, nội dung trong miếng ngọc hiện lên giữa hư không, đây là một bảng danh sách khác.
Năm chữ ‘Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng’ sáng ngời rực rỡ.
"Một người mà không có gì là không biết, hẳn là sẽ biết tung tích của Phương Hàn chứ!."
Bạch y nam tử nhẹ giọng nói
Nếu chỉ dựa vào nhóm người mình truy tìm tung tích của Phương Hàn, thì e là mấy trăm năm, mấy nghìn năm sau, cũng không có bất kỳ manh mối nào.
Bây giờ.
Một cơ hội có sẵn dâng lên trước mặt.

Nếu như kẻ nào chỉ để ở đó mà không dùng hiển nhiên là đầu óc bị lú lẫn rồi.

Chương 323. Một lũ không biết sống chết

Chương 323: Một lũ không biết sống chết

Thiên Nguyên giới.

Đại Hoang thành.

Trong một tòa lầu các.

Hai bóng người ở đang ngồi, bên cạnh có hai bóng người một già một trẻ đứng thẳng

"Trong thời gian này, ngươi quấy lên một trận sóng gió lớn rồi."

Mạnh Khánh Chi mở miệng.

Ở trước mặt hắn bày một bộ bàn cờ, một quân cờ trong tay hạ xuống, phát ra âm thanh thanh thúy.

"Sóng gió mà ngươi quấy nên, nhỏ lắm sao?"

Long Đế Ngao Tuyên mặc áo bào màu tím, thêu hoa văn hình rồng, khoan thai ung dung, mỗi một khi giơ tay nhấc chân đều phát ra khí tức ra chí cao vô thượng. Trong tay hắn cũng cầm một quân cờ

"Nếu như bản đế đoán không lầm thì kẻ xuất thủ trong Tử Huyền giới chính là ngươi!."

"Không phải."

Mạnh Khánh Chi lắc đầu, quét mắt nhìn Phương Hàn đứng bên cạnh, khóe mắt mang theo vẻ tự tiếu phi tiếu.

Hai vị Đại Đế ở đang ngồi ở đó, đương nhiên là ở đây không có chỗ dành cho Phương Hàn.

Tuy là trong thời gian ngắn hắn có được thực lực của Đại Đế, nhưng căn bản là không có cách nào kéo dài được lâu, ở trước mặt hai vị Đại Đế chân chính, thì hắn chỉ có thể đứng hầu một bên.

"Ồ?"

Ngao Tuyên chú ý tới vẻ mặt của Mạnh Khánh Chi, cũng nhìn thoáng qua Phương Hàn đứng bên cạnh.

Hồ nghi nói: "Chẳng lẽ. . ."

"Người xuất thủ chính là hắn?"

Thiếu niên này.
Vừa nãy hắn đã chú ý tới.
Cùng đi theo Mạnh Khánh Chi trở về.
Thực lực không kém.
Đã Thiên Biến Cảnh trung kỳ, căn cơ rất vững chắc, xem ra sắp đạt đến Thiên Biến Cảnh hậu kỳ.
Nếu như xếp trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng,... ít nhất ... Cũng có thể xếp vào trong mười người đứng đầu.
Còn tại sao không phải là ba vị trí đầu.
Là bởi vì.
Dạo gần đây.
Mỗi một thế lực đều không ngừng chạy đến Thiên Cơ Lâu, thực lực của Diệp Trần, Lâm Chiến cùng với những thiếu chủ Yêu tộc khác đều đang tăng nhanh như gió.
Mỗi một ngày có vô số người đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức.
Nhất là kẻ xếp thứ hai trên Thiên Kiêu Bảng Diệp Trần, thực lực của hắn đã là Thiên Biến Cảnh hậu kỳ, nghe thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.
Theo lý mà nói.
Thực lực càng mạnh thì phải càng chậm mới phải, nhưng thiên kiêu của Thiên Nguyên giới lại ngược đời, cảnh giới càng về cuối, thì thực lực lại càng tăng nhanh.
Xét đến cùng cũng là do sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu.
Có thể mua được bất kỳ tin tức gì ở Thiên Cơ Lâu, thậm chí trong quá trình tự mình tu luyện mà có chỗ nào thiếu sót, đến ngay cả một vài Chuẩn Đế cũng không thể phát hiện ra được.
Nhưng Thiên Cơ lâu chủ có thể chỉ rõ ra chỉ với vài ba câu nói.
Có lâu chủ tiền bối chỉ điểm, cộng thêm cơ duyên chồng chất, thì bước tiến của bọn họ có muốn chậm cũng chẳng thể chậm được.
Cũng chính vì vậy.
Ngao Tuyên chỉ nói là Phương Hàn có thể xếp vào trong top mười người đứng đầu bảng.
Nhưng ba vị trí đầu.
Độ khó có chút lớn.
Thời gian trôi qua càng lâu, Phương Hàn dừng lại ở cảnh giới hiện tại càng lâu, hắn có thể sẽ bị càng ngày càng nhiều người bỏ lại phía sau, mãi cho đến khi chẳng còn thể nhìn thấy được ngay cả bóng lưng của bọn họ nữa là.

"Ha hả."
Mạnh Khánh Chi cười thần bí, hắn thuận tay hạ xuống một quân cờ, chậm rãi nói: "Ta cũng không tiện nói nhiều. Nhưng có một điều có thể nói cho ngươi biết, hắn từng đến Thiên Cơ Lâu!"
"Ồ?"
Chân mày Ngao Tuyên cau lại.
Ánh mắt rơi vào trên người Phương Hàn, quan sát tỉ mỉ.
Bởi vậy.
Hắn có thể khẳng định.
Vị Đại Đế xuất thủ ở Tử Huyền giới, tám chín phần mười chính là người trẻ tuổi này.
Trong Thiên Cơ Lâu chẳng thiếu đồ tốt, khiến cho một người có được thực lực của Đại Đế là rất khó sao?
Dưới cái nhìn của bọn họ, đúng là rất khó.
Nhưng ở trong mắt Thiên Cơ lâu chủ thì chưa chắc đã khó như vậy.
Dù sao thì tung tích của việc mượn vận thành thánh cũng do chính miệng lâu chủ tiền bối lan truyền ra ngoài, nếu như lại xuất hiện thêm một công pháp huyền ảo, cũng là hợp tình hợp lý.
Đứng bên cạnh.
Phương Hàn đối mặt với ánh mắt của hai vị Đại Đế, có hơi chút không được tự nhiên. Mặc dù mình nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng dựa vào ánh mắt của hai người kia thì trọng tâm câu chuyện hắn là đang nhằm vào mình.
"Thú vị."
Ngao Tuyên tự nói một câu, lập tức xoay đầu lại, một đôi mắt màu vàng óng, không nháy lấy một cái nhìn Mạnh Khánh Chi, trầm giọng hỏi:
"Tuy là người này tiềm lực vô hạn, nhưng hắn đây không phải là lý do ngươi cứ mang theo hắn bên người chứ!"
"Hơn nữa. . ."
"Khi nào thì Mạnh Khánh Chi nhà ngươi lại trở nên hào phóng như vậy? Giúp đỡ một kẻ không thuộc về thế giới này, đi tìm người khác trả thù?"
"Ngươi nghĩ muốn biết sao?"
Mạnh Khánh Chi cười giễu nói.
"Nếu như ngươi không nói, bây giờ ta đến Thiên Cơ Lâu một chuyến cũng không sao."
Ngao Tuyên lơ đễnh nói.

Long Tộc đại gia, dưới gầm trời này, gần như chẳng có tin tức của ai là hắn không mua nổi.
"Nhưng nếu như ta mua tin tức từ lâu chủ tiền bối, đến lúc đó nếu như ngươi muốn chia một chén canh cũng chẳng dễ gì đâu, không chỉ có một mình Mạnh Khánh Chi nhà ngươi là Đại Đế ở Thiên Nguyên giới này đâu."
Ngao Tuyên hờ hững, vân vê quân cờ trong tay, bỡn cợt nói:
"Trước đây không lâu, bản đế từng hợp tác với Lăng Tiêu, nếu như trong tay Phương Hàn này có thứ gì tốt, thì cũng chẳng có liên quan gì đến ngươi đâu."
Ngao Tuyên không ngốc.
Nhìn thấy Mạnh Khánh Chi, cho dù đi đâu đều mang theo Phương Hàn.
Chỉ cần suy nghĩ thì có thể đoán ra, trên người của Phương Hàn này chắc chắn là có điều gì đó bí mật, mà lý do Mạnh Khánh Chi không giết Phương Hàn, rất có thể là hắn không thể làm gì được Phương Hàn.
Hơn nữa.
Hắn cảm giác là bí mật này không phải tầm thường.
Mạnh Khánh Chi không thể mua nổi tin tức ở chỗ của lâu chủ tiền bối, lại không muốn giết chết Phương Hàn, vạn bất đắc dĩ chỉ có thể đưa ra hạ sách này.
"Khụ khụ."
Mạnh Khánh Chi ho gấp một tiếng, hắn cười khẽ nói: "Đạo hữu nói đùa."
"Trên người Phương Hàn cũng không có bí mật gì lớn, chẳng qua là trong tay của hắn có một truyền thừa của Chân Tiên mà thôi."
"Cái gì?"
Bịch một tiếng.
Ngao Tuyên đứng dậy, hô hấp dồn dập, hắn kín đáo liếc nhìn Phương Hàn, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Mạnh Khánh Chi, trầm giọng nói:
"Ngươi tin chắc là trong tay Phương Hàn có truyền thừa của Chân Tiên sao?"

Chương 324. Một lũ không biết sống chết (2)

Chương 324: Một lũ không biết sống chết (2)

"Lâu chủ tiền bối cũng đã chứng thực rồi, hơn nữa mỗi một kẻ từ Địa Tiên giới đến đây đều biết, chẳng bao lâu nữa thì tin tức về truyền thừa của Chân Tiên cũng chẳng còn là bí mật."
Mạnh Khánh Chi chậm rãi nói
"Lâu chủ tiền bối đã chứng thực rồi sao?"
Ngao Tuyên lần thứ hai nhìn về phía Phương Hàn.
Giờ khắc này.
Trong lòng hắn đã chắc chắn.
Nếu như là Mạnh Khánh Chi nói cho hắn biết, nói thật là hắn cũng không tin, bởi vì uy tín của Mạnh Khánh Chi ước chừng bằng không, nhưng lâu chủ tiền bối đã mở miệng, vậy thì không thể là giả được.
Kể cả khi đầu óc của Mạnh Khánh Chi bị lừa đá, cũng không dám lấy danh tiếng của lâu chủ tiền bối ra mà giả danh lừa bịp.
"Ngươi xem."
Mạnh Khánh Chi nâng một tay lên, thuận tay chỉ về phía cách đó không xa, một chiếc xe kéo chạy như bay tới đây, cười khẽ nói:
"Chẳng phải là người của Địa Tiên giới đã đến rồi sao?"
Bên ngoài Đại Hoang thành.
Trong hư không.
Chiếc xe kéo dừng lại.
Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, một người mặc đồ trắng, không nhiễm bụi trần, khuôn mặt thanh tú, hai hàng lông mày sắt bén, trong tay cầm một cây quạt xếp.
Chậm rãi bước ra ngoài.
Sau khi hắn quan sát Đại Hoang thành, thì bước vào bên trong Đại Hoang thành.
Sau lưng hắn.
Bay đến một luồng sáng, đây là một con dị thú, dài đến nghìn trượng, trên người phát ra khí tức Thánh Nhân Vương, vô cùng mạnh mẽ, mấy bóng người cường đại ngồi sừng sững trên lưng nó.
Bọn họ cũng đến từ Địa Tiên giới.
Sắc mặt vô cùng kiêu căng, dù cho lối đi không gian đã bị chặt đứt.
Bọn họ vẫn cho rằng nó sẽ lại được nối lại, chỉ cần một lần nữa Địa Tiên giới nối liền với Tử Huyền giới, thì bọn họ vẫn có thể ngạo nghễ mà nhìn trăm tỉ tỉ sinh linh của hai giới .
Cũng chính do tâm lý này.

Mà bọn họ chưa từng kiêng dè bất kỳ thế lực nào cả.
Đi đến bất cứ nơi nào thì đều huênh hoang.
Dù sao.
Thì ở Địa Tiên giới, bọn họ cũng cao cao tại thượng, được vô số người tung hô, huống chi là một Thiên Nguyên giới?
Khi đi đến gần Đại Hoang thành, tốc độ của bọn họ không giảm mà lại tăng, bởi vì bọn họ đã nhìn thấy được bạch y nam tử, mỗi cá nhân đều biết rõ mục đích bản thân mình đến Đại Hoang thành là gì.
Đương nhiên là đến đây là vì cái vị Thiên Cơ lâu chủ thần bí kia.
Nghĩ tới đây.
Bọn họ thúc dục dị thú, bay lên trên cao, trực tiếp đáp xuống chỗ của Thiên Cơ Lâu.
Còn chưa chạm vào trận pháp.
Bỗng nhiên.
Một bàn tay lớn màu đen vươn lên, xé rách bầu trời, bàn tay khổng lồ che trời, mang theo uy thế Đế cấp, rúng động lòng người, khiến cho vô số người bịch bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất
"A!"
Bên trên con dị thú có người rống to.
Chỉ phun ra được một chữ duy nhất đó, thì đã bị cái bàn tay này bóp vụn thành một đám sương máu.
"Một lũ không biết sống chết!"
Trong lầu các.
Mạnh Khánh Chi thu bàn tay về, sắc mặt lạnh nhạt.
Bầu trời của Đại Hoang thành là nơi có thể huênh hoang như vậy sao?
Đừng nói chi là bọn họ.
Đến ngay cả tất cả bọn họ, có ai mà không cung cung kính kính đi từ ngoài thành đi vào cửa?
Nhiều lắm.
Thì cũng chỉ che đậy khí tức toàn thân, khiến cho mình có chút thần bí, nhưng từ xưa tới nay chưa từng có kẻ nào huênh hoang như vậy, tuy là lâu chủ tiền bối chưa từng cấm đoán chuyện này.
Nhưng thời gian lâu dần.
Đã có vô số người thầm chấp nhận quy tắc này.
Mạnh Khánh Chi thu bàn tay về trong tay áo, hắn đeo mấy chiếc nhẫn trữ vật lên trên tay, trong lòng cảm thấy dễ chịu không ít.

Hành động này.
Không lỗ!
Giúp đỡ lâu chủ tiền bối nghiền chết vài cái con kiến hôi, còn tiện tay kiếm một khoản nhỏ, chờ một lát đến Thiên Cơ Lâu mua một cơ duyên, chắc là dư dả.
Mấy người đến từ Địa Tiên giới.
Thế lực sau lưng không tệ, đến ngay cả trong nhẫn trữ vật của bọn họ cũng có không ít đồ tốt.
Quả nhiên.
Đánh cướp của người khác là cách kiếm tiền nhanh nhất.
"Đại Đế!"
"Vừa rồi người kia là ai? Cũng dám huênh hoang ở trên Đại Hoang thành, chẳng phải là tự tìm chết sao?"
"Có thể là người của Tử Huyền giới!."
"Không sai, Thiên Nguyên giới cũng chẳng có ai mà lại có mắt không tròng như thế. ~ "
"không ngờ tới ở Đại Hoang thành lại còn có một vị Đại Đế tọa trấn, quả thực không cách nào tưởng tượng nổi!"
. . . .
Trong Đại Hoang thành.
Vô số người nhìn lên bầu trời, bàn tán ầm ĩ.
Tin tức hai giới hợp nhất đã truyền khắp Thiên Nguyên giới cùng Tử Huyền giới, lúc đầu sau khi khiếp sợ, mọi người chỉ có thể tiếp nhận cái hiện thực này.
Mà điểm khác nhau với Tử Huyền giới chính là.
Gần như trong lòng mỗi một người tu luyện ở Thiên Nguyên giới đều cho rằng.
Người đã khiến cho hai giới hợp nhất là với nhau tuyệt đối chính là Thiên Cơ lâu chủ!
Bởi vì.
Ngoại trừ lâu chủ tiền bối ra.
Thì thực sự bọn họ chẳng thểm nghĩ đến ai còn có thể làm được đến bước này.
Còn về.
Vị Đại Đế mới vừa xuất thủ kia.

Bọn họ cũng chỉ là khiếp sợ trong chốc lát mà thôi, dù sao thì trước đây lâu chủ tiền bối cũng đã từng xuất thủ, khí tức hoàn toàn khác với người xuất thủ lần này.
Có thể là mấy lão quái vật kia cũng không chừng.
Dù sao.
Ở trong Đại Hoang thành, tỉ mỉ quan sát
Thì có thể thường xuyên nhìn thấy Đại Thánh, đôi khi có thể nhìn thấy Chuẩn Đế, còn như Đại Đế thì nếu như để ý thì cũng có cơ hội nhìn thấy.
. . . . .
"Đại Đế sao?"
Bạch y nam tử nắm cây quạt trong tay, nhìn thoáng qua bầu trời, đồng tử co rút lại, trong lòng cảm thấy trầm trọng.
Vừa rồi.
Bên ngòai Đại Hoang thành.
Trong chốc lát mình cũng muốn bay thẳng vào.
Dù sao ở Địa Tiên giới, tuy là Ngọc Hư Cung của bọn họ còn chưa được coi là thế lực có truyền thừa lâu đời, nhưng bởi vì có một vị Chân Tiên tọa trấn, danh tiếng của bọn hắn từ trước tới nay đều không thấp.

Chương 325. Đến ngay cả một tiểu bối mà cũng muốn lừa gạt sao?

Chương 325: Đến ngay cả một tiểu bối mà cũng muốn lừa gạt sao?
Cho dù là đi đến bất kỳ chỗ nào, thì những thế lực khác sẽ đối đãi với bọn họ như là thượng khách.
Các chủ nhân của đại thế lực tự mình xuất môn nghênh đón từ ba vạn dặm xa.
Đó đều là những cử chỉ cơ bản bình thường.
Nhưng ở Đại Hoang thành, tất cả những đãi ngộ như bình thường này đều chẳng còn.
Mang lại cho bọn họ ít nhiều có chút cảm giác hụt hẫng.
Nhưng mà ngay khoảnh khắc khi hắn còn đang muốn sai thủ hạ bay thẳng vào trong, trong lòng dâng lên một tia không ổn, cho nên hắn hiện thân đích thân dẫn đội ngũ của mình đi vào từ cửa thành.
Cũng là do.

Cái cảm giác không ổn kia đã cứu được tánh mạng của tất cả mọi người.
"Hạ giới còn nguy hiểm hơn nhiều so với chúng ta nghĩ!"
Vị Chuẩn Đế trung niên đứng sau lưng bạch y nam tử bùi ngùi nói.
Lúc này mới được bao lâu chứ?
Chỉ hơn một tháng mà thôi, còn chẳng đến hai tháng, đầu tiên là ba thế lực lớn Phù Vân Sơn bị huỷ diệt, hiện tại lại thêm một thế lực có thanh danh hiển hách ở Địa Tiên giới bị bóp chết.
Cẩn thận suy nghĩ.
Chỉ trong một thời gian ngắn đã có bốn thế lực chẳng hề thu hoạch được cái mốc gì mà còn chịu thiệt không ít.
Lại thêm những người khác, bởi vì tâm cao khí ngạo, mắt để cao hơn đầu, trêu chọc phải người của Tử Huyền giới hoặc là Thiên Nguyên giới bị người ta âm thầm giết chết.
E là bây giời Địa Tiên giới đã chết không ít người.
Không phải là bất kỳ thế lực nào cũng không hề tức giận, một đám người chạy tới cửa nhà mình nói muốn bọn họ cúi đầu thần phục thì họ sẽ ngoan ngoãn thần phục sao.
Đừng nói chi đến hiện tại Địa Tiên giới đã không có lối đi không gian.
Đến ngay cả lối đi không gian vẫn còn.
Thì vẫn có một vài thế lực can đảm đấu đến cùng với bọn họ, truyền thừa vô số năm, thế lực nào mà lại không có chút cá tính và cốt khí chứ?
"Chỉ mong là sư tổ có thể nhanh chóng sửa lại lối đi không gian!."
Bạch y nam tử bùi ngùi nói
Sau lưng mình không có thế lực chống đỡ.
Chẳng ai có thể đảm bảo là chỉ dựa vào bọn họ thì có thể sống sót được bao lâu.
Trong khoảng thời gian này số lượng Đại Đế xuất hiện, cộng dồn cả hai thế giới lại thì đã trên mười người rồi. Loại hình này nếu như là ở Địa Tiên giới thì cũng không thể xem nhẹ được.
"Thánh Tử, đến Thiên Cơ Lâu rồi."
Vị Chuẩn Đế trung niên nhắc nhở.
"Ừm."
Bạch y nam tử gật đầu, nói: "Đi vào xem thử đi."
Nói xong, hắn đi trước một bước, bước vào trong Thiên Cơ Lâu
. . . . .
Xa xa.

Trong lầu các.
Mạnh Khánh Chi cùng Ngao Tuyên đang ngồi đối diện nhau.
Bọn họ quan sát bạch y nam tử bước vào trong Thiên Cơ Lâu, trong đáy mắt không có lấy một gợn sóng.
Với danh tiếng của lâu chủ tiền bối.
Thì nếu như những người này không biết đến sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu mới đúng là quái dị.
"Chưa từng nghĩ, người của Địa Tiên giới lại phản ứng nhanh như vậy."
Mạnh Khánh Chi hơi xúc động, hắn thu tầm mắt lại, không còn hứng để đánh cờ nữa, thuận tay ném quân cờ vào hộp.
"Là người của Ngọc Hư Cung!"
Lúc này Phương Hàn lên tiếng
"Ngọc Hư Cung?"
Chân mày Ngao Tuyên cau lại, hắn quét mắt nhìn Phương Hàn, khinh thường nói: "Trời không sinh bản đế, vạn giới vĩnh viễn là đêm đem!"
"Chỉ là một Ngọc Hư Cung nho nhỏ mà thôi, diệt nó dễ như trở bàn tay!"
"Lão tổ Ngọc Hư Cung là Chân Tiên!"
Phương Hàn mím môi một cái, lần thứ hai nói ra một câu
"Ách. . . . ."
Sắc mặt Ngao Tuyên cứng đờ, hắn ôm lấy cái cổ nói: "Bản đế vô địch ở Thiên Nguyên giới, nếu như Ngọc Hư Cung không đến trêu chọc bản đế thì cũng thôi đi."
"Nếu bọn họ dám can đảm ngăn cản bước tiến của bản đế, tất sẽ treo Ngọc Hư Cung lên đầu Thiên Long Đao!"
"Khụ khụ!"
Mạnh Khánh Chi ho nhẹ một tiếng, nói: " Chẳng phải là Long Tộc các ngươi không mấy khi dùng đao hay sao?"
"Ừm. . . ."
"Bản đế chỉ nói như vậy mà cũng không được sao?"
Ngao Tuyên liếc mắt.
"Được chứ."
Mạnh Khánh Chi dùng ánh mắt như nhìn một kẻ thiểu năng, gật đầu nói
Chờ chút nữa đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức.
Còn phải trông cậy vào Ngao Tuyên.
Ai bảo nhà hắn lắm tiền làm chi?

Không có Ngao Tuyên mà chỉ trông cậy vào một mình Mạnh Khánh Chi hắn thì đúng là không đáng tin, bởi vì hắn thực sự quá nghèo, còn nếu như trông cậy vào Lăng Tiêu, thì hắn không dám nghĩ tới.
Nếu như hai người vừa thấy mặt nhau, phỏng chừng sẽ động thủ ngay tức khắc.
Căn bản là không khả năng cùng nhau mua tin tức.
Quan trọng hơn chính là.
Nếu như hắn đoán không lầm thì hắn là Lăng Tiêu còn nghèo hơn so với hắn, bởi vì Diêu Quang Thánh Địa cũng đã bị xóa sổ rồi, Lăng Tiêu lẻ loi một mình, nếu như nhìn thấy thứ gì tốt mà không cướp đi mới là lạ?
Nếu như hắn mà phất lên, thì đúng là gặp quỷ rồi.
"Truyền thừa của Chân Tiên, giá trị phi phàm, theo như lão phu phỏng đoán thì ít nhất cũng cần có một vật phẩm có cùng cảnh giới. Long Tộc các ngươi trả nổi không?"
Mạnh Khánh Chi trầm ngâm hỏi
"Là sao?"
Sắc mặt Ngao Tuyên kỳ lạ, hắn nhìn Mạnh Khánh Chi, không hiểu nói: "Cái gì gọi là Long Tộc chúng ta có trả nổi không? Còn ngươi thì sao?"
"Cửu U Ma Tông không muốn mất một cọng lông nào sao?"
"Ngao Tuyên đạo hữu, ngươi nên hiểu là Cửu U Ma Tông của chúng ta quá nghèo, lão phu chỉ còn lại một tấm lòng ngay thẳng chính trực, muốn mua được truyền thừa của Chân Tiên , chỉ sợ là. . . . ."
Mạnh Khánh Chi cười khổ, vẻ mặt không giống như đang làm bộ, bất đắc dĩ nói: "Chỉ sợ là có lòng, mà không đủ sức."
Lời còn chưa dứt.
Hắn đã chuyển đài, nhìn về phía Phương Hàn, như vô tình nói: "Phương Hàn tiểu hữu trên người có đồ quý, lại vừa tiêu diệt được một vị Đại Đế, có không ít đồ tốt trong tay nhỉ."
"Ngược lại có thể tham gia."
"Dù sao, truyền thừa mà lão tổ các ngươi lưu lại, ngươi cũng không muốn nhìn nó rơi vào trong tay của kẻ khác."
"Hay là như thế này, ngươi lấy hết ra những thứ mà ngươi lấy được trước đây, đợi sau khi mua được truyền thừa mà lão tổ các ngươi lưu lại từ trong tay lâu chủ tiền bối rồi, lão phu ra tay giúp ngươi lấy truyền thừa."

Chương 326. Cũng giống như nhau, vậy thì cần gì phải đi?

Chương 326: Cũng giống như nhau, vậy thì cần gì phải đi?

"Hơn nữa. . ."

"Lão phu cũng có thể giúp ngươi, ngăn cản những kẻ nhòm ngó truyền thừa của Chân Tiên nhà các người!"

Phương Hàn: ". . . ."

Đây là vì mua một cơ duyên.

Mà cũng tính lừa cả một tiểu bối như mình luôn sao

Đến ngay cả Ngao Tuyên đứng bên cạnh, lúc này sắc mặt cũng khó mà bình tĩnh được.

"Cửu U Ma Tông là một tông môn to như vậy, truyền thừa mấy triệu năm, làm sao đến nổi chút tài sản cũng không có chứ! Nếu như Long Tộc của ta mua được truyền thừa của Chân Tiên, hà tất gì phải dẫn theo hai người các ngươi?"

. . .

Ngao Tuyên từ tốn nói.

"Khụ khụ."

Mạnh Khánh Chi lần thứ hai kho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: "Lão phu cũng không phải là chẳng bỏ ra được thứ gì, đến lúc đó ta đưa một ngàn vạn linh thạch cực phẩm có được chưa?"

"Một ngàn vạn linh thạch cực phẩm, ngươi ném cho ăn mày hả?"

Ngao Tuyên liếc mắt.

Truyền thừa của Chân Tiên đều là có tiền cũng không mua được.

Vừa rồi.

Mạnh Khánh Chi nói không sai, nếu muốn mua được truyền thừa từ trong tay lâu chủ tiền bối, ít nhất cũng phải bỏ ra một vật phẩm Chân Tiên thì còn có khả năng.

Còn một ngàn vạn linh thạch cực phẩm kia, có bỏ ra hay không thì chẳng có gì khác.

"Trong Long tộc cũng không có vật phẩm Chân Tiên, nếu như mua cơ duyên này, thì e là Long Tộc phải tổn thương nguyên khí nặng nề, hơn nữa chẳng ai có thể cam đoan, khi truyền thừa này hiện thế. . . ."

"Sẽ không có những người khác muốn ngồi đợi để làm ngư ông đắc lợi!"
"Nhất là Mạnh Khánh Chi nhà ngươi chẳng bỏ ra được cả một cọng lông, bản đế rất khó tin được thành ý của ngươi!"
Ngao Tuyên chậm rãi nói.
"Thật sự là trên người của lão phu không có gì mà. . . . ."
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi sầu khổ
Lời còn chưa nói hết.
Phương Hàn mở miệng nhẹ nhàng nói
"Vãn bối còn chưa kịp cảm tạ tiền bối, trước đây khi tiêu diệt vị Đại Đế của Phù Vân Sơn đã nhờ tiền bối xuất thủ. Sau đó tiền bối chỉ lấy được một thanh Đế binh và thần hồn của Đại Đế mà thôi."
"Thật sự là khiến cho vãn bối áy náy trong lòng."
Lời nói này vừa ra.
Bầu không khí trong lầu các bắt đầu trở nên kỳ lạ.
Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi hai mặt nhìn nhau.
Mạnh Khánh Chi tức giận nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể làm gì được, đó là những thứ mà hắn dự định dùng để mua cơ duyên về tung tích của thần kim. Lúc này lại bị Phương Hàn nói toạt ra.
Nếu không phải trong tay Phương Hàn còn cất giữ một miếng ngọc bội, lúc này hắn đã muốn vùng lên rồi.
Đứng bên cạnh.
Phương Hàn cũng bất đắc dĩ.
Mặc dù không muốn chia sẻ truyền thừa mà lão tổ nhà mình lưu lại cùng những người khác, nhưng lúc này truyền thừa không xuất thế cũng đồng nghĩa với việc nó không tồn tại.
Vì muốn lấy được truyền thừa, hắn cũng chẳng thể quan tâm đến nhiều thứ.
Có được sự trợ giúp của ngọc bội, có thể tạm thời có được thực lực của Đại Đế đỉnh phong, nếu như lên sàn tranh đấu cùng một đám Đại Đế, thì cũng chưa chắc bản thân mình không giành được truyền thừa mà lão tổ lưu lại.
Thiên Cơ Lâu.
Màn hình ánh sáng màu xanh lam lóe sáng trước mặt Lý Vân.
Mặt trên hiện lên hai bảng danh sách.
Hai bảng danh sách này.
Đều có một tên.
Đó chính là. . . . Tuyệt sắc bảng.

Hắn đã có ý tưởng về hai bảng danh sách này từ lâu, dù sao chính hắn cũng rất tò mò, rốt cuộc là trong vạn giới có bao nhiêu mỹ nhân, nhất là thế giới huyền huyễn .
Đem bất kỳ một nữ tử tu luyện có chút thành tựu nào.
Đặt vào trong thế giới bình thường, thì nói một câu dung mạo như thiên tiên cũng chẳng quá đáng chút nào, nhất là có thêm tu vi hỗ trợ. Thì hoàn toàn xứng với bốn chữ' Trích tiên giáng trần '.
Nếu không phải trong khoảng thời gian này có quá nhiều người tới Thiên Cơ Lâu, thì Lý Vân đã công bố bảng này ra rồi.
Đều duy nhất khiến cho đầu hắn đau là.
Quan điểm về thẩm mỹ!
Dựa theo quan điểm về thẩm mỹ của Nhân tộc, thì gần như là một đám Yêu tộc hoặc là chủng tộc khác đều không thể được xếp vào bảng xếp hạng, bởi vì Yêu tộc rất thích mang theo một ít đặc thù chủng tộc của chính mình.
Cho dù là biến hóa thành Nhân tộc, thì bọn họ vẫn giữ lại đặc điểm lớn nhất của mình.
Nhất là Ngao Tuyên.
Sau khi thành Đế, cho dù là có đi đến đâu đều đội một cái đầu rồng cực lớn
Sợ là người ta không biết hắn là Long Đế.
Nếu như là ở trong Long tộc, thì dường như làm như vậy là rất có phong cách, vô cùng có khí thế.
Nhưng ở trong Nhân tộc đủ để dọa cho con nít ngừng khóc
Mặt khác.
Một điều quan trọng hơn nữa là khuôn mặt của rất nhiều người cũng không phải là bất biến, trong thế giới huyền huyễn muốn thay đổi một dung mạo, thì dễ như là ăn cơm uống nước vậy.
Bởi vậy.
Phải suy nghĩ thật kỹ về bảng danh sách này.
"Mình chính là Nhân tộc, dùng quan điểm thẩm mỹ của Nhân tộc chắc là không cần suy nghĩ."
Lý Vân trong lòng lẩm bẩm nói
Bản thân mình là Thiên Cơ lâu chủ, không cần thiết phải quan tâm đến thẩm mỹ của Yêu tộc.
Nhân tộc vốn dĩ là Đạo thể trời sinh, phần lớn những chủng tộc khác khi hành tẩu ở bên ngoài, đều sẽ lựa chọn dùng ngoại hình của Nhân tộ, nếu

như sau này bọn họ biến đổi hoàn thiện thì vẫn có khả năng được xếp lên bảng.
Tỷ như. . . . .
Cửu Vĩ Thiên Hồ.
Mang theo đuôi cũng có thể nha.
"Ừm. . . . ."
"Dung mạo sau khi biến hóa cũng không được. . ."
Lý Vân dùng ngón tay miết cằm.
Điểm này.
Cũng phải có hạn chế một chút.
Mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp, nếu như bảng danh sách này của mình được công bố ra ngoài, thì cả thế giới nổi lên làn sóng chỉnh sửa sắt đẹp, thì cục diện cũng không mấy dễ nhìn rồi.
"Dung mạo, thực lực, tiềm lực, ba thứ này cũng phải suy nghĩ đến."
Lý Vân trầm tư.
Bình chọn cho Tuyệt mỹ bảng chứ không phải Bình hoa bảng, dáng dấp có đẹp đến mấy mà không có thực lực, trong mắt của một đám tu luyện giả chẳng qua cũng chỉ là bình hoa di động biết đi mà thôi.
Không có bất kỳ giá trị gì.
Thậm chí nếu như được xếp vào bảng này, còn có thể bị một số ít tà tu để mắt tới.
"Vẫn nên tách riêng những lão quái vật và thiên kiêu trẻ tuổi ra. . ."
Lý Vân lẩm bẩm.
Khi hắn đang suy nghĩ các loại hạn chế và điều kiện cho bảng xếp hạng mới này.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu .
Hai bóng người đi đến.
Người đi đầu.

Chương 327. Cũng giống như nhau, vậy thì cần gì phải đi? (2)

Chương 327: Cũng giống như nhau, vậy thì cần gì phải đi? (2)
Chính là một vị bạch y nam tử, tay áo phiêu phiêu, mày kiếm mắt sáng, có một loại khí tức xuất trần, phong độ nhẹ nhàng, cầm trong tay chiếc quạt,

sau khi nhìn thấy Lý Vân, hơi chắp tay.
"Ngọc Hư Cung Dương Tiễn, bái kiến lâu chủ tiền bối!"
"Ồ?"
Nghe thấy tiếng động.
Lý Vân ngẩng đầu lên, phất tay đóng lại màn hình trước mặt, nhìn về phía người tới, trong ánh mắt hiện lên sự dò xét.
Cái tên 'Dương Tiễn' này.
Ở thế giới của mình chính là như sấm bên tai. Thanh Nguyên Diệu Đạo chân quân đấy.
Hắn ta có một cái tên khác đó chính là chiến thần tam giới!
Hắn rất muốn hỏi thử Dương Tiễn trước mắt này, có phải sư phụ của hắn ta tên là Ngọc Đỉnh chân nhân hay không, nhưng sau khi quan sát tin tức của thân phận người kia, thì hắn đã bỏ đi ý niệm trong đầu. Rất rõ ràng, Dương Tiễn này không phải Dương Tiễn kia .
Kẻ này cũng không có ba con mắt, cũng không có Tam Tiêm Đao, và cũng chẳng có Hao Thiên Khuyển.
Còn về phần Thiên Nhị Bách Thảo Đầu Thần thì cũng đừng có nằm mơ tới.
"Ngồi đi."
Lý Vân chỉ cái ghế bên cạnh, nhẹ giọng nói.
Không phả Dương Tiễn trong thế giới của mình, hắn mất đi vài phần hứng thú, xét đến cùng vẫn là có chút trùng tên hơi quá trớn. Trùng tên thì cũng thôi đi.
Thế lực đứng sau lưng hắn cũng trùng tên như vậy.
Không muốn nghĩ nhiều cũng không được.
"Đa tạ tiền bối."
Dương Tiễn chắp tay.
Khi hắn ngồi xuống, xoay người lại nhìn thoáng qua Chuẩn Đế sau lưng, người sau khẽ lắc đầu, trong ánh mắt mang theo một tia bất đắc dĩ.
"Không cần nhìn, chỉ là một Chuẩn Đế mà thôi, chẳng nhìn ra gì trong Thiên Cơ Lâu đâu."
Lý Vân tùy ý nói.
"Ách. . ."
Sắc mặt của vị Chuẩn Đế trung niên kia vô cùng xấu hổ, hắn chắp tay nói:
"Vãn bối đã mạo phạm, xin tiền bối chớ trách!"
Thân là người của Địa Tiên giới xuống đây, lần đầu tiên nghe thấy danh tiếng của Thiên Cơ Lâu.

Nhất là.
Người bên ngoài đã đồn đãi về Thiên Cơ Lâu vô cùng kì diệu, trong lòng bọn họ rất không tin, hôm nay đi tới nơi này, khó tránh khỏi muốn dò xét một chút tình huống, kết quả lại bị vị lâu chủ trước mắt này trực tiếp vạch trần.
Lúc này, hắn vô cùng lúng túng đến nỗi xém chút nữa thì chôn đầu xuống ba tất đất rồi.
"Là tại hạ quản giáo không nghiêm, tiền bối đừng có để bụng. . ."
Dương Tiễn trầm ngâm một lúc, lật bàn tay một cái, một khối ngọc bội xuất hiện, toả ra ánh sáng loá mắt đưa tới trước mặt Lý Vân, cười làm lành nói:
"Đây là một chút lòng thành của tại hạ, coi như là để tạ lỗi, xin tiền bối nhận cho."
"Hừ."
Lý Vân cười khẽ một tiếng, nhận ngọc bội.
Tặng không vật phẩm cấp Đại Thánh, không cần thì phí.
Sau khi hắn thu miếng ngọc về, quan sát Dương Tiễn kỹ hơn, một vị Chuẩn Đế lại không phải là hộ đạo giả, mà lại xuất hiện với thân phận là thuộc hạ của hắn.
Từ điểm này cũng có thể thấy được căn cơ của Ngọc Hư Cung lớn mạnh.
Dù sao.
Cũng chẳng có Thánh Tử nào dám dùng bốn chữ ‘quản giáo không nghiêm’ với hộ đạo giả của mình.
"Trong Thiên Cơ Lâu thì hãy thu lại chút tính toán của ngươi đi, cho dù là Tử Hư đạo nhân của Ngọc Hư Cung các ngươi có ở đây, cũng không dám hỗn xược!"
"Tử Hư đạo nhân. . ."
Lòng Dương Tiễn run lên.
Đây là tên của lão tổ bọn hắn.
Năm xưa.
Bốn chữ này danh chấn Địa Tiên giới.
Sau khi lão tổ trở thành vô thượng Chân Tiên, một tay sáng lập ra Ngọc Hư Cung.
Cho đến ngày hôm nay.
Cũng chẳng còn ai ở Địa Tiên giới dám nhắc tới bốn chữ này.
Tuy Ngọc Hư Cung chỉ mới được gầy dựng vài chục vạn năm nay, đệ tử ba đời nếu như không tính đệ tử bên ngoài thì tổng cộng vẻn vẹn chỉ có mấy

trăm người, nhưng tuy vậy.
Cũng không có người dám can đảm khinh miệt.
Bởi vì.
Con đường mà Ngọc Hư Cung đi hoàn toàn khác với những tông môn khác, bọn họ chọn con đường tinh anh. . . .
Bình thường sẽ không công khai thu nhận đệ tử.
Cứ mười vạn năm sẽ thu nhận vài đệ tử, vậy cũng là chuyện hiếm thấy, nhưng những người có thể được gia nhập vào Ngọc Hư Cung thì đều là nhân kiệt đương thời. Nếu như tùy ý chọn đại một người trong số này thì đều có tu vi của Đại Thánh.
Lại cộng thêm sau lưng lại còn có một vị vô thượng Chân Tiên tọa trấn, Ngọc Hư Cung đã bắt đầu lao nhanh đến mục tiêu của một thế lực siêu nhiên. Nếu như để cho bọn họ phát triển thêm ngàn vạn năm.
Thì ba chữ ’Ngọc Hư Cung’.
Chắc chắn có thể trở thành hùng cứ một phương ở Địa Tiên giới.
"Trước đây, tiền bối đã từng đến Địa Tiên giới sao?"
Dương Tiễn thử thăm dò.
"Chưa từng."
Lý Vân lắc đầu, điền nhiên nói: "Đối với ta mà nói, thì Địa Tiên giới cũng giống như là Thiên Nguyên giới , cần gì phải đi?"
"Cũng giống như nhau sao?"
Ánh mắt Dương Tiễn lập lòe, cây quạt trong tay nhẹ lay động, rơi vào trong trầm tư.
Theo lý mà nói.
Địa Tiên giới hơn xa Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới rất nhiều. Trong đó thì sự chênh lệch về Chân Tiên thì đủ đã là cách biệt một trời, chớ xem thường một cảnh giới này. Chỉ với một đại cảnh giới như vậy mà người mạnh hơn có thể không cần tốn nhiều sức đã có thể hủy diệt cả thế giới của kẻ yếu hơn rồi!
Ở trong mắt Địa Tiên giới, thì hai thế giới Tử Huyền, Thiên Nguyên chỉ là một đứa nhóc con.
Nhưng.
Sự chênh lệch to lớn như vậy, nhưng ở trong mắt tiền bối thì lại là giống như nhau
Điều này đáng để suy nghĩ đây.

Người mà có thể nói ra những lời này,... ít nhất ... Cũng phải là một người mà chỉ cần một chưởng là có thể dễ dàng huỷ diệt Địa Tiên giới. Nếu như vậy thì, đối với họ mà nói, mỗi một thế giới đều giống nhau như đúc.
Đều chỉ cần một chưởng mà thôi, thì chênh lệch bao nhiêu chứ?
Nghĩ tới đây, sắc mặt của Dương Tiễn trở nên vô cùng cung kính.
Một người mạnh mẽ hơn hắn quá nhiều, không cần thiết phải khoác lác, càng không cần thiết phải khoác lác trước mặt một vãn bối như hắn.
Cường giả cũng phải cần mặt mũi, nếu như chém gió quá trớn, thì không rút lại lời nói được, sau này chỉ có mà mất mặt.
Đến lúc đó danh tiếng coi như đi tong.
Dựa vào danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, thì đương nhiên vị lâu chủ tiền bối này không phải là kẻ ăn nói ba hoa.
"Không dối gạt tiền bối."
Dương Tiễn lấy lại bình tĩnh, chắp tay nói: "Lần này vãn bối đến đây là có một chuyện, muốn thỉnh giáo tiền bối."

Chương 328. Không nhìn thấy chút gì nội dung bên trong!

Chương 328: Không nhìn thấy chút gì nội dung bên trong!
"Ngươi muốn biết, Tử Huyền giới thay đổi vị trí, khiến cho lối đi không gian bị đứt gãy, rốt cuộc có phải là do ta xuất thủ hay không có đúng không?"
Lý Vân nhìn thoáng qua suy nghĩ của Dương Tiễn, chậm rãi nói.
"Không sai."
Dương Tiễn gật đầu.
Trong Thiên Nguyên giới, vạn tộc sinh linh gần như đã khẳng định, người xuất thủ chính là Thiên Cơ lâu chủ.
Tin tức này cũng chẳng được coi là bí mật.
Nhưng hắn vẫn muốn hỏi một chút.
"Một. . . . vật phẩm cấp Chuẩn Đế ."
Lý Vân bĩu môi.
Một bí mật không phải là bí mật, mà cũng cần phải hỏi sao?
Những tin tức mà người ở Thiên Nguyên đều có thể đoán được, thì cũng chỉ có sinh linh Địa Tiên giới mới có thể dùng tiền để mua thôi.

Nếu như người của Thiên Nguyên giới biết được chuyện này, nhất định sẽ nhìn bọn họ bằng ánh mắt như nhìn những kẻ ngốc.
Vốn là.
Hắn muốn nói là một vật phẩm cấp Đại Thánh.
Nhưng sau khi nhìn thấy đống tài sản phong phú của Dương Tiễn, thì nhất thời tăng giá.
Tốt xấu gì mình cũng mất một đống công sức để dung hợp hai thế giới lại với nhau, mỗi một người trong Thiên Nguyên giới đều đã có suy đoán trong lòng.
Nhưng đa phần thì đều là suy đoán.
Mình cũng không thể bán hạ giá một tin tức có tính chứng thực như thế này được.
"Vật phẩm cấp Chuẩn Đế sao?"
Dương Tiễn soạt một tiếng, mở cánh quạt ra, giật đầu với vị Chuẩn Đế trung niên đứng sau lưng.
Người đứng phía sau ngầm hiểu.
Nhanh chóng tiến lên đặt một chai đan dược ở trước mặt Lý Vân.
Lý Vân thu hồi đan dược, lơ đễnh nói: "Ngươi đoán không sai, chính xác là ta xuất thủ, hợp nhất hai giới Tử Huyền, Thiên Nguyên thành một
"Quả nhiên là vậy"
Lòng Dương Tiễn run lên.
Nếu là như vậy.
Thì thực lực của vị lâu chủ trước mắt này, đoán sơ qua thì cũng đã trên Chân Tiên cảnh!
Thậm chí.
Còn mạnh hơn rất nhiều so với lão tổ nhà mình.
Kết quả này không hợp lý nhưng lại ở trong dự liệu, xem như là cái may trong cái rủi.
Nếu như không phải lâu chủ xuất thủ mà là còn có một kẻ nào đó đứng sau ra tay.
Thì đúng là ngày vui sắp đến rồi.
"Tiền bối, Phương Hàn. . . .
Dương Tiễn mới nói được phân nửa, trong lòng hơi giao động, thay đổi câu hỏi khác, hỏi:
"Xin hỏi tiền bối, có phải là truyền thừa mà tổ tiên Phương thị lưu phải cần có hậu nhân Phương thị mới có thể mở ra được hay không?"

"Những đời trước có biết tung tích về truyền thừa này không?"
Vỗn dĩ là hắn muốn hỏi thăm một chút tin tức của Phương Hàn.
Nhưng lập tức.
Lại phản ứng lại.
Không phải là bất cứ truyền thừa nào đều cứ nhất định phải cần có hậu nhân mới có thể mở ra được, lúc này xác định được tung tích của truyền thừa còn quan trọng hơn nhiều so với tin tức về Phương Hàn.
Nếu kể cả là phải có tộc nhân của Phương thị mới có thể mở ra được, nhưng nếu như mình biết được nơi có truyền thừa.
Còn cần gì phải lo lắng, Phương Hàn sẽ không tự mò tới cửa hay sao chứ?
"Hai vật phẩm cấp Đại Thánh."
Lý Vân dựng thẳng hai ngón tay.
"Đơn giản."
Nụ cười trên môi Dương Tiễn không đổi.
Trong mắt hắn hai vật phẩm cấp Đại Thánh còn chẳng tính là gì, nếu như dựa vào những vật này thì có thể biết được nơi cất dấu truyền thừa của Chân Tiên, có thể nói là đã lời to.
Vị Chuẩn Đế trung niên tiến lên, lần thứ hai móc ra hai vật phẩm cấp Đại Thánh,
đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Ta đương nhiên là biết tung tích của truyền thừa Chân Tiên, còn về phần có cần phải có hậu nhân của tộc Phương thị mới có thể mở ra được thì ta chỉ có thể nói cho ngươi biết là cũng không cần",
Lý Vân nhẹ nhàng nói.
"Cái này. . . . .
Sắc mặt Dương Tiễn sắc mặt bị kiềm hãm.
Cái này là ý gì?
Chỉ một câu nói như vậy mà mất hai vật phẩm cấp Đại Thánh?
" Đối với các ngươi mà nói, không cách nào xông vào trong truyền thừa của Chân Tiên được, chỉ có thể chờ cho đến khi nó xuất thế, mà điều kiện để nó có thể xuất thế lại là cần hậu nhân của Phương thị mở ra!"
Lý Vân tùy ý nói.
Dựa theo như lộ trình thời gian.
Thì phải là mười năm sau.
Trên đường Phương Hàn bị người ta đuổi giết mới có thể trong lúc vô tình mở ra truyền thừa mà lão tổ lưu lại.

Bây giờ.
Mọi chuyện đều phát sinh biến hóa bắt đầu từ khi lối đi không gian của Địa Tiên giới vỡ vụn, không biết là trong tương lai truyền thừa của Chân Tiên có còn hiện thế như đúng trong nguyên bản nữa không.
Không ai có thể nói rõ được.
E rằng không cần đến mười năm, mà có thể là sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.
Sinh linh của Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới có thể chờ, nhưng đám người Địa Tiên giới lại không chờ được.
Khóe mắt Lý Vân lộ ý cười, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, tiếp tục nói: "Nhưng mà một truyền thừa như vậy cũng không phải là có tính tuyệt đối."
"Nếu như có người có tu vi trên Chân Tiên xuất thủ, thì không cần dựa vào hậu nhân của Phương thị, cũng có thể mở ra được truyền thừa này!"
Đối với Chân Tiên mà nói thì truyền thừa của Chân Tiên.
Cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn.
Cũng chẳng có Chân Tiên nào mà lại đi làm loại chuyện không có ý nghĩa này.
Cũng tỷ như.
Chẳng có Đại Đế nào lại đi khắp thế giới đào bới những phần mộ mà Đại Đế lưu lại, không phải là bọn họ không tìm được, mà không muốn làm như vậy, mà bởi vì làm như vậy thì quá là không kiêng dè.
Dù sao.
Mình cũng có thể chết đi.
Cũng chẳng biết được là sau khi mình chết đi thì có người lại học theo mình tới đào bới mộ phần của chính mình hay không nữa?
"Ý của tiền bối là ngươi sẽ xuất thủ sao."
Dương Tiễn không xác định nói.
Nếu như lâu chủ tiền bối xuất thủ, vậy bọn họ nên từ bỏ cuộc chơi, vì căn bản là đánh không lại.
" Đương nhiên sẽ không."
Lý Vân lắc đầu.
Hiện tại.
Đến ngay cả hắn cũng không biết truyền thừa của Chân Tiên ở đâu, muốn ra tay cũng chẳng tìm được địa điểm. Đợi đến khi hắn biết được thì gần như là cũng đã có không ít người đã bỏ tiền ra mua tin tức này.
Nếu mình tự tay xuất thủ, thì đúng là mất nhiều hơn được.

Không dễ dàng gì mà gầy dựng lên được danh tiếng của Thiên Cơ Lâu.
Nhưng mà hắn lại không muốn cứ như vậy mà buông tay.
Nghe được câu trả lời của Lý Vân, trong lòng Dương Tiễn thở hắc ra một hơi.
Hắn nhẹ giọng hỏi: "Tiền bối có thể tiết lộ, rốt cuộc là truyền thừa của Chân Tiên ở nơi nào không?"
"Ngươi không mua nổi!"
Lý Vân trực tiếp cắt lời.
Thực sự thì giá cả của truyền thừa Chân Tiên không mắc lắm.

Chương 329. Không nhìn thấy chút gì nội dung bên trong! (2)

Chương 329: Không nhìn thấy chút gì nội dung bên trong! (2)
Nhưng nếu như mình bán mất đi, thì coi như là đã đứt đuôi, sau này giá trị của tin tức có liên quan cũng không lớn.
Bởi vì.
Chỉ cần tìm được địa điểm rồi.
Thì chỉ cần tìm được Phương Hàn là được rồi.
Phương pháp phá giải nằm trên người của Phương Hàn.
Có được Phương Hàn thì bất kỳ thế lực nào cũng đều có thể mở ra được truyền thừa của Chân Tiên, cho dù là Phương Hàn còn có con át chủ bài trong tay, thì căn bản cũng không thể nào chống lại được vô số cường giả truy sát.
Một miếng ngọc bội chỉ có ba lần cơ hội.
Hắn đã dùng hết một lần, còn lại hai lần, hắn cũng sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa.
Không cần đến hai vị Đại Đế xuất thủ, chỉ cần một vị dày vò là cũng đủ có thể dày vò hắn đến chết.
Nếu như vậy thì.
Chẳng phải là Thiên Cơ Lâu của mình sẽ kiếm ít đi vô số điểm Thiên Cơ hay sao?
Vì suy nghĩ cho chính mình, Lý Vân dự tính là sẽ gộp toàn bộ truyền thừa của Chân Tiên lại rồi bán chung, nếu như chỉ muốn mua mỗi một tung tích của nó không thì không thể được.

Một là mua hết tất cả, hai là cũng đừng mơ tưởng đến việc muốn biết một chút tin tức.
"Tiền bối."
Dương Tiễn mày nhăn lại, dò hỏi: "Truyền thừa của Chân Tiên này thực sự là quý giá đến như vậy sao?"
Hắn tự vấn.
Lần này bản thân mình hạ giới, trên người mang theo không ít đồ tốt.
Chưa thể bằng một thế lực của Thiên Giới, nhưng nếu so sánh với toàn bộ tài sản của một Chuẩn Đế thì đúng là hơn rất nhiều.
Ở một góc độ nào đó mà nói, một số Đại Đế đều không giàu có bằng hắn.
Nhưng lúc này.
Tiền bối vẫn nói là mình không mua nổi.
Cái này đúng là có chút nói quá.
"Không sai."
Lý Vân nhẹ nhàng gật đầu, giơ tay lên nói: "Nếu muốn tìm được địa điểm truyền thừa của Chân Tiên, ít nhất cần phải có hai vật phẩm cấp Chân Tiên, ngươi có thể lấy ra sao?"
"Hai. . . vật phẩm cấp Chân Tiên."
Dương Tiễn hít thở khó khăn.
Cái giá này.
Đừng nói là hắn.
Đến ngay cả lão tổ nhà mình tới đây.
Phỏng chừng cũng rất khó lấy ra được, nó quá mức quý giá.
Truyền thừa mà lúc trước lão tổ của tộc Phương thị lưu lại chẳng qua chỉ là một bộ công pháp Chân Tiên mà thôi.
Đương nhiên.
Cũng không loại trừ khả năng, hắn còn để lại những thứ khác tốt hơn, nhưng mấy thứ này cộng lại có thể có giá bằng hai vật phẩm cấp Chân Tiên được sao?
Phải đặt một dấu chấm hỏi cho chuyện này.
Cứ cho là nó đáng giá như vậy thì phỏng chừng giá trị cũng sẽ không hơn nhiều lắm.
Nhưng nếu như nó không đáng giá.
Vậy thì sẽ lỗ to rồi.
"Tiền bối có thể nào châm chước được không?"
Dương Tiễn trầm giọng nói.

Bình thường.
Thánh Tử của Ngọc Hư Cung cao cao tại thượng, lúc này cũng không thể không cúi đầu trả giá.
"Đương nhiên là có."
Lý Vân gật đầu.
Hắn vốn là cũng không trông cậy chỉ dựa vào một mình Ngọc Hư Cung mà có thể thâu tóm được toàn bộ truyền thừa của Chân Tiên.
Một cái giá khổng lồ như vậy.
Thì cả Tử Huyền giới lẫn Thiên Nguyên giới cũng chẳng có ai mà có thể mua nổi, không chừng chỉ có một ít thế lực hàng đầu ở Địa Tiên giới có thể mua được, nhưng ước chừng thì bọn họ cũng không nở bỏ tiền ra.
Không thể bán nó cho một người hoặc là một phe thế lực.
Vậy cũng chỉ có thể bán nó cho một đám người, hoặc là một đám thế lực mà thôi.
Còn về phần.
Cuối cùng truyền thừa của Chân Tiên sẽ rơi vào trong tay của người nào, vậy phải dựa vào bản lãnh của người đó thôi.
Trong tay Lý Vân ném ra một một miếng ngọc bội, hóa thành một tia sáng rơi vào trong tay Dương Tiễn.
Dương Tiễn cảm thấy khó hiểu.
Đưa tay đón lấy miếng ngọc, thần thức dò vào trong đó nhìn thoáng qua, còn chưa nhìn rõ nội dung trong đó, đã bị một sức mạnh lớn kinh khủng đập cho bắn ngược ra ngoài.
"Tiền bối, đây là. . . .?"
Dương Tiễn hỏi.
"Tung tích về truyền thừa của Chân Tiên và phương pháp phá giải các loại trận pháp nằm trong đó."
Lý Vân bỡn cợt nói.
"Tiền bối nói thật sao?!"
Dương Tiễn mừng vui.
Hắn soạt một tiếng đứng dậy, có chút nghĩ không ra, tiền bối mới vừa rồi còn muốn lấy hai vật phẩm cấp Chân Tiên, làm sao mà sau một khắc sau lại tặng không tin tức này cho mình chứ?
Chẳng lẽ. . .
Tiền bối thấy mình ưa nhìn, nên mới thuận nước giong thuyền cho mình?
Nhưng.

Nếu như là thuận nước giong thuyền.
Thì tại sao trong ngọc bội này lại còn có cấm chế?
Có cấm chế ngăn cản thì mình cũng không nhìn thấy được nội dung bên trong!
Không nhìn thấy được nội dung, thì có hay không có miếng ngọc bội này có gì khác nhau đâu, nó không có bất kỳ tác dụng nào. Nhưng mà rõ ràng là tiền bối đã nói là trong ngọc bội có tung tích truyền thừa của Chân Tiên.
Không chỉ có như vậy.
Còn ghi lại cụ thể và tỉ mỉ cách phá giải các loại trận pháp nữa là.
Cho nên.
Nội dung trong miếng ngọc bội này giống như là một miếng bánh thơm ngon, mọi lúc mọi nơi đều đang quyến rũ đầu óc của hắn.
"Tiền bối, ý của ngươi là sao?"
Dương Tiễn dò hỏi.
Lần thứ hai hắn liếc mắt nhìn miếng ngọc bội kia, sau khi xác nhận cấm chế trong đó vẫn tồn tại như cũ, sự nghi ngờ trong lòng cũng không thể kìm nén được nữa.
"Đây chính là hợp tác"
Lý Vân nhìn Dương Tiễn, chậm rãi nói: "Truyền thừa nguyên vẹn của Chân Tiên, Ngọc Hư Cung không mua nổi, cho nên chỉ có thể hợp tác với người khác, ngươi hiểu chưa?"
"Hợp tác cùng người khác sao?"
Dương Tiễn sửng sốt.
Hắn đã hơi hiểu ý của lâu chủ tiền bối.
Đây là chỉ điểm cho mình hợp tác với những người khác cùng nhau mua sao?
Mình thì không có ý kiến gì, đúng là truyền thừa của Chân Tiên không phải là của Ngọc Hư Cung, hơn nữa trước khi hạ giới, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc khổ chiến rồi.
Dù sao.
Một nơi có truyền thừa của Chân Tiên xuất thế, đây không phải là một việc nhỏ, nhất định sẽ gây chấn động bốn phương tám hướng, Đại Đế đến tham chiến là chuyện hợp tình hợp lí.
Nhưng những người khác có đến đây mua tin tức hay không.
Thì hắn cũng không thể nắm chắc được.
Nếu lỡ như.

Mỗi một người đều đang chờ đợi, người khác mua tin tức từ Thiên Cơ Lâu, mà mình lại bàng quan đứng ngoài cuộc, sau đó ở nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, vậy không phải mình lỗ to rồi hả?
Quan trọng hơn chính là.
Nếu như không có ai đến mua tin tức, thì truyền thừa của Chân Tiên còn có thể xuất thế được sao?
Đến hôm nay.
Dương Tiễn cũng gần như đã hiểu ra.
Xét đến cùng thì truyền thừa này cũng không nằm trong tay của Phương Hàn, mà là do vị lâu chủ tiền bối trước mắt này định đoạt, hắn nói khi nào xuất thế.

Chương 330. Đem tất cả đến đây cho ta!

Chương 330: Đem tất cả đến đây cho ta!
Thì truyền thừa sẽ xuất thế vào lúc đó.
Nếu như mình không bỏ tiền ra, cuối cùng truyền thừa cũng không thể xuất thế, vậy thì đến lúc đó mình muốn khóc cũng không chỗ để khóc.
"Yên tâm."
Lý Vân khoát tay áo, ngẩng đầu nhìn vào hư không, khóe miệng hiện lên nụ cười, lơ đãng nói: "Truyền thừa của Chân Tiên này sẽ không ẩn nấp quá lâu đâu."
Tin tức về truyền thừa của Chân Tiên.
E là đã truyền khắp nơi trong Thiên Nguyên giới rồi.
Và không ít thế lực lớn ở Tử Huyền giới cũng đã nhận được tin tức.
Dù sao.
Không phải bất kỳ ai đến từ Địa Tiên giới đều có Chuẩn Đế đi theo giống như Dương Tiễn, một vài kẻ có ý đồ thừa thời cơ đục nước béo cò đã bị sinh linh của Tử Huyền giới len lén giết chết từ sớm rồi.
Lục lọi trí nhớ của bọn họ, không phải việc quá khó.
Vì vậy.
Tin tức về truyền thừa của Chân Tiên đã gây nên một trận sóng to gió lớn ở Tử Huyền giới.

Khi nhìn thấy tất cả người của Địa Tiên giới đều chạy về Thiên Nguyên giới, thì làm sao mà một vài thế lực lớn cùng với các vị Đại Đế của Tử Huyền giới có thể ngồi yên cho được?
Bọn họ chỉ cần đi theo dấu chân của đám người Dương Tiễn, tự nhiên sẽ tìm được đến Thiên Cơ Lâu tới.
Khi đó.
Những người này phàm là có chút tò mò đối với truyền thừa của Chân Tiên, thì tất nhiên sẽ ngoan ngoãn bỏ tiền ra.
Lúc nãy.
Lý Vân dùng thần thức thăm dò biên hoang giữa hai giới, đã phát hiện không ít thế lực lớn bắt đầu vượt giới.
Trong số này có.
Thái Hoàng và những Đại Đế khác của Tử Huyền giới.
Thậm chí đã họ đã bước vào đại lục của Thiên Nguyên giới.
Còn có mấy lão quái vật Tử Huyền giới cũng che dấu thân phận chạy về phía Thiên Cơ Lâu.
Tuy là bọ họ hậu tri hậu giác, nhưng phản ứng cũng không phải là chậm chạp, chỉ cần sưu hồn vài sinh linh của Tử Huyền giới thì có thể nói là vô cùng dễ dàng để suy đoán ra tiền căn hậu quả.
Thu hồi thần thức.
Lý Vân dường như đã nhìn thấy được một làn sóng lớn điểm Thiên Cơ đang ở trên đường bay đến đây.
Tâm trạng của hắn trở nên thoải mái ra rất nhiều.
Một tay nâng lên, Lý Vân chỉ vào miếng ngọc bội trong tay Dương Tiễn, nhẹ giọng nói: "Toàn bộ bí mật của truyền thừa Chân Tiên đều ở bên trong"
"Đợi đến khi truyền thừa hiện thế, cấm chế trong ngọc bội tự nhiên sẽ biến mất."
"Nhưng có thể lấy được bao nhiêu tin tức, thì phải xem ngươi có thể đưa ra cái giá bao nhiêu rồi!"
"Nó cũng sẽ không ẩn nấp lâu lắm đâu..."
Nghe được mấy chữ này.
Dương Tiễn thở hắc ra một hơi.
Bởi vậy cũng bớt cho mình phải băn khoăn suy nghĩ, điều mà hắn lo lắng nhất chính là tự mình mua tin tức, mà truyền thừa của Chân Tiên lại chậm chạp không xuất thế.

Nếu như kéo dài đến vài chục vạn năm, thì miếng ngọc bội này cũng gần như là có thể coi như tài sản mà lưu lại cho hậu thế được rồi.
"Tiền bối, ngài mới vừa nói là bỏ ra bao nhiêu tiền thì có thể có được bấy nhiêu tin tức, nhưng nếu như những tin tức trong này không phải những thứ mà vãn bối cần thì sao?"
Dương Tiễn trầm ngâm nói.
"Cái mà ngươi muốn chẳng phải là phương pháp tu luyện của lão tổ tộc Phương thị hay sao?"
Lý Vân tự tiếu phi tiếu nói.
Một đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn không thấy đáy, giống như một vùng ngân hà soi rọi nội tâm của mỗi người, khiến cho lòng người không khỏi sinh ra chút bối rối.
Tựa như.
Tất cả những điều mình suy nghĩ đều không thể gạt được người trước mặt vậy.
"Dĩ nhiên."
Lý Vân cười sang sảng một tiếng, lại bồi thêm một câu, nói: "Nếu có thể tìm được một cảm ngộ để đột phá cảnh giới Chân Tiên từ trong truyền thừa của Chân Tiên, vậy thì không thể tốt hơn, ta nói có đúng hay không?"
"A. . . . .
. . . .
Sắc mặt Dương Tiễn cứng đờ.
Tâm trạng lúc này như là nhìn thấy quỷ .
Lúc trước.
Trước khi mình hạ giới.
Đây là mục đích mà lão tổ đã đích thân phân phó cho mình, không ngờ tới lại bị lâu chủ tiền bối trước mặt này thuận miệng nói ra, dường như là lúc đó hắn có mắt và đứng ở bên cạnh vậy.
"Ta đã cho ngươi tin tức mà ngươi muốn, nhưng ngươi có thể nhìn thấy nó hay không thì phải xem ngươi có thể lấy ra đủ cái giá đó hay không."
Lý Vân nói xong câu này.
Thì không cần phải nhiều lời nữa.
Mà là bưng ly trà trong tay lên, nhẹ khẽ nhấp một miếng, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của Dương Tiễn.
"Thiếu chủ."

Vị Chuẩn Đế trung niên đứng bên cạnh tiến lên một bước, đi tới trước mặt Dương Tiễn, nhẹ giọng nói: "Chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn được không?
Trong Thiên Cơ Lâu.
Bất cứ chuyện gì đều không thể gạt được vị lâu chủ tiền bối này.
Thay vì âm thầm truyền âm thì chẳng thà dứt khoát nói ra.
Đúng là hắn có chút lo lắng, Thánh Tử nhà mình bốc đồng lên, chỉ vì muốn mua một tin tức viễn vông hảo huyền mà lấy hết tất cả gia sản ra.
Ừ.
Trong mắt hắn thì tin tức mà không thể nhìn thấy cụ thể thì chính là hư vô.
Điểm này.
Lý Vân cũng không muốn nói gì nhiều.
Trước mắt.
Hắn không hề ép những người này mua hoặc là không mua, dù sao bọn họ không phải sinh linh của Thiên Nguyên giới, họ vẫn chưa trải nghiệm trực tiếp về danh tiếng của Thiên Cơ Lâu.
Chờ cho đến khi bọn họ hoàn hồn lại.
Có muốn hối hận.
Thì chỉ có thể nó là thật ngại quá.
Giá cả tăng lên gấp đôi rồi.
"Không cần."
Dương Tiễn giơ tay lên nói, ánh mắt kiên định, hắn gõ nhè nhẹ cây quạt trong tay hắn theo một tiết tấu, sau thời gian mấy hơi thở, dường như đã hạ quyết tâm.
Hắn mở miệng phân phó nói: "Ngươi đi nói với mấy vị sư huynh, bảo bọn họ gom hết tài nguyên trong tay chỉ giữ lại binh khí và vật bảo mệnh là được rồi!"
"Còn lại toàn bộ đem hết đến chỗ của ta!"
"Cái gì?"
Vị Chuẩn Đế trung niên quá sợ hãi.
Bởi vì trong Ngọc Hư Cung.
Nhân số rất thưa thớt.
Mặc dù là người cùng thế hệ thì tuổi tác của bọn họ cũng chênh lệch đến vài vạn năm, mà sư huynh trong miệng Dương Tiễn, mặc dù không phải là đệ tử chân truyền của Ngọc Hư Cung.
Nhưng mỗi một người đều có tu vi xấp xỉ cấp Đại Thánh.
Gia sản của bọn họ vô cùng phong phú.

Chương 331. Đại Đế cực kỳ cổ xưa !

Chương 331: Đại Đế cực kỳ cổ xưa !

Lúc này lấy hết tất cả ra.

Chẳng lẽ Thánh Tử nhà mình quyết tâm muốn mua tin tức này sao?

Nói thật là hắn sẽ không ngăn cản việc mua tin tức này, nhưng nội dung của tin tức này chỉ có thể được kiểm chứng sau khi truyền thừa của Chân Tiên xuất thế, khi đó nếu lỡ đâu tin tức không đúng. . . . .

Thì mấy người mình phải làm sao bây giờ?

Lời này hắn không dám nói ra, nhưng biểu hiện trên mặt đã bán đứng suy nghĩ trong đầu của hắn.

" Với thân phận của tiền bối, đương nhiên là sẽ không lừa gạt một tiểu bối như ta, hơn nữa tỷ vạn sinh linh của Thiên Nguyên giới đều vô cùng tôn sùng tiền bối, nếu như tiền bối mà ở Địa Tiên giới. . .

"Thì e là danh tiếng của người còn cao hơn cả ở đây!"

Dương Tiễn tự tin nói.

Thiên Cơ Lâu là một thế lực siêu nhiên, có thể khiến cho vạn tộc sinh linh ở Thiên Nguyên giới đều tâm phục khẩu phục, khắp nơi đều lưu truyền những sự tích về Thiên Cơ lâu chủ.

Điều này.

Khiến cho Dương Tiễn xóa bỏ chút nghi ngờ cuối cùng.

"Đi đi!."

Dương Tiễn vẫy tay nói.

"Dạ!"

Vị Chuẩn Đế trung niên than nhẹ một tiếng, xoay người bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu, chỉ trong chốc lát đã trở về, trong tay xuất hiện thêm vài cái nhẫn trữ vật.

Là thủ lĩnh của đội ngũ hạ giới lần này.

Mà còn là đệ tử đứng đầu ba đời.

Dương Tiễn có quyền phát ngôn tuyệt đối, hắn đã muốn lấy nhẫn trữ vật của những người này thì không ai dám can đảm không nghe theo."

"Thiếu chủ, đều ở đây."

Vị Chuẩn Đế trung niên cầm nhẫn trữ vật đưa tới.

"Ừm."
Dương Tiễn không chút do dự nào nâng bàn tay lên, trong tay hắn bay ra một chiếc nhẫn trữ vật, tất cả những chiếc nhẫn này đều rơi xuống trước mặt Lý Vân.
"Tiền bối, đây là cái giá lớn nhất mà vãn bối có thể đưa ra được."
"Không biết. . .
"Có thể đổi được bao nhiêu tin tức từ trong tay tiền bối?"
Dương Tiễn thử thăm dò.
"Đến lúc đó tất sẽ biết."
Lý Vân nhìn lướt qua những chiếc nhẫn trữ vật này, chân mày cau lại.
Chẳng thể ngờ.
Những người này rất giàu có, trong này có mấy bộ tuyệt chiêu cấp Chuẩn Đế, cùng với nửa gốc linh dược cấp Chuẩn Đế, một thanh Đế binh không còn nguyên vẹn.
Thanh Đế binh này còn có mấy phần công năng.
Chắc đây không phải là con át chủ bài của Dương Tiễn và đám người này, nếu không... Cũng sẽ không lấy ra một cách dễ dàng như vậy.
Về phần giá trị của những thứ này đã bằng với tài sản của một số thánh địa nhỏ rồi.
Lý Vân thu hết mấy thứ này vào, liếc nhìn hai người kia, mở miệng nói: "
Trong truyền thừa mà tổ tiên của Phương thị lưu lại, có tất cả những gì mà các ngươi muốn!"
"Đợi đến khi truyền thừa mở ra, chỉ cần nhìn vào nội dung bên trong ngọc bội thì được rồi."
Nói xong.
Lý Vân phất phất tay, nhàn nhạt nói:
"Đi đi."
"Vãn bối cáo lui."
Dương Tiễn chắp tay.
Hắn không nán lại lâu, xoay người mang theo hộ đạo giả rời khỏi Thiên Cơ Lâu.
Vừa rồi.
Câu nói sau cùng của Lý Vân.
Cũng giống như một liều thuốc an thần tạm thời an ủi tâm trạng lo âu của bọn họ.
Sau khi bọn hắn rời đi.

Đại Hoang thành.
Trong một lầu các.
Hai mắt Mạnh Khánh Chi sáng lên, hắn xoay đầu lại, nhìn về phía cổng chính Thiên Cơ Lâu, mở miệng nói:
"Đi ra rồi!"
"Xem ra truyền thừa của tổ tiên ngươi sắp xuất thế rồi!"
Mạnh Khánh Chi quay đầu nhìn về phía Phương Hàn, ánh mắt mang theo ba phần chờ mong.
"Hai vị tiền bối, chúng ta cũng nên đến Thiên Cơ Lâu đi!"
Phương Hàn thúc giục.
Lúc nãy hắn đã nhìn thấy được người đàn ông trung niên theo sau Dương Tiễn cùng nhau bước vào trong Thiên Cơ Lâu, sau khi đi vào không bao lâu sau lại xoay người đi ra ngoài một lần.
Lần thứ hai lúc hắn trở về, trong tay hắn có thêm mấy chiếc nhẫn trữ vật.
Mục đích của đối phương làm như vậy.
Đương nhiên là đang gom góp tài nguyên để mua tin tức.
Nếu để cho Ngọc Hư Cung giành trước một bước, vậy thì bọn họ chẳng còn gì cả, mặc dù đó là truyền thừa mà lão tổ nhà mình lưu lại, cũng chẳng biết được là cuối cùng có thuộc về mình hay không.
"Chờ một chút."
Mạnh Khánh Chi giơ tay lên, ý bảo Phương Hàn bình tĩnh chớ nóng vội, hắn chỉ vào một nơi cách đó không xa.
Chỉ thấy.
Trên bầu trời.
Ba bóng người cùng nhau bay đến đây, khí tức thu liễm đến mức cực hạn.
Những người có tu vi dưới cấp Đại Đế rất khó phát hiện sự tồn tại của bọn họ.
Sau khi ba sinh linh khủng bố này.
Bước vào trong Đại Hoang thành thì không hề nán lại, mục tiêu cực kỳ rõ ràng, trực tiếp đi vào trong Thiên Cơ Lâu.
"Là ba vị Đại Đế của Tử Huyền giới!"
Sắc mặt của Ngao Tuyên vô cùng khó coi.
Ở đây.
Nếu có kẻ nào giao lưu với Tử Huyền giới nhiều nhất, thì trừ hắn ra không còn ai khác nữa.

Hiện tại thì Tử Huyền giới tổng cộng có ba vị Đại Đế, thì hầu như hắn đã từng giao thủ với họ, chiến tích chưa thể gọi là sáng chói, nhưng... ít nhất ... Cũng coi như là tạm được.
Đối với khí tức của ba vị đại đế này, có thể nói là đã quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn được nữa.
Lúc quan trọng như thế này.
Ba vị Đại Đế của Tử Huyền giới cùng nhau đến đây, mục đích không cần nói cũng biết, bọn họ cũng biết tin tức về truyền thừa của Chân Tiên, muốn tới chia chác.
Tài sản của ba nhân vật khủng bố này.
Thì không cần phải nhiều lời.
Nhất là Thái Hoàng và Mặc Uyên Đại Đế, dưới quyền bọn họ đều là những thế lực kinh khủng, căn cơ vô cùng thâm sâu, một khi mà bọn họ muốn mua tin tức.
Thì truyền thừa của Chân Tiên coi như đi tong.
Bọn họ có thể coi thường Ngọc Hư Cung của Địa Tiên giới, chẳng qua là có một vị Chân tiên đang tọa trấn mà thôi, nhưng bọn họ không thể không cảnh giác với ba vị này.
"Không đúng!"
Sau khi ba người Thái Hoàng bước vào Thiên Cơ Lâu.
Cũng không lâu lắm.
Sắc mặt của Mạnh Khánh Chi biến đổi, hắn nhìn vào trước của Thiên Cơ Lâu, chẳng biết lúc nào, trước cửa lại xuất hiện thêm hai bóng người, hai người này chạy đến ngay sau ba người Thái Hoàng.
Chẳng qua là bọn họ tới chậm một bước, lúc này đã bị chắn ở ngoài cửa.
Không cách nào bước vào trong Thiên Cơ Lâu.
"Hai người kia xuất hiện lúc nào vậy?",
Mạnh Khánh Chi giơ tay lên, chỉ vào hai bóng người trước cửa Thiên Cơ Lâu nói.
Khi đạt đến cảnh giới của bọn họ.

Chương 332. Đúng là quá ghê gớm!

Chương trước Chương sau

Chương 332: Đúng là quá ghê gớm!
Thì những người có thể qua mắt được sự dò xét của bọn họ đã không nhiều lắm, nếu như có thì vậy cũng phải là một nhân vật kinh khủng tầm cở giậm

chân một cái thì cả thế giới đều muốn run lên.
"Không rõ nữa"
Ngao Tuyên lắc đầu.
Lời nói còn chưa dứt.
Hai bóng người hư ảo trước cửa Thiên Cơ Lâu, xoay người lại, sương mù hỗn độn quanh người bọn họ cuồn cuộn, có hai luồng ánh mắt sắt bén như là thần kiếm cắt lìa hư không bắn về phía bọn họ.
Sắc bén không gì sánh được!
Làm cho hư không trở nên vặn vẹo.
Chỉ mỗi một ánh mắt mà đã khiến cho Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi đồng thời tóc gáy dựng thẳng, trong lòng dâng lên một cảm giác nguy hiểm!
Sau khi liếc mắt nhìn đám người Mạnh Khánh Chi.
Hai bóng người kia dường như nhớ lại những điều cấm kỵ trong Đại Hoang thành, lại dường như mất đi hứng thú với bọn họ, xoay người sang chỗ khác, đứng trước cửa Thiên Cơ Lâu im lặng chờ đợi.
"Đại Đế!"
Mạnh Khánh Chi hít vào một hơi.
"Đại Đế cực kỳ cổ xưa !"
Sắc mặt của Ngao Tuyên cũng trở nên nặng nề.
Hai vị Đại Đế này có khí tức rất xa lạ, không biết là Đại Đế của Tử Huyền giới hay là Đại Đế của Thiên Nguyên giới, trên người bọn họ mang theo hơi thở của thời gian.
Giống như là Thần Ma viễn cổ bò ra từ trong mộ phần vậy.
Tuy là họ không hề cử động nhưng cũng đã có sức mạnh có thể đè sập bầu trời!
Chỉ với một lần đối mắt.
Mà Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi đã nhanh chóng xác định được lai lịch của đối phương, bọn họ nhất định là đến từ một cấm địa.
Lúc này.
Nghe được tin đồn về truyền thừa của Chân Tiên.
Trực tiếp xuất thế.
Muốn chiếm lấy cơ duyên này làm của riêng, sau đó nhờ vào đó tiến lên một bước!
Những nhân vật tầm cỡ như vậy mà cũng đến tìm lâu chủ tiền bối sao?"
Mạnh Khánh Chi cau mày.

Nếu là như vậy thì.
Tin tức về truyền thừa của Chân Tiên xuất thế, e là còn căng hơn so với sự tưởng tượng của mình rồi!
"Chúng ta còn cơ hội nữa sao?"
Ngao Tuyên thì thào nói.
Hắn nhìn hai bóng người được bao phủ bởi đám sương mù hỗn độn đứng cách đó không xa, cảm thấy một chút bất lực.
Đây chỉ là mới bắt đầu.
Chờ một lúc nữa.
Phỏng chừng sẽ còn có những Đại Đế khác chạy tới đây.
Tin tức về truyền thừa của Chân Tiên cũng sẽ không giữ kín được bao lâu nữa, đến lúc đó, tu vi chưa đến cấp Đại Đế\, tùy tiện xông vào trong đó chắc chắn là sẽ phải chết!
Đã có hai vị Đại Đế của cấm khu xuất đầu lộ diện.
Ngao Tuyên cảm giác hai người mình và Mạnh Khánh Chi đã có chút yếu thế.
Mình mới vừa thành Đế, cảnh giới mới vừa vững chắc, trong số những Đại Đế thì được xếp vào loại hình yếu nhất, tuy là trong lòng đã hiểu rõ, nhưng ngoài miệng hắn chưa bao giờ nói ra.
Còn như Mạnh Khánh Chi. . . .
Đến ngay cả một thanh Đế binh mà cũng không có.
Hắn đi theo con đường trận pháp, bày ra trận pháp, có thể nói là hai vị Đại Đế khác nhau nếu như không có trận pháp.
Nếu mà có thể kéo theo Lăng Tiêu.
Ba người đồng hành thì gần như là có thể đánh tay đôi được với ba vị Đại Đế của Tử Huyền giới.
Nhưng cái ý nghĩ này.
Cũng chỉ là để suy ngẫm vậy thôi.
Tuy là Lăng Tiêu cùng Mạnh Khánh Chi đều thuộc Nhân tộc, nhưng hiềm khích giữa hai người này quá lớn, gặp mặt nhau nhất định phải động thủ, muốn cho hai người bọn họ hợp tác, thì đúng là còn khó hơn lên trời nữa.
Quan trọng hơn chính là.
Mặc dù Mạnh Khánh Chi không có Đế binh của mình, nhưng hắn có Đế binh của người khác.
Mà Lăng Tiêu.
Lại là một Đại Đế nghèo, nghèo đến không thể nghèo hơn được nữa.

Đừng nói đến Đế binh, đến ngay cả một thế lực dưới trướng mà cũng không có, nếu không phải dựa vào sức chiến đấu vô song của bản thân hắn, sợ rằng trăm ngàn vạn năm sau thì đến ngay cả tên tuổi cũng chẳng thể nào được lưu danh sử sách.
"Cơ hội?"
Mạnh Khánh Chi liếc mắt.
Hắn bình tĩnh lại, liếc mắt nhìn Ngao Tuyên, bình tĩnh ung dung nói: "Nhất định là có."
"Nhưng điều kiện tiên quyết là, chúng ta có thể bỏ ra được đủ giá trị hay không!"
"Đủ giá trị?"
Ngao Tuyên ngẩn ra.
Hắn dùng ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm Mạnh Khánh Chi.
Chẳng lẽ.
Mạnh Khánh Chi muốn mời lâu chủ tiền bối xuất thủ?
Khả năng này không cao!
Bản thân hắn còn thiếu tiền bối ba vật phẩm cấp Chuẩn Đế kia kìa.
Lại mời tiền bối xuất thủ, thì chắc chắn là không thể không mất thêm một đống máu nữa, mấu chốt là tiền bối có đồng xuất thủ hay không còn chưa biết được, hơn nữa nếu như bọn họ có thể mời được.
Thì những người khác thì sao?
Với tính tình của lâu chủ tiền bối.
Ngao Tuyên cảm thấy, khi lâu chủ tiền bối ra tay cứu mình một mạng thì đã là giới hạn rồi, không thể nào lại giúp đỡ bọn họ dìm chết một vị Đại Đế.
"Chờ thêm coi sao!."
Mạnh Khánh Chi không giải thích, thuận miệng nói.
"Theo như tiền bối thì còn phải chờ bao lâu nữa?"
Phương Hàn hỏi.
Mắt thấy truyền thừa của lão tổ nhà mình sắp không giữ được, hắn cũng không thể nào có kiên nhẫn như hai cái lão quái vật này được.
Theo như hắn nghĩ thì.
Bây giờ đến Thiên Cơ Lâu sớm được chút nào.
Thì sẽ lấy được một ít tin tức sớm hơn so với mọi người, cũng đồng nghĩa với việc chiếm được tiên cơ, có thể thong thả chuẩn bị.
Nếu chờ đến sau cùng mới đi vào Thiên Cơ Lâu, có thể là đã trễ rồi.
"Đúng là vẫn còn non xanh lắm!"

Mạnh Khánh Chi cười thần bí, vuốt râu khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nói:"Hôm nay lão phu sẽ dạy cho ngươi một bài học, nhân tiện nói cho ngươi biết một đạo lý người cười đến cuối cùng mới là người thắng cuộc!"
"Có một câu nói gọi là hậu phát chế nhân, sinh linh của Địa Tiên giới các ngươi đã từng nghe câu nói này chưa?"
. . . .
"Địa Tiên giới của chúng ta có câu là 'tiên hạ thủ vi cường',. . . .
Mạnh Khánh Chi nghe vậy, nụ cười trên mặt cứng đờ.
"Được rồi."
Ngao Tuyên đứng bên cạnh xua tay, ngắt lời của hai người, hắn trầm giọng hỏi "Có phải là ngươi muốn học theo cách của đồ đệ Dương Khâu nhà ngươi không?"
Dương Khâu là một kẻ lắm chiêu trò trong Tạo Hóa bí cảnh.
Dùng cái giá nhỏ nhất để cuối cùng kiếm đầy bồn đầy bát, những thứ mà hắn thu hoạch được chẳng ít hơn tộc Diệp thị và tộc Kim Ô là bao nhiêu.
Chuyện này.

Chương 333. Đúng là quá ghê gớm! (2)

Chương 333: Đúng là quá ghê gớm! (2)
Đã bị không ít thế lực biết được.
E rằng người của những thế giới khác còn chưa rõ ràng, nhưng sinh linh của Thiên Nguyên giới thì đều ghi tạc trong lòng.
Lúc này lại có truyền thừa của Chân Tiên xuất thế.
Không ít kẻ muốn làm theo Dương Khâu.
Dù sao.
Chỉ cần có người đi vào trong Thiên Cơ Lâu, người trước còn chưa đi ra thì cửa của Thiên Cơ Lâu vẫn tồn tại cấm chế, kẻ tới sau căn bản là không khả năng bước vào bên trong đó.
Có được cái yếu tố này.
Một khi truyền thừa của Chân Tiên mở ra.
Vào một khắc khi nó mở ra.
Phái người đi vào Thiên Cơ Lâu.

Thì đây chính là một cơ hội đặt nhỏ mà thắng lớn, dù cho truyền thừa của Chân Tiên có là một cái cối xay thịt đi chăng nữa, mỗi Đại Đế đều sẽ xuất thủ, nhưng có lâu chủ tiền bối ở bên cạnh.
Thì còn cần gì phải lo lắng nữa?
Bất cứ chuyện gì đều có thể phòng ngừa chu đáo, căn bản không cần phải lo lắng đến tính mạng của mình!
Thậm chí.
Còn có thể kiếm được một khoản lớn!
"Ừm. . . .
Nghe được tên của Dương Khâu, nét mặt của Mạnh Khánh Chi hiện lên vẻ đắc ý, mỉm cười nói: "Tuy là thực lực của đồ tôn nhà ta không được tốt lắm, nhưng mà đầu óc vẫn đủ linh hoạt."
"Nhưng, lão phu thân là lão tổ của Dương Khâu, há có thể bắt chước hậu nhân chứ?"
"Ngươi có cách nào tốt hơn sao?"
Mắt Ngao Tuyên sáng lên.
Không thể không nói.
Nhân tộc là một chủng tộc đặc biệt, luôn luôn có vô số những ý tưởng kỳ lạ, nhất là người trong ma đạo, vì lợi ích mà cái gì cũng có thể nghĩ ra được.
"Có được hay không còn phải xem lâu chủ tiền bối nói như thế nào."
Mạnh Khánh Chi lắc đầu.
"Như vậy sao."
Ngao Tuyên khuôn mặt không đổi sắc.
Hắn nhìn Mạnh Khánh Chi, trong lòng cũng đang tự tính toán cho mình.
Đoạn thời gian trước.
Nói thật hắn còn là rất vừa ý với cách làm của Dương Khâu.
Đến lúc đó.
Sẽ nhờ tộc trưởng Long Tộc đi vào trong Thiên Cơ Lâu, còn mình sẽ đi vào trong truyền thừa của Chân Tiên, lại cộng thêm ý tưởng của Mạnh Khánh Chi, cùng nhau hành động, sao không kiếm được một đống lớn cho được?
"Cứ quyết định như vậy đi!"
Ngao Tuyên thầm nghĩ đến.
Thứ khác thì Long Tộc không có, nhưng tiền thì có.
Nếu người khác muốn mua một tin tức thì còn phải góp nhặt mới được, bọn họ không cần lo lắng về phương diện này, chỉ cần tiền bối ra giá, Long Tộc bọn họ cũng chẳng hề nhíu mày lấy một cái.

Bên cạnh.
Phương Hàn đang quan sát hai vị Đại Đế, cũng cúi đầu suy tư.
Bây giờ cũng coi như là hắn đã nhận ra, thứ mà hai vị Đại Đế này coi trọng nhất chính là lợi ích của mình, mà cũng chẳng hề coi trọng truyền thừa của lão tổ nhà mình.
Dù sao.
Bọn họ không phải là tộc nhân của Phương thị, truyền thừa rơi vào trong tay người nào, cũng không quan trọng.
Chỉ cần mình bản thân họ kiếm được lợi ích là được rồi.
"Xem ra mình phải len lén mua vài cái tin tức trong tay tiền bối mới được!"
Phương Hàn suy tính trong lòng nói.
Nếu không thể trông cậy vào bọn họ, thì cũng đừng trách bản thân mình không phối hợp với bọn họ.
Trong tay mình đang có miếng ngọc bội mà chính mình trong tương lai cho mình, có thể sở hữu tu vi Đại Đế đỉnh phong trong thời gian ngắn, cho dù là phải đối đầu với một vài Đại Đế trong cấm khu, hắn cũng không hề sợ hãi.
Ở một góc độ nào đó mà nói.
Chiến lực của Phương Hàn đã vượt xa Mạnh Khánh Chi và Ngao Tuyên.
Ở trong lầu các, khi ba người đang âm thầm tính toán cho riêng mình.
Sóng gió lại đang nổi lên ở Thiên Nguyên giới và Tử Huyền giới.
Trước Thiên Cơ Lâu.
Thế lực khắp nơi hội tụ đến, trong này có không ít Đại Thánh, Chuẩn Đế thậm chí Đại Đế, mỗi một phút mỗi một giây đều có người tiến vào Thiên Cơ Lâu.
Sau đó mặt không thay đổi rời đi.
Những người này, lúc tiến vào chẳng có gì khác lúc đi ra ngoài.
Điểm khác biệt duy nhất.
Đại khái chính là lúc đi vào thì trên tay còn mang theo nhẫn trữ vật, nhưng sau khi ra ngoài thì trên hai tay đã rỗng tuếch.
"Lâu chủ tiền bối, tốc độ kiếm chát tài nguyên cũng đúng là quá ghê gớm!"
Cái mặt già của Mạnh Khánh Chi co quắp, ngậm ngùi nói một câu.
Nhiều người như vậy, trong số những người đi vào trong Thiên Cơ Lâu đằng sau lưng họ đều có những thế lực, căn cơ của bọn hắn không phải là tầm thường, chỉ cần mỗi một người lấy ra một vật phẩm cấp Đại Thánh thì cũng đã là một con số trên trời.
Nhưng mà bọn hắn.

Sao bọn họ chỉ lấy ra một vật phẩm cấp Đại Thánh cơ chứ?
Nếu như có người đi vào trong Thiên Cơ Lâu, thuận tay ném ra một bản Đế Kinh hoặc là Một Đế binh, Mạnh Khánh Chi đều sẽ không hề cảm thấy ngạc nhiên chút nào.
Hơn mười ngày trôi qua.
Trước cửa Thiên Cơ Lâu.
Người thưa thớt đi rất nhiều.
Những người hoặc thế lực muốn đến thì gần như là đã tới.
Mà những người chưa đến thì có người không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này, tuy là truyền thừa của Chân Tiên khiến người ta động tâm, nhưng cũng phải có được cái mạng mà lấy được nó.
Mà chỉ riêng thực lực thôi thì còn chưa đủ.
"Đến lúc rồi."
Mạnh Khánh Chi đứng lên từ trong lầu các.
Hắn bước ra một bước, đi tới trước Thiên Cơ Lâu.
Sau lưng hắn.
Là Ngao Tuyên cùng Phương Hàn theo sát phía sau.
Ba người cùng nhau bước vào Thiên Cơ Lâu.
Ngay sau khi bọn họ đi vào thì đã nhìn thấy Lý Vân ở bên trong với nụ cười ấm áp.
"Vãn bối tham kiến lâu chủ tiền bối."
"Chắc là các ngươi đã biết được những người đến Thiên Cơ Lâu trong khoản thời gian này rồi nhỉ?"
Lý Vân khẽ cười nói.
Trong số ba người này có hai người có tu vi Đại Đế.
Chẳng có mấy kẻ có thể qua mặt được sự thăm dò của bọn họ, đa phần những người kia đã bị Mạnh Khánh Chi cùng Ngao Tuyên nhìn ra gần như là tám chín phần mười.
Đối với chuyện này thì.
Lý Vân không nói thêm gì.
Hắn chỉ có trách nhiệm không tiết lộ tin tức mà những người này đến mua, còn như những chuyện trước khi đi vào Thiên Cơ Lâu thì hắn không thèm quan tâm.
Nếu như.
Thiên Cơ Lâu còn đảm bảo với khách hàng là trước khi tiến vào đây, thì có thể ẩn dấu qua mặt được sự dò xét của tất cả mọi người.

Đó cũng quá phiền phức rồi.
Do bọn hắn chưa ẩn giấu thân phận của mình đủ kín đáo, bị người ta soi rõ gốc gác, thì mắc mớ gì đến Thiên Cơ Lâu?
"Lâu chủ tiền bối nói đùa, có một vài vị mà vãn bối cũng chưa từng nhìn thấy, thậm chí còn chưa từng nghe thấy thì làm sao có thể biết rõ được chứ?"
Mạnh Khánh Chi lúng túng nói.
Lý Vân chỉ tay về bên cạnh, tùy ý nói.
"Đa tạ tiền bối."
Ba người chắp tay cảm tạ.
Đều tự mình tìm một cái ghế, cúi người ngồi xuống.
"Tiền bối!"
Phương Hàn là người đầu tiên không nhịn nổi, mở miệng hỏi: "Truyền thừa do tổ tiên của ta lưu lại sắp hiện thế rồi sao?"

Chương 334. Nhìn lão phu làm chi?

Chương 334: Nhìn lão phu làm chi?
Nói rồi.
Phương Hàn móc ra Một vật phẩm cấp Đại Thánh, đặt ở trên mặt bàn.
Giết chết người của ba thế lực lớn ở Địa Tiên giới.
Hắn đã kiếm được không ít, nếu như lấy ra ngoài phỏng chừng có thể khiến cho vô số người ghen tị đỏ mắt.
"Sau một canh giờ nữa."
Lý Vân thong thả ung dung nói.
Thần thức Chân Tiên rà soát Thiên Nguyên giới, hắn có thể rõ ràng nhận thấy được, lúc này cũng chẳng còn lấy mấy người chạy tới Thiên Cơ Lâu.
Lúc này.
Số điểm Thiên Cơ kiếm được.
Cũng gần có thể mua được ba cơ duyên Bất Tử đảo rồi, cứ tiếp tục chờ đợi như vậy cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chỉ còn lại một số ít nhân vật nhỏ mà cũng chẳng mang lại bao nhiêu tài nguyên.
"Một canh giờ sau?"
Sắc mặt Phương Hàn cứng đờ.
Nhanh như vậy sao?

Truyền thừa của Chân Tiên lại nằm ở Tử Huyền giới, nếu như nó xuất hiện sau một canh giờ nữa, thì e là bọn họ căn bản là không đuổi kịp.
"Các ngươi không đuổi kịp, những người khác cũng không đuổi kịp."
Lý Vân chậm rãi nói.
"Hơn nữa. . .
Lý Vân nhìn về phía Mạnh Khánh Chi, khóe miệng mang theo vẻ tự tiếu phi tiếu, bỡn cợt nói: "Các ngươi có tới sớm hơn một chút hay muộn một chút thì có khác gì nhau đâu?"
"Ách. . . .
Mạnh Khánh Chi xấu hổ.
Mình còn chưa nói gì cả, làm sao mà tiền bối gần như là đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình vậy chứ?
"Dù sao, trong số các ngươi có một người chưa từng có ý định tiến vào trong truyền thừa của Chân Tiên!"
Lý Vân không nhanh không chậm nói.
"Cái này. . . .
Phương Hàn biến sắc.
Ở đây ngoại trừ lâu chủ tiền bối ra thì là ba người bọn họ.
Hắn có thể khẳng định là từ trước đến nay hắn luôn luôn muốn đích thân đi vào trong đó, đoạt lấy truyền thừa mà lão tổ lưu lại, mà tiền bối lại nói là cho tới bây giờ có một người trong số họ không có ý định đi vào.
Người kia là ai?
Nghĩ tới đây, hắn đưa mắt nhìn về hướng Mạnh Khánh Chi.
Vừa lúc.
Ngao Tuyên cũng nhìn qua.
Hắn có dự định là sai người đến Thiên Cơ Lâu, thừa dịp Chân Tiên xuất thế thì thực hiện kế hoạch thao tác từ xa, không thể nào không đi vào trong đó được.
Trừ mình và Phương Hàn ra thì không thể nghi ngờ gì chính là Mạnh Khánh Chi.
Ánh mắt của Phương Hàn và Ngao Tuyên vô cùng quái dị, bọn họ tính tới tính lui cũng chẳng ngờ là trong số ba người bọn họ lại có người có suy nghĩ này.
Không đi vào trong truyền thừa của Chân Tiên, muốn làm gì hả?
Chờ người ta đem truyền thừa dâng tới trên miệng, hay là muốn làm phản đồ?

"Nhìn lão phu làm chi?"
Mạnh Khánh Chi vô cùng xấu hổ, hai tay hắn đưa ra, bất đắc dĩ nói: "Ai ai cũng ham muốn truyền thừa của Chân Tiên, đến lúc đó không ít Đại Đế đều sẽ hiện thân, chỉ dựa vào chúng ta làm sao có thể dành được chứ?"
"Các ngươi cũng đã nhìn thấy ba vị Đại Đế của Tử Huyền giới đều tới rồi, ngoại trừ ba người bọn họ ra thì còn không ít những Đại Đế khác đang lặng lẽ chờ đợi thời cơ."
"Nói không chừng."
"Rồi cũng sẽ xuất hiện không ít những lão quái vật của những cấm khu nữa."
Nghe thấy những lời nói này.
Sắc mặt của Phương Hàn cùng Ngao Tuyên không giống nhau.
Một người thì tỏ ra nghiêm túc, một người thì lại do dự.
Mạnh Khánh Chi nói không sai, đứng trước mặt truyền thừa của Chân Tiên thì bất cứ thứ gì đều không còn quan trọng nữa.
Một vài những tài nguyên không quan trọng cũng đã có thể khiến cho huynh đệ ruột thịt trở mặt thành thù, huống hồ gì là truyền thừa mà vô thượng Chân Tiên lưu lại chứ?
Khi đó.
Tất nhiên là sẽ có một trận đại chiến!
Mạnh Khánh Chi cùng Ngao Tuyên đều là mới vừa thành Đế, chắc chắn là đánh không lại ba vị Đại Đế của Tử Huyền giới, chớ đừng nói chi là đi vào trong đó phải đối đầu với những lão quái vật.
"Tiền bối, ngươi có cách nào khiến cho vãn bối vừa giữ được mạng sống vừa lấy được truyền thừa không?"
Ngao Tuyên hỏi.
"Có thể."
Lý Vân gật đầu.
Đối với người khác mà nói thì chuyện này rất khó, nhưng đối với hắn mà nói thì chẳng đáng gì.
Chỉ e là Ngao Tuyên khó mà chấp nhận được cái giá của nó.
"Kém, thiếu thông minh."
Mạnh Khánh Chi khẽ lắc đầu, hắn chắp tay hành lễ với Lý Vân, hỏi về cách mà trước đây hắn đã nghĩ ra.
"Tiền bối, vãn bối muốn biết, sau khi đi vào trong truyền thừa của Chân Tiên thì những người cuối cùng đi ra là ai, không biết là tin tức này đáng

giá bao nhiêu?
"Ừm?"
Ngao Tuyên trừng mắt.
không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Mạnh Khánh Chi.
Hắn hỏi như vậy là có ý gì?
Trực giác nói cho hắn biết, tính toán của Mạnh Khánh Chi khác với mọi người, hắn muốn dở trò gì đây, hỏi tin tức này mà không sợ đắc tội với tất cả Đại Đế sao.
Rồi sau đó bị người ta đuổi giết sao?
Mạnh Khánh không để ý đến ánh mắt của Phương Hàn cùng Ngao Tuyên, một lần nữa lên tiếng hỏi
"Dĩ nhiên, tiền bối chỉ cần nói cho vãn bối biết những người có tu vi trên Đại Thánh hoặc là những người lấy được cơ duyên quan trọng trong truyền thừa là được rồi."
"Tốt nhất có thể thêm vào tin tức lúc bọn họ đi ra, thương thế trên người như thế nào, có nghiêm trọng hay không, và chiêu thức mạnh nhất của mỗi người trong số bọn họ là gì. . . .
"Người của Cửu U Ma Tông các ngươi, quả nhiên là mỗi người đều có ý tưởng riêng của mình."
Lý Vân nói bóng nói gió.
Hắn nhìn thoáng qua bảng thông tin của Mạnh Khánh Chi, thì sao lại không biết được là trong lòng hắn nghĩ cái gì?
Nếu thật sự làm theo ý tưởng của hắn thì chỉ sợ rằng thực sự sẽ có không ít người ngã xuống dưới tay của hắn, dù sao mỗi một vị Đại Đế đều tự cao tự đại.
Người bình thường ai lại suy nghĩ đến chuyện có người muốn gài bẫy mình cơ chứ?
Đại Đế khó giết khó diệt, một khi không giết chết được đối phương, thì tiếp theo sau đó sẽ phải đối mặt với sự trả thù vô tận.
"Tiền bối, tin tức mà vãn bối muốn hỏi. . . . . "
Mạnh Khánh Chi xoa xoa tay, lấy ra một thanh Đế binh, đặt ở trước mặt Lý Vân.
Vì tin tức này.
Hắn trực tiếp dốc hết tất cả vốn liếng của mình.
"Đơn giản."

Chương 335. Đều là phải thu lệ phí!

Chương 335: Đều là phải thu lệ phí!

Lý Vân thu hồi Đế binh, rà soát hệ thống, ánh mắt rơi vào người Phương Hàn cách đó không xa, mở miệng nói:

"Sau khi truyền thừa của Chân Tiên mở ra, người đi ra đầu tiên chính là. . . . Phương Hàn!"

"Cái gì!"

Nghe được hai chữ cuối cùng.

Sắc mặt của Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi đều vô cùng kỳ lạ mà nhìn về phía Phương Hàn, nhất là Mạnh Khánh Chi.

Vừa rồi mình mới hỏi chỉ cần là người có tu vi từ Đại Thánh trở lên và những người nắm trong tay cơ duyên quan trọng.

Thực sự thì tu vi của Phương Hàn rõ ràng là không phải nằm trên cấp Đại Thánh.

Nếu là như vậy.

Thì Tiền bối cũng sẽ không cần phải nói là Phương Hàn sẽ lấy được một cơ duyên vô cùng lớn trong truyền thừa của Chân Tiên rồi!

Lúc này.

Đến ngay cả Phương Hàn cũng có cảm giác chóng mặt.

Vừa rồi ý của tiền bối là mình sẽ thu được lợi ích cực kỳ lớn từ trong truyền thừa mà lão tổ lưu lại sao?

Nếu như là người khác nói thì hắn chắc chắn là không tin.

Nhưng lâu chủ tiền bối thì lại khác, một người có thể làm thay đổi dòng chảy của dòng sông thời gian, thì chẳng có ai có thể nghi ngờ lời nói của hắn, nói cái gì thì sẽ là cái đó!

"Tiền bối. . .

Sau khi quan sát Phương Hàn, Mạnh Khánh Chi lưu luyến thu hồi ánh mắt, lại hỏi thêm lần nữa: "Người thứ hai là ai?"

"Thiên Hoang Bất Lão Thành Đại Thống Lĩnh, Hồng Hiên!"

Khóe miệng Lý Vân khẽ mở, chậm rãi nói.

"Thiên Hoang Bất Lão Thành?"

"Hồng Hiên?"

Hai cái tên này xuất hiện.
Mạnh Khánh Chi cùng Ngao Tuyên liếc nhau nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự bối rối trong mắt của nhau.
Cả hai cái tên này đều cực kỳ xa lạ.
"Tiền bối, đây là thực lực của Tử Huyền giới hay là của Địa Tiên giới?" Mạnh Khánh Chi hỏi.
"Không phải là thế lực ở Địa Tiên giới!"
Đứng bên cạnh, Phương Hàn lắc đầu.
Lúc đầu thế lực của tộc Phương thị bọn họ ở Địa Tiên giới không hề nhỏ, có nhân vật hoặc là tông môn nào có tiếng tăm mà bọn họ chưa từng nghe nói đến cơ chứ, nhưng mà mấy chữ'Thiên Hoang Bất Lão Thành'.
Cực kỳ xa lạ với hắn.
"Xem ra là thế lực siêu nhiên của Tử Huyền giới."
Ngao Tuyên nói.
Phương Hàn có thể là người đầu tiên đi ra, nhất định là ít nhiều cũng liên quan đến thân phận là hậu nhân của tộc Phương thị này. Trong truyền thừa mà lão tổ nhà mình lưu lại thì hắn có ưu thế được trời ưu ái.
Mà người bình thường không cách nào so sánh được.
Còn về phần vị đại thống lĩnh của Thiên Hoang Bất Lão Thành này lại có thể là người thứ hai đi ra, tuyệt đối là có điểm gì đó ưu tú hơn người khác, thực lực phỏng chừng không kém gì một vài lão quái vật!
" Sai rồi."
Lý Vân lắc đầu, chậm rãi nói: "Thiên Hoang Bất Lão Thành thuộc về Thiên Nguyên giới!"
"Thiên Nguyên giới sao?"
Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi đồng thời biến sắc.
Hai người hồ nghi nói: "Lời tiền bối nói là sự thật sao?
"Ta đã bao giờ lừa gạt các ngươi chưa?"
Lý Vân liếc mắt.
"Bao giờ mà Thiên Nguyên giới lại xuất hiện thêm một nơi là Thiên Hoang Bất Lão thành chứ? Tại sao cho tới bây giờ ta chưa từng nghe nói đến nó?"
Ngao Tuyên trầm ngâm.
Long Tộc có truyền thừa lâu đời, đã tồn tại từ rất xa xưa.
Vô số thế lực đã biến mất trong dòng sông thời gian, nhưng Long Tộc vẫn mãi tồn tại, hơn nữa còn có khả năng tái hiện lại huy hoàng của ngày xưa.

Nếu như thế lực kia đã từng có những ngày tháng huy hoàng trong lịch sử, không lý nào mà hắn lại chưa từng nghe thấy cái tên này.
"Tiền bối, thực lực của đại thống lĩnh của Thiên Hoang Bất Lão Thành như thế nào?"
Mạnh Khánh Chi trầm giọng hỏi.
Hắn cũng giống như Ngao Tuyên, cũng chưa từng nghe nói về Thiên Hoang Bất Lão Thành. Nếu như không phải đối phương quá mạnh mẽ, thì chính là đối phương quá yếu, yếu đến mức mà chưa từng được bọn họ chú ý đến.
Thế lực như vậy, thì đầy rẫy ở Thiên Nguyên giới.
Theo như hắn nghĩ thì.
Đại thống lĩnh của Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng có thể giống như Phương Hàn, vận may tương đối khá, chiếm được lợi ích từ trong truyền thừa của Chân Tiên.
Sở dĩ hắn nằm trong số những người chạy ra đầu tiên.
Đương nhiên.
Cũng có thể là đối phương không thu hoạch được gì, sau khi nhìn thấy các vị Đại Đế xuất thủ, sinh lòng khiếp đảm, sở dĩ len lén chạy ra.
"Đại thống lĩnh của Thiên Hoang Bất Lão Thành đã thành Đế tám mươi chín vạn năm, thực lực đã tới Đại Đế hậu kỳ, phóng mắt nhìn toàn bộ Thiên Nguyên giới, những người có thể giao thủ được với hắn. . . .
"Không có được đến mấy người!"
Lý Vân chậm rãi nói.
"Đại Đế hậu kỳ. . . .".
Mạnh Khánh Chi cùng Ngao Tuyên trầm mặc.
Nếu như câu này không phải do tiền bối nói ra, thì hắn không thể tin được, ở trên thế giới của mình lại còn có một nhân vật mạnh như vậy.
Vậy vì sao khi Tử Huyền giới xâm lấn, Thiên Hoang Bất Lão Thành không xuất thủ?
Nếu như.
Lúc đó Hồng Hiên ra mặt.
Ba vị Đại Đế của Tử Huyền giới căn bản là không thể nào qua đây, thậm chí bọn họ còn có thể phản công lại nữa.
Còn có một điểm nữa chính là.
Thực lực của Hồng Hiên kinh khủng như vậy, thì tại sao mới chỉ là một đại thống lĩnh.

Mỗi cá nhân đều hiểu rất rõ đại thống lĩnh là chức vụ gì, sau lưng hắn chắc chắn còn có thành chủ!
Thiên Hoang Bất Lão thành rốt cuộc là một thế lực như thế nào?
Bên trong có mấy vị Đại Đế?
Hoặc có lẽ là.
Thực ra Thiên Hoang Bất Lão Thành chính là một cấm khu?
"Không cần suy nghĩ."
Lý Vân xua tay, cắt đứt mạch suy nghĩ của hai người, mở miệng nói: "Thiên Hoang Bất Lão Thành tuy là nằm trong Thiên Nguyên giới, nhưng bản thân nó cũng không phải xuất thân từ Thiên Nguyên giới."
"Mà là đến từ một thế giới lớn mạnh bỏ xa Thiên Nguyên vô số đẳng cấp!"
" Những sinh linh bên trong Thiên Hoang Bất Lão Thành chưa bao giờ coi bản thân họ là người của Thiên Nguyên giới, bọn họ đương nhiên sẽ không có bất kỳ ý định che chở nào đối với Thiên Nguyên giới."
"Địa Tiên giới?"
Mạnh Khánh Chi thấp giọng hỏi.
"Đại khái thì nếu như đứng trước thế giới kia, vị Chân Tiên xuất thân từ Địa Tiên giới kia cũng có thể miễn cưỡng có được chút sức lực tự vệ, dĩ nhiên cũng chỉ là một chút sức lực mà thôi."
"Hơn nữa còn là. . . . Sức lực để tự bảo vệ mình."
Lý Vân cười tà mị nói.
Lời nói này của hắn rất bình thản.
Thế nhưng rơi vào trong tai của ba người Mạnh Khánh Chi, Ngao Tuyên, Phương Hàn cũng chẳng kém gì sét đánh giữa trời quang.
Bây giờ Địa Tiên giới cũng đã ép cho bọn họ sắp không thở được.
May mà lối đi không gian bị chặt đứt.

Chương 336. Đều là phải thu lệ phí! (2)

Chương 336: Đều là phải thu lệ phí! (2)
Nếu như lối đi không gian chưa bị chặt đứt, một khi đám Đại Đế bọn họ đối mặt với Địa Tiên giới thì chẳng có lấy chút sức lực nào.
Nhưng không ngờ.

Thế mà hôm nay lại xuất hiện thêm một thế lực, có liên quan đến một thế giới kinh khủng hơn nữa!
Thế giới này chưa có tên, nhưng tiền bối lại nói, nếu như Địa Tiên giới đối mặt với cái thế giới kia thì cũng chỉ như là một con kiến hôi mà thôi, mà nếu như đổi lại là Thiên Nguyên giới thì sẽ ra làm sao?
Còn nhỏ bé hơn cả con kiến hôi nữa sao?
"Tiền bối. . . . Thế giới đứng sau lưng Thiên Hoang Bất Lão Thành sẽ không vượt giới qua đây chứ!."
Ngao Tuyên thấp giọng hỏi.
Hắn không hề sợ hãi khi phải đối mặt với Tử Huyền giới.
Thế nhưng Địa Tiên giới thì không được.
Còn về thế giới sau lưng Thiên Hoang Bất Lão Thành, hắn vô cùng lo lắng, người ta quá mạnh mẽ, đã không ở cùng một đẳng cấp, vạn nhất đối phương có tà tâm.
Thì Nguyên Giới chẳng còn bất kỳ sức phản kháng nào, đến ngay cả giãy dụa cũng chẳng được.
"Yên tâm."
Lý Vân trấn an mấy người, thong thả ung dung nói: "Con đường về nhà của Thiên Hoang Bất Lão Thành đã bị chặt đứt từ lâu rồi, nếu như bọn họ có thể trở về được thì cũng không có lý gì mà lưu lại ở Thiên Nguyên giới."
"Thì ra là như vậy."
Mạnh Khánh Chi nghe thấy câu chuyện này, chân mày nhíu chặt dần dần giãn ra, tuy là Thiên Hoang Bất Lão Thành khủng bố, nhưng xét đến cùng cũng chỉ là một thế lực không có nhà để về mà thôi.
Có gì mà phải sợ?
Đại Đế hậu kỳ mà thôi.
Có bản lĩnh thì móc ra một vị Chân Tiên coi?
"Tiền bối."
Mạnh Khánh Chi hoàn hồn lại, hắn nhẹ giọng hỏi: "Người thứ ba đi ra từ trong truyền thừa của Chân Tiên là. . . .?
Lý Vân không trả lời.
Mà là thò một tay ra.
Mạnh Khánh Chi: "????"
Thanh Đế binh vừa rồi đã tiêu sạch rồi sao?
Mình mới hỏi được có hai người chứ mấy!
Hơn nữa.

Còn có kẻ đứng bên cạnh mình nghe nữa, một thanh Đế binh chỉ đổi được tin về một Hồng Hiên thôi sao?
"Ngươi cho là mình chỉ đổi được một tin tức về Hồng Hiên thôi sao?"
Lý Vân vẫn ung dung, không có chút nào gọi là bất ngờ, mở miệng nói:
"Thiên Hoang Bất Lão Thành không được tín là tin tức hay sao?"
"Tin tức về thế giới đứng sau lưng Thiên Hoang Bất Lão Thành cùng với chuyện Thiên Hoang Bất Lão Thành không cách nào trở về được thế giới vốn có của họ, mỗi một tin này đều có giá trị liên thành"
"Nếu như ở bên ngoài, mấy tin tức này đều là tuyệt mật, có thể làm dấy lên sóng to gió lớn!"
"Chỉ một thanh Đế binh của ngươi mà đổi được từng đấy, có thể nói là lời to rồi!"
Mạnh Khánh Chi: ". . . . .
Có trời đất chứng giám.
Mình chưa từng có suy nghĩ thăm dò tin tức về Thiên Hoang Bất Lão Thành!
Một thế lực kinh khủng như vậy, chỉ cần suy nghĩ là đã biết mình không thể trêu chọc nổi. Nếu như có cho mình mượn một lá gan, thì mình cũng không muốn đối đầu với bọn họ.
"Nhưng mà mỗi một tin tức vừa rồi của ngươi đều phải thu phí."
Lý Vân nhún vai, nói như đúng rồi.
"Ách. . .
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi cứng đờ.
Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Ngao Tuyên, ánh mắt vô cùng bất đắc dĩ.
Nội dung trong tin tức này không cần nói thì cũng biết.
Lão phu cũng hết cách rồi, tiếp theo chỉ có thể dựa vào ngươi thôi.
Ngao Tuyên đã hiểu, hắn không hề do dự nào, lật bàn tay lên, một bản cổ tịch xưa cũ đặt ở trước mặt Lý Vân, chắp tay nói
"Đơn giản."
Lý Vân cầm lấy cổ tịch nhìn thoáng qua, trong đó có ghi lại toàn bộ nội dung của một bản Đế Kinh, còn có những điều tâm đắc và những cảm ngộ về từng cảnh giới của một vị Đại Đế.
Vè mặt giá trị thì nó đã hơn xa một bản Đế Kinh hoàn chỉnh.
Hắn khẽ giơ tay lên, một tia sáng bay ra, rơi vào trong tay Ngao Tuyên, trong này ghi lại không ít tin tức.

"Đây là tin tức về những người tiếp theo đi ra từ truyền thừa của Chân Tiên, có một vài người bị trọng thương, có một vài người vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ gì, các ngươi tự cân nhắc đi."
Lý Vân từ tốn nói.
"Đa tạ tiền bối!"
Ngao Tuyên nhìn thoáng qua nội dung trong đó, quá đỗi vui mừng.
Sau khi hắn ghi nhớ một lượt nội dung trong đó, lại ném ngọc bội cho Mạnh Khánh Chi.
Cái ý tưởng này cũng là do hắn ta nghĩ ra, người am hiểu về trận pháp cũng là hắn, sau này còn phải cần Mạnh Khánh Chi xuất thủ mới được, mà mình còn có thể giúp đỡ trợ trận.
Đương nhiên.
Hắn cũng sẽ không bỏ qua cách của Dương Khâu trước kia.
Dù sao.
Tiền bối cũng đã nói.
Chỉ còn một canh giờ nữa thì truyền thừa của Chân Tiên sẽ hiện thế.
Tính toán thời gian.
Tộc trưởng đương nhiệm của Long tộc cũng sắp tới nơi rồi, chờ hắn đến đây thì bảo hắn đi vào Thiên Cơ Lâu, làm người chỉ đường cho mình, có thêm tiền bối chỉ điểm.
Ít nhiều gì cũng có thể kiếm một đống lớn.
Chỉ cần đi ra trước Phương Hàn, có thể hợp tác với Mạnh Khánh Chi.
Đến lúc đó.
Hai bên cùng hợp tác với nhau.
Mình không muốn phất lên cũng khó à.
Nhưng hắn đã bỏ sót một tin tức cuối cùng trong miếng ngọc, trong đó có ghi chép rõ ràng tên của linh sinh đi ra cuối cùng là Ngao Tuyên!
"Tiền bối, vãn bối có chuyện muốn thỉnh giáo tiền bối."
Lúc này.
Phương Hàn vẫn luôn luôn im lặng, tiến lên một bước.
Sau khi hắn mở miệng sau, ánh mắt vô tình nhìn về phía hai vị Đại Đế bên cạnh, hàm ý không cần nói cũng rõ.
"Được."
Lý Vân gật đầu.
Hắn vung một tay vào hư không bắn ra, ‘bành’ một tiếng nổ vang lên, Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi còn chưa kịp phản ứng, đã bị bắn bay ra

ngoài
Nếu như khách hàng đã yêu cầu, đương nhiên là hắn sẽ chìu theo ý của khách hàng.
"Ừm?,. . . . ."
"Phương Hàn tiểu hữu. . .".
Sắc mặt Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi vô cùng đặc sắc.
Chuyện gì thế này?
Phương Hàn muốn mua tin tức gì, tại sao lại dè chừng hai người mình chứ?
"Xin lỗi hai vị tiền bối!"
Phương Hàn âm thầm nói trong lòng.
Thực lực của mình quá yếu, mà hai người Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi đi cùng với hắn, cũng không phải là xem trọng tiềm lực của mình, mà là xem trọng truyền thừa của Chân Tiên nằm trong tay của chính mình.
Vì nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, có một số việc hắn không thể không đề phòng.
Dù sao.

Chương 337. Phương Hàn muốn mua tin tức gì?

Chương 337: Phương Hàn muốn mua tin tức gì?
Trong mắt Đại Đế thì mình cũng chỉ như là một con kiến hôi mà thôi, không có khả năng tính kế bọn họ, còn bọn họ muốn tính kế mình, thì chỉ cần một suy nghĩ trong đầu là xong.
Phương thị đã trải qua thù diệt tộc, không thể nào ký thác tính mạng của bản thân mình cho hai người vừa mới nhận chức Đại Đế mới hơn một tháng được.
Mấu chốt nữa là.
Hai vị Đại Đế này hình như cũng không phải là thiện nam tín nữ gì cho can.
Nhất là Mạnh Khánh Chi.
“ Nếu nhìn thấy mình kiếm được thứ gì đó tốt, đỏ mắt lên, thì xác suất động thủ của hắn là hơn chín mươi phần trăm!
"Tiền bối, vãn bối muốn biết liệu mình có thể lấy được truyền thừa mà lão tổ lưu lại và. . . . ."
Phương Hàn nói.

Xoay người nhìn thoáng qua ngoài cửa.
Có Thiên Cơ Lâu ngăn cản.
Người bên ngoài không thể nhìn thấy hắn.
Nhưng lúc này hắn lại có thể nhìn thấy rõ ràng phía bên ngoài, sau khi quét mắt nhìn ra bên ngoài, hắn quay người lại, tiếp tục nói: "Và vãn bối có thể còn sống rời khỏi đó hay không!"
Hắn không hỏi làm sao mà hắn lấy được truyền thừa.
Mà là hỏi.
Mình có thể lấy được truyền thừa của Chân Tiên hay không.
Cách đặt câu hỏi này.
Không thể nghi ngờ gì là rất khôn ngoan.
Chỉ cần tiền bối nói có thể.
Vậy thì hắn chắc chắn có thể lấy được thứ quan trọng nhất mà lão tổ lưu lại mà không gặp bất cứ nguy hiểm gì.
“Một vật phẩm cấp Đại Đế!”
Lý Vân mở miệng.
Đứng bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Mạnh Khánh Chi cùng Ngao Tuyên, hai mặt nhìn nhau.
Bọn họ đường đường là hai vị Đại Đế.
Mà lại bị một tiểu bối cho vào tròng?
Nếu như mà chuyện này bị truyền ra ngoài thì mặt mũi của hai người mình biết phải để đi đâu chứ?
"Phương Hàn muốn mua tin tức gì?"
Mạnh Khánh Chi trầm giọng nói.
Hai mắt hắn không nháy lấy một nhìn chằm chằm vào trong Thiên Cơ Lâu, như muốn nhìn xuyên vào bên trong, đáng tiếc kết quả cuối cùng lại khiến cho hắn thất vọng rồi, dường như Thiên Cơ Lâu không thuộc về mảnh đất trời này vậy.
Trước mặt là một mảnh hỗn độn.
Dù cho hắn đã thành Đại Đế cũng không có cách nào nhìn thấu nó dù chỉ là một chút.
"Chẳng lẽ hắn muốn tính kế hai đứa chúng ta sao?"
Sắc mặt Ngao Tuyên khó coi.
Bản thân mình là Long Đế, vô địch vạn cổ, tung hoành khắp thế gian không đối thủ, ngoại trừ lâu chủ tiền bối ra thì còn có ai xứng là đối thủ của mình?
Một Phương Hàn nho nhỏ.

Hắn còn chẳng thèm để ý đến, thế nhưng nếu hắn mua được một tin tức gì đó từ trong tay lâu chủ tiền bối.
Vậy thì không chắc rồi.
"Chắc là không."
Trong lòng Mạnh Khánh Chi suy nghĩ.
Người khác không biết con bài chưa lật của Phương Hàn, nhưng hắn thì biết rõ đó là gì, chỉ là một miếng ngọc bội mà thôi, trước đây đã dùng một lần, lúc này còn dư lại hai lần.
Mình không muốn đụng chạm vào Phương Hàn.
Nhưng nghĩ đến.
Phương Hàn cũng sẽ không chủ động lừa nhóm người mình, dù sao thì ngọc bội của hắn chẳng dùng được mấy lần nữa, một khi dùng hết thì hắn chính thịt cá nằm trên thớt.
"Chắc chắn là có liên quan đến truyền thừa của Chân Tiên!"
Mạnh Khánh Chi khẳng định.
Lúc này.
Không cần nói cũng biết tầm quan trọng của Phương Hàn.
Nhưng chờ sau khi hắn đi ra từ truyền thừa của Chân Tiên, mình có lẽ sẽ lừa hắn một phen, nếu như có thể mọi hết được bí mật về truyền thừa của Chân Tiên từ trong miệng của Phương Hàn.
Chẳng phải là mình đã kiếm được một món lời lớn rồi hả?
"Chờ hắn đi ra thì mọi thứ sẽ rõ ràng thôi."
Ngao Tuyên bình thản nói.
"Ngươi cho rằng hắn sẽ nói cho ngươi biết sao?"
Mạnh Khánh Chi liếc mắt, mở miệng nói: "Đừng trách ta chưa nhắc nhở ngươi, sau khi đi ra từ truyền thừa của Chân Tiên, ngươi đừng có trêu chọc Phương Hàn, nếu không ngươi sẽ phải nếm quả đắng!"
"Nực cười!"
"Ta là Long Đế, vô địch trên thế gian này, há lại sợ một vãn bối sao?"
Ngao Tuyên không thèm để ý đến lời của Mạnh Khánh Chi.
Hắn quay đầu nhìn về phía cách đó không xa.
Chỉ thấy.
Một người đàn ông trung niên đang nhanh chóng chạy tới, tốc độ rất nhanh, vẻ mặt có chút vội vàng, người đàn ông đi tới trước mặt Ngao Tuyên, cung kính hành lễ:
"Cứu Hoành, bái kiến lão tổ!"

"Ừm."
Ngao Tuyên đứng chắp tay, không mặn không lạt gật đầu, hắn nhìn về phía Thiên Cơ Lâu trước mặt, nói: "Chờ chút nữa, người ở bên trong đi ra thì ngươi lập tức đi vào trong Thiên Cơ Lâu, hành sự dựa theo lời dặn dò của ta, rõ chưa?"
" Cứu Hoành hiểu!"
Người đàn ông trung niên chắp tay.
"Rất tốt!"
Trên cái đầu rồng cực lớn của Ngao Tuyên, hắn nheo mắt lại, lộ ra vẻ hài lòng.
Bản thân mình đã chuẩn bị chu đáo, xem ra là sắp phát huy tác dụng rồi!
Trong khi Ngao Tuyên vô cùng đắc ý.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Phương Hàn bước ra ngoài.
"Ra rồi sao?"
Vẻ mặt của Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi giao động.
Chỉ mới một lát, xem ra tin tức mà Phương Hàn có được không nhiều lắm.
Ngay tại lúc đó.
Lý Vân vừa tiễn bước Phương Hàn, hắn đứng dậy, nhìn thoáng qua bảng hệ thống, trong lòng nói.
"Hệ thống, mua truyền thừa mà lão tổ Phương Hàn lưu lại!"
« Đing! »
« Trừ tám trăm vạn điểm Thiên Cơ, rà soát thành công Trụy Tiên cổ điện!
"Quả nhiên là vậy!"
Mặt Lý Vân lộ ra vẻ quả nhiên là như thế.
Trong Tử Huyền giới.
Có không ít cơ duyên có liên quan đến Tiên, mà cái tòa Trụy Tiên cổ điện này chính là truyền thừa mà lão tổ đầu tiên của tộc Phương thị lưu lại.
"Cũng đến lúc cho cơ duyên này hiện thế rồi."
Lý Vân tự nói một câu.
Hắn nâng một tay lên, điểm một cái vào tận nơi xa trong hư không, một đốm sáng sáng bừng lên, khiến cho hư không vỡ nát theo, cách xa vô ngàn tinh không, băng qua cả một thế giới.
Một ngón tay điểm nổ một mảng lớn không gian.
"Ầm!"
Hư không nổ nát vụn.

Một vùng thế ngoại tiên cảnh đột ngột ra hiện ra trên thế gian.
Đây là một kỳ cảnh.
Rõ ràng xa tận cuối chân trời lại như gần ngay trước mắt, đứng ở bất kỳ một góc nào của hai thế giới là Tử Huyền giới và Thiên Nguyên giới, ngẩng đầu lên đều có thể nhìn thấy cảnh tượng trên đỉnh đầu.
Trong tiên cảnh.
Cung điện nguy nga, từng tòa kiến trúc cổ xưa sừng sững nối liền nhau, muôn hình vạn trạng.
Trong một đại điện nằm ở khu vực trung tâm, có một bóng người to lớn mặc bạch y, đứng lặng giữa hư không, nhìn xuống vạn giới, mặc dù lặng im không chút gợn sóng, nhưng vẫn khiến người ta kinh sợ.
Khiến cho người ta có một cảm giác vô cùng run động.
Vô số người đều vô cùng kinh hãi.
Đây là một tàn ảnh không phải là chân thân, hơn nữa đã tồn tại vô số năm tháng, nhưng dường như vẫn còn một tia sinh mệnh, giống như là vẫn còn sống.

Chương 338. Lâu chủ tiền bối cho tin tức.

Chương 338: Lâu chủ tiền bối cho tin tức.
"Đây là cái gì?"
Vài Thánh Nhân Vương ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời, nét mặt lộ ra sự hoảng sợ, giật mình nói: "Địa Tiên giới?",
Sinh linh Địa Tiên giới hạ giới.
Đây cũng không phải là tin tức bí mật gì, bất kể là trong Tử Huyền giới hay là Thiên Nguyên giới, không ít người có tu vi cao đều đã cảm nhận được sự biến động.
"Đúng thật là có khí tức của sinh linh Địa Tiên giới, nhưng cũng không giống lắm, thực lực của bóng mờ ảo kia e gần như là rất khủng bố, lão phu không thể nào nhìn ra được manh mối gì!"
Không ít người khẽ lắc đầu.
Thực lực của bóng người kia đã vượt xa sự hiểu biết của những người bình thường, kể cả Đại Đế cũng không thể mang lại cho bọn hắn áp lực khổng lồ như vậy.

"Truyền thừa của Chân Tiên!"
Đại Hoang thành.
Trong một đình viện, Dương Tiễn mặc bạch y, sắc mặt vô cùng kích động.
Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tự lẩm bẩm: "Mới đó mà đã hiện thế rồi sao?"
"Chẳng lẽ là Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ?"
Trước cửa Thiên Cơ Lâu.
Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi đứng sóng vai, hai vị Đại Đế nhìn Phương Hàn đứng trước mặt, trên mặt mang theo nụ cười, nhưng nhìn thế nào cũng thấy được là cái nụ cười này chút nguy hiểm.
Hai người bọn họ quan sát Phương Hàn, muốn xem thử hắn có điều gì khác lạ hay không.
Ngao Tuyên đang muốn mở miệng hỏi thăm.
Một cỗ giao động huyền ảo càng quét bốn phương tám hướng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, mắt bỗng sáng lên.
"Truyền thừa của Chân Tiên!"
"Là lâu chủ tiền bối xuất thủ!"
Ngao Tuyên kích động nói.
Trước đây.
Lâu chủ tiền bối đã từng nói.
Một lúc nữa thôi thì truyền thừa của Chân Tiên sẽ xuất thế, mà bây giờ thì đã qua một canh giờ, truyền thừa của Chân Tiên đã lập tức xuất thế.
Trong này.
Nếu nói là không có sự động ta động chân của lâu chủ tiền bối, thì trăm ngàn lần hắn đều không tin.
" Cứu Hoành, nhanh chóng vào Thiên Cơ Lâu!"
Ngao Tuyên phân phó nói.
"Dạ!"
Cứu Hoành gật đầu đáp lại một tiếng, đi nhanh về phía Thiên Cơ Lâu.
Cũng trong lúc đó.
Phương Hàn cũng ở nhìn vào bầu trời, ánh mắt của hắn hoàn toàn khác với những người ngoài kia, trong ánh mắt nhìn vào bóng hình hư ảnh trên bầu trời còn mang theo một chút thành kính.
Nếu như mình không đoán sai.
Thì hư ảnh này chính là lão tổ của nhà mình!

Nhân vật huyền thoại nhất trong tộc Phương thị, từ Tử Huyền giới một đường đánh lên Địa Tiên giới, sau đó nghịch thiên thành Tiên, lại nghênh chiến với một vị Chân Tiên.
Sau khi bỏ ra một cái giá thật lớn, đã đánh bại hắn ta!
Nhìn khắp vạn cổ, cũng không có mấy người có thể có được chừng đó chiến tích.
"Ta cũng sẽ không để cho những người khác cướp đi đồ vật mà lão tổ để lại!"
Trong lòng Phương Hàn kiên quyết nói.
Chẳng biết từ lúc nào trong lòng bàn tay hắn đã xuất hiện một miếng ngọc bội, trong miếng ngọc bội ghi lại vô số tin tức, nếu như hành động dựa theo nội dung trong ngọc bội này.
Thì hắn sẽ bình yên vô sự trong truyền thừa của Chân Tiên.
Bởi vì.
Miếng ngọc bội này được lấy từ trong tay của Thiên Cơ lâu chủ!
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân nhìn lướt qua những đồ đạt bên trong Trụy Tiên cổ điện, trong lòng đã có tính toán.
Sau đó.
Hắn cong ngón tay búng ra.
Vô số đạo ánh sáng phiêu tán ra, khi mọi người bất tri bất giác, nó đã chui vào trong ngọc bội của những người đã từng đến Thiên Cơ Lâu.
Trước đây.
Trong miếng ngọc mà Lý Vân cho bọn họ đều trống không.
Bên trong chỉ có một cấm chế vô cùng mạnh mẽ.
Nhưng bây giờ.
Trong mỗi miếng ngọc bội trống không kia, hắn căn cứ vào tài nguyên mà mỗi người đã bỏ ra để cung cấp những tin tức có giá trị tương đương.
"Ừm?"
Trong tiểu viện.
Sắc mặt Dương Tiễn thay đổi, bàn tay hắn nâng lên, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một miếng ngọc bội rực rỡ, bừng lên vạn tia sáng giống như là một mặt trời nhỏ.
Vô cùng chói mắt.
"Thánh Tử, đây là. . . . .?"

Vị Chuẩn Đế trung niên tiến lên một bước, hai mắt nhìn chằm chằm vào miếng ngọc bội kia, mặt mang theo vẻ hiếu kỳ.
" Tin tức mà lâu chủ tiền bối cho!"
Dương Tiễn nói một câu.
Thần thức dò vào trong đó.
Lần này.
Cấm chế trong miếng ngọc bội đã tan biến.
Bên trong hiện lên vô số nội dung, mỗi một tin tức đều liên quan đến một cơ duyên, còn bổ sung thêm các loại phương pháp phá giải trận pháp trong truyền thừa của Chân Tiên!
"Hành động của Lâu chủ tiền bối thật là thần bí khó lường!"
Sau khi quan sát từ đầu tới đuôi, không sót một chữ nội dung bên trong, Dương Tiễn thở phào một cái, trong lòng tràn đầy vẻ ngạc nhiên.
Miếng ngọc bội này.
Quá mức chi tiết.
Dường như là.
Truyền thừa của Chân Tiên cũng không phải là do lão tổ của Phương thị lưu lại, mà là do vị Thiên Cơ lâu chủ này lưu lại vậy.
Bất kỳ một cơ duyên nào dễ dàng bị người ta bỏ sót.
Đều được ghi chép tỉ mỉ lại.
"Thánh Tử, thứ mà chúng ta muốn có trong truyền thừa của Chân Tiên không?"
Vị Chuẩn Đế trung niên kia hỏi.
Ngọc Hư Cung của bọn họ mở ra lối đi không gian, nối liền Địa Tiên giới với Tử Huyền giới, thứ mà họ coi trọng nhất chính là cảm ngộ đột phá cảnh giới Chân Tiên, cũng là mục tiêu cuối cùng của bọn họ.
Nếu có được tung tích của cơ duyên này.
Sau khi bọn họ đi vào trong truyền thừa của Chân Tiên, có thể bớt đi rất nhiều rắc rối.
Đi thẳng đến mục tiêu là được rồi.
Không cần phải giao thủ cùng những người khác, cũng tránh được rất nhiều tình huống phát sinh bất ngờ.
"Có!"
Dương Tiễn gật đầu.
Hắn thu hồi ngọc bội, nhìn thoáng qua từng tia sáng phóng lên cao từ trong Đại Hoang thành, mở miệng nói: "Truyền thừa của Chân Tiên đã hiện thế,

chúng ta cũng nên xuất phát rồi."
Tiếng nói vừa dứt.
Toàn bộ tiểu viện hiện lên những hoa văn rậm rạp chằng chịt, ánh sáng trùng thiên, hư không nứt ra một khe hở hóa thành một cánh cửa giống như là một hố đen vậy.
Không biết là nó sẽ dẫn đến nơi nào.
Dương Tiễn đi trước một bước, dẫn đầu đi vào trong đó.
Sau lưng hắn, những người khác của Ngọc Hư Cung cùng nhau đi vào theo.
Vào khoảnh khắc tất cả mọi người nhìn thấy ngọc bội trong tay của mình sáng lên kia.
Cả thế giới đều như sôi trào.
Không biết bao nhiêu người xông về phía Tử Huyền giới.
Trong số này có Đại Đế cổ xưa, cũng có những thế lực có căn cơ thâm sâu, cũng có không ít người độc hành, những người yếu nhất trong số này cũng có tu vi trên Thánh cấp.
Truyền thừa của Chân Tiên không phải là trò đùa.
Người bình thường căn bản là không có cách nào bước vào trong đó, nếu như người nào có tu vi dưới Thánh Nhân tùy tiện bước vào trong đó, chỉ có thể trở thành bia đỡ đạn.
Dư lực của một lần giao thủ quét đến cũng đủ gây ảnh hưởng đến một đám người.

Chương 339. Bản đế đi một lát sẽ trở lại.

Chương 339: Bản đế đi một lát sẽ trở lại.
Trong Tử Huyền giới.
Trên một dãy núi mênh mông.
Tiên cung bồng bềnh.
Bên trong có tiên nhạc vang lên, mỹ nhân Dao Trì bay lượn, tay áo tung bay, từng người đều giống như Lăng Ba tiên tử, dưới chân mây mù màu trắng lượn quanh.
Giống như là một Quảng Hàn Cung dưới phàm trần vậy.
Bên ngoài cung điện.

Chim Loan bay lượn, xinh đẹp như cầu vồng, chim thần uốn lượn, thụy khí rũ xuống, thọ viên hiến đào, hương thơm lan toản bốn phía, vô số linh dược cổ xưa trên mặt đất đón gió chập chờn.
Trời xanh mây trắng, cảnh sắc tráng lệ, màu mây mờ làm say đắm lòng người.
. . . . .
Bên ngoài Tiên cảnh.
Vù! Vù! Vù!
Vô số luồng thần mang bay lên, vượt qua núi cao sông dài đi nơi đây.
Các loại chiến xa cổ xưa ùng ùng nghiền bánh xe lên bầu trời, giống như là vô số Thiên Thần hàng lâm, khí tức kinh khủng bừng lên, rực rỡ mà loá mắt.
Xa xa.
Còn có những chiếc xe kéo bằng bạch ngọc thanh khiết như tiên, núi thần viễn cổ hoành tráng khổng lồ, lầu quỳnh gác ngọc nguy nga lộng lẫy, trôi nổi trong không trung, thấp thoáng ẩn hiện trong mây mù.
Những thứ này đều là của những thế lực cường đại từ các giới chạy tới, trên đó có những nhân vật cường hãn đang đứng, khí huyết tỏa ra như đại dương mênh mông, cuồn cuộn, khủng bố vô biên trong hư không.
Truyền thừa của Chân Tiên xuất thế.
Dấy lên phong ba ở ba thế giới, mỗi một thế lực đều phái cường giả chạy tới với ý đồ muốn chia chát.
Chỗ xa hơn.
Mơ hồ có thể nhìn thấy còn có vô số người đang chạy tới.
Những đại nhân vật này toàn thân rực rỡ, mang theo thần uy huy hoàng, mạnh mẽ đến nổi không thể tưởng tượng nổi.
Khí thế mênh mông hùng hậu, bao phủ khắp thiên địa, thực lực và khí thế của họ khiến cho lòng người sợ run, những người có thực lực yếu thì đến ngay cả việc hít thở cũng cảm thấy vạn phần khó khăn.
"Những trận pháp bên ngoài truyền thừa của Chân Tiên đều bị lâu chủ tiền bối phá được rồi sao?"
Trên tầng mây.
Một lão giả cả người lấp lánh kim quang, sợi tóc trong suốt, Thái Dương Chân Hỏa lượn lờ quanh thân, chắp hai tay sau lưng, nhìn tiên cung cách đó không xa, nhẹ giọng nói.

Tu vi Chuẩn Đế như đại dương mênh mông mênh mông cuồn cuộn, bao phủ khắp bốn phương tám hướng
"Trong số những tin tức mà ta mua được cũng không có phương pháp phá trận!"
Đứng bên cạnh hắn.
Một người nam tử trung niên, đầu tóc rối tung, ánh mắt bắn ra những tia sáng lạnh, hắn khẽ lắc đầu, trong tay cầm một thanh đại kích toàn thân đen nhánh, sắc đen lượn lờ, bắn ra ý chí sát phạt khiến người ta khiếp đảm, hết sức khủng bố.
"Địa Tiên giới, Tử Huyền giới, Thiên Nguyên giới, tam giới cùng nhau tranh đoạt một cơ duyên, đây là một trận đại chiến. Đối mặt với cường địch của hai giới, lão phu hy vọng ngươi tạm thời quên đi ân oán giữa hai tộc chúng ta."
Lão giả mặc kim bào trầm giọng nói.
"Có thể!"
Người đàn ông trung niên im lặng suy nghĩ, chậm rãi gật đầu.
"Lão phu không dối gạt gì ngươi, thứ mà tộc Kim Ô chúng ta đã mua ở Thiên Cơ Lâu chính là cơ duyên thành Đế của lão phu, chắc là ngươi cũng giống vậy, hy vọng ngươi sẽ không trở thành đối thủ của lão phu!"
Khí thế trên người lão giả mặc kim bào bùng lên, khí huyết như sóng thần cuốn lên vạn tầng sóng lớn.
Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi đã thành Đế, khiến cho lão tổ Kim Ô không thể ngồi yên. Lúc trước mục đích khi hắn đến Thiên Cơ Lâu chính là muốn biết trong truyền thừa của Chân Tiên có cơ duyên khiến cho hắn thành Đế hay không.
Kết quả là đã có được trả lời thuyết phục là có!
Bây giờ.
Đứng trước truyền thừa của Chân Tiên lại nhìn thấy Chuẩn Đế của Diệp thị Đế Tộc, với tính cách của hắn thì sao mà không đoán ra được là đối phương cũng mua cơ duyên giống như hắn chứ?
Trong truyền thừa của Chân Tiên chắc chắn là có cơ duyên để thành Đế, nhưng tuyệt đối sẽ không nhiều lắm. E là nhiều lắm thì cũng đủ cho hai, ba người thành Đế mà thôi.
Hắn rất lo lắng cơ duyên của mình sẽ trùng với cơ duyên của Diệp Tông, tuy là trong lòng có sự lo lắng, nhưng mà hắn cũng sẽ không ngốc đến nỗi lấy tin tức mà mình mua được đối chiếu cùng với tin tức Diệp Tông.

Bởi vì.
Điều này liên quan đến tính mạng của hắn.
"Chỉ mong là vậy."
Diệp Tông lạnh nhạt đáp lại.
Hắn còn chưa dứt.
Trên vòm trời.
"Ùng ùng!"
Truyền đến một tiếng nổ vang, chấn động rền vang.
Trên bầu trời ở phía xa.
Một ngọn núi lớn màu đen, cao vút chọc trời, đen như mực, toàn bộ ngọn núi đều được bao phủ bởi mây mù màu đen, khí thế đè người, khiến người ta gần như hít thở không thông!
Trên ngọn núi đó bừng lên khí tức tuyên cổ bất diệt.
Trên sườn núi màu đen là những cây cổ thụ che trời, xanh um tươi tốt, có vô số đếm không hết sinh linh màu đen đi chuyển ở trong đó. Trên người của mỗi một sinh linh đều mang theo tử khí nồng nặc.
Trên đỉnh của ngọn núi kia.
Một người không đầu bóng người, mặc giáp sắt màu đen, cao lớn thần võ, cầm trong tay một cây thương dài, rỉ máu đang điều khiển thần sơn, không hề ngừng lại dù chỉ là một giây, trực tiếp xông vào trong tiên cung.
"Là Minh Tộc!"
Có người kinh hô.
Nói theo một cách nào đó thì Minh Tộc cũng được xem như là một chủng tộc bất tử bất diệt.
Nguyên do bởi vì chủng tộc này không thể nào tự sinh sôi nảy nở, chỉ có thể dựa vào thông linh sau khi chết, điều kiện để mỗi một vị Minh Tộc được sinh ra là hết sức hà khắc.
Phải là một nơi tuyệt âm hoặc là một nơi hung hiểm.
Cũng chính bởi vì sinh ra trong điều kiện hà khắc, cho nên thực lực của mỗi một vị Minh Tộc đều cực kì khủng bố, khó giết khó diệt.
Mà vị Minh Tộc đang khống chế ngọn hắc sơn kia, thực lực đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Đế, lần này hắn tới truyền thừa của Chân Tiên, vô số người đều đoán được mục đích của hắn.
Hắn muốn thành Đế!
Từ xưa đến nay, dường như trong Minh Tộc chưa từng có người thành Đế!
Sau khi người của Minh Tộc đi vào trong tiên cung.

Một giây sau.
Một loại khí tức Đại Đế bắn ra mênh mông cuồn cuộn, trên chấn cửu thiên, dưới động địa ngục, vạn vật sinh linh đều phải thần phục, trải dài như một con sông màu trắng bạc bắt nguồn từ phía cuối chân trời đổ về hướng này.

Chương 340. Có lẽ đều đã đi vào bên trong rồi!

Chương 340: Có lẽ đều đã đi vào bên trong rồi!
Trên mặt sông là bóng người to lớn, đi sóng vai nhau, bóng hình vô cùng mông lung, được bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc, người ngoài không thể nào nhìn rõ được dung mạo.
Hai vị Đại Đế này giống như là Chúa Tể của ý chí thiên địa, đại đạo vô biên rủ xuống vạn đạo quang huy, lơ lửng giữa bầu trời như thác nước đổ xuống, sáng chói đến cực điểm.
Giờ khắc này.
Mười phương tĩnh lặng.
Vô số sinh linh không khống chế được thân thể của mình, dồn dập quỳ rạp xuống đất.
Cho dù là hai vị Đại Đế này thuộc về thế giới nào đi chăng nữa, nhưng lúc này khi họ xuất hiện, thì chẳng có ai dám can đảm nhìn thẳng, chỉ có thể quỳ lạy hành lễ, đây là sự tôn trọng đối với một vị Đại Đế.
"Đại Đế cũng tới sao?"
Thân thể của lão tổ Kim Ô thẳng tắp giống như cây lao, đứng ngay tại chỗ, dù cho khí tức của Đại Đế đè nặng lên vai trên hai của hắn như ngọn núi lớn, nhưng hắn vẫn không hề khuất phục.
. . .
Nếu như mình khom lưng cúi đầu.
Thì niềm tin sẽ bắt đầu bị rạn nứt.
Chuyện này đối với một người chuẩn bị thành Đế mà nói, là một đả kích không nhỏ, rất có thể không thể độ được cả thiên kiếp thành Đế.
Dù sao.
Việc của mình là tự mua cơ duyên thành Đế, nhưng chưa chắc một trăm phần trăm là có thể thành Đế được.
"Đi vào!"

Diệp Tông lời ít ý nhiều.
Hắn liếc mắt nhìn bóng dáng của hai vị Đại Đế kia, sắc mặt nghiêm nghị, hắn vung đại kích lên, bước ra một bước, trong nháy mắt biến mất trong đất trời, sau một khắc đã xuất hiện ở trước tiên cung.
Nơi có vô số Chuẩn Đế cùng hai vị Đại Đế đang mở đường
Phía bên ngoài dường như đã bị oanh tạc vậy, vô số tia sáng phóng lên cao, ngưng tụ thành một vùng biển mênh mông, tựa như thiên hà vỡ đê trút xuống hướng về phía truyền thừa của Chân Tiên.
. . . . .
Sau khi một lượng lớn người tiến vào bên trong.
Ở một nơi không đáng chú ý trên bầu trời.
Hai người Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi đi ra, bọn họ liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy được ý cười trong mắt đối phương.
Lúc nãy Phương Hàn được bọn họ đưa đến đây, đã đi vào truyền thừa của Chân Tiên trước rồi.
Lúc này còn xót lại hai người bọn họ.
Vừa đúng tạo không gian cho bọn hắn hành động.
"Mạnh đạo hữu, ngươi bố trận ở đây, đợi đến khi bản đế trở ra, sẽ cùng ngươi tiêu diệt hết những kẻ cùng cấp!"
Ngao Tuyên tự phụ nói.
"Chờ ngươi trở lại?"
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi kỳ lạ.
Hắn nhớ tới nội dung trong ngọc bội, nhưng cũng không nhiều lời, phất phất tay nói: "Chờ ngươi đi ra rồi tính!."
"Bản đế đi một lát rồi sẽ trở lại!"
Ngao Tuyên không hề nghi ngờ, hắn gật đầu, xoay người xông vào tiên cung.
Bên trong tiên cung.
Vô số tia sáng vọt vào trong đó.
Mỗi một vệt hào quang đều đại biểu cho một cường giả cường đại, trùng trùng điệp điệp, nhiều như cá chép qua sông, đến ngay cả những kẻ không xuất hiện ở thế tục cũng đã xuất hiện.
"Ầm ầm ầm!"
Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.
Vọng ra từ bên trong tiên cung chấn động khắp nơi, đến cả những ngôi sao trên trời cũng bắt đầu lung lay theo.

Trong đó.
Có huyết khí ngập trời càng quét bốn phương tám hướng, hóa thành một vùng biển mênh mông, giống như là có một vị ma thần viễn cổ phục sinh, sắp hủy diệt tất cả thời gian.
Có không ít người còn chưa kịp đi vào trong tiên cung.
Khi cảm nhận được khí tức kinh khủng này không khỏi chùn bước.
Bọn họ không phải kẻ ngu.
Khí tức như vậy, chỉ cần cảm nhận sơ sơ thì có thể ra đoán được đây là do một vị Đại Đế xuất thủ!
Phóng tầm mắt nhìn qua.
Bên trong tiên cung là một mảnh trắng xóa, sát khí dâng trào, từng cột máu không màu bắn thẳng lên bầu trời, đánh thủng Cửu Trọng thiên cung, hóa thành một mảnh biển chết hỗn độn!
Trong đó có vô số bóng người đang kêu rên.
Đến ngay cả Chuẩn Đế cũng đang gào thét, còn có Đế binh bắn lên trời, tỏa ra vô vàng tia sáng, sức mạnh của nó kinh thiên động địa!
"Ầm!"
Một tiếng vang thật lớn.
Đột nhiên.
Trong tiên cung.
Một cây quyền trượng màu vàng kim phóng lên cao, đại biểu cho ý chí thiên địa, cuồn cuộn sát khí, giống như là sóng thần đang sôi trào, khiến cho cả bầu trời đều run rẩy.
Trong mơ hồ.
Có thể nhìn thấy một bóng người cao to, quanh thân bao phủ một lớp sương mù hỗn độn, bàn chân đạp vào hư không, giẫm nát đất trời, cầm quyền trượng trong tay, đang giao thủ với một bóng người màu đen.
Hai người vừa giao thủ với nhau thì đã đánh đến hồi gay cấn.
Đánh nát từng mảng cung điên thành bụi mù, khắp nơi đều là bụi mù mờ mịt, không biết bao nhiêu người chết vì bị ảnh hưởng từ dư lực trong trận chiến của bọn họ.
Cũng may là bên trong tiên cung, diện tích vô cùng mênh mông rộng lớn.
Nếu không.
Chỉ cần hai vị Đại Đế giao thủ với nhau thôi thì cũng đủ để phá hủy hết toàn bộ mảnh tiên cung này.
"Sao mới bắt đầu đã có hai Đại Đế giao thủ với nhau rồi?"

Rất nhiều người đứng ở bên ngoài đều hết hồn.
Hai bóng người đứng trong chiến trường mang theo một loại sát ý kinh khủng cực đoan, mỗi một hành động đều tỏa ra thần uy như thuở Hồng Hoang. Dù cho có đứng cách nơi này vô cùng xa xôi.
Nhưng đều khiến lòng người không thể nảy ra được bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào.
Trận giao chiến của hai vị Đại Đế này giống như là một mồi dẫn vậy.
Sau một khắc.
Từng luồng tiên mang diệt thế bắn lên, đánh tan vũ trụ, bầu trời trong xanh muôn đời vỡ nát, chư thiên vạn giới cũng sắp tan biến, sát khí tuyệt thế cuộn trào mãnh liệt như thủy triều.
Nhấn chìm tất cả mọi thứ!
Một bóng người máu me khắp người lao ra từ trong một nơi trong cung điện, hắn vô cùng chật vật, xương cốt toàn thân đều gảy lìa, tóc tai rối tung, ánh mắt mang theo hàn ý. Nếu không phải thân thể của mình là Đại Đế, thì mới vừa rồi khi bị người ta mai phục đã trực tiếp bỏ mình rồi.
"Lão già trong cấm khu kia, ngươi vốn nên chết từ lâu rồi, không biết đến bí mật trong truyền thừa của Chân Tiên mà còn dám tùy tiện bước vào trong này, đúng là chưa biết chữ "chết" viết như thế nào!"
Thái Hoàng đứng chắp tay, giống như một vị vua đế thế, đầu đội mũ miệng màu tím, ánh mắt sâu thẳm, trong ánh mắt như thuở Hồng Hoang đó ẩn chứa hình ảnh tinh hà hủy diệt. Hắn không hề làm bất cứ động tác dư thừa nào, nhưng lại giống như một kẻ đã sống từ vạn cổ, khí tức khủng bố tới cực điểm.
"Ầm!"

Chương 341. Có lẽ đều đã đi vào bên trong rồi! (2)

Chương 341: Có lẽ đều đã đi vào bên trong rồi! (2)
Trên đỉnh đầu của hắn có một ấn tỷ màu vàng đen của Thiên Tử, phá trời diệt đất, chém thần diệt tiên, bay thẳng lên trời đập thẳng xuống đầu của một Đại Đế từ cấm khu đi ra.
Trong nháy mắt từ khi bắt đầu.

Rốt cục hắn mới cảm nhận được, vì sao Tử Huyền giới và Thiên Nguyên giới đánh một trận, rõ ràng bề ngoài thì có vẻ như thực lực bên mình áp đảo đối phương, nhưng vẫn chẳng thể làm gì được nhà người ta.
Sau lưng mấy vị Đại Đế của Thiên Nguyên giới còn có sự hiện hữu của Thiên Cơ lâu chủ, nhóm người mình có thể hiện như thế nào cũng chỉ giống như bây giờ.
Bản thân mình chỉ chẳng qua cũng chỉ đến mua một tin tức từ Thiên Cơ Lâu, mà dựa vào cái tin này, trực tiếp tập kích được một vị Đại Đế lâu đời từ cấm khu đi ra.
Khiến cho đối phương trong nháy mắt đã bị trọng thương
Mặc dù hắn ta chưa hoàn toàn mất đi chiến lực, nhưng tiếp tục như vậy thì cũng không phải là đối thủ của mình.
Tầm nhìn hạn hẹp.
Từ điểm này đã có thể nhìn ra tầm quan trọng của tin tức Thiên Cơ Lâu.
Thái Hoàng tự nghĩ trong một đám Đại Đế thì mình cũng không phải người yếu, nhưng nếu so với Đại Đế của cấm khu thì vẫn yếu kém hơn. Nhưng chỉ dựa vào một tin tức như vậy không chỉ xóa sạch sự chênh lệch giữa hai người, thậm chí còn khiến cho mình chiếm được thế thượng phong.
Đây quả thực là khủng bố!
. . . . .
"Thái Hoàng!"
Bên ngoài truyền thừa của Chân Tiên.
Mạnh Khánh Chi đứng trên bầu trời, tóc đón gió tung bay, áo bào bay phất phới, hắn nhận ra người đang giao thủ bên trong.
Tuy là hắn chưa giao thủ với Thái Hoàng, nhưng ít nhiều gì thì hắn cũng có hiểu biết về ba vị Đại Đế của Tử Huyền giới.
Lúc này.
Thái Hoàng xuất hiện.
Phỏng chừng những người còn lại cũng đã tiến vào bên trong tiên cung.
Mà tuy là Mạnh Khánh Chi không nhận ra người giao thủ với Thái Hoàng, nhưng có thể khẳng định là chắc chắn đối phương chưa từng đến Thiên Cơ Lâu, nếu không sao lại bị thua thảm hại như vậy?
"Chắc là một nhân vật cổ xưa trong cấm khu."
Mạnh Khánh Chi suy đoán trong lòng.
Hắn nhìn lướt qua chiến trường, lúc này lại có mấy vị Đại Đế động thủ, những người này có một vài người đến từ cấm khu của Thiên Nguyên giới,

có một vài người là sinh linh của đất Tử Huyền giới.
Còn có mấy vị khác đến từ Địa Tiên giới.
Không ít Đại Đế đang giao thủ với nhau trong tiên cung, đánh đấm vô cùng kịch liệt sôi nổi.
"Người nên vào trong đó hắn là đều đi vào trong đó rồi!"
Trong tay Mạnh Khánh Chi xuất hiện một miếng ngọc bội, hắn nhìn thoáng qua nội dung trong đó, trên mặt lộ ra một nụ cười ranh mãnh, hắn nâng một tay lên, không có bất kỳ động tác dư thừa nào
Trong hư không, bàn tay nhẹ nhàng vung lên, một luồng gió lớn đột nhiên xuất hiện, mang theo thần uy vô thượng cuốn theo tất cả những kẻ chưa kịp vào trong truyền thừa của Chân Tiên ném ra mười triệu dặm bên ngoài.
Những người này chẳng qua chỉ là đến xem trò vui.
Nhưng tiếp theo sau đây mình muốn bắt đầu hành động lớn rồi, sao có thể để người đứng bên cạnh quan sát cơ chứ?
Nếu lỡ như mà có người mật báo thì làm sao bây giờ?
"Vèo ——!"
Gió mạnh gào thét.
Từng chiếc chiến xa, những chiếc xe kéo, những con tàu vũ trụ, những ngọn núi lớn, cùng với tán tu lập tức bị cuốn bay ra ngoài mà không có bất kỳ sức phản kháng nào.
"Chuyện gì xảy ra thế này?"
Không ít người còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, chờ đến khi phản ứng lại thì đã rơi xuống một mảnh đất hoang vu.
Bọn họ đồng thời ngẩng đầu lên nhìn.
Trong ánh mắt mang theo điều khó hiểu, có vài người lại vô cùng tức giận.
Bị người ta trực tiếp né ra ngoài như vậy, có đổi lại là ai thì trong lòng cũng có chút tức giận, dù cho đối phương có là một vị Chuẩn Đế đi chăng nữa, nhưng nếu như cùng lúc xuất thủ với tất cả mọi người.
Thì cũng đúng là quá khoa trương rồi.
"Vèo!"
Có người bay lên, muốn trở lại tiên cung.
Nhưng vừa vọt lên thì một luồng đế uy đánh tới, ‘bịch’ một tiếng, người kia đã bắn ngược trở lại bằng con đường cũ, ở trên vòm trời hóa thành một mảng sương máu.
Cảnh tượng này khiến cho vô số người sợ hãi.
Cả người như rớt vào hầm băng.

Bọn họ bỗng nhiên đã hiểu ra người xuất thủ ném bọn họ ra ngoài không phải là người bình thường, mà là một vị Đại Đế!
Vị Đại Đế này đang muốn làm gì?
Hắn không vào bên trong tiên cung tranh đoạt cơ duyên, mà lại ném tất cả những người đứng bên ngoài xem cuộc chiến ra ngoài, điều này hiển nhiên là đang muốn giở trò rồi!
Nghĩ đến chư vị Đại Đế đang ở bên trong tiên cung giao thủ với nhau.
Lúc này, không ít người rùng mình một cái.
Trong lòng bọn họ xuất hiện một suy đoán đáng sợ, có thể là không lâu nữa sẽ xảy ra chuyện lớn!
"Ông!"
Trên bầu trời.
Một tay Mạnh Khánh Chi đè xuống, trong lòng bàn tay một phù hiệu màu đen đang phát sáng, bừng lên từng luồng sáng màu đen, trong hư không hóa thành một trận pháp.
Phong ấn đám người mới vừa rồi bị hắn ném ra ngoài vào trong một không gian nhỏ.
Những người này nhiều vô số kể.
Tất cả đều đến từ những thế lực khác nhau, có thể nói là rút giây động rừng, hắn không thể nào giết hết được, nếu như giết hết tất cả, thì sẽ dẫn đến những chuyện rất nghiêm trọng phía sau.
Thân là Đại Đế, nhưng hắn cũng sẽ rất khó để chống đỡ được.
Tuy là có lẽ bản thân hắn sẽ không có chuyện gì, nhưng dù sao thì sau lưng hắn còn có một Cửu U Ma Tông nữa.
Có một số việc, dù sao cũng phải dè chừng một chút.
"Như vậy thì cũng tương đối rồi."
Mạnh Khánh Chi hài lòng gật đầu.
Những thứ khác thì e là Cửu U Ma Tông không được tốt lắm, nhưng trận pháp thì đứng đầu ở Thiên Nguyên giới. Những tông môn được xem như là siêu quần xuất chúng, nhưng cũng chẳng có mấy ai là có thể đấu trận pháp cùng với bọn họ.
Không ít Đại Tông Sư trận pháp đều xuất thân từ Cửu U Ma Tông.
Trận pháp mà hắn dễ dàng bố trí ra thì căn bản là người bình thường không thể phá được, phong ấn một đám người xem biểu diễn thì không thành vấn đề.
"Tiếp theo, sẽ chuẩn bị một phần lễ vật lớn cho người ở trong tiên cung!"

Cả người Mạnh Khánh Chi phát sáng.
Bàn tay hắn nắm vào hư không, một cây cờ lớn màu đen đột nhiên xuất hiện, cột cờ ánh lên màu đen nhánh, mang theo huyết sát nồng nặc giống như là một mảng biển máu núi cốt, mênh mông cuồn cuộn phun trào.
"Phật phập phật!"
Cột cờ cao tới ba trượng, tung bay phất phới, ngay khi nó xuất hiện đã cố định hư không, một cơn sóng giao động không biết từ đâu xuất hiện, dẫn lối sức mạnh của trời đất.

Chương 342. Chỉ có thể trông cậy vào tin tức của tiền bối rồi!

Chương 342: Chỉ có thể trông cậy vào tin tức của tiền bối rồi!
Hóa thành những hoa văn mà người thường không thể nào nhìn thấy, đại địa long khí kéo dài mấy ngàn vạn dặm nhanh chóng bay đến.
"Keng! Keng! Keng!"
Trong tay Mạnh Khánh Chi bay ra những miếng thần tài trải rộng trên trời dưới đất, một trận pháp khổng lồ dần dần thành hình.
Trong nháy mắt.
Quỷ khóc thần gào, thiên địa run rẫy.
Chúng thần đều sợ hãi.
Trong trận pháp, chốc chốc lại xuất hiện một trận mưa máu, chốc chốc lại là hoa thần nở nộ, trong màn mưa máu có cánh hoa trong suốt tung bay, quỷ dị tới cực điểm.
Những sinh linh bị vây trong trận pháp, tất cả đều sợ run thần hồn.
Một sát trận Đại Đế xuất thế, dù cho là có ở ngoài trận pháp chẳng hề cảm nhận được bất kỳ khí tức gì, nhưng vẫn mang đến một loại cảm giác bất an, khiến cho lòng người sợ hãi.
Không kiềm chế được mà muốn rời khỏi mảnh đất trời này
"Vút!"
Một cây cờ màu đen cuối cùng vào vị trí.
Một trận pháp Đại Đế ầm ầm hình thành, bắt đầu vận hành, sức mạnh hủy diệt kinh khủng đánh nứt hư không, như một mảnh luyện ngục hiện lên từ dưới vùng đất địa ngục!

Trong giây phút mà trận pháp này hiện thế, thì nó đã âm thầm lặng lẻ biến mất
Dường như cho tới bây giờ nó chưa từng xuất hiện vậy.
Bên ngoài tiên cung.
Cảnh sắc vẫn như trước, những người không di chuyển hoặc là không bước vào trong trận pháp, rất khó hình dung được ở nơi này đột nhiên lại xuất hiện một sát trận cấp Đại Đế!
Mặc dù là Đại Đế, nếu như không biết rõ tình hình thì cũng sẽ bị ăn quả đắng!
Mạnh Khánh Chi đứng ở trong trận pháp, nhìn truyền thừa của Chân Tiên ở phía đằng xa.
Giờ khắc này.
Hắn không thu liễm khí tức, ánh mắt sâu thẳm, giống như là được tụ lại bởi đại dương mênh mông, thâm sâu khó dò.
Nhìn kỹ hơn.
Thì sâu trong đáy mắt của hắn là hình ảnh của vũ trụ tinh hà bị hủy diệt, chư thiên đổ nát, Hồng Hoang khai thiên, vạn linh chào đời!
Ánh mắt như thế, khiến người ta rung động, giống như là đang đối mặt một vị Thần Ma cổ xưa. Nếu đối mặt với đôi mắt ấy thì linh hồn đều run rẩy.
Mặc dù hắn không có Đế binh. Nhưng trận pháp này chính là Đế binh tốt nhất, chiến đấu trong sân nhà mình, một chọi một, hắn không sợ bất kỳ kẻ nào, chớ đừng nói chi là những người đi ra ngoài từ trong truyền thừa của Chân Tiên, hầu như mỗi một người đều mang thương tích trên người.
"Nếu như ta nhớ không lầm thì kẻ đi ra ngoài đầu tiên từ truyền thừa của Chân Tiên chính là Phương Hàn, cũng không biết hắn lấy được thứ gì tốt đây!" Mạnh Khánh Chi tự lẩm bẩm
Dưới chân hắn ma khí màu đen cuồn cuộn, phát ra tiếng gió hú sóng gầm, trời long đất lở, khí thế của Đại Đế hóa thành thực thể, chèn ép cho hư không trở nên vặn vẹo.
Nhưng những khí tức này đều bị trận pháp ngăn cản, chẳng hề tản ra bên ngoài.
Trong tay hắn hiện lên một miếng ngọc bội, lần thứ hai nhìn thoáng qua nội dung trong đó, sau khi xác nhận không có sai lầm, hắn thở hắc ra một hơi, kế tiếp chỉ cần lẳng lặng chờ đợi người đi ra là đủ rồi
Sẽ không phải chờ đợi quá lâu.
Nhất là đối với Phương Hàn.

Lá bài tẩy của hắn chỉ còn lại có hai lần, mỗi lần chỉ có thể sử dụng một canh giờ.
Dù cho hắn lặng yên không tiếng động lẻn vào trong đó, chỉ cần bị bại lộ, lá bài tẩy của hắn cũng không cho phép hắn chiến đấu quá lâu. Bị người ta dằng co quá hai canh giờ, Phương Hàn chắc chắn phải chết.
. . . . .
Ba ngày sau.
Mạnh Khánh Chi đứng ở trong trận pháp, lẳng lặng chờ đợi
Không có bất kỳ sự nóng vội kích động nào.
Chút thời gian đó hắn có thể chịu đựng được, hơn nữa bản thân hắn là Đại Đế thì hiểu rõ chiến lực của cấp đại đế, mặc dù một bên đánh không lại bên kia.
Nhưng là sẽ không bị thua quá nhanh.
Chỉ mới qua ba ngày mà thôi, chưa thể nhìn rõ được cục diện.
Tốt xấu gì thì mỗi một vị Đại Đế trong kỷ nguyên của chính họ đều là tuyệt đỉnh thiên tài, bọn họ muốn phân thắng bại,... ít nhất ... Cũng phải mất đến mấy tháng, thậm chí là một năm.
Nếu như mà tần suất ra đòn sát thủ có nhiều đến mấy đi nữa, vậy cũng phải mất hơn mười ngày.
"Ầm!"
Đúng lúc này.
Bên trong tiên cung, một tiếng nổ vang rung trời truyền ra
Loại tiếng nổ này chưa bao giờ gián đoạn trong vòng ba ngày, mỗi một ngày đều có Đại Đế phun máu, Đế binh bay ngang trời, nhưng mà tiếng động này không giống với những tiếng trước đây.
Bởi vì tiếng động này dường như là rất gần với cửa vào của tiên cung!
"Đến rồi!"
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi vui vẻ, nhìn về phía tiên cung.
Bên trong có hai bóng người, một trước một sau, nhanh chóng vọt ra ngoài, tốc độ cực nhanh.
Giống như hai sao chổi phá vỡ hư không.
Bọn họ không hề che dấu khí tức, hoàn toàn là đấu đá lung tung, bay xuyên qua từng chiến trường, dưới ánh mắt phẫn nộ của không ít người, trực tiếp bay ngang qua.
Nếu không phải khí tức trên người hai người này đều là Đại Đế, và những người khác cũng chẳng muốn chút thêm thù oán, hai người này hành động

như vậy sẽ không tránh được bị vây công.
Người chạy phía trước mặc trường bào màu lam nhạt, khuôn mặt tuổi trẻ, ánh mắt sáng tỏ.
Tuy là trên người mang theo khí tức của Đại Đế, nhưng hoàn toàn không có được cảm giác từng trải như của Đại Đế, chẳng hề vận dụng linh hoạt thực lực của chính bản thân hắn.
Giống như là thực lực này của hắn vừa mới xuất hiện vậy.
Không phải Phương Hàn, thì còn có thể là ai chứ?
Lúc này.
Phương Hàn tê cả da đầu.
Mình làm theo sự chỉ điểm của lâu chủ tiền bối, cuối cùng cũng tìm được vật mình muốn trong truyền thừa mà lão tổ lưu lại, nhưng không ngờ là.
Sau cùng lại nhảy ra một vị Đại Đế cực kì khủng bố.
Thực lực của đối phương đã đạt tới Đại Đế hậu kỳ.
Tuy là.
Thua xa thực lực Đại Đế đỉnh phong của hắn.
Nhưng.
Nhưng điểm bất đồng là thực lực của người ta được tích lũy từng chút một, vận dụng thành thạo. Từng chiêu thức đều khủng bố vô biên.
Mà thực lực của hắn.
Cũng là do bản thân hắn trong tương lai tặng không.
Tại trước đây, hắn căn bản là chưa biết được những nhân vật cấp Đại Đế sẽ giao thủ với nhau như thế nào, dùng thực lực Đại Đế đỉnh phong hành hạ người khác thì có thể, chỉ khi nào gặp phải cường giả cấp bậc Đại Đế.
Hắn đã có chút lúng túng
Người ta căn bản cũng không kinh sợ hắn, đừng nói chi là một canh giờ đến ngay cả một tháng thì hắn cũng chưa chắc có thể đánh hạ được đối phương.
Một khi thực sự khai chiến.

Chương 343. Ai cũng không thể cứu được ngươi!

Chương trước Chương sau
Chương 343: Ai cũng không thể cứu được ngươi!
Bị người ta đón đầu.
Thì cuối cùng hắn cũng chẳng thể nào chạy thoát được.

"Một canh giờ sắp hết!"
Phương Hàn tính toán một chút thời gian, sắc mặt khó coi, hắn quay đầu nhìn thoáng qua, Đại Đế ở sau lưng hắn chẳng hề bị bỏ lại quá xa.
Đối phương vẫn theo sát hắn, dáng vẻ chưa đạt được mục đích thì sẽ không bỏ cuộc.
"Chỉ có thể trông cậy vào tin tức mà tiền bối cho thôi!"
Phương Hàn mặt trầm như nước, suy nghĩ quyết đoán.
Trong tay hắn xuất hiện một miếng ngọc bội.
Bên trong ghi lại một phương pháp phá trận của một đại trận Đế cấp.
Đây là tin tức mà hắn phải bỏ ra một cái giá thật lớn mới mua được.
Theo như lời của tiền bối thì đây là trận pháp do Mạnh Khánh Chi bày bố ở lối ra của truyền thừa của Chân Tiên, bản thân hắn có phương pháp phá trận, tất nhiên có thể xông ra.
Chỉ cần rời khỏi trận pháp
Thì bản thân mình sẽ an toàn.
Mạnh Khánh Chi không thể nào bỏ qua trận pháp mà đuổi theo hắn, dù sao thì bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy, thật vất vả mới bố trí được một trận pháp. Mà chỉ vì một mình hắn lại có thể vứt bỏ trận pháp được.
Gần như là không thể nào.
Dù sao.
Uy lực khi trận pháp có người khống chế hoàn toàn khác biệt với lúc không có người khống chế
Nhưng mấu chốt là.
Sau ba ngày mình đi vào trong truyền thừa của Chân Tiên, bây giờ trận pháp của Mạnh Khánh Chi đã hoàn thành chưa?
Nếu lỡ như chưa xong thì mình làm thế nào?
Trận pháp Đế cấp cũng không phải là củ cái trắng bán dọc đường.
Mức độ hao tốn tài vật và tâm huyết bỏ ra nhiều đến nổi mà một tông môn lớn cũng khó lòng chấp nhận được.
"Tiểu súc sinh, ngươi chạy không thoát đâu!"
Đuổi theo sau lưng Phương Hàn.
Là một sinh vật hình người, vẻ bề ngoài tương tự như Nhân tộc, nhưng phía sau lưng lại có đến mười hai chiếc cánh chim, mỗi một khi những đôi cánh này vỗ lên, đều cuốn lên gió lốc khắp nơi.
Giữa những đôi cánh chim là sấm sét từng cơn, gần như là khống chế thiên lôi theo cùng.

Hết sức khủng bố.
Nếu không phải vì tu vi của hắn thấp hơn so với Phương Hàn, hắn sớm đã đuổi kịp Phương Hàn.
Nhưng kể cả có là như vậy đi nữa.
Hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng chạy song song với Phương Hàn.
"Giao vật trong tay ra đây, bản đế có thể tha cho ngươi một mạng!"
Sinh vật hình người mở miệng, giọng nói vô cùng rét buốt, khiến tóc gáy dựng thẳng, một đôi mắt vô cùng khiếp người, ánh lên vô số kim quang, hàn khí bức người.
"Ngươi nằm mơ đi, chuyện hôm nay, sau này ta chắc chắn sẽ tính sổ với ngươi!"
Phương Hàn quát lên.
Chỗ truyền thừa này vốn là do tổ tiên của mình lưu lại, một đám người đi vào cướp đoạt thì cũng thôi đi, hôm nay lại còn có người muốn đoạt đồ trong tay của mình.
Sao hắn lại không giận cho được chứ?
"Vậy thì ngươi muốn chết rồi!"
Hai mắt của sinh vật hình người mở lớn, thần mang bừng lên, bắn ra hai cột ánh sáng hình rồng, hóa thành hai thanh thần kiếm màu vàng óng, khí thế như chém đôi thế giới, vô cùng khủng bố.
Thần kiếm bay lên, mạnh mẽ chém xuống.
Muốn giết chết Phương Hàn ngay tại chỗ chỉ bằng một nhát chém.
"Chắc là thực lực của ngươi không thuộc về bản thân ngươi, nếu như không còn thực lực thuộc về ngươi thì ta coi ngươi còn có thể chống đỡ được bao lâu?"
Sinh vật hình người lạnh lùng nói
Trong giọng nói tràn đầy sự tự tin và lạnh lùng.
Giống như một Thiên Thần cao cao tại thượng, đang nhìn con kiến hôi dưới chân mình đang giãy giụa kêu rên.
"Khinh người quá đáng!"
Phương Hàn rống to hơn.
Hai tay niết ấn đánh về phía sau, tay trái dắt Long, tay phải dẫn Phượng, thoạt nhìn thần uy vô song, uy phong lẫm lẫm, mạnh mẽ vô biên.
Nhưng chỉ có mình hắn biết được tình hình thực tế.
Lá bài tẩy của mình chỉ còn lại chưa đầy một khắc nữa, nếu như tiếp tục dằn co tiếp, thì bản thân mình khó mà chạy thoát được khỏi phạm vi ảnh

hưởng của một vị Đại Đế.
Một con Chân Long ngửa cổ, gầm thẳng lên bầu trời, bên cạnh là Tiên Phụng giương cánh vỗ, hai khí tức tương liên với nhau hợp thành một, song ấn kết hợp, uy lực tuyệt luân, xông về phía sinh vật hình người phía sau.
"Ầm! Keng!"
Thần kiếm đập vào Chân Long, chém rách hư không, vô số ngôi sao gần như nổ tung, bắn ra sức mạnh hủy thiên diệt địa.
Sóng âm đinh tai nhứt óc đập nát thương khung.
Nơi này đều nát vụn.
Hóa thành một vùng hỗn độn, dường như quay về với thuở sơ khai vậy.
"Chỉ có vậy thôi sao? Chịu chết đi ~!"
Sinh vật hình người lạnh lùng nói
Bàn tay hắn bắt vào hư không, một thanh trường thương màu vàng óng xuất hiện, mặt trên có kim long quấn quanh phát ra những tiếng rồng gầm, sấm chớp màu vàng kim oanh động.
Như muốn hủy thiên diệt địa.
"Mạnh tiền bối, cứu ta!"
Giờ khắc này.
Phương Hàn quay đầu nhìn thoáng qua, nhất thời tê cả da đầu.
Đối phương đã muốn chơi thật rồi, mà lá bài tẩy của mình đã sắp kết thúc, còn sót lại một lần cơ hội cuối cùng hắn cũng không muốn dùng, bởi vì nếu như sử dụng nó thì lúc này hắn cũng không thể thoát thân.
Chỉ có dựa theo sự chỉ dẫn của lâu chủ tiền bối lao ra khỏi tiên cung, đi vào trong trận pháp mà Mạnh Khánh Chi bày ra thì mới có thể sống sót.
Hắn đang lo lắng là bây giờ Mạnh Khánh Chi còn chưa kịp bày binh bố trận, sở dĩ mở miệng hô trước một câu, vì Mạnh Khánh Chi không đi vào trong truyền thừa của Chân Tiên, lúc này, tất nhiên là hắn đang ở ngay cửa ra, mình kêu lên một tiếng nói, đừng nói đến Đại Đế, mà ngay cả người bình thường đều có thể nghe được vô cùng rõ ràng.
Mạnh Khánh Chi nghe được, tất nhiên sẽ có phản ứng
"Ai cũng không cứu được ngươi!"
Sinh vật hình người tự phụ nói
. . . .
Bên trong sát trận cấp Đại Đế.
Mạnh Khánh Chi mặc hắc bào, tóc bay rối tung, thân hình cao lớn, trên chống cửu thiên, dưới trấn địa ngục, đứng lặng trên thế gian, trong mắt hắn

có trời trăng chìm nổi, có tinh hà hủy diệt.
Như một Ma Chủ phục sinh từ trong địa ngục luyện ngục vô biên, chúa tể của toàn bộ thế gian này.
Hắn nhìn về phía xa chân trời, hai bóng người điên cuồng rượt đuổi nhau, trên mặt mang theo nụ cười lãnh đạm.
Hắn đã sớm nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng hắn không vội vàng ra tay.
Xét đến cùng.
Là vì hắn không muốn ra tay quá sớm, đánh rắn động cỏ
Hơn nữa.

Chương 344. Ai cũng không thể cứu được ngươi! (2)

Chương 344: Ai cũng không thể cứu được ngươi! (2)
Bây giờ hắn mới vừa thành Đế, không có Đế binh, nếu như chạy ra khỏi trận pháp đánh một trận, thì còn chẳng đánh lại được cả Phương Hàn, chớ đừng nói chi là ngăn cản một sinh linh có đến mười hai cánh chim trên người.
Biện pháp tốt nhất.
Chính là đợi ở chỗ này, cắm sào chờ nước.
"Phương Hàn ra sớm nhất, căn cứ vào tin tức mà lâu chủ tiền bối cho, chắc chắn là hắn đã lấy được truyền thừa mà lão tổ nhà mình lưu lại!"
Mạnh Khánh Chi quan sát Phương Hàn.
Hắn biết con bài chưa lật của Phương Hàn bây giờ Phương Hàn tự mình đưa tới cửa, đây là cơ hội của hắn!
"Còn về sinh linh đuổi theo đằng sau kia kia. . ."
Mạnh Khánh Chi nhìn thoáng qua miếng ngọc bội trong tay, lẩm bẩm:
"Chắc là đại thống lĩnh của Thiên Hoang Bất Lão Thành!"
Người này tên là Hồng Hiên Đại Đế, trước khi chạm mặt Phương Hàn thì đã giao thủ cùng người khác, trên người có một ít thương thế, nhưng cũng không nghiêm trọng.
Lúc này chiến lực của người này còn khoảng tám chín phần.
Người thường đụng độ với hắn, tuyệt đối sẽ chỉ có đường chết!
"Phương Hàn chiếm được cơ duyên quan trọng, dường như Hồng Hiên chưa từng đến Thiên Cơ Lâu, nhưng dựa vào thực lực của chính mình, hắn

là hắn cũng đã chiếm được một vài thứ tốt!"
Mạnh Khánh Chi thầm nghĩ.
Thời gian trước.
Hắn cùng Ngao Tuyên canh giữ ở Đại Hoang thành, gần như là đã chú ý hết tất cả những người đã đến Thiên Cơ Lâu. Tuy là có một số Đại Đế, hắn chưa từng gặp.
Nhưng vẫn nhớ kỹ khí tức của họ.
Lúc này khí tức trên người Hồng Hiên vô cùng xa lạ, hắn có thể khẳng định là trước đây Hồng Hiên chưa từng đến Thiên Cơ Lâu.
Nếu hắn chưa từng đến Thiên Cơ Lâu.
Có thể xác nhận.
Đối phương nhất định sẽ không biết bản thân mình bày binh bố trận ở đây, chỉ cần hắn bước vào trong trận pháp, thừa dịp hắn ta chưa kịp chuẩn bị, đánh cho hắn không kịp trở tay.
Chờ hắn bị trọng thương, còn mình thì dựa vào uy lực của trận pháp để đối phó với đối phương, quá là đơn giản.
Còn Phương Hàn.
Khi đó, phỏng chừng thời gian còn lại của hắn cũng không còn nhiều.
Mình hoàn toàn có thể từ từ mà đối phó với hai người họ.
Một Đại Đế và một hậu nhân của Chân Tiên, hắn chọn hết cả hai, có hai người này, coi như chuyến đi lần này của hắn có thu hoạch không tệ!
Đúng lúc này.
Một tiếng kêu cứu truyền đến.
Mạnh Khánh Chi nghe vậy, nụ cười trên mặt bỗng trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết.
Đây là Phương Hàn hết chống đỡ nổi rồi!
Xem ra là cơ hội của lão phu sắp tới rồi.
Nếu như Phương Hàn mất đi thực lực của Đại Đế thì chỉ là một tiểu bối, chẳng thể tạo nên được một gợn sóng nào trong lòng bàn tay của hắn, đến lúc đó mình muốn dày vò, nhào nặn tròn méo thế nào thì tùy ý của mình thôi.
"Ầm!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lên.
Phương Hàn lần thứ hai giao thủ cùng với Hồng Hiên phía sau lưng.
Hai người vừa đánh vừa lui, gần như là cùng một lúc đi vào trong trận pháp mà Mạnh Khánh Chi bày bố.

Mắt Mạnh Khánh Chi sáng lên, nói thầm một tiếng: “Cơ hộ tốt!”
"Ầm!"
Hai tay hắn niết ấn, vạn đạo tinh hà mênh mông vô biên, vô số lá cờ màu đen đột nhiên xuất hiện, cắm vào trong hư không, cờ xí bay phất phới.
Đất trời trong chu vi mười triệu dặm quanh đây.
Trong nháy mắt.
Hóa thành một màu đen nhánh như mực.
"Ầm ầm. . ."
Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ma khí sôi trào, vọt lên trên nghìn vạn dặm, phát ra sát khí kinh hãi thế gian, bắn ngược lên trời rơi xuống phía hai bóng người kia.
Giờ khắc này.
Vũ trụ nổ ầm vang, đất trời như trở về thuở sơ khai, tất cả mọi thứ đều đổ nát, sương mù hỗn độn tràn ngập, khắp nơi đều là thần huy, khắp nơi đều là dòng chảy hỗn loạn!
Cho dù là Đại Đế cũng phải sợ hãi, chỉ cần sẩy chân một cái thì kết cục sẽ vô cùng thảm bại.
"Không ổn!"
Nhìn thấy cảnh vật chung quanh biến hóa.
Hồng Hiên tức giận, mặt mũi hiện lên sát khí đáng sợ.
Chỉ trong chốc lát mà thôi.
Hắn đã nhận ra đây là một sát trận cấp Đại Đế, hiển nhiên là có người cố ý bày trận ở chỗ này.
Truyền thừa của Chân Tiên chỉ vừa mới hiện thế được mới ba ngày.
Bây giờ đã xuất hiện một trận pháp.
Hiển nhiên.
Người bày trận này đã có chuẩn bị từ trước, hôm nay xuất thủ trực tiếp đánh cho hắn không kịp trở tay.
Dù cho hắn có phản ứng nhanh thế nào đi nữa, cầm Đế binh trong tay chắn trước người, nhưng vẫn không thể ngăn cản hoàn toàn.
"Ầm ầm!"
Cả thế giới như lay động, đất trời gần như sụp đổ, thứ ánh sáng màu đen như mực giống như là lửa đỏ thiêu đốt hừng hực, mang theo ma tính kinh người.
Nện Hồng Hiên vào sâu trong lòng đất.

Mặt đất nứt ra, từng vết nứt đáng sợ khuếch tán lan tràn ra bốn phương tám hướng như mạng nhện, trong trận pháp, vô số ngọn núi sụp đổ như là ngày tận thế, tràn ngập khí tức hủy diệt.
Trên mặt đất, đất đá bắn lên tận mây xanh, trên mặt đất xuất hiện một tầng vết máu đỏ sậm, mang theo sát khí kinh thiên. Đó là huyết tinh của Đại Đế trộn lẫn cùng bùn đất.
Khiến cho đất đai ở đây cũng mang theo một cỗ vĩ lực.
Rất kinh người.
"Rầm!"
Phương Hàn nuốt nước miếng một cái, hắn bay ra triệu dặm bên ngoài, xuyên thủng đụng nát không ít ngọn nút, quần áo trên người nát bấy, một cánh tay hóa thành sương máu.
Nhưng cũng may là hắn đã tránh khỏi một kiếp.
Sương máu cuồn cuộn tụ lại với nhau, dựa vào thực lực Đại Đế, cánh tay bị gãy của hắn nhanh chóng khôi phục lại nguyên trạng.
"Thật đúng là có trận pháp!"
Phương Hàn lẩm bẩm nói.
Trong tích tắc khi hắn bước ra khỏi tiên cung.
Tuy là hắn đang giao thủ với Hồng Hiên, nhưng trong lòng hắn vẫn đề phòng Mạnh Khánh Chi, bây giờ ngẫm lại thì sự đề phòng này là rất cần thiết.
Nếu không.
Thì e rằng hắn cũng có kết cục giống như Hồng Hiên vừa nãy rồi.
Đối phương là Đại Đế hàng thật giá thật, chống chọi với một đòn như vậy, thì có thể là sẽ bị trọng thương, nhưng sẽ không dễ dàng gì mà chết đi, nhưng mà hắn thì không dễ dàng chống đỡ được như vậy.

Chương 345. Ngươi không biết được đâu!

Chương 345: Ngươi không biết được đâu!

Hiểm nguy né được một kiếp.

Tay hắn cầm ngọc bội lên, nhìn thoáng qua nội dung trong đó, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua toàn bộ trận pháp, nhanh chóng tìm được một con đường sống.

"Phương Hàn tiểu hữu, đã lâu không gặp."

Lúc này.

Mạnh Khánh Chi đột ngột xuất hiện, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp.

Mình đã khiến cho Hồng Hiên bị trọng thương.

Giúp cho Phương Hàn tránh được một kiếp, điều này hắn không hề ngờ tới, nhưng mà cũng chẳng sao cả.

Con bài chưa lật trong tay Phương Hàn có thể khiến cho thực lực của hắn tăng lên tới Đại Đế đỉnh phong, phản ứng nhanh một chút, cũng là hợp tình hợp lý.

"Con át chủ bài trong tay ngươi còn có thể chống đỡ thêm được bao lâu nữa?"

Mạnh Khánh Chi cười tủm tỉm hỏi.

Không đợi Phương Hàn trả lời, hắn đã mở miệng nói: "Có lẽ là không chống đỡ được bao lâu nữa, còn một khắc nữa thôi đúng không?"

"Mạnh tiền bối, ngươi có ý gì?", sắc mặt Phương Hàn lạnh nhạt, nhìn thoáng qua trận pháp chung quanh, lạnh giọng nói.

"Không có gì, lão phu cũng là có lòng tốt cứu ngươi mà thôi." Da mặt Mạnh Khánh Chi rất dầy, dù cho vừa rồi chính mình đánh lén người khác, nhưng mặt vẫn không đỏ không thở gấp, hắn ôn hòa nói:

"Tiểu hữu đã lấy được truyền thừa mà tổ tiên của ngươi lưu lại chưa?"

"Không ngại cho lão phu cùng tìm hiểu với nhỉ?"

"Công pháp mà một vị vô thượng Chân Tiên lưu lại cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể lĩnh ngộ được, một tiểu bối như ngươi rất khó lĩnh ngộ được sự huyền ảo trong đó, lão phu có thể chỉ điểm ngươi cho một chút."

"Không nhọc tiền bối phí tâm."

Phương Hàn chậm rãi rút lui, đến gần lối thoát trong trận pháp.
Trong lòng hai người đều đang tự tính toán cho chính mình..
Phương Hàn biết Mạnh Khánh Chi đang cố ý kéo dài thời gian.
Dù sao.
Bản thân mình cũng đang sử dụng con át chủ bài là thực lực của Đại Đế đỉnh phong có thể chống đỡ được một canh giờ, ở trong thời gian này, Mạnh Khánh Chi không muốn động thủ, nếu như khai chiến trong lúc này. Hắn chưa chắc có thể chiếm được chỗ tốt.
Mà chính mình.
Cũng muốn làm cho Mạnh Khánh Chi sơ suất, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể dễ dàng rời đi.
"Phương Hàn tiểu hữu, câu này của ngươi không đúng rồi, truyền thừa của vô thượng Chân Tiên quá mức quan trọng, nếu như tin tức này bị tiết lộ ra ngoài, tất nhiên là vô số người đều sẽ động tâm."
"Hơn nữa. . ."
"Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới vô cùng thâm sâu, ngươi không biết được đâu!"
"Tiểu hữu, ngươi còn trẻ, con đường tương lai còn rất dài, chưa chắc cần dựa vào công pháp mà tổ tiên ngươi lưu lại, nghe lão phu khuyên một câu hãy giao truyền thừa của Chân Tiên cho lão phu."
"Lão phu là một vị Đại Đế, ta giúp ngươi gìn giữ truyền thừa này, chờ sau khi ngươi thành Đế rồi thì lão phu sẽ trả lại cho ngươi."
Lời nói của Mạnh Khánh Chi sâu xa, rất có cảm giác của người từng trải.
Mình cũng đã từng trải qua tuổi trẻ, đã từng sôi trào nhiệt huyết, tất nhiên là hiểu rất rõ tâm lý của một tiểu bối như Phương Hàn rồi.
Theo như hắn nghĩ.
Thì đại trận này của mình là vô cùng chắc chắn, đừng nói là thời gian của Phương Hàn vừa hết, mà ngay đến cả một tiểu bối bình thường, mà nếu như có là một Đại Đế đi chăng nữa thì thế nào?
Không thể thoát khỏi trận pháp, vẫn bị mình trấn lột đến sạch sẽ đấy thôi.
"Mạnh tiền bối, ngươi chẳng lẽ là đã quên là ta đã từng ở một mình trong Thiên Cơ Lâu sao?"
Phương Hàn lần thứ hai lui lại một bước, hắn bỗng nhiên cười lên.
Trong tay xuất hiện một miếng ngọc bội.
Ánh sáng chớp nháy.
"Ừm?"

Sắc mặt của Mạnh Khánh Chi đang ung dung bỗng biến thành nghiêm túc, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, hắn trầm giọng nói: "Ngươi đã mua tin tức gì ở chỗ của lâu chủ tiền bối?"
"Đại trận này. . . phương pháp phá trận!"
Phương Hàn cười dài một tiếng.
Bàn tay hắn rạch một cái vào hư không, toàn bộ đại trận xuất hiện một con đường sống, thông ra bên ngoài, hắn không hề do dự nào.
Trực tiếp bước một bước vào trong đó, bóng người biến mất tăm.
"Chạy đâu!"
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi đại biến
Hắn không ngờ rằng mình suốt ngày chơi với lửa, ngày hôm nay lại bị bỏng tay.
Đường đường một vị Đại Đế lại bị một tiểu bối, đùa bỡn trong lòng bàn tay!
Cho tới bây giờ.
Cuối cùng thì hắn cũng hiểu rõ rồi.
Ngay lúc mình đang muốn đưa Phương Hàn vào tròng, thì Phương Hàn cũng đang tính kế mình
Trước đây.
Ở trong Thiên Cơ Lâu, mình và Ngao Tuyên bị tiền bối đánh bay khỏi Thiên Cơ Lâu, mà tin tức lúc đó Phương Hàn mua lại là phương pháp phá giải trận pháp của chính mình!
Một trận pháp chưa từng được bố trí, mà tiền bối lại đưa phương pháp phá trận giao cho Phương Hàn.
Nói cách khác.
Tiền bối đã sớm đoán được mình sẽ bố trí trận pháp gì.
Đây là biết trước sao?
"Đứng lại đó cho lão phu!"
Mạnh Khánh Chi vô cùng phẫn nộ, hắn vung bàn tay lớn lên, một bàn tay che khuất bầu trời thò ra bên ngoài trận pháp, vô biên vô hạn, trong lòng bàn tay có nhật nguyệt xoay tròn, khủng bố vô biên.
Lập tức bao phủ Phương Hàn phía dưới.
Bàn tay còn chưa đánh xuống thì khí thế của Đại Đế đã tràn ngập ép cho vô số núi cao vỡ nát, rất nhiều người chứng kiến cảnh tượng như vậy chỉ cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn, dường như thế giới sắp tận thế vậy.
"Tiền bối không cần tiễn nữa đâu!"

Phương Hàn không hoảng không loạn, một tay hắn kết ấn, một phù hiệu phóng lên cao từ lòng bàn tay của hắn, hóa thành một mắt trời, đập vào bàn tay kia.
Phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.
Hai người đánh ra một đòn kinh thiên động địa, khiến cho vũ trụ rung lắc mạnh, hàng ngàn hàng vạn ngôi sao bị nổ tung trong hư không.
Đại địa trải dài vô tận hóa thành một mảnh hoang mạc.
"Tiền bối, ngươi nên suy nghĩ đối phó với người kia ở trong trận pháp ra làm sao!"
Phương Hàn lần thứ hai nói một câu.
Cách một khoảng xa vô tận truyền vào trong tai Mạnh Khánh Chi.
Mà Phương Hàn, lúc này đã biến mất.
Tuy là.
Thời gian còn lại của hắn không nhiều lắm, nhưng tốc độ di chuyển của Đại Đế quá nhanh, bước ra một bước, thì có thể vượt qua mấy tinh vực, sau hai ba bước, Phương Hàn đã đến biên giới của Tử Huyền giới.
Sau đó.
Khí tức Phương Hàn biến mất cùng đất trời.

Chương 346. Tin tức mua ở Thiên Cơ Lâu sao?

Chương 346: Tin tức mua ở Thiên Cơ Lâu sao?
"Ghê tởm!"
Khuôn mặt già nua của Mạnh Khánh Chi biến thành màu đen.
Bước chân hắn nâng lên, muốn đuổi theo.
Nhưng ngay lập tức.
Hắn thu lại bước chân.
Nếu như mà mình đuổi theo thì quá dễ dàng, nhưng tâm huyết mà mình đã bỏ ra không ít tài nguyên để bày trận pháp thì cũng đồng nghĩa với việc là phải bỏ đi.
Không có mình đích thân khống chế.
Thì căn bản là trận pháp này không chống đỡ được một vị Đại Đế.
Quan trọng hơn chính là.

Hắn không biết chính xác là Phương Hàn đã mua bao nhiêu tin tức ở Thiên Cơ Lâu.
Nếu lỡ đâu.
Lâu chủ tiền bối tính trước được chuyện mình sẽ đuổi theo thì làm sao bây giờ?
Đến cuối cùng đã không bắt được Phương Hàn mà còn tổn thất một trận pháp, buôn bán kiểu này thì quá là thua thiệt.
"Trong truyền thừa của một vị Chân Tiên lưu lại hẳn là có không ít đồ tốt, lão phu cũng không tin, còn có người biết trước là lão phu bố trận ở đây!"
Mạnh Khánh Chi tính toán ở trong lòng nói.
Suy nghĩ trong đầu còn chưa dừng lại.
"Gào . . .!"
Một tiếng gào thét truyền đến.
Mặt đất chấn động, đất đá văng tung tóe, mặt đất trong vòng triệu dặm chung quanh đây đều bị nổ tung, một bóng người to lớn, cả người phủ đầy lông màu vàng óng chui từ dưới đất lên!
Bóng người này quá kinh khủng.
Cao tới vạn trượng, bộ lông giống như là một loại thần kim, nhìn như không thể phá vỡ, hào quang óng ánh rực rỡ, đáng sợ tới cực điểm, bị sương mù dày đặc bao vây lấy.
Kinh sợ lòng người.
Trên lưng hắn là mười hai chiếc cánh chim xòe ra, phần lớn chúng đều đã bị gãy, máu tươi màu vàng kim nhỏ xuống tạo thành một vũng nước nhỏ dưới thân.
Đây là đế huyết.
Uy năng vô hạn, phát tán ra sức mạnh cường hãn.
"Mạnh Khánh Chi. . . Ngươi muốn chết!!!"
Tiếng gào thét đinh tai nhức óc truyền khắp toàn bộ trận pháp, khiến người ta kinh sợ, một đôi mắt không hề chứa chút cảm tình nào nhìn vào người Mạnh Khánh Chi.
"Ầm ầm!"
Hồng Hiên tiến lên trước một bước, thân thể cao lớn lập tức giẫm nứt mặt đất, bộ lông khiếp người, khí huyết ngập trời, giống như một con hung thú viễn cổ, ngược dòng thời gian mà đến đây.
Mặc dù hắn đã bị trọng thương rồi, nhưng uy thế của hắn vẫn khiến cho người khiếp đảm như trước.

"Hồng Hiên!"
Ánh mắt Mạnh Khánh Chi nheo lại
Từ trong Thiên Cơ Lâu, hắn đã biết được là người đầu tiên đi ra sẽ là Phương Hàn, người thứ hai chính là Hồng Hiên. Nhưng mà điều hắn không ngờ tới chính là hai người kia lại xuất hiện dưới tình huống như vậy.
Căn cứ vào tin tức mà lâu chủ tiền bối cho.
Thì trước đây trên người Hồng Hiên cũng đã có thương tích.
Bây giờ.
Vừa rồi bị mình đánh lén một cái, thì chắc chắn là thương thế trên người đã nghiêm trọng đến cực điểm, dù cho trước kia Hồng Hiên có mạnh hơn mình đi nữa, nhưng bây giờ thì chưa chắc rồi.
Mình chờ đối phương thất thế, còn có trận pháp trợ giúp
Thực lực của hai bên bây giờ đều sàn sàn nhau, dường như không khó để giết chết đối phương.
"Ngươi biết tên của bản đế sao?"
Giọng nói của Hồng Hiên trầm thấp, giữa bộ lông màu vàng và khí hỗn độn xuất hiện một đôi mắt đỏ tươi như máu, khiến người ta kinh dị. Hắn vốn là đại thống lĩnh của Thiên Hoang Bất Lão Thành, từ khi sinh ra cho đến hôm nay chưa từng đến Thiên Nguyên giới, không phải là không thể đi, mà là không muốn đi.
Theo như hắn thấy thì Thiên Nguyên giới quá yếu. Vài vạn năm thậm chí mấy trăm ngàn năm nữa cũng chẳng thể xuất hiện được một vị Đại Đế. Cả thế giới cộng lại, cũng không bì được với một thế lực trung bình ở thế giới của hắn, bởi vậy có thể thấy được, ở trong mắt bọn hắn Thiên Nguyên giới yếu ớt đến mức độ nào.
Cũng chính vì vậy.
Bọn họ chẳng muốn đi lại ở Thiên Nguyên giới, một lòng chỉ muốn trở về với thế giới của họ.
Nếu không phải truyền thừa của Chân Tiên xuất thế, e rằng từ lúc bọn họ đến đây cho mãi cho đến khi rời đi, sinh linh của Thiên Nguyên giới sẽ không biết được là trên thế giới này đã từng xuất hiện một thế lực kinh khủng như vậy.
"Lão phu không chỉ biết tên của ngươi, còn biết ngươi đến từ Thiên Hoang Bất Lão Thành, vẫn đang tìm kiếm đường trở về, lão phu nói có đúng không?"
Mạnh Khánh Chi chậm rãi nói.

Nhìn phản ứng của đối phương.
Thực ra hắn đã chắc chắn Hồng Hiên đúng là đến từ Thiên Hoang Bất Lão Thành.
"Tin tức mua ở Thiên Cơ Lâu sao?"
Hồng Hiên lần thứ hai tiến lên một bước, nhưng không đến quá gần.
Bởi vì.
Trong lúc không ai chú ý, một tay Mạnh Khánh Chi đã chậm rãi giơ lên, đại trận chung quanh vận chuyển, sức mạnh hủy diệt khó có thể tưởng tượng được phóng lên cao, khiến cho cơ thể hắn nứt ra.
Mạnh Khánh Chi không trả lời, sắc mặt rất lạnh nhạt.
"Xem ra chính là Thiên Cơ lâu chủ đã nói cho ngươi biết!"
Hồng Hiên khẳng định.
Thiên Hoang Bất Lão Thành ở Thiên Nguyên giới, tuy là bọn họ không bước chân tới trần thế, nhưng bọn họ biết được tất cả những chuyện xảy ra trong Thiên Nguyên giới.
Nhất là Thiên Cơ Lâu.
Dù sao.
Từ sau khi Thiên Cơ Lâu hiện thế cho tới bây giờ, đã làm dấy lên sóng to gió lớn.
Không ít thế lực cũng huỷ diệt vì đó, mà hắn lại là người thúc đẩy hai thế giới hợp nhất lại với nhau, Thiên Hoang Bất Lão Thành của bọn họ xa lánh trần gian mà cũng chẳng thể ngồi yên.
Bình thường.
Lý do mà họ không đến Thiên Cơ Lâu, là bởi vì bọn hắn không cho là Thiên Cơ lâu chủ có thể tiên đoán được vạn giới.
Thế giới mà hắn từng ở rất là khủng bố, ở trong mắt bọn hắn Thiên Nguyên giới chỉ là một cái ao nhỏ.
Thì làm sao trong một cái ao nhỏ lại có thể xuất hiện một Chân Long?
Nhưng sau chuyện của ngày hôm nay.
Thông qua miệng của Mạnh Khánh Chi, hắn có thể khẳng định, trong cái ao nhỏ của Thiên Nguyên giới này thật đúng là xuất hiện một vị Chân Long.
Chỉ ngồi trong lầu các.
Mà Thiên Cơ lâu chủ kia có thể biết được tất cả mọi thứ!
Đối phương có thể biết được Thiên Hoang Bất Lão Thành không thuộc về Thiên Nguyên giới, vậy có phải là cũng có thể đoán ra được con đường trở về nhà của bọn họ hay không?

Nếu đúng là như thế.
Thì hẳn là Thiên Hoang Bất Lão Thành bọn họ nên đến Thiên Cơ Lâu một chuyến!
"Thả ta đi, hôm nay ta sẽ không tính toán với ngươi!"
Hồng Hiên mở miệng.
Thu hoạch lớn nhất của lần đi vào truyền thừa của Chân Tiên không phải là cơ duyên, mà là tin tức mà trong lúc vô tình Mạnh Khánh Chi để lộ ra này.
Chỉ cần có thể trở lại thế giới của mình.
Chỉ là một truyền thừa của Chân Tiên mà thôi.

Chương 347. Ngao Tuyên tạm thời còn chưa ra được.

Chương 347: Ngao Tuyên tạm thời còn chưa ra được.
Bọn họ không thèm để ý đến
"Có thể."
Mạnh Khánh Chi gật đầu, chậm rãi nói: "Để Đế binh và nhẫn trữ vật trên người ngươi lại đây!"
"Vậy thì ngươi tìm chết!"
. . .
Hồng Hiên gầm nhẹ.
Lông cả người hắn dựng lên, ánh mắt càng thêm đỏ rực, bừng lên một cỗ khí phách cái thế, trong nháy mắt quét qua mỗi một ngóc ngách của trận pháp.
Sau đó.
Hào quang lóe lên.
Bóng người của hắn biến mất tại chỗ, lần thứ hai xuất hiện đi thẳng tới trước mặt Mạnh Khánh Chi.
Một cái chân to khổng lồ màu vàng kim giống như một ngọn núi cao màu vàng kim, Đạo và Lý ẩn hiện như lao ra từ trong dòng chảy thời gian, mang theo sức mạnh của tỷ vạn quân.
Ầm ầm đổ xuống.
"Ai sống ai chết, cũng khó nói à!"
Mạnh Khánh Chi lãnh đạm đáp lại, dường như không hề lo lắng, thân là Đại Đế, giờ khắc này thân thể hắn tràn ra một loại khí khái vô địch thiên hạ.

Tóc đen rối tung, một đôi mắt sâu thẳm giống như là một Ma Chủ, từng đạo ma khí hội tụ vào người hắn.
Đến cuối cùng.
Ma khí đen như mực rút xuống người hắn giống như thác nước, tạo thành một mảnh đại dương màu đen khiến cho tinh không run rẫy.
Hắn chưa xuất thủ, mà là rạch một đường vào hư không dẫn dắt sức mạnh của trận pháp hóa thành một mảng ma hải, mênh mông cuồn cuộn tuôn trào.
"Ầm ầm!"
Cái chân to đạp xuống, bị trận pháp ngăn cản, vọng ra tiếng nổ vang rung trời.
"Nếu như lúc ngươi mạnh nhất thì lão phu còn có thể nhượng bộ lui binh, nhưng bây giờ thì lại khác!"
Mạnh Khánh Chi đứng ở trong trận pháp, ma khí dâng trào cả người, ánh mắt bức người hơn cả thiên kiếm, khí thế như chúa tể thiên hạ.
Từng luồng dư lực khuếch tán ra xa, khiến cho cả bầu trời rung lắc.
Đến ngay cả Hồng Hiên cũng cảm thấy áp lực.
Thực sự là rất khó khi phải đối đầu với một Đại Đế tinh thông trận pháp, không phá được trận pháp, sớm muộn gì cũng sẽ bị đối phương dày vò đến chết.
Đến lúc đó.
Mình thì chết rồi, mà đối phương lại không hề bị sức mẻ gì.
Đây cũng là sự đáng sợ của trận pháp.
"Ầm ầm!"
Sát trận cấp Đại Đế khởi động.
Bầu trời nứt toát, chư tinh run rẩy như sắp sửa rơi xuống.
Mạnh Khánh Chi đè một tay xuống, toàn bộ trận pháp, dường như sống lại, sát khí xông thẳng lên trời, hủy thiên diệt địa. Từng luồng ánh kiếm màu đỏ ngòm bắn giết về hướng Hồng Hiên.
"Người đã trọng thương, còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa trong trận pháp chứ?"
Mạnh Khánh Chi lạnh lùng nói.
Tóc rối bay lượn, hắn gần như là hòa làm một cùng với trận pháp, khống chế sức mạnh của đất trời, không gì cản nổi!
Lúc này.
Trận pháp đã hoàn toàn khôi phục, giống như là có ý chí của thần linh, hoa văn của trận pháp đan dệt ra tỷ vạn sợi ánh sáng màu đen rậm rạp, tạo thành

một tấm lưới lớn che khuất bầu trời, phủ xuống.
Kiếm quang phía trước.
Lưới lớn ở phía sau bao phủ khắp mỗi một ngóc ngách trong đất trời.
Sát khí đáng sợ khiến cơ thể người ta như muốn nổ tung, cho dù là Đại Đế cũng chằng hề cảm thấy dễ chịu.
"Mạnh Khánh Chi, ngươi đang tự tìm đường chết!"
Hồng Hiên rống to hơn.
Tu vi của hắn thông thiên, dẫn dắt bổn nguyên của vạn vật, khiến cho chư thiên tinh hà tụ họp lại vào người hắn hình thành một loại sức mạnh vượt qua tất cả mọi thứ trên thế gian!
"Ầm!"
Hàng vạn hàng nghìn tinh quang hội tụ.
Hóa thành một cánh tay to lớn, nghịch thiên bay lên, đập vào vạn đạo kiếm quang.
Vô số ánh sáng tan vỡ.
Toàn bộ trận pháp đều đang lay động, gần như sắp tan biến.
Hồng Hiên thét dài, vô cùng dũng mãnh, dù cho bây giờ toàn thân hắn đều là vết thương, nhưng như vẫn toả ra ánh sáng hừng hực như trước.
Trận đại chiến tuyệt thế của hai người nổ ra.
Ánh sao đầy trời liên tục rơi xuống từng cái từng cái một, sáng rực cả một vùng như ánh sáng mặt trời, mênh mông vô tận, ánh sáng màu trắng bạc bao la hùng vĩ không gì sánh được.
Trận chiến này vô cùng khốc liệt
Mạnh Khánh Chi chuẩn bị rất đầy đủ, đã bày sẵn trận pháp, đồng thời đánh lén cho Hồng Hiên trọng thương, nhưng dù sao thì căn cơ của Hồng Hiên vẫn rất thâm hậu, trong lúc nhất thời hai người khó phân cao thấp
Ước chừng sau mười ngày.
"A ——!"
Một tiếng hét thảm truyền ra.
Trong trận pháp.
Tỷ vạn đạo ánh đao chém xuống khiến cho Hồng Hiên da tróc thịt bong, xương trắng ơn ớn, máu tươi màu vàng kim bắn ra, hắn đã bị trọng thương vô cùng nghiêm trọng.
"Lão phu chuẩn bị lâu như vậy, nếu để cho ngươi chạy thoát, chẳng phải là uổng phí một phen tâm huyết sao?"
Ánh mắt Mạnh Khánh Chi hừng hực

Đôi mắt như hóa thành hố đen, không có tròng trắng, không có đồng tử, hòa thành một thể, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.
Miệng hắn tụng ma kinh, một đoạn ma kinh nguyên vẹn vượt qua dòng chảy thời gian đến đây, từng phù hiệu lao ra, toả ra ma huy bảo phủ Hồng Hiên trong đó.
Mạnh Khánh Chi không chút do dự.
Hai tay vung lên, mượn sức mạnh của trận pháp, lần thứ hai đánh ra một kích, cả bầu trời đều đang run rẩy, ma quang dậy sóng.
Một kích này.
Kinh thiên địa khiếp quỷ thần kèm theo từng trận âm thanh khóc than của thần ma, cả vũ trụ đều run rẩy dữ dội, giống như là sắp sụp đổ.
Đây dường như là một đạo pháp tắc Thiên Ma, ẩn chứa sức mạnh diệt thần!
"Răng rắc!"
Hồng Hiên kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể cao lớn ngã bay ra ngoài, cả người bị chẻ làm đôi giữa không trung. Xương cốt bị phơi ra ghê gớm đáng sợ.
Hai phần thân thể của hắn hiện ra vết nứt, xương trắng phơi ra, máu tươi nhỏ xuống, nhìn thấy mà giật mình.
"Bạo!"
Sắc mặt Hồng Hiên trắng bệch, quát lạnh một tiếng.
Nửa đoạn thân thể tràn ra khí tức kinh khủng, dường như sắp diệt thế.
Kim quang ngập trời, chấn động lục đạo.
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lên.
Đế khu nổ tung, khí thế chuyển trời.
Trận pháp bị một nửa thân thể của hắn bắn nổ tung ra xuất hiện một khe hở.
Hắn nhân cơ hội trận pháp chưa khôi phục lại, nhanh chóng bay ra ngoài.
Lúc này, thương thế của hắn quá mức nghiêm trọng, không cách nào tiếp tục chiến đấu được nữa, nếu như vẫn không thể thoát thân, thì thực sự hắn sẽ bị Mạnh Khánh Chi dồn vào thế hiểm. Nếu như một vị Đại Đế hậu kỳ bị một kẻ mới vừa thành Đế đè bẹp.
Thì cho dù hắn có còn sống thì thanh danh của hắn cũng coi như xong.
"Thủ đoạn thật quyết liệt."
Lông mày Mạnh Khánh Chi nhướn lên, hắn bấm tay bắn ra, đi tắc đón đầu, khi Hồng Hiên sắp rời đi, đánh cho một cánh tay của hắn tan biến thành sương máu đầy trời.

Chương 348. Ngao Tuyên tạm thời còn chưa ra được. (2)

Chương 348: Ngao Tuyên tạm thời còn chưa ra được. (2)

Một chiếc nhẫn trữ vật màu xanh đen bị hắn tóm được từ trong màn sương máu.

Không thể hoàn toàn chế ngự được Hồng Hiên, càng không thể đoạt được Đế binh của đối phương, khiến cho hắn vô cùng tiếc nuối trong lòng.

Nhưng sau khi hắn nhìn thấy những vật phẩm trong nhẫn trữ vật.

Mặt mày hắn bỗng chốc rạng rỡ hẳn lên.

Có được chiếc nhẫn trữ vật này thì chuyến này mình không lỗ.

"Hồng Hiên không chết, đây là một mối họa. . . . ."

Trong lòng Mạnh Khánh Chi có chút lo lắng.

Nhưng không bao lâu.

Chút lo lắng kia đã bị hắn quên sạch, ngọc bội xuất hiện trong tay của hắn, nhìn lướt qua nội dung trong đó, chọn lựa kẻ sắp sửa đi ra ngoài từ bên trong tiên cung.

"Đắc tội một người cũng là đắc tội, đắc tội một đám cũng là đắc tội, lão phu dứt khoát đâm lao thì phải theo lao kiếm một món tiền lớn, sau đó đi Đại Hoang thành bế quan khổ tu, sau này không đi ra ngoài nữa."

Từ lúc hắn mua tin tức này.

Hắn cũng đã dự liệu đến cục diện của ngày hôm nay.

Những vị Đại Đế kia, mỗi người đều kinh tài tuyệt diễm, mỗi một vị đều có tuyệt chiêu bí mật của mình, tất nhiên là không có cách nào tiêu diệt được, nếu như có mấy vị thoát thân được cũng là hợp tình hợp lý.

Hôm nay bản thân mình làm như vậy, vô hình trung đã đối đầu với không ít Đại Đế.

Nếu như lúc này lùi bước.

Vậy thì không phải là phong cách của Mạnh Khánh Chi rồi.

"Lại có người đi vào rồi sao?"

Mạnh Khánh Chi nhìn vào hư không phía trước, sau đó nhớ lại nội dung trong ngọc bội, trong ánh mắt hiện lên một tia rét lạnh.

Lần này.

Nếu như không nhớ lầm thì người tiếp theo đi ra khỏi tiên cung.

Chắc là một Đại Đế bên trong cấm khu của Tử Huyền giới, thương thế trên người vị Đại Đế này vô cùng nghiêm trọng, bất đắc dĩ mới phải rời khỏi chiến trường. Nếu như đối phương bước trong trận pháp mà mình bày ra. Bản thân mình có thể nắm chăc bảy phần có thể tiêu diệt được đối phương!
. . . .
Cùng lúc đó.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Hai người ngồi đối diện nhau.
Ở trước mặt hai người là một màn hình màu xanh đang trôi nổi bồng bềnh trong hư không, màn hình được chia thành những ô nhỏ.
Mỗi một màn hình nhỏ đều đang chiếu những cảnh tượng không giống nhau.
Lý Vân nằm ở trên ghế dài, trong tay bưng một chén nước trà, đôi lúc lại nhấp một hớp, đang xem vô cùng nhập tâm.
" Mạnh Khánh Chi, không hổ là ma đạo, thủ đoạn thật đúng là tàn nhẫn, đến ngay cả Đại Đế của cấm khu thuộc Tử Huyền giới mà cũng dám hạ thủ, lá gan đúng là đủ lớn."
"Ừm. . . . Lăng Tiêu cũng may mắn không kém, đã tìm được thần tài mà hắn muốn rồi sao? Như vậy thì hắn cũng gần như có thể tế luyện thành công Đế binh của mình rồi. . ."
" Ngao Tuyên nayˋ. . . . ."
Lý Vân tấc tắc thành tiếng.
Lúc này đối diện với hắn là một người đàn ông trung niên, hắn chính là tộc trưởng của Long tộc, bình thường không riêng gì ở Long tộc, mà ngay đến cả trong toàn bộ Thiên Nguyên giới cũng là một nhân vật hàng đầu.
Nhưng lúc này.
Hắn tỏ ra vô cùng khép nép trong Thiên Cơ Lâu.
Giống như một vãn bối sinh sau đẻ muộn, không dám kinh suất chút nào.
Ở chỗ này mà lão tổ nhà mình cũng phải thành thật, nghiêm túc. Thì một tộc trưởng như hắn, nói thật ra cũng chẳng được coi là gì, nếu như có bị Thiên Cơ lâu chủ thuận tay đập chết, thì phỏng chừng Ngao Tuyên còn phải tự mình chạy đến nhận lỗi.
"Tiền bối. . ."
Tộc trưởng của Long tộc cầm trong tay một miếng ngọc bội, trên miếng ngọc ánh lên hào quang, thần thức của hắn dò vào trong đó, nhìn thoáng qua nội dung bên trong. Nhẹ giọng hỏi:

"Lão tổ phân phó vãn bối hỏi tiền bối một chuyện là trong truyền thừa của Chân Tiên, có phương pháp tu luyện mà vị Chân Tiên kia để lại hay không?"
Nói rồi.
Hắn móc ra một vật phẩm cấp Đại Thánh, đặt ở trước mặt Lý Vân
"Có lưu lại."
Lý Vân nhấp một miếng nước trà, thong thả ung dung nói.
Hắn thu hồi vật phẩm, lần thứ hai bổ sung thêm một câu.
"Chẳng qua là đã bị Phương Hàn lấy đi rồi."
"À?"
Tộc trưởng của Long tộc bỗng ngây người, sau khi trao đổi tin tức với Ngao Tuyên thông qua ngọc bội, lại hỏi lần nữa:
"Tiền bối, bây giờ trong truyền thừa của Chân Tiên còn có thứ gì có giá trị cao nhất? Mà chưa bị kẻ khác để ý đến không?"
"Ừm. . . . ."
Lý Vân trầm ngâm một chút, dựng thẳng hai ngón tay, nói: "Hai vật phẩm cấp Chuẩn Đế !"
"Được!"
Tộc trưởng của Long tộc cắn răng đồng ý, trong lòng tuy là rỉ máu, nhưng vẫn dứt khoát móc ra hai vật phẩm cấp Chuẩn Đế, đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Lão tổ tộc Phương thị có để lại một khối ngộ đạo đài, trải qua tỷ vạn năm nhưng nó vẫn có một phần cảm ngộ Chân Tiên, nếu có thể lấy được nó thì đủ để cho Ngao Tuyên trước khi thành Chân Tiên, không bị bất kỳ sự ràng buộc nào!"
Lý Vân tùy ý nói.
Lời nói vừa dứt.
Trong tay hắn xuất hiện một miếng ngọc bội, nó bay ra ngoài rơi vào tay của tộc trưởng Long tộc.
"Đây là con đường dẫn đến ngộ đạo đài."
"Đa tạ tiền bối!"
Tộc trưởng của Long tộc quá đỗi vui mừng, hắn cầm ngọc bội bằng hai tay, đứng dậy, cung kính thi lễ một.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, chỉ phía ngoài cửa, nói: "Ngươi có thể đi."
"Tuân mệnh."

Tộc trưởng của Long tộc chắp tay, xoay người chuẩn bị rời khỏi, nhưng hắn còn chưa đi ra khỏi Thiên Cơ Lâu, hắn đột nhiên tỉnh lại.
Không đúng.
Mình phụng mệnh của lão tổ tới Thiên Cơ Lâu để mua tin tức
Nếu như bây giờ mình đi về.
Nếu lỡ đâu.
Lão tổ lại muốn mua tin tức khác thì làm sao bây giờ?
Khi đó.
Nếu như trong Thiên Cơ Lâu có người, thì có thể hắn không vào được bên trong, mà mình không vào được trong đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm lỡ chuyện lớn của lão tổ, thì lão tổ của hắn sẽ rút gân rồng của hắn mất!
"Tiền bối. . ."
Trên mặt tộc trưởng của Long tộc lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn so với khóc.
"Không cần lo lắng, Ngao Tuyên tạm thời chưa ra được đâu."
Lý Vân từ tốn nói.

Chương 349. Đều là của bản đế!

Chương 349: Đều là của bản đế!
Thời gian chầm chậm trôi qua.
Một tháng thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng, nháy mắt mà đã trôi qua.
Tin tức về truyền thừa của Chân Tiên xuất thế.
Sau một thời gian chìm xuống thì đã truyền khắp toàn bộ Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới, chuyện không ít Đại Đế đều đã xuất thủ khai chiến khiến cho trong lòng người sợ hãi.
Trải qua chuyện này.
Có vài người đã kiếm đầy bồn đầy bát, có vài người chẳng những không hề thu hoạch được gì mà ngược lại còn nộp luôn tính mạng của mình vào đó.
Đây cũng là sự tàn nhẫn của tu luyện giới.
Những chuyện như vì một cơ duyên mà vô số tu sĩ chết đi đã xảy ra như cơm bữa.
Vô số người cũng đã sắp miễn dịch ồi.
Nhưng lần này lại không giống.
Đại Đế đều tự mình động thủ.

Nhìn chung trong vòng ngàn vạn năm phỏng chừng chỉ có duy nhất một lần này.
. . . .
Bên trong tiên cung.
Mặt đất nhuốm máu, sát khí trùng thiên.
Mặc dù là Đại Đế đã rời đi, nhưng mặt đất đã nhuộm đầy máu tươi, tràn ngập uy thế kinh khủng, loại uy thế này bao phủ khiến cho tiên cung xuất hiện một tầng khí tức không rõ.
Người tu luyện bình thường căn bản là không có cách nào đặt chân vào trong đó.
E rằng sau vài chục vạn năm nữa, nơi đây sẽ lại xuất hiện một cấm khu.
Lúc này.
Trong một không gian bí ẩn.
Tiên khí bốc lên, tỏa ra ánh sáng lung linh, mây mù lượn lờ, giống như như tiên cảnh.
Nơi đây.
Đại khái là một nơi niết bàn còn sót lại trong tiên cung.
Ngao Tuyên lẳng lặng ngồi xếp bằng, huyết khí ngập trời, nối liền trời mây, một vùng uy thế mênh mông như biển, thẩm thấu vào hư không, chèn ép cho đất trời ở đây trở nên vặn vẹo.
Vạn đạo bao la đang gào thét, tất cả đều thần phục
Nếu có sinh linh ở chỗ này, nhất định sẽ run rẩy cả người, không kìm được mà dập đầu.
Trong luồng khí huyết cuồn cuộn, Ngao Tuyên mở to hai mắt, sâu dưới đáy mắt là cảnh tượng giới sinh giới diệt như thuở khai thiên, vô cùng thần dị.
Hắn chậm rãi đứng dậy, khí huyết cuộn trào như biển và khí thế mạnh mẽ, dường như là đã được sinh ra một lần nữa, thực lực tăng lên một bậc.
Rõ ràng mới vừa thành Đế không lâu.
Nhưng uy thế trên người của hắn đã gần đạt đến Đại Đế trung kỳ!
Tốc độ tu luyện như vậy, khiến người ta không khỏi sợ hãi.
Ngao Tuyên tài hoa xuất chúng, cơ thể như ngọc, sừng sững trong không gian, bao quát vạn vật thương sinh.
Mạnh mẽ đến mức khiến người run sợ.
"Tay vịn trời trăng hái sao, thế gian chẳng người nào bằng ta!"
"Thiên Nguyên giới, Long Đế của các ngươi đã trở về!"

Bóng dáng của Ngao Tuyên lạnh lùng, Đế bào tung bay, viên long châu trên đỉnh đầu chiếu rọi khắp sơn hà vạn dặm, bắn ra tỷ vạn tia sáng, chiếu sáng cả thế giới.
Bước chân hắn nâng lên, bước ra một bước.
Giọng nói lạnh như băng quanh quẩn trong hư không.
"Ngày bản đế trở về ngày, những kẻ đối nghịch đều phải chết!"
Vừa dứt lời.
“Bùm”
Một tiếng động vang lên, Ngao Tuyên đụng vào trên một cấm chế.
Cấm chế do một vị Chân Tiên lưu lại, dù cho có tỷ vạn năm trôi qua rồi thì nó cũng không bị phá vỡ, trong nháy mắt, khi Ngao Tuyên đụng vào thì đã bị đánh ngược về sau mấy vạn dặm.
"Ừm. . . Đường này bị chặn rồi."
Sắc mặt Ngao Tuyên xấu hổ, hắn nhìn ngọc bội.
Thiên Cơ lâu chủ đã chỉ cho hắn một con đường, hắn căn bản là không thể nào đi bằng lối khác ra ngoài.
"May mà không ai nhìn thấy . . “, Ngao Tuyên liếc mắt nhìn chung quanh, trong lòng thở hắc ra một hơi, cất ngọc bội, ngoan ngoãn đi men theo con đường mà hắn đi vào, một lần nữa đi ra ngoài. Lúc rời đi, lần thứ hai hắn móc ra một miếng ngọc bội, truyền tin tức cho vãn bối nhà mình.
"Giúp bản đế hỏi lâu chủ tiền bối, trận pháp của Mạnh Khánh Chi chuẩn bị ra sao rồi, bản đế muốn làm một vố lớn, bây giời thực lực của bản đế đã tăng lên rồi."
" Tất cả những gì bên trong tiên cung đều phải là của bản đế!"
Ngao Tuyên đắc ý vô cùng.
Sa khi sử dụng đạo đài mà một vị Chân Tiên lưu lại, lúc này gần như là đã có thể bẻ vật cổ tay với Mặc Uyên Đại Đế.
Nếu như mà may mắn nữa thì kể cả đám người Thái Hoàng của Tử Huyền giới, mình cũng có thể không phân cao thấp với họ.
Có thực lực như thế này.
Không khiến cho thế gian vạn tộc khiếp sợ một lần, thì làm sao xứng với tên tuổi của Long Đế được cơ chứ?
Hôm nay.
Hắn muốn danh tiếng của Long tộc được truyền khắp chư thiên vạn giới.
Sau tỷ vạn năm nữa, bất kỳ một sinh linh nào của thế giới, khi nhắc tới Long tộc thì đều phải nể phục, bất kỳ sinh linh nào ca ngợi tên tuổi của

Ngao Tuyên. trong luân hồi đều có thể vĩnh sinh!
"Ông!"
Ngọc bội sáng lên.
Kéo suy nghĩ của Ngao Tuyên về với hiện thực.
"Lão tổ, ngài ra rồi sao?"
"Ừm."
Ngao Tuyên lạnh nhạt đáp lại, hồi âm nói: "Đã hỏi tin tức chưa?"
"Ách. . ."
Ở đầu kia của ngọc bội, tộc trưởng của Long tộc nghẹn lời, dừng lại một lúc lâu, mới dám trả lời: "Cửu U Đại Đế đã bày xong trận pháp, nhưng. . ."
"Ồ?"
Mắt Ngao Tuyên sáng lên.
không cần suy nghĩ,Cửu U Đại Đế nhất định chính là Mạnh Khánh Chi.
Không ngờ là tốc độ của Mạnh Khánh Chi lại nhanh như vậy, bây giờ đã bố trí xong trận pháp rồi, tuy là vãn bối của mình vẫn chưa nói xong tin tức.
Nhưng hắn đã đoán được đại khái.
Mạnh Khánh Chi nhất định là gặp phải nguy hiểm.
Quả nhiên.
Mạnh Khánh Chi đúng là chẳng thể làm nên công chuyện ì.
Nếu như không có Long Đế như mình, thì Mạnh Khánh Chi còn có thể làm gì được chứ?
Bố trí trận pháp lại cộng thêm chiến lực của bản thân hắn mà còn có thể gặp rắc rối, cho nên có thể nói là mình và Mạnh Khánh Chi thành Đế cùng một lúc, đúng là vết nhơ lớn nhất trong đời rồng của mình!
Đại Đế mạnh nhất lài ở cùng thời đại với Đại Đế yếu nhất, làm sao mà mặt mũi hắn sáng lạn được cơ chứ?
"Bây giờ Mạnh Khánh Chi ra sao rồi?"
Ngao Tuyên hỏi.
"Lúc này, Cửu U Đại Đế đang bị người ta. . . Truy sát."
"Trong đám người truy sát Cửu U Đại Đế không chỉ có Đại Đế của cấm khu Thiên Nguyên giới mà còn có Lăng Tiêu, cùng với một vị Đại Đế của Địa Tiên giới, hai vị Đại Đế của cấm khu Tử Huyền giới . . ."

Chương 350. Một con kiến hôi mà thôi

Chương 350: Một con kiến hôi mà thôi
Tộc trưởng của Long tộc chậm rãi trả lời.
"Bị người ta đuổi giết?"
Ngao Tuyên tức quá bật cười.
Mạnh Khánh Chi đúng là quá đen đuổi mà.
Bày ra trận pháp rồi còn mua tin tức từ lâu chủ tiền bối, kết quả đến cuối cùng lại rơi vào kết cục bị ngươi ta đuổi giết nữa chứ?
Một hai người thì cũng thôi đi.
Sau khi hắn cẩn thận tính toán, thình lình phát hiện ra số lượng Đại Đế truy sát Mạnh Khánh Chi ước chừng phải có đến năm sáu vị!
"Thôi được."
Ngao Tuyên khẽ than thở một tiếng, nói: "Đợi sau khi bản đế bỏ túi hết truyền thừa bên trong tiên cung, rồi sẽ đi giúp Mạnh Khánh Chi một tay."
Tốt xấu gì thì hai người đã từng kề vai sát cánh chiến đấu cùng nhau.
Mạnh Khánh Chi bị đuổi giết.
Mình không thể ngồi yên không quan tâm.
Nếu như mình lấy một chọi năm, bình ổn chiến cuộc, vậy thì chẳng phải là đã gián tiếp chứng minh là thực lực của mình hơn xa Mạnh Khánh Chi vô số lần như thực lực của Lăng Tiêu hay sao chứ?
Ừ.
Chuyện này nên làm.
Cứu Mạnh Khánh Chi là thứ yếu, mà mục đích chủ yếu chính là mình phải lộ mặt.
"Vèo!"
Sau một khắc.
Hư không rạn nứt.
Ngao Tuyên đi ra từ trong cấm chế, phóng tầm mắt nhìn quanh đều là một mảnh thê lương. Tiên cảnh vốn dĩ thụy khí lượn lờ, yên bình vô cùng đãkhông còn nữa mà thayvàođó là ảnh tượng khắp nơi đều là đống đổ nát.
Hơn nữa.
Lúc trước còn có Đại Đế đang giao thủ, lúc này trong phạm vi một triệu dặm còn chẳng có lấy một bóng người.
Ngao Tuyên nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu mờ mịt.
Cái quỷ gì đaây.
Truyền thừa đâu?

Đại Đế đâu?
Tại sao lại chẳng thấy đối thủ của bản đế nữa?
"Chuyện gì xảy ra? Người bên trong truyền thừa tiên cung đâu rồi? Người chết hết rồi sao?"
Ngao Tuyên tự lẩm bẩm.
Cũng may.
Hắn rất nhanh đã kịp phản ứng lại, nhanh chóng gởi tin tức cho vãn bối nhà mình hỏi.
Không bao lâu.
Tộc trưởng của Long tộc đã hồi âm.
"Lão tổ, có chuyện ngài chưa biết, lúc này cách thời gian ngài đi vào trong truyền thừa của Chân Tiên đã hơn gần một tháng rồi."
"Một. . . . . Một tháng?"
Ngao Tuyên há hốc mồm.
Thời gian một tháng.
Nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, vừa đủ để truyền thừa của Chân Tiên kép lại.
"Lão tổ?"
Tộc trưởng của Long tộc truyền đến một tin tức.
Cho tới giờ khắc này.
Trong lòng hắn mới thở hắc ra một hơi.
Đoạn thời gian trước, sau khi hắn rời khỏi Thiên Cơ Lâu, mỗi một ngày đều lo lắng, lão tổ nhà mình có khi lại đột nhiên hỏi mình, còn ở trong Thiên Cơ Lâu hay không.
Bây giờ xem ra.
Tất cả mọi chuyện đều không thể qua được con mắt của lâu chủ tiền bối.
Tất cả mọi chuyện từ lúc lão tổ mua cơ duyên ngộ đạo đài của vị Chân Tiên kia lưu lại cho đến chuyện của ngày hôm, lâu chủ tiền bối cũng đã dự đoán được.
Cũng chính là bởi vì như vậy.
Đã bảo hắn rời Thiên Cơ Lâu.
"Đã lâu như vậy sao?"
Ngao Tuyên bỗng cảm thấy dường như đã qua mấy đời vậy, khi mình vô địch trở về, đối thủ của ngày xưa lại không thấy tăm hơi, kiếm rời vỏ tìm chung quanh lòng mờ mịt.
"Mạnh Khánh Chi thì sao?"

Ngao Tuyên hỏi.
"Cửu U Đại Đế bố trí ra một đại trận ở trước truyền thừa của Chân Tiên, tiêu diệt một vị Đại Đế của cấm khu Tử Huyền giới, làm trọng thương hai vị Đại Đế của Thiên Nguyên giới, bây giờ kết cục cũng không phải rất tốt. . . ."
"Ba ngày phía trước, hắn đã đi vào trong Bạo Loạn tinh hải vực, còn kết quả như thế nào không ai biết."
Tộc trưởng của Long tộc đáp lại.
Ngao Tuyên: "... ."
Trước đây.
Hắn còn tưởng rằng Mạnh Khánh Chi chẳng thể làm nên trò trống gì.
Hiện tại xem ra.
không phải là không làm được gì?
Mà đã làm quá lớn, rước lấy sự phẫn nộ của vô số người!
Nếu không thì sao người ta lại điên cuồng đuổi giết hắn như vậy?
Đáng tiếc.
Ngao Tuyên nói thầm một tiếng đáng tiếc.
Lúc đó mình lại không có mặt, nếu là mình cũng ở đó thì số lượng kia... ít nhất ... Cũng phải tăng lên gấp đôi. Khi đó nói không chừng hai người đều có thể kiếm thêm được một món tiền lớn.
Long tộc bọn họ cũng rất thèm muốn tài sản của một vị Đại Đế.
Mặc dù không thể đánh chết bọn họ.
Nhưng nếu có thể đoạt đi Đế binh của bọn họ thôi thì cũng đã là một khoản của cải đáng giá.
"Xem ra... ."
Ngao Tuyên bước ra một bước, đi ra ngoài tiên cung, nhìn về phía Thiên Nguyên giới ở đằng xa, lẩm bẩm nói: "Bản đế cũng nên đến Bạo Loạn tinh hải vực một lần!"
... . .
Cùng lúc đó.
Thiên Nguyên giới.
Trong một mảnh không gian hư vô.
Mảnh không gian này dường như là thuộc về giải đất hỗn độn, sương mù hỗn độn lượn lờ cuồn cuộn, một tòa thần thành cổ xưa đồ sộ sừng sững, tường thành loang lổ, hiện đầy dấu vết của thời gia.

Bên ngoài tòa thành những phù hiệu như ẩn như hiện, đan dệt nên sức mạnh của đại đạo.
Bất kỳ một sinh linh nào tới gần thần thành đều có thể cảm nhận được sự phồn hoa trong thành trì, các loại khí huyết xen lẫn cùng nhau, tạo thành một cỗ tư thế hùng vĩ.
Giống như một cái lô đồng giữa đất trời!
"Chíu"
Bên trong hỗn độn, kim quang lóe lên.
Cửa thành ù ù mở ra, một sinh linh cả người nhuốn máu xông vào cửa thành. Hai tay cầm giáo mác, trên người mặc áo giáp của binh sĩ, kinh ngạc nhìn về hướng cửa thành, trong lòng có chút ngạc nhiên. Nếu như dựa vào khí tức thì hình như là đại thống lĩnh đã trở về.
Nhưng khi quan sát tình huống, thì dường như đại thống lĩnh bị thương rất nghiêm trọng, tình hình không mấy khả quan. Chỉ là một Thiên Nguyên giới
Chẳng lẽ.
Còn có thể có người làm trọng thương đại thống lĩnh được sao?
Đây không khỏi là quá không thể tưởng tượng nổi.
Hồng Hiên lê tấm thân tàn, tốc độ không giảm, đi tới trước một tòa cung điện.
Chỗ này long khí lượn lờ, từng luồng khí hóa thành những dải mây bốc hơi lên, tử khí hoa lệ. Những cung điện chung quanh đây đều được bao phủ bởi vô số vạn dải mây như vậy.
Ở trong hỗn độn còn có thể có được một chỗ niết bàn như vậy, thật sự là kỳ tích
Bởi vì.
Mỗi một người tu luyện đều hiểu rõ đối với đại bộ phận sinh linh mà nói, hỗn độn là nơi tuyệt địa. Ở trong đó không phân ra trên dưới trái phải.
Dù cho Đại Đế bước vào trong đó thì đều có thể chết đi.
Nhưng Thiên Hoang Bất Lão Thành cổ xưa tang thương, lại tọa lạc trong hỗn độn, nhưng không hề bị sứt mẻ, khiến người ta không khỏi rung động.
"Thuộc hạ Hồng Hiên, bái kiến thành chủ!"

Chương 351. Một con kiến hôi mà thôi (2)

Chương 351: Một con kiến hôi mà thôi (2)
Hồng Hiên mặt không còn chút máu, thân thể bị tàn phá, máu tươi nhỏ xuống, nhiễm đỏ mặt đất, hắn quỳ rạp trên mặt đất, thần thái vô cùng cung kính, dập đầu về hướng đại điện ở phía trước mặt.
Một vị Đại Đế cúi đầu.
Nếu như truyền ra bên ngoài, sợ rằng sẽ gây nên sóng to gió lớn!
"Ông!"
Sau một khắc.
Một tấm gương cổ lấp lánh, từ trong đại điện lao ra, chao lượn trên hư không, hùng vĩ mà cổ điển, dường như đột nhiên xuất hiện, rủ xuống những thác nước hỗn độn, cảnh tượng tráng lệ.
Tiên binh!
Đây là một binh khí của vô thượng Chân Tiên, hoàn mỹ không một chút tì vết, chứa đựng sức mạnh nghịch thiên, giống như thần chí vừa mới ra đời, tự động phục sinh vậy, tản mát ra khí thế uy nghiêm của vô thượng Chân Tiên.
Vào giờ khắc này.
Toàn bộ Thiên Hoang Bất Lão Thành, toàn bộ sinh linh đều run lên, nhịn không được quỳ mọp xuống, quỳ rạp trên mặt đất, dập đầu với kính cổ.
"Vèo!"
Cổ kính xoay trong.
Chìm nổi trong hỗn độn, một vệt hào quang, lóe lên rồi biến mất, bắn ra đến tỷ vạn dặm, giống như là nghịch chuyển thời gian rơi vào trên người Hồng Hiên.
Thương thế trên người hắn nhanh chóng khôi phục lại với tấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, đến ngay cả một nữa thân thể bị đứt lìa cũng từ từ mọc ra.
Mặc dù chưa thể khôi phục hoàn toàn.
Nhưng lúc này Hồng Hiên đã khôi phục được năm phần chiến lực!
Đại Đế bình thường sẽ không dễ dàng bị tổn thương, nếu như một khi gặp phải thương thế nghiêm trọng, như vậy thì thời gian dưỡng thương sẽ lên đến cả vạn năm, phải mất vài vạn năm mới có thể khôi phục thương thế.
Điều này là hiển nhiên!
"Thuộc hạ đa tạ thành chủ!"
Hồng Hiên cung kính nói.

"Mọi chuyện xử lý ra sao rồi?"
Khí thế trong cung điện bàng bạc.
Giống như là một thiên cung cổ xưa tọa lạc bên trong hỗn độn.
Theo giọng nói truyền đến, càn khôn vũ trụ, thiên địa huyền hoàng đều xuất hiện vào giờ khắc này.
Một người vóc dáng vĩ đại, tóc bay tán loạn, thân thể bao phủ trong sương mù, khiến người ta không thể nhìn rõ vẻ mặt, đứng lặng trong đấtt trời.
Hắn mở to hai mắt, trong ánh mắt đó có cảnh tượng diệt thế, nhật vẫn nguyệt rơi.
Hắn ngồi xếp bằng ở nơi đó, sương mù hỗn độn tràn ngập, bên cạnh mơ hồ vang lên những âm thanh của thế giới, các loại âm thanh của đại đạo thiên âm, khí tức bao trùm chư thiên.
Giống như là một nhân vật cổ xưa đã có từ trước thuở sơ khai.
Đạo hạnh cũng đạt đến mức khủng bố mà không thể biết được.
"Thuộc hạ vô năng. Không thể mang truyền thừa của Chân Tiên về!"
Hồng Hiên xấu hổ, tự trách
Thực lực của mình còn mạnh hơn một bậc so với một ít lão quái vật trong cấm khu của Thiên Nguyên giới, nhưng tính đi tính lại mà không có tính tới, thời khắc mấu chốt lại mọc ra một Mạnh Khánh Chi
Hắn vừa ra tay là đã dùng đòn sát chiêu.
Dựa vào một tòa sát trận đã cứng rắng ép cho mình tự bạo mất một nữa thân thể, mới miễn cưỡng chạy thoát, bảo vệ được cái mạng.
Tuy là mình trốn ra được.
Nhưng nhẫn trữ vật của mình lại bị mất.
Nói cách khác.
Lần này đi một chuyến truyền thừa của Chân Tiên chẳng những mình không thu hoạch được thứ gì, mà còn mất luôn căn cơ nhiều năm của mình, có thể nói là lỗ tới nhà bà nội luôn rồi.
"Có chuyện gì bất ngờ sao?"
Giọng nói vọng ra từ trong cung điện vô cùng hùng hậu quanh quẩn trong hỗn độn, không hề có lấy một chút cảm xúc nào, gần như là không thể nhận biết được vui buồn giận dữ.
Chẳng có lấy một ai có thể đoán được hắn đang suy nghĩ nhưng gì từ trong giọng của thành chủ.
"Là Mạnh Khánh Chi của Thiên Nguyên giới!"

"Nếu không phải hắn ta xuất hiện ngán đường, thuộc hạ đã mang được truyền thừa của Chân Tiên về rồi."
Hồng Hiên cắn răng nghiến lợi nói
Trong giọng nói mang theo một chút tức giận, thực lực chân chính của mình hơn xa Mạnh Khánh Chi, nhưng bị đối phương chơi chiêu, có nói gì đi nữa thì hắn cũng không thể nào nuốt trôi cơn giận này được.
"Con kiến hôi mà thôi."
Thành chủ điền nhiên nói.
"Có cần ta xuất thủ giúp ngươi giết nó không?"
"Thuộc hạ đa tạ thành chủ, nhưng thuộc hạ muốn tự mình đòi lại mối thù lớn này!"
Hồng Hiên trầm giọng nói.
Hắn biết rất rõ thực lực của thành chủ, đã tiến rất xa trong cảnh giới Chân Tiên, đối với chuyện lần này truyền thừa của Chân Tiên xuất thế, hắn cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi.
Muốn xem thử con đường tu luyện của một vị Chân Tiên khác, rốt cuộc ra làm sao.
Đối với hắn mà nói thì truyền thừa này cũng chẳng quan trọng, nhưng mình lại phá hỏng nhiệm vụ mà thành chủ giao phó, thì hắn vẫn cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.
"Có thể."
Hai chữ này vọng ra.
Toàn bộ Thiên Hoang Bất Lão Thành đều ầm vang rung lắc theo.
Toàn bộ sinh linh bên trong thành nghe thấy giọng nói này, không khỏi rung động trong lòng.
"Thương thế trên người của ngươi rất nghiêm trọng, tạm thời lui về dưỡng thương đi."
Bóng dáng mơ hồ đứng lặng trên bầu trời, giống như là hóa thân của đạo trời, hắn hơi cúi đầu, nhìn về phía Hồng Hiên, giọng nói mang theo một sức mạnh to lớn không rõ.
"Thành chủ...!"
Hồng Hiên muốn nói nhưng lại thôi.
"Còn có chuyện gì?"
Hư ảnh thản nhiên nói.
"Lúc thuộc hạ giao thủ cùng Mạnh Khánh Chi, đã bị đối phương nhìn ra thân phận."

Hồng Hiên nhớ lại tình cảnh lúc ấy, nghiêm túc nói.
Thiên Hoang Bất Lão Thành đến từ một thế giới kinh khủng, chuyện này chỉ có những sinh linh bên trong thành biết được.
Sau những năm tháng dài dằng dặc.
Tuy là người ở tu luyện giới dần dần thay hình đổi dạng.
Tuy là cũng có rất nhiều những sinh linh ra đời ở thời đại mới này đã quên lãng một sự thật là mình thuộc về một thế giới khác.
Không ít người gần như đã tưởng lầm là bọn họ được sinh ra ở Thiên Nguyên giới, mà Thiên Hoang Bất Lão Thành chẳng qua cũng chỉ là một thế lực siêu nhiên ở Thiên Nguyên giới mà thôi.
Hiện nay.
Những người vẫn còn giữ chấp niệm được trở về, cũng chỉ còn lại một số ít lãnh đạo của Thiên Hoang Bất Lão Thành mà thôi.
Trong số những người này bao gồm Hồng Hiên và thành chủ.
Bọn họ rất lo lắng, thời gian càng lâu, Thiên Hoang Bất Lão Thành sẽ từ từ bị đồng hóa bởi Thiên Nguyên giới, hậu nhân sẽ từng bước quên lãng, bản thân họ thực sự thuộc về một thế giới khác.
Cũng chính bởi lí do này.
Thiên Hoang Bất Lão Thành không tùy tiện hành tẩu ở Thiên Nguyên giới.
Bên trong Thiên Nguyên giới không có những tin đồn liên quan tới Thiên Hoang Bất Lão Thành, nhưng bây giờ lại có người nhận ra thân phận của Hồng Hiên. Có như thế nào thì trong chuyện này cũng có điều kỳ lạ.

Chương 352. Bí mật lớn nhất trong thành!

Chương 352: Bí mật lớn nhất trong thành!
"Mạnh Khánh Chi?"
Gọng nói của thành chủ trống rỗng, như thần như thánh, không có chút tình cảm của nhân loại.
"Hắn lấy tin tức này từ đâu? Ngươi đã điều tra rõ chưa?"
"Hồi bẩm thành chủ, thuộc hạ hoài nghi Mạnh Khánh Chi có được tin tức từ Thiên Cơ Lâu, hơn nữa... Lúc đó Mạnh Khánh Chi cũng không phủ nhận!"
Hồng Hiên chắp tay nói.
"Thiên Cơ Lâu?"

Nghe được ba chữ này.
Lần đầu tiên trong giọng nói của thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành xuất hiện sự giao động.
Hắn vô cùng xa lạ với Thiên Cơ lâu chủ.
Nhưng hắn lại vô cùng rõ ràng chuyện hai giới Thiên Nguyên giới cùng Tử Huyền giới hợp nhất, hơn nữa những tin tức mà hắn biết được còn nhiều hơn bất kỳ kẻ nào!
Đây là sự chênh lệch về mặt thực lực.
Chỉ có đứng trên cao, mới có thể thấy được càng nhiều điều!
Hắn để tay lên ngực tự hỏi, nếu như mình vung tay lên thì có thể dễ dàng phá huỷ đi Thiên Nguyên giới hoặc Tử Huyền giới.
Nhưng hủy diệt cùng sáng tạo, vĩnh viễn không thuộc về cùng một đẳng cấp.
Diệt thế đơn giản.
Nhưng độ khó của việc sáng thế không biết là gấp bao nhiêu lần độ khó của việc tăng tu vi.
Thúc đẩy một thế giới hợp nhất với một thế giới khác mà lại còn không để xảy ra một thảm họa lớn, đây quả thực là chưa từng nghe thấy, hắn tự nghĩ bản thân hắn không thể nào thực hiện được.
Mà cho đến ngày nay hắn vẫn không tìm được người xuất thủ đứng đằng sau chuyện này. Nhìn khắp toàn bộ Thiên Nguyên giới, trên bề nổi thì cũng chỉ có một người mà hắn không thể nhìn thấu được là Thiên Cơ Lâu. Cho nên hắn cũng đang hoài nghi có phải là do Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ hay không.
Nếu quả là như vậy thì thực lực của Thiên Cơ lâu chủ rất có khả năng là đã trên cả hắn!
"Có thể nhận ra được thân phận của ngươi, Thiên Cơ lâu chủ kia chính xác là có vài phần lợi hại."
Thành chủ điền nhiên nói.
"Thành chủ..."
Hồng Hiên do dự một chút, tiếp tục nói: "Mạnh Khánh Chi không những nhận ra thân phận của thuộc hạ, còn từng thẳng thắn nói ra Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng không phải thuộc về giới này. . . . ."
"Hơn nữa. . . . ."
"Mạnh Khánh Chi còn hỏi ra miệng, bí mật lớn nhất trong thành."
"Chính là chuyện chúng ta đang tìm đường trở về!"

"Ồ?"
Thành chủ hừ nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần suy nghĩ thâm sâu.
Nếu như chỉ là nhận ra Hồng Hiên thuộc về Thiên Hoang Bất Lão Thành, vậy thì cũng chẳng coi là gì, dù sao Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng đã xuất hiện ở Thiên Nguyên giới khá lâu rồi.
Chắc cũng có đến mấy ngàn vạn năm.
Trong lịch sử, đã từng có một vài Đại Đế của Thiên Nguyên giới phát hiện ra bóng dáng của Thiên Hoang Bất Lão Thành, nhưng chưa từng có ai có thể đến gần nó mà thôi.
Nhưng nếu như.
Có người nhận ra lai lịch của Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Vậy thì không đơn giản.
Có khi nào Thiên Cơ lâu chủ biết được làm thế nào để Thiên Hoang Bất Lão Thành trở về được với thế giới mà nó thuộc về không?
Giờ khắc này.
Thành chủ và Hồng Hiên có suy nghĩ giống nhau.
Mấy ngàn vạn năm nhẫn nại cũng chỉ vì bọn họ muốn trở về, hôm nay đã xuất hiện một tia hi vọng, thì bất kể là có như thế nào đi nữa, bọn họ cũng không buông tha dù chỉ là một tia hi vọng.
Suy nghĩ đến chuyện thực lực của Thiên Cơ lâu chủ có thể thúc đẩy hai giới dung hợp lại với nhau.
Tâm trạng của thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành tỷ vạn năm chưa hề giao động, đột ngột xuất hiện một cơn sóng lớn.
"Điều ngươi mới vừa nói có thật không?"
Thành chủ trầm giọng hỏi.
"Những gì mà thuộc hạ nói đều là sự thật!"
Hồng Hiên chắc chắc nói.
"Được!"
Thành chủ gật đầu, ánh mắt mở lớn, xuyên thủng vạn giới, nhìn xuống Thiên Nguyên giới, giọng nói của hắn mang theo một chút chờ mong nói:
"Ngươi đích thân đến Thiên Nguyên giới, rồi đến Thiên Cơ Lâu thử một lần, hỏi xem thử là vị Thiên Cơ lâu chủ thần bí kia có cách nào khiến cho chúng ta trở về thế giới của mình không!"
"Dạ!"
Hồng Hiên chắp tay.

Sai mình đi, điều này chứng tỏ sự sùng bái của thành chủ đối với Thiên Cơ Lâu.
Sở dĩ, thành chủ không tự mình đi, là bởi vì tuổi tọ của hắn đã không còn nhiều lắm, vô thượng Chân Tiên cũng không thể trường sinh. Nếu như là trở về với thế giới của họ thì có thể thành chủ còn sống được lâu hơn một chút.
Nhưng ở Thiên Nguyên giới.
Hắn đã bị Thiên Đạo áp chế.
Tuổi thọ bị tổn hao hơn phân nửa, lúc này chỉ có thể tự phong bế mình bên trong thành, mới có thể làm chậm sự tiêu hao tuổi thọ.
Nếu như bước ra khỏi Thiên Hoang Bất Lão Thành, sợ rằng không được bao lâu, thì hắn sẽ hao hết tuổi thọ mà chết đi.
Đây cũng là nguyên nhân thực sự mà Thiên Hoang Bất Lão Thành vẫn muốn trở về, chỉ có trở về, thực lực mới có thể tiến hơn một bước, mới có thể tiếp tục được sống!
"Thành chủ. . . . ."
Hồng Hiên vẫn chưa rời đi, ngược lại hiện lên vẻ lúng túng, muốn nói nhưng lại thôi.
"Còn có chuyện gì?"
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành, nghi ngờ nói.
"Ừm..."
Trong tròng mắt Hồng Hiên lộ ra vài phần xấu hổ, ngượng ngùng nói:
"Thuộc hạ nghe nói, tuy là tin tức của Thiên Cơ Lâu vô cùng chuẩn xác. Nhưng cũng tương đối quý giá..."
"Nhẫn trữ vật của thuộc hạ đã bị Mạnh Khánh Chi cướp mất, cho nên.."
Đây là tâm bệnh của hắn.
Thân là Đại Đế hậu kỳ lại bị một kẻ mới vừa thành Đế cho vào tròng, bây giờ đúng là có chút khó có thể mở miệng.
"Ta hiểu rồi rồi."
Thành chủ bình thản.
Hắn vừa nói xong, một tia sáng bay ra, xẹt qua hư không, rơi vào trước mặt Hồng Hiên.
Hắn đưa hai tay ra, tia sáng tan hết, hóa thành một chiếc vòng tay đầy vẻ cổ xưa, mặt trên đầy hoa văn huyền ảo, có một loại khí tức cổ xưa tràn ngập ra.
"Thuộc hạ đa tạ thành chủ!"
Hồng Hiên quỳ gối.

"Đi thôi."
Thành chủ phất phất tay, bóng dáng của hắn tiêu tan, dường như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện vậy, Thiên Hoang Bất Lão Thành lại khôi phục lại vẻ tĩnh mịch như thường ngày, tất cả mọi thứ đều trở về với vẻ vốn có của nó.
"Dạ."
Hồng Hiên chắp tay về phía hư không.
Hắn xoay người, hít sâu một hơi, trong lúc lơ đãng, thần thức dò vào trong chiếc vòng tay, khi nhìn thấy những đồ vật bên trong đó, thì cho dù là hắn cũng phải hít vào một ngụm khí lạnh.
Quá quý giá!
Có một số thứ đến ngay cả hắn đều trông thấy mà thèm, chỉ từng nghe thấy trong truyền thuyết, căn bản là chưa từng nhìn thấy!
Hắn cũng chưa từng thấy, chớ đừng nói chi đến những sinh linh khác của Thiên Nguyên giới.
Đây là những thứ chỉ thuộc về thế giới trước kia của bọn họ.
"Xem ra thành chủ cũng quyết tâm muốn trở về!"
Hồng Hiên xoay người nhìn cung điện sau lưng, thầm nghĩ.

Chương 353. Giống với trước kia mà?

Chương trước Chương sau

Chương 353: Giống với trước kia mà?
Thiên Cơ Lâu.
Một tháng đã trôi qua, nhưng lượng người đến Thiên Cơ Lâu vẫn không giảm mà lại tăng.
Trong khoảng thời gian này.
Người đến Thiên Cơ Lâu tăng lên rất nhiều.
Mỗi một ngày chuyện có không ít người đi vào mua tin tức, mua cơ duyên không phải là trường hợp cá biệt, thậm chí còn có sinh linh Địa Tiên giới đến đây hỏi trở về đường.
Đáng tiếc là.
Trong những thế lực này này lại không có Đại Đế tọa trấn.
Dù sao.

Thực sự là có quá ít Đại Đế đến từ Địa Tiên giới, mỗi một người đều có nơi họ thuộc về, bọn họ chưa đến đây mua tin tức, kể cả thế lực khác có mua rồi thì căn bản là không thể dùng.
Mà mấy vị Đại Đế của Địa Tiên giới xuống đây kia, sở dĩ không đến Thiên Cơ Lâu.
Trong lòng Lý Vân ít nhiều gì cũng đã đoán được.
Nguyên nhân chính là nếu muốn một Đại Đế mở ra một lối đi không gian thì phải mất rất nhiều thời gian, động một tí là mất đến mấy nghìn năm, ai mà chờ cho nổi?
Thay vì tốn thời gian công sức, còn không bằng yên tâm chờ đợi.
Những lão tổ của Địa Tiên giới cũng sẽ tìm cách.
Ví dụ như Ngọc Hư cung.
Đệ tử đứng đầu ba đời như Dương Tiễn vẫn còn trong Tử Huyền giới, Ngọc Hư Cung không có lý nào mà ngồi yên không để ý đến.
Nói không chừng.
Chờ thêm mấy ngày nữa.
Lối đi giữa hai giới lại được mở ra.
"Hơn năm chục triệu điểm Thiên Cơ... ."
Lý Vân nhìn thoáng qua màn hình màu xanh lam nhạt đang trôi nổi trước mặt hắn, trong lòng có chút bùi ngùi.
Bắt đầu từ khi nào.
Chỉ vì điểm số Thiên Cơ mà có thể gọi là hắn đã vắt hết óc, nhưng bây giờ mình cũng đã có hơn mười triệu điểm. Lại chờ thêm một thời gian nữa, mình cũng nên suy nghĩ về mấy thứ như Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Bát Cửu Huyền Công.
Còn về những điều trở ngại khi thay đổi công pháp.
Thì hắn chưa từng nghĩ đến, chỉ cần có thể dùng điểm Thiên Cơ giải quyết, vậy thì chẳng thành vấn đề.
Danh tiếng đã lan xa.
Thiên Cơ Lâu căn bản không cần phải lo đến chuyện người ta không tìm đến cửa.
"Sau khi đột phá cảnh giới Chân Tiên, vậy thì cũng có thể kéo luôn Địa Tiên giới qua đây để hợp nhất cùng Thiên Nguyên giới . . . ."
Lý Vân nâng bàn tay lên, sờ sờ cằm của mình, trong ánh mắt hiện lên vẻ suy tư.
Theo như hắn nghĩ thì đây là một cách làm không tệ.

Bản thân mình chạy khắp nơi trong chư thiên vạn giới, danh tiếng mới gầy dựng chưa được bao lâu mà lại chạy đến một thế giới khác, thì chuyện này đúng là mất nhiều hơn được, dù sao danh tiếng là thứ khó tích lũy được nhất.
Đã có vô số ví dụ về không ít thế lực có danh tiếng trăm vạn năm, mà chỉ trog một đêm thì đã trôi theo dòng nước chảy.
Danh tiếng của mình đang lên như mặt trời giữa trưa.
So với chuyện chạy khắp chư thiên vạn giới, chẳng bằng kéo hết những thế giới kia về đây.
Hợp nhất tất cả những thế giới lại với nhau, mình sẽ nhào nặn ra một thế giới chí cường, áp đảo trên chư thiên vạn giới. Chẳng phải là quá đẹp sao?
Còn về chuyện khi kéo những thế giới khác về đây.
Thì giữa những thế giới có lẽ sẽ phát sinh xung đột.
Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện này.
Cũng không cần hắn suy nghĩ.
Bởi vì đây là chuyện mà vạn tộc sinh linh cần phải cân nhắc.
Có khả năng lớn là sẽ có chiến tranh, dù sao thì nếu như cục diện của thế giới giống như một vùng biển chết, đối với Thiên Cơ Lâu mà nói, cũng không phải là chuyện tốt, chỉ cần nằm trong phạm vi có thể khống chế.
Thì tùy ý bọn họ muốn đánh đấm như thế nào
"Ừm. . . . ." Lý Vân gật đầu, tán thành với suy nghĩ của chính mình
"Thế giới nhiều lên, thì cơ duyên cũng sẽ nhiều lên, thì không gian phát triển của Thiên Cơ Lâu sẽ càng lớn!"
Mặt dù mình không thể bắt đầu như thuở sơ khai, nhưng một thế giới chí cường mới tinh được tạo thành từ trong tay mình, chỉ cần nghĩ đến điều này không thôi thì đã có chút kích động rồi.
"Hiện tại sinh linh của Thiên Nguyên giới cùng Tử Huyền giới còn có chút xa lạ đối với Địa Tiên giới ."
Lý Vân trầm ngâm.
"Thôi được rồi."
"Hôm nay, ta sẽ cho sinh linh hai giới hiểu thêm một chút về Địa Tiên giới!"
Trong lòng Lý Vân quyết định chủ ý.
Địa Tiên giới quá mạnh mẽ, nếu như Thiên Nguyên giới cùng Tử Huyền giới không có hiểu biết về nó, một khi hắn kéo Địa Tiên giới về đây thì hai giới kia có thể sẽ bị đàm áp.

Mà Tiên tộc của Địa Tiên giới
Chợt phát hiện.
Bên ngoài thế giới của mình lại xuất hiện thêm hai thế giới.
Phỏng chừng bọn họ cũng rất vui mừng.
Tam giới hợp nhất với nhau, đẳng cấp của thế giới tăng lên, sớm muộn gì thì ở bất cứ chỗ nào cũng sẽ giống như nhau. Khi đó sẽ xuất hiện những cuộc chiến tranh tàn khốc để tranh dành địa bàn.
Nếu như Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới không biết gì, thì có thể sẽ bị Địa Tiên giới đàm áp cả hai giới.
Trong lòng đã có chủ ý, hắn nhanh chóng nói:
"Hệ thống, dựa theo những bảng xếp hạng của Thiên Nguyên giới tạo ra những bảng xếp hạng giống như vậy cho Địa Tiên giới cùng Tử Huyền giới!"
"Đồng thời đổi tên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng của Thiên Nguyên giới thành Thiên Nguyên Thiên Kiêu Bảng, sau đó lại tạo ra một Vạn Giới Thiên Kiêu Bảng. Sau này mỗi khi hợp nhất thêm một thế giới mới, hệ thống ngươi nhớ đúng giờ cập nhật bảng danh sách!"
" Bảng danh sách này vẫn có 500 vị thứ như cũ!"
. . . . .
Trước đây hắn đã từng nghĩ đến Vạn giới Thiên Kiêu Bảng, nhưng vẫn chưa thực hiện, bởi vì thế giới quá ít, chỉ có Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới, nếu như dùng hai chữ ‘Vạn Giới’ thì cứ là lạ thế nào đấy.
Bây giờ lại thêm vào một Địa Tiên giới, miễn cưỡng gọi một tiếng ‘vạn giới’ cũng được.
Hiện nay.
Chỉ là mới bắt đầu, 500 thứ hạng cũng coi như là đủ dùng, nhiều lắm thì sự cạnh tranh sẽ khốc liệt hơn một chút, chờ sau này thực sự nối liền chư thiên vạn giới.
Thì 500 thứ hạng này cũng không đủ để nhét kẽ răng.
Kể cả là có một vạn thứ hạng thì cũng chưa chắc mỗi một thế giới có thể có một người được xếp lên trên bảng này.
Mà một thế giới có đến tỷ vạn vạn sinh linh mà chẳng có lấy được một người có tên trên bảng, điều này khiến người ta chỉ cần nhìn một cái thì có thể biết được thế giới nào mạnh, thế giới nào yếu.

Chương 354. Ai thắng ai thua khó mà nói được!

Chương 354: Ai thắng ai thua khó mà nói được!

Đến lúc đó.

Kẻ nào không có tên trên bảng thì bên đó tự khó chiịu.

"Hệ thống công bố bảng danh sách này ra ngoài đi."

Lý Vân quét mắt nhìn mấy bảng danh sách, thoả mãn gật đầu, phất tay nói.

Tiếng nói vừa dứt.

Ầm!

Trên bầu trời của Đại Hoang thành xuất hiên mấy ánh sáng chớp nháy, từng cột ánh sáng từ trên trời giáng xuống, hóa thành từng tấm bia đá, như đến từ viễn cổ, mang theo khí tức thăng trầm cổ xưa.

Ầm ầm vang vọng trên bầu trời, mặt trên của tấm bia đá hiện lên đầy văn tự, nhìn thì vô cùng rắn chắc, không biết được chế tạo từ loại chất liệu gì.

Khiến người ta nhìn vào mà khiếp sợ.

"Bảng danh sách mới!"

Cảnh tượng này.

... . .

Không ít cư dân Đại Hoang thành đã hết sức quen thuộc.

Trước đây mỗi một lần bảng danh sách xuất thế đều xuất hiện cảnh tượng như vậy, không ít người đợi ở gần Đại Hoang thành, mỗi một ngày đều mong chờ khoảnh khắc này xuất hiện.

Bảng danh sách mới hiện thế, đồng nghĩ với việc thế giới này lại có một đám người nổi trội hơn chúng sinh.

Cho dù là Thiên Tội Bảng.

Thì cũng không phải là người bình thường có thể được xếp lên trên bảng đó.

Còn như những bảng xếp hạng khác như là Thánh Chủ bảng, Thiên Kiêu Bảng, những người có tên có tuổi trên những bảng xếp hạng kia khi đi ra khỏi nhà, bất giác cũng tự hào hơn.

Không cần bản thân hắn phải giới thiệu, chỉ cần đứng im một chỗ.

Thì bên cạnh sẽ có vô số người tự động nhắc đến tên tuổi của hắn.

"Thánh Chủ bảng, Thiên Kiêu Bảng, Trữ Đế Bảng, Thiên Tội Bảng... .Mấy bảng xếp hạng này giống lúc trước mà?"
Mấy bảng danh sách hiện thế, đã thu hút vô số ánh mắt.
Rất nhanh đã có người phát hiện ra chỗ không giống nhau.
"Đây là bảng danh sách của Tử Huyền giới!"
Có lão Thánh Nhân kinh hô.
Thời gian mà Thiên Nguyên giới cùng Tử Huyền giới khai chiến kéo dài không lâu, đến tận ngày hôm nay hai giới vẫn còn động tay chân. Ở vũ trụ biên hoang, đánh nhau to thì ít mà đánh nhau nhỏ thì không thiếu.
Không chỉ có sinh linh của Thiên Nguyên giới tò mò về đối phương sở hữu những người kinh tài tuyệt diễm nào.
Mà đến ngay cả người của Tử Huyền giới cũng rất muốn biết rốt cuộc thì thiên kiêu trong giới của mình nó ra cái giống gì. Mỗi khi nhìn thấy thiên kiêu của Thiên Nguyên giới người ta xuất môn, thì đều tự xưng bản thân xếp thứ bao nhiêu trên Thiên Kiêu Bảng.
Chẳng thể nào mà trong lòng bọn họ không ước ao được như vậy.
Đáng tiếc.
Bọn họ không có bảng danh sách, nếu như tự bọn họ tạo ra một danh sách, căn bản sẽ không có người nào tin, mà còn sẽ trở thành trò cười cho mọi người.
Sau khi chờ đợi một hồi lâu.
Thì rốt cuộc sinh linh của Tử Huyền giới đã nghênh đón hào quang của chính mình.
Bọn họ cũng có Thiên Kiêu Bảng thuộc về mình!
"Tử Huyền giới không ổn rồi!"
Không ít người nhìn vào Thiên Kiêu Bảng Tử Huyền giới, nhíu nhíu mày.
Vốn dĩ là.
Thiên Nguyên giới cùng Tử Huyền giới đánh nhau một trận, người ta dẫn ra ba vị Đại Đế, nếu không phải Mạnh Khánh Chi, Long Đế cùng với Lăng Tiêu thành Đế, thì bên phía mình sẽ thất bạo thảm hại.
Trong hai giới Tử Huyền cùng Thiên Nguyên.
Mỗi một sinh linh đều cho rằng Tử Huyền giới mạnh hơn một chút.
Tuy là vạn tộc Thiên Nguyên giới cũng chưa từng phủ nhận.
Dù sao.
Trên bề nổi thì nhà Tử Huyền giới người ta có đến bốn vị Đại Đế, người đầu tiên thành Đế đã lánh đời, nhưng vẫn chưa chết, cũng chỉ cần ba vị Đại

Đế.
Thì cũng đã đủ đàm áp Thiên Nguyên giới rồi.
Ai mạnh ai yếu, chỉ cần nhìn bằng một mắt thì cũng biết được.
Một thế giới mạnh mẽ như vậy, nhưng người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng của bọn họ lại mới chỉ có tu vi Thoát Thai Cảnh đỉnh phong
Nhìn lại phía Thiên Nguyên giới.
Ngọc Khuynh Tiên đứng đầu Thiên Kiêu Bảng đã là tu vi Thiên Tượng Cảnh trung kỳ, hai người chênh nhau chừng hai đại cảnh giới.
Phải biết rằng.
Đều là thiên kiêu, cho dù là chỉ chênh nhau một chút xíu thôi thì cũng sẽ khác nhau một trời một vực, chớ đừng nói chi là thua đến cả hai đại cảnh giới.
Mức độ chênh lệch như thế này.
Thì gần như là chỉ cần dùng một ánh mắt, thì kẻ mạnh hơn có thể giết chết kẻ yếu hơn ngay tức khắc, không có bất kỳ tính so sánh nào.
"Bây giờ tuy là Tử Huyền giới rất mạnh, nhưng vài vạn năm sau, phỏng chừng cũng chẳng còn đáng lo ngại!"
Một vị lão Thánh Nhân Vương nhìn bảng danh sách trên bầu trời, mỉm cười nói
Hiện tại đám người Long Đế, tam đế cùng tồn tại.
Đã chống đỡ được áp lực từ Tử Huyền giới.
Bây giờ không thể hủy diệt được Thiên Nguyên giới thì về sau này lại càng không thể.
Chỉ cần trụ vững vài vạn năm, chờ đợi thiên kiêu hậu bối quật khởi, thì có thể tiêu diệt Tử Huyền giới dễ như trở bàn tay.
"Không sai!"
Bên cạnh có người gật đầu, phụ họa nói: "Từ mấy bảng danh sách mà Thiên Cơ lâu chủ công bố này thì có thể nhìn thấy rõ nội tình của một thế giới, Thiên Nguyên giới chúng ta không chỉ có một mình thiếu niên Đại Đế là Ngọc Khuynh Tiên."
"Mà còn có những nhân vật yêu nghiệt như là Hỗn Độn Lục Ngô, thiếu chủ Côn Bằng, Diệp Trần, Lâm Chiến vv."
"Bất kỳ người nào trong số này đều có thể chèn ép thiên kiêu của Tử Huyền giới!"
"Lời này có lý!"
Không ít người gật đầu.

"Không cần đến đám người Diệp Trần, Lâm Chiến xuất thủ, Thái Sơ Thánh Tử của chúng ta cũng đã có thể quét sạch tất cả những người có trên Thiên Kiêu Bảng của Tử Huyền giới!"
Một vị đại tử nội môn của Thái Sơ Thánh Địa tự phụ nói.
Trong khoảng thời gian này.
Mỗi một thế lực đứng đằng sau thiên kiêu trên Thiên Kiêu Bảng đều tới Thiên Cơ Lâu mua cơ duyên, rất sợ Thánh Tử nhà mình bị đẩy ra khỏi bảng xếp hạng, gần như giống với một cuộc chạy đua vũ trang.
Đương nhiên là Thái Sơ Thánh Tử cũng không ngoại lệ.
Dù sao.
Thánh Tử nhà bọn họ cũng không tệ.
Vị thứ xếp hạng trên Thiên Kiêu Bảng cũng rất cao.
Lúc này thực lực của hắn đã tới Thiên Biến Cảnh sơ kỳ. Nếu so sánh với mười người đứng đầu trên Thiên Nguyên Thiên Kiêu Bảng thì chỉ kém một chút mà thôi, nhưng chênh lệch cũng không phải là quá lớn. Những người đó chẳng qua cũng mới vừa đến Thiên Biến Cảnh trung kỳ mà thôi, đợi một thời gian nữa, chưa chắc là Thái Sơ Thánh Tử không thể đuổi kịp.
"Nếu như vào nửa năm trước đây, hai bảng xếp hạng Thiên Kiêu Bảng xuất hiện, thì e là Tử Huyền giới cũng sẽ không chênh lệch bao nhiêu so với Thiên Nguyên giới."
Một vị Đại Thánh bùi ngùi nói, đây là một vị Đại Thánh đến từ tộc Kim Ô, thực lực rất khủng bố, trong lúc nói chuyện, cả người ánh lên kim quang, có Thái Dương Chân Hỏa đang luân chuyển, sáng lạn không gì sánh được.
"Đúng vậy."

Chương 355. Ai thắng ai thua khó mà nói được! (2)

Chương 355: Ai thắng ai thua khó mà nói được! (2)
Không ít người cũng cảm thán.
Nếu không có Thiên Cơ lâu chủ, thì bây giờ trên đời này, ai mà biết được còn có một vị thiếu niên thiên kiêu kinh khủng như Ngọc Khuynh Tiên chứ?
Không có Ngọc Khuynh Tiên

Thì có lẽ là mỗi người trên bảng danh sách thiên kiêu cũng sẽ không điên cuồng tu luyện như vậy
Bởi vì xuất hiện một người quá mức chói mắt, đã kích động lòng háo thắng của bọn họ, người người chen lấn, lúc này tất cả mọi người mới đều đột phá Thoát Thai Cảnh.
Nếu không thì.
Bây giờ e là phần lớn thiên kiêu vẫn còn đang ở Thoát Thai Cảnh đỉnh phong rèn dũa căn cơ.
Còn như.
Những người tu luyện tới Thiên Biến Cảnh trung kỳ, thì lại càng không thể thiếu được sự trợ giúp của Thiên Cơ lâu chủ, không có cơ duyên mà Thiên Cơ lâu chủ chỉ điểm.
Chỉ dựa vào chuyện bọn họ điên cuồng đột phá như vậy thì sẽ nhanh chóng tiêu hao hết tiềm lực của bản thân, mặc dù có thể tạm thời vươn lên, nhưng thành tựu trong tương lai cũng chỉ có như vậy.
Với sự tồn tại của Thiên Cơ lâu chủ, đã bù đắp những vấn đề về căn cơ của bọn họ một cách trọn vẹn.
Không có chuyện gì mà một cơ duyên không giải quyết được, nếu như một cái cơ duyên không đủ, vậy thì hai cái!
"Vạn tộc Thiên Nguyên giới chẳng qua cũng chỉ dựa vào sự chỉ điểm của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối mới có được thành tựu như ngày hôm nay mà thôi, nếu như đánh nhau với người có cùng cảnh giới."
"Ai thắng ai thua còn chưa chắc!"
Một sinh linh của Tử Huyền giới lạnh lùng điền nhiên đứng ở trong đám người, toàn thân bừng lên ánh sáng, giống như là một vị thần, thực lực cực kỳ cường đại.
Chính giữa trán của hắn có một miếng vảy óng ánh rực rỡ, hiện lên những hoa văn huyền bí.
Khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là như rơi vào bên trong luyện ngục vô biên, ảo ảnh nổi lên bốn bề, đây là một loại ảo thuật cường đại, chẳng một ai dám can đảm nhìn thẳng vào hắn.
"Sinh linh của Tử Huyền giới mà cũng dám ngang ngược như vậy ở Đại Hoang thành sao?"
Có người lạnh giọng mắng
"Hừ, các ngươi có thể đến Đại Hoang thành, sinh linh của Tử Huyền giới chúng ta thì không thể đến đây sao? Không dối gạt gì các ngươi, ta đã

truyền bảng danh sách này về Tử Huyền giới rồi. . . . ."
"Không được bao lâu nữa thì những người trên Trữ Đế Bảng của Tử Huyền giới chúng ta sẽ tới Thiên Cơ Lâu tìm lâu chủ tiền bối mua cơ duyên!"
Vị sinh linh của Tử Huyền giới này thần thái lạnh nhạt, đối mặt với vô số sinh linh của Thiên Nguyên giới, không hề sợ hãi.
Bản thân hắn đã có tu vi Đại Thánh đỉnh phong.
Thêm nữa.
Đang ở trong Đại Hoang thành, chẳng có ai dám can đảm động thủ ở đây.
Cho nên bất kể là hắn có nói cái gì, đều sẽ không có người dám can đảm chống đối lại hắn, còn như sau khi rời khỏi đây mà có kẻ nào kiếm hắn gây sự hayy không thì cũng dễ giải quyết thôi.
Chỉ cần chờ trong Đại Hoang thành là được rồi.
Mấy bảng danh sách này xuất thế, phỏng chừng không bao lâu nữa, sẽ có một vài Chuẩn Đế của Tử Huyền giới đến đây, khi đó mình đi theo bên người của chư vị Chuẩn Đế, hoàn toàn có thể thong dong rời đi.
Mấy vị Chuẩn Đế của Thiên Nguyên giới thành Đế ở Tử Huyền giới của bọn hắn.
Cơn giận này.
Sao có thể không trả lại được chứ?
Nói không chừng, sau một thời gian nữa thì cũng có mấy vị Chuẩn Đế của Tử Huyền giới bọn họ thành Đế ở Thiên Nguyên giới. Như vậy thì thực lực giữa hai giới vẫn chênh lệnh như cũ.
"Trữ Đế Bảng của Tử Huyền giới ... . . ."
Rất nhiều người ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.
Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới, bây giờ thì chiến lực của cấp lãnh đạo miễn cưỡng ngang hàng nhau, sự chênh lệch duy nhất chính là nằm ở trên Thiên Kiêu Bảng, nếu như Trữ Đế Bảng mà quét qua.
Thì giữa hai giới vẫn còn chênh lệch.
Mỗi một sinh linh trên bảng danh sách này đều là Chuẩn Đế đỉnh phong, không biết đã sống bao nhiêu năm tháng rồi, chỉ cách Đại Đế một bước mà thôi.
Nếu thật sự.
Để cho Chuẩn Đế của Tử Huyền giới thành Đế ở Thiên Nguyên giới.
Thì ngày vui cũng sắp tới rồi.
"Lúc này, không phải là lúc mà Thiên Nguyên giới nên liên thủ với Tử Huyền giới cùng chống lại Địa Tiên giới hay sao?"

Lúc này.
Một vị tán tu âm trầm lên tiếng.
"Ừm?"
Nghe được câu nói này, không ít người đều biến sắc
"Lần này lâu chủ tiền bối không chỉ công bố những bảng danh sách của Tử Huyền giới, mà còn có những bảng danh sách của Địa Tiên giới, các ngươi không phát hiện được thực lực của Địa Tiên giới có chút khủng bố hay sao?"
Tán tu vừa nói câu nói lúc nãy lại lên tiếng.
Tim mọi người nhảy lên, lần thứ hai nhìn về phía bầu trời, ba hần bảng dánh sách của ba thế giới được chia ra thành ba khu vực, khu vực trung tâm là của Địa Tiên giới.
Bỗng một phần Thiên Kiêu Bảng lọt vào trong tầm mắt.
Nhìn lên phía trên.
Lại là một bảng xếp hạng Vạn Giới Thiên Kiêu Bảng càng thêm bắt mắt!
"Vạn giới Thiên Kiêu Bảng... . . . ."
Năm chữ này.
Giống như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng mỗi người, gây lên sóng to gió lớn.
Rất nhiều tu luyện giả biết ở bên ngoài thế giới của mình còn có những thế giới khác tồn tại, nhưng thế giới khác, đến nay ngoại trừ Tử Huyền Giới, có rất ít người từng đi tới một thế giới khác.
Bây giờ.
Lâu chủ tiền bối công bố ra vạn giới Thiên Kiêu Bảng, đây có phải đang biểu thị điều gì hay không?
Ví dụ như Hồn Giới, Huyết Võng Giới ……v.v.
Những thế giới này là thế giới tương đối nhỏ yếu, lâu chủ tiền bối dung hợp Tử Huyền Giới, có thể cũng dung hợp những thế giới này qua đây hay không ?
Nếu là như vậy.
Diện tích cả thế giới sợ rằng sẽ trở nên vô cùng lớn!
"Chỉ sợ tiếp theo Lâu chủ tiền bối sẽ có động tác lớn!"
Không ít người thở dài nói.
“Đúng vậy."
Một vị Thánh Nhân gật đầu, hắn nhìn vào hư không, trong con ngươi hiện lên vẻ trầm tư, nói: "Ngay cả Địa Tiên Giới vô cùng thần bí, đối với lâu chủ

tiền bối mà nói cũng không có bất kỳ bí mật gì đáng nói."
"Mà Địa Tiên Giới cũng là danh xứng với thực, không hổ là thế giới có tiên!"
Một vị Thánh Nhân khác cũng nhìn lên bảng danh sách, trên khuôn mặt già nua mang theo một tia chấn động, chậm rãi nói ra: " Địa Tiên Giới Dương Tiễn này, thực lực quả thật không thể khinh thường!"
"Tuổi còn trẻ mà đã tu luyện đến Thiên Biến Cảnh đỉnh phong, nếu như hắn tiến gần hơn một bước, sợ rằng chính là tồn tại Thiên Tượng Cảnh!"

Chương 356. Chúng ta không ngại tiên hạ thủ vi cường!

Chương 356: Chúng ta không ngại tiên hạ thủ vi cường!
Thiên Tượng Cảnh đối với Thiên Nguyên Giới mà nói đã là nhân vật thấp hơn một cấp so với Thánh Chủ, đặt trong bất kỳ tông môn nào đều là chiến lực trung kiên.
Nếu như là tông môn nhỏ yếu.
Nhân vật như vậy đã có thể coi là một vị lão tổ!
Mà ở Địa Tiên Giới vẫn còn là thanh niên.
Thật sự khiến người ta chấn động không ngớt.
"Xét đến cùng, vẫn là Thiên Nguyên Giới kém một chút so với Địa Tiên Giới... . . . ."
Có người khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ nói.
Đây cũng không phải là đám người Diệp Trần kém hơn Dương Tiễn, mà là chênh lệch ở thế giới, tài nguyên không bằng người ta, nồng độ linh khí cũng không bằng người ta.
Nếu có thể đuổi theo tiến độ tu luyện của người khác mới là gặp quỷ.
Cũng may.
Trong khoảng thời gian này.
Thiên Cơ Lâu xuất hiện đã giúp đỡ không ít thiên kiêu của Thiên Nguyên Giới đuổi kịp bước tiến.
Bây giờ.
Bên trên vạn giới Thiên Kiêu Bảng, ngoại trừ xếp hạng đầu vẫn là Ngọc Khuynh Tiên, mười chín người đứng đầu còn lại đều là thiên kiêu của Địa

Tiên Giới, mãi cho đến thứ hạng hai mươi mốt mới nhìn được thân ảnh của Hỗn Độn Lục Ngô nhất tộc.
Về phần đám người Diệp Trần không khác nhiều lắm đã rớt xuống trên dưới hạng 30.
Ba mươi vị trí đầu, Thiên Nguyên Giới chỉ có hai vị lên bảng, những thứ hạng khác đều bị Địa Tiên Giới bao trọn, đây là một thực lực khủng bố!
Có lẽ trong top 30 có người tư chất không bằng Diệp Trần, nhưng người ta gặp hoàn cảnh may mắn. Đây là chỗ đám người Diệp Trần không cách nào so sánh được.
Muốn đuổi kịp được.
Đoán chừng phải trả giá không nhỏ. Dù sao người ta cũng đang không ngừng tiến bộ.
" Địa Tiên Giới này thật là khủng bố, ba mươi vị trí đầu chiếm tới 28 suất... . . . ." . Không ít người trên mặt mang vẻ rung động.
"Đạo hữu không cần ủ rũ, vị trí đệ nhất Thiên Kiêu Bảng này không phải là rơi vào trong tay Ngọc Khuynh Tiên của Thiên Nguyên Giới chúng ta hay sao?"
Có người bỡn cợt nói.
Bọn họ đã sớm biết Ngọc Khuynh Tiên không đơn giản.
Hôm nay nhìn qua.
Càng thêm xác nhận suy đoán của mọi người.
Chỉ là.
Rốt cuộc Ngọc Khuynh Tiên không đơn giản thế nào, bọn họ lại không biết.
Trong thiên hạ người biết chuyện này, sợ rằng ngoại trừ bản thân Ngọc Khuynh Tiên thì chỉ có lâu chủ tiền bối biết được.
Một thiên kiêu có nội tình vô hạn, muốn mua được tin tức của nàng, đoán chừng phải trả giá không nhỏ
Vốn là có chút thế lực có hứng thú đối với Ngọc Khuynh Tiên, muốn thu nạp nàng vào tông môn của mình, nhưng mà sau khi bọn họ chứng kiến một vị Nữ Đế xuất hiện trong Côn Lôn Khư.
Mọi người lập tức bỏ đi ý nghĩ trong lòng.
Chỉ cần đầu óc bình thường, hiện tại sẽ không có ai có ý đồ với Côn Lôn Khư.
Vạn nhất.
Vị Nữ Đế kia nhảy ra ngoài, toàn bộ Thiên Nguyên Giới có mấy vị có thể chống đỡ được.

"Đạo hữu nói có lý, tuy là Thiên Nguyên Giới chúng ta trong ba mươi vị trí đầu chỉ chiếm hai chỗ. Nhưng dù sao cũng hơn thế giới khác, ngay cả ba mươi vị trí đầu cũng không chen vào được, mạnh hơn không ít."
Một vị Yêu Tộc chế nhạo nói.
Vốn dĩ ở Thiên Nguyên Giới, nhân tộc cùng Yêu Tộc thế giống như nước với lửa, nhưng bây giờ có hai thế giới cường đại là Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới chen vào, nhân tộc cùng Yêu Tộc lập tức trở thành một phe.
Tuy là.
Trong Tử Huyền Giới cũng có vạn tộc, thậm chí coi như bọn họ là Yêu Tộc Nhưng người ta căn bản không thức mình là Yêu Tộc.
Bởi vì nhân tộc ở Tử Huyền Giới quá yếu, bọn họ là vạn tộc san sát, căn bản không có khái niệm thống nhất hình thành đại tộc quần, mỗi một chủng tộc đều muốn tự mình độc bá cả thế giới.
Hình thức này hoàn toàn khác biệt với Thiên Nguyên Giới.
Còn về phần Địa Tiên Giới.
Thế giới này lại càng đơn giản hơn, một nhà Tiên Tộc độc đại, cũng không có Yêu Tộc, ngoại trừ Tiên Tộc, những tộc quần còn lại đều là tọa kỵ hoặc là thức ăn.
Hơn nữa thái độ Tiên Tộc đối với nhân tộc cũng rất ám muội.
Mặc dù cả hai là đồng nguyên, nhưng Tiên Tộc ở Địa Tiên Giới cao cao tại thượng, đối với nhân tộc chỉ cho đó là một tộc quần cùng loại với mình.
Bảo bọn họ tự hạ thân phận, thừa nhận mình giống với nhân tộc, khả năng này dường như rất nhỏ.
Điểm này cũng là mâu thuẫn cơ bản của ba thế giới.
"Các ngươi có ý gì?"
Rất nhiều sinh linh Tử Huyền Giới cũng đang ở trong Đại Hoang thành, không ít tồn đang nghe được lời này, sắc mặt trong nháy mắt đã biến thành khó coi.
Danh sách vạn giới Thiên Kiêu Bảng này, đừng nói ba mươi vị trí đầu, cho dù là top 50 cũng không có thiên kiêu Tử Huyền Giới.
Bởi vì thực lực bọn họ chênh lệch quá xa.
Xếp hạng thứ nhất vẫn còn đang ở Thoát Thai Cảnh đỉnh phong, căn bản không có lựa chọn đột phá.
Mà hai thế giới Địa Tiên Giới cùng Thiên Nguyên Giới, tất cả thiên kiêu đều đã tu luyện đến Thiên Biến Cảnh, một đại cảnh giới này giống như lạch trời.

Rất khó vượt qua.
"Chư vị bớt nóng, thực lực Địa Tiên Giới mạnh mẽ, Không Gian Thông Đạo lúc nào cũng có thể mở ra một lần nữa. Đợi đến khi sinh linh Địa Tiên Giới phá giới mà đến, bất kể là Tử Huyền Giới hay là Thiên Nguyên Giới đều có nguy hiểm huỷ diệt."
"Dưới cục diện này, mọi người vẫn nên chung sống hòa thuận thì hơn."
Có nhân vật lão luyện thành thục đứng dậy hoà giải.
Bên cạnh.
Có thiên kiêu Địa Tiên Giới đứng ở một bên nhìn thoáng qua bộ dạng sinh linh hai giới vội vã cuống cuồng, cười khinh thường. Bọn họ chưa từng để hai thế giới này vào trong mắt.
Chỉ cần Không Gian Thông Đạo mở ra, hai thế giới bị huỷ diệt chỉ là vấn đề thời gian.
Nói không chừng.
Vô số năm sau này.
Địa Tiên Giới còn có thể mở rộng phạm vi chưởng khống.
Dù sao bây giờ Thiên Nguyên Giới đã xưa đâu bằng nay, sau khi hai giới dung hợp, đẳng cấp thế giới đã không kém gì Địa Tiên Giới, vốn dĩ bọn họ còn chướng mắt Thiên Nguyên Giới.
Nhưng bây giờ lại có thể coi trọng.
"Thiên Cơ Lâu ở ngay bên cạnh, mà sinh linh Địa Tiên Giới phá giới mà đến, phần lớn không ở Đại Hoang thành. Đây chưa chắc đã không phải là một cơ hội... . . . ."
"Bây giờ Không Gian Thông Đạo của Địa Tiên Giới chưa mở ra, nếu chúng ta đi Thiên Cơ Lâu một chuyến, mua vị trí của những thiên kiêu Địa Tiên Giới này... . . . ."

Chương 357. Lại trêu chọc cường địch ?

Chương trước Chương sau
Chương 357: Lại trêu chọc cường địch ?
Một vị đệ tử mặc áo đen, ống tay áo thêu hai chữ Cửu U, con ngươi lấp lóe.
Một tay hắn làm động tác cắt cổ, nhìn về phía sinh linh Địa Tiên Giới cách đó không xa.
Sát ý không che giấu chút nào nói

"Dù sao Địa Tiên Giới cũng có khả năng cực lớn sẽ đối địch với chúng ta, chúng ta cũng không ngại tiên hạ thủ vi cường, loại bỏ thiên kiêu của bọn hắn. Chẳng phải là làm cho Địa Tiên Giới trực tiếp đứt gãy rồi sao?"
Giết hết tất cả thiên kiêu Địa Tiên Giới?
Đề nghị này vừa ra, dường như có một làn gió lạnh thổi qua, mọi người đều không kiềm hãm được rùng mình một cái.
Nhất là sinh linh Địa Tiên Giới.
Giờ khắc này.
Bọn họ cảm nhận được ác ý đến từ hai thế giới.
Lấy thủ đoạn của Thiên Cơ lâu chủ, có thể nói suy tính ra vị trí của bọn họ cực kỳ dễ dàng, phóng tầm mắt khắp hai thế giới, ngoại trừ Đại Hoang thành.
Bọn họ không còn bất cứ chỗ dung thân nào!
Vụt! Vụt! Vụt!
Vô số ánh mắt đồng loạt nhìn qua đây.
Hiển nhiên.
Có một số thế lực đã bắt đầu động lòng.
Trong Đại Hoang thành, vài sinh linh của Địa Tiên Giới không khỏi rụt cổ một cái.
Tuy là thực lực của nhóm người mình không kém, nhưng nếu như đám người kia cùng vây công, kích sát bọn họ cũng không cần phí bao nhiêu sức lực.
"Làm sao bây giờ ?"
Một vị thiên kiêu Địa Tiên Giới khóc không ra nước mắt nói
Mình xếp hạng thứ hơn ba trăm trên vạn giới Thiên Kiêu Bảng.
Thứ hạng này không phải xếp đầu.
Thậm chí là trung hạ.
Nhưng đặt trong ba thế giới, đây đã coi như là một tồn tại cực kỳ chói mắt, tương lai có tiền đồ thật tốt. Chỉ cần không vẫn lạc.
Tương lai vẫn có một chút khả năng thành đế.
Vạn nhất.
Ngày hôm nay phải chết ở chỗ này, coi như là chết oan.
Nghĩ tới đây, hắn không khỏi đưa ánh mắt phẫn nộ quét về phía người vừa mở miệng đề nghị.
Chính bởi vì đề nghị này mới khiến cho sinh linh Địa Tiên Giới bọn họ lâm vào bên bờ sinh tử.

"Thiếu chủ đừng hoảng sợ, trong Đại Hoang thành... . . . . Bọn họ không dám động thủ."
Bên cạnh thiên kiêu trẻ tuổi này, một ông lão thì thào nói.
Trong lòng hắn cũng rất tức.
Nhưng lại không có biện pháp gì
Hắn không hề nghĩ tới việc mang theo thiếu chủ nhà mình giết ra khỏi trùng vây, một khi rời khỏi Đại Hoang thành, vậy thì toàn bộ xong rồi. Chỉ có chờ ở chỗ này không rời đi.
Mới có một chút hi vọng sống sót.
Dù sao.
Bốn chữ Thiên Cơ lâu chủ chính là một cấm kỵ, mặc dù bản tôn của hắn không hiện ra, chỉ vẻn vẹn cái tên này cũng đủ khiến cho vô số thế lực sợ ném chuột vở đồ.
... .
Thời điểm không khí trong Đại Hoang thành cực kỳ quỷ dị.
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Màn sáng phiêu phù trước mặt Lý Vân.
Đây là hai danh sách Tuyệt Sắc Bảng đã lập ra lúc trước, nhưng vẫn không có cơ hội công bố ra ngoài.
Giữa thời điểm hắn muốn công bố ra ngoài.
Ngoài cửa có hai nhân ảnh dắt tay nhau đi đến.
"Là các ngươi ?"
Nhìn thấy người tới, Lý Vân phất phất tay, tạm thời tán đi màn sáng, có chút thú vị nói.
"Vãn bối Dương Khâu, Bắc Thần Hằng, tham kiến lâu chủ tiền bối."
Hai người này mới vừa vào, lập tức cung kính mở miệng.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, nhấc một tay lên đánh vào hư không, một cơn gió nhẹ thổi qua đỡ hai người lên, hắn chỉ chỉ vào cái ghế bên cạnh nói ra:
"Ngồi đi."
"Đa tạ tiền bối! Hai người sau khi lên tiếng cám ơn liền ngồi lên ghế bên cạnh."
Đầu tiên Lý Vân liếc mắt nhìn Bắc Thần Hằng, trong con ngươi hiện lên một tia hiểu rõ. Đoạn thời gian trước người Thiên Dận Hoàng Triều đã từng tới Thiên Cơ Lâu mấy lần.
Mua không ít cơ duyên.

Trong đó có cả cơ duyên thành thánh.
Bây giờ.
Lần thứ hai nhìn thấy Bắc Thần Hằng, hắn đã thành một vị Thánh Nhân thứ thiệt.
Tốc độ tu luyện này rất nhanh, có thể nói như ngồi hỏa tiễn. Mặc dù ngoài dự liệu, nhưng cũng hợp tình hợp lí.
Bởi vì bản thân Bắc Thần Hằng chính là Thánh Chủ đỉnh phong, tán đi tu vi, nhưng cảnh giới vẫn còn đó. Chỉ cần không ngừng ăn đan dược là có thể cấp tốc tu luyện lại.
Lúc này không chỉ khôi phục thực lực, hơn nữa còn nâng cao một bước.
Xem như là hoàn thành tâm nguyện của phụ hoàng hắn.
Nếu như hắn phụ hoàng dưới suối vàng biết được, lúc này cũng hẳn là mỉm cười nơi chín suối. Còn về phần có thật sự đang cười hay không cũng chỉ có trời mới biết.
Sau khi liếc mắt nhìn Bắc Thần Hằng.
Ánh mắt Lý Vân rơi trên người Dương Khâu, hắn khẽ cười một tiếng nói:
"Ngươi chưa đột phá Thánh Nhân Vương cũng dám bước ra khỏi Cửu U Ma Tông, không lo lắng Long Tộc truy sát sao?"
"Khụ khụ."
Dương Khâu vội ho khan một tiếng, trên mặt mang vài phần xấu hổ, nói:
"Không dối gạt tiền bối, lúc này Long Đế cùng lão tổ của vãn bối đang bị mấy vị Đại Đế trong cấm khu liên thủ truy sát... . . ."
"Việc này ta biết."
Lý Vân gật đầu.
Hắn không thể không thừa nhận, Ngao Tuyên cũng là một kỳ tài.
Chính mình cách xa ức vạn dặm chạy tới giúp Mạnh Khánh Chi, nhân tiện lộ ra khuôn mặt. Kết quả mục tiêu lộ mặt hoàn thành, nhưng bản thân cũng rơi vào vòng xoáy.
Hắn vừa ra tay.
Lập tức làm cho mấy vị Đại Đế truy sát Mạnh Khánh Chi có thêm một mục tiêu, cùng nhau truy sát hắn.
Hai vị Đại Đế đối kháng năm vị Đại Đế, thực lực vẫn chênh lệch cách xa.
Phe Mạnh Khánh Chi không có nửa phần thắng. Lúc này đang chạy trốn khắp nơi bên trong Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Sợ bị tìm thấy tung tích.

"Vì vậy hôm nay ngươi đến đây, là muốn tìm một con đường sống cho Mạnh Khánh Chi?"
Ngón tay Lý Vân gõ nhẹ mặt bàn, nhàn nhạt hỏi
"Đúng vậy....."
Dương Khâu bất đắc dĩ gật đầu.
Ban đầu mình không muốn bước ra khỏi Cửu U Ma Tông, nhưng lúc này lão tổ nhà mình cũng ăn bữa nay lo bữa mai, hơn nữa Long Tộc còn đứng về phía Cửu U Ma Tông, hắn tự nhiên tránh thoát được Long Tộc Truy Sát Lệnh.
Lúc này đi lại ở ngoại giới đã không có nhiều nguy hiểm.
Chỉ cần Long Tộc không ghim hắn, thế lực khác cũng không dám trêu chọc hắn
Dù sao.

Chương 358. Có thể đáng giá bao nhiêu tiền ?

Chương 358: Có thể đáng giá bao nhiêu tiền ?
Bất kể nói thế nào, hiện tại Cửu U Ma Tông có một vị Đại Đế là sự thật.
Chỉ cần một ngày Mạnh Khánh Chi không chết, Cửu U Ma Tông sẽ không ngã xuống.
"Ngươi có biết, Cửu U Ma Tông các ngươi ngay vừa rồi lại tạo thêm một phương cường địch?"
Lý Vân phong khinh vân đạm nói
"Ừm ?"
Dương Khâu biến sắc, hoảng sợ không gì sánh được.
Lại tạo thêm một phương cường địch, đây là cái quỷ gì.
Trong khoảng thời gian này, Cửu U Ma Tông rất điệu thấp đó. Cũng chỉ có thủ đoạn của lão tổ quá độc ác một chút, đắc tội không ít Đại Đế.
Chẳng lẽ.
Lão tổ nhà mình đang trên đường chạy trốn, lại bày binh bố trận trêu chọc một cấm khu khác rồi hả?
Nghĩ tới đây, Dương Khâu cảm thấy một hồi đau răng
Chức chưởng giáo Cửu U Ma Tông này cũng không dễ làm, nếu thực sự không được thì chỉ có thể thối vị nhượng chức, để cho Hoàng Tuyền trước

kia tiếp tục đảm đương vị trí chưởng giáo Cửu U Ma Tông.
Vả lại xếp hạng của mình cũng sắp rớt khỏi Thánh Chủ bảng.
Lúc này mình từ chức, Cửu U Ma Tông không lên được bảng danh sách cũng không liên quan gì tới mình, toàn bộ đều là vì chưởng giáo kế nhiệm quá cùi bắp.
Bên cạnh.
Bắc Thần Hằng nghe vậy.
Không khỏi liếc mắt nhìn Dương Khâu, trong lòng trở nên mặc niệm.
Cửu U Ma Tông hiện tại mạnh mẽ thì cũng mạnh mẽ, nhưng địch nhân cũng nhiều quá rồi đấy. Đầu tiên là Lăng Tiêu, sau đó lại là Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới, hiện tại đến từng cấm khu đều bị trêu chọc.
Nghĩ đến có nhiều địch nhân như vậy.
Hắn cảm giác nếu như Mạnh Khánh Chi không chết, tương lai bốn chữ Cửu U Đại Đế tất nhiên có thể lưu lại một trang nổi bật trong lịch sử.
Nhân sinh thật sự là quá mức truyền kỳ.
"Xin hỏi tiền bối, Cửu U Ma Tông chúng ta lại trêu chọc cường địch gì vậy ?"
Dương Khâu mở miệng dò hỏi
Về sau Cửu U Ma Tông có bị bị huỷ diệt, vậy thì... ít nhất ... Cũng phải chết minh bạch một chút, nếu như đối phương không mạnh, mua một vài tin tức nói không chừng còn có thể xoay chuyển thế cục.
Nói xong.
Dương Khâu lấy ra hai kiện vật phẩm Đại Thánh Cấp.
"Ừm... . . . ."
Lý Vân nhìn lướt qua ngoài cửa, thu hồi hai kiện vật phẩm, mở miệng nói: " Cửu U Ma Tông các ngươi lần này trêu chọc toàn bộ Địa Tiên Giới!"
Vừa rồi.
Ở bên ngoài Thiên Cơ Lâu, đề nghị của một đệ tử Cửu U Ma Tông, hắn đều nghe được toàn bộ.
Chuyện này không tính là bí mật.
Tương lai sớm muộn cả thiên hạ đều biết.
Một khi thực sự có mấy thiên kiêu bởi vì lời hắn nói mà bỏ mình, có thể tưởng tượng được ngày mà sinh linh Địa Tiên Giới qua đây, tất nhiên sẽ thanh toán cùng Cửu U Ma Tông.
Khi đó.
Áp lực Cửu U Ma Tông phải chịu thật sự khiến người ta tuyệt vọng

"Địa Tiên Giới?"
Dương Khâu giật mình.
Cửu U Ma Tông sau lưng mình có tài đức gì mà trêu chọc được cả một thế giới khổng lồ?
Đây không khỏi cũng quá thiên phương dạ đàm.
Nhưng tiền bối đã nói, nếu không có lửa thì sao có khói, nhất định là phải có căn cứ.
"Người này là đệ tử của Cửu U Ma Tông?"
Lý Vân phất phất tay, trước mặt xuất hiện một màn sáng, trong đó hiện lên chuyện vừa mới phát sinh ở bên ngoài Thiên Cơ Lâu, trong đó một vị nam tử áo đen thẳng thắn nói.
Thanh âm vang vọng toàn bộ Thiên Cơ Lâu.
".....Chúng ta không ngại tiên hạ thủ vi cường, loại trừ hết thiên kiêu của bọn hắn, chẳng phải là làm cho Địa Tiên Giới trực tiếp đứt đoạn một thế hệ?"
Một đoạn văn truyền vào trong tai ba người trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân mặt không đổi sắc, dương dương tự đắc, chuyện này cũng không có quan hệ gì tới hắn.
Nhưng sắc mặt Bắc Thần Hằng lại cổ quái.
Hắn liếc mắt nhìn Dương Khâu, trong lòng dâng lên ý kính nể.
Cửu U Ma Tông này thật đúng là, mỗi người đều là Ngoan Nhân, không có một người hiền lành. Ngay cả đệ tử trẻ tuổi cũng dám tính kế Địa Tiên Giới.
Tác phong như thế.
Phóng tầm mắt ra toàn bộ Thiên Nguyên Giới, có bao nhiêu người có thể làm được?
Thật sự cho rằng sinh linh Địa Tiên Giới cả đời này cũng không qua được sao?
"Nghiệt Đồ!"
Sắc mặt Dương Khâu đỏ lên, nhẫn nhịn thật lâu, khó khăn phun ra hai chữ.
Hắn nhận ra nam tử trong hình.
Hơn nữa còn không thể quen thuộc hơn, bởi vì người này chính là một tên đệ tử quan môn mà một thời gian trước hắn nhân vào, dùng để bù đắp chỗ trống của Đỗ Thiên Thương mới chết.
Nhưng hắn vạn lần không nghĩ tới chính là tên đệ tử này mới bái sư không bao lâu, đã giúp Cửu U Ma Tông bọn họ gây ra đại họa.
Hiện tại cho dù trục xuất hắn khỏi sư môn cũng không làm nên chuyện gì.

Nói cũng đã nói xong, còn có thể thu hồi hay sao?
"Dương đạo hữu, thật đúng là... . . . . biết cách dạy đệ tử!"
Bắc Thần Hằng có chút cảm khái nói.
Điểm này.
Hắn thật là mặc cảm.
Người Thiên Dận Hoàng Triều của mình, mỗi người đều rất biết tính toán. Biết người nào chọc được, người nào không thể trêu vào, cũng không nói ầu nói tả, nhưng toàn thể trên dưới Cửu U Ma Tông này.
Rõ ràng không giống người thường.
Dương Khâu liếc nhìn Bắc Thần Hằng, trên mặt lộ vẻ khó khan. Tới lúc này hắn đã không có tâm tình đấu võ mồm cùng Bắc Thần Hằng, Cửu U Ma Tông ăn bữa nay lo bữa mai
Sơ sẩy một chút, truyền thừa trăm vạn năm sẽ không còn.
Chỗ của tiền bối hẳn phải có phương pháp giải quyết. Nhưng hắn không cho là mình có thể mua được. Địch nhân Cửu U Ma Tông trêu chọc quá mạnh mẽ, phương pháp của tiền bối nếu hơi đắt, cho dù bán cả Cửu U Ma Tông đi cũng không mua nổi.
"Phải làm sao mới ổn đây? Dương Khâu cau mày."
Ngay từ đầu hắn chỉ muốn làm thế nào giúp lão tổ của mình an toàn vượt qua kiếp nạn lần này, nhưng đến Thiên Cơ Lâu mới phát hiện sự tình còn khó khăn hơn so với hắn nghĩ.
"Nghĩ thoáng một chút."
Lý Vân an ủi một câu, nói:
"Địch nhân của Cửu U Ma Tông các ngươi không chỉ có như vậy."
"Ừm ?"
Nghe được câu này, trái tim Dương Khâu nhảy lên.
Tiền bối có ý gì?
Nói như vậy, dường như Cửu U Ma Tông chúng ta còn có những địch nhân khác
"Thiên Hoang Bất Lão Thành, cũng đối địch với Cửu U Ma Tông!"
Lý Vân cười tủm tỉm nói
"Thiên... . . Thiên Hoang Bất Lão Thành ??"
Tên này rất xa lạ.
Dương Khâu có thể xác nhận, mình chưa từng nghe nói đến cái tên này lần nào, trong lòng hắn lập tức dâng lên dự cảm không tốt, dường như chuẩn bị sẽ phát sinh đại sự gì đó.

"Mạnh Khánh Chi không nói cho ngươi biết cũng là bình thường, bằng vào thực lực Cửu U Ma Tông các ngươi, nếu như đối đầu với Thiên Hoang Bất Lão Thành không khác nào lấy trứng chọi đá."
"Hơn nữa... . . ."
Lý Vân nhìn thoáng qua thế giới bên ngoài, khóe miệng xuất hiện vẻ mỉm cười, nhẹ giọng nói ra: " Đại Thống Lĩnh Thiên Hoang Bất Lão Thành đang trên đường chạy tới Thiên Cơ Lâu."

Chương 359. Đây là ngươi muốn cơ duyên

Chương 359: Đây là ngươi muốn cơ duyên
"Còn hai canh giờ nữa hắn sẽ vượt qua Hỗn Độn, đi tới Thiên Nguyên Giới!"
Đại Đế không thể nào hành tẩu trong hỗn độn trong một thời gian dài, nhưng trong thời gian ngắn vẫn có thể. Mà Thiên Hoang Bất Lão Thành vừa vặn nằm trong một khu vực hỗn đọn cách Thiên Nguyên Giới không xa.
Lấy thực lực của Hồng Hiên, bình an đi lại không có vấn đề lớn.
Dương Khâu nghe vậy.
Nhất thời cả người bối rối
Lão tổ không ở Cửu U Ma Tông, mà Thiên Hoang Bất Lão Thành người ta lại giết tới.
Theo như lời tiền bối nói, Thiên Hoang Bất Lão Thành này ít nhất cũng có Đại Đế tọa trấn, vậy còn đánh thế nào?
Có lẽ dựa vào trận pháp cấp Đại Đế còn có thể kiên trì một khoảng thời gian.
Nhưng nếu như.
Phương pháp phá giải trận pháp của nhà mình bị Thiên Hoang Bất Lão Thành biết rồi thì phải làm sao bây giờ ?
Bảo tiền bối không tiết lộ phương pháp phá trận, không quá thực tế. Về phần bán tin tức giả, vậy thì càng không có hy vọng. Ba chữ Thiên Cơ Lâu đã đại biểu tất cả.
"Tiền bối... . ."
Dương Khâu xoa xoa tay, trầm ngâm nửa ngày, hắn lên tiếng.

"Phương pháp phá trận Cửu U Ma Tông chúng ta đáng giá bao nhiêu tiền?"
Sau khi Mạnh Khánh Chi thành đế, trước tiên đã sửa lại hộ sơn đại trận của Cửu U Ma Tông, lúc này đã là một tòa trận pháp đế cấp.
Uy năng không thể khinh thường.
"So với trận pháp Diêu Quang Thánh Địa lúc trước không kém bao nhiêu."
Lý Vân tùy ý nói.
"Không kém bao nhiêu?"
Dương Khâu hé miệng.
Đây không phải là một tin tốt.
Lúc trước mình có thể mua phương pháp phá trận của Diêu Quang Thánh Địa, như vậy người đến sau cũng có thể học theo, gậy ông đập lưng ông.
Cộng thêm vạn nhất lão tổ có mệnh hệ gì... . .
Đương nhiên chỉ là vạn nhất
Nếu như Mạnh Khánh Chi biết mình còn chưa có chết, Đồ Tôn của mình cũng đã suy nghĩ hậu sự cho hắn, phỏng chừng hắn sẽ tức điên lên.
Bây giờ.
Tình trạng của lão tổ không tốt, lại gặp kẻ thù bên ngoài, Cửu U Ma Tông có thể tồn tại tiếp hay không còn phải xem người tâm tình của ta như thế nào, loại cảm giác này thật không tốt.
Lúc nào cũng có thể mất mạng.
So với nghĩ cho mạng nhỏ của mình, Dương Khâu cảm thấy mình nên nghĩ biện pháp, làm cho trận pháp Cửu U Ma Tông kiên cố hơn một chút.... ít nhiều cũng phải chống đỡ được một khoảng thời gian.
Thay đổi một trận pháp đế cáó, bằng thực lực của hắn không thể nào làm được
Thế nhưng bố trí vài trận pháp đằng sau hộ sơn đại trận cũng không khó, nhưng làm vậy tác dụng cũng không lớn. Tiền bối vừa suy tính sẽ tính ra hết.
Suy cho cùng.
Cửu U Ma Tông có thể sống sót hay không, còn phải xem lâu chủ tiền bối bán tin tức hay không.
Chỉ cần tiền bối không gật đầu, thế lực khác tấn công Cửu U Ma Tông sẽ rất khó khăn, cho dù là Đại Đế xuất thủ, muốn phá vỡ trận pháp cũng phải tốn một phen sức lực.
Nghĩ tới đây.

Trong mắt Dương Khâu sáng lên, hắn nhanh chóng mở miệng hỏi: "Tiền bối, ngài có thể bán phương pháp phá giải hộ sơn đại trận của Cửu U Ma Tông chúng ta đắt hơn một chút hay không?"
Nếu như vậy.
Tiền bối không nói không bán, cũng không phải bán tin tức giả, hẳn là không trái với quy củ Thiên Cơ Lâu chứ ?
Nói xong.
Dương Khâu móc ra mấy quyển công pháp cấp bậc Đại Thánh đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Ồ?"
Lông mày Lý Vân nhướng lên.
Hắn nhìn Dương Khâu thật sâu, đây là muốn mình nâng giá tài sản lên một chút?
Theo cách này.
Nếu như những người khác sinh ra ý tưởng không tốt với Cửu U Ma Tông sẽ cần trả giá cao hơn. Mặc dù không thể bảo đảm Cửu U Ma Tông an toàn tuyệt đối, nhưng có thể khiến cho không ít thế lực bỏ đi một phần dị tâm.
Đường cong cứu quốc?
Không thể không nói, ý nghĩ này của Dương Khâu cùng với Lý Vân không mưu mà hợp
Thiên Cơ Lâu bán tin tức vốn là rất có giá trị, cho dù mình bán đắt hơn một chút nữa cũng là hợp tình hợp lý. Mà tài nguyên của những người xuất thủ này.
E rằng toàn bộ sẽ rơi vào tay của mình.
Một khi người khác học theo, mình còn lo gì không thể kiếm một món tiền lớn?
"Có thể."
Lý Vân gật đầu.
Yêu cầu này gãi đúng chỗ ngứa của hắn, không có lý do gì không đồng ý.
"Đa tạ tiền bối!"
Dương Khâu vui mừng.
Bên cạnh.
Bắc Thần Hằng nhìn một màn này, sắc mặt cổ quái, trong lòng đang tính toán Thiên Dận Hoàng Triều của mình có nên làm giống như thế hay không?
Nhưng mà sau khi nghĩ lại.

Dường như Thiên Dận Hoàng Triều không có cường địch gì.
Làm như vậy căn bản không cần thiết.
"Tiền bối."
Bắc Thần Hằng chắp tay, hắn cấp tốc nói: "Lần này vãn bối đến đây... . . . ."
"Vì con trai ngươi ?"
Lý Vân liếc mắt nhìn Bắc Thần Hằng, dứt khoát nói.
"Dạ!"
Bắc Thần Hằng gật đầu.
Đại nhi tử của mình thực sự đỡ không nổi.
Trong khoảng thời gian này, Thánh Tử thậm chí Thánh Nữ của mỗi một thế lực đều đang cấp tốc đề thăng, mà Thái Tử Thiên Dận Hoàng Triều bất luận như thế nào cũng đều không theo kịp bước tiến của người khác.
Cũng không phải là tâm tính của Thái Tử Thiên Dận Hoàng Triều không tốt Mà là tư chất bị hạn chế.
Mặc dù có biện pháp cải biến, một cơ duyên là được, nhưng loại chuyện như nghịch thiên cải mệnh này thường sẽ tổn hao cực lớn, Thiên Dận Hoàng Triều bọn hắn cũng phải cảm thấy đau lòng.
Sau nhiều lần suy nghĩ.
Bắc Thần Hằng quyết định sẽ phế Thái Tử.
Để cho Tam Hoàng Tử của mình thượng vị, tư chất đứa con trai này không tệ, ngay cả tiền bối cũng từng nói mình quan tâm đứa con thứ ba kỹ càng một chút, bồi dưỡng nhiều một chút.
Có lẽ có thể đuổi kịp những tồn tại trên Thiên Kiêu Bảng kia.
"Đứa con thứ ba của ngươi nếu muốn đuổi theo một số thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm, sẽ phải trả giá cực lớn, thế lực bình thường rất khó tiếp nhận."
Lý Vân từ tốn nói.
Tạm thời đuổi theo bước chân của những thiên kiêu kia rất đơn giản.
Chỉ cần tiêu hao một chút tiềm lực trong tương lai, không chỉ có thể đuổi kịp đám người Diệp Trần, thậm chí còn có thể vượt qua. Nhưng hiển nhiên đây không phải cục diện Bắc Thần Hằng muốn thấy.
Mong muốn của hắn là để cho đứa con thứ ba mình chạy song song với những thiên kiêu con lại, hơn nữa nội tình vẫn thâm hậu như trước.
Chuyện này cực kỳ khó khăn.
Tương đương với bỏ tiền mua một tôn Chuẩn Đế hoặc là Đại Đế trong tương lai.
"Chuyện đó... . . ."

Chương 360. Đây là ngươi muốn cơ duyên (2)

Chương 360: Đây là ngươi muốn cơ duyên (2)

Bắc Thần Hằng cười khổ, nghe được lời Lý Vân nói, hắn hiểu rằng mình đã nghĩ nhiều quá rồi. Lúc này chỉ có thể lùi lại mà cầu một việc khác, vạn giới Thiên Kiêu Bảng không lên được, nhưng Thiên Nguyên Giới hẳn là không thành vấn đề chứ.

"Tư chất đứa con thứ ba của ngươi ở Thiên Dận Hoàng Triều cũng coi là được, nhưng đặt trong Thiên Nguyên Giới lại không phải đỉnh tiêm, về phần chư thiên vạn giới... . ."

Lý Vân không nói thêm.

Chỉ là khẽ lắc đầu.

Bắc Thần Hằng thấy một màn như vậy, trong lòng lạnh đi không ít.

" Bảng Xếp Hạng nhân tộc Thiên Nguyên Giới, đứa con thứ ba của ngươi cũng không phải không thể tranh thủ một vị trí, tương lai thành đế không quá thực tế, nhưng Chuẩn Đế vẫn có chút hy vọng."

Lý Vân chậm rãi nói một câu, liếc mắt nhìn Bắc Thần Hằng, ý vị thâm trường nói: "Thời gian tương lai còn lâu, tràn đầy vô số khả năng, con thứ ba của ngươi chưa chắc không có cơ hội thành đế!"

"À?"

Bắc Thần Hằng nghe vậy.

Hắn mừng rỡ, lập tức phản ứng lại.

Tiền bối đây là đang ám chỉ cho mình?

Từ khi Thiên Dận Hoàng Triều được thành lập đến nay, đừng nói Đại Đế, cho dù là Chuẩn Đế cũng vẻn vẹn chỉ có một vị, so nội tình còn không bằng Cửu U Ma Tông trước kia.

Nhưng bây giờ.

Tiền bối lại với mình, đứa con thứ ba có khả năng thành đế?

"Ý tiền bối là... . . .?"

Bắc Thần Hằng thấp giọng.

"Đường phải đi từng bước, cơm cũng phải ăn từng miếng."

Lý Vân ý vị thâm trường nói.

Dương Khâu đã sớm hiểu chuyện, Bắc Thần Hằng lúc này lại đang rơi vào mơ hồ.
Chuyện này cũng không trách hắn được.
Xét đến cùng vẫn là khả năng thành đế làm cho trong lòng hắn không cách nào bình tĩnh được. Cho đến hôm nay, Đại Đế vẫn hoàn toàn xứng đáng là nhân vật cấp bá chủ.
Bất kỳ thế lực nào xuất hiện một vị Đại Đế cũng tương đương với đứng trước sinh linh vạn tộc, tuyên cáo thời đại thống trị của bọn họ đã đến.
"Tiền bối, ngươi xem mấy thứ này có thể để cho tên nhi tử bất thành khí kia của ta, bước lên vị trí thứ mấy trên nhân tộc Thiên Kiêu Bảng của Thiên Nguyên Giới?"
Bắc Thần Hằng tháo nhẫn trên tay xuống.
Vì đứa con thứ ba mình, lần này coi như hắn đã bỏ hết cả tiền vốn.
Trong phạm vi năng lực của Thiên Dận Thần Hoàng, những tài nguyên hắn có thể sử dụng được, toàn bộ đã điều động qua đây, chỉ vì khiến nhi tử của mình trở nên nổi bật.
Không thể không nói.
Bắc Thần Hằng này vẫn làm người cha già rất tốt.
"Có thể xếp vào tám mươi hạng đầu!"
Lý Vân tùy ý nói rằng.
"80 sao?"
Trong lòng Bắc Thần Hằng đánh giá một chút.
Bài danh này thấp hơn một chút so với mong muốn của hắn, xếp thứ tám mươi nhân tộc Thiên Kiêu Bảng, đặt ở trong Thiên Nguyên Giới vạn tộc, ngay cả top 500 cũng không thể nào vào được.
Còn về phần vạn giới... . . .
Cũng không biết rơi xuống thứ mấy ngàn mấy vạn nữa.
Nhưng xếp hạng tám mươi, dù sao cũng hơn không có xếp hạng.
Hơn nữa.
Trong cơ duyên của Lâu chủ tiền bối sẽ luôn có vô số kinh hỉ, từng cơ duyên đều có thể cho người ta kiếm một món tiền lớn, nhưng điều kiện tiên quyết là mình có thể bảo trụ cơ duyên này hay không.
Bởi vì.
Một khi tin tức được bán ra sẽ không liên quan gì tới Thiên Cơ Lâu nữa.
Tự mình trên đường tìm kiếm cơ duyên bị người khác giết người đoạt bảo, hoặc là bị người theo dõi dẫn tới mất cả người lẫn của, đây đều là chuyện

của mình.
. . . .
Tất cả đều không có quan hệ gì với Thiên Cơ Lâu.
Ngày bình thường.
Chuyện như vậy cũng từng xảy ra không ít lần.
Thực lực của mình không đủ cũng không trách người khác được. Lúc này từng người tiến vào Thiên Cơ Lâu sau đó đi ra ngoài, tất cả đều cực kỳ cẩn thận, sợ mình ẩn giấu không tốt bị người khác theo dõi.
Thiên Dận Hoàng Triều trong mảnh đất nhỏ của mình vẫn coi là mạnh mẽ. Nhưng đặt trong Thiên Nguyên Giới, thậm chí Tử Huyền Giới hoặc là Địa Tiên Giới lại trở nên không đáng chú ý.
Người dám trêu chọc Thiên Dận Hoàng Triều tuyệt đối không phải số ít.
“Xin tiền bối chỉ điểm!"
Bắc Thần Hằng khom mình hành lễ
"Dễ thôi."
Lý Vân gật đầu, mở ra bảng hệ thống, sau khi kiểm tra một lát liền tốn năm chục ngàn Thiên Cơ điểm số, mua một cơ duyên khắc ở trong ngọc giản.
"Đây là cơ duyên ngươi muốn."
Vèo một tiếng.
Ngọc giản bay ra, bay tới trước mặt Bắc Thần Hằng.
Bắc Thần Hằng vẻ mặt kích động tiếp nhận ngọc giản, nhìn lướt qua nội dung trong đó, khẽ nhíu mày một cái, hơi kinh ngạc nói:
"Tiền bối, cơ duyên này ở trước đây ở bên trong phạm vi của Huyết Ma nhất tộc?"
"Không sai."
Lý Vân gật đầu, nói bổ sung: "Có điều cơ duyên này, không có quan hệ gì với Huyết Ma nhất tộc, đây là mộ địa của một vị Thánh Nhân Vương Thời Đại Viễn Cổ."
"Phù ——!"
Bên cạnh.
Dương Khâu thả lỏng một hơi
Nghe được bốn chữ Huyết Ma nhất tộc, hắn còn tưởng rằng trước đây mấy thế lực lớn liên thủ huỷ diệt Huyết Ma nhất tộc vẫn còn để sót lại bảo khố.
Hiện tại xem ra là không phải.
Đây là một cơ duyên mà ngay cả Huyết Ma nhất tộc cũng chưa từng phát hiện ra!

"Tiền bối!"
Dương Khâu giống như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Vị Đại Đế kia của Huyết Võng Giới chết rồi chứ?"
Địch nhân của Cửu U Ma Tông thật sự nhiều lắm.
Dương Khâu cảm giác cả người sắp tê dại rồi, vị Đại Đế kia của Huyết Võng Giới đang Niết Bàn, sống hay chết chỉ có lâu chủ tiền bối mới biết được.
Nếu như chết rồi.
Vậy thì tất cả đều vui vẻ.
Nếu như sống. . .
Đại Đế Niết Bàn thành công, không nói đến thực lực đại tiến, một ngày phá giới qua đây, Diệp thị Đế Tộc cùng Kim Ô nhất tộc còn dễ nói, hai tộc này đều có Chuẩn Đế thành đế.
Người ta không quá nổi danh, nhưng thực lực không kém.
Không nói đến huỷ diệt Huyết Võng Giới, tự bảo vệ mình hẳn là không việc gì.
Cửu U Ma Tông bọn hắn vốn là có Mạnh Khánh Chi thành đế, cũng có thể ngồi vững trên Điếu Ngư Đài, nhưng tiếc là địch nhân của Cửu U Ma Tông người sau mạnh hơn người trước.
Bằng vào một mình Mạnh Khánh Chi, căn bản không chống đỡ được nhiều địch nhân như vậy.
"Dương đạo hữu, ngươi có ý gì ?"
Bắc Thần Hằng không vui.
Mình vất vả lắm mới mua được một cơ duyên, lúc này Dương Khâu lại nhắc tới Huyết Võng Giới, đây là đang cố ý chơi xấu mình ?
Không may.
Vị Huyết Võng Giới Đại Đế kia không chết.
Không may hơn nữa.
Thời điểm đi lấy cơ duyên gặp phải vị Đại Đế kia phá giới qua đây thì phải làm sao bây giờ ?
Niết Bàn không giống với chuyển thế trùng tu, lâu thì mấy nghìn năm, ngắn thì mấy năm, hoặc là mấy tháng. Nghĩ đến quy tắc ở Huyết Võng Giới khác ở đây, thọ nguyên của Đại Đế chỉ có vài vạn năm.

Chương 361. Huyết Võng Giới Đại Đế không chết

Chương 361: Huyết Võng Giới Đại Đế không chết

Thọ nguyên Đại Đế ngắn như vậy thì thời gian Niết Bàn chắc chắn sẽ không quá dài

E rằng mấy tháng đã có kết quả rồi

Lúc này mỗi thời mỗikhắc, vị Huyết Võng Giới Đại Đế kia đều có khả năng phá giới qua đây!

"Hiếu kỳ hỏi một chút mà thôi."

Dương Khâu liếc mắt nhìn Bắc Thần Hằng, nhàn nhạt nói ra: "Trước đây Huyết Ma nhất tộc bị huỷ diệt không có bất cứ quan hệ gì tới Thiên Dận Hoàng Triều, đạo hữu có thể an tâm."

Sắc mặt Bắc Thần Hằng tối sầm lại

Như nào gọi là không quan hệ ?

Toàn bộ sinh linh Huyết Ma nhất tộc bị huỷ diệt, số lượng há chỉ có ức vạn?

Một vị Đại Đế bị tiêu diệt nhiều con dân như vậy, bảo hắn không liên lụy người vô tội hầu như là không có khả năng, người ta phá giới qua đây tất nhiên sẽ ăn miếng trả miếng.

Nói cách khác.

Mọi sinh linh trong Thiên Nguyên Giới đều có khả năng bị thanh toán.

"Tin tức một vị Đại Đế sống hay chết, giá cả không phải rẻ, ngươi thật sự muốn hỏi ?"

Lý Vân cười như không cười, nói

Người khác không biết, nhưng hắn lại biết rõ ràng.

Vị Đại Đế của Huyết Võng Giới kia, giá trị của bản thân hắn trong khoảng thời gian này đang tăng lên điên cuồng, vốn dĩ điều tra tin tức về hắn cần hơn một triệu Thiên Cơ điểm số

Lúc này đã lên đến bốn triệu!

Hơn nữa giá trị vẫn còn đang tăng lên!

Điều này đại biểu gì?

Vị Đại Đế của Huyết Võng Giới kia không đơn giản, thực lực của hắn quá mạnh mẽ, giá trị bản thân vẫn đang tăng lên, cực hạn ở đâu không ai biết rõ ràng được, e rằng hắn có khả năng nghịch thiên thành tiên!

Tuy là Huyết Võng Giới không cho một vị Đại Đế thành tiên.
Nhưng luôn luôn một số quái thai kinh tài tuyệt diễm kỳ có thể mở một con đường khác.
"Đắt cỡ nào?" Dương Khâu thử dò xét nói.
"Ngươi bán toàn bộ Cửu U Ma Tông đi còn không đủ một nửa! Lý Vân phong khinh vân đạm nói.
"Đắt như vậy?"
Dương Khâu giật mình kêu lên.
Trong lòng xuất hiện một dự cảm không tốt.
Một Đại Đế sắp chết không thể có giá trị cao như vậy được, từ vài ba câu lâu chủ tiền bối đôi vừa nói. Hắn suy đoán ra một chân tướng đáng sợ.
Vị Huyết Võng Giới Đại Đế kia e rằng đã Niết Bàn thành công!
"Ngươi ngược lại rất thông minh."
Lý Vân khẽ cười nói.
Dương Khâu có thể đoán được, hắn cũng không ngạc nhiên chút nào
Đây cũng là điều hắn muốn nói cho Dương Khâu, một người biết mình sắp chết, cùng biết mình lập tức sẽ chết, hoàn toàn là hai khái niệm khác biệt.
Cho dù là ai biết mình ngay lập tức sẽ chết, sợ rằng đều không thể bình tĩnh.
Nếu như lúc này.
Có người có thể nói cho hắn biết thời gian hắn tử vong, cùng với làm thế nào để tránh thoát tử vong.
Người này tất nhiên sẽ dốc toàn bộ khả năng để có thể tránh thoát tử vong.
Mà thời điểm vị Đại Đế của Huyết Võng Giới kia phá giới tới đây chính là lúc Cửu U Ma Tông, cùng với mấy thế lực Diệp thị Đế Tộc đại họa lâm đầu.
Dương Khâu biết được tin tức này.
Đầu tiên hắn phải làm chính là thông báo cho Diệp thị Đế Tộc cùng với Kim Ô nhất tộc.
Dù sao.
Lúc trước huỷ diệt Huyết Ma nhất tộc là do sáu đại thế lực bọn hắn liên thủ làm, Đại Đế của người ta qua đây, hủ yếu cũng là thanh toán cùng bọn chúng.
Đại địch sắp sửa qua đây.
Nếu như tộc trưởng của sáu thế lực này còn có thể ngồi yên mới là gặp quỷ.
"Tiền bối, vãn bối dự định tới Diệp thị Đế Tộc một chuyến. . ."

Dương Khâu chắp tay, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc nói.
Bây giờ Cửu U Ma Tông không chống nổi bất luận sóng gió gì, tuy là lão tổ bị mấy vị Đại Đế vây công Bạo Loạn Tinh Hải vực, nhưng vì tính đặc thù của Bạo Loạn Tinh Hải vực
Trong khoảng thời gian ngắn không gặp nguy hiểm đến tánh mạng.
Nhưng nếu như không nghĩ cách ngăn cản vị Đại Đế kia của Huyết Võng Giới, Cửu U Ma Tông tuyệt đối là vừa chạm đã vỡ.
Tuy là hắn không rõ khi nào vị Đại ĐẾ Huyết Võng Giới kia sẽ qua đây. . . .
Nhưng chỉ cần biết rằng hắn còn sống là đủ rồi.
Diệp thị Đế Tộc cùng Kim Ô nhất tộc tất nhiên sẽ tới Thiên Cơ Lâu mua tin tức, Cửu U Ma Tông không lấy ra được nhiều tài nguyên, nhưng hai thế lức này lại có thể.
Nếu như cộng thêm Côn Bằng nhất tộc, Hỗn Độn Lục Ngô nhất tộc đều lấy ra tài nguyên.
Đừng nói mua tin tức một vị Đại Đế, cho dù là mua tin cụ thể của Huyết Võng Giới cũng không phải nói chơi.
" Chuẩn Đế Diệp thị Đế Tộc cùng với Kim Ô lão tổ, bọn họ đều đã thành đế, tuy là thời gian thành đế ngắn, nhưng cũng là Đại Đế. Hai người liên thủ hẳn là có thể ngăn cản vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia chứ ?"
Dương Khâu thầm nghĩ.
"Đi đi."
Lý Vân phất phất tay, tùy ý nói.
"Vãn bối xin cáo lui!"
Dương Khâu lần thứ hai thi lễ, lập tức xoay người rời đi, tốc độ cực nhanh, mới vừa bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu, thân ảnh đã biến mất trong thiên địa.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Sắc mặt Bắc Thần Hằng khó coi.
Vừa rồi Dương Khâu nói chuyện một buổi, coi như là nhắc nhở hắn.
Mặc dù Vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia qua đây sẽ không tìm tới Thiên Dận Hoàng Triều đầu tiên, nhưng nếu như mình đứng trên họng súng, vậy thì khó nói.
Một vị Đại Đế căn bản sẽ không để ý thuận tay nghiền chết mấy con kiến hôi
Thiên Dận Hoàng Triều bọn hanws ở trong mắt Đại Đế không khác gì con kiến.

"Tiền bối, nếu như chúng ta đi lấy cơ duyên sẽ gặp phải nguy hiểm gì không. . ."
Thần sắc Bắc Thần Hằng rất căng cứng, hắn trầm ngâm một chút, lấy ra mấy bộ công pháp để lên bàn.
"Tính mạng không lo."
Lý Vân liếc mắt nhìn mấy bộ công pháp này, phun ra bốn chữ.
"Phù -- --!"
Bắc Thần Hằng nghe vậy, sắc mặt hơi hòa hoãn, thở phào một cái.
Tốn giá lớn như vậy chỉ mua được bốn chữ, nhìn qua vẻ bề ngoài là thua thiệt lớn, nhưng trên thực tế bốn chữ này lại đảm bảo cho bọn hắn một mạng.
Thanh âm của Lý Vân dường như mang theo ma lực.
Làm cho nội tâm Bắc Thần Hằng đang lo lắng dần dần khôi phục. Hắn chắp tay hành lễ, cung kính nói:
"Vãn bối cũng xin cáo từ."
"Ừm."
Lý Vân gật đầu.
Nhận được câu trả lời của Lý Vân, Bắc Thần Hằng không ở lâu, cũng nhanh chóng rời khỏi Thiên Cơ Lâu, dẫn người nhanh chóng bay về phía tổ địa Huyết Ma nhất tộc.
Bây giờ thời gian không chờ ta, nếu vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia không chết, bất cứ lúc nào đều có thể qua đây.
Cơ duyên nơi đó tất nhiên là lấy càng nhanh càng tốt.
Nếu không.
Chậm sẽ sinh biến.
Vì vậy.
Hắn dự định tự mình đi một chuyến.

Chương 362. Đại Sư Tỷ ta tất có một chỗ đứng chân!

Chương 362: Đại Sư Tỷ ta tất có một chỗ đứng chân!
Tiễn Bắc Thần Hằng cùng Dương Khâu đi.
Lý Vân thu tầm mắt lại, nhìn thoáng qua bai bảng danh sách trước mặt.
Đây là hai phần Tuyệt Sắc Bảng

Hắn đã xếp hạng sớm từ trước, nhưng vẫn không có thời gian công bố ra ngoài, kéo dài cho tới bây giờ, cũng nên để cho người đời khai mở nhãn giới rồi.
Một phần chính là tu vi Đại Thánh đến Đại Đế.
Trên đó chỉ có mười người.
Nhưng bao gồm cả ba thế giới, Địa Tiên Giới, Tử Huyền Giới, Thiên Nguyên Giới, không phải là hắn không muốn sắp xếp nhiều người người, mà số lượng thật sự quá ít.
Không phải là số lượng cường giả ít, cũng không phải nữ cường giả ít.
Mà là.
Trên Tuyệt Sắc Bảng, mỗi người đều là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành. Không phải mỗi nữ cường giả đều có thể bảo trụ dung nhan, vẫn có một người lúc còn trẻ, dung mạo e rằng có một không hai trong thiên hạ, nhưng sau khi tuổi già dung nhan đã sớm mất.
Nhân vật như vậy tất nhiên không cách nào lên bảng.
Kể từ đó cũng bỏ đi được một nhóm người, cộng thêm lấy thẩm mỹ của nhân tộc đánh giá, rất nhiều sinh linh tộc quần dáng dấp thực sự có lỗi với thế nhân.
Tiếp tục bỏ đi phần lớn sinh linh.
Dưới sự chắp vá lung tung.
Trong ba thế giới, tìm ra được mười người tu vi trên Đại Thánh có dung mạo tuyệt sắc khuynh thành thật đúng là không phải chuyện dễ.
Về phần bảng danh sách còn lại.
Lại là thế hệ trẻ tuổi, cũng là cả ba thế giới hợp lại.
Lần này.
Số lượng không phải mười người, mà là 100 người.
"Hệ thống. . ."
Lý Vân mở miệng.
"Công bố hai bảng danh sách này ra ngoài."
Tiếng nói vừa dứt.
. . . .
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Hai vệt ánh sáng nở rộ giống như hai mặt trời nhỏ, nở rộ vạn tia sáng, có thiên địa quy tắc rủ xuống, phảng phất như Thiên Đạo sinh ra cảm ứng.
Hóa thành hai khối bia đá trấn giữa hư không

Trong nháy mắt bia đá xuất hiện, văn tự rậm rạp chằng chịt hiện đầy bên ngoài Thạch Bi.
"Lại có bảng danh sách mới xuất hiện ?"
Trong Đại Hoang thành.
Vô số người cảm nhận được động tĩnh, dồn dập ngẩng đầu nhìn lại.
Không ít người trên mặt mang vẻ kinh ngạc vô cùng.
Trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày.
Thiên Cơ lâu chủ tiền bối lại thả ra hai bảng danh sách, đây là lần đầu tiên từ trước tới nay.
"Không biết lần này là bảng danh sách gì?"
Có người hiếu kỳ nói.
"Hình như là Tuyệt Sắc Bảng!"
Một vị thanh niên nhanh nhảu nói ra: "Lâu chủ vậy mà công bố ra Tuyệt Sắc Bảng, sư muội của ta quốc sắc thiên hương, xinh đẹp như hoa, tất nhiên có thể nổi danh trên bảng!"
"Ah, Đại Sư Tỷ của ta nhục thân vô song, từng một quyền đấm chết một vị cường giả Thiên Biến Cảnh, nếu như không hơi lớn tuổi, tuyệt đối có thể bước lên Thiên Kiêu Bảng!"
Một vị nam tử vóc người khôi ngô, cả người đầy cơ bắp, khí huyết trùng thiên, trong tay cầm theo hai thanh Đại Phủ. Ồm ồm nói: "Nếu Tuyệt Sắc Bảng không quy định tuổi tác, trên đó tất có một chỗ đặt chân cho Đại Sư Tỷ ta!"
"Buồn cười."
Mấy vị Yêu Tộc đứng ở trong đám người, đầu người nào cũng đều mọc sừng trâu, trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, khinh thường nói.
"Trong nhân tộc cũng có mỹ nhân? Thực sự là làm trò cười cho thiên hạ, Ngưu Bá Thiên ta hành tẩu Tu Luyện Giới mấy nghìn năm, tại sao không thấy được một vị mỹ nhân nhân tộc nào có thể vừa mắt ?"
"Chư vị không cần tranh cãi, nhìn Tuyệt Sắc Bảng sẽ biết."
Có người mở miệng nói.
Lời này vừa thốt ra.
Đám người đang huyên náo tạm thời yên tĩnh lại một chút.
Dồn dập ngẩng đầu nhìn lên.
"Hạng một: Minh Đế. Chủng tộc tương ứng: Tiên Tộc. Thân phận: Minh Thổ chi chủ. Tu vi: Đại Đế đỉnh phong. Thế giới tương ứng: Địa Tiên Giới!"

"Đây là người Địa Tiên Giới?"
"Minh Đế ? Danh xưng này có chút ý vị, Thiên Nguyên Giới chúng ta cũng có Minh Tộc, chủng tộc này sẽ phục sinh sau khi chết, Minh Đế này hiển nhiên là một vị Đại Đế còn sống!"
"Có thể bài danh đệ nhất Tuyệt Sắc Bảng, không biết là phong thái bực nào. Nếu như có thể thấy nhìn thấy tận mắt, ta có chết cũng không tiếc!"
"Ah, tên Minh Đế là các ngươi của thể nói? Sinh linh Địa Tiên Giới chúng ta cũng chưa có người nào nhìn thấy dung nhan chân chính của nàng, nếu như Minh Đế đích thân tới, lật tay có thể diệt Thiên Nguyên Giới!"
. . . . .
Vô số người nghị luận ầm ĩ
Từng người ở đây đều hiếu kỳ dung mạo của những tồn tại trên Tuyệt Sắc Bảng này.
"Danh sách Tuyệt Sắc Bảng đầu tiên, người yếu nhất trên đó cũng là Đại Thánh đỉnh phong, có lẽ bảng danh sách này là xếp hạng nhân vật của thế hệ trước."
Một ông lão vuốt râu nói.
"Đúng vậy."
Bên cạnh có người phụ họa nói: "Bảng danh sách này xuất thế, sợ rằng có một số Lão Quái Vật sẽ khôi phục dung mạo ngày xưa!"
Mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp.
Cho dù là tu luyện giả cũng không ngoại lệ.
Ngày bình thường thì cũng thôi đi.
Rất nhiều người đều đặt tâm tư trên việc tu luyện, vẻ bề ngoài như thế nào cũng không quan trọng. Không có ai vì dung mạo địch nhân đẹp mà thủ hạ lưu tình.
Nhưng Tuyệt Sắc Bảng này vừa ra.
Phàm là nữ tử có chút tranh cường háo thắng, sợ rằng đều sẽ khôi phục dung mạo lúc còn trẻ, thủ đoạn nhỏ này đối với các nàng mà nói đơn giản đến không thể đơn giản hơn.
Dù sao.
Yêu Tộc đều có thể tùy ý hóa thành hình người.
Mà nhân tộc lại không cần biến hóa dung mạo, chỉ cần khôi phục tuổi trẻ, căn bản không tốn bao nhiêu khí lực. Nếu như muốn bớt việc, một viên Trú Nhan Đan là có thể giải quyết toàn bộ.

"Mau nhìn xem, trên phần Tuyệt Sắc Bảng thứ hai, người xếp hạng thứ nhất vẫn là Ngọc Khuynh Tiên, thực lực người này có một không hai trong thiên hạ, ngay cả dung nhan cũng không người nào có thể bằng được!"
Có người thất thanh nói.
"Cả Phượng Nghê Thường của Đại La kiếm tông cũng lên bảng!"
Một vị hoàng thúc của Thiên Dận Hoàng Triều trầm giọng nói.
"Phượng Nghê Thường này, trên người có không ít bí mật, vốn là tán tu một giới, nhưng sau khi tiến nhập Đại La kiếm tông lại được một thế lực lớn giúp đỡ, tu vi tiến triển cực nhanh, tiền đồ không thể khả hạn lượng!"
Có nhân vật lão bối thở dài nói.
Trong khoảng thời gian này Phượng Nghê Thường quá mức cổ quái, tốc độ tu luyện của nàng quả thực vượt qua sự hiểu biết của người đời, cho dù có Đại La kiếm tông giúp đỡ mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu, cũng có chút thái quá.

Chương 363. Đạo hữu nói đùa nữa ?

Chương 363: Đạo hữu nói đùa nữa ?
Xếp hạng thứ hai trăm trên Vạn giới Thiên Kiêu Bảng, thứ hạng này có thể nói cực cao, đặt trong đám thiên kiêu của Thiên Nguyên Giới đã có thể xếp vào top10!
Phải biết rằng trước đây nàng ở trên nhân tộc Thiên Kiêu Bảng của Thiên Nguyên Giới cũng chỉ lọt vào ba mươi vị trí đầu mà thôi
Nhưng lúc này có thể lội ngược dòng, vượt qua vô số tồn tại đồng cấp, làm cho rất nhiều người đều cảm thấy khó có thể tin được.
Điểm này.
Vạn tộc sinh linh không biết
Nhưng Lý Vân lại sớm biết.
Phượng Nghê Thường là một tán tu, nhưng trước kia trong người lại mang theo một lão bà bà, rõ ràng cho thấy có một phần khuôn mẫu của nhân vật chính. Nói không chừng bản thân nàng chính là khí vận chi nữ của Thiên Nguyên Giới.
Làm một tán tu đã có thể đi tới ba mươi vị trí đầu của nhân tộc Thiên Kiêu Bảng

Lúc này có Đại La kiếm tông trợ giúp, nếu không nhất phi trùng thiên thì cũng không hợp lý.
Có khí vận Thiên Nguyên Giới gia thân, với tiềm lực của nàng thành đế cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi, thành tiên cũng không phải là không thể.
"Đinh linh linh. . ."
Lúc này.
Một tiếng chuông thanh thúy truyền đến.
Sau đó.
Cánh hoa bay lượn đầy trời, óng ánh trong suốt dưới ánh nắng, từng sợi hương thơm tiến vào trong mũi, khiến người ta lỗ chân lông toàn thân đều giãn ra.
Một chiếc Xa Liễn giống như Thần Nguyệt từ cuối đường đang chậm rãi đi tới, hoa vũ lượn lờ, tỏa sáng rực rỡ, giống như một tọa Quảng Hàn tiên cung hạ lạc thế gian.
"Quân Tử Di, Tử Vi Thánh Nữ!"
"Bài danh thứ tám mươi chín Tuyệt Sắc Bảng!"
"Tuyệt Sắc Bảng vừa mới xuất hiện, nàng đã tới rồi!"
Trong nháy mắt nhìn thấy Xa Liễn, vô số người đều thất thần trong phút chốc, cho dù là một số nhân vật lão bối cũng không khỏi động dung.
Quân Tử Di, một nữ tử giống như Lạc Thần, là nữ tử xinh đẹp nhất của Tử Vi Thánh Địa trong mấy vạn năm qua.
Không thể bàn cãi!
Một số nữ tử tự phụ phong thái tuyệt thế cũng phải tự ti mặc cảm.
Nàng tiên cơ ngọc cốt, mỗi lần xuất hành đều gây nên oanh động, không có ngoại lệ. Người nhìn thấy dung mạo của nàng đều kinh hãi, thật thật giả giả Cửu Thiên Huyền Nữ chuyển thế, làm cho lòng người chập chờn, ngay cả hóa thạch sống tim cũng đập thình thịch.
Đối với nữ tử này, không có từ ngữ gì để miêu tả. Bất luận từ ngữ gì đặt ở trên người nàng đều sẽ ảm đạm phai mờ.
Giống như một vầng trăng trên không, phong thái tỏa khắp thế gian, được mọi người si mê ái mộ.
"Ngày bình thường, tên tuổi của Tử Vi Thánh Nữ đã truyền khắp thiên hạ, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là kỳ nữ bài danh thứ tám mươi chín Tuyệt Sắc Bảng!"
Có người khẽ thở dài.

"Lâu chủ tiền bối đưa ra bảng danh sách không có gì đáng để tranh luận, nữ tử siêu phàm thoát tục như Tử Vi Thánh Nữ cũng chỉ bài danh thứ tám mươi chín, không biết mấy chục người phía trước lại có phong thái bực nào?"
Một vị thiên kiêu tuổi trẻ thì thào nói rằng.
"Nhân vật như vậy không phải người bình thường có thể tới gần, từng người trên Tuyệt Sắc Bảng đều cực kỳ xinh đẹp, lai lịch bản thân cũng không thể khinh thường. Đều xuất thân từ thế lực lớn."
"Hơn nữa. . . ."
"Hầu như tất cả đều bài danh trên Thiên Kiêu Bảng, người bình thường chớ nói tới gần, cho dù nói một câu cũng khó như lên trời."
Có nhân vật lão bối, trầm giọng nói.
"Phần lớn tồn tại trên Tuyệt Sắc Bảng đều là sinh linh Địa Tiên Giới, theo ta được biết, Địa Tiên Giới tuy là Tiên Tộc, nhưng lại không khác gì nhân tộc. . . ."
"Chẳng lẽ nói, tiền bối cũng dựa theo dáng dấp nhân tộc để cho ra Tuyệt Sắc Bảng?"
Có người phỏng đoán nói.
"Hẳn là như thế."
Một vị nhân vật cấp Thánh Chủ gật đầu, liếc mắt nhìn Yêu Tộc chung quanh, mở miệng nói ra:
"Bất luận là Thiên Nguyên Giới hay là Tử Huyền Giới, bất kỳ tộc quần cái nào, bất kỳ một sinh linh nào sau khi tu luyện thành công đều sẽ hóa thành hình người."
"Lâu chủ tiền bối lấy nhân tộc làm cơ sở, cho ra bảng danh sách này cũng hợp tình hợp lý."
"Chẳng biết lúc nào mới có thể tới Địa Tiên Giới, ngắm nhìn dung nhan mấy vị Thần Nữ trên Tuyệt Sắc Bảng. . . ."
Có người mơ màng rối rít nói
"Lão phu khuyên ngươi tốt nhất thu hồi ý nghĩ như vậy đi. Nếu ngươi có thể đi Địa Tiên Giới, đại biểu người Địa Tiên Giới cũng có thể qua đây, khi đó sẽ không đơn giản chỉ có mấy vị trên Tuyệt Sắc Bảng!"
Có lão bối nhân vật ngưng trọng nói.
Địa Tiên Giới quá mức khủng bố, người ta có thái độ gì cũng không biết. Vạn nhất sinh ra ý đồ xấu đối với Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới, bọn họ căn bản không cách nào ngăn cản được

Từ trong vài ba câu nói của sinh linh Địa Tiên Giới.
Không ít người đã suy đoán ra Địa Tiên Giới có Chân Tiên.
Nếu như những tồn tại Vô Thượng kia xuất thủ, cho dù Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới buộc thành một khối cũng không đủ cho người ta dí một ngón tay.
Vì mấy vị tuyệt sắc mà không để ý kéo cả thế giới đi xuống.
Không có ai biết ngốc đến mức độ này, chủ động đi trêu chọc Địa Tiên Giới. Tốt nhất là Địa Tiên Giới vĩnh viễn không cách nào phá giới qua đây, đây đã là kết cục tốt nhất.
Về phần người của Địa Tiên Giới có thể trở về hay không
Đây không phải là chuyện bọn họ cần phải lo, ngược lại người của Địa Tiên Giới xuống đây mới cần lo lắng chuyện này.
"Muốn xem người trên Tuyệt Sắc Bảng. Chuyện này còn không phải đơn giản sao, trước mặt có một vị xếp hạng thứ tám mươi chín trên Tuyệt Sắc Bảng, hơn nữa Côn Lôn Khư còn có một vị xếp hạng thứ nhất, Huynh Đài đại khái có thể tới đó xem."
Có người trêu tức nói.
"Đạo hữu đang nói đùa sao?"
Người vừa rồi mở miệng, sắc mặt biến thành màu đen.
Tử Vi Thánh Địa không nói, đây là một Thánh Địa cực kì khủng bố, vô số tuế nguyệt trước đã từng có một vị Đại Đế. Nội tình sâu không thấy đáy.
Tuy là Tử Vi Thánh Địa không quá nổi danh, nhưng không có ai dám khinh thường.
Tử Vi Thánh Nữ không chỉ xếp hạng tám mươi chín trên Tuyệt Sắc Bảng, thậm chí còn xếp hạng 107 trên Thiên Nguyên Giới Thiên Kiêu Bảng, càng không phải người bình thường có thể trêu chọc.
Về phần Côn Lôn Khư.
Những năm vừa qua chính là tuyệt địa, hiện tại thậm trí trở thành cấm khu.
Vô số người đang hoài nghi ở đó có một vị Đại Đế còn sống, lúc này chạy tới ngắm nhìn đệ nhất Tuyệt Sắc Bảng Ngọc Khuynh Tiên, không phải là đang tìm chết sao?
Phải biết rằng.
Côn Lôn Khư tồn tại vô số tuế nguyệt, so với một số thế lực như Diệp thị Đế Tộc, Lâm thị Đế Tộc còn tồn tại xa xưa hơn, lai lịch cụ thể gần như không thể ngược dòng tìm hiểu được.

Chương 364. Đạo hữu nói đùa nữa ? (2)

Chương 364: Đạo hữu nói đùa nữa ? (2)

Trải qua tuế nguyệt dài đằng đẵng.

Người có thể tiến vào bên trong lác đác không có mấy.

Người còn sống đi ra, dường như chỉ có chủ tớ hai người Diệp Trần gần đây nhất.

Trừ lần đó ra, không ai có thể sống sót.

Cho dù là Chuẩn Đế mang theo đế binh đi vào đều chết hết, có thể thấy được chỗ kinh khủng trong đó.

"Danh sách Tuyệt Sắc Bảng này xuất hiện, e rằng người được lợi nhất chính là Diệu Ngôn ta!"

Một gã nam tử thân mặc ngũ thải Tiên Y, tay cầm chiết phiến, trên đó đều là mỹ nhân, từng người đều có phong thái chim sa cá lặn, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn.

Tất cả đều là nữ tử quốc sắc thiên hương, khiến người ta vừa liếc mắt nhìn đã tâm linh chập chờn.

"Vừa rồi ta đã đưa tin, ít ngày nữa Diệu Ngôn Thánh Tử ta sẽ tới Tử Vi Thánh Địa cầu hôn."

Nam tử cười nhạt nói.

Lời nói này vừa ra.

Không ít người nhìn lại, ánh mắt nhìn đều rất cổ quái, phảng phất như nhìn một người chết.

Danh tiếng của Tử Vi thánh nữ cực kỳ chói mắt, trước đây đã có không ít Thánh Tử tới cửa cầu hôn, nhưng cuối cùng đều bị từ chối.

Diệu Ngôn Thánh Tử đi cầu hôn, không bị Tử Vi Thánh Địa đánh đuổi ra ngoài đã là tốt rồi.

Một tông môn Thải Âm Bổ Dương còn muốn thông gia cùng Tử Vi Thánh Địa, không khỏi nghĩ quá nhiều rồi.

"Tầm nhìn của đạo hữu quá nhỏ."

Có người khoát tay áo, ngữ trọng thâm trường nói: "Minh Đế bài danh thứ nhất Tuyệt Sắc Bảng, đi tìm nàng cầu hôn thì sao?"

"Đạo hữu đang nói đùa ?"

Sắc mặt nam tử Ngũ thải Tiên Y lập tức âm trầm.
Vị Minh Đế kia của Địa Tiên Giới, nghe danh đã biết không dễ trêu chọc, chớ đừng nói tới thực lực của người ta là Đại Đế đỉnh phong. Đi đến một bước này, không chút khách khí mà nói, người ta có hi vọng thành tiên!
Mặc dù Diệu Ngôn ta không yếu, nhưng đó là so sánh với một số Thánh Địa
Nếu như trêu chọc một vị Đại Đế đỉnh phong, một ánh mắt của người ta có thể làm cho toàn thể Diệu Ngôn, trong nháy mắt hôi phi yên diệt!
"Là đạo hữu đùa giỡn trước."
Người bên cạnh đùa cợt nói.
"Đi tìm Minh Đế cầu hôn ?"
Không ít sinh linh Địa Tiên Giới nghe vậy đều đồng thời quay lại nhìn, bộ dáng cực kỳ thú vị.
Phân lượng hai chữ Minh Đế
Có lẽ sinh linh Thiên Nguyên Giới không rõ ràng.
Thế nhưng sinh linh Địa Tiên Giới đều biết nhất thanh nhị sở.
Vị Minh Đế này thành lập một thế lực kinh khủng, tuy sáng tạo không bao lâu, nhưng đã có một vị Đại Đế đỉnh phong tọa trấn.
Người bình thường căn bản không dám trêu chọc.
Nhất là dã tâm của nàng, đây là một nhân vật làm cho vô số người đều sinh ra sợ hãi, thành đế chỉ mới vài vạn năm, nhưng đã huỷ diệt vô số thực lực.
Nếu như chỉ có vậy thì cũng thôi đi.
Tùy tiện gây lên phong ba đều sẽ khiến cho vô số người căm thù, sau đó liên thủ vây công nàng.
Đáng tiếc.
Nàng đã đã có thành tựu.
Muốn huỷ diệt một vị Đại Đế đang phát triển nhanh chóng, cái giá phải trả giá quá lớn, nếu như nàng chặn được mọi người vây công, sự trả thù kế tiếp sẽ là một hồi Thi Sơn Huyết Hải.
Vì vậy.
Các đại thế lực Địa Tiên Giới đều lựa chọn sống chết mặc bây đối với sự tồn tại của Minh Đế. Chỉ cần không trêu chọc mình, vậy thì cứ buông xuôi bỏ mặc.
Hơn nữa.
Vị Minh Đế này thiên phú vô song, tu luyện tới Đại Đế đỉnh phong chỉ mất mười vạn năm, được xưng là người có hi vọng thành tiên nhất trong ngàn

vạn năm tới.
Một vị tồn tại như thế.
Tất nhiên là tâm cao khí ngạo
Đi tìm nàng cầu hôn, nhất định sẽ chết rất thú vị.
"Mặc dù Tuyệt Sắc Bảng lấy sắc làm tên, thế nhưng người có thể lên bảng đều là những người kinh tài tuyệt diễm, có thể thấy được lâu chủ tiền bối dụng tâm lương khổ."
Có người than nhẹ nói rằng.
Lúc này.
Ánh sáng chiếu xuống.
Sau khi nghỉ chân một lát, chiếc xa liễn bay đi, cánh hoa lượn lờ đầy trời, mang theo sự thơm mát vô tận. Để lại một dải ánh sáng thần bí.
Ánh mắt của vô số người đi theo xa liễn
Cuối cùng.
Dưới ánh mắt của mọi người, xa liễn dừng ở trước Thiên Cơ Lâu.
Bên trong
Một nữ tử làm cho sơn hà thất sắc, Nhật Nguyệt ảm đạm bước ra.
Vẻ đẹp này, không nên xuất hiện ở trong nhân thế, khiến người ta cảm thấy cực kỳ không chân thực, không có một chút tỳ vết nào, giống như Lạc Thần chuyển thế, đôi mắt sáng, da thịt như Bạch Ngọc, mỹ lệ lộng lẫy.
Dáng người nàng thon dài, mái tóc đen óng sánh như tơ lụa, giữa trán có hồng vân bốc lên như hỏa diễm, rực rỡ ngời ngời, tỏa ra vô tận hào quang.
Bước xuống xa liễn, nàng nhìn không chớp mắt, bước chân nhẹ nhàng trực tiếp đi vào Thiên Cơ Lâu.
"Đáng tiếc."
Một vị thiên kiêu lắc đầu, mất hồn nói: "Nhân vật bậc này từ chối rất nhiều Thánh Tử cầu hôn, người bình thường khó có thể lọt vào mắt."
Nói xong.
Hắn liếc mắt nhìn sang đệ tử bên cạnh, dường như đang nói cho hắn nghe, lại cũng giống như muốn nói cho mọi người ở đây nghe.
. . . . . .
Tử Huyền Giới.
Nhân tộc Tổ Địa.
Trong một tòa đại điện.
Dương Tiễn một thân quần áo trắng không dính hạt bụi, hắn nhìn qua quần sơn mênh mông, chiết phiến(quạt xếp) trong tay mở ra, nhẹ nhàng lay động,

giống như Trích Tiên Nhân phiêu nhiên xuất trần.
"Thánh Tử!"
Trung niên Chuẩn Đế bước nhanh vào, trong tay hắn cầm một viên ngọc giản, đi tới đằng sau Dương Tiễn.
"Sự tình Không Gian Thông Đạo có gì mới không?"
Thân hình Dương Tiễn bất đồng, điềm nhiên nói.
"Không có."
Trung niên Chuẩn Đế lắc đầu.
Đi một chuyến lấy Chân Tiên truyền thừa, bọn họ không có Đại Đế tọa trấn, nhưng lại có không ít con bài chưa lật, có thể miễn cưỡng tranh phong cùng Đại Đế trong khoảng thời gian ngắn, cộng thêm được Thiên Cơ lâu chủ chỉ điểm.
Bọn họ lấy ra cảm ngộ của một vị Chân Tiên lưu lại, có thể nói là không có gì nguy hiểm.
Cảm ngộ của một vị Chân Tiên, có thể nói là vô giá.
Nếu như tin tức này tiết lộ ra ngoài, bất luận một vị Đại Đế nào cũng đều sẽ động tâm
Vì vậy.
Đám người Dương Tiễn ở Tử Huyền Giới không có bất kỳ cảm giác an toàn nào, cả ngày đều nghĩ cách làm như thế nào trở về Địa Tiên Giới.
Cục diện này.
Trước khi bọn hắn Hạ Giới không hề nghĩ tới.
Dù sao.
Nếu như Thông Đạo Không Gian không đứt, cho dù Ngọc Hư Cung bọn họ không có Đại Đế đi xuống cũng sẽ không có người dám trêu chọc bọn hắn, chỉ cần truyền một tin tức trở về.
Đại Đế Ngọc Hư Cung mất nửa phút là có thể hạ giới. Nhưng không có Thông Đạo Không Gian, tất cả đều thay đổi. Không có Đại Đế tọa trấn, Ngọc Hư Cung ở chỗ này ăn bữa nay lo bữa mai, chỉ có mấy người bọn hắn căn bản không cản được Đại Đế.

Chương 365. Ta vẻn vẹn đệ nhị ?

Chương 365: Ta vẻn vẹn đệ nhị ?
Cũng đang bởi vì không có Đại Đế, bọn họ muốn tự mình mở ra một Không Gian Thông Đạo cũng không thể nào làm được.

Chỉ có thể ký thác hi vọng vào mấy vị lão tổ Ngọc Hư Cung, hoặc là mấy vị Đại Đế cùng nhau hạ giới.
"Vậy lần này ngươi đến đây là vì chuyện gì ? Dương Tiễn hỏi."
"Thánh Tử, vị Thiên Cơ lâu chủ tiền bối thần bí kia ban bố bảng danh sách mới!"
Trung niên Chuẩn Đế đưa ngọc giản tới.
"Ồ?"
Dương Tiễn xoay người lại, hai hàng lông mày hơi nhướng lên, anh khí mười phần. Hắn thu hồi chiết phiến, đưa bàn tay ra, một cỗ hấp lực truyền đến, lập tức thu ngọc giản vào tay.
"Bảng danh sách mới có sinh linh Địa Tiên Giới lên bảng ?"
Dương Tiễn hỏi.
Lúc trước tới Thiên Cơ Lâu một lần.
Đối với bảng danh sách trên bầu trời Đại Hoang thành, có thể nói hắn không thể quen thuộc hơn.
Muốn biết Thiên Nguyên Giới như nào, liếc mắt nhìn bảng danh sách là có thể biết được trong thế hệ trước cùng thế hệ trẻ tuổi của Thiên Nguyên Giới, có người nào đáng giá để coi trọng.
"Tất cả đều không thể gạt được Thánh Tử, bảng danh sách mới ra không chỉ có Thánh Tử bài danh đệ nhị trên Vạn Giới Thiên Kiêu Bảng, thậm chí ngay cả Minh Đế cũng có tên trên Tuyệt Sắc Bảng."
Trung niên Chuẩn Đế trầm giọng nói.
"Ta chỉ là đệ nhị ?"
Dương Tiễn hơi ngẩn ra.
Điểm này hắn cũng không nghĩ tới.
Ở Địa Tiên Giới, mặc dù không có Thiên Cơ Lâu, nhưng trong số những người trẻ tuổi, không sai biệt lắm hắn đã đánh khắp thiên hạ không địch thủ, cùng thế hệ không ai có thể tranh phong cùng hắn.
Cho dù không có bảng danh sách, hắn cũng có xưng hô trẻ tuổi đệ nhất nhân.
Không nghĩ tới ở trong mắt lâu chủ tiền bối mình lại chỉ là đệ nhị
“Người đệ nhất này. . . . ."
Thần thức Dương Tiễn dò xét vào trong ngọc giản, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, đôi mắt hiện lên vẻ trầm ngâm.
"Ngọc Khuynh Tiên này, ngươi có thể tra xét ra tin tức gì?"
"Ách. . ."

Sắc mặt Trung niên Chuẩn Đế trì trệ, hai tay ôm quyền, xấu hổ nói: "Không dối gạt Thánh Tử, Ngọc Khuynh Tiên này thực sự quá thần bí, dường như từ khi sinh ra cho tới bây giờ chưa từng bước chân ra khỏi Côn Lôn Khư một bước."
"Thuộc hạ tìm hiểu phía, cũng chỉ thám thính được một chút da lông."
"Gần đây, đệ nhị nhân tộc Thiên Kiêu Bảng Diệp Trần của Thiên Nguyên Giới từng giao thủ cùng Ngọc Khuynh Tiên, cuối cùng bị một chiêu đánh bại, suýt chút nữa bỏ mạng, trừ cái đó ra, không còn bất luận chiến tích gì."
"Diệp Trần ?"
Thần sắc Dương Tiễn khẽ động.
Hắn nhìn thoáng qua bài danh của Diệp Trần trong ngọc giản.
Diệp Trần hiện nay xếp hangj thứ tám mươi mốt trong vạn giới Thiên Kiêu Bảng, thứ hạng này đã rất cao, đặt trong Địa Tiên Giới cũng là tồn tại siêu quần xuất chúng.
Nhưng đánh với Ngọc Khuynh Tiên một trận, lại bị bại trong một chiêu.
"Nghe đồn người này chính là một vị Đại Đế ở Thiên Nguyên Giới chuyển thế, tuy nhiên chưa từng được Thiên Cơ lâu chủ thừa nhận."
Trung niên Chuẩn Đế nói.
Bất cứ chuyện gì ở bên trong Thiên Nguyên Giới, chỉ có Thiên Cơ lâu chủ gật đầu, đó mới là sự thật. Bất cứ chuyện gì Thiên Cơ lâu chủ chưa gật đầu, tất cả đều được đối đãi giống như tin đồn.
Bởi vậy có thể thấy được.
Uy danh bốn chữ Thiên Cơ lâu chủ.
"Đại Đế chuyển thế sao?"
Dương Tiễn nhìn thoáng qua chiến tích đằng sau tên Ngọc Khuynh Tiên, ngoại trừ một chiêu đánh bại Diệp Trần, còn có sử dụng trận pháp đánh bại một vị Thánh Nhân trong một chiêu.
Hiển nhiên.
Chiến tích sử dụng trận pháp này bị vô số người lãng quên đi.
Đây không phải là chiến lực của bản thân, không thể tính là chiến tích của bản thân. Phải biết một người vừa mới tu luyện sử dụng Đại Đế sát trận cũng có thể kích sát Thánh Nhân đơn giản.
Hai bên căn bản không thể so sánh.
"Chẳng bao giờ xuất thế, lại có thể đi trước vô số người một bước, có lẽ chỉ có Đại Đế chuyển thế mới giải thích được."
Đôi mắt Dương Tiễn mở ra, nhẹ giọng nói.

Đạt tới Đại Đế đã khai sáng ra đạo của mình, tu luyện lần thứ hai, tốc độ tất nhiên nhanh chóng không gì sánh được, dù sao cảm ngộ đều ở trong đầu.
Mà Dương Tiễn ta tuy là thiên phú không tệ, nhưng tóm lại vẫn đi con đường của người khác, xa xa chưa đạt đến mức độ khai sáng đạo thuộc về mình.
So sánh với Ngọc Khuynh Tiên tất nhiên là chậm hơn không ít.
"Xem ra vị Ngọc Khuynh Tiên của Thiên Nguyên Giới này, lần này chuyển thế có mục tiêu không nhỏ!"
Dương Tiễn thì thào nói.
Lúc này.
Thực lực Ngọc Khuynh Tiên đã tu luyện đến Thiên Tượng trung kỳ, tu vi tiến bộ nhanh chóng, căn bản không có bình cảnh gì. Chỉ cần tích lũy đầy đủ, bất kỳ cảnh giới nào đều là nước chảy thành sông, trước khi đạt đến Đại Đế đều là mặt đường bằng phẳng.
Trong mắt nhiều người, sợ rằng mục tiêu của nàng cũng không phải là Đại Đế, dù sao đời trước nàng chính là Đại Đế, không biết vì nguyên nhân gì mà chuyển thế trùng tu một đời.
Đời này, mục tiêu tuyệt đối ở trên Đại Đế.
Thiên Nguyên Giới trước kia có lẽ không cách nào dung nạp tồn tại bên trên Đại Đế, nhưng bây giờ lại khác, sau khi hai thế giới dung hợp, ức Vạn Vạn sinh linh đều có thể trực tiếp cảm nhận được thế giới đã thay đổi.
Đại Đế đã không còn là điểm cuối.
Trở thành một tôn Chân Tiên cũng là mục tiêu chung cực của tất cả tu luyện giả.
"Vạn giới Thiên Kiêu Bảng. . . ."
Ánh mắt Dương Tiễn lướt một lượt nội dung trong đó, bắt đầu từ xếp hạng 2 xuống dưới đều xuất thân từ Địa Tiên Giới.
Trong đó có không ít người đã từng gặp mặt hắn.
Còn có người là bại tướng dưới tay hắn.
Ngay cả chiến tích giao thủ cũng được viết ra bên cạnh.
Mãi cho đến tên thứ mười một, vẻ mặt Dương Tiễn chợt cứng lại, hắn liếc mắt nhìn chằm chằm bài danh thứ mười một, chậm rãi mở miệng:
"Phương Hàn!"
Lúc từ Địa Tiên Giới xuống đây.
Phương Hàn chỉ mới là Thiên Biến Cảnh trung kỳ.
Bây giờ mới qua bao lâu

Đã tới Thiên Biến Cảnh hậu kỳ, ngay cả bài danh trên vạn giới Thiên Kiêu Bảng cũng lên tới số mười một, thậm chí phía sau hắn còn có mấy vị thiên kiêu Thiên Biến Cảnh đỉnh phong!
Chuyện này không khỏi quá mức khó tin.
Lấy tu vi Thiên Biến Cảnh hậu kỳ, vậy mà lại áp chế một số Đại Thiên Kiêu khác, cho dù chỉ là một cảnh giới nhỏ, cũng đủ khiến cho người rung động!
Bởi vậy đó có thể thấy được.
Tiềm lực của Phương Hàn sâu không thấy đáy!
"Thánh Tử, Phương Hàn này không thể khinh thường!"
Trung niên Chuẩn Đế mở miệng nói
Mặc dù là hắn cũng phát hiện sự uy hiếp từ Phương Hàn, tốc độ phát triển của người này quá nhanh, trước đây xuất thân ở Địa Tiên Giới cũng được Phương thị nhất tộc cực kỳ coi trọng.
Nói cách khác.
Phương Hàn trước kia không phải tán tu, khởi điểm đã vượt qua rất nhiều người.
Hiện tại tuy là Phương thị nhất tộc bị huỷ diệt, nhưng lại không biết hắn thu được thứ tốt gì ở trong truyền thừa Chân Tiên.

Chương 366. Mua một con bài chưa lật?

Chương trước Chương sau
Chương 366: Mua một con bài chưa lật?
Đồ vật lão tổ Phương thị nhất tộc lưu lại tất nhiên là bất phàm, cho dù cần thời gian luyện hóa, nhưng lúc này cũng đã bắt đầu phát huy tác dụng, Phương Hàn chỉ cần vận dụng thỏa đáng.
Hắn sẽ có cơ hội tiến vào trong top mười vạn giới Thiên Kiêu Bảng!
Thậm chí là ba vị trí đầu.
Cũng không phải là không thể.
"Hiện tại Phương Hàn ở nơi nào ?"
Dương Tiễn trầm ngâm một lát, mở miệng hỏi.
"Không biết."
Trung niên Chuẩn Đế lắc đầu, nói: "Ở trong truyền thừa Chân Tiên, từng có người chứng kiến Phương Hàn vận dụng thực lực Đại Đế, hắn rời khỏi

Truyền Thừa Chi Địa rất sớm, hiện tại đã không rõ tung tích."
"Nếu muốn tìm được hắn, sợ rằng chỉ có Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ mới có thể."
"Thực lực Đại Đế?"
Trong lòng Dương Tiễn hơi động.
Bỗng nhiên hắn nghĩ tới một khả năng.
Phương Hàn có thể vận dụng thực lực Đại Đế, mà trước khi Chân Tiên truyền thừa mở ra từng có một vị Đại Đế thần bí xuất hiện diệt sát người của ba thế lực hạ giới là Phù Vân Sơn cùng Độn Thế Tiên Cung.
Chẳng lẽ trong chuyện này có liên hệ gì đó?
Lúc trước.
Bọn họ hoài nghi là năm xưa Phương thị nhất tộc còn có hậu nhân sống sót ở Tử Huyền Giới, hiện tại xem ra chỉ sợ không phải!
Người xuất thủ.
Vô cùng có khả năng chính là bản thân Phương Hàn!
Bởi vì mục tiêu của vị Đại Đế này quá mức rõ ràng, không nhằm vào bất kỳ người nào khác, chỉ đánh chết ba thế lực là địch với Phương thị nhất tộc.
"Thánh Tử, nếu như lúc này muốn đối địch với Phương Hàn, phải nhất kích tất sát. Nếu như không thể làm được, Ngọc Hư Cung chúng ta chỉ có thể lựa chọn lấy lòng Phương Hàn . . . . ". Trung niên Chuẩn Đế mở miệng nói.
Ngọc Hư Cung cùng Phương thị nhất tộc không có liên quan gì nhiều, tuy là lấy được Chân Tiên cảm ngộ của lão tổ Phương thị nhất tộc lưu lại, nhưng chuyện này cũng không tính là gì.
Dù sao.
Vô số người đều đi tới đoạt cơ duyên.
Nếu Ngọc Hư Cung không lấy, cũng sẽ có người khác lấy.
Ngọc Hư Cung hôm nay đương nhiên sẽ không sợ một Phương Hàn chưa đủ lớn, dù nói thế nào, Ngọc Hư Cung cũng có lão tổ Chân Tiên tọa trấn.
Dưới cái nhìn của bọn họ, thành tựu đỉnh phong của Phương Hàn cũng chỉ có thể trở thành Chân Tiên
Nhưng.
Ngọc Hư Cung Bọn họ ba đời Thủ Đồ, Dương Tiễn cũng có phong thái Chân Tiên!
Khiến cho Ngọc Hư Cung kiêng kỵ là bọn họ không muốn vô duyên vô cớ là địch với Phương Hàn. Cho dù cuối cùng Dương Tiễn cùng Phương Hàn đều thành tựu Chân Tiên, nhưng có thêm một vị đại địch đồng cấp.

Bất luận là ai cũng đều phải đau đầu
"Hiện tại Chân Tiên truyền thừa mới mở ra không bao lâu, Phương Hàn hẳn là còn chưa luyện hóa triệt để vật lão tổ hắn lưu lại. Nếu như hắn triệt để luyện hóa, sợ rằng thực lực còn có thể tiến nhanh hơn nữa."
Dương Tiễn đứng chắp tay, ánh mắt nhìn về phía hư không, đáy mắt thâm thúy tựa như tinh hà vô biên biên bờ.
Trong giới Tu Luyện Giới không có kẻ ngốc.
Cân nhắc lợi và hại là chuẩn tắc cơ bản nhất của mỗi người.
Sức uy hiếp của Phương Hàn đang nhanh chóng đề thăng, lúc này nếu phải địch, tốt nhất không nên là địch. Mặc dù Dương Tiễn đồng cấp bất bại, nhưng hắn cũng không muốn vô cớ gây thù.
Bởi vì.
Hắn không nắm chắc có thể giết chết Phương Hàn.
Đối phương có con bài Đại Đế chưa lật, mình lại không biết hắn có thể vận dụng mấy lần, vạn nhất trộm gà không lại mất nắm gạo, Ngọc Hư Cung sẽ lỗ lớn.
Lúc này.
Chờ đợi Không Gian Thông Đạo mở ra, mang theo cảm ngộ Chân Tiên trở lại Địa Tiên Giới mới là thượng sách.
"Ý của Thánh Tử là. . . ."
Trung niên Chuẩn Đế liếc mắt nhìn Dương Tiễn, nhẹ giọng nói: " Ngọc Hư Cung chúng ta lấy lòng với Phương Hàn?"
"Nếu không... thì sao?"
Dương Tiễn phun ra ba chữ
Hắn lần thứ hai nói ra: "Trước khi từ Địa Tiên Giới xuống đây, Phương Hàn cũng không có con bài chưa lật bực này. Nếu như có thì hắn sớm đã dùng, bây giờ Phương thị nhất tộc bị huỷ diệt hắn mới lấy ra, trong đó tất có mờ ám!"
"Chẳng lẽ là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đưa cho Phương Hàn ?"
Trong mắt trung niên Chuẩn Đế sáng lên, trầm giọng nói
"Nói cẩn thận!"
Dương Tiễn trầm giọng nói một câu, hắn nhìn thoáng qua chung quanh, khẽ lắc đầu nói:
"Thiên Cơ lâu chủ tiền bối thâm bất khả trắc, ngồi trong một tấc vuông Thiên Cơ Lâu cũng có thể điều tra vạn giới, ta và ngươi trò chuyện, nói không chừng đã bị lâu chủ tiền bối nghe hết vào trong tai!"

"Đương nhiên."
Dương Tiễn xoay chuyển lời nói, lần thứ hai nói ra: "Có lẽ là Phương Hàn mua được một con bài chưa lật từ trong tay lâu chủ tiền bối,."
"Điều này. . ."
Sắc mặt Trung niên Chuẩn Đế trì trệ.
Cũng không phải không có khả năng này.
. . . . .
Trong tay Phương Hàn có không ít thứ tốt, Phương thị nhất tộc huỷ diệt, không có khả năng không lưu cho Phương Hàn vốn liếng để đông sơn tái khởi.
Dùng mấy thứ này.
Đổi thực lực Đại Đế trong thời gian ngắn cũng không quá khó khăn.
"Cũng may mà lâu chủ tiền bối có thể biết được thực lực Phương Hàn,."
Dương Tiễn cảm thán nói.
Nếu như không có bảng danh sách này, nói không chừng đầu óc hắn vẫn sẽ hồ đồ, nhất thời bỏng mắt.
Ham muốn cơ duyên trong tay Phương Hàn, sau đó phái người đuổi theo giết Phương Hàn. Dưới tình huống không rõ ràng thực lực của Phương Hàn, những người phái đi kia không phải trở thành kinh nghiệm cho Phương Hàn sao?
Dù sao.
Vật trong tay Phương Hàn vẫn khiến người ta bỏng mắt.
Tuy là hắn không rõ ràng Phương Hàn lấy được thứ gì, nhưng đồ vật một vị lão tổ Chân Tiên lưu lại, tuyệt đối không bình thường
Hiện tại có phần bảng danh sách này, lập tức làm cho đầu óc hắn thanh tỉnh, khắc sâu nhận thức tốc độ Phương Hàn quật khởi, người như vậy, nếu như không giết được.
Sau đó chính là vô cùng vô tận phiền phức.
Ngọc Hư Cung sẽ bị mài đến chết.
Ở trong lịch sử dài đằng đẵng của Địa Tiên Giới cũng không phải là không có Chân Tiên vẫn lạc, ví dụ như lão tổ của Phương Hàn đã từng xuất thủ tiêu diệt một vị Vô Thượng Chân Tiên.
"Đúng vậy."
Trung niên Chuẩn Đế cũng cảm khái nói: "Nếu không có bảng danh sách này, sợ rằng sẽ không có mấy người biết, Minh Đế đã tu luyện đến Đại Đế đỉnh phong."

"Nàng dường như thành đế không đến năm chục ngàn năm, e rằng vài vạn năm nữa nàng sẽ trở thành một vị Vô Thượng Chân Tiên."
“Tốc độ tu luyện như vậy, nhìn khắp vạn cổ cũng không có mấy người."
"Có thể sánh ngang với nàng, có lẽ chỉ có vị Ngọc Khuynh Tiên kia của Thiên Nguyên Giới."

Chương 367. Đều là một vài thế giới nhỏ yếu mà thôi

Chương 367: Đều là một vài thế giới nhỏ yếu mà thôi
"Trong vạn giới, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, người tài ba vô số kể, trong hồ nước cũng có thể sinh ra một đầu Chân Long."
Dương Tiễn xoay người lại, sắc mặt ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn nhìn hư không, tiếp tục nói
"Ngươi tự mình đi Thiên Cơ Lâu một chuyến, xem có thể mua được tin tức về Địa Tiên Giới hay không."
"Ý của Thánh Tử là, Không Gian Thông Đạo ?"
Trung niên Chuẩn Đế thấp giọng nói
"Không sai."
Dương Tiễn gật đầu.
Một mực chờ đợi không có mục đích, bất kỳ ai cũng không có cảm giác an toàn trong lòng.
Theo thời gian trôi qua.
Sinh linh Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới bắt đầu gia tăng địch ý đối với người từ Địa Tiên Giới xuống như bọn hắn. Dù sao bọn hắn không hậu trường gì.
Có một số thế lực phái Đại Đế đi theo, tình huống còn khá hơn một chút.
Thế lực giống như Ngọc hư cung, chỉ có một vị Chuẩn Đế đi theo, tình huống tất nhiên không thể tốt bao nhiêu. Phần lớn thế lực trong hai giới cũng đều biết trong tay bọn họ có thứ tốt.
Chỉ cần một cơ duyên Chân Tiên truyền thừa, cũng không biết để cho bọn họ kiếm lời bao nhiêu.
Trong thời gian ngắn, những thế lực này còn có thể kiêng kỵ Địa Tiên Giới mà khắc chế dục vọng trong lòng.
Nhưng thời gian trôi qua.

Không Gian Thông Đạo giữa Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới càng ngày càng phiêu miễu, dã tâm của những người này cũng sẽ nhanh chóng bành trướng, không chút khách khí nói. Hiện tại Dương Tiễn giữ Chân Tiên cảm ngộ.
Cũng giống như trẻ con ôm vàng đi lại giữa khu phố.
Đây là bảo vật mà ngay cả Đại Đế cũng thèm thuồng!
Cho dù là Chân Tiên cũng sẽ sinh ra vài phần hiếu kỳ, hắn dựa vào một vị Chuẩn Đế, cộng thêm thực lực Thiên Biến Cảnh đỉnh phong của mình, không có bất kỳ cảm giác an toàn nào.
Phong thái Chân Tiên.
Cũng chỉ là có khả năng trở thành Chân Tiên.
Cũng giống như trong lịch sử Thiên Nguyên Giới rất nhiều người có phong thái Đại Đế, nhưng người chân chính thành đế quả thực quá ít.
Tiềm lực chưa chuyển hóa thành thực lực, trên đường quật khởi, một khi mất đi thế lực lớn che chở, hơi sóng gió một chút là có thể khiến cho thiên kiêu mọi người vẫn kính úy hóa thành bộ xương khô trên tiên lộ.
"Thánh Tử, chúng ta. . ."
Trung niên Chuẩn Đế mặt lộ vẻ khó khăn, khô khốc nói: "Chúng ta không có quá nhiều tài nguyên, lúc trước ở Thiên Cơ Lâu mua tin tức cảm ngộ Chân Tiên này cũng đã bỏ ra cái giá cực lớn."
"Nếu như muốn hỏi tin tức Không Gian Thông Đạo từ trong miệng Thiên Cơ lâu chủ, có lẽ là không đủ."
"Chúng ta chỉ cần một tin tức mà thôi, hoặc có lẽ chỉ cần thời gian chính xác khi nào Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới liên thông lần nữa!"
Dương Tiễn ngưng trọng nói.
Lời còn chưa dứt.
Hắn lần nữa mở miệng: "Tuy là không có tài nguyên, nhưng Ngọc Hư Cung chúng ta có vô số công pháp, mấy thứ này hẳn cũng có chút giá trị."
"A?"
Trung niên Chuẩn Đế hoảng sợ thất sắc
Thánh Tử nhà mình lại muốn lấy công pháp để giao dịch, điều này có chút điên cuồng. Nói nhỏ một chút thì là tiết lộ công pháp ra ngoài, nói lớn hơn thì đó chính là khi sư diệt tổ
Một nhân vật tiểu bối.
Sẽ không có tư cách quyết định công pháp tông môn, có thể giao dịch cùng ngoại nhân hay không.

Lúc trước đưa cho nhân tộc Tử Huyền Giới một bộ công pháp đã là rất muốn chết, bây giờ lấy công pháp tới Thiên Cơ Lâu giao dịch, hắn lo lắng cho dù đám người mình trở lại Ngọc Hư Cung.
Cũng sẽ đối mặt với hình phạt tàn khốc.
"Không sao cả." Dương Tiễn xua tay, nhàn nhạt nói ra: "Trong Ngọc Hư Cung, công pháp trấn phái chỉ có lác đác mấy bộ, không thể truyền ra ngoài. Về phần những công pháp khác, lấy ra giao dịch cũng không có gì to tát."
"Vâng." Trung niên Chuẩn Đế chắp tay.
Có những lời này của Thánh Tử, hắn không tiện nói thêm. Điều mình nên nói cũng đã nói, là Thánh Tử cố ý làm như vậy, coi như Ngọc Hư Cung muốn trách phạt cũng sẽ không liên quan tới mình.
Hơn nữa.
Ba đời Thủ Đồ, thân phận của hắn không giống với mình.
Đừng nhìn mình chính là Chuẩn Đế, nhưng tiềm lực đã hết, giá trị không thể so sánh với một vị đệ tử phong thái Chân Tiên. Luận quyền phát biểu. Ở bên trong Ngọc Hư Cung, hắn không thể có tiếng nói bằng Dương Tiễn.
"Đi đi."
Dương Tiễn khoát tay áo, sau đó không nói thêm nữa
"Tại hạ xin cáo lui."
Trung niên Chuẩn Đế cúi người hành lễ, chậm rãi thối lui
. . . . .
Thiên Nguyên Giới.
Đại Hoang thành.
Trước Thiên Cơ Lâu.
Quân Tử Di đi ra khỏi Thiên Cơ Lâu, bước lên Xa Liễn, nhẹ nhàng lướt đi.
Nàng rời đi không bao lâu.
Một thân ảnh to lớn bước nhanh tới, trên vai hắn có một đôi cánh, đôi mắt khai mở, điện mang bắn ra, đầu tiên đi tới Đại Hoang thành.
Hắn dừng chân liếc nhìn bảng danh sách trên bầu trời.
"Trữ Đế Bảng?"
Hồng Hiên thân là Đại Thống Lĩnh của Thiên Hoang Bất Lão Thành, đối với bảng danh sách khác không có hứng thú quá lớn, nhưng đối với Trữ Đế Bảng này, trong lòng lại có chút ngạc nhiên.
"Đáng tiếc, trong Thiên Hoang Bất Lão Thành, ba ngàn năm trước mới vừa có một người thành đế, bằng không nhất định có thể đề danh trên Trữ Đế

Bảng."
Ánh mắt Hồng Hiên đảo qua mỗi một bảng danh sách.
Cuối cùng.
Hơi dừng lại một chút trên hai chữ Minh Đế, sau đó lập tức thu hồi ánh mắt.
Tất cả bảng danh sách.
Có thể lọt vào hắn mắt chỉ có vị Minh Đế này. . .
Đáng tiếc là.
Minh Đế ở Địa Tiên Giới, trước đó Không Gian Thông Đạo đã bị đứt gãy, lúc này không cách nào phá giới, coi như biết Minh Đế tồn tại hắn cũng không cách nào ganh đua cao thấp cùng nàng.
"Đều là một số Tiểu Thế Giới nhỏ yếu mà thôi."
Hồng Hiên khẽ lắc đầu, xoay người đi về phía Thiên Cơ Lâu.
Hai thế giới Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới, ở trong mắt Địa Tiên Giới đều là tiểu lão đệ, bất kỳ một sinh linh Địa Tiên Giới nào cũng không coi hai giới còn lại ra gì.
Mà Địa Tiên Giới ở trong mắt Thiên Hoang Bất Lão Thành, thậm chí ngay cả tiểu lão đệ cũng không bằng.
Bởi vì.
Thế giới trước kia của Thiên Hoang Bất Lão Thành thật sự là quá mạnh mẽ, Chân Tiên chỉ có thể coi là trung tầng, nhân vật đứng đầu nhất có thể đi ngược với thời gian trường hà (dòng sông thời gian).
Nhân vật bậc này, một ý nghĩ có thể Khai Thiên Tích Địa!
Căn bản không phải sinh linh Địa Tiên Giới có thể so sánh được, thậm chí ngay cả ngước nhìn lên cũng không được.

Chương 368. Đã bị hủy diệt thì sao?

Chương 368: Đã bị hủy diệt thì sao?
Tiến vào trong Thiên Cơ Lâu.
Hồng Hiên đầu tiên thấy được Lý Vân ngồi ngay ngắn trên ghế
"Vãn bối Hồng Hiên, tham kiến Thiên Cơ lâu chủ!"
Hồng Hiên khom mình hành lễ.
Một vị có thể thuận miệng nói ra tên Thiên Hoang Bất Lão Thành, thậm chí ngay cả thành chủ cũng không nhìn ra lai lịch, một vị Đại Đế nho nhỏ như

hắn không có bất luận vốn liếng gì để kiêu căng tự đại.
Nếu như làm cho Thiên Cơ lâu chủ bất mãn, hắn rất lo lắng cho Thiên Hoang Bất Lão Thành sau lưng mình có thể bị hủy diệt hay không.
" Đại Thống Lĩnh Thiên Hoang Bất Lão Thành?"
Lý Vân mặc một bộ thanh y, tóc dài tự nhiên, da thịt Như Ngọc, quanh thân khí tức đại đạo lượn lờ. Mặc dù không lộ ra bất kỳ uy thế gì, nhưng tựa như hòa làm một thể cùng Thiên Địa chung quanh.
Nhất cử nhất động đều tràn đầy đạo vận.
"Trước mặt Tiền bối, vãn bối không dám lấy ba chữ Đại Thống Lĩnh."
Hồng Hiên cung kính nói.
"Không cần câu nệ như vậy, ngồi trước đi."
Lý Vân giơ tay lên, một cơn gió mát thổi qua đỡ Hồng Hiên lên, theo ngón tay hắn chỉ cái ghế bên cạnh, mở miệng nói.
"Đa tạ tiền bối."
Hồng Hiên lần thứ hai hành lễ.
Lúc này mới thận trọng ngồi một bên.
Cho dù vừa rồi Lý Vân như vậy, nhưng hắn vẫn không dám khinh thường.
Nhân vật càng khủng bố, càng khó suy đoán ý tưởng của bọn họ.
Không ai biết tính cách vị Thiên Cơ lâu chủ này như thế nào.
Vạn nhất bên ngoài dễ nói chuyện, thực ra sâu trong nội tâm tính toán chi li thì phải làm sao bây giờ
Tóm lại cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn
Thái độ đoan chính một chút, nếu như Thiên Cơ lâu chủ sinh vài phần hảo cảm với mình, chuyện Thiên Hoang Bất Lão Thành trở lại thế giới trước kia có thể đơn giản hơn không ít.
Sau khi Hồng Hiên ngồi xuống.
Lý Vân nâng chén trà lên, nhẹ khẽ nhấp một miếng, thong thả ung dung nói: "Thiên Hoang Bất Lão Thành đã gấp gáp trở về thế giới trước kia như vậy sao?"
"Cái này. . ."
Hồng Hiên xoa tay.
Trên mặt nở nụ cười ngượng ngùng.
Nói thật.
Hắn cũng không biết thế giới trước kia là hình dáng gì, bởi vì hắn được sinh ra sau khi Thiên Hoang Bất Lão Thành lưu lạc Hỗn Độn, vừa mới sinh ra đã được thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành một tay bồi dưỡng.

Toàn bộ Thiên Hoang Bất Lão Thành chỉ có một mình thành chủ còn giữ ấn tượng với thế giới trước kia.
Thân là Đại Thống Lĩnh, tất nhiên hắn là lấy ý chí của thành chủ dẫn đầu, thành chủ muốn quay về, tất nhiên hắn cũng muốn theo trở về cùng.
"Không cần căng thẳng, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi."
Lý Vân nhẹ giọng nói.
“Phù ——!"
Hồng Hiên thở phào một cái.
Vừa rồi nội tâm hắn rất căng thẳng, chỉ sợ Thiên Cơ lâu chủ có mục đích khác, ngăn cản Thiên Hoang Bất Lão Thành trở về. Nếu như Thiên Cơ lâu chủ không muốn giúp.
Bằng vào lực lượng của bọn họ, sợ rằng tới khi chết già ở Thiên Nguyên Giới cũng không thể quay về
Bởi vì.
Nếu như bọn họ có thể trở về thì sớm đã trở về, căn bản không cần phải kéo dài thời gian tới bây giờ.
"Xin tiền bối xem trên mặt mũi mấy trăm ngàn sinh linh của Thiên Hoang Bất Lão Thành nóng lòng trở lại quê hương, vui lòng chỉ điểm."
Hồng Hiên mím môi một cái, bàn tay phất qua mặt bàn, một gốc thần dược xuất hiện, Tiên Khí lượn lờ, toàn thân nhấp nháy Bảo Quang, hấp dẫn thần hồn người khác.
Đây là một gốc Đế dược.
Rất khó để nuôi dưỡng, không biết đã sinh trưởng bao nhiêu tuế nguyệt, lại bị Hồng Hiên đem ra giao dịch.
Thiên Hoang Bất Lão Thành ở thế giới trước kia cũng không coi là thế lực mạnh cỡ nào, nhưng tóm lại vẫn có Chân Tiên tọa trấn. Linh Dược Đại Đế cấp vẫn có vài cây.
Thậm chí.
Ở bên trong Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng không thiếu phương pháp thành đế.
Nội tình của bọn hắn đặt trong Thiên Nguyên Giới, gần như không có thế lực nào sánh bằng.
Sau khi lấy ra một gốc Đế dược.
Trong lòng thấp thỏm Hồng Hiên liếc mắt nhìn Lý Vân, đế dược tuy trân quý, nhưng cũng phải xem là so sánh với thứ gì. Cho dù là so với Thiên Nguyên Giới cũng kém hơn rất nhiều.

Chớ đừng nói chi là so với thế giới trước kia của bọn họ.
Cũng may là bọn họ không phải muốn mua tin tức chi tiết của một thế giới, chỉ muốn tìm một con đường trở về thôi.
Giá trị một con đường như vậy rốt cuộc tốn bao nhiêu tài nguyên, chỉ có một mình Thiên Cơ lâu chủ mới biết rõ.
"Một gốc Linh Dược đế cấp."
Lý Vân thuận tay cầm Linh Dược lên, cẩn thận nhìn kỹ, sau đó mở miệng nói ra: "Giá trị còn chưa đủ, có điều ta có thể nói cho các ngươi biết một chuyện."
"Tiền bối cứ nói đừng ngại!"
Hồng Hiên nói nhanh.
Nghe được nửa câu đầu, trong lòng hắn còn có chút uể oải, nhưng sau khi nghe được nửa câu sau, tâm tình của hắn trong nháy mắt trở nên kích động.
Tin tức của Thiên Cơ Lâu. . Hắn đã lĩnh giáo từ tên Mạnh Khánh Chi kia, mới vừa thành đế không đến một năm, nhưng có thể đặt bẫy chính mình.
Dựa vào đâu ? Còn không phải là tin tức của Thiên Cơ Lâu?
"Trước không nên cao hứng quá sớm." Lý Vân liếc mắt nhìn Hồng Hiên, nhàn nhạt nói ra: "Tin tức ta chuẩn bị nói, chưa chắc là ngươi muốn nghe."
"Ách. . ."
Sắc mặt Hồng Hiên bị kiềm hãm, hắn trong lòng xuất hiện dự cảm bất hảo, chắp tay cứng ngắc, nói: "Xin tiền bối nói rõ."
"Thiên Hoang Bất Lão Thành, sợ rằng không trở về được."
Lý Vân đặt chén trà trong tay xuống, khẽ nói.
"Không. . . . . Không trở về được ?"
Hồng Hiên ngẩn ra.
Trong thời gian ngắn có chút không phản ứng được.
Hắn không xác định nói: "Ý của Tiền bối là, chúng ta không có cách nào mở ra Không Gian Thông Đạo, hoặc là thế giới trước đó đã. . ."
"Mở ra Không Gian Thông Đạo rất dễ dàng, với thực lực của thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành thực lực, trong chốc là có thể mở ra một cái, nhưng nếu như thế giới trước kia của các ngươi đã bị hủy diệt thì sao?"
Lý Vân nhìn lại, ánh mắt rơi trên người Hồng Hiên.
"Hủy diệt ?"
Bịch một tiếng, Hồng Hiên đứng lên, không thể tin được nói: "Điều này sao có thể ?"
"Không có gì là không thể."

Lý Vân khoát tay áo, ý bảo Hồng Hiên bình tĩnh chớ nóng, hắn chậm rãi nói: "Tuy là ngươi chưa từng tới thế giới trước kia của ngươi. Nhưng hẳn là đã từng nghĩ đến."
"Hơn nữa, trong lòng ngươi cũng nên biết rõ tại sao Thiên Hoang Bất Lão Thành lại lưu lạc ở trong hỗn độn."
"Vãn bối. . . Quả thực có biết một chút."
Hồng Hiên gật đầu.
"Ừm."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: "Thế giới trước kia của ngươi tên là Huyền Diễm Giới, ở bên trong chư thiên vạn giới cũng thuộc về thế giới thượng tầng. Thực lực mạnh mẽ."

Chương 369. Trước đi Địa Tiên Giới một lần?

Chương 369: Trước đi Địa Tiên Giới một lần?
"Nhưng trải qua hai vị nhân vật kinh khủng đánh một trận, Huyền Diễm Giới đã tiêu tan thành mây khói, thế giới lớn như vậy bị chia ra làm ba, biến thành Huyền Quang Giới, Tu Di Giới, Chân Võ Giới."
"Trong đó Huyền Quang Giới mạnh nhất, Chân Võ Giới yếu nhất."
" Thiên Hoang Bất Lão Thành các ngươi vốn là vì tránh nạn, mới lưu lạc vào trong hỗn độn, bây giờ muốn trở lại Thiên Diễm giới không quá khả thi, nhưng đi tới ba thế giới kia cũng không phải khó."
"Tiện thể nhắc nhở ngươi một câu, ba thế giới này bây giờ thực lực đã tổn thất lớn, lấy thực lực thành chủ của các ngươi. Cho dù đi qua đó, thọ nguyên cũng không thể tăng thêm."
"Trừ phi hắn có thể nhanh chóng đột phá Chân Tiên Chi Cảnh, đạt tới cảnh giới cao hơn."
"Cái này. . . . ."
Hồng Hiên đờ đẫn ngồi trên ghế, toàn thân giống như mất hết sức lực, hai mắt vô thần.
Mơ ước của trên dưới mấy trăm ngàn sinh linh Thiên Hoang Bất Lão Thành suốt đời theo đuổi, kết quả lại là một hoa trong kính trăng trong nước, chuyện này khiến người ta quá khó chấp nhận.
Nhất là.

Sau khi khi hắn biết được thành chủ mủa mình không cách nào kéo dài tính mạng.
Càng khiến trong lòng hắn mất hết can đảm.
Không có thành chủ, coi như nhóm người mình đi tới được bất kỳ thế giới nào trong ba thế giới trước kia thì phải thế nào tiếp?
Ba thế giới này tốt xấu gì cũng là thế giới đứng đầu trước đây tách ra, nội tình thâm hậu, sinh ra một hai Chân Tiên cũng không phải nói chơi.
Thậm chí còn có khả năng có tồn tại vượt qua Chân Tiên.
Thiên Hoang Bất Lão Thành bọn hắn chạy tới, không có Chân Tiên tọa trấn, nhiều nhất cũng chỉ là thế lực nhất lưu.
Đây còn phải dưới tình huống người ta nguyện ý tiếp nhận bọn họ.
Đương nhiên.
Khả năng lớn là bị căm ghét.
Dù sao.
Bọn họ nói lúc trước mình là sinh linh của Thiên Diễm giới, căn bản không ai có thể chứng minh, ngược lại tỷ lệ lớn hơn sẽ trở thành kẻ xâm lăng.
Nghĩ đến kết quả của Phương thị nhất tộc ở Địa Tiên Giới là đủ rồi.
Không có Chân Tiên lão tổ, bị thế lực các phương vây công, không qua bao lâu.
Thiên Hoang Bất Lão Thành sẽ tiêu tan thành mây khói.
Còn không bằng ở lại mảnh đất nhỏ Thiên Nguyên Giới này làm mưa làm gió, vượt lên trên chúng sinh vẫn tốt hơn một chút. Tối thiểu, bất kể là Thiên Nguyên Giới hay Tử Huyền Giới.
Ngoại trừ Thiên Cơ Lâu.
Thiên Hoang Bất Lão Thành bọn hắn không tìm được bất cứ thế lực nào có thể so sánh được với mình.
"Tiền bối, có biện pháp gì có thể khiến cho Thiên Diễm giới trước kia xuất hiện một lần nữa hay không?"
Hồng Hiên nhỏ giọng hỏi một câu.
Sở dĩ hỏi như vậy.
Là bởi vì hắn nghĩ tới Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới.
Vốn là hai thế giới không liên hệ gì với nhau cũng có thể dung hợp lại làm một, vậy thế giới vốn là một thể thì sao?
Hắn thật sự tò mò lâu chủ tiền bối có thể làm được bước này hay không, để cho Thiên Diễm giới đứng sừng sững trong chư thiên vạn giới một lần nữa.
Nếu như lâu chủ tiền bối có thể làm được.

Dường như Thiên Hoang Bất Lão Thành bọn hắn còn có một chút cơ hội.
"Ồ?"
Lông mày Lý Vân nhướng lên, cười mà không phải cười nói: "Để cho Thiên Diễm giới xuất hiện một lần nữa cũng không đơn giản như vậy. Không nói tới Huyền Quang Giới, Tu Di Giới, Chân Võ Giới."
"Còn có không gian vỡ vụn nhiều vô số kể giống như hằng hà sa số."
"Để cho Thiên Diễm giới tái hiện, sợ rằng phải hao tổn khí lực không nhỏ."
Lời này không phải Lý Vân cố ý nói chuyện giật gân, mà sự thực chính là như vậy.
Thiên Diễm giới chia ra làm ba, ba thế giới bây giờ chẳng qua là ba phần lớn nhất mà thôi, còn có không biết bao nhiêu thế lực khác trong không gian nhỏ, ví dụ như Thiên Hoang Bất Lão Thành lưu lạc ở trong hỗn độn. Muốn tập hợp toàn bộ bọn họ lại, có thể nói là một công trình cực lớn.
Tồn tại có thể làm được việc này.
Phóng nhãn chư thiên vạn giới, đó cũng là nhân vật khủng bố không gì sánh được.
Lý Vân tự nghĩ mình bây giờ có thể đột phá Chân Tiên đơn giản, nhưng coi như là đột phá cũng không cách nào làm được đến mức này, coi như có thể làm được hắn cũng sẽ không làm.
So với việc làm cho Thiên Diễm giới hiện thế một lần nữa, còn không bằng kéo cả ba thế giới kia tới đây.
Ghép bên cạnh Thiên Nguyên Giới.
Kể từ đó.
Thiên Diễm giới cũng coi như trọng sinh theo cách khác, mà Thiên Nguyên Giới cũng có thể phát triển nhanh chóng.
"Tiền bối, nếu như không cách nào trở lại Thiên Diễm giới, còn có những biện pháp khác chứ?"
Hồng Hiên nhíu mày, trầm giọng nói: "Tỷ như, thế giới không kém gì Thiên Diễm giới?"
"Ừm ?"
Lý Vân ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hồng Hiên, không nhanh không chậm nói: "Bên trong Chư thiên vạn giới có vô số thế giới, mặc dù Thiên Diễm giới không yếu, nhưng thế giới có thể so sánh với nó, thậm chí vượt lên trước cũng không phải số ít."
"Ví dụ như tiên giới, Thần Giới, Man Yêu Giới, Ma Giới, Hoang giới, đều mạnh hơn mấy chục lần so với Thiên Diễm giới. Trong đó nhân vật kinh

khủng nhiều vô số kể. Thiên Đạo quy tắc tất nhiên cũng hoàn thiện hơn."
"Thiên Hoang Bất Lão Thành tiến vào trong đó, cho dù không làm gì, chỉ là bước vào thế giới như vậy đã coi như là một cơ duyên nghịch thiên!"
Thế giới càng mạnh mẽ, nồng độ linh khí càng cao, thiên tài Địa Bảo đản sinh ra cũng càng trân quý.
Theo bản chất mà nói.
Sinh linh mỗi một thế giới, cũng không khác nhau. Khác biệt duy nhất, chính là thế giới sinh hoạt không giống nhau. Ví dụ như đám người Diệp Trần ở Thiên Nguyên Giới.
Đặt ở bên trong Thiên Nguyên Giới, giới hạn cao nhất e rằng chỉ có thể thành đế.
Nhưng nếu như đặt trong tiên giới, hoặc là trong thần giới, đừng nói là thành đế, cho dù là thành tiên cũng không có vấn đề gì.
Nếu như ném đám người Diệp Trần vào trong tiên giới, đây đối với hắn mà nói xem như là một lần nghịch thiên cải mệnh, cơ duyên như thế, mấy đời cũng không cầu được.
Cũng như thế.
Nếu như Thiên Hoang Bất Lão Thành có thể đi qua đó được, cho dù là nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.
Ở bên trong Thiên Nguyên Giới, Thiên Hoang Bất Lão Thành xem như là một thế lực vô cùng kinh khủng, nhưng trong thế giới đỉnh tiêm như tiên giới thì cũng không coi vào đâu.
Những nhân vật thế giới chúa tể kia sẽ không thù ghét một con kiến hôi ở dị giới.
Chỉ cần bọn họ có thể sống được, tha cho bọn họ phát triển cũng không phải chuyện lớn gì.
"Còn xin tiền bối chỉ điểm!" Hồng Hiên đứng lên, cung kính hành lễ. Đồng thời, hắn tháo Trữ Vật Giới Chỉ trên tay xuống đưa tới trước mặt Lý Vân.

Chương 370. Trước đi Địa Tiên Giới một lần? (2)

Chương 370: Trước đi Địa Tiên Giới một lần? (2)
Lý Vân không trả lời mà ranh mãnh nhìn về phía Hồng Hiên. Đối mặt ánh mắt như vậy, Hồng Hiên lập tức trở nên luống cuống tay chân. Phảng phất ý

nghĩ sâu trong nội tâm đều bị xem thấu, không có bất luận bí mật gì.
"Trở lại quê hương là giả, tới thế giới cường đại hơn là là thật, ta nói đúng hay không?"
Lý Vân phong khinh vân đạm nói
"Tất cả đều không thể gạt được tiền bối. . ."
Hồng Hiên xấu hổ nói.
Toàn bộ Thiên Hoang Bất Lão Thành, ngoại trừ thành chủ, không còn sinh linh thứ hai còn nhớ Thiên Diễm giới cps hình dáng gì.
Sở dĩ bọn họ khẩn cấp muốn trở về, nguyên nhân chủ yếu là vì muốn tới thế giới mạnh hơn, thu hoạch thực lực mạnh hơn, dù sao Thiên Nguyên Giới là quá yếu.
Đại Đế cũng đã là cực hạn.
Căn bản không có khả năng đi lên nữa.
Mặc dù Hồng Hiên trung tâm đối với Thiên Hoang Bất Lão Thành thành chủ, nhưng hắn cũng không thể không có ý nghĩ của mình.
Lần này biết được Thiên Diễm giới đã huỷ diệt, nhiệm vụ của hắn đã coi như là hoàn thành.
Nếu có thể mua được một con đường đi tới những thế giới khác, có thể nói là niềm vui ngoài ý muốn, phỏng chừng thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng sẽ lòng tràn đầy vui mừng.
"Đáng tiếc."
Lý Vân lắc đầu, quét Trữ Vật Giới Chỉ trong tay Hồng Hiên, nói: "Mấy thứ này, giá trị quá thấp."
"À?"
Hồng Hiên cắn răng, hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, trầm giọng hỏi "Tiền bối tính hết Thiên Cơ, có biết một số thế giới không chênh lệch nhiều với Thiên Diễm giới không ?"
"Tất nhiên là biết, nhưng Thiên Hoang Bất Lão Thành không mua nổi."
Lý Vân mở miệng.
"Vậy theo góc nhìn của tiền bối, Thiên Hoang Bất Lão Thành có thể đi tới thế giới nào ?"
Hồng Hiên hỏi.
"Huyền Quang Giới, Tu Di Giới, Chân Võ Giới, cùng với Địa Tiên Giới. . ."
Lý Vân mở miệng, chậm rãi nói ra tên của bảy tám thế giới.

Trong những thế giới này, Chân Tiên cũng đã là tồn tại mạnh nhất, thế giới như vậy đã coi như không kém. Nhưng đối với Thiên Hoang Bất Lão Thành mà nói, ý nghĩa lại không lớn.
"Cái này. . . Cái này. . ."
Hồng Hiên ngây ngẩn cả người.
"Phải làm thế nào mới ổn đây ?"
Im lặng nửa ngày, Hồng Hiên chật vật nói ra sáu chữ.
Thiên Diễm giới không còn, chia ra làm ba cái thế giới, đẳng cấp giảm xuống, có tới đó cũng không có khác biệt gì lớn. Muốn đi thế giới mạnh hơn thì không lấy ra đủ tài nguyên.
Mắt thấy, thọ nguyên của thành chủ đại nhân dần dần hao hết, Thiên Hoang Bất Lão Thành gần như đã tới tuyệt lộ.
Nếu như thực lực thành chủ yếu một chút thì cũng thôi đi
— QUẢNG CÁO —
Thực lực càng thấp, Duyên Thọ càng đơn giản.
Nếu như là một người bình thường thì có thể trực tiếp phủ bụi hắn, cho tới ức vạn năm sau đó mới xuất thế cũng không có vấn đề lớn, nhưng hết lần này tới lần khác thành chủ lại là một vị Vô Thượng Chân Tiên.
Phủ bụi hắn gần như không có khả năng.
Cho dù hao phí thật lớn, thọ nguyên thành chủ sẽ chậm dãi trôi đi.
Mạnh như Chân Tiên cũng không có khả năng thoát thoải Thời Gian Pháp Tắc, một khi đại nạn đến, hắn chỉ có thể buồn bã Tọa Hóa, trở thành một nắm cát vàng.
"Xét đến cùng. Vẫn là Thiên Hoang Bất Lão Thành không lấy ra đủ đại giới."
Lý Vân nhẹ giọng chỉ điểm một câu.
"Ừm ?"
Hồng Hiên nghe vậy, trong mắt sáng lên.
Đây chính là mấu chốt của vấn đề, nhưng làm cho hắn lo lắng chính là mình đi đâu để góp đủ tài nguyên ?
Huỷ diệt vài thế lực ?
Điểm này với hắn mà nói cũng đơn giản, nhưng lâu chủ tiền bối sẽ mắt mở mắt nhìn mình xuất thủ không kiêng nể gì sao?
Suy nghĩ lại, khả năng cũng không lớn lắm.
Thế lực khác không phải kẻ ngu, một khi đối mặt với nguy hiểm huỷ diệt, bọn họ khẳng định sẽ không tiếc táng gia bại sản cũng muốn liên hợp lại

cùng nhau, mua được tin tức huỷ diệt Thiên Hoang Bất Lão Thành từ Thiên Cơ Lâu.
Mặc dù thành chủ là Chân Tiên, nhưng sớm đã không còn ở đỉnh phong, số lần xuất thủ không còn bao nhiêu nữa, bằng vào một thế lực Thiên Hoang Bất Lão Thành thì không có khả năng đối địch với một thế giới.
"Nếu thực sự không được, đi Địa Tiên Giới trước một lần?"
Hồng Hiên lâm vào trong thế khó này.
Hắn lần đầu cảm nhận được hóa ra Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng nghèo như vậy, đến thời khắc mấu chốt lại không lấy ra được bao nhiêu đồ vật có giá trị.
Biết rõ đường đi tới thế giới cường đại hơn đang ở trước mắt, rồi lại giống như lạch trời, khó có thể vượt qua.
"Địa Tiên Giới. . . .
Lý Vân khẽ cười một tiếng.
Không nói thêm gì.
Còn một đoạn thời gian nữa cho dù sinh linh Địa Tiên Giới không đến, hắn cũng sẽ xuất thủ kéo Địa Tiên Giới qua đây, dung hợp cùng với Thiên Nguyên Giới.
Khi đó.
Nếu như Thiên Hoang Bất Lão Thành ở đây, có thể trung hòa rất tốt. Miễn cho tình huống một phương quá mạnh mẽ, hai phe còn lại chỉ có thể bị đánh.
"Tiền bối, Không Gian Thông Đạo giữa Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới khi nào sẽ mở ra ?"
Hồng Hiên lấy ra một bộ công pháp, đặt ở trước mặt Lý Vân, nhẹ giọng hỏi."
Thiên Hoang Bất Lão Thành không lấy ra được nhiều vật có giá trị lắm, chỉ có thể chuyển mục tiêu, tìm kiếm con đường khác, tối thiểu cũng phải góp đủ tài nguyên trước đã.
Toàn bộ Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới, với đẳng cấp của hai thế giới này, vật trân quý nhất cũng chỉ là tài liệu đế cấp. Dựa vào cái này hai thế giới tài nguyên, muốn đi tới những thế giới khác, nhìn tình hunhf trước mắt không có bao nhiêu khả năng. Chỉ có Địa Tiên Giới mới có hi vọng thỏa mãn suy nghĩ trong lòng của bọn họ.
"Không Gian Thông Đạo ?"

Lý Vân ngẩng đầu, mỉm cười, giơ tay lên rót cho mình một chén trà, nhẹ giọng nói ra: "Cũng sẽ không xuất hiện”
"Ý tiền bối là gì ?"
Hồng Hiên khó hiểu.
"Bởi vì không bao lâu nữa, Địa Tiên Giới sẽ hợp làm một cùng Thiên Nguyên Giới.",
Khóe miệng Lý Vân mở ra, chậm rãi nói. Mấy chữ này rất ôn hòa, nhưng rơi vào trong tai Hồng Hiên lại không kém gì sấm sét nổ vang.
"Tiền bối lại muốn ra tay nữa rồi?"
Hồng Hiên thầm nghĩ. Cho đến hôm nay.
Cho dù là sinh linh Tử Huyền Giới cũng đã biết, hai giới dung hợp là bởi vì Thiên Cơ lâu chủ âm thầm ra tay, Thiên Hoang Bất Lão Thành bọn họ không có lý do gì mà không biết.
Không nghĩ tới hai giới dung hợp không bao lâu, Thiên Cơ lâu chủ lại muốn kéo Địa Tiên Giới qua, đây là muốn làm gì ?
Muốn tạo ra một thế giới chí cao vô thượng sao?
Nghĩ tới đây.

Chương 371. Chớ nói Bổn Tọa không nhắc nhở các ngươi

Chương 371: Chớ nói Bổn Tọa không nhắc nhở các ngươi
Trong lòng Hồng Hiên ngoại trừ khiếp sợ, nhiều hơn chính là mừng rỡ, nếu như thực sự là như thế, vậy thì Thiên Hoang Bất Lão Thành trở về thế giới trước kia để làm gì ?
Tiếp tục ở lại Thiên Nguyên Giới, đi theo bước chân của lâu chủ tiền bối, không phải là nhất phi trùng thiên rồi hay sao?
"Ngươi đoán không sai." Lý Vân không phủ nhận, mà trực tiếp thừa nhận nói.
"Cái này. . . ."
Hồng Hiên vương giật mình.
Cùng lúc đó.
Diệp thị Đế Tộc.
Nguyệt Hoa rơi xuống, Tinh Huy như thác nước, Tinh Hà màu trắng bạc rủ xuống, làm cho cả Đế Tộc thoạt nhìn thần bí hùng vĩ, có thể nói là Tiên

Linh Chi Địa.
Trong Đế Tộc, Man Thú gào thét, dị cầm vờn quanh, hoặc thân thể như núi, hoặc lông cánh che trời, từng con đặt ở thế giới bên ngoài đều sẽ hùng cứ một phương, dù sao cũng là một phương đại yêu. Nhưng lúc này, tất cả đều trở thành tọa kỵ, hoặc là thức ăn.
Trên một tòa Thần Phong.
Hai đạo nhân ảnh ngồi đối diện nhau.
Ở trên bàn ngọc trước mặt hai người, hương trà lượn lờ, mùi thơm khắp nơi, tràn ngập cả hư không.
"Dương đạo hữu không ngại cách xa vạn dặm, từ Cửu U Ma Tông chạy tới Diệp thị nhất tộc, hẳn là có chuyện gì quan trọng ?"
Diệp Trường Minh nâng chén trà lên, mỉm cười nói. Dương Khâu liếc mắt qua chén trà, vẫn chưa đưa tay ra, mà sắc mặt ngưng trọng nói: "Bổn Tọa muốn bái kiến Đại Đế Diệp thị nhất tộc!"
"A?"
Lông mày Diệp Trường Minh nhướng lên, nét mặt không lộ ra bất luận vẻ kinh ngạc nào, hắn ôn hòa cười nói: "Lão tổ tộc ta vừa mới thành đế, hiện nay đang củng cố cảnh giới, đừng nói là Dương đạo hữu, cho dù là Diệp mỗ cũng không cách nào gặp được lão tổ."
Ngôn ngữ Diệp Trường Minh rất uyển chuyển.
Nhưng rất ý tứ rõ ràng, dù sao lão tổ nhà mình cũng là một vị Đại Đế, sao có thể người nào muốn gặp là có thể gặp ?
Mặc dù Dương Khâu là chưởng giáo Cửu U Ma Tông, nhưng xét về thân phận vẫn kém nhiều lắm, nếu như Mạnh Khánh Chi tự mình đến đây, vậy thì còn tạm được.
"Bổn Tọa có chuyện quan trọng!" Dương Khâu nhướng mày, trầm giọng nói."
"Dương đạo hữu, có lời gì cứ nói với Diệp mỗ cũng được."
Diệp Trường Minh ôn tồn nói.
"Vị Đại Đế kia của Huyết Võng Giới, khả năng không chết!"
Dương Khâu không dài dòng, trực tiếp nói ra. Không thấy được Diệp thị Đại Đế, trực tiếp nói với Diệp Trường Minh cũng giống vậy, dù sao Diệp Trường Minh chính là tộc trưởng Diệp thị, thân phận không thấp, quyền phát biểu cực kỳ cao.
"Ừm?"

Bàn tay Diệp Trường Minh bưng chén trà hơi run lên, vẩy ra không ít nước trà, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Dương Khâu gằn từng chữ:
Dương đạo hữu nói là thật ?"
"Chuyện liên quan đến một vị Đại Đế, đạo hữu đừng có nói đùa!"
Lúc trước.
Sáu đại thế lực liên thủ huỷ diệt Huyết Ma nhất tộc, tình hình chiến đấu có thể nói thảm liệt không gì sánh được, ba vị Chuẩn Đế tham chiến, ba đế binh ngang trời xuất thế, đánh cho đại địa phương viên nghìn vạn dặm tàn phế.
Đến nay.
Huyết Sát Chi Khí vẫn lượn lờ không tiêu tan, biến nơi đó thành một mảnh tuyệt địa.
Huyết Ma nhất tộc phá giới mà đến, không một ai sống sót, thậm chí hai nhân vật kinh tài tuyệt diễm nhất Huyết Ma nhất tộc, bài danh trên Thiên Kiêu Bảng cùng Thánh Chủ bảng đều chết trận.
Cuối cùng thậm chí còn dẫn ra một vịĐại Đế.
Chuyện này khiến cho toàn bộ Thiên Nguyên Giới đều gặp sóng to gió lớn, từng tu luyện giả của Thiên Nguyên Giới đều hiểu rõ trong lòng, thế giới chính mình đang ở cùng với Huyết Giới đã đến tình trạng không chết không thôi.
Vị Đại Đế kia của Huyết Võng Giới thậm chí còn muốn thanh toán với thế giới này.
Một khi hắn Niết Bàn trở về, ai cũng không biết thực lực của hắn sẽ khủng bố đến mức nào.
Nếu như thật sự khai chiến.
Chỉ sợ Thiên Nguyên Giới sẽ gặp nguy hiểm rồi. Nói không chừng, người Tử Huyền Giới biết sẽ nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng!
Tuy hai giới đã dung hợp làm một nhưng Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới bây giờ vẫn giữ quan hệ thù địch, sở dĩ hiện nay không động thủ là bởi vì có Địa Tiên Giới tồn tại.
"Đây là tin tức Bổn Tọa mua từ Thiên Cơ Lâu!"
Dương Khâu mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói.
Vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia không chết là Lý Vân cố ý để lộ cho hắn biết, nhưng lúc này từ trong miệng Dương Khâu nói ra đã trở thành hắn mua.

Như vâyh ý nghĩa đã khác. Lão phu suy nghĩ vì Thiên Nguyên Giới, mua được tin tức vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia không chết.
Như vậy tiếp theo khi nào Đại Đế Huyết Võng Giới qua đây, sau khi qua đây có thực lực gì, phải là các thế lực khác đi mua, Cửu U Ma Tông chúng ta sẽ không ra mặt.
"Lâu chủ tiền bối nói sao?"
Diệp Trường Minh lập tức trở nên trầm ngâm. Sau một lát.
Diệp Trường Minh lần nữa lên tiếng hỏi:
"Lâu chủ tiền bối có nói khi nào Huyết Giới Đại Đế qua đây không?"
"Không nói."
Dương Khâu lắc đầu, thanh âm nặng nề nói: "Nhưng có lẽ cũng sắp rồi, thời gian cụ thể như nào thì phải xem thành ý của Diệp thị Đế Tộc các ngươi cùng với những thế lực khác."
"Việc Bổn Tọa nên làm cũng đã làm, đợi đến khi vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia tới, chớ nói Bổn Tọa không nhắc nhở các ngươi."
"Ngươi nên hiểu rằng, một vị Đại Đế Niết Bàn thành công đại biểu cho cái gì."
"Diệp mỗ hiểu rõ."
Diệp Trường Minh gật đầu, sau đó hỏi.
"Ngươi đã thông báo cho Kim Ô nhất tộc cùng với những thế lực khác chưa?"
"Hiện nay thì chưa."
Dương Khâu liếc mắt nhìn Diệp Trường Minh, sau đó đứng dậy nhàn nhạt nói: "Lão phu đã truyền lời đến, tình huống hiện nay của Cửu U Ma Tông, các ngươi hẳn phải hiểu."
"Trọng trách chống đỡ vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia, liền rơi lên trên vai mấy thế lực các ngươi."
Nói xong Dương Khâu không đợi Diệp Trường Minh trả lời, nhanh chóng xoay người rời khỏi.
Diệp Trường Minh đứng tại chỗ nhìn phương hướng Dương Khâu rời đi, trong con ngươi thần sắc biến ảo không chừng, sau một hồi lâu, hắn khẽ than thở một tiếng, đứng dậy đi về phía sau núi.

Chương 372. Một vị Chuẩn Đế!

Chương 372: Một vị Chuẩn Đế!

Thiên Nguyên Giới.
Tộc địa Huyết Ma nhất tộc trước kia.
Lúc này.
Phóng tầm mắt nhìn tới, đại địa bị tàn phá, khung cảnh hoang vắng.
Sát khí màu đỏ sẫm, lượn lờ trên trời cao, phảng phất như có thanh âm ức vạn sinh linh đang gào khóc phá vỡ hư không, vượt qua thời gian trường hà, lượn lờ không ngừng.
Từng sinh linh tới gần nơi này đều không khỏi nổi da gà, lưng phát lạnh.
Cho dù mạnh như Thánh Nhân cũng có chút kinh hãi. Nơi đây quả thực quá đáng sợ.
Một trận chiến lúc trước.
Đừng nói thánh nhân, cho dù là Đại Thánh cũng không biết vẫn lạc bao nhiêu, thậm chí Chuẩn Đế chi huyết cũng đã từng nhiễm đỏ hư không, làm cho mỗi một tấc đất đều mang một loại Ma Tính.
Phảng phất như đi tới Luyện Ngục vô biên, cực đoan khủng bố.
Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một số tu sĩ tu luyện ma đạo tiến vào trong này, nhưng bọn hắn cũng không dám xâm nhập quá sâu, chỉ dám đứng sát biên giới, lang thang một lúc.
Đi sâu vào một chút, nếu tu vi không đủ, trong nháy mắt tâm thần sẽ thất thủ, triệt để điên loạn.
Cách chiến trường ngoài ngàn dặm.
Bên cạnh một gò núi không đáng chú ý.
Trên không trung, Thần chu phiêu phù, dài đến ngàn trượng, thân thuyền hiện đầy vết tích đao thương kiếm kích, cực kỳ tang thương, dường như từ bên trong máu lửa xông ra, đã trải qua vô số chiến loạn.
Mũi tàu có một cây cờ lớn bay lượn phần phật, trên đó thêu hai chữ Thiên Dận.
Ở dưới đại kỳ là vô số quân tinh nhuệ, người mặc áo giáo, trong tay cầm trường mâu, cả người huyết khí xông thiên, từng người tu vi đều rất cường đại, trong lúc chớp mắt tinh mang bắn ra bốn phía.
"Nếu không có Thiên Cơ lâu chủ chỉ điểm, ai có thể nghĩ tới ở loại địa phương này còn cất dấu một truyền thừa Thánh Nhân?
Một vị nam tử thân mặc lam bào đứng ở thần chu bên trên, nhìn gò núi phía dưới, trong mắt mang theo vẻ cực kỳ hâm mộ, mở miệng nói.
Hắn vốn là một tán tu, sau khi tu vi đột phá đến Thánh Chủ liền gia nhập Thiên Dận Hoàng Triều, trở thành một gã cung phụng, ngày bình thường

không có việc gì.
Chỉ cần lấy tài nguyên Thiên Dận Hoàng Triều đưa cho an tâm tu luyện là được. Bình thường không có đại sự, bọn hắn không cần hiện thân. Bây giờ từ trong Thiên Dận Thần Hoàng đi ra chính là vì bảo vệ Bắc Thần Hằng mới vừa mua tin tức ở Thiên Cơ Lâu. Lúc này Bắc Thần Hằng đã tiến nhập vào bên trong cơ duyên. Thời điểm này lại càng phải cẩn thận.
Ai cũng không dám khẳng định hư không chung quanh, có người của thế lực khác cắm cọc chờ trước, đợi khi Bắc Thần Hằng đi ra sẽ cướp đoạt cơ duyên trong tay hắn hay không.
Trong ngày thường, loại chuyện như vậy đã xảy ra không ít lần.
Nghe nói Thái Sơ Thánh Địa nhất thời không quan sát, lập tức chịu thiệt lớn. Từ đó về sau mỗi thế lực đều lưu tâm, thời khắc khắc đều phải đề phòng những kẻ không làm mà đòi có ăn.
"Đúng vậy."
Người bên cạnh gật đầu phụ họa nói: "Trước đây đại chiến Huyết Ma nhất tộc mở ra, Chuẩn Đế cũng tham gia vào trong đó, nhưng vẫn không phát hiện tòa cơ duyên Thánh Nhân này."
"Hôm nay lại lưu lạc vào trong tay Thiên Dận Hoàng Triều, không thể không nói là thiên ý."
"Trình góc độ nào đó mà nói, Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đã đại biểu cho thiên ý."
Có người nói nhỏ. Lời này vừa nói ra.
Không ít người mặt không đổi sắc, hiển nhiên cũng cho là như vậy. Có đôi khi liều mạng tranh đoạt nhưng vẫn không lấy được đồ vật vào trong tay, mà Thiên Cơ lâu chủ tùy tiện chỉ điểm chút chút, lập tức có thể khiến người ta thực lực đại tiến, đây không phải thiên ý thì là gì ?
"Đáng tiếc, trăm năm trước, toàn bộ tài sản tích lũy trong tay ta đều dùng để mua một số tài liệu luyện chế binh khí. Nếu như còn một chút tài nguyên, e rằng có thể mua thêm một cơ duyên ở Thiên Cơ Lâu, nam tử áo xanh thở dài một tiếng, trên mặt có ý hối hận."
"Còn nhiều thời gian, đạo hữu không nên nhụt chí." Có người an ủi.
"Chúng ta bây giờ thân là cung phụng Thiên Dận Hoàng Triều, mọi người vẫn nên cẩn thận, càng lúc này thì càng không thể bớt đề phòng."
Một vị nam tử trung niên, thân mặc khôi giáp nói.
"Tướng quân nói không sai."
Những người khác gật đầu, không tiếp tục nhiều lời.

Không bao lâu sau.
"Ầm ầm"
Một tiếng vang thật lớn, gò núi phía dưới nổ tung, đất đá tung toé, một cỗ khí tức Thánh Nhân cường đại phóng lên cao, khuấy động Phong Vân đầy trời.
Một đạo Thần Hoàng chi khí, thẳng lên cửu tiêu.
Giống như núi lửa phun trào, quét sạch phương viên mấy ngàn dặm, mỗi người trên thuyền cảm nhận được cỗ hơi thở này, nét mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.
"Thần Hoàng đi ra!"
Nam tử thân mặc áo giáp vui vẻ nói.
"Xem ra chuyến đi này hữu kinh vô hiểm."
Nam tử áo xanh cũng mở miệng nói.
Bọn họ không ít người thả lỏng một hơi trong lòng, vốn bọn họ cũng chỉ là cung phụng Thiên Dận Hoàng Triều, dùng thực lực của bản thân đổi lấy tài nguyên, tâm tư cũng không thuôch về Thiên Dận Hoàng Triều.
Bởi vì bọn họ vốn là tán tu. Có thể an tâm tu luyện, không ai nguyện ý động thủ, lúc này không có người hiện thân tranh đoạt cơ duyên, tất nhiên là không thể tốt hơn nữa.
Trên bầu trời.
Bắc Thần Hằng chắp hai tay sau lưng, từng bước từ trên không đi xuống.
Còn chưa đáp xuống đất. Vô số binh sĩ quỳ một chân trên đất, trong miệng hô to:
"Cung nghênh Thần Hoàng!"
"Cung nghênh Thần Hoàng!"
"Cung nghênh Thần Hoàng!"
"Đứng lên đi!"
Bắc Thần Hằng đưa một tay ra nhẹ đỡ, trên mặt mang theo ý cười, nói.
Một chuyến đi này.
Hắn thu hoạch tương đối khá, cơ duyên này mặc dù không cách nào để cho toàn bộ Thiên Dận Hoàng Triều tiến lên một bước, nhưng lại có thể hạ xuống một cơ sở vững chắc cho hậu đại của mình.
Chỉ cần Tam Hoàng Tử của mình luyện hóa chỗ cơ duyên này, tương lai bên trên Thiên Kiêu Bảng chắc chắn có một chỗ của Thiên Dận Hoàng Triều! Có thể dự đoán được vài vạn năm sau đó, danh tiếng Thiên Dận Hoàng Triều bọn họ cũng sẽ vang xa! Đây là một lần đầu tư lâu dài, trong

thời gian ngắn sẽ không thấy hiệu quả, nhưng tương lai tất nhiên có thể kiếm về đầy bồn đầy bát.
Nếu thật sự như lời lâu chủ tiền bối nói, Thiên Dận Hoàng Triều có thể sinh ra một vị Đại Đế.
Hình ảnh kia quả thực không dám tưởng tượng.
Đến lúc đó, Thiên Dận Thần Hoàng ra lệnh, chẳng phải là vạn tộc thần phục ?
"Trở về Thần Triều!"
Bắc Thần Hằng đáp lên thần chu, hắn đứng ở trước nhất, trong lồng ngực hào tình vạn trượng, vung tay lên, trong miệng quát to.
"Dạ!"

Chương 373. Huyết Võng Giới. . . . . Không còn!

Chương 373: Huyết Võng Giới. . . . . Không còn!
Một gã thị vệ khom người lĩnh mệnh.
Không lâu sau, Thần chu bắt đầu di chuyển, từ từ bay lên không trung, từng thần văn trên thân thuyền sáng lên, truyền ra lực lượng khó hiểu, phá toái không gian, chuẩn bị sau một khắc sẽ rời đi.
Ngay lúc Thần Chu chuẩn bị rời đi.
"Oanh!"
Một cỗ khí tức cực kỳ mạnh mẽ xuất hiện, giống như bỗng nhiên hiện ra, ngay cả đại đạo cũng rối loạn, quy tắc trật tự dường như tan vỡ, khiến cho một vùng đất đai chung quanh trở nên ảm đạm.
Cổ khí thế này quá mức kinh khủng, giống như một tòa viễn cổ Thần Sơn giáng xuống, ầm ầm đập lên trên Thần Chu.
"Bành!"
Một tiếng vang thật lớn.
Thiên Dận Hoàng Triều thần chu từ trên trời lao xuống, rơi xuống mặt đất, đập ra một mảnh hố to, bụi mù đầy trời.
"Xảy ra chuyện gì?"
Không ít người bị cỗ hơi thở này ép trên mặt đất, không cách nào nhúc nhích một chút, chỉ có thể sợ hãi nằm trên mặt đất, trong lòng bắt đầu cầu nguyện mình không nên bị chủ nhân của cỗ hơi thở này để mắt tới.

"Một vị Chuẩn Đế!"
Mái tóc Bắc Thần Hằng rối tung, hai tay chống lấy thân thể, miễn cưỡng nửa quỳ trên mặt đất, bộ dạng rất chật vật.
Một giây trước còn hăng hái.
Một giây kế tiếp đã biến thành bộ dáng hiện tại, có thể nói từ thiên đường rơi xuống Địa Ngục, tất cả chỉ xảy ra trong thời gian một hơi thở khiến cho hắn căn bản không thể phản ứng kịp.
"Chuyện gì xảy ra vậy?"
Trong lúc nhất thời Bắc Thần Hằng không phản ứng kịp. Hắn có thể khẳng định chủ nhân của cỗ hơi thở này tuyệt đối là một vị Chuẩn Đế. Mình chỉ mua một cơ duyên Thánh Nhân từ Thiên Cơ Lâu, tại sao lại đưa tới một vị Chuẩn Đế ?
Hơn nữa.
Đường đường là một vị Chuẩn Đế, muốn gì mà không được ?
Đến nỗi thèm nhỏ dãi cơ duyên Thánh Nhân trong tay mình sao?
Mình lấy cơ duyên này cũng không phải cho mình dùng, mà là cho Tam Hoàng Tử của mình dùng, một vị Chuẩn Đế không đến mức phải đoạt đồ vật của con trai mình chứ.
"Không biết. . . Vị tiền bối kia trước mặt, muốn gì ở tại hạ ?"
Bắc Thần Hằng gian nan mở miệng.
Thanh âm không lớn, nhưng lại quanh quẩn trong hư không.
"Oanh!"
Sau một khắc.
Không gian chấn động, sâu trong tổ địa Huyết Ma nhất tộc có một đạo hào quang màu đỏ thắm, phá không bay tới, đáp xuống phía trước thần chu.
Quang hoa tan hết.
Một nam tử vóc người cao ráo, thân mặc trường bào, tóc đỏ như máu, giữa mi tâm có hắc kim cốt rủ xuống, sải bước ra ngoài.
Trán của hắn có Hắc Kim liên bảo vệ trán, rực rỡ rạng ngời, bên ngoài tỏa ra từng đạo quang mang, đây là một thanh đế binh đang thức tỉnh.
Nam tử đứng sừng sững trong hư không, cách thần chu khoảng trăm trượng, cũng không tiếp tục đi tới. Giống như là tôn Thần Chỉ tồn tại tuyên cổ, bên trong đôi mắt màu đỏ Nhật Nguyệt Luân chuyển, Khai Thiên Tích Địa, khủng bố vô biên.
"Huyết. . . Huyết Ma nhất tộc ?"
Bắc Thần Hằng cả người choáng váng.

Trong lòng thầm mắng Dương Khâu một câu.
Sớm đã biết người trong ma đạo miệng chó không mọc được ngà voi, ai có thể nghĩ tới, Dương Khâu vậy mà nói trúng?
Không gặp được Huyết Ma Đại Đế, nhưng đụng phải một vị Chuẩn Đế!
Mặc dù là Chuẩn Đế.
Nhưng muốn bóp chết bọn họ vẫn thừa sức.
Lúc này.
Người đi theo Thiên Dận Hoàng Triều đến đây, mạnh nhất cũng chính là thiên Thần Hoàng hắn, thực lực cũng chỉ là Thánh Nhân, đối mặt với một vị Chuẩn Đế, ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.
"Lần này xong rồi."
Bên cạnh Bắc Thần Hằng, còn có cung phụng thiên Thần Hoàng còn lại, trong lòng cũng lạnh lẽo. Không lâu trước đó.
Sáu đại thế lực liên thủ quyết chiến cùng Huyết Ma nhất tộc, có thể nói là chấn động toàn bộ Thiên Nguyên Giới, cho đến hôm nay vẫn được vạn tộc Thiên Nguyên Giới nói chuyện say sưa.
Bởi vì.
Đây là một lần xuất kích Thiết Huyết của Thiên Nguyên Giới đối với sinh linh dị giới.
Đại biểu sự cường thịnh cùng cường thế của Thiên Nguyên Giới.
Dùng để chấn nhiếp dị giới, không thể tốt hơn.
Cũng chính vì vậy.
Hầu như mỗi một người tu luyện đều hết sức hiểu rõ đối với Huyết Ma nhất tộc, cho dù chưa từng gặp cũng có thể rõ ràng đặc thù của đối phương, mà tóc đỏ mắt hồng chính là đặc điểm rõ rệt nhất.
Huyết Ma nhất tộc chết nhiều sinh linh như thế. Một vị Chuẩn Đế của người ta đã tới rồi, còn có thể từ bỏ ý đồ với bọn hắn? Chỉ cần nghĩ một chút, mỗi người ở đây đều biết, chờ một lát nữa sợ rằng mình sẽ chết rất thú vị.
Lúc này.
Trong Thiên Dận Hoàng Triều, một vị cung phụng mở miệng, thanh âm hắn khàn khàn, nhưng mang theo khát vọng sống mãnh liệt, nói:
" Tiền. . . tiền bối! Tại hạ là cung phụng Thiên Dận Hoàng Triều, không oán không cừu với Huyết Ma nhất tộc . . . . !"
"Người xuất thủ đối phó với Huyết Ma tộc nhân lúc trước chính là Diệp thị Đế Tộc, Lâm thị Đế Tộc, Kim Ô nhất tộc cũng với Côn Bằng, không có bất

cứ quan hệ gì với tại hạ!" "Xin tiền bối giơ cao đánh khẽ, tha. . . cho ta một mạng!"
Bắc Thần Hằng cười buồn bã, liếc mắt nhìn người vừa mở miệng. Hắn không nghĩ tới, Thiên Dận Hoàng Triều mình lại còn có hạng người ham sống sợ chết như thế. Huyết Ma nhất tộc chết nhiều người như vậy rồi. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ, cũng có thể hiểu được người ta qua đây là để trả thù, lúc này cầu xin tha thứ, có phải quá muộn rồi hay không?
Nhóm người mình gặp phải, chỉ có thể nói là vận khí không tốt, không cần phải cầu xin tha thứ. Vô duyên vô cớ đánh mất cốt khí Thiên Dận Hoàng Triều, còn làm cho người dị giới coi thường sinh linh Thiên Nguyên. Không phải mình đối mặt uy thế của Chuẩn Đế, không cách nào xuất thủ, nếu không, không cần vị Chuẩn Đế Huyết Ma nhất tộc này động thủ, chính hắn sẽ một chưởng đánh chết kẻ vừa mở miệng nói chuyện này.
Chuẩn Đế Huyết Ma nhất tộc cũng không mở miệng, đôi mắt hắn mở ra, tinh quang lấp lóe, sắc bén như đao. Không thấy hắn có động tác gì, thân thể người vừa rồi mở miệng cầu xin tha thứ lập tức nổ thành một chum huyết vụ, tiêu tán trong thiên địa.
Một màn này.
Khiến cho vô số người sợ hãi, thân thể như rớt vào hầm băng. Có người thân thể lạnh run, đạo tâm đứng bên bờ vực tan vỡ. Người càng có thực lực thì càng sợ chết, cho dù là Đại Đế cũng không ngoại lệ.
Sau khi thể nghiệm chỗ tốt thực lực mang tới, người có thể thản nhiên đối mặt với cái chết, có thể nói hiếm như phượng mao lân giác.
"Tiền. . . ."
Có người kêu to. Nhưng còn chưa có nói xong, thân thể đã nổ nát vụn.
"Ồn ào!"
Chuẩn Đế Huyết Ma nhất tộc mở miệng, sắc mặt trắng bệch, không có một tia huyết sắc, nhưng uy thế không gì sánh kịp, trấn áp trên trời dưới đất, Hắc Kim Cốt trên trán hắn phát ra ánh sáng, rạo rực thần uy Đại Đế.

Chương 374. Trữ Đế Bảng biến động!

Chương 374: Trữ Đế Bảng biến động!

Hắn liếc mắt nhìn chung quanh, ánh mắt rơi lên người bình tĩnh nhất là Bắc Thần Hằng.

Thanh âm hắn khàn khàn nói:

"Giới này. . . . . chính là Thiên Nguyên Giới ?"

"Thì sao?"

Bắc Thần Hằng ngẩng đầu, đối diện cùng một vị Chuẩn Đế, nghiêm nghị không sợ, lạnh nhạt nói: "Huyết Ma nhất tộc trong ức vạn năm muốn chiếm đoạt thế giới này, cho đến hôm nay, ngay cả tên cũng quên rồi sao?"

"Cũng không phải." Chuẩn Đế Huyết Ma nhất tộc chậm rãi lắc đầu, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, nói:

"Ta không giống với Táng Thiên!"

"Táng Thiên ?"

Trong lòng Bắc Thần Hằng hơi động, hắn không hiểu ý nghĩa của hai từ này.

"Người mạnh nhất thế giới này là ai ?" Chuẩn Đế Huyết Ma nhất tộc lần nữa lên tiếng hỏi."

"A!"

Bắc Thần Hằng cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời.

Đối phương mở miệng đã hỏi người mạnh nhất Thiên Nguyên Giới người mạnh nhất, ý định của hắn quá mức rõ ràng. Đây là muốn gạt bỏ chiến lực cao tầng nhất của Thiên Nguyên sao?

Nếu như mình nói, chẳng phải là tội nhân của toàn bộ Thiên Nguyên Giới?

Tuy là ngoài mặt người mạnh nhất Thiên Nguyên Giới chính là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, nhưng tiền bối tự mình nói cùng với mình chủ động tiết lộ lại là tình huống hoàn toàn khác biệt. Dù sao trước sau gì mình cũng chết, còn không bằng để cho bí mật này tồn tại lâu hơn một chút.

Nói không chừng.

Không bao lâu trong Thiên Nguyên Giới sẽ có người báo thù cho mình.

"Đừng có ép ta!"

Sắc mặt Chuẩn Đế Huyết Ma nhất tộc khó coi, hắn xoay người lại nhìn thoáng qua phía sau, phảng phất như ở nơi đó có sinh vật gì đó cực kỳ khủng bố, lần thứ hai nói ra:
"Nếu như Táng Thiên phá giới mà đến, Thiên Nguyên Giới cũng phải bị hủy diệt!"
"Chỉ có nói cho ta biết người mạnh nhất thế giới này, để cho hắn đứng ra, thế giới này mới có một chút hi vọng sống!"
"Có ý gì?"
Bắc Thần Hằng chau mày.
"Huyết Võng Giới. . . . Không còn!"
Chuẩn Đế Huyết Ma nhất tộc tự nhiên thở dài, khóe mắt còn lưu lại hai giọt lệ, giống như nghĩ tới chuyện gì đó, thanh âm trở nên trầm thấp không gì sánh được.
"Không còn, không còn?"
Trong lúc nhất thời Bắc Thần Hằng không phản ứng kịp."
Trước đây, Huyết Võng Giới có thể nói là vô cùng cường đại, thường thường cách một khoảng thời gian sẽ sinh ra một vị Đại Đế tiến đến công phạt Thiên Nguyên Giới, tuy là sinh linh Thiên Nguyên Giới khinh thường Huyết Võng Giới.
Nhưng vẫn phải công nhận thực lực của Huyết Võng Giới. Tại sao một thế giới như vậy, nói không còn là không còn?
"Cái này. . . ." Trên mặt Bắc Thần Hằng mang vẻ hồ nghi."
"Chẳng lẽ là. . . . Vị Chuẩn Đế này đang gạt ta ?"
Nhưng mà.
Hắn thầm nghĩ trong lòng, dường như người ta cũng không cần thiết phải lừa hắn. Hắn chỉ là một Thánh Nhân, mà người ta đã là Chuẩn Đế, lừa hắn căn bản không có một chút tác dụng nào.
"Ngươi có chứng cớ không?"
Bắc Thần Hằng cau mày hỏi.
Chuyện liên quan đến hai giới, hắn không có khả năng bởi vì một câu nói của đối phương đã lập tức tin tưởng.
"Ta không có chứng cứ."
Chuẩn Đế Huyết Ma nhất tộc lắc đầu, nói: "Nếu ngươi không tin, đợi đến lúc Táng Thiên hàng lâm, Thiên Nguyên Giới cũng sẽ đi theo gót chân Huyết Võng Giới!"
"Ta có thể chắc chắn. . . ." Nói xong, hắn nhìn thoáng qua phía sau.

Đó là phương hướng Không Gian Thông Đạo liên thông giữa Huyết Võng Giới cùng Thiên Nguyên Giới, đôi mắt hắn nghiêm trọng vô cùng, gằn từng chữ: "Không lâu sau nữa, Táng Thiên sẽ tới đây!"
"Hắn Niết Bàn mười thế, thực lực cao thâm khó lường, đủ để nghịch thiên phạt tiên. Nếu như Thiên Nguyên Giới không có chuẩn bị ứng phó, sợ rằng cũng không phải là đối thủ của Táng Thiên!"
" Niết Bàn mười thế. . .
Bắc Thần Hằng tặc lưỡi.
Hắn là giả chứ ?
Mặc dù mình không phải Đại Đế, nhưng đối với độ khó của niết bàn vẫn biết một chút, mỗi một lần Niết Bàn đều có thể nói là đang đánh cuộc.
Tỷ lệ thất bại quá lớn. Tuy là sau khi Niết Bàn thành công có thể kéo dài tánh mạng, thực lực cũng sẽ tăng trưởng lớn.
Nhưng một chút vô ý sẽ thua cả bàn. Một đời tu luyện hóa thành nước chảy, không còn cơ hội làm lại từ đầu nữa. Chính bởi vì điểm này nên làm cho rất nhiều Đại Đế chùn bước.
"Hiện tại. . . . Ngươi có thể nói cho ta biết tung tích người mạnh nhất Thiên Nguyên Giới chưa?" Chuẩn Đế Huyết Ma nhất tộc nhìn về phía Bắc Thần Hằng, trầm giọng hỏi.
"Ách. . . . ."
Sắc mặt Bắc Thần Hằng trì trệ. Xem ra, dường như đối phương cũng không nói dối.
Nhưng.
Trong giới tu luyện, có nhiều vua diễn xuất lắm.
Mỗi người đều sống mấy nghìn năm, thậm chí vài vạn năm, nếu như một người thật sự muốn diễn kịch, bằng vào mắt thường rất khó để phân biệt Nói thật.
Hắn không muốn nói cho đối phương biết nơi hạ lạc của Thiên Cơ Lâu.
Ở trong mắt hắn, Thiên Cơ lâu chủ tiền bối chính là tồn tại tối cường trên thế giới này. Trên thực tế không chỉ có là hắn, vạn tộc sinh linh Thiên Nguyên Giới cũng cho là như vậy.
Từ lập trường cá nhân mà nói, hắn nghĩ mình không nên nói cho đối phương biết, nhưng nếu như vị Chuẩn Đế nói là thật, nếu như lựa chọn giấu giếm.
Sợ rằng Thiên Nguyên Giới sẽ bị đánh trở tay không kịp.

"Lâu chủ biết được tất cả mọi chuyện phát sinh trong vạn giới, nếu như vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia tới được đây, vậy thì cũng nằm trong dự liệu của lâu chủ."
"Nếu như ta nói cho vị Chuẩn Đế trước mắt này, chắc Lâu chủ tiền bối cũng sẽ biết trước"
. . .
Bắc Thần Hằng tự an ủi lòng mình một phen.
Hắn lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn về phía Chuẩn Đế trước mặt, mở miệng nói: "Hy vọng ngươi nói đều là sự thật, nếu như có một lời là giả, bất kể là ngươi hay ta đều không chịu nổi lửa giận của Lâu chủ tiền bối!"
Trong mắt Chuẩn Đế Huyết Võng Giới lóe lên sự kinh hỉ. Người trước mắt chỉ là một vị Thánh Nhân.
Ngay từ đầu hắn còn không ôm bao nhiêu hy vọng.
Dù sao.
Một vị Thánh Nhân tuy mạnh mẽ, nhưng chưa chắc có thể hiểu rõ hư thực của thế giới. Khiến cho hắn không nghĩ tới chính là, đối phương lại thực sự biết được nơi ở của người mạnh nhất Thiên Nguyên Giới.
"Mời nói!" Chuẩn Đế Huyết Võng Giới mở miệng.
"Thiên Cơ lâu chủ!"
Bắc Thần Hằng chậm rãi phun ra bốn chữ.
Cũng trong lúc đó.
Trong Đại Hoang thành.
Vô số người đứng trong thành, ngẩng đầu nhìn hư không, vẻ mặt mang theo sự kinh ngạc.
Mới vừa rồi.
Trữ Đế Bảng trên Thiên Nguyên Giới đã xảy ra biến động!

Chương 375. Trữ Đế Bảng biến động! (2)

Chương trước Chương sau

Chương 375: Trữ Đế Bảng biến động! (2)
Xuất hiện tình huống này, bình thường sẽ là một Chuẩn Đế bỗng nhiên thành đế, ví dụ như lúc Ngao Tuyên thành đế, hoặc là lão tổ Diệp thị Đế Tộc cùng với Kim Ô lão tổ thành đế.

Tên của mỗi một người trên bảng sẽ lập tức được những người khác bù vào. Nhưng tình huống hôm nay lại khác. Lại có một vị Chuẩn Đế mạnh mẽ vươn lên vị trí thứ hai!
Xuất hiện rất đột ngột, không phải là từng bước đi lên, mà là trong khoảnh khắc xuất hiện đã chiếm cứ vị trí đệ nhị Trữ Đế Bảng.
Lần này khiến cho vô số người kinh hãi. Nếu như là một vị nhân tộc hoặc là Yêu Tộc thì cũng thôi đi, nhưng hết lần này tới lần khác đây lại là tộc quần rất nhiều người không muốn nhìn thấy nhất.
Huyết Ma nhất tộc!
Chỉ thấy.
Trên Trữ Đế Bảng, đằng sau tên Ngọc Khuynh Tiên.
« Xếp hạng hai: Thương Độc Hành. Chủng tộc tương ứng: Huyết Ma nhất tộc. Tu vi: Chuẩn Đế đỉnh phong!
Hàng chữ này cực kỳ bắt mắt, giống như tuyên cáo với toàn bộ vạn tộc Thiên Nguyên Giới, sau khi Huyết Ma nhất tộc bị hủy diệt, lại có Huyết Ma phá giới tới! Nếu như là trước khi, sinh linh Huyết Ma nhất tộc qua đây, người bình thường rất khó biết. Cho dù biết thì cũng đã chậm. Nhưng bây giờ lại khác, có bảng danh sách này tồn tại. Chỉ cần xuất hiện ở trên đó sẽ đại biểu người này đã đứng ở trong Thiên Nguyên Giới.
"Huyết Ma nhất tộc lại tới rồi sao?"
Trong Đại Hoang thành, một vị Thánh Nhân Vương sắc mặt rất ngưng trọng. Sau khi nhìn thấy tên Thương Độc Hành xuất hiện, hắn đã ngay lập tức truyền tin lại cho Thánh Địa sau lưng.
"Việc này chưa xong việc khác đã đến!"
Bên cạnh, một ông lão đầu tóc bạc trắng, tay vuốt hàm râu, bất đắc dĩ nói.
Tử Huyền Giới vẫn còn đang nhìn chằm chằm, Địa Tiên Giới cường hãn hơn cũng không rõ tin tức. Vào thời khắc mấu chốt này, lại Huyết Võng Giới không kém bao nhiêu chặn ngang một chân.
Đối với thế cục Thiên Nguyên Giới trước mắt mà nói, không khác nào đã rét vì tuyết lại giá vì sương.
"Thương Độc Hành này có chút khủng bố!"
Kim Ô nhất tộc, một vị nhân vật Đại Thánh Cấp với mái tóc màu vàng, người mặc trường bào màu vàng óng, cả người tỏa ra quang mang, giống như một vị thần mặt trời, đứng lặng trên mặt đất.
Hắn chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn hư không, trong đôi mắt cực kỳ ngưng trọng.

"Vừa xuất hiện đã chiếm cứ vị trí đệ nhị Trữ Đế Bảng, bài danh này. . . . So với một số lão tổ thánh địa còn kinh khủng hơn, nếu như hắn thành đế rồi."
"Hậu quả khó mà lường được!"
Bây giờ.
Không ít người đều đã nhìn ra.
Bài danh Trữ Đế Bảng này không chỉ có xếp hạng tỷ lệ thành đế cao hay thấp, thậm chí từ góc độ nào đó mà nói, còn đại biểu thực lực sau khi thành đế.
Người khi còn ở Chuẩn Đế quá mạnh, bài danh trên Trữ Đế Bảng tất nhiên sẽ càng cao, hy vọng thành đế cũng càng lớn. Theo lẽ tự nhiên, thực lực sau khi Thành đế cũng sẽ càng kinh khủng.
Thương Độc Hành này vừa mới xuất hiện đã chiếm lấy vị trí đệ nhị. Nếu như hắn thành đế, trong những tồn tại đồng cấp, người có thể đánh với hắn một trận sợ rằng chỉ có vị Đại Đế của Diệp thị Đế Tộc.
Càng quan trọng hơn là ....
Không ít người đều hiểu rõ trong lòng.
Huyết Võng Giới trừ vị Chuẩn Đế này ra, vẫn còn có một vị Đại Đế!
"Thực lực của Huyết Võng Giới bây giờ, khả năng so với năm xưa lúc Thái Sơ Cổ Đế còn tồn tại phải mạnh hơn rất nhiều, mọi chuyện cấp bách, Chuẩn Đế Thiên Nguyên Giới ta cũng nên động thủ!"
Có người đề nghị.
Hiện tại vị Chuẩn Đế kia vừa mới qua đây, có thể nhân vơ hội diệt trừ. Nếu không... chậm sẽ sinh biến.
"Chỉ có Trữ Đế Bảng, không có Đế Bảng, không ai biết vị Đại Đế của Huyết Võng Giới kia có đi cùng tới đây hay không, nếu như có đi cùng. . .", "Sợ rằng có nhiều Chuẩn Đế hơn nữa cũng là vô dụng."
Một vị Đại Thánh khẽ lắc đầu.
"Sớm biết như vậy, trước đây nên bố trí một vài người ở bên cạnh Không Gian Thông Đạo, lúc nào cũng giám sát nhất cử nhất động của Huyết Võng Giới!"
Một vị đệ tử Thánh Địa trầm giọng nói.
"Ngươi đang nói đùa sao?"Có người trên mặt mang vẻ trêu tức, cười lạnh nói: "Giám thị một Không Gian Thông Đạo, ngươi đi hay ta đi? Ở đầu kia Không Gian Thông Đạo chính là một thế giới!"
"Trong thế giới đó có Đại Đế tồn tại, nếu như người ta qua đây, kẻ gặp xui xẻo đầu tiên chính là người giám thị! Cùng với thế lực sau lưng người giám

thị!"
...
"Nhưng nếu như không giám thị, hiện nay chúng ta giống như người mù điếc, ngay cả Huyết Võng Giới có bao nhiêu sinh linh phá giới cũng không biết!"
Có người phản bác.
"Cũng không hẳn là vậy."
Đại Thánh Kim Ô nhất tộc giơ tay lên vuốt râu, trong con ngươi lấp lóe kim quang, hắn chậm rãi nói ra: "Ít nhất, hẳn là lâu chủ tiền bối đã biết rồi."
"Trữ Đế Bảng cũng đã đổi mới, e rằng lâu chủ tiền bối đã sớm biết tin tức cụ thể."
Một Yêu Tộc lưng mọc hai cánh, toàn thân mọc đầy vảy yếu ớt nói.
"Kim Ô nhất tộc định làm gì?"
Lúc này.
Một vị nam tử vóc người khôi ngô, đầu mọc Long Giác bước ra. Hắn đến từ Long Tộc, vẫn ở trong Đại Hoang thành. Mắt thấy sinh linh Huyết Võng Giới đã phá giới qua đây.
Mạnh như Long Tộc cũng không thể bình tĩnh.
"Tộc trưởng tộc ta đã đang trên đường chạy tới Đại Hoang thành, mà lão tổ thì đã tới Tổ Địa Huyết Ma nhất tộc!" Đại Thánh Kim Ô nhất tộc, điềm nhiên nói.
Lời này vừa nói ra.
Không ít người đều thả lỏng một hơi. Đại Đế Kim Ô tộc mặc dù là vừa mới thành đế, nhưng thực lực cũng không kém. Lúc này hắn chạy tới đó trước, cho dù không thể đánh đuổi sinh linh Huyết Võng giới trở về.
Nhưng ổn định thế cục cũng không thành vấn đề.
Chỉ cần không phát sinh đại chiến.
Trong khoảng thời gian ngắn.
Hẳn là Thiên Nguyên Giới còn có thể duy trì cục diện.
"Lão tổ tộc ta cũng đi."
Trong Diệp thị Đế Tộc cũng có Đại Thánh lên tiếng nói nói. Nghe được hai thế lực lớn tỏ thái độ.
Người ở đây, trong lòng vốn căng thẳng lập tức dần dần thả lỏng. Hai vị Đại Đế xuất mã, cộng thêm đám người Mạnh Khánh Chi vẫn còn ở Bạo Loạn Tinh Vực.

Dưới cái nhìn của bọn họ, thu thập một Đại Đế Huyết Võng Giới hẳn là dễ dàng như lấy đồ trong túi.
"Mau nhìn!"
"Người Diệp thị Đế Tộc đến rồi!"
Có người tinh mắt.
Rất nhanh đã thấy được Xa Liễn của Diệp thị tộc trưởng.

Chương 376. Bất kỳ một thứ gì đều có giá trị không nhỏ!

Chương 376: Bất kỳ một thứ gì đều có giá trị không nhỏ!
Sau khi Diệp thị tộc trưởng chạy tới, người của Lâm thị Đế Tộc cũng tới, tiếp đó chính là tộc trưởng Kim Ô nhất tộc, ba thế lực này cùng một đường. Vô hình trung giống như một viên thuốc trợ tim. Làm cho bầu không khí của cả Đại Hoang thành bớt căng thẳng đi không ít.
"Thủ bút của Huyết Võng Giới thật lớn, vừa ra tay đã là một vị Chuẩn Đế,!"
Diệp thị tộc trưởng Diệp Trường Minh bước ra khỏi Xa Liễn, người mặc trường bào màu tím, đầu đội Ngọc Quan, khí độ ung dung, vừa mới xuất hiện đã ngẩng đầu nhìn về phía Trữ Đế Bảng.
Trong Đại Hoang thành mặc dù có người của Diệp thị Đế Tộc nhân, nhưng để cho những người khác tiến vào Thiên Cơ Lâu, còn không bằng vị tộc trưởng như hắn tự mình đến, càng lộ ra trang trọng hơn một chút.
Quan trọng hơn chính là.
Người Diệp thị đế tộc ở Đại Hoang thành, trong tay bọn họ không có nhiều tài nguyên như vậy. Muốn thu được tin tức về Huyết Võng Giới cần tốn hao tài nguyên không phải con số nhỏ. So với việc vận chuyển một chuyến tài nguyên từ xa vạn dặm, còn không bằng hắn tự mình đi một chuyến.
"Dù sao cũng là một thế giới, có mấy vị Chuẩn Đế cũng hợp tình hợp lý."
Lâm thị tộc trưởng bước nhanh tới, thân thể hắn rất khôi ngô, bước chân lay động không gian, khí huyết cuồn cuộn, giống như một tòa Hỏa Sơn biết di chuyện, chấn nhiếp tâm phách người khác.
"Một thế giới tàn khuyết mà thôi."
Diệp Trường Minh giễu cợt nói.
Trong Huyết Võng Giới, nhìn bề ngoài chỉ cần vài vạn năm là đủ để trở thành đại đế, nhưng quy tắc không trọn vẹn, khiến cho con đường tu luyện

của bọn hắn ẩn giấu rất nhiều tại họa ngầm.
Tai hoạ ngầm này lúc sơ kỳ sẽ không bộc phát ra.
Thời điểm đến Đại Đế đỉnh phong, muốn tiến hơn một bước sẽ phát hiện ra tai hoạ ngầm, cực hạn của thế giới khiến cho bọn họ rất khó bước ra một bước cuối cùng.
Cho dù sinh linh Huyết Võng Giới bước vào Thiên Nguyên Giới.
Muốn xóa đi tai hoạ ngầm này cũng không phải ngắn thời gian là có thể làm được. Nếu như bỏ đi không để ý đến nó, như vậy ở thế giới nào cũng đều giống nhau, quy tắc không đủ có thể tước đi phần lớn thọ nguyên của họ.
Chỉ có bổ sung chỗ thiếu hụt, bọn họ mới có thể dung hợp với Thiên Nguyên Giới, thọ nguyên được tăng lên.
Mà thời gian bổ sung thiếu sót ít nhất cũng vài vạn năm. Khoảng thời gian này đã đủ để cho một sinh linh Thiên Nguyên Giới, từ không tới có, cuối cùng thành đế.
"Nếu hai vị đã đến rồi thì không cần nói nhảm, sinh linh Huyết Võng Giới phá giới mà đến với mục đích gì trong lòng mọi người đều đã rõ. Đứng mũi chịu sào chính là thế lực mấy người chúng ta. . . . Kim Ô tộc trưởng là một người đàn ông trung niên, mặt như đao gọt, con mắt sắc bén như thiên đao.
Hắn hơi hướng về lão tổ Đại Thánh Cấp nhà mình hành lễ, sau đó xoay người lại, nhìn về phía hai người Diệp thị tộc trưởng
"Trước tiên tới bái kiến lâu chủ tiền bối đi."
Diệp Trường Minh chỉnh sửa quần áo một chút, sau đó chỉnh lại Ngọc Quan ngay ngắn, cất cao giọng nói: "Lấy thực lực lâu chủ tiền bối, đối với tình huống vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia, hẳn là rõ như lòng bàn tay."
"Không sai."
Lâm thị tộc trưởng gật đầu.
Ba người liếc nhìn nhau, không tiếp tục chờ đợi những người khác nữa mà là cùng nhau bước vào trong Thiên Cơ Lâu.
"Tới rồi?"
Trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân đứng trong đại đường, chắp tay đưa lưng về phía ba người, ngay thời điểm bọn hắn đứng trước cửa Thiên Cơ Lâu, mình đã biết rồi.
Lúc này bọn họ đi tới Thiên Cơ Lâu cũng nằm trong dự liệu của Lý Vân.
"Vãn bối, tham kiến Lâu chủ tiền bối."
Ba người cùng nhau hành lễ.
"Ngồi đi."

Lý Vân xoay người lại, mỉm cười, bàn tay đưa qua hư không, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện ba cái ghế, giống như bỗng nhiên hiện ra vậy.
Rất thần kỳ.
Ba người sớm đã coi đây là chuyện thường ngày ở huyện, sau khi hành lễ xong đều ngồi xuống.
“Hẳn là các ngươi đã biết tin tức Huyết Ma nhất tộc phá giới tới đây rồi."
Lý Vân mở miệng trước, phá vỡ bầu không khí im lặng bên trong Thiên Cơ Lâu.
"May mắn có Trữ Đế Bảng của tiền bối ban cho."
Tộc trưởng Kim Ô nhất tộc chắp tay nói: "Nếu không có Trữ Đế Bảng, bọn ta muốn nhận được tin tức không biết phải cần bao lâu."
Giống như lúc trước.
Huyết Ma nhất tộc đồng loạt ra tay với sáu thế lực.
Nếu như không có Thiên Cơ Lâu, không cần người ta tự mình xuất thủ, chính bọn hắn sẽ đánh nhau hỗn loạn, đợi đến lúc vị đại đế Huyết Võng Giới kia tới.
Sợ rằng Thiên Nguyên Giới đã tổn thương nguyên khí nặng nề.
Thu thập bọn họ, căn bản không cần phí bao nhiêu sức lực.
Có thể nói.
Lý Vân tồn tại vô hình chung đã cứu một lần khả năng Thiên Nguyên Giới bị diệt.
"Lời nịnh nọt không cần phải nói nữa, trong khoảng thời gian này ta đã nghe nhiều lắm rồi."
Lý Vân xua tay. Mỗi sinh linh bước chân vào Thiên Cơ Lâu, mở miệng đều muốn nịnh hót mình. Lý Vân cũng coi như hiểu rõ tâm thái của cao nhân tiền bối rồi.
Lời như vậy lần đầu tiên nghe, có lẽ sẽ có chút mừng rỡ, thậm chí là lâng lâng. Nhưng nghe nhiều rồi, tự nhiên cũng sẽ chán ngán.
Liên tục nghe tiếp, cho dù là người bình thường cũng sẽ cảm thấy đau đầu.
"Ách. . . .”
Vẻ mặt tộc trưởng Kim Ô trì trệ, hắn cười khan một tiếng, tiếp tục nói:
"Tiền bối dạy phải."
"Không dối gạt tiền bối, lần này vãn bối đến đây là muốn hỏi tin tức Huyết Võng Giới một phen."
"Không biết lần này Huyết Võng Giới phá giới đến, rốt cuộc có bao nhiêu người ? Vị Đại Đế Huyết Võng Giới bây giờ thực lực như thế nào ? Có phải

đã tới Thiên Nguyên Giới rồi hay không?"
Tốc độ của hắn rất nhanh, vừa mở miệng là một chuỗi vấn đề dài.
Lý Vân nghe vậy mặt không đổi sắc, ánh mắt hắn rơi lên người Kim Ô tộc trưởng, chậm rãi nói ra: "Mấy vấn đề này của ngươi, bất kỳ một vấn đề nào cũng đều có giá trị không nhỏ!"
Đám người Kim tộc trưởng, liếc nhau một cái. Điểm này trước khi bọn họ đến cũng đã dự liệu. Nhưng vì suy nghĩ cho mình, tin tức đắt hơn nữa cũng phải mua. Biết địch biết ta mới có thể sống sót lâu hơn. Nhất là sau khi Huyết Võng Giới xuất hiện một vị Chuẩn Đế, ý niệm này trong lòng bọn họ càng thêm kiên định.
Sau khi hỏi xòn vấn đề trong lòng. Kim Ô tộc trưởng tháo trữ vật giới chỉ trên tay xuống, đặt ở trước mặt Lý Vân.
Ở Bên cạnh.
Diệp Trường Minh cùng tộc trưởng Lâm thị Đế Tộc đều mím môi, sau đó cũng lấy ra đồ đạc của mình, sự tình của Huyết Võng Giới có quan hệ đến toàn bộ Thiên Nguyên Giới.

Chương 377. Hắn điên rồi phải không ?

Chương 377: Hắn điên rồi phải không ?
Bọn họ trước đây thân là thế lực động thủ, đứng mũi chịu sào, không thể tiên hạ thủ vi cường. Cuối cùng người xui xẻo nhất định là bọn họ.
"Nhân số lần này Huyết Võng Giới phá giới tới đây không nhiều lắm."
Thu hồi Trữ Vật Giới Chỉ, Lý Vân nhìn thoáng qua đồ vật bên trong, trên mặt bất động thanh sắc, hắn liếc mắt nhìn ba người chậm rãi mở miệng nói:
"Chỉ có một vị Chuẩn Đế mà thôi."
"Một vị Chuẩn Đế ?"
Diệp Trường Minh nhíu mày, trên mặt mang vẻ khó hiểu, hắn dò hỏi: "Tiền bối, chính là Thương Độc Hành ở trên Trữ Đế Bảng?"
"Không sai."
Lý Vân gật đầu.
" Huyết Võng Giới này cũng có chút sức mạnh, một vị Chuẩn Đế qua đây trước, muốn làm tiên phong sao?" Diệp Trường Minh thì thào nói.

Hắn vốn còn tưởng rằng, dù thế nào Huyết Võng Giới cũng phải là một vị Chuẩn Đế dẫn đội, theo sau là vô số binh lính tinh nhuệ, làm không tốt ngay cả nhân vật cấp bậc Đại Thánh cũng phải có vài chục.
Nhưng vạn lần không nghĩ tới chỉ có một vị Chuẩn Đế tới trước. Đây cũng không phải tác phong của Huyết Võng Giới, dáng vẻ không quá giống như muốn khai chiến. Dù sao xâm chiếm địa bàn cũng phải có người quản lý chứ?
Chuẩn Đế cũng không phải người bình thường, hắn không thể tự làm tất cả mọi việc được, bởi như thế sẽ bị việc vặt quấn thân, ngay cả thời gian tu luyện cũng không có.
"Tiền bối, khi nào binh lính Huyết Võng Giới sẽ qua đây ?"
Lâm thị tộc trưởng mở miệng hỏi một câu. Dưới cái nhìn của bọn họ, một vị Chuẩn Đế qua đây e rằng chỉ mới là bắt đầu, sau đó mới là món chính. Cho dù có vài vị Chuẩn Đế liên tiếp đi ra bọn họ cũng không ngạc nhiên chút nào."
"Huyết Võng Giới ?
Lý Vân cười cười, hắn ranh mãnh nói: "Không qua được."
"Ừm?"
Nghe được câu này, trên math Lâm thị tộc trưởng mang vẻ kinh ngạc, hắn cùng với hai người còn lại liếc nhìn nhau, đều thấy được sự khó hiểu trong mắt đối phương.
"Ý của tiền bối là. . ."
Suy nghĩ trong đầu Diệp Trường Minh nhanh chóng quay trở lại, hắn thấp giọng hỏi: " vị Đại Đế kia của Huyết Võng Giới đã thay đổi ý định ?
Cũng chỉ có khả năng nàym ới có thể giải thích được vì sao binh sĩ Huyết Võng Giới không phá giới qua.
"Không phải." Lý Vân không tiếp tục thừa nước đục thả câu, hắn nhẹ giọng nói ra: "Trong Huyết Võng Giới, hiện tại chỉ còn lại hai vị Huyết Ma."
Cái này
Ba người đồng thời hít vào một hơi. Cái quỷ gì vậy? Đây là xảy ra chuyện gì? Bọn hắn chưa từng đi Huyết Võng Giới, nhưng dù sao cũng là một thế giới, mặc dù Thiên Đạo so sánh với Thiên Nguyên Giới kém hơn một chút, nhưng diện tích có lẽ cũng không nhỏ.
Đồng lý. Huyết Võng Giới bên trong sinh linh, khả năng cũng so với Thiên Nguyên Giới tới thiếu.
Cũng phải có Ức Vạn Vạn vạn ức sinh linh.

Lúc trước ức vạn sinh linh huyết nhất tộc bị tàn sát, nhìn qua thì rất nhiều, nhưng trên thực tế đối với toàn bộ Huyết Ma nhất tộc mà nói chỉ giống như chín trâu mất sợi lông mà thôi.
Ở trong Huyết Võng Giới.
Huyết Ma nhất tộc chiếm cứ địa vị thống trị, tùy tiện có thể lấy ra vô số tinh nhuệ. Làm sao có khả năng chỉ còn sót hai vị Huyết Ma?
Vị Thương Độc Hành kia chính là Huyết Ma nhất tộc, hắn chắc là một trong hai vị, mà Huyết Võng Giới còn có một vị Đại Đế, chắc cũng là Huyết Ma nhất tộc.
Như vậy, Huyết Ma nhất tộc hiện tại chỉ còn lại một vị Chuẩn Đế cùng một vị Đại Đế?
Có không ít người đã từng nhìn thấy Đại Đế Huyết Võng Giới, biết đối phương giới tính nam. Nếu như vị Thương Độc Hành kia cũng là nam, có thể nói rất đau xót.
Huyết Ma nhất tộc đã diệt tộc.
Trong Chư thiên vạn giới, ở những thế giới khác có còn Huyết Ma nhất tộc hay không thì khó mà nói, nhưng Huyết Ma nhất tộc ở Huyết Võng Giới là trăm phần trăm không còn.
"Tiền bối. . . . trong con ngươi tộc trưởng Kim Ô nhất tộc mang theo vẻ suy tư, trong đầu hắn hiện lên một suy đoán đáng sở, hỏi:
"Rốt cuộc ở trong Huyết Võng Giới, xảy ra đại loạn gì?"
Những lời này đã nhắc nhở hai người còn lại."
"Đúng vậy."
Lâm thị tộc thở dài một cái, nói: "Khả năng huyết ma nhất tộc khai chiến cùng những tộc quần khác trong Huyết Võng Giới, cuối cùng khiến cho Huyết Ma nhất tộc bị huỷ diệt!"
Ân. .
Không thể không nói, suy đoán này rất có căn cứ.
Trong mắt Lâm thị tộc trưởng toát lên sự trí tuệ cùng chắc chắn. Loại chuyện như vậy Thiên Nguyên Giới đã từng phát sinh, trong lịch sử Tử Huyền Giới cũng có.
Ví dụ như.
Ức vạn năm trước.
Nhân tộc Tử Huyền Giới đã từng một nhà độc đại, còn muốn thống nhất Tử Huyền Giới, kết quả bị vạn tộc phản công, cuối cùng bị thua. Cả một tộc đàn từ đỉnh phong nhanh chóng đi xuống.

Đến bây giờ ngay cả một bộ công pháp hoàn chỉnh cũng không lấy ra được, người mạnh nhất chỉ là Thánh Nhân, có thể nói đã ở biên giới diệt tộc.
Đoán chừng Huyết Võng Giới cũng là như thế.
Nói không chừng vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia muốn dẹp yên bên trong trước khi đánh bên ngoài, kết quả không cẩn thận kéo cả tộc đàn của mình xuống dưới nước.
Như vậy, đối với toàn bộ Thiên Nguyên Giới mà nói cũng coi như là một chuyện tốt.
"Sai rồi."
Lý Vân lắc đầu. Đầu óc ba người này rất kỳ lạ.
Trong thời gian ngắn đã tưởng tượng ra hình ảnh vạn tộc Huyết Võng Giới đại chiến.
Đáng tiếc là sự thật cũng không như bọn hắn nghĩ. Lý Vân chắp hai tay sau lưng, từng bước một đi tới trước mặt ba người, từ trên cao nhìn xuống, mỉm cười nói ra: "Huyết Võng Giới quả thực đã xảy ra đại loạn."
"Nhưng cũng không phải như các ngươi nghĩ."
"A?"
Lông mày Diệp Trường Minh hơi nhướng lên, chắp tay nói: "Xin tiền bối giải đáp nghi hoặc của chúng ta. Hai người kia lúc này cũng lộ ra biểu tình chăm chú lắng nghe."
"Ba người các ngươi đã hiểu lầm ý tứ của ta rồi."
"Trong Huyết Võng Giới, không phải là Huyết Ma nhất tộc chỉ còn lại hai sinh linh, mà là cả thế giới chỉ còn lại hai sinh linh còn sống!"
Lời Lý Vân vừa nói ra giống như một đạo sấm sét vang dội, nổ vang bên tai ba người.
Huyết Ma nhất tộc chỉ còn lại hai sinh linh, cùng với Huyết Võng Giới chỉ còn lại hai sinh linh, đây hoàn toàn là hai tình huống khác nhau.
Cái trước đại biểu cho Huyết Ma nhất tộc đã xong. Cái sau đại biểu cho cả Huyết Võng Giới đã xong!
"Rầm!"
Sắc mặt Diệp Trường Minh trắng bệch, chật vật nuốt một ngụm nước bọt, hỏi "Tiền bối, Rốt cuộc trong Huyết Võng Giới đã xảy ra chuyện gì?"
"Cũng không phải chuyện lớn gì."
Lý Vân tùy ý khoát tay áo, không thèm để ý chút nào nói: "Chỉ là vị Đại Đế kia của Huyết Võng Giới đã huyết tế cả thế giới"

Chương 378. Lão tổ mau lui lại!

Chương 378: Lão tổ mau lui lại!

"Chuyện này. . .", Diệp Trường Minh phát mộng.

Huyết Võng Giới bị huyết tế?

"Tê ——!"

Bên cạnh truyền đến thanh âm tộc trưởng Kim Ô nhất tộc hít một ngụm khí lạnh. Sắc mặt của hắn cũng khó tin.

Cả một thế giới bị huyết tế, không phải chỉ nói suông. Nhất định là vị Đại Đế kia đã lên kế hoạch vô số năm mới có thể làm được.

Đây là thủ đoạn độc ác cỡ nào.

Mới mới có thể tự tay huyết tế thế giới của mình được?

Sau một hồi lâu, Lâm thị tộc trưởng mới hồi phục tinh thần lại.

Sắc mặt hắn ngưng trọng, trầm giọng nói: "Có một số Đại Đế quả thực lãnh khốc như thế, trên đường thành đế thi hài chất thành đống, bọn họ sớm đã nhìn thấu sinh tử."

"Nhất là khi người thân, bạn bè ra đi. Ngoảnh đầu nhìn lại chỉ có một mình mình, bọn họ không có gì cố kỵ nữa, chỉ cần có thể tiến thêm một bước, cho dù phải huyết tế một thế giới, cũng không phải. . . . không có khả năng."

"Nhưng. . . ."

"Như vậy cũng quá tuyệt tình." Diệp Trường Minh như trước vẫn khó có thể tiếp thu được.

Hắn tự hỏi coi như tất cả thân nhân của mình đều đã rời xa nhân thế, một ngày nào đó nhân tộc gặp phải nguy hiểm, hắn vẫn sẽ đứng ra chiến đấu vì nhân tộc.

Nếu bảo hắn huyết tế một thế giới, chỉ sợ bất kể như thế nào hắn cũng không làm được.

"Mọi người đều có chí khác nhau mà thôi."

Lý Vân từ tốn nói. Tâm tính của mỗi cá nhân khác nhau, chí hướng cũng khác nhau.

Thiên Nguyên Giới có Đại Đế lãnh khốc vô tình, nhưng cũng có một số Đại Đế vì tộc quần sau lưng mà từ bỏ tất cả, ý tưởng của mỗi cá nhân không hề giống nhau.

Không cần thiết, cũng không thể áp đặt ý chí của một người lên những người khác. Có thể thành đế, nhân vật nào mà không có tín niệm của mình,

ức vạn năm đều chưa từng dao động?
"Tiền bối, trong Huyết Võng Giới kia không còn Đại Đế nào sao?"
Kim Ô tộc trưởng giơ tay lên vuốt râu, sắc mặt trầm ngâm, nói ra nghi ngờ trong lòng.
Dù nói thế nào Huyết Võng Giới cũng là một thế giới khổng lồ, nội tình tích lũy nhiều năm, kiểu gì cũng sẽ có một số Đại Đế còn tồn tại, làm sao có khả năng bọn họ mở mắt trừng trừng nhìn một vị Đại Đế huyết tế cả thế giới ?
"Tất nhiên là có."
Lý Vân phong khinh vân đạm nói: "Nhưng nếu như hai người chênh lệch quá xa thì sao?"
"Hơn nữa, Táng Thiên Đại Đế đã sống sót qua tuế nguyệt rất lâu rồi, Niết Bàn mười thế, sắp đặt vạn cổ, nếu như bị phá vỡ đơn giản."
"Chẳng phải chứng tỏ bố trí của hắn cực kỳ buồn cười sao?"
"Niết Bàn mười thế. . . ."Bốn chữ này lần thứ hai nhấc lên sóng to gió lớn ở trong lòng ba người,."
Cũng là Đại Đế, Niết Bàn một đời đã có khả năng thất bại cực lớn, mà vị Huyết Võng Giới Đại Đế này lại có thể niết bàn mười thế, hắn kinh tài tuyệt diễm đến cỡ nào?
Thực lực mạnh mẽ đến trình độ nào ?
"Tiền bối, hắn. . .
"Sẽ không thành tiên chứ ?"
Diệp Trường Minh gian nan hỏi. Tuy hắn tuyệt đối không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói quả thực là có khả năng này. Niết Bàn mười thế, huyết tế một giới. Bất kỳ một thủ đoạn nào cũng đều đủ để kinh hãi thế tục!
"Không có."
Lý Vân lắc đầu. Hắn thấy vị Đại Đế kia của Huyết Võng Giới chỉ là một nhân vật bi kịch không hơn không kém.
Tư chất, cùng với tài năng của hắn, nếu như đổi lại là một thế giới khác, tỷ như Địa Tiên Giới thì thành tiên là một điều chắc chắn, không cần phải Niết Bàn mười thế, cũng không cần huyết tế một thế giới.
Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại sinh ra ở Huyết Võng Giới. Giới hạn của thế giới này chính là Đại Đế đỉnh phong, muốn tiến thêm một bước không có bất kỳ khả năng nào. Hắn dùng hết tất cả biện pháp.
Cuối cùng.

Tại Đại Đế đỉnh phong hắn lần thứ hai bước ra một bước, nhưng vẫn không trở thành Chân Tiên. Có điều so với những Đại Đế khác đều mạnh hơn một đường.
"Vậy là tốt rồi." Ba người không hẹn mà cùng thả lỏng một hơi. Chỉ cần không thành tiên, vậy thì tất cả vẫn đều trong khống chế, chỉ cần bên phe mình có thật nhiều Đại Đế, bằng vào nhân số cũng có thể đè chết hắn.
"Không nên cao hứng quá sớm." Lý Vân lên tiếng. Mà lời hắn nói giống như một chậu nước lạnh dội từ trên đỉnh đầu ba người xuống.
"Mặc dù Táng Thiên không thành tiên, nhưng đã áp đảo bên trên Đại Đế. Nếu thật sự phải nói, ừm. . . Đại khái có thể ví như nửa bước Chân Tiên."
Nửa bước Chân Tiên. Cảnh giới này căn bản không tồn tại. Đây là Lý Vân muốn biểu đạt cảnh giới của Táng Thiên Đại Đế, trong lòng tự nghĩ ra một cảnh giới.
Nửa bước Chân Tiên ?
Ba người là lần đầu nghe được bốn chữ này. Nghe qua tên thì không hiểu gì, chỉ cảm thấy rất lợi hại. Dường như đã không thuộc về cảnh giới Đại Đế, mà sắp bước vào Chân Tiên Cảnh rồi.
"Tiền bối, nếu là Diệp thị lão tổ của ta đối đầu cùng vị Táng Thiên Đại Đế kia, thắng bại bao nhiêu ?"
Trong lòng Diệp Trường Minh không khỏi xuất hiện một cảm giác bất an. Lão tổ nhà mình trước đó đã tới Huyết Ma nhất tộc Tổ Địa rồi.
"Vấn đề này của ngươi. . . ."
Lý Vân liếc mắt nhìn Diệp Trường Minh, tức giận nói: "10-0!"
Dù sao Táng Thiên Đại Đế nhà người ta cũng dựa vào bản sự của mình để thành đế, thậm chí đi tới Đại Đế đỉnh phong, đã bắt đầu suy nghĩ làm sao để thành tiên.
Mà thực lực của Diệp thị lão tổ mặc dù không yếu.
Nhưng cũng chỉ là không yếu mà thôi.
Ngay cả thành đế cũng cần mình chỉ điểm, thời gian hắn thành đế không tới một năm, cho dù là Khí Vận Chi Tử chuyển thế, lúc này cũng không hơn được Táng Thiên Đại Đế!
Nếu như thật sự đối mặt, tuyệt đối không có một chút phần thắng. Thậm chí có thể chạy thoát được cũng có thể xem như là vạn hạnh trong bất hạnh.
"Vậy thì. . . ."
Tộc trưởng Kim Ô nhất tộc, trầm ngâm chốc lát, cũng lên tiếng:
"Nếu như cộng thêm lão tổ của vãn bối thì sao?"

"Vẫn là 10-0."
"Lý Vân tức giận nói: Hai người các ngươi sẽ không cho là tất cả người Huyết Võng Giới chết trong tay Táng Thiên Đại Đế kia, đều là ăn cơm khô chứ? Táng Thiên Đại Đế đã đánh ngã toàn bộ Huyết Võng Giới! Trong Huyết Võng Giới có bao nhiêu Đại Đế? Ít nhất vẫn phải có hai ba vị. Nếu như nhiều, thậm chí bảy tám vị cũng có khả năng, chỉ là bình thường không ra mặt mà thôi, nhiều Đại Đế như vậy hợp sức cũng không đánh lại Táng Thiên, thật sự cho rằng Diệp thị lão tổ thêm Kim Ô lão tổ là có thể đánh bại hắn ?

Chương 379. Ngươi muốn đi qua ?

Chương 379: Ngươi muốn đi qua ?
"Tiền bối, khi nào Táng Thiên Đại Đế kia phá giới qua đây?"
. . . . .
Lâm thị tộc trưởng, lúc này hỏi một vấn đề cuối cùng trong lòng hắn.
Lý Vân không trả lời hắn ngay lập tức, hắn nhìn thoáng qua bảng hệ thống trước mặt, nhẹ giọng nói ra: "Lúc này Táng Thiên đã động thân."
Tốc độ của một vị Đại Đế nhanh cỡ nào, điểm này không cách nào hình dung được, một bước hạ xuống vượt qua ức vạn dặm, nói vậy đã là khiêm tốn rồi.
Một hai bước chân vượt qua mấy Tinh Vực cũng đơn giản giống như ăn cơm uống nước. Nếu như Táng Thiên đã lên đường, một giây sau đã có thể bước vào Không Gian Thông Đạo.
Một giây sau nữa, nói không chừng đã đặt chân lên Thiên Nguyên Giới!
Nghĩ tới đây.
Diệp Trường Minh cùng Kim Ô tộc trưởng không khỏi sau lưng phát lạnh. Một cảm giác rợn tóc gáy, từ bàn chân xông thẳng lên não. Vừa rồi nhóm người mình hỏi thực lực của Táng Thiên Đại Đế, mà lâu chủ tiền bối cũng trả lời rất rõ ràng. Một Lang Nhân tế luyện cả thế giới.
Căn bản không phải một hai vị Đại Đế có thể ngăn cản, càng không phải là người vừa thành đế có thể trêu chọc, nếu như hai bên thực sự đối mặt.
Nói không chừng Kim Ô nhất tộc cùng Diệp thị nhất tộc sẽ không còn Đại Đế nữa, khi đó tộc mình sẽ thành cái bánh ngọt cho những đại thế lực khác ăn.

Nghĩ tới đây. Hai người đồng thời lấy ra một viên ngọc giản. Nhanh chóng truyền một tin tức. Nội dung là:
"Lão tổ mau lui lại!"
Tin tức truyền vào trong, nhanh chóng truyền ra ngoài.
Hai người cầm ngọc giản trong tay, trong lòng âm thầm cầu nguyện tin tức này nhất định phải mau mau truyền vào trong tay lão tổ, tuyệt đối không nên đối đầu cùng Táng Thiên Đại Đế.
Nếu không, tất cả sẽ không kịp!
Huyết Ma nhất tộc Tổ Địa. Nơi đây là một vùng đất cằn cỗi, núi cao đứt đoạn, sông ngòi khô cạn, đất chết kéo dài nghìn vạn dặm, không có một chút sinh khí. Phóng tầm mắt nhìn tới, trên mặt đất một mảng đỏ hồng, máu tươi chảy đầm đìa, khắp nơi đều là xương cốt cùng thịt vụn, nhìn thấy mà giật mình
Có một số huyết dịch hội tụ thành sông, mang theo sát khí ngất trời, lan tràn trong hoang dã, trong đó không thiếu Chuẩn Đế chi huyết, tinh khí hết sức nồng nặc.
Khiến người ta chấn động không ngớt.
Có một loại uy áp kinh khủng đang khuếch tán.
Người thực lực hơi yếu tùy tiện tới gần nơi này sẽ có thể cảm nhận được khí tức Trảm Hồn đoạt phách đang kích động, mạnh như Thánh Nhân cũng khó mà chống đỡ.
Lúc này.
Bên trên bầu trời tịch mịch.
Một thiên hà từ tận cùng vũ trụ kéo dài đến, giống như Vận Mệnh Trường Hà, khí tức áp bách thiên vũ, sóng nước vô tận, bao phủ hư không.
Trên thiên hà truyền ra đủ loại thần âm, vang lên ầm ầm, đinh tai nhức óc.
Giống như là vượt qua Thái Cổ, từ thời đại xa xôi truyền đến.
"Đạp!"
Tiếng bước chân thanh thúy quanh quẩn.
Trên thiên hà.
Một vị nam tử áo đen cất bước, hắn chắp hai tay sau lưng, mái tóc rối tung, trong mắt có vô tận Tinh Thần Huỷ Diệt, đế uy nồng nặc đến tận cùng, giống như thuỷ triều bao phủ bát phương.
Như một vị Thiên Đế đang đi tuần, sừng sững trên chín tầng trời, quan sát vạn giới, vũ trụ Bát Hoang, Duy Ngã Độc Tôn.
Đây là một loại Đại Khí Phách.

Có một loại áp lực khổng lồ khuếch tán ra một cách tự nhiên, làm cho chư thiên vạn vực đều run rẩy, tất cả đều bắt nguồn từ thân ảnh bên trên thiên hà.
"Đạp! Đạp!"
Bước chân của nam tử áo đen không ngừng, theo thiên hà tiến về phía trước, đi thẳng vào sâu trong Huyết Ma tộc địa, mới vừa dừng bước lại
Ở trước mặt hắn là một tòa Bạch Ngọc tế đàn hùng vĩ, cao vút trong mây, kiên cố không gì sánh được, đã trải qua ức vạn năm gió táp mưa sa mà vẫn bất hủ, tản ra khí tức bàng bạc mạnh mẽ.
Phía trên Bạch Ngọc tế đàn là một vết nứt không gian tồn tại không biết bao nhiêu tuế nguyệt, sâu thẳm không gì sánh được, thông tới một thế giới khác.
Hắn dừng lại không lâu sau.
"Ai~ —— ----!" Một thanh âm xuyên qua đám mây truyền ra. Ở phần cuối đại địa xuất hiện một vầng Liệt Dương, vạn đạo kim quang, chiếu khắp ba ngàn giới, hoà lẫn cùng thái dương trên trời, tản mát ra khí tức chí cương chí dương! Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt hư không, khiến cho tất cả đều vặn vẹo. Trong mơ hồ có thể nhìn thấy trong Liệt Dương vừa mới xuất hiện có một sinh linh bụng mọc ba chân, mở rộng hai cánh, đằng không bay lên, giống như là một vị Yêu Hoàng phục sinh.
Tản mát ra uy thế Quân Lâm Thiên Hạ. Mỗi khi chớp mắt, kim quang bắn ra, bễ nghễ thiên hạ.
"Ngươi đã đến rồi?" Diệp Tông miệng, thanh âm rất trầm thấp, không nghe ra vui giận. Lần trước đánh một trận cùng Huyết Võng Giới Chuẩn Đế.
Hắn cùng Kim Ô lão tổ cùng với Mạnh Khánh Chi liên thủ xuất kích, khi đó bọn họ đều vẫn là Chuẩn Đế, nhưng lần thứ hai bước tới nơi đây, địa phương vẫn giống.
Nhưng thực lực đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Ngày đó là ba vị Chuẩn Đế, hôm nay toàn bộ đã trở thành Đại Đế! Nếu như Mạnh Khánh Chi tới, ba vị Đại Đế bọn họ đã coi như là đến đông đủ.
"Mạnh Khánh Chi không tới được."
Kim Ô lão tổ hóa thân thành Liệt Dương, vắt ngang hư không, nở rộ ức vạn đạo quang mang, trong nháy mắt thanh âm truyền ra, ức vạn Tinh Thần đều vì vậy mà lay động.
Tản mát ra uy thế chí cao vô thượng, cực đoan khủng bố.
"Không sao cả.” Diệp Tông không thèm để ý chút nào.

Tình huống hiện tại của Mạnh Khánh Chi, hầu như mỗi thế lực cao tầng của Thiên Nguyên Giới đều biết rõ trong lòng.
Lúc này hắn có thể tự bảo vệ mình đã là vấn đề, làm sao có khả năng từ Bạo Loạn Tinh Hải vực, chạy tới Huyết Ma nhất tộc Tổ Địa ? Coi như hắn tới. Rốt cuộc là đến giúp đỡ hay là dẫn thêm phiền phức, cũng ai không nói trước được.
Dù sao.
Phía sau lưng Mạnh Khánh Chi còn có một đám Đại Đế đang đuổi giết hắn, trong đó có Lăng Tiêu, có mấy vị Đại Đế Tử Huyền Giới, thậm chí còn có Đại Đế Thiên Nguyên Giới cùng với Địa Tiên Giới. Vì một lần Chân Tiên truyền thừa, coi như là địch nhân cả đời này hắn có thể đắc tội, không sai biệt lắm đã đắc tội hết rồi.
Sở dĩ Cửu U Ma Tông vẫn còn tồn tại là vì ít nhiều hắn đã có dự kiến từ trước, di dời tông môn đến bên cạnh Thiên Cơ Lâu, tuy là Thiên Cơ lâu chủ không nói gì.
Nhưng ở bên cạnh Thiên Cơ Lâu, ai dám động tay chân? Cho dù là một vị Đại Đế cũng không dám mạo hiểm đi đập chết Cửu U Ma Tông, chọc cho Thiên Cơ lâu chủ tức giận.
"Ngươi dự định làm thế nào?"
Kim Ô lão tổ mở miệng, thanh âm ù ù."
"Phá giới đánh một trận!"
Diệp Tông lời ít mà ý nhiều, trong con ngươi lưu chuyển Ngũ Sắc Thần Quang, giơ tay nhấc chân, ung dung không vội, có đại khí trời sinh, đây là một loại tín niệm duy ta vô địch."
"Ngươi muốn qua đó?" Kim Ô lão tổ cau mày.

Chương 380. Thành tiên ở trong hỗn độn!

Chương trước Chương sau

Chương 380: Thành tiên ở trong hỗn độn!
Vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia tuy là có duyên gặp mặt nhóm người mình một lần, nhưng thân là Đại Đế Thiên Nguyên Giới, cũng giống như sinh linh Địa Tiên Giới đối đãi với bọn họ vậy.
Trời sinh đã có cảm giác về sự ưu việt.

Cho dù biết đối phương bây giờ đã Niết Bàn thành công, xưa đâu bằng nay. Nhưng Diệp Tông vẫn muốn chủ động xuất kích.
"Không sai."
Diệp Tông gật đầu, mái tóc hắn tung bay, chiến ý phun trào như núi lửa, cuốn lên trên trời, trầm giọng nói: "Một khi Đế Chiến mở ra, ảnh hưởng sẽ lên đến ức vạn dặm!"
"Đến lúc đó sơn hà bị nghiền nát, vạn tộc điêu linh. Nếu đã như vậy, còn không bằng đặt chiến trường trong Huyết Võng Giới. . .
Điểm này đã nói trúng suy nghĩ trong lòng của Kim Ô lão tổ.
Trước khi chạy đến đây hắn cũng có ý nghĩ này, vạn nhất thực sự đánh cho Thiên Nguyên Giới tàn phế, cục diện này quá khó thu thập. Lúc này Thiên Nguyên bị cường địch vây quanh.
Có thể bảo tồn một phần nguyên khí thì nên tận lực bảo tồn. Nếu bị Huyết Võng Giới cuốn lấy, sẽ gặp phiền toái lớn. Khó đảm bảo những Đại Đế Tử Huyền Giới đó sẽ không thừa lúc vắng mà vào.
"Đầu bên kia của Không Gian Thông Đạo thông thới địa phương nào, ta với ngươi cũng không rõ ràng, một khi đi vào phải cẩn thận một chút. . . . ."
Kim Ô lão tổ trầm giọng nói.
Lúc trước.
Long Đế Ngao Tuyên dựa vào thủ đoạn ngăn cửa, dựa vào lực lượng bản thân dây dưa ba vị Đại Đế Tử Huyền Giới, ký ức này đến nay vẫn còn mới mẻ.
Bọn họ cũng không thể không đề phòng chiêu này.
Vạn nhất hai người mình chân trước đi vào.
Chân sau.
Vị Đại Đế Huyết Võng Giới kia lập tức ra tay phá hủy Không Gian Thông Đạo, hai người bọn họ sẽ gặp bi kịch, lưu lạc vào trong hỗn độn, có thể trở về hay không vẫn là ẩn số.
Khả năng lớn nhất là triệt để mất phương hướng, sau đó buồn bã vẫn lạc.
"Yên tâm."
Diệp Tông không có ý định trở lại.
Hắn nhấc chân lên, bước về phía Không Gian Thông Đạo.
Trên bầu trời.
Kim Ô lão tổ cũng thu liễm quang hoa, hóa thành một vị người đàn ông trung niên thân mặc Kim Bào, từ không trung đi xuống đứng sóng vai cùng Diệp Tông.

Thân thể hai người vĩ đại giống như Thiên Thần hàng thế, uy thế trên người tự nhiên phán tán, chèn ép hư không run rẩy.
Vừa nhấc chân lên.
Chưa kịp hạ xuống, Diệp Tông đã biến sắc, hắn dừng bước lại, trong tay xuất hiện một ngọc giản, sau khi nhìn lướt qua nội dung bên trong, sắc mặt hắn mang theo vài phần khó hiểu.
"Lão tổ mau lui lại ?"
"Ý gì?"
Hắn ngẩng đầu, cùng Kim Ô lão tổ bên cạnh liếc nhìn nhau, người kia cũng thu được một tin tức giống như vậy, lúc này hắn cũng không hiểu rõ được, không biết xảy ra chuyện gì."
Không đợi hai người phục hồi tinh thần lại. Trong ngọc giản lại hiện lên một vệt hào quang. Lại một tin tức mới tới, còn không kịp mở ra xem.
"Ầm!"
Bầu trời nổ vang một tiếng. Không Gian Thông Đạo vỡ nát, hóa thành quang hoa đầy trời!
Hư không giống như mặt gương, vỡ vụn thành từng mảnh, xuất hiện một lỗ thủng cực lớn. Sương mù Hỗn Độn sương cuồn cuộn giống như thiên hà vỡ đê, bao phủ bát phương, ở sâu trong Hỗn Độn có một thân ảnh như ẩn như hiện.
Giống như Thần Ma, khí tức trên người kinh khủng cực hạn, đang từng bước một đi tới.
"Ầm ầm!" Hỗn Độn sôi trào.
Bên ngoài Thiên Nguyên Giới, đạo thân ảnh kinh khủng kia từng bước một tới gần, bầu trời nứt ra từng khe lớn, giống như thế giới sắp sụp đổ.
Khe hở màu đen giống như là nối liền với Địa Ngục, một sức mạnh không tên tối tăm đen kịt chảy ra ngoài, thôn phệ trời đất, ma uy như địa ngục!
"Cổ hơi thở này. . ."Kim Ô lão tổ lảo đảo lui ra ngoài, hai tròng mắt trợn tròn, ở sâu trong mắt mang theo một tia không thể tin được."
"Tiên?"
Hắn chật vật phun ra một chữ. Chữ Tiên này, ở Thiên Nguyên Giới từ xưa đến nay chẳng biết từ khi nào lưu truyền tới, đến nay đã trải qua vô số tuế nguyệt, sợ là người mới vừa bước vào giới Tu Luyện cũng biết ý nghĩa chí cao vô thượng của nó.
Nhưng biết là một chuyện, chính mắt thấy được lại là một chuyện khác.

Trải qua vô số kỉ nguyên, chưa từng có cổ tịch nào ghi chép rõ ràng từng có tiên tồn tại. Lâu ngày, vô số người đều cho rằng đây chỉ là một lời nói láo mà thôi.
Cho đến khi sinh linh Địa Tiên Giới xuống, chuyện Tiên nhân tồn tại mới hoàn toàn được chứng thực. Kim Ô lão tổ cùng Diệp Dao vạn lần không nghĩ tới chính là trong Huyết Võng giới vậy mà cũng có một vị tiên nhân! Chuyện này quá đáng sợ! Đối phương chưa qua đây đã phá nát Không Gian Thông Đạo. Đây là ý gì?
"Trong Thiên Nguyên Giới chỉ có một mình lâu chủ thành tiên, sao Huyết Võng giới này có thể xuất hiện một vị tiên nhân? Chuyện này không có khả năng!!"
Diệp Tông quát lạnh. Hắn nhìn đạo thân ảnh phía xa kia, sắc mặt rất lạnh lùng.
Đối phương chưa qua đây đã cho hắn một áp lực cực đại, rất khó tưởng tượng nếu như đối phương phá giới qua đây sẽ là cục diện gì.
"Hắn không phải tiên!"
Trong tay Kim Ô lão tổ cầm ngọc giản, sắc mặt trắng bệch, lẩm bẩm nói: "Hắn là nửa bước Chân Tiên, đây là lời của Lâu chủ tiền bối, không thể sai!",
"Nửa bước Chân Tiên"
Sắc mặt Diệp Tôngkhó coi.
"Căn cứ theo lời tiền bối nói, người này tên là Táng Thiên Đại Đế, đã huyết tế toàn bộ Huyết Võng giới, thực lực đã đến gần vô hạn Chân Tiên, không phải hai người ta và ngươi có thể ngăn cản được. . . . .
Kim Ô Đại Đế vừa nói, thân thể đã chậm rãi lui lại. Hai mắt hắn nhìn đạo thân ảnh kinh khủng bên trong hỗn độn kia không nháy một cái. Ngay sau khi nhìn thấy tin tức của vãn bối nhà mình, trong lòng hắn đã nảy sinh ý muốn rút lui.
Sự tình này không thể ngờ được, Táng Thiên Đại Đế này không hổ với cái tên Táng Thiên, cũng khó trách hắn lại chủ động phá vỡ Không Gian Thông Đạo, bởi vì Huyết Võng giới đã không còn!
Không Gian Thông Đạo này có tồn tại nữa hay không, đã ý nghĩa không lớn.
"Nếu như hắn qua đây, sợ rằng sẽ gây ra tai nạn vô biên!"
Diệp dưa một tay ra, nắm chặt một thanh hắc sắc Đại Kích trong hư không, thanh đại kích phát ra hào quang màu đen, đánh vỡ bầu trời, khuấy động

Phong Vân khắp nơi, nằm gọn trong lòng bàn tay hắn.
Trong nháy mắt Đại Kích xuất hiện, đế uy khuếch tán ra, chỉ một luồng khí tức đã chấn sập đại địa vô biên. Vô số núi cao biến thành bột phấn. Ngàn vạn ngôi sao trên bầu trời run rẩy, giống như một giây tiếp theo sẽ vỡ nát.
"Diệp Tông, ngươi muốn làm gì?"
Lão tổ Kim Ô nhất tộc quát to. Hắn không nghĩ tới ở thời điểm này, Diệp Tông vẫn còn muốn chủ động xuất thủ, đây không phải là đi tìm chết sao?
"Không chiến một lần, sao có thể biết được chênh lệch giữa ta và hắn ?"
Diệp Tông lên tiếng nói.

Chương 381. Thành tiên ở trong hỗn độn! (2)

Chương 381: Thành tiên ở trong hỗn độn! (2)
Đại kích của hắn vắt ngang trời, tóc dài xõa ra, một thân áo bào bay phất phới, nâng bước chân lên, lập tức đạp vỡ hư không, muốn vọt ra ngoại giới đánh một trận cùng đối phương.
Nhưng còn chưa bước ra.
Bên trong hỗn độn.
Đạo thân ảnh to lớn kia, bỗng nhiên dừng bước, hắn đứng lặng ở trong hỗn độn, quan sát toàn bộ Thiên Nguyên Giới, hết sức uy nghiêm, Khí Thôn Sơn Hà. Trong đôi mắt hắn nhật nguyệt ảm đảm, toàn bộ vũ trụ đều nằm dưới chân hắn.
Không thấy hắn có bất kỳ động tác gì, bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn vang lên.
Trong hỗn độn xuất hiện âm thanh giống như trời sập, chấn cho linh hồn người khác như muốn vỡ tan. Sắc mặt Diệp Tông cùng Kim Ô lão tổ đồng thời trắng bệch, tâm thần xao động, suýt chút nữa không ổn định được thân hình.
Trong lòng bọn họ hoảng sợ không gì sánh được, có cảm giác không dám tin tưởng. Không nghĩ tới chênh lệch giữa nhòm người mình cùng vị Táng Thiên Đại Đế này lại to lớn như thế. Chưa động thủ, chỉ dựa vào khí thế cũng đã khiến bên phía Diệp Tông rơi xuống hạ phong.
Táng Thiên Đại Đế không nói lời nào, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, cả người có đại khí thế vờn quanh, phong cách cổ lão chấn nhiếp nhân tâm!

Dường như chư thiên vạn giới đều đang cộng minh, truyền đến thanh âm chư thần triều bái!
"Một đầu Chân Long hoành vũ, một đầu Tiên Hoàng giương cánh, một đầu Bạch Hổ nhảy lên trời, một đầu Kỳ Lân ngẩng đầu, bốn sinh linh này vờn quanh người hắn giống như những hộ vệ trung thành nhất, bảo vệ bốn phía chung quanh hắn.
“Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!”
Từng tiếng giòn vang truyền đến.
Dưới ánh mắt khiếp sợ của Kim Ô lão tổ cùng Diệp Tông, Thiên Nguyên Giới đang nhanh chóng giải thể, từng sinh linh đều cảm thấy sởn tóc gáy, mạnh như Đại Đế cũng cảm nhận được tinh khí của bản thân không ngừng tiết ra.
Vô số núi non sông ngòi hóa thành bột phấn, tinh khí ẩn chứa trong đó đều hóa thành từng đạo lưu quang, nhập vào trong cơ thể Táng Thiên Đại Đế.
Giờ khắc này, tất cả sinh linh từ Thánh Nhân trở lên của Thiên Nguyên Giới đều hoảng sợ.
Người có thực lực càng mạnh sẽ sẽ càng cảm nhận được rõ ràng có một khí tức kinh khủng không gì sánh được đang nhanh chóng lớn, kịch liệt bành trướng giống như không có cực hạn!
"Hắn đang làm gì vậy?"
Kim Ô lão tổ vô cùng kinh hãi.
Hắn chứng kiến chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Thiên Nguyên Giới đã có một mảng lớn khu vực hóa thành tử địa, vô số sinh linh biến thành từng đống xương trắng.
Trong thiên địa có một loại lực lượng thần bí đang lưu động, giống như quấn quýt cùng một chỗ với tuế nguyệt, cướp đoạt toàn bộ, phàm là có sinh linh chạm đến lập tức sẽ hóa thành xương khô, cuối cùng trở thành bụi bặm.
"Hắn chẳng lẽ muốn hủy diệt Thiên Nguyên Giới, giúp cho bản thân đặt chân tới Chân Tiên ?"
Kim Ô lão tổ lần nữa lên tiếng.
Bây giờ hắn rất muốn rời đi, nhưng mà đã muộn. Ở chung quanh có lực lượng vô danh ở quấn thân, thậm chí trong vô hình, hắn có thể cảm nhận được một ánh mắt kinh khủng đã để ý tới mình rồi.
Một khi mình muốn chạy trốn, tiếp theo nhất định sẽ đối mặt với một kích Lôi Đình. Nhưng nếu như không chạy trốn. Cục diện tiếp theo chính là ếch luộc nước sôi, tuyệt đối không tránh được kết cục vẫn lạc!

"Hắn muốn đoạt lấy toàn bộ Thiên Nguyên Giới, sau đó thành tiên ở trong hỗn độn!"
Dường như Diệp dường đã nghĩ tới điều gì, trầm giọng nói.
Trải qua chuyện ở Huyết Giới, vị Táng Thiên Đại Đế này đã nhận ra Huyết Giới chỉ hạn chế chính mình, thậm chí hắn hoài nghi Thiên Nguyên Giới cũng sẽ hạn chế mình.
Vì vậy.
Hắn không có ý định tiến nhập Thiên Nguyên Giới, mà chỉ đi tới sát biên giới mà thôi, sau đó huỷ diệt toàn bộ Thiên Nguyên Giới, cướp đoạt tinh hoa một thế giới, khai mở vô thượng đại đạo cho mình!
“Xùy! Xùy! Xùy!”
Vô tận tia sáng bắn trên trời, chui vào thương khung, vô cùng rực rỡ giống như một dải ngân hà, từ trên trời rơi xuống, xông ra ngoại vực nhập vào thân thể Táng Thiên Đại Đế. Đây đều là Thiên Địa Tinh Khí, chính là bổn nguyên của một thế giới.
Nếu như bị Táng Thiên Đại Đế cướp đi hết, kết quả tốt nhất chính là Thiên Nguyên Giới sẽ tiến vào thời đại mạt pháp, nếu như xấu một chút, có khả năng Diệt Thế!
Nói không chừng Thiên Nguyên Giới sẽ bước lên con đường của Huyết Võng Giới!
"Thành tiên trong Hỗn độn, con đường này căn bản đi không đi được, hắn làm như vậy chỉ có thể vô duyên cớ chôn vùi Thiên Nguyên Giới mà thôi!"
Diệp Tông mắt thấy Hỗn Độn, cả người khí huyết ầm vang, tóc dài trên đầu bay tán loạn, giờ khắc này khí thế của hắn đạt tới đỉnh phong.
"Chúng ta không cách nào ngăn cản hắn."
Kim Ô lão tổ lắc đầu.
Thành tiên Hỗn độn bên trong, người thường căn bản không dám nghĩ tới. Ở đẳng cấp này của bọn hắn không cách nào Siêu Thoát thế giới, mất đi thế giới bình chướng, một khi lưu lạc vào bên trong hỗn độn, không có linh khí duy trì, không bao lâu liền trở về hư vô.
Muốn hành tẩu tự do ở trong hỗn độn, ít nhất cũng phải Chân Tiên mới được.
Đương nhiên.
Đây cũng chỉ là hành tẩu mà thôi.
Còn nếu muốn tu luyện, thậm chí đột phá, đừng có mà mơ.

Nhưng vị Táng Thiên Đại Đế này lại vẫn muốn nghịch thiên, muốn sáng tạo ra một con đường thuộc về mình ở trong hỗn độn.
Quả thực là phá vỡ thế giới quan của vô số người.
"Nếu như muốn ngăn cản cử động của vị Táng Thiên Đại Đế này, phải là. . . . Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ mới được!"
Cuối cùng.
Kim mã lão tổ bồi thêm một câu.
Diệp Tông lúc này ngẩn ngơ, bàn tay hắn nắm chặt đại kích, không che giấu sát ý chút nào, mắt nhìn thân ảnh trong hỗn độn không nháy một cái.
Lúc này.
Song phương cách xa nhau chỉ khoảng nghìn vạn dặm, trong mắt người tu luyện bình thường sẽ thấy khoảng cách cực kỳ xa xôi, nhưng trong mắt Đại Đế lại giống như gần trong gang tấc.
Nếu như muốn xuất kích, thời gian một hơi thở là đủ đánh đến trước mặt.
Nhưng khoảng cách gần đến như thế, lại giống như cách cả lạch trời, người bình thường khó có thể vượt qua.
Bởi vì.
Chung quanh Táng Thiên Đại Đế có bốn sinh linh mạnh mẽ vây quanh, tất cả đều có chiến lực nghịch thiên, khủng bố ngập trời, phảng phất tràn ngập toàn bộ Hỗn Độn.
Chân Long gầm lên, cửu thiên rung động.
Tiên Hoàng Niết Bàn, từng cọng lông vũ giống như thần kiếm, chém rách bầu trời.
Bạch Hổ gào thét, toái sơn hà.
Kỳ Lân xông tới, Nhật Nguyệt rơi rụng.
Bốn hung thú giống như Thần Linh chen chúc trên trời dưới đất, cùng nhau tàn sát, tràng diện cực kỳ kinh người, đây đều là chủng tộc cổ xưa, xuất hiện ở rất nhiều thế giới.
Hầu như ở bất kỳ một thế giới nào, những chủng tộc này đều có thể chiếm giữ địa vị thống trị, mặc dù không cách nào thống trị thế giới, nhưng có thể Hùng Bá một phương.

Chương 382. Chỉ mong lâu chủ tiền bối có thể sớm một chút phát hiện

Chương trước Chương sau

Chương 382: Chỉ mong lâu chủ tiền bối có thể sớm một chút phát hiện
Chủng tộc mạnh mẽ như vậy.
Mà bây giờ tất cả đều tập hợp chung quanh Táng Thiên Đại Đế, quả thực khó có thể được!
Hỗn Độn Khí cuộn trào mãnh liệt, hóa thành muôn hình vạn trạng, tinh khí ngang trời, tứ linh đều hiện, phát ra vạn đạo quang mang bao phủ trời đất.
Giống như là Thiên Đế dò xét Hạ Giới, tứ linh thủ hộ bốn phương.
"Không thể tiếp tục chờ! Diệp Tông nhìn thoáng qua Thiên Địa chung quanh."
Trong thời gian ngắn ngủi.
Phạm vi mấy triệu dặm, núi cao vỡ nát, tinh khí bị vắt kiệt gần như không còn, Thiên Nguyên Giới lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được dần dần suy bại.
Nếu như không tiến hành ngăn cản.
Có lẽ Thiên Nguyên Giới thật sự xong đời.
"Giết!"
Diệp Tông hét lớn, mái tóc tung bay. Hắn bước ra một bước, mạnh mẽ chống đỡ uy thế của Táng Thiên Đại Đế, lập tức xông vào trong hỗn độn.
Hắn không tin trong lúc đột phá đối phương còn có thể thi triển thủ đoạn kinh khủng đến mức nào.
Một khi đối phương động thủ, cũng đại biểu hắn bị cắt ngang trong lúc đột phá.
Nhưng nếu như đối phương bất động, vậy thì chắc chắn phải ngạnh kháng công kích của mình, cho dù mạnh hơn nữa, sau khi ngạnh kháng một hai lần cũng phải trọng thương.
Bất kể là kết quả nào.
Đều đại biểu mục đích của Diệp Tông đã đạt được.
"Ùng ùng!"
Các loại Tiên Quang bắn ra, từng cái từng đạo, hào quang phô thiên cái địa, có thể cộng hưởng với thần hồn người khác, cho đến khi tan biến."
Diệp Tông vừa bắt đầu chính là tuyệt sát, các loại bí thuật đều xuất hiện, kịch chiến với tứ linh, tràng diện cực kỳ huyết tinh.
Toàn bộ Hỗn Độn tựa như sôi trào lên.
Một thanh đại kích màu đen, đánh cho bầu trời rách tới tả, được Diệp Tông cầm trong tay, đối chiến với Tiên Hoàng, leng keng rung động, lông vũ rực rỡ rơi rụng mảng lớn, huyết phượng chấn động bầu trời.

"Diệp Tông!"
Trong miệng Kim Ô lão tổ thốt ra hai chữ, lúc âm thanh vàng lên đã muộn, Diệp Tông đã động thủ, không có khả năng rời khỏi cuộc chiến đơn giản.
"Quá vọng động!"
Hắn bất đắc dĩ lắc đầu.
Đừng nói Táng Thiên Đại Đế, cho dù là tứ linh bên cạnh hắn cũng không phải là kẻ vớ vẩn.
Bốn sinh linh này không giống như vật còn sống, có vẻ là dùng một thủ đoạn nào đó mạnh mẽ ngưng tụ ra, mỗi một đầu đều có chiến lực Đại Đế.
Rất khó tưởng tượng làm sao Táng Thiên Đại Đế có thể làm được.
Nhân vật có thủ đoạn như vậy, sao có thể là kẻ vớ vẩn.
Bây giờ còn chưa thăm dò được lá bài tẩy của đối phương, tùy tiện động thủ, thấy thế nào cũng là cục diện thua nhiều hơn thắng. Dù sao từ mặt ngoài mà xem, thực lực của Táng Thiên Đại Đế vượt qua bọn họ rất nhiều.
"Không biết tình huống chỗ lâu chủ tiền bối như thế nào....”
Kim Ô lão tổ đứng trong hư không, trong tay xuất hiện một ngọc giản, hắn nhìn thoáng qua chiến trường cách đó không xa, thì thào nói ra: "Hẳn là lâu chủ tiền bối hẳn là đã biết được tất cả những chuyện phát sinh ở đây."
Ngay thời điểm hắn lấy ra ngọc giản.
Muốn hỏi hậu bối của mình một phen.
Sắc mặt của hắn đột nhiên bị trì trệ, sau đó trong miệng than nhẹ, bất đắc dĩ để ngọc giản xuống.
Từ lúc mới bắt đầu cho đến bây giờ, hậu bối của mình vẻn vẹn chỉ truyền tới vẻn vẹn hai tin tức, thấy thế nào cũng không được bình thường, hiện tại liếc nhìn ngọc gián, hắn lập tức hiểu rõ.
Không phải hậu bối không muốn liên hệ với mình, mà là phương thiên địa này đã bị giam cầm.
Tin tức bên ngoài không truyền vào được.
Tin tức bên trong cũng không thể truyền ra ngoài.
Táng Thiên Đại Đế không chỉ muốn nuốt Thiên Nguyên Giới, thậm chí cũng không muốn buông tha cho sinh linh Thiên Nguyên Giới, mà mình cùng Diệp Tông, chính là mục tiêu đầu tiên của hắn.
Không cần suy nghĩ.
Hiện tại hắn cũng hiểu rồi rồi.
Hắn rất khó rời khỏi phương thiên địa này.
". . . . Ai~."

"Cuối cùng vẫn phải đánh một trận!"
Kim Ô lão tổ lần thứ hai than nhẹ một tiếng, bước ra một bước, cả người phát ra kim quang giống như một mặt trời xuất hiện trong thiên địa, nhiệt độ tăng lên thiêu đốt cả hư không vặn vẹo.
Hắn quay đầu lại nhìn Thiên Nguyên Giới một chút, thì thào một tiếng.
"Chỉ mong. . . . Lâu chủ tiền bối, có thể sớm phát hiện mọi chuyện phát sinh ở nơi này!"
Vừa dứt lời.
"Ai~ —— ----!"
Một tiếng huýt dài truyền ra."
Kim Ô nhất tộc tái hiện trong thiên địa.
Thân thể cao lớn che lấp vạn dặm, hai cánh dang rộng, cương phong rung động chín tầng trời, một chiếc chuông lớn màu vàng óng đụng vỡ hư không, chụp xuống mặt đất.
Đây là Yêu Hoàng Chung!
Không phải là đế binh của Kim Ô lão tổ mới vừa tế luyện.
Trong nháy mắt Yêu Hoàng Chung xuất hiện, uy năng khủng bố, trên vọng Cửu thiên, dưới chấn Cửu U, khiến cho vạn yêu trong thiên hạ, đều không nhịn được muốn cúi đầu quỳ xuống đất.
Dường như một vị Yêu Hoàng viễn cổ phục sinh, chuẩn bị Quân Lâm Thiên Hạ! Nếu như đã không chạy thoát được.
Kim Ô lão tổ cũng buông bỏ tất cả, dự định liên thủ cùng Diệp Tông đánh một trận toàn lực, cho dù không thể đánh bại Táng Thiên Đại Đế, nhưng có thể cứu vớt Thiên Nguyên Giới.
Coi như là một lần tận lực của mình.
Dù sao Kim Ô nhất tộc cũng là một phần tử của Thiên Nguyên Giới, thời điểm Thiên Nguyên Giới gặp phải nguy hiểm, hiềm khích giữa nhân tộc với yêu tộc đã không coi vào đâu.
"Ầm ầm!"
Mấy vị tồn tại cấp bậc Đại Đế giao thủ trong hỗn độn."
Đây là một hồi đại chiến tàn khốc.
Diệp Tông cùng Kim Ô lão tổ xuất ra tất cả vốn liếng, chiến đấu cùng mấy đầu sinh linh, Hỗn Độn nổ tung, Tiên Quang vô cùng vô tận quét hư không vô ngần.
Ức vạn đạo pháp tắc đan xen lẫn nhau, giống như khai thiên tích địa, tràng diện cực đoan kinh khủng. Hai vị Đại Đế chiến đấu vì Thiên Nguyên Giới.

Có thể thấy trước.
Trận chiến này tất sẽ được lưu vào sử sách sau này.
Cùng lúc đó.
Bên ngoài Đại Hoang thành.
Hai bóng người bay tới, đứng trên hư không.
"Thương tiền bối, nơi này chính là Đại Hoang thành, lâu chủ tiền bối ở ngay bên trong Thiên Cơ Lâu."
Bắc Thần Hằng nhẹ giọng nói một câu.
Trong khoảng thời gian đi cùng nhau này, hắn cùng Thương Độc Hành cũng coi như có một chút tiếp xúc.
Trong lúc nói chuyện với nhau.
Có thể nhìn ra không phải tất cả Huyết Ma nhất tộc đều là người thị sát, hiếu chiến, tàn nhẫn. Thương Độc Hành này rõ ràng là khác với những Huyết Ma tộc nhân khác, làm người tương đối ôn hòa.
"Đại Hoang thành sao?"
Thương Độc Hành đứng sóng vai cùng Bắc Thần Hằng.
Hắn đứa mắt lên, nhìn về phía tòa thành trì phiêu phù trên không trung này.
Nói là thành trì.
Nhưng trên thực tế gọi là một lục địa mảnh nhỏ thì thích hợp hơn.
Bởi vì.
Thời điểm Lý Vân nâng Đại Hoang thành lên, tiện thể cũng nâng đại địa trong vòng ngàn dặm lên. Khoảng cách vạn dặm không phải là một con số nhỏ, ước chừng có thể so sánh với diện tích của một số quốc gia của nhân tộc.
Rất nhiều người thường có khả năng cả đời cũng không biết mình đang sinh sống trên bầu trời.

Chương 383. Cứu lão tổ các ngươi?

Chương 383: Cứu lão tổ các ngươi?
"Không hổ là tồn tại mạnh nhất Thiên Nguyên Giới, cảnh tưởng như thế khiến người ta vừa trông đã khiếp sợ."
Thương Độc Hành xuyên qua khối lục địa phiêu phù trong không này, phát hiện rất nhiều điểm kinh khủng, chỉ là một tòa trận pháp bên ngoài cũng đã khiến hắn sởn tóc gáy.
Đây tuyệt đối không phải trận pháp phổ thông.

Có thể là đế cấp.
Thậm chí.
Có thể vượt qua đế cấp!
"Đó là điều tất nhiên, thực lực của lâu chủ trước cao thâm khó lường, có thể biết bất cứ chuyện gì trong chư thiên vạn giới. Cho dù toàn bộ mọi chuyện bên trong Huyết Võng Giới lâu chủ tiền bối cũng biết hết!"
Bắc Thần Hằng tự ngạo nói.
Chư thiên vạn giới, thế giới nhiều vô số kể, phải nói là hằng hà sa số. Mỗi một phút mỗi một giây đều có thế giới đang tan biến, hoặc là đang tái sinh. Ngoại trừ vài thế giới đứng ở đỉnh cao nhất, những thế giới còn lại đều có khả năng bị hủy diệt.
Có thể là vì nhân tố nội bộ, ví dụ như Huyết Võng giới.
Cũng có thể vì nhân tố bên ngoài, ví dụ như dị giới xâm lấn.
Mà Thiên Nguyên Giới vạn tộc bởi vì có Thiên Cơ Lâu tồn tại, khiến cảm giác an toàn trong lòng bọn họ tăng lên nhiều, cho dù là có Địa Tiên Giới nhìn chằm chằm, bọn họ cũng không lo lắng thế giới bị hủy diệt.
Lo lắng duy nhất là thế lực sau lưng mình có bị tấn công hay không thoi.
"Nếu như trong Huyết Võng Giới cũng có Thiên Cơ Lâu. . . . .
Sắc mặt Thương Độc Hành hiện lên sự cô đơn, môi hắn khẽ mở.
Còn chưa có nói xong.
Bỗng nhiên.
Hắn biến sắc, xoay người nhìn về phía sau, bỗng nhiên trên mặt không còn chút máu, trong đôi mắt hắn lóe lên một tia kinh hãi ý, lẩm bẩm nói:
"Tại sao lại nhanh như vậy ?"
"Thương tiền bối, đã xảy ra chuyện gì?"
Vẻ mặt Bắc Thần Hằng không hiểu gì, còn không biết chuyện gì xảy ra.
"Hắn tới!"
Thương Độc Hành trầm giọng nói.
Ngày vừa rồi, hắn phát hiện một khí tức quen thuộc ở bên trong Thiên Nguyên Giới.
Khí tức này chỉ duy nhất thuộc về sinh linh Huyết Võng giới.
Bây giờ toàn bộ sinh linh Huyết Võng Giới đều đã chết, trừ hắn ra chỉ còn lại một vị Táng Thiên Đại Đế, lúc này nhận được khí tức quen thuộc.
Ngoại trừ Táng Thiên Đại Đế ra thì không còn người thứ hai nữa.
"Hắn tới ?"

Bắc Thần Hằng thì thầm một câu, hồ nghi nói: "Là vị Táng Thiên Đại Đế Huyết Võng Giới kia sao?"
"Đúng vậy!"
Thương Độc Hành gật đầu, lập tức nhấc chân lên, bước vào trong Đại Hoang thành, vừa đi vừa nói ra:
"Thời gian không còn kịp nữa rồi, nếu như vị lâu chủ tiền bối trong miệng ngươi không muốn xuất thủ, sợ rằng Thiên Nguyên Giới sẽ có nguy hiểm bị hủy diệt!"
"Hẳn là. . . Không thể nào."
Bắc Thần Hằng đi theo phía sau, trong lòng suy nghĩ.
Lúc này.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Ba người Diệp Trường Minh đứng ngồi không yên.
Đã qua thời gian một khắc đồng hồ.
Ngày bình thường.
Nhóm người mình bế quan một lần,... ít nhất ... Cũng phải vài chục năm, thậm chí mấy trăm tới hàng ngàn năm, cho tới bây giờ cũng không cảm nhận đươc một khắc đồng hồ cũng có thể dày vò người khác như thế.
Lúc này đã khác.
Trrong một khắc đồng hồ vừa qua.
Bọn họ truyền đi mấy tin tức, nhưng đều giống như ném đá vào biển rộng, không hề có hồi âm.
Bọn họ không biết lão tổ nhà mình rốt cuộc có nhận được tin tức hay không.
Nếu như thấy được thì tốt.
Nhưng nếu như không nhận được, vậy thì vui rồi.
Ngay cả thế giới của mình Táng Thiên Đại Đế cũng dám huyết tế, sao có thể nhân từ nương tay một chút nào cho thế giới khác?
"Tiền bối!"
Diệp Trường Minh đứng dậy, hắn trước tiên lấy ra một kiện vật phẩm Chuẩn Đế cấp, đặt ở trước mặt Lý Vân, hắn mở miệng hỏi: "Lão tổ chúng ta có nhận được tin tức vãn bối vừa truyền đi không ?"
Đến lúc này.
Hắn không còn do dự nữa, chỉ vì kiểm tra lão tổ có nhận được tin tức của mình hay không, cho dù lấy ra một kiện vật phẩm Chuẩn Đế khác, hắn cũng không đau lòng chút nào.

Chỉ cần lão tổ còn sống, chuyện gì cũng dễ nói.
Nếu như lão tổ chết rồi, có nhiều vật phẩm hơn nữa cũng không có chỗ dùng.
"Nhận được."
Lý Vân khoát tay áo, ý bảo mấy người bình tĩnh chớ nóng.
"Vậy là tốt rồi. . . Diệp Trường Minh nghe vậy liền thả lỏng một hơi."
Chỉ cần lão tổ nhận được tin tức, vậy thì chuyện gì cũng có thể khoan nhượng.
Nhà mình lão tổ, mặc dù là mới vừa thành đế, nhưng cũng là Đại Đế phải không ? Đối mặt Táng Thiên Đại Đế, coi như không địch lại, chạy trốn, vấn đề cũng không lớn.
"Nhưng Diệp Tông không đi"
Lý Vân liếc mắt nhìn Diệp Trường Minh, ung dung thong thả nói: "Bây giờ hắn đã động thủ cùng thuộc hạ của Táng Thiên Đại Đế."
"Ừm ?"
Lời này vừa nói ra.
Diệp Trường Minh vừa mới buông lỏng, lại lập tức căng thẳng trở lại.
Cái quỷ gì ?
Vì sao lão tổ không đi ? Rõ ràng mình đã nhắc nhở thực lực của đối phương, vì sao lão tổ vẫn không nghĩ thông, nhất định muốn quyết một trận tử chiến cùng đối phương?
Lão tổ hồ đồ a! Giữ lại núi xanh, lo gì không có củi đốt. Đạo lý đơn giản như vậy mà lại không nghĩ thông được!
"Tiền bối, lão tổ của ta thì sao. . . . ."
Kim Ô tộc trưởng lên tiếng.
Từ trong cuộc đối thoại vừa rồi giữa lâu chủ tiền bối cùng Diệp Trường Minh, trong lòng hắn không khỏi cũng xuất hiện vài phần cảm giác không ổn
Lão tổ nhà mình đi cùng với Diệp thị lão tổ, nếu như lão tổ Diệp Trường Minh không đi, vậy chẳng phải là lapx tổ của chúng ta cũng có khả năng lưu lai ?
"Cũng không đi."
Lý Vân tùy ý đến.
"Cái này. . . . . Kim Ô tộc trưởng không nói gì.
Cả người lập tức bối rối, hoang mang lo sợ.

Hai vị Đại Đế liên thủ xuất kích, theo lý mà nói chắc chắn là không người nào có thể địch, nhưng có đôi khi cũng phải nhìn xem địch nhân đối diện là ai, nếu như là Táng Thiên Đại Đế mà nói... . . .
Kết quả sẽ không nói trước được rồi.
"Tiền bối, ngươi có thể ra tay, cứu lão tổ của vãn bối hay không?"
Diệp Trường Minh mở miệng.
Lúc này.
Hắn thực sự không nghĩ ra biện pháp tốt hơn.
Bên trong Thiên Nguyên Giới, có tồn tại đủ năng lực tranh phong cùng Táng Thiên Đại Đế sao? Có lẽ là có.
Dù sao khi Chân Tiên truyền thừa xuất hiện trên đời lập tức xuất hiện không ít Lão Quái Vật, nhưng người ta không thân cũng chẳng quen với Diệp thị Đế Tộc, hắn căn bản không tiện nói, lại càng không có hy vọng xa vời người ta sẽ xuất thủ cứu lão tổ hắn.

Chương 384. Không sai biệt lắm đến lúc rồi

Chương 384: Không sai biệt lắm đến lúc rồi
Lúc này.
Ngoại trừ Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, hắn không tìm được lựa chọn tốt hơn nữa.
"Cứu lão tổ các ngươi?"
Lý Vân cười khẽ, ánh mắt lướt qua thân thể qua người.
Nói thật là hắn không có ý tưởng cứu người.
Nhưng cứu vớt Thiên Nguyên Giới, hắn lại nhất định phải làm.
Thiên Nguyên Giới chính là căn cơ của hắn, có người tới đập mâm, mình không có khả năng thờ ơ không quan tâm. Nhưng Thiên Nguyên Giới vô cùng to lớn, nhất thời nửa khắc không thể huỷ diệt được.
Mình xuất thủ thế nào, lúc nào xuất thủ lại cần suy tính một chút.
"Không nên gấp."
Lý Vân khoát tay áo, ra hiệu về phía bên ngoài, nhẹ giọng nói: "Có người còn hy vọng ta xuất thủ hơn các ngươi, chẳng phải hắn đã tới rồi sao."
Diệp Trường Minh khó hiểu.

Hắn xoay người nhìn về phía ngoài cửa, lúc này bên ngoài có hai người đứng sóng vai nhau.
Một người trong đó có mái tóc đỏ rực, chính là tiêu chí rõ ràng của Huyết Ma nhất tộc, hắn mang vẻ mặt lo lắng muốn bước vào Thiên Cơ Lâu, nhưng lại giống như bị một đạo bình chướng không nhìn thấy gắt gao chặn lại.
Chỉ có thể lúng túng đứng ngoài cửa chờ đợi.
"Tiền bối, chẳng lẽ người này là Thương Độc Hành ?"
Diệp Trường Minh phản ứng rất nhanh, không bao lâu đã liên tưởng đến Huyết Ma tộc nhân ở đoạn thời gian trước tiến nhập Thiên Nguyên Giới, đồng thời bài danh đệ nhị Trữ Đế Bảng kia.
Nếu không có Thương Độc Hành xuất hiện.
Chưa chắc bọn họ có thể phản ứng nhanh như vậy được.
"Không sai.
Lý Vân gật đầu.
"Hắn tới làm gì?" "
Kim Ô tộc trưởng lạnh lùng nói.
Bởi vì Huyết Võng Giới xâm lấn Thiên Nguyên Giới mấy lần, bọn họ đối với bất luận một vị Huyết Ma tộc nhân nào đều sẽ không có một tia hảo cảm, chớ đừng nói chi là Táng Thiên Đại Đế vẫn còn đang ra tay với Thiên Nguyên Giới
"Mục đích giống các ngươi."
Lý Vân tùy ý nói.
Sắc mặt ba người lập tức trì trệ.
Lâm thị tộc trưởng trầm ngâm trong chốc lát, hắn chậm rãi nói ra: "Nếu như Thương Độc Hành dám một mình đi tới nơi này, hẳn là không phải người cùng đường với vị Táng Thiên Đại Đế kia.
"Không bằng trước tiên cho hắn vào trong xem thế nào?
Lý Vân không đáp, liếc mắt nhìn hai người còn lại.
Diệp Trường Minh cùng Kim Ô tộc trưởng mím môi một cái, muốn cự tuyệt nhưng cuối cùng lại không lên tiếng.
Bởi vì bọn họ nghĩ tới một điểm rất quan trọng.
Đó chính là.
Ở Thiên Cơ Lâu, bất cứ chuyện gì đều cần phải trả giá thật lớn.
Để cho tiền bối xuất thủ, phỏng chừng cái giá cực kỳ xa xỉ.
Thế giới của Thương Độc Hành bị huỷ diệt, với thù hận giữa hắn và Táng Thiên Đại Đế , rất có thể lời khẩn cầu tiền bối của hắn sẽ cao hơn bất kỳ

người nào ở đây.
Những người khác cũng có thể ngồi không ngư ông đắc lợi.
Ít nhất.
Thương Độc Hành đến cũng có thể chia sẻ áp lực không nhỏ.
Lý Vân nhìn thấu tiểu tâm tư của ba người nhưng không nói thêm gì, hắn giơ giơ ống tay áo, từ tốn nói.
"Vậy thì để cho hắn vào đi.
Vừa dứt lời.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Thương Độc Hành biến sắc, còn chưa kịp phản ứng bỗng nhiên một sức hút kinh khủng truyền tới, sau đó là trời đất quay cuồng, chờ hắn lần thứ hai phục hồi tinh thần lại.
Đã vào bên trong một lầu các cổ kính, tràn đầy hơi thở đại đạo.
Ở bên cạnh hắn.
Hai gã nhân tộc một gã Yêu Tộc, đều dùng sắc mặt lạnh nhạt nhìn hắn, trong mơ hồ còn mang theo vẻ địch ý.
Bên kia cách đó không xa.
Là một vị nam tử vóc người thon dài khí tức ôn nhuận, thân mặc trường bào màu xanh ngồi ngay ngắn ở trên ghế dài, mái tóc suôn mượt tự nhiên giống như ngân hà, mang theo điểm điểm tinh quang, cực kỳ Huyền Bí.
"Vãn bối Thương Độc Hành của Huyết Võng giới bái kiến Thiên Cơ lâu chủ tiền bối!"
Thương Độc Hành lấy lại bình tĩnh, rất nhanh đã xác nhận được thân phận của Lý Vân trong bốn người, lập tức chắp tay hành lễ nói.
Phán đoán này cũng không khó.
Ở đây ngoại trừ Lý Vân ra, ba người kia đều là tu vi Thánh Nhân, căn bản không thể gạt được thần niệm Chuẩn Đế của hắn.
Cũng may mà Lý Vân không để bọn họ vào trong lòng, thu hồi cơ chế áp chế tu vi của Thiên Cơ Lâu.
Mấy người này mạnh nhất mới là Chuẩn Đế, ở trước mặt hắn dùng một ngón tay là có thể nghiền chết, áp chế tu vi của bọn họ đã không có tác dụng gì.
Chỉ là thừa thãi mà thôi.
"Ừm”
Lý Vân không mặn không nhạt gật đầu.

Trong nháy đối phương tiến nhập Thiên Cơ Lâu, trước mặt hắn đã hiện ra bảng thông tin thuộc về Thương Độc Hành.
«Tính danh: Thương Độc Hành. Thực lực: Chuẩn Đế đỉnh phong. Khí vận: Thiên Mệnh Chi Tử Huyết Võng giới (Tịch Diệt trạng thái)! »
"Ồ?"
Ngày bình thường người tiến vào Thiên Cơ Lâu không có một vạn cũng có tám ngàn. Nhưng bốn chữ Khí Vận Chi Tử này lại không phải ai cũng có, ngoại trừ Phương Hàn ra đây là nhân vật thứ hai được hệ thống nhắc nhở rõ ràng.
Nếu như hắn không đoán sai.
Trong Huyết Giới, Táng Thiên Đại Đế chính là đại Boss mà Thương Độc Hành phải đối phó. Đáng tiếc là.
Khí Vận Chi Tử là Thương Độc Hành này thất thủ.
Thân là nhân vật chính, vậy mà lại không đánh thắng được Boss. Không thể không nói Thương Độc Hành xem như là Khí Vận Chi Tử, lại kém nhân vật chính nhiều lắm.
Đương nhiên.
Cũng không loại trừ khả năng tốc độ Thương Độc Hành quật khởi hơi chậm một chút. Dù sao mới chỉ là Chuẩn Đế coi như dùng hết toàn bộ thủ đoạn cũng không khả năng là đối thủ của Táng Thiên Đại Đế.
"Quả nhiên, có thể tránh được kiếp nạn thế giới tan biến này, còn có thể đi tới Thiên Nguyên Giới đồng thời chiếm cứ vị trí đệ nhị Trữ Đế Bảng.
"Thương Độc Hành này quả thực có chút tài năng."
Lý Vân thầm nghĩ.
Trong mắt hắn, Thương Độc Hành cũng chỉ là có chút tài năng mà thôi.
Khí Vận Chi Tử này ngay cả thế giới sau lưng cũng bị mất, so với Phương Hàn chênh lệch hơi lớn. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thành tựu tương lai cũng sẽ hơi thấp một chút.
"Tiền bối, Táng Thiên đã tới Thiên Nguyên Giới, sợ rằng không bao lâu nữa, e rằng….”
Thương Độc Hành sau khi hành lễ liền tiến lên một bước, đi tới trước mặt Lý Vân. Hắn trầm ngâm khoảng khắc, lấy ra một bản Đế Kinh cùng một bộ Đế Kinh, đặt trên mặt bàn.
Trước khi tới, hắn thông qua Bắc Thần Hằng đã biết được quy tắc của Thiên Cơ Lâu. Vì vậy.
Hắn hiện lấy ra nhiều đồ như vậy, không có bất kỳ do dự nào.

. . . Chỉ cần có thể đối phó Táng Thiên Đại Đế, bảo hắn xuất ra cái giá cao hơn, thậm chí là tánh mạng của mình, hắn cũng không chối từ.

Chương 385. Đây thực sự là Diệt Thế!

Chương 385: Đây thực sự là Diệt Thế!

"Còn xin lâu chủ tiền bối xuất thủ, ngăn cản Táng Thiên tiếp tục làm hại thương sinh!"

"Ừm ?"

Nghe được lời nói của Thương Độc Hành, trong mắt đám người Diệp Trường Minh sáng lên. Quả nhiên.

Giống với bọn họ dự liệu.

Thương Độc Hành này có thâm cừu đại hận với Táng Thiên Đại Đế, lần này hắn vừa ra tay chính là một bản Đế Kinh cùng một kiện Đế Binh, có thể thấy được thành ý.

Do vậy áp lực của nhóm người mình sẽ nhỏ đi rất nhiều.

"Tiền bối, một ngày Táng Thiên đại đế chưa chết, Thiên Nguyên Giới sẽ một ngày không được yên. Xin tiền bối xuất thủ trấn áp lão này!"

Diệp Trường Minh phụ họa nói.

Cũng trong lúc đó.

Hắn lấy ra mấy bộ công pháp, hai tay nâng lên đưa đến trước mặt Lý Vân.

Có Diệp Trường Minh cùng Thương Độc Hành dẫn đầu, hai người còn lại tất nhiên không cách nào làm bộ làm như không thấy, đều dồn dập đứng dậy cùng mở miệng khẩn cầu.

Nhưng khác nhau chính là mục đích của Thương Độc Hành rõ ràng, chỉ cần giết chết Táng Thiên Đại Đế là được.

Mà thái độ của đám người Diệp Trường Minh đối với việc có giết chết Táng Thiên Đại Đế hay không rất hàm hồ, mục đích duy nhất của bọn họ chính là cứu lão tổ nhà mình ra ngoài, về phần Táng Thiên Đại Đế có chết hay không.

Không quan hệ lớn đến bọn hắn.

Nếu như tiền bối vui lòng ném Táng Thiên Đại Đế sang thế giới khác cũng được.

"Táng Thiên sao?"

Lý Vân nhìn lướt qua những vật phẩm trước mặt, từ chối cho ý kiến. Hắn đứng dậy, đi tới trước cửa Thiên Cơ Lâu, ngẩng đầu nhìn về phía hư không.
Qua khoảng thời gian này.
Những chuyện xảy ra ở Tổ Địa Huyết Ma nhất tộc đã lan tràn tới toàn bộ Thiên Nguyên Giới, trên bầu trời xuất hiện từng vết nứt, tràn ngập thương khung.
Trên trời phong vân hội tụ, đám mây huyết sắc từ tốn phía hội tụ đến, khí tức nặng nề ép người khác không thở nổi.
Toàn bộ thế giới dường như sắp bị nghiền nát, ngập tràn báo hiệu chuẩn bị hủy diệt.
Bên trong Thiên Nguyên Giới.
Vạn tộc sợ hãi, bên trong sơn thôn chim thú lao nhanh, khắp nơi đều là cảnh tưởng hoảng loạn. Thậm chí.
Tử Huyền Giới vừa dung hợp cùng Thiên Nguyên Giới cũng chịu một tia ảnh hưởng.
"Không sai biệt lắm đến lúc rồi.”
Lý Vân thì thào nói.
Sự tình của Táng Thiên Đại Đế hắn đã sớm biết. Nếu như hắn muốn xuất thủ, hoàn toàn có thể đập chết đối phương ở thời điểm đối phương phá giới đến.
Nhưng hắn không có lựa chọn động thủ lúc đó.
Ngược lại một mực chờ đợi.
Hắn chờ chính là cơ hội lúc này, lấy danh tiếng Táng Thiên Đại Đế, làm cho ba chữ Thiên Cơ Lâu lần nữa bước lên bậc thang mới, tiện thể làm cho sinh linh Địa Tiên Giới kiềm chế lại. Bởi vì.
Không bao lâu nữa hắn dự định kéo cả Địa Tiên Giới qua đây, dung hợp làm một cùng với Thiên Nguyên Giới.
Bên ngoài.
Huyết vân đầy trời nhanh chóng tích tụ.
huyết vũ rậm rạp chằng chịt, mưa rơi tầm tả, cả thiên địa được nhuộm một tầng hào quang màu đỏ ngòm, cực kỳ yêu dị. Vô số sinh linh đều ngẩng cao đầu nhìn lên hư không, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.
"Chuyện này là thế nào?"
Trong Đại Hoang thành có người nhìn lên huyết vân trên trời, trầm giọng nói.
"Thiên khiển ?"

"Có vẻ không giống, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?"
Vô số người nghi hoặc.
Lúc trước.
Trên bầu trời Đại Hoang thành có thiên khiển hiện thế, không ít người đều từng tận mắt thấy, hôm nay trên trời lần thứ hai xuất hiện huyết vân rất giống với cảnh tượng ngày ấy.
Nhưng thiếu đi một bầu không khí hủy diệt
Có thêm một tia kiềm nén, giống như đại nạn sắp đến.
"Bầu trời rạn nứt, không lẽ có người đang diệt thế?"
Có Đại Thánh thì thào nói rằng.
Thế giới đi tới phần cuối sẽ khó tránh khỏi xuất hiện một chút dị tượng, nhưng Thiên Nguyên Giới trước kia chưa từng bị hụy diệt, nếu như bị diệt, bọn họ cũng sẽ không tồn tại.
Vì vậy.
Cảnh tượng này, cả đời bọn họ ít thấy, chỉ có thể dựa vào suy đoán của mình, không có cổ tịch để tham khảo
"Không thể nào."
Một vị Đại Thánh nhân tộc đứng trên hư không, nhìn cảnh tượng trên đỉnh đầu, mở miệng nói:
"Cho dù là đại đế, nhiều lắm cũng chỉ là nghiền nát không gian, khoảng cách với Diệt Thế vẫn còn một đoạn."
Một "Hơn nữa, bên trong Thiên Nguyên Giới chỉ cần lâu chủ tiền bối không muốn hủy diệt thế giới, còn ai có thể làm đến mức này ?"
"Nếu không phải Thiên Nguyên Giới, mà là có sinh linh khủng bố vực ngoại phủ xuống thì sao
Có người ngưng trọng nói.
Hiên này bên trong Thiên Nguyên Giới, những thế giới đã biết bao gồm Hồn Giới, Huyết Võng Giới, Địa Tiên Giới, Tử Huyền Giới.
Trong đó có Địa Tiên Giới sở hữu năng lực Diệt Thế.
Nếu có một vị Chân Tiên tìm được Thiên Nguyên Giới, muốn mang hậu bối của mình đi, đồng thời tiện tay xóa bỏ Thiên Nguyên Giới cũng là hợp tình hợp lý.
"Nếu là như vậy... . . . .
"Có lẽ Thiên Nguyên Giới thật sự là đại họa lâm đầu!"
Đại Thánh vừa rồi mở miệng, chậm rãi nói.

Thiên khiển hàng lâm, cùng lắm bao trùm phạm vi ngàn dặm thậm chí mấy trăm ngàn dặm, sẽ không bao phủ cả thế giới. Mà lúc này bầu trời huyết vân mênh mông vô bờ, đồng thời kèm theo vết nứt kinh khủng.
Cả thế giới trở nên giống như một đồ gốm sứ, dường như một giây tiếp theo sẽ bị vỡ ra. Loại cảnh tượng này chỉ liếc mắt nhìn cũng khiến người ta sợ hết hồn hết vía.
Chớ đừng nói chi là.
Đi trêu chọc người xuất thủ phía sau màn
"Thời điểm này, trong toàn bộ Thiên Nguyên Giới đoán chừng chỉ có một mình lâu chủ tiền bối mới có năng lực ngăn cơn sóng dữ với đã ngã
Chẳng biết lúc nào.
Một vị Chuẩn Đế đi tới Đại Hoang thành, hắn không có che giấu thân hình của mình, lời nói trầm trọng khiến cho rất nhiều người cảm thấy trong lòng nặng trĩu.
Cho đến nay Thiên Cơ Lâu không có động tĩnh gì, bọn họ không biết lâu chủ tiền bối có ra tay hay không.
Thiên Nguyên Giới bị hủy diệt, khẳng định sinh linh Vạn tộc không sống được.
Nhưng lâu chủ tiền bối lại không nhất định. Hắn có thể kéo Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới hợp lại thành một, như vậy sống được trong hỗn độn cũng là chuyện dễ dàng.
Đối với lâu chủ tiền bối mà nói Thiên Nguyên Giới chỉ là có cũng được không có cũng không sao
."Ầm ầm!"
Tiếng nổ vang truyền ra.
Huyết sắc Lôi Đình chiếu rọi thế gian, phảng phất như thiên hà mở ra, Lôi Đình vô cùng vô tận trên trời trút xuống giống như hạo kiếp tank thế.
Bao trùm mỗi một ngóc ngách trên thế giới.

Chương 386. Đây thực sự là Diệt Thế! (2)

Chương 386: Đây thực sự là Diệt Thế! (2)
"Đây thật sự là Diệt Thế!"

Khí tức tử vong mênh mông cuồn cuộn bao trùm cả thế giới, từ Đại Đế cho tới sinh linh phổ thông, tất cả đều lo sợ bất an trong lòng
Lúc này.
Có mấy vị Đại Đế từ trong cấm khu đi ra, đi về phương hướng Huyết Ma tộc Tổ Địa. Cũng có mấy vị trực tiếp đi đến Tử Huyền Giới.
Một màn này.
Làm cho rất nhiều người lạnh lẽo trong lòng.
Ngay cả Đại Đế cũng sinh ra suy nghĩ không giống nhau. Đại Đế đi tới Huyết Ma tộc Tổ Địa, không thể nghi ngờ chính là muốn ngăn cản tất cả, nhưng Đại Đế đi tới Tử Huyền Giới... .
Bọn họ là đang tránh tai họa!
Người có thực lực càng mạnh, đối với toàn bộ mọi việc phát sinh trong hỗn độn đều càng biết rõ.
Cho dù không tận mắt thấy, nhưng đều hiểu rằng Thiên Nguyên Giới có một vị nhân vật khủng bố từ bên ngoài đến, không phải người bình thường có thể chống đỡ được, lúc này xu cát tị hung là bản tính của mỗi sinh linh.
"Oanh đùng!"
Lại một đạo hào quang rực rỡ sáng lên
Trên bầu trời.
Có một thanh hắc sắc Đại Kích đang chấn động, phát ra ánh sáng rực rỡ, ức vạn đạo tiên quang bay lượn, chiếu rọi Vĩnh Hằng, phát ra hơi thở đáng sợ nhất.
Đó là Diệp Tông.
Hắn đang kịch chiến cùng bốn sinh linh khủng bố.
Không biết đại chiến giằng co trong bao lâu, lúc này cả người hắn đã nhuốm máu, vết thương chồng chất, có nhiều chỗ để lộ ra cả xương cốt, nhìn thấy mà giật mình.
Ở bên cạnh hắn, trạng thái Kim Ô lão tổ cũng không được tốt, lồng ngực của hắn bị xuyên qua, xuất hiện một lỗ hổng lớn, chảy ra huyết dịch màu vàng.
Hai vị Đại Đế, mắt thấy đã sắp không chịu nổi. Một màn này làm cho rất nhiều người hít vào một hơi.
Đối tượng giao thủ cùng hai vị Đại Đế, rất rõ ràng cũng không phải là người khởi xướng việc này, hắc thủ sau màn chân chính còn chưa lộ diện đã có thể bức hai vị Đại Đế đến tuyệt cảnh sao?
Hắc thủ sau màn lại khủng bố đến trình độ nào ?

"Hống!"
Ở phía chân trời.
Chân Long gào thét, Long Trảo lộ ra, trong nháy mắt thần liên bay lượn, đó là do trật tự pháp tắc hóa thành, vô song cái thế, đâm nát bầu trời, muốn tiêu diệt Diệp Tông.
Ầm một tiếng
Đại Kích chấn động, đế uy ức vạn trượng quét ngang mấy Tinh Vực, vô số Tinh Thần nổ nát vụn, xiềng xích pháp tắc vô cùng vô tận bị đứt đoạn, tất cả đều tan vỡ.
"Oanh. . . !"
Lại một tiếng thật lớn vang lên.
Rất nhiều sinh linh còn không kịp thở phào một hơi, đã lập tức thấy Diệp Tông trên không trung bị một đầu Kỳ Lân đánh bay ra ngoài. . .
Một chưởng này khủng bố cực đoan, cho dù là Đại Đế cũng không có khả năng đỡ được mà không có chút thương tổn.
Diệp Tông ngạnh kháng một kích này, cả thân thể bị rạn nứt, máu chảy ồ ạt, bàn tay nắm chặt đại kích run lên nhè nhẹ, khiến cho sinh linh vạn tộc Thiên Nguyên Giới trong lòng đều không khỏi thắt lại.
Một vị Đại Đế tả tơi đến mức này, thậm chí ngay cả đế binh cũng không thể nắm chặt, rất khó tưởng tượng thương thế trên người hắn nặng đến mức nào.
Nếu tiếp tục đánh, sợ rằng sẽ có hình ảnh Đại Đế vẫn lạc xuất hiện. Bây giờ.
Chỉ có Đại Đế Diệp thị nhất tộc, còn có Kim Ô lão tổ ở đây, nếu như có Đại Đế vẫn lạc, chỉ có thể là một trong hai người bọn họ.
Là Diệp thị lão tổ, hay là Kim Ô lão tổ ?
"Hống ——" "
"Ngửi ——!"
. . . . .
Bốn tiếng rống hoàn toàn khác biệt truyền ra.
Bốn đầu Thần Thú do Táng Thiên Đại Đế biến hóa ra, từ bốn phương tám hướng, mang theo sát khí ngập trời, xông về phía Diệp Tông. Tốc độ cực nhanh, ngay cả không gian cũng vỡ ra.
Sương mù hỗn độn cuộn trào mãnh liệt.
Cho dù cách xa ức vạn dặm cũng khiến người ta kinh ngạc run rẩy.

Một màn này truyền ra, trong lòng vô số nhân tộc lạnh đi một nửa. Sợ rằng Đại Đế đầu tiên chuẩn bị vẫn lạc có thể xác nhận chính là người Diệp thị Đế Tộc, Diệp Tông!
Bốn sinh linh Đại Đế cấp vây công, cho dù là Kim Ô lão tổ gần trong gang tấc cũng không thể giải vây kịp. Dù sao.
Cho dù là hắn cũng khó bảo toàn được bản thân. Lúc này
Ngay cả Diệp Tông cũng nở một nụ cười tự giễu. Hắn hiểu được có thể trận chiến này chính là trận chiến cuối cùng trong cuộc đời mình, mới vừa thành đế đã chuẩn bị vẫn lạc.
E rằng
Mình là vị Đại Đế thành đế trong thời gian ngắn nhất.
"Ngang ——!”
Long Ngâm rung trời.
Hư ảnh Một đầu Chân Long giết đến đầu tiên, Long uy hạo đãng, khí nuốt vũ trụ, vô địch trên trời dưới đất, áp bách Quần Tinh run rẩy, chuẩn bị rơi xuống.
Một Long Trảo khổng lồ che lấp bầu trời từ trên không hạ xuống, chộp tới Diệp Tông. Ngay tại thời điểm nguy kịch.
"Ai~!"
Một tiếng than khẽ truyền đến.
Thanh âm lượn lờ, rất bình thản, gần như không thể nghe được, nhưng lại rõ ràng vang vọng trong tai từng sinh linh, làm cho vô số người trên mặt đều mang vẻ kinh ngạc
Tiếng than khẽ này vừa dứt, cảnh tưởng khinh khủng hơn lập tức truyền ra khiến cho vô số người mở to hai mắt.
Chỉ thấy!
Huyết vân đầy trời, không còn cuồn cuộn nữa.
Huyết sắc Lôi Đình từ trên trời giáng xuống, lại dừng lại giữa không trung.
Cho dù là một kích của Chân Long ở bên ngoài thế giới, cũng bị dừng lại cách đỉnh đầu Diệp Tông ba tấc!
Đây là cảnh tượng cực kỳ yên bình, giống như một bức tranh được kéo ra màn che ở giữa không trung, tất cả đều an lành nhưng cũng cực kỳ đáng sợ!
Thời gian toàn bộ Thiên Nguyên Giới giống như bị ngừng lại, không tiếp tục trôi!
Chỉ có tư tưởng của từng sinh linh vẫn còn có thể tiếp tục suy nghĩ, trừ cái đó ra, cho dù là một ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

"Cái này... . . ."
Diệp Tông kinh hãi, ở trước mặt hắn, Chân Long trảo gần trong gang tấc, một khi hạ xuống, cho dù hắn không chết cũng phải bị trọng thương.
Nhưng ngay tại thời khắc mấu chốt, tất cả mọi thứ đều ngừng lại.
Giống như thời gian bị ngưng đọng, Chân Long không cách nào tiến thêm mảy may.
"Chuyện gì xảy ra ?"
"Là ai đang xuất thủ ?"
"Lại có thể ngưng đọng thời gian ??
Sắc mặt Diệp Tông trắng bệch, trong đầu hắn trong khoảnh khắc hiện lên vô số câu hỏi. Không chỉ có hắn.
Tất cả sinh linh trên thế giới đều ngơ ngẩn, đồng thời trong lòng tất cả mọi người cũng xuất hiện sóng to gió lớn, khó mà tin được mọi chuyện phát sinh trước mắt.
Quá mức không thể tưởng tượng nổi.
Từ xưa đến nay, chưa từng nghe thấy, có người nào có thể trong tích tắc đông cứng tất cả. Phải biết rằng.
Trong đó có cả nhân vật cấp bậc Đại Đế đó!
Đây chẳng phải là nói, nếu như người này muốn động thủ, có thể trong nháy mắt giết chết một vị Đại Đế ?

Chương 387. Thiên Nguyên Giới thật sự có tiên ?

Chương 387: Thiên Nguyên Giới thật sự có tiên ?
"Đây không phải là thời gian, hình như là. . . . ."
Bên kia.
Kim Ô lão tổ hoành không, lông vũ toàn thân rực rỡ giống như được phủ một lớp Hoàng Kim. Hắn duy trì tư thế công kích, bị định trụ ở trên không trung.
Trong đôi mắt tràn đầy sự rung động. Hắn là người đầu tiên phát hiện có chỗ không đúng.
Nếu như là thời gian thì tư duy của tất cả mọi người đều sẽ bị đông cứng, dừng lại ở một khắc trước đó, nhưng bây giờ mình vẫn còn có thể suy nghĩ.
Chứng tỏ thời gian vẫn đang trôi qua.

Người xuất thủ không phải vận dụng lực lượng thời gian, mà là lực lượng không gian!
"Không gian chi lực!"
Trong đầu Kim Ô lão tổ lần thứ hai nổi lên bốn chữ Thiên Cơ lâu chủ
Trong thiên hạ, có thể vận dụng lực lượng không gian hình như cũng chỉ có vị lâu chủ tiền bối vô cùng thần bí kia, bởi vì hắn để cho hai thế giới hợp lại thành một.
Nếu như vậy còn không thể chứng minh hắn thông hiểu Không Gian Pháp Tắc.
Sợ rằng trên đời sẽ không có người thứ hai làm được đến mức này.
"Rào rào!"
Lúc này.
Thanh âm như nước chảy truyền đến.
Cả thế giới đều đang rung động, một cỗ khí tức khiến cho vạn vật khôi phục, quét ngang vũ trụ bát phương, rung động chư thiên, ngay cả mấy người Mặc Uyên Đại Đế, Thái Hoàng ở bên trong Tử Huyền Giới cũng đều bị kinh động.
Bọn họ đứng dậy, nhìn về phương hướng Thiên Nguyên Giới, đều động dung.
"Ầm ầm! !"
Ngàn vạn quy tắc buông xuống, sương mù Hỗn Độn cuộn trào mãnh liệt, vô số khí tức an lành tràn ngập mỗi một góc trong vũ trụ. Trên bầu trời
Vết nứt rậm rạp chằng chịt đang khôi phục với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, đám mây huyết sắc vô biên vô tận dường như bị một bàn tay vô hình mạnh mẽ xóa đi.
Thiên Nguyên Giới mới vừa rồi còn giống như sắp diệt thế.
Trong nháy mắt, tất cả đều không còn tồn tại.
Tưởng chừng như cảnh tượng mới vừa rồi đều là ảo giác mà thôi.
Chỉ không gian chung quanh vẫn luôn đông cứng đang nhắc nhở bọn họ, mọi chuyện vừa rồi đều là chân thật, Thiên Nguyên Giới suýt chút nữa đã bị hủy diệt.
"Thực lực bực này, hẳn là lâu chủ tiền bối đang xuất thủ?"
"Mặc dù không biết là ai muốn hủy diệt Thiên Nguyên Giới, nhưng người cứu vớt Thiên Nguyên Giới hẳn là Thiên Cơ lâu chủ không thể nghi ngờ!"
Không ít người thầm nghĩ.
..."Người phương nào ?"

Cùng lúc đó. Trong hỗn độn.
Hư không vô biên bị ngưng trệ, phóng tầm mắt nhìn tới chỉ có một mảnh hư vô. Một thân ảnh to lớn đứng sừng sững trong hư không, hắn mở to hai mắt, ánh mắt như thần kiếm, cắt rời vạn cổ.
Toàn bộ Hỗn Độn, đều giống như bị phân thành hai nửa. Hắn chính là Táng Thiên Đại Đế đến từ Huyết Võng giới. Hiển nhiên.
Hắn đại biểu cho sự cường đại, vô địch. Hắn đứng ở đó, sắc mặt lạnh nhạt, ngưng mắt nhìn Thiên Nguyên Giới, trên người hắn tản mát ra khí tức bất hủ cùng vạn cổ trường tồn.
Khí huyết mênh mông giống như đại dương mênh mông cuồn cuộn, rộng lớn mạnh mẽ.
Nhìn bề ngoài hắn cực kỳ trẻ tuổi, nhìn qua chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi, mái tóc đen suôn dài như thác nước, buông xõa ra. Hắn lẳng lặng sừng sững đứng ở nơi đó, quan sát vận vật chúng sinh.
Cho dù không nhúc nhích vẫn cường đại đến mức làm người ta run sợ. Dường như một luồng khí tức có thể hủy diệt một vũ trụ!
"Vạn vật ngưng đọng, linh khí Thiên Nguyên Giới đảo ngược, có người của Thiên Nguyên Giới xuất thủ sao?"
Táng Thiên Đại Đế thầm nghĩ đến.
Hắn nhìn về sâu trong Thiên Nguyên Giới, một đôi mắt khiếp người không gì sánh được, giống như hai cái thân đăng màu đỏ thắm, hoặc có lẽ là hai vòng Huyết Dương trở về từ bên trong Hắc Ám Luân hồi, có thể khiến cho người ta trầm luân.
Ở chỗ sâu trong đôi mắt có một vòng Luân Hồi đang chuyển động, tựa hồ đang mai táng vô tận sinh linh, sắc bén khiếp người, phát ra quang mang làm cho Đại Đế cũng phải sợ hãi.
Một bộ Đế Bào cực kỳ cổ xưa, trên đó có cửu sắc quang thải lưu động, chiếu rọi chúng sinh, uy Đại Đế nồng nặc kinh người, hiển nhiên đây là một kiện đế binh.
Không biết trải qua bao nhiêu tuế nguyệt, vẫn có uy năng khó lường như vậy
Trên đầu hắn mang theo Đế Quan, tràn ngập khí tức Luân Hồi, mơ hồ truyền đến âm thanh vạn tộc triều bái, phá vỡ vạn cổ thời không, vang vọng trên thế gian.
Rất rõ ràng
Đây cũng là một kiện kiện đế binh!

Một vị Đại Đế chưa di chuyển, đã có hai kiện đế binh hiện thế, đây không thể nghi ngờ là một chuyện cực kỳ kinh người, khiến cho vô số người vì đó mà khiếp sợ.
Phải biết rằng.
Đế binh chính là một vị Đại Đế dùng tâm huyết cả đời mới có thể tế luyện thành, thường thường một vị Đại Đế cũng chỉ tế luyện một món binh khí. Nhiều mà không tinh, đây là điều cực kỳ kiêng kỵ. Thân là Đại Đế không thể không rõ ràng. Nhưng vị Táng Thiên Đại Đế này lộ ra nội tình khiến người ta sợ hãi.
"Ngăn cản con đường phía trước của ta, bất kể ngươi là người phương nào đều phải tan thành hư vô!"
Thần sắc Táng Thiên Đại Đế lạnh lùng mà ngưng trọng.
Đôi mắt hắn chuyển động, nhìn lướt qua hư không, tất cả mọi vật chung quanh đều bị đông cứng, chuyện này rất là quỷ dị. Ngay cả tứ linh mình ngưng tụ ra cũng đều bị định trụ lại.
Đây là pháp thuật hắn khai sáng ở đời trước lúc thành đế, đồng cấp Bất Bại. Thậm chí lấy một địch nhiều cũng có thể chiếm thượng phong.
Nhưng lúc này lại không nhúc nhích, giống như vật chết. Nhìn từ điểm này, người âm thầm ra tay cũng không kém gì hắn, thậm chí còn mạnh hơn hắn một chút.
Về phần người xuất thủ có phải tiên hay không.
Hắn chưa từng nghĩ tới.
Mặc dù hắn chưa từng đặt chân tới Thiên Nguyên Giới, nhưng hắn đã từng quan sát qua Không Gian Thông Đạo, thế giới này mạnh hơn một chút so với Huyết Võng Giới, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu.
Không có khả năng xuất hiện nhân vật cấp bậc tiên nhân.
Cũng đang bởi vì điểm này hắn mới bằng lòng lưu lạc trong hỗn độn cũng không muốn bước vào Thiên Nguyên giới, tiến vào thế giới này cũng chỉ có thêm một tầng gông cùm xiềng xích mà thôi.
Đối với cảnh giới trước mắt của hắn mà nói, không có tác dụng gì.
Chẳng bằng hủy diệt nó, hóa thành nội tình thâm hậu để mình trùng kích tiên cảnh.
Tích lũy hai thế giới, một khi mình thành tiên, e rằng có thể đi con đường cực kỳ xa ở trong tiên cảnh.
Cho dù Siêu Thoát chư thiên vạn giới cũng không phải là không thể.

Chương 388. Rốt cuộc ngươi đến từ thế giới nào ?

Chương 388: Rốt cuộc ngươi đến từ thế giới nào ?

Táng Thiên Đại Đế mở miệng.

Lời còn chưa nói ra, chân mày hắn bỗng nhiên nhíu lại, trong lòng xuất hiện một tia dự cảm không ổn. Cho tới bây giờ.

Hắn mới đột nhiên phát hiện không chỉ cảnh tượng chung quanh đông cứng, mà dường như ngay cả mình cũng bị áp chế. Nếu như không tỉnh lại, e rằng cho tới bây giờ mình còn chưa phát hiện được.

"Làm sao có khả năng?" Táng Thiên Đại Đế sợ hãi.

Mình đã niết bàn mười thế, đồng cấp Bất Bại, nếu như không có thế giới hạn chế, hắn cho là mình sẽ vô địch chư thiên vạn giới, sao mới vừa bước ra khỏi Huyết Võng Giới đã gặp phải một nhân vật kinh khủng như vậy?

Chẳng lẽ Thiên Nguyên Giới thật sự có tiên ?

Thiên Nguyên Giới sao có thể có tiên ?"

Đôi mắt Táng Thiên Đại Đế không nháy một cái, nhìn chằm chằm Thiên Nguyên Giới, ánh mắt khiếp người phát ra khí thế sắc bén, muốn nhìn rõ sâu cạn của Thiên Nguyên Giới.

Đáng tiếc kết quả lại làm cho hắn thất vọng.

Người xuất thủ phía sau màn, mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều, không phải người mà hắn có thể phát hiện."Ngươi đang tìm ta?"

Lúc này.

Một âm thanh trong trẻo truyền đến, quanh quẩn trong thiên địa. Truyền vào trong tai vạn tộc sinh linh.

Vô số người nghe được thanh âm đều chấn động trong lòng, cả người phấn khởi, bọn họ muốn ngẩng đầu, nhìn một chút chủ nhân của thanh âm này rốt cuộc là phong thái bực nào

…...

Dù sao.

Không ít người đều đoán được người xuất thủ là Thiên Cơ lâu chủ.

Nhưng từ khi Thiên Cơ lâu chủ hiện thân cho đến nay, người từng gặp Thiên Cơ lâu chủ thật sự là quá ít. Cuối cùng vẫn là do lúc trước Thiên Cơ

Lâu đã thêm một quy củ, đó chính là nhân vật Thánh Chủ cấp trở xuống không cách nào bước vào trong, tuy là Thiên Cơ Lâu chưa từng mở lời.
Nhưng lại có người trong lúc lơ đãng phát hiện ra quy củ này.
Đây cũng là Lý Vân sau khi cân nhắc mọi thứ, sau đó thiết hạ hạn chế.
Danh tiếng của Thiên Cơ Lâu càng lúc càng lớn, người lui tới cũng càng ngày càng nhiều, một số người thực lực quá thấp.
Tin tức bọn họ mua có thể nói gân gà, thêm mấy trăm ngàn người cũng không bằng một ngón tay của Thánh Địa.
Nguyên nhân vì như vậy.
Hắn mới ngăn tất cả nhân vật cấp Thánh Chủ ở bên ngoài.
Mà bên trong Thiên Nguyên Giới, nhân vật từ Thánh Chủ trở xuống chiếm khoảng chừng chín phần. Như vậy, những người chưa từng gặp Thiên cơ lâu chủ nếu sau này không đột phá Thánh Chủ.
Có thể nói.
Cuộc đời này không thể nhìn thấy diện mạo chân chính của Thiên Cơ lâu chủ.
"Đáng tiếc!"
Không ít người cảm thán trong lòng.
Cơ hội ngàn năm một thuở như thế, vậy mà không cách nào nhìn thấy chân diện mạo của Thiên Cơ lâu chủ.
Có lẽ đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Lâu chủ tiền bối xuất thủ cố định không gian... . . .
"Ngươi... . . . .
Táng Thiên Đại Đế mở miệng, mắt nhìn hư trong, sắc mặt hắn bị kiềm nén, chẳng biết lúc nào, dường như áp chế trên người mình đã ít đi rất nhiều,... ít nhất ... Có thể nói chuyện được.
"Ngươi là người phương nào ?!"
"Thiên Cơ lâu chủ!"
Bốn chữ này giống như âm thanh đại đạo, điềm lành rực rỡ, Kim Liên khắp nơi, một mảnh đại dương màu vàng kim từ phía chân trời cuộn trào mãnh liệt, phủ kín bầu trời.
Khiến cho toàn bộ Thiên Nguyên Giới đều phát ra màu vàng kim, núi non sông ngòi vạn vật đều được phủ lên một tầng hào quang màu vàng óng.
"Thiên Cơ Lâu chủ?"
"Không sai."
Âm thanh trong trẻo lần thứ hai truyền ra.

Bên trên đại dương màu vàng óng có một thân ảnh mặc thanh y, dáng người cao ngất, áo bào phần phật, máu tóc bay phấp phới, ung dung đi tới.
Mỗi một bước hạ xuống đều có một đóa Kim Liên nở rộ dưới chân.
Từ một tích tắc hắn xuất hiện, bộ y phục thanh sắc đã trở thành điểm sáng duy nhất, toàn bộ thiên địa, chư thiên vạn giới cũng phải ảm đạm phai mờ.
Bản thể của Lý Vân không cách nào bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu. Nhưng chỉ là một luồng thần niệm vẫn sở hữu uy năng khủng bố, có thực lực Chân Tiên Chi Cảnh.
Trấn áp mấy tôn Đại Đế, có thể nói là không tốn chút sức lực.
"Ầm ầm!"
Lý Vân đi lại thong thả, nhưng một bước lại cách xa nhau ức vạn dặm. Tất cả mọi vật ở phía trước hắn đều chủ động nhường đường cho hắn.
Diệp Tông cùng Chân Long song song tách ra, hắn kinh ngạc, chăm chú nhìn thân ảnh vừa bước qua mình, trong lòng xuất hiện sóng biển ngập trời, thật lâu không cách nào bình tĩnh lại.
Đây chính là thực lực của Thiên Cơ lâu chủ sao?
Mình từng đi qua Thiên Cơ Lâu, nhưng lúc đó khí chất của Thiên Cơ lâu chủ ôn nhuận Như Ngọc, ăn nói nho nhã, giống như một công tử nhà giàu đọc đủ thức kinh thư, trên người không tiết lộ ra bất kỳ tia khí tức nào.
Nhưng lúc này nhìn lại.
Thiên Cơ lâu chủ trong lòng hắn đã biến hóa hoàn toàn khác!
Giống như là một vị Thiên Đế viễn cổ bỗng nhiên khôi phục, từ trong thời gian trường hà bước ra, mỗi cử chỉ đều tràn đầy uy nghiêm vô thượng, giống như có thể Chúa Tể chư thiên.
Khiến lòng người không sinh ra được một tia ý niệm chống cự.
"Tiên!"
"Lâu chủ tiền bối quả nhiên là một tôn tiên!"
Ý niệm này vừa mới xuất hiện, đã nảy mầm mọc rễ trong lòng Diệp Tông cùng Kim Ô lão tổ, sau đó điên cuồng lan tràn.
Qua không bao lâu.
Hai người đồng thời phục hồi tinh thần lại.
Thiên Cơ lâu chủ triển lộ ra thực lực tiên nhân có nghĩa hắn là tiên nhân sao? Phải biết rằng.
Lúc trước Lăng Tiêu đi tới trước Thiên Cơ Lâu.
Vô số người trong Thiên Nguyên Giới, cũng đều là cho rằng Thiên Cơ lâu chủ có thực lực Đại Đế.

Khi đó Lăng Tiêu là Chuẩn Đế, bởi vậy lâu chủ tiền bối triển lộ ra thực lực Đại Đế là có thể chưởng khống tất cả cục diện.
Bây giờ Táng Thiên Đại Đế chính là nửa bước Chân Tiên, bởi vậy Lâu chủ tiền bối triển lộ ra thực lực Tiên nhân là có thể nghiền ép toàn bộ.
Nếu cứ như vậy mà suy tính, quả thực là vô cùng đáng sợ!
Mỗi một lần, đến cuối cùng Thiên Cơ lâu chủ đều sẽ biểu hiện ra thực lực cao hơn một cấp so với đối phương, điều này đại biểu gì?
Đại biểu thực lực của lâu chủ tiền bối khả năng hoàn toàn không chỉ có như thế! Hắn chỉ không muốn biểu hiện ra nhiều mà thôi.
Thực lực của hắn có khả năng cực lớn cũng không chỉ là tiên nhân, có lẽ còn mạnh hơn, thậm chí đã đạt đến cảnh giới chỉ có thể khiến người ta ngưỡng vọng!

Chương 389. Ngươi, dám để cho ta quỳ xuống?

Chương 389: Ngươi, dám để cho ta quỳ xuống?
“Lâu chủ tiền bối..... Quả nhiên, cao thâm khó lường!”. Trong lòng Diệp Tông ngũ vị tạp trần.
Nhưng hắn lập tức lại cảm thấy một tia may mắn.
Có lâu chủ tiền bối tồn tại, cho dù sau này Địa Tiên Giới có đánh tới, bọn họ cũng không phải là không có sức phản kháng. Chỉ cần lâu chủ tiền bối ra lệnh một tiếng, trong vạn giới, ai dám không theo ?
Đương nhiên.
Điều kiện tiên quyết là tiền bối phải nguyện ý mới được.
Hơn nữa càng quan trọng hơn chính là trước tiên cần phải giải quyết Táng Thiên Đại Đế trước mặt đã.
... . . .
"Tiên ?"
Táng Thiên Đại Đế kinh hãi sâu đậm. Sao có thể có chuyện này?
Hắn đã sớm tìm hiểu Thiên Nguyên Quả, thế giới này cũng không quá mạnh mẽ, căn bản không khả năng sinh ra một tôn tiên nhân, tại sao bây giờ lại có tiên nhân từ Thiên Nguyên Giới bước ra ?
Coi như đến từ những thế giới khác, tại sao Thiên Đạo lại không phát hiện được ?

Bị cả thế giới bài xích, cho dù là một tôn tiên cũng sẽ cảm thấy cực kỳ đè nén, hoặc là phá hủy cả thế giới, hoặc là rời khỏi thế giới này.
Ví dụ như Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng bởi vì có một tôn tiên cho nên không muốn bước vào Thiên Nguyên Giới, mà là lưu ở trong hỗn độn gần Thiên Nguyên Giới.
Dùng cái này để trốn tránh Thiên Đạo Thiên Nguyên Giới áp chế.
"Rốt cuộc ngươi đến từ thế giới nào!"
Táng Thiên Đại Đế trầm giọng quát.
Vị Thiên Cơ lâu chủ rước mặt hắn này, khí tức như vực sâu biển lớn, cực kỳ khủng bố, quần áo thanh y bay phất phới, phong thần như ngọc, phảng phất như bản thể không ở trong thời không này.
Tách rời với quá khứ, tương lai, hiện tại, quán xuyên quá khứ tương lai.
Trên người phát ra khí thế uy trấn vạn cổ.
Táng Thiên Đại Đế nhìn Lý Vân, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Hoảng sợ là vì trước đó hắn vậy mà không biết Thiên Nguyên Giới còn có một tôn tiên.
Vui là vì nếu như Thiên Nguyên Giới có tiên, hắn tất nhiên không phải thành tiên ở thế giới này, mà là người từ bên ngoài đến, không biết dùng thủ đoạn gì để che mắt Thiên Đạo cảm ứng.
Nếu như hắn có để đi qua, vậy thì nhất định sẽ lưu lại Không Gian Thông Đạo.
Nếu như mình có thể tìm được Không Gian Thông Đạo này, chẳng phải là cũng có thể đi tới một thế giới kinh khủng hơn sao?
Nếu như vậy, thành tựu của mình tuyệt đối sẽ không dừng bước ở Đại Đế đỉnh phong, thậm chí sau khi thành tiên, cho dù muốn tiến thêm một bước cũng không phải là không thể!
"Muốn biết ta đến từ thế giới nào... . ."
Lý Vân đứng chắp tay, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lùng, đạm mạc nói:
"Cái giá này, ngươi không trả nổi!"
"Thật sao ?"
Táng Thiên Đại Đế xem thường vạn vật, mang theo khí khái Duy Ngã Độc Tôn. Đối mặt với một vị tiên nhân, hắn vẫn tự phụ như trước.
Qua một khoảng thời gian.
Hắn tự tin mình cũng có thể trở thành một tôn tiên nhân. Bây giờ.
Hắn chỉ thiếu một bình đài mà thôi, mà vị Thiên Cơ lâu chủ bỗng nhiên xuất hiện này cùng với thế giới sau lưng hắn, ở trong mắt Táng Thiên Đại

Đế chính là một bình đài hoàn mỹ!
Tuyệt đối có thể trợ giúp hắn bước ra một bước cực kỳ quan trong.
"Trong chư thiên vạn giới, thứ mà ta muốn lấy, không ai có thể ngăn cản được, ngươi... . . . Cũng không được!"
Táng Thiên Đại Đế hờ hững mở miệng, trong con ngươi lưu chuyển quang thải, ánh mắt đỏ lòm sắc bén như thiên đao, toàn bộ cơ thể hắn phun trào khí tức màu đỏ rực như mặt trời.
Che lấp mảng lớn Hỗn Độn. Mười thế Niết Bàn, suýt chút nữa hắn đã thành tiên.
Cho dù đối mặt với một vị chân tiên, hắn cũng không kính sợ chút nào. Hắn thấy mình vốn là nên ngồi ngang hàng với đối phương.
Chẳng qua là thế giới sau lưng hạn chế.
Nếu như đối phương không nới lỏng Không Gian giam cầm, e rằng hắn sẽ có chút kiêng kỵ.
Nhưng đối phương thả mình ra khỏi không gian giam cầm. Đây không thể nghi ngờ là cực kỳ ngu xuẩn, cho mình cơ hội phản ứng, hắn tự tin mình sẽ không mắc cùng một chiêu số.
Cho dù không địch lại đối phương, nhưng nếu mình muốn đi, phỏng chừng vị tiên nhân này cũng không giữ mình lại được!
Có thể đi đến một bước này, một số con bài chưa lật để bảo toàn tánh mạng, hắn vẫn phải có.
"Thật sao?"
Lý Vân mở miệng.
Nói ra hai chữ giống hệt Táng Thiên Đại Đế.
Mặt hắn không đổi sắc, chắp hai tay sau lưng, nhấc chân lên bước về phía trước một bước, trong nháy mắt bước chân hạ xuống, một tiếng nổ vang dội vang lên.
Ánh sáng chói mắt, chiếu rọi cả thế giới! Cực kỳ khiếp người!
Dường như long trời lở đất, toàn bộ Thiên Nguyên Giới đều ầm vang, ức vạn đạo pháp tắc từ trên trời giáng xuống, hóa thành từng thác nước dày đặc nối liền liên địa, lấp đầy hư không.
Ánh sáng thần thánh chảy xuôi, bao phủ cả người hắn, làm cho hắn toát uy nghiêm không gì sánh được, giống như Thiên Đế hạ phàm, có uy thế vô thượng.
Không thấy hắn có động tác gì, vẻn vẹn bước lên một bước mà thôi, uy thế tản ra cũng khiến Thiên Địa Chấn Động, đánh đâu thắng đó; không gì cản

nổi, vô kiên bất tồi, quét ngang tất cả!
Toàn bộ Hỗn Độn giống như bị vỡ nát!
"Phốc!"
Táng Thiên Đại Đế biến sắc, bỗng nhiên hắn ngẩng đầu lên, còn chưa kịp phản ứng, một áp lực khó ngăn cản ầm ầm hạ xuống, đặt lên vai hắn.
Trong nháy mắt.
Sắc mặt hắn tái nhợt, hai chân cong lại, suýt nữa quỳ rạp xuống đất.
Hắn phun ra một ngụm máu tươi, trong máu mang theo lực lượng cực mạnh, nhiễm đỏ Hỗn Độn, cảnh tượng mười phần thê diễm.
"Không có khả năng!"
Sắc mặt Táng Thiên Đại Đế trắng bệch, hô hấp dồn dập, cả người tỏa ra ánh sáng vô lượng, muốn thoát khỏi áp chế, nhưng mặc cho hắn dùng hết tất cả vốn liếng, áp chế trên người chẳng những không yếu bớt.
Ngược lại còn kinh khủng hơn.
Dường như có thể ép vụn chư thiên!
Đã bao nhiêu năm!
Từ sau khi đời thứ nhất hắn thành đế, một đường đánh bại tất cả thiên kiêu, quét ngang mọi người trong cùng thế hệ!
Trên đế lộ, xương khô chất thành đống.
Cho đến một ngày, hắn đăng lâm cứ điểm, siêu việt chúng sinh, nhìn xuống tất cả Ức Vạn Vạn sinh linh Huyết Võng Giới, cho dù là một số cấm khu cổ xưa hắn cũng không coi vào đâu.
Sau khi vô địch, toàn bộ Huyết Võng Giới đã không còn bất kỳ kẻ địch nào, cả thế gian đều im lặng, nhìn không thấy con đường phía trước, chỉ có bước vào Tiên cảnh mới là mục tiêu duy nhất hắn. Vốn là hắn cho rằng có lẽ Thiên Nguyên Giới sẽ có tiên.

Chương 390. Ngươi, dám để cho ta quỳ xuống? (2)

Chương trước Chương sau

Chương 390: Ngươi, dám để cho ta quỳ xuống? (2)
Nhưng sau khi hắn tiếp xúc Thiên Nguyên Giới mới chợt phát hiện, tất cả đều chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi.
Thiên Nguyên Giới căn bản không có tiên nhân, cũng không thể Vĩnh Sinh.
Đến lúc này hắn nảy sinh một ý tưởng đáng sợ, đó chính là không tới Thiên

Nguyên Giới, mà dựa vào Huyết Võng Giới để thành tiên.
Nhưng mà kết quả cuối cùng.
Suýt chút nữa làm cho hắn tuyệt vọng.
Huyết tế cả thế giới, vẫn không thể thành tiên, cũng may là hắn luôn cố gắng để mạnh hơn, khoảng cách đến Tiên cảnh càng thêm gần.
Đã bước một chân vào ngưỡng cửa tiên nhân.
Thực lực bực này, hắn thấy cho dù không cách nào vô địch chư thiên vạn giới, nhưng vẫn có thể nói chuyện ngang hàng với một số tiên nhân,.
Nhưng không nghĩ tới chính là.
Hôm nay vừa muốn hủy diệt Thiên Nguyên Giới đã đụng phải một vị Vô Thượng Chân Tiên, đối phương không xuất thủ, chỉ vẻn vẹn bước ra một bước, bằng vào khí thế đã triệt để áp chế hắn.
Đây quả thực là không thể tin được.
Rõ ràng khoảng cách mình đặt chân tới Chân Tiên chỉ kém một chút.
Nhưng so với một vị tiên chân chính, tại sao lại có chênh lệch lớn như vậy?
"Trên thế giới này, không có gì là không có khả năng, chớ nói ngươi không phải Chân Tiên, cho dù có là một tôn tiên nhân, ngươi cũng chỉ là một con giun dế mà thôi."
"Thời điểm quan sát chúng sinh như con kiến hôi, ngươi không nghĩ tới ở trong mắt người khác, ngươi cũng chỉ một con giun dế mà thôi!"
"Cho nên... . ."
"Ngươi ở trước mặt ta, còn không có tư cách đứng nói chuyện!" Lý Vân khẽ nói.
Thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng vang vọng trong tai Táng Thiên Đại Đế. Không đợi hắn phản ứng kịp, Lý Vân lần thứ hai tiến lên trước một bước.
"Oanh!"
Vô Thượng uy thế bạo phát, cả người Lý Vân phát ra ánh sáng, toàn bộ Thiên Nguyên Giới đều đang chấn động, vô tận hư không sụp đổ, vô số ngôi sao trên trời vỡ thành bột phấn.
Chỉ bước ra một bước mà mà giống như Diệt Thế, khiến cho lòng người không sinh ra nổi bất kỳ ý niệm phản kháng nào trong đầu.
Hỗn Độn cũng triệt để nổ tung, sương mù vô biên cuộn trào mãnh liệt, kéo lên sóng thần ức vạn trượng, phát ra thanh âm giống như biển gầm núi thét, kích đống vô số Tiểu Thế Giới.
Xoạt xoạt!

Từ nơi sâu xa, dường như có vũ trụ bị xé rách, tạo thành không thể tưởng tượng sóng xung kích. Đồng thời uy năng vô biên vẫn ở đang không ngừng rung chuyển, lấy Lý Vân làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tràng diện cựckỳ kinh người.
Ùng ùng!
Hỗn Độn bị đánh vỡ, khí trong lành tăng lên, khí ô uế giảm xuống, còn có viên tròn lóng lánh không ngừng phát quang, , giống như đang Khai Thiên Tích Địa. Toàn bộ Thiên Nguyên Giới, ở bất kỳ chỗ nào, sinh linh đều có thể nhìn thấy một màn kinh hãi thế tục này.
"Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!"
Táng Thiên Đại Đế kêu lên một tiếng đau đớn, cả người đẫm máu, áp lực trên người đạt tới cực hạn, giữa trán hắn phát ra ánh sáng, muốn ngăn cản nhưng không làm nên chuyện gì.
Rầm một tiếng!
Khiến cho cả hư không cũng chấn động. Hắn quỳ rạp xuống trước mặt Lý Vân!
Hình ảnh này làm cho cả thế giới thất thanh, nhìn cảnh tượng trước mắt khó mà tin được. Mạnh như Táng Thiên Đại Đế, suýt chút nữa thành tiên, vậy mà lại quỳ xuống! Hơn nữa chỉ là uy thế của Thiên Cơ lâu chủ đã tạo thành cảnh tượng này, nếu như hắn ra tay toàn lực sẽ tạo thành hình ảnh thế nào ?
"Ngươi dám khiến cho ta quỳ xuống ?"
Táng Thiên Đại Đế gào thét, phía sau hắn hiện lên một hắc ảnh khổng lồ, khủng bố ngập trời, giống như một đầu cự thú vô biên vô hạn, tạo ra Thiên Vũ.
Hư ảnh vừa mới xuất hiện đã đánh tới, muốn thôn phệ Lý Vân, kéo hắn vào trong tuế nguyệt thâm uyên.
Ở nơi đó có hình ảnh Huyết Võng Giới hiện lên, kèm theo Thiên Địa mở ra, thế giới được sinh ra, vạn tộc sinh sôi nảy nở, cuối cùng lại tiến đến cảnh tượng hủy diệt.
Giống như ghi lại lịch sử phát triển của cả thế giới, cực kỳ huyền ảo.
Nếu như có người trầm luân trong đó, sợ rằng cho đến lúc tử vong cũng không cách nào tránh thoát được. Có thể nói đây là một thế giới hư huyễn do Táng Thiên Đại Đế biến hóa ra, nhưng cũng mang theo lịch sử chân thật, có thể khiến Đại Đế vạn kiếp bất phục, hết sức khủng bố!
"Chút tài mọn mà thôi."

Lý Vân tóc đen dầy, xõa trước ngực cùng sau lưng, thanh y phiêu động, thần sắc bình tĩnh tường hòa, không có bất kỳ gợn sóng nào, đôi mắt thâm thúy giống như tinh không.
Hắn nhẹ nhàng vươn một tay, trong nháy mắt.
"Tranh!"
Một thanh âm giống như sắt thép va chạm truyền ra, thiên khung nổ nát vụn.
Vạn đạo quang hoa bắn ra giống như vô số thần kiếm tụ lại, đánh cho thương khung nát bấy, tất cả mọi thứ hóa thành hư vô.
Táng Thiên Đại Đế cơ thể sắp nứt ra, tê dại da đầu. Đối mặt với khí tức của một vị Vô Thượng Chân Tiên, huyết dịch khắp người hắn đều đang vang rền, kịch liệt sôi sục, giống như là muốn bốc cháy.
Uy áp kinh khủng không chỗ nào không có, khiến cho đầu khớp xương của hắn sắp nổ tung lên.
"Phốc! Phốc! Phốc!"
Từng đạo kiếm quang xuyên qua, lực trùng kích cực lớn đánh bay Táng Thiên Đại Đế ra xa ức vạn dặm xa, mạnh mẽ đập vào sâu trong Hỗn Độn.
Toàn bộ quá trình không có bất kỳ sức phản kháng nào.
Cách đó không xa.
Hai người Diệp Tông cùng Kim Ô lão tổ thấy như vậy một màn, khóe mắt giật giật, trái tim giống như đánh trống, đập thùng thùng.
Thật là đáng sợ.
Nhân vật mạnh như Táng Thiên Đại Đế, vô hạn tiếp cận Chân Tiên. Đối mặt với lâu chủ tiền bối cũng trở nên yếu đuối như vậy sao?
Hai bên chênh lệch quá xa, căn bản cũng không cùng một đẳng cấp, nếu như lâu chủ tiền bối muốn, đoán chừng lật bàn tay là có thể trấn áp đối phương.
Ý niệm này vừa mới xuất hiện. Còn chưa hạ xuống, Chỉ thấy trong hư không, Lý Vân vừa duỗi tay ra, từ trên không đập xuống. Lòng bàn tay có một phù hiệu, phát ra ánh sáng vạn trượng, đâm xuyên qua Hỗn Độn vô ngân.
Một thân ảnh cả người nhuốm máu bị tóm lấy ra ngoài.
Lý Vân siêu phàm thoát tục, giống như sắp hóa thành tiên bay đi. Có một loại linh động không thuộc về giới này, giống như Trích Tiên Nhân từ trên trời giáng xuống.

Chỉ một tay đã nắm giữ toàn bộ hư không, nhét Táng Thiên Đại Đếvào lòng bàn tay.
Trong thần thái siêu phàm thoát tục, ẩn chứa một loại khí phách, trong đáy mắt thâm thúy kia có khí phách Quân Lâm vũ trụ, quan sát vạn vật thương sinh.
Thiên Cơ lâu chủ cùng Táng Thiên Đại Đế, hai nhân vật gần như đã đứng đỉnh phong Thiên Nguyên Giới. Vào giờ khắc này.
Tạo thành chênh lệch hết sức rõ ràng.
Giống như một bức tranh cổ xưa đã trải qua ức vạn năm, vẫn sẽ không phai màu.
"Thiên Cơ lâu chủ... . . Ta và ngươi, nhất định không chết không... . . . . !"

Chương 391. Dạo chơi nhân gian mà thôi

Chương 391: Dạo chơi nhân gian mà thôi
Táng Thiên Đại Đế gào thét, hắn hét lớn, cả người đẫm máu, một kích vừa rồi đã đánh cho xương cốt cả người hắn vỡ vụn hơn phân nửa, thương thế trên người cực kỳ nghiêm trọng, nhưng ánh mắt hắn vẫn cực kỳ kinh người.
Con ngươi hắn chuyển động, trong đó tràn ngập Luân Hồi khí tức, có thể khiến cho vạn vật vãng sinh, ở trước người hắn xuất hiện một tế đàn cổ xưa.
Trên đó tràn ra tiên huyết, ẩn chứa sát khí ngất trời. Có vô số oan hồn đang kêu rên.
Đây là sinh linh Huyết Võng Giới bị hắn tế luyện thành một kiện Hung Binh, trong nháy mắt nó xuất hiện đã làm cho hư không chung quanh bị tan vỡ một mảng lớn.
Tuy tế đàn này vẫn là đế binh, nhưng ở mức độ nào đó mà nói, đã vượt qua đế cấp. Mang theo một tia uy thế Tiên cấp, khiến người ta sợ run.
Cả người Táng Thiên Đại Đế phát ra ánh sáng, rực rỡ không gì sánh được, vài giọt tiên huyết đỏ chót mang theo uy thế Đế cấp cùng với một chút uy thế Tiên cấp nhỏ lên trên trên tế đàn.
Diệp Tông cùng Kim Ô lão tổ đều ra vẻ sợ hãi.
Bọn họ thấy được rất nhiều hình ảnh hiện lên trên tế đàn kia, đó là vô cùng vô tận sinh linh của Huyết Võng Giới, trong đó có đủ anh hùng hào kiệt của một thời đại.

Lúc này toàn bộ đều hóa thành tế phẩm trên tế đàn. Huyết Võng Giới vốn là một thế giới hùng vĩ, cuối cùng lại bởi vì Táng Thiên Đại Đế mà trở nên trầm lặng, trở thành bọt sóng bên trong thời gian trường hà. Nếu như toàn lực thúc giục tế đàn này.
Bọn họ sẽ không có chút nghi ngờ nào, toàn bộ Thiên Nguyên Giới sẽ bị huyết tế.
"Lâu chủ tiền bối... . . !"
Diệp Tông muốn mở miệng nhắc nhở.
Nhưng lại hữu tâm vô lực, hiện tại cả người hắn đều bị giam cầm, thần thức không cách nào tiết ra bên ngoài cơ thể, ngay cả mở miệng cũng không làm được được, chỉ có thể mở mắt nhìn tế đàn tái hiện thế gian.
"Ồn ào!" Lý Vân mở miệng.
Tay kia khẽ vươn, lòng bàn tay có một vệt kim quang lao ra, hóa thành một chiếc ấn lớn, từ trên không trung hạ xuống, mạnh mẽ đập lên trên tế đàn, phát ra thanh âm giống như chuông lớn.
Tế đàn bị đánh bay xa ức vạn dặm, còn đang trên không trung đã bị Lý Vân đánh ra một phù hiệu, trấn áp lại.
"Cái tế đàn này cũng không tệ."
Lý Vân thu hồi tế đàn, quan sát trân dưới.
Nếu như mang về Thiên Cơ Lâu, nói không chừng có thể đổi được không ít Thiên Cơ điểm số, về phần để cho mình dùng.
Cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ tới.
Tế đàn này quá mức Tà Tính, nếu như lấy ra dùng sẽ phá hỏng hình tượng quang minh chính đại của mình. Đường đường là Thiên Cơ lâu chủ, sao có thể sử dụng tế đàn tế luyện một thế giới này ?
"Ngươi dám!"
Táng Thiên Đại Đế lửa giận công tâm, muốn rách cả mí mắt.
Tòa tế đàn này đã hao phí tâm huyết cả đời của hắn mới tế luyện thành, tương lai còn có không gian trưởng thành rất lớn, nếu như mình có thể thành tiên.
E rằng tế đàn này có thể trở thành một kiện tiên binh.
Nhưng một tòa tế đàn tiềm lực vô hạn này, sau khi xuất ra không tới một hô hấp đã bị người ta đánh bay ra ngoài, hơn nữa ấn ký mình lưu lại trên đó.
Cũng bị đối phương thô bạo xóa đi. Không còn ấn ký của mình.
Cũng chính là đại biểu tòa tế đàn này không còn quan hệ gì với mình cả.
"Ta có gì không dám?"

Lý Vân liếc mắt nhìn Táng Thiên Đại Đế, thuận tay đánh ra đánh ra một chưởng lên trên ngực đối phương. Phụt một tiếng, tiên diễm văng tung tóe. Máu của Đại Đế mang theo uy năng vô lượng, vẩy khắp hư không.
Táng Thiên Đại Đế vốn là bị thương nặng, cơ thể lần thứ hai nứt ra, xương cốt cũng không biết gảy bao nhiêu cái, ngay cả khí tức cũng trở nên yếu ớt. Đã tình trạng hít vào nhiều, thở ra ít.
Nếu như hạ thủ nặng hơn ba phần, phỏng chừng Táng Thiên Đại Đế Niết Bàn mười thế, có thể chưa xuất sư đã chết.
"Cuối cùng cũng yên tĩnh."
Lý Vân nhìn thoáng qua kiệt tác của mình, hài lòng gật đầu.
Cuối cùng hắn nhìn lướt qua hư không, tùy ý phất tay. Không gian giam cầm Thiên Nguyên Giới lập tức tiêu tán đi. Mà chính hắn thì dẫn theo Táng Thiên Đại Đế quay trở về Thiên Cơ Lâu.
"Hô!"
Vừa mới khôi phục như cũ.
Diệp Tông liền thở phào một hơi, cho tới bây giờ, tâm tình của hắn vẫn thật lâu không thể bình phục.
Nhóm người mình đối kháng với Táng Thiên Đại Đế, nhưng ngay cả bốn Thần Thú hộ vệ của người ta cũng không đánh lại, mà lâu chủ tiền bối xuất thủ, lại một chưởng đánh đối phương trọng thương .
Chênh lệch như vậy, gần như khiến người ta tuyệt vọng.
"Thực lực của Lâu chủ tiền bối, rốt cuộc đã đạt đến đến trình độ nào?"
Kim Ô lão tổ nhìn phương hướng Lý Vân rời đi, thì thào mở miệng.
"Khó mà nói."
Diệp Tông trầm ngâm một lúc lâu, khổ tâm nói:
"Nhưng có thể khẳng định là."
"Cái gì?"
Kim Ô lão tổ quay đầu hỏi.
"Cho dù là Chân Tiên cũng không cách nào thôi diễn ra bất cứ chuyện gì phát sinh trong chư thiên vạn giới." Diệp Tông chậm rãi nói.
"Nói như vậy, Diệp huynh cũng cho rằng lâu chủ tiền bối không phải là sinh linh bản thổ của Thiên Nguyên Giới?" Kim Ô lão tổ hiếu kỳ nói.
Chân Tiên đều không thể thôi diễn vạn giới, mà câu nói vừa rồi của Diệp Tông gần như như đã thầm chấp nhận, thực lực của Thiên Cơ lâu chủ không chỉ là Chân Tiên.

Lấy đẳng cấp của Thiên Nguyên Giới là không cách nào sinh ra một vị tồn tại Vô Thượng như thế.
"Cũng chỉ là suy đoán cá nhân của ta thôi, không thể coi là thật."
Diệp Tông lắc đầu.
Nếu như lâu chủ tiền bối chỉ có thực lực Đại Đế, bên trong Thiên Nguyên Giới bọn họ có lẽ có thể xuất hiện một vị kỳ tài như thế, nhưng thực lực của lâu chủ tiền bối biểu hiện, ra càng ngày càng mạnh.
Điều này cũng làm cho làm cho trong lòng bọn họ càng ngày càng không có đầu mối.
Nhân vật kinh khủng như vậy, không phải một ao nước nhỏ như Thiên Nguyên Giới có thể sinh ra.
Nếu như không phải, lâu chủ tiền bối hẳn là đến từ một thế giới chí cao vô thượng nào đó, tới Thiên Nguyên Giới chỉ là dạo chơi nhân gian mà thôi.
"Thiên Cơ lâu chủ, quả nhiên giống như lời đồn, thực lực cao thâm khó lường!"
Liền tại thời điểm Lý Vân trấn áp Táng Thiên Đại Đế, đồng thời mang về Thiên Cơ Lâu. Lúc này.
Bên ngoài Thiên Nguyên Giới.
Trong hỗn độn.
Thiên Hoang Bất Lão Thành bị sương mù hỗn độn bao phủ, từng phù văn kinh khủng, như ẩn như hiện, lấp lóe vô lượng Tiên Quang, phun trào khỏi ức vạn đạo Thải Hà.
Ở sâu trong thành trì.

Chương 392. Lâu chủ tiền bối từng ám chỉ một việc!

Chương 392: Lâu chủ tiền bối từng ám chỉ một việc!
Một tòa cung điện cao lớn nguy nga, chung quanh cổ thụ chen chúc, giống như là một khu vực trước cả khi Khai Thiên Tích Địa đã tồn tại, mang theo hàng nghìn hàng vạn khí tượng, rất hùng vĩ.
Từng gốc ngũ thải thần thụ cắm rễ ở chung quanh cung điện, các loại pháp tắc rủ xuống.
Giống như từng con quái vật không xuất thế, có thể làm người ta run rẩy, linh hồn chập chờn.

Ở giữa cung điện cùng cổ thụ có một con đường nhỏ làm bằng bạch ngọc với đủ loại màu sắc, khiến cho cả thành trì đều lộ ra vẻ thần bí.
Nơi đây giống như một Tiểu Thế Giới độc lập, thường thường có thể nhìn thấy ở sâu bên trong có ánh sáng rực rỡ bắn thẳng lên vân tiêu.
Bốn phía có thể thấy được chim hót hoa nở, cây cỏ xanh tươi, quần sơn vững chãi, thành trì đăm chiêu. Dùng một mảnh đại lục để hình dung cũng không quá đáng, vô số sinh linh trên đó.
Có Thụy Thú ở phía xa gào thét, Thần Cầm huýt dài phía chân trời, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy sinh linh hình người khí huyết ngất trời, bước đi trong hư không, khí tức uy áp vạn cổ.
Giống như một mảnh thế ngoại đào nguyên.
Dưới tường hòa này chính là thực lực khủng bố tới tận cùng!
Ai cũng không nghĩ ra, ở ngoài Thiên Nguyên Giới còn ẩn dấu một thế lực vượt qua cấm khu. Lúc này.
Trên bầu trời Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Một gợn sóng thần bí mênh mông cuồn cuộn trên hư không, biểu lộ trong lòng người mở miệng không được bình tĩnh. Ở trước cung điện.
Dưới thang đá bạch ngọc.
Hồng Hiên người mặc giáp trụ, cung kính đứng ở nơi đó, biểu tình ngưng trọng, nghe được thanh âm của thành chủ, hắn không ngạc nhiên chút nào.
Bản thân của hắn đã tự mình đi tới Thiên Cơ Lâu.
Tuy là lúc đó không nhìn thấy Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ, nhưng ở trong mắt Đại Đế hậu kỳ như hắn, đối phương tuyệt đối là thâm tàng bất lộ, ít nhất cũng phải vượt qua thành chủ nhà mình. Bây giờ.
Nghe được lời của thành chủ. Không thể nghi ngờ.
Đã xác nhận suy đoán trong lòng hắn.
Thiên Cơ lâu chủ tiền bối thực lực, đích đích xác xác là vượt qua thành chủ không ít.
"Thuộc hạ mạo muội hỏi, thành chủ có thể thông qua trận đánh này nhìn ra thực lực của Thiên Cơ lâu chủ đã sắp đột phá Chân Tiên hay chưa?"
Hồng Hiên chắp tay.
Hắn hỏi ra nghi ngờ trong lòng.
Hiện nay toàn bộ Thiên Nguyên Giới, nhân vật thực lực Đại Đế đã không phải số ít, nhưng Chân Tiên lại giống như phượng mao lân giác, dường như chỉ có hai người thành chủ nhà mình cùng với Thiên Cơ lâu chủ.
Nói hai người có chút không chính xác, phải nói hai sinh linh.

Thiên Cơ lâu chủ là chủng tộc gì khó mà nói, nhưng thành chủ nhà mình quả thực không phải là nhân tộc. Hai vị Chân Tiên duy nhất.
Sự chênh lệch giữa bọn họ có thể ảnh hưởng cân bằng của cả thế giới.
"Khó mà nói."
Trong cung điện.
Một thanh âm mờ mịt, ở hơi trầm ngâm sau đó, lượn lờ truyền ra.
"Ngươi cho rằng vừa rồi Thiên Cơ Lâu chủ biểu hiện ra chính là toàn bộ thực lực của hắn sao?"
"Chẳng lẽ không đúng ?"
Hồng Hiên chấn động trong lòng.
Từ trong lời nói của thành chủ, hắn dường như bắt được một điểm cực kỳ quan trọng.
Vừa rồi toàn bộ không gian Thiên Nguyên Giới đều bị giam cầm, thực lực bực này có thể nói là kinh thế hãi tục, chẳng lẽ Thiên Cơ lâu chủ tiền bối vẫn còn giữ lại sao?
"Ah."
Thiên Hoang Bất Lão Thành thành chủ cười khẽ một tiếng, thanh âm buồn bã nói: "Đây chẳng qua là một góc băng sơn của hắn mà thôi."
"Thậm chí... . ."
Lời nói dừng lại trong khoảng khắc.
Lần thứ hai truyền đến.
"Từ đầu đến cuối, bản tôn Thiên Cơ lâu chủ đều chưa bao giờ lộ diện, thứ các ngươi nhìn thấy chỉ là một luồng thần niệm của hắn biến thành mà thôi, thực lực của hắn rốt cuộc đến mức nào, cho dù là ta cũng không thể phỏng đoán được."
Trong lời nói này mang theo một tia thất bại.
Lúc trước thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành tự cho là mình cũng là một tôn Chân Tiên, tuy là thọ nguyên sắp hao hết, nhưng thực lực bày ra sẽ không thua Thiên Cơ lâu chủ bao nhiêu.
Nhưng sau khi hắn biết được đối phương có thể suy tính ra thế giới của mình trước kia, tín niệm trong lòng đã sinh ra dao động.
Cho đến khi Táng Thiên Đại Đế xuất hiện.
Một luồng thần niệm của Thiên Cơ lâu chủ từ Thiên Cơ Lâu đi ra, lật tay đã trấn áp một tồn tại nửa bước Chân Tiên.
Hắn mới biết khoảng cách giữa mình cùng Thiên Cơ lâu chủ rốt cuộc lớn cỡ nào.

"Cái này... . . . ."
"Một luồng thần niệm ???" Hồng Hiên bối rối.
Vừa rồi.
Thiên Hoang Bất Lão Thành không bị chịu ảnh hưởng, bọn họ thấy được toàn bộ mọi chuyện phát sinh ở Thiên Nguyên Giới.
Thiên Cơ lâu chủ rõ ràng huyết khí ngập trời, giống như Thiên Đế hàng lâm, thần uy chấn động vạn cổ, uy thế bực này cho dù là Chân Tiên cũng không kém bao nhiêu.
Nhưng mà thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành lại nói cho hắn biết đó vẫn không phải là toàn bộ thực lực của Thiên Cơ lâu chủ. Chỉ là một luồng thần niệm.
Sự thật này gần như đã đánh đổ nhận thức của hắn. Rốt cuộc Lâu chủ tiền bối làm sao làm được ?
Chẳng lẽ Thiên Đạo Thiên Nguyên Giới chỉ là đồ trang trí hay sao?
"Thực lực của ngươi quá thấp, không cách nào nhìn được chân tướng. Theo ta đoán, thực lực chân chính của Thiên Cơ lâu chủ có thể đã vượt qua Chân Tiên!"
Thanh âm của thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành ngưng trọng nói... . .
"Cũng chỉ hạng nhân vật này mới có thể suy tính được toàn bộ cố hương của chúng ta.
"Cố hương... . ." Hồng Hiên trầm ngâm.
Tin tức mua được từ Thiên Cơ Lâu, hắn đã bẩm báo với thành chủ.
Sau khi thành chủ biết được tin tức này, từng trầm mặc thời gian rất lâu.
Cho dù là ai nếu biết được, truy cầu suốt đời của mình hóa thành hoa trong kính, trăng trong nước, sợ rằng cũng sẽ không dễ chịu.
Con đường phía trước vô vọng, còn thọ nguyên sắp hết, đây gần như tương đương với tuyên cáo tử hình thành chủ.
"Thành Chủ Đại Nhân, lâu chủ tiền bối từng nói, Thiên Diễm giới đã chia ra làm ba, chúng ta bây giờ... ."
Hồng Hiên thấp giọng hỏi.
Thế giới cường đại hơn không đi được, thế giới yếu một chút bọn họ lại chướng mắt, hiện tại đang ở một hoàn cảnh lúng túng.
"Chờ một chút."
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành nghe vậy, tựa hồ châm chước một hồi lâu mới mở miệng.

Tình huống trước mắt của hắn thật sự không tốt, chạy loạn khắp nơi chỉ có thể đánh vỡ của mình khiến cho tốc độ thọ nguyên trôi qua nhanh hơn. Vạn nhất tùy tiện bước vào thế giới kia, kết quả lại đối đầu cùng với nhân vật của thế giới khác. Rất có thể vô số năm khổ tu của hắn trong một đêm hóa thành nước chảy.

Chương 393. Việc gì chúng ta phải bỏ gần tìm xa ?

Chương trước Chương sau

Chương 393: Việc gì chúng ta phải bỏ gần tìm xa ?

Hiện tại ở lại Thiên Nguyên Giới, mặc dù là hạ sách, nhưng cũng không thể không nói, trong khoảng thời gian ngắn hắn không cần lo lắng về vấn đề tuổi thọ.

"Đúng rồi."

Hồng Hiên dường như nghĩ tới điều gì, hắn tiếp tục mở miệng nói: "Một khoảng thời gian trước, Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới dung hợp, hình như chính là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối xuất thủ."

"Hơn nữa lúc thuộc hạ đi tới Thiên Cơ Lâu, lâu chủ tiền bối từng ám chỉ một việc."

"Ồ?"

Nghe được lời của Hồng Hiên nói, trong thanh âm của thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành xuất hiện một tia hiếu kỳ, hỏi: "Chuyện gì ?"

"Lâu chủ tiền bối từng nói, Không Gian Thông Đạo tới Địa Tiên Giới sẽ không xuất hiện!"

Hồng Hiên gằn từng chữ.

"Địa Tiên Giới... . . ."

Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành thì thầm ba chữ này.

Trong khoảng thời gian này danh tiếng của Địa Tiên Giới đã truyền khắp Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới, cho dù sinh linh thế giới đối phương chưa phá giới qua đây.

Nhưng một số bí mật trong Địa Tiên giới, không ít người đã thuộc như lòng bàn tay.

Trong chuyện này tất nhiên không thể thiếu tác dụng của Thiên Cơ Lâu.

" Không Gian Thông Đạo Địa Tiên Giới sẽ không xuất hiện nữa?"

Trong lòng thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành, hơi động, dường như đã đoán được cái gì đó.
"Chẳng lẽ nói... . ."
"Thiên Cơ lâu chủ muốn dung hợp cả Địa Tiên Giới vào bên trong Thiên Nguyên Giới?"
"Không thể loại trừ khả năng này!"
Hồng Hiên gật đầu.
"Nếu như vậy, Thiên Nguyên Giới chỉ sợ là... ."
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành trầm mặc.
Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới dung hợp, hai thế giới phát sinh biến hóa, hắn cũng đã cảm nhận được đẳng cấp của thế giới đã bị thay đổi, bây giờ đã có thể dung nạp tồn tại Chân Tiên.
Nếu không phải tuổi thọ của hắn sắp hết, hiện tại đã có thể bước vào Thiên Nguyên Giới để đi lại. Nếu như cả Địa Tiên Giới cũng dung hopwj vào trong đó nữa.
Thiên Nguyên Giới sẽ tiến hóa tới trình độ nào, không ai có thể nói trước. Nói không chừng có thể sinh ra tồn tại phía trên Chân Tiên! Dù sao đẳng cấp thế giới vốn có của Địa Tiên Giới cũng không thấp, vượt qua Thiên Nguyên Giới rất nhiều. Phóng tầm mắt khắp chư thiên vạn giới cũng tuyệt đối không phải thế giới lót đáy.
Bên trong có Chân Tiên tồn tại.
Sau khi hai thế giới dung hợp, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ xuất hiện xung đột.
Nhưng nhìn về lâu về dài, đây là một chuyện tốt trăm lợi mà không có một hại. Nếu như sinh linh Địa Tiên Giới biết được, hắn là sẽ cảm động đến rơi nước mắt.
Dù sao đây cũng là cơ hội tiến thêm một bước của Thiên Cơ lâu chủ ban cho bọn hắn!
"Thiên Cơ lâu chủ đang hạ một bàn cờ rất lớn!"
Trong Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Phù văn lấp lóe, một bóng người mờ ảo đứng sừng sững trên không, hắn lẳng lặng đứng đó, nhìn ra Thiên Nguyên Giới phía xa xa, quanh thân tràn ngập quang hoa, có khí thế trấn áp chư thiên.
Trong mơ hồ có thanh âm tế tự, cùng với hình ảnh vạn tộc lễ bái hiện lên, rất thần dị.

Ánh mắt hắn lướt qua toàn bộ Thiên Nguyên Giới, cuối cùng dừng lại cách Đại Hoang thành trăm ngàn dặm. Nơi đây đã là cực hạn, tiến thêm một bước sẽ vào trong phạm vi của Đại Hoang thành.
Một vị Chân Tiên tùy tiện nhìn trộm Đại Hoang thành, hắn không thể chắc chắn Thiên Cơ lâu chủ có thể nổi giận hay không.
Nếu như chạm phải điều cấm kỵ của Thiên Cơ Lâu, có thể Thiên Hoang Bất Lão Thành của mình sẽ trong chốc lát hôi phi yên diệt, cho dù có chính mình tọa trấn cũng không được.
"Ý của thành chủ là, lâu chủ tiền bối muốn dung luyện chư thiên vạn giới, hợp lại thành một?"
Trong lòng Hồng Hiên chấn động, nói ra suy đoán của mình.
Lời nói này ra.
Cho dù là Hồng Hiên cũng có chút khó có thể tin.
Nếu như chỉ có Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới thì cũng thôi đi. Dù sao hai thế giới này rất nhỏ yếu. Trong hỗn độn thế giới như vậy nhiều vô số kể, mỗi một giây đều có thế giới mới sinh ra.
Cũng có thế giới đang bị hủy diệt.
Đừng nói dung luyện một hai thế giới.
Cho dù thu thập vài thế giới, tùy tiện luyện chế một mốn binh khí cũng sẽ không có ai nói gì. Ngược lại ở thế giới cường đại hơn, những người làm như vậy không phải số ít. Dưới cái nhìn của bọn hắn, không phải sinh linh thế giới này thì đều là con kiến hôi, luyện hóa một bầy kiến hôi, còn có ai dám chỉ trỏ ?
Nhưng hiện nay Thiên Cơ lâu chủ cũng không phải làm như thế. Hắn đã ra tay với Địa Tiên Giới!
Vậy tương lai thì sao?
Thật sự muốn chế tạo một thế giới chí cao vô thượng sao?
Nếu hắn thật sự muốn làm như vậy thì phải đánh giá lại thực lực một chút. Dù sao một Chân Tiên sẽ không thể lay động tiên giới,... ít nhất ... cũng phải cao hơn mốt cấp.
Nếu muốn chế tạo một thế giới chí cao vô thượng, vậy thì cần thực lực khiến người ta không thể nào tưởng tượng nổi.
Bởi vì.
Cho dù là trong Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng chưa từng có ghi chép liên quan đến cảnh giới như vậy.

"Đầu tiên là Tử Huyền Giới, sau đó là Địa Tiên Giới, mục đích của Thiên Cơ lâu chủ đã không khó để suy đoán."
Trên bầu trời Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Cái bóng mờ kia, con ngươi sâu thẳm, uy áp kinh khủng len lỏi vào mỗi ngóc nghách, khiến cho vô số sinh linh trong thành đều run lẩy bẩy, linh hồn lạnh lẽo.
"Nếu quả thực như thế, việc gì chúng ta phải bỏ gần tìm xa?"
Lời này vừa nói ra.
Trong con ngươi hắn nở rộ tia sáng kỳ dị kinh người, trong đó có ức vạn phù hiệu phiêu phù, một cỗ khí thế cực kỳ sắc bén xông thẳng lên vân tiêu, chia cắt Hỗn Độn thành hai nửa.
Có uy nghiêm Quân Lâm vũ trụ.
Cho dù là Chân Tiên đã đến tuổi già, uy thế vẫn khủng bố như trước, ép người khác không thở nổi.
"Thành chủ anh minh!"
Hồng Hiên quỳ một chân trên đất, vui mừng nói.
Nếu như việc làm của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đúng như bọn hắn suy đoán, vậy thì Thiên Hoang Bất Lão Thành có thể đứng trên vai người khổng lồ, không cần đi thế giới nào cả.
Chỉ cần ở lại Thiên Nguyên Giới.
Tương lai có thể lớn lên trở thành một quái vật khổng lồ!
Chờ Thiên Nguyên Giới triệt để hoàn chỉnh, Thiên Hoang Bất Lão Thành chưa chắc không thể theo đó quật khởi. Lúc đó cho dù là đối mặt với một số thế giới chí cao vô thượng, bọn họ cũng có sức mạnh ngồi ngang hàng!
"Hồng Hiên!"
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành mở miệng.
"Có thuộc hạ!"

Chương 394. Đồ vật Địa Tiên Giới!

Chương trước Chương sau
Chương 394: Đồ vật Địa Tiên Giới!
Khuôn mặt Hồng Hiên nghiêm tức, trầm giọng nói.
"Ngươi đi Thiên Nguyên Giới một chuyến nữa, tới Thiên Cơ Lâu, bất kể tốn bao nhiêu tài nguyên cũng phải hỏi rõ ràng rốt cuộc Địa Tiên Giới với Thiên Nguyên Giới có dung hợp thành một hay không!"
"Tốt nhất là điều tra rõ thời gian!"

Ánh mắt thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành lấp lóe, xuyên thủng trời đất, trong lúc giơ tay nhấc chân tản mát ra uy nghiêm vô thượng, giống như một tôn Tiên Vương phục sinh.
Địa Tiên Giới là một thế giới có thể để cho Chân Tiên tồn tại.
Trên thế giới này, có lẽ tồn tại thần dược kéo dài tuổi thọ Chân Tiên!
Lúc trước Thiên Hoang Bất Lão Thành có thể tới những thế giới khác, nhưng bọn hắn không đi, xét đến cùng chính là vì tới thế giới khác cũng không có Thiên Cơ Lâu tồn tại.
Khi đó.
Bọn họ chính là người điếc người mù.
Không cẩn thận sẽ trêu chọc đại địch.
Nhưng bây giờ Địa Tiên Giới sáp nhập vào Thiên Nguyên Giới, tình huống lại khác. Thời điểm sinh linh Địa Tiên Giới đang ngấp nghé những thế giới khác, thật không nghĩ tới cũng có Vô Thượng sinh linh coi trọng tài nguyên trong Địa Tiên giới!
"Thuộc hạ tuân mệnh!"
Hồng Hiên khom người lĩnh mệnh.
Cùng lúc đó.
Táng Thiên Đại Đế bị trấn áp.
Hư không Thiên Nguyên Giới bị rạn nứt lập tức khôi phục cảnh tượng của ngày xưa.
Vô số người thả lỏng một hơi, đồng thời trong lòng cực kỳ kích động, một trận hạo kiếp diệt thế, sau khi Thiên Cơ Lâu đứng ra thuận tay xóa sạch.
Đổi lại là ai cũng phải cảm khái vạn phần. Nhất là khi Thiên Cơ lâu chủ lại tọa trấn ở Thiên Nguyên Giới, điều này cũng làm cho sinh linh Thiên Nguyên Giới cảm thấy hãnh diện, hai chữ Thiên Nguyên vốn là có ý vị trung tâm trong bàn cờ.
Hiện tại có Thiên Cơ Lâu tồn tại, hai chữ Thiên Nguyên này lại càng danh xứng với thực. Lúc này.
Trong Đại Hoang thành.
Đã kín người hết chỗ, ở thời điểm Táng Thiên Đại Đế xuất hiện đã có không ít người tu luyện giả nhanh chóng tiến đến đây. Thế giới sắp hủy diệt, ngoại trừ Đại Hoang thành, bọn họ cũng không nghĩ ra địa phương nào khác an toàn.
Lúc này chung quanh Đại Hoang thành đã tụ tập bảy mươi phần trăm tu sĩ đỉnh tiêm của Thiên Nguyên Giới.

Thánh Nhân, thậm chí là Thánh Nhân Vương cũng có thể nắm được một bó to. Về phần nhân vật cấp bậc Đại Thánh cũng có thể tùy ý nhìn thấy. Vận khí tốt, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy Chuẩn Đế hành tẩu trong thành.
"Hô, may mà có lâu chủ tiền bối đứng ra, nếu không... Thiên Nguyên Giới đã bị hủy diệt, vừa rồi không gian đông cứng, ta cho rằng mình đã chết!"
"Ngốc hả ? Giam cầm hư không chính là Thiên Cơ lâu chủ ra tay, lão nhân gia hắn làm sao có hứng thú mạt sát một con kiến như ngươi?"
"Nói cũng đúng, chỉ là không biết rốt cuộc người muốn hủy diệt Thiên Nguyên Giới là ai, nếu ta nhìn thấy hắn, nhất định phải nghiền hắn thành tro!"
"Ha hả, tồn tại Vô Thượng có thể hủy diệt một thế giới, là nhân vật mà ngươi và ta có thể trêu trọc sao?"
"Không dối gạt các vị đạo hữu, ở chỗ ta có một tin tức! Có người nói tồn tại Vô Thượng định huỷ diệt Thiên Nguyên Giới, chính là đến từ Huyết Võng Giới!"
"Huyết Võng Giới ?"
... . . Ba chữ này vừa nói ra.
Chung quanh lập tức yên tĩnh trở lại.
"Đạo hữu cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung."
Có nhân vật Thánh cấp trầm giọng nói.
Có không ít người biết tới Huyết Võng giới, thế giới kia xâm lấn Thiên Nguyên Giới hai lần, kết quả đều bị đánh tan, thế giới yếu như vậy, sao có thể hủy diệt Thiên Nguyên Giới ?
"Đây không phải là nói đùa sao?"
"Thiên chân vạn xác!"
Người vừa rồi mở miệng thề thốt nói:
"Người nói cho ta biết tin tức này chính là một vị cung phụng trong Thiên Dận Hoàng Triều, hắn cũng đã từng gặp Thương Độc Hành bài danh đệ nhị Trữ Đế Bảng!"
"Lời này từ trong miệng một vị Chuẩn Đế truyền tới, còn có thể là giả ?"
"Có người nói... . . ."
Người mở miệng nhìn lướt qua chung quanh, giảm thấp âm thanh xuống không ít, chậm rãi nói ra:
"Huyết Võng Giới đã không còn, bị một nhân vật tên là Táng Thiên Đại Đế hủy diệt triệt để!"

"Chỉ có một mình Thương Độc Hành trốn thoát, nhân vật có thể hủy diệt Huyết Võng Giới, há lại là hạng người bình thường ?"
"Cái này... . . . ."
Nghe người này nói chuyện xong, không ít người đều trầm mặc.
Chuyện này không có Thiên Cơ Lâu căn cứ xác thực, tính chân thực còn phải chờ kiểm tra. Trong đầu không ít người đều không muốn tin, thế nhưng người này nói có tai mắt
Cho dù không tin, lúc này cũng phải tin ba phần.
Đại Đế tung hoành một giới không có địch thủ, vốn trọn đời huy hoàng, kết quả vừa mới đến Thiên Nguyên Giới đã bị trấn áp rồi. Không thể không nói nhân sinh giống như vở kịch.
Ai cũng không biết một giây tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì.
Có lẽ cho dù đánh chết Táng Thiên Đại Đế, hắn cũng sẽ không nghĩ tới mình lại bại ở Thiên Nguyên Giới nhanh như vậy, hơn nữa bại thảm như vậy. Một chút sức đánh trả cũng không có.
Tử Huyền Giới.
Trong phiến tinh vực mênh mông, vạn ngôi sao lấp lánh, tỏa ra ức vạn Tinh Huy, bao phủ cung điện phía dưới, biến nó thành một mảnh thế ngoại Thiên Cung, cảnh tượng hùng vĩ.
Ở chính giữa.
Trong cung điện cao tới vạn trượng.
"Hai vị, thấy thế nào ?"
Mặc Uyên Đại Đế mở miệng trước, thanh âm giống như sắt thép va chạm, mang theo sự uy nghiêm khó có thể nói nên lời.
"Trong dự liệu!"
Con ngươi Thiên Khấp Đại Đế mở ra, thanh âm băng lãnh không có bất kỳ cảm xúc nào quanh quẩn trong vũ trụ, từng luồng đao ý gần như ngưng tụ thành thực chất.
Phong mang lộ rõ.
Toàn bộ vũ trụ, tựa hồ cũng sẽ bị hắn một đao bổ làm đôi.
"Thiên Khấp đạo hữu cùng với trẫm không mưu mà hợp."
Thái Hoàng gật đầu.
Hắn ngồi ngay ngắn ở chính giữa, giống như một vị Thiên Đế trấn áp ức vạn dặm, trong lúc giơ tay nhấc chân đều mang một cỗ khí thế, toàn thân phát ra kim quang.
Có thanh âm vạn dân tế bái quanh quẩn trong đại điện.

"Lần trước lúc Chân Tiên truyền thừa xuất thế, ba người bọn ta đã đi qua Thiên Nguyên Giới, cũng đã tiến vào Thiên Cơ Lâu. Đối với thực lực của Thiên Cơ lâu chủ, hai vị hẳn là cũng nắm được một chút."
Thái Hoàng nhẹ giọng nói rằng.
Ngón tay hắn gõ nhẹ lên mặt bàn, trên đầu đội vương miện Đế Hoàng, trên đó tỏa ra ức vạn đạo thần quang, rất mơ hồ, làm cho người khác không thể nào nhìn thấu biểu tình chân thực của hắn, càng không cách nào suy đoán ý nghĩ trong lòng của hắn.
"Chỉ sợ thực lực của Thiên Cơ lâu chủ đã sớm ở trên Chân Tiên!"
"Không chỉ như vậy."
Thiên Khấp Đại Đế trầm ngâm, mái tóc hắn xõa ra bốn phía, một tay hắn chậm rãi điểm vào hư không, trong nháy mắt không gian trước mặt bị nghiền nát từng khúc."

Chương 395. Đồ vật Địa Tiên Giới! (2)

Chương 395: Đồ vật Địa Tiên Giới! (2)
Giống như một tấm gương, hóa thành vô số mảnh vỡ.
"Đạo hữu có ý gì?"
Mặc Uyên Đại Đế cau mày, có chút không hiểu.
"Thiên Cơ lâu chủ còn am hiểu Không Gian Chi Đạo!"
Thiên Khấp Đại Đế nhẹ giọng nói.
Thời gian không ra, Không Gian Vi Vương.
Đây vốn là một câu tục ngữ mà rất nhiều tu luyện giả dùng để nói đùa. Dù sao ba ngàn đại đạo không phân cao thấp, tu luyện đến mức tận cùng đều có uy năng khủng bố cải thiên hoán địa.
Quy tắc đều là đồng cấp, không phân chia mạnh yếu, mạnh yếu chỉ là người tu luyện mà thôi. Nhưng, nếu như những lời này tồn tại thì nhất định phải có đạo lý của nó, Không Gian Chi Đạo cùng Thời Gian Chi Đạo vốn nổi tiếng khó tu luyện, chứ đừng nói là nắm giữ.
Cho dù chỉ biết một chút da lông cũng có thể quét ngang những người cùng cảnh giới.
Nếu có thể tìm hiểu triệt để, dù phóng tầm mắt khắp chư thiên vạn giới, thì cũng là một nhóm nhỏ người đứng trên đỉnh cao nhất.

Nhưng mà lúc trước Thiên Cơ lâu chủ lại thoải mái biểu lộ ra mình tinh thông Không Gian Chi Đạo, phất tay đã giam cầm Thiên Nguyên hư không, một chiêu này đã chấn kinh vô số người.
"Thiên Nguyên Giới thật đúng là... . . ."
Thái Hoàng suy nghĩ phút chốc, thở dài yếu ớt, nhẹ giọng nói:
"Khiến người ta ước ao!"
Có một nhân vật khủng bố như vậy tọa trấn, về sau không cần lo lắng bất cứ điều gì. Chỉ cần không chọc giận Thiên Cơ lâu chủ, có thể nói sau này Thiên Nguyên Giới sẽ không phát sinh bất kỳ nguy hiểm gì.
"Thái Hoàng."
Chân mày Mặc Uyên Đại Đế nhíu chặt, trong lòng hắn mang theo một chút lo âu, nhẹ giọng nói:
"Chiến sự nơi biên hoang, ngươi định xử lý như nào?"
Thái Hoàng nghe vậy.
Trong thời gian ngắn không trả lời. Hiện tại sinh linh Tử Huyền Giới đang thăm dò ở sát biên giới, bọn họ không biết được tính cách của Thiên Cơ lâu chủ, rất sợ rước về tai họa ngập đầu cho Tử Huyền Giới.
Cũng may hiện nay Thiên Cơ lâu chủ không có dấu hiệu nhúng tay vào chiến sự hai giới. Điểm này.
Làm cho mấy vị Đại Đế của Tử Huyền Giới thả lỏng một hơi.
"Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới đã hợp lại thành một, hẳn là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối sẽ giữ ở thế cân bằng. Một tồn tại siêu nhiên giống như Thiên Cơ lâu chủ, nghiêng về bên nào cũng đều không tốt."
Giọng nói của Thái Hoàng oang oang.
Lúc hắn mở miệng, toàn bộ thiên địa mênh mông đều cuồn cuộn, vô số Tinh Thần đồng thời lấp lánh, giống như một tôn Thần Linh viễn cổ đang truyền đạt ý chỉ.
Mặc Uyên Đại Đế cùng Thiên Khấp Đại Đế thấy như vậy đều không nói thêm gì.
Bọn họ hiểu rằng buổi nói chuyện này của Thái Hoàng không phải nói cho bọn họ nghe được.
Mà là nói cho vị Thiên Cơ lâu chủ tiền bối không gì không biết kia nghe.
Rất có thể ba người mình nói chuyện với nhau ở chỗ này, Thiên Cơ lâu chủ đã biết rồi. Cùng với che che giấu giấu, còn không bằng thoải mái nói ra.
Dù sao cũng không phản kháng được, trực tiếp nằm ngửa, vâng theo toàn bộ chỉ thị của Thiên Cơ lâu chủ chính là lựa chọn sáng suốt nhất. Nếu như

Lý Vân biết được tất cả ở chỗ này.
Sợ rằng sẽ dở khóc dở cười.
Hắn thật sự không nhàn rỗi đi đi nghe góc tường nhà người khác, còn về phần chiến sự của Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới, hắn càng không muốn quan tâm. Hắn không mong muốn thế giới quá yên tĩnh.
Dừng chốc lát.
Không có bất cứ động tĩnh gì truyền đến, giống như Thiên Cơ lâu chủ không nghe được lời vừa rồi. Minh uyên Đại Đế lộ ra biểu tình giống như trong dự liệu.
Tồn tại giống như Thiên Cơ lâu chủ, nếu như có tâm tình đáp lại ba người bọn họ mới là chuyện lạ.
Nếu như thực sự đáp lại, há chẳng phải là nói Thiên Cơ lâu chủ bất cứ lúc nào cũng đều ở đây nghe trộm góc nhà bọn hắn? Vạn nhất chuyện này truyền đi.
Không phải Thiên Cơ lâu chủ mất hết mặt mũi?
"... Thiên Nguyên Giới ngoại trừ Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, những người khác không đáng để lo. Ngược lại trước đó vài ngày, ta phát hiện một dị bảo trong tay sinh linh Địa Tiên Giới!"
Hắc Uyên Đại Đế thẳng thắn nói.
Hắn vẫy tay một cái, lòng bàn tay hiện lên một chiếc Cổ Kính, trên đó lấp lóe quang mang, tràn ngập phong cách cổ xưa, giống như đã trải qua ức vạn năm tuế nguyệt.
Đây là một dị bảo không phân đẳng cấp, nhưng rất thần dị, trên đó có rất nhiều ký hiệu nhập vào trong hư không.
Giống như một đạo cụ chỉ đường.
"Đồ vật của Địa Tiên Giới?"
Đồng tử Thiên Khấp Đại Đế co rụt lại, ngưng trọng nói.
"Không sai!"
Mặc Uyên Đại Đế gật đầu.
"Vật ấy quả thực đến từ một sinh linh Địa Tiên Giới."
"Có chút thú vị."
Thái Hoàng nhìn sang, trong mắt hiện lên vẻ thú vị. Bọn họ cũng không hiếu kỳ làm sao Cổ Kính tới được đây.
Dù sao Mặc Uyên Đại Đế cũng là một vị Đại Đế, coi như hắn không ra tay, nếu như thủ hạ của hắn giết chết sinh linh Địa Tiên Giới, có thứ tốt gì tất nhiên cũng sẽ cung phụng cho hắn ngay lập tức.

Hơn nữa.
Trong khoảng thời gian này, số lượng người Địa Tiên Giới bị chết không phải là ít.
Có một tấm Cổ Kính lưu lạc vào trong tay Mặc Uyên Đại Đế cũng là hợp tình hợp lý. Điều duy nhất khiến cho bọn họ tò mò chính là tác dụng của tấm cổ kính này.
Tuy là bọn họ chưa từng thấy, nhưng vừa nhìn thấy tấm Cổ Kính này, bọn họ đã có thể đoán ra đây dường như là một dị bảo có thể dẫn đường.
Thậm chí có khả năng chỉ dẫn phá giới!
Nói không chừng ý nghĩa tồn tại của Cổ Kính này, chính là vì dẫn đường cho sinh linh Địa Tiên Giới!
"Cần phải nhanh chóng hủy diệt vật này."
Thiên Khấp Đại Đế mở miệng trầm giọng nói.
Địa Tiên Giới cũng không phải thế giới bình thường, vạn nhất đối phương phá giới qua đây, đó chính là một trường hạo kiếp. Địa Tiên giới không phải Huyết Võng Giới có thể so sánh được.
Táng Thiên Đại Đế xuất hiện ở Thiên Nguyên Giới, tuy là đến gần vô hạn Chân Tiên, nhưng tóm lại vẫn không phải tiên. Mà Địa Tiên Giới lại khác. Người ta thực sự có tiên!
Một vị tiên nhân xuất thủ, Tử Huyền Giới căn bản không có sức phản kháng. Thế giới của bọn họ cũng không có Thiên Cơ Lâu.
Thiên Cơ lâu chủ tiền bối có thể ra mặt cho Thiên Nguyên Giới, nhưng có đứng về phía Tử Huyền Giới hay không, mấy người bọn hắn không ai chắc chắn được.
Nếu như Thiên Cơ lâu chủ bỏ mặc không quan tâm, vậy thì có thể sau này Tử Huyền Giới sẽ trở thành hậu hoa viên của Địa Tiên Giới.
"Muộn rồi."
Mặc Uyên Đại Đế lắc đầu.
Bàn tay hắn ném đi, Cổ Kính hóa thành một đạo lưu quang phóng lên cao, lơ lửng trên trời cao, sau đó trong nháy mắt, Mặc Uyên Đại Đế bắn ra một luồng Ô Quang, uy năng khủng bố, bao phủ yển Bát Hoang.
"Leng keng!"

Chương 396. Chính là suy nghĩ trong lòng ngươi!

Chương 396: Chính là suy nghĩ trong lòng ngươi!
Ô Quang cùng với Cổ Kính đụng vào nhau, phát ra một thanh âm rung động, hư không chung quanh đều trong nháy mắt này xuất hiện đầy vết nứt, sau đó chia năm xẻ bảy, một mảng lớn không gian bị nổ tung.
Trái lại Cổ Kính lại không bị hư hao chút nào, vẫn lơ lửng trên bầu trời, trấn áp bốn phương Thiên Địa.
"Hơn nữa tấm Cổ Kính này không phải do Đại Đế tạo thành, kẻ đầu đường xó chợ không cách nào phá hủy."
Mặc Uyên Đại Đế bất đắc dĩ nói.
"Cái này... . . ."
Thái Hoàng cùng Thiên Khấp Đại Đế liếc nhìn nhau, đều thấy được sự chấn động trong mắt đối phương.
Một dị bảo, cho dù không phải đế binh, nhưng chất liệu có lẽ chỉ Địa Tiên Giới mới có, cho dù là Đại Đế cũng không thể tổn hại, có thể đoán được lai lịch của tấm Cổ Kính này không hề tầm thường.
Chỉ cần Cổ Kính này còn tồn tại, không ngừng chỉ rõ phương hướng cho sinh linh Địa Tiên Giới, tương lai sẽ có một ngày Địa Tiên Giới có thể mở ra Không Gian Thông Đạo lần thứ hai.
"Sợ là Tử Huyền Giới sẽ đại họa lâm đầu."
Sắc mặt Thái Hoàng khó coi.
Hắn liếc mắt nhìn Cổ Kính này, lại nhìn Mặc Uyên một chút. Sắc mặt bên dưới vương miện âm tình bất định.
Người có thể lấy ra Cổ Kính này, thực lực chắc chắn không tầm thường. Tuyệt đối không thể khinh thường, mà bây giờ Cổ Kính lại rơi vào trong tay Mặc Uyên Đại Đế, kết quả của chủ nhân tấm cổ kính này không cần nói cũng biết.
Nếu như chủ nhân chân chính của tấm Cổ Kính này qua đây, nhất định phải thanh toán với Tử Huyền Giới. Khi đó khả năng mấy người bọn hắn không ai chạy được.
"Cũng không cần quá bi quan."
Mặc Uyên Đại Đế thu hồi Cổ Kính, sau khi trầm ngâm một lát mới mở miệng nói:
"Trong Tử Huyền Giới, không phải thế lực nào sở hữu đế binh cũng từng có tổ tiên là Đại Đế, Cổ Kính này cũng thế."
Lời này.

Ý của hắn rất rõ ràng.
Có lẽ là một thế lực nào đó có vận khí tốt, chiếm được truyền thừa của một nhân vật vô thượng. Tuy chưa từng xuất hiện Đại Đế, nhưng dựa vào nội tình của một vị Đại Đế lưu lại để quật khởi, cũng không phải là không có thế lực như vậy.
Nói không chừng.
Thế lực sau lưng tấm Cổ Kính này cũng là như thế.
"Ah."
Thái Hoàng cười lạnh một tiếng, lạnh giọng nói:
"Một khi Không Gian Thông Đạo mở ra, ngươi cho rằng chỉ có một thế lực của Địa Tiên Giới tới hay sao? Trong khoảng thời gian này, sinh linh Địa Tiên Giới vẫn lạc nhiều vô kể... . . . ."
"Trẫm nghe nói, thế lực dưới trướng Mặc Uyên đế cung ngươi vẫn còn đang truy sát đám sinh linh Địa Tiên Giới còn lại?"
"Ta không ngại nói cho ngươi biết, nếu như ngươi gây ra tai họa quá lớn, cuối cùng vạ lây đến toàn bộ Tử Huyền Giới, chớ trách ta không niệm tình cảm ngày xưa."
"Ừm?"
Mặc Uyên Đại Đế biến sắc, trong lòng hắn cũng bồn chồn, không xác định nói:
"Cho dù Địa Tiên Giới có qua đây, cũng không thể quá nhanh chứ."
"Chỉ mong là vậy."
Thái Hoàng tức giận nói.
Cùng lúc đó.
Đại Hoang thành.
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Thần niệm của Lý Vân trở về, sau khi mang Táng Thiên Đại Đế vào bên trong lầu liền hóa thành một đạo lưu quang biến mất.
Lúc này Táng Thiên Đại Đế nhắm chặt hai mắt, khí huyết yếu ớt, một thân tu vi bao gồm cả ngũ giác của hắn đều bị phong ấn, lẳng lặng đứng trong Thiên Cơ Lâu giống như một bước tượng điêu khắc.
Hoàn toàn không biết gì đối với mọi việc phát sinh ở thế giới bên ngoài,.
" "
"Một tồn tại nửa bước Chân Tiên, nếu cứ như vậy chết đi, không khỏi quá đáng tiếc."

Lý Vân đứng dậy, đi tới trước mặt Táng Thiên Đại Đế, liếc mắt quan sát từ trên xuống dưới. Trong lòng hắn dường như nghĩ tới điều gì, hắn khẽ vung tay áo lên, trực tiếp ném Táng Thiên Đại Đế lên trên lầu.
Bên trên Thiên Cơ Lâu là một tầng không gian khác, thần bí khó lường, sở hữu uy năng vô tận. Cất giữ một Táng Thiên Đại Đế cũng không phải chuyện gì to tát.
"Tiền bối ?"
Sắc mặt Thương Độc Hành kích động, trong con ngươi hiện ra sát khí, trong nháy mắt nhìn thấy Táng Thiên Đại Đế, hắn lập tức muốn động thủ, nhưng không đợi hắn xuất thủ.
Thân thể Táng Thiên Đại Đế đột nhiên biến mất khỏi Thiên Cơ Lâu, không thấy bóng dáng đâu nữa.
Một màn này làm cho hắn không hiểu ra sao, có chút không hiểu rốt cuộc lâu chủ tiền bối muốn làm gì.
"Ngươi muốn giết hắn ?"
Lý Vân đạm mạc nói.
"Tiền bối, người này mất hết nhân tính, từng tự tay huỷ diệt Huyết Võng Giới, mai táng sinh linh một thế giới, khiến cho sinh linh đồ thán, thi hài khắp nơi trên mặt đất, nếu như không đánh chết, sợ rằng sẽ để lại hậu hoạn vô cùng!"
Thương Độc Hành nói nhanh, trong ngôn từ mang theo sự phẫn nộ vô cùng.
Lần thứ hai nhìn thấy Táng Thiên Đại Đế, toàn bộ mọi việc phát sinh ở Huyết Võng Giới lúc trước dường như lặp lại trong mắt hắn, dù cho hắn là Chuẩn Đế.
Cũng không cách nào giữ vững bình tĩnh.
"Đây là chuyện của Huyết Võng Giới ngươi."
Lý Vân phất phất tay, tùy ý nói.
"A?"
Thương Độc Hành ngẩn ra, thân thể lảo đảo lui lại một bước, trên mặt mang theo thần sắc ngạc nhiên, lẩm bẩm nói:
"Tiền bối. . . . Có ý gì ?"
"Ý của tiền bối còn chưa đủ rõ ràng sao?"
Kim Ô tộc trưởng liếc mắt nhìn Thương Độc Hành, nhàn nhạt nói ra:
"Sự tình Huyết Võng Giới các ngươi cần chính các ngươi tự mình giải quyết, chẳng lẽ còn muốn tiền bối xuất thủ giúp ngươi?"
"Cái này... . . . ."

Thương Độc Hành không nói gì.
Vừa rồi chẳng phải là ta muốn đích thân giải quyết sao? Nhưng tiền bối không cho phép.
Không phải là Lâu chủ tiền bối muốn ta tự mình đánh bại Táng Thiên Đại Đế đấy chứ ? Lời này có chút nói đùa.
Chính mình chỉ có thực lực Chuẩn Đế, cho dù trở thành Đại Đế cũng không phải đối thủ của Táng Thiên Đại Đế, lâu chủ tiền bối có thể hời hợt đánh bại đối phương.
Nhưng không có nghĩa là những người khác cũng có thể làm được.
"Không sai."
Lý Vân nhìn về phía Thương Độc Hành, trên mặt mang theo biểu tình cười mà không phải cười, mở miệng nói:
"Chính là suy nghĩ trong lòng ngươi!"

Chương 397. Hệ thống, ngươi trò gian trá thật nhiều! .

Chương 397: Hệ thống, ngươi trò gian trá thật nhiều! .
"Ừm ?"Thương Độc Hành nghe vậy, hai mắt trợn tròn, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin được. Chẳng lẽ là tiền bối đang nói đùa ?
Thương Độc Hành phát mộng.
Nếu như mình là đối thủ của Táng Thiên Đại Đế, sao còn phải lưu lạc đến Thiên Nguyên Giới ? Quan trọng hơn chính là.
Nghe ý tứ của tiền bối, chẳng lẽ không tính giết Táng Thiên Đại Đế ?
Đây chính là một nhân vật khủng bố cực đoan a, nếu như hắn lần thứ hai bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu, không ai biết được hắn có thể tạo nên bao nhiêu hạo kiếp, đến lúc đó phỏng chừng lại là một hồi tai nạn.
"Tiền bối biết được quá khứ tương lai, thậm chí có thể tính hết Thiên Cơ, lấy thực lực của tiền bối, hẳn đã biết Táng Thiên Đại Đế chính là một mối họa, nếu như hắn may mắn không chết... . . . ."
Thương Độc Hành thận trọng từ lời nói đến hành động, cẩn thận nhìn sắc mặt Lý Vân, trong lòng không ngừng suy nghĩ lời nói tiếp theo của mình.
"Ở Thiên Nguyên Giới có lâu chủ tiền bối tọa trấn, có thể không lo lắng, nhưng nếu như hắn rời khỏi Thiên Nguyên Giới, vậy thì chư thiên vạn giới chỉ sợ là... . . . ."

"Ah!"
Bên cạnh.
Trên mặt Kim Ô tộc trưởng mang một nụ cười lạnh lùng, nói:
"Làm sao ? Huyết Ma nhất tộc ngay cả thế giới của mình cũng bị mất, hiện tại bắt đầu lo lắng cho chư thiên vạn giới rồi?"
"Ngươi quan tâm quá nhiều rồi."
Ngày bình thường.
Đối mặt với một vị Chuẩn Đế, Kim ô tộc trưởng không có gan nói như vậy.
Nhưng bây giờ lại khác, nơi này là Thiên Cơ Lâu, toàn bộ đều do Lâu chủ tiền bối định đoạt, Thánh Nhân cùng Chuẩn Đế ở trong mắt lâu chủ tiền bối không khác nhau chút nào.
Đều là kiến hôi mà thôi. Hơn nữa.
Thương Độc Hành chỉ có một người, đằng sau ngay cả thế giới cũng mất.
Nói cách khác, hắn vĩnh viễn không thể trở về Huyết Võng Giới, chỉ có thể ở lại Thiên Nguyên Giới.
Nếu như hắn đắc tội Kim Ô nhất tộc của mình, dù cho hắn có hy vọng lớn tương lai thành đế cũng sẽ hóa thành nước chảy. Dù sao Kim Ô nhất tộc vẫn có Đại Đế trấn giữ.
Hiện tại Táng Thiên Đại Đế bị trấn áp, nếu như lâu chủ tiền bối có thể giết hắn là tốt nhất, cho dù không giết cũng không quan trọng. Dù sao thì Táng Thiên Đại Đế cũng không dám làm loạn ở Thiên Nguyên Giới nữa.
Nếu như lâu chủ tiền bối thả Táng Thiên Đại Đế đi tới những thế giới khác, vậy cũng không liên quan gì tới Thiên Nguyên. Thế giới khác có hủy diệt hay không, quan hệ gì tới Thiên Nguyên Giới?
"Không sai."
Diệp Tông cũng đứng dậy, hắn nhàn nhạt nói ra:
"Tiền bối thôi diễn Thiên Cơ nhìn thấu quá khứ tương lai, lưu lại Táng Thiên Đại Đế tất nhiên là có suy tính của riêng mình."
"Sao có chỗ cho ngươi xen vào ?"
"Hai vị đạo hữu nói đúng!"
Lâm thị tộc trưởng gật đầu phụ họa nói.
"Ta... . ."
Sắc mặt Thương Độc Hành khó coi.
Hắn không nghĩ tới mình nói chuyện cả buổi, lại bị tộc trưởng ba thế lực lớn của Thiên Nguyên Giới chống lại.
"Tiền... . . . . ."

Thương Độc Hành lên tiếng lần nữa, muốn nói gì đó, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị Lý Vân phất tay cắt đứt.
"Được."
Lý Vân một tay nâng lên, tùy ý khoát tay áo, nói:
"Các ngươi đều lui ra đi."
"Vãn bối xin cáo lui."
Ba người Diệp Tông hơi chắp tay, sau khi thi lễ liền xoay người rời đi.
Hiện tại Huyết Giới đã bị hủy, Huyết Ma nhất tộc không có người gánh vác, cừu hận giữa bọn họ với Huyết Ma nhất tộc tự nhiên cũng tiêu tan, không còn điều gì lo lắng.
Chuyến đi Thiên Cơ Lâu lần này có thể nói là đạt được mong muốn. Trái lại là Thương Độc Hành, trên mặt hắn có vẻ do dự.
Táng Thiên Đại Đế một ngày không chết, hắn sẽ một ngày không được yên lòng.
Hắn không chỉ đang lo lắng về Huyết Võng Giới, còn lo lắng cho sinh linh chư thiên vạn giới. Vạn nhất Táng Thiên Đại Đế lại đi ra ngoài hủy diệt những thế giới khác thì phải làm sao bây giờ ?
"Ngươi còn không đi ?"
Lý Vân liếc mắt nhìn Thương Độc Hành, nhẹ giọng nói. Đối với Thương Độc Hành.
Hắn không có gì đáng để nói.
Người này tuổi còn trẻ nhưng đã đạt đến Chuẩn Đế đỉnh phong, bất kể xem xét ở phương diện nào cũng tuyệt đối là thiên kiêu, không làm mất mặt bốn chữ Khí Vận Chi Tử.
Nhưng thân là Khí Vận Chi Tử, bởi vì thời gian quật khởi quá ngắn, không đánh bại được Boss, có hơi chút mất điểm.
Nói tóm lại cảm giác của hắn đối với Thương Độc Hành cũng coi như không tệ. Bởi vì.
Thân là Khí Vận Chi Tử của Huyết Võng Giới, Thương Độc Hành rõ ràng mang theo tâm thánh mẫu, thuộc về loại hình nhân vật chính tương đối thánh mẫu, tác phong làm việc đều suy nghĩ từ góc độ chư thiên vạn giới.
Điểm này, ở trong giới Tu Luyện cũng xem như là một đóa hoa lạ, phần lớn tu luyện giả đều có tâm thái sau khi ta chết, mặc kệ hồng thủy ngập trời, chỉ cần có thể tăng cường thực lực, chuyện gì cũng đều có thể làm được.
Người có điểm mấu chốt như thế đã không còn nhiều. Cũng chính vì vậy.
Hắn không hề bài xích Thương Độc Hành.

Hắn cũng vui vẻ, có một người như vậy sau khi quật khởi có thể toàn lực giữ gìn Thiên Nguyên Giới, không cần hắn xuất thủ, Thương Độc Hành đã nhảy ra ngoài trước. Trong vô hình đã làm được không ít chuyện cho hắn...
. . .
"Vãn bối xin cáo lui."
Thương Độc Hành bất đắc dĩ, khẽ thở dài một hơi, sau đó hắn chắp tay hành lễ, xoay người rời đi...
Đưa mắt nhìn đám người Thương Độc Hành rời đi.
Lý Vân thu tầm mắt lại, bàn tay lần thứ hai vung lên, ở trước mặt hắn xuất hiện một thân ảnh trẻ tuổi, mái tóc xõa ra tự nhiên, trên người vẫn còn không ít vết thương. Mặc dù không có bất kỳ động tĩnh gì, giống như người chết, nhưng trong cơ thể người này vẫn tản mát ra lực lượng khiến người ta kinh tâm động phách.
Giống như một tôn Ma Chủ, ẩn chứa huyết khí thịnh vượng như biển cùng với sinh cơ cường đại.
"Hệ thống, sửa chữa ký ức của Táng Thiên."
Lý Vân nhàn nhạt mở miệng.
Giết Táng Thiên Đại Đế khá là đáng tiếc, nên làm giống như Lăng Tiêu, sửa chữa ký ức một chút, biến hắn thành quân cờ trong tay mình cũng không tệ lắm.
Sau này nhìn ai không thuận mắt, lo ngại mặt mũi của Thiên Cơ Lâu không thể xuất thủ. Hoàn toàn có thể để Táng Thiên Đại Đế làm thay.
Dù sao.
... ...
Táng Thiên Đại Đế vốn là Ngoan Nhân mai táng một thế giới, hắn muốn tiêu diệt kẻ nào, ai dám ngăn cản. Chỉ cần Chân Tiên không ra tay, Táng Thiên Đại Đế ở trong Đế Cảnh tuyệt đối là không có địch thủ!

Chương 398. Sở hữu tồn thế đế binh! .

Chương 398: Sở hữu tồn thế đế binh! .
« Keng! »
« Sửa chữa ký ức của Táng Thiên Đại Đế thành công! »
Một thanh âm thanh thúy truyền đến.

"Hệ thống, dùng tất cả thủ đoạn như đã làm với Lăng Tiêu lên trên người Táng Thiên."
Lý Vân vẫn không cảm thấy quá yên tâm, lần thứ hai nói một câu.
Tuy là hệ thống không gì không biết, không gì không làm được, nhưng có thiêm nhiều thủ đoạn vẫn an tâm hơn một chút, có thêm một phần bảo đảm tương lai Táng Thiên Đại Đế sẽ ngoan ngoãn hơn.
Dù sao thì Táng Thiên Đại Đế cũng không giống với Lăng Tiêu.
Lăng Tiêu là tông môn chính đạo hàng thật giá thật, mà Táng Thiên Đại Đế lại thuộc về loại người vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào, hai người căn bản không thể so sánh được.
« Keng! »
« Dựa theo kí chủ yêu cầu, Táng Thiên Đại Đế bị gieo Nô Ấn, lấy ra thần hồn, ký kết khế ước chủ phó, gieo xuống huyết mạch hạn chế... . . »
"Hệ thống, ngươi thật nhiều trò gian trá!"
Lý Vân cảm khái nói một câu.
Hắn nhìn kỹ Táng Thiên Đại Đế từ trên xuống dưới một lần, dưới tình huống không biết gì đã bị gieo lên người vô số loại thủ đoạn, chỉ cần hắn muốn thì có đến hàng ngàn hàng vạn phương pháp có thể khiến cho Táng Thiên Đại Đế vô thanh vô tức biến mất.
Hệ thống không nói gì.
Lý Vân phất tay, đóng bảng hệ thống lại. Hắn liếc mắt nhìn Táng Thiên Đại Đế, sau đó đi tới trước cửa Thiên Cơ Lâu, nhìn thoáng qua bảng danh sách lơ lửng trên không trung ở ngoại giới.
"Có lẽ... . . ."
"Cho ra Đế binh bảng được rồi."
Bàn tay Lý Vân xoa xoa cằm, tự lẩm bẩm. Thời điểm lúc trước.
Đại Đế đã là chiến lực đỉnh tiêm, nhân vật cấp bậc này, bình thường đều không quản sự, phần lớn thời gian đều ẩn cư phía sau màn, hoặc là nghĩ xem làm sao để kéo dài thọ nguyên, hoặc là nghĩ làm sao để rời khỏi thế giới trước mặt.
Dù loại nào cũng là vì để cho mình trở nên mạnh hơn, đi được xa hơn.
Hiện tại, cấp bậc của Thiên Nguyên Giới đang trải qua bước nhảy vọt.
Ngay cả người tu luyện bình thường cũng có thể phát hiện được nồng độ linh khí tăng lên vài cấp bậc, cường giả cấp bậc Đại Đế lại càng cảm thụ trực quan hơn.

Cảm nhận rõ rệt nhất chính là những Đại Đế thọ nguyên đã khô kiệt, lần thứ hai trở nên sung túc.
Ban đầu chỉ có triệu năm, bây giờ ít nhất cũng tăng gấp đôi.
Bởi vậy, Đại Đế vốn đã sắp hao hết thọ nguyên lại bỗng nhiên có thể một lần nữa đi ra ngoài.
Điều này cũng khiến cho thân ảnh Đại Đế ở Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới bỗng nhiên nhiều hơn, một số cấm khu cũng bắt đầu từ phía sau màn bước ra ánh sáng.
Dù sao.
Thái độ của vị Thiên Cơ lâu chủ Lý Vân này đã coi như rất rõ ràng. Hắn là muốn dung hợp vạn giới.
Thời gian tiếp theo.
Đẳng cấp thế giới của Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền sẽ được kéo lên rất cao.
Nếu như lúc này còn không đi ra đoạt địa bàn, đợi sau đó đẳng cấp thế giới tăng lên, e rằng những Đại Đế như bọn họ đây cũng chỉ có thể sống qua ngày trong mảnh đất nhỏ cấm khu của mình.
Trong những năm tháng trước kia.
Cấm khu không giao thiệp với trần thế, cũng không có thuộc hạ thế lực gì, không ai cung phụng cho bọn hắn, bọn họ không cần tài nguyên tu luyện làm gì, dù sao mình cũng sắp chết.
Suy nghĩ duy nhất chỉ là làm thế nào tăng lên Duyên Thọ.
Có thuộc hạ cùng thế lực cũng không có tác dụng lớn, hơn nữa bọn họ không có tâm tư đi quản lý. Nhưng bây giờ lại khác.
Con đường phía trước đã được Thiên Cơ lâu chủ một tay tiếp nối, bọn họ có động lực để tiến tới, nhu cầu về tài nguyên lập tức ấp đến. Không có tài nguyên tu luyện, cho dù là Đại Đế cũng không gánh được.
Chỉ dựa vào hấp thu Thiên Địa linh khí, tốc độ này chậm như rùa bò, phỏng chừng có thể làm cho người ta ngạt thở mà chết. Nhất là Đại Đế, bế quan tu luyện mấy vạn năm, có thể cảnh giới vẫn dậm chân tại chỗ.
Những Lão Quái Vật này đều chui ra ngoài, tầm quan trọng của Đế bảng không cần nói cũng biết.
"Nếu là Đế binh bảng, có thể sắp xếp nhiều hơn vài danh ngạch."
Lý Vân suy nghĩ trong lòng.
Đế binh với Đại Đế không giống nhau.

Đại Đế chỉ có mấy người, Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới cộng lại cũng chỉ có sấp xỉ 20 vị Đại Đế, trong khi đó đế binh lại khác.
Bên trong Thiên Nguyên Giới.
Đếm ngón tay một lần, thế lực sở hữu đế binh thật sự không ít, nhất là mấy tộc Kim Ô nhất tộc, Chân Long nhất tộc, Kim Sí Đại Bằng nhất tộc... . ..
Những tộc quần kéo dài không suy này, không chỉ sinh ra một hai vị Đại Đế.
Bởi thiên phú dị bẩm của tộc quần bọn hắn, có thể chỉ có một bộ Đế Kinh, nhưng có mấy kiện đế binh lại không ai nói rõ được.
Tính toán sơ qua một số đế binh bị chôn trong mộ, chỉ là đế binh Thiên Nguyên Giới cũng là một số lượng khổng lồ, tuy bọn chúng không còn chủ nhân.
Nhưng binh khí của bọn họ đã trải qua vô số năm, uy năng vẫn khủng bố như cũ.
"Hệ thống, kiểm tra xếp hạng thực lực của tất cả Đại đế của Thiên Nguyên Giới cùng với Tử Huyền, chỉ cần mười người là đủ."
"Đúng rồi."
Lý Vân dường như nghĩ tới điều gì, lần thứ hai nói bổ sung:
"Tính cả Địa Tiên Giới nữa."
Bất kể nói như thế nào.
Không bao lâu nữa hắn sẽ kéo Địa Tiên Giới qua, hiện tại công bố bảng danh sách mới nhưng loại trừ Địa Tiên Giới, có chút không đúng.
« Keng! »
« Trên ba thế giới, mười Đại Đế thực lực mạnh nhất, kiểm tra thành công! »
« Xếp hạng một: Táng Thiên Đại Đế. Chủng tộc tương ứng: Huyết Ma nhất tộc. Thực lực: Đại Đế đỉnh phong. Thuộc về thế giới: Huyết Võng Giới... . . . »
« Xếp hạng hai: Minh Đế. Chủng tộc tương ứng: Tiên Tộc. Thực lực: Đại Đế đỉnh phong. Thuộc về thế giới: Địa Tiên Giới. »
« Xếp hạng ba: Thái Ất Đại Đế. Chủng tộc tương ứng: Tiên Tộc. Thực lực: Đại Đế đỉnh phong. Thuộc về thế giới: Địa Tiên Giới »
« Xếp hạng bốn: ... . . Thuộc về thế giới: Địa Tiên Giới... . . . . »
« Xếp hạng chín: Bạch Lễ Đại Đế. Chủng tộc tương ứng: Bạch Lễ nhất tộc. Thực lực: Đại Đế đỉnh phong. Thuộc về thế giới: Tử Huyền Giới... . . »
« Xếp hạng mười: Vũ niết Đại Đế. Chủng tộc tương ứng: Hồn vũ Cổ Tộc. Thực lực: Đại Đế đỉnh phong. Thuộc về thế giới: Tử Huyền Giới. »

. . . . .

Chương 399. Dường như thật đúng là không có.

Chương 399: Dường như thật đúng là không có.

"Bảy vị Đại Đế Địa Tiên Giới, hai vị Đại Đế Tử Huyền Giới, một vị Đại Đế Huyết Võng Giới... ."

"Ừm... . ."

Lý Vân nhìn thoáng qua bảng danh sách, khóe miệng không ngừng co quắp.

Vậy mà Thiên Nguyên Giới không có nổi một người?

Không thể không nói, Thiên Nguyên Giới đã không chỉ là thế hệ trước không có tính cạnh tranh cao, cho dù là thế hệ hiện tại cũng vậy. Mặc dù có Đại Đế.

Nhưng rõ ràng trong đồng cấp đã yếu hơn một chút. . .

Trong cấp khi cũng có vài vị Đại Đế cổ xưa, nhưng kết quả ngay cả đế bảng cũng không bước lên được. Tử Huyền Giới nhà người ta ít nhiều gì cũng có hai vị bước lên bảng.

Mặc dù xếp hạng cuối, nhưng vẫn là đế bảng đúng không ? Đến lượt Thiên Nguyên Giới, trực tiếp toàn quân bị diệt.

"Có nên phân Táng Thiên Đại Đế sang bên Thiên Nguyên Giới hay không... .?"

Trong lòng Lý Vân trầm ngâm.

Táng Thiên Đại Đế đã là người của hắn, mình làm như vậy hắn cũng không có bất kỳ dị nghị gì, hơn nữa Huyết Võng Giới đã không còn, Táng Thiên Đại Đế cùng Thương Độc Hành đều là người không có nhà để về.

Sớm muộn gì bọn hắn cũng phải lựa chọn một thế giới, sau đó dừng chân ở đó. Mà Thiên Nguyên Giới là lựa chọn tốt nhất cho bọn hắn.

Suy nghĩ một lúc lâu.

Lý Vân thở dài yếu ớt.

Cuối cùng hắn vẫn không xóa đi ba chữ Huyết Võng Giới, mình có thể dễ dàng giúp đỡ Thiên Nguyên Giới đi cửa sau, nhưng người sáng suốt liếc mắt là có thể nhìn ra.

Cho dù Thương Độc Hành cùng Táng Thiên Đại Đế không có nhà để về, nhưng chưa chắc đã gia nhập Thiên Nguyên Giới.

Nếu như mình mạnh mẽ kéo bọn họ về Thiên Nguyên Giới, mặc dù sẽ không có ai nói gì, nhưng khó tránh khỏi có chút tị nạnh bất công, hơn nữa đối với Thiên Nguyên Giới mà nói cũng không phải là chuyện tốt.
Nhà mình không ai có năng lực, phải để Thiên Cơ Lâu đi cửa sau, sinh linh vạn tộc Thiên Nguyên Giới cũng không cảm thấy vẻ vang gì.
"Xem Đế binh bảng đi, hy vọng lần này Thiên Nguyên Giới có thể tranh phong một chút."
Lý Vân thầm nghĩ.
Nhân vật mấy đời trước, Thiên Nguyên Giới bại hoàn toàn.
Ngược dòng đi lên nữa, đến thời đại tiền bối, sắp xếp thứ tự đế binh bọn họ lưu lại. Nếu như vẫn không thể lên bảng, vậy thì Lý Vân ta cũng hết cách. Cũng không thể sửa chữa xếp hạng cho bọn hắn được chứ.
"Hệ thống."
Trong lòng Lý Vân kêu một tiếng, nói ra:
"Kiểm tra tất cả đế binh từ xưa đến nay của Địa Tiên Giới, Thiên Nguyên Giới, Tử Huyền Giới."
"Sắp xếp ra top 100 món đế binh mạnh nhất trong ba thế giới này!"
Vừa nói xong.
Lý Vân liếc mắt nhìn Táng Thiên Đại Đế sau lưng một chút.
Mặc dù người này xuất thân từ Huyết Võng Giới, nhưng thực lực của hắn từ xưa đến nay hiếm có. Trong dòng sông dài lịch sử của Thiên Nguyên Giới, Đại Đế có thể vượt qua hắn gần như không có.
Cho dù là có thì số lượng cũng cực kỳ ít, sẽ không vượt qua một hai người.
Lấy cái này để suy luận.
Đế binh của Táng Thiên Đại Đế cũng rất mạnh, dù sao cũng là tồn tại tiếp cận tiên binh, nếu như lấy ra tuyệt đối sẽ cầm cờ đi trước.
Chỉ tiếc.
Ngau vừa rồi đế binh của Táng Thiên Đại Đế đã bị hắn biến thành Thiên Cơ điểm số. .
« Keng! »
«Kiểm tra Đế binh bảng thành công. »
« Xếp hạng một: Trảm tiên thai. Thế giới tương ứng: Địa Tiên Giới. Người luyện chế: Tử Hư đạo nhân. Người sở hữu: Tử Hư đạo nhân... . . . . »
« Xếp hạng hai: Lục Đạo Luân Hồi. Thế giới tương ứng: Địa Tiên Giới. Người luyện chế: Minh Đế. Người sở hữu: Minh Đế. . . »

« Xếp hạng ba: Yêu Hoàng Chung. Thế giới tương ứng: Thiên Nguyên Giới. Người luyện chế: Kim Ô cổ đế. Người sở hữu: Kim Ô nhất tộc... . . . . »
« Xếp hạng tư: Phù Đồ đế cung. Thế giới tương ứng: Địa Tiên Giới. Người luyện chế: ... . Người sở hữu: ... . »
« Xếp hạng năm: Chấn Thiên Kiếm. Thế giới tương ứng: Tử Huyền Giới. Người luyện chế: ... Người sở hữu: Tạm thời chưa có. »
« Xếp hạng bảy mươi tám: Táng Thiên tháp. Thế giới tương ứng: Huyết Võng Giới. Người luyện chế: Táng Thiên Đại Đế. Người sở hữu: Táng Thiên Đại Đế... . . . »
« Xếp hạng thứ tám mươi tám: Sơn Hà Đồ. Thế giới tương ứng: Thiên Nguyên Giới. Người luyện chế: Thái Sơ Cổ Đế. Người sở hữu: Thái Sơ Thánh Địa. . . . . »
«. . . . . »
« Xếp hạng thứ 100: Phù Vân Sơn. Thế giới tương ứng: Địa Tiên Giới. Người luyện chế: Phù vân cổ đế. Người sở hữu: Phù Vân Sơn Thái Thượng Trưởng Lão... . . . . »
"Trảm tiên thai, Lục Đạo Luân Hồi. . . . ."
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân lẩm bẩm một tiếng.
Đế binh xếp hạng thứ hai Địa Tiên Giới, nhìn qua tên có thể thấy lòng tham rất lớn!
Xếp hạng thứ nhất trảm tiên thai, Người sở hữu chính là Tử Hư đạo nhân, người này là chủ nhân Ngọc Hư Cung, binh khí của hắn chiếm giữ vị trí đệ nhất, hắn không ngạc nhiên chút nào.
Từ xưa đến nay.
Đại bộ phận Đại Đế, sau khi trở thành Chân Tiên đều sẽ cùng đề thăng với đế binh của mình. Dù sao.
Đế binh đã thành phụ tá đắc lực cho bọn họ, cùng nhau chinh phạt vô số năm, nói không có cảm tình là không có khả năng. So với luyện chế lần nữa, chi bằng đề thăng binh khí trong tay của mình.
Cũng bởi vì như vậy, có rất ít Chân Tiên trong tay vẫn cầm đế binh như trước.
Mà Tử Hư đạo nhân này rõ ràng không phải như vậy, tuy là hắn thành tiên, nhưng vẫn giữ lại Trảm Tiên Thai, cũng không thăng cấp thành tiên binh cùng với hắn.

Hơn nữa.
Đặt tên là Trảm Tiên, hàm nghĩa này rất lớn.
Về phần Lục Đạo Luân Hồi xếp hạng thứ hai, từ bốn chữ này là có thể nhìn ra Minh Đế của Địa Tiên Giới đang hạ một bàn cờ lớn, lấy thực lực cấp bậc đại đế của nàng.
Lục Đạo Luân Hồi chân chính, không có khả năng hiện thế.
Nhưng đây mới là bắt đầu, chỉ cần nàng không vẫn lạc, tương lai uy lực của Lục Đạo Luân Hồi vẫn còn đề thăng, nói không chừng vị Minh Đế này thật sự có khả năng tạo dựng lại Lục Đạo Luân Hồi.
Chờ đến khi Lục Đạo Luân Hồi chân chính xuất thế.
Trong chư thiên vạn giới, sợ rằng không có mấy vị có thể cùng nàng. Nhìn tiếp xuống dưới.
Lúc Lý Vân nhìn thấy ba chữ Yêu Hoàng Chung, hắn khẽ gật đầu. Lần này. Thiên Nguyên Giới không để cho hắn thất vọng.
Yêu Hoàng Chung vọt tới vị trí thứ ba Đế binh bảng, mà Kim Ô nhất tộc là hoàng tộc bên trong Yêu Tộc Thiên Nguyên Giới, binh khí Trấn Tộc của bọn họ không thể khinh thường.

Chương 400. Dường như thật đúng là không có. (2)

Chương 400: Dường như thật đúng là không có. (2)
E rằng.
Lúc trước Yêu Hoàng Chung vừa xuất thế. Uy năng bên trong đế binh cũng không phải đỉnh tiêm nhất, nhưng trải qua Kim Ô nhất tộc tế luyện vô số năm, cùng với mấy vị Đại Đế uẩn dưỡng.
Hắn uy năng đã có thể dùng từ khủng bố để hình dung. Dù sao.
Đại Đế trong Kim Ô nhất tộc cho dù tự thân thành đế, thi thoảng cũng sẽ mang theo Yêu Hoàng Chung xuất môn.
Đế binh này đã không chỉ là một kiện đế binh, đối với Yêu Tộc mà nói còn có ý nghĩa tượng trưng đặc biệt, đại biểu cho tuế nguyệt huy hoàng của yêu tộc năm xưa.
Ở Thời Đại Viễn Cổ.
Yêu Hoàng Chung vừa ra, vạn tộc thần phục, không ai dám tranh phong.

Trước kia nhân tộc chưa quật khởi, Thiên Nguyên Giới vẫn là thiên hạ của yêu tộc, mà Kim Ô nhất tộc được xem như hoàng tộc bên trong Yêu Tộc, càng lộ ra vô cùng tôn quý.
Theo lẽ tự nhiên.
Yêu Hoàng Chung trở thành tượng trưng tinh thần của yêu tộc.
Từ khắp nơi trên Thiên Nguyên Giới, mỗi giờ mỗi khắc cung cấp tín ngưỡng chi lực có thể tẩy luyện Yêu Hoàng Chung một lần từ trên xuống dưới.
Có lực lượng tín ngưỡng vô tận gia trì.
Bây giờ Yêu Hoàng Chung có bao nhiêu uy năng, không ai biết được.
“Còn có Táng Thiên... . . ."
Lý Vân đại thể nhìn lướt qua Đế binh bảng, ở phía sau lại thấy được vài cái tên quen thuộc. Khóe miệng hắn mang theo vẻ kinh ngạc, giống như không có chuyện gì xảy ra liếc mắt nhìn Táng Thiên Đại Đế bên cạnh.
Binh khí mạnh nhất của Táng Thiên Đại Đế đã bị hắn đổi thành Thiên Cơ điểm số, nếu như còn ở đó, sợ rằng bên trong ba vị trí đầu sẽ có một chỗ của hắn.
Chỉ tiếc.
Hiện tại đã không còn.
Nhưng coi như là vậy, Táng Thiên Đại Đế vẫn chiếm cữ một chỗ trên đế binh bảng.
"Hệ thống."
Lý Vân xếp hai bảng bảng danh sách song song nhau, phất phất tay lên hư không, nhàn nhạt nói ra:
"Tuyên bố hai bảng danh sách này ra ngoài đi."
Tiếng nói vừa dứt.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Vạn đạo quy tắc rũ xuống, hai tấm bia đá cổ xưa mang theo vẻ tang thương, khí tức thần bí phá vỡ hư không, từ trên trời giáng xuống, ầm ầm trấn giữ trên không trung.
"Đông!"
Một tiếng vang thật lớn.
Toàn bộ Đại Hoang thành đều bị chấn động, làm cho vô số người không nhịn được cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy.
Bên trên rất nhiều bảng danh sách.

Hai bảng danh sách mới hiện thế, trấn áp hư không, chảy xuôi khí tức bất hủ, mỗi một cái tên trên đó đều ẩn chứa khí khái bễ nghễ chư thiên, khiến người ta vừa nhìn đã khiếp sợ.
"Đế bảng ?"
Nhất cường giả đầu bò thân người, da lông giống như tơ lụa, thể chất tráng kiện, lưng hùm vai gấu, trên cái đầu mọc ra một đôi sừng trâu.
Hắn tròng mắt hai trợn tròn, đánh giá hai bảng danh sách mới trên hư không, tự lẩm bẩm:
"Đây là bài danh mấy vị Đại Đế cao cấp nhất của bốn thế giới Địa Tiên Giới, Thiên Nguyên Giới, Tử Huyền Giới, Huyết Võng Giới,?"
"Có lẽ không phải."
Lúc này.
Một ông lão đi ra, tướng mạo gầy gòm, đôi mắt xanh lam, một thân áo bào bay phất phới, quanh thân tràn ngập khí tức Thánh cấp.
Trong vòng ba trượng chung quanh hắn không ai có thể đặt chân.
Lão giả tay vuốt chòm râu, ngẩng đầu nhìn bảng danh sách trên bầu trời, nhẹ giọng nói ra:
"Trên bốn thế giới, chắc là không có Huyết Võng Giới, dù sao Huyết Võng Giới đã không còn nữa."
"Chỉ có điều lâu chủ tiền bối giúp đỡ vị Táng Thiên Đại Đế này giữ lại danh phận Huyết Võng Giới mà thôi."
"Ai?"
"Không đúng, tại sao trên bảng này không nhìn thấy có Đại Đế Thiên Nguyên Giới chúng ta?"
Lúc này.
Người nhiều người phát hiện chỗ không đúng.
Đế trên bảng tổng cộng chỉ có mười cái vị trí, Táng Thiên Đại Đế Huyết Võng Giới chiếm cứ vị trí đầu, tiếp đó là bảy vị Đại Đế Địa Tiên Giới theo sát phía sau, hai vị phía sau cùng chính là Đại Đế Tử Huyền Giới.
Về phần Đại Đế Thiên Nguyên Giới, một người cũng không có.
"Hình như thật đúng là không có."
"Đây hẳn là giả chứ ? Thiên Nguyên Giới ta huy hoàng ức vạn năm, Đại Đế liên tiếp xuất hiện, cách mỗi mấy trăm ngàn năm đều sẽ có mấy vị Đại Đế xuất thế, qua vô số tuế nguyệt tích lũy, làm sao có khả năng ngay cả một vị Đại Đế cũng không thể lên bảng?"

"Đúng vậy! Địa Tiên Giới thì cũng thôi đi, vị Táng Thiên Đại Đế này cùng Tử Huyền Giới lại là chuyện gì nữa ?"
"Chẳng lẽ lần này Thiên Cơ lâu chủ tiền bối tính sai rồi? Hoặc là Lâu chủ tiền bối đã bỏ sót mấy vị Đại Đế của Thiên Nguyên Giới?"
"Ha hả, ngươi đang chất vấn danh tiếng của Thiên Cơ Lâu sao?"
"Các ngươi chưa phát hiện ra Táng Thiên Đại Đế của Huyết Võng Giới này xuất hiện rất cổ quái sao? Thiên Nguyên Giới vừa mới trải qua nguy hiểm Diệt Thế, Táng Thiên Đại Đế lại xuất hiện, nói không chừng trong này ẩn tình gì đó. . . . ."
Trong đám người nghị luận ầm ĩ.
Không ít vạn tộc sinh linh Thiên Nguyên Giới tràn đầy căm phẫn đối với bài danh trên đế bảng, bọn họ thực sự không thể nào tiếp thu được sự thật là thế giới của mình thậm chí không có một vị Đại Đế lên bảng.
Nhưng mà câu nói sau cùng vừa dứt, tràng diện đột nhiên yên tĩnh lại.
"Táng Thiên Đại Đế ? Huyết Võng Giới ?"
Không ít người dần dần nhận ra điều gì đó.
Nếu là ngày bình thường thì bốn chữ này cũng không có gì đặc biệt.
Nhưng bây giờ lại có vấn đề rất lớn!
Vị nhân vật bài danh đệ nhất Đế Bảng, thực lực của hắn không cần nhiều lời, tuyệt đối là nhân vật trước nay chưa từng có, ngạo thị cổ kim. Người như vậy, tuyệt đối có thể huỷ diệt một thế giới.
Liên hệ với lời nói lúc trước có người nói. Dường như...
Đại Đế muốn huỷ diệt Thiên Nguyên Giới, thực sự đến từ Huyết Võng Giới!
"Chẳng lẽ Đại Đế lúc trước ra tay với Thiên Nguyên Giới, chính là Táng Thiên Đại Đế ?"
Đám người hít sâu một hơi.
Đế Bảng này thế mà đưa tới hắc thủ sau màn to lớn như vậy, chuyện này quả thật là kinh thế hãi tục, mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ tại chỗ.
"Thảo nào Táng Thiên Đại Đế lại ra tay với Thiên Nguyên Giới, hóa ra ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, Thiên Nguyên Giới lại yếu đuối như vậy, không có nổi một vị Đại Đế có thể bước lên Đế Bảng!"
Trong đám người.
Một lão Thánh Nhân pháp lực như biển sao, khí tức đáng sợ bức người, giữa trán sinh ra một con mắt dựng đứng, trên mặt hắn nở một nụ cười lạnh lùng, giễu cợt nói.

"Là sinh linh Tử Huyền Giới!"
Thiên Nguyên Giới bên này, không ít người nghe thấy vậy, sắc mặt biến thành màu đen.
"Không phải hai vị Đại Đế Tử Huyền Giới cũng áp chót hay sao?"
Có người lạnh lùng nói.
"Vậy cũng mạnh hơn Thiên Nguyên Giới không ít."
Lão Thánh Nhân hắc hắc cười nhạt, thanh âm như Băng Đao, khiến người ta không khỏi rung mình. Nói xong.

Chương 401. Cũng không phải là xếp cho chúng ta nhìn.

Chương 401: Cũng không phải là xếp cho chúng ta nhìn.
Hắn chắp tay hướng về phía Thiên Cơ Lâu, sau liếc mắt nhìn mọi người tại đây, không khỏi đắc ý nói:
"Nếu như không phải Lâu chủ tiền bối xuất thủ liệt kê ra Đế Bảng."
"Sợ rằng vô tận sinh linh Tử Huyền Giới, còn không biết Bạch Lễ Đại Đế vẫn còn ở thế gian!"
"Bạch Lễ Đại Đế đã thành đế từ trăm vạn năm trước, quét ngang vô địch nhân vật cùng thế hệ, trấn áp một thời đại. Nếu không phải thế giới có hạn chế, hắn đã sớm trở thành một tôn Vô Thượng Chân Tiên!"
"Bây giờ trăm vạn năm trôi qua, đẳng cấp thế giới đề thăng, sợ rằng không bao lâu nữa Tử Huyền Giới chúng ta sẽ có thêm một vị Chân Tiên!"
"Đến lúc đó. . . ."
Lão Thánh Nhân dữ tợn liếc mắt nhìn mọi người chung quanh, không ít người đều là Thánh cấp, cực kỳ nổi giận, muốn lập xuất thủ tiêu diệt hắn. Nhưng sau khi nghĩ tới đây là Đại Hoang thành, bọn hắn lại chỉ có thể nhẫn nhịn sát ý trong lòng.
"Còn có Vũ tiền bối. . . . ."
Có những người khác của Tử Huyền Giới nói bổ sung.
Đây là một vị Đại Đế một thời đại với Bạch Lễ Đại Đế, hai người chỉ chênh lệch có mười vạn năm, có thể nói là trước sau thành đế, chính là một trong bốn vị Đại Đế đứng đầu Tử Huyền Giới hiện nay.
Chỉ có điều.

Vũ niết Đại Đế không xuất đầu lộ diện thường xuyên, bởi vậy không ít người đều cho rằng Tử Huyền Giới chỉ có ba vị Đại Đế còn sống.
Nếu như không có Đế Bảng xuất thế.
. . Phỏng chừng sẽ không ai nghĩ đến Vũ Niết Đại Đế mới thành đế không tới trăm vạn năm đã đi đến Đại Đế đỉnh phong, cho dù đặt ở trong Địa Tiên giới.
Cũng có thể cầm cờ đi trước.
Phần tài hoa này, phần tư chất này, phần nỗ lực này, không hề nghi ngờ làm cho rất nhiều sinh linh Tử Huyền Giới đều tự hào. Tuy Đế Bảng mới vừa xuất thế không tới một khắc đồng hồ.
Thế nhưng rất nhiều nhân vật tâm tư linh hoạt, đã đoán được tác dụng thực sự của Đế Bảng. Đó chính là thành tiên!
Nhân vật có thể bài danh trên bảng danh sách, không hề nghi ngờ, tỷ lệ bọn họ thành tiên nhất định lớn hơn không ít so với những Đại Đế khác.
Ít nhất mười vị Đại Đế trên đó đều có thực lực Đại Đế đỉnh phong.
Bất luận một vị nào đều chấn áp thiên địa, giậm chân một cái, cả thế giới đều phải run rẩy, thậm chí một ánh mắt có thể khiến vô số Tinh Vực tan biến!
"Đây là một thời Hoàng Kim thịnh thế thuộc về Tử Huyền Giới, nếu như Tử Huyền Giới có thể sinh ra một vị, thậm chí hai vị Chân Tiên, e rằng Địa Tiên Giới cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ..."
Một sinh linh Tử Huyền Giới cảm khái nói.
Nhân vật cấp bậc Chân Tiên chính là một phần chiến lực cực kỳ quan trọng, không cần nhiều, chỉ cần có một hai vị là đủ để tọa trấn rồi. Một ngày nào đó Địa Tiên Giới muốn khai chiến cũng phải suy tính một chút, một vị Chân Tiên có khả năng tạo thành tai nạn mang tính hủy diệt.
"Không sai."
Thánh Nhân vừa rồi mở miệng hơi gật đầu, hắn đứng chắp tay, nhàn nhạt nói ra:
"Tử Huyền Giới quật khởi đã là điều không thể ngăn cản."
"Nhưng trong Thiên Nguyên Giới không có nổi một vị Đại Đế lên bảng, lão phu có lý do hoài nghi, có khi nào trong Thiên Nguyên Giới ngay cả một vị Đại Đế đỉnh phong cũng không có?"
"Ngươi... . ."
Không ít sinh linh Thiên Nguyên Giới nghe được câu nói này, trong nháy mắt giận tím mặt. Lửa giận trong lòng lập tức bùng lên.

Từ lúc hai giới khai chiến lần đầu, tuy là Thiên Nguyên Giới hơi chiếm thượng phong, Tử Huyền Giới gặp khó khăn khắp nơi. Nhìn thoáng qua có lẽ Thiên Nguyên Giới mạnh mẽ hơn một chút.
Nhưng theo bảng danh sách của Thiên Cơ Lâu hiện thế, nhược điểm của Thiên Nguyên Giới cũng bị tiết lộ ra ngoài. Ngoại trừ Thiên Kiêu Bảng, mỗi một bảng danh sách khác, tựa hồ Thiên Nguyên Giới đều bị Tử Huyền Giới vượt lên trước.
Nếu như Thiên Cơ Lâu tọa lạc ở Tử Huyền Giới.
"Sợ rằng lúc này Thiên Nguyên Giới đã đến thời khắc sinh tử!"
Lão Thánh Nhân cười khinh thường, liếc mắt nhìn người bên cạnh, hắn giơ tay chỉ một bảng danh sách, nhẹ giọng nói ra:
"Các ngươi đừng quên, đệ nhất Đế Bảng chính là Táng Thiên Đại Đế!"
Bốn chữ này vừa ra.
Giữa sân lần thứ hai trở nên yên tĩnh.
Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Táng Thiên Đại Đế chính là nhân vật lúc trước muốn hủy diệt Thiên Nguyên Giới.
Người này bài danh đệ nhất Đế Bảng, bây giờ biết được hắn không chết, hắn là Thiên Cơ lâu chủ không lựa chọn giết hắn. Nếu như hắn còn sống, nói rõ đây là một mối nguy hiểm tiềm ẩn.
Một khi Táng Thiên Đại Đế bộc phát ra, ngoại trừ Chân Tiên xuất thủ, hoặc là Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ, gần như không người nào có thể ngăn cản hắn.
Cho dù là nhân vật cùng bài danh trên Đế Bảng đứng ra, nếu chỉ có một hai vị đoán chừng cũng không có tác dụng lớn,... ít nhất ... phải trên ba vị mới có thể đánh bại hắn.
Nhưng số lượng này, ngoại trừ Địa Tiên Giới, không thế giới nào có thể xuất ra được. Địa Tiên Giới có thể xuất ra, nhưng người ta căn bản không cần!
Bởi vì trong Địa Tiên giới có tiên!
Nếu như Táng Thiên Đại Đế dám làm như vậy ở Địa Tiên Giới, phỏng chừng sẽ có Chân Tiên xuất thủ, một cái tát đập chết hắn. Còn trong hai thế giới còn lại.
Bất kỳ thế giới nào đối đầu với Táng Thiên Đại Đế đều là tử cục! Mà bây giờ.
Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Táng Thiên Đại Đế vẫn còn ở trong Thiên Nguyên Giới. Tên này giống như một quả bom nổ chậm, không ai biết nó

sẽ nổ lúc nào.
Một khi nổ tung, nói không chừng sẽ lan đến cả thế giới.
"Hình như các ngươi đã quên... . . ."
Lúc này.
Trong đám người, một vị nam tử đầu đội Ngọc Quan, thân khoác trường bào, rõ ràng là sinh linh Tử Huyền Giới, yếu ớt nói ra:
"Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối sắp xếp sinh linh Địa Tiên Giới lên bảng danh sách, cũng không phải là sắp xếp cho chúng ta nhìn!"
"Ừm ?"
Lão Thánh Nhân nhướng mày, lạnh lùng nói:
"Ngươi có ý gì?"
"Không có ý gì, ý ngoài mặt chữ mà thôi."
Nam tử đầu đội Ngọc Quan ung dung, hắn khẽ cười một tiếng, nói:
"Quan hệ giữa Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới không được tốt lắm, nghe nói không ít sinh linh Địa Tiên Giới đều chết bên trong Tử Huyền Giới... . . ."
Địa Tiên Giới.
Ba chữ này giống như một tảng đá lớn trong lòng mọi người.
Tuy là tạm thời chỉ có một số thiên kiêu của thế giới này qua đây, thực lực chân chính của thế giới còn chưa hiển lộ ra, nhưng căn cứ một vài tin đồn về Địa Tiên Giới.
Cộng thêm bảng danh sách mà Thiên Cơ Lâu vừa mới công bố. Có thể thấy cái tên Địa Tiên Giới danh xứng với thực!
Địa Tiên Giới phá giới qua đây, đứng mũi chịu sào chính là Tử Huyền Giới, mặc dù thế giới bọn họ có Bạch Lễ Đại Đế, Vũ Niết Đại Đế tọa trấn, nhưng vẫn có nguy hiểm diệt vong.

Chương 402. Bắt đầu bằng một kiện đế binh.

Chương 402: Bắt đầu bằng một kiện đế binh.

Không thành đế cuối cùng là con kiến hôi.

Cùng đạo lý nàu

Không thành Chân Tiên, ở trong mắt nhân vật Tiên cấp cũng không khác gì con kiến hôi.

Mạnh như Táng Thiên Đại Đế, chẳng phải không có bất kỳ sức phản khác nào dưới tay Thiên Cơ lâu chủ hay sao?

Bọn họ không biết là cảnh giới của Lý Vân đã sớm không phải nhân vật Chân Tiên thông thường.

"Đạo hữu nói không sai."

Bên trong Thiên Nguyên Giới có những nhân tộc khác phụ họa nói:

"Nếu như chỉ có sinh linh Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới, tại sao Lâu chủ tiền bối phải thêm nhân vật Địa Tiên Giới?"

"Nếu Lâu chủ tiền bối đã xếp hạng sinh linh Địa Tiên Giới, hẳn là không bao lâu sau, Địa Tiên Giới cũng sẽ phá giới mà đến!

Lời này vừa nói ra.

Không ít sinh linh Tử Huyền Giới đều sắc mặt khó coi.

Một số nhân vật có chút thực lực biết được không ít.

Trong Địa Tiên giới có không ít sinh linh đã chết trong tay các đại thế lực của Tử Huyền Giới..

Thậm chí có một số thế lực Tử Huyền Giới ham muốn bảo vật trong tay sinh linh Địa Tiên Giới, bởi vậy bọn hắn không tiếc bỏ ra tài nguyên đi tới Thiên Cơ Lâu mua tin tức.

Người của Địa Tiên Giới căn bản không có chỗ để trốn. Chính là đạo lý cường long bất áp địa đầu xà.

Huống chi bây giờ Địa Tiên Giới đã mất liên hệ với Tử Huyền Giới, hiện tại bọn hắn ngay cả cường long cũng không được tính. Bây giờ những sinh linh Địa Tiên Giới còn sống, phỏng chừng đều là một số nhân vật có lai lịch tương đối lớn, nghe nói ngay cả Dương Tiễn của Ngọc Hư Cung cũng bị đuổi giết.

Nếu không phải hắn có nhiều thủ đoạn, còn có Chuẩn Đế che chở, nói không chừng hiện tại đã triệt để vẫn lạc. Dù sao.
Lai lịch của Dương Tiễn rất lớn, còn lấy được thứ tốt trong truyền thừa Chân Tiên. Dưới tình huống tài bảo động lòng người, cho dù là một số thế lực lớn cũng không thể ngồi yên.
Địa Tiên Giới tổn thất nặng như vậy, trong đó thiên kiêu tuổi trẻ chiếm đa số. Nếu như bọn hắn qua đây, sắc mặt còn có thể thoải mái mới là lạ.
". . . ."
"Nghe đồn Dương Tiễn của Ngọc Hư Cung, hiện đang bị Tử Huyền Giới truy sát, cũng không biết là thật hay giả. . . . ."
Một vị Trưởng Lão của Thiên Nguyên Giới vuốt râu nói.
Hiện nay Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới giao lưu tin tức không có trở ngại, không ít tin tức của Tử Huyền Giới đã truyền đến Thiên Nguyên Giới.
"Lão phu cũng nghe nói một chút."
Thái Thượng trưởng lão của Tử Vi Thánh Địa gật đầu, trên mặt mang theo nụ cười như có như không, tiếp tục nói ra:
"Nghe nói thủ hạ của Dương Tiễn có không ít Thánh Nhân Vương, vì ngăn cản cường địch mà liên tục tự bạo, Đồng Quy Vu Tận cùng địch nhân."
"Mà hắn dưới sự che chở của một vị Chuẩn Đế mà trốn tới Thiên Nguyên Giới, cũng không biết bây giờ đã đến rồi địa phương nào
"Các ngươi... . . . ."
Sắc mặt lão Thánh Nhân của Tử Huyền Giới tái nhợt, đôi mắt nheo lại, lộ ra tia sáng lạnh lẽo. Một thân khí huyết rung động, giống như một đầu Chân Long khủng bố đang thức tỉnh.
Mới vừa rồi sinh linh Tử Huyền Giới còn đang chê cười Thiên Nguyên Giới. Lúc này mới qua bao lâu? Đã biến thành Thiên Nguyên Giới nhìn qua Tử Huyền Giới chê cười. Có thể đoán được, một khi đám người Dương Tiễn vượt qua biên giới vũ trụ, Thiên Nguyên Giới sẽ ngay lập tức có Thánh Địa tiếp ứng, khi đó thế lực Tử Huyền Giới muốn giết một người ở Thiên Nguyên Giới sẽ khó khăn hơn nhiều.
Nếu như Thiên Nguyên Giới thuận thế kiếm chuyện, một ngày nảo đó sinh linh Địa Tiên Giới qua đây, Tử Huyền Giới có thể gặp nguy hiểm. Hiện nay. Đã triệt để đắc tội với đám người Dương Tiễ rồin, muốn hòa giải gần như không có khả năng. Người ta ở Địa Tiên Giới cũng là nhân vật có một không hai.

Nếu bị thua thiệt mà không đáp trả, làm sao phù hợp với tính cách của mình ?
Dù nghĩ cho danh tiếng của Ngọc Hư Cung, bọn họ cũng phải lấy răng trả răng, lấy mắt trả mắt.
"Làm sao ?"
"Thẹn quá hóa giận ?"
Thái Thượng Trưởng Lão Tử Vi Thánh Địa lơ đễnh, hắn ngẩng đầu nhìn bảng danh sách bên trên, cười khẽ nói:
"Ngọc Hư Cung này thật sự không đơn giản, lão phu nghe nói lão tổ bọn họ chính là một vị Vô Thượng Chân Tiên."
"Bây giờ trên Đế Binh bảng này, đế binh xếp hạng thứ nhất dường như xuất phát từ Ngọc Hư Cung. . . . ."
...
"Chậc chậc, đây là một cường địch đó, cũng không biết Tử Huyền Giới có thể chịu được lửa giận của người ta hay không."
"Đúng vậy a!"
Ở bên cạnh, trưởng lão Thánh Địa còn lại mở miệng phụ họa nói:
"Đế binh xếp hạng thứ nhất Đế Binh bảng tên là trảm tiên thai, có thể thực sự Trảm Tiên hay không thì khó mà nói."
"Nhưng chém mấy vị Đại Đế Tử Huyền Giới, có lẽ không có vấn đề lớn."
"Đế binh xếp hạng thứ hai cũng thuộc về Địa Tiên Giới."
Thái Thượng Trưởng Lão Tử Vi Thánh Địa liếc mắt nhìn sinh linh Tử Huyền Giới, bỡn cợt nói:
"Tuy là lão phu không hiểu nhiều về Lục Đạo Luân Hồi này, nhưng hẳn cũng là một kiện đế binh uy năng cực đại."
"Cũng không biết Chấn Thiên Kiếm bài danh Đệ Ngũ của Tử Huyền Giới các ngươi có thể ngăn cản hay không."
"Ồ... . . ."
Tử Vi Thánh Địa Thái Thượng Trưởng Lão đột nhiên vỗ trán một cái, giống như nghĩ tới điều gì, giễu cợt nói:
"Lâu chủ tiền bối từng nói tạm thời chưa có người sở hữu Chấn Thiên Kiếm!"
"Chẳng lẽ, đế binh duy nhất nằm trong trong top 10 Đế Binh bảng của Tử Huyền Giới các ngươi tạm thời còn chưa xuất thế?"
Những lời này.

Không ít sinh linh Tử Huyền Giới nghe thấy, lập tức giận giữ đến tím mặt, nhưng cũng không cách nào phản biện được.
Uy danh cùng địa vị của Chấn Thiên Kiếm tại Tử Huyền Giới cũng giống như địa vị độc nhất vô nhị của Yêu Hoàng Chung tại Thiên Nguyên Giới.
Điểm khác biệt duy nhất chính là.
Yêu Hoàng Chung vẫn tồn tại từ xưa đến nay, chưa từng bị thất lạc, thỉnh thoảng vẫn xuất thế, cho người ta cảm giác còn tồn tại.
Ví dụ như.
Thời điểm huỷ diệt Huyết Ma nhất tộc, Kim Ô nhất tộc đã từng vận dụng Yêu Hoàng Chung cùng với Chiêu Yêu Phiên, triệu tập Ức Vạn Yêu Tộc chinh phạt Huyết Ma nhất tộc.
Nhưng Chấn Thiên Kiếm lại khác.
Ức vạn vạn năm qua đi, đã không cách khảo chứng người luyện chế Chấn Thiên Kiếm, nếu không có Đế Binh bảng của Thiên Cơ Lâu hiện thế, thậm chí bọn họ còn không biết chuôi kiếm này là ai luyện chế.
Trong vô số tuế nguyệt, chuôi Đế Kiếm này đã qua tay mấy vị Đại Đế.
Đại Đế bỏ mạng ở dưới Chân Thiên Kiếm cũng nhiều vô kể, nhưng mỗi một lần nó hiện thế đều không được bao lâu sẽ tự động biến mất trong thời gian trường hà.

Chương 403. Ngược lại không ngại quy về ta Kim Ô nhất tộc.

Chương 403: Ngược lại không ngại quy về ta Kim Ô nhất tộc.
Nguyên nhân chính là vì như vậy, Chấn Thiên Kiếm mới được phủ một lớp khăn che mặt. Không có ai biết khi nào nó xuất thế.
Lại càng không biết nơi hạ lạc của Chấn Thiêm Kiếm.
Tuy là chuôi Đế Kiếm này bài danh thứ năm trên Đế Binh bảng, nhưng đối với Tử Huyền Giới mà nói cũng tương đương với không có.
Muốn tìm được nơi hạ lạc của chuôi Đế Kiếm này, không ít sinh linh Tử Huyền Giới đều có một chút suy đoán trong lòng, đó chính là từ Thiên Cơ Lâu!
Mà cái giá để tìm chuôi Đế Kiếm này... Không ít người đều đang rỉ máu trong lòng.

Nhìn tác phong của Thiên Cơ lâu chủ từ xưa đến nay... ít nhất ... Bắt đầu cũng phải một kiện đế binh đi?
Đều là đế binh, nhưng có thể bài danh trên Đế Binh bảng hay không lại khác nhau một trời một vực, chớ đừng nói là Chấn Thiên Kiếm bài danh Đệ Ngũ Đế Binh bảng.
"Thiên Nguyên Giới cũng đừng quá mức đắc ý!"
Lão Thánh Nhân hừ một tiếng, lạnh giọng nói:
"Tử Huyền Giới có không ít Đại Đế, trên đế bảng còn có hai vị Đại Đế, không phải phải một vật chết giống nhưu một kiện Đế Binh có thể so sánh được!"
"Nếu như Bạch Lễ Đại Đế, Vũ Niết Đại Đế muốn, có lẽ không bao lâu nữa Chấn Thiên Kiếm sẽ có thể tái hiện thế gian!"
"Đúng vậy!"
Vị lão Thánh Nhân này nói chuyện lập tức khiến cho những sinh linh Tử Huyền Giới kia phụ họa.
"Nếu như Chấn Thiên Kiếm hiện thế, đến lúc đó không thể thiếu một lần phân cao thấp với Yêu Hoàng Chung!"
"Bọn ta cũng muốn xem thử rốt cuộc là Đệ Ngũ Đế Binh bảng Chấn Thiên Kiếm mạnh hơn một bậc, hay là Yêu Hoàng Chung bài danh thứ ba trên Đế Binh bảng ngạo thị quần hùng!"
"Đế binh cuối cùng chỉ là đế binh, nếu là binh khí, cái nào mạnh cái nào yếu, điểm mấu chốt không phụ thuộc vào nó, mà là phải xem ở trong tay ai, nếu như sau này Yêu Hoàng Chung bị đánh nát ....."
"Bọn ta cũng có nghe nói tới Yêu Hoàng Chung của Thiên Nguyên Giới, cũng chỉ là đế binh của Kim Ô nhất tộc mà thôi, luận sức công phạt, chưa chắc so với được với Chấn Thiên Kiếm!"
Trong Tử Huyền Giới.
Không ít sinh linh đang nghị luận ầm ĩ. Trong lời nói dường như cũng không để Yêu Hoàng Chung vào trong lòng
Bọn họ không dám nghi vấn Đế Binh bảng, thế nhưng nghi vấn chiến lực của Thiên Nguyên Giới vẫn không có vấn đề. Dù sao hiện nay bọn hắn ngay cả một vị Đại Đế đỉnh phong cũng tìm không ra.
Nếu như Yêu Hoàng Chung được Kim Ô lão tổ nắm giữ ở trong tay, bọn họ thật đúng là không lo lắng chút nào. Dù sao.
Tử Huyền Giới của bọn họ có hai vị Đại Đế trên đế bảng.

Nếu có thể phối hợp với Chấn Thiên Kiếm, vậy thì uy lực không phải đơn giản như một cộng một bằng hai. Dưới cái nhìn của bọn họ, đánh bại một vị Kim Ô lão tổ mới vừa thành đế cũng đơn giản như lấy đồ trong túi.
Nếu như có thể cướp đi Yêu Hoàng Chung, vậy thì càng tốt hơn. Xếp hạng ba Đế Binh bảng, chỉ cần là người tu luyện thì đều sẽ thấy thèm thuồng.
"Các ngươi không khỏi quá mức tự tin!"
Trong đám người.
Một nam tử mái tóc vàng óng ánh, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, cả người chảy xuôi Thái Dương Chân Hỏa. Hắn chắp hai tay sau lưng, cả người tràn ngập lực lượng kinh khủng. Giống như một tôn Yêu Hoàng thiếu niên, bễ nghễ thập phương.
" Binh khí Trấn Tộc của Kim Ô nhất tộc là thứ các ngươi có thể xen vào?"
Ánh mắt Kim Ô Nhị Thái Tử như điện, chỗ hắn đi qua không người nào dám can đảm đối diện cùng. Khí tượng thiếu niên Chí Tôn được triển lộ không thể nghi ngờ.
"Là Thái Tử Kim Ô nhất tộc, hình như là Nhị Thái Tử, người này bài danh thứ ba mươi tám trên Thiên Kiêu Bảng Thiên Nguyên Giới, người thứ mười sáu trên Yêu Tộc Thiên Kiêu Bảng!"
"Nghe nói hắn vốn xếp hạng thứ mười tám, thời gian ngắn ngủi đã tăng lên hai bậc!"
"Hóa ra là hắn!"
"Thực lực người này rất mạnh, tiềm lực cũng không thể khinh thường, tương lai có thể bước lên trên vạn giới Thiên Kiêu Bảng! Không ít người đều nói, hắn vô cùng có khả năng bài danh thứ 501 trên Thiên Kiêu Bảng!"
"Khó trách, người Tử Huyền Giới dám khinh thường đế binh của Kim Ô nhất tộc, là Kim Ô Nhị Thái Tử, há có thể không đứng đi ra ?"
Trong lòng mọi người Tử Huyền Giới khiếp sợ. Ngược lại, Thiên Nguyên Giới bên này lại phấn chấn không gì sánh được. Cái khác không so được, thế nhưng luận chiến lực thiên kiêu, bọn họ lại nghiền ép đối phương. Một vị Kim Ô Nhị Thái Tử, không chút khách khí nói, có thể treo ngược phần lớn thiên kiêu của Tử Huyền Giới lên đánh.
"Tử Huyền Giới, có ai dám đánh với ta một trận ?"
Kim Ô Nhị Thái Tử mở miệng, thanh âm rất cường thế, cũng rất lạnh lẽo, giống như sắt thép va chạm quanh quẩn trong đám người, làm cho từng người nghe được lời này đều không khỏi biến sắc. Mọi người không thể không thán phục, Kim Ô Nhị Thái Tử mạnh mẽ. Hắn không phải là đang

gây hấn với một thế lực của Tử Huyền Giới, mà là đang tuyên chiến với toàn bộ người trẻ tuổi của Tử Huyền Giới! Nhưng tiếc là chính là phần lớn sinh linh Tử Huyền Giới tới Đại Hoang thành đều là nhân vật thế hệ trước, bọn họ không có khả năng nghênh chiến. Cho dù thắng Kim Ô Nhị Thái Tử cũng không vẻ vang gì. Ngược lại tỷ lệ lớn là bị người khác nhạo báng.
"Cuồng vọng!"
Lão Thánh Nhân bên trong Tử Huyền Giới hừ lạnh một tiếng, nói:
"Trong Tử Huyền Giới ta, thiên kiêu bài danh trên Thiên Kiêu Bảng cũng không ở đâ. Nếu có một người ở chỗ này, làm sao có thể cho phép ngươi kiêu ngạo?"
"Thật sao ?"
Kim Ô Nhị Thái Tử chế giễu một tiếng, mái tóc tung bay, áo bào phấp phới, hắn tự tin nói: "Trong Tử Huyền Giới, tất cả thiên kiêu đều là gà đất chó sành mà thôi."
"Không đáng để nhắc tới."
"Về phần Chấn Thiên Kiếm... . . ."
Kim Ô Nhị Thái Tử liếc mắt nhìn Đế Binh bảng trên hư không, cười lạnh nói: "Đế binh Bài danh Đệ Ngũ, sao xứng đánh đồng với đế binh bài danh thứ ba?"
"Làm càn!"
"Lớn mật!"
"Tiểu súc sinh, ngươi muốn chết!"
Trong Tử Huyền Giới không ít người đứng dậy, cao giọng quát. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tiểu bối cuồng vọng như vậy. Đế Binh bảng mới vừa xuất thế, còn chưa có bất kỳ đế binh trên Đế Binh bảng nào va chạm với nhau. . . . Mà vị Kim Ô Nhị Thái Tử này lại trực tiếp xuất cuồng ngôn, Chấn Thiên Kiếm không bằng Yêu Hoàng Chung.

Chương 404. Đệ thập Đế Bảng!

Chương 404: Đệ thập Đế Bảng!
Đây là đang kéo cừu hận một cách lộ liễu! Cách làm này cũng tượng trưng cho tác phong của Kim Ô nhất tộc, dù sao bọn họ tự ngạo đã quen rồi, ở Thiên Nguyên Giới chính là bá chủ một phương, hiện nay hai thế giới dung hợp. Kim Ô nhất tộc vẫn là một bước tường lớn. Coi như hắn nói vậy cũng không ai làm gì được hắn. Dù sao nơi này cũng là Thiên Nguyên Giới. Mà

mặt đất dưới chân lại càng thuộc về Đại Hoang thành! Không ít Thánh Nhân của Tử Huyền Giới lộ ra diện mục dữ tợn, gân xanh nổi lên, đôi mắt như muốn phun lửa nhìn chòng chọc vào Kim Ô Nhị Thái Tử, hận không thể băm thây hắn thành vạn mảnh.
Chấn Thiên Kiếm trong lòng bọn họ chính là tượng trưng cho mạnh mẽ cùng vô địch.
... ...
Bây giờ bị người khác vũ nhục, từng sinh linh Tử Huyền Giới đều cảm thấy không vui vẻ nổi.
"Các ngươi muốn động thủ ?"
Kim Ô Nhị Thái Tử vẫn ung dung, hắn không sợ hai chút nào, thậm chí còn tiến lên trước một bước, lạnh lùng nói:
"Đừng có quên nơi đây chính là Thiên Nguyên Giới, còn là nơi Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối thanh tu, ta xem ai dám làm càn ?"
Vừa dứt lời.
Phía sau Kim Ô Nhị Thái Tử có một ông già tiến lên, khí tức cấp bậc Đại Thánh khuếch tán ra, bao phủ tất cả sinh linh Tử Huyền Giới.
Uy áp Kinh khủng chèn ép hư không vặn vẹo.
Cho dù không xuất thủ, nhưng chỉ bằng áp lực đã khiến một đám Thánh Nhân sắc mặt trắng bệch, khó có thể thở nổi.
"Vốn là hôm nay ta tới đây muốn mời Lâu chủ tiền bối thôi diễn một cơ duyên, nhưng không nghĩ tới vừa lúc gặp phải Đế Bảng cùng Đế Binh bảng xuất thế."
Kim Ô Nhị Thái Tử nhìn lên hai bảng danh sách trên bầu trời, nhẹ giọng nói ra:
"Nếu như Chấn Thiên Kiếm của Tử Huyền Giới này vô chủ, có lẽ Kim Ô nhất tộc ta không ngại thu về!"
"Ngươi dám!"
Lão Thánh Nhân Tử Huyền Giới, tức giận đến thân thể run rẩy.
Hắn biết những lời này của Kim Ô Nhị Thái Tử cũng không phải đang nói đùa.
Kim Ô nhất tộc có thực lực này, hơn nữa cũng có sức mạnh này. Bọn họ truyền thừa vô số năm, nội tình thâm hậu không gì sánh được, muốn tìm được tin tức của Chấn Thiên Kiếm cũng không khó.
Chỉ cần xuất ra giá trị nhất định, để cho Thiên Cơ lâu chủ suy tính một phen là được. Nếu như Chấn Thiên Kiếm rơi vào trong tay Kim Ô nhất tộc... . . .

"Ta có gì không dám ?"
Kim Ô Nhị Thái Tử tu luyện nhiều năm, giữa trán phát ra ánh sáng, hồn lực cường đại cuộn trào mãnh liệt, phía sau có một con Kim Ô ngang trời xuất thế, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, quý tộc không thể tả!
"Lão tổ tộc ta vừa mới thành đế, chưa tế luyện đế binh, bây giờ còn thiếu một binh khí tiện tay, Chấn Thiên Kiếm này vừa lúc thích hợp!"
Kim Ô Nhị Thái Tử chậm rãi nói rằng. Lời còn chưa dứt.
Hắn xoay người đi về hướng Thiên Cơ Lâu, vừa đi vừa nói ra:
"Đợi Chấn Thiên Kiếm rơi vào trong tay Kim Ô nhất tộc ta, ta sẽ cho các ngươi biết, Chấn Thiên Kiếm cùng Yêu Hoàng Chung bên nào mạnh bên nào yếu!"
"Buồn cười!"
Lão Thánh Nhân giận không kềm được, trong đôi mắt lấp lóe hàn ý, áo bào phần phật, tay nắm chặt, suýt chút nữa đã không thể kềm chế sát ý trong lòng.
Cũng may cuối cùng hắn vẫn nhẫn nại được. Một khi xuất thủ.
Không cần Thiên Cơ lâu chủ động thủ, sợ rằng cường giả Thiên Nguyên Giới chung quanh sẽ bóp chết hắn trước tiên. Khi đó.
Hắn chết cũng là chết vô ích.
Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới, hai thế giới này đã có sự ăn ý. Đó chính là không được động thủ bên trong Đại Hoang thành.
Bất kỳ bên nào động thủ, người bị chết sẽ không có chút giá trị nào, thế lực sau lưng bọn họ ngay cả một rắm cũng không dám thả, chỉ có thể ngậm ngùi chấp nhận.
Lúc này.
Trong toàn bộ Đại Hoang thành.
Không biết có bao nhiêu Thánh Nhân Vương cùng với Đại Thánh đang chăm chú nhìn hắn, một khi hắn có dấu hiệu động thủ, trong chớp mắt tiếp theo, e hắn sẽ lập tức lên đường vãng sinh.
"Chấn Thiên Kiếm, quyết không thể rơi vào tay Kim Ô nhất tộc!"
Lão Thánh Nhân cắn chặt hàm răng, từ trong kẽ răng chật vật phun ra mấy chữ.
Hắn khẽ lật bàn tay gầy gòm, lòng bàn tay xuất hiện một viên ngọc giản, nhanh chóng truyền một tin tức cho thế lực sau lưng mình.
Cũng trong lúc đó.

Sinh linh Tử Huyền Giới làm như thế cũng không phải số ít, hầu như trong thời gian ngắn ngủi nửa canh giờ tin tức Đế Bảng cùng Đế Binh bảng xuất thế giống như vòi rồng, quét ngang toàn bộ Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới.
Không chỉ có các đại thế lực, thậm chí một số tán tu, cũng bắt đầu biết được nội dung hai bảng danh sách, dù sao tin tức này cũng không phải tuyệt mật. Rất dễ dàng lưu truyền ra ngoài. Sau khi tin tức này truyền đến Tử Huyền Giới.
Không ít thế lực cường đại đều có nhân vật khủng bố ra khỏi nơi bế quan, từng người đều có khí huyết ngập trời, vóc người vĩ đại, vừa xuất hiện đã ngay lập tức chạy đến Thiên Cơ Lâu.
Chấn Thiên Kiếm chính là đế binh của Tử Huyền Giới. Tuyệt đối không thể lưu lạc vào trong tay thế lực Thiên Nguyên Giới.
Đồng thời.
Cuối cùng Chấn Thiên Kiếm thuộc về ai, nội bộ Tử Huyền Giới cũng sẽ đấu sức một phen. Một món đế binh thần bí như vậy, bất kể là thế lực nào lấy được đều sẽ tăng trưởng cực lớn.
Cũng chính vì như vậy.
Nhân vật mạnh mẽ đại biểu cho từng thế lực bọn họ đều giành giật từng giây, rất sợ đi sau người khác, bị người khác đoạt lấy Chấn Thiên Kiếm trước
Cùng lúc đó.
Tử Huyền Giới.
Trong một phương Đế Tộc.
Phía sau núi rank nứt, Thiên Địa kịch chấn.
Ùng ùng!
Từng vết nứt giống như xuyên qua chư thiên vạn giới, lan tràn trong hư không, phát ra hào quang thần bí, pháp tắc đang đan xen, khiếm cho cả phiến hư không cũng phải lung nay.
Giống như một giây tiếp theo sẽ nổ tung.
Nội bộ Đế Tộc.
Vô số sinh linh lúc cảm thụ được cỗ hơi thở này, bọn họ không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, tất cả đều ngay lập tức quỳ rạp xuống đất, trong miệng hô to.
"Cung nghênh lão tổ xuất quan!"
Thanh âm như lũ quét cuốn tới, chấn động Thiên Địa.

Hóa thành một đợt hồng thủy dậy sóng, cuốn về bốn phương tám hướng, chấn động Lưu Vân thành bột phấn.
Từng sinh linh Đế Tộc, ánh mắt nóng bỏng nhìn vết nứt không gian, nét mặt mang theo biểu tình cuồng nhiệt, trong lòng bọn họ biết rõ nơi đó là nơi lão tổ nhà mình bế quan.
Ngày bình thường.

Chương 405. Đệ thập Đế Bảng! (2)

Chương 405: Đệ thập Đế Bảng! (2)
Khí tức lão tổ tiêu tán.
Không ít người đều suy đoán lão tổ nhà mình có lẽ không ở trong tộc, thậm chí đã tọa hóa! Cho đến vừa rồi.
Thiên Cơ Lâu tuyên bố Đế Bảng, bọn họ mới bỗng nhiên hiểu ra.
Lão tổ nhà mình chưa từng rời khỏi, thậm chí cũng không Tọa Hóa, ngược lại thực lực còn đại tăng, lên đến vị trí đệ thập Đế Bảng!
Tuy là đế trên bảng chỉ có mười vị trí. Nhưng việc này cũng không quan trọng.
Cho dù là vị trí thứ mười cũng đủ để ngạo thị đồng cấp, dù sao phần Đế Bảng không chỉ giới hạn ở Tử Huyền Giới, mà còn có Thiên Nguyên Giới, Địa Tiên Giới, Huyết Võng Giới!
Trong bốn thế giới.
Lão tổ nhà mình xếp vào trong mười vị Đại Đế mạnh nhất, đây là vinh quang bực nào?
Không chút khách khí nói, vinh quang này so với một hậu bối thiên kiêu bước lên trên Thiên Kiêu Bảng, còn hơn ức vạn lần, dù sao một người đại biểu cho tương lai.
Một người đại biểu cho hiện tại!
Đại Đế tương lai cùng với Đại Đế hiện tại, cái nào quan trọng vừa nhìn đã hiểu rõ!
Quan trọng hơn chính là, ngoại giới có tin đồn nói sinh linh bước lên Đế Bảng, tương lai có khả năng thành tiên cực lớn! Nếu như lão tổ nhà mình thực sự may mắn thành tiên...
Trong lòng từng sinh linh Hồn Vũ Đế tộc đều không thể bình tĩnh. . . .
Sau này chẳng phải bốn chữ hồn Vũ Đế tộc sẽ phải đổi tên trở thành... Hồn Vũ Tiên tộc ?

Danh hiệu này, trong Tử Huyền Giới bọn hắn, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện, nói không chừng tộc quần của bọn hắn sẽ là tộc quần đầu tiên có danh hiệu này!
Về sau bất kể đi tới nơi nào, không phải đều sẽ ngẩng cao đầu?
"Oanh!" Vết nứt hông gian lần thứ hai lay động. Ở phía chân trời.
Tiên Quang đầy trời, Chân Long bay lượn, Tiên Hoàng vờn quanh, Huyền Vũ mở đường. . . . Từng thụy thải, từng đạo thần huy xen lẫn thành một kim quang đại đạo.
Một thân ảnh cao lớn, mái tóc xõa ra, anh vĩ không gì sánh được đang bước đi trên đó, giống như từ một không gian khác đi tới.
Ở dưới chân hắn, đạo quang lấp lóe, hóa thành tiếng sấm trên Cửu Thiên, Thiên Địa bên ngoài có dị tượng giáng xuống, thừa nhận vô thượng đạo quả bên ngoài, đây là cảnh tượng vạn cổ hiếm thấy.
Từ cổ chí kim có rất ít người có thể chứng kiến cảnh tượng này.
"Đạp!"
Vũ Niết Đại Đế bước ra một bước, hàng lâm Tử Huyền Giới. Lúc này.
Trên thế giới này trần ngập khí tức Đại Đế, trên chấn động Cửu Thiên, dưới nhiếp Cửu U, vạn vật có linh đều muốn thần phục, giống như một tôn Chí Cao Thần.
Hắn là Chúa Tể thiên địa ý chí, đại đạo rủ xuống từng luồng ánh sáng vô lượng, giống như thác nước treo lơ lửng giữa thương khung, vờn quanh thân thể Vũ Niết Đại Đế.
"Hậu bối tộc nhân, bái kiến lão tổ!"
"Hậu bối tộc nhân, bái kiến lão tổ!"
"Hậu bối tộc nhân, bái kiến lão tổ!"
Trong Hồn Vũ Đế tộc xuất hiện tiếng gầm vô tận, lần thứ hai phóng lên cao, chấn kinh cả phiến Tinh Vực, vô tận sinh linh đều quay đầu nhìn về phía bên này, vẻ mặt mang theo thần sắc kinh hãi.
Chân trước Đế Bảng, Đế Binh bảng xuất thế.
Chân sau Vũ Niết Đại Đế đã hiện thân, điều này rất khó khiến người ta không thể suy nghĩ nhiều.
Nhân vật bài danh trên Đế Bảng, ở thời khắc mấu chốt này xuất quan, hắn hoặc là vì thành tiên, hoặc là vì Chấn Thiên Kiếm, hoặc là vì Địa Tiên Giới.
Trừ những thứ đó ra, không còn bất kỳ khả năng nào nữa!
"Đứng lên đi."

Thân hình Vũ Niết Đại Đế vĩ đại, đứng sừng sững trong hư không, quanh thân sương mù hỗn độn lượn lờ, chỉ có một đôi mắt lộ ra bên ngoài mười phần thâm thúy, như một vùng biển sao sâu không thấy đáy.
"Thất lạc trăm vạn năm, Chấn Thiên Kiếm trong lời đồn lại sắp hiện thế rồi?"
Vũ Niết Đại Đế nhìn ra tinh không xa xa, ánh mắt xuyên thủng ức vạn dặm, xuyên qua vũ trụ biên hoang, dường như thấy được Đại Hoang thành ở trong nội địa Thiên Nguyên Giới.
"Khởi bẩm lão tổ, Chấn Thiên Kiếm bài danh Đệ Ngũ Đế Binh bảng, hậu bối tử tôn cả gan mời lão tổ xuất thủ lấy lại Chấn Thiên Kiếm làm rạng rỡ uy danh Tử Huyền Giới!"
Trong Hồn Vũ nhất tộc.
Một người đàn ông trung niên, trong lòng rung động, khom người quỳ gối, chăm chú hành lễ, nói.
"Việc này. . . . ."
Vũ Niết Đại Đế liếc mắt nhìn lại, vô số tộc nhân Hồn Vũ tộc rung động trong lòng, suy nghĩ trong đầu từng sinh linh giống như bị hắn liếc mắt đã nhìn thấu.
Giống như một tồn tại cao cao tại thượng đang quan sát đàn kiến phía dưới.
"Ta biết rồi!"
Vũ Niết Đại Đế gật đầu.
Đám tộc nhân hậu bối này của mình đang suy nghĩ gì, làm một vị Đại Đế hắn quá là rõ ràng. Không phải là muốn cho Hồn Vũ nhất tộc nâng cao một bước hay sao.
Chuyện này cũng không có gì đáng nói.
Hắn thân là Đại Đế của Hồn Vũ Cổ Tộc, bản thân đã phải gánh vác sứ mệnh này.
Nếu có Chấn Thiên Kiếm, mình lại bước vào Chân Tiên Chi Cảnh, tương lai Tử Huyền Giới sẽ chỉ còn lại có một thanh âm, đó chính là thanh âm của Hồn Vũ Cổ Tộc!
Thân là Đại Đế, không phải bọn họ không có dã tâm. Mà ngược lại.
Dã tâm của bọn hắn còn lớn hơn.
Trước mắt có sân khấu để biểu diễn, đương nhiên Vũ Niết Đại Đế sẽ không buông tha.
"Lão tổ muốn ra tay sao?"

Trong lòng tộc trưởng Hồn Vũ Cổ Tộc nóng bỏng, nhìn lão tổ nhà mình, cả người kích động đến run rẩy.
Đối với thực lực lão tổ nhà mình, hắn hiểu rất rõ. Lúc này.
Không tính Tử Huyền Giới, cho dù cộng thêm Thiên Nguyên Giới thì có làm sao? Chiến lực lão tổ nhà mình tuyệt đối có thể xếp vào ba vị trí đầu!
Chỉ cần người Địa Tiên Giới không tới, Táng Thiên Đại Đế không đối đầu với Tử Huyền Giới, hiệu lệnh của Vũ Niết Đại Đế chính là thánh chỉ, bất kỳ tộc quần nào cũng phải tuân theo!
Về phần Bạch Lễ Đại Đế. . . . .
Bọn họ chưa từng nghĩ tới, dù sao đây cũng là Đại Đế Tử Huyền Giới. Sẽ không đối địch với lão tổ nhà mình.
Lão tổ nhà mình thống ngự toàn bộ Tử Huyền Giới, vậy hắn sẽ là dưới một người trên Ức Vạn Vạn người, thân là Đại Đế sẽ không để ý đến thế tục.
Những quyền lực kia đều sẽ rơi lên trên vai của hắn. Đến lúc đó.
Đằng sau mình có một vị Đại Đế đỉnh phong cùng lão tổ chống lưng, bất luận kẻ nào bất kỳ thế lực nào cũng đều phải cho hắn ba phần tình mọn.
Cho dù là một vị Đại Đế trêu chọc đến hắn cũng phải suy nghĩ một chút!

Chương 406. Ngươi là vì Chấn Thiên Kiếm ? .

Chương 406: Ngươi là vì Chấn Thiên Kiếm ? .
"Hồn Vũ nhất tộc bắt nguồn từ đâu không quan trọng. Tuy là bây giờ cường thịnh, nhưng không thể sinh ra tâm ỷ mạnh hiếp yếu!"
Vũ Niết Đại Đế khẽ nói.
Toàn bộ Tử Huyền Giới, gần nghìn vạn năm qua có mấy vị Đại Đế xuất thế, nhưng chân chính từ một thế lực nhỏ từng bước bò lên Đại Đế lại chỉ có hai người Vũ Niết Đại Đế cùng Thiên Khấp Đại Đế.
Vũ Niết Đại Đế sau khi xưng đế đã sáng lập Hồn Vũ Đế Tộc.
Mà Thiên Khấp Đại Đế lại chưa từng thành lập Đế Tộc, đường hai người đi không giống nhau, nhưng mục tiêu cuối cùng cũng rất nhất trí, đó chính là đột phá cảnh giới cao hơn!
Lời nói vừa dứt.
Vũ Niết Đại Đế không nói nữa, bước chân đi về phương xa.
"Lão tổ!"

Tộc trưởng Hồn Vũ tộc mở miệng hô to.
Nét mặt hắn mang theo vẻ nghi hoặc nhìn phương hướng lão tổ đi xa, cực kỳ khó hiểu. Đó không phải là phương hướng Thiên Nguyên Giới sao!
Chẳng lẽ.
Lão tổ muốn đi dạo một quãng đường xa, hoặc là nhìn một địa phương chiến đấu năm? Lời giải thích không khỏi có điểm gượng ép.
Dù sao lão tổ thành đế đã trăm vạn năm, hậu nhân của mình còn ở đây, còn xa xa mới đạt được tình trạng thương hải tang điền.
Vũ Niết Đại Đế không đáp lại chút nào, bước ra một bước, núi non đại địa đều di chuyển, Phong Vân đều đang biến hóa, Thiên Địa cũng xảy ra giao cảm, sinh ra vô số dị tượng.
Một con đường màu vàng kim giống như một dải ngân hà dậy sóng, xuyên qua vô số Tinh Vực, ức vạn Tinh Thần cũng phải run sợ, tinh quang chập chờn.
Giờ khắc này.
Từng sinh linh trong Tử Huyền Giới đều bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn lên trên bầu trời.
Một vị Đại Đế đi dạo trong Tử Huyền Giới, bất kỳ một thế lực nào cũng phải hết hồn, rất sợ một giây tiếp theo trước của nhà mình bỗng nhiên xuất hiện một vị Đại Đế.
Tất nhiên.
Lúc trước Vũ Niết Đại Đế trên đường quật khởi cũng đối địch với vô số thế lực, không biết giẫm lên bao nhiêu thi thể địch nhân mới có thể đi tới bước này.
Nếu như hắn muốn thu nợ nần, toàn bộ Tử Huyền Giới, không ai có thể chống đỡ được.
"Tiến vào trong Tứ Cấm Cổ Đạo!"
Tin này vừa truyền ra.
Toàn bộ sinh linh Tử Huyền Giới đều ngẩn ra. Tứ Cấm Cổ Đạo cũng không phải là một vùng đất lành.
Đây là một cấm khu hung danh hiển hách, từ cổ chí kim, phàm là sinh linh đi vào trong đều có rất ít người sống đi ra, trong đó ẩn giấu không biết bao nhiêu vị Đại Đế cổ xưa!
Rất nhiều thế lực lớn của Tử Huyền Giới đều nhận được tin tức, chạy tới đầu tiên, muốn xem kết quả. Một vị Đại Đế sống sờ sờ bước vào cấm khu, nói không chừng sẽ xảy ra đại chiến.

Lấy thực lực của Vũ Niết Đại Đế, những Đại Đế kéo dài hơi tàn trong Tứ Cấm Cổ Địa kia có thể ngăn cản Vũ Niết Đại Đế hay không vẫn là một ẩn số.
Nếu như thật sự khai chiến, nói không chừng sẽ dẫn tới không ít Đại Đế vẫn lạc tại chỗ. bên trong Tứ Cấm Cổ Đạo.
Sơn nhạc màu đen liên miên, từng đạo Trận Văn hiện đầy trên trời dưới đất, khóa lại cả vùng hư không, tản mát ra một luồng khí lạnh không tên.
Nơi này có một tòa sát trận khổng lồ. Uy năng khó lường.
Cho dù là Đại Đế tùy tiện bước vào trong đó cũng có khả năng bị thương nặng, trên đó đến nay còn nhuộm đế huyết, trải qua không biết bao nhiêu tuế nguyệt vẫn tản ra uy năng ngập trời.
Dưới chân Vũ Niết Đại Đế xuất hiện một con đường kim quang nối thẳng đến khu vực trung tâm. Nơi đó có cung điện vết nứt khắp nơi.
Trên đó phủ đầy bụi, sương mù lượn lờ, thần bí khó lường, từ xưa đến nay ngoại trừ Đại Đế, không có ai biết trong cung điện đang ẩn giấu thứ gì.
Người đi tới chỗ này, ngoại trừ Đại Đế.
Tất cả những người khác đều bị áp chế, tu vi, thần thức, thần hồn đều bị giam cầm. Đây cũng là lý do khu vực này có tên Tứ Cấm Cổ Đạo.
"Vũ Niết, ngươi không nên tới này!"
Đúng lúc này.
Ở sâu trong cung điện truyền đến một thanh âm lạnh lùng vô tình, có uy nghiêm vô thượng thẩm thấu, khiến người ta sợ run lên.
Vũ Niết Đại Đế dừng chân trong hư không, Tứ Cấm Lĩnh Vực chung quanh đối với hắn mà nói giống như không tồn tại, hắn đứng trong hư không, nhìn xuống phía dưới xa xa.
"Đẳng cấp thế giới đã xảy ra chuyển tiếp, hẳn là các ngươi đã biết, không cần tiếp tục kéo dài hơi tàn ở chỗ này!"
"Vậy thì sao?"
Chủ nhân của thanh âm vừa rồi trong cung điện im lặng trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng.
"Tử Huyền Giới cần các ngươi!"
Vũ Niết Đại Đế mở miệng, thanh âm oang oang vang vọng khắp nơi trong Tứ Cấm Cổ Địa.
"Ngươi muốn khai chiến với Thiên Nguyên Giới?"
Lại một thanh âm xa xa truyền ra.

Hầu như cũng trong lúc đó, trên bầu trời có một đôi mắt giấu trong sương mù mở ra, giống như thiên nhãn, ở đó có ức vạn tinh thần chìm nổi, còn có cảnh tượng thế giới tan biến đáng sợ.
"Cũng không phải."
Vũ Niết Đại Đế lắc đầu.
"Mâu thuẫn của mấy người mới thành đế còn không đủ để làm cho hai giới khai chiến toàn diện!"
"Vậy là ngươi vì Chấn Thiên Kiếm ?"
Trên bầu trời, con ngươi mở ra, thanh âm mười phần phần trầm thấp.
Tin tức Thiên Cơ Lâu truyền khắp hai thế giới, mặc dù Tứ Cấm Cổ Đạo là cấm khu, nhưng còn chưa đoạn tuyệt với ngoại giới, tin tức vẫn có thể truyền đến đây.
Chỉ cần bọn họ muốn, thần thức có thể trong nháy mắt bao trùm vô số Tinh Vực, từng sinh linh đàm luận đều có thể truyền vào trong tai bọn họ.
Từ trước lúc hai giới dung hợp.
Cổ xưa Đại Đế bên trong Tứ Cấm Cổ Đạo cũng đã nghe nói đến uy danh của Thiên Cơ Lâu. Bây giờ biết được tin tức Chấn Thiên Kiếm cũng hợp tình hợp lý.
"Phải, cũng không phải!"
Con mắt của Vũ Niết Đại Đế mở ra, nhìn xuyên qua hư không, hắn nhẹ giọng nói:
"Hôm nay ta tới đây chính là vì Bạch Lễ!"
"Bạch Lễ ?"
Trong Tứ Cấm Cổ Đạo.
Không ít nhân vật khủng bố, mặt đều ngẩn ra, trong lòng ngưng trọng.
"Nếu không phải Đế Bảng Thiên Cơ Lâu xuất thế, chính ta cũng không biết Bạch Lễ còn sống, hôm nay ta tới, Bạch Lễ ngươi vãn không tính hiện thân gặp mặt sao?"
Vũ Niết Đại Đế lần nữa lên tiếng.
Tuế nguyệt Bạch Lễ Đại Đế tồn tại cũng không tính là cổ xưa, nhưng khoảng cách tới hiện tại cũng có thời gian mấy triệu năm. Năm tháng dài đằng đẵng trôi qua, sự tích về Bạch Lễ Đại Đế đã bắt đầu mơ hồ, hậu nhân của hắn cũng đã bắt đầu sa sút, không có ai nghĩ tới.
Cho đến hôm nay Bạch Lễ Đại Đế không chỉ có còn sống, hơn nữa còn đạt tới Đại Đế đỉnh phong! Khoảng cách tới Chân Tiên chỉ còn một bước.

Thực lực bực này, cho dù đặt ở Địa Tiên Giới cũng là một nhân vật hết sức quan trọng!
"Ngươi làm thế nào nào xác nhận Bạch Lễ ở Tứ Cấm Cổ Đạo ?"
Trong mơ hồ.
Thanh âm yếu ớt vang lên, có vô thượng tồn tại mở miệng.

Chương 407. Nhưng ta không trả nổi đại giới

Chương 407: Nhưng ta không trả nổi đại giới
"Tứ Cấm Cổ Đạo, vẫn muốn phá vỡ Tử Huyền Giới, đi tới những thế giới khác. Nhiều năm như vậy, các ngươi mở ra bao nhiêu Không Gian Thông Đạo? Lại huỷ diệt bao nhiêu Tiểu Thế Giới ?"
"Phóng tầm mắt khắp Tử Huyền Giới, từng cấm khu một, ngoại trừ Tứ Cấm Cổ Đạo, Bạch Lễ chưa chắc sẽ để ý những địa phương khác". Vũ Niết Đại Đế chậm rãi nói.
Hắn chính là một tôn Đại Đế vạn tộc độc tôn, đối với một số người cùng cấp ẩn núp trong cấm khu làm gì, hắn cực kỳ hiểu rõ.
Mỗi một vị Đại Đế, bình thường đều sẽ mở rộng Không Gian Thông Đạo, muốn đi tới những thế giới khác. Có một số Đại Đế thành công.
Nhưng cũng có Đại Đế thất bại.
Mà Đại Đế thành công cũng chưa chắc là có thể tìm được thế giới đẳng cấp cao hơn. Không phải vị Đại Đế nào.
Cũng có vận khí tốt như Huyền Mô cổ đế năm đó.
Hơn nữa thế giới cấp càng thấp, số lượng cũng càng nhiều, bởi vậy phần lớn Tiểu Thế Giới đều trở thành chất dinh dưỡng cho cường giả Đế Cấp kéo dài tánh mạng.
Chính là bởi vì có Tiểu Thế Giới như vậy tồn tại, cho nên Đại Đế cường giả cũng không xuất thủ với sinh linh thế giới của mình để kéo dài tánh mạng, nếu không, từng vị Đại Đế đều giống như một quả bom hẹn giờ.
Mà Tứ Cấm Cổ Đạo.
Đây là một cấm khu tồn tại từ tuế nguyệt cực kỳ lâu đời.
Không biết bao nhiêu Đại Đế lúc tuổi già bước vào nơi đây, bọn họ nắm giữ tài nguyên Đại Đế coi trọng nhất, đó chính là Không Gian Thông Đạo, mỗi một đầu Không Gian Thông Đạo đều thông tới một Tiểu Thế Giới.

Những Tiểu Thế Giới này, tựa như là hậu hoa viên của bọn hắn, chăn nuôi vô số sinh linh. Cung cấp sinh mệnh bổn nguyên cho bọn họ.
Bạch Lễ Đại Đế tiến nhập vào trong Tứ Cấm Cổ Đạo, có thể nói là trong dự liệu của hắn.
"Sợ rằng phải khiến cho ngươi thất vọng rồi, lúc này Bạch Lễ cũng không ở Tử Huyền Giới !"
Ở sâu trong cấm khu có nhân vật khủng bố đáp lại."
"Không phải!"
Vũ Niết Đại Đế đứng lẳng lặng trong hư không, mái tóc tung bay, thân thể hùng vĩ, trấn áp Thiên Địa bốn phía, hắn chậm rãi mở miệng, nói:
"Bạch Lễ đã đã trở về!"
Tiếng nói vừa dứt.
Từ sâu trong Tứ Cấm Cổ Đạo.
Trên một mảnh đại địa không có bất kỳ sinh khí gì, từ Thái Cổ tuế nguyệt trước đây đã không có mấy người dám đặt chân đến. Mà ngay lúc này.
Mặt đất nứt nẻ.
Một Không Gian Thông Đạo hiện lên làm cho hư không vặn vẹo, đế uy dâng trào, đại đạo buông xuống, hiện ra từng đóa bạch ngân hoa.
Mỗi một đóa thần hoa đều lớn như ngọn núi, kiếm khí ngập trời mênh mông cuồn cuộn mười phương, nghiền nát vô số ngọn núi, thanh âm ùng ùng chấn động toàn bộ Tứ Cấm Cổ Đạo.
Giống như một đầu hoang cổ cự thú xuất thế, chấn nhiếp nhân tâm.
"Vũ Niết!"
"Ngươi tới sớm!"
Thanh âm hùng hậu truyền đến.
Trong Không Gian Thông Đạo có một thân ảnh sáng chói đứng ở đó, chung quanh hắn Nhật Nguyệt Luân chuyển, có ức vạn Tinh Thần vờn quanh, còn có tiên nhân nhảy múa, Thần Thú gào thét.
Cho dù hắn vẫn không nhúc nhích, nhưng khí tức cũng đã ép sập chư thiên.
Hơn nữa giờ khắc này Tử Huyền Giới dường như như có Thiên Đạo giao cảm, buông xuống vô tận sợi xích trật tự, tất cả đều dung nạp lên trên thân thể hắn.
Bạch Lễ Đại Đế vừa mới từ dị giới trở về, dường như muốn biến hóa thành tiên, tràn đầy khí tức phiêu nhiên xuất trần.
"Không còn sớm!"

Vũ Niết Đại Đế lắc đầu, hai vị Đại Đế đỉnh phong song song đối mặt, ánh mắt chạm nhau trong hư không. Mặc dù không có bất kỳ động tác gì, nhưng cũng làm cho mảng lớn không gian bị nghiền nát!
"Ùng ùng "
Thanh âm bạo tạc vang lên, Thiên Địa nổ tung, toàn bộ Tứ Cấm Cổ Đạo đều đang lay động, từng đạo khí tức kinh khủng cũng không cách nào nhẫn nại nữa.
Không biết có bao nhiêu vị Đại Đế từ phía dưới bước ra, bước lên trên thương khung.
"Ngươi không nên tới Tứ Cấm Cổ Đạo trước, mà hẳn là phải tới Thiên Cơ Lâu trước!"
Bạch Lễ Đại Đế mở miệng.
Hắn cả người tràn ngập Tiên Quang, làm cho người khác không cách nào nhìn ra dung mạo cụ thể, chỉ có thể mơ hồ phát hiện một sinh linh hình người, sừng sững giữa cửu tiêu, trấn áp vạn giới.
"Nhưng ta không trả nổi đại giới!"
Vũ Niết Đại Đế khẽ lắc đầu.
Mấy chữ này rất ngắn gọn, quanh quân trong thiên địa. Hắn không có ý tứ muốn che giấu, hầu như chung quanh Tứ Cấm Cổ Đạo, từng sinh linh đều có thể nghe được.
Vô số sinh linh trên mặt đều lộ vẻ khiếp sợ. Hai Đại Đế bọn họ, rốt cuộc đang nói chuyện gì ?
Trong thiên hạ còn có thứ gì mà Vũ Niết Đại Đế không trả nổi giá sao ?
"Ngươi muốn bản đế giúp ngươi ?"
Trên mặt Bạch Lễ Đại Đế không nhìn ra vui hay giận, thanh âm cũng không hề bận tâm chút nào, giống như một tôn Tiên Vương cao cao tại thượng, lạnh lùng không gì sánh được, không có chút gợn sóng nào.
"Không phải!"
Thần sắc Vũ Niết Đại Đế tự nhiên, hắn thẳng thắn nói:
"Có một số thứ, ta không tin ngươi không động tâm!"
"Hai người ta và ngươi có thể đồng thời đi Thiên Cơ Lâu, sau khi nhận được tin tức sẽ bằng bản lãnh của mình để tính tiếp, như thế nào ?"
"Ồ?"Một tiếng ồ nhẹ truyền ra.
Một tiếng ầm vang.
Không gian triệt để nát vụn, mảng lớn sương mù hỗn độn cuộn trào mãnh liệt, che mất Cửu Thiên Thập Địa, ức vạn ngôi sao đều từ trên bầu trời rơi

xuống.
Trong mắt hai vị Đại Đế, vạn vật đều biến mất, tất cả mọi thứ cũng không còn tồn tại.
Mặc dù là những Đại Đế còn lại đang ẩn núp trong Tứ Cấm Cổ Đạo, trên mặt cũng lộ vẻ khiếp sợ, liên tục lui lại. Bọn họ rất khó tưởng tượng, hai người này chưa động thủ đã triển lộ ra phong mang vô địch như thế.
"Ùng ùng! !"
Tứ Cấm Cổ Đạo lập tức tối sầm lại, mây đen xuất hiện đầy trời, sau đó lại nhanh chóng bị vỡ vụn, giống như có một cự nhân đang đảo lộn Càn Khôn, nghịch chuyển thiên địa luân hồi.
Làm cho toàn bộ pháp tắc nơi này đều bị hỗn loạn.
"Ông!"
Tứ Cấm Cổ Đạo run rẩy dữ dội, từng tòa đại trận bị kích hoạt, bắt đầu phun ra nuốt vào Thiên Địa Linh Khí, trên bầu trời hiện lên phù hiệu chằng chịt, rõ ràng là ban ngày lại giống như đêm tối.
Có vô tận Tinh Thần đang nhấp nháy.
Lưỡng đạo khí tức Đại Đế hoàn toàn khác biệt quét ngang toàn bộ Tử Huyền Giới!
"Hai vị Đại Đế này vừa rồi rốt cuộc là nói cái gì! Tại sao bỗng nhiên lại động thủ ? Chẳng lẽ đàm luận thất bại?"

Chương 408. Chỉ vì thành tiên mà thôi!

Chương trước Chương sau
Chương 408: Chỉ vì thành tiên mà thôi!
Một chỗ cực xa.
Có nhân vật vô thượng nhìn một màn vừa phát sinh này, nét mặt lộ vẻ rung động, tự lẩm bẩm.
"Không rõ nữa."
"Có thể là vì bài danh trên Đế Bảng?"
Một vị nhân vật Đại Thánh Cấp tay vuốt chòm râu, trầm ngâm nói. Khả năng này không phải là không có.
Dù sao Đại Đế đều là nhân vật vô địch cùng thời đại, thậm chí được xưng Bất Bại. Bây giờ mười vị Đại Đế đồng thời xuất hiện ở trên Đế Bảng, bọn họ cùng một cảnh giới, lại bị phân ra cao thấp.

Vị Đại Đế nào có thể chịu được ?
"Đại Đế cũng không có ngoại lệ sao?"
Vô số người đều vô cùng rung động.
Người trẻ tuổi thì cũng thôi đi, dù sao bốn chữ trẻ tuổi nóng tính này đặt ở bất kỳ một cái nào thế giới nào đều mười phần thích hợp.
Vì một bài danh, chiến đấu với một vị thiên kiêu bên trên còn hợp tình hợp lí.
Nhưng nếu như Đại Đế cũng vì tranh đoạt bài danh Đế Bảng mà đánh nhau tàn nhẫn, đánh sụp cả Tử Huyền Giới thì vui lắm.
Dù sao.
Đại Đế cũng không giống với thiên kiêu.
Thiên kiêu động thủ, nhiều nhất chỉ lan đến phạm vi nghìn dặm, không có nguy hại quá lớn.
Nhưng Đại Đế giơ tay nhấc chân đều có thể hủy diệt thế giới, bọn họ đánh tới gay cấn, đến lúc đó ngay cả một người thu dọn cũng không có, cho dù cùng là Đại Đế cũng không dám tùy tiện gia nhập vào cuộc chiến.
"Rào rào!"
Lại là một tiếng vang thật lớn.
Bên trong Tứ Cấm Cổ Đạo, lâm vào bóng tối vĩnh hằng.
Chỉ có bên ngoài sáng sủa không gì sánh được, trong ánh sao mênh mông thần bí khủng bố, tất cả nhân vật phía chân trời đều sợ hãi, sau lưng chảy ra mồ hôi lạnh.
Bọn họ chứng kiến một vài hư ảnh lưu động trong ánh sao, tựa hồ đang giao thủ, chấn động mang tính hủy diệt. Nhưng dường như cũng không giống lắm.
Những chấn động này tuy là khủng bố, nhưng so với Đại Đế lại yếu hơn rất nhiều.
"Hai vị Đại Đế duy nhất danh liệt Đế Bảng của Tử Huyền Giới chúng ta, hôm nay vì một bài danh mà động thủ sao?"
Bên trong Tứ Cấm Cổ Đạo từng tất cả trận pháp cùng nhau vận chuyển, khắp nơi lấp lóe phù hiệu, đồng thời phun ra nuốt vào tinh hoa trong thiên địa, có lực lượng kinh khủng đang cuồn cuộn sôi trào.
Các loại quy tắc đại đạo đan xen, toàn bộ được phơi bày, trở thành một mảng Tiên Quang.
"Đại Đế sẽ không nhìn ngắn như vậy, bọn họ biết mình giao thủ sẽ tạo thành hậu quả gì, ở thời điểm sinh linh Địa Tiên Giới bất cứ lúc nào cũng có

thể phá giới đến, bọn họ sẽ không hao tổn lẫn nhau, tự loạn trận cước!"
"Nhưng vậy thì vì sao hai vị Đại Đế lại giao thủ ?"
"Từ nội dung hai vị Đại Đế nói chuyện vừa rồi mà xem, nói không chừng là vì Chấn Thiên Kiếm ?"
Có người suy đoán.
Suy đoán này vừa ra khiến cho rất nhiều người cúi đầu suy nghĩ. Không thể không nói, khả năng này rất lớn.
Chấn Thiên Kiếm chỉ có một thanh, mà cái Đại Đế trên Đế Bảng đã có hai vị, bọn họ vì Chấn Thiên Kiếm, phân ra thắng bại trước, xác nhận chủ nhân của Chấn Thiên Kiếm.
Chuyện này cũng hợp tình hợp lý.
Nhưng điều duy nhất khiến người ta nghi ngờ là.
Tuy là Chấn Thiên Kiếm trân quý, nhưng cũng không đến mức ngay cả tài nguyên để mua tin tức Chấn Thiên Kiếm, Vũ Niết Đại Đế cũng không lấy ra được.
Tuy là Thiên Cơ Lâu hơi đen tối một chút.
Nhưng Thiên Cơ lâu chủ thu lệ phí vẫn rất hợp lý, giá trị tin tức sẽ không vượt qua giá trị vốn có. Lấy Đế Tộc dưới trướng Vũ Niết Đại Đế, để bọn họ tìm kiếm tài nguyên mua tin tức này vẫn không phải vấn đề lớn.
"Đông!"
Đúng lúc này.
Lại một tiếng vang thật lớn truyền ra.
Toàn bộ Tứ Cấm Cổ Đạo lần thứ hai tối sầm lại, tất cả tinh khí bị rút sạch không còn, toàn bộ tinh hoa cùng đạo ngân Tử Huyền Giới đều tập trung hướng về phía này.
Khiến cho chủ nhân các đại thế lực đều nơm nớp lo sợ.
"Trên Đế Bảng, chênh lệch giữa ta và ngươi đã rõ ràng, không cần tiếp tục nữa!"
Thanh âm Bạch Lễ Đại Đế quanh quẩn trong Tứ Cấm Cổ Đạo.
Từng sinh linh nghe được lời nói này đều rất tò mò, bọn họ muốn biết hai vị Đại Đế có khai chiến hay không, hoặc là lấy phương thức gì để phân ra thắng bại.
"Nếu thật sự khai chiến, thắng bại 5-5 mà thôi."
. Vũ Niết Đại Đế đáp lại.
Thanh âm lạnh nhạt, không có bao nhiêu gợn sóng. . .
"Hai người Bạch Lễ cùng Vũ Niết bọn họ toan tính không nhỏ!"

Trong hư không vô tận.
Cuồng Phong nhảy múa.
Từng thân ảnh to lớn khủng bố đứng sừng sững, bọn họ chăm chú nhìn phía dưới, vẻ mặt ngưng trọng không gì sánh được. Một sinh linh đầu mọc sừng ngược, cả người mọc đầy vảy, hai tay vẫn ôm trước ngực, lạnh lùng mở miệng:
"Một Chấn Thiên Kiếm, tuy là vô cùng trân quý, nhưng vẫn không đáng cho bọn họ đánh nhau tàn nhẫn!"
"Vậy ngươi cho rằng lần này Vũ Niết đến Tứ Cấm Cổ Đạo, rốt cuộc là vì cái gì ?"
Phía sau.
Một đôi mắt mở ra nhìn phía dưới, hỗn độn sương mù mãnh liệt, băng lãnh vô tình giống như đã mất đi thất tình lục dục, đoạn tuyệt toàn bộ tâm tình trong nhân thế.
"Không vì sao cả."
Sinh linh đầu mọc sừng ngược thân hình bất động, không quay đầu lại, hắn nhẹ giọng nói ra:
"Chỉ vì thành tiên mà thôi!"
Mấy chữ này vừa ra.
Từng Đế Giả ở đây đều bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt phát ra ánh sáng chói mắt! Suy đoán này.
Nói thật.
Mỗi một vị Đại Đế Tử Huyền Giới đều đoán được trong lòng, nhưng không ai chủ động nói ra. Dường như chỉ có khả năng này.
Mới tương đối phù hợp với mục đích của Vũ Niết. Bởi vì.
Cũng chỉ có thành tiên mới có thể khiến cho Vũ Niết Đại Đế không trả nổi đại giới, cần hợp tác với Bạch Lễ Đại Đế, hai người chung với nhau e rằng có thể mua được tin tức.
Nhưng tin tức này thuộc về ai còn phải dựa vào nắm đấm để giải quyết.
Nắm đấm của ai cứng sẽ có thể thành tiên trước một bước.
"Trong Thiên Cơ Lâu có cơ duyên thành tiên sao?"
Thanh âm một vị Đại Đế mang theo sự nghi ngờ.
Tất cả bọn họ đều dựa vào cố gắng của mình mới đi đến một bước này, một tin tức vô cùng đơn giản lại có thể để bọn họ thành tiên, nói thật hắn có chút không tin.
Dù sao.

Tất cả biện pháp có thể nghĩ ra, tiền nhân đều đã thử qua, nhưng vạn cổ tới nay có người nào thành tiên không ? Đáp án dĩ nhiên là không có!
"Ngươi nghĩ thế nào ?"
Một vị Đại Đế bên cạnh đạm mạc nói.

Chương 409. Thứ mười bảy Đế binh bảng.

Chương 409: Thứ mười bảy Đế binh bảng.
"Có khả năng rất thấp!"
Đại Đế vừa mới nói ra trầm ngâm trong khoảng khắc, khẽ lắc đầu.
"Bởi vậy cho nên ngươi không phải Thiên Cơ lâu chủ, cũng vĩnh viễn không cách nào hiểu được bốn Thiên Cơ lâu chủ rốt cuộc đại biểu cho cái gì!"
Trong con ngươi Đại Đế đầu mọc sừng ngược hiện lên một tia trêu tức, nhẹ nhàng nói.
"Bạch Lễ cùng Vũ Niết đều đã tin tưởng, ngươi cho là mình còn mạnh hơn hay vị này sao?"
"Ngươi!"
Trong cơ thể vị Đại Đế này vang lên âm thanh, khí huyết ầm ầm xuyên qua hư không, trấn xuống một ngôi sao khổng lồ phía bên dưới, làm cho toàn bộ thiên địa đều sôi trào.
"Ngươi muốn đánh với ta một trận ?"
Đại Đế đầu mọc sừng ngược, áo bào phấp phới, cả người lượn lờ Ô Quang, giống như một tôn Ma Chủ, bất động như núi, tản mát ra một luồng khí tức chấn sập vạn cổ.
"Là ngươi khiêu khích bản đế trước!"
Đại Đế vừa rồi mở miệng, thanh âm trầm thấp, sắc mặt khó coi, thân là Đại Đế, tính khí nên có tất nhiên là phải có, bị người chỉ vào mũi khiêu khích, nếu như còn có thể nhịn nữa mới là lạ.
"Đủ rồi."
Giọng nói lạnh lùng truyền ra, tạm thời đè lại cơn tức của hai vị Đại Đế.
"Phía dưới Bạch Lễ cùng Vũ Niết đang tranh phong với nhau, nếu như hai người các ngươi giao thủ lần thứ hai, muốn để cho một đám Đại Đế Thiên Nguyên Giới chế giễu hay sao?"

Một bóng người khô gầy chậm rãi đi ra, thân thể héo mòn, khoác một chiếc áo bào rộng thùng thình lên người, cực kỳ không vừa vặn, hắn chống một cây gậy, run rẩy đi ra.
Hình ảnh này khiến người ta rất lo lắng, một trận gió thổi qua có thể thổi ngã hắn hay không.
Tuy nhìn qua lão giả này giống như gần đất xa trời, nhưng mỗi một vị Đại Đế đều hiểu rõ trong lòng, lão giả tướng mạo xấu xí này cũng là một vị Đại Đế đỉnh phong!
Chỉ điều.
Tuế nguyệt hắn tồn tại quá mức cổ xưa, một thân khí huyết đã suy bại, từ đỉnh phong rớt xuống, nếu như hắn vẫn bảo trì chiến lực đỉnh phong lúc trước.
Đế trên bảng chưa chắc đã không có tên của hắn!
"Tham kiến Bích Lạc tiền bối!"
Một đám Đại Đế Tử Huyền Giới thấy lão giả dồn dập hành lễ. Trước mặt vị lão nhân này.
Tên của hắn mặc dù không có trên đế bảng, nhưng đế binh trong tay hắn lại xếp thứ mười bảy trên đế binh bảng!
Tên là Bích Lạc Thiên Cung!
Có uy năng trảm đế!
Cho dù mỗi một vị Đại Đế ở đây đều tự nhận mình đồng cấp Bất Bại, nhưng mỗi người trong bọn hắn đều không muốn đối đầu với Bích Lạc Đại Đế.
Uy danh của Bích Lạc Thiên Cung cũng không phải do thổi phồng, mà thực sự do đánh giết mà có!
Mấy triệu năm trước, Bích Lạc Thiên Cung từng uống đế huyết, có người nói đến nay trên mũi tên vẫn còn có đế huyết vương lại, mà vị Đại Đế ngạnh kháng Bích Lạc Thiên Cung kia.
Mộ phần của hắn, hiện tại đã cao mấy trượng.
Có vết xe đổ phía trước, nét mặt từng Đại Đế ở đây đều thập phần cung kính.
"Đều là Đế Giả, không cần đa lễ."
Lão giả vuốt râu, vẻ mặt phong khinh vân đạm, cả người không có khí thế cường đại tản ra, hắn nhìn phía dưới, nhẹ giọng nói ra:
"Địa Tiên Giới đối đầu với kẻ địch mạnh, Tử Huyền Giới không nên có chiến tranh."

"Cho dù không có Địa Tiên Giới, cũng phải cẩn thận đề phòng Thiên Nguyên Giới."
“Hai thế giới này, lòng muông dạ thú, toan tính không nhỏ. Một khi bị kẻ địch thừa lúc vắng nhà mà vào, bộ xương già của lão phu chưa chắc có thể ngăn cản mấy người cùng cấp."
"Bích Lạc tiền bối nói phải."
Đại Đế đầu mọc sừng ngược hơi gật đầu, tuy là thanh âm vẫn lạnh lẽo như trước, nhưng đã hòa hoãn vài phần. Trong toàn bộ Tử Huyền Giới.
Những Đại Đế còn lại hắn đều không để vào mắt, nhưng so với đám người Bích Lạc, Bạch Lễ, Vũ Niết, hắn vẫn phải chịu thua.
Bởi vì.
Mấy Đại Đế này, đã trải qua khảo nghiệm tuế nguyệt dài dằng dặc, thực lực quả thực rất mạnh! Chớ đừng nói chi Bích Lạc Đại Đế còn là một người tiền bối trong chỗ này.
Sống lâu lâu như vậy.
Người ta không phải không làm gì, nhìn bề ngoài cổ lão không gì sánh được, nhưng nếu như thật sự động thủ mà nói, một hai vị Đại Đế bình thường ở đây chưa chắc là đối thủ của hắn!
Hơn nữa.
Trong tay hắn là Bích Lạc Thiên Cung bài danh thứ 17 trên đế binh bảng, làm cho rất nhiều Đại Đế kiêng kỵ.
Trong khoảng thời gian này bảng danh sách do Thiên Cơ Lâu ban bố, từng cái đều khiến cho người khác không thể tìm được khuyết điểm. Duy nhất không thể chắc chắn, chính là Đế Binh bảng.
Không phải là Thiên Cơ Lâu xếp hạng không đúng. Mà là.
Phần bảng danh sách này không có tính tuyệt đối.
Một tram món đế binh trên bảng, phần lớn chủ nhân của đế binh đều đã mất, được hậu nhân nắm giữ.
Đế binh như vậy cho dù bài danh cao tới đâu, uy lực phát huy ra cũng hết sức có hạn. Xa xa không nói.
Ví dụ như Yêu Hoàng Chung của Thiên Nguyên Giới.
Có lẽ người tu luyện bình thường sẽ rất kinh sợ Yêu Hoàng Chung, nhưng ở trong mắt Đại Đế lại không đặt Yêu Hoàng Chung vào trong lòng, suy cho cùng cùng vẫn là vì chủ nhân Yêu Hoàng Chung đã sớm mất.
Hôm nay Kim Ô lão tổ có thể phát huy ra mười tầng uy lực của Yêu Hoàng Chung hay không, rất khó nói. Ngược lại Bích Lạc Thiên Cung chính là do

Bích Lạc Đại Đế luyện chế, hai bên có cùng nguồn gốc, tâm ý tương thông, chớ nói phát huy mười tầng uy lực, cho dù là 11 tầng uy lực cũng hợp tình hợp lý!
Dù sao vũ khí cùng chủ nhân đã làm bạn vô số tuế nguyệt, phần ăn ý này không phải người bình thường có thể so sánh. Nhìn bề ngoài.
Bích Lạc Thiên Cung chỉ xếp hạng thứ mười bảy, nhưng sức uy hiếp thực tế ở trong mắt Đại Đế lại cao hơn không ít so với Yêu Hoàng Chung.
Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi Bích Lạc Đại Đế mở miệng ngăn cản mấy vị Đại Đế Tử Huyền Giới mà mấy người đó không có ai phản bác, bởi vì người ta thật sự có năng lực.
Không phải nói đùa.

Chương 410. Thứ mười bảy Đế binh bảng. (2)

Chương 410: Thứ mười bảy Đế binh bảng. (2)
"Lấy ánh mắt của tiền bối, giưa hai người Vũ Niết cùng Bạch Lễ có thể xảy ra một trận chiến hay không?"
Có Đại Đế mở miệng hỏi.
"Có."
Bích Lạc Đại Đế tay cầm gậy, thân thể run rẩy, đôi mắt đục ngầu nhìn lướt qua phía dưới, chậm rãi phun ra một chữ.
Lời vừa dứt.
Hắn lần thứ hai phun ra một ngụm trọc khí, khẽ thở dài:
"Cho dù là Đế Giả cũng không có ngoại lệ, suy cho cùng vẫn là mệt mỏi vì danh tiếng" Đế Bảng xuất thế.
Lúc này chưa kéo lên sóng lớn. Nhưng không có nghĩa là không có.
Vì một vị trí, tranh đấu đến đầu rơi máu chảy là chuyện cực kỳ bình thường.
"Cái này... . . . ."
Đại Đế mở miệng hỏi thăm, sắc mặt trì trệ, khóe miệng hắn nhếch lên, trong đôi mắt mang theo vẻ u sầu. Bích Lạc Đại Đế đã mở miệng, chuyện này cũng giống như ván đã đóng thuyền.
"Yên tâm là hai người bọn họ sẽ có một trận đánh, nhưng không phải hiện tại."
Bích Lạc Đại Đế lần nữa lên tiếng.

Hiện nay.
Vũ Niết Đại Đế bất kể là bài danh Đế Bảng, hay là bài danh đế binh bảng đều thấp hơn Bạch Lễ Đại Đế. Nếu thật sự đánh nhau, khả năng hắn bị thua lớn hơn một chút.
"Nếu như ta nhớ không lầm, đế binh trong tay Bạch Lễ bài danh thứ tám mươi bảy trên Đế Binh bảng, mà Vũ Niết "
Một nam tử trung niên sừng sững, mang theo khí tức ngập trời, mái tóc dài màu trắng xám rối tung, trong con ngươi một màu đen kịt, cực kỳ thâm thúy, dường như có thể thôn phệ tất cả, mười phần khủng bố.
Hắn nhẹ giọng mở miệng, lẩm bẩm nói:
"Dế binh trong tay Vũ Niết, dường như không có trên bảng."
"Không sai."
Có người gật đầu.
Có đôi khi thực lực Đại Đế cùng với đế binh trong tay hắn, bài danh cũng không phù hợp, chuyện này cũng hợp tình hợp lý. Không phải chủ nhân lợi hại thì binh khí của hắn nhất định sẽ cường đại.
Có một số Đại Đế dùng Nhục Thân chứng đế, bọn họ chưa chắc sẽ có đế binh. Cho dù có cũng không quá coi trọng, tình huống chiến lực bản thân nghịch thiên nhưng đế binh trong tay lại rất tầm thường, cũng hợp tình hợp lý.
Mặc dù Vũ Niết Đại Đế không phải Nhục Thân chứng đế, nhưng lại chú trọng Trọng Nguyên thần công phạt, đối với đế binh không có tính ỷ lại cao, vì vậy trên đế binh bảng không có đế binh của hắn.
"Đế Bảng đệ cửu cùng Đế Bảng đệ thập, cho dù Bạch Lễ có thể thắng nhưng cũng là thắng thảm. . . ."
" "
. . . . có người nhẹ giọng nói.
"Địa Tiên Giới vẫn chưa hiện thế, có lẽ hai người bọn họ tranh đấu sẽ phải trì hoãn. Thân là Đại Đế Tử Huyền Giới, ánh mắt của bọn họ sẽ không nhìn ngắn như vậy."
Bích Lạc Đại Đế nói xong.
Hắn lần thứ hai liếc mắt xuống phía dưới, giống như xác định cái gì đó, xoay người run rẩy rời đi.
Động tác của hắn rất thong thả, cũng rất cứng rắn, nhưng tốc độ cực nhanh. Một bước hạ xuống, ức vạn dặm sơn hà vụt qua, qua giây lát, trong thiên địa đã không nhìn thấy thân ảnh của hắn.

"Vô số năm tháng trôi qua, e rằng thực lực của Bích Lạc tiền bốikhông đơn giản giống như mặt ngoài."
Một vị Đại Đế, nhìn phương hướng Bích Lạc Đại Đế rời đi, nhẹ giọng nói.
"Mặc dù không đơn giản, nhưng kẻ tới sau lại càng thêm kinh khủng!"
Đại Đế đầu mọc sừng ngược đạm mạc mở miệng.
Từ Đế Bảng là có thể nhìn ra, tuy là Bích Lạc Đại Đế mạnh mẽ, nhưng lại không lên bảng, mà Vũ Niết cùng Bạch Lễ mặc dù là kẻ tới sau, nhưng có thể bào danh trên bảng danh sách.
Ai mạnh ai yếu, vừa nhìn là hiểu rõ.
Thật sự đánh nhau, Bích Lạc Đại Đế đối đầu với bất kỳ một vị nào trong hai vị đó, tỷ lệ thua cũng rất cao.
"A? Dường như có chút không đúng!"
Lúc này có người phát hiện điểm không đúng, bỗng nhiên hắn cúi đầu, nhìn xuống phía dưới. Bên trong Tứ Cấm Cổ Đạo, sương mù hỗn độn chậm rãi tán đi, Bạch Lễ cùng Vũ Niết Đại Đế ở trong đó, chẳng biết từ lúc nào đã biến mất không thấy.
"Bạch Lễ cùng Vũ Niết đâu?"
Có Đại Đế kinh ngạc nói.
Ở đây nhiều Đại Đế như vậy, vậy mà không phát hiện hai người này giao thủ lúc nào, lại rời đi khi nào. Đây không khỏi quá kinh khủng đi.
"Rời đi."
Một vị Đại Đế nói nhỏ.
Mỗi một vị Đại Đế ở đây đều có chút buồn bã.
Thân là người đồng cấp, không nghĩ tới chênh lệch lại lớn như vậy, ngay cả đối phương rời đi khi nào cũng không phát hiện ra, nếu đối địch thì như thế nào ?
Sợ rằng không bao lâu nữa, người có mặt ở đây đều sẽ nhanh chóng bị thua.
"Chắc là tới Thiên Nguyên Giới."
Đại Đế đầu mọc sừng ngược trầm ngâm nói.
Ánh mắt hắn chớp động gian, trong lòng sinh ra một tia ước ao, nhưng nhìn trữ vật giới chỉ của mình, bất đắc dĩ phát ra một tiếng thở dài buồn bã.
Thành tiên.
Hắn cũng muốn
Nhưng tài sản của mình thực sự không cho phép
Về phần dựa vào bản sự của mình để thành tiên, có chút xa vời, ít nhất trước mắt hắn chưa tu luyện tới Đại Đế đỉnh phong.

"Ai~!"Khẽ than thở một tiếng.
Các vị Đại Đế bắt đầu tán đi.
Bọn họ cũng muốn tới Thiên Cơ Lâu, nhưng tin tức bọn hắn cần khác với những người tu luyện bình thường cùng Thánh Địa phổ thông, trong những tin tức bọn hắn cần.
Bất kỳ một cái nào đều có thể quét sạch một Thánh Địa. Hơn nữa.
Hơn nữa còn rất khó lấy được được tay.
Cùng với đi Thiên Cơ Lâu một chuyến không công, chẳng bằng suy nghĩ kỹ một chút làm sao thu thập một đủ tài nguyên. Cùng lúc Đại Đế rời đi.
Trong Tử Huyền Giới.
Thế lực khắp nơi cũng không cách nào bình tĩnh.
Vũ Niết Đại Đế thâm nhập Tứ Cấm Cổ Đạo, cũng không trở về nữa. Tuy là hắn đi vào ngắn ngủi không tới thời gian một khắc đồng hồ, nhưng tỏa ra chấn động hủy diệt thiên địa.
Điều này không khỏi làm cho lòng người mơ màng.
Vũ Niết Đại Đế giao thủ cùng Bạch Lễ Đại Đế?
Nhưng tốc độ giao thủ không khỏi quá nhanh đi. Đều là tồn tại trên Đế bảng, muốn phân ra thắng bại trong vòng nhất thời nửa khắc, có chút không quá thực tế.
Nhất là, chấn động sau khi biến mất.
Đồng thời biến mất, một điều nữa là hai vị Đại Đế! Bọn họ đã đi đâu ?
Sau đó không bao lâu phía sau.
Lại là một suy đoán truyền ra làm cho vô số thế lực chấn động trong lòng.
Dường như hai vị Đại Đế đồng thời đi Thiên Nguyên Giới.

Chương 411. Thứ mười bảy Đế binh bảng. (3)

Chương 411: Thứ mười bảy Đế binh bảng. (3)
Mà mục đích của bọn họ không được tiết lộ.
Có người nói là vì Chấn Thiên Kiếm, cũng có người nói là vì thành tiên, thậm chí còn có người bụng dạ khó lường đang suy đoán, hai vị Đại Đế phải chăng tới Thiên Nguyên Giới khai chiến!
Đủ loại tin tức, trường hợp nào cũng có.

Nhưng bất kể là tin tức nào cũng đều khiến cho lòng người phấn chấn.
Chấn Thiên Kiếm cũng tốt, thành tiên cũng được.
Tùy tiện một bên thành công, Tử Huyền Giới bọn họ đều có thể vượt lên Thiên Nguyên Giới! Ngay tại lúc đó.
Thiên Nguyên Giới.
Trong Đại Hoang thành.
Vẫn sóng êm biển lặng như trước, đối với toàn bộ mọi việc Tử Huyền Giới phát sinh, vạn tộc Thiên Nguyên Giới cũng không quá lo lắng. Cho dù đã biết, bọn họ cũng không cho rằng đối phương sẽ khai chiến.
Dù sao.
Nhân vật đệ nhất đế bảng, cùng thứ chín và thứ mười đế bảng chênh lệch cũng không nhỏ. Táng thiên Đại Đế có thể ép Thiên Nguyên Giới không thở nổi.
Nhưng Bạch Lễ Đại Đế cùng Vũ Niết Đại Đế lại chưa chắc có thể làm được như vậy.
"Thiên Cơ lâu chủ nhưng đã từng nói "
" "
Táng Thiên Đại Đế theo ý nào đó mà nói, đã siêu thoát Đại Đế, đạt tới thực lực nửa bước Chân Tiên.
Mà những Đại Đế còn lại.
Rõ ràng chỉ là Đại Đế đỉnh phong, ngay cả cánh cửa Chân Tiên còn không mò tới được.
Những nhân vật kia nếu thực sự có can đảm khai chiến, Thiên Nguyên Giới cũng không phải không tìm ra tồn tại đồng cấp. Thật phải lật lại tất cả cấm khu, khẳng định vẫn có một số lão bất tử Đế cấp còn sống.
Mấy ngày thời gian trôi qua.
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Buôn bán vẫn bận rộn như trước.
Mỗi một ngày.
Đều có Đế Tộc đến từ Thiên Nguyên Giới hoặc là Tử Huyền Giới, hoặc là Thánh Địa, bước vào trong Thiên Cơ Lâu, lúc đi ra trên mặt tất cả mọi người đều mang nụ cười nắm chắc thắng lợi.
Lần nữa tiễn một đám khách nhân đi.
Lý Vân ngồi ở bên trong Thiên Cơ Lâu, nhìn thoáng qua Thiên Cơ điểm số trên bảng hệ thống trước mặt, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Hơn 90 triệu Thiên Cơ điểm số, thiếu chút xíu nữa là đến cả ức! Đây là Thiên Cơ điểm số hắn đã để dành nhiều ngày.
Có thể nói đạt tới độ cao mới từ trước tới nay chưa từng có.
"Trong khoảng thời gian này, người Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới tới, rõ ràng hơi ít một chút."
Lý Vân nhìn ra ngoài cửa.
Một bàn tay nâng lên, hơi hơi xoa cằm. Đây cũng là bình thường.
Một đoạn thời gian qua đi.
Giữa hai thế giới tuy là ngẫu nhiên có chút giao thủ, nhưng không lên đến trình độ đại chiến, một số tin tức cơ bản, hơi tìm hiểu một chút cũng biết.
Mà tin tức bí mật, không đến thời khắc mấu chốt, bọn họ cũng không muốn tiêu phí tiền để làm gì. Vạn nhất.
Mua bí mật của một Thánh Địa, kết quả hai giới lại không đánh nhau, như vậy tin tức để làm gì bây giờ ?
Thật sự cầm tin tức này, từ Thiên Nguyên Giới phá giới tới Tử Huyền Giới, huỷ diệt một Đế Tộc hoặc là Thánh Địa của người ta, vậy sẽ có hiềm nghi châm ngòi gây xích mích hai giới khai chiến.
Ở thời điểm nhạy cảm này sẽ không có ai làm ra danh tiếng này. Dù sao.
Hiện tại không giống ngày xưa.
Lúc trước Ngao Tuyên cùng Mạnh Khánh Chi có thể chơi như vậy, nhưng bây giờ ai dám học theo, đó chính là khiêu khích trắng trợn. Bất kể là Thiên Nguyên Giới hay là Tử Huyền Giới, cũng sẽ không buông tha cho bọn họ.
Bợi vậy.
Hiện tại phần lớn thế lực tới Thiên Cơ Lâu cũng là vì tranh một bài danh trên bảng danh sách, hoặc là tăng cường nội tình của một tông môn, để ứng phó sau này Địa Tiên Giới trùng kích... . .
Những thứ tiểu đả tiểu nháo này, nói thật Thiên Cơ Lâu không kiêm được bao nhiêu.
Nếu như Lý Vân không muốn tăng thực lực lên, bảo trì hiện trạng thì cũng được, dù sao đã xây dựng được địa vị Thiên Cơ Lâu cực kỳ siêu nhiên.
Coi như hắn không làm gì, nhưng mỗi một thế lực đều cực kỳ kính sợ Thiên Cơ Lâu. Nhưng thực là Lý Vân vẫn tính toán làm thế nào đề thăng thực lực của mình.
Yêu cầu của hắn không cao, chỉ cần Siêu Thoát vạn giới, phóng tầm mắt khắp chư thiên, không còn ai là đối thủ của hắn, vậy cũng đủ rồi.

Hiện tại hắn có thực lực Chân Tiên đỉnh phong, hiển nhiên vẫn còn cách mục tiêu một quãng đường xa xôi.
"Xem ra... . . ."
Lý Vân đứng dậy đi ra cửa, nhìn về phương xa, lẩm bẩm nói:
"Tới thời điểm kéo Địa Tiên Giới qua đây rồi!"
Địa Tiên Giới.
Thế giới này.
Từ rất lâu trước đó hắn đã để mắt tới rồi.
Thời gian lâu như thế trôi qua, Vô Thượng sinh linh của Địa Tiên Giới bên kia cũng sắp tìm được vị trí Tử Huyền Giới rồi, không bao lâu nữa sẽ có người, lần thứ hai mở ra thông đạo giữa hai giới.
Cùng với chờ bọn hắn tốn thời gian tốn sức qua đây.
Còn không bằng.
Mình từ phía sau thúc đẩy tiến trình này nhanh hơn một chút.
"Hệ thống, đề thăng tới Trường Sinh Cảnh đỉnh phong, cần bao nhiêu ngày Thiên cơ điểm số ?"
Lý Vân trong lòng hỏi.
Sau Chân Tiên chính là Trường Sinh Cảnh.
Đến cảnh giới này rồi, đúng như tên gọi của nó, đã có thể l Trường Sinh bất hủ, nhưng muốn bất tử vẫn còn thiếu một chút.
Dù sao.
Trường Sinh cùng bất tử là hai khái niệm khác nhau.
Tuy là có thể Trường Sinh, nhưng gặp phải cường địch, người ta muốn luyện hóa một nhân vật Trường Sinh Cảnh vẫn có không ít biện pháp, nếu muốn bất tử chân chính, con đường phía trước vẫn rất dài.
« Keng! »
« Hồi bẩm kí chủ, đề thăng tới Trường Sinh Cảnh đỉnh phong, cần 87 triệu Thiên Cơ điểm số! »
"Nhiều như vậy sao?"
Lý Vân nhíu mày một cái.
Số lượng này so với hắn đột phá đến Chân Tiên đỉnh phong, ước chừng tăng gấp mười lần. Nếu không phải mình tích lũy lâu như vậy, sợ rằng Thiên Cơ điểm số trong tay, còn có chút không đủ.
"Địa Tiên Giới không giống với Tử Huyền Giới, với thực lực hiện nay muốn thôi động Địa Tiên Giới di chuyển trong hỗn độn còn kém một chút... . . ."

"Mà thôi."
Lý Vân tính toán một chút, trong lòng nói ra:
"Hệ thống, đề thăng thực lực của ta tới Trường Sinh Cảnh đỉnh phong!"

Chương 412. Ngày tận thế lại đến?

Chương 412: Ngày tận thế lại đến?
« Đinh! »
« Khấu trừ 87 triệu Thiên Cơ điểm số, tu vi kí chủ được đề thăng tới Trường Sinh Cảnh đỉnh phong! » Hệ thống vừa dứt lời.
Trong cơ thể Lý Vân dường như được mở ra gông cùm xiềng xích nào đó, sáu chục tỉ tỉ tế bào cả người đồng thời thức tỉnh, trong xương cốt, phế phủ, máu thịt, đều phun trào huyết khí cuồn cuộn!
Quanh thân nở rộ Thải Hà, cực kỳ mắt.
Mỗi một giọt máu đều xảy ra dị biến kinh người, rực rỡ không gì sánh được, trong huyết dịch dường như có viễn cổ Thương Long nằm sấp, mạnh mẽ hùng hồn, bắt đầu Niết Bàn.
Một cỗ đạo vận thiện địa hủy diệt ta bất hủ, khuếch tán ra, ngập tràn mỗi ngóc ngách của Thiên Cơ Lâu.
"Rầm rầm!"
Ở phía sau hắn, mảnh vụn của Thời Gian Trường Hà hiện lên.
Trong mơ hồ, Lý Vân dường như xuyên qua quá khứ tương lai.
Từng giai đoạn thời gian đều có hình ảnh của hắn, hắn không tồn tại ở hiện tại, lại càng không tồn lại ở quá khứ tương lai, nhưng trong chư thiên vạn giới chỗ nào cũng có thân ảnh của hắn.
Đôi mắt hắn khép kín, lẳng lặng đứng bên trên dòng sông thời gian, hóa thành một thân ảnh chèn ép chư thiên vạn giới, hòa làm một thể cùng thiên địa, vô số phù đại đạo văn buôn xuống, ngưng tụ thành một ý chí chí cao vô thượng.
Mà cổ ý chí nàu chính là thuộc về Lý Vân. Trong một chỗ u minh.
Hắn dường như đã sớm đã áp đảo chư thiên.
Cảm giác này rất huyền ảo, chỉ lóe lên rồi biến mất. Nếu không cẩn thận cảm ứng, sẽ khiến người ta lầm tưởng đây chỉ là ảo giác mà thôi.
Thời gian chậm rãi trôi qua.
Khí tức trên người Lý Vân, không ngừng biến hóa, nhanh chóng đề thăng.
Trường Sinh Cảnh sơ kỳ!

Trường Sinh Cảnh trung kỳ!
... .
Trường Sinh Cảnh đỉnh phong!
Đến thời khắc cuối cùng, quanh thân Lý Vân bị ánh sáng bao phủ, không nhìn thấy diện mạo chân chính, huyết khí có một không hai đương đại, vẻn vẹn chỉ tiết ra một chút cũng có thể hoàn toàn ép vụn Thiên Nguyên Giới!
Nếu như không có Thiên Cơ Lâu tồn tại.
Khả năng Thiên Nguyên Giới, trong giây phút hắn đột phá cũng đã hóa thành bụi bặm lịch sử.
Lý Vân chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên trời. Nhất cử nhất động của hắn đều khiến toàn bộ Thiên Nguyên Giới run sợ, phía sau hắn có vạn đạo quy tắc biến hóa, dưới chân hắn phát sinh tiếng gào thét.
Đây là một loại khí tượng kinh khủng, nếu như có người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ kinh hãi gần chết.
Hắn đứng ở bên trong Thiên Cơ Lâu, nhìn ra Hỗn Độn xa xa, đôi mắt sâu thẳm giống như đại dương áp súc mà thành, cao thâm khó dò. Nếu như nhìn kỹ.
Có thể phát hiện.
Ở sâu trong đôi mắt hắn có vũ trụ tinh hà hủy diệt, chư thiên đổ nát, Khai Thiên Tích Địa, Vạn Linh mới sinh, dường như tất cả mọi chuyện phát sinh trong hỗn độn đều bị Lý Vân thu hết vào mắt!
Toàn bộ Hỗn Độn đối với hắn mà nói dường như không còn bất kỳ bí mật gì đáng nói.
"Tuy không được bất tử, nhưng đã được Trường Sinh... . ."
Đôi mắt Lý Vân khai mở, nhẹ giọng lẩm bẩm.
Cảm thụ thực lực trong cơ thể mình một phen, hắn có cảm giác bừng tỉnh trong mộng, cường đại khiến người ta khó có thể tin.
Đây là cảnh giới mà vô số tu luyện giả tha thiết ước mơ. Tự cổ chí kim.
Vô số Đại Đế hoặc là Chân Tiên, bọn họ không ngừng truy cầu Trường Sinh, mà trạng thái của mình bây giờ chính là trạng thái của rất nhiều người chạy cả đời cũng chưa chắc đạt đến.
Tu luyện đến Trường Sinh Cảnh, thọ nguyên đối với Lý Vân mà nói chẳng qua chỉ là một con số mà thôi. Vạn cổ sau này.
Chỉ cần hắn không có kẻ địch là có thể mãi mãi không chết. Nhưng.
Khả năng này quá thấp, Tu Luyện Giới không phải là một ao nước đọng.
Cho dù lánh đời ở thế ngoại nhưng cũng sẽ có phiền toái lớn tự động tìm tới

cửa.
Muốn triệt để Siêu Thoát,... ít nhất ... còn phải tiến về phía trước một hai cảnh giới nữa.
"Bằng vào thực lực của ta bây giờ, hẳn là có thể dung hợp Địa Tiên Giới rồi."
Lý Vân nhìn hư không chung quanh, sau khi nhìn thoáng qua phương vị của Địa Tiên Giới, hắn dường như lại nhớ ra điều gì đó, nâng một tay lên, bắt lấy hư không.
"Ầm ầm!"
Tiếng nổ vang rung trời truyền ra.
Mảng lớn thiên khung bị nghiền nát, giống như mặt hồ bình tĩnh bỗng nhiên có một tảng đá lớn ném vào, gây lên sóng to gió lớn, tinh không vô ngần đều vỡ nát.
Sương mù hỗn độn cuồn cuộn.
Toàn bộ Thiên Nguyên Giới vào giờ khắc này đều lộ ra trong hỗn độn.
Phóng tầm mắt nhìn tới, trong hư không vô biên vô tận hiện đầy vết nứt chằng chịt, bầu trời nhanh chóng nứt ra, dường như có một quái vật lớn đang nhanh chóng tới gần.
Lực lượng áp súc tới cực điểm khiến cho lòng người phát lạnh.
"Đây là xảy ra chuyện gì ?"
"Ngày tận thế lại đến?"
"Không thể nào, sự tình Táng Thiên Đại Đế mới qua bao lâu, lại xuất hiện một nhân vật có thực lực xấp xỉ Táng Thiên Đại Đế?"
"Ông trời của ta!”
... . . .
Vạn tộc Thiên Nguyên Giới, trong lòng lo sợ không yên.
Nhìn một màn trên đỉnh đầu này, tâm lý như rơi vào hầm băng. Mọi người đều không hiểu ra sao, còn không biết chuyện gì xảy ra, cảnh tượng trước mắt này quá mức quái dị.
Giống như đột nhiên xuất hiện, không có bất kỳ điềm báo tnào.
Cứ như vậy hiện ra trước mặt mọi người không có chút phòng bị nào, cho dù là một số Đế Tộc, thậm chí nhân vật cấp bậc Đại Đế cũng đều không biết xảy ra chuyện gì.
"Ùng ùng!"
Thế giới chấn động.

Trong hỗn độn vô biên, một mảnh đại lục vô biên vô tận xuất hiện, đụng vỡ hư không, đột nhiên hiện ra trước mặt mọi người.
Đó là một thế giới màu đỏ ngòm đã bị tàn phá.
Trên đó sớm đã không còn sinh linh tồn tại, dường như đã lâm vào Tịch Diệt, tràn đầy khí tức tĩnh mịch thê lương.
Từ xa xa nhìn tới khiến người ta sợ run lên.
Cho dù không tới gần, nhưng chỉ nhìn một góc băng sơn này cũng có thể biết thế giới này không đơn giản, trên đó có ẩn chứa bí mật kinh thiên.
Chứng kiến thế giới này xuất hiện, khóe miệng Lý Vân hiện lên vẻ tươi cười, hắn không dừng lại chút nào, tiếp tục đưa một tay ra thăm dò vào sâu trong Hỗn Độn.

Chương 413. Cố hương Táng Thiên Đại Đế.

Chương 413: Cố hương Táng Thiên Đại Đế.
Một bàn tay to lớn che khuất bầu trời, bao trùm Ức Vạn Vạn dặm, một tiếng ầm vang xuất hiện, một thế giới khổng lồ bị hắn mạnh mẽ kéo tới.
Lần này hắn định trực tiếp tiến hành dung hợp hai thế giới. Cử động này ở trong mắt tất cả mọi người đều có thể nói là điên cuồng! Một chút không cẩn thận.
Mấy thế giới đụng vào nhau, vậy thì chấn động cũng đủ để quét ngang mỗi thế giới, toàn bộ sinh linh trên đó đều phải vẫn lạc, cho dù là sinh linh mạnh nhất trên thế giới cũng sẽ bị liên lụy!
Số lượng nhân vật có thể sống sót khả năng không cao hơn hai bàn tay.
... ... Thiên Nguyên Giới.
Thiên Dận Hoàng Triều.
Trong cung điện.
Thương Độc Hành lẳng lặng ngồi khoanh chân tu luyện, hắn gian nan từ trong Huyết Võng Giới chạy ra ngoài, tuy là bảo trụ được một mạng, nhưng lại bị Táng Thiên Đại Đế đánh trọng thương.
Từ sau khi rời khỏi Thiên Cơ Lâu.
Hắn không quen với mọi thứ ở Thiên Nguyên Giới, ngược lại không ít sinh linh có chút cừu hận đối với hắn. Giữa thời điểm hắn không biết nên đi nơi

nào, Bắc Thần Hằng đúng lúc đưa ra lời mời, kéo hắn vào Thiên Dận Hoàng Triều làm một cung phụng.
Nếu như còn ở Huyết Võng Giới, Thương Độc Hành chắc chắn chướng mắt Thiên Dận Hoàng Triều, một thế lực chỉ có Đại Thánh tọa trấn, thậm chí không có đế binh, sao có thể mời chào một vị Chuẩn Đế như hắn.
Nhưng sau khi nghĩ tới Thiên Cơ Lâu vừa hay tọa lạc ở trong phạm vi thế lực của Thiên Dận Hoàng Triều, hắn lập tức đáp ứng.
Làm láng giềng với Thiên Cơ Lâu, tương lai Thiên Dận Hoàng Triều có tiềm lực cực lớn, chỉ cần Bắc Thần Hằng có đầu óc nhanh nhạy, hẳn là biết nên ôm bắp đùi thế nào.
Ngay tại thời điểm Thương Độc Hành đã chuyên tâm khôi phục thương thế.
"Oang!"
Bỗng nhiên có một tiếng vang thật lớn, toàn bộ đại điện đều lắc lư. Sau đó.
Một khí tức quen thuộc hiện lên trong lòng hắn.
Hai mắt Thương Độc Hành bỗng nhiên mở ra, hắn đứng lên, bước ra một bước, đi ra ngoài đại điện. Nhìn lên trên bầu trời có một mảnh đại lục diện tích vô biên, hắn kinh hãi phun ra ba chữ.
"Huyết Võng Giới?"
"Tiền bối, đã xảy ra chuyện gì ?"
Lúc này.
Bắc Thần Hằng từ đằng xa bay tới.
Hắn vô cùng ngạc nhiên, nhìn một mảnh đại lục cực kỳ xa lạ bên trên thương khung, biểu tình đột nhiên trở nên ngưng trọng. Nhưng không bao lâu.
Hắn lại thả lỏng một hơi.
Mảnh đại lục không biết tên này dường như không có sinh khí, hoàn toàn khác biệt với Tử Huyền Giới lúc trước.
"Là Huyết Võng Giới... . . . . ."
Thương Độc Hành nắm chặt hai tay, trong giọng nói mang theo ba phần bất đắc dĩ, ba phần buồn vô cớ, ba phần hoài niệm, cùng với một phần hận ý đối với Táng Thiên Đại Đế.
"Huyết Võng Giới ?"
Bắc Thần Hằng ngẩn ra, nhanh chóng phản ứng lại, hắn lập tức nhìn về phương hướng Thiên Cơ Lâu, lẩm bẩm nói:
"Chẳng lẽ là lâu chủ tiền bối, hắn... . . . .?"
"Không sai được."

Lời Bắc Thần Hằng còn chưa dứt, Thương Độc Hành đã gật đầu, cảm khái nói:
"Nhìn chung toàn bộ Thiên Nguyên Giới, tồn tại có thể làm đến bước này chỉ có một mình Thiên Cơ lâu chủ tiền bối!"
"Có vết xe đổ là Tử Huyền Giới, dung hợp cả Huyết Võng Giới vào trong đó cũng không tính là việc khó."
"Duy nhất khiến cho ta không nhìn thấu là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối dung hợp Huyết Võng Giới qua đây thì có ích lợi gì?"
"Có lẽ là muốn khuếch trương bản đồ Thiên Nguyên Giới?"
Bắc Thần Hằng suy đoán nói.
Hiện nay Thiên Nguyên Giới đã coi như là rộng lớn vô biên, ba ngàn Đại Châu đều vô biên vô hạn, tụ chung vào một chỗ cũng không nhỏ hơn Tử Huyền Giới bao nhiêu.
Nếu như tính luôn cả Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Rất nhiều tu luyện giả trong Thiên Nguyên Giới cố gắng cả đời, cũng chưa chắc có thể đi được một vòng.
Nếu như tính thêm Bạo Loạn Tinh Hải cùng Huyết Võng Giới bên trên nữa, thật sự có thể nói một câu là mênh mông vô bờ, cho dù là Thánh Nhân hay Thánh Nhân Vương, đi lại một vòng cũng phải tốn phần lớn thời gian.
Huyết Võng Giới khác với Tử Huyền Giới.
Trong Tử Huyền Giới vạn tộc san sát, thực lực mạnh mẽ, cho dù là dung hợp với Thiên Nguyên Giới, nhưng cơ bản vẫn là độc lập.
Mà Huyết Võng Giới cùng Bạo Loạn Tinh Hải vực lại khác.
Hai thế giới này trước đây có lẽ rất huy hoàng, nhưng bây giờ đã mục nát, bên trong không có sinh linh sống sót, nếu đã dung hợp cùng Thiên Nguyên Giới thì cũng coi như là một phần của Thiên Nguyên Giới.
" Chưa chắc."
Thương Độc Hành lắc đầu.
Hắn giống như nghĩ tới điều gì, nhẹ giọng nói:
"Trước kia tuy là Thiên Nguyên Giới mạnh hơn Huyết Võng Giới một chút, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu."
"Nhưng dường như Thiên Nguyên Giới hôm nay từ trong u minh đã xảy ra một chút biến hóa, Đế Cảnh không còn là cực hạn nữa."
"Có lẽ là hai thế giới dung hợp sau đó, xảy ra nào đó không muốn người biết biến hóa."
"Nói không chừng... . ."

"Mục đích Thiên Cơ lâu chủ tiền bối kéo Huyết Võng Giới tới đây chính là vì điểm này!"
Huyết Võng Giới tan vỡ không phải là giả, nhưng thế giới trống rỗng vẫn còn ở đó. Cho dù Thiên Đạo đã Tịch Diệt, nhưng đại lục vẫn còn, dung hợp cùng Thiên Nguyên Giới, chung quy là hữu ích vô hại.
Nói không chừng sau này trên mảnh đại lục này còn có những chủng tộc khác quật khởi. Mặc dù Thương Độc Hành không đoán được đáp án. Nhưng tóm lại hắn vẫn chạm tới một chút chân tướng.
" Huyết Võng Giới hôm nay. . . . ."
Bắc Thần Hằng không nhiều lời.
Hắn liếc mắt nhìn Thương Độc Hành, có thể nhìn ra đối phương không hứng thú gì. Theo lý mà nói cố hương của mình được Thiên Cơ lâu chủ kéo qua, hẳn là phải vui vẻ.
Dù sao.
Về sau đẳng cấp thế giới của Huyết Võng Giới cũng sẽ được nâng cao. Nhưng đáng tiếc chính là Huyết Võng Giới đã không còn nữa.
Toàn bộ thân nhân bằng hữu của mình đều hóa thành tế phẩm, trên đời chỉ còn lại một mình mình, lần thứ hai nhìn thấy cố hương, trong lòng chỉ còn lại sự cô độc vĩnh hằng.
Đổi lại là mình, Bắc Thần Hằng tự hỏi, mình cũng sẽ không vui vẻ gì.
Không bao lâu sau.
Bắc Thần Hằng lại động ý nghĩ, mình không phải là sinh linh Huyết Võng Giới, dường như không cần thiết phải thương cảm!
Đối với Thương Độc Hành mà nói, việc đó đó quả thực là thương tâm, nhưng đối với mình mà nói, Huyết Võng Giới chính là bảo địa! Táng Thiên Đại Đế huyết tế một thế giới không phải giả, nhưng hắn chỉ huyết tế sinh linh, một số binh khí, điển tịch đều không cần thiết phải huyết tế.

Chương 414. Ngươi cho rằng chỉ có một Huyết Võng Giới ?

Chương 414: Ngươi cho rằng chỉ có một Huyết Võng Giới ?
Nếu như mình có thể bước vào Huyết Võng Giới đầu tiên.
Như vậy tông môn di tích sinh linh Huyết Võng Giới trước kia lưu lại, toàn bộ đều là bảo địa chạm tay có thể bỏng! Nơi đó đều là vật vô chủ, ai nhặt

được coi như là của người đó.
Vận khí tốt sẽ có thể nhặt được một hai kiện đế binh bị tàn phá, thậm chí là hoàn hảo. Nếu vận khí không tốt nhặt một vài binh khí Đại Thánh Cấp hẳn là không thành vấn đề.
Dù sao.
Nhân vật giống như Táng Thiên Đại Đế khẳng định chướng mắt những công pháp bí tịch này, không cần thiết phải quét dọn lại. Đây không phải là tiện nghi cho bọn họ sao?
Không cẩn thận Thiên Dận Hoàng Triều có thể một bước lên trời!
"Xin tiền bối nén bi thương."
Bắc Thần Hằng thấp giọng khuyên giải an ủi một câu, hắn nhìn thoáng qua phương hướng Thiên Cơ Lâu, sau khi thu ánh mặt, chắp tay về phía Thương Độc Hành nói:
"Vãn bối còn có chuyện quan trọng trong người, không thể bồi tiếp tiền bối."
Nói xong.
Thân thể Bắc Thần Hằng hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng hướng về phía Thiên Cơ Lâu.
Có thể nói Huyết Võng Giới bây giờ khắp nơi đều là cơ duyên, nhưng cũng không ai biết cơ duyên nào quan trọng hơn. Cùng với việc chạy loạn giống như con ruồi không đầu.
Còn không bằng đi Thiên Cơ Lâu một chuyến.
Sau đó có châm rãi tìm kiếm. Bất kể như thế nào, trước tiên thu mấy cơ duyên tối quan trọng vào tay Thiên Dận Hoàng Triều rồi nói sau.
"Ừm."
Thương Độc Hành gật đầu.
Hắn nhìn thoáng qua bóng lưng Bắc Thần Hằng, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng. Nhìn phương hướng đối phương rời đi, sao hắn không đoán ra đối phương muốn làm gì ?
Nhưng hắn không cần thiết phải ngăn cản.
Mình có thể ngăn cản Bắc Thần Hằng, nhưng lại có thể ngăn cản toàn bộ Thiên Nguyên Giới sao? Nếu như xét về tốc độ tìm kiếm cơ duyên trong Huyết Võng Giới, hắn may mắn có ưu thế. Nhưng tiếc là hắn đã tới Chuẩn Đế đỉnh phong, cơ duyên phổ thông với hắn mà nói căn bản vô dụng. Hơn nữa... . . . .

Hắn không muốn bước lên lại mảnh thổ địa nhỏ Huyết Võng Giới kia... ít nhất ... Trước khi chưa tiêu diệt Táng Thiên Đại Đế, hắn không muốn bước lên trên Huyết Võng Giới.
... . Ngay tại lúc đó.
Thiên Nguyên Giới.
TRong một vùng hư không.
Hai thân ảnh to lớn đứng sóng vai, sắc mặt bọn họ ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn hư không, từng đạo quang mang xuyên thủng hư không, chiếu rọi lên trên Huyết Võng Giới.
Ở chung quanh hai người, uy thế đang chấn động kinh khủng, phong vân đột biến, tản mát ra uy thế Quân Lâm Thiên Hạ
"Địa Tiên Giới?"
Vũ Niết Đại Đế mở miệng, thanh âm nặng nề.
"Hẳn là không phải."
Bạch Lễ Đại Đế lắc đầu.
Hai người chưa từng nhìn thấy sinh linh Huyết Võng Giới, lại càng không quen thuộc khí tức Huyết Võng Giới. Duy nhất chỉ biết một điều, đó chính là Thiên Cơ lâu chủ dự định dung hợp vạn giới!
Hiện tại trên từng bảng danh sách đều có sinh linh Địa Tiên Giới. Lúc này. Trên bầu trời Thiên Nguyên Giới bỗng nhiên xuất hiện một cái thế giới khổng lồ, hai người không thể không suy nghĩ nhiều, vạn nhất thực sự là Địa Tiên Giới mà nói, có lẽ tính toán trước đó của hai người phải thay đổi một chút một chút.
"Chắc là cố hương của Táng Thiên Đại Đế xếp hạng thứ nhất trên Đế Bảng!"
Ánh mắt Bạch Lễ Đại Đế xuyên thủng hư không, ngưng thần chăm chú nhìn bên ngoài Huyết Võng Giới, sau một lát mới chậm rãi nói.
"Huyết Võng Giới?"
Vũ Niết Đại Đế vô cùng kinh ngạc.
Sự tình phát sinh ở bên trong Thiên Nguyên Giới lúc trước cũng không phải là bí mật, nếu muốn biết, hơi chút hỏi thăm một chút là có thể hiểu rõ chuyện này từ đầu đến cuối.
Bây giờ Huyết Võng Giới kéo qua đây, rung động trong lòng bọn họ cũng không ít hơn những người khác.
"Lúc này vì sao Thiên Cơ lâu chủ phải làm như vậy?"
Vũ Niết Đại Đế khó hiểu.

Có người nói Huyết Võng Giới đã không còn, chỉ còn lại đại lục trống rỗng, dưới cái nhìn của bọn họ, thực sự không có chỗ nào để dùng, ăn thì không ngon, bỏ thì tiếc.
"Hiện tại không có ích gì, nhưng về sau thì chưa chắc, cuối cùng cũng là một mảnh đại lục, đủ để cho vạn tộc sinh sôi nảy nở."
Bạch Lễ Đại Đế giống như suy nghĩ tới điều gì, thoáng dừng một chút, hắn tiếp tục mở miệng:
"Như đã nói qua, ý nghĩ của Thiên Cơ Lâu chủ, ai có thể hiểu thấu được ?"
Hiện nay trên đời.
Số lượng sinh linh hàng tỉ tỉ, gần như không thể tính toán, bất luận ý tưởng của người nào đều không thể gạt được suy tính của Thiên Cơ lâu chủ, nhưng Thiên Cơ lâu chủ muốn làm gì, hoặc là đang suy nghĩ gì.
Không ai biết được.
Từng sinh linh, đều sau khi Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ mới bừng đại tỉnh ngộ. Nhưng lúc đó ván đã đóng thuyền, nói gì cũng đã trễ rồi.
"Vạn giới dung hợp, nói thì đơn giảm nhưng làm lại có độ khó cực cao, một thế giới không ngừng thăng cấp sẽ khiến cho Vô Thượng sinh linh trên thế giới chú ý."
Vũ Niết Đại Đế suy nghĩ ngôn từ một chút, chậm rãi mở miệng
"Nếu Thiên Cơ lâu chủ tiền bối dám làm như thế, tất nhiên có hắn sức mạnh, không cần chúng ta lo lắng hộ."
Bạch Lễ Đại Đế khoát tay áo, con ngươi híp lại, nhìn ra hư không xa xa, ánh mắt xuyên thủng ức vạn dặm hư không, rơi lên trên Huyết Võng Giới, sau khi nhìn qua.
Hắn thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nói:
"So với Huyết Võng Giới, hiện tại ta cảm thấy tò mò về Địa Tiên Giới hơn!"
"Ý của ngươi là.... .?"
Vũ Niết Đại Đế dường như nghĩ tới điều gì, nhìn về phương hướng Tử Huyền Giới, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, trầm giọng nói:
"Khả năng Địa Tiên Giới cũng sắp dung hợp rồi?"
"Mặc dù là chưa, nhưng có lẽ cũng không quá lâu."
Bạch Lễ Đại Đế nhẹ giọng nói.
Suy cho cùng Huyết Võng Giới cũng chỉ là một Tiểu Thế Giới mà thôi, hơn nữa đã Tịch Diệt, kéo qua đây dung hợp, tuy là có ích nhưng cũng không nhiều.

Thiên Cơ lâu chủ là nhân vật bực nào?
Xuất thủ gióng trống khua chiêng như vậy, sao có thể tiểu đả tiểu nháo ?
Chỉ dung hợp một Huyết Võng Giới, tuyệt đối không phải mục tiêu chủ yếu của Thiên Cơ lâu chủ!
Bạch Lễ Đại Đế suy đoán, không bao lâu nữa, nói không chừng Thiên Cơ lâu chủ sẽ kéo Địa Tiên Giới qua đây cùng nhau dung hợp.
Hắn không biết là. Lúc này, Địa Tiên Giới đang phiêu đãng ở trong hỗn độn,!

Chương 415. Ngươi cho rằng chỉ có một Huyết Võng Giới ? (2)

Chương 415: Ngươi cho rằng chỉ có một Huyết Võng Giới ? (2)
... ... Bên ngoài Thiên Nguyên Giới. Trong Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Từng tia khí tức kinh khủng truyền ra, chấn động Hỗn Độn vô biên, trong lúc nhất thời Thiên Địa mênh mông cuồn cuộn, toàn bộ hỗn đều như sôi trào lên.
Ngay cả Thiên Nguyên Giới cũng bị ảnh hưởng đến. Nhưng lúc này vạn tộc sinh linh Thiên Nguyên Giới đang chìm đắm trong rung động Huyết Võng Giới phá không mà tới, có rất ít người nhận thấy được vừa rồi có một nhân vật vô thượng thức tỉnh.
"Bắt đầu rồi sao?"
Một thanh âm tang thương truyền ra, vang vọng trong hỗn độn. Chỉ riêng thanh âm này thôi đã làm cho Hỗn Độn chấn động.
Trong lúc mơ hồ.
Có thanh âm Chân Long rít gào, Tiên Hoàng vọng Cửu Thiên, vang dội cả phiến Hỗn Độn.
Trong Thiên Hoang Bất Lão Thành, ở trước một tòa cung điện có vô số thị vệ thi nhau quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt trang nghiêm không gì sánh được, quỳ phía trước nhất là một vị nam tử thân mặc áo giáp.
Trên người hắn tán phát ra khí tức đã đạt đến Đại Đế hậu kỳ.
"Hồng Hiên!"
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành mở miệng.
Thanh âm oang oang giống như thiên lôi oanh tạc, làm cho khí huyết mọi người bốc lên.

"Có thuộc hạ!"
Hồng Hiên cung kính đáp lại.
"Lần này tới Thiên Cơ Lâu thế nào rồi?"
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành hỏi.
"Không dám dối gạt thành chủ... ..."
Trên mặt Hồng Hiên mang theo vẻ xấu hổ, hắn cung kính nói ra:
"Lúc trước thuộc hạ tới Thiên Cơ Lâu một lần, nhưng vẫn không cách nào bước vào trong đó, dường như Thiên Cơ lâu chủ đã bày một tầng cấm chế."
"Thuộc hạ đợi lâu không có kết quả, sau khi chứng kiến Huyết Võng Giới phá giới mà đến lập tức liền trở về Thiên Hoang Bất Lão Thành."
"Ừm."
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành nhàn nhạt ừ một tiếng. Kỳ lạ là. Hồng Hiên lại một lần nữa không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng hắn cũng không tức giận, ngược lại không có chút rung động nào, ngữ khí giống như đã sớm dự tính được.
"Chuyện tới Thiên Cơ Lâu tạm thời có thể gác lại."
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành từ tốn nói
"Dạ... . . ."
Hồng Hiên ngẩng đầu, trong đôi mắt hiện lên vẻ không hiểu, nghi hoặc hỏi:
"Thành Chủ Đại Nhân có ý gì ?"
"Nghi hoặc của ta đã được giải đáp!"
Thiên Hoang Bất Lão Thành mở miệng.
"Giải đáp?"
Đầu óc Hồng Hiên có chút không hiểu.
Nếu như hắn không có nhớ lầm, lúc trước thành chủ bảo mình đi tới Thiên Cơ Lâu, là để hỏi về tin tức của Địa Tiên Giới tin.
Bởi vì.
Chỉ có Địa Tiên Giới dung hợp cùng Thiên Nguyên Giới mới có thể nâng cao đẳng cấp của Thiên Nguyên Giới.
Bây giờ từ bên trong hỗn độn phiêu đãng tới lại là Huyết Võng Giới, thế giới này vốn không quá mạnh mẽ, bây giờ dung hợp cùng Thiên Nguyên Giới cũng không thể nào phát sinh biến đổi về chất.
Như vậy thì vấn đề lại trở về như cũ.
Làm thế nào Thành Chủ Đại Nhân giải đáp được nghi hoặc? Chẳng lẽ là. . .
.

Ở thời điểm mình không biết, thành chủ dùng một phương pháp hóa thân, đã sớm đi Thiên Cơ Lâu một chuyến.
"Ngươi nhìn thấy quá ít."
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành trầm ngâm mở miệng, thanh âm rung động như chuông đồng, vang vọng trong hư không.
"Bây giờ, Huyết Võng Giới từ bên trong hỗn độn bay tới, bởi vậy nên ngươi cho rằng chỉ có một Huyết Võng Giới dung hợp cùng Thiên Nguyên Giới?"
"Còn….sau đó thì sao?"
Sắc mặt Hồng Hiên trì trệ.
Hắn dường như nghĩ tới điều gì.
Mình chỉ có thực lực Đại Đế hậu kỳ, ngay cả Đế Bảng cũng không lên được. Rất nhiều chuyện chỉ có thể nhìn được một mặt bên ngoài, những thứ ở sâu bên trong căn bản không thể chạm đến.
Thế nhưng thành chủ lại chính là Chân Tiên thứ thiệt!
Những chuyện hắn biết tất nhiên sẽ nhiều hơn so với mình. Có lẽ thành chủ của mình phát hiện tung tích Địa Tiên Giới, hoặc là biết được tin tức chính xác lúc nào Địa Tiên Giới sẽ dung hợp cùng Thiên Nguyên Giới?
"Ngươi đoán không sai."
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành dường như xem thấu ý nghĩ trong lòng Hồng Hiên, mở miệng nói:
"Có thể không bao lâu nữa Địa Tiên Giới sẽ tiếp giáp với Tử Huyền Giới!"
"Quả nhiên!"
Trong lòng Hồng Hiên rùng mình.
Thành chủ nhà mình vậy mà thực sự đã biết trước.
... . .
"Kéo Địa Tiên Giới di chuyển trong hỗn độn, xem ra lúc trước ta vẫn đánh giá thấp vị Thiên Cơ lâu chủ kia. Thanh âm thành chủ Thiên hoang Bất Lão Thành buồn bã nói."
"Xin hỏi thành chủ, thực lực của Lâu chủ tiền bối rốt cuộc đã đến mức nào ?"
Trong lòng Hồng Hiên có một tia hiếu kỳ, cung kính hỏi.
"Ta cũng không biết."
Trong thanh âm thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành mang theo một tia ước ao, sau khi dừng lại một lát, chậm rãi nói ra:
"Thực lực cụ thể thế nào, phỏng chừng chỉ có một mình Thiên Cơ lâu chủ hiểu rõ."

"Nhưng hôm nay, từ thủ đoạn mà hắn biểu lộ ra, khả năng đã đạt đến Trường Sinh!"
"Chuyện này.”
Hồng Hiên giật mình.
Trường Sinh.
Hai chữ này, đừng nói là Đại Đế, cho dù là Chân Tiên cũng phải hướng đến. Nhưng nhân vật thật sự có thể Trường Sinh lại đếm được trên đầu ngón tay,... ít nhất ... Tất cả bọn họ chưa bao giờ gặp được.
Không ngờ.
Ở bên trong một Thiên Nguyên Giới vô cùng nhỏ yếu, bỗng nhiên xuất hiện một nhân vật Trường Sinh Cảnh kinh khủng. Nói không khiếp sợ là không có khả năng.
Đây chính là Trường Sinh đó!
"Thành Chủ Đại Nhân, vậy tiếp theo Thiên Hoang Bất Lão Thành chúng ta phải làm thế nào?"
Hồng Hiên cung kính hỏi.
Sau khi Địa Tiên Giới dung hợp cùng Thiên Nguyên Giới, không hề nghi ngờ đẳng cấp thế giới sẽ lại tăng lên lần nữa.
Sau khi Địa Tiên Giới dung hợp, không chỉ mang đến vô tận chỗ tốt, đồng thời cũng kéo theo vô số tai họa ngầm. Xấu nhất chính là Thiên Hoang Bất Lão Thành không thể đảm bảo địa vị siêu nhiên được nữa.
Bởi vì.
Trong Địa Tiên giới, có thế lực ngang hàng với bọn hắn.
Những nhân vật kia có thể dễ dàng phát hiện sự tồn tại của Thiên Hoang Bất Lão Thành. Thế lực duy nhất có thể áp đảo tất cả những thế lực khác, phỏng chừng chỉ có một mình Thiên Cơ Lâu! Lúc này.
Nếu như Thiên Hoang Bất Lão Thành không có một số chuẩn bị, sợ rằng sau đó sẽ gặp trùng kích khó có thể tưởng tượng. Dù sao.
Không ai biết được thái độ của thế lực Trong Địa Tiên giới đối với Thiên Nguyên Giới cùng với Tử Huyền Giới như thế nào, nhưng có thể khẳng định tỷ lệ hòa thuận ở chung gần như bằng không.
Thực thực tổng thể của người ta vượt qua nhiều như vậy.
Cho dù là Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới tụ chung một chỗ cũng không phải là đối thủ của người ta. Vì sao Địa Tiên Giới phải sống chung hòa thuận ?

Cục diện bình an vô sự vĩnh viễn là dưới tình huống thực lực song phương ngang nhau mới xảy ra, nếu bất kỳ bên nào có thực lực làm mất cân bằng, tiếp theo bên yếu hơn đều phải nghênh đón kết cục bị hủy diệt.

Chương 416. Làm hết sức mình, nghe theo thiên mệnh.

Bình thường Tu Luyện Giới đều là tàn khốc như vậy.

Mỗi một cá nhân, một thế lực đến cả một thế giới cũng không thoát được quy luật này.

"Chuẩn bị xuất thế."

Trong Thiên Hoang Bất Lão Thành.

Yên lặng trong giây lát.

Giọng nói của Thành chủ, chậm rãi vang lên.

Chỉ vẻn vẹn có bốn chữ mà lại giống như một tảng đá lớn ném vào mặt hồ yên tĩnh, nổi lên một trận sóng thần, từng sinh linh trong Thiên Hoang Bất Lão Thành đều ngơ ngẩn.

Mấy ngàn vạn năm trôi qua.

Rốt cuộc cũng đã đến lúc Thiên Hoang Bất Lão Thành xuất thế rồi sao?

"Cẩn tuân mệnh lệnh thành chủ!"

Hồng Hiên khom mình hành lễ, trong mắt lóe lên một chút kích động khó có thể đè nén được.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, Thiên Hoang Bất Lão Thành đã không còn ấn tượng gì với thế giới cũ, ngược lại có một loại cảm tình không thể nói nên lời đối với Thiên Nguyên giới.

Hắn tin rằng.

Một khi tin tức Thiên Hoang Bất Lão Thành xuất thế được truyền ra, e là cũng chấn động không kém gì tin tức Huyết Võng giới xuất hiện.

"Ừm."

Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành lạnh nhạt ừ một tiếng, sau đó lại tiếp tục im lặng. Tuy là Thành chủ lại tiếp tục ngủ say.

Nhưng Thiên Hoang Bất Lão Thành lại hoàn toàn sôi trào.

"Vừa rồi thành chủ nói cái gì nhỉ? Rốt cuộc đã chuẩn bị xuất thế rồi sao?"

"Chắc là không sai, mấy ngàn vạn năm qua, trong Thiên Hoang Bất Lão Thành chưa từng có ai hành tẩu trong Thiên Nguyên giới, cuối cùng hôm

nay chúng ta cũng có thể rời giới, bước vào trong Thiên Nguyên giới!"
"Lúc nào cũng trôi nổi trong hỗn độn, từ khi bắt đầu sinh ra ta đã chán ghét cuộc sống như thế này rồi."
"Đúng vậy."
"Thế giới trước kia đã biết mất, nhưng Thiên Nguyên giới của ngày hôm nay lại đang nhanh chóng thăng cấp, có lẽ không bao bao lâu nữa Thiên Nguyên giới sẽ đạt đến cấp bậc như cố hương của chúng ta, mà thành chủ cũng có thể... . . ."
"Tất cả đều nhờ vào Thiên Cơ lâu chủ "
"Nếu không có hắn xuất thủ, nói không chừng Thiên Hoang Bất Lão Thành của chúng ta sẽ hoàn toàn biến mất trong hỗn độn."
"Không sai, thực lực của Thiên Cơ lâu chủ cao thâm khó lường, ta nghi là hắn có thể là một Tiên Vương kỳ cựu, kể cả việc hợp nhất cố hương của chúng ta, cũng không phải việc không thể làm."
"Chuyện này... . . . Hẳn là có thể."
Trong khi vô số người trong Thiên Hoang Bất Lão Thành lòng đầy mong chờ, ước ao được bước trên Thiên Nguyên giới.
Thì trong Địa Tiên giới.
Lòng người đầy bàng hoàng.
Thế giới của mình vốn đang rất tốt, đột nhiên lại bị một nhân vật khủng bố kéo vào sâu trong hỗn độn. Đổi lại là ai cũng không thể bình tĩnh được.
Không biết người xuất thủ là ai, mục đích của người xuất thủ là gì cũng chẳng biết, nếu như lúc này giữ được bình tĩnh được mới là lạ.
Dù có là ai đi nữa cũng không thể nào cam đoan được sau một khắc sau có khi nào Địa Tiên giới lại bị người ta luyện hóa trở thành một món binh khí hay không, hoặc là bị người ta trực tiếp huyết tế cả thế giới.
Trong chư thiên vạn giới, chuyện này cũng rất bình thường.
Cho dù là Chân Tiên Địa Tiên giới cũng đã từng luyện hóa không ít thế giới, bình thường bọn họ không có cảm giác gì, nhưng giờ đây chuyện này rơi trúng đầu mình.
Đương nhiên là sẽ không hề cảm thấy dễ chịu gì.
Ngọc Hư cung.
Đây là một tòa tiên cung tọa lạc trong một dãy núi, chung quanh là núi cao vạn trượng, nối liền thiên địa, giống như một thanh thần kiếm đồ sộ khổng lồ.

Lại giống như tỷ vạn thần tướng đang đừng chung quanh bảo vệ tiên cung nằm chính giữa.
Tỉ vạn dải sáng lành trút xuống như thác nước, trời trong mây lành, muôn màu rực rỡ, thỉnh thoảng có tiên âm phiêu đãng ra, khiến tâm trí người ta cảm thấy nhẹ nhõm.
Tuy là.
Ngọc Hư Cung mới được xây dựng mấy triệu năm.
Nhưng có Tử Hư đạo nhân trấn tọa, ba chữ Ngọc Hư Cung danh chính ngôn thuận trở thành thế lực siêu nhiên của Địa Tiên giới, không một ai dám đắc tội, không một ai dám trêu chọc.
Lúc này.
Bầu không khí trong Ngọc Hư Cung cực kỳ căng thẳng.
Mấy người mặc trường bào, hoặc ngồi hoặc đứng đợi trong đại điện, nét mặt mỗi người đều lộ ra vẻ u sầu
"Sư tôn đã xuất quan chưa?"
Một người đàn ông trung niên đầu đội bạch ngọc quan, mặt áo bào, là người đầu tiên mất kiên nhẫn, mở miệng lên tiếng hỏi.
"Chưa."
. . . .
Ở vị trí cao nhất, một thanh niên đang ngồi xếp bằng, khuôn mặt cổ xưa, khí chất trầm ổn, từ vẻ bề ngoài mà nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, nhưng trong mắt lại ẩn chứa sự từng trải vô tận.
Chung quanh hắn đạo vận luân chuyển, tràn ngập khí tức phiêu nhiên xuất trần.
"Thời khắc sinh tử tồn vong của Địa Tiên giới đã ngay trước mắt, sao sư tôn còn có thể ngồi yên được chứ?"
Người đàn ông trung niên chau mày thở dài nói, căn bản không che giấu được vẻ mặt vẻ u sầu.
"Sư tôn tất nhiên có dự định của mình."
Người thanh niên nhàn nhạt đáp lại.
Tuy hắn vẫn bình thản, nhưng nghe kĩ vẫn có thể phát hiện một chút ưu sầu.
"Có một số việc cho dù là sư tôn đứng ra cũng không thể nào giải quyết được, lần này kẻ ra tay với Địa Tiên giới không phải là sinh linh của thế giới này, mà đến từ ngoại giới... . ."
"Bên trong chư thiên vạn giới, có vô số nhân vật vô thượng, mạnh như Địa Tiên giới, một lúc nào đó cũng có thể bị huỷ diệt."

... .
"Ngọc Hư Cung chúng ta. . . . .Đành làm hết sức mình, nghe theo thiên mệnh vậy."
Trong góc đại điện, một vị lão giả vóc người gầy gò mở miệng nói.
Khí tức trên người hắn rất cường đại, mái tóc hoa râm, từng sợi trong suốt ánh lên tiên quang, giống như một vị thần tiên trên trời, rất khủng bố.
"Ngồi chờ chết sao?"
Người đàn ông trung niên không cam lòng, chân mày hắn nhíu chặt hơn, trầm giọng nói:
"Đồ nhi kia của ta còn ở Tử Huyền giới, mấy ngày nay linh hồn chập chờn, có thể là đã gặp nguy hiểm đến tính mạng... . . . ."
Hắn còn chưa nói hết đã bị lão giả cắt ngang.
"Sư đệ, lúc này ngươi còn có tâm trí mà lo lắng cho Dương Tiễn sư điệt sao?"
"Nếu như Địa Tiên giới bị vị vô thượng kia hủy diệt, có lẽ Dương Tiễn sư điệt không có ở Địa Tiên giới lại là một chuyện may mắn, có thể thoát được một kiếp, đủ để lưu lại một chút truyền thừa của Ngọc Hư Cung!"
Lão giả khẽ lắc đầu.
Lời hắn nói không nhanh không chậm, sau khi nói xong, toàn bộ đại điện đều rơi vào yên tĩnh. Mặc dù những người khác không nói gì, nhưng rõ ràng đều đồng ý với lời của lão giả.
"Có lẽ sự tình không đến nỗi bết bát như chư vị sư đệ đã nghĩ."
ngồi ở vị trí cao nhất.

Chương 417. Một chỗ khác Hỗn độn.

Nam tử trẻ tuổi mở mắt ra, thần quang trong đôi mắt biến mất, có tỷ vạn phù hiệu ở chìm nổi, đây là một loại đồng thuật cường đại, tu luyện tới cực hạn có thể thăm dò được chư thiên.

Vừa rồi hắn đang quan sát vị vô thượng kia kéo Địa Tiên giới, mặc dù không biết người xuất thủ là ai. Nhưng tóm lại vẫn lấy được một chút tin tức.

"Chẳng lẽ sư huynh phát hiện ra cái gì rồi?"

Có người vội vã hỏi.

"Quá nhiều thứ, ta không thể nhìn thấy được. Nhưng ta có thể chắc chắn một điều, kẻ vô thượng âm thầm ra tay với Địa Tiên giới kia dường như không có ác ý."

Vị thanh niên kia chậm rãi nói.

Chương 341: Một nơi khác trong hỗn độn.

"Không có ác ý?"

Người đàn ông trung niên đầu đội bạch ngọc quan ngẩn ra, lập tức thở dài. Đây cũng là nỗi bất hạnh của số kiếp kiến hôi.

Một viij vô thượng muốn hủy diệt thế giới của bọn hắn, bọn hắn căn bản là không còn cách nào tránh được, thậm chí nếu như người ta không có ác ý. thì bọn họ còn phải cảm thấy may mắn.

"Nếu như không có ác ý, vậy rốt cuộc kẻ núp đằng sau xuất thủ kia có mục đích gì?"

Trong đại điện Ngọc Hư Cung.

Một kẻ cấp Đại Thánh đã tu thành thiên nhãn thông, nhìn vào sâu trong hỗn độn, mở rộng phạm vi cảm nhận của mình đến cực hạn, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

"Một người như vậy, làm sao chúng ta sao có thể phỏng đoán được chứ?"

Đôi mắt của người thanh niên nhân tang thương, dường như già đi vạn năm, đã mất đi phong độ của chưởng giáo Ngọc Hư Cung thong dong tự tin của thường ngày.

"Ta nghe nói hình như là trong tay Minh Đế có một khối ngọc bội do một nhân vật có cảnh giới Trường Sin lưu lại, có tác dụng kỳ diệu trong việc chỉ

dẫn phương hướng cho thế giới trong hỗn độn, có lẽ. . . . . Chúng ta có thể hỏi thăm Minh Đế một chút."
Lúc này.
Một vị trưởng lão Ngọc Hư Cung trầm ngâm nói.
"Vật mà người có cảnh giới Trường Sinh lưu lại sao? Ngươi nói là Trường Sinh lệnh sao?"
Đôi mắt người thanh niên nheo lại, nhẹ giọng nói.
"Không sai."
Vị trưởng lão kia gật đầu.
Chuyện Trường Sinh lệnh tồn tại cũng không phải là bí mật gì, bởi vì Minh Đế đã nói rõ toàn bộ lai lịch, nàng từng thu được truyền thừa của một vị tiên nhân Trường Sinh!
Vị tiên nhân Trường Sinh này có lai lịch cực lớn, có người nói hắn đến từ một thế giới kinh khủng. Trên thế giới đó vị Trường Sinh tiên nhân kia cũng không phải là một người đứng đầu nhất.
Hắn cũng chỉ là một người thuộc thượng tầng trong một thế lực to lớn mà thôi. Nhưng truyền thừa trong tay hắn cũng có ngồn gốc từ thế lực đứng đằng sau lưng hắn.
Về sau chẳng biết vì sao lại rơi vào trong tay của Minh Đế lúc còn nhỏ, mà Minh Đế cũng dựa vào truyền thừa này mà một bước lên trời, mặc dù là tán tu nhưng lại có thể chèn ép tất cả các thiên kiêu.
Đến khi nàng thành Đế, một tay lập nên địa phủ, rồi sau đó, một đám thế lực của Địa Tiên giới mới nhận ra được nhưng lúc này đã muộn rồi.
Thế của Minh Đế đã thành.
Muốn đoạt vật trong tay nàng không khác gì người si nói mộng.
Trường Sinh lệnh bị lộ ra ngoài cũng chỉ là một trong những bí bảo mà vị Trường Sinh tiên nhân kia lưu lại mà thôi, cụ thể thì còn có những thứ gì tốt, không ai biết được.
Ít nhất.
Minh Đế vốn là Đại đế đỉnh phong, nhưng đã không cần phải nể mặt Ngọc Hư Cung.
Bởi vậy đó có thể thấy được trong tay nàng còn không ít con bài chưa lật, ít nhất cũng sẽ không sợ Ngọc Hư Cung.
"Trường Sinh tiên nhân đã có thể trường sinh, cho dù là có tung hoành trong hỗn độn cũng sẽ không dễ dàng chết đi, Trường Sinh Lệnh do một

nhân vật như vậy lưu lại, cho dù là Ngọc Hư Cung cũng không thể tìm được bất cứ vật gì có thể so sánh được với nó."
Khuôn mặt của chưởng giáo Ngọc Hư Cung hết sức trẻ trung, nhưng giọng điệu lại vô cùng thâm trầm, dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, giật mình trong lòng, nhẹ giọng nói:
"Ý của ngươi là Trường Sinh Lệnh không còn ở Địa Tiên giới sao?"
Rất nhiều thế lực biết rõ.
Tác dụng của Trường Sinh Lệnh.
Đó chính là vật chỉ dẫn phương hướng trong hỗn độn, có thể đi tới một thế giới mới, hoặc là trở về thế giới vốn có.
Tác dụng tuy đơn giản.
Nhưng... ít nhất ... Địa Tiên giới không có.
Bởi vì.
Thực lực tổng hợp của Địa Tiên giới còn chưa đạt đến trình độ có thể tung hoành trong hỗn độn, cũng vì vậy cho nên chẳng có ai có thể luyện chế được đồ vật này. Minh Đế có được nó hoàn toàn là nhờ vào cơ duyên xảo hợp.
Nếu như Trường Sinh Lệnh vẫn còn ở Địa Tiên giới, có thể nói là chẳng có bao nhiêu tác dụng, nhưng nếu như không có ở Địa Tiên giới mà ở thế giới khác, vậy thì tác dụng lại cực kỳ lớn!
Những tu luyện giả từ cấp Trường Sinh tiên nhân trở xuống, mặc dù không cách nào di chuyển lâu trong hỗn độn, nhưng trong thời gian ngắn thì vẫn có thể.
Sở dĩ những người kia không đi vào trong hỗn độn, nguyên nhân lớn nhất chính là vì sau khi đi vào sẽ lạc mất phương hướng, nhưng nếu như có Trường Sinh Lệnh dẫn đường.
Thì nhược điểm duy nhất này sẽ biến mất.
Có lẽ Ngọc Hư Cung bọn họ có thể thử một chút, tất cả mọi người sẽ di chuyển đến thế giới của chủ nhân Trường Sinh Lệnh đang ở. Dùng cách này để trốn tránh kiếp nạn lần này của Địa Tiên giới.
"Đoạn thời gian trước, khi thiên kiêu của Địa Tiên giới vượt giới đi vào Tử Huyền giới, ta đã từng nghe nói thuộc hạ của Minh Đế đã mang theo Trường Sinh Lệnh đi trước rồi. . . . ."
Vị trưởng lão kia chậm rãi nói.
Nguyên nhân vì sao Minh Đế cho thuộc hạ mang Trường Sinh Lệnh qua đó đã không còn quan trọng.

Bây giờ Trường Sinh Lệnh này đã trở thành cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của toàn bộ Địa Tiên giới, Ngọc Hư Cung bọn họ nhất định phải nắm chắc cơ hội này, nếu không... Trăm vạn năm truyền thừa sẽ hóa thành hư vô trong vòng một nốt nhạc.
"Chuyện này, lão phu cảm thấy tốt nhất là nên hỏi ý kiến sư phụ một chút."
Một lão già mở miệng.
Hắn nhìn thoáng qua Ngọc Hư Cung phía đằng sau, sắc mặt mang theo vẻ cung kính, tiếp tục nói:
"Hơn nữa Minh Đế này tuy là nữ tử, nhưng dã tâm cực lớn. Hợp tác cùng nàng không khác nào bảo hổ lột da."
"Trong tay nàng có Trường Sinh Lệnh, nhưng chưa chắc nàng sẽ đồng ý dùng chung với Ngọc Hư Cung, hơn nữa nếu như ngày nào đó nàng ta thành tiên, đến lúc đó địa bàn thế lực của Địa Phủ sẽ tăng mạnh, khi đó bạn hay là thù với Ngọc Hư Cung cũng rất khó nói."
Lão giả nói ra những lời này.
Bầu không khí trong đại điện lại nặng nề hơn mấy phần.

Chương 418. Lấn Tử Huyền Giới ta không người ư?

Một thế lực lớn, một người căn bản không thể quyết định được. Trừ phi lão tổ đứng ra, nếu không tiếp tục thương nghị chỉ có thể cãi cọ không ngừng. . .
"Hàn sư huynh nói có lý."
Bên cạnh lão giả là một người đàn ông tư thế oai hung, bừng bừng khí thế, tràn đầy nhuệ khí khiếp người không gì sánh được. Hắn liếc mắt nhìn mọi người trong đại điện, trầm giọng nói:
"Minh Đế tuy là sinh linh Địa Tiên giới, nhưng trong tay của nàng lại cầm những truyền thừa của thế giới khác, trong lòng mỗi một người chúng ta ở đây đều rõ ràng lai lịch của vị Trường Sinh tiên nhân mà lưu lại truyền thừa kia không hề nhỏ."
"Ai có thể khẳng định, nhân vật đang ra tay với Địa Tiên giới không phải tới từ thế giới đứng sau lưng Trường Sinh tiên nhân?"
"Nói không chừng, Địa Tiên giới trôi nổi trong hỗn độn chính là do thế lực kinh khủng kia đang đến đón Minh Đế trở về!"

Lời này vừa nói ra.
Không ít người biến sắc.
Không phải là không có khả năng này, chỉ là không ai muốn thừa nhận mà thôi. Nếu thật sự là như vậy, sợ rằng toàn bộ Địa Tiên giới ngoại trừ Minh Đế sẽ không ai có kết cục tốt.
"Nếu không hợp tác cùng Minh Đế, sợ rằng tính mạng toàn bộ sinh linh bên trong Địa Tiên giới, bao gồm cả Ngọc Hư Cung chúng ta đều sẽ như ngàn cân treo sợi tóc."
Người đàn ông trung niên đầu đội ngọc quan chau mày, khí tức hắn nặng nề giống như đỉnh núi cao sừng sững, mở miệng nói:
"Bây giờ bước vào trong hỗn độn, có thể còn một chút hi vọng sống."
" Vừa rồi chưởng giáo sư huynh đã nói người xuất thủ phía sau kia không có ác ý."
Một trưởng lão trầm ngâm nói.
Có thể tiếp tục sống sót thì chẳng ai lại muốn chết. Hơn nữa.
Nếu không phải xa xứ, cũng không có ai muốn lưu lạc vào trong hỗn độn.
"Tính mệnh của mấy ngàn đệ tử trên dưới Ngọc Hư Cung phải ký thác vào việc người xuất thủ phía sau màn có ác ý hay không sao?"
Người đàn ông trung niên phản bác, ngữ khí rất lạnh lùng.
"Lão phu không có ý này. . . . ."
Trưởng lão vừa rồi mở miệng nói.
Lời hắn còn chưa nói hết đã bị một giọng nói bình thản cắt đứt.
"Đủ rồi."
Chưởng giáo Ngọc Hư Cung ngồi ở phía trước bỗng nhiên đứng dậy, đôi mắt hắn mở lớn ra, ở sâu trong đáy mắt lóe lên một tia vui mừng, kích động nói:
"Sư tôn vừa mới truyền khẩu dụ cho ta!"
"Ồ?" Mắt tất cả mọi người sáng lên, đồng thanh hỏi:
"Sư tôn nói gì ?"
"Sư tôn nói. . . . ."
Chưởng giáo Ngọc Hư Cung đứng chắp tay, khí độ trầm ổn giống như một tảng đá lớn, dường như nắm chắc thắng lợi trong tay, hắn chậm rãi nói:
"Địa Tiên giới không sao cả."
"Đầu bên kia hỗn độn chính là Tử Huyền giới!"
Chương 342: Khinh Tử Huyền giới chúng ta không có ai à?
"Tử Huyền. . . . ."

Trong đại điện Ngọc Hư Cung, sắc mặt mọi người cứng đờ. Bọn họ đã nghĩ tới vô số khả năng.
Chỉ chưa từng nghĩ tới chuyện phương hướng mà Địa Tiên giới hướng đến lại chính là Tử Huyền giới, đây là chuyện quái quỷ gì chứ? Chẳng lẽ trong Tử Huyền giới có một vị Trường Sinh tiên nhân xuất thủ kéo Địa Tiên giới qua đó? Chuyện này đúng là quá khó tin.
Địa Tiên giới cũng chẳng thể nào có được một nhân vật như vậy, một hạ giới như Tử Huyền giới thì có tài cán gì mà có được một nhân vật tầm cỡ như này tọa trấn ?
"Phải chăng là sư tôn cảm ứng sai rồi?"
Người đàn ông trung niên đầu đội ngọc quan nghi ngờ nói.
"Sư đệ đang nghi ngờ sư tôn sao?"
Đôi mắt của chưởng giáo Ngọc Hư Cung lạnh lẽo, nhàn nhạt mở miệng nói.
"Không phải."
Người đàn ông trung niên vội vã chắp tay hành lễ, hắn khẽ lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói:
"Không phải sư đệ không tín nhiệm sư tôn, mà là kết quả này thực sự có chút không thể tưởng tượng nổi."
Không chỉ có hắn, mỗi một người đứng trong đại điện, trên mặt đều mang vẻ không thể tin.
"Sư tôn chính là một vị vô thượng Chân Tiên, người đương nhiên sẽ không phạm sai lầm!"
Chưởng giáo Ngọc Hư Cung nói một câu, sau đó không nhiều lời nữa.
Toàn bộ đại điện lại rơi vào trong trầm tư.
. . . Sau một hồi lâu.
"Ầm ầm"
Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ Địa Tiên giới đều đang chấn động, trên mặt toàn bộ sinh linh đều xuất hiện vẻ khủng hoảng, không biết đã xảy ra chuyện gì.
Ngược lại có một đám sinh linh mạnh mẽ dường như đã phát hiện điều gì đó, vội vã phóng lên cao, bay về phía biên giới vũ trụ. Sát biên giới của thế giới vốn dĩ không hề tồn tại bất cứ thứ gì.
Chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một khe nứt khổng lồ, nhìn xuyên qua khe hở về phía bên ngoài thế giới là hỗn độn vô biên vô tận, mà trong hỗn độn muôn trùng đang có một mảnh đại lục bao la tiến lại gần.
"Cái này. . . ."

Một vị nam tử giống như thiên thần từ trong hư không bước ra, cả người chìm đắm trong thần hỏa ngập trời, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều phóng ra vĩ lực kinh thiên động địa.
"Sai rồi!"
"Đây là Tử Huyền giới, nhưng cũng không phải Tử Huyền giới!"
Một giọng nói nhàn nhạt truyền đến.
Một nhân vật vô thượng xuất hiện đứng sừng sững trong mây, thân hình huyền ảo, quanh thân có pháp tắc đại đạo buông xuống, khi giọng nói của hắn vang lên thì ngay cả thiên địa cũng bị ảnh hưởng.
gần như lời nói vừa chấm dứt thì.
Hắn vừa xuất hiện, sự rung lắc chấn động vọt lên tận trời, thiên địa đổ nát, hư không nhanh chóng nứt ra, khuếch tán ra chung quanh, trời long đất lở!
"Thế giới này không giống với Tử Huyền giới lúc trước, dường như cấp bậc của thế giới đã xảy ra biến hóa, bây giờ nó đã chẳng thua gì Địa Tiên giới. . ."
"Hình như là hai thế giới hợp lại với nhau!"
Có người thất thanh nói.
Địa Tiên giới di chuyển trong hỗn độn kéo theo sấm chớp đầy trời, chia cắt hỗn độn, nhanh chóng lao về phía Tử Huyền giới, khoảng cách càng ngày càng gần.
Cho dù là nhân vật cấp bậc Đại đế cũng cảm ứng được khí tức của Tử Huyền giới.
"Hai thế giới hợp lại thành một?"
Một vị nhân vật vô thượng lẳng lặng đứng trong hư không, chèn ép đất trời, hắn nhìn Tử Huyền giới ở phía xa xa, khóe miệng khẽ mở, giọng nói hờ hững.
"Dường như ta đã đoán được mục đích của nhân vật kinh khủng đang âm thầm ra tay kia là gì rồi!"
"Muốn hợp nhất vạn giới lại sao?"
"Động tác quá lớn!"
Tử Huyền giới.
Bầu trời nứt ra, sương mù hỗn độn cuộn trào mãnh liệt.

Chương 419. Lấn Tử Huyền Giới ta không người ư? (2)

Bầu trời giống như một cái phễu khổng lồ không ngừng chuyển động, phát ra những âm thanh ầm ầm, sấm chớp màu đen đan xem lẫn nhau, xuất hiện hàng nghìn hàng vạn pháp tắc.
Ngoài ra còn có tiếng kêu khóc của vạn tộc sinh linh. Cho dù biết là Thiên Nguyên giới đã từng trải qua chuyện này , nhưng đến lượt họ thì vẫn khó có thể chịu đựng được chấn động này.
Cảnh tượng quá mức kinh khủng, giống như đã đến ngày tận thế, tia chớp màu đen cùng những cột sấm sét màu máu đan xen lẫn nhau, mưa to cuồn cuộn như muốn dìm ngập cả thế giới, cả đất trời đều run rẩy.
Cho dù là Tử Huyền giới được xưng là vô biên vô hạn, nhưng bây giờ tỷ vạn nôi sao cũng bắt đầu rung lắc, dường như một giây tiếp theo tất cả sẽ hoàn toàn nổ tung.
Một khí tức khủng bố vô hình đang tràn ngập khắp nơi trong hỗn độn, quét qua khắp trời đất.
Đó là một khí tức vô thượng.
Cũng có thể gọi là uy thế của Chân Tiên!
Tuy là Địa Tiên giới còn chưa hoàn toàn hợp nhất, nhưng vô thượng Chân Tiên trong Địa Tiên giới đã bắt đầu nhìn trộm Tử Huyền giới, bọn họ không hề có ý định che giấu khí tức của mình một chút nào.
Cứ quang minh chính đại, đường hoàng rà quét thần niệm của mình qua mỗi một ngóc ngách trong Tử Huyền giới! Đây là một loại miệt thị.
Đây là một thái độ lạnh nhạt, cao cao tại thượng đối với một đám kiến hôi.
Dưới cái nhìn của bọn họ.
Trong Tử Huyền giới đã không có còn thứ gì có thể khiến cho bọn họ kiêng kỵ, dùng thần niệm quét qua tất cả những cấm địa thế lực, hoặc là một số cấm khu thì đã sao nào?
Ai dám phản lại ý chí của một vị vô thượng Chân Tiên chứ?
"Đáng hận!"
Trong một mnahr tinh vực cổ xưa, Thái Hoàng đứng thẳng người, đế bào tung bay, một tay hắn nâng một ấn tỷ thiên tử, tản ra khí áp khủng bố áp sập đất trời.
Trên ấn tỷ thiên tử bắn ra ánh sáng ngập trời, mênh mông cuồn cuộn, chiếu sáng tỷ vạn dặm tinh không.
Tất cả sinh linh trong khu vực mà Thái Hoàng thống trị ngay lập tức quỳ rạp xuống đất, thân thể không nhịn được mà run lên.

"Trắng trợn không kiêng nể gì như vậy, khinh Tử Huyền giới ta không có ai sao?"
Thái Hoàng gầm lên.
Một tiếng rống, khí huyết trùng thiên, xuyên qua vô số ngôi sao, giống như núi lửa phun trào, che phủ vô số tinh vực.
"Truyền lệnh của ta, trên dưới hoàng triều, tất cả chuẩn bị chiến đấu, nếu có sinh linh Địa Tiên giới dám can đảm đặt chân đến lãnh thổ của ta, không cần bẩm báo, lập tức giết hết!"
Thái Hoàng mở miệng.
Giọng nói vang vọng mênh mông cuồn cuộn trên bầu trời, khuấy động phong vân.
Hắn biết trong Địa Tiên giới có sinh linh vô thượng, nhưng lúc này không phải thời điểm nhún nhường. Hắn đường đường là một vị đại đế, nếu như đối mặt với cường địch mà còn sợ hãi.
Vậy thì con dân bên trong lãnh thổ của hắn lại càng không phải nói.
Vả lại con đường hắn đi chính là con đườngg của Thần Hoàng, thân là Thần Hoàng tuyệt đối không thể thần phục bất kỳ kẻ nào. Một khi hắn thần phục, vậy thì con đường của hắn cũng đã đến điểm cuối.
"Cẩn tuân mệnh lệnh Thần Hoàng !"
Bên trong hoàng cung.
Thanh âm hùng hồn từ các ngõ ngách truyền ra, vô số binh sĩ cầm vũ khí trong tay, mang theo sát khí đầy trời xông ra bốn phương tám hướng.
Có người ngồi trên chiến xa, có người thì cưỡi chiến mã, còn có người đứng trên tàu vũ trụ.
Ngay lúc này, toàn bộ căn cơ của Thái Hoàng đều đượddeeufhoiw bày ra.
. . . .
"Địa Tiên giới à, Thiên Cơ lâu chủ muốn Tử Huyền giới chúng ta diệt vong sao!"
Ở những nơi khác cũng có người than nhẹ.
Đến lúc này, tại sao Địa Tiên giới lại có thể tới đây, hỏi bất kỳ một tu luyện giả nào thì đều có thể trả lời bốn chữ ‘Thiên Cơ lâu chủ’, mà không cần phải suy nghĩ.
Dù sao đây cũng không phải bí mật gì.
Địa Tiên giới không phải là Táng Thiên Đại đế, chênh lệch giữa một người với một thế giới là vô cùng rõ ràng. Lúc này Địa Tiên giới chạy qua đây, bọn họ xông lên giết địch sao?

Dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết căn bản là đánh không lại.
"Kể từ hôm nay, Huyết Thệ Nham lánh đời không xuất thế."
Trên một ngọn núi cổ màu đỏ như máu.
Một bà lão chắp hai tay sau lưng, nhìn chân trời phía xa, một thế giới khủng bố đang dần dần tiến đến, cảm thấy được trong lòng run lên.
Nàng cũng là một vị Đại đế, nhưng khi cảm nhận được loại khí tức vô thượng này, trong đầu nàng lại không hề có được bất kỳ ý niệm phản kháng nào.
Bởi vậy nàng ngay lập tức lựa chọn lánh nạn, chờ khi thế đạo yên tĩnh, Huyết Thệ Nham lại một lần nữa xuất sơn.
Mình chính là Đại đế, bất cứ lúc nào, bất kỳ thời đại nào cũng sẽ không bị người khác khinh thường.
"Tiên đạo khí tức. Tử Huyền giới."
Vũ trụ biên hoang.
Trên những ngôi sao lớn hiu quạnh trôi nổi trong tinh không, tản ra khí tức thê lương, cô tịch.
Bình thường rất hiếm khi có người địa vực xuất hiện ở nơi này, hôm nay mỗi một ngôi sao đều đang run rẩy, giống như đại họa sắp giáng xuống đầu, một cỗ khí tức diệt thế đang lan tràn khắp nơi.
Bên trên một ngôi sao có một đạo nhân ảnh, mắt sắc như thiên đao, mái tóc xõa xuống như thác nước, khuôn mặt cổ xưa, vô cùng lạnh lùng, áo bào màu xám đón gió lay động.
Hắn đứng ở trên tinh cầu, nhìn về Địa Tiên giới ở phía xa xa, mắt hắn sáng lên.
Người này chính là Thiên Khấp đại đế của Tử Huyền giới, hắn đứng ở nơi này yên lặng bất động, nhìn về phương hướng Địa Tiên giới đang bay tới, trên mặt không có cảm xúc gì, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.
Không bao lâu sau khi Thiên Khấp đại đế xuất hiện.
Mặc Uyên đại đế cùng mấy vị đại đế từ cấm khu đi ra, bước lên hư không, đi tới nơi này, cảm xúc của mỗi một người trong số bọn hắn đều vô cùng nghiêm túc.
Ban đầu không ai mở miệng.
Bọn họ đều hiểu thời khắc sinh tử tồn vong của Tử Huyền giới đã đến trước mắt.
"Huyết Thệ Nham, cô lập ngọn núi lại!"
Đứng trên ngôi sao.

Sau một lúc lâu, một giọng nói già nua sâu kín vang lên, đây là Bích Lạc đại đế, thân thể hắn gầy gòm, tay chống gậy giống như một ông già đã gần đất xa trời.
Trên người hắn không có uy thế thuộc về đại đế, ngược lại tràn ngập hơi thở của sự già cỗi, gần như bất kỳ lúc nào cũng có thể ngã xuống.
"Tham kiến Bích Lạc tiền bối."
Thiên Khấp đại đế chắp tay.

Chương 420. Một chút hi vọng sống của Tử Huyền Giới.

Chương 420: Một chút hi vọng sống của Tử Huyền Giới.
Trong lòng hắn nặng nề vạn phần, vào thời khắc nguy cấp của Tử Huyền Giới, không phải vị Đại Đế nào cũng đều muốn chống cự, tu đạo ức vạn năm, mục tiêu thống nhất của mỗi cá nhân đều là Trường Sinh.
Có thể còn sống, không ai lại muốn chết. Lúc này.
Trong con mắt của mọi người, đối kháng với Địa Tiên Giới chính là là hữu tử vô sinh.
Không thể nghi ngờ, Huyết Thệ Nham thân là một cấm khu của Tử Huyền Giới, vào lúc này lựa chọn làm rùa rụt đầu, dự định đóng cửa không ra, tránh thoát khỏi kiếp nạn lần này.
"Lúc này không cần quá đa lễ."
Bích Lạc Đại Đế hơi khoát tay áo, hắn ngẩng đầu, mái tóc lay động, trong con ngươi đục ngầu bắn ra lưỡng ai luồng sáng sắc bén xuyên thủng Hỗn Độn.
Thẳng lên trên Địa Tiên Giới.
"Địa Tiên Giới đến quá nhanh, Thiên Cơ Lâu tiền bối không hề cho Tử Huyền Giới ta một chút thời gian thở dốc, như cho lão phu vạn năm thời gian... . . . . ."
"Đời này lão phu chắc chắn có thể thành tiên!"
Âm thanh già nua của Bích Lạc Đại Đế vang lên, trong thanh âm mang theo vài phần bất đắc dĩ, cũng xen lẫn vài phần chiến ý. Lời hắn nói không có ai dám phản bác.

Trước khi Bạch Lễ Đại Đế cùng Vũ Niết Đại Đế quật khởi, vẫn luôn là vị lão giả trước mặt này trấn áp thời đại, chiến lực của hắn vượt qua đồng cấp. Cho dù là hai vị Đại Đế bên trên Đế Bảng, ở trước mặt Bích Lạc Đại Đế cũng không cuồng vọng thái quá. Bằng vào nội tình của hắn, nếu có thêm thời gian vạn năm, quả thật là có khả năng thành tiên.
Dù sao.
Thực lực của hắn vẫn được bày ra trước mắt.
Trước đây không thành tiên được là do thời cơ không đến, đẳng cấp thế giới không cho phép. Hiện tại đẳng cấp thế giới đã cho phép, hắn muốn đột phá còn cần chuẩn bị một chút.
Nhưng mà Thiên Cơ lâu chủ cũng không cho bọn hắn thời gian để chuẩn bị. Đối với Thiên Cơ lâu chủ, trong lòng bọn hắn không dám có bất kỳ ý nghĩ bất mãn nào. Nhân vật như vậy, hành động hoàn toàn bằng tâm ý của bản thân, sao phải quan tâm đến cảm nghĩ của đám kiến hôi bọn hắn ?
--Thử hỏi.
Trong những Đại Đế ở chỗ này, có mấy ai quan tâm suy nghĩ của những sinh linh từ Chuẩn Đế trở xuống kia?
"Nhưng... . . . ."
Mặc Uyên Đại Đế mặc một bộ Hắc Bào, thanh âm hùng hậu, đôi mắt tang thương, hắn chậm rãi mở miệng:
"Chung quy Bích Lạc tiền bối không phải là Vô Thượng Chân Tiên, mà Tử Huyền Giới ngay cả một tôn tiên nhân cũng không có, đối mặt với Địa Tiên Giới không có chút phần thắng nào."
"Không sai."
Đại Đế còn lại mở miệng nói:
"Lần này Địa Tiên Giới qua đây, sợ rằng người chống cự đều sẽ phải chết."
"Địa Tiên Giới đại thế ép xuống, ai có thể ngăn cản?"
Đại Đế đầu mọc sừng ngược, hai tay ôm trước ngực, thân thể khôi ngô, giống như một ngọn núi lớn trấn áp trong tinh không, huyết khí giống như mặt trời sôi trào.
Từ trước đến nay hắn tự cao tự đại, cho dù là Bạch Lễ Đại Đế cùng Vũ Niết Đại Đế cũng dám khiêu khích. Nhưng bây giờ.
Dưới tình hình này, ngạo khí của hắn cũng bị dập tắt không ít. Lời hắn vừa dứt.
Trong hư không lại có ba bóng người nhanh chóng bước tới, đi ngang qua vô tận Tinh Vực., mỗi một vị đều là Đại Đế từ bên trong cấm khu đi ra.

Ngày bình thường vẫn ở trong cấm khu chưa từng xuất thế, hôm nay bọn họ lựa chọn bước vào vũ trụ biên hoang.
Trên người mỗi một vị Đại Đế đều mang Hỗn Độn Khí, thân ảnh mơ hồ, sau khi bọn họ đi tới đứng sóng vai cùng đám người Mặc Uyên Đại Đế, không nói lời nào, yên lặng nhìn về phương hướng Địa Tiên Giới phía xa xa.
Bên trong hỗn độn vô biên.
Chấn động mênh mông bộc phát mảnh liệt, đó là uy áp thuộc về một i thế giới khổng lồ, còn chưa hạ xuống đã làm cho Thiên Địa nổ tung, xảy ra đại diệt vong.
Một bàn tay to lớn to lớn vô biên vô hạn, bất luận sinh linh gì so sánh với bàn tay kia đều nhỏ bé như hạt bụi, cho dù là Tinh Thần vào thời khắc này cũng phải ảm đạm phai mờ.
Bàn tay kia nâng Địa Tiên Giới, từ trong hỗn độn kéo tới, tỏa ra uy thế kinh khủng mênh mông cuồn cuộn.
"Là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối.”
Mặc Uyên Đại Đế mở miệng.
Hắn từng đi qua Thiên Cơ Lâu, đối với khí tức của Thiên Cơ lâu chủ, hơi có hiểu một chút. Lúc này nhìn thấy bàn tay này, hắn lại không có chút nghi ngờ nào.
Trực tiếp khẳng định ý nghĩ trong lòng.
Phóng tầm mắt khắp Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới, có thể làm đến bước này cũng chỉ có vị Thiên Cơ lâu chủ tiền bối kia.
"Đại họa lâm đầu!"
Một vị Đại Đế mở miệng nói.
Đến lúc này.
Đã có thể thấy rõ ràng sơn xuyên đại địa, nhật nguyệt tinh thần trong Địa Tiên giới, thậm chí có thể chứng kiến trong thần quang đầy trời có từng thân ảnh khủng bố đứng sừng sững.
Những nhân vật kia, mỗi người đều khí huyết trùng thiên, ntrên mặt mang theo biểu tình lạnh nhạt, quan sát Tử Huyền Giới.
Từng người trong đó, khí thế đều không yếu hơn Đại Thánh, hơi mạnh một chút thì đạt tới Chuẩn Đế, thậm chí là Đại Đế. Chỉ là những nhân vật này cũng đã ép vạn tộc Tử Huyền Giới sắp không thở nổi.
Nhưng mà.
Mỗi người đứng ở đây đều đều biết.

Những nhân vật xuất hiện này cũng không phải là toàn bộ nội tình của Địa Tiên Giới, cùng lắm chỉ là một góc băng sơn mà thôi, đợi cho thế giới dung hợp triệt để.
Khi đó.
Nội tình Địa Tiên Giới, mới có thể triệt để bộc phát ra!
Một khi nội tình bạo phát, trùng kích đối với Tử Huyền Giới sẽ mang tính chất huỷ diệt! Bởi vì mỗi người đều biết, không phải tộc ta, trong lòng ắt có ý nghĩ khác. Mà sinh linh trong Địa Tiên giới tự nhận là Tiên Tộc, sao có thể để những tộc quần khác vào trong mắt?
Nếu không thuận theo, chỉ sợ kết quả sẽ là diệt vong!
"Lúc này, có lẽ cơ hội duy nhất của chúng ta chính là Bạch Lễ Đại Đế cùng với Vũ Niết Đại Đế... . . Mặc Uyên Đại Đế mở miệng."
Sắc mặt hắn rất ngưng trọng.
Hai vị Đại Đế Tử Huyền Giới trên Đế Bảng, không hề nghi ngờ đã mười phần tiếp cận thành tiên, lúc này đi Thiên Cơ Lâu, nếu như có thể mua được cơ duyên thành tiên.
Có lẽ có thể cứu vớt Tử Huyền Giới lần này.
"Nếu như Thiên Cơ lâu chủ tiền bối dung hợp mấy thế giới lại, hắn cũng đã dự liệu được cục diện này. Lấy thân phận của tiền bối, hẳn sẽ không chỉ lưu lại tử cục cho Tử Huyền Giới."
Bích Lạc Đại Đế trầm ngâm nói.
"Nói không chừng. ."
"Bạch Lễ cùng Vũ Niết chính là một chút hi vọng sống mà Lâu chủ tiền bối lưu lại cho Tử Huyền Giới!"

Chương 421. Đã chuẩn bị xong đại giới chưa?

Chương 421: Đã chuẩn bị xong đại giới chưa?
Thiên Nguyên Giới.
Bên ngoài Đại Hoang thành.
Hai nhân vật kinh khủng thu liễm toàn bộ khí tức, đứng trên không trung.
Hai người này chính là Vũ Niết Đại Đế cùng Bạch Lễ Đại Đế.
Bọn họ nhìn về phương hướng Tử Huyền Giới phía xa xa, sắc mặt mười phần ngưng trọng. Trong đôi mắt nở rộ vô tận quang mang, còn có cảnh

tượng Tinh Hà Diệt Thế đang chảy xuôi.
Huyết Võng Giới mới vừa dung nhập vào Thiên Nguyên Giới, Địa Tiên Giới cũng ngay lập tức xuất hiện!
Tốc độ của Thiên Cơ lâu chủ quá nhanh, làm cho tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, hiện tại không thể không điều chỉnh kế hoạch trước đó của hai người một chút.
"Địa Tiên Giới đến không có ý tốt"
Vũ Niết Đại Đế chắp hai tay sau lưng, sau khi liếc mắt nhìn Tử Huyền Giới liền xoay người đi về phía Đại Hoang thành, vừa đi vừa nói ra:
"Thời gian của ta và ngươi không nhiều lắm!"
"Trở lại một một chút, khả năng Tử Huyền Giới bị tiêu diệt sẽ lớn hơn một phần."
"Thành tiên... . . . .đã là lửa sém lông mày."
Bạch Lễ Đại Đế gật đầu.
Tình thế trước mắt.
Chỉ có một vị Vô Thượng Chân Tiên xuất hiện mới có thể giải nguy cơ của Tử Huyền Giới. Những thủ đoạn khác đều không có tác dụng lớn.
Về phần để cho Thiên Cơ lâu chủ tiền bối xuất thủ, hi vọng cũng không lớn lắm.
Lúc trước Táng Thiên Đại Đế muốn Diệt Thế mới khiến cho Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ, Địa Tiên Giới hôm nay làm sao ngốc đến độ diệt thế?
Bọn họ để cho mấy thế giới dung hợp vào nhau, sau đó chưởng khống đại thế giới chẳng phải là lợi ích sẽ lớn hơn sao?
Trước cửa Thiên Cơ Lâu.
Hai người đứng sóng vai, sau khi ngẩng đầu liếc nhìn bảng danh sách trên không trung, lập tức đồng thời bước vào bên trong Thiên Cơ Lâu.
"Vãn bối Bạch Lễ, tham kiến Thiên Cơ lâu chủ tiền bối."
"Vãn bối Vũ Niết, tham kiến Thiên Cơ lâu chủ tiền bối!"
Hai vị Đại Đế vừa bước vào đã chắp tay hành lễ, thái độ mười phần cung kính. Cho dù bào danh bên trên Đế Bảng, vẫn như cũ không dám làm càn.
Dù sao.
Đế Bảng cũng là do Thiên Cơ lâu chủ ban bố, bọn họ chỉ là dính một chút ánh sáng trên bảng danh sách mà thôi.
"Ừm."
Lý Vân mặc quần áo xanh, vóc người cao ráo, khí chất xuất trần. Ngồi ngay ngắn trên một cái ghế, ở trước mặt hắn có một chiếc bàn làm từ hắc ngọc,

trên đó có hai chén trà còn đang bốc khói nghi ngút.
Giống như đã sớm chuẩn bị xong cho hai người.
Nghe được lời hai người nói, Lý Vân chỉ chỉ phía đối diện, tùy ý nói:
"Ngồi trước đi."
"Đa tạ tiền bối."
Hai người chắp tay thi lễ một cái, khẽ khom người, chỉ ngồi một nửa ghế, thân thể thẳng tắp như cây lao.
"Uống trà."
Lý Vân không nhanh không chậm nói một câu, nâng chén trà lên, đặt bên mép nhấp một miếng.
"Ách... . . . ."
Vũ Niết Đại Đế thấy một màn như vậy. Trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.
Tử Huyền Giới hiện tại đang ngàn cân treo sợi tóc, mà vị Thiên Cơ lâu chủ tiền bối trước mặt này lại không nhanh không chậm, mọi cử động đều lộ ra vẻ phong khinh vân đạm.
Dường như thờ ơ với tất cả mọi thứ.
Thiên Cơ lâu chủ công tham tạo hóa, có thể ngồi nhìn Tử Huyền Giới huỷ diệt, nhưng bọn hắn cũng không có thể mắt mở trừng trừng thờ ơ nhìn mọi chuyện phát sinh.
"Tiền bối... . . !"
Vũ Niết Đại Đế mở miệng.
Lời còn chưa nói hết.
Bạch Lễ Đại Đế ở bên cạnh đã giành trước một bước, bưng bưng tách trà lên, ra hiệu cho Vũ Niết cũng uống một ngụm trà, trên mặt hiện lên vẻ tán thán.
"Trà của Lâu chủ tiền bối quả nhiên không giống bình thường, trong đó chứa đạo vận, chỉ vẻn vẹn uống một ngụm đã đủ bớt đi vạn năm khổ tu, giá trị có thể so với Tiên Trà, vãn bối quả thật cảm thấy vinh hạnh!"
Vũ Niết Đại Đế bất đắc dĩ.
Chỉ có thể theo nghe theo.
"Ah."
Lý Vân ngẩng đầu, đảo qua nét mặt của hai người, chậm rãi nói ra:
"Thành đế trăm vạn năm, khoảng cách thành tiên cũng chỉ còn một bước, lại có tâm tính bực này. . ."
. . . ."
"Chậc chậc."

"Tiền bối, ta... ..."
Vũ Niết Đại Đế quẫn bách.
Hắn không ngốc.
Lời nói này có ý tứ rất rõ ràng, chính là Thiên Cơ lâu chủ đang cảnh báo hắn.
"Lâu chủ tiền bối chớ trách, Vũ Niết đạo hữu cũng là vì lo lắng cho ức vạn sinh linh của Tử Huyền Giới, vô cùng sốt ruột, dù sao Tử Huyền Giới chính là cố hương của hai người vãn bối, không thể ngồi yên không quan tâm đến."
Bạch Lễ Đại Đế chắp tay.
Tuy là hắn cũng không quá quan tâm đến nhân vật bài danh thấp hơn mình một bậc này, nhưng bây giờ đối đầu với kẻ địch mạnh, tốt nhất là không nên phạm phải sai lầm nào.
Một mình Vũ Niết đắc tội với Thiên Cơ lâu chủ thì cũng không coi vào đâu.
Nhưng nếu như ác cảm này liên lụy đến Tử Huyền Giới, vậy thì được sẽ không bù nổi mất.
"Không sao cả."
Lý Vân khoát tay áo, đưa tay về phía cửa, tùy ý nói ra:
"Đại môn ở bên này, nếu như lo lắng cho Tử Huyền Giới, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi Thiên Cơ Lâu."
"Vốn lấy thực lực của hai người các ngươi, tuy là có thể cầm cự thêm một khoảng thời gian cho Tử Huyền Giới, nhưng kết cục vẫn sẽ không thay đổi đươc."
"Điều này... . . . . ."
Bạch Lễ Đại Đế cùng Vũ Niết Đại Đế liếc nhìn nhau. Điểm này.
Bọn họ cũng rất rõ ràng.
Thực lực của Địa Tiên Giới quá mạnh mẽ, nếu như không có Vô Thượng Chân Tiên xuất thủ, chỉ dựa vào số lượng Đại Đế cũng có thể đè chết bọn họ.
Đẳng cấp thế giới quá chênh lệch, không chỉ thể hiện riêng ở cấp bậc Chân Tiên, mà mỗi một cấp bậc đều có chênh lệch rất lớn!
Số lượng Địa Tiên Giới có thể lấy ra tuyệt đối đủ để nghiền ép Tử Huyền Giới liên thủ với Thiên Nguyên Giới!
"Tiền bối, bây giờ Tử Huyền Giới sớm đã hòa làm một thể cùng Thiên Nguyên Giới, sinh linh hai giới tuy hai mà là một, cũng xin tiền bối thương hại trăm tỉ tỉ sinh linh Tử Huyền Giới... . . ."

"Chỉ điểm một con đường sống cho vạn tộc Tử Huyền Giới!"
Vũ Niết Đại Đế chỉnh lại tâm lý lại một phen, lần nữa khôi phục khí độ Đại Đế, hắn chắp tay hành lễ, trong lời nói mang theo vài phần khẩn cầu.
"Ồ?" Lông mày Lý Vân nhướng lên, giống như cười mà không phải cười nói:
"Bây giờ đã hiểu ra rồi ?"
"Vừa rồi trong lòng ngươi có vài phần bất mãn đối với việc ta xuất thủ kéo Địa Tiên Giới từ trong hỗn độn qua đây."

Chương 422. Các ngươi muốn thế giới kia ? .

Chương 422: Các ngươi muốn thế giới kia ? .
"Vãn bối... . . ."
Trên mặt Vũ Niết Đại Đế mang thần sắc xấu hổ.
Hắn là lần đầu tiên tới Thiên Cơ Lâu, không nghĩ tới mới vừa mới đến, một chút tâm tư của mình đã sớm bị nhìn thấu. Nói thật.
Hắn không có bất kỳ ý kiến nào với việc Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới dung hợp làm một. Dù sao làm như vậy có thể xúc tiến đẳng cấp hai giới đề thăng, có thể làm cho thực lực của chỉnh thể của thế tăng lên một cấp bậc, phóng tầm mắt từ vạn cổ tới nay, chỉ có trăm lợi mà không có một hại.
Nhưng điểm mấu chốt là thời gian không thích hợp.
Bây giờ Tử Huyền Giới quá yếu, nếu như có thể cho Tử Huyền Giới thời gian một trăm ngàn năm. Đến lúc đó.
Cục diện sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất, coi như Địa Tiên Giới dung hợp cùng Tử Huyền Giới cũng không thể nào sở hữu thực lực mang tính áp đảo giống như hiện tại.
"Được rồi."
Lý Vân nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nước trà, tùy ý nói ra:
"Nếu như ta nhìn ngươi không thuận mắt, từ một khắc ngươi bước vào Thiên Cơ Lâu đã bị hồn phi phách tán rồi."
"Phù --!"
Vũ Niết Đại Đế như trút được gánh nặng, xoa xoa mồ hôi trên trán, thở phào một cái, mở miệng nói:

"Vãn bối đa tạ ân tiền bối không giết!"
Nói thật.
Từ lúc thành đế lâu như vậy tới nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp áp lực lớn như vậy.
Chỉ vì một ý niệm trong đầu cũng đã đứng ở bên bờ vực sinh tử. Chuyện này nếu như truyền đi, đoán chừng cũng không ai tin.
Nhưng hết lần này tới lần khác lại thực sự xảy ra.
Còn phát sinh ở trên người một vị Đại Đế đỉnh phong.
"Mạng của ngươi tạm thời còn có chút tác dụng, ta sẽ không giết ngươi."
Lý Vân buông tách trà, liếc mắt nhìn hai người, chậm rãi nói ra:
"Bây giờ có thể nói về sự tình của Tử Huyền Giới."
"Hai người các ngươi muốn cứu vớt Tử Huyền Giới, đã chuẩn bị xong đại giới chưa?"
"Vãn bối tu luyện nhiều năm, mặc dù rất có một chút tích lũy, nhưng ở trong mắt tiền bối sợ rằng không đáng để nhắc tới."
Bạch Lễ Đại Đế xấu hổ cười.
Trong tay hắn lóe lên quang mang, một cây gậy màu xanh nhạt hiện lên, toàn thân thần huy lượn lờ, đế uy phảng phất, được chế tạo từ lam kim bất hủ, lấp lóe như một ngôi sao.
Dù đã trải qua vô số tuế nguyệt, nhưng cây gậy này vẫn có uy năng khó lường.
"Đây là binh khí của một nhân vật cùng thế hệ năm xưa lúc vãn bối chưa thành đế, hôm nay đưa cho tiền bối, mong rằng tiền bối có thể cho Tử Huyền Giới một chút hi vọng sống."
"Ngươi ngược lại cũng thông minh."
Lý Vân liếc mắt nhìn Bạch Lễ Đại Đế, cách không thu cây gậy tới tay, quan sát trên dưới một chút.
Mặc dù chiếc gậy này là Chuẩn Đế binh, nhưng tài liệu lại là cấp Đế Binh, chủ nhân của nó có lẽ thời điểm tranh phong với Bạch Lễ Đại Đế đã bị thua.
Binh khí cũng trở thành chiến lợi phẩm.
Nếu như đối phương cũng có thể thành đế, vậy thì cấp bậc của cây gậy này có lẽ sẽ không phải Chuẩn Đế, mà là một kiện Đế Binh thứ thiệt!
"Tiền bối quá khen rồi."
Trên mặt Bạch Lễ Đại Đế hiện lên vẻ tươi cười.

Không khỏi liếc mắt nhìn về phía Vũ Niết Đại Đế, sắc mặt Vũ Niết Đại Đế vô cùng quẫn bách.
Hai người cùng nhau bước vào Thiên Cơ Lâu, một người bị gạt sang một bên, một người lại được tán dương một câu, ai cao ai thấp vừa nhìn đã rõ.
Phải biết rằng.
Đây chính là Thiên Cơ Lâu chủ khen a! Thiên Cơ lâu chủ là người thế nào ? Đây chính là một nhân vật đã vượt qua Chân Tiên, có thể được hắn khen một câu, cho dù là Đại Đế cũng sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.
Dù sao.
Không phải mỗi sinh linh đều có vinh dự này.
"Dù sao Tử Huyền Giới cũng là một thế giới, mà Địa Tiên Giới lại càng là cường địch của Tử Huyền Giới. Bằng vào hai người các ngươi chưa chắc có thể bảo vệ cả thế giới."
Lý Vân tùy ý cười cười, tiếp tục nói ra:
"Cho dù có thể bảo vệ cho Tử Huyền Giới hoàn hảo không chút tổn hại, cái giá này cũng không phải hai người các ngươi có thể trả ra được."
Lời nói này của hắn rất rõ ràng.
Đây không phải là ân oán của một người nào đó, hoặc là một tộc quần nào đó, mà là ân oán của cả một thế giới.
Lúc trước Tử Huyền Giới tranh đấu cùng Thiên Nguyên Giới, sở dĩ không đánh nhau toàn diện là bởi vì chiến lực giữa hai bên chênh lệch không lớn, nhân vật cấp bậc Đại Đế đều có thể lấy ra mấy vị.
Bây giờ thực lực giữa Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền giới chênh lệch quá xa, muốn yên ổn sống qua ngày gần như là không có khả năng.
"Tiền bối, chỉ cần Tử Huyền Giới có thể bình yên vượt qua kiếp nạn này, giá cả cao hơn nữa vãn bối cũng nguyện ý gánh chịu.” Vũ Niết Đại Đế mở miệng.
Thời gian hắn thành đế so sánh với Bạch Lễ Đại Đế còn ngắn rất nhiều, huyết mạch thân tình vẫn vô cùng sâu đâm, hơn nữa vẫn còn tín niệm thủ hộ một phương.
Vì vậy hắn mở miệng nhanh hơn Bạch Lễ Đại Đế rất nhiều.
"Ồ?" Lông mày Lý Vân nhướng lên, hắn lơ đễnh, khẽ cười nói:
"Có thể."
"Nếu như các ngươi có thể lấy ra một thế giới không kém gì Tử Huyền Giới, ta có thể tách Tử Huyền Giới riêng ra, từ đây Tử Huyền Giới độc lập một phương."

"Tất nhiên có thể tránh khỏi Địa Tiên Giới chinh phạt."
"Ah?"
Sắc mặt Vũ Niết Đại Đế bị trì trệ."
Lời này không khỏi quá làm khó người khác.
Nếu như thật sự có thể tìm được một thế giới không kém hơn Tử Huyền Giới, bọn họ cần gì tới nơi này ? Hơn nữa.
Coi như tìm được, bằng vào thực lực bọn họ cũng không thể lấy ra được.
Áp lực cả một thế giới, tùy tiện đụng vào sẽ có thể ép bọn họ thành bột phấn, dù là Đại Đế cũng không thể kháng trụ được.
Quan trọng hơn chính là.
Hắn chỉ muốn Tử Huyền Giới bình yên vô sự, về phần tách Tử Huyền Giới riêng ra, đó là chuyện tuyệt đối không thể nào.
Đẳng cấp thế giới vừa được nâng.
Lại lần thứ hai bị đánh về nguyên hình, con đường phía trước bị đoạn tuyệt, điều này còn khó chịu hơn là giết chết hắn.
"Tiền bối, còn có những biện pháp khác hay không?"
Sắc mặt Vũ Niết Đại Đế phức tạp, hắn chắp tay, bất đắc dĩ hỏi.
"Vẫn là câu nói kia, tất nhiên là có phương pháp xử lý vẹn cả đôi đường, nhưng các ngươi không trả nổi đại giới!"

Chương 423. Cơ duyên ở nơi nào?

Chương 423: Cơ duyên ở nơi nào?
Lý Vân đạm mạc nói.
"... ."
Vũ Niết Đại Đế không cam lòng, hắn lại hỏi lại lần nữa:
"Mấy ngày trước Thiên Nguyên Giới từng gặp một kiếp nạn, suýt chút nữa có nguy hiểm hủy diệt. Cũng may có Lâu chủ tiền bối xuất thủ, Thiên Nguyên Giới mới có thể tránh được kiếp nạn này...."
Sự tình của Táng Thiên Đại Đế gây nên sóng gió rất lớn.
Cho dù là Tử Huyền Giới ở xa xa cũng có không ít sinh linh biết chuyện, nhất là một vài thế lực khổng lồ, bọn họ thậm chí đã thăm dò ra được chân tướng.
Bao gồm cả sự tình trước đây Huyết Ma nhất tộc phá giới xâm lấn. Hôm nay.

Vũ Niết Đại Đế nhắc lại chuyện xưa, rất rõ ràng là muốn Thiên Cơ Lâu xuất thủ, coi chuyện của Địa Tiên Giới giống như chuyện Táng Thiên Đại Đế trước kia.
Có Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ, đừng nói là một hai vị Chân Tiên, cho dù tất cả sinh linh Địa Tiên Giới tụm lại một chỗ, phỏng chừng cũng không đủ cho Lý Vân ấn một ngón tay.
Dù sao Địa Tiên Giới cũng là do Lý Vân kéo tới.
Có thể kéo tới đây, tất nhiên cũng có vô số biện pháp huỷ diệt Địa Tiên Giới.
"Tử Huyền Giới hôm nay có nguy hiểm diệt giới, không biết Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, có thể….hay không?"
. . .
Vũ Niết Đại Đế mím môi một cái, hắn liếc mắt nhìn Bạch Lễ Đại Đế, lại nhìn một thanh Chuẩn Đế binh trên mặt bàn một chút. Hắn cắn răng, lấy ra một bộ Đế Kinh để lên bàn.
"Vãn bối không có ý gì khác, chỉ cần tiền bối hạ một đạo khẩu dụ là được.”
Người bình thường hạ một đạo khẩu dụ cũng giống như không nói.
Nhưng một đạo khẩu dụ của Thiên Cơ lâu chủ.
Đủ để kinh sợ toàn bộ Địa Tiên Giới.
Phàm là người dám vi phạm khẩu dụ, hắn tin tưởng không cần mình xuất thủ, thời gian của Địa Tiên Giới cũng sẽ chấm dứt. Chỉ cần Thiên Cơ lâu chủ nói một câu còn có tác dụng hơn vô số trận pháp Đại Đế.
Đủ để cho sinh linh Địa Tiên Giới không dám vượt qua giới hạn.
"Ah!"
Bỗng nhiên.
Lý Vân cười khẽ một tiếng, hắn ngồi im không động tĩnh, ánh mắt lướt qua hư không, một cuốn Đế Kinh bay lên, rơi xuống trước mặt Vũ Niết Đại Đế, mở miệng nói ra:
"Ta cũng không thiếu một bộ Đế Kinh."
Nếu như là những thứ khác, ví dụ như các loại công pháp Thần Thông, Linh Dược, tiên tài Trường Sinh Cảnh, có lẽ hắn sẽ động tâm, nhưng đến lúc này còn xuất ra một bộ Đế Kinh.
Nói thật.
Thứ này đối với hắn mà nói, đã là có cũng được không có cũng được.
Vì một cuốn Đế Kinh, tự mình ra tay ngăn chặn toàn bộ Địa Tiên Giới, đây không phải sự tình người nhu mới làm hay sao. Địa Tiên Giới mạnh như

vậy, đồ tốt bon họ có thể đưa tới còn nhiều hơn Tử Huyền Giới rất nhiều.
"Tiền... . . . ." Vũ Niết Đại Đế còn muốn mở miệng.
Bên cạnh.
Bạch Lễ Đại Đế quay sang hắn khẽ lắc đầu một cái.
"Lâu chủ tiền bối... . . ."
Bạch Lễ Đại Đế mở miệng, hắn nhẹ giọng hỏi:
"Vãn bối muốn biết, nơi này của tiền bối có phương pháp thành tiên hay không?"
Hắn không giống với Vũ Niết Đại Đế.
Tuy là Bạch Lễ Đại Đế có hậu nhân tại thế, nhưng hắn đã sớm không quan tâm đến, tính tình lạnh lùng đến cực hạn. Mặc dù có ý tưởng cứu vớt Tử Huyền Giới.
Nhưng quan trọng hơn chính là muốn thực lực tiến thêm một bước.
Chính mình trở nên mạnh mẽ, lúc đó tiện tay cứu vớt Tử Huyền Giới cũng không phải không được.
" Phương pháp thành tiên... . . ."
Lý Vân cười khẽ một tiếng, ngón tay hắn gõ nhẹ lên mặt bàn, không nhanh không chậm nói:
"Tất nhiên là có, hơn nữa rất nhiều, các ngươi muốn ở thế giới nào?"
"A?"
Lời nói này vừa ra.
Hai người đều sửng sốt, nhìn nhau một chút, đồng thời thấy được sự rung động trong mắt đối phương.
"Phương pháp Thành tiên tùy tiện như vậy sao?"
Trong đầu hai người đồng thời toát ra ý nghĩ này. Chuyện này không hợp lý a!
Chẳng lẽ Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới cũng có phương pháp thành tiên?
Nhưng hai thế giới này ở trong lịch sử dài dằng dặc, dường như chưa từng xuất hiện tiên nhân chân chính, ở đâu có phương pháp thành tiên?
"Xin hỏi tiền bối, bên trong Thiên Nguyên Giới cũng có phương pháp thành tiên?"
Vũ Niết Đại Đế nhẹ giọng hỏi.
"Không sai."
Lý Vân nhấp một ngụm nước trà, nhẹ nhàng gật đầu.

Trong lịch sử Thiên Nguyên Giới cũng không kém, mặc dù không cách nào thành tiên, nhưng lại có mấy người từng rời khỏi Thiên Nguyên Giới, đồng thời để lại phương pháp thành tiên.
Chỉ có điều sau khi những người kia rời đi, chẳng biết tại sao Không Gian Thông Đạo lại đứt gãy. Lâu ngày.
Những chuyện này đã trở thành tuyệt mật.
Cho đến ngày nay đã không có ai biết trên thế giới còn cất giấu một bí mật như vậy.
"Tiền bối giá trị kia... . . ."
Trong đôi mắt Vũ Niết Đại Đế thoáng hiện lên một tia nhiệt huyết. Hắn một lòng muốn cứu vớt Tử Huyền Giới.
Bây giờ muốn Thiên Cơ lâu chủ tự mình xuất thủ là không có khả năng, nhưng nếu như mình thành tiên, có lẽ có thể ngăn cản Địa Tiên Giới một thời gian.
Không cần chống đỡ lâu, chỉ cần mấy vạn năm mà thôi.
Trong Tử Huyền Giới, những lão Đại Đế một mực sống trong cấm khu có thể sẽ bộc phát nội tình, nhanh chóng trở thành Vô Thượng Chân Tiên.
Như vậy.
Áp lực của hắn sẽ có thể giảm đi không ít.
"Hai người các ngươi hợp lực hẳn là có thể mua một cơ duyên thành tiên."
Lý Vân cười mà không phải cười, lại chậm rãi nhấp một ngụm trà, sau khi buông tách trà xuống lại nhìn hai người cười không nói.
Bạch Lễ Đại Đế chau mày.
Hai người cũng chỉ có một cơ duyên. Vậy chia thế nào ?
Tuy là trước khi đến đã đoán được phương pháp thành tiên sẽ không quá tiện nghi, nhưng đến khi sự thực bày ra trước mắt vẫn khiến người ta khó có thể tiếp thu.
Dù sao.
Lúc hai người xuất phát, Địa Tiên Giới còn chưa qua đây.
Bọn họ hoàn toàn có thể giao thủ một phen, người thắng thành tiên, người thua vẫn là đế. Nhưng bây giờ đối đầu với kẻ địch mạnh, hai người làm sao có khả năng giao thủ?
"Tiền bối hẳn là biết rõ đế binh trong tay vãn bối chính là đế binh bài danh thứ tám mươi bảy trên Đế Binh bảng, giá trị hẳn là cao một chút so với Đế Binh thông thường... . ."
"Hơn nữa, trong tay vãn bối còn có... . . ."

Bạch Lễ Đại Đế mở miệng, đối với thu thập cất giữ nhiều năm của mình thuộc như lòng bàn tay. Nhưng.

Chương 424. Cơ duyên ở nơi nào? (2)

Chương 424: Cơ duyên ở nơi nào? (2)

Lời còn chưa nói hết.

Đã bị Lý Vân mở miệng cắt đứt.

"Còn có hai quyển Đế Kinh hoàn chỉnh, cùng với một bộ Đế thi đúng không ?"

Lý Vân mỉm cười nói.

"Ách... . . ."

Bạch Lễ Đại Đế xấu hổ.

Những gì mình muốn nói đều đã được Lâu chủ tiền bối nói hộ, tất nhiên không cần thiết phải nói nữa.

"Tất cả đều không thể gạt được tiền bối."

Bạch Lễ Đại Đế chắp tay nói.

"Nếu ngươi không có những nội tình này, sợ rằng hôm nay hai người các ngươi dắt tay nhau đến đây, phải tay không mà quay về."

Lý Vân liếc mắt nhìn hai người, từ tốn nói.

"Dù sao... . ."

"Phương pháp thành tiên không phải là mỗi cá nhân đều có thể mua được."

Tuy là giá trị Đế binh trên Đế Binh bảng cao, nhưng phải xem là ở địa phương nào, cùng với ở trong mắt người nào. Thậm chí trong mắt một Thánh Địa, đế binh là tồn tại cao không thể chạm.

Nhưng ở trong mắt một vị Đại Đế, hoặc là một vị Chân Tiên lại không quan trọng như vậy, đến cấp bậc này ai mà không có một kiện Đế binh?

"Tiền bối nói phải."

Trong lòng Bạch Lễ Đại Đế thở dài, chắp tay.

Thiên Cơ lâu chủ nói lời này tương đương với kết luận, trước mặt hai người chỉ có hai lựa chọn, hoặc là hợp lực mua một cơ duyên.

Sau đó một người thành tiên.

Hoặc là quay đầu rời đi.

Tuy là có thể mua những tin tức khác, ví dụ như tìm hiểu một thế lực bí ẩn nào đó của Địa Tiên Giới, nhưng tin tức này cũng không có ích lợi gì.
Biết hay không biết cũng không có gì khác nhau.
Thời khắc mấu chốt này, chỉ có thực lực mới là căn bản! Ngoại trừ thành tiên không có cách nào khác.
Nhưng xét đến cùng, hai người đều là Đại Đế đỉnh phong, hơn nữa cùng bài danh trên Đế Bảng, ai sẽ thành tiên? Hai người liếc mắt nhìn nhau.
Đồng thời tháo Trữ Vật Giới Chỉ trên tay xuống, đưa đến trước mặt Lý Vân.
"Tiền bối, lấy ánh mắt của ngươi, trong hai ta ai có tỷ lệ thành tiên lớn hơn một chút?"
Bạch Lễ Đại Đế hỏi.
Hắn già đời, nội tình thâm hậu, theo lý mà nói hẳn là tỷ lệ thành tiên cao hơn một chút, nhưng ở thế giới này, ví dụ người sau vượt người trước cũng không phải là không có.
Vũ Niết Đại Đế có thể trong trăm vạn năm đuổi kịp hắn, tất nhiên là có chỗ hơn người.
Nói không chừng.
Đối phương thành tiên dễ dàng hơn so với hắn.
Vũ Niết Đại Đế nghe vậy, trong mắt cũng sáng lên, đáy mắt mang theo một tia ước ao, ngẩng đầu nhìn qua đây.
Lý Vân liếc mắt nhìn hai người, tùy ý nói. Vừa rồi.
Hắn đã để hệ thống kiểm tra qua, mà cơ duyên giúp hai người thành tiên dường như chỉ có một, giá cả vẫn tương đối công đạo. Nếu hệ thống cho ra cơ duyên này. Vậy thì chứng minh hai người bất kể là ai lấy được cơ duyên, đều có thể thuận lý thành chương thành tiên.
"Cái này... . ."
Bạch Lễ Đại Đế nghe được câu này, tuy có chút thất vọng, nhưng cũng cảm thấy may mắn, mặt mũi Đại Đế lão bài của mình coi như được giữ lại.
Cũng không bị Vũ Niết đạp đi.
"Xin hỏi tiền bối, cơ duyên này ở nơi nào ?"
Vũ Niết Đại Đế khẩn trương nói.
Lúc này Địa Tiên Giới đã bắt đầu dung hợp cùng Tử Huyền Giới, biên hoang hai giới, lực lượng Hỗn Độn khai thiên ích địa đang cuộn trào mãnh liệt, không bao lâu sẽ bình tĩnh lại.
E rằng không đợi được hai giới triệt để bình tĩnh lại.

Đã có nhân vật cấp bậc Đại Đế bắt đầu phá giới. Thời gian còn lại cho hai người cũng không nhiều. Lúc này phải nhanh chóng thành tiên mới là nhiệm vụ chủ yếu.
"Tử Huyền Giới."
Khóe miệng Lý Vân khẽ mở, phun ra ba chữ.
"Tử Huyền Giới ?"
Vũ Niết Đại Đế vô cùng kinh ngạc, hắn không hiểu ra sao, không thể tin nói:
"Tiền bối nói đến là Trụy Tiên Cổ Điện ?"
Đây chính là Chân Tiên truyền thừa, nhưng bên trong đã trống không. Tất cả mọi thứ đều đã bị người khác lấy mất, lúc này đi vào ngay cả chút canh cặn cũng không còn.
"Tử Huyền Giới không hề đơn giản như các ngươi tưởng tượng."
Lý Vân khoát tay áo, đứng dậy, nhẹ giọng nói ra:
"Năm đó Huyền Mô mở ra Không Gian Thông Đạo, bước vào Địa Tiên Giới, sau đó trở về, hẳn các ngươi cũng đã nghe nói đến chuyện này."
"Huyền Mô cổ đế ?"
Biểu tình Vũ Niết Đại Đế ngưng trọng, khẽ gật đầu.
hắn đã từng nghe nói đến sự tình Huyền Mô cổ đế, đây là một Truyền Kỳ, lấy thực lực Đại Đế quán thông Địa Tiên Giới, sau đó tiến vào Địa Tiên Giới, không bao lâu sau lại nghịch thiên thành tiên.
Sau đó.
Khai chiến cùng một vị Vô Thượng Chân Tiên của Địa Tiên Giới, hai người đánh một trận mười phần thảm liệt, từng đánh nát một đại thế giới, nhưng kết quả cuối cùng là Huyền Mô cổ đế tiêu diệt được đối thủ.
Đây quả thực là mở đường!
Làm cho vô số Đại Đế ước ao. Tuy là Huyền Mô cổ đế lưu lại một Truyền Kỳ không thể nào phai mờ ở Tử Huyền Giới, nhưng hắn cũng đồng thời để lại một tai họa ngầm cực lớn cho Tử Huyền Giới.
Đó chính là lúc nào Địa Tiên Giới cũng có thể giết tới.
Trước đây không tới là bởi vì Địa Tiên Giới có Phương thị nhất tộc trấn áp Không Gian Thông Đạo, nhưng bây giờ Phương thị nhất tộc không còn nữa, thậm chí hai thế giới còn nối liền với nhau.
Tình thế bây giờ đã khác!
"Ý Tiền bối là nói, Huyền Mô cổ đế năm xưa ngoại trừ lưu lại một tòa Trụy Tiên Cổ Điện, còn để lại truyền thừa khác nữa?"

Tinh thần Bạch Lễ Đại Đế phấn chấn, kích động hỏi.
"Tạm thời xem như là truyền thừa."
Lý Vân gật đầu, lập lờ nước đôi nói.
"Xem như là truyền thừa ?"
Hai vị Đại Đế, không hiểu ra sao. Tại sao lại là xem như?
"Năm đó Huyền Mô từng đánh bại một vị Chân Tiên, nhưng Chân Tiên khác với Đại Đế, rất khó giết chết một nhân vật đồng cấp, vì vậy Huyền Mô Trấn Phong đối phương tại Tử Huyền Giới."
Lý Vân thẳng thắn nói.
Thuận miệng gnói ra một đoạn lịch sử đã bị chôn giấu.
"Ý của tiền bối là, Tử Huyền Giới chúng ta còn có một vị Chân Tiên tại thế ?"
Bạch Lễ Đại Đế mở miệng.
Lần này.
Sắc mặt của hắn không kích động bao nhiêu, ngược lại ngưng trọng hơn không ít, bởi vì Huyền Mô Cổ Đế đã chết, ngay cả hậu nhân của hắn cũng bị đuổi giết mười phần chật vật.
Mà đối thủ của hắn lại bị phong ấn ở Tử Huyền Giới. Một ngày nào đó phá bỏ phong ấn ra được, vậy thì thời gian tươi đẹp của Tử Huyền Giới có thể sẽ chấm dứt.
Dù sao, đối thủ năm đó của Huyền Mô Cổ Đế chính là xuất phát từ Địa Tiên Giới!
"Chết rồi."
Lý Vân tức giận nói.

Chương 425. Chỉ có thể che chở một người

Chương trước Chương sau

Năm tháng xa xưa như vậy trôi qua, cho dù không có trận chiến ấy, thọ nguyên của vị Chân Tiên kia cũng sắp tiêu hao hết, có thể sống sót hay không cũng là một ẩn số.
Chớ đừng nói chi là bị phong ấn ở Tử Huyền Giới.
Dưới Thiên Đạo quy tắc cùng trận pháp Huyền Mô bày ra song song áp chế, nếu như hắn còn có thể sống sót, vậy mới là gặp quỷ
"Vậy là tốt rồi."

Bạch Lễ Đại Đế thả lỏng một hơi. Nhưng hắn lập tức phản ứng lại.
Thiên Cơ lâu chủ tiền bối sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện này, hắn nói như vậy tất nhiên là có thâm ý khác. Chẳng lẽ. . .
Cơ duyên trong miệng tiền bối nói chính là vật mà vị Chân Tiên kia sau khi ngã xuống đã lưu lại ?
"Ngươi đoán không sai, cơ duyên ta nói chính là truyền thừa của vị Chân Tiên kia lưu lại!"
Lý Thiên khẽ cười nói.
Gia tài của một vị Chân Tiên, gia theo lý mà nói hẳn là phải phong phú không gì sánh được, nhưng vị Chân Tiên bị trấn áp này lại khác.
Hắn chính là một người chiến bại.
Binh khí trên người cùng với vô số năm nội tình, đều trở thành chiến lợi phẩm của Huyền Mô cổ đế, duy nhất còn lại trên người đại khái chính là truyền thừa trong đầu.
Nếu như Bạch Lễ Đại Đế cùng Vũ Niết Đại Đế chạy tới, chiếm được truyền thừa của vị Chân Tiên kia, lợi lộc khác e rằng không có, nhưng thành tiên lại không có vấn đề lớn.
"Tiền bối, địa phương ngài nói không phải là. . . . .?"
Vũ Niết Đại Đế dường như nghĩ tới điều gì, nhẹ giọng hỏi.
"Không sai."
Lý Vân gật đầu.
Tại Tử Huyền Giới, danh tiếng của Táng Tiên Địa không nhỏ, cũng giống như Côn Lôn Khư ở Thiên Nguyên Giới vậy. Theo phương diện nào đó mà nói, Táng Tiên Địa còn phải đáng sợ hơn so với Côn Lôn Khư.
Bởi vì.
Từ xưa đến nay, trong Táng Tiên Địa luôn tràn ngập tiên lực, bư nhân vật bước vào trong đó đều là Đại Đế trở lên.
Bọn họ tiến vào bên trong chỉ vì cảm ngộ Tiên Đạo Pháp Tắc, mong muốn nhờ vào đó để thành tiên. Nhưng đáng tiếc là trải qua thời gian dài như vậy, tiên nhân đâu không thấy.
Nhưng Đại Đế gục ngã trong đó cũng không ít.
Dù sao.
Lực lượng tiên cấp không phải Đại Đế bình thường có thể chạm vào, nếu như xâm nhập quá sâu, cho dù là Đại Đế đỉnh phong cũng phải nuốt hận trong đó.
Về phần hiểu rõ bí ẩn trong đó, đừng có mà mơ.

Cho đến ngày nay trong Tử Huyền Giới không có người nào biết, rốt cuộc trong Táng Tiên Địa này có thật sự mai táng một vị Chân Tiên hay không. Nhưng hôm nay, nghe mấy lời của Thiên Cơ lâu chủ. Hai người đã có thể xác định.
Trong Táng Tiên Địa thực sự có tiên nhân vẫn lạc, đồng thời còn để lại một truyền thừa khổng lồ
"Vậy mà thực sự là Táng Tiên Địa...”
Hô hấp của Vũ Niết Đại Đế bị trì trệ.
Hiện tại cuối cùng hắn cũng rõ ràng, rốt cuộc Táng Tiên Địa địa này dùng để làm gì. Hóa ra là dùng để phong ấn một vị tiên nhân, cũng may bọn họ không đánh bậy đánh bạ phá vỡ phong ấn.
"Tiền bối, trong Táng Tiên Địa có trận pháp trùng điệp, sát trận kinh thế, mỗi một ngày đều có huyết vũ rơi xuống, cho dù là Đại Đế, nhiễm một giọt huyết vũ cũng có khả năng bị ăn mòn. . . . ."
"Hai người bọn ta đi vào, sợ rằng khó bảo vệ bản thân an toàn."
Bạch Lễ Đại Đế cân nhắc nói.
Truyền thừa tiên nhân trân quý không phải giả, nhưng mạng nhỏ còn quan trọng hơn, dù đồ có tốt hơn đi nữa, cũng phải có mạng mới dùng được đúng không ?
"Ah, nguy hiểm chân chính trong Táng Tiên Địa không chỉ có riêng trận pháp, dù sao cũng là Huyên Mô Cổ Đế bày ra, ý tưởng ban đầu của hắn không phải là vì tiêu diệt sinh linh Tử Huyền Giới."
"Nếu như hắn không muốn để cho người khác bước vào trong đó, thực lực giống như các ngươi phỏng chừng vừa mới bước vào trận pháp cũng đã thân tử đạo tiêu.”
Lý Vân tùy ý nói rằng.
Ngón tay hắn khẽ gõ mặt bàn, chậm dãi nói:
"Trong Táng Tiên Địa, mối nguy hiểm thực sự chính là cảm ngộ Chân Tiên lưu lại!"
"Cái này..."
Bạch Lễ Đại Đế chau mày.
Không phải vị Chân Tiên kia đã chết rồi sao? Chẳng lẽ còn để lại hậu thủ gì ?
"Hắn chính là sinh linh Địa Tiên Giới, cho dù lưu lại cảm ngộ, cần gì phải tiện nghi cho người Tử Huyền Giới?"
Lý Vân hỏi ngược lại.

Vị Chân Tiên kia là chết ở trong tay Huyền Mô cổ đế, sợ rằng đối với Tử Huyền Giới hận đến xương tủy. Đồ vật của hắn, sinh linh Tử Huyền Giới đụng vào một cái, tuyệt đối không thấy được mặt trời ngày hôm sau.
Đại Đế không rõ tình huống đi vào, đừng nói thành tiên, có thể lưu lại một đạo hồn phách đã phải cảm tạ trời đất.
"Tiền bối. . ."
Bạch Lễ Đại Đế mở miệng, trên mặt mang theo một tia chờ mong.
"Yên tâm."
Lý Vân khoát tay áo, biểu tình không có bất kỳ biến hóa nào, lộ ra vẻ cực kỳ tùy ý, hắn tiếp tục nói ra:
"Nếu như ta chỉ cho các ngươi một con đường sáng, đương nhiên sẽ không để cho các ngươi đi chịu chết."
"Ý tiền bối là. . . . .?
Bạch Lễ Đại Đế thân thể cong về trước, càng cung kính hơn, hắn đang lặng lẽ đợi Lý Vân nói tiếp.
"Cầm viên ngọc giản này bước vào trong đó là được. Trong ngọc giản ghi lại phương pháp phá trận, chỉ cần cầm ngọc giản ở trong tay, có thể ẩn giấu một thân khí tức."
Trong tay Lý Vân xuất hiện một viên ngọc giản, hắn thuận tay đặt ở trên mặt bàn, chậm dãi nói ra:
"Cho dù là một vị Chân Tiên cũng cách nào khám phá ra nội tình của bất cứ người nào trong các ngươi!"
"Trọng Bảo!"
Nghe xong lời Lý Vân nói.
Trong đầu hai người đồng thời hiện lên một ý niệm như vậy.
Thân là một vị Đại Đế, ở trước mặt một vị Chân Tiên tuyệt đối sẽ bị nhìn thấu không còn sót lại chút gì. Mà viên ngọc giản này lại có thể giấu diếm được Chân Tiên.
Đây quả thực khó có thể tin được!
Quan trọng hơn chính là, tiền bối chưa nói viên ngọc giản này có thể sử dụng mấy lần. Chẳng lẽ có thể sử dụng không hạn chế?
Cầm ngọc giản như thế, xuất thủ với bất kỳ người nào, cho dù là Chân Tiên cũng không nhìn ra được chút manh mối nào. Đơn giản là lợi khí cần thiết để giết người cướp của a!
"Nhớ kỹ, viên ngọc giản này chỉ có thể che chở một người."
Khóe miệng Lý Vân mỉm cười, cuối cùng bổ sung một câu.

"Ừm?"
Bạch Lễ Đại Đế cùng Vũ Niết Đại Đế ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm nói:
"Có một viên ?"
Nhưng ở đây lại có đến hai người a!
Hơn nữa hai người đều trả tiền, vậy thì viên ngọc giản này thuộc về ai ?

Chương 426. Nhiều sinh linh như vậy?

"Tiền bối, ý ngài đây là ?"
Trên mặt Vũ Niết Đại Đế mang vẻ khó hiểu, mở miệng hỏi.
"Phương pháp thành tiên chỉ có thể làm cho một người thành tiên."
Lý Vân từ chối cho ý kiến, nói.
"Tiền bối nói không sai, phương pháp thành tiên chỉ có thể làm cho một người thành tiên, nhưng ngọc giản này tại sao cũng chỉ có một viên ?"
Vũ Niết Đại Đế hỏi tới.
Không nói cái khác,... ít nhất ... Ngọc giản này cũng phải một người một cái chứ! Dù sao.
Đây cũng là một thứ tốt.
Có thể giấu được Chân Tiên cảm ứng, thứ này đối với bọn hắn mà nói có tác dụng quá lớn. Thực ra trên ý nghĩa chân chính mà nói, đã vượt qua một số Đế Binh cấp bậc Chuẩn Đế!
"Các ngươi trả giá, chỉ có thể đổi được mấy thứ này."
Lý Vân không thèm để ý.
Loại ngọc này giản, hắn muốn bao nhiêu là có thể làm được bấy nhiêu, nhưng nếu cho đi nhiều, không khỏi trở thành đá cuội ven đường. Thường thường vật trân quý nhất đều là có tiền mà không mua được mới đúng.
"Cái này..."
Sắc mặt Vũ Niết Đại Đế bị trì trệ, hắn không cam lòng liếc mắt nhìn ngọc giản, cảm giác trong lòng đang rỉ máu, tuy là thực lực của mình không kém. Nhưng so với Bạch Lễ vẫn kém một chút. Không chút khách khí nói.
Khả năng phương pháp thành tiên rơi vào trong tay đối phương sẽ lớn hơn một chút. Hắn có tỷ lệ cực lớn sẽ mất cả chì lẫn chài.

Mất đi cơ duyên thành tiên thì cũng thôi đi, còn phải đền vào trăm vạn năm nội tình của mình, tương lai muốn đến Thiên Cơ Lâu, không biết phải chờ tới bao giờ nữa.
"Không cần ủ rũ."
Lý Vân xem thấu ý nghĩ của Vũ Niết Đại Đế, môi hắn khẽ mở, chậm rãi nói ra:
"Trong Táng Tiên Địa có không ít cơ duyên, trong đó có một thanh Đế Binh, ta nghĩ các ngươi sẽ rất có hứng thú."
"Ừm?"
Nghe được câu này.
Bạch Lễ Đại Đế cùng Vũ Niết Đại Đế đồng thời chấn động trong lòng, nhanh chóng nhìn lại. Đế Binh có thể để cho Đại Đế cũng hứng thú.
Đó cũng không phải binh khí bình thường.
Có thể là... Đế Binh trên Đế Binh bảng.
Bây giờ Đế Binh của Tử Huyền Giới có thể danh liệt Đế Binh bảng, vả lại còn chưa có chủ nhân, sợ rằng chỉ có một!
"Hai vị đoán không sai, Chấn Thiên Kiếm bài danh Đệ Ngũ trên Đế Binh bảng, vừa hay lưu lạc ở bên trong Táng Tiên Địa. Nếu như có thể cầm vào tay, đối với bất luận vị nào hai vị mà nói, đều như hổ thêm cánh ".
Lý Vân mỉm cười nói.
Đương nhiên.
Đây cũng giới hạn với người chưa thành tiên.
Nếu như trong hai người bất kỳ một người nào thành tiên, tác dụng của Chấn Thiên Kiếm sẽ hết sức có hạn, có thể nói ăn thì không ngon, bỏ thì tiếc.
"Quả nhiên là Chấn Thiên Kiếm!"
Ý niệm trong đầu Vũ Niết Đại Đế nhanh chóng quay trở lại, hắn liếc mắt nhìn ngọc giản, trong đôi mắt hiện lên một tia nóng bỏng. Chấn Thiên Kiếm cùng phương pháp thành tiên, hắn đều muốn!
Sau này mình chưa dùng tới Chấn Thiên Kiếm, nhưng có thể lưu cho hậu nhân làm nội tình phong phú, cũng không có vấn đề gì.
"Nói đến đây, hai vị có thể rời đi. Trễ một chút nữa, sợ rằng Tử Huyền Giới không giữ được."
Lý Vân giơ tay lên, chỉ chỉ ra ngoài cửa, hạ lệnh trục khách.
"Tiền bối. . . . ."
Vũ Niết Đại Đế đứng dậy, hắn còn muốn mở miệng.

Hắn thấy Thiên Cơ lâu chủ có thể thôi diễn Thiên Cơ, biết được quá khứ tương lai, nói không chừng hai người mình ai có thể thành tiên, tiền bối đã sớm biết rõ trong lòng.
Vì vậy.
Hắn mới mở miệng muốn hỏi, trong lòng cũng có chút niềm tin. Nhưng mà lời còn chưa nói xong.
Hắn chỉ cảm thấy, trời đất trước mắt quay cuồng, lần thứ hai phục hồi tinh thần, cảnh tượng chung quanh đã thay đổi.
Từng khỏa Tinh Thần bị tàn phá quay chung quanh hai bên người, chung quanh tràn đầy sự cô tịch, cảnh tượng vắng lặng không có sinh linh, giống như một phiến Tử Vực vậy.
"Biên hoang hai giới..."
Vũ Niết Đại Đế mở miệng.
Nơi đây chính là địa phương nối tiếp giữa Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới, cho dù là một vị Đại Đế muốn chạy tới đây cũng cần tốn một chút thời gian.
Mà Thiên Cơ lâu chủ chỉ phất ống tay áo đã đưa hai người mình ra khỏi Thiên Nguyên Giới, đây quả thực khó có thể tin được. Toàn bộ quá trình hắn gần như không có bất luận sức phản kháng nào.
Ở bên cạnh hắn.
Bạch Lễ Đại cũng đứng lặng yên, vẻ rung động trên mặt thật lâu vẫn chưa hồi phục.
"Đây cũng là thủ đoạn của Thiên Cơ lâu chủ sao?"
Vũ Niết Đại Đế cảm khái một câu, hắn hơi ghé mắt, thình lình phát hiện ở giữa hắn cùng với Bạch Lễ, có một khối ngọc giản trắng noãn như ngọc, nổi bồng bềnh giữa không trung.
Nở rộ tia sáng nhẹ nhàng giống như một mặt trời nhỏ, khiến người ta không thể coi thường.
"Phương pháp thành tiên!"
Trong nháy mắt nhìn thấy ngọc giản, hai người hô hấp dồn dập hơn mấy phần, gần như cùng một lúc vươn bàn tay ra, chộp về phía ngọc giản.
"Thình thịch!"
Một tiếng vang thật lớn.
Một hồi Đế Chiến được kéo màn che.
Hai người xuất thủ coi như có khống chế, chỉ phân ra thắng bại, cũng không phải liều mạng đánh nhau. Khi động thủ, vượt qua ức vạn dặm, đang nhanh

chóng tiếp cận Táng Tiên Địa.
....
Gần như cùng thời điểm Vũ Niết cùng Bạch Lễ chạy tới Táng Tiên Địa. Ở một chỗ khác của Tử Huyền Giới.
Hai thế giới rung chuyển không ngừng, dư ba mênh mông cuồn cuộn ức vạn dặm, Hỗn Độn vô tận nổ tung, mọi người liên tục lui lại, không dám tới quá gần.
Không gian tan vỡ, Thiên Địa Pháp Tắc cuồn cuộn, vào giờ khắc này giao hòa lẫn nhau. Chậm rãi ngưng tụ với nhau!
"Tử Huyền Giới cùng với Địa Tiên Giới... . Dung hợp."
Mặc Uyên Đại Đế mở miệng, sắc mặt mười phần ngưng trọng, hai tròng mắt hắn nhìn liên hư không, trong tay hắn xuất hiện một thanh đại giản màu đen nhánh, trong nháy mắt xuất hiện đã tản mát ra khí tức vạn cổ vỡ nát.
"Ầm ầm "
Một tiếng vang thật lớn.
Trên hư không Tử Huyền Giới, trong tinh vực vốn không có vật gì lại đột nhiên xuất hiện một phiến thế giới bát ngát, giống như một bức tranh vô biên vô tận được kéo ra màn che.
Trải rộng trên thương khung!
Núi non sừng sững, cổ thụ chọc trời, trường giang đại hải đan xen, để lộ ra khí thế hung vĩ, cho dù chưa phá giới qua đây.
Cũng có thể cảm giác được, đây là một thế giới cực kỳ mạnh mẽ. Có một loại ý niệm Vô Thượng đang lưu chuyển.

Chương 427. Bắt nạt ngươi không người thì thế nào?

Chương trước Chương sau

Giữa núi rừng, Cổ Thú hoành hành, từng đạo Tiên Quang phóng lên cao, vô số bóng người dày đặc đứng trên hư không, mỗi một vị đều áo bào phần phật, khí huyết xông thiên.
"Nhiều sinh linh như vậy?"
Mặc Uyên Đại Đế cau mày, không nhịn được kinh hô lên một tiếng. Hai giới vừa mới dung hợp đã xuất hiện nhiều nhân vật Địa Tiên Giới như vậy, hắn cũng nghĩ tới những người lại ở đây để xem náo nhiệt.
Đặc biệt là phía trước nhất.

Một mảnh nhân tộc đen kịt không nhìn thấy điểm cuối, khắp nơi đều là đại quân của Địa Tiên Giới đang từ phần cuối đường chân trời vọt tới, vô cùng kiềm nén.
Đây hẳn là thuộc về một thế lực nào đó.
Trên người mặc áo giáp đồng nhất, toàn thân đen nhánh, trường mâu lạnh lùng, kiếm khí Như Sương, dưới hông cưỡi tọa kỵ hung tợn, khí huyết đang sôi trào như đại dương.
Ở trên bầu trời còn có vô số chiến thuyền đếm không hết xếp thành hàng, giống như một con Thương Long đang tiếp cận, còn chưa triệt để phá giới đã ép người khác không thở nổi.
Trên mỗi một chiến thuyền đều có một cây cờ lớn lay động phần phật, trên đó thêu hai chữ Địa Phủ.
Chỉ nhìn hai chữ này thôi đã cảm thấy có vô tận oan hồn kêu rên, phá vỡ thời không, từ bên trong vũ trụ trường hà lao tới, hết sức khủng bố, khiến người ta cơ hồ lầm tưởng đây là cảnh tượng của mình sau khi chết.
Một dòng lũ bằng sắt thép cuồn cuộn lao đến, làm cho cả đất trời đều run bần bật! Thế nhưng.
Một chi đại quân vô biên vô ngân như vậy, lại không có một chút tiếng ồn, không ai gào thét, không có một đầu tọa kỵ gào thét, tiến lên không một tiếng động.
Như vậy lại càng khiến người ta tê dại da đầu, một sự ớn lạnh từ bàn chân chạy thẳng vào bộ não!
Đây là một đội quân huyết sắc tinh nhuệ, phải trải qua vô số huyết chiến mới tạo ra được một đội quân như vậy. Đặt ở Tử Huyền Giới sợ là có thể quét ngang tất cả thế lực!
Không có bất kỳ một thánh địa, hoặc đế tộc nào có thể chống lại đội quân này!
Địa phương tiếp giáp giữa Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới.
Vô cùng nặng nề, kiềm nén!
Đại quân tiến về phía trước không lộn xộn chút nào, dường như cả thế giới đang đè xuống, không thể nhìn thấy phần cuối, khiến người ta cảm thấy hô hấp không thoải mái, gần như là hít thở không thông.
Nơi binh sĩ đi qua, cho dù là sinh linh Địa Tiên Giới cũng phải rối rít né tránh.
Bọn họ vốn xuất từ Địa Tiên Giới, so với sinh linh Tử Huyền Giới lại càng rõ ràng hơn phe thế lực này rốt cuộc khủng bố đến cỡ nào.

Phải biết rằng.
Ở trong Địa Tiên giới, một số vô thượng truyện thừa cho dù có Chân Tiên trấn giữ cũng phải cho bọn hắn vài phần mặt mũi.
Không muốn đắc tội quá nhiều.
"Thần phục, hoặc là hủy diệt!"
Phía sau đại quân vô cùng vô tận, một thanh âm bá đạo, lãnh khốc vô tình truyền ra, vang vọng trong thiên địa mênh mông cuồn cuộn, đi sâu vào trong linh hồn mỗi người.
Không thể nào phân rõ thanh âm này rốt cuộc từ nơi nào truyền ra, lại càng không biết này chủ nhân của thanh âm là nam hay nữ. Nhưng trong nháy mắt thanh âm truyền ra.
Vô số sinh linh Tử Huyền Giới đều phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, ngay cả một tia phản kháng cũng không làm được, giống như đang đối mặt với một vị Vô Thượng Tiên Vương vậy.
Không kiềm chế được lập tức muốn quỳ xuống đất thần phục.
Khuất nhục, không cam lòng, phẫn nộ, đủ tâm tình ùn ùn kéo đến. Không ít nhân vật cấp bậc Thánh Nhân thậm chí là Thánh Nhân Vương, hai tròng mắt nổi tơ máu, thôi động chân nguyên trong cơ thể, muốn thoát khỏi sựu trói buộc này.
"Địa Tiên Giới đang khinh Tử Huyền Giới ta không người ư?"
Bên trong vô tận sinh linh Tử Huyền Giới, một vị Thánh Nhân Vương hét lớn, nhưng lời còn chưa dứt.
Trong chớp mắt tiếp theo.
"Phốc " một tiếng, Thánh Nhân Vương vừa mới mở miệng nói chuyện, hai tròng mắt trợn tròn, thân thể đứng thẳng tắp, khí huyết giống như mặt trời nhanh chóng chảy xuống.
Sinh cơ trong cơ thể hắn, giống như bị một đôi bàn tay vô hình mạnh mẽ tước đoạt.
Không đến thời gian một hơi thở, vị Thánh Nhân vương này đã hóa thành một khúc củi mục nát, bị một cơn gió nhẹ thổi qua, hóa thành bột phấn, tiêu tán trong thiên địa
"Bắt nạt ngươi không người, thì thế nào ?"
Thanh âm không chứa một chút tình cảm nào truyền đến, làm cho vô số sinh linh Tử Huyền Giới sợ run lên. Vốn là.
Không ít sinh linh từ các nơi trên thế giới chạy tới Tử Huyền Giới, nhao nhao rùng mình một cái, nhanh chóng lui lại khỏi hư không. Vừa rồi một

Thánh Nhân Vương còn rất khỏe mạnh, một giây tiếp theo đã hóa thành bột phấn. Hình ảnh này vô cùng rung động lòng người, thậm chí bọn họ còn không biết là ai vừa xuất thủ.
Lại càng chẳng biết ra tay lúc nào. Đây chính là một vị Thánh Nhân Vương, đặt ở bất kỳ một Thánh Địa nào, thậm chí trong thế lực lớn cũng tuyệt đối là chiến lực đứng đầu, nhưng ở nơi đây, ngay cả một chút bọt sóng cũng không nổi lên được.
Cảm giác tuyệt vọng, không còn chút sức lực nào, bao phủ tất cả mọi người tại chỗ.
Đây chỉ là một thế lực của Tử Huyền Giới mà thôi, còn không phải là nội tình của cả thế giới, đã áp bách vô số người của Tử Huyền Giới không thở nổi.
Nếu như toàn bộ Địa Tiên Giới bạo phát thực lực, làm sao bọn họ có thể ngăn cản ?
"Khốn kiếp!"
"Khinh người quá đáng!"
"Địa Tiên Giới dám không coi ai ra gì như thế!"
...
Sinh linh Tử Huyền Giới, thấp giọng nói nhỏ, không dám cao giọng ồn ào, chỉ có thể hết sức kiềm nén tức giận trong lòng. Không ít người ngẩng đầu nhìn về phía tinh không, nơi đó có từng ngôi sao chấn động lơ lửng.
Bọn họ hiểu rằng.
Ở phía trên cửu tiêu, bên trên một ngôi sao nào đó có lẽ có Đại Đế của Tử Huyền Giới bọn họ đang đứng
"Địa phủ!"
Bên trên Cổ Tinh, Mặc Uyên Đại Đế trong tay cầm đại giản, áo bào bay phất phới, đôi mắt mở ra, nhìn chằm chằm bên dưới không nháy một cái, lạnh giọng nói:
"Chỉ có một thế lực đã muốn làm cho cả Tử Huyền Giới thần phục, ý tưởng này không khỏi quá hão huyền!"
"Bọn họ một người phá giới, ta sẽ chém một người!"
Thiên Khấp Đại Đế mở miệng.
Thanh âm rất bình tĩnh, chỉ có một thanh trường đao cổ xưa ở phía sau đang run rẩy không ngớt, có một cỗ chiến ý hùng hậu bị đè nén trong vỏ đao.

Chương 428. Người đời tôn xưng ta là Minh Đế!

Một khi chém ra đủ để phá huỷ gần một nửa thế giới!

"Thế lực tên là Địa Phủ này, nếu không phải tự tin quá mức thì chính là kẻ ngốc, trở thành đá dò đường cho một thế lực Địa Tiên Giới khác."

Bích Lạc Đại Đế chống gậy, thân thể run rẩy, hắn nhìn đại quân đen kịt phía dưới đã bước vào biên hoang hai giới, trong con ngươi đục ngầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Mặc dù Tử Huyền Giới không thể bằng được Địa Tiên Giới, nhưng cũng không phải một thế lực đơn độc có thể nuốt được!"

"Lòng tham không đáy, sợ là sẽ khiến mình chết no!"

"Không sai."

Mặc Uyên Đại Đế gật đầu, hắn liếc mắt nhìn vô tận sinh linh của Tử Huyền Giới, thân thể tiến lên trước một bước, đại giản trong tay nở rộ ức vạn đạo quang hoa, chiếu sáng cả thế giới.

Đế uy kinh khủng đến cực hạn, trên động cửu thiên, dưới trấn Cửu U, làm cho vô số Tinh Thần đều đồng thời dao động.

"Mới vừa rồi. . . ."

Sắc mặt Mặc Uyên Đại Đế lạnh nhạt, trầm giọng nói:

"Địa Phủ tiêu diệt một vị Thánh Nhân Vương của giới ta, thù này nợ máu phải trả bằng máu”

Lời nói của hắn rất nhẹ, nhưng lại truyền khắp hai giới, vô số sinh linh đều nghe được một câu này.

Trong Tử Huyền Giới.

Không ít người sau khi nghe thấy, sắc mặt lập tức phấn chấn. Đây là một vị Đại Đế bên trong giới ta lựa chọn đứng ra sao? Nghe thanh âm có vẻ như là Mặc Uyên Đại Đế!

Một vị Đại Đế đứng ra, giống như là một liều thuốc trợ tim, làm cho rất nhiều sinh linh, đều mừng rỡ!

"Oanh!"

Nhưng vào lúc này.

Cuối chân trời, ở sâu trong Địa Tiên Giới xuất hiện một luồng sáng trùng thiên, mang theo sát khí lạnh lẽo, mênh mông cuồn cuộn ức vạn dặm.

Mọi người bên phía Tử Huyền Giới lập tức run rẩy tại chỗ, cảm nhận được một cỗ hàn ý từ sâu trong linh hồn, dường như tận thế sắp đến.
Giống như là một vị Ma Thần dưới Cửu U vừa thức tỉnh, đang quan sát Nhân Gian Giới! Bọn họ không cần suy nghĩ nhiều.
Cũng hiểu được.
Đây là nhân vật vô thượng đứng sau thế lực Địa Phủ, nàng muốn tự mình phá giới.
Đây là một loại uy thế không cách nào tưởng tượng, khiến cho mỗi người toàn thân lạnh lẽo, tâm tình bi quan khó có thể diễn tả bằng lời, thậm chí ảnh hưởng tới tâm trí của con người.
Vừa mới sinh ra một tia hào hùng, trong nháy mắt đã bị dập tắt. Bởi vì.
Loại ba động đó quá mức đáng sợ.
Rung chuyển linh hồn bọn hắn. Đều là Đại Đế, nhưng khí thế của Mặc Uyên Đại Đế so với tồn tại này rõ ràng kém một khoảng lớn, làm cho không ít người đều mất hết can đảm.
"Ầm Ầm!"
Tiếng oanh minh đinh tai nhức óc truyền đến.
Trên bầu trời phát ra tiếng nổ, có một chiếc Xa Liễn màu đen do Tiên Ngọc đúc thành, xuyên qua Vĩnh Hằng, muốn nghiền nát Thiên Địa, mang theo uy thế Vô Thượng chậm rãi tiến tới.
"Nhân vật Đế cấp!"
Bên phía Tử Huyền Giới, không ít người nhìn thấy chiếc Xa Liễn này, đồng tử co rụt lại, vô cùng rung động. Bọn họ có thể phát giác bên trong chiếc Xa Liễn này, có một nhân vật không có gì sánh bằng!
Chưa bước ra, chỉ dựa vào khí tức đã có thể biết được vị Đại Đế này, sợ rằng không kém gì Bạch Lễ hoặc là Vũ Niết!
"Đây tuyệt đối là một nhân vật trên Đế Bảng!"
Có Đại Đế suy đoán nói. Giờ khắc này.
Mọi người đều biết, phiền phức lớn tới rồi!
Một nhân vật trên Đế Bảng phá giới mà đến, Tử Huyền Giới bọn họ có ai có thể nghênh chiến ?
Vũ Niết cùng Bạch Lễ bây giờ không có ở biên hoang, cụ thể ở địa phương nào cũng không rõ ràng. Hiện tại bằng vào mấy người bọn họ, một đối một không ai là đối thủ của nhân vật trong chiếc Xa Liễn kia.
"Người này là vị Đại Đế nào trên Đế Bảng?"
Không ít Đại Đế cau mày, trong lòng bắt đầu suy đoán..

Trên Đế Bảng, danh sách chỉ có mười vị.
Xếp hạng thứ nhất chính là Thiên Đại Đế của Huyết Võng Giới Táng, bây giờ đã bị Thiên Cơ lâu chủ tiền bối trấn áp, hạ lạc nơi nào không biết, hẳn là bị lâu chủ nhốt ở địa phương nào đó.
Mà hai vị trí thứ chín và thứ mười chính là Đại Đế của Tử Huyền Giới. Còn lại bảy vị, đều là Đại Đế Địa Tiên Giới.
Bọn họ khó mà suy đoán được đây rốt cuộc là vị Đại Đế nào của Địa Tiên Giới. Nhưng có thể khẳng định là.
Bất luận một vị nào, đều không phải bọn họ có thể sánh bằng.
"Hai giới mới vừa dung hợp, đã có một vị Đại Đế trên Đế Bảng xuất chiến, thủ bút cũng thật lớn. Ta lại muốn nhìn một chút, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu thực lực!"
Mặc Uyên Đại Đế nóng lòng muốn thử, cả người phát ra ánh sáng, chiến ý xông thẳng lên trời, đại giản trong tay tản mát ra quang mang, bộc phát sáng chói, giống như một tôn Thiên Đế phục sinh.
"Oanh!"
Bầu trời Vũ trụ biên hoang.
Mặc Ngọc Xa Liễn đi tới, Tiên Quang lượn lờ, trên đó khắc phù văn thần bí tuế nguyệt xa xăm, giống như nối liền hai thế giới, mang theo hơi thở Hồng Hoang.
Nơi xa liễn đia qua, vô tận sinh linh Địa Tiên Giới đều tránh ra một con đường.
Ánh mắt của từng sinh linh lúc nhìn về phía Xa Liễn đều mang một tia kiêng kỵ, ở sâu trong đáy mắt thậm chí có một tia sợ hãi khó có thể che giấu.
Giống như trong Xa Liễn là một vị Vô Thượng Ma Thần đang ngồi, khiến người ta không dám nhìn thẳng.
"Ầm ầm. . ."
Thanh âm dần dần tan biến, Mặc Ngọc Xa Liễn dừng lại, màn che được mở ra. Ở trong có thân ảnh của một vị tồn tại Vô Thượng ngồi ngay ngắn, được Hỗn Độn sương mù bao phủ, không cách nào nhìn được dung mạo bên ngoài.
Nhưng có ánh mắt lạnh nhạt, coi rẻ thiên hạ, xuyên qua hư không, thẳng đến một khỏa Cổ Tinh bên trong Tử Huyền Giới.
"Thần phục, hoặc là hủy diệt!"
Thanh âm bễ nghễ thiên hạ lần thứ hai vang lên.

Lần này chủ nhân của thanh âm, không phải nói với Sinh linh Tử Huyền Giới, mà là mở miệng với một đám Đại Đế bên trên Cổ Tinh. Lời nói cao cao tại thượng này giống như đốt lên thùng thuốc nổ, làm cho mấy vị Đại Đế Tử Huyền Giới trực tiếp nổi giận. Mình Quân Lâm Thiên Hạ hàng mấy chục, mấy trăm vạn năm.
Chưa từng bị người nào coi thường như vậy?
"Ngươi muốn chết!"
Mặc Uyên Đại Đế quát lạnh một tiếng, mái tóc dài dựng thẳng lên, một thân huyết khí mênh mông cuồn cuộn ức vạn dặm, ép xuống vô số đại tinh, giống như một vùng biển máu đang cuộn trào mãnh liệt.

Chương 429. Đế Binh bảng đệ nhị!

•

"Giao Mặc Uyên đạo hữu ra!"
Thiên Khấp Đại Đế tiến lên trước một bước, tư thế của hắn oai hùng vĩ đại, khí khái hào hùng khiếp người, một thân quần áo màu xám bay phất phới, tóc dài màu đen xõa xuống.
Có một loại uy thế vô địch quanh quẩn trong thiên địa.
Hai tròng mắt hắn rực rỡ, giống như hai thanh Thiên Đao sắc bén. Hắn nâng một tay lên, nắm chặt trong hư không, trường đao sau lưng tự động xuất vỏ, rơi vào trong tay hắn.
Trong nháy mắt nắm lấy chuôi đao, khí thế cả người hắn cũng thay đổi. Sát khí ngập trời!
Trên Thiên Đao nhuộm đế huyết, leng keng vang dội, giống như một thanh viễn cổ Đao Tiên từ thời gian trường hà đi ra, chặt đứt vạn cổ tuế nguyệt.
"Ngươi cũng muốn ngăn cản ta ?"
Trong xa liễn hắc ngọc truyền ra thanh âm bình thản, không có chút gợn sóng nào, bình tĩnh khiến cho lòng người phát lạnh, giống như một đầu Tiên Hoàng ở trên chín tầng trời nhìn xuống một con kiến đang khiêu khích mình.
"Giao Mặc Uyên đạo hữu ra!"
Thiên Khấp Đại Đế lên tiếng lần nữa.
"Ở trước mặt bản đế, ngươi không có tư cách mặc cả!"

Thanh âm của chủ nhân xa liễn lạnh lùng không gì sánh được, chấn động phiến Tinh Vực này.
Thần niệm của nàng như đại dương mênh mông, trong thời gian một hơi thở thần thức đã quét qua tất cả Tinh Thần, phóng thích uy nghiêm không chút che giấu. Chỉ trong tích tắc, không biết có bao nhiêu sinh linh bị cỗ uy áp này ép thành một chùm sương máu.
Chỉ là phóng thích uy thế tự nhiên thôi, đã tạo thành cảnh tượng giống như Diệt Thế. Từng Tinh Thần, từng phiến hư không đều bị nhuộm một màu đỏ như máu.
Giống như mưa máu từ trên trời giáng xuống, thê mỹ mà tuyệt diễm.
"Ngươi dám!"
Một tiếng hét lớn truyền đến.
Lại có hai vị Đại Đế đi ra, một vị nam tử mặc chiến y, mang theo lửa giận cùng với sát ý vô tận bước trên hư không, khiến cho từng sinh linh đều run rẩy thần hồn.
Thân thể không nhịn được sắp quỳ xuống.
Giống như một tôn Thiên Thần hàng thế, sát ý gần như ngưng tụ thành thực chất trào ra, hóa thành một vùng biển mênh mông, muốn bao phủ hoàn toàn Địa Tiên Giới.
Nhưng cổ sát ý này còn chưa chạm đến xa liễn, liền bị hóa giải trong vô hình.
"Quá yếu."
Trong xa liễn, giọng nói yếu ớt mang theo một cỗ lạnh lùng tận sâu trong xương tủy, dường như có thể đông cứng thần hồn, khiến người ta sợ run lên.
"Thật sao ?"
" Minh Đế đệ nhị Đế Bảng, ta sớm đã muốn kiến thức một phen!"
Thiên Khấp Đại Đế mở miệng.
Hắn bước nhanh về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, địa phương hắn bước qua thiên khung vỡ vụn thành từng mảnh, sương mù Hỗn Độn cuộn trào mãnh liệt, hóa thành một mảng hư vô.
Trong Địa Tiên giới, không ít người biến sắc, cả người nứt toác, ho ra đầy máu, nhanh chóng lùi về phía sau. Còn có rất nhiều người trực tiếp từ không trung rơi thẳng xuống.
Đây là khí thế Đại Đế, ánh mắt xẹt qua hư không, dường như Lôi Đình vạn trượng Hàng Thế, sấm sét đan xen, cảnh tượng khủng bố làm cho cả thế giới đều phải chấn động.

Phảng phất như có một thanh Thiên Đao hiện thế, Thông Thiên Triệt Địa, xuyên qua cửu tiêu, muốn trảm phá tất cả!
Thiên Khấp Đại Đế cầm theo Thiên Đao tiến lên, thẳng về phía đối diện. Mỗi một bước, cả Tử Huyền Giới đều giống như đang cộng minh lay động theo, thanh thế kinh người.
"Đệ nhị Đế Bảng?"
Trong thanh âm chủ nhân xa liễn, lần đầu xuất hiện gợn sóng. Đây là ý gì ? Mặc dù danh tiếng của mình ở Địa Tiên Giới không nhỏ, nhưng ở Tử Huyền Giới, hẳn là không có ai biết đến mới phải. Chẳng lẽ là lúc trước những thiên kiêu kia hạ giới, có người lan truyền danh tiếng của nàng? Chuyện này cũng hợp tình hợp lý.
Nhưng cái gọi là đệ nhị Đế Bảng, nàng thực sự không nghĩ ra.
Nếu đã không nghĩ ra, vậy thì đơn giản không thèm nghĩ nữa. Chờ mình thống ngự toàn bộ Tử Huyền Giới, đến lúc đó tất cả bí mật đều không thể gạt được nàng.
Tin tức liên quan tới Đế Bảng, tất nhiên sẽ hiểu rõ.
“Giết!”
Thiên Khấp Đại Đế lần thứ hai tiến lên trước một bước, xoay chuyển Thiên Đao trong tay, trực tiếp bổ về phía trước, cực kỳ quả quyết, không có bất kỳ sự chần chờ cùng do dự nào.
"Bang!"
Một đao này."
Thiên địa huy hoàng, ngân hà rực rỡ như trút xuống, ánh đao vắt ngang qua vũ trụ.
Tất cả sinh linh hai giới ở đây đều sợ hãi, thân thể như lá rụng trong gió, hàn ý thổi tới toàn thân co quắp, không thể khống chế được run lẩy bẩy.
"Oanh két!"
Ánh đao như cầu vồng mang theo chùm tia sáng như thiên hà hạ xuống, thanh thế chấn động thiên địa, dường như có thể trảm lịch sử, cắt đứt hời gian.
Một đao, Thiên Khấp Đại Đế đã vận dụng toàn lực, không lưu thủ chút nào. Hắn hiểu được người trước mặt này là một cường địch bình sinh hiếm thấy. Nếu như mình còn mang theo tâm tư do xét, vậy thì kết cục của Mặc Uyên Đại Đế cũng chính là kết cục của hắn.
"Chỉ thế thôi sao?"

Hắc ngọc xa liễn phiêu phù trong hư không, trật tự thần liên dày đặc, leng keng vang dội, nở rộ ức vạn đạo quang huy, giống như một vầng mặt trời màu đen.
Ánh sáng chiếu khắp Cửu Thiên.
“Làm!”
“Rầm rầm!”
“Choang!”
Trong nháy mắt thanh âm vừa dứt, lại có ba vị Đại Đế Tử Huyền Giới lựa chọn xuất thủ, tính cả Thiên Khấp Đại Đế ở bên trong nữa – tổng cộng là bốn vị Đại Đế.
Từ bốn phương tám hướng, tất cả đều vận dụng Thần Thông mạnh nhất, cùng hướng về hắc ngọc xa liễn. Bốn chuôi Đế Binh ngang trời xuất thế. Uy năng kinh khủng khuấy động thập phương, nơi này triệt để mơ hồ, một mảnh mông lung, Hỗn Độn cuồn cuộn, dường như đang Khai Thiên Tích Địa, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không thấy rõ.
Một đao, một kiếm, một bức tranh, một tôn Cổ Tháp, tất cả bốn Đế Binh đều triển lộ uy năng tuyệt thế, thần uy cái thế.
Phong mang chấn động, không thể địch nổi.
Một màn này làm cho vô số người biến sắc, Minh Đế quá mức khinh thường, lại muốn lấy sức một mình khiêu chiến cả thế giới, cách làm này quả thực quá mức điên cuồng.
Cho dù Địa Tiên Giới mạnh hơn Tử Huyền Giới rất nhiều, nhưng cũng không thể khinh thường như thế a.
Phải biết rằng, thỏ gấp rồi còn có thể cắn người. Huống chi là mấy vị Đại Đế?
Ép bọn họ đến tuyệt cảnh, kết quả sẽ chỉ là Địa Phủ cùng Tử Huyền Giới lưỡng bại câu thương.

Chương 430. Còn có thể xuất hiện một đầu Chân Long hay sao?

"Thú vị."
Trong hắc ngọc xa liên, thanh âm băng lãnh vẫn như trước không mang theo bất kỳ cảm tình gì. Một ánh mắt bắn ra, xuyên thủng hư không.

Không thấy nàng có bất kỳ động tác gì, ở phía sau xa liễn, một phiến thế giới màu đen xuất hiện trong hư không.
Thế giới cũng không lớn, chỉ có phương viên ngàn trượng.
Nhưng cũng không lâu lắm, thế giới này điên cuồng lớn lên, Thôn Thiên Phệ Địa, bao trùm toàn bộ vũ trụ biên hoang, vô biên vô hạn. Trong thế giới này tối tăm không có mặt trời, giống như tất cả đều trở về khởi nguồn, lại giống như tất cả đều đã hủy diệt.
Trước đó vừa sinh ra, nhưng ngay sau đó là hủy diệt.
Giống như một vòng Luân Hồi đang không ngừng sinh ra, sau đó không ngừng hủy diệt! Đây là khí tức Luân Hồi!
Ở sâu trong thế giới màu đen truyền đến thanh âm rung động ầm ầm, không ai có thể nhìn thấy rõ trong đó có gì, dường như có một cái cối xay đang chuyển động khó khăn, kéo theo chư thiên vạn giới.
Muốn lôi kéo chúng sinh đi vào vãng sinh!
“Đây là... . ."
Ở phía trời xa.
Trong đôi mắt đục ngầu của Bích Lạc Đại Đế nở rộ một tia sáng chói, hắn nhìn chằm chằm vào thế giới một màu đen kịt kia, thân thể già nua bắt đầu chấn động.
Hắn lẩm bẩm nói:
"Đây chính là đệ nhị Đế Binh bảng.... Lục Đạo Luân Hồi"
"Chẳng lẽ, Minh Đế đã từng huyết tế một thế giới ?"
"Dùng một thế giới để nuôi dưỡng một kiện Đế Binh, thủ bút thật lớn, thật là lòng dạ độc ác nghĩ!"
"Thảo nào có thể bài danh đệ nhị Đế Binh bảng!"
"Là Lục Đạo Luân Hồi!"
Vô số sinh linh trong Địa Tiên giới cũng nhìn thấy cảnh tượng này.
Đối với bọn hắn mà nói uy năng Lục Đạo Luân Hồi quá mức rõ ràng. Trước đây Minh Đế đã từng dựa vào Lục Đạo Luân Hồi, mạnh mẽ ma diệt ba vị Đại Đế!
Cũng từ trận đánh ấy, Minh Đế mới đặt vững chắc uy danh vô địch của mình ở Địa Tiên Giới! Không nghi ngờ chút nào, nàng chính là đệ nhất nhân phía dưới Chân Tiên của Địa Tiên Giới,!
"Địa phủ thế lớn, ở Địa Tiên Giới không người nào có thể ngăn chặn. Bây giờ hai giới dung hợp, tác phong Minh Đế vẫn như trước không thay đổi, không hổ với cái tên Địa Phủ!"

Chuẩn Đế của Địa Tiên Giới, trầm giọng mở miệng.
"Đúng vậy."
Ở bên cạnh hắn có lão giả đứng lẳng lặng, tay vuốt chòm râu, con ngươi sâu thẳm cũng không có bao nhiêu lo lắng, ngược lại mang theo một tia trêu tức, hắn nhẹ giọng nói:
"Bây giờ, còn chưa biết rõ ràng vì sao Địa Tiên Giới bị người ta kéo từ trong hỗn độn đến đây , Minh Đế cũng đã không kiên nhẫn chinh phạt Tử Huyền Giới, nói không chừng đã đụng phải một cái đinh."
"Cũng chưa chắc."
Có người lên ý kiến phản đối, ngưng trọng nói:
"Bất kể thời đại nào đều là tiên hạ thủ vi cường, ai có thể cam đoan nhân vật vô thượng xuất thủ dung hợp Địa Tiên Giới, là ở Tử Huyền Giới ?"
Những lời này vừa nói ra, không ít người ánh mắt chớp động.
"Cái này..."
"Cũng không phải không có đạo lý."
"Chờ đến lúc Tử Huyền Giới rơi vào trong tay Minh Đế, khi đó đang muốn phân một chén canh từ trong tay nàng, khó càng thêm khó. Dù sao Địa Phủ là thế lực ngay cả mặt mũi Ngọc Hư Cung cũng không cho!"
"Tử Huyền Giới hiện nay có lẽ đã bại lộ ra hết nội, nhưng những người này không khỏi có chút không đáng chú ý. Chỉ một mình Minh Đế là có thể nghiền ép, nếu chư vị còn không động thủ nữa, sợ rằng ngay cả canh cũng không có mà uống."
"Không cần vội, Tử Huyền Giới này bao la không gì sánh được, có thể nói vô biên vô hạn. Chỉ một mình Địa Phủ còn chưa đủ để nuốt toàn bộ thế giới!"
Trong lúc vô số sinh linh Địa Tiên Giới đang nghị luận ầm ĩ. Đại chiến đã bắt đầu rồi.
Thiên Đao trong tay Thiên Khấp Đại Đế, ánh đao tung hoành, trăm ngàn đạo thần mang xé rách thương khung, bổ đôi vũ trụ biên hoang, cảnh tượng cực kỳ kinh người!
Bên cạnh.
Ba vị Đại Đế còn lại giống như thiên thần, cũng đang xuất thủ, thực lực bọn hắn cao dọa người. Đứng ở giữa nhất.
Hắc ngọc xa liên vững như núi, , sừng sững không ngã trong đại dương bao la. Phiến thế giới đen kịt đằng sau đánh ra một đạo quang mang nóng rực.

Giống như cối xay lớn diệt thế, ù ù chuyển động, cuốn lên ức vạn dặm, quét sạch tất cả.
"Ầm ầm!"
Thế giới chấn động, Tiên Quang cuộn trào mãnh liệt giống như đại dương mênh mông. Năm vị Đại Đế triệt để đánh tan vùng vũ trụ biên hoang này, vô số người liên tục lui lại.
Lui ra khoảng cách ước chừng mấy Tinh Vực, vẫn có thể cảm giác được linh hồn run rẩy, muốn rạn nứt. Đây là một cảnh tượng Diệt Thế.
Không ai can đảm dám tới gần.
Cho dù là một vị Đại Đế, lúc này tùy tiện nhúng tay vào chiến trường cũng phải suy nghĩ một chút.
... .
"Bốn vị Đại Đế Tử Huyền Giới đều xuất hiện vẫn rơi xuống hạ phong. Xem ra trận chiến này, thắng bại đã định."
Trong Địa Tiên giới.
Một tòa tháp thẳng tắp, cao tới vạn trượng, muôn hình vạn trạng, nở rộ vô số Tiên Quang. Trên đó có một thân ảnh to lớn lẳng lặng đứng, áo bào bay phất phới.
Hai mắt hắn nhìn chiến trường không nháy một cái, ở sâu trong đáy mắt mang theo một tia lạnh nhạt không dễ dàng phát hiện.
"Danh hiệu Minh Đế tên chính là do đế huyết đúc thành, sao có thể bình thường? Nhất là một thân truyền thừa của nàng đến từ thế giới khinh khủng hơn, có người nói Lục Đạo Luân Hồi của nàng cũng xuất phát từ thế giới kinh khủng kia."
"Chỉ bằng vào bốn vị Đại Đế Tử Huyền Giới, còn chưa đáng kể!"
"Kết quả cuối cùng chỉ là cung cấp thêm bốn vong hồn cho Lục Đạo Luân Hồi mà thôi!"
Một thanh âm hùng hậu quanh quẩn trong thiên địa, không thấy tung tích, nhưng có một luồng đế uy khủng bố đang tràn ngập.
Hiển nhiên.
Đây cũng là một vị Đại Đế muốn chiếm đoạt Tử Huyền Giới.
"Lục Đạo Luân Hồi chưa tế luyện hoàn tất đã có uy năng như thế, nếu như triệt để chế tạo thành công, có lẽ uy năng sẽ làm cho thiên địa thất sắc!"
Thân ảnh to lớn, khuôn mặt mơ hồ, nhẹ giọng tự nói.
"Lục Đạo Luân Hồi, chính là đi con đường Luân Hồi. Loại pháp tắc này, thường nhân khó có thể tìm hiểu. Minh Đế từ lúc khởi điểm cũng đã đi

trước vô số người!"
Thanh âm kia lại vang lên lần nữa, cực kỳ phiêu miểu, giống như từ trên trời truyền xuống, không cách nào phân biệt được vị trí thực sự của hắn.
"Mới vừa rồi vị Đại Đế của Tử Huyền Giới kia, trước khi khai chiến đã từng nói ra bốn chữ đệ nhị Đế Bảng, ngươi có để ý không?"

Chương 431. Trước qua cửa ải này của bản đế đã.

Thân ảnh vĩ ngạn chắp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn về phía Tử Huyền Giới, muốn nhìn thấu cả thế giới, thanh âm hắn ngưng trọng, trầm giọng nói:

"Chẳng biết tại sao, bốn chữ này cho ta một dự cảm bất tường, ta cảm giác thấy trong Tử Huyền Giới còn ẩn dấu bí mật chúng ta chưa phát hiện!"

"Cố làm ra vẻ huyền bí mà thôi."

"Không cần để ở trong lòng. Chỉ là một Tử Huyền Giới, một ổ kiến còn có thể xuất hiện một đầu Chân Long hay sao?"

Thanh âm phiêu miểu truyền đến, mang theo một tia khinh thường.

"Vị tồn tại xuất thủ dung hợp Địa Tiên Giới đâu? Nhân vật như vậy sẽ không uổng phí sức lực dung hợp một thế giới mà không có lợi ích gì cho mình!"

Thân ảnh vĩ ngạn nhẹ giọng nói.

"Nhân vật như vậy giống Tiên Vương trên trời, chúng ta sao có thể sánh bằng ? Nói không chừng hai thế giới dung hợp cũng chỉ là một trò chơi của vị tồn tại vô thượng kia thôi, mà chúng ta đều là quân cờ trong bàn tay hắn."

"Có lẽ là vị tồn tại vô thượng kia muốn xem trò hay sâu kiến đấu đá, trách nhiệm duy nhất của những con kiến hôi chúng ta chính là khiến cho trò chơi này đủ đặc sắc!"

Chủ nhân thanh âm suy đoán vị trí của mình.

Người ta có thể dung hợp Địa Tiên Giới, mình chỉ là một sinh linh trong chúng sinh Địa Tiên Giới, tất nhiên là không cách nào phản kháng vị Vô Thượng tồn tại kia.

Nếu như không phản kháng được, tại sao không thản nhiên tiếp nhận toàn bộ ? Ngược lại.

Hai giới dung hợp đối với Địa Tiên Giới mà nói, trăm lợi mà không có một hại.

"Ngươi. . ."

Thân ảnh vĩ ngạn hơi liếc mắt, nhìn về phía hư không. Sau một hồi lâu, hắn mới chậm rãi nói ra:

"Lời ngươi nói cũng không phải không có lý."

Thời điểm mình đang nhìn người khác như con kiến hôi, ai có thể chắc chắn, bên ngoài Cửu Thiên cũng có Vô Thượng tồn tại nhìn mình giống như nhìn sâu kiến hay không?
Không phản kháng được vận mệnh, vậy thì làm theo vận mệnh. Nói không chừng.
Mình có thể nghịch thiên quật khởi ở trong trò chơi này, cố gắng tiến thêm một bước.
"Bốn vị Đại Đế Tử Huyền Giới sắp thua, chúng ta cũng nên xuất thủ, nếu không đợi đến lúc Ngọc Hư Cung cùng mấy thế lực lớn có Chân Tiên truyền thừa xuất thủ, chúng ta ngay cả canh cũng không có để uống!"
Chủ nhân thanh âm nhàn nhạt mở miệng. Lời còn chưa dứt.
Uy thế đế cấp trong thiên địa. đột nhiên biến mất. Lúc xuất hiện lại đã là trên bầu trời Tử Huyền Giới! ... .
Tử Huyền Giới.
Trên một khỏa Cổ Tinh.
Mấy vị Đại Đế đứng sóng vai, sắc mặt bọn họ mười phần ngưng trọng.
Đại Đế của Địa Tiên Giới có thể nhìn ra đám người Thiên Khấp Đại Đế sắp không kiên trì được nữa, bọn họ sao có thể không nhìn ra ?"
Bích Lạc tiền bối. . . .
Một vị Đại Đế mở miệng, trên mặt lộ ra vẻ nóng nảy.
Thiên Khấp Đại Đế khác với Mặc Uyên Đại Đế bất đồng, Mặc Uyên Đại Đế bị trấn áp thì cũng thôi đi, dù sao cũng là một vị tân đế, đối với Tử Huyền Giới chỉ có thể nói là đau lòng.
Nhưng chưa đến mức thương cân động cốt.
Nhưng nếu như bốn người Thiên Khấp Đại Đế cũng bị trấn áp, vậy thì chuyện lớn rồi. Khi đó.
Thực lực của Tử Huyền Giới giảm xuống, cục diện tiếp theo sẽ càng thêm nghiêm trọng!
"Xin Bích Lạc tiền bối xuất thủ!"
Mấy vị Đại Đế đồng thời chắp tay, đồng thanh nói.
"Bộ xương già này của lão phu vốn dĩ đã bước nửa chân vào trong quan tài..."
Bích Lạc Đại Đế nhìn hư không chung quanh, phía sau là một phiến thế giới bát ngát, vô biên vô hạn, âm ầm sóng dậy. Đó là nơi sinh dưỡng hắn, cũng là nơi lúc hắn còn trẻ đã từng chiến đấu qua.
"Không ngờ tới... . ."

"Lúc sinh thời, lão phu còn có thể đánh một trận vì Tử Huyền Giới."
Bích Lạc Đại Đế già lọm khọm, tóc bạc trắng, mất đi vẻ sáng bóng, giống như cỏ khô xõa xuống. Hắn chống gậy, run rẩy đi về phía trước.
Bước chân loạng choạng, dường như một giây tiếp theo sẽ ngã xuống.
Hắn lăng không hư độ trên tinh thần, mỗi một bước đều là khoảng cách ba trượng, tốc độ rất chậm, ở trong mắt rất nhiều Đại Đế, gần như là chậm đến cực hạn rồi.
Nhưng bước tiến của hắn lại cực kỳ kiên định.
Thân thể gầy gò, già nua kia dường như gánh vác cả một thế giới trên vai.
Theo thân thể của hắn bước dần lên cao, lưng Bích Lạc Đại Đế cũng dần dần thẳng tắp.
Giờ khắc này.
Hắn phảng phất hóa thành một tòa cự sơn nguy nga cao vót, xông thẳng lên vân tiêu, khó có thể vượt qua, khó có thể nhìn thẳng.
Bích Lạc Đại Đế sừng sững trong hư không, mái tóc bạc trắng bay múa theo gió, đôi mắt nở rộ Tinh Huy Vĩnh Hằng bất diệt, giống như hai vòng mặt trời nhỏ, nhiếp tâm phách người khác.
Phía dưới.
Vô số sinh linh Tử Huyền Giới ngẩng đầu nhìn lên hư không, trong lòng bọn họ mười phần trầm trọng. Rất nhiều người đã không biết đến Bích Lạc Đại Đế, thậm chí chưa từng nghe thấy tên của hắn.
Nhưng lúc này, vị Đại Đế già nua tới cực điểm này lại đứng ra, mỗi người đều biết, hắn đang nâng lên thân thể tàn tạ, đánh một trận vì Tử Huyền Giới.
"Lão bằng hữu, trăm vạn năm trôi qua, ngươi còn được mấy phần uy năng ?"
Bích Lạc Đại Đế nói nhỏ.
Giống như đang ngâm tụng chú ngữ cổ xưa. Không thấy hắn có bất kỳ động tác gì, ở sâu trong Tử Huyền Giới, trong một tinh vực hiu quạnh, đột nhiên có một hành tinh khổng lồ nở rộ ánh sáng vô lượng!
Quang hoa đầy trời giống như kinh đào hải lãng, sôi trào mãnh liệt, cuốn về phía bốn phương tám hướng.
"Ầm ầm!"
Tiếng nổ vang lên.
Đại tinh nổ nát vụn, mảnh vỡ bay tứ tán. Ở giữa có một vòng Tàn Nguyệt màu trắng bạc tản ra ức vạn thần huy, chiếu sáng toàn bộ Tử Huyền Giới,

làm cho tâm thần của vô số người chập chờn.
Đây là một kiện đế binh có uy năng kinh khủng!
Bây giờ hóa thành một vòng Tàn Nguyệt, Nguyệt Quang như hoa, Tàn Nguyệt như câu, chiếu sáng Ức Vạn Vạn dặm tinh không!
"Bích Lạc Thiên Cung!"
Trong Tử Huyền Giới.
Có Đại Đế hít vào một ngụm khí lạnh, trong đôi mắt hiện lên vẻ vui mừng.
Trong Tử Huyền Giới , ngoại trừ Chấn Thiên Kiếm, đây là đế binh thứ hai xếp hạng trong 20 vị trí đầu của Đế Binh bảng, uy năng không ai có thể ngăn cản, đã kề vai chiến đấu cùng Bích Lạc Đại Đế mấy triệu năm.
Có thể nói.
Toàn bộ thế gian, không có ai hiểu rõ Bích Lạc Thiên Cung hơn hắn, cũng không có ai hiểu rõ hơn Bích Lạc Đại Đế hơn Bích Lạc Thiên Cung. Một người một đế binh hỗ trợ lẫn nhau, chiến lực không phải giống như một cộng một bằng hai!

Chương 432. Trước qua cửa ải này của bản đế đã. (2)

"Đế Binh xếp hạng thứ mười bảy trên Đế binh bảng, cộng thêm Bích Lạc Đại Đế, e rằng có thể đánh với Lục Đạo Luân Hồi một trận!"
Một vị Đại Đế đầu mọc sừng ngược, đôi mắt trống rỗng, trong thanh âm mang theo vài phần nặng nề.
... .
"Lão bằng hữu, qua trận chiến ngày hôm nay, uy danh Bích Lạc sẽ được truyền khắp hai giới, sự tồn tại của ngươi sẽ không phụ vị trí thứ mười bảy Đế Binh bảng!"
Thanh âm của Bích Lạc Đại Đế tang thương, hắn nhẹ giọng tự nói. Ở bên cạnh hắn, Tàn Nguyệt treo trên bầu trời.
Hắn giống như đứng ở phần cuối trời đất, cực kỳ xa xôi, khiến cho người ta có một loại cảm giác xa không thể chạm.
Một bàn tay Bích Lạc Đại Đế chậm rãi nâng lên, trong tay không có vật gì, năm ngón tay nắm chặt hư. Lập tức, cả thương khung trong nháy mắt vặn vẹo, một sợi tơ năng lượng bỗng nhiên ngưng tụ ra.

Hai đầu sợi tơ năng lượng nối với Tàn Nguyệt, giống như một thanh Thiên Thần chi cung, vắt ngang vũ trụ biên hoang.
Trong tích tắc Bích Lạc Đại Đế cầm vào dây cung, trong lòng vô số sinh linh Địa Tiên Giới đều xuất hiện hàn khí, giống như đã bị Tử Thần khóa chặt lại.
Cả người như rơi vào hầm băng, tứ chi lạnh toát, thân không nhịn được phát run lên.
"Ngăn hắn lại!"
Trong Địa Tiên giới.
Một vị Đại Đế đi ra, toàn thân mặc áo giáp màu đen, dáng người cao lớn nhiếp nhân tâm.
Trong tay hắn nắm một cây thiên qua, lăng không tách ra, hóa thành một sấm sét màu đen lôi, chém nát thiên địa, nhanh chóng đánh tới. Sát khí kinh khủng như sóng lớn vỗ vào bờ.
Quét sạch trăm tỷ dặm thương khung.
"Muốn bước vào Tử Huyền Giới, trước qua cửa ải bản đế đã!"
Trong Tử Huyền Giới.
Cũng có Đại Đế bước ra. Vị Đại Đế này đầu mọc sừng ngược, thân thể khôi ngô, bắp thịt cuồn cuộn. Hắn ở trần giống như là một vị Ma Thần, tiến lên đón đỡ chuôi thiên qua này.
"Ầm ầm!"
Chấn động khủng bố truyền ra, hai vị Đại Đế chiến vào sâu trong vũ trụ biên hoang.
Song phương đều hiểu rõ, Bích Lạc Đại Đế sắp ra một đòn sát thủ, một phương muốn lập tức phá giới, còn bên kia thì liều mạng ngăn trở. Thời gian ngắn rất khó phân thắng bại.
Trên bầu trời.
Thân thể Bích Lạc Đại Đế không nhúc nhích chút nào, đại chiến phía dưới không thể nào ảnh hưởng mảy may đến hắn.
Hắn một tay cầm dây cung, "Két " một tiếng, toàn bộ trời đất cũng bắt đầu vặn vẹo, vô tận lưu quang từ bốn phương tám hướng hội tụ đến.
Đó là Thiên Địa Tinh Khí vô cùng vô tận hội tụ trên dây cung, hóa thành một mũi tên thông thiên triệt địa!Mũi tên này vô cùng to lớn.
Giống như một cây cột chống trời, tất cả khí tức nhộn nhạo lên, sát khí chấn động trên trời dưới đất, cho dù là Đại Đế cũng cảm thấy da đầu tê dại.
"Diệt!"

Trong miệng Bích Lạc Đại Đế khẽ nói. Sau một khắc!
"Ông" một tiếng, mũi tên phá không bay ra, trong nháy mắt, hai thế giới khổng lồ dường như bị chia cắt, triệt để phân thành hai mảnh.
Ở phía trước mũi tên không có gì bất diệt, không thể cản phá!
"Ầm ầm!"
Tiễn quang to lớn giống như một ngôi sao chổi, mang theo cái đuôi thật dài vút qua không trung, con đường nó đi qua, vô số đại tinh hóa thành bột phấn.
Hư không cũng bị nổ tung, xuất hiện ngàn vạn vết nứt, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.
"Ừm?"
Ngay chính giữa chiến trường.
Hắc ngọc xa liên lơ lửng trong không trung không hề di chuyển, ở trong đó có một thân ảnh yểu điệu, bàn tay nâng lên, đôi mắt đẹp nhìn về phía ngoại giới lộ ra vẻ ngưng trọng hiếm thấy.
Nàng không nói lời nào, một tay kết ấn, bàn tay trắng như tuyết đánh lên thương khung.
Một chưởng này cực kỳ kinh người, kéo theo đại đạo phù hiệu ngập trời, phô thiên cái địa, chấn động quá khí tương lai. Ầm ầm!
Bàn tay cùng với mũi tên đụng vào nhau.
Trời đất nổ tung, hai thế giới đều ầm vang, giống như muốn giải thể.
Dư ba kinh khủng quét sạch đại địa vô ngần, vô số Tinh Thần, núi non sông ngòi, tất cả đều trong một tích tắc hóa thành hư vô.
Không biết có bao nhiêu sinh linh Địa Tiên Giới chạy tới, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp, đã tan biến khỏi thiên địa.
"Mau lui lại!"
Nơi cực xa.
Có vô số người rống lên.
Vô số người Địa Tiên Giới chạy tới sớm đều nhanh chóng lùi lại phía xa xa.
Bọn họ đã tính sai, dưới tình huống các thế lực lớn như Ngọc Hư Cung chưa động thủ, không nên muốn cùng phân một chén canh với Địa phủ.
Tuy Địa Phủ mạnh, nhưng rõ ràng không đủ để áp đảo Tử Huyền Giới.
Thời khắc mấu chốt này, Minh Đế chỉ có thể xuất thủ bảo vệ nhân mã dưới trướng của mình, sống chết của người khác nàng cũng không để trong lòng
"Ầm ầm!"
Dư ba khuếch tán.

Toàn bộ vũ trụ biên hoang triệt để thanh tịnh lại.
Phóng tầm mắt ra xa ức vạn dặm, tất cả đều trống rỗng, một mảnh hư. Tất cả mọi thứ đều không còn tồn tại, đại chiến vừa rồi thậm chí ngay cả một thi thể cũng không để lại.
Giống như tất cả mọi chuyện vừa phát sinh đều là ảo giác.
"Tiền bối!"
Đám người Thiên Khấp Đại Đế, cả người nhuốm máu, từ trong hư không đi ra.
Bọn họ nhìn Địa Tiên Giới xa xa, vẻ mặt không buông lỏng chút nào. Một kích vừa rồi của Bích Lạc Đại Đế tuy là mai táng không ít sinh linh Địa Tiên Giới, nhưng tác dụng cũng không lớn.
Địa Tiên Giới quá mức bao la.
Đám người vừa rồi tới, ngay cả tiên phong cũng không tính. Cũng chỉ là một góc băng sơn mà thôi.
Cự Đầu chân chính của Địa Tiên Giới bây giờ còn đang quan sát từ xa, hoặc có lẽ là chuẩn bị phát động. Một khi những thế lực kia xuất thủ, chắc chắn sẽ là tuyệt sát.
Bây giờ không ra tay.
Chẳng qua là muốn nhìn một chút tình huống Tử Huyền Giới một chút mà thôi. Chờ lúc bọn hắn điều tra rõ ràng, ngày tàn của Tử Huyền Giới cũng đến rồi.
"Tiền bối, Minh Đế Địa Tiên Giới... . . .?"
Một vị Đại Đế, sắc mặt trắng bệch, một nửa thân thể bị nghiền nát, hắn cố nhịn thương thế, đứng ở bên cạnh Bích Lạc Đại Đế, nhẹ giọng hỏi.
Bích Lạc Đại Đế không nói lời nào.
Sau một lát.
Hắn khẽ lắc đầu một cái.
Động tác này làm cho vô số người trong lòng lạnh một nửa. Mạnh mẽ Như Bích Lạc Đại Đế, vận dụng tất cả sức lại đánh ra một kích cường hoành như thế, cũng không cách nào đánh tan Minh Đế của Địa Tiên Giới sao?

Chương 433. Đại chiến vừa mới bắt đầu!

Chẳng lẽ thực sự phải đợi Bạch Lễ Đại Đế cùng Vũ Niết Đại Đế trở về ?

Nhưng hai vị Đại Đế này hiện nay ở phương nào, không có người nào biết.
Thành tiên không phải là một chuyện đơn giản. Quá trình có thể ngắn ngủi trong nháy mắt, cũng có thể là dài đến ngàn năm, vạn năm.
Chờ lúc hai vị này Đại Đế thành tiên trở về.
Nói không chừng, Tử Huyền Giới đã mất rồi.
"Đệ nhị Đế Bảng... . . . ."
Thiên Khấp Đại Đế khẽ nói, hai tay nắm chặt, trong lòng phức tạp vạn phần. Ngày thường.
Thiên Cơ Lâu ban bố bảng danh sách, phần lớn đều là Thiên Kiêu Bảng, hoặc là tuyệt sắc bảng, Thánh Chủ bảng. Những bảng danh sách này đối với Đại Đế mà nói cũng chỉ là xem cho vui mà thôi.
Nhưng hôm nay.
Phần Đế Bảng này.
Chỉ mới đệ nhị đã có thể ép toàn bộ Tử Huyền Giới không thở nổi. Có thể tưởng tượng độ uy tín của Đế Bảng.
Bọn họ không nghĩ ra được, lúc đầu Táng Thiên Đại Đế Quân Lâm Thiên Nguyên Giới, vạn tộc sinh linh rốt cuộc gặp phải tràng diện tuyệt vọng thế nào. Đây chính là đệ nhất Đế Bảng a!
E rằng thực lực đã đạt một cảnh giới khác.
"Đệ nhị Đế Bảng, đệ nhị Đế binh bảng, thực lực bực này... . ."
Đại Đế đầu mọc sừng ngược trở về, mặt hắn trầm như nước, ánh mắt nhìn hư không chung quanh, không hình bóng hắc ngọc xa liễn, trong lòng không khỏi thả lỏng một hơi.
Hắn tiếp tục nói ra: "Thực lực bực này khiến người ta thán phục, nhưng Bích Lạc tiền bối đã từng đồng cấp Bất Bại, phỏng chừng lúc này Minh Đế cũng đã bị thương nặng."
Lời hắn còn chưa dứt.
Trong thiên địa.
Một luồng quang hoa màu đen nở rộ, dường như là một thế giới khác liên thông với nơi này, trong đó có thanh âm giáp trụ va chạm, vô số thương mâu thẳng tắp hướng lên trời, lấp lóe quang mang lạnh lùng.
Nhìn kỹ, không khó để phát hiện đó là binh sĩ tinh nhuệ vô cùng vô tận. Ở đằng sau đám binh sĩ.
Dường như có một cái cối xay khổng lồ đang chuyển động, phát sinh ra âm thanh ù ù, chấn động thiên địa, khuấy động ra khí tức luân hồi.
"Lục... . . Đạo Luân Hồi."

Mặt mũi Bích Lạc Đại Đế già nua, hiện ra một tia bất đắc dĩ.
Bích Lạc Thiên Cung của mình đã gắn bó với cuộc sống mình mấy triệu năm, chính là do một tay hắn chế tạo thành. Nhưng Lục Đạo Luân Hồi trong tay Minh Đế, không phải cũng là do một tay nàng chế tạo hay sao?
Hai người vừa so sánh, vô hình trung hắn đã rơi xuống hạ phong.
"Đại chiến còn chưa kết thúc sao?"
Đại Đế đầu mọc sừng ngược khổ sở nói.
"Không phải."
Thiên Khấp Đại Đế siết chặt trường đao trong tay, hít sâu một hơi, trong thân thể vĩ ngạn, huyết khí ngưng tụ, rung động ầm ầm, áp sập mảng lớn thiên địa.
"Đại chiến vừa mới bắt đầu!"
... .
Tử Huyền Giới.
Trong một phiến rừng núi hoang vu.
Một thiếu niên áo đen ngồi xếp bằng trong núi, Hắc Bào phấp phới, khí tức mạnh mẽ, mái tóc rối tự nhiên xõa ngang vai, hắn nhắm mắt ngồi ngay ngắn.
Không lâu sau.
"Ầm ầm". Một tiếng vang thật lớn.
Vô cùng tinh khí từ thiên linh cái phun ra, xông thẳng lên Vân Tiêu, giống như khói báo động phóng thẳng lên khoảng không.
"Hô!"
Thiếu niên áo đen thở phào một cái, hắn mở hai mắt ra, ánh mắt rực rỡ, tóc đen dày đặc, giống như một tôn Tiên Vương chuyển thế, cả người mạnh mẽ thoát tục.
"Cuối cùng cũng đột phá, không biết lần này, ta có thể bài danh thứ mấy trên Thiên Kiêu Bảng?"
"Chúc mừng thiếu chủ tu vi lại đột phá lần nữa."
Bên cạnh thiếu niên áo đen là một lão ẩu người mặc thanh y, hơi khom người, thanh âm ôn hòa nói.
"Lan di không cần đa lễ, ngươi và ta vốn là người một nhà, hơn nữa còn là trưởng bối của ta, ta sao có thể nhận lễ của ngươi ? Phương Hàn đưa hai tay ra, nâng Lão Ẩu dậy, nói nhanh."
"Tôn ti khác biệt, đây là việc lão thân phải làm."

Lan di mỉm cười, nàng đứng dậy, mở miệng nói ra: "Thực lực Thiếu chủ đại tăng, lần này hẳn là có thể xếp vào ba vị trí đầu trên Thiên Kiêu Bảng!"
"Có lẽ vậy."
Phương Hàn nắm chặt hai tay, ngẩng đầu nhìn về phía hư không, trong đôi mắt hiện lên một luồng hàn quang, tự tin nói: "Ngày mà ta thành đế, chắc chắn sẽ giết ngược về Địa Tiên Giới, báo huyết thù cho Phương thị nhất tộc!"
Trong khoảng thời gian này.
Hắn một mực gian khổ tu luyện, đồng thời tiêu hóa truyền thừa của lão tổ lưu lại, kết quả quá rõ ràng. Bài danh của hắn ở trên Vạn Giới Thiên Kiêu Bảng giống như ngồi hỏa tiễn, một mực tăng lên.
Vốn lúc đầu nằm ngoài top 10, hiện tại đã sắp xông vào ba vị trí đầu. Tốc độ này đã có thể làm cho vô số người chấn kinh.
Trong lòng hắn tự nghĩ, cho hắn thời gian vạn năm, tuyệt đối có thể thành đế. Lúc đó trở lại Địa Tiên Giới, mấy thế lực như Phù Vân Sơn cùng Độn Thế Tiên Cung chưa chắc có thể chống đỡ hắn.
Dù sao.
Mấy thế lực này cũng không có Chân Tiên trấn giữ. Trong đồng cấp đánh một trận, Phương Hàn hắn không sợ bất luận kẻ nào.
"Thiếu chủ... . . .".
Sắc mặt Lan di phức tạp.
Nhìn thấy thiếu chủ nhà mình nhiệt huyết như vậy, còn nhớ tới huyết thù gia tộc, nếu nói trong lòng nàng không vui mừng là không có khả năng.
Nhưng có một số việc, thường thường không cản được biến hóa.
"Làm sao vậy ?”
Phương Hàn hỏi.
"Chẳng lẽ là có người đối địch với Lan di ?"
Lúc trước nói chuyện với Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, cho đến nay hắn vẫn còn nhớ kỹ trong lòng, Lan di chính là thân nhân duy nhất của hắn trên thế giới này, hắn nhìn thấy thân nhân duy nhất vẫn lạc.
Nếu như không có Lan di, chính hắn cũng đã mất sớm.
"Không phải."
Lan di lắc đầu, nàng nhìn thoáng qua hư không xa xa, suy nghĩ một lúc lâu, nhẹ giọng nói ra: "Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới... . . . đã hợp lại thành một."
"Cái gì ?"

Sắc mặt Phương Hàn bị trì trệ, hắn cho rằng mình đã nghe lầm. Hai giới dung hợp, đây là chuyện quái quỷ gì?
Nhưng hắn lại nhanh chóng phản ứng lại, trầm giọng nói:
"Là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối xuất thủ ?"
"Đúng vậy."
Lan di gật đầu.
Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đã từng xuất thủ dung hợp Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới, dung hợp thêm một Địa Tiên Giới nữa cũng là hợp tình hợp lý.
Hiện nay thiếu chủ nhà mình còn chưa thành đế, cũng chưa từng đánh ngược về Địa Tiên Giới. Nhưng Địa Tiên Giới lại chủ động tới rồi.
Chuyện này đối với tình cảnh trước mắt của bọn họ mà nói, không khác nào đã rét vì tuyết lại giá vì sương. Lấy thực lực của Phù Vân Sơn cùng Độn Thế Tiên Cung, tuyệt đối có thể đuổi giết bọn hắn lên trời không có đường, xuống đất có không cửa.

Chương 434. Ta còn có một thứ đồ đạc.

Nếu như bọn họ tìm tới Thiên Cơ Lâu, mời Thiên Cơ lâu chủ tiền bối xuất thủ, coi như bọn họ chắp cánh cũng tuyệt đối không trốn thoát được Phù Vân Sơn truy sát.
"Tại sao lại nhanh như vậy ?"
Phương Hàn hoảng hốt một hồi.
Trong khoảng thời gian này, tốc độ quật khởi của hắn không thể nói là không nhanh, nhưng tốc độ nhanh hơn nữa cũng phải có cực hạn, so với một thế lực truyền thừa lâu đời vẫn kém nhiều lắm.
"Lan di, chuyện này từ khi nào ?"
Phương Hàn cố gắng để cho mình khôi phục lại bình tĩnh, hắn sửa sang lại mạch suy nghĩ trong đầu một chút, nhanh chóng mở miệng hỏi.
"Trước đó ba ngày."
Lan di không chút do dự nói.
"Ba ngày trước, Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới dung hợp, ở vũ trụ biên hoang hai giới bạo phát một trận đại chiến, Minh Đế dẫn đầu phá giới mà đến, giao thủ cùng mấy vị Đại Đế cỉa Tử Huyền Giới."

"Cuối cùng... chiếm thượng phong."
Minh Đế... . . . . Phương Hàn mím môi một cái.
Hắn cũng đã nghe qua danh tiếng của Minh Đế. Đây là một vị Đại Đế cực kỳ mạnh mẽ, được Thiên Cơ lâu chủ xếp hạng vị trí đệ nhị Đế Bảng.
Thực lực không cần nói nhiều.
So với rất nhiều Đại Đế đều mạnh hơn nửa đoạn.
Cộng thêm tác phong làm việc của Địa Phủ, phá giới đến đầu tiên cũng là hợp tình hợp lý.
"Sau đó mấy vị Đại Đế Địa Tiên Giới tới cứu viện, hôm nay Tử Huyền Giới đã liên tục bại lui, phần lớn lãnh thổ đã rơi vào trong tay sinh linh Địa Tiên Giới."
"Ngay cả…"
Lan di nói tới chỗ này, lời nói hơi dừng lại một chút, biểu tình nặng nề vạn phần.
"Như thế nào ?"
Phương Hàn hỏi.
"Ngay cả người Phù Vân Sơn, cùng Độn Thế Tiên Cung cũng đã xuất hiện."
Lan di than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói.
"Nói như vậy, Phù Vân Sơn cùng Độn Thế Tiên Cung đã bắt đầu phá giới."
Phương Hàn chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên thương khung, trong đôi mắt mang theo hận ý. Nghe được tin tức của cừu nhân, hắn hận không thể lập tức bay qua đó, một lần hành động tiêu diệt tất cả địch nhân.
Nhưng tình huống trước mắt không cho phép hắn làm như vậy.
Lá bài tẩy của mình chỉ còn lại một lần cơ hội sử dụng. Một giờ căn bản không diệt được Phù Vân Sơn cùng Độn Thế Tiên Cung, ngược lại có thể bị bọn hắn chế trụ.
Nếu như mình không thể thoát thân kịp thời, một canh giờ trôi qua, người vẫn lạc sẽ là mình.
"Đúng vậy."
Lan di gật đầu.
Trên mặt nàng thổn thức, chậm rãi nói ra: "Sinh linh Địa Tiên Giới không phải người ngu."
"Sau khi bọn họ phá giới, mặc dù sẽ chiếm đoạt địa bàn, nhưng cũng sẽ điều tra bí ẩn hai giới dung hợp. Lấy danh tiếng của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, bọn họ muốn không tra ra được cũng khó."

"Điều này. . . ."
Phương Hàn dạo bước tại chỗ, hắn trầm ngâm trong chốc lát, sau đó nhẹ giọng lẩm bẩm: "Nội tình của Địa Tiên Giới thâm hậu, có vô thượng Chân Tiên tồn tại, sợ rằng Tử Huyền Giới sẽ không kiên trì được bao lâu."
"Chúng ta không thể tiếp tục lưu lại Tử Huyền Giới."
"Ý của thiếu chủ là đi Thiên Nguyên Giới ?"
Lan di hỏi.
"Không phải!"
Phương Hàn đưa tay lên, chém đinh chặt sắt nói: "Đại Hoang thành!"
"Mặc dù Đại Hoang thành an toàn, nhưng... ...
Sắc mặt Lan di phức tạp, nàng liếc mắt nhìn thiếu chủ nhà mình, trong lòng có rất nhiều lời không biết có nên nói hay không. Đại Hoang thành chính là địa bàn của Thiên Cơ Lâu.
Có Thiên Cơ lâu chủ tiền bối tọa trấn, không ai dám động thủ trong Đại Hoang thành. Đi tới nơi này, không hề nghi ngờ chính là an toàn tới cực điểm, đừng nói Phù Vân Sơn.
Cho dù là cả Địa Tiên Giới tụm chung một chỗ, cũng không dám làm xằng làm bậy ở Đại Hoang thành.
Nhưng mấu chốt là, đám người mình sau khi tiến vào Đại Hoang thành, làm sao để đi ra ngoài lần nữa, chẳng lẽ cả đời đều sinh hoạt dưới sự che chở của Thiên Cơ lâu chủ?
. .
Không trải qua lịch lãm, cảnh giới coi như cao, cũng chỉ là lục bình không rễ.
"Lan di, ngươi hiểu lầm rồi."
Phương Hàn lắc đầu, hắn chậm rãi nói ra: "Ta không phải là vì sợ chết, ta tiến vào trong Đại Hoang thành không phải vì tránh nạn, mà là để đi vào Thiên Cơ Lâu."
"Thiên Cơ Lâu?"
Lan di kinh ngạc vạn phần.
Nàng không thể tin nhìn thiếu chủ nhà mình.
Hai người mình, thời gian lịch luyện ở Tử Huyền Giới không ngắn, từng giao thủ cùng không ít thiên kiêu Tử Huyền Giới, mặc dù quá trình mười phần đặc sắc.
Nhưng thu hoạch lại ít đến thương cảm.

Bằng vào tài nguyên trong tay hai người, sợ rằng tiến nhập Thiên Cơ Lâu, ngay cả một chút vật có giá trị cũng không mua được. Dù sao.
Bọn họ chủ yếu là đi lịch lãm mà không phải vì huỷ diệt một thế lực cướp đoạt tài nguyên.
"Không sai."
Phương Hàn gật đầu, hắn chậm rãi nói ra: "Chính là Thiên Cơ Lâu."
"Thiếu chủ, chúng ta... . . ."
Lan di mở miệng.
Nhưng mà lời còn chưa nói hết, Phương Hàn đã giơ tay lên, cắt đứt lời tiếp theo đối phương định nói. Trong tay hắn xuất hiện từng khỏa phù hiệu, ngưng tụ thành kinh văn óng ánh khắp nơi.
Dường như một vầng mặt trời nhỏ sắp xếp trên hư không.
"Chúng ta còn có thứ này."
Đôi mắt Phương Hàn sâu thẳm giống như Thâm Uyên, sâu không thấy đáy.
"Truyền thừa lão tổ lưu lại?"
Lan di trầm mặc.
Nàng không mở miệng khuyên bảo.
Nàng biết thiếu chủ nhà mình, lấy ra truyền thừa này, trong lòng đã quyết định chủ ý, mặc nàng khuyên bảo như thế nào cũng không thể thay đổi suy nghĩ của Phương Hàn.
Như đã nói qua.
Phần truyền thừa này giao cho Thiên Cơ lâu chủ, cũng không tính là tiết lộ ra ngoài.
Dù sao thực lực của Thiên Cơ lâu chủ đã vượt xa Chân Tiên. Phần kinh văn này rơi vào trong tay Thiên Cơ lâu chủ, đối phương có thể hợp mắt hay không cũng không chắc chắn được.
"Trừ thứ đó ra, ta còn có một vật nữa."
Phương Hàn thu hồi kinh văn, lòng bàn tay xuất hiện một viên ngọc giản.
Ngọc giản này chính là trước đây Mạnh Khánh Chi giao cho hắn, hiện tại vừa hay có tác dụng.
Hắn cảm thấy Địa Tiên Giới phá giới mà đến, chiếm đoạt một Tử Huyền Giới chưa chắc có thể thỏa mãn dã tâm của bọn hắn, sớm muộn gì Thiên Nguyên Giới cũng sẽ nhận trùng kích.
Nếu như.
Bây giờ mình truyền tin tức cho Mạnh Khánh Chi, đến lúc đó Thiên Nguyên Giới sẽ sống chết mặc bây, hay là tham gia vào cuộc chiến, không

có ai có thể biết được. Nếu như có Thiên Nguyên Giới gia nhập vào, đoán chừng có thể tạo thành phiền toái không nhỏ cho Địa Tiên Giới.

Chương 435. Người Ngọc Hư Cung?

Việc duy nhất hắn không chắc chắn là đám người Mạnh Khánh Chi tiến vào trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, rốt cuộc đã trở về hay chưa.

Theo lý mà nói.

Đại chiến lâu như vậy, mấy vị Đại Đế kia cũng nên phân ra thắng bại rồi.

... . . .

Cùng lúc đó. Nơi biên hoang giữa Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới. Hai thân ảnh nhuốm máu xẹt qua hư không. Nhanh chóng xông về phía Thiên Nguyên Giới.

"Dương Tiễn, giao Chân Tiên cảm ngộ trong tay ra, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng!"

Giọng nói lạnh lùng vang vọng trong thiên địa.

Hai vị Chuẩn Đế xuất hiện, vị ở giữa chính là một đầu Cổ Thú khổng lồ, cả thân thể đều là kim sắc trường mâu, miệng rộng đầy răng nanh, dữ tợn không gì sánh được. Nhưng từ một góc độ nào đó mà nói, cũng cực kỳ Thần Võ.

Sau lưng của hắn, một thanh đế binh phiêu phù, nở rộ ức vạn đạo thần huy, đánh nát hư không vô ngần.

"Khốn kiếp!"

Dương Tiễn gầm lên.

Mình xuất đạo đã mấy trăm năm, đã bao giờ chật vật như vậy?

Vậy mà bây giờ ở Tử Huyền Giới lại bị đuổi giết đến mức độ này, có thể nói lên trời không có đường, xuống đất không cửa. Mắt thấy Thiên Nguyên Giới đã gần ngay trước mắt, nhưng lại nhớ ra hai vị Chuẩn Đế.

Một vị trong đó còn mang theo đế binh. Gần như đoạn tuyệt đường sống của hắn.

"Thánh Tử không cần phải lo lắng, ta đã thông báo cho Ngọc Hư Cung, hắn là người của ta đang trên đường chạy tới."

Bên cạnh Dương Tiễn, một người trung niên Chuẩn Đế trầm giọng nói.

Hai giới dung hợp, toàn bộ Tử Huyền Giới cũng đã biết tin tức. Tất nhiên bọn hắn cũng biết, nhưng bây giờ bọn hắn lại không thể chạy về phía biên hoang giữa Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới.
Bởi vì nơi đó đang đại chiến hừng hực khí thế.
Một vị Chuẩn Đế, một vị thiên kiêu trẻ tuổi như bọn họ đi qua, có thể tìm được Ngọc Hư Cung hay không cũng khó nói, nhưng tỷ lệ gặp phải Đại Đế Tử Huyền lại cực lớn.
Không cẩn thận sẽ có khả năng bị hồn xiêu phách tán.
"Các ngươi đang chờ viện quân Địa Tiên Giới sao?"
Cổ Thú Khổng lồ mở miệng nói.
Thanh âm chấn động chân trời.
Đế binh sau lưng hắn, ầm ầm nện xuống, cả phiến vũ trụ đều đang kịch liệt run run, sắp nứt ra.
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang thật lớn.
Trung niên Chuẩn Đế xuất thủ chống đỡ, tuy là chặn được một kích này, nhưng vẫn bị đánh bay mấy triệu dặm, thân ở giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm đỏ quần áo trên người.
"Không cần si tâm vọng tưởng, mặc dù Tử Huyền Giới không bằng Địa Tiên Giới, nhưng cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể công phá, mà phỏng chừng nhân vật Chân Tiên Ngọc Hư Cung các ngươi không dám tùy tiện xuất thủ."
Đôi mắt Cổ Thú khổng lồ lạnh nhạt, nắm chắc phần thắng nói.
Loại chuyện hai giới dung hợp này, đối với sinh linh Tử Huyền Giới mà nói không coi vào đâu, bọn họ đã trải qua một lần, mà đối với Địa Tiên Giới mà nói lại là lần đầu trong đời.
Nhân vật càng mạnh mẽ, đối với tồn tại kinh khủng hơn lại càng kính nể.
Trước khi chưa điều tra rõ, thậm chí bọn họ không dám bước vào Tử Huyền Giới.
Chỉ cần có bốn chữ Thiên Cơ lâu chủ đè nặng trên đầu, lúc này đại chiến sẽ chỉ hạn chế ở Đế cảnh. Trong nhất thời nửa khắc, chiến hỏa không kéo tới được chỗ này
Dù sao.
Không phải là Tử Huyền Giới không có con bài chưa lật.
Bạch Lễ Đại Đế cùng Vũ Niết Đại Đế còn chưa gia nhập vào chiến cuộc, tương lai thắng bại còn khó nói.

"Các ngươi đang muốn chết sao, các ngươi có biết trêu chọc Ngọc Hư Cung sẽ gặp kết quả gì không?"
Trung niên Chuẩn Đế ho ra máu, sau lưng của hắn cũng có một đế binh, chiếu sáng vạn dặm sơn hà. Đế uy khủng bố tràn ngập ép sập mảng lớn hư không.
Chính là bởi vì có đế binh này tồn tại mới khiến cho bọn họ thoát khỏi sự truy sát của sinh linh Tử Huyền Giới. Nhưng dù là vậy.
Đồng môn Ngọc Hư Cung cùng hạ giới cũng đã vẫn lạc gần hết. Chỉ còn lại hắn cùng với Dương Tiễn còn sống.
"Lúc này thế lực của Địa Tiên Giới còn không quản được Tử Huyền Giới, giao Chân Tiên cảm ngộ ra, tự phế bỏ tu vi, ta có thể tha các ngươi một mạng!"
Một vị Chuẩn Đế khác đi ra, ngăn chặn đường lui của hai người Dương Tiễn. Sắc mặt hắn lạnh nhạt, trong khi chớp mắt bắn ra hàn mang.
"Ta có thể nói cho các ngươi biết, bọn ta mới truyền tin cho Ngọc Hư Cung, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có Đại Đế chạy tới, hiện tại các ngươi rời đi còn kịp."
Trung niên Chuẩn Đế hít sâu một hơi, trầm giọng nói.
Danh tiếng của Ngọc Hư Cung ở Tử Huyền Giới không lớn, hắn chỉ có thể lấy ra một vị Đại Đế. Chỉ hy vọng Đại Đế Ngọc Hư Cung có thể tới nhanh một chút.
Nếu không bằng một mình hắn, thân thể còn bị trọng thương, chưa chắc có thể chống đỡ được hai vị Chuẩn Đế liên thủ.
"Thật sao ?"
Cổ Thú khổng lồ tiến lên trước một bước, tản ra khí thế của mình. Thanh âm ùng ùng vang lên, mấy vạn ngôi sao đều rạn nứt, sau đó nổ tan tành.
Cảnh tượng cực kỳ kinh người, đó mới chỉ là khí tức của hắn gây nên mà thôi.
"Tử Huyền Giới không phải là nơi các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi."
"Giết ta, đối với các ngươi mà nói có trăm hại mà không một lợi, không bằng kết một mối thiện duyên, ta có thể bảo đảm Ngọc Hư Cung sẽ không đối địch với chư vị."
Dương Tiễn chậm rãi mở miệng, thanh âm không có gợn sóng, hết sức bình tĩnh. Cho dù đối mặt với hai vị Chuẩn Đế, hắn cũng không có chút e ngại nào.

Dù sao ở Ngọc Hư Cung, Chuẩn Đế cũng không coi vào đâu. Hắn từng gặp không ít người.
“Ồ?"
"Là địch thì sao? Sau khi giết ngươi, lấy được Chân Tiên cảm ngộ, bọn ta tất nhiên có thể bước vào cảnh giới Đại Đế. Chỉ cần bước vào Đại Hoang thành là có thể sống một đời này không lo."
“Ngọc Hư Cung ngươi có thể làm khó dễ được ta sao?"
"Chờ sau khi bọn ta thành tiên, ai sống ai chết còn chưa biết được!"
Ánh mắt Cổ Thú Khổng lồ, sắc lạnh, thanh âm băng lãnh không có một chút cảm tình. Xuy!
Hắn lại ra tay lần nữa, ở giữa bàn tay kia tinh hà chuyển động, vũ trụ tan biến, như đang Khai Thiên Tích Địa.
Trong bàn tay hắn giống như đang nắm một phương vũ trụ, chứa vô tận tinh thần, bao gồm vô số ngọn núi, muốn trấn áp hai người Dương Tiễn
Thình thịch.

Chương 436. Đây là một thế giới mới ? .

Cũng trong lúc đó.
Ở phía sau hai người Dương Tiễn, một vị Chuẩn Đế khác cũng động thủ, hắn giơ tay duỗi ra, một tia sáng bay ra, phá diệt Vĩnh Hằng, xuyên thủng thiên khung ra một lỗ hổng lớn.
Rất lâu không cách nào khép lại.
"Thánh Tử, hai vị Chuẩn Đế này, không phải là kẻ vớ vẩn, ngươi có vật bảo mệnh, nếu có thể tìm được cơ hội, hãy nhớ rời khỏi nơi này. Chỉ cần tới phạm vi trăm dặm chung quanh Đại Hoang thành là có thể giữ lại một mạng!"
Người đàn ông trung niên dùng thần thức truyền âm, trong giọng nói mang theo một sự tang thương thấy chết không lùi.
Hắn hiểu được hôm nay sợ rằng hai người sẽ gặp nguy hiểm. Hai vị Chuẩn Đế mang theo đế binh chạy tới, hành động này là muốn tuyệt sát bọn họ, nếu không lấy được Chân Tiên cảm ngộ chắc chắn sẽ không bỏ qua.
Chỉ có một người liều mình ngăn chặn hai vị Chuẩn Đế, mới có thể để cho người còn lại tranh thủ được một cơ hội sống.

"Không thể... . . ."
Dương Tiễn mở miệng.
Lời còn chưa nói hết.
Trung niên Chuẩn Đế phóng lên cao, trong nháy mắt hắn bạo phát hào quang rực rỡ, Lôi Điện vô cùng vô tận, xen lẫn với hỏa diễm đốt sạch thiên địa, bao trùm xuống. . . . . Toàn bộ chiến trường đều bị bao phủ.
Hắn đứng sừng sững ở trên vòm trời, khí tức lên đến cực hạn, có vô cùng vô tận Đại Đạo quy tắc đang diễn hóa, biến thành lôi thác, trùng kích thứ phương, mạnh mẽ đánh nát bấy vũ trụ trong lòng bàn tay.
Sau đó.
Hắn đối mặt với một vị Chuẩn Đế khác, hai người triển khai đại chiến sinh tử, vô số Tinh Vực bị hủy diệt dưới dư âm chiến đấu của hai người.
"Nỏ mạnh hết đà, ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu ?"
Cổ Thú Khổng lồ rống to hơn, mái tóc hắn tung bay, từng sợi trong suốt, đôi mắt thâm thúy giống như đại dương, hắn kết một pháp ấn, đánh về phía trước.
Đây chính là một vị Chuẩn Đế ra tay toàn lực, tràng diện này không thể tưởng tượng nổi, so với Khai Thiên Tích Địa còn dọa người hơn. Pháp ấn đè xuống, giống như một tòa Ma Sơn Thái Cổ, Thiên Băng Địa Liệt, vô số Tinh Thần vỡ nát, cảnh tượng mạt thế hiện ra, dường như thời gian cũng bị đóng băng.
Một đòn này đánh xuống, mặc dù trung niên Chuẩn Đế có thể chống đỡ, phỏng chừng cũng triệt để trọng thương, không còn lực tái chiến.
Nhưng ngay khi pháp ấn sắp sửa trấn áp xuống. Thời gian bỗng nhiên chậm lại.
Một bàn tay to lớn vô biên vô hạn từ cuối chân trời duỗi tới, giống như chủ nhân bầu trời, kéo pháp ấn lại, sau đó năm ngón tay nắm lại.
Bịch một tiếng.
Pháp ấn bị bóp thành hư vô.
"Ai?"
Thần sắc Cổ Thú Khổng lồ biến đổi, hắn phóng lên cao, quát lạnh.
"Ngọc Hư Cung, Hoàng Vân!"
Thanh âm nhàn nhạt truyền đến, thiên địa lại tiếp tục chuyển động.
Ở nơi cực xa.
Một đầu Thần Lộc trắng như tuyết, không có một chút tạp sắc nào, toàn thân giống như tơ lụa, thần quang lượn lờ, đang cõng một vị nam tử đầu đội

Ngọc Quan, lăng không đi tới.
Khuôn mặt nam tử mơ hồ, khí tức như vực sâu đỉnh núi, tuế nguyệt trường hà lượn lờ quanh thân thể, không gian bao phủ thân thể, hắn giống như muốn mở ra vùng thiên địa này, tái tạo lại càn khôn.
"Người của Ngọc Hư Cung?"
Đồng tử hai vị Chuẩn Đế Tử Huyền Giới co rụt lại, hít một ngụm khí lạnh.
Điều này sao có thể ?
Không phải Minh Đế của Địa Tiên Giới đang chiến đấu cùng đám người Bích Lạc Đại Đế sao?
Ngọc Hư Cung này sao có thể vòng qua chiến trường, đi sâu vào nội địa Tử Huyền Giới, còn đến địa phương tiếp giáp giữa Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới?
Đây chính là đi ngang qua toàn bộ Tử Huyền Giới đó!
Tuyệt đối không có khả năng không bị Đại Đế Tử Huyền Giới phát hiện!
"Tham kiến sư tôn!"
"Bái kiến Hoàng trưởng lão!"
Khác với hai vị Chuẩn Đế Tử Huyền Giới, trên mặt Dương Tiễn cùng người đàn ông trung niên hiện lên vẻ vui mừng, vội vã chắp tay hành lễ.
"Ừm."
Hoàng Vân gật đầu.
Hắn liếc mắt nhìn hai người Dương Tiễn, sau khi xác nhận ái đồ của không có gì đáng ngại, trong lòng hắn thả lỏng một hơi.
"Tử Huyền Giới thế nguy như chồng trứng, các ngươi lại còn dám khiêu khích Ngọc Hư Cung, cũng thật là to gan!"
Hoàng Vân nhẹ giọng mở miệng nói.
Lời của hắn rất bình thản, không vui không giận, nhưng lại có đế uy vô thượng cuộn trào mãnh liệt, chấn động mảng lớn tinh không, khiến cho chỗ này quang mang đại thịnh.
Nổi lên từng đạo Trận Văn, hóa thành một mảnh lớn Tiên Đạo Pháp Tắc.
"Nguy rồi!"
Trong lòng Cổ Thú Khổng lồ phát lạnh.
"Vị Đại Đế Ngọc Hư Cung này muốn động thủ!"
Hai vị Chuẩn Đế liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương. Hiện tại suy nghĩ làm sao Đại Đế Ngọc Hư Cung qua được đây đã không quan trọng.
Dù sao.

Người cũng đã đi tới trước mặt.
Việc cấp bách lúc này là phải suy nghĩ hai người mình làm thế nào mới chạy thoát được một mạng.
Truy sát đồ đệ của người ta lâu như vậy, còn là đệ nhất tuyệt thế kỳ tài trên Vạn giới Thiên Kiêu Bảng, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết Ngọc Hư Cung sẽ không bỏ qua chuyện này.
"Đi!"
Cổ Thú khổng lồ quát lạnh một tiếng, hắn vung ra móng vuốt khổng lồ, vạch ra một đường vòng cung trong hư không, đế binh phía sau ầm ầm nện xuống, vô số Tinh Thần nát bấy.
Mà bản thân của hắn thì hóa thành một đạo lưu quang, xông về phương xa.
Một vị Chuẩn Đế khác cũng làm động tác y hệt như hắn, đều trước khi chạy trốn đánh ra một Thần Thông mạnh nhất, muốn nhờ vào đó ngăn chặn bước chân một vị Đại Đế.
"Các ngươi đi được sao?"
Con ngươi Hoàng Vân híp lại, bắn ra hai đạo quang mang sắc bén.
Hắn đứng ở trên trời cao, nhìn phía hai vị Chuẩn Đế đang vội vã chạy trốn, trong đôi mắt tràn ngập cảnh tượng Nhật Nguyệt sụp đổ, tinh thần hủy diệt, Hỗn Độn sôi trào.
Trong mắt hắn đạo văn dày đặc, vô tận phù văn đan xen thành đại đạo, hóa thành một tấm Thiên La Địa Võng, nhanh chóng khuếch tán, bao trùm phạm vi ức vạn dặm.
Đây là một loại đồng thuật!
Cực kỳ mạnh mẽ, khiến người ta căn bản khó có thể chống đỡ.
"Ầm ầm!"
Thiên Địa chấn động kịch liệt.
Vô số phù hiệu từ trên trời giáng xuống, hóa thành từng tòa trận pháp khổng lồ bao trùm tất cả, trùng trùng điệp điệp, giống như từng ngọn cao vạn trượng xếp hàng trên bầu trời.

Chương 437. Đây là một thế giới mới ? . (2)

Chương trước Chương sau
"Vù vù!"

Vô số pháp trận đồng thời vận chuyển, giam giữ hai vị Chuẩn Đế trong hư không. Không đợi hai người mở miệng cầu xin tha thứ, áp lực kinh khủng đã xuất hiện, lập tức ma diệt hai người thành hư vô.
"Ánh sáng đom đóm, cũng dám cùng nhật nguyệt tranh huy?"
Thanh âm lạnh nhạt vang lên, vẻ mặt không biểu tình của Hoàng Vân thoạt nhìn rất đáng sợ, đôi mắt sâu không thấy đáy giống như là có thể nuốt gọn Nhật nguyệt sơn hà, để cho vũ trụ trong nháy mắt sụp đổ.
Sau khi xác nhận hai vị Chuẩn Đế triệt để hôi phi yên diệt.
Hắn đứng trên không trung, không lựa chọn rời đi mà đưa ánh mắt nhìn về phía Thiên Nguyên Giới.
Nơi đây chính là địa phương tiếp giáp giữa Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới. Lấy thực lực Đại Đế đã có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong Thiên Nguyên Giới, thậm chí một số Thánh Địa cũng không thoát được ánh mắt của hắn.
"Đây là một thế giới mới, hay là Tử Huyền Giới còn rộng lớn hơn so với Địa Tiên Giới?"
Hoàng Vân lẩm bẩm.
Hai giới đã sớm dung hợp, hiện nay hai thế giới hợp thành một, cho dù là Hoàng Vân cũng không thể nào phát hiện hai thế giới này vốn là độc lập.
Lấy thực lực của hắn chỉ có thể nhìn ra hai địa phương này hoàn toàn khác biệt mà thôi.
Một bên được tinh vực dày đặc bao phủ, ức vạn ngôi sao sắp xếp trong tinh không, Ức Vạn Vạn vạn ức sinh linh đều ở trên hành tinh, mà một bên kia lại giống như Địa Tiên Giới.
Chính là một khối đại lục hoàn chỉnh, diện tích vô biên.
"Thế lực khắp nơi Trong Địa Tiên giới, đều có ý muốn với Tử Huyền Giới. Nếu như Ngọc Hư Cung ta trực tiếp Quân Lâm phương thiên địa này, hẳn là có thể tạo ra một cục diện khác!"
Trong lòng Hoàng Vân xuất hiện một ý nghĩ.
"Sư tôn!"
Lúc này.
Dương Tiễn đã đi tới bên cạnh Hoàng Vân, cung kính thi lễ một cái, mở miệng nói ra: "Phía trước là Thiên Nguyên Giới, chính là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đã xuất thủ dung hợp hai thế giới lại thành một."
"Thiên Nguyên Giới ?"

Thần sắc Hoàng Vân hơi động, kinh ngạc nói: "Đồ nhi, ý của ngươi là Thiên Nguyên Giới cùng Tử Huyền Giới vốn là hai thế giới độc lập?"
". . . Hẳn là như vậy."
Dương Tiễn ngẫm nghĩ một cái, mở miệng nói: "Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới dung hợp trước khi đồ nhi Hạ Giới, vì vậy cụ thể đồ nhi cũng không rõ lắm."
"Hai giới dung hợp. . . ."
Hoàng Vân ngẩng đầu, lần thứ hai nhìn về phía Thiên Nguyên Giới. Lần này hắn thâm nhập vào trong Tử Huyền Giới không chỉ riêng vì giải cứu đồ đệ, quan trọng hơn chính là điều tra rõ Tử Huyền Giới.
Kết quả không nghĩ tới, mới cứu được Dương Tiễn, hắn đã nắm bắt được một tin tức quan trọng.
Nhân vật có thể dung hợp Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới, chưa chắc không thể dung hợp Địa Tiên Giới. Nếu thực sự như thế, phải dò xét Thiên Nguyên Giới thật kỹ mới được.
"Không dối gạt sư tôn, Địa Tiên Giới có thể dung hợp với Tử Huyền Giới cũng là do Thiên Cơ lâu chủ tiền bối âm thầm ra tay". Dương Tiễn chắp tay nói.
Theo sư tôn tu luyện mấy trăm năm, hắn hiêu rất rõ tính cách của sư tôn.
Ở thời khắc mấu chốt hai giới dung hợp, tất cả thế lực khắp nơi đều xuất thủ, Ngọc Hư Cung bọn họ cũng không có khả năng tự cho là mình thanh cao, đối với Tử Huyền Giới coi như không thấy.
Lúc này.
Khả năng một đám cao tầng của Ngọc Hư Cung đang mưu đồ một kế hoạch còn kinh khủng hơn.
Nếu như Ngọc Hư Cung xuất thủ, đương nhiên sẽ không giới hạn ở một địa phương nhỏ, tất nhiên muốn cắt xuống một khối thịt béo của Tử Huyền Giới.
NẾu như chỉ đặt tầm mắt trong Tử Huyền Giới thôi thì cũng không có gì, nhưng nếu như đặt chủ ý lên trên Thiên Nguyên Giới, cuối cùng kết quả là gì sẽ khó mà nói trước được.
Có thể Thiên Cơ lâu chủ tiền bối lựa chọn làm như không thấy.
Cũng có thể là trong một đêm, Ngọc Hư Cung hôi phi yên diệt.
"Ừm?"
Thân hình Hoàng Vân chấn động, lộ ra vẻ không thể tin được, trầm giọng nói: "Đồ nhi, ngươi là nói Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới đều là do vị

Thiên Cơ lâu chủ này dung hợp lại ?"
"Không sai."
Dương gật đầu, chém đinh chặt sắt nói.
"Điều này..."
"Nếu có thể dung hợp Tử Huyền Giới, ai có thể biết, vị Thiên Cơ lâu chủ kia có thể dung hợp Địa Tiên Giới hay không?"
Sắc mặt Hoàng Vân phức tạp, liếc mắt nhìn Thiên Nguyên Giới thật sâu. Đáy mắt lóe lên một tia kiêng kỵ, cũng may mình chưa đưa tin, nếu như mình truyền tin tức đi rồi.
Sau đó Ngọc Hư Cung phá giới mà đến. Vậy thì cục diện sẽ khó mà tưởng tượng.
Nói không chừng trong vô hình Ngọc Hư Cung đã trêu chọc một đại địch. Đây chính là nhân vật kinh khủng có thể dung hợp Địa Tiên Giới, trước khi nắm rõ được thái độ của hắn, Ngọc Hư Cung vẫn không nên vọng động là tốt nhất.
"Sư tôn có điều không biết, thực lực của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối khủng bố khó lường, mặc dù ẩn cư ở bên trong Thiên Cơ Lâu, nhưng có thể thấy rõ bất cứ chuyện gì trong vạn giới."
"Cho dù là một vị Đại Đế đang suy nghĩ, cũng không gạt được ánh mắt của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối."
Dương Tiễn lần nữa lên tiếng nói
"Cái này. . ."
Thân thể Hoàng Vân lần nữa chấn động. Đây không phải chứ ?
Theo hắn thấy, có thể xuất thủ dung hợp Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới, vị Thiên Cơ lâu chủ kia là một vị đại năng có thực lực kinh khủng không sai, nhưng còn có thể suy tính Thiên Cơ.
Đây quả thực là tồn tại không cách nào ngưỡng vọng.
"Đồ nhi, lời này của ngươi là thật chứ?"
Hoàng Vân trầm giọng nói. Trong Địa Tiên giới cũng không phải là không có tồn tại giỏi về suy tính thiên cơ, ngược lại còn không ít. Nhưng nhân vật như vậy, mỗi người đều bệnh tật đầy người.
Trên người có rất nhiều tai hại.
Đi ra khỏi nhà đều phải cẩn thận từng li từng tí, sợ mình gặp bất trắc. Dù sao.
Thiên Khiển cũng không chỉ có một loại hình thức là Lôi Kiếp, có đôi khi nhân họa cũng ở bên trong phạm vi Thiên Khiển.

Người như vậy, phần lớn thực lực đều không quá cao, nhưng vị Thiên Cơ lâu chủ này hiển nhiên đã nằm ngoài khả năng nhận thức của hắn.
"Đồ nhi nói từng câu từng chữ đều là thật."
Dương Tiễn gật đầu, trong tay hắn hiện lên một viên ngọc giản, đưa đến trước mặt Hoàng Vân, nhanh chóng nói ra: "Còn đây là các loại bảng danh sách mà Thiên Cơ lâu chủ tiền bối ban bố ra ngoài."
"Thực lực đồ nhi thấp, may mắn cũng lên bảng."
"Ồ?"
Hoàng Vân hơi thâm ý liếc mắt nhìn Dương Tiễn, đưa tay tiếp nhận ngọc giản, liếc nhìn từng nội dung ở bên trong. Đầu tiên là Đế Bảng, sau đó là Đế Binh bảng, cuối cùng là vạn giới Thiên Kiêu Bảng.

Chương 438. Tại hạ muốn thành đế! .

Sau khi nhìn nội dung từ đầu tới cuối, Hoàng Vân im lặng thật lâu. Hắn có thể khẳng định.
Những bảng danh sách này nhất định là đã ban bố từ trước khi Địa Tiên Giới dung hợp với Tử Huyền Giới.
Nếu ngay lúc đó Thiên Cơ lâu chủ đã ban bố Đế Bảng, có nghĩa là Địa Tiên Giới đã không có bất luận bí mật gì đáng nói đối với Thiên Cơ lâu chủ.
"Trảm Tiên Thai cũng bị Thiên Cơ lâu chủ biết được?"
Sắc mặt Hoàng Vân khó coi.
Đây vốn là binh khí của sư phụ hắn, danh khí ở trong Địa Tiên giới không nhỏ. Trong mắt của mọi người, Tử Hư đạo nhân đã thành tiên, binh khí của hắn tất nhiên cũng là tiên binh.
Nhưng chỉ có mấy vị Đệ Tử Chân Truyền trong Thiên Hư Cung mới biết được, Trảm Tiên Thai căn bản không hề thăng cấp thành tiên binh. Sư tôn của bọn họ lại luyện chế một món binh khí khác.
Mà hôm nay Trảm Tiên Thai vẫn cất giữ trong cấm địa ở hậu sơn, không thể sử dụng tùy tiện.
"Vạn giới Thiên Kiêu Bảng thứ. . . ."
Hoàng Vân thấy được một cái tên quen thuộc, hắn quay đầu liếc nhìn Dương Tiễn, trong lòng thoáng hiện lên một tia vui vẻ. Đây mà là may mắn lên bảng?

Đây rõ ràng là thực lực áp đảo vô số thiên kiêu, cho dù là Địa Tiên Giới cũng không tìm ra địch thủ. Trước đây có người nói Dương Tiễn mang phong thái Chân Tiên.
Phần lớn mọi người đều khen tặng bên ngoài một chút, cho Ngọc Hư Cung mặt mũi. Thực ra trong lòng lại không cho là đúng. Nhưng hôm nay.
Phần bảng danh sách này hiện ra, toàn bộ đã rõ.
Trong vô số thiên kiêu vạn giới, Dương Tiễn của Ngọc Hư Cung độc chiếm đệ nhị, người như vậy đều không thể thành tiên, thử hỏi còn có ai có thể thành tiên ?
"Không tệ, đồ nhi không được kiêu ngạo, không thể khinh thường anh kiệt trong thiên hạ.” Hoàng Vân động viên một câu
Tuy là chưa từng gặp mặt vị Thiên Cơ lâu chủ kia, nhưng lúc này hắn vậy mà lại sinh ra cảm xúc cùng chung chí hướng. Không vì điều gì khác.
Chỉ bởi vì trước đây hắn cũng cảm giác đồ nhi của mình là mạnh nhất. Bây giờ nhìn lại, quả nhiên anh hùng sở kiến cũng là như vậy (cái nhìn của anh hùng).
"Đồ nhi xin nghe theo sư tôn.” Dương Tiễn chắp tay.
Hắn giống như đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại lấy ra một chiếc hộp ngọc chế tạo từ thần kim, đưa đến trước mặt Hoàng Vân.
Hộp ngọc này cao không quá nửa thước, óng ánh trong suốt, bên trong có thần quang tỏa sáng rực rỡ, thần bí thoát tục. Chỉ cần nhìn một chút thôi cũng khiến cho người ta có cảm giác muốn ngộ đạo.
Dường như từ nơi sâu xa có Vô Thượng tiên nhân đang tụng kinh bên tai. Kinh văn phá vỡ thời gian trường hà, từ vạn cổ về trước chảy xuôi đến hiện tại.
"Sư tôn, đồ nhi dưới sự chỉ điểm của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, vừa mới lấy được Chân Tiên cảm ngộ, xin sư tôn lưu lại."
Dương Tiễn lên tiếng nói.
Phần cảm ngộ này vô cùng trân quý, nếu rơi vào trong tay một người tu luyện bình thường, giá trị e rằng kém một công pháp Chân Tiên. Thế nhưng nếu như rơi vào trong tay Đại Đế đỉnh phong.
Hoặc là rơi vào trong tay một vị Vô Thượng Chân Tiên Cảnh, giá trị sẽ khác.
Bởi vì.
Rất có thể phần cảm ngộ này sẽ cho ra một vị tiên nhân chân chính.
"Tốt!"

Hoàng Vân khen ngợi một tiếng.
Hắn không nghĩ tới dưới tình cảnh Không Gian Thông Đạo bị đoạn tuyệt, Dương Tiễn mất đi Ngọc Hư Cung chống đỡ phía sau, vẫn còn có thể lấy được Chân Tiên cảm ngộ. Đây quả thực là không thể tin được.
Phải biết rằng ở trong Tử Huyền Giới cũng có không ít Đại Đế.
Có bọn hắn xuất thủ, Dương Tiễn muốn lấy được Chân Tiên cảm ngộ không biết khó hơn gấp bao nhiêu lần. Nhưng kết quả cuối cùng, Dương Tiễn vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ.
Còn mang theo phần cảm ngộ này chờ được tới lúc mình cứu viện.
"Đồ nhi đi chuyến này không phụ sự mong đợi của mọi người, đợi sau khi trở lại Ngọc Hư Cung ta sẽ tự mình bẩm báo với sư tôn, để hắn ban thưởng tiên pháp!"
Hoàng Vân liếc mắt nhìn Dương Tiễn, sau đó dời mắt sang trung niên Chuẩn Đế ở bên cạnh. Hắn lấy ra một lọ đan dược, đưa đến trước mặt đối phương, cảm khái nói:
"Chuyến này chỉ có ngươi cùng đồ nhi ta sống sót, có thể thấy được nguy hiểm trong đó. Công sức ngươi bỏ ra, Ngọc Hư Cung đã nhìn thấy hết, ít ngày sau tất sẽ có trọng thưởng."
"Ngươi nhận lấy bình đan dược này trước, đợi sau khi trở lại Ngọc Hư Cung, ta sẽ bẩm báo với sư tôn."
"Đa tạ trưởng lão.”
Trung niên Chuẩn Đế đưa tay tiếp nhận đan dược, sắc mặt hắn mang theo vài phần do dự, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng sau một lát hắn than nhẹ một tiếng, bỏ đi ý niệm trong lòng.
"Có chuyện gì cứ nói thẳng đừng ngại, ngươi cũng là đệ tử của Ngọc Hư Cung, còn che chở cho đồ nhi ta một mạng, ta có thể cam kết với ngươi."
"Chỉ cần là trong phạm vi năng lực của ta, ta sẽ giúp."
Hoàng Vân liếc mắt nhìn trung niên Chuẩn Đế, giống như phát hiện suy nghĩ trong lòng hắn, mở miệng nói.
"Điều này. . . . ."
Trung niên Chuẩn Đế mím môi một cái, bàn tay hắn siết đan dược, sau khi trầm ngâm một hồi lâu, hắn cúi người hành lễ, mở miệng nói: "Tại hạ bảo vệ Thánh Tử, chính là bổn phận cùng chức trách của mình, không dám kể công."
"Ồ?"

Trên mặt Hoàng Vân vô cùng kinh ngạc, có chút không hiểu nói: "Ngươi không muốn ban thẳng?"
Việc này có thể nói là kỳ lạ.
Tu luyện vô số năm, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người không muốn ban thưởng. Chẳng lẽ Ngọc Hư Cung sau lưng mình không còn lực hấp dẫn gì đối với hắn nữa rồi?
Hoặc có lẽ là.
Hắn cho rằng Ngọc Hư Cung không lấy ra được đồ vật vừa mắt hắn, bởi vậy không muốn ban thưởng ?
"Cũng không phải. . ."
Trung niên Chuẩn Đế nhát gan, trong lòng hắn luôn do dự rốt cuộc có nên hay không nói.
"Cứ nói đừng ngại."
Thanh âm Hoàng Vân nặng nề hơn mấy phần, vang vọng trong hư không, khiến cho khí huyết người khác bốc lên.
"Tại hạ tại hạ. . . .
Trung niên Chuẩn Đế cắn răng, dường như đã hạ quyết tâm, trầm giọng nói:
"Tại hạ muốn thành đế!"
"Ừm ?"
Khóe mắt Hoàng Vân nhíu lại, trong lòng sinh ra vài phần không vui.
Thành đế sao có thể đơn giản như vậy?
Tuy hắn đã là một vị Chuẩn Đế, nhưng muốn thành đế cũng không phải chuyện chỉ một câu nói. Mặc dù mình có sư tôn chỉ điểm, nhưng rốt cuộc hắn có thể thành Đế hay không.
Cũng phải xem tạo hóa của mỗi người.
Có người thành đế chỉ là nước chảy thành sông, nhưng cũng có người cho đến cuối đời, mất hết sinh lực cũng không cách nào thành đế.

Chương 439. Chắc là mọi người đều biết.

Giống như vị nam tử trung niên này nếu có phong thái thành Đế, vậy hắn sẽ không phải là Đệ Tử Ngoại Môn Ngọc Hư Cung nữa, mà là một vị sư huynh đệ của mình.
Có thể nói.

Hy vọng thành đế của hắn cực kỳ xa vời.
Nhưng hắn lại muốn phần thưởng này, kết quả phải khiến cho hắn thất vọng rồi.
"Việc thành Đế cần phải bàn bạc kỹ hơn."
Hoàng Vân trầm ngâm nói.
Ngụ ý đã quá rõ ràng.
Hoàng Vân là ám chỉ hắn có muốn đổi một điều kiện khác hay?
Ngọc Hư Cung tuy mạnh, nhưng không phải nói ai có thể thành đế, người đó sẽ thành đế. Nếu như Ngọc Hư Cung có bản sự này, Địa Tiên Giới đã sớm là thiên hạ của Ngọc Hư Cung.
"Hoàng trưởng lão. . . ."
Trung niên Chuẩn Đế mím môi một cái, hắn trầm giọng mở miệng: "Thực ra trong khoảng thời gian này, trong tay tại hạ tích lũy được rất nhiều, nhưng muốn thành đế vẫn còn thiếu một chút. . ."
"Có ý tứ ?"
Hoàng Vân không hiểu ra sao.
Thành đế cùng tích lũy có quan hệ gì sao?
Cũng không phải là ai xuất thân giàu có, người đó sẽ nhất định thành đế.
"Không dối gạt Hoàng trưởng lão, trong Thiên Cơ Lâu có cơ duyên thành đế, nhưng cần phải trao đổi đồng giá. Bằng vào một mình tại hạ vẫn còn thiếu một chút lực, vì vậy. . . ."
Trung niên Chuẩn Đế lén liếc mắt quan sát Hoàng Vân, trong lòng cảm thấy bất ổn, hắn không biết đề nghị mình có bị Hoàng Vân từ chối hay không.
Nếu như Hoàng Vân không gật đầu.
Vậy thì rất có thể Ngọc Hư Cung cũng sẽ không để ý tới đề nghị của hắn.
Dù sao.
Quyền phát biểu của Hoàng Vân ở trong Ngọc Hư Cung vẫn rất lớn.
"Cơ duyên Thành đế?"
Con ngươi Hoàng Vân híp lại, nhìn chằm chằm trung niên Chuẩn Đế, trầm ngâm nói: "Ý ngươi là, Thiên Cơ lâu chủ có thể chỉ điểm người khác thành đế, nhưng cần đánh đổi một số thứ?"
Điểm ấy hắn cũng không thấy ngạc nhiên.
Với sự hiểu biết của hắn đối với Thiên Cơ lâu chủ, đây chính là mãnh nhân có thể dung hợp Địa Tiên Giới, tùy tiện chỉ điểm người khác thành đế còn không phải là chuyện nửa phút hay sao?

Cũng giống như hắn là một vị Đại Đế, chỉ điểm người khác thành thánh cũng không phải rất khó.
"Quả thực là cần phải trả giá lớn."
Trung niên Chuẩn Đế chắp tay, mở miệng nói ra: "Nhưng không phải là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối chỉ điểm, mà là tiền bối tự mình thôi diễn một nơi có cơ duyên thành Đế phù hợp nhất cho người!"
"Từ trước đến nay, người thành Đế ở trong Thiên Cơ Lâu đã không dưới bốn năm vị!"
"Ồ?"
Lông mày Hoàng Vân nhướn lên, trong lòng nhấc lên sóng lớn ngập trời.
Bốn năm vị. . . Đại Đế!
Đây là khái niệm gì ?
Tương đương với vị Thiên Cơ lâu chủ kia trong vô hình đã sáng lập 4 5 thế lực đứng đầu. Mỗi một vị Đại Đế, không thể nghi ngờ đều là chiến lực đỉnh phong của bất kỳ thế lực nào.
Như vậy.
Nếu như Thiên Cơ lâu chủ muốn, chẳng phải là có thể dễ dàng sáng tạo một thế lực còn kinh khủng hơn so với Ngọc Hư Cung?
Điều này quả thực quá đáng sợ.
Vốn là vị Thiên Cơ lâu chủ này đã khiến người ta kính nể, thậm chí bây giờ còn tiện tay làm cho không ít người chạm tới Đại Đế, điều này có ý gì ?
Chẳng lẽ muốn đẳng cấp thế giới nhanh chóng tăng lên? Sợ rằng cũng chỉ có lời giải thích này mới thuyết phục được.
"Sư tôn, thực ra trong Thiên Cơ Lâu không chỉ có cơ duyên thành đế, còn có. . .Phương pháp thành."
Dương Tiễn đúng lúc bổ sung thêm.
"Ừm ????"
Sắc mặt Hoàng Vân ngẩn ra, vẻ mặt đờ đẫn. Rất lâu sau hắn mới phản ứng được, không thể tin nói: "Đồ nhi, ngươi nói phương pháp thành tiên??"
"Đúng vậy."
Dương Tiễn gật đầu.
"Điều này này. . ."
Hoàng Vân nhìn Dương Tiễn một chút, lại nhìn cảm ngộ Chân Tiên trong tay một chút, bỗng nhiên hắn cảm thấy Chân Tiên cảm ngộ trong tay cũng không thơm lắm.
"Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn. . . ."

Trên mặt Hoàng Vân giống như có điều suy nghĩ, hắn quay đầu nhìn Thiên Nguyên Giới, sau một hồi lâu mới thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói: "Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới mới vừa dung hợp, công việc bề bộn, trước tiên hai người các ngươi theo ta trở về Ngọc Hư Cung, bẩm báo chuyện hôm nay lại cho chưởng giáo đã."
Một thế lực siêu nhiên có thể chỉ điểm người khác thành đế, thậm chí là thành tiên. Ngọc Hư Cung không thể không đối đãi thận trọng.
Dù sao.
Bất kỳ thế lực nào cũng sẽ không ghét bỏ chiến lực cao tầng nhà mình có quá nhiều.
"Đúng rồi."
Hoàng Vân đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lần nữa lên tiếng hỏi "Tin tức Thiên Cơ lâu chủ có thể chỉ điểm người khác thành đế, thậm chí thành tiên, rốt cuộc có bao nhiêu người biết ?"
"Ách. . ."
Sắc mặt Dương Tiễn trì trệ.
Câu hỏi này của sư tôn có chút khó trả lời.
Trong Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới, còn có người nào không biết tin tức này sao?
"Hẳn là tất cả mọi người đều biết."
Dương Tiễn nói.
"Mọi người đều biết ?"
Hoàng Vân nhướng mày, nghe thấy bốn chữ này, hắn ngửi được mùi không bình thường. Nếu như tất cả đều biết, vậy thì các thế lực trong Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới sao có thể ngồi yên được?
Không phải tất cả mọi người đều mơ ước thành Đế hay sao?
Nhất là những nhân vật chỉ cách Đại Đế một đường kia. Nếu cứ như vậy suy nghĩ.
Còn những vị Đại Đế đỉnh phong thì sao?
Nghĩ tới đây, trong đầu Hoàng Vân lóe lên một tia sáng, hắn lần nữa nhìn lướt qua ngọc giản trong tay, tìm đến Đế Bảng, đọc kỹ từng câu từng chữ một lượt từ trên xuống dưới.
"Đế Bảng thứ chín, Bạch Lễ Đại Đế. Đế Bảng thứ mười, Vũ Niết Đại Đế!"
Lúc này bỗng nhiên Hoàng Vân bừng tỉnh đại ngộ.
Tuy là Ngọc Hư Cung bọn họ tạm thời không tham chiến, nhưng đối với toàn bộ mọi việc phát sinh trên chiến trường, có thể nói rõ như lòng bàn tay.

Vốn hắn còn cảm thấy, Tử Huyền Giới cũng chỉ như vậy mà thôi.
Chỉ một thế lực Địa Phủ đã suýt chút nữa quét ngang toàn bộ.
Cho đến bây giờ ngoại trừ Địa Phủ, còn có không ít thế lực tham chiến.
Trên chiến trường chính diện, Địa Tiên Giới đã tạo thành tư thế nghiền ép.
Bên phía Tử Huyền Giới căn bản không có sức chống cự. Nhưng bây giờ xem ra.
Căn bản không giống như mọi người vẫn nghĩ. Trong Tử Huyền Giới cũng không thiếu Đại Đế, chỉ là không đứng ra mà thôi. Ít nhất hai vị Đại Đế mạnh nhất của bọn họ, hiện nay còn chưa rõ tung tích!

Chương 440. Đế binh bảng thứ mười một, Kiếp Trần.

Khả năng lớn nhất là hai người bọn họ đi thành tiên!
Ngọc Hư Cung của mình mới vừa nhận được tin tức đã có thể đoán được.
Hai vị Đại Đế Tử Huyền Giới cũng không phải kẻ ngốc, làm sao bọn họ không nghĩ ra?
Nếu như hai vị Đại Đế này tham chiến, e rằng chiến trường còn có thể giằng co một khoảng thời gian. Nhưng hai người bọn họ không tới, Tử Huyền Giới căn bản không chống đỡ được.
Nhưng đổi một lối suy nghĩ khác.
Nếu như hai vị Đại Đế này thực sự thành tiên trở về, vậy sẽ là kết cục thế nào ?
Cho dù chỉ có một vị tiên nhân trở về, Tử Huyền Giới cũng có thực lực cá chết lưới rách cùng Địa Tiên Giới, dù sao lực phá hoại Chân Tiên tạo thành khó có thể tưởng tượng được.
"Quả nhiên Tử Huyền Giới không đơn giản như vậy, không hổ là thế giới của Huyền Mô Cổ Tiên năm xưa!"
Trong lòng Hoàng Vân rùng mình, không khỏi siết chặt ngọc giản trong tay.
Tin tức này đối với Ngọc Hư Cung mà nói rất quan trọng. Hắn phải lập tức trở về bẩm báo chưởng giáo.
Để cho Ngọc Hư Cung tính toán lại một phen. Nếu không, tương lai Ngọc Hư Cung đối đầu chính diện với Tử Huyền Giới, khả năng tổn thất sẽ không nhỏ. Dù sao bọn họ cũng có khả năng sinh ra Chân Tiên.

"Mà tất cả chuyện này. . . . Đều là do vị Thiên Cơ lâu chủ kia đang âm thầm mưu đồ sao?"
Hoàng Vân kiêng kỵ nhìn thoáng qua Thiên Nguyên Giới, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh.
Lúc này.
Cho dù hắn là Đại Đế, trong lòng cũng có một loại xúc động, thân là quân cờ, mệnh bất do kỷ. Chỉ bằng thực lực của nhóm người mình, căn bản là không cách nào ngăn cản đại thế.
Mà hai giới dung hợp chính là đại thế.
Những nhân vật như bọn họ chỉ có thể thuận theo đại thế, lên xuống chập trùng. Nếu không để ý sẽ có thể bị lật úp. Nếu không có tin tức hôm nay, ai có thể nghĩ ra Tử Huyền Giới nhìn bề ngoài vô cùng ốm yếu này, thực ra vẫn đang một mực ôm đại chiêu?
"Mà thôi, trước về Ngọc Hư Cung."
Hoàng Vân ngẫm nghĩ một lúc lâu. Thản nhiên thở dài.
Sau khi liếc mắt nhìn Thiên Nguyên Giới thật sâu, hắn vung tay áo lên, mang theo hai người Dương Tiễn nhanh chóng rời khỏi nơi này.
. . .
Thiên Nguyên Giới.
Đại Hoang thành, Lý Vân đứng ở trước cửa Thiên Cơ Lâu, người mặc thanh y, đứng chắp tay, nhìn về phía cuối chân trời xa xa, nhìn phong vân biến ảo. Tất cả mọi chuyện phát sinh ở Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới đều không qua được mắt hắn.
"Chinh chiến nghiêng về một phía a."
Lý Vân khẽ nói.
Tình huống này không phải là tình huống hắn muốn thấy.
Địa Tiên Giới không có thế lực uy hiếp, chỉ cần cắm đầu chinh chiến là có thể nhất thống thiên hạ, vậy chẳng phải tác dụng của Thiên Cơ Lâu không lớn ?
Dù sao.
Hắn dung hợp hai giới cũng không phải để đưa thức ăn cho Địa Tiên Giới.
Trông cậy vào thực lực bản thân Tử Huyền Giới để chống đỡ Địa Tiên Giới, khả năng này rất thấp. Đến hôm này Bạch Lễ cùng Vũ Niết muốn xuất quan vẫn còn cần chút thời gian.
Chờ bọn họ đi ra, e rằng Tử Huyền Giới đã không còn.

Trong khoảng thời gian này, hắn phải nghĩ biện pháp, trì hoãn bước chân của Địa Tiên Giới một chút,... ít nhất ... Không thể để cho bọn họ thuận lợi như thế.
"Xem ra là thời điểm để cho hắn đi ra ngoài dạo chơi một chút."
Thân hình Lý Vân bất động, trong miệng thốt ra hai chữ.
"Táng thiên."
"Tham kiến chủ nhân!"
Lời hắn vừa dứt, một thân ảnh khôi ngô xuất hiện, thân mặc Tử Bào, đầu đội Đế Quan, tư thế oai hùng vĩ đại. Trong đôi mắt hắn đen kịt không có lòng trắng, dường như có thể thôn phệ tất ả.
Hắn vừa mới xuất hiện đã chắp tay hành lễ, thái độ hết sức cung kính.
"Không cần gọi ta là chủ nhân, xưng hô giống như những người khác là được."
Lý Vân xua tay. Giờ khắc này trong lòng hắn, không thể không lần nữa cảm khái sự cường đại của hệ thống. Một vị Táng Thiên Đại Đế vẫn rất tốt, vậy mà bị mạnh mẽ vặn vẹo tính cách, Táng Thiên Đại Đế bây giờ có khác biệt rất lớn với Táng Thiên Đại Đế trước kia.
Hắn thay đổi thậm chí còn triệt để hơn so với Lăng Tiêu.
Ngay cả ký ức cũng bị sửa đổi rất nhiều, triệt để trở thành một công cụ hình người.
"Vãn bối Táng Thiên, tham kiến Thiên Cơ lâu chủ tiền bối."
Táng Thiên Đại Đế chắp tay nói.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, quay đầu liếc mắt nhìn Táng Thiên Đại Đế, sau khi xác nhận thương thế của hắn đã khôi phục, hắn lại gật đầu một cái, nói: "Xem ra trong khoảng thời gian này ngươi thu hoạch được không ít chỗ tốt ở Thiên Cơ Lâu."
"May mắn có Lâu chủ tiền bối thu lưu, mới khiến cho vãn bối có thu hoạch lớn như vậy.” Táng Thiên Đại Đế cung kính nói.
Thiên Cơ Lâu khác với Huyết Võng Giới. Nơi đây nằm ở ngoài vạn giới, không có Thiên Đạo áp chế, trên lý thuyết mà nói, chỉ cần tu vi tăng lên là có thể đột phá bất kỳ cảnh giới nào.
Lúc trước hắn mấy lần đều muốn đột phá Chân Tiên Chi Cảnh. Nhưng cuối cùng, đều kiềm chế lại.
Bởi vì.
Hắn hiểu được, thành đế còn có Đế kiếp, thành tiên sao lại không có?

Vạn nhất dẫn tới Tiên Kiếp, mà khi đó Thiên Cơ Lâu hoặc là Đại Hoang thành đều ở trong trung tâm lôi kiếp, hắn cũng không phải là lo lôi kiếp sẽ ảnh hưởng đến Thiên Cơ lâu chủ.
Nhưng tổn thương tới cây cỏ hoa lá, khiến cho Lâu chủ tiền bối bất mãn, vậy thì phải làm sao bây giờ ?
"Đây cũng là tạo hóa của ngươi."
Lý Vân thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn ra bên ngoài, chậm rãi nói ra: "Hôm nay ngươi còn có ý tưởng tế luyện một giới, giúp hình đặt vững căn cơ Chân Tiên hay không?"
"Không có."
Táng Thiên Đại Đế vội vã mở miệng.
Hắn biết vị Thiên Cơ lâu chủ tiền bối này có thể nhìn thấu suy nghĩ cua mình. Hiện tại hắn ngay cả một chút ý niệm trong đầu cũng không dánh có, vừa mới sinh ra, sợ rằng một giây tiếp theo hắn sẽ lập tức bóp chết.
"Rất tốt."
Lý Vân nhàn nhạt thốt ra hai chữ, tiếp tục nói ra: "Ngươi có thể rời đi."
"Dạ."
Táng Thiên Đại Đế gật đầu, vừa muốn bước chân, bỗng nhiên ngừng lại.
Hắn gần như không thể tin vào tai của mình, vừa rồi mình mới nghe được gì?
Có thể rời đi? Đây là sự thật?
Tuy là trí nhớ của hắn được tu sửa rất nhiều, nhưng hắn vẫn nhớ rõ ràng vì sao mình bị bắt vào Thiên Cơ Lâu.

Chương 441. Đế binh bảng thứ mười một, Kiếp Trần. (2)

Chương trước Chương sau
Hắn không thể tin được Thiên Cơ lâu chủ tiền bối lại dễ dàng thả mình rời đi như vậy.
Trong ký ức của hắn, chính mình sau khi tới Thiên Cơ Lâu chỉ có ăn sung mặc sướng, không phải chịu khổ, cũng không phải chịu tội, càng không có một chút nghiêm phạt nào.
Cứ như vậy để cho mình rời đi, thấy thế nào đều cũng giống như đang nằm mơ. Thật sự là khó của thể tin.
"Tiền bối thật sự muốn thả vãn bối rời?"

Táng Thiên Đại Đế thấp giọng hỏi thăm một câu.
"Làm sao ?"
Lý Vân xoay người lại, có chút buồn cười nói: "Ngươi không muốn rời đi rồi? Vậy cũng vừa hay ta đang thiếu một người giữ của, liền ở Thiên Cơ Lâu trông cửa đi."
Vị tồn tại đệ nhất Đế Bảng, đứng ở Thiên Cơ Lâu trông cửa.
Những nhân vật khác trên Đế Bảng, cùng với những người chưa từng lên bảng, sợ rằng vừa nghe được tin tức đã phun ra ba lít máu.
Không có sát thương thực chất, nhưng tính vũ nhục rất mạnh.
"Tiền bối hiểu lầm, vãn bối lập tức rời!"
Táng Thiên Đại Đế vội vội vàng vàng hành lễ, hắn len lén nhìn thoáng qua sắc mặt Lý Vân, sau khi xác nhận tiền bối không có ý ngăn cản mới nhanh chóng bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu.
Vừa rời khỏi Thiên Cơ Lâu, thân thể hắn lập tức hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ngoài cửa thành. Một khoảng thời gian sau.
Toàn bộ Thiên Nguyên Giới không còn khí tức của Táng Thiên Đại Đế nữa.
Xem ra.
Hắn hẳn là tiến thẳng đến Tử Huyền Giới.
Mục đích cụ thể, trước khi hắn ngừng lại, không ai có thể nói chính xác rốt cuộc hắn muốn đi nơi nào. . . .
"Không bao lâu nữa sẽ lại có thêm motọ tôn Chân Tiên."
Lý Vân nhìn theo Táng Thiên Đại Đế đi ra xa, yếu ớt nói.
Một vụ Chân Tiên mới xuất thế, gây lên phong ba càng kinh khủng hơn. Dù sao Vô Thượng Chân Tiên cũng cần địa bàn cùng với thủ hạ.
Bất kể Táng Thiên Đại Đế thành tiên ở thé giới nào, tương lai sợ rằng đều sẽ đối đầu với Địa Tiên Giới. Dù sao.
Táng Thiên Đại Đế cũng không phải nhân vật cam chịu an phận.
Tuy là bị sửa lại ký ức, nhưng bản tính vẫn còn ở đó. Vừa rồi Lý Vân mở miệng hỏi một câu, chính là muốn nhìn sâu trong nội tâm hắn rốt cuộc có ý kiến gì không.
Mà kết qủa không có vấn đề gì. Hệ thống vẫn đáng tin cậy như trước.
. .
Đưa Táng Thiên Đại Đế đi. Lý Vân đi trở lại Thiên Cơ Lâu. Mà ở bên ngoài.
Không ít người vẫn đứng ở bên dưới các bảng danh sách, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Nhiều người trong số đó lúc nào cũng ở đây, nhìn bảng danh

sách xem có phát sinh biến động gì hay không.
... .
Bất kể bài danh của bảng danh sách nào thay đổi, đó cũng đều là tin tức lớn. Nếu như Đế Bảng xảy ra thay đổi sẽ tạo thành sóng to gió lớn, đủ để chấn động mấy thế giới!
Dù sao, tồn tại trên đế bảng cũng không là tiểu nhân vật, tên của bọn họ biến mất, hoặc là chết rồi, hoặc là thành tiên. Bất kỳ một trường hợp nào đều đủ khiến cho quần chúng ăn dưa, thảo luận nửa ngày.
Trong đám người.
Một vị nam tử mặc bạch y phong thái lỗi lạc, quần áo trắng như tuyết không nhiễm một hạt bụi. Khuôn mặt hắn tuấn lãng, trong tay cầm một chiếc ô màu xanh, nhìn qua không bắt mắt chút nào.
Dù sao trong giới Tu Luyện, tuấn nam mỹ nữ thực sự nhiều lắm.
Duy nhất khiến người ta đáng lưu ý chính là, ở chỗ này dường như chỉ có một mình hắn bung dù.
Không ít người quay đầu lại nhìn, nhưng khi bọn họ quay đầu lại, giống như không có ấn tượng chút nào đối với chuyện vừa rồi, ngay cả dung mạo bạch y nam tử cũng không thể nào nhớ ra được.
"Cổ quái."
Một nhân vật thánh nhân cấp phát hiện có điều gì đó không đúng, nhưng muốn nói ra chỗ nào không đúng, hắn nhất thời nửa khắc cũng không thể nói ra được.
Ngay sau đó.
Hắn quay đầu lần thứ hai nhìn thoáng qua bạch y nam tử. Lần này.
Hắn chỉ thấy được một bóng lưng.
Bạch y nam tử kia đang chậm rãi đi về phía Thiên Cơ Lâu đi tới, mà trên một đoạn cán dù của hắn rõ ràng hiện ra hai chữ Kiếp Trần.
"Kiếp Trần ?"
Vị Thánh Nhân này ngẩn ra, lập tức vội vã phản ứng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Rất nhanh.
Hắn đã tìm được một Đế Binh cũng tên là Kiếp Trần ở trên Đế Binh bảng « Xếp hạng thứ mười một: Kiếp Trần Tán. Thế giới tương ứng: Địa Tiên Giới. Người luyện chế: Thái Ất Đại Đế. Người sở hữu: Thái Ất Đại Đế. . . . . »
"Thái Ất Đại Đế ?"

Vị Thánh Nhân kia, dụi dụi con mắt, có chút không dám tin tưởng. Hắn lần thứ hai quay đầu nhìn thoáng qua Đế Bảng. Ở phía dưới hai vị Táng Thiên Đại Đế cùng Minh Đế.
Bốn chữ Thái Ất Đại Đế thình lình lọt vào trong mắt. Cực kỳ rõ ràng.
"Thái Ất Đại Đế tới Thiên Nguyên Giới rồi hả?"
Thánh Nhân thì thào một câu.
Chuyện này có chút quá không thể tin.
Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới mới vừa dung hợp, hai giới còn đang đánh nhau khó dứt, làm sao lại có một vị Đại Đế vội vàng đi ngang qua một thế giới.
Đi vào trong nội địa Thiên Nguyên Giới?
Dù sao.
Một thế giới cũng rất lớn, cho dù là một vị Đại Đế cũng không khả năng trong thời gian ngắn đi ngang qua được, lại tăng thêm Tử Huyền Giới có không ít Đại Đế mười phần căm thù Địa Tiên Giới.
Bọn họ sao mắt mở trừng trừng nhìn, một vị Đại Đế dị giới bay qua trên đầu mình sao?
"Có lẽ ta nhìn lầm rồi."
Vị này Thánh Nhân lắc đầu.
Lần thứ hai nhìn thoáng qua phương hướng bạch y nam tử vừa rồi rời đi.
Lần này.
Trên mặt đường, người đi đường rộn ràng, mà nam tử cầm ô đã tan biến không còn dấu tích gì. Giống như cho tới bây giờ còn chưa từng xuất hiện.
. . . .Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Bạch y nam tử thu hồi Kiếp Trần Tán, khí chất ôn nhu Như Ngọc. Hắn mặc một bộ trường sam, cực kỳ tao nhã, giống như một người đọc sách, không nhìn ra một chút phong phạm Đại Đế nào.
Hắn vụng trộm liếc mắt nhìn Thiên Cơ Lâu, trong lòng âm thầm khiếp sợ.
Đây chính là Thiên Cơ Lâu sao?
Từ lúc hắn còn ở Địa Tiên Giới cũng đã biết được danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên còn hơn lời đồn. Cho dù với thực lực của hắn hôm nay cũng không nhìn ra bất cứ manh mối nào.
"Trường Sinh Chân Quân, ngươi nghĩ như thế nào ?"
Bên trong Thiên Cơ Lâu, Lý Vân nằm nghiêng trên một mặt ghế dài, mái tóc tự nhiên rũ xuống, tinh quang lưu chuyển, giống như một dải ngân hà, lượn lờ hào quang thần bí.

Chương 442. Đúng hay không ? .

Khóe miệng hắn mang theo vẻ mỉm cười, đôi mắt sâu thẳm không gì sánh được, giống như có thê nhìn thấu toàn bộ.

Trên mặt Thái Ất Đại Đế mang theo vẻ nghi hoặc, liếc mắt nhìn hai phía, đột nhiên bừng tỉnh, phục hồi tinh thần lại, khẽ cười nói: "Vãn bối Thái Ất, thâm kiến Thiên Cơ lâu chủ tiền bối."

"Không biết vì sao tiền bối lại mở miệng nói ra bốn chữ Trường Sinh Chân Quân?"

"Người này chính là một vị Vô Thượng Chân Tiên trong Địa Tiên Giới, thanh danh chấn động vạn cổ, vãn bối đã ngưỡng mộ Trường Sinh tiền bối từ lâu, chỉ hận không thể gặp mặt được."

"Nếu như Trường Sinh tiền bối cũng ở bên trong Thiên Cơ Lâu, vãn bối mạo muội thỉnh cầu tiền bối, có thể để cho vãn bối gặp mặt một phen hay không."

"Thật sao ?"

Nụ cười Lý Vân không thay đổi, xoay người ngồi dậy, nhìn thẳng vào Thái Ất Đại Đế, dường như không có việc ấy nói: "Phương pháp Nguyên Thần Cửu Biến quả thực huyền diệu phi phàm, nhưng rốt cuộc trong cửu thể vẫn còn tồn tại một chút liên hệ."

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng Thần Thông này, có thể giấu diếm được con mắt của ta?"

"Ách... ."

Sắc mặt Thái Ất Đại Đế xấu hổ, chắp tay nói: "Vãn bối không hiểu tiền bối đang nói cái gì. . . ."

"Ồ?"

Lý Vân bất động thanh sắc, hắn nhẹ giọng nói: "Ngươi đã không hiểu ta đang nói cái gì, vậy thì ta sẽ đổi một vấn đề khác, ví dụ như….”

"Ngươi có biết Minh Đế Địa Tiên Giới hiện tại không"

"Cái này đương nhiên biết."

Trong thần sắc Thái Ất Đại Đế mang theo một tia kính nể, trầm giọng nói: "Minh Đế đạo hữu, kinh tài tuyệt diễm, tu luyện không quá mười vạn năm đã đi tới Đại Đế Đỉnh Phong Chi Cảnh,

"Cho dù là Lâu chủ tiền bối cũng có thừa nhận bên ngoài, chiếm lĩnh vị trí đệ nhị bên trên Đế Bảng, vãn bối cũng chỉ có thể cúi đầu đệ tam mà thôi."

"Ha hả."
Trong mắt Lý Vân hiện lên vẻ trêu tức, giống như đang xem trò vui, tiếp tục nói ra: "Nếu như Phiêu Miễu Đại Đế xếp hạng thứ sáu Đế Bảng ở đây, chỉ sợ sẽ có một câu trả lời khác đi."
"Dù sao... ."
"Nguyên Thần cửu biến của Trường Sinh Chân Quân, ngoại trừ bản thể hắn, tám phân thân còn lại, mỗi người đều là đế cảnh. Một mình hắn độc chiếm hai chỗ trên Đế bảng, một người chính là Phiêu Miểu Đại Đế, cũng chính là địch thủ cũ của Minh Đế."
"Còn một người khác nữa tên là Thái Ất, ta nói có đúng không?"
"Đúng rồi."
"Còn có một người đoạn thời gian trước đi tới Tử Huyền Giới, tiến vào trong Truyền Thừa Chi Địa của Phương thị nhất tộc lưu lại, sau lại bị Mạnh Khánh Chi mai phục, hiện nay đang giao thủ cùng hai người Mạnh Khánh Chi ở Bạo Loạn Tinh Hải vực."
"Đúng hay không?"
"Điều này... ."
Thái Ất Đại Đế chần chờ.
Trên mặt hắn không còn vẻ phong khinh vân đạm, đổi lại thành biểu tình ngưng trọng.
Nguyên Thần Cửu Biến chính là bí mật lớn nhất của, toàn bộ Địa Tiên Giới cũng không có ai biết được, chỉ có hắn cùng với tám phân thân khác biết.
Nhưng hôm nay lại bị Thiên Cơ lâu chủ thuận miệng nói ra. Điều này khiến cho lòng hắn sinh ra một tia bất an.
Vốn là.
Hắn dùng thân phận Thái Ất Đại Đế này, tiến vào trong Thiên Cơ Lâu, vốn là muốn xem một chút vị nhân vật xuất thủ dung hợp Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới này rốt cuộc có chỗ nào kinh khủng.
Nhưng không nghĩ tới chính là mình tiến nhập Thiên Cơ Lâu, chưa nhìn ra được bí mật gì, ngược lại toàn bộ bí mật của mình đều bại lộ ra ngoài.
Phải biết rằng.
Cho dù là vị Vô Thượng Chân Tiên trong Ngọc Hư Cung kia cũng không nhìn thấu được lá bài tẩy của mình.
"Phương pháp Tiền bối thôi diễn Thiên Cơ, vãn bối tâm phục khẩu phục.
". . . ."
Thái Ất Đại Đế than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ chắp tay.

"Năm xưa ngươi lấy được truyền thừa, tuy là có cùng nguồn gốc với Minh Đế, nhưng thế giới sau lưng truyền thừa này, trong mắt ta cũng chỉ thường thôi."
Lý Vân chậm rãi nói.
Năm đó.
Ở bên trong hỗn độn gần Địa Tiên Giới có hai cỗ Cổ Thi phiêu đãng đến, không biết đã chết bao nhiêu tuế nguyệt nhưng thi thể vẫn bất hủ như cũ, có khí tức kinh khủng đang kích động.
Mỗi một giọt máu đều có thể xuyên qua một thế giới.
Nếu như chảy vào Địa Tiên Giới, không chút khách khí nói, cho dù là thi thể cũng có thể đập Địa Tiên Giới nát vụn. Khi đó.
Trường Sinh Đại Đế chỉ là Đại Đế sơ kỳ, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, bước vào bên trong hỗn độn, thấy được hai cỗ Cổ Thi này. Cũng may thi thể cách Địa Tiên Giới không xa.
Hắn chiếm được một truyền thừa trong số đó.
Nhưng khi hắn nhớ lại, muốn tìm cỗ thi thể thứ hai, cỗ thi thể kia bắt đầu sinh ra linh trí, trong chốc lát đã biến mất, dường như đã rời khỏi mảnh hỗn độn này.
Lúc đó.
Trong lòng hắn rất là đáng tiếc.
Bởi vì hắn biết ở trong hỗn độn có vô số thế giới kinh khủng tồn tại, Địa Tiên Giới của bọn họ một giới trong vạn giới mà thôi, ở trong vạn giới cũng không quá bắt mắt.
Lai lịch của hai cỗ thi thể này, vô cùng có khả năng đằng sau nó là một thế giới kinh khủng hơn.
Hắn rất muốn sử dụng hai cỗ thi thể để tìm kiếm thế giới sau lưng bọn họ, nhưng mà kết quả lại làm cho hắn thất vọng. Hắn chỉ có thể biết, hai cỗ thi thể này chính là quan hệ thù địch.
Hai bên sau khi chiến một trận, song song vẫn lạc.
Không biết phiêu đãng ở trong hỗn độn bao nhiêu tuế nguyệt, sau đó mới được hắn chú ý.
Chính hắn cũng bởi vì chiếm được một truyền thừa trong số đó, sau đó nhất phi trùng thiên, từ Đại Đế sơ kỳ không bao lâu sau đã trở thành Chân Tiên.
Hóa thành một nhân vật độc nhất vô nhị trong Địa Tiên Giới. Giậm chân một cái, toàn bộ Địa Tiên Giới đều phải chấn động.

Hắn dựa vào truyền thừa cỗ thi thể kia lưu lại, gần như đánh khắp thiên hạ không địch thủ. Sau khi buồn chán, hắn dựa vào ghi chép trong truyền thừa, ngưng luyện chín bộ hóa thân.
Mỗi một bộ hóa thân, đều có thân phận của riêng mình, thân cũng ở trận doanh khác nhau.
Thậm chí còn đối địch lẫn nhau.
Hắn dựa vào thủ đoạn này, gần như đùa bỡn toàn bộ sinh linh Địa Tiên Giới. Vốn thời điểm hắn cho là mình chỉ có thể đứng lại ở Chân Tiên Chi Cảnh, chết già ở Địa Tiên Giới.
Bỗng nhiên lúc đó.
Một vị nữ tử tên là Minh Đế đột nhiên xuất hiện. Cho đến lúc này.
Hắn mới bừng tỉnh, hóa ra một cỗ thi thể khác cũng không hề rời khỏi Địa Tiên Giới, mà là thời gian qua đi vô số năm, đã tìm được truyền nhân của mình!

Chương 443. Ngươi nên cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình.

Minh Đế.
Hai chữ này, đối với thế lực khác mà nói.
Chỉ là một nhân vật có dã tâm cực lớn mà thôi, nhưng đối với Trường Sinh Chân Quân mà nói, lại là đại địch suốt đời. Hắn hiểu được chuyện này không phải chính bản thân hắn trốn tránh là có thể giải quyết.
Bởi vì.
Từ môt khắc hai người thu được truyền thừa đã được định trước.
Minh Đế đột nhiên xuất hiện, dường như trong một đêm quật khởi, vừa mới bộc lộ tài năng đã lập tức lấy thực lực cấp bậc đại đế hiện thế, rất nhiều thế lực không có biện pháp nào bắt nàng.
Trường Sinh Chân Quân đã từng âm thầm hành động mấy lần nhằm vào Minh Đế. Nhưng kết quả đều thất bại.
Thậm chí.
Bản thể của hắn đã từng động một tia sát ý đối với Minh Đế.
Nhưng đáng tiếc là chính là, hắn còn chưa xuất thủ, Minh Đế đã có cảnh giác. Cho dù hai người một người là Đại Đế, một người là Chân Tiên, thực lực chênh lệch giống như trời với đất.

Nhưng đối phương thực sự có nhiều thủ đoạn lắm.
Trên cỗ thi thể còn lại, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật, không ai biết được rõ ràng. Cho dù là chính bản thân hắn cũng căn bản không hiểu được rõ ràng.
Dưới tình huống không còn cách nào.
Hắn chỉ có thể bỏ Sát Niệm trong lòng xuống, tạm thời ẩn dấu đi.
Hắn lấy tám đạo hóa thân làm cơ sở, có mấy vị phiêu nhiên thế ngoại, lại có mấy vị thành lập thế lực của mình, có người đối địch với Minh Đế, cũng có người giao hảo cùng Địa Phủ.
Từ tình hình trước mắt mà xem, hắn vẫn chiếm thượng phong như trước, hơn nữa có thể thấy rõ nhất cử nhất động của Minh Đế. Nhưng sau này thì khó nói trước được.
Một ngày Minh Đế thành tiên, lấy con bài chưa lật trong tay của nàng, Trường Sinh Chân Quân không dám chắc chắn thủ đoạn Nguyên Thần Cửu Biến của mình bây giờ có thể giấu diếm được Minh Đế dò xét hay không.
Dù sao.
Truyền thừa của hai người đều đến từ một thế giới.
Từ truyền thừa mà xem, không phân chia cao thấp. Khác biệt duy nhất chính là người tu luyện.
Vì phòng ngừa tương lai Minh Đế sẽ trở thành tâm phúc đại họa, hắn chỉ có thể đến Thiên Cơ Lâu, thăm dò chủ ý của vị Thiên Cơ lâu chủ này một chút.
Nói không chừng.
Vị Thiên Cơ lâu chủ vô cùng thần bí này có biện pháp thì sao? Ngược lại.
Đối với bản thân hắn mà nói, không thèm để thế lực địa bàn vào trong lòng.
Hắn có rất nhiều hóa thân, cộng vào với nhau, trong Địa Tiên giới không có bao nhiêu thế lực có thể so đấu địa bàn với hắn, cho dù kà Ngọc Hư Cung cũng phải kém vài phần.
Cũng chính vì vậy.
Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới khai chiến, hắn mới không tham dự trong đó.
Ngay từ khi hai giới dung hợp, hắn đã lập tức chạy đến Thiên Nguyên Giới, lúc trước có một đạo hóa thân Hạ Giới, lần này tới Thiên Cơ Lâu, có thể nói là ngựa quen đường cũ.
"Xin hỏi tiền bối, ngài hiểu biết bao nhiêu đối với thế giới đằng sau truyền thừa của vãn bối?"
Thái Ất Đại Đế nén rung động trong lòng xuống, nhẹ giọng hỏi.

Hắn có chút không thể tin được, bên trong Thiên Nguyên Giới lại xuất hiện một nhân vật như vậy, ngay cả thế giới truyền thừa trong tay mình cũng không thèm để trong mắt.
"Ngươi nên hỏi, ngươi muốn biết bao nhiêu."
Lý Vân từ tốn nói.
Cuối cùng.
Hắn lại bồi thêm một câu: "Ở bên trong Thiên Cơ Lâu, chỉ cần ngươi trả nổi đại giới, bất cứ chuyện gì ngươi cũng có thể biết, bao gồm chư thiên vạn giới, cùng với. . . . ."
"Quá khứ tương lai."
"Chư thiên vạn giới, quá khứ tương lai. . ."
Trong lòng Thái Ất Đại Đế xuất hiện sóng to gió lớn, hắn trầm ngâm một hồi lâu, sau đó hỏi: "Tiền bối có thể nói cho biết vãn bối thế lực sau lưng Minh Đế rốt cuộc kinh khủng bực nào hay không ?"
"Truyền thừa trong tay nàng đã có nguồn gốc, hẳn là thế lực này cũng không tầm thường. Trong tương lai sẽ có một ngày người của thế lực kia sẽ hàng lâm Địa Tiên Giới hay không?"
"Hoặc có lẽ là, tiền bối sẽ chủ động xuất thủ dung hợp thế giới kia qua đây hay không?"
Nói xong.
Hắn móc ra một gốc Tiên Dược, đặt ở trên mặt bàn.
"Xuất thủ cũng rộng rãi."
"Nhưng..."
Lý Vân thu hồi Tiên Dược, nhẹ giọng nói ra: "Giá trị này vẫn không đủ. Ba vấn đề của ngươi, ta chỉ có thể trả lời một vấn đề."
"Truyền thừa trong tay Minh Đế xuất phát từ Địa Phủ, mà Địa Phủ thời kỳ toàn thịnh, có Đế!"
"Đế ?"
Thái Ất Đại Đế ngẩn ra.
Đế trong miệng của tiền bối, dường như không giống với Đế mà mình biết. Bất kể là Địa Tiên Giới hay Tử Huyền Giới, hoặc là Thiên Nguyên Giới, nhân vật cấp bậc Đại Đế tới bao nhiêu là hắn có thể giết bấy nhiêu, chân mày cũng không nhíu một cái.
Nhưng tiền bối nhấn mạnh một câu có đế, hiển nhiên không phải là Đế mà mình biết. Chắc là thuộc về Đế trong Tiên.

Cảnh giới này hắn chưa bao giờ nghe, thấy cũng chưa hề thấy. Rốt cuộc mạnh mẽ bao nhiêu, kinh khủng bực nào, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, phỏng chừng chỉ một luồng khí tức cũng có thể mạnh mẽ đánh chết hắn.
"Không cần suy nghĩ, loại tồn tại này đã có thể nhảy ra khỏi thời gian trường hà, xóa đi quá khứ cùng tương lai của mình, có thể nói là Bất Tử Bất Diệt."
Lý Vân thuận miệng bồi thêm một câu.
Tin tức này, theo lý mà nói mười phần quý trọng, nhưng đáng tiếc là Minh Đế cũng biết. Bởi vậy hắn làm một lần triết khấu, trực tiếp nói cho Thái Ất Đại Đế biết.
Nhưng bọn hắn không biết là Địa Phủ thời kỳ đỉnh phong, nhân vật cấp Tiên Đế không chỉ có một vị.
"Nhảy ra khỏi thời gian trường hà ?"
Thái Ất Đại Đế sững sờ tại chỗ, hắn lần đầu tiên nghe nói tới khái niệm này. Dường như Trường Sinh đã không phải là mục tiêu của những người đó theo đuổi.
Nếu như Địa Phủ mạnh như vậy, có phải sau lưng mình cũng có một thế lực kinh khủng hay không? Dù sao.
Hai cỗ Thi Thể lúc trước đối địch lẫn nhau, song song vẫn lạc. Nhìn qua bộ dáng hẳn là tám lạng nửa cân, nói không chừng sau lưng mình cũng có một nhân vật Tiên Đế cấp.
Cũng chỉ có như vậy mới giải thích được.
Hai thế lực xuất thủ lẫn nhau, nếu không có chiến lực tầng cao nhất trấn áp, bên cường đại hơn có thể ngay lập tức huỷ diệt bên yếu hơn, đây là thiết luật tuyên cổ không đổi.
"Chớ suy nghĩ quá nhiều. Trong địa phủ chủ trương chính là sáng tạo Luân Hồi, sinh linh vạn tộc đều không thể Vĩnh Sinh, đều cần chạy một vòng trong luân hồi."

Chương 444. Một năm sau thành tiên!

Chương trước Chương sau
"Chủ trương này đã đắc tội vô số thế lực, mà truyền thừa trong tay ngươi cũng chỉ là một thế lực trong vô số thế lực đó mà thôi."
Lý Vân chậm rãi nói.

Câu nói này giống như một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống, làm cho Thái Ất Đại Đế có chút nghẹn họng nhìn trân trối. Chuyển biến 180 độ này, nhất thời nửa khắc hắn chưa thể lấy lại tinh thần được.
Hóa ra.
Địa Phủ người ta mới là lão đại, mà truyền thừa trong tay mình cũng chỉ là một người đi đường. Nghĩ tới đây, hắn lập tức cảm giác mình giống như đã bỏ lỡ 100 triệu.
Phải biết rằng.
Lúc trước ở trước mặt hắn có tới hai cỗ Cổ Thi.
Mà hắn lựa chọn một cỗ trong đó. Nếu như mình lựa chọn Địa Phủ, chẳng phải là hiện tại đã Quân Lâm toàn bộ Địa Tiên Giới rồi sao?
Dù sao thời điểm hắn xuất hiện trên đời còn sớm hơn Minh Đế vô số năm.
"Ngươi nên cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình."
Lý Vân phong khinh vân đạm nói: "Địa Phủ tuy mạnh, nhưng đã hôi phi yên diệt. Nếu như ngươi lựa chọn Địa Phủ, tương lai chính là địch nhân của vạn giới, hiện nay còn ở Địa Tiên Giới thì cũng thôi đi."
"Nếu như những thế giới mạnh mẽ hơn biết Địa Phủ vẫn còn tồn tại, vậy thì kết cục. . . . Chậc chậc."
Lý Vân tấm tắc hai tiếng, không cần phải nhiều lời nữa.
Thứ tu luyện giả theo đuổi chính là trường sinh, nếu như có thế lực nào cưỡng bức bọn họ bước vào Luân Hồi, để cho bọn hắn chủ đạo toàn bộ, mỗi một người tu luyện đều sẽ nổi điên.
Suy cho cùng.
Luân Hồi đối với sinh linh phổ thông mà nói có lẽ là chuyện tốt, nhưng đối với tu luyện giả cường đại mà nói lại không phải là chuyện tốt, thậm chí bọn họ còn không muốn nhìn thấy Địa Phủ xuất hiện.
"Cái này... . . . . ."
"Đa tạ tiền bối nhắc nhở."
Thái Ất Đại Đế bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng xuất hiện cảm giác nghĩ mà sợ.
Trên đời này chưa từng có bữa trưa miễn phí, lúc lấy được truyền thừa mạnh mẽ, cũng có ý nghĩa phải gánh lấy ân oán đằng sau truyền thừa này lên vai.
Minh Đế bây giờ qua phong mang không gì sánh được, nhưng trên thực tế đã âm thầm sát khí tứ phía. May mắn là.

Lục Đạo Luân Hồi của nàng còn không chưa triệt để hoàn thiện, một khi triệt để hoàn thiện, Lục Đạo Luân Hồi bắt đầu vận chuyển, khi đó sẽ có đại khủng bố buông xuống.
Ba vấn đề vừa rồi, tuy là Thiên Cơ lâu chủ chỉ trả lời một vấn đề.
Nhưng như thế cũng đủ rồi.
... ít nhất ....
Hắn biết được Địa Phủ đã không còn.
Chỉ còn lại một mình Minh Đế, không đáng để lo. Trong lúc Minh Đế đang tiến bộ, mình sao có thể không tiến bộ ? Hơn nữa.
Thời gian mình xuất hiện trên đời gian so với Minh Đế phải sớm hơn. Năm tháng xa xưa như vậy trôi qua, hắn cũng không phải chỉ dậm chân tại chỗ.
Hiện nay.
Bản thể của hắn đã tu luyện đến Chân Tiên đỉnh phong, đối với con đường kế tiếp vẫn tạm thời không có manh mối, bởi vậy hắn đặt tất cả tinh lực lên trên tám phân thân còn lại.
Sau mấy trăm vạn năm nữa, phân thân của hắn đều bước vào Chân Tiên Cảnh.
Có tám con bài chưa lật này, không chút khách khí nói, hắn có thể quét ngang Địa Tiên Giới, không có người nào là đối thủ của hắn. Ngoại trừ Thiên Cơ lâu chủ, không ai có thể giết được hắn.
Bất kể là ai đối địch với hắn đều sẽ phải đối mặt với chín vị Chân Tiên liên thủ công phạt. Tràng diện như vậy, chỉ suy nghĩ một chút đã khiến người khác sợ run lên.
Ở mức độ nào đó mà nói, truyền thừa hắn đạt được, cũng không yếu hơn so với Minh Đế, ít nhất về phương diện bảo mệnh còn hơn một chút, chỉ cần hắn ẩn giấu đủ lâu.
Cộng thêm thiên phú đuổi kịp.
Cho dù là bồi dưỡng được chín vị Tiên Đế cũng không phải nói chơi. Dĩ nhiên.
Đây là tình huống lý tưởng nhất, có thể đi đến một bước này hay không còn phải xem tạo hóa của mỗi cá nhân.
"Tiền bối."
Thái Ất Đại Đế hồi phục tinh thần lại, hắn suy nghĩ nửa ngày, nhẹ giọng thử dò xét nói: " Minh Đế kia thiên tư tuyệt diễm, còn muốn trùng kiến Địa Phủ. Bây giờ nàng còn nhỏ yếu, nếu như không phải ngăn nàng lại, sợ rằng tương lai sẽ phát sinh đại họa!"

Hiện nay.
Hai giới mới vừa dung hợp, Minh Đế đã chiếm đoạt mảng lớn lãnh thổ Tử Huyền Giới rồi. Phạm vi chưởng khống đã nhanh chóng tăng vọt.
Thêm nữa.
Thiên phú Minh Đế thực sự hiếm thấy, mười vạn năm đã là Đại Đế đỉnh phong, nếu cho nàng một hai vạn năm nữa, nói không chừng đã có thể thành tiên. Đây chính là một vị mười mấy vạn năm thành Chân Tiên đó!
Cùng là Chân Tiên, nhưng thời gian tu luyện dài hay ngắn có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề. Thành tựu tương lai của vị Minh Đế này quả thực không cách nào đánh giá được.
Tiếp tục để nàng trưởng thành tiếp, Địa Phủ tái hiện thế gian cũng không phải nói đùa. Vạn nhất nàng trở thành Tiên Đế, còn ai là đối thủ nữa ?
Thái Ất Đại Đế không tin, tất cả những thứ thế lực tham dự huỷ diệt Địa Phủ kia đều hoàn hảo không chút tổn hại, nói không chừng vì huỷ diệt Địa Phủ, những thế lực kia đều tổn thương nguyên khí nặng nề.
Nếu như lại có một vị Địa Phủ Chi Chủ mới đi ra từ Địa Tiên Giới. Khi đó những thế lực tham dự huỷ diệt Địa Phủ năm đó có bản lãnh làm lại một lần không, không ai nói trước được. Nếu thật sự có một ngày như vậy, Thái Ất Đại Đế tin tưởng, mình chỉ là pháo hôi mà thôi.
Nếu như không muốn chết, biện pháp tốt nhất chính là thừa dịp Minh Đế chưa trưởng thành, giết chết nàng. Địa Phủ không có hy vọng, tương lai tất nhiên thiên hạ hòa thuận.
"Bởi vậy. . . ."
Khóe miệng Lý Vân mỉm cười, nhàn nhạt nói ra: "Ngươi muốn để cho ta xuất thủ tiêu diệt Minh Đế ?"
"... . . ."
Sắc mặt Thái Ất Đại Đế cứng ngắc.
Hắn đúng là có ý nghĩ này. Dù sao.
Mình thực sự không giết được Minh Đế, nếu có thể hạ thủ mình đã sớm hạ thủ. Nhìn chung trong thiên hạ bây giờ, người có thực lực này phỏng chừng chỉ có một mình Thiên Cơ lâu chủ.
Nếu Lâu chủ tiền bối đã mở lời, Thái Ất Đại Đế cũng sẽ không giấu giếm, hắn trực tiếp làm đến: "Không dối gạt tiền bối, tại hạ đúng là có ý này. Nếu như tiền bối nguyện ý xuất thủ, bất kỳ giá nào vãn bối đều có thể trả!"
"Thiên Cơ Lâu không phải Tổ Chức Ám Sát."
"Càng không phải là một thanh đao trong tay bất kỳ thế lực nào."

Lý Vân lắc đầu.
Mấy lần trước mình xuất thủ, đó là bởi vì Thiên Cơ điểm số trong tay ít ỏi, hơn nữa thế giới dung hợp không nhiều lắm, hắn cần Thiên Cơ điểm số khẩn cấp, bởi vậy không thể ngồi nhìn Mạnh Khánh Chi cùng Ngao Tuyên vẫn lạc.

Chương 445. Ngươi đang nói giỡn ?

Bây giờ vật đổi sao dời.

Mấy thế giới dung hợp, đẳng cấp Thiên Nguyên Giới đã tăng lên.

Hắn cũng không quá thiếu Thiên Cơ điểm số, nếu còn xuất thủ giúp đỡ một cá nhân nào đó thì có chút bất hợp lý. Hơn nữa.

Minh Đế thành lập Địa Phủ, cũng không có quan hệ gì đến mình. Nếu mình chặn ngang một cước thì quả thực là quá rảnh rỗi.

"Thiên Nguyên Giới, Tử Huyền Giới, trong Địa Tiên giới, đều có Tổ Chức Ám Sát, tại sao ngươi không tìm bọn họ xuất thủ ?"

Lý Vân bỡn cợt nói.

"Ta... . . . ."

"Thái Ất Đại Đế nghẹn lời."

Nếu như bọn họ có thể dùng, mình đã sớm đi rồi.

Những Tổ Chức Ám Sát đó thực sự quá yếu, đối phó với Thánh Địa thì dễ dàng, nhưng đối phó với một quái vật lớn như Địa Phủ, tới bao nhiêu cũng chỉ là đưa dê vào miệng cọp mà thôi.

Ngay cả bản thể của mình cũng không có biện pháp, Tổ Chức Ám Sát thì có ích lợi gì ?

"Tiền bối, trong tay Minh Đế có dị bảo hộ thân, không biết tiền bối có biện pháp khiến cho dị bảo trong tay nàng biến mất?"

Thái Ất Đại Đế lùi lại mà cầu một việc khác.

Hắn vẫn dự định là tự mình ra tay.

Chỉ cần trong tay Minh Đế không có vật bảo mệnh, thực lực Chân Tiên của mình đối phó với một Minh Đế cũng sẽ không tốn bao nhiêu sức lực.

"Tất nhiên là có. Lý Vân bình tĩnh nói.”

"Xin tiền bối chỉ điểm sai lầm!"

Trong mắt Thái Ất Đại Đế sáng lên, trong tay lấy ra một lọ Tiên Dược, đặt ở trước mặt Lý Vân. Lý Vân nhìn lướt qua lập tức thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói:

"Không đủ."

"Không đủ?"

Thái Ất Đại Đế không những buồn mà còn vui, xem ra tiền bối muốn bán cho chính mình một tin tức quan trọng! Tin tức càng quý trọng, tác dụng tất nhiên sẽ càng lớn! !

Không hề nghi ngờ.
Tin tức trong tay tiền bối này có lẽ thật sự có thể đưa Minh Đế vào tử địa.
hắn tiếp tục lấy ra hai bình Tiên Dược, đặt lên trên mặt bàn, hỏi:
"Tiền bối, hiện tại giá trị đủ rồi chứ?"
"Đã đủ."
Lý Vân thu hồi Tiên Dược, bình tĩnh nói ra: "Một năm sau, Minh Đế sẽ ở bên trong Tuyệt Âm thiên cung của Địa Tiên Giới thành tiên. Lúc nàng thành tiên sẽ thu hồi vật bảo mệnh."
Nhân vật như Minh Đế này, tốc độ tu luyện cực nhanh, ngắn ngủi mười vạn năm đã lực áp vô số thiên kiêu, dẫn đầu bước vào chân tiên chi lộ.
Lấy tính cách của nàng, muốn vượt qua Lôi Kiếp đương nhiên sẽ không dựa vào vật bảo mệnh. Dù sao.
Tuy là Lôi Kiếp có uy lực cực lớn, nhưng chỗ tốt trong đó cũng không ít, có thể cảm ngộ Thiên Địa Chí Lý, cũng có thể rèn luyện thân thể. Người tu luyện hơi yếu mới cần mang theo bảo vật hộ tống.
Nhưng Minh Đế không cần.
Đối với nàng mà nói, Lôi Kiếp căn bản không tạo được phiền toái quá lớn, thậm chí còn giống như là một loại Thiên Địa ban ân, giúp thực lực của nàng nâng cao một bước.
Thái Ất Đại Đế nghe vậy, sắc mặt kinh ngạc, có chút không dám tin tưởng.
Tại sao lại nhanh như vậy ?
Nhưng sau khi hắn nghĩ tới tốc độ tu luyện của Minh Đế, lại lập tức bình thường trở lại. Minh Đế vốn là kinh tài tuyệt diễm, đừng nói một năm sau thành đế.
Cho dù Thiên Cơ lâu chủ nói cho hắn biết, một ngày sau nàng thành đế, hắn cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên.
Dù sao một trăm ngàn năm qua, ghi chép về việc tu luyện của Minh Đế đã nhiều lắm rồi. Thêm một lần này cũng không nhiều, bớt đi lần này cũng không ít.
"Không sai."
Lý Vân gật đầu.
"Thời gian một năm, vậy là đủ rồi!"
Trong mắt Thái Ất Đại Đế lóe lên hàn quang.
Lấy thực lực của mình, mạt sát một nhân vật Độ Kiếp thành tiên quả thực không thể đơn giản hơn. Điểm duy nhất làm cho hắn đau đầu là, con bài chưa lật trong tay Minh Đế nhiều lắm.

Một khi nàng thu hồi vật bảo mệnh.
Mình chỉ cần cách không xuất thủ một chưởng, đến lúc đó thiên kiếp cộng thêm thần thông của mình, Minh Đế tuyệt đối là hữu tử vô sinh
"Đã như vậy, vãn bối xin cáo lui trước."
Thái Ất Đại Đế đứng dậy, chắp tay hành lễ, nói.
"Ừm."
"Hoan nghênh lần sau trở lại."
Lý Vân gật đầu, không hề ngăn cản.
"Ách... . . . ."
Thần sắc Thái Ất Đại Đế khẽ biến, nhưng cũng không để ở trong lòng, hắn khẽ cười một tiếng, nói: "Nếu sau này vãn bối có chỗ không hiểu, tất nhiên sẽ lại tới Thiên Cơ Lâu."
"Ta đây cũng không tiễn."
Lý Vân khoát tay áo.
"Tiền bối không cần đưa tiễn, vãn bối xin cáo lui."
Nói xong.
Thái Ất Đại Đế xoay người rời đi.
Thần sắc Lý Vân không thay đổi, ngồi ngay ngắn trên ghế, nâng chén trà lên khẽ nhấp một miếng. Nhìn bóng lưng Thái Ất Đại Đế vội vã rời đi, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.
Thái Ất Đại Đế này, hoặc là nói Trường Sinh Chân Quân này, đối với thực lực của bản thân vẫn quá mức tự tin. Kết quả cuối cùng.
Sợ rằng mũi sẽ dính đầy tro.
Minh Đế dù sao cũng là Minh Đế, chính là truyền nhân của Địa Phủ. Trong tay nàng có không ít con bài chưa lật, mất đi một bảo mệnh, nhưng còn có những thứ đồ khác.
Chỉ bằng vào một vị Chân Tiên đã muốn phục sát đối phương, có chút quá khó khăn.
Điểm này Lý Vân cũng lực bất tòng tâm, Thái Ất Đại Đế cho là bản thể của mình xuất thủ có thể giải quyết Minh Đế dễ như trở bàn tay. Điểm cản trở duy nhất chính là vật bảo mệnh.
Hiện tại vật bảo mệnh đã không còn, Minh Đế chính là thịt cá trên thớt gỗ.
Vì vậy hắn không hỏi làm như thế nào mới có thể tiêu diệt Minh Đế, Lý Vân tất nhiên cũng sẽ không chủ động nói tin tức này cho đối phương biết.
Dù sao.
Tin tức này cũng phải cần tiền.

... ...
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Thái Ất Đại Đế đi ra bên ngoài, trong tay mở ra Kiếp Trần Tán, quay đầu lại nhìn Thiên Cơ Lâu một chút, trên mặt thoáng hện lên vẻ nắm chắc chiến thắng.
Sau đó.
Hắn quay đầu nhìn về phía Bạo Loạn Tinh Hải vực.
"Đã đến lúc trở về rồi!"
Một tiếng lẩm bẩm truyền ra.
Lòng bàn tay hắn hiện lên một đạo phù hiệu, biến mất trong thiên địa. Sau khi làm xong.
Hắn nhấc chân rời đi.
Tự mình tiến tới đến Thiên Nguyên Giới, hoặc có lẽ nói là đi tới Thiên Cơ Lâu cũng chỉ vì muốn biết tin tức của Minh Đế. Hiện tại đã lấy được tin tức, cũng nên thu hồi phân thân lúc trước rồi.
Lưu quang xuyên phá Thiên Địa.
Ở trong Bạo Loạn Tinh Hải vực thâm thúy đen như mực, chiếu sáng mảng lớn tinh không. Ở sâu trong Bạo Loạn Tinh Hải vực.

Chương 446. Ngươi đang nói giỡn ? (2)

Một phiến chiến trường thê thảm bị một chùm Tiên Quang bắn ra, mênh mông cuồn cuộn ức vạn dặm. Bất kể sinh linh Đế Cấp nào trở xuống, thoáng tới gần nơi này đều sẽ trong khoảnh khắc hồn phi phách tán.
Ở chỗ này.
Tốc độ thời gian trôi qua cũng trở nên chậm chạp.
Không biết đã qua bao lâu.
Mấy vị Đại Đế vẫn đang giao thủ, tình hình chiến đấu cực kỳ thảm liệt, đế huyết vẩy ngang trời, đánh nát từng phiến hư không, sương mù hỗn độn tràn ngập quét sạch bát phương.
Mỗi một vị Đại Đế đều chiến đấu nhiệt tình, thúc giục chân nguyên toàn thân, muốn tuyệt sát đối phương.
Mạnh Khánh Chi đứng sừng sững trong một tòa đại trận, thân thể rất gầy gòm, một chiếc hắc bào hờ hững khoác lên người, cả thân thể như dường

như đã kiệt sức.
Giống như một khúc gỗ mục nát, dáng vẻ nặng nề.
Hắn mới vừa thành đế, cảnh giới còn chưa vững chắc, đã chọc tới nhiều Đại Đế như vậy. Bây giờ căn bản không bứt ra được, dựa vào trận pháp cũng chỉ miễn cưỡng kiên trì được mà thôi.
Thời khắc này trận pháp đã lung lay sắp đổ, đối mặt với hai vị đồng cấp vây công, hắn căn bản không chống đỡ được bao lâu.
"Lão phu phải bỏ mình sao?"
Trong lòng Mạnh Khánh Chi không cam lòng, đôi mắt nở rộ một tia sáng kỳ dị, chiếu sáng Thiên Địa, nhưng rất nhanh đã ảm đạm. Hai vị sinh linh đế cấp vây công.
Mỗi một vị đều mạnh hơn hắn rất nhiều, hắn có thể kiên trì đến bây giờ đã rất khó khăn. Làm được như vậy ít nhiều còn nhờ Ngao Tuyên hỗ trợ.
Nếu không có Ngao Tuyên xuất thủ, bằng vào một mình hắn thì đã sớm chết ngay cả cặn cũng không còn. Chiến trường bên kia.
Ngao Tuyên cũng chật vật như Mạnh Khánh Chi, cả người nhuốm máu, Đế Bào bị nghiền nát, Long Châu trong tay hắn cũng mất đi ánh sáng trước kia, bên trên hiện đầy vết nứt.
Tựa như lúc nào cũng có thê bị nghiền nát.
"Vị đạo hữu này có lời gì, chúng ta không ngại ngồi xuống nói chuyện một chút ?"
Ngao Tuyên đứng ở trong hư không, trên người lưu động chân nguyên màu đỏ ngòm, đang nhanh chóng chữa trị thương thế, thừa dịp thời gian này, hắn nhìn hai vị Đại Đế ở phía đối diện, nói nhanh.
"Ah."
Một vị sinh linh đế cấp, bước qua hư không, giẫm nát thiên khung, chiến y trên người hắn phát ra ánh sáng rực rỡ loá mắt, tóc dài xõa xuống, hết sức vĩ ngạn.
"Người kia bày đại trận phục giết bọn ta ở trước Chân Tiên truyền thừa, thậm chí còn cướp đi truyền thừa của bọn ta, ngươi cùng một đường với hắn, có lời gì để nói ?"
"Hiểu lầm! Đây đều là hiểu lầm!"
Ngao Tuyên khóc không ra nước mắt.
Đây thật là oan uổng.
Vốn là hắn chỉ muốn tìm mấy người luyện tay một chút mà thôi. Dù sao.

Chính mình ở trong Chân Tiên trong truyền thừa thực lực đại tiến, muốn tìm người nghiệm chứng một phen. Nghĩ mãi cũng không tìm ra ai thích hợp, ngay tại thời điểm hắn định xua tan ý niệm trong đầu.
Bỗng nhiên hắn biết được trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, Mạnh Khánh Chi đang bị truy sát. Bởi vậy mới chạy tới nơi đây, muốn tìm người giao thủ một phen.
Nhưng ai có thể nghĩ tới, những Đại Đế này lại tàn nhẫn như vậy?
Từng người nhìn thấy mình đều giống như gặp được cừu nhân giết cha vậy, đỏ mắt xong tới. Thề với trời, chính mình còn không biết được Mạnh Khánh Chi đoạt đồ vật gì từ bọn họ.
Hơn nữa.
Mạnh Khánh Chi cũng không cho mình chỗ tốt gì.
Mình cứ như vậy mơ mơ màng màng dẫm vào bãi nước đục này, đến bây giờ muốn thoát thân cũng là hy vọng xa vời.
"Hiểu lầm?"
Đại Đế vừa rồi mở miệng, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, giáp trụ trên người rung động leng keng, chiến y do tiên kim đúc thành có một loại sóng sinh mệnh, khuếch tán ra ngoài.
Giống như được phục sinh, chiếu sáng Cửu Thiên Thập Địa.
"Hối hận trên đường vãng sinh đi, có một số việc không phải là ngươi có thể tùy ý chen chân vào!"
Nói xong.
Vị này Đại Đế đã muốn động thủ.
"Chậm đã!"
Trong lòng Ngao Tuyên run lên, nhanh chóng quát to một tiếng, âm thanh vang vọng như chuông đồng, cuồn cuộn khuếch tán ra.
"Ừm ?"
Vị Đại Đế kia khẽ ừm một tiếng, chân mày bắt đầu nhíu lại.
"Không dối gạt các ngươi, tính mệnh bản đế không phải là các ngươi có thể lấy được. Các ngươi có biết sau lưng bản đế là người phương nào không?"
"Người phương nào ?"
Đại Đế thân mặc áo giáp mang theo nụ cười khinh miệt, lạnh nhạt nói.
"Thiên Cơ lâu chủ!"
Ngao Tuyên trầm giọng phun ra bốn chữ.
Bốn chữ này vừa ra, toàn bộ vũ trụ đều ngưng trọng hơn mấy phần. Trên mặt mỗi người ở đây đều lộ ra biểu tình nghi ngờ bất định. Chuyện liên

quan đến Thiên Cơ lâu chủ, bọn họ không thể không thận trọng đối đãi.
Dù sao.
Người ở đây đều đã được lĩnh giáo thực lực của Thiên Cơ lâu chủ.
Không chút khách khí nói, một ngón tay của Thiên Cơ lâu chủ cũng có thể dễ dàng bóp chết mỗi một người trong bọn họ.
"Ngươi đang nói giỡn ?"
Vị Đại Đế kia mặt trầm như nước, lạnh giọng nói.
"Bản đế nợ Thiên Cơ lâu chủ tiền bối một bảo vật, nếu các ngươi tiêu diệt bản đế thì bảo vật kia dĩ nhiên sẽ không còn. Đến lúc đó Thiên Cơ lâu chủ tiền bối tức giận, ai trong các ngươi cũng trốn không thoát!"
Ngữ khí Ngao Tuyên tự tin nói.
Mặc dù bề ngoài hắn lạnh nhạt không gì sánh được, nhưng ở sâu trong nội tâm hốt hoảng không thôi, không ngừng nói thầm: "Lâu chủ tiền bối chớ trách, vãn bối cũng là bị buộc bất đắc dĩ."
"Đợi vãn bối trở về nhất định sẽ trả lại hai kiện vật phẩm cấp Chuẩn Đế!"
"Không đúng!"
"Vãn bối còn bốn vật phẩm cấp Chuẩn Đế!"
"Lâu chủ tiền bối quan sát vạn giới, hẳn là nghe được lời này chứ ?"
Trong chiến trường.
Hoàn toàn tĩnh mịch, mỗi một vị Đại Đế, đều không hẹn mà cùng ngừng công phạt.
Từng đôi mắt nhìn qua, làm cho áp lực Ngao Tuyên tăng mạnh. Hắn biết với trạng thái trước mắt của mình, bất luận một vị Đại Đế nào ở đây đều có thể tiêu diệt hắn.
Vạn nhất có một vị Đại Đế trong đó biết được, mình chỉ nợ Lâu chủ tiền bối hai vật phẩm Chuẩn Đế cấp, sau một khắc mình sẽ vạn kiếp bất phục.
Dù sao.
Chỉ là hai vật phẩm Chuẩn Đế cấp mà thôi.
Chỉ cần một vị Đại Đế cũng có thể gánh được.
"Thiên Cơ lâu chủ là tồn tại bực nào? Sao có quan tâm một con giun dế như ngươi?"
Sinh linh mặc chiến y đế cấp, con ngươi lạnh lùng khiếp người, hắn bước ra một bước, đến gần Ngao Tuyên, trầm giọng nói:
"Hơn nữa, ngươi cũng chỉ vừa mới thành đế, có thể nợ Lâu chủ tiền bối Trọng Bảo cỡ nào?"
"Ngươi có thể thử xem."

Nhịp tim Ngao Tuyên đột nhiên dừng đập, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, nhàn nhạt đáp lại.
"Hừm... . . . ."
Chương 447. Tử Huyền Giới đã thua.

Vị này sinh linh đế cấp híp mắt lại, vừa muốn mở miệng, đột nhiên có một đạo lưu quang bay tới, hắn tự tay tiếp nhận. Sau khi liếc mắt nhìn nội dung bên trong, sắc mặt đột nhiên biến đổi.
Lập tức.
Lời nói của hắn xoay chuyển 180 độ, bình thản nói: "Hôm nay ta tha cho ngươi một mạng, không phải là mạng ngươi chưa đến tuyệt lộ, mà là ta kính ngưỡng Thiên Cơ lâu chủ tiền bối. Nể mặt tiền bối, tha cho ngươi một mạng!"
Phương pháp Nguyên Thần cửu biến của Trường Sinh Chân Quân tu luyện có thể luyện chế ra tám phân thân, từng phân thân đều rất sinh động, có tồn tại suy nghĩ của riêng mình.
Ngoại trừ bản thể có thể tâm ý tương thông với phân thân, đồng thời nắm giữ sinh tử của phân thân. Những phân thân khác đều là độc lập lẫn nhau, không cách nào âm thầm liên hệ.
Mà vừa rồi.
Vị Đại Đế này thân mặc chiến y này chính là nhận được tin tức của Thái Ất Đại Đế truyền đến.
Bây giờ bản thể của Trường Sinh Chân Quân còn đang bế quan, tám phân thân này đều cần chạy về Địa Tiên Giới, âm thầm bố trí kế hoạch nhằm vào Minh Đế.
Hoặc là không ra tay.
Hoặc nếu ra tay, nhất định phải nhất kích tất sát! Đây là toan tính của Trường Sinh Chân Quân.
"Sau này cuối cùng sẽ có một ngày ngươi và ta gặp lại nhau."
"Khi đó ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy."
Đại Đế người mặc áo giáp, ý vị thâm trường nói một câu, lời còn chưa dứt, hắn đã lập tức xoay người rời đi. Chỉ để lại những người khác đứng tại chỗ, hai mặt nhìn nhau.

"Cái này... . ."
Một vị Tử Huyền Giới Đại Đế, không hiểu ra sao. Đến bây giờ hắn vẫn còn không biết xảy ra chuyện gì, tại sao vị Đại Đế Địa Tiên Giới này nói đi là đi rồi?
Chẳng lẽ hắn nhận được tin tức gì đó quan trọng, bởi vậy rời đi? Hoặc có lẽ là.
Hắn kiêng kỵ Thiên Cơ lâu chủ ?
Nếu như là vế trước thì cũng thôi đi.
Ba đánh hai phần thắng vẫn lớn như trước. Dù sao Mạnh Khánh Chi cùng Ngao Tuyên đều đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng nếu như là vế sau, vậy thì phải tính toán lại một chút.
Nghịch thiên còn có sinh cơ.
Làm trái ý Thiên Cơ lâu chủ, rất khó có đường sống.
Đừng nhìn Bạo Loạn Tinh Hải vực cách tuyệt với thế giới bên ngoài, ngoại giới rất khó truyền được tin tức đến. Cho dù là Đại Đế cũng sẽ bị lạc đường, nhưng trở ngại này đặt ở trước mặt Thiên Cơ lâu chủ cũng không coi vào đâu.
Nếu như Ngao Tuyên thật sự có quan hệ khác với Thiên Cơ lâu chủ, hôm nay giết Ngao Tuyên, chuyện xảy ra sau này, người ở đây đều phải gánh chịu hậu quả.
"Làm sao bây giờ ?"
Vị Đại Đế Tử Huyền Giới này trầm giọng hỏi.
Ở bên cạnh hắn, Lăng Tiêu cùng một vị Đại Đế khác đến từ cấm khu Thiên Nguyên Giới, trầm ngâm không nói. Hiển nhiên trong lòng mỗi người đều đang suy nghĩ tính nghiêm trọng của chuyện này.
"Thiên Cơ lâu chủ tiền bối."
Đại Đế Thiên Nguyên Giới ngẩng đầu nhìn về phía hư không, bên trên là một mảng cô tích, chỉ có bóng tối vĩnh hằng, một lúc lâu sau không có một chút động tĩnh nào truyền đến.
"Lui đi."
Vị Đại Đế này bất đắc dĩ nói.
Thực lực của Thiên Cơ lâu chủ, mọi người đều biết.
Ngao Tuyên ở Bạo Loạn Tinh Hải vực lấy danh hào Thiên Cơ Lâu để cầu che chở, Thiên Cơ lâu chủ nhất định biết, bây giờ không có nửa một chút phản ứng truyền đến, hiển nhiên là đã thầm chấp nhận.
Lúc này tiếp tục động thủ thì có chút gượng ép. Hai chữ này vừa thốt ra.

Ba vị Đại Đế đều tách riêng ra, nhanh chóng rời khỏi Bạo Loạn Tinh Hải vực. Ở tại chỗ.
Mạnh Khánh Chi cùng Ngao Tuyên không hẹn mà cùng thở phào một hơi.
"Ngao Tuyên đạo hữu, rốt cuộc là ngươi nợ Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đồ vật gì?"
Trong trận pháp.
Mạnh Khánh Chi không để ý tới thương thế, hiếu kỳ hỏi.
"Ách... . . ."
Ngao Tuyên khẽ giật mình, trên mặt có vài phần ngượng ngùng, xấu hổ nói: "Một Trọng Bảo mà thôi, lúc trước vẫn không có thời gian đi tới Thiên Cơ Lâu, cho nên mới kéo dài cho tới bây giờ."
"Ồ?"
Mạnh Khánh Chi tùy ý nở nụ cười, cũng không có hỏi nhiều.
"Lần này cũng may có Ngao Tuyên đạo hữu trượng nghĩa tương trợ, nếu không ngại, sau khi chữa khỏi vết thương chúng ta cùng nhau đi tới Thiên Cơ Lâu?"
Mạnh Khánh Chi mở miệng mời.
Ngao Tuyên cũng không từ chối.
Thiên Cơ Lâu hắn nhất định phải đi. Vài món vật phẩm Chuẩn Đế cấp kia tiếp tục kéo dài, hắn cũng rất lo lắng sẽ khiến cho Thiên Cơ lâu chủ bất mãn.
Biện pháp lấy Thiên Cơ lâu chủ ra làm lá chắn này, dùng một lần thì cũng thôi đi. Nếu tiếp tục dùng lần nữa.
Đoán chừng không cần người khác xuất thủ, có lẽ Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đã đập chết hắn trước.
"Lại nói, vừa rồi đạo hữu có chú ý đến vị Đại Đế Địa Tiên Giới kia đã thu được một tin tức hay không?"
Mạnh Khánh Chi lên tiếng hỏi một câu.
Trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, vạn vật đều sẽ mất phương hướng, nhưng bây giờ lại có người có thể truyền tin tức đến, quả thực là khó có thể tin.
Theo bọn họ biết, ngoại trừ Thiên Cơ lâu chủ ra, dường như không người nào có thể làm được chuyện này.
Nhưng nếu như là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối xuất thủ, thì lại không cần thiết phải phiền phức như vậy.
"Địa Tiên Giới cuối cùng vẫn là một thế giới có tiên, có một vài thủ đoạn huyền diệu cũng chẳng có gì lạ."

Ngao Tuyên không có để ở trong lòng, tùy ý nói một câu, trực tiếp đi tới một khỏa Cổ Tinh hiu quạnh, thu nạp thiên địa nguyên khí, bắt đầu khôi phục thương thế.
"Thật sao ?"
Mạnh Khánh Chi nhíu mày.
Chẳng biết tại sao.
Hắn luôn cảm thấy bên trong chuyện này không đơn giản, nhưng cụ thể không đơn giản chỗ nào, nhất thời nửa khắc hắn cũng không nói ra được, trừ phi rời khỏi Bạo Loạn Tinh Hải vực mới có thể biết xảy ra chuyện gì.
Ở thời điểm Mạnh Khánh Chi cùng Ngao Tuyên đang khôi phục thương thế . Tử Huyền Giới.
Trên một ngôi sao cổ xưa.
Có một tòa đế cung tọa lạc ở đó.
Tòa đế cung này quang hoa trùng thiên, nổi lên từng Trận Văn, hóa thành một mảnh thế giới Tiên Đạo Pháp Tắc thật lớn, tương liên với tinh không, thông suốt cùng vũ trụ. Đứng vững dưới bầu trời, là một tòa thành trong tinh không, Lưu Tinh rực rỡ xẹt qua khiến cho nơi này càng lộ ra vẻ thần bí khó lường.
Lúc này.
Trong đại điện.
Cả người Mặc Uyên Đại Đế nhuốm máu, áo quần rách nát, đứng lẳng lặng ngay chính giữa. Thân thể hắn thẳng tắp như núi, cho dù thân bị trọng thương, nhưng vẫn như cũ không ai dám can đảm tới gần.

Chương 448. Đây cũng là Luân Hồi chuyển thế.

Phía đối diện hắn.
Ở sâu trong cung điện và một vùng đen nhánh thâm thúy, dường như có thể thôn phệ toàn bộ. Mơ hồ có thể nhìn ra có một thân ảnh kinh khủng đang ngồi ngay ngắn trong đó, nàng không nói một câu, giống như một vị Vô Thượng Thiên Đế vậy.
Trấn áp vũ trụ vạn giới.
Trong lúc giơ tay nhấc chân đều mang theo khí phách nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

"Tử Huyền Giới đã thua."
Thanh âm băng lãnh vang lên, trong toàn bộ đại điện nháy mắt trở nên vô cùng trống rỗng, có thanh âm Quỷ Khốc Thần Hào vang lên, thoạt nhìn đáng sợ không gì sánh được.
Giống như có thể thôn phệ Nhật nguyệt sơn hà, làm cho vũ trụ trong nháy mắt bị đổ nát.
"Ngươi nhìn Tử Huyền Giới quá đơn giản, ngươi cho rằng chỉ là một địa phủ đã có thể trấn áp toàn bộ Tử Huyền Giới sao?"
Mặc Uyên Đại Đế đáp lại.
Đối với lời nói của Minh Đế, hắn một chữ cũng không tin.
Tuy là mình bị trấn áp, nhưng không có nghĩa là toàn bộ Tử Huyền Giới không chịu nổi một kích. Trừ mình ra, vô số năm nội tình của Tử Huyền Giới cũng không phải là nói đùa.
Hắn có cảm giác, không lâu sau nữa, Tử Huyền Giới sẽ xuất hiện một tôn tiên. Khi đó.
Tất cả cục diện đều sẽ bị xoay chuyển.
"Sự tự tin của ngươi là đến từ bọn họ sao?"
Thanh âm Minh Đế rất lạnh nhạt.
Tiếng nói vừa dứt.
Trong đại điện, Tiên Quang nổ tung, có khí tức Đại Đế bạo phát, chấn động vạn cổ thời không, trực tiếp hóa thành một màn ánh sáng từ trên trải xuống.
Trên đó hiện lên chằng chịt tên người, bất thình lình Đế Bảng cũng ở trong đó.
"Bạch Lễ Đại Đế, Vũ Niết Đại Đế, Đế Bảng thứ chín, Đế Bảng thứ mười. Hạng nhân vật này, ngươi cho rằng bọn họ có thể bảo vệ Tử Huyền Giới ?"
Minh Đế mở miệng, mang theo một cỗ khí khái bễ nghễ chư thiên, cực kỳ tự tin.
"Đế Bảng ?"
Mặc Uyên Đại Đế nhìn thấy văn tự, đồng tử co rụt lại, sau đó hắn nở nụ cười, thanh âm càng lúc càng lớn, chấn động hư không, sau một hồi lâu, tiếng cười mới chậm rãi đình chỉ.
"Xem ra ngươi đã biết Thiên Cơ Lâu tồn tại rồi!"
"Nếu biết Thiên Cơ Lâu, hẳn là ngươi cũng biết thực lực của Lâu chủ tiền bối. Không dối gạt ngươi, Địa Tiên Giới sở dĩ cùng Tử Huyền Giới dung hợp."
"Chính là bởi vì Thiên Cơ lâu chủ tiền bối xuất thủ!"

" Địa Tiên Giới các ngươi ồ ạt công phạt Tử Huyền Giới, nếu như khiến cho Thiên Cơ lâu chủ tiền bối bất mãn, ngày các ngươi bị huỷ diệt cũng không còn xa nữa!"
"Ồ? Phải không ?"
Ở sâu trong đại điện, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên, đạm mạc nói: "Theo ta được biết, số lần Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ chỉ đếm trên đầu ngón tay."
Mỗi một lần xuất thủ đều sẽ có lí do.
"Trong mắt của ta, Thiên Cơ Lâu sẽ không nhúng tay vào chiến tranh hai giới."
"Dù sao. ."
"Nếu như Thiên Cơ lâu chủ muốn nhúng tay, bị tiêu diệt đầu tiên hẳn phải là Tử Huyền Giới của ngươi. Nếu bản đế không nhớ lầm, trước đây không lâu, chắc là Mặc Uyên Đại Đế ngươi dẫn đầu chinh phạt Thiên Nguyên Giới chứ ?"
"... . . . !"
Sắc mặt Mặc Uyên Đại Đế trì trệ.
Chuyện này không phải bí mật, hơi nghe ngóng một chút sẽ biết.
Trước khi Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới dung hợp, hai giới cũng đã khai chiến. Sau khi dung hợp, chiến đấu vẫn không dừng lại. Nơi biên hoang hai giới đã bạo phát chiến tranh không biết bao nhiêu lần.
Bởi thực lực hai giới không chênh lệch nhiều cho nên mới không triệt để bạo phát chiến tranh toàn diện. Nếu như Tử Huyền Giới cũng sở hữu thực lực mang tính áp đảo mà nói, bây giờ Thiên Nguyên Giới rốt cuộc có còn tồn tại hay không cũng khó nói.
"Bởi vậy có thể thấy được, bản đế hành sự đều bên trong phạm vi được Thiên Cơ lâu chủ ngầm đồng ý, tại sao lại có nguy hiểm huỷ diệt?"
Thanh âm Minh Đế bình tĩnh, không nhanh không chậm, mỗi một câu nói ra đều khiến sắc mặt Mặc Uyên Đại Đế trắng bệch hơn một phần. Hắn hiểu được.
Minh Đế nói không sai.
Tỷ lệ Thiên Cơ lâu chủ nhúng tay quá thấp. Ngược lại.
Khả năng ngồi xem Tử Huyền Giới bị tiêu diệt cao hơn một chút.
"Ngươi đừng đắc ý quá sớm, Thiên Cơ lâu chủ tiền bối muốn dung hợp chư thiên vạn giới. Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới cũng chỉ mới là bắt đầu

mà thôi, tương lai chắc chắn sẽ có thế giới đáng sợ hơn dung hợp qua đây... . . ."
Thần sắc Mặc Uyên Đại Đế buồn bã, đôi mắt trở nên trống rỗng, hắn giống như thấy được tương lai của Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới, nhẹ giọng nói ra: "Một khi có thế giới cường đại hơn qua đây, Địa Tiên Giới tất nhiên sẽ giẫm lên vết xe đổ của Tử Huyền Giới."
"Khi đó, Địa Phủ của ngươi cũng chưa chắc có thể còn tồn tại."
"Việc đó không cần ngươi quan tâm."
Thần sắc Minh Đế lạnh nhạt, thanh âm không mang theo một chút tình cảm nào. Ở trong mắt nàng, Mặc Uyên Đại Đế chỉ giống một con giun dế, thuận tay là có thể đập chết.
"Lai lịch của Địa Phủ không phải là ngươi có thể suy đoán."
"Cho dù Thiên Cơ lâu chủ không dung hợp chư thiên vạn giới, một ngày nào đó bản đế cũng sẽ dẫn dắt thủ hạ, phản công lại chư thiên vạn giới. Chỉ có Địa Phủ mới có thể làm cho vạn giới ngừng chiến!"
"Chư thiên vạn giới sẽ là một vũ trụ tươi sáng rực rỡ!"
"Ha hả."
Mặc Uyên Đại Đế cười nhạt, vẻ mặt chế nhạo, nói: "Hay cho câu ‘chư thiên vạn giới sẽ là một vũ trụ tươi sáng rực rỡ’, Địa Phủ bước vào Tử Huyền Giới cũng chỉ có mấy ngày thời gian mà thôi."
"Trong Tử Huyền Giới đã có Ức Vạn Vạn sinh linh thương vong, đây cũng là tươi sáng rực rỡ?"
"Ngươi sai rồi."
Thanh âm Minh Đế vẫn lạnh nhạt như trước, nàng chậm rãi nói ra: "Chúng sinh đều là bể khổ, Trường Sinh cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng, tử vong mới là bắt đầu, Luân Hồi mới là vĩnh hằng!"
"Hơn nữa... . . ."
"Ai nói sau khi Địa Phủ bước vào Tử Huyền Giới, sẽ đi giết chóc sinh linh?"
Nói xong.
Ở sâu trong đại điện, bóng người đen nhánh kia nâng tay ngọc lên, điểm lên hư không. Trong nháy mắt.
Hư không nứt ra.
Một phiến thế giới âm trầm, triển lộ ra một góc băng sơn ở trong đại điện.
Đó là một thế giới tối tăm không ánh mặt trời, tia sáng rất nhạt, bên trên đại địa không có một ngọn cỏ. . .

Khắp nơi là một mảnh Mãng Hoang, để lộ ra khí tức thê lương, cô tịch. Có thể chứng kiến.

Chương 449. Đến ngày nay Tử Huyền Giới có gì khác nhau đâu ?

Ở trên mặt đất có mấy thành trì hung vĩ tinh tế xen vào nhau đứng vững, giống như là tất cả viễn cổ cự thú nằm trên mặt đất, chấn nhiếp nhân tâm. Mà lấy thành trì làm trung tâm, trong phạm vi mấy triệu dặm.

Có vô số đội ngũ đi về phía trước, nhìn kỹ có thể thấy được đó là vô số sinh linh, chân không chạm đất, đi về phía thành trì.

Vừa liếc mắt nhìn đã thấy không dưới mấy ngàn vạn sinh linh.

Cộng thêm số sinh linh trong thành trì, sợ rằng có đến Ức Vạn Vạn, có thể nói một câu, nhiều vô số kể!

"Chính như ngươi nhìn thấy, nếu như những người này chết trong dư âm giao thủ của các ngươi, ngoại trừ hồn phi phách tán sẽ không có con đường thứ hai để đi. Nhưng sau khi Địa Phủ tồn tại, bọn họ lại có đường lui."

"Đó chính là Luân Hồi chuyển thế!"

"Luân Hồi chuyển thế ?"

Mặc Uyên Đại Đế nhìn phiến tiểu thế giới âm trầm kia, cả người đều ngơ ngẩn. Nhìn qua lờ mờ có thể thấy được toàn bộ sự vật. Hắn có thể phát giác Địa Phủ toan tính không nhỏ.

Một khi thành công, sợ rằng sẽ đúng như lời Minh Đế nói.

Toàn bộ chư thiên vạn giới, đều phải nằm trong sự khống chế của Địa Phủ. Đây quả thực là đáng sợ.

Hắn không biết những thế lực khác ở ngoại giới có biết Địa Phủ giam cầm vong hồn hay không. Nếu như biết, sợ rằng không có mấy thế lực có thể ngồi yên.

Dù sao.

Tông môn nào mà không có vài trưởng bối sư môn chết đi?

Vạn nhất những người này biết trưởng bối sư môn nhà mình sau khi chết, thần hồn bị Địa Phủ bắt đến nơi này, còn sắp xếp cái gì mà Luân Hồi chuyển thế.

Sợ rằng những thế lực kia sẽ lập tức liên hợp lại cùng nhau, sau đó cùng nhau công phạt Địa Phủ!

"Địa Phủ không phải thuộc về thế giới này, lai lịch của nó bí ẩn không gì sánh được. Cho dù là vị Thiên Cơ lâu chủ kia cũng chưa chắc có thể suy tính ra một chút manh mối xuất xứ của Đia Phủ!"
Minh Đế chắc chắc nói.
Dưới cái nhìn của nàng, Thiên Cơ lâu chủ rất mạnh, cường đại đến mức Địa Phủ trước mắt căn bản không trêu chọc nổi.
Dù sao Thiên Cơ lâu chủ là một vị tồn tại Vô Thượng có thể dung hợp Địa Tiên Giới. Nhưng tương tự, lai lịch của Địa Phủ cũng không nhỏ, trước đây đã từng có Tiên Đế tọa trấn.
Nhân vật như vậy đã có thể nhìn xuống tuế nguyệt trường hà, Thiên Địa hủy diệt, mà ta bất diệt. Muốn dung hợp vài thế giới cũng mười phần đơn giản.
Nói không chừng.
Thiên Cơ lâu chủ chưa chắc đã kinh khủng như Tiên Đế.
Cho nên nói, ngay cả Thiên Cơ lâu chủ cũng chưa trắc dám trêu chọc Địa Phủ thời kỳ toàn thịnh.
"Tự tìm đường chết."
Mặc Uyên Đại Đế lạnh lùng nói một câu.
Trước khi hắn bước vào Thiên Cơ Lâu cũng đã từng tự tin như vậy, nhưng sau đó ý nghĩ của hắn đã xảy ra biến hóa 180°.
Hắn thấy.
Minh Đế không có gì khác biệt với mình trước kia.
"Ta không biết lai lịch của Địa Phủ, cũng không muốn biết. Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết một chút, lai lịch của Thiên Cơ lâu chủ còn phải đáng sợ hơn một chút so với suy nghĩ của ngươi."
Sắc mặt Mặc Uyên Đại Đế trở nên rất lạnh lùng, thanh âm băng hàn đến cực điểm, nói: "Việc Địa Phủ làm hôm nay, cuối cùng sẽ có một ngày dẫn tới diệt vong!"
"Thật sao?"
Ở sâu trong đại điện đen như mực, thanh âm thâm thúy lại vang lên, từ chối cho ý kiến. Nàng nâng một ngón tay lên, đánh ra một đạo quang hoa nóng rực, rơi lên trên người Mặc Uyên Đại Đế.
"Thiên Cơ Lâu, sớm muộn bản đế cũng sẽ đi một chuyến."
"Ừm ?"
Mặc Uyên Đại Đế nhướng mày, nhìn thấy chưởng ấn đối phương đánh tới, kinh hãi gần chết, hắn vội vàng lui ra phía sau hai bước, tức giận nói:

"Ngươi muốn làm gì ?"
"Không làm cái gì, thu hồi đồ vật thuộc về bản đế mà thôi."
Thanh âm Minh Đế lạnh nhạt.
Một khỏa phù hiệu được ngưng kết, tản ra Vô Thượng đế uy, làm cho thiên địa sợ run, tiên quang mãnh liệt, mênh mông như đại dương, đột nhiên nhập vào trong cơ thể Mặc Uyên Đại Đế.
Toàn bộ đại điện phát ra âm thanh khủng khiếp, ầm ầm rung động. Sau một khắc.
Ở trong cơ thể Mặc Uyên Đại Đế có một tấm gương phong cách cổ xưa, nở rộ quang mang, chiếu rọi bát phương, giống như có thể chỉ rõ hướng đi cho vô tận sinh linh.
"Là tấm gương này?"
Thân thể Mặc Uyên Đại Đế chấn động, bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần.
Thảo nào sau khi mình bị mất đi chiến lực, Minh Đế này còn muốn bắt lấy mình, hóa ra là vì tấm gương này. Đến bây giờ hắn rốt cuộc mới hiểu rõ.
Sinh linh Địa Tiên giới bị mình tiêu diệt trước đây là thuộc về Địa Phủ!
Cũng chính bởi vì tấm gương này, mình mới bị sa sút đến mức độ này.
"Ngươi hiểu ra quá muộn."
Minh Đế tự nói.
Lúc Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới chưa dung hợp làm một, nàng đã chuẩn bị để phá giới. Dù sao tác dụng của tấm gương này quả thực phi phàm.
Có thể chỉ rõ đường cho người khác ở trong hỗn độn.
Hiện tại hai giới dung hợp lại với nhau, tác dụng của tấm gương này đã không còn lớn. Lúc này vừa vặn thu hồi lại, dùng cho lần sau đi tới thế giới khác.
"Hiện tại ngươi có muốn gia nhập Địa Phủ?"
Thanh âm Minh Đế yếu ớt nói.
Đôi mắt nàng chập chờn sáng tối, nhìn Mặc Uyên Đại Đế, thần sắc lạnh lùng tới cực điểm.
"Sợ rằng phải khiến cho ngươi thất vọng rồi."
Mặc Uyên Đại Đế hiên ngang mà đứng, nhàn nhạt đáp lại.
"Bản đế cũng không phải hạng người chịu làm kẻ dưới."
"Đáng tiếc."
Hai chữ vừa dứt.
Sát ý của nàng khuếch tán ra, chấn kinh thế gian.

Khiến cho lông tóc Mặc Uyên Đại Đế dựng đứng, như rớt vào hầm băng, trong lòng khiếp sợ vạn phần. Nàng muốn giết ta?
Ý niệm này vừa mới xuất hiện, sát ý kia bỗng nhiên biến mất, một thanh âm băng lãnh truyền đến, lạnh nhạt nói: "Giam hắn lại."
"Dạ!"
Hai đạo hắc ảnh vô thanh vô tức xuất hiện, quỳ một chân trên đất, cung kính lĩnh mệnh. Sau khi Mặc Uyên Đại Đế bị dẫn đi.
Toàn bộ đại điện lại lâm vào tĩnh mịch.
Thân ảnh màu đen ở sâu trong đại điện chậm rãi đứng lên, nhìn ra phần cuối Tử Huyền Giới phía xa xa.
"Thiên Cơ Lâu sao?"
Một tiếng lẩm bẩm truyền ra.
Thân ảnh trong đại điện lập tức biến mất.
... . Bên kia.
Địa Tiên Giới, bên trong Ngọc Hư Cung.
Trong một tòa đại điện có tiên Khí lượn quanh, mấy nhân ảnh đang xếp hàng.

Chương 450. Đến ngày nay Tử Huyền Giới có gì khác nhau đâu ? (2)

"Chưởng giáo, đã điều tra xong chuyện hai giới dung hợp. Nguyên nhân chính là vì Thiên Cơ Lâu của Thiên Nguyên Giới, theo như lời đồ nhi Dưỡng Tiễn của ta..."
"Vị Thiên Cơ lâu chủ kia am hiểu thôi diễn Thiên Cơ, chỉ ngồi trong một tấc vuông của Thiên Cơ Lâu cũng có thể tra ra được tất cả mọi chuyện trong vạn giới."
"Thậm chí lúc trước Tử Huyền Giới cũng là do vị Thiên Cơ lâu chủ kia dung hợp, cũng chính vì vậy, Địa Tiên Giới chúng ta mới mất đi liên hệ với Tử Huyền Giới."
"... ... ."
Hoàng Vân không biết rõ chi tiết, chỉ nói ra những tin tức mình dò xét được.

"Lại còn có việc này ?"
Chưởng giáo Ngọc Hư Cung là một thanh niên có dung mạo tuấn lãng, nhưng hai bên tóc mai đã có màu hoa râm. Đôi mắt thâm thúy, tang thương không hợp với ngoại hình. Quanh người hắn có âm thanh đại đạo reo vang, có thiên âm chấn động, vang vọng thiên địa.
"Nếu thực sự như thế, chuyện này có chút khó giải quyết. Chưởng giáo Ngọc Hư Cung cau mày."
Hai giới đột nhiên dung hợp, không ít thế lực đều phá giới xuất kích, chỉ có lác đác vài thế lực vẫn còn đang quan sát từ xa, trong đó có Ngọc Hư Cung. Bọn họ chưa ra tay, không phải vì giữ mình trong sạch, mà là muốn điều tra rõ ràng sau đó mới động thủ. Nhưng bây giờ.
Tin tức sư đệ của mình mang về giống như một chiếc búa tạ gõ xuống, làm cho lòng hắn không cách nào bình tĩnh được.
"Chưởng giáo sư huynh không cần lo lắng, vị Thiên Cơ lâu chủ kia đã siêu thoát phàm trần, chưa từng nhúng tay vào ân oán của bất cứ thế lực nào. Chỉ cần Ngọc Hư Cung chúng ta không trêu chọc Thiên Cơ Lâu."
"Hắn là vị Thiên Cơ lâu chủ kia sẽ không chủ động đối phó với chúng ta.” Ngữ khí của Hoàng Vân thong thả ung dung nói.
"Lời sư đệ nói, ta không dám gật bừa."
Trong đại điện.
Một ông lão có khuôn mặt gầy gòm, một tay hắn vuốt chòm râu, khẽ lắc đầu nói: "Mặc dù Thiên Cơ lâu chủ chưa từng nhúng tay vào bất kỳ ân oán cá nhân nào, nhưng rất có khả năng hắn sẽ lần nữa dung hợp một phiến thế giới mới."
"Chẳng lẽ sư đệ có thể bảo đảm Địa Tiên Giới chúng ta chính là thế giới cuối cùng mà Thiên Cơ lâu chủ dung hợp sao?"
"Cái này... ."
Sắc mặt Hoàng Vân trì trệ.
Hắn cũng đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng thực lực của Thiên Cơ lâu chủ cao thâm khó lường, hắn muốn dung hợp một thế giới nào đó, ai có thể ngăn cản ?
Ai dám bảo dừng ?
"Hôm nay Ngọc Hư Cung ra tay với Tử Huyền Giới, rất khó bảo đảm sau này có thế giới kinh khủng hơn qua đây, nói không chừng bọn họ cũng sẽ ra tay với Địa Tiên Giới trước tiên."

"Khi đó Địa Tiên Giới chúng ta so với Tử Huyền Giới hôm nay có khác biệt gì lớn?"
Lão giả ngưng trọng nói rằng.
Tuy là Thiên Cơ lâu chủ đã vượt khỏi trần gian, nhưng thế lực khác lại không giống. Đối mặt với một thế giới nhỏ yếu, không người nào có thể giữ vững bình tĩnh.
Bất luận kẻ nào cũng đều muốn phạm vi thế lực của mình càng thêm rộng lớn bao la.
Cũng chỉ có như vậy mới có thể thu được nhiều tài nguyên tu luyện hơn, thực lực trong tương lai mới có thể mạnh lên. Điểm này không ai có thể ngoại lệ, cho dù là Chân Tiên cũng không ngoại lệ.
"Theo như lời sư huynh nói, Ngọc Hư Cung chúng ta phải sống chết mặc bây, mắt mở trừng trừng nhìn thế lực khác của Địa Tiên Giới nuốt chửng Tử Huyền Giới, mà chúng ta hoàn toàn chẳng được gì ?"
Nghe thấy lời nói của ông lão kia, sắc mặt Hoàng Vân không vui.
Vị sư huynh này của mình có thực lực không kém, nhưng hành sự quá mức cẩn thận chặt chẽ. Ngay cả con đường của hắn đi cũng không giống với những người tu luyện khác.
"Cũng không phải."
Lão giả lần thứ hai lắc đầu, chậm rãi nói ra: "Ý của ta là, Ngọc Hư Cung hẳn là phải mưu trước động sau."
Bên trong Ngọc Hư Cung đúng là có Chân Tiên.
Nhưng chỗ dựa vững chắc của Ngọc Hư Cung bọn hắn không phải là Trường Sinh Chân Quân, cũng không phải là Minh Đế, mà là Tử Hư đạo nhân.
Ở trong Địa Tiên giới, Tử Hư đạo nhân là một vị Vô Thượng tồn tại mới thành tiên gần đây nhất, bây giờ hắn mới là Chân Tiên sơ kỳ, không có sức mạnh như Trường Sinh Chân Quân.
Dù sao.
Trường Sinh Chân Quân thành tiên đã lâu không gì sánh được, hiện tại đã đến Chân Tiên đỉnh phong, lúc nào cũng có thể đột phá. Thậm chí hắn còn rảnh rỗi luyện chế tám đạo phân thân.
Bây giờ mỗi người đều thành đế.
Hơn nữa Minh Đế cũng không phải Tử Hư đạo nhân có thể so sánh cùng. Trong tay nàng nắm giữ truyền thừa của Địa Phủ, có rất ít người có thể tiêu diệt nàng, hơn nữa còn thiên phú tuyệt thế.

Thành tiên chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.
Hai điểm này, Ngọc Hư Cung đều không có, bởi vậy bọn họ đối mặt với Tử Huyền Giới nhất định phải cực kỳ cẩn thận, không phải để ứng phó với Tử Huyền Giới.
Mà là để ứng phó với những thế giới khác dung hợp trong tương lai.
"Chư vị sư thúc, Sư Bá, đệ tử Dương Tiễn có đôi lời không biết có nên nói hay không. ."
Dương Tiễn một thân bạch y không dính một hạt bụi, đứng dậy. Đầu tiên hắn chắp tay thi lễ với các vị trưởng bối sư môn một cái, sau đó mở miệng nói.
"Sư điệt ?"
Chưởng giáo Ngọc Hư Cung liếc mắt nhìn đám người, khẽ vuốt cằm nói: "Cứ nói đừng ngại."
"Bất kỳ thế lực nào bên trong hai giới Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới đều không phải là đối thủ của Ngọc Hư Cung chúng ta. Chư vị trưởng bối lo lắng chẳng qua chỉ là những thế giới khác trong tương lai mà thôi." Dương Tiễn thẳng thắn nói.
Không ít trưởng lão Ngọc Hư Cung nghe được câu này đều gật đầu. Đây chính chỗ bọn họ lo lắng.
Lúc này Ngọc Hư Cung xuất thủ, coi như chiếm được không ít địa bàn, nhưng sau đó thì phải làm sao đây?
Sau khi những thế giới khác qua đây, Ngọc Hư Cung chiếm cứ bao nhiêu địa bàn, nói không chừng đều phải chắp tay nhường lại, vận khí kém một chút thì ngay cả bản thân Ngọc Hư Cung cũng gặp nguy hiểm hủy diệt.
Dù sao.
Tử Huyền Giới bây giờ đã không biết có bao nhiêu thế lực bị hủy diệt.
Rất có thể kết cục của những thế lực kia chính là vết xe đổ của Ngọc Hư Cung. Cũng chính vì vậy.
Không ít trưởng lão Ngọc Hư Cung đều dự định sống chết mặc bây, bảo tồn nguyên khí. Một ngày nào đó những thế giới khác dung hợp qua đây, ít nhất Ngọc Hư Cung..... còn có sức đánh một trận.

Chương 452. Tin tức này có giá trị không nhỏ.

Chương trước Chương sau

Bọn họ cũng sẽ nhìn thấy điểm ưu việt của Thiên Nguyên Giới.
Lúc này.
Thiên Nguyên Giới.
Vẫn bình yên như trước.
Không ít tu luyện giả đều đang đàm luận Tử Huyền Giới đã xảy ra chuyện.
Dung hợp một thế giới, đây không phải là việc nhỏ. Thiên Nguyên Giới bọn họ cũng dung hợp một thế giới, chính là Huyết Võng Giới.
Nhưng khác với Tử Huyền Giới.
Thiên Nguyên Giới không có chiến loạn, sinh linh vạn tộc cũng không cảm thấy hoảng sợ, ngược lại có không ít người đều xông vào Huyết Võng Giới.
Sau khi tiến vào Huyết Võng Giới.
Có người không cẩn thận bước vào cấm khu, hồn phi phách tán, cũng có người chiếm được truyền thừa của một thế lực Huyết Võng Giới đã bị tiêu diệt.
Sau đó nhất phi trùng thiên.
Còn có thế lực cường đại, nhặt được một thanh Đế Binh còn được bảo tồn hoàn hảo ở trong Huyết Võng Giới! Thậm chí.
Còn có người tìm được rồi một vườn thuốc.
Bên trong có Linh Dược Đại Thánh Cấp đang sinh trưởng, gần như đã thành thục. Tin tức này truyền ra gây nên sóng to gió lớn, không biết bao nhiêu tu luyện giả vì một gốc Linh Dược Đại Thánh Cấp mà mất đi tính mệnh.
... .Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân thản nhiên ngồi.
Hắn vừa mới tiễn một vị tiến nhập Thiên Cơ Lâu mua tin tức đi, người này không ai khác, chính là Bắc Thần Hằng của Thiên Dận Hoàng Triều.
Trong khoảng thời gian này.
Thiên Dận Hoàng Triều ở trong Huyết Võng Giới cũng coi như là kiếm đầy bồn đầy bát. Đẳng cấp thế lực gắng gượng tăng lên một cấp bậc.
Thậm chí một vị lão tổ của Thiên Dận Hoàng Triều vài ngày trước đã đột phá cảnh giới Chuẩn Đế, vì thế Thiên Dận Hoàng Triều tổ chức Đại Yến mời tân khách, chỉ riêng yến hội thôi đã kéo dài hơn ba tháng.
Trong phương viên ức vạn dặm, danh khí của Thiên Dận Hoàng Triều đoán chừng tăng lên ít nhất một cấp bậc. Rất có cảm giác tái hiện huy hoàng ngày xưa.
Sau khi Bắc Thần Hằng rời đi.

Ở bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Một thân ảnh mặc Hắc Bào từ đằng xa đi tới, cả người nàng giống như một đoàn sương mù, không có hình thể, hết sức mơ hồ. Sau khi đi tới trước cửa Thiên Cơ Lâu, bắt đầu dần dần ngưng thực.
Đó là thân ảnh của một nữ tử, sừng sững dưới ngàn vạn Cổ Tinh, ngạo thị nhân gian.
Nàng một mình đến đây, mái tóc tung bay, tay áo phấp phới, phong thái tuyệt thế, giống như tiên nhân từ trong thần thoại đi ra, vô cùng siêu nhiên thoát tục.
"Thiên Cơ Lâu!"
Một tiếng lẩm bẩm truyền ra.
Không nghe ra bất kỳ cảm tình gì, nàng đang suy nghĩ truyền thừa trong đầu.
Năm xưa Địa Phủ thống lunhx vô số thế giới, không ít thế giới kinh khủng đều có cái bóng của Địa Phủ. Nếu như trong tuế nguyệt trước kia Thiên Cơ Lâu đã từng hiện thế.
Địa Phủ không có khả năng không có tin tức gì liên quan tới Thiên Cơ Lâu.
Nhưng kết quả lại khiến cho nàng thất vọng rồi.
Thiên Cơ Lâu dường như đột nhiên xuất hiện ở bên trong Thiên Nguyên Giới bên trong, trong quá khứ căn bản không có cái bóng của Thiên Cơ Lâu, không thuộc về bất kỳ thế giới nào.
Cho dù là Địa Phủ cũng không có bất cứ ghi chép nào.
"Là quá mức cường đại, hay là quá mức nhỏ yếu ?"
Khí chất của nàng thoát tục, không thuộc về thế giới này, có cảm giác không nhiễm khói lửa nhân gian, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành tiên bay đi. Tuy là đứng ở bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Nhưng bản thể lại đang ở một không gian khác.
Những người khác bước vào Thiên Cơ Lâu không lo lắng chút nào, nhưng nàng lại không thể.
Nàng biết truyền thừa trên người mình khủng bố cỡ nào, một khi lộ ra ngoài ánh sáng, chư thiên vạn giới đều không có đất cho nàng dung thân.
Bây giờ.
Nàng còn chưa rõ ràng thái độ của vị này Thiên Cơ lâu chủ vô cùng thần bí này là gì.
Nếu như vị Thiên Cơ lâu chủ này có địch ý đối với Địa Phủ, hoặc có lẽ vị Thiên Cơ lâu chủ này chính là một vị đại năng nào đó năm xưa tham dự huỷ

diệt Địa Phủ mà nói.
Nàng chủ động bước vào Thiên Cơ Lâu không khác nào tự tìm đường chết.
Minh Đế cường thế bá đạo, lãnh khốc vô tình, khi nhìn ba chữ trên Thiên Cơ Lâu, lại lộ ra một tia do dự hiếm thấy.
Đồng thời.
Nàng cũng rất muốn bước vào Thiên Cơ Lâu. Từ tin tức mình có được, hẳn là bên trong Thiên Cơ Lâu có cơ duyên nàng cần, có thể trợ nàng nhanh chóng thành tiên.
Dù sao.
Trong chư thiên vạn giới, thực lực mới là yếu tố quan trọng nhất.
Nàng một mực khai chiến với các đại thế lực, một là vì triệt để đặt nền móng cho Địa Phủ về sau, thứ hai là vì thu hoạch tài nguyên, để cho thực lực của mình cấp tốc đề thăng.
Vạn nhất một ngày cừu địch của Địa Phủ giết đến, mà thực lực của mình lại không đủ, vậy thì toàn bộ tương lai đều sẽ hóa thành hoa trong gương, trăng trong nước.
Nhưng về phương diện khác.
Nàng thực sự nhìn không thấu được Thiên Cơ lâu chủ.
Chuẩn xác mà nói, ngay cả tòa Thiên Cơ Lâu trước mặt này nàng cũng không nhìn thấu.
Nàng không có thể đặt cược tính mạng mình lên trên thứ hư vô phiêu miễu gọi là vận khí được. Nếu như vị Thiên Cơ lâu chủ kia biết được Địa Phủ tồn tại, hơn nữa còn không có hảo cảm đối với Địa Phủ.
Có thể ngay cả cơ hội chạy trốn mình cũng không có.
Trước đây mặc dù Địa Phủ có Tiên Đế, nhưng vị Tiên Đế này không phải là mình, cho nên nàng không có bất kỳ sức mạnh nào để đối mặt với Thiên Cơ lâu chủ.
Ngay thời điểm nàng đang do dự.
Một âm thanh trong trẻo vang lên bên tai nàng.
"Nếu đã tới, vì sao còn do dự không quyết định được?"
Lời còn chưa dứt.
Trong chớp mắt tiếp tho.
Cảnh sắc đột biến đổi, đợi nàng phục hồi tinh thần lại, đã đứng ở bên trong Thiên Cơ Lâu. Đây không phải là Nguyên Thần hóa thân của nàng, mà là bản thể của nàng!
"Ngươi... . . . . !"

Sắc mặt Minh Đế tái nhợt.
Rõ ràng bản thể của mình đang ở một không gian khác, tại sao bỗng nhiên lại đi vào bên trong Thiên Cơ Lâu?
"Thiên Cơ... . Tiền bối!"
"Ngài có ý gì?"
Hắc vụ quanh thân Minh Đế tản đi, trên người nàng mặc một bộ trường bào màu đen, khuôn mặt tuyệt mỹ, trên quần áo không có bất kỳ trang sức gì, Nàng đứng ở đó, thân hình cao gầy, cả người đều giống như sáng lên.
Sau khi trải qua hoảng loạn lúc đầu, kinh nghiệm nhiều năm lịch duyệt, để cho nàng nhanh chóng bình tĩnh lại.
Mái tóc của nàng nhẹ nhàng phất phới, ngũ quan tinh xảo, quần áo màu đen làm nổi bật lên thân hình thướt tha ngạo nhân của nàng. Da thịt trắng muốt giống như bạch ngọc điêu khắc thành, Phong Hoa Tuyệt Đại.

Chương 453. Tin tức này có giá trị không nhỏ. (2)

Sau khi đi tới Thiên Cơ Lâu, nghe Thiên Cơ lâu chủ nói chuyện một buổi. Trong lòng nàng lập tức tràn đầy nghi vấn.
Phương pháp luyện chế Lục Đạo Luân Hồi hoàn chỉnh cùng với công pháp tu luyện hoàn chỉnh của Địa Phủ, mỗi thứ đều cực kỳ quan trọng đối với nàng, nhưng tiếc là.
Dường như mỗi một tin tức nàng đều không thể mua nổi.
"Tiền bối, đây là một khối ngọc giản Truyền Công, trong đó ghi lại hai bộ Đế Kinh hoàn chỉnh, còn có không ít Thần Thông bí thuật Đế cấp... . . ."
Minh Đế suy nghĩ trong phút chốc, trong tay lấy ra một khối ngọc giản, đặt ở trước mặt Lý Vân. Nàng không chủ động hỏi tin tức gì.
Mà mở miệng nói ra: "Tiền bối cho rằng mai ngọc giản này có thể đổi được tin tức gì, đồng thời có lợi đối với vãn bối, xin cứ nói rõ."
"Ồ?"
Lông mày Lý Vân nhướng lên, hắn cầm ngọc giản lên nhìn thoáng qua, sau đó thu lại. Sau khi trầm ngâm một hồi, hắn chậm rãi mở miệng nói: "Ở chỗ của ta thực sự có một tin tức, đối với ngươi mà nói tương đối có lợi."
"Vãn bối xin chăm chú lắng nghe."
Thanh âm Minh Đế băng lãnh, thái độ cung kính hơn vài phần.

Nàng thật sự tò mò, vị Thiên Cơ lâu chủ thần bí trước mặt này sẽ nói cho nàng biết tin tức bực nào.
"Chuyện liên quan đến truyền nhân Địa Phủ."
Lý Vân cười khẽ một tiếng, nói: "Địa Phủ năm xưa quét ngang chư thiên, thống trị vô số thế giới. Quái vật lớn bực này, ngươi sẽ không cho là bọn họ chỉ chọn một vị truyền nhân chứ?"
"Ý của tiền bối là... . .??"
Trong lòng Minh Đế hơi động, nàng cảm giác mình dường như đã hiểu ra một chút.
"Trong chư thiên vạn giới cũng không thiếu tồn tại giống như ngươi, từng người trong bọn họ đều gánh vác gánh nặng Địa Phủ quật khởi."
Lý Vân tùy ý cười.
"Trong những người này, có người lấy truyền thừa vào tay còn hoàn thiện hơn rất nhiều so với ngươi, có người nắm giữ truyền thừa trong tayy còn không bằng ngươi."
"Lời ta vừa nói, ngươi có thể hiểu chứ ?"
Tin tức này, nói quan trọng cũng quan trong, nói không quan trọng cũng không quan trọng.
... ...
Đối với những người khác mà nói, Địa Phủ là đang hạ một bàn cờ lớn, nhưng đối với Minh Đế mà nói, đây không phải là một chuyện tốt.
Từ bề ngoài mà nhìn, mình không giống như là người truyền thừa của Địa Phủ, nàng giống như một quân cờ trên bàn cờ hơn, hoặc có lẽ là Địa Phủ đang nuôi cổ xem ai có thể trổ hết tài năng.
Chỉ có một người kiệt suất nhất còn tồn tại, mới có thể đảm đương nổi gánh nặng Địa Phủ quật khởi.
"Hóa ra là như vậy sao?"
Biểu tình Minh Đế bình tĩnh, từ bề ngoài không nhìn ra được bất luận cảm xúc vui giận gì, nhưng nội tâm của nàng như thế nào, người ngoài không thể nào biết được.
Lý Vân không nói gì thêm.
Hắn nói những thứ này đã đủ rồi.
Nói cho Minh Đế biết trong chư thiên vạn giới còn rất nhiều người giống như nàng, lấy tính cách của nàng, sợ rằng không cách nào kiềm chế được sát ý trong lòng.
Dù sao chủ nhân tương lai của Địa Phủ chỉ có một vị.

Những người truyền thừa khác của Địa Phủ, đoán chừng cũng có ý tưởng giống như Minh Đế.
Nghe có chút tàn khốc.
Truyền nhân Địa Phủ vốn không được ra ngoài ánh sáng, nội bộ còn phải đấu đá lẫn nhau, có chút ý tứ tự chịu diệt vong. Nhưng nếu như ở trong hoàn cảnh này còn có thể nghịch thiên quật khởi.
Không hề nghi ngờ.
Người này chắc chắn là một nhân vật thiên tài kinh hãi thế tục!
Lý Vân ngồi ngay ngắn trên ghế, bàn tay nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, khóe mắt liếc qua, trong lúc lơ đãng nhìn lướt qua bảng thông tin của Minh Đế.
Ý tưởng trong lòng của nàng, trong nháy mắt Lý Vân đã rõ như lòng bàn tay.
"Xem ra là thành công."
Trong lòng Lý Vân nở nụ cười.
Mình nói cho đối phương biết tin tức này không phải là không có mục đích, đối phương biết trong chư thiên vạn giới có rất nhiều truyền nhân Địa Phủ, nhưng rốt cuộc ai là truyền nhân Địa Phủ lại không thể biết được dễ dàng.
Dù sao thì không phải mỗi cá nhân đều cao điệu giống như Minh Đế này.
"Tiền bối, hiện nay trên ba thế giới, trừ ta ra còn có truyền nhân Địa Phủ nữa không?"
Minh Đế mở miệng.
Thanh âm vẫn bình tĩnh.
Nhưng dưới sự bình tĩnh này, ẩn giấu sau đó là sát ý kinh thiên.
Giữa những truyền nhân của Địa Phủ không cách nào chung sống hòa thuận, bảo bọn họ giao truyền thừa trong tay ra không khác nào người si nói mộng, sau chiến đấu một trận sinh tử.
Mới có thể lấy được truyền thừa trong tay của đối phương.
"Ngươi dường như đã quên quy củ của Thiên Cơ Lâu."
Lý Vân nhấp một ngụm nước trà, chậm rãi buông chén trà xuống, tùy ý nói.
"Là vãn bối sơ suất."
Minh Đế vung tay lên, một kiện Đế Binh đặt lên trên mặt bàn, khuôn mặt nàng như vẽ, trán khẽ ngẩng lên, nói: "Bây giờ tiền bối có thể nói được chưa?"
"Có thể."

Lý Vân cầm lấy món đế binh này, quan sát một chút, thuận miệng nói ra: "Hôm nay trên ba thế giới này, ngoại trừ ngươi ra cũng không truyền nhân nào khác của Địa Phủ."
"Không có sao?"
Minh Đế nghe vậy.
Trong lòng thoáng buông lỏng một phần, đồng thời lại có chút thất vọng.
"Tiền bối, vãn bối muốn biết dựa vào vãn bối tự mình tu luyện, sau bao lâu có thể bước vào Chân Tiên Chi Cảnh."
Minh Đế trầm ngâm trong khoảng khắc.
Nàng lấy ra một gốc Đế dược cao ba thước, đặt lên trên mặt bàn. Đây là một gốc Đế dược nàng tự mình bồi dưỡng, thời khắc mấu chốt có thể cứu vớt tính mệnh của một vị Đại Đế.
Bây giờ.
Nàng đã bắt đầu chuẩn bị bước vào Chân Tiên Cảnh. Gốc Đế dược này đã không có tác dụng lớn đối với nàng.
"1300 năm."
Lý Vân mở miệng.
1300 năm, nghe thì rất dài, nhưng trên thực tế đã rất ngắn. Đối với những nhân vật thành Đế kia, đồng thời có thọ nguyên mấy chục, mấy trăm vạn năm mà nói.
Quả thực không đáng để nhắc tới.
Minh Đế từ lúc tu luyện đến nay chỉ tốn thời gian một trăm ngàn năm, con đường phía trước còn rất dài. Chỉ là 1300 năm, hoàn toàn có thể chờ được.
Nhưng đáng tiếc là.
Nàng không muốn chờ.
Tác phong làm việc của Minh Đế bá đạo lãnh khốc, dã tâm cực lớn, nàng biết rất rõ bản thân đã trêu chọc bao nhiêu cừu địch, nếu như chỉ giới hạn trong Địa Tiên Giới.
Nàng còn có thể chờ được 1300 năm.
Nhưng bây giờ tam giới dung hợp, nàng có thể cảm giác được đẳng cấp của Địa Tiên Giới đã xảy ra chuyển biến, e rằng không bao lâu nữa sẽ có nhân vật vượt qua Chân Tiên xuất hiện.
Bởi vậy.
Nếu như nàng tiếp tục giữ vững cảnh giới Đại Đế đỉnh phong 1300 năm, trong thời gian này bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Có lẽ Vô Thượng Chân Tiên không làm gì được nàng.

Chương 454. Không chỉ một! .

"Ngồi đi."

Lý Vân liếc mắt nhìn đối phương, sau đó thu hồi ánh mắt.

Dung mạo của Minh Đế không hổ là đệ nhất tuyệt sắc bảng, tương xứng với Ngọc Khuynh Tiên. Nếu như những người khác, lần đầu nhìn thấy, khó có thể bảo đảm sẽ không thất thần trong khoảng khắc.

Nhưng với hắn mà nói cũng đã sắp miễn dịch.

Bảng danh sách cũng là do hắn đưa ra, mỗi một người ở trên Tuyệt Sắc Bảng mỗi ngày hắn đều nhìn thấy. Chướng pháp nhãn của đám người Minh Đế với hắn mà nói, coi như không tồn tại.

"Xin hỏi tiền bối, rốt cuộc ngươi đến từ thế giới nào ?"

Minh Đế không hề ngồi xuống mà vẫn đứng tại chỗ, gương mặt xinh đẹp của nàng căng cứng, đã mất đi thần sắc ung dung ngày xưa. Đối mặt với một vị nhân vật khủng bố đến không biết trình độ gì, cho dù là ai ở bên trong Thiên Cơ Lâu cũng sẽ đều không thể giữ được tỉnh táo.

"Tin tức này, giá trị rất xa xỉ."

Lý Vân thong thả ung dung nói.

Chuyện mình đã trải qua, so với thứ gì cũng đều quan trọng hơn. Lấy thực lực của hắn bây giờ cũng không sợ người khác biết, cho dù có biết.

Cũng không làm gì được hắn.

Hơn nữa.

Những người này căn bản không cũng tìm được thế giới trước kia của hắn. Chỉ có thể tự biên tự diễn ra một thế giới cực kì kinh khủng.

"Có giá trị không nhỏ sao?"

Minh Đế tự nói một câu, không tiếp tục hỏi.

Nàng chỉ cần xác nhận vị Thiên Cơ lâu chủ trước mắt này có ác ý đối với Địa Phủ hay không, vậy là đủ rồi. Kể từ đó.

Lần tới mình lại tới Thiên Cơ Lâu cũng không cần phải suy nghĩ buồn phiền nữa.

Về phần vị Thiên Cơ lâu chủ thần bí trước mặt này, rốt cuộc đến từ thế giới nào, đối với nàng mà nói cũng không quan trọng. Nàng bây giờ có thể gây thù hằn khắp nơi bên trong những người đồng cấp.

Nhưng không thể tùy ý trêu chọc Thiên Cơ Lâu.

" Tiền bối.. . . . . ."

Vẻ mặt Minh Đế lần nữa khôi phục bình tĩnh, cả người hóa thành một con sông băng muôn đời không tan, để lộ ra khí tức người sống chớ lại gần.
Đôi môi nàng khẽ mở, muốn xác minh xem vị Thiên Cơ lâu chủ trước mặt này có thần thông quảng đại như trong lời đồn hay không.
"Tương lai quá khứ của ngươi cùng Địa Phủ cũng không nên hỏi, mặc dù ta biết, nhưng ngươi lại không trả nổi đại giá."
Lý Vân mở miệng trước nói.
Cắt đứt lời Minh Đế định nói.
Minh Đế gánh vác gánh nặng Địa Phủ tái hiện thế gian trên vai, tương lai đã định trước sẽ không bình tĩnh. Mặc dù nàng không phải nhân vật chính của thế giới nào đó, nhưng cũng là người có Đại Khí Vận.
Tương lai của nàng không phải một vị Chân Tiên có thể tùy ý điều tra. Về phần Địa Phủ.
Vậy thì càng kinh khủng, chuyện liên quan đến một vị Tiên Đế. Chân Tiên căn bản không đủ tư cách điều tra.
"Ta... . . . ."
Sắc mặt Minh Đế trì trệ, ngây người đứng tại chỗ, muốn nói gì đó nhưng lập tức bị cắt ngang.
"Địch nhân của Địa Phủ... . . . ."
"Cái này ngươi cũng không đủ sức."
Lý Vân liếc mắt nhìn đối phương, tức giận nói.
Địa Phủ đã bị huỷ diệt, thế lực hủy diệt Địa Phủ kia, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết,... ít nhất ... cũng có một vị Tiên Đế. Tin tức bực này, một Chân Tiên nho nhỏ sao có thể chạm đến được ?
Không chút khách khí nói.
Chân Tiên ở trong mắt một vị Tiên Đế, ngay cả con kiến hôi cũng không bằng. Không tinh là sinh linh cùng đẳng cấp, chênh lệch giữa song phương so với lạch trời còn phải lớn hơn vô số lần.
"Thực lực của ngươi bây giờ còn không bằng một vị Âm Soa của Địa Phủ năm xưa, lại muốn biết chân tướng Địa Phủ bị tiêu diệt, quả thực là nực cười."
Lý Lý Vân dường như nghĩ tới điều gì, nâng một ngón tay lên, chỉ chỉ một chiếc nhẫn màu đen trên tay Minh Đế, nhẹ giọng nói: "Suýt chút nữa đã quên, cỗ thi thể kia trong nhẫn trữ vật của ngươi, khi còn sống chính là một vị Âm Soa Địa Phủ."
"Hắn là ngươi cũng biết thực lực của hắn,."

"Trường Sinh Cảnh!"
"Ừm ?"
Minh Đế nghe vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Nàng lập tức lui về sau mấy bước, lặng yên không tiếng động lấy cánh tay kia che lên trên nhẫn trữ vật. Đây là bí mật lớn nhất của nàng.
Ngoại trừ chính nàng, không còn ai biết được.
Nhưng không nghĩ tới, mới vừa bước vào Thiên Cơ Lâu đã bị Thiên Cơ lâu chủ thuận miệng nói ra.
"Không cần khẩn trương, nếu như ngươi trả nổi đại giới, ta có thể nói cho ngươi biết, những Âm Tướng cùng với Quỷ Vương của Địa Phủ năm xưa bỏ mạng ở nơi nào."
“Những nhân vật kia mang trên người truyền thừa, cùng với biết được bí mật, so với một vị Âm Sai lớn hơn nhiều .”
"Đúng rồi."
Lời nói Lý Vân xoay chuyển, dường như lại nghĩ tới điều gì, lần nữa mở miệng nói: "Ngươi sẽ không cho rằng, trên người một vị Âm Soa sẽ mang theo phương pháp luyện chế Lục Đạo Luân Hồi hoàn chỉnh chứ ?"
Minh Đế: "... . . ."
"Chỗ này của tiền bối có phương pháp luyện chế Lục Đạo Luân Hồi hoàn chỉnh?"
Minh Đế nhẹ giọng hỏi một câu.
Nàng biết Lục Đạo Luân Hồi trong tay mình không đầy đủ, đây cũng là động lực lớn nhất khiến cho nàng muốn tới những thế giới khác, chỉ có thoát khỏi Địa Tiên Giới.
Mới có thể luyện chế ra Lục Đạo Luân Hồi hoàn chỉnh được.
"Có."
Lý Vân gật đầu, giống như cười mà không phải cười nói: "Thậm chí ta còn biết phương pháp luyện chế Lục Đạo Luân Hồi còn thiện hơn Địa Phủ ngày trước."
"Tiền bối, ngươi... . . . ."
Thân thể mềm mại của Minh Đế hơi run lên, không thể tin được nhìn Lý Vân, trong lòng nàng kéo lên sóng biển ngập trời. Lục Đạo Luân Hồi chính là con bài chưa lật lớn nhất của Địa Phủ năm xưa, phương pháp luyện chế hoàn chỉnh chỉ có vị Tiên Đế kia biế. Vị Thiên Cơ lâu chủ trước mặt này, thực sự có thể thông qua thôi diễn Thiên Cơ để tính tới toàn bộ sao?
Nếu quả thật có thể tính được, chuyện này thực sự khó có thể tin.

Nếu không phải tính toán được, vậy thì chỉ còn lại hai khả năn. Hoặc Thiên Cơ lâu chủ trước mặt chính là chủ nhân Địa Phủ năm xưa, hoặc là địch nhân lớn nhất của Địa Phủ!
Chỉ có trong tay hai người này mới có phương pháp luyện chế Lục Đạo Luân Hồi!
"Ngươi suy nghĩ nhiều quá."
Lý Vân không giải thích quá nhiều.
"Tiền. . . ."
Minh Đế mở miệng.
Vốn nàng tới Thiên Cơ Lâu là vì cơ duyên thành tiên, thuận tiện nhìn xem vị Thiên Cơ lâu chủ này rốt cuộc có biết lai lịch chân chính của Địa Phủ hay không.
Nhưng không nghĩ tới là.

Chương 455. Đây là thiên mệnh của ngươi.

Thế nhưng nhân vật Trường Sinh Cảnh muốn ra tay với nàng, vật bảo mệnh trong tay nàng chưa chắc có thể bảo vệ được.
"Nếu như có tiền bối chỉ điểm, bao lâu ta có thể thành tiên ?"
Minh Đế lên tiếng lần nữa.
Đồng thời.
Nàng lấy ra vài món vật phẩm Chuẩn Đế khác, đặt lên trên mặt bàn.
“Một năm!”
Lý Vân phun ra hai chữ.
Minh Đế ngẩn ra, trong đầu nàng suy nghĩ thế cục Tử Huyền Giới, hơi trầm ngâm trong khoảnh khắc, lần nữa lên tiếng hỏi "Tiền bối, có thể rút ngắn thời gian này một lần nữa hay không."
"Có thể."
Lý Vân gật đầu, vung bàn tay lên, lòng bàn tay hiện lên một vệt hào quang, hào quang này ngưng tụ thành một viên ngọc giản, hắn lại nói: "Bên trong này chính là phương pháp thành tiên."
"Bắt đầu từ một khắc này, ngươi có thể thành tiên bất cứ lúc nào, nhưng cuối cùng thời gian ngươi thành tiên được quyết định bởi chính lựa chọn của mình."

"Ừm ?"
Chân mày Minh Đế hơi nhíu lại, không hiểu nói: "Tiền bối có ý gì ?"
"Ý ngoài mặt chữ mà thôi."
Lý Vân đặt ngọc giản lên trên mặt bàn, chậm rãi nói ra:
"Một năm sau thành tiên chính là thiên mệnh của ngươi, có thể nghịch chuyển thiên mệnh hay không, mấu chốt nằm ở mỗi một lựa chọn của ngươi sau khi rời khỏi Thiên Cơ Lâu."
"Tu luyện vốn là nghịch thiên."
Trong tay Minh Đế xuất hiện một Trữ Vật Giới Chỉ, đặt lên trên mặt bàn, sau đó cầm ngọc giản lên, cẩn thận nhìn, mở miệng nói: "Vãn bối có thể đi tới ngày hôm nay, từ lâu đã không còn tin vào thiên mệnh."
"Sai rồi."
Lý Vân nghe vậy, lắc đầu, nói: "Tu luyện giả đều là Thuận Thiên mà đi, Thiên Đạo không đồng ý, ngươi sẽ chẳng làm nên trò trống gì, ngươi có thể đi tới ngày hôm nay."
"Thực ra từ nơi sâu xa đã được quyết định từ lâu."
"Chờ đến khi ngươi có thể nhảy ra khỏi thời gian trường hà, sau đó lại nói đến nghịch thiên cũng chưa muộn."
"Chẳng lẽ tiền bối biết điều gì đó?"
Minh Đế hiếu kỳ.
Trước khi tới Thiên Cơ Lâu, Mặc Uyên Đại Đế đã từng nói trong Tử Huyền Giới có hai vị Đại Đế còn không biết tung tích, hai vị kia đều là Đại Đế đỉnh phong.
Chỉ cần một cơ duyên là có thể bước vào Chân Tiên Chi Cảnh.
Nàng không biết đối phương sẽ thành tiên lúc nào, vì vậy muốn ép mình phải thành tiên trước khi hai vị Đại Đế kia thành tiên.
Dù sao.
Kết cục của Tử Huyền Giới hôm nay có liên hệ chặt chẽ với Địa Phủ. Lúc này thế lực khác của Địa Tiên Giới đều đã ngả bài, xuất thủ chinh phạt Tử Huyền Giới. . . . .
Nhưng nếu hai vị Đại Đế Tử Huyền Giới kia thành tiên trở về, xuất thủ với thế lực nào trước. Tùy tiện nghĩ một chút cũng biết.
Nhất định là Địa Phủ!
Bởi vì Địa Phủ là thế lực đầu tiên phá giới, lại không có Chân Tiên tọa trấn, lấy ra để lập uy không thể nào tốt hơn.

Minh Đế tự nghĩ, bản thân mình có vật bảo mệnh, coi như hai vị Đại Đế kia đều thành tiên, mình cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng thuộc hạ của mình lại khác.
Bị giết thành độc nhất tư lệnh, dựa vào thực lực của một người, không có cách nào thống trị được lãnh thổ bát ngát.
"Lúc này ngươi đã không mua nổi bất cứ tin tức gì."
Lý Vân nhìn thoáng qua Minh Đế, ánh mắt rơi lên trên ngón tay nàng, nhẹ giọng nói ra: "Trừ phi ngươi nguyện ý xuất ra truyền thừa Địa Phủ, hoặc là bộ Cổ Thi trong chiếc nhẫn của ngươi kia!"
"Điều này... . . . ."
Minh Đế biến sắc, trong lòng lập tức trở nên khẩn trương. Truyền thừa này là căn bản của nàng.
Nếu không đến tình huống vạn bất đắc dĩ sẽ không thể lấy ra.
Một bộ thi thể Trường Sinh Cảnh, từ phương diện nào đó mà nói, ý nghĩa tồn tại của nó so với một kiện binh khí Chân Tiên còn có sức uy hiếp lớn hơn vô số lần.
"Đã như vậy, lần sau vãn bối lại tới."
Minh Đế đứng dậy, nàng hơi chắp tay, nhẹ giọng nói. Tuy rằng không mua nổi tin tức.
Nhưng Thiên Cơ lâu chủ cũng không nói mình nhất định sẽ một năm sau thành tiên, đây chẳng qua là thiên mệnh mà thôi, nàng không tin mình không cách nào nghịch chuyển thiên mệnh.
Nhìn Thiên Cơ lâu chủ buôn bán tin tức.
Từ ý nghĩa nào đó mà nói, không phải là đang sửa chữa thiên mệnh của người khác hay sao?
Trong tuyến thời gian ban đầu, thời điểm mình thành tiên là 1300 năm sau, đó mới chính là thiên mệnh vốn có của mình, bây giờ lại được rút ngắn chỉ còn một năm.
Nhìn từ điểm này, nếu như mình làm việc không dựa theo quy tắc vốn có của Thiên Đạo, thiên mệnh cũng không phải không thay đổi được
"Ừm."
Lý Vân gật đầu.
Tùy ý nhìn lướt qua ý tưởng của Minh Đế, trong lòng hắn có chút buồn cười. Minh Đế vậy mà lại muốn nghịch thiên.
Lời như vậy, dùng làm khẩu hiệu thì cũng thôi đi. Nếu thật sự muốn làm được, đừng nói là thực lực cấp bậc Đại Đế, cho dù là Chân Tiên cũng không

đủ.
Không nói đến thế giới quá mạnh mẽ, cho dù là thế giới trước mặt, Thiên Đạo buông xuống một đạo pháp tắc, đánh chết một vị Chân Tiên cũng không tốn bao nhiêu sức lực.
Dù sao.
Đẳng cấp thế giới đã thay đổi.
"Thiên mệnh sao?"
Thiên Cơ Lâu bên ngoài.
Minh đế lại lần nữa khôi phục khí độ vốn có, thân thể ngạo nhân lần thứ hai được một tầng sương mù dày đặc bao phủ, chỉ có một đôi mắt lộ ra bên ngoài, mang theo một tia uy nghiêm, mười phần lạnh nhạt, có cảm giác cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.
Nàng nhìn lại Thiên Cơ Lâu.
Đối với buổi nói chuyện vừa rồi với Thiên Cơ lâu chủ, nàng vừa tin tưởng, vừa không tin tưởng.
Tin tưởng là bởi vì những lời này, xuất ra từ miệng Thiên Cơ lâu chủ, một nhân vật có thể nhìn trộm thiên cơ, không cần thiết phải lừa gạt nàng.
Dù sao chuyện này có liên quan đến uy danh của Thiên Cơ Lâu.
Mà không tin.
Bởi vì nàng cho rằng nhân định thắng thiên, mình có thể nhảy ra khỏi sự chưởng khống của thiên đạo.
"Nếu Thiên Cơ lâu chủ nói bản đế trong vòng một năm thành tiên, ta ngược lại muốn nhìn một chút mọi chuyện phát triển có đúng là như vậy không."
Trong tay Minh Đế hiện lên ngọc giản.
Cơ duyên ghi lại không đó không ở nơi nào khác, chỉ ở ngay tại Địa Tiên giới.
Nàng chỉ cần trở lại Địa Tiên Giới, lấy ra cơ duyên này, sau đó đi tới đế cung của mình thành tiên. Toàn bộ quá trình gần như không mất bao nhiêu thời gian.
Chớ nói một năm.
Cho dù là nửa năm cũng không đến.
"Tu luyện giả đều là tranh mệnh với trời, hai chữ thiên mệnh đều là lời đồn mà thôi, người thôi diễn thiên cơ phần lớn đều như vậy..."
Minh Đế tự lẩm bẩm. Lời còn chưa dứt.
Nàng bước liên tục nhẹ nhàng, dự định rời khỏi Đại Hoang thành.

Chương 456. Chấn Thiên Kiếm hiện thế.

Nhưng mà nàng vừa mới nhấc chân lên, một viên ngọc giản trong trữ vật giới chỉ đột nhiên sáng lên. Nàng xòe bàn tay ra, ngọc giản xuất hiện trong lòng bàn tay.

Bên trong đó xuất hiện một tin tức.

Vừa nhìn thấy tin tức này, đôi mắt nàng hơi nhíu lại.

"Chấn Thiên Kiếm hiện thế rồi?"

Minh Đế ngẩng đầu, nhìn về phía hư không. Nơi đó có mấy phần bảng danh sách lơ lửng trên bầu trời.

Trên Đế Binh bảng, ba chữ Chấn Thiên Kiếm bớt chợt lọt vào trong tầm mắt.

Vốn đằng sau Chấn Thiên Kiếm có mấy chữ 'Người sở hữu: tạm thời chưa có', nhưng bây giờ mấy chữ này, chẳng biết đã biến mất lúc nào.

Thay vào đó là bốn chữ Vũ Niết Đại Đế.

Cùng lúc đó.

Tử Huyền Giới.

"Ầm!"

Hư không ầm vang.

Giống như một tấm vải rách bị người khác dùng sức mạnh chấn động dữ dội, không biết bao nhiêu Tinh Vực đều chịu ảnh hưởng, cả thế giới giống như xảy ra động đất.

Ức vạn khỏa Tinh Thần trong hư không rung rung, dường như một giây tiếp theo sẽ bị nghiền nát, vào giờ khắc này.

Vô số sinh linh Tử Huyền Giới cùng với sinh linh Địa Tiên Giới đều bị kinh động. Từ xa xa nhìn lại.

Ánh sáng màu đỏ trùng thiên, một thanh cổ kiếm thông thiên triệt địa, lan tràn trong hư không, giống như là một màn trời trắng xóa, chiếu ra vô số đạo quang mang. Không thể nhìn thẳng!

Một thanh kiếm giống như Vương Giả trong kiếm phục sinh, ngay thời điểm thanh kiếm này bắt đầu hiện thế, Vạn Kiếm thần phục, vô số kiếm tu trong thiên hạ đều trở nên hưng phấn.

Chấn Thiên!

Hai chữ này giống như phúc chí tâm linh (là một câu thành ngữ của Trung Quốc: Vận khí tới thì đầu óc cũng sáng suốt linh lợi hơn), lập tức xuất hiện trong lòng toàn bộ sinh linh Tử Huyền Giới.
Uy thế bực này, sợ rằng chỉ có chuôi Chấn Thiên Kiếm trên Đế Binh bảng mới có thể tạo ra được.
Đế uy như thủy triều nhanh chóng khuếch tán, một cỗ uy áp không cách nào tưởng tượng trong nháy mắt đã bao phủ vô số Tinh Vực, không có ai có thể chống cự.
Cho dù là đại quân Địa Tiên Giới đang công phạt Tử Huyền Giới cũng đồng thời quỳ rạp xuống đất.
Rất nhiều tu sĩ thần hồn run rẩy, không nhịn được cúi lạy, đây hoàn toàn là không tự chủ được, giống như đối mặt với một vị thần minh, tràn đầy kính nể.
Khác với sinh linh Tử Huyền Giới.
Bên phía Địa Tiên Giới không ít người mang thần sắc sợ hãi, bọn họ giãy dụa đứng lên, muốn truyền tin tức đi, nhưng trong nháy mắt lấy ra ngọc giản đã bị một luồng kiếm quang trực tiếp ma diệt thành bột phấn.
Chỉ có số ít người truyền được tin tức ra ngoài.
"Chấn Thiên Kiếm hiện thế!"
"Là được vị Đại Đế nào đó của Tử Huyền Giới chúng ta lấy tới tay rồi?"
Trong một phương Đế Tộc.
Có sinh linh chấn động, lộ ra vẻ kinh hỉ.
"Cổ hơi thở này. . . ."
"Vũ Niết!"
Trên chiến trường Đại Đế, có một tên Đại Đế cả người nhuốm máu, thân mặc trường bào, mái tóc rối tung, cả người thương thế nghiêm trọng, trong nháy mắt hắn nhìn thấy chuôi cổ kiếm kia.
Trong đôi mắt nở rộ tia sáng kỳ dị. Bởi vì hắn biết, viện quân của Tử Huyền Giới tới rồi.
... .
Phía chân trời xa xôi.
Một chiến xa cổ xưa đi tới, nghiền ép hư không, Quần Tinh lay động, giống như có một vị Đại Đế viễn cổ xuất hành, Quân Lâm Thiên Hạ.
Trên chiến xa.
Có một nam tử vĩ ngạn ngồi xếp bằng, trên đầu hắn mang Tử Kim quan, người mặc Đế Bào, không thấy rõ chân dung, mái tóc dài xõa xuống, trong

đôi mắt hắn có cảnh tượng Tinh Thần hủy diệt.
Vũ Niết Đại Đế ngồi ngay ngắn trên chiến xa, ở trên đầu gối có một thanh cổ kiếm nằm ngang, có khí thế tuyệt thế chấn động cửu thiên. Đây là bản thể của Chấn Thiên Kiếm.
Chưa xuất vỏ đã nở rộ dị tượng kinh khủng.
"Địa Tiên Giới!"
Vũ Niết Đại Đế chậm rãi đứng dậy, trong miệng hắn truyền ra ba chữ.
Vẻn vẹn ba chữ mà thôi, lại chấn nhiếp nhân tâm, toàn bộ Tinh Vực chung quanh hắn đều run lên ba lần, uy áp cả tam giới lục đạo, khí xông lên tận sao trời.
Trước khi bước vào Thiên Cơ Lâu, hắn đã dự liệu được Địa Tiên Giới sẽ triển khai chinh phạt đối với Tử Huyền Giới. Nhưng hắn không nghĩ tới chính là.
Mình mới chỉ bước vào Táng Tiên Địa mấy ngày mà thôi, Tử Huyền Giới đánh mất một phần ba lãnh thổ, mắt thấy giang sơn Tử Huyền Giới đều sắp rơi vào trong tay sinh linh Địa Tiên Giới.
Tốc độ này nằm ngoài dự đoán của hắn, nếu như hắn trở về muộn mấy ngày, hậu quả khó mà lường được. . . . . có lẽ Tử Huyền Giới cũng không còn tồn tại nữa.
"Tử Huyền Giới không phải là nơi các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!"
Vũ Niết Đại Đế đứng lên, tay đè chuôi kiếm của Chấn Thiên Kiếm, năm ngón tay nắm chat. Hắn rút kiếm, cách một tiếng, thanh âm sắt thép va chạm chấn động cổ kim.
Ánh sáng màu đỏ thắm chiếu rọi ức vạn dặm tinh không.
Uy năng của Chấn Thiên Kiếm vào giờ khắc này hiện ra triệt để, uy nghiêm mênh mông cuồn cuộn, ánh sáng màu đỏ chói mắt giống như một phiến Thi Sơn Huyết Hải được phô triển ra, phát ra ánh sáng vĩnh hằng, kéo dài không ngừng, tất cả chiến trường đều bị bao phủ ở bên trong.
Đây mới thật là Vô Thượng đế binh, mỗi một tia uy áp đều khiến Chuẩn Đế sợ run, Đại Đế kinh hãi, bất kể cách bao xa cũng sẽ làm cho người không nhịn được quỳ rạp xuống đất.
Kiếm quang tiếp tục chiếu ra, làm cho mặt trời, mặt trăng cùng với tất cả Chư Thiên Tinh Thần đều phải mờ đi.
Ngoại trừ mấy binh khí đứng trước trên Đế Binh bảng, căn bản không có binh khí nào có thể so sánh được với chuôi kiếm trước mặt này, tất cả đều

ảm đạm vô quang.
"Vũ Niết Đại Đế!"
"Hắn muốn ra tay với Địa Tiên Giới?"
Có không ít sinh linh Tử Huyền Giới từ trong tuyệt vọng sống lại, trong nháy mắt nhìn thấy thân ảnh của Vũ Niết Đại Đế, suýt chút nữa đã vui mừng đến chảy nước mắt, trong thời khắc tuyệt vọng nhất.
Cũng may là Vũ Niết Đại Đế trở về. Thuận tiện hắn còn mang theo Chấn Thiên Kiếm.
Không có tin tức nào làm cho lòng người cảm động hơn so với tin tức này.
"Trảm!"
Một tiếng quát nhẹ.
Trong thanh âm không có bất kỳ gợn sóng nào, nhưng lại chấn động cả thế giới. Trong nháy mắt thanh âm vừa dứt.
Ánh sáng rực rỡ nhất xuất hiện, một tia sáng chói mắt chiếu rọi quá khứ tương lai, Chấn Thiên Kiếm ra khỏi vỏ, Vũ Niết Đại Đế xuất thủ.
Trên thế gian này, có thể nói là công kích mạnh nhất trong Đế Cảnh, quét ngang Bát Hoang Lục Hợp.

Chương 457. Còn muốn làm chó cùng rứt giậu sao? .

'Thương!'
Kiếm minh như biển gầm, đinh tai nhức óc, xé rách trời cao, kiếm quang mênh mông vô biên phô tra, kéo dài vô số vạn dặm, mắt nhìn không thấy phần cuối.
Giống như mặt trời, bao trùm thập phương thiên địa.
"Đông!"
Vũ trụ như vòi rồng.
Dưới thân kiếm, vạn vật phai mờ, không còn thứ gì tồn tại nữa.
Tử Huyền Giới lớn như vậy, có vô số Tinh Thần đếm không hết biến mất khỏi thiên địa, không biết có bao nhiêu sinh linh Địa Tiên Giới phá giới đến, bỏ mạng dưới một kiếm này.
Tử vong gần kề, thậm chí bọn họ ngay cả hét thảm một tiếng cũng không kịp, đã biến thành tro bụi. Mảng lớn Tinh Vực trở nên ảm đạm phai mờ, toàn bộ vũ trụ đều yên tĩnh.

Thiên địa trở thành một vùng tăm tối, đưa tay lên không thấy được năm ngón.
Khiến người ta lầm tưởng đang đứng bên trong Bạo Loạn Tinh Hải vực, xoay người nhìn chung quanh không có gì cả, Tinh Thần, sinh linh tất cả đều biến mất.
"Cái này... . . . . ."
Bên phía Tử Huyền Giới thất thanh. Một phương Địa Tiên Giới kinh hãi.
Bọn họ đều bị giật mình, Vũ Niết Đại Đế sau khi trở về xuất ra một kiếm, trực tiếp san bằng mấy Tinh Vực, lấy kiếm quang làm ranh giới.
Vô số Tinh Vực đều bị dập tắt.
Vẻn vẹn một kiếm này, đã đủ khiến cho rất nhiều thế lực Địa Tiên Giới phải sợ. Cần biết rằng ở trong Địa Tiên giới, Đại Đế cũng không phải cải trắng ven đường, rất nhiều thế lực căn bản không có một vị Đại Đế tọa trấn, đối mặt với một kiếm này, bọn họ căn bản không có lực ngăn cản.
Nói một câu toàn bộ tông môn huỷ diệt cũng không quá chút nào.
"Chết đã đến nơi, còn muốn chó cùng rứt giậu sao?"
Bên kia.
Thanh âm lãnh khốc phát ra xuyên thấu hư không, mênh mông cuồn cuộn.
Chí Cường Giả toàn thân được áo giáp màu đen bao trùm xuất hiện, hung diễm ngập trời.
Hắn cưỡi trên một đầu Thần Hổ cực lớn, đầu Thần Hổ này không có lông, toàn thân được vảy bao trùm, lấp lóe ánh sáng kim loại sáng bóng, cho người ta cảm giác bền chắc không thể phá hủy.
"Gì!"
Người này đưa một tay ra, nắm chặt hư không trước mặt, một thanh Đại Kích màu đen, ở cuối chân trời hóa thành một đạo Lôi Đình màu đen xuyên Vân Phá Nguyệt mà đến.
"Ầm ầm ~ "!"
Đại Kích hàng thế, một luồng khí tức có thể áp sập chư thiên, nghiền nát ức vạn Tinh Thần, khiến người ta sợ run lên.
Tay hắn cầm Đại Kích, giống như một pho tượng chiến thần phục sinh, uy thế vô biên, trên chấn động cửu tuyết, dưới trấn Cửu U.
Đối với sinh linh Địa Tiên Giới chết đi, hắn cũng không để ở trong lòng.
Duy nhất làm cho hắn cảm thấy khó chịu chính là lại có người dám ở mí mắt của mình, xuất thủ với thủ hạ của mình.
Hết lần này tới lần khác, vừa rồi mình còn không ngăn cản.

Muốn rửa sạch vết nhơ này, chỉ có thể dùng tiên huyết mới được.
"Ngươi là ai ?"
Vũ Niết Đại Đế đứng ở trên chiến xa, lạnh nhạt nói.
"Địa Tiên Giới, Phù Vân Sơn, Diêm Ma!"
Người này mở miệng.
Trong thanh âm mang theo khí phách bá đạo, vang vọng thiên địa, dưới sự áp bách của hắn, nhật nguyệt tinh thần đều đang không ngừng run rẩy.
"Là Diêm Ma Đại Đế!"
Chỗ cực xa.
Một số viện quân Địa Tiên Giới vừa mới chạy tới né được một kiếp, đồng thời nghe được câu này, trong lòng dâng lên vài phần chờ mong.
Diêm Ma Đại Đế ở Địa Tiên Giới, luận danh tiếng có lẽ không sánh bằng Minh Đế. Nhưng hắn cũng không phải người bình thường.
Đây chính là một vị Đại Đế nổi tiếng lâu đời của Phù Vân Sơn, có người nói trước đây huỷ diệt Phương thị nhất tộc chính là do vị Đại Đế này dốc hết sức thúc đẩy.
Trong lúc quyết chiến với Phương thị nhất tộc, thậm chí hắn còn tự tay tiêu diệt một vị Đại Đế Phương thị, còn tiện tay mai táng mấy trăm ngàn Phương thị tộc nhân, có thể nói tàn bạo tới cực điểm.
Có vô số năm nội tình của Phương thị nhất tộc, có thể nói Phù Vân Sơn cao thêm một bậc. Mà xem như người khởi xướng lần chinh chiến này, Diêm Ma Đại Đế lại càng kiếm được lời, tuy là hắn không bước lên trên Đế Bảng, nhưng có vô số người đều suy đoán hắn chính là người thứ mười một phía dưới Đế Bảng!
Mà Vũ Niết Đại Đế cũng chỉ là đệ thập Đế Bảng, chênh lệch giữa hai người này nhỏ đến mức gần như có thể bỏ qua không tính... . . .
"Thật tốt quá."
"Diêm Ma Đại Đế tới, xem ra Tử Huyền Giới không bất kỳ phần thắng nào."
"Một kiếm huỷ diệt vô số sinh linh Địa Tiên Giới, Vũ Niết Đại Đế của Tử Huyền Giới sẽ phải vì thế phải trả một cái giá cực đắt!"
"Không sai, mấy ngày nay Tử Huyền Giới có mấy vị Đại Đế bỏ mình, không ngại thêm một vị Vũ Niết Đại Đế này."
"Cũng khó nói, trên Đế Bảng của Thiên Cơ lâu chủ, Vũ Niết Đại Đế mà danh đệ thập, mà Diêm Ma Đại Đế vẫn chưa lên bảng. Hai người vốn có

chênh lệch về thực lực, mặt khác Chấn Thiên Kiếm của Tử Huyền Giới còn xuất thế, vừa lúc rơi vào trong tay Vũ Niết Đại Đế... ... . ."
"Vậy thì thế nào? số lượng Đại Đế của Địa Tiên Giới không phải là Tử Huyền Giới có thể so sánh được."
... . .
Sinh linh Địa Tiên Giới nói chuyện với nhau, ánh mắt nhìn về phía hư không xen lẫn không ít oán niệm.
Một kiếm vừa rồi của Vũ Niết Đại Đế đã huỷ diệt vô số người, trong đó có không ít người là sư môn trưởng bối của bọn hắn, những người đó chỉ là chạy đến trước một bước.
Kết quả.
Chỉ vì tới trước mấy ngày, bây giờ đã là người với người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất. Trong lúc vô số sinh linh đang nghị luận ầm ĩ.
Phương hướng Địa Tiên Giới.
Lại có hai đạo khí tức kinh khủng phóng lên cao, giống như núi lửa phun trào, xông thẳng lên cửu trọng thiên khuyết, làm vỡ nát đám mây phía chân trời.
Hai đạo thân ảnh kinh khủng bước đi trong hư không.
Hai người này đứng ở bên cạnh Diêm Ma Đại Đế, làm cho vùng hư không này cũng sắp sửa vỡ vụn, thiên địa đạo tắc hóa thành tro, khí tức kinh khủng lan tràn, xuyên thấu cổ kim tương lai.
Giờ khắc này.
Bất kể là sinh linh Tử Huyền Giới, hay là sinh linh Địa Tiên Giới đều đang nhanh chóng lùi về phía sau. Bọn họ hiểu rĩ, một khi chiến trường Đại Đế mở ra.
Lần này sẽ khác với lần trước, Vũ Niết Đại Đế đã coi như là nội tình chân chính của Tử Huyền Giới, nếu như có thể giết Vũ Niết Đại Đế ở chỗ này, đây đối với Tử Huyền Giới mà nói sẽ là một đả kích trước nay chưa từng có.
Một khi Vũ Niết Đại Đế vẫn lạc.
Bên phía Tử Huyền Giới sẽ chỉ còn lại một tấm vương bài là Bạch Lễ Đại Đế.
Chỉ cần thu thập cường địch này, khi đó bọn họ sẽ có thể rảnh tay từ từ thu thập Bạch Lễ Đại Đế, coi như đối phương mạnh mẽ hơn nữa, bài danh thứ chín Đế Bảng thì như thế nào ?

Chương 458. Ngay cả sức đánh một trận cũng không có ? .

"Dưới sự vây công của số đông Đại Đế, cho dù là Minh Đế, Táng Thiên Đại Đế cũng phải nuốt hận, huống hồ là Bạch Lễ Đại Đế ?"

"Hai vị đạo hữu tới ?"

"Với thực lực của ba người chúng ta, có thể làm được."

Diêm Ma Đại Đế mở miệng, hắn ngồi ngay ngắn tren lưng Thần Hổ, trong tay cầm một thanh đại kích màu đen, áp sập thiên địa, khí thôn vạn dặm sơn hà, cả người nở rộ hào quang rực rỡ.

Hai vị Đại Đế bên cạnh thân hình mơ hồ, không thấy rõ dung mạo, chỉ có thể nhìn ra được thần uy Vô Thượng, trong lúc giơ tay nhấc chân mang theo đại thế, uy áp cửu thiên.

Hai bóng người này nghe vậy, đều là khẽ gật đầu một cái.

Cách bọn hắn cực xa còn có mấy thân ảnh đang đứng, những người này không ngoại lệ đều là Đại Đế, nhưng lại không tham chiến, chỉ lẳng lặng quan sát toàn bộ nơi này.

Mặc dù bọn hắn không làm gì, nhưng vẫn giống như một tảng đá lớn đặt nặng trong lòng vô số sinh linh Tử Huyền Giới, khiến cho bọn họ không thở nổi.

Nội tình của Địa Tiên Giới quá mức kinh khủng.

Bọn họ bên này mới xuất hiện một vị Vũ Niết Đại Đế, mà Địa Tiên Giới lật tay đã ra mấy vị Đại Đế, chuyện này quá dọa người.

Giống như Đại Đế cũng không đáng bao nhiêu tiền.

Không ai biết rõ rốt cuộc Địa Tiên Giới ẩn giấu bao nhiêu vị Đại Đế.

“Giết!”

Diêm Ma Đại Đế giơ lên Đại Kích đen nhánh, động thân trước, đánh tới Vũ Niết Đại Đế, vừa ra tay hắn đã triển khai công kích ưu việt nhất.

Giờ khắc này.

Uy thế Đại Đế vô biên quét ngang, trấn áp Vạn Cổ Thanh Thiên, nghiền vụn cổ kim tương lai, loại lực lượng này quá mức đáng sợ, cho dù sinh linh cách chiến trường cực kỳ xa xôi, trong nháy mắt cũng đều cảm ứng được một khí thế đáng sợ.

"Tiêu diệt người này, Tử Huyền Giới chỉ còn lại một vị Bạch Lễ Đại Đế, hắn một cây sẽ chẳng chống được nhà!"
Một vị Đại Đế bên cạnh quát nhẹ.
Tất cả ba vị Đại Đế đông thời xuất thủ.
Tiên Quang bất hủ nở rộ, Đại Đế Quân Lâm Thiên Hạ, ba bóng người giống như tấm thạch bi bất hủ, tung hoành trên bầu trời, đánh nát mảng lớn hư không.
"Các ngươi quá tự tin!"
Vũ Niết Đại Đế quát lớn, thần sắc lạnh nhạt tới cực điểm.
Hắn đứng trên bầu trời, thân thể giống như một tòa núi cao, trấn áp bốn cực của vũ trụ. Ở phía sau hắn là vô số sinh linh Tử Huyền Giới, ở trước mặt hắn lại là Địa Tiên Giới bao la vô biên.
Tuy là sinh linh Địa Tiên Giới đã bị hắn chém giết không ít. Nhưng như vậy vẫn còn thiếu rất nhiều.
Trong khoảng thời gian này, sinh linh Tử Huyền Giới vẫn lạc đã đến tình trạng không thể đếm hết. Hôm nay hắn tới đây chính là muốn lấy răng trả răng, lấy mắt trả mắt!
"Oanh!"
Vũ Niết Đại Đế không chần chờ, cả người chảy xuôi quang huy Đại Đế, soi sáng bất hủ, cắt đứt Vĩnh Hằng, thế gian mênh mông Duy Ngã Độc Tôn.
Tay hắn cầm Chấn Thiên Kiếm, bước ra một bước, rời khỏi chiến xa, đi tới một Cổ Tinh. Một tay hắn đè xuống, một bàn tay khổng lồ không gì sánh được từ trên trời giáng xuống.
Bàn tay này quá bao la, có thể nói vô biên vô hạn.
Tinh Thần phía dưới so sánh với bàn tay này chỉ nhỏ bé giống như viên bi, sinh linh trên đó đã đến tình trạng không thể nhận ra, ngay cả con kiến hôi cũng không tính.
"Ngươi dám!"
Diêm Ma Đại Đế gào thét một tiếng, mái tóc hắn dựng thẳng, chứng kiến động tác của Vũ Niết Đại Đế, hắn hai tròng mắt đỏ thẫm, như muốn phun ra lửa, sát ý kinh khủng điên cuồng khuếch tán ra.
Khỏa Tinh Thần kia là nơi dừng chân tạm thời của Phù Vân Sơn bọn hắn. Bên trong cũng có không ít đệ tử Phù Vân Sơn chạy tới Tử Huyền Giới. Nếu như bị Vũ Niết Đại Đế lập tức bóp chết, tuy là không đả thương được gân cốt, nhưng khẳng định là tổn thất một chút nguyên khí.
"Bản đế có gì không dám ?"

Trong con ngươi Vũ Niết Đại Đế nở rộ ánh sáng kinh người, hắn kiên định nói ra: "Bắt đầu từ một khắc các ngươi bước vào Tử Huyền Giới, nên nghĩ đến có kết quả ngày hôm nay!"
Nói xong.
Năm ngón tay hắn đè xuống, một tiếng nổ ầm vang truyền đến, một khỏa Tinh Thần khổng lồ nở rộ trong lòng bàn tay hắn, sau đó bị bóp thành bột phấn.
Sinh linh trên đó không một kẻ nào còn sống.
"Muốn chết!"
Diêm Ma Đại Đế nổi giận đùng đùng, trong lòng hắn giận đến cực hạn.
Đối mặt với ba vị Đại Đế vây công, Vũ Niết Đại Đế còn dám cuồng vọng như vậy, hạ thủ với thế lực sau lưng bọn hắn, đã coi như không để ba người vào trong mắt.
Không khác nào đánh lên mặt mỗi một người một cái tát mạnh mẽ.
"Ầm ầm!"
Đại Kích xé trời, cách xa nhau nghìn vạn dặm, Diêm Ma Đại Đế trực tiếp huy động Đại Kích giáng xuống, giống như một thanh cột chống trời, có dị tượng kinh khủng đang lưu chuyển.
Tiên huyết bắn tung toé, thi thể của trăm vạn Thần Ma trôi dạt.
Một cảnh tượng cực kỳ huyết tinh, kinh khủng, hiển ra trong thiên địa. Đây là nhưng sinh linh đã chết ở dưới Đại Kích, bây giờ thông qua thủ đoạn nào đó hiện thế ở phương thiên địa này.
"Sau này nếu như ta thành tiên, tất sẽ san bằng Phù Vân Sơn!"
Vũ Niết Đại Đế quát nhẹ, thanh âm vang tận mây xanh, cả người hắn đều đang phát ra ánh sáng, Hỗn Độn Khí đều bị đánh tan, thân thể vĩ ngạn Đỉnh Thiên Lập Địa, mái tóc bắn ra, một đôi mắt rực rỡ ngời ngời như Nhật Nguyệt tinh thần.
Ông một tiếng.
Chấn Thiên Kiếm trong tay hắn bay ra, lần thứ hai chém ra một kiếm, không có bất kỳ chiêu thức sặc sỡ nào, một kiếm bình thường không có gì lạ, nhưng lại đạt đến Đại Đạo Chí Giản, làm cho vũ trụ tinh hà thất sắc. Khiến cho Vạn Cổ Thanh Thiên đều muốn sụp đổ.
"Leng keng!"
Một thanh âm giống như chuông đồng truyền ra, tiên kiếm quét ngang, huyết nhục văng tung tóe, Thiên Địa suýt chút nữa cũng bị phân thành hai nửa, kiếm quang tiếp tục đánh vào sâu trong Địa Tiên Giới.

Cho đến khi mấy vị Đại Đế liên thủ mới có thể hóa giải nguy cơ lần này.
"Làm sao có thể ?"
Diêm Ma Đại Đế ho ra máu, một tay hắn cầm Đại Kích, một cánh tay khắc che lên miệng, máu chảy như suối, nhiễm đỏ nửa người, hắn nhanh chóng lùi lại trong không trung.
Trong đôi mắt trần ngập sự hoảng sợ cùng không thể tin.
Chỉ giao phong thoáng qua, mình không những rơi vào hạ phong, thậm chí còn bị đả thương. Vết thương này cũng không nghiêm trọng, nhưng bất kể hắn làm thế nào cũng không thể khép lại vết thương.

Chương 459. Lấy răng trả răng, lấy máu trả máu mà thôi.

Cho dù là thân thể Đại Đế cũng không cách nào loại bỏ vết thương.
"Là Chấn Thiên Kiếm!"
Diêm Ma Đại Đế bừng tỉnh, nhanh chóng nhìn về phía cố kiếm trong tay Vũ Niết Đại Đế, sâu trong đáy mắt lóe lên một tia kiêng kỵ.
Chuôi cổ kiếm bào danh Đệ Ngũ trên Đế Binh bảng.
Luận bài danh không bằng Lục Đạo Luân Hồi, cũng không bằng Yêu Hoàng Chung, nhưng luận lực sát thương, cho dù là Lục Đạo Luân Hồi cũng không thể sánh ngang với Chấn Thiên Kiếm.
Dù sao.
Là người thì ai cũng có sở trường riêng, Đế Binh cũng như vậy.
Có đế binh thiên hướng phòng ngự, có đế binh có thể vây khốn kẻ địch, mà Chấn Thiên Kiếm không hề nghi ngờ chính là vì giết chóc mà ra đời. Năm tháng xa xưa như vậy trôi qua.
Đại Đế bỏ mạng ở dưới Chấn Thiên Kiếm không chỉ có một vị.
"Diêm Ma Đại Đế bị thương rồi!"
Một nơi cách chiến trường cực xa, một vị Chuẩn Đế Địa Tiên Giới hoảng sợ thất sắc nói. Không chỉ có hắn.
Cho dù là một số nhân vật cấp bậc Đại Thánh cũng đều phát hiện điểm này, Đế huyết ngang trời, tản ra khí tức thê thảm, bọn họ muốn không nhìn thấy cũng không được.
"Điều này sao có thể ?"

Một vị nhân vật cấp bậc Thái Thượng Trưởng Lão, sắc mặt ngưng trọng nói: "Diêm Ma Đại Đế có chiến tích huy hoàng, trong đồng cấp khó tìm được địch thủ, sao có thể vừa giao phong lần đầu với Vũ Niết Đại Đế đã rơi xuống hạ phong ?"
"Chẳng lẽ nói Đế Bảng do Thiên Cơ Lâu ban bố thực sự quyền uy như vậy, người không lên bảng, đối mặt với người có tên trên bảng, ngay cả sức đánh một trận cũng không có?"
Đầu tiên là đệ nhị Đế Bảng Minh Đế, sau đó là đệ thập Đế Bảng Vũ Niết Đại Đế.
Hai vị Đại Đế này, đánh với người cùng cấp đều dễ như trở bàn tay, tất cả đối thủ của bọn họ đều chỉ có thể chống đỡ, mà không có sức đánh trả.
Lúc này.
Một mình Vũ Niết Đại Đế lại có thể đè ba bị Đại Đế ra đánh.
Bản thể của hắn chính là Vũ Tộc, trời sinh tốc độ cực nhanh, ba vị Đại Đế không bắt được bóng dáng của hắn, mà hắn lại dựa vào Chấn Thiên Kiếm, để lại không ít vết thương ở trên người ba vị Đại Đế.
Từng vết thương cũng không trí mạng, nhưng mấu chốt là không cách nào khép lại, nếu cứ như thế tiếp diễn, sợ rằng kết cục của ba vị Đại Đế này chỉ có một con đường chết.
"Là vì Chấn Thiên Kiếm!"
Có một vị Chuẩn Đế mở miệng, hắn phát hiện ra điểm mấu chốt.
Tuy là thực lực của Vũ Niết Đại Đế so với bất luận một vị nào trong ba vị Đại Đế trên chiến trường đều mạnh hơn, nhưng cũng không mạnh mẽ đến tình trạng nghiền ép như vậy.
Nếu như thương thế của ba vị Đại Đế này đều có thể khép lại, bọn họ không có khả năng rơi xuống kết cục này.
"Đệ thập Đế Bảng, cộng thêm Đệ Ngũ Đế Binh bảng, hai bên kết hợp với nhau, uy lực triển lộ ra đã vượt qua phần lớn Đại Đế!"
Có người ngưng trọng nói.
"Ùng ùng!"
Tiếng oanh minh đinh tai nhức óc, không ngừng truyền đến.
Toàn bộ thiên khung đều đang chấn động, bốn vị Đại Đế đang liều mạng dùng sức chém giết, có vô tận Tiên Linh hiện lên, Thanh Long bay vút, Tiên Hoàng giương cánh, nhưng một giây tiếp theo đã bị đánh thành hư vô.
Lấy chiến trường làm trung tâm, trong phương viên ức vạn dặm cũng bắt đầu sôi trào. trận chiến này.

Đế Bảng, cùng Đế binh bảng do Thiên Cơ Lâu ban bố, lần đầu tiên, dùng tư thái tuyệt đối nghiền ép xuất hiện trước mặt mọi người. Mặc dù trước đây có người cảm thấy thèm đế binh trên Đế Binh bảng.
Nhưng chưa từng có cảm giác bức thiết như vậy.
Ai có thể nghĩ tới, Vũ Niết Đại Đế cầm Chấn Thiên Kiếm trong tay, vậy mà có thể lấy một địch ba, chiếm cứ thượng phong tuyệt đối? Phải biết rằng. Ba vị Đại Đế của Địa Tiên Giới mà hắn đối chiến, mỗi người đều là nhân vật nổi tiếng lâu đời. Ba vị Đại Đế vây công Vũ Niết Đại Đế, có thể nói Địa Tiên Giới đã mười phần tôn trọng Đế Bảng. Nhưng dù vậy.
Ba người liên thủ lại vẫn không phải là đối thủ của Vũ Niết Đại Đế.
... .
"Vũ Niết Đại Đế trở về, đồng thời cầm trong tay Chấn Thiên Kiếm, xem ra Tử Huyền Giới ta vẫn có một tia hi vọng."
Bích Lạc Đại Đế già lọm khọm, một đôi mắt đục ngầu, nở rộ tia sáng kỳ dị. Cả người hắn đã nhuốm máu, nhưng vẫn không rời đi.
"Vũ Niết Đại Đế cùng Bạch Lễ Đại Đế cùng nhau đi tới Thiên Cơ Lâu, e rằng Bạch Lễ đạo hữu đã thành tiên."
Ở bên cạnh hắn.
Đại Đế đầu mọc sừng ngược trầm giọng nói.
Đến bước này, nội tình của Tử Huyền Giới đã tiết ra hết, mà Địa Tiên Giới lại mới chỉ lộ ra một góc băng sơn mà thôi. Ít nhất những thế lực trong Địa Tiên giới có vô thượng Chân Tiên trấn giữ vẫn chưa có động tác gì. Nếu như bọn họ xuất thủ, Tử Huyền Giới sẽ bị đánh bại dễ như trở bàn tay.
Bởi vậy, bên phía Tử Huyền Giới nhất định phải đợi đến lúc một nhóm thế lực có vô thượng Chân Tiên tọa trấn như Ngọc Hư Cung xuất thủ trước, như vậy mới có thể đứng vững trước áp lực của Địa Tiên Giới.
Chỉ cần kiên trì được vài vạn năm, Tử Huyền Giới sẽ có thể dần dần hồi sức.
"Chỉ mong Vũ Niết Đại Đế có thể nhiều kiên trì thêm một đoạn thời gian. . . . ."
... . .
Một vị Đại Đế thì thào nói.
... . Bên trong chiến trường Đại Đế.
Vũ Niết Đại Đế cầm Chấn Thiên Kiếm trong tay, lăng không đánh xuống, mười phần dũng mãnh, có thể nói đồng cấp Bất Bại. Hắn đang đuổi giết một vị Đại Đế Địa Tiên Giới, không có ai có thể ngăn cản bước chân hắn.

"Leng keng!"
Hư không vỡ vụn.
Vạn đạo pháp tắc bay vút, giống như là từng cọng lông vũ sáng chói, đâm thủng Càn Khôn, vô biên vô hạn, tất cả đều hướng về một vị Đại Đế Địa Tiên Giới.
Không biết Chấn Thiên Kiếm được chế tạo bằng vật liệu gì, cực kỳ đáng sợ, Khí Tức Hỗn Độn lượn lờ, mũi kiếm sáng như tuyết chém đứt tất cả vật cản trở, quang mang lấp lóe.
"Phốc phốc!"
Chỗ cực xa trong hư không, tiếng gào thét truyền đến chấn nhiếp nhân tâm.
Đó là tiếng kêu của một vị Đại Đế Địa Tiên Giới, máu của hắn bắn tung tóe, xương cốt bị chặt đứt.
Cảnh tượng cực kỳ kinh người.
Thân là Đại Đế, đã bao giờ gặp phải đại kiếp bực này ? Đây quả thực là không thể tưởng tượng được.
Đối với nhân vật đồng cấp vô địch mà nói, lấy ba đánh một mà còn rơi xuống hạ phong, thậm chí còn bị trọng thương, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Chương 460. Lấy răng trả răng, lấy máu trả máu mà thôi. (2)

"Thình thịch!"

Lại là một tiếng vang thật lớn truyền đến, một cánh tay của bị Đại Đế này bị chém rơi xuống, vừa mới rơi ra đã bị vô số kiếm quang chém thành hư vô.

"A!"

Vị Đại Đế này muốn điên rồi, mái tóc dài dựng thẳng. Ngẩng đầu lên trời thét dài, cả người tắm trong máu, trong vết thương kiếm ý lượn lờ như sương mù, làm cho thân thể Đại Đế của hắn không cách nào khôi phục được nhanh chóng.

"Ta muốn ngươi chết!"

Hai mắt của vị Đại Đế này đỏ thẫm, gần như rơi vào trong điên cuồng, nhìn hắn cực kỳ đáng sợ, dường như mất một cánh tay không ảnh hưởng gì đến hắn, vẫn điên cuồng đánh về phía Vũ Niết Đại Đế.

Bên cạnh hắn, một thanh Đế binh phát ra ánh sáng, chiếu rọi ức vạn dặm sơn hà, hư không huy hoàng, mang theo khí tức Vô Thượng, ầm ầm đập xuống.

"Cũng chỉ như vậy mà thôi!"

Vũ Niết Đại Đế cười nhạt.

Chấn Thiên Kiếm trong tay hắn phát sáng, bắn ra một tia sáng. Đây là một đạo kiếm quang cô đọng đến mức tận cùng, bổ đôi vũ trụ, cấp tốc chém ra ngoài.

"Oanh!"

Hai đạo Thần Thông kinh khủng đụng vào nhau trong hư không, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc. Kiếm quang xuyên qua, uy thế không hề giảm.

"Không tốt!"

Vị Đại Đế này nhìn kiếm quang đang nhanh chóng lớn lên ở trước mắt, trong lòng xuất hiện cảm giác không ổn. Tuy là hắn tức giận, nhưng cũng không mất đi lý trí.

Dưới tình huống đã mất một cánh tay, nếu như đón đỡ một kích này, khả năng cực lớn là mình sẽ trọng thương. Nghĩ tới đây.

Hắn đạp chân xuống, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt đã ra tới bên ngoài mười triệu dặm. Trong nháy mắt đó.

Ở ngoài mấy Tinh Vực, một khỏa Tinh Thần khổng lồ ở trong hư không hóa thành một chùm pháo hoa cực lớn, vô số sinh linh trên đó lập tức biến mất.
Trong tích tắc Tinh Thần nổ nát vụn.
Không ít Đại Đế đang giao chiến đều sửng sốt một chút. Sau đó.
Bên phía Địa Tiên Giới có vô số Đại Đế, cặp mắt đỏ lên. Trên khỏa tinh thần vừa rồi có không ít người đều là thuộc hạ của bọn hắn, còn có một số chính là hậu nhân của bọn hắn.
... Bây giờ.
Bởi vì một kiếm này của Vũ Niết Đại Đế, tất cả đều biến mất
"Ngươi cho rằng làm như vậy là có thể chọc giận chúng ta?"
"Ngươi sai rồi!"
"Làm như vậy sẽ chỉ khiến ngươi vẫn lạc nhanh hơn!"
Diêm Ma Đại Đế mở miệng, thanh âm của hắn lạnh lẽo đến cực điểm. Đi đến cấp bậc này, có rất ít Đại Đế sẽ thực sự quan tâm hậu nhân của mình.
Dù sao.
Trải qua vô số đời, huyết thống thân tình đã lạnh nhạt đến cực hạn. Thứ bọn họ quan tâm chỉ là mặt mũi của mình mà thôi.
"Lấy răng trả răng, lấy máu trả máu mà thôi."
Cả người Vũ Niết Đại Đế sát ý sôi trào, gần như đã ngưng tụ thành thực chất, ánh mắt hắn lưu chuyển. Một vùng hư không khác, có một tòa cung điện khổng lồ phiêu phù.
Đây là một thế lực khổng lồ, có không ít môn nhân đệ tử, những người tới này chỉ là một phần.
Bây giờ bị Vũ Niết Đại Đế để mắt tới, tất cả mọi người đều cảm giác sống lưng lạnh lẽo, cả người như rơi vào hầm băng. Dù sao bị sát ý của một vị Đại Đế bao phủ cũng không phải là một chuyện tốt.
... . . .
Lúc này đã có vô số người nằm sấp trên mặt đất.
"Chết!"
Vũ Niết Đại Đế phun ra một chữ, sát ý như thủy triều tràn về phía trước.
Tay hắn nắm thành quyền, lập tức đánh ra ngoài.
Trong tích tắc.
Tiên Quang rực rỡ, sáng lạn không gì bằng, cứ như vậy che lấp cả phiến hư không, giống như cả không gian cũng bị khóa lại, bất luận kẻ nào cũng

không cách nào rời khỏi, bất luận kẻ nào cũng không cách nào tiến vào trong.
Quyền ấn đánh xuyên tất cả, đập xuống. Coong một tiếng, trên cung điện diện lên vô số phù văn, trong nháy mắt hủy diệt, sinh linh trong đó lập tức bị xóa đi.
Sau khi hủy diệt thế lực này.
Vũ Niết Đại Đế không ngừng lại, mà ánh mắt lần thứ hai nhìn về phía một địa phương khác, nơi đó là một mảnh tinh không đen nhánh, chỉ có một khỏa đại tinh phiêu phù.
Bên ngoài Tinh Thần có vô số binh sĩ thân mặc áo giáp, đứng trong trận địa nghênh địch.
"Địa Phủ sao?"
Ngữ khí Vũ Niết Đại Đế lạnh nhạt, lạnh lẽo đến cực hạn, dường như có thể đông cứng vũ trụ.
"Kết thúc đi!"
Một tiếng quát nhẹ.
Chấn Thiên Kiếm trong tay Vũ Niết Đại Đế vung lên, kiếm mang hừng hực chém đứt Hỗn Độn, mạnh mẽ đánh về phía trước. Ùng ùng!
Trong nháy mắt, tất cả mọi vật phía trước kiếm quang đều biến mất, không có gì không phá, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Cho cùng là nhân vật Đại Đế cũng không dám đi đón đỡ!
Mọi người đều nhìn về phương hướng Địa Phủ, trong đôi mắt hiện lên một tia đồng tình.
Một kiếm này chém xuống, nếu Minh Đế không ra tay, không hề nghi ngờ đại quân Địa Phủ cũng phải đi theo bước chân của những thế lực khác.
Mà cho tới bây giờ Minh Đế còn chưa lộ diện. Rất rõ ràng.
Minh Đế không có ở nơi này.
"Ai~!"
Trong Địa Tiên giới. Có Đại Đế than nhẹ.
Minh Đế quá mức bá đạo, cơ hồ không có minh hữu. Lâm vào cục diện này tất nhiên là không có người tương trợ, cho dù có cũng phải suy nghĩ lại một chút.
Bây giờ Vũ Niết Đại Đế quá mức xuất sắc. Không người nào dám đứng đầu đón gió.
Đón đỡ một kiếm này của hắn, cho dù chặn được thì cũng phải bị thương .
"Ù ù!"

Thiên Địa mênh mông.
Một vết nứt lớn lan tràn, quang diễm như mặt trời chia đôi hai giới, đoạn Thiên Hà, cắt Vĩnh Hằng, nghiền nát thời gian giam cầm.
Đây mới thật sự là một kiếm Thần cản sát Thần, phật cản giết phật.
Trên ngôi sao đại quân Địa Phủ đang dừng chân có không ít sinh linh, sắc mặt tất cả đều trắng bệch, tuy bọn họ là hồn thể, trên ý nghĩa chân chính mà nói đều đã chết một lần.
Nhưng bây giờ chết thêm một lần nữa, không ai có thể thong dong đối mặt.
Bọn họ hiểu rõ.
Nếu chết thêm lần này nữa, khả năng sẽ không còn gì nữa.
Ngay cả cơ hội Luân Hồi chuyển thế cũng không còn, mặc dù tôn chỉ của Địa Phủ là Luân Hồi, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có Hồn Bài mới được, không có hồn phách, Luân Hồi chính là nói chuyện công dã tràng.
Ngay trong tích tắc cuối cùng.
Thời điểm ngôi sao này sắp sửa giải thể. Trong thiên địa, một tấm màn đen rủ xuống.
Chuẩn xác mà nói, đó cũng không phải là một tấm màn đen, mà là thế giới nứt ra một vết nứt, trong vứt nứt có thành trì sừng sững, Vạn Linh sinh tồn, bọn họ không có thực thể, tất cả đều phiêu phù trên mặt đất.

Chương 461. Không tránh khỏi bại vong một đường.

Đây là một thế giới cổ xưa, đồng thời là một thế giới tràn đầy sức sống. Vô biên vô hạn, vô cùng kinh khủng.
Ở nơi sâu nhất trong thế giới này, nở rộ ánh sáng rực rỡ nhất, trong đó có một thân ảnh thon dài tuyệt mỹ, tay áo phiêu phiêu, tóc xanh như suối.
Nàng bước ra một bước, trời đất sụp đổ, vượt qua thời gian trường hà, đi tới Tử Huyền Giới.
Oanh!
Một khắc.
Nàng nâng một tay lên, xanh thẳm Như Ngọc, chộp tới kiếm quang. Leng keng một tiếng, kiếm quang như cầu vồng bạo nổ tung tóe trong thiên địa, chiếu sáng tinh không vô ngần, chấn động vạn cổ tuế nguyệt.
Tất cả mọi người đều thất thần trong nháy mắt.

Nhìn toàn bộ trước mắt không thể tin được.
"Minh Đế!"
Không biết là ai nhẹ giọng nói một câu.
Trước đo không lâu, Minh Đế lấy một địch bốn, để cho Bích Lạc Đại Đế của Tử Huyền Giới vận dụng một kích mạnh nhất cũng không thương tổn được nàng, thậm chí cuối cùng còn xâm chiếm mảng lớn lãnh thổ của Tử Huyền Giới.
Chỉ là danh tiếng hai chữ Minh Đế cũng đã ép vạn tộc Tử Huyền Giới sắp không thở nổi. Bây giờ.
Thời gian mấy ngày trôi qua, nàng lần nữa lộ diện.
Phong thái của nàng vẫn như trước, bá đạo, lãnh khốc, trong lúc xuất thủ cực kỳ quả quyết.
Mấy ngày nay.
Minh Đế biến mất, không có ai biết nàng đi nơi nào.
Nhưng trong lòng không ít người đều có suy đoán. Sau khi bước vào Tử Huyền Giới, ngoại trừ đi tới Thiên Cơ Lâu, không còn chỗ nào khác có thể hấp dẫn ánh mắt Minh Đế.
Một số nhân vật Chuẩn Đế có lẽ không cách nào đ ingang qua Tử Huyền Giới. Nhưng đối với Đại Đế mà nói, đây không phải chuyện khó khăn gì. Bọn họ muốn đi, không ai có thể ngăn được. Lúc này.
Rất nhiều người đều đang hiếu kỳ rốt cuộc Minh Đế thu được lợi lộc gì, có bao nhiêu biến hóa. Có rất ít người sau khi đi tới Thiên Cơ Lâu mà tay không trở về.
"Minh Đế sao?"
Vũ Niết Đại Đế khẽ nói, cả người chiến ý dâng trào. Vừa rồi hắn lấy một địch ba, mang theo uy thế đại thắng, chiến ý nhất thời có một không hai. Hiện tại hắn rất muốn nhìn một chút xem rốt cuộc đệ nhị Đế Bảng có bao nhiêu thực lực.
Mà đệ thập Đế Bảng như hắn cùng với đệ nhị Đế Bảng có bao nhiêu chênh lệch. Ngày bình thường không có cơ hội.
Nhưng hôm nay, cơ hội đã đưa tới cửa.
"Đánh đi!"
Vũ Niết Đại Đế quát nhẹ, mũi kiếm chỉ lên trời, mái tóc hắn tung bay, từng sợi trong suốt rực rỡ, đôi mắt thâm thúy giống như đại dương, hắn bắt đầu động.
Chấn Thiên Kiếm trong tay chém về phía trước.

Đây là một vị Đại Đế đỉnh phong ra tay toàn lực, tốc độ cùng uy lực lên đến cực hạn, tình cảnh này không thể nào tưởng tượng, so với Khai Thiên Tích Địa còn phải dọa người hơn.
Ở phía sau hắn, một đầu Thần Cầm ngẩng đầu, vỗ cánh muốn bay, hai cánh như đám mây che trời, mênh mông vô biên, đôi mắt như Nhật Nguyệt treo bầu trời, che khuất một mảng lớn Tinh Vực.
Đây là bản thể của Vũ Niết Đại Đế, tuy là hư ảnh nhưng vẫn có uy năng vô thượng như trước, khiến cho lòng người chấn động vạn phần.
"Oanh!"
Bên trong chiến trường Đại Đế.
Minh Đế hét lên một tiếng, nhật nguyệt tinh thần hủy diệt, nàng đánh ra chính là Luân Hồi Chi Lực, vượt qua toàn bộ thời gian.
"Đông! Đông! Đông!"
Hai bóng người đụng vào nhau trong hư không.
Dư ba kinh khủng quét ngang không biết bao nhiêu Tinh Vực, mảng lớn Tinh Thần trở nên ảm đạm, toàn bộ Tử Huyền Giới tựa như bị đánh tan.
Đế Chiến!
Đây là chiến đấu vượt qua Đại Đế bình thường.
Là chiên tranh giữa Minh Đế cùng Vũ Niết Đại Đế, đông thời cũng là ân oán giữa Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới, cũng tương tự có cuộc chiến bài danh trên Đế Bảng!
Ngày bình thường mọi người thấy phần lớn đều là chiến đấu trên Thiên Kiêu Bảng, tuy đặc sắc, nhưng đối với một số nhân vật lão bối mà nói cũng chỉ là một tuồng kịch mà thôi. . . .
Phạm vi chiến đấu cũng chỉ có ngàn dặm. Nhưng bây giờ.
Đây là tranh đấu trên Đế Bảng, hai vị Đại Đế này, bất kỳ một vị nào trong lúc giơ tay nhấc chân đều có thể phá toái một phương Tinh Vực bát ngát, đủ để hủy diệt Ức Vạn Vạn sinh linh.
"Đệ nhị Đế Bảng cùng Đệ thập Đế Bảng, sợ rằng trận chiến này đủ để ghi vào sử sách!"
Trong Địa Tiên giới.
Có Đại Đế nhẹ giọng nói.
Bọn họ hiểu rõ, hai vị Đại Đế đều đã đạt đến đỉnh cao nhất của cảnh giới Đại Đế, tiềm lực của bản thân đã được đào móc đến cực hạn, đi thêm một bước nữa đó chính là Chân Tiên.
Có thể nói.

Hai vị này, nếu như sau trận chiến này không có ai vẫn lạc, vậy lần giao thủ tiếp theo sẽ là Chân Tiên Chi Cảnh.
"Không chỉ là cuộc chiến Đế Bảng chi chiến, mà còn là cuộc chiến Đế Binh bảng. Lục Đạo Luân Hồi cùng Chấn Thiên Kiếm đều xếp trong top đầu Đế Binh bảng, sau trận chiến này, có lẽ mọi người đều sẽ biết rõ... . . . . ."
"Bên trong Đế Chiến, đế binh không chỉ đơn giản là binh khí."
Có một vị cổ xưa Đại Đế, nhẹ giọng nói rằng.
Thực lực của Vũ Niết Đại Đế quả thực rất mạnh, nhưng nếu như không có Chấn Thiên Kiếm tương trợ, hắn đối mặt với ba vị Đại Đế Địa Tiên Giới, coi như có thể chiến thắng, cũng sẽ không dễ dàng như vậy.
Chính bởi vì có Chấn Thiên Kiếm tồn tại.
Mới khiến cho ba vị Đại Đế kia luống cuống tay chân, ngay cả thương thế trên người cũng không thể khôi phục, càng đánh thực lực càng thấp, cuối cùng nếu không có Minh Đế xuất thủ, phỏng chừng ba người bọn họ sẽ phải bỏ mình.
"Không sao cả."
"Bất kể Đế Binh bảng, hay là Đế Bảng, xếp hạng của Địa Tiên Giới chúng ta đều vượt qua xa Tử Huyền Giới. Bọn hắn có giãy dụa thế nào cũng không tránh khỏi kết quả bại vong."
Diêm Ma Đại Đế trở về, tay hắn cầm Đại Kích, thanh âm nặng nề, ánh mắt nhìn về phía Vũ Niết Đại Đế mang theo sát ý không che giấu chút nào.
Đến bây giờ.
Tuy là đã rời khỏi chiến trường, nhưng thương thế của hắn vẫn không hề khôi phục, thậm chí còn đang chuyển biến xấu hơn, kiếm khí trên vết thương vẫn một mực ăn mòn Đế khu (khu = thân thể) của hắn.
Nếu như không xóa bỏ được kiếm ý kịp thời, thậm chí có thể thương tổn đến căn cơ! Nghĩ tới đây.
Hắn gần như không cách nào kiềm chế được sát ý, muốn gia nhập vào chiến trường.
Nhưng nghĩ đến thương thế trên cơ thể mình, cùng với thực lực của Vũ Niết Đại Đế cùng Minh Đế bộc phát ra hiện tại, hắn lại rút lui, đợi đến khi mình luyện hóa hết truyền thừa của Phương thị nhất tộc.

Chương 462. Có phải là vì thành tiên.

Sẽ không thể thiếu một hồi đại chiến với Vũ Niết Đại Đế!
"Giết!"
Trong Tử Huyền Giới.
Minh Đế cùng Vũ Niết Đại Đế giao thủ.
Bên trong chiến trường của hai người không biết có bao nhiêu xích thần trật tự đan xen, quấn quýt lấy nhau, ức vạn đạo chùm tia sáng nở rộ, mỗi một đạo đều có thể cắt vũ trụ, trở thành Vĩnh Hằng.
Đại chiến kịch liệt, kinh người không gì sánh được.
Trận chiến này có thể nói là kinh động tam giới, rung động toàn bộ sinh linh.
Vũ Niết Đại Đế chính là nhân vật tuyệt đỉnh bên trong Đại Đế, đã sớm đứng sừng sững ở trên đỉnh phong, mà Minh Đế ở phía đối diện tuy xuất phát muộn hơn, nhưng ngắn ngủi mười vạn năm đã vượt lên trên hắn.
Giao thủ giữa hai người hết sức tàn khốc, thời gian ngắn ngủi, Minh Đế đã bắt đầu từng bước chiếm thượng phong. Tuy là Vũ Niết Đại Đế rất khó để cân sức cân tài cùng đối phương.
Nhưng cũng khó có khả năng bị thua trong thời gian ngắn. Đây chắc chắn là một hồi chiến đấu kéo dài.
"Oanh!"
Tay áo Minh Đế tung bay, lòng bàn tay phát ra ánh sáng, trực tiếp vỗ ra một chưởng.
Chưởng ấn đánh xuyên tinh không vô ngần, làm cho Thiên Cung nổ tung, vô số đạo tắc buông xuống, ngưng tụ chung một chỗ, phát ra một kích nhất cường đại.
Quy tắc, trật tự, đại đạo, cùng nhau oanh minh, rực rỡ đến cực điểm.
"Không hổ là đệ nhị Đế Bảng!"
Đồng tử Vũ Niết Đại Đế co rụt lại, trong miệng hắn phát ra một tiếng rống to, hắn huy động Chấn Thiên Kiếm, phóng lên cao, cùng với pháp thể sau lưng hắn cùng nhau lay động, Pháp Tướng khổng lồ phá vỡ vũ trụ.
"Đang! Thương! Thương!"
Ức vạn đạo kiếm quang nở rộ, cực kỳ chói mắt.
Dường như mở ra trời đất, đó là đạo của Vũ Niết Đại Đế, cũng là bí thuật độc chế của hắn.
Ở trên người hắn dường như có một tầng cánh chim sáng lạn bao trùm, hóa thành Thần Cầm, giương cánh hướng bay lượm, bao trùm toàn bộ hư

không, gần như liếc mắt không nhìn thấy điểm cuối.
Toàn bộ hư không đều bị lấp đầy.
Tản ra áp lực khủng bố đến cực hạn.
"Dụ!"
Vũ Niết Đại Đế biến hóa ra hai cánh, quét ngang hư không. Đó là Kiếm Dực từ kiếm quang biến thành, bao trùm trên người hắn, bắn chụm ra vô tận kiếm quang, lít nha lít nhít.
Hắn nhẹ nhàng chấn động, ức vạn sợi kiếm quang hóa thành một dòng sông dài dậy sóng, dường như Thiên Địa cũng sẽ bị chém đứt.
"Oanh!"
Một tiếng vang thật lớn.
Kèm theo Thiên Địa gào thét, một cỗ chấn động cực kỳ kinh khủng khuếch tán ra, ở trong đó có hình ảnh huyết quang nở rộ, chiếu sáng gần một nửa vũ trụ.
Hư không cùng thiên địa tinh thần, tất cả đều được chiếu rọi đỏ tươi, như có một vòng mặt trời màu đỏ nổi lên, Xích Quang chiếu sáng một nửa thiên địa.
Trong quá trình Minh Đế cùng Vũ Niết Đại Đế giao thủ, đã có một người bị thương rồi!
Lúc này không ít Đại Đế đều nhìn lại, vẻ mặt mang theo ngưng trọng. Tiên huyết của một vị Đại Đế có uy năng không gì sánh kịp, mảnh nhỏ Tinh Vực kia đều bị phá hủy.
Tinh hệ trở nên ảm đạm, bị ma diệt thành hư vô. Giờ khắc này.
Vũ trụ cũng dường như dừng lại, lâm vào yên tĩnh chết chóc, không còn tiếng động gì, vạn vật điêu linh. Kia là máu của ai?
Đây là nghi vấn của mọi sinh linh.
"Oanh!"
Đột nhiên trong nháy mắt tiếp theo. Huyết quang bắn xuyên qua cửu trọng thiên.
Chấn động Đại Đế kinh thế, vô tận huyết quang kia cùng với Xích Hà (sông máu) thê diễm, tất cả bắt đầu chảy ngược lại, trong nháy mắt ngưng tụ thành một nhân ảnh.
Một tiếng nổ ầm vang, giống như có một vị Hỗn Độn Ma Thần đang mở ra trời đất, sinh mệnh chấn động thoát ra khỏi thời gian trường hà, thanh thúy đến rồi cực điểm.
Chư Thiên Tinh Thần cũng vì vậy mà không ngừng lay động.

"Đệ nhị Đế Bảng danh bất hư truyền, có thể được Thiên Cơ lâu chủ tiền bối xếp vào vị trí đệ nhị, quả nhiên *thịnh danh chi hạ vô hư sĩ (* kẻ có danh trong thiên hạ đều không tầm thường)!"
Một giọng nói nặng nề truyền đến. Vô số người nghe thấy đều nhìn sang. Ở chỗ cực xa.
Thân thể Vũ Niết Đại Đế vĩ ngạn, huyết khí thịnh vượng, mái tóc dày bắn ra, giống như một vị Ma Thần. Thực lực của hắn vẫn đang ở đỉnh phong, nhưng quần áo trên người đã bị phá nát phân nửa.
Nếu như ánh mắt bén nhạy, mơ hồ có thể nhìn thấy trên người hắn có thương thế sâu thấy xương, đang nhanh chóng khôi phục.
Sau một hô hấp.
Thương thế hắn triệt để khôi phục, ngay cả quần áo cũng khôi phục đến nguyên dạng.
"Đạo Đế huyết vừa rồi kia. . . Đại Đế!"
Bên phía Tử Huyền Giới.
Không ít người hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng chợt lạnh. Mạnh như Vũ Niết Đại Đế cũng không phải là đối thủ của Minh Đế sao? Thế thì còn đánh như thế nào ?
Coi như là Bạch Lễ Đại Đế tới, đoán chừng cũng không được. Dù sao Bạch Lễ Đại Đế chỉ cao hơn Vũ Niết Đại Đế một thứ tự, nhưng khoảng cách tới Minh Đế vẫn còn một đoạn cực kỳ xa.
...
"Xem ra thắng bại đã định!"
Diêm Ma Đại Đế cười khẽ.
Vừa rồi mình bị Vũ Niết Đại Đế đè ra đánh, nhiều lần đều cực kỳ nguy hiểm, suýt chút nữa phải nuốt hận. Bây giờ nhìn thấy Vũ Niết Đại Đế kinh ngạc, trong lòng hắn vui sướng không ngớt.
"Còn khó nói.'
Ở bên cạnh Diêm Ma Đại Đế có một vị nam tử cả người được hắc vụ bao phủ, ánh mắt hắn sáng quắc, giống như hai vầng Huyết Dương, trầm giọng nói: "Đại Đế chi khu, khó giết khó diệt, có thể Tích Huyết Trùng Sinh. Tuy là Minh Đế có thể đánh bại Vũ Niết Đại Đế, nhưng muốn kích sát lại không dễ."
"Hơn nữa... .
"Trong tay Minh Đế không có Chấn Thiên Kiếm, Vũ Niết Đại Đế có thể khôi phục thương thế nhanh chóng. Nếu như thực sự đánh tiếp, không có

một hai năm thời gian là không phân được thắng bại."
"Ngược lại là Minh Đế... ."
Vị nam tử cả người bị hắc vụ bao phủ này, trong đôi mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, nhẹ giọng nói: "Dường như có chút cổ quái."
"Ồ?"
Diêm Ma Đại Đế khó hiểu, cau mày hỏi "Đạo hữu đã phát hiện điều gì ?"
Người khác không biết vị nam tử cả người được hắc vụ bao phủ này là ai, nhưng Diêm Ma Đại Đế lại hết sức rõ ràng. Vị này chính là tồn tại bài danh thứ sáu trên Đế Bảng.
Thực lực của hắn so với Vũ Niết Đại Đế còn mạnh hơn.
Cho dù là Vũ Niết Đại Đế cầm Chấn Thiên Kiếm trong tay cũng chưa hẳn là đối thủ của vị này.

Chương 463. Rốt cuộc là thế lực gì?

•

Sở dĩ vẫn quan chiến không ra tay, đó là bởi vì hiện nay Tử Huyền Giới đã sắp thua cuộc, hắn đứng ra xuất thủ, ý nghĩa không lớn.
Đối phó vài Đại Đế bình thường, không cách nào thể hiện bản lãnh của hắn.
Coi như hắn xuất thủ, địch nhân cũng phải là Bạch Lễ Đại Đế cùng Vũ Niết Đại Đế. Hiện nay Vũ Niết Đại Đế đang động thủ cùng Minh Đế, hắn tự nhiên cũng không có chuyện gì để làm.
"Minh Đế giống như muốn đánh nhanh thắng nhanh. . . ."
Nam tử cả người bao phủ hắc vụ, nhẹ giọng lẩm bẩm."
"thật sao ?"
Chân mày Diêm Ma Đại Đế hơi nhăn lại, lơ đễnh nói: "Đây cũng là chuyện tốt, tác phong làm việc của Minh Đế tàn nhẫn quả quyết. Nàng muốn đánh nhanh thắng nhanh cũng là hợp tình hợp lý."
"Một khi Vũ Niết Đại Đế thất bại, chỉ còn lại một Bạch Lễ Đại Đế, căn bản một cây chẳng chống vững nhà."
"Khi đó có đạo hữu xuất thủ, kích sát một vị nhân vật thứ chín Đế Bảng, hẳn không phải là việc khó."
"Cũng không phải như vậy."
Nam tử cả người bao phủ hắc vụ, suy nghĩ trong lòng, trong miệng nhẹ giọng nói : "Lúc trước Minh Đế biến mất một khoảng thời gian. Nếu ta

đoán không lầm, rất có thể là nàng tới Thiên Cơ Lâu!"
"Hiện tại nàng lại muốn đánh nhanh thắng nhanh, vô cùng có khả năng đã chiếm được tin tức gì đó ở Thiên Cơ Lâu!"
“Ách!”
Sắc mặt Diêm Ma Đại Đế bị trì trệ, khô khốc nói: "Theo ý của đạo hữu, lần này Minh Đế tới Thiên Cơ Lâu, là vì. . .?"
"Không ngoài dự liệu, hẳn là vì thành tiên!"
Nam tử cả người bao phủ hắc vụ, gằn từng chữ nói.
"Thành tiên ?"
Diêm Ma Đại Đế hít vào một hơi.
Hắn liếc mắt nhìn về phía Minh Đế, trong lòng tràn đầy rung động. Hắn cũng lập tức nghĩ đến, Minh Đế đi tới Thiên Cơ Lâu, dường như cũng chỉ có khả năng này.
Nàng bài danh đệ nhị Đế Bảng, cao hơn nàng, chỉ có một mình Táng Thiên Đại Đế.
Mà hiện nay đã không biết tung tích của Táng Thiên Đại Đế, thực lực của hắn như thế nào, sợ rằng chỉ có một mình Thiên Cơ lâu chủ biết được.
Nhưng từ việc đối phương dám huỷ diệt một thế giới mà xem.
Hẳn là Táng Thiên Đại Đế đã cực kỳ tiếp cận Chân Tiên Chi Cảnh.
Không ít tồn tại trên Đế bảng đã mất đi tâm tư tranh phong. Lúc này.
Mười người trên Đế Bảng đều đăm chiêu suy nghĩ làm sao để bước vào Chân Tiên Cảnh. Chẳng lẽ.
Minh Đế sẽ đi trước mọi người một bước, thành tiên đầu tiên sao?
. . .
"Ầm ầm!"
Dư ba kinh khủng khuếch tán ra.
Chiến đấu vẫn đang tiếp tục tục, Luân Hồi Chi Lực phá vỡ càn khôn, càng thêm cường đại, chiếu sáng vũ trụ, rực rỡ chói mắt. Thứ chín Đế Bảng cùng đệ nhị Đế Bảng, mặc dù có chút chênh lệch nhưng chênh lệch này cũng không coi là quá lớn, mặc dù là Minh Đế cũng không cách nào trong thời gian ngắn đánh bại Vũ Niết Đại Đế cầm trong tay Chấn Thiên Kiếm.
Ngược lại là Vũ Niết Đại Đế.
Hắn cũng phát hiện ra được Minh Đế muốn đánh nhanh thắng nhanh, mặc dù không biết vì sao đối phương nghĩ như vậy, nhưng hắn chỉ cần ngăn cản đối phương, tuyệt đối có thể phá hư chuyện tốt của đối phương.
Đây là dự định của Vũ Niết Đại Đế.

Bất kể thế nào, hắn đều sẽ không để cho đối phương thoát thân, dự định chiến đến một khắc cuối cùng.
"Tranh! Tranh! Tranh! ..."
Hỗn Độn Kiếm Khí tung hoành xao động.
Giữa hai người khắp nơi óng ánh, tất cả đều bị kiếm quang bao phủ.
Vũ Niết Đại Đế giống như một đầu Thần Cầm, lưng đeo Kiếm Dực, hai cánh chấn động chư thiên đều bị cắt rời, tất cả đều phải bị chém ra.
Minh Đế lại giống như một vầng mặt trời màu đen, thâm thúy không gì sánh được, bao phủ vạn giới, từng tia màu đen kịt như mực chiếu khắp nơi, băng lãnh thấu xương, không gì không giết được.
"Xuy!"
Vài ngày sau.
Vũ Niết Đại Đế lần thứ hai bị thương, hai vai hắn ứa máu, bị một vệt hào quang xuyên thủng. Trước sau thông suốt, đó là một đòn tuyệt sát, nếu như hắn không kịp tránh né nhanh một bước.
Vừa rồi bị xuyên thủng chính là đầu của hắn.
Cho dù là Đại Đế, bị xuyên thủng đầu lâu cũng chắc chắn phải bị trọng thương, khi đó thần hồn của hắn có thể giữ được hay không, cũng khó nói.
Trong lúc đó.
"Vũ Niết đạo hữu!"
"Lão tổ! !"
Trong Tử Huyền Giới có Đại Đế kêu kên sợ hãi, còn có hậu nhân Vũ Niết Đại Đế thất thanh mở miệng.
Ánh mắt bọn họ có hạn, không cách nào nhìn ra ý định của Vũ Niết Đại Đế, chỉ biết là trong mấy ngày này, thương thế trên người Vũ Niết Đại Đế đã tích lũy không ít.
Tất cả đều dựa vào Đế khu mạnh mẽ gắng gượng.
Nếu như tiếp tục chiến đấu như vậy, sợ rằng Vũ Niết Đại Đế sẽ phải triệt để bỏ mình.
"Chư vị không cần lo lắng, Vũ Niết đạo hữu tự có tính toán của hắn."
Bích Lạc Đại Đế mở miệng, trong con ngươi đục ngầu của hắn có tinh quang lưu chuyển, cực kỳ rực rỡ, giống như là nhìn thấu cổ kim tương lai, cao thâm khó lường.
Có một vị Đại Đế cổ lão trấn an như thế, bên phía Tử Huyền Giới dần dần bình tĩnh lại.
... . Thời gian trôi qua.

Rất nhanh đã trôi qua ba tháng.
Trên chiến trường Đại Đế vẫn khủng bố vô biên như trước, chấn động cường hãn đến cực hạn, giống như thủy triều từng lớp từng lớp bảo phủ. Khiến người ta không dám vượt qua giới hạn.
"Con đường của ngươi, hết rồi!"
Ba tháng sau.
Minh Đế lần đầu tiên lên tiếng, trong giọng nói không nghe ra bất kỳ vui giận gì, chỉ có lạnh nhạt vô tận, cực kỳ lãnh khốc khiến người ta sợ run lên.
Thiên Cơ lâu chủ từng nói mình sẽ thành tiên vào một năm sau. Nhưng không ngờ tới chính là.
Mình vậy mà lại lãng phí thời gian ba tháng ở trên chiến trường Tử Huyền Giới. Nếu như nói là không giận, đó là không có khả năng. Nhưng thời gian dài ngồi trên chỗ cao, nàng sẽ không dễ dàng để lộ ra tâm tình của mình.
Chỉ có đánh nhanh thắng nhanh mới có thể thay đổi cục diện.
Còn lại mấy tháng, nàng vẫn còn đủ thời gian thu được cơ duyên, sau đó nhanh chóng trở thành Chân Tiên.
"Thật sao ?"
Vũ Niết Đại Đế liều mạng một đợt cùng Minh Đế, thân thể hắn kịch chấn, giống như bị trọng kích, thân thể đang nhanh chóng lùi về phía sau trong hư không, liên tục phun ra đế huyết.
Đến thời khắc này, hắn gần như đã đến cực hạn rồi.
Thân thể tràn ngập vết nứt, cho dù là đế khu cũng sắp không kiên trì được nữa, thương thế trên người khôi phục cực kỳ chậm chạp, chuẩn bị dầu hết đèn tắt.

Chương 464. Ai đang Độ Kiếp ? .

Chương trước Chương sau

Trái lại Minh Đế vẫn giống như trước, dường như không chịu bao nhiêu ảnh hưởng, khí thế như cầu vồng, trước sau như một, lộ ra phong thái cái thế vô địch.
Một trận chiến này.
Hai người đánh tới vũ trụ biên hoang sụp đổ, Tinh Thần hóa thành bột phấn, thậm chí còn ảnh hưởng đến Địa Tiên Giới, nhưng vẫn chưa kết thúc.
"Đi vãng sinh thôi!"
Minh Đế mở miệng, dưới chân của nàng, một thế giới màu đen kịt mở rộng ra, điên cuồng lan tràn về bốn phương tám hướng. Không có sinh khí,

không ánh sáng, tất cả đều là bóng tối vô tận, có thi hải cực lớn, trong đó có thi thể thậm chí so với một mảnh Tinh Vực còn phải lớn hơn.
Ở sâu trong thế giới này, dường như có một cái cối xay khổng lồ đnag ù ù chuyển động, tản ra khí tức Diệt Thế. Chỉ một tia khí tức cũng khiến người khác dựng tóc gáy.
"Oanh két!"
Huyết sắc Lôi Đình đánh xuống thế giới này, trong lúc nhất thời Thiên Băng Địa Liệt, Quỷ Khốc Thần Hào, các loại sự kiện khủng bố cùng yêu dị phát sinh.
Mưa máu tầm tã phô thiên cái địa, dường như có thể hòa tan vạn vật.
Ở trong màn mưa, mơ hồ có thể nhìn thấy binh sĩ vô cùng vô tận, sừng sững ở đó, tản mát ra sát khí thao Thiên. Những binh sĩ này không phải thực thể, thậm chí không phải linh hồn.
Mà là một luồng ấn ký, dường như là một thế lực khủng bố cực kỳ lâu đời, ở trước thời gian vạn cổ hàng lâm đến thế giới này, ép người khác không thở nổi.
"Đây là cái gì? Là một cái hình chiếu Lục Đạo Luân Hồi ? Không đúng! Đây là một thế lực Vô Thượng, nhưng có vẻ không phải là bản thể hàng lâm"
Vũ Niết Đại Đế nhìn cảnh tượng trước mắt, hít vào một hơi.
Hắn lần đầu nghe nói tới tên Địa Phủ. Trước đây hắn không hiểu thế nào là Địa Phủ, nhưng hôm nay vừa nhìn qua, có thể thấy địa phủ này cũng không đơn giản như mặt ngoài.
Chỉ là những hình chiếu binh sĩ này đã tuyệt đối không phải Địa Tiên Giới có thể lấy ra được, thật là đáng sợ. Kẻ yếu nhất trong đó cũng là cấp bậc Đại Thánh, tùy tiện lấy ra một người đều có thể quét ngang một Tinh Vực. Thủ lĩnh hơi mạnh một chút chính là cường giả Đại Đế. Đây sao có thể là nội tình Địa Tiên Giới có thể lấy ra?
Về phần đám người mạnh nhất bên trong đội quân kia, ngay cả Vũ Niết Đại Đế cũng không nhìn ra được sâu cạn, sợ rằng phải là Chân Tiên, hoặc là nhân vật so với Chân Tiên còn kinh khủng hơn.
"Địa Phủ rốt cuộc là thế lực gì ?"
Hai mắt Vũ Niết Đại Đế đăm đăm, hắn liếc nhìn cảnh tượng thế giới một màu đen kịt kia, cũng không thể nghĩ ngợi nhiều. Kéo dài thời gian của Minh Đế ba tháng, đã ép đối phương vận dụng con bài chưa lật. Nếu như mình không rút lui, chỉ sợ sẽ thực sự không đi được nữa.

Đế Bảng thứ chín, nói ra rất mạnh, nhưng là không phải Bất Tử Chi Thân. Nếu bị kéo vào phiến thế giới màu đen kịt kia, phỏng chừng mình cũng không kiên trì được lâu.
Nghĩ tới đây.
Vũ Niết Đại Đế thu hồi Chấn Thiên Kiếm, trực tiếp biến hóa ra bản thể. Một đầu Thần Cầm dài mấy vạn dặm xuất hiện, hai cánh mở ra ước chừng so với một số Tinh Thần còn khổng lồ hơn. Hai cánh của hắn chấn động, tạo ra cương phong cực lớn.
Hóa thành một đạo lưu quang vọt lên trên thương khung.
" Vũ Niết Đại Đế của Tử Huyền Giới chạy trốn sao?"
Trong Địa Tiên giới.
Không ít sinh linh đứng từ xa quan sát một màn phát sinh kia.
Rất nhiều người đưa ánh mắt khao khát, nhìn về phía Minh Đế nhưng mà kết quả cuối cùng lại khiến cho bọn họ thất vọng rồi, Minh Đế dường như không có ý định truy kích.
Tay áo nàng tung bay, đứng lơ lửng trên không trung, giống như tích triên hàng thế, không nhiễm bụi trần. Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn chư thiên, không người nào dám can đảm đối diện.
Trong vô hình tỏa ra một loại khí phách cái thế.
"Ba tháng. . . . ."
Minh Đế tùy ý nhìn thoáng qua phương hướng Vũ Niết Đại Đế rời đi, nàng thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn lên thương khung, dường như thấy được một bàn tay vô hình đang thao túng vận mệnh của chính mình.
Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được loại cảm giác vô lực này, chính mình giống như một con khôi lỗi để mặc cho người khác thao tùng. Mỗi một bước của mình đều đã được vị Thiên Cơ lâu chủ kia đoán trước.
"Chuyện Vũ Niết Đại Đế xâm phạm cũng nằm trong dự liệu của Thiên Cơ lâu chủ sao?"
"Thiên mệnh cũng không phải không thể thay đổi."
Minh Đế thu hồi ánh mắt, nhãn thần dần dần kiên định, giống như một vị Vô Thượng Đại Đế trong Địa Phủ đi ra, khí tức chèn ép chư thiên, làm cho thiên địa cũng phải băng liệt, có một loại sóng sức mạnh khuếch tán ra khiến người ta hít thở không thông.
"Bản đế tin tưởng vững chắc, nhân định thắng thiên!"
"Đỗ Tử Nhân!"
Minh Đế mở miệng.

"Thuộc hạ, bái kiến Đế Quân!"
Một nam tử thân mặc áo giáp bước nhanh về phía trước, tới cách đó không xa, quỳ một gối xuống đất, cung kính mở miệng nói.
Thần sắc hắn rất cung kính, khí tức trên người cũng không kém, đã tu luyện đến Chuẩn Đế đỉnh phong, khoảng cách tới Đại Đế chỉ cách một bước. Là một thành viên gia nhập Địa Phủ từ rất sớm.
Bây giờ đã giữ chức vụ quan trọng.
"Địa Phủ phong sơn một năm. Trong vòng một năm, không được động binh đao, duy trì lãnh thổ hiện có. Nếu có địch đánh tới, ngươi có thể khống chế Lục Đạo Luân Hồi tiêu diệt!"
"Minh Đế mở miệng phân phó."
Đế Quân. . .
Đỗ Tử Nhân nghi hoặc khó hiểu.
Hiện tại Địa phủ thế như chẻ tre, sau khi đánh vào Tử Huyền Giới đã chiếm mảng lớn lãnh thổ. Lúc này Đế Quân vừa đánh bại Vũ Niết Đại Đế, chính là cơ hội tốt để cho Địa Phủ lớn mạnh lần nữa.
Tại sao Đế Quân phải phong sơn?
Như vậy chẳng phải là Địa Phủ đã bỏ lỡ một cơ hội tốt ngàn năm một thuở hay sao? Một năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.
Lấy nội tình của những thế lực khủng bố trong Địa Tiên Giới kia, trong vòng một năm đủ để đánh bại Tử Huyền Giới hoàn toàn, khi đó phân chia thế lực đã hoàn tất, Địa Phủ muốn được phân một ngụm canh cũng khó khăn.
"Cứ theo lời bản đế nói mà làm!"
Minh Đế không giải thích quá nhiều.
Nàng có dự cảm, không bao lâu nữa sẽ có Chân Tiên mới xuất hiện. Ở chiến trường chính diện này dưới cục diện đang không có Chân Tiên, bỗng nhiên xuất hiện một vị Chân Tiên gia nhập vào.

Chương 466. Đế Bảng đệ nhất.

Chương trước Chương sau

Giống như một đầu Chân Long trên chín tầng trời đang quan sát mấy con kiến hôi dưới phàm trần. Chỉ là khí tức tự nhiên khuếch tán ra cũng không phải người bình thường có thể ngăn cản được.
"Ùng ùng!"

Lôi Mang kinh khủng giống như Tiên Quang, chiếu sáng hắc ám cùng vũ trụ lạnh như băng. Tinh không vô ngần đều đang run rẩy dưới Kiếp Vân đầy trời vô biên vô tận kia.
Có một thân ảnh giống như Thần Ma đang ngẩng đầu mà đứng, đối mặt với thiên địa, một mái tóc đỏ bay lượn, sừng sững trong Lôi Quang.
Thành đế cùng thành tiên, đều cần phải Độ Kiếp.
Nhưng chênh lệch giống như lạch trời. Đây không chỉ là đề thăng thực lực, còn là sự chuyển tiếp của đẳng cấp sinh mệnh, Đại Đế cuối cùng vẫn chỉ là Đế của Nhân Giới.
Mà Chân Tiên, đã mang theo một chữ tiên.
Đã bước một chân vào cánh cửa bất tử, thọ nguyên mấy triệu năm cũng sẽ không cạn kiệt.
"Oanh két!"
Kiếp Vân đầy trời đánh xuống, dù cho cách xa Ức Vạn Vạn xa, cũng khiến người ta cảm thấy hít thở không thông. Càng kinh khủng hơn là mảng Kiếp Vân này vẫn còn đang khuếch tán, không có dấu hiệu dừng lại.
Ai cũng không biết, Tiên Kiếp lần này rốt cuộc khủng bố cỡ nào. Sấm sét vang dội.
Vũ trụ trên cao, vô số Lôi Đình chằng chịt đan xen cùng nhau, hóa thành từng đầu Long Xà, lắc đầu vẫy đuôi, ầm ầm nện xuống.
Từng đạo Lôi Quang nóng sáng xẹt qua hư không, chiếu sáng Vĩnh Hằng, từng sinh linh đều thấy được thân ảnh vĩ ngạn kia đang đối kháng với thiên kiếp!
"Oanh!"
Lại là một tiếng vang thật lớn truyền đến.
Bên trong Thiên kiếp, một đạo Lôi Đình màu đỏ đánh xuống, mang theo khí tức hủy diệt đánh xuống thân ảnh phía dưới. Một màn này.
Làm cho vô số người chấn kinh.
"Thiên. . . . Thiên Khiển! !"
Địa Tiên Giới.
Có Đại Đế thất thanh nói.
Bọn họ cũng sớm đã nhìn thấu, vị Đại Đế đang độ kiếp này không hề tầm thường, nhưng ai có thể nghĩ tới, bên trong thiên kiếp vậy mà còn kèm theo Thiên Khiển ?
Nhân vật đang thành tiên này rốt cuộc đã làm gì? Tại sao lại dẫn tới Thiên Khiển ?

"Thực lực của người này cực kì khủng bố, ta không bằng hắn!"
Bên cạnh Diêm Ma Đại Đế, một vị nam tử cả người bao phủ trong hắc vụ mở miệng nói. Dưới lớp sương mù, sắc mặt hắn cực kỳ ngưng trọng, đôi mắt nhìn chằm chằm lên bầu trời không nháy một cái.
Muốn nhìn ra người độ kiếp rốt cuộc là ai.
"Đạo hữu nói lời này, không giống như xuất ra từ miệng của ngươi."
Diêm Ma Đại Đế mở miệng.
Hắn cùng với vị Đại Đế trước mặt đã tương giao nhiều năm, coi như hiểu rõ tính cách của nhau. Hắn biết vị đạo hữu này tâm cao khí ngạo.
Trong đồng cấp, hắn căn bản không để mấy người khác vào mắt.
Miễn cưỡng khiến hắn coi trọng một chút cũng chỉ có người bài danh trên Đế Bảng cao hơn hắn.
"Chẳng lẽ là Thái Ất Đại Đế ?"
Diêm Ma Đại Đế dường như nghĩ tới điều gì, mở miệng nói.
Thực lực của Minh Đế so với vị đạo hữu bên cạnh này tuyệt đối mạnh hơn một bậc, nhưng Minh Đế mới vừa rời đi. Cho dù là thuấn di cũng không có khả năng đi thẳng vào sâu trong Địa Tiên Giới.
Lúc này.
Điều kiện có thể thành tiên dường như chỉ có đám người Thái Ất Đại Đế.
Mà Thái Ất Đại Đế bài danh thứ ba trên Đế Bảng, không hề nghi ngờ trong Địa Tiên Giới, hi vọng thành tiên của hắn là cao nhất!
"Không quá giống."
Nam tử cả người bao phủ hắc trong vụ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói ra: "Ta từng có duyên gặp mặt Thái Ất Đại Đế một lần, ta biết hơi thở của hắn.”
"Người này tuyệt đối không phải là Thái Ất Đại Đế!"
"Hơn nữa hành tung của Thái Ất Đại Đế bí ẩn, ít để ý đến thế tục. Trên đường thành Đế của hắn thuận buồm xuôi gió, không tạo thành sát nghiệt vô biên."
"Nếu như hắn thành tiên, nhất định sẽ không dẫn tới Thiên Khiển!"
"Đây mới là chuyện kỳ lạ. Không phải Thái Ất Đại Đế, trong Địa Tiên giới chúng ta còn ai có tư cách này nữa?"
Diêm Ma Đại Đế rơi vào trầm ngâm.
Minh Đế cũng phù hợp điều kiện, nhưng Minh Đế mới rời đi còn không tới một phút, hơn nữa mắt thấy người thành đế rõ ràng là một vị nam tử, bởi vậy hắn tuyệt đối không phải Minh Đế.
. . .

"Chẳng lẽ Địa Tiên Giới chúng ta còn có một vị Đại Đế đỉnh phong mà ngay cả Thiên Cơ lâu chủ cũng tính xót?"
Diêm Ma Đại Đế tiếp tục nói.
Thực lực so với vị đạo hữu trước mặt này còn mạnh hơn, như vậy nhất định có thể bước lên Đế Bảng, hơn nữa còn là mấy vị xếp đằng trước. Nhưng tất cả Đại Đế trên Đế bảng của Địa Tiên Giới không có người nào phù hợp với điều kiện. Chuyện này có chút kỳ lạ.
" Thiên Khiển người này đưa tới, tựa hồ có chút không đúng."
Nam tử cả người bao phủ trong hắc vụ, ánh mắt như đuốc, xuyên thấu hư không, lấp lánh hữu thần, hắn nhẹ giọng nói: "Uy lực của thiên khiển này dường như hơi yếu."
"Ừm ?"
Diêm Ma Đại Đế ngẩn ra.
Cái quỷ gì?
Một khi Thiên Khiển xuất hiện, nhất định là muốn tiêu diệt một sinh linh. Nhưng Thiên Khiển này lại không đủ uy lực, chỉ có một lời giải thích.
. . .
Thiên Đạo cho rằng người này có uy hiếp nhất định, nhưng lại không uy hiếp được mình, bởi vậy nên cho một chút cảnh cáo? Vậy thì tại sao lúc trước mấy người thành tiên, chưa có ai từng nghe nói có Thiên Khiển xuất hiện ?
Trừ phi. .
Cái sinh linh này đã từng làm ra sự tình khiến người người oán trách!
Nghĩ tới đây, trong tay Diêm Ma Đại Đế hiện lên một viên ngọc phù màu trắng, hắn nhìn kỹ nội dung trong đó, trong lòng xuất hiện một tia không ổn.
"Đạo hữu, ngươi nghĩ người thành tiên này, có khả năng không phải sinh linh của Địa Tiên Giới chúng ta hay không?"
"Có ý ý?"
Sinh linh cả người bao phủ hắc vụ hơi nhướng mày, vẻ mặt khó hiểu.
"Vừa rồi đạo hữu đã nói, thực lực của người này so với ngươi còn mạnh hơn một bậc. Vậy thì hiển nhiên người này tuyệt đối không phải là Bạch Lễ Đại Đế của Tử Huyền Giới."
Diêm Ma Đại Đế mở miệng nói.
Chuyện Bạch Lễ Đại Đế sẽ thành tiên, mặc dù không ai có thể khẳng định, nhưng ở trong lòng một đám Đại Đế gần như đã âm thầm chấp nhận sự thật

này.
"Nếu không phải Bạch Lễ Đại Đế của Tử Huyền Giới, hơn nữa thực lực còn mạnh mẽ hơn đạo hữu một chút, trên Đế Bảng chỉ có năm vị mà thôi. Bỏ qua Minh Đế không nói đến, trong bốn vị còn lại có ba vị thuộc về Địa Tiên Giới."

Chương 467. Chiến hỏa muốn lan tràn đến trong Địa Tiên giới rồi hả? .

"Nếu như là Đại Đế của Địa Tiên Giới thành tiên, chúng ta không có khả năng không nhận ra!"
"Bởi vậy. . ."
. . . . .
Thanh âm của Diêm Ma Đại Đế dừng một chút, hắn nói đến đây, gần như chỉ còn lại một người thỏa mãn điều kiện.
"Đệ nhất Đế Bảng, Táng Thiên Đại Đế ?"
Nam tử cả người bao phủ trong hắc vụ, trong miệng chậm rãi phun ra mấy chữ.
"Tiền bối!"
Tử Huyền Giới.
Tại vũ trụ biên hoang.
Một vị Đại Đế trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, trong tay hắn cầm một viên ngọc giản, ở đó có một tin tức mới từ Thiên Nguyên Giới truyền về
"Chuyện gì ?"
Bích Lạc Đại Đế vẻ mặt u sầu không giảm, trong đôi mắt già nua của hắn tràn đầy sầu lo.
"Việc vui! Đại hỷ sự!"
Vị Đại Đế này nhanh chóng nói ra: "Ngay vừa rồi, Đế Bảng do Thiên Cơ lâu chủ tiền bối ban bố đã phát sinh biến động!"
"Ồ?"
Bích Lạc Đại Đế không phải người ngu.
Đế Bảng biến động, chỉ có hai khả năng.

Một là Đại Đế bên trên Đế Bảng bỏ mình, khả năng còn lại chính là có người thành tiên, nhường ra một vị trí. Trên Đế Bảng chỉ có mười vị trí, trong đó có tới chín vị trí do Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới chiếm giữ. Về phần Táng Thiên Đại Đế bài danh đệ nhất, bây giờ vẫn mai danh ẩn tích, tự động bị tất cả mọi người bỏ quên.
Hiện tại mặc dù tất cả Đại Đế trên Đế bảng của hai giới này chưa đến chiến trường, nhưng chắc chắn đều quan sát nơi đây từ xa. Bọn họ ở tuyến ngoài cùng chiến trường, nếu như có một vị Đại Đế trên Đế Bảng vẫn lạc.
Người biết tin tức đầu tiên nhất định là bọn họ.
Bây giờ bọn họ không nhận được tin tức, vậy thì chỉ còn lại một khả năng, chính là có người thành tiên!
Hắn nhìn thoáng qua sinh linh đang độ kiếp trong Địa Tiên giới, lại liên tưởng đến sự tình Đế Bảng biến động, trong lòng giống như có một tảng đá lớn đè nặng, mở miệng hỏi: "Là vị Đại Đế nào của Địa Tiên Giới thành tiên ?"
"Không phải Đại Đế Địa Tiên Giới. . . ."
Vị Đại Đế nhận được tin kia sắc mặt cổ quái, nhẹ giọng nói: "Tên của vị Đại Đế Huyết Võng Giới, Táng Thiên Đại Đế kia biến mất khỏi Đế Bảng. . .
"Ừm ??"
Tâm tình Bích Lạc Đại Đế chấn động, hắn nhanh chóng xoay người lại, vội vàng hỏi:
"Chuyện này có thật không ?"
Táng Thiên Đại Đế.
Bốn chữ này giống như mang theo một loại Ma Tính, áp lực mang tới cho người khác so với Minh Đế còn kinh khủng hơn, dù sao Minh Đế chỉ mở rộng phạm vi thế lực.
Nhưng còn Táng Thiên Đại Đế, đây chính là Ngoan Nhân dám huỷ diệt một thế giới.
Nếu như hắn thành tiên, đối với bất kỳ một thế giới nào mà nói đều là họa không phải phúc. Dù sao không có ai biết trong đầu hắn nghĩ gì. Nếu như hắn cũng gia nhập vào cuộc chiến.
Tử Huyền Giới cũng không cần giãy dụa nữa. Dù sao.
Táng Thiên Đại Đế một thân một mình, hắn muốn làm gì thì làm cái đó. Ngoại trừ Thiên Cơ lâu chủ, không có ai có thể uy hiếp được hắn, cũng không có ai có thể tiêu diệt hắn đơn giản.

Nhưng nhìn tình hình trước mắt. . .
Táng Thiên Đại Đế thành tiên coi như là vạn hạnh trong bất hạnh của Tử Huyền Giới.... ít nhất ... Không phải Đại Đế của Địa Tiên Giới thành tiên.
Táng Thiên Đại Đế này tràn đầy sự không chắc chắn. Nếu như hắn lựa chọn thành tiên ở Địa Tiên Giới, hiện tại nên nhức đầu phải là Địa Tiên Giới, mà không phải Tử Huyền Giới bọn họ.
Mời Thần dễ tiễn thần khó, chuyện này rất nhiều người vẫn tương đối hiểu rõ.
"Thiên chân vạn xác!"
Vị Đại Đế kia gật đầu, chém đinh chặt sắt nói.
"Táng Thiên Đại Đế thành tiên ở Địa Tiên Giới, phỏng chừng chuyện này sẽ có ai nghĩ tới, trước đây Thiên Cơ lâu chủ tiền bối tự mình xuất thủ trấn áp hắn, ai có thể nghĩ đến, Thiên Cơ lâu chủ tiền bối lại thả hắn ra ?"
"Một tồn tại vô pháp vô thiên như thế, nếu như chưa thành tiên thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ thành tiên, cho dù là Địa Tiên Giới cũng phải cẩn thận đối đãi!"
Vị Đại Đế Tử Huyền Giới này khoái ý nói.
Nhiều ngày như vậy trôi qua, Tử Huyền Giới liên tục bại lui, mỗi một sinh linh đều nín một hơi trong lòng. Lúc trước Vũ Niết Đại Đế xuất hiện khiến cho bọn họ xả được một ngụm uất khí.
Bây giờ.
Táng Thiên Đại Đế thành tiên lại càng khiến trong lòng bọn họ vui sướng không gì sánh được.
"Không sai!"
"Táng Thiên Đại Đế vốn là đệ nhất Đế Bảng, nếu như hắn thành tiên, sợ rằng thực lực không thể khinh thường!"
Có Đại Đế nhẹ giọng phụ họa nói.
"Cũng không biết, Tử Huyền Giới chúng ta khi nào mới có thể sinh ra một vị Vô Thượng Chân Tiên thuộc về mình. . . . ."
Những lời này vừa ra, sắc mặt không ít người bị trì trệ. Tất cả đều liếc mắt vào chỗ sâu trong Tử Huyền Giới, cho đến hôm nay, sự tình Bạch Lễ Đại Đế thành tiên vẫn không có một chút tin tức gì.
Nhưng tính toán thời gian một chút, hẳn là cũng nhanh thôi.
. . . .
"Ầm ầm!"
Trong Địa Tiên giới.

Lôi Đình tràn lan, bao trùm một mảnh lục địa diện tích vô ngần. Kiếp Vân cuồn cuộn trên bầu trời, Lôi Đình đầy trời hóa thành từng đầu Chân Long, Long Uy tràn ngập, làm cho sinh linh Địa Tiên Giới đều phải run sợ.
"....."
Mọi người đều thực sự nghe được tiếng rồng ngâm, mấy đầu đại long từ trong biển sét chui ra, long lân thanh sắc phủ kín toàn thân, thân thể cường tráng như dãy núi, dường như là một dãy trường thành đè xuống.
"Lôi Kiếp hóa hình, quả thực như Chân Long phục sinh, đây chính là uy năng Tiên Kiếp sao?"
Vô tận sinh linh đều chấn động, mặc dù cách nhau khoảng cách rất xa cũng đều đang run rẩy, từng sợi tóc gáy đều dựng ngược lên. Mấy Chân Long kia quá mức chân thật.
Giống như là Thiên Đạo vô căn cứ tạo ra vật, hóa thứ tầm thường thành thần kỳ.
Thần uy trên động Cửu Thiên, dưới trấn Cửu U, mọi người đều tê dại da đầu.
Chân Long màu xanh vờn quanh, mở miệng rộng, lộ ra Long Trảo nhào xuống sinh linh Độ Kiếp phía dưới, muốn triệt để hủy diệt sinh linh này. . .
Đây là một lần khảo nghiệm, chính là thiên đạo khảo nghiệm. Vượt qua sẽ thành tiên, không qua được hóa thành bụi bặm.
Hoặc là sống, hoặc là chết, không có con đường thứ ba có thể đi.

Chương 468. Ngươi muốn cùng Bổn Tọa khai chiến ? .

Thân thể Táng Thiên Đại Đế vĩ ngạn, mái tóc đỏ rối tung, thân thể lấp lóe huy, huyết dịch trong cơ thể phát ra tiếng vang như núi thở biển gầm, cọ rửa máu thịt của hắn.
Đây là một loại thuế biến, cũng là một loại thăng hoa. Trong ánh mắt của hắn mang theo một tia cuồng nhiệt, ngẩng đầu lên cao, chăm chú quan sát tất cả.
Tích lũy cửu thế, tâm nguyện suốt đời, vào ngày hôm nay đã đạt được.
Không người nào có thể lý giải tâm tình của hắn, cũng không người nào có thể lý giải được chấp niệm thành tiên của hắn.
"Phá!"

Táng Thiên Đại Đế phóng lên cao, trong thân thể nở rộ ánh sáng vô lượng, làm vỡ nát tinh không, rất nhiều Tinh Thần bị khuấy thành bột phấn, giống như một pho tượng chiến thần không thể cản phá.
Uy thế bực này làm cho vô số người khiếp sợ tột cùng. Lại có người có thể trong lúc thành tiên không tế xuất ra bất luận pháp khí gì, trực tiếp ngạnh kháng. Nếu như chỉ có vậy thì cũng thôi đi, nhưng vị Táng Thiên Đại Đế này thậm chí còn xông vào trong thiên kiếp.
Hắn muốn trực tiếp đánh nát thiên kiếp!
Phải biết rằng, đây chính là Tiên Kiếp a!
Nếu như bọn họ biết binh khí mạnh nhất của Táng Thiên Đại Đế đã hóa thành Thiên Cơ điểm số trong tay Lý Vân, đó chính là một chuyện khác.
Trong Địa Tiên giới, có người hít vào một hơi, kinh hãi nói: "Chiến lực của vị Đại Đế này, đủ để kinh hãi thế tục. Nếu như thành tiên, tuyệt đối không phải là tiên nhân yếu nhất!"
Hiện nay.
Sự tình Thiên Cơ Lâu còn chưa triệt để lan truyền trong Địa Tiên giới.
Không ít tu luyện giả ở tầng dưới chót vẫn còn đang nói chuyện say sưa, vị nhân vật thành tiên này rốt cuộc là ai. Dù sao dưới cái nhìn của bọn họ, thành tiên ở Địa Tiên Giới, nhất định là Đại Đế của Địa Tiên Giới.
Nhưng ở trong mắt một đám cao tầng của Địa Tiên Giới lại không như vậy.
Bọn hắn biết được nhiều tin tức hơn người thường, không ít nhân vật kinh khủng đã từ trong manh mối, suy đoán ra thân phận của người độ kiếp.
Hiện tại Táng Thiên Đại Đế càng biểu hiện ra khí phách vô địch, dũng mãnh phi thường.
Vậy hắn trong tương lai uy hiếp sẽ càng lớn,
"Chiến hỏa kéo dài đến Địa Tiên giới rồi sao?"
Trong một không gian thần bí.
Có một vị lão giả áo tím ngồi xếp bằng, râu tóc hắn bạc trắng, khuôn mặt gầy gòm, người mặc đạo bào, chung quanh Địa Dũng Kim Liên, điềm lành rực rỡ, giống như một mảnh Tiên cảnh tường hòa.
Có âm thanh đại đạo vang lên leng keng.
Đôi mắt hắn mở ra, xuyên thủng hư không, ánh mắt rơi vào trong thiên kiếp, sâu trong đáy mắt, trong lúc lơ đãng lộ ra vẻ ngưng trọng.
Mấy ngày thời gian.
Thoáng cái đã qua.

Bên trong Thiên kiếp, các loại Thượng Cổ Thần Thú xuất hiện, mỗi một đầu đều thần uy cái thế, nhưng đều bị Táng Thiên Đại Đế đánh nát, hóa thành Thiên Địa Bản Nguyên, bị hắn hấp thu.
"Oanh két!"
Lại một đường thiên lôi đánh xuống, nhưng lại bị Táng Thiên Đại Đế thuận tay đánh nát. Đến lúc này.
Tất cả mọi người đều biết.
Người này đã vượt qua thiên kiếp.
Hắn sắp sửa bước ra một bước cực kỳ quan trọng! Quả nhiên.
Trong nháy mắt tiếp theo.
Địa phương mà Táng Thiên Đại Đế đang đứng, khí huyết nối liền trời mây, kinh động toàn bộ Địa Tiên Giới, thậm chí khí thế vẫn còn đang khuếch tán ra ngoại giới. Cho dù là sinh linh Thiên Nguyên Giới.
Cũng cảm thấy hít thở không thoải, giống như trên vai bị một tòa Cự Sơn đè ép, có chút không thở nổi.
Mọi người đều nhìn ra phương hướng xa xa, bất kể là xa bao nhiêu, cho dù vượt qua một thế giới, cũng đều có thể thấy được kỳ cảnh xuất hiện trong Địa Tiên giới.
Thấy được cảnh tượng khiếp sợ vạn cổ.
Trong khí huyết mênh mông, một vị nam tử cực kỳ tuổi trẻ đứng sừng sững, mái tóc đỏ của hắn suôn mượt như thác nước, đứng trong hư không, quần áo bay phất phới.
Tuy là nhìn vẻ bề ngoài còn trẻ, nhưng đôi mắt lại hết sức tang thương, trong đó có cảnh tượng thế giới sinh ra cùng diệt vong, vạn tộc thổ huyết, thế gian không có ai dám can đảm đối diện với.
Đây là một vị Vô Thượng tồn tại!
Hắn đứng sừng sững ở trên bầu trời, quan sát vạn vật thương sinh.
Trong Địa Tiên giới, có không biết bao nhiêu sinh linh đang đồng thời quỳ rạp xuống đất, đây cũng không phải là do khí thế áp bách, mà là một loại run sợ từ trong linh hồn.
Một loại sợ hãi đối với cường giả.
Táng Thiên Đại Đế thành tiên, hắn không toát ra bất luận khí thế gì, cứ như vậy tùy ý đứng trên bầu trời, cường đại đến mức làm cho người ta run sợ, gần như không thể chiến thắng.
"Lão phu Tử Hư, chúc mừng đạo hữu thành tiên!"

Một giọng nói già nua truyền đến, vang vọng trong thiên địa, giống như một luồng gió mát thổi qua mặt đất, thanh âm cũng không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào trong tai của mỗi người.
Thiên địa vạn vật đều theo đó mà nhảy nhót, thiên thượng Tinh Thần cũng vì vậy mà nở rộ quang mang, giống như ngôn xuất pháp tùy. Trong nháy mắt chủ nhân của thanh âm này mở miệng.
Từng ngọn cây cọng cỏ trên toàn bộ Địa Tiên Giới đều giống như đang chúc mừng Táng Thiên Đại Đế thành tiên.
"Bổn Tọa biết ngươi, lão tổ Ngọc Hư Cung?"
Táng Thiên Đại Đế mở miệng, đầu hắn đội Đế Quan, người mặc huyết bào, giống như mới từ sâu trong Địa Ngục đi ra, thanh âm mang theo một tia lạnh lẽo không thể diễn tả.
"Người đồng cấp, nói chuyện ngang hàng là được."
Thanh âm của Tử Hư nói tiếp tục truyền đến, vẫn bình tĩnh không gì sánh được, không có một gợn sóng. Hắn nói ra những lời này.
Toàn bộ Địa Tiên giới đều nhấc lên sóng to gió lớn.
"Vị tồn tại vừa mới thành tiên này đã có thể ngồi ngang hàng với vị lão tổ Ngọc Hư Cung kia sao?"
Một vị nhân vật Đại Thánh Cấp cảm khái.
Hắn cách vị trí của Táng Thiên Đại Đế quá mức xa xôi, căn bản không nhìn thấy được cảnh tượng ở đó, nhưng có thể nghe được hai người nói chuyện với nhau.
Hiển nhiên.
Hai người này cũng không có ý định cấm kị thương sinh trong thiên hạ nghe được. Hoặc có lẽ là.
Hai người kia muốn truyền nội dung cuộc nói chuyện lại cho mọi người biết.
"Tử Hư tiền bối thành tiên trăm vạn năm, cho dù là một vị vô thượng Chân Tiên trẻ nhất trong Địa Tiên giới từ cận cổ tới nay, nhưng cũng không phải là người vừa bước vào Chân Tiên có thể sánh bằng."
"Hẳn là. . . ."
"Tử Hư tiền bối cũng đồng ý thực lực của vị tồn tại vừa mới thành Chân Tiên này."
Có nhân vật Chuẩn Đế khẽ nói.

Chương 469. Ngươi muốn cùng Bổn Tọa khai chiến ? . (2)

Trong mắt của mọi người, những lời này của Tử Hư đạo nhân vô hình chung đã thừa nhận Táng Thiên Đại Đế có tư cách ngồi ngang hàng với bọn họ.

"Chỉ là không biết, rốt cuộc người vừa mới thành tiên này là ai, chẳng lẽ là Phiêu Miểu Đại Đế ? Hoặc có lẽ là Minh Đế ? Cũng có thể là Thái Ất Đại Đế ?"

Không ít người trong lòng hiếu kỳ không gì bằng.

Vừa rồi diện tích vùng Thiên Kiếp che phủ tích quá mức bao la, người tới quá gần, dưới thiên kiếp trực tiếp hóa thành bột phấn, mà cách hơi xa lại không thể thấy rõ cảnh tượng bên trong thiên kiếp.

Chỉ có nhân vật Đại Đế trở lên mới có thể quan sát được thân phận của người thành đế.

"Có thể!"

Sau một hồi lâu.

Táng Thiên Đại Đế chậm rãi phun ra một chữ.

"Nếu như Đạo hữu đã thành tiên, không biết tương lai có tính toán gì không ?"

Tử Hư đạo nhân mở miệng.

Mặc dù mặt ngoài là hỏi ý, nhưng trên thực tế là đang hỏi Táng Thiên Đại Đế dự định rời đi khi nào, dù sao một sinh linh không thuộc về Địa Tiên Giới.

Ở lại Địa Tiên Giới thời gian dài, thấy thế nào cũng không phải là một chuyện tốt.

Tiền án của Táng Thiên Đại Đế còn chưa lưu truyền rộng rãi trong Địa Tiên Giới, nhưng một đám cao tầng lại biết rõ trong lòng.

Đây là một Ngoan Nhân từng huỷ diệt một thế giới. Hơn nữa.

Thế giới bị hắn tiêu diệt còn là quê hương của mình. Người như vậy, có thể nói là lãnh huyết đến cực hạn, nếu như hắn ở lại Địa Tiên Giới, đó chính là một quả bom hẹn giờ.

Một khi quả bom này nổ, lập tức sẽ lan đến toàn bộ Địa Tiên Giới!

Dù sao.

Lực phá hoại của Vô Thượng Chân Tiên quá mạnh mẽ.
"Bổn Tọa muốn ở chỗ này thành lập đạo thống của mình!"
Táng Thiên Đại Đế đáp lại, lời của hắn đơn giản trực tiếp, mang theo ý tứ không nên xen vào.
"Đạo hữu không định rời đi ?"
Trong không gian thần bí.
Tử Hư đạo nhân nhướng mày.
Địa Tiên Giới bây giờ thế lực san sát, sớm đã không còn chỗ trống cho thế lực mới, một vị Đại Đế tới còn dễ nói. Nhưng một vị Chân Tiên khẩu vị lớn bao nhiêu, không ai biết được rõ ràng.
Về phần Táng Thiên Đại Đế, vậy thì càng khó mà nói.
"Không sai."
Táng Thiên Đại Đế gật đầu.
Mấy thế giới dung hợp, đẳng cấp thế giới đã tăng lên, nhưng Thiên Địa linh khí cùng với thần tài, Linh Dược đẳng cấp Chân Tiên, cũng không phải ngày một ngày hai là có thể mọc lên được.
Mấy thứ này nhất định phải tích lũy quanh năm suốt tháng, mới có thể có được một hai khỏa. Hiện nay.
Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới ít thiên tài địa bảo hơn một chút, mà Địa Tiên Giới lại có sẵn. Cho dù là ai, đạt đến đẳng cấp Chân Tiên này cũng không muốn ở lại Tử Huyền Giới cùng với Thiên Nguyên Giới nữa.
Ít nhất.
Ở mấy thế giới kia, trước khi đạt tới thực lực cấp độ cực hạn, người thực lực càng mạnh sẽ càng hướng tới Địa Tiên Giới.
"Tử Hư đạo hữu, không cần tốn miệng lưỡi cùng người này. Nếu hắn không muốn rời khỏi, vậy thì vĩnh viễn lưu hắn lại Địa Tiên Giới đi!"
Ở sâu trong Địa Tiên Giới.
Một thanh âm truyền đến, chấn động thiên địa, làm cho chư thiên vạn vực đều đang chấn động, rung động ầm ầm, truyền tới Bát Hoang Lục Hợp.
Bên ngoài thế giới, không ít người có thực lực cường đại cũng không nhịn được thân thể nhanh chóng phát run, cảm nhận được một loại áp bách, trong lòng rung động vạn phần.
Sau Tử Hư đạo nhân.
Lại có một vị Vô Thượng Chân Tiên của Địa Tiên Giới lộ diện. Chỉ có điều.
Người này nói làm cho vô số sinh linh Địa Tiên Giới đều có chút không sờ được tới gáy. Tại sao lại cảm thấy dường như hai vị Vô Thượng Chân Tiên

này đang đuổi người ?
Chẳng lẽ, nhân vật vừa mới thành tiên này có quan hệ gì đó với hai vị Chân Tiên,?
"Ngươi muốn khai chiến cùng Bổn Tọa?"
Táng Thiên Đại Đế lãnh khốc nói.
Hắn mới vừa vượt qua thiên kiếp, cảnh giới còn chưa ổn cố, nhưng vẫn Thần Võ cái thế như trước, tư thế oai hùng khiếp người. Một tay hắn đưa ra, hư không bị xé nứt, một chiếc Cổ Tháp màu đen nhanh bị hắn mạnh mẽ lấy ra.
Cổ Tháp vừa hiện thế, một cỗ khí tức cường đại giống như thuỷ triều bao phủ ra, chấn động mảng lớn tinh không
"Đế binh ?"
"Cho dù xếp hạng trên Đế Binh Bảng thì sao? Bước vào Chân Tiên Chi Cảnh, Đế binh mạnh mẽ hơn nữa, cũng chỉ là hư ảo mà thôi!"
Thanh âm kia mở miệng, cực kỳ uy nghiêm
"Thương!"
Một tiếng vang thật lớn.
Thiên Địa cũng thay đổi, dường như có một vị Thần Ma cực kỳ cổ xưa sắp tỉnh lại, toàn bộ Địa Tiên Giới đều đang chấn động, khủng bố đến cực hạn.
Giờ khắc này. Áp lực khiến cho Thời Gian Trường Hà, không gian đại hải hóa thành Hỗn Độn mênh mông vô bờ, mang theo uy áp đầy trời cùng nhau giáng xuống
"Ai."
Trong không gian thần bí, một tiếng khẽ thở dài truyền ra.
Tử Hư đạo nhân đứng thẳng người lên, trong đôi mắt lộ ra hào quang rực rỡ, nhìn toàn bộ phát sinh trước mắt. Chuyện cho tới lúc này.
Một trận chiến Chân Tiên là không thể tránh được nữa rồi.
Nếu như Táng Thiên Đại Đế bước vào Địa Tiên Giới, không có nhân vật tuyệt đối cường đại đứng ra, rất khó để đuổi hắn ra ngoài. Nếu như tiếp tục để hắn ở lại Địa Tiên Giới.
Nói không chừng.
Huyết Võng Giới chính là vết xe đổ của Địa Tiên Giới. Vạn nhất.
Ngày nào đó Táng Thiên Đại Đế cảm thấy mình lại đến bình cảnh, tiếp tục tiện tay huyết tế cả thế giới thì làm sao bây giờ ?
Loại chuyện như vậy đã có một lần thì rất có khả năng sẽ xảy ra một lần nữa. Dù sao huyết tế một thế giới nghe thì rất lãnh khốc, nhưng thu hoạch

cũng cực lớn.
So với một gốc tiên Tiên Dược tuyệt đối giá trị hơn nhiều.
"Hai người các ngươi cùng lên đi, ta há lại sợ?"
Táng Thiên Đại Đế đứng sừng sững trong hư không, tư thế oai hùng, khí huyết như hoả lò, ầm ầm dậy sóng, trấn áp chân trời, hóa thành một mảng đại hải vô biên vô tận, nhấc lên sóng lớn vạn trượng.
Ở bên cạnh hắn.
Cổ Tháp vọt lên, Càn Khôn chấn động, nở rộ ánh sáng vô lượng, chí cao thần tắc buống xuống. Tuy uy năng chỉ là đế binh nhưng cũng là một món binh khí.
Ít ra có vẫn hơn không.
Sau này chăm chú tế luyện một chút, chưa chắc không thể trở thành tiên binh.
"Oanh!"
Cuối chân trời.
Thân ảnh lập địa hiện lên, cao tới mấy vạn trượng, chân đạp sơn hà, đầu đội Nhật Nguyệt, giống như một vị cự nhân sừng sững ở trong xuyên sơn vạn nhạc.
Cùng lúc đó.
Trên người hắn khuếch tán ra uy thế Vô Thượng, hóa thành Thần Binh phách trảm xuống, cắt rời Cửu Thiên.
Cũng trong lúc đó.

Chương 470. Thiên Cơ lâu chủ tiền bối ở phía sau màn... . .

Ở phương hướng Ngọc Hư Cung, một ngọc đài phiêu phù, rủ xuống ức vạn sợi tia, chiếu phá Ức Vạn Vạn dặm sơn hà. Trong đó có một vị lão giả ngồi xếp bằng, tự tay điểm ra hắn, cả phiến hư không đều nổ tung.
Hai bóng người này hiện thế không phải thực thể, mà là một cái bóng mờ, nhưng dù kà vậy, trong lúc giơ tay nhấc chân đánh ra Thần Thông đều có uy thế hủy thiên diệt địa.
Đây là hai vị Chân Tiên thứ thiệt. Trong ngày thường gần như không hiện thế.
Nhưng hôm nay tất cả lại bị Táng Thiên Đại Đế ép phải đi ra ngoài.

... .
". . Xảy ra chuyện gì vậy?"
"Vì sao lão tổ Ngọc Hư Cung cùng một vị Chân Tiên tiền bối thần bí lại muốn động thủ với vị Vô Thượng tồn tại vừa mới thành tiên này? Lúc này, không phải chúng ta nên bắt tay nhau để đối phó với Tử Huyền Giới hay sao?"
"Chỉ là Tử Huyền Giới mà thôi, cần gì phải Chân Tiên xuất thủ ?"
"Có lẽ các vị Vô Thượng Chân Tiên, không muốn nhìn thấy có một vị đồng cấp mới được sinh ra a."
"Chư vị có điều không biết, ta vừa mới nhận được tin tức. Vị nhân vật thành tiên này ở Địa Tiên Giới chúng ta, cũng không phải là người Địa Tiên Giới, mà là đến từ Huyết Võng Giới!"
"Huyết Võng Giới ? Là thế giới đã bị tiêu diệt trong tin đồnkia ?"
"Chẳng lẽ người kia là Táng Thiên Đại Đế!"
. . .
Trong Địa Tiên giới, vô số sinh linh nhìn ba thân ảnh đang tranh phong kia, trong lòng cảm thấy hết hồn. Đại Đế xuất thủ đã đủ kinh khủng.
Nếu như Chân Tiên xuất thủ, nhấn chìm một cái thế giới, thật sự không phải là nói đùa. Ngày bình thường.
Nếu như Vô Thượng Chân Tiên muốn động thủ, phần lớn đều lựa chọn đi vào trong hỗn độn, nào có giống như hôm này, trực tiếp động thủ bên trong Địa Tiên Giới?
Nhất là.
Sau khi bọn hắn biết được người mới thành tiên chính là Táng Thiên Đại Đế, trong lòng những người này lập tức lạnh đi một nửa. Táng Thiên Đại Đế là một người không nhà không người thân, đánh cho toàn bộ Địa Tiên Giới tàn phế, trong lòng hắn cũng sẽ không có bất kỳ băn khoăn nào.
Ngược lại hai vị Vô Thượng Chân Tiên của Địa Tiên Giới kia có thể lúc động thủ sẽ có một chút kiêng kỵ. Nơi đây chính là nhà của mình, nếu không muốn Địa Tiên Giới bị hủy diệt, bọn họ khẳng định sẽ phải khắc chế một chút.
Như vậy, hai vị Chân Tiên liên thủ chưa chắc có thể đánh bại được Táng Thiên Đại Đế.
... ... Bên kia.
Phương hướng Tử Huyền Giới.

Không ít Đại Đế nhìn thấy màn này, trong lòng lập tức thả lỏng một hơi.
Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu.
Hiện nay Táng Thiên Đại Đế kiềm chế hai vị Chân Tiên Địa Tiên Giới, tương đương với trong vô hình giúp bọn hắn một đại ân. Tiếp theo bọn họ tạm thời không cần lo lắng sẽ có Chân Tiên phá giới tới.
"Người tính không bằng trời tính, ai có thể nghĩ tới Táng Thiên Đại Đế mất tích đã lâu, thế mà lại chạy tới Địa Tiên Giới ?"
Vị Đại Đế Tử Huyền Giới này, vui sướng nói ra: "Táng Thiên Đại Đế bài danh đệ nhất Đế Bảng, sau khi hắn thành tiên, coi như không tế luyện tiên binh thuộc về mình, đoán chừng cũng sẽ không thể thua trong thời gian ngắn được!"
"Đúng vậy!"
Có người khẽ thở dài: "Như vây, nội bộ Địa Tiên Giới trở nên mâu thuẫn, sợ rằng tiếp theo bọn họ phải sứt đầu mẻ trán."
Một Táng Thiên Đại Đế có lẽ không phải đối thủ cuar hai vị Chân Tiên, nhưng dư ba của ba người giao thủ tuyệt đối sẽ khuếch tán phân nửa Địa Tiên Giới.
Khi đó Địa Tiên Giới tuyệt đối là người người cảm thấy bất an, nói không chứng lúc nào đó nhà của mình bị một đạo dư ba lướt qua, tất cả lập tức không còn gì.
"... Táng Thiên Đại Đế này đã từng bị Thiên Cơ lâu chủ tiền bối trấn áp, bây giờ hắn lại bỗng nhiên chạy tới Địa Tiên Giới, trong chuyện này có thể có quan hệ gì đó cùng Thiên Cơ lâu chủ tiền bối hay không?"
"Hoặc có lẽ là, Táng Thiên Đại Đế xuất hiện ở Địa Tiên Giới chính là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối ở phía sau màn. . . .
Có một vị Đại Đế mở miệng, còn chưa có nói xong đã bị Bích Lạc Đại Đế lên tiếng cắt đứt.
"Nói cẩn thận!"
"Có mấy lời, đừng nói là Đại Đế, cho dù là Vô Thượng Chân Tiên cũng không thể tùy ý nghị luận!"
Bích Lạc Đại Đế ngưng trọng nói.
Thiên Cơ lâu chủ cho người khác áp lực quá lớn, tuy số lần hắn xuất thủ lác đác không có mấy, nhưng chỉ bốn chữ này lại giống như mang theo một loại ma lực nào đó.
Khiến người ta không dám không kính nể.

Mạnh như Địa Tiên Giới, trong đó có mấy vị Vô Thượng Chân Tiên, kết quả chẳng phải lại bị kéo đi như con rối hay sao? Sau khi bị kéo qua đây dung hợp, ngay cả một chút nổi giận cũng không có.
Thực lực tổng hợp của Tử Huyền Giới bọn họ còn không bằng Địa Tiên Giới, tùy tiện nghị luận về Thiên Cơ lâu chủ, ai cũng không biết sẽ gặp phải tai họa gì.
Hiện tại.
Tử Huyền Giới sắp đi qua được kiếp nạn này, chỉ cần chống đỡ được áp lực của Địa Tiên Giới, tiếp theo Tử Huyền Giới sẽ tiến vào trong thời kỳ phát triển nhanh chóng.
Trước mắt bọn họ cũng không muốn lần nữa xuất hiện khó khăn trắc trở.
Vạn nhất.
Thiên Cơ lâu chủ lại kéo qua đây một thế giới mạnh mẽ, dung hợp với Tử Huyền Giới, khi đó bọn họ muốn khóc cũng không khóc nổi.
"Tại hạ lỡ lời..."
Trên mặt vị Đại Đế kia hiện lên một tia nghĩ mà sợ, vội vã hướng phía Thiên Nguyên Giới hơi chắp tay
"Chính ngươi tự mình hiểu rõ là tốt rồi."
Bích Lạc Đại Đế liếc mắt nhìn đối phương, nhàn nhạt nói ra: "Có mấy lời không chỉ không thể nói ra miệng, cho dù là nghĩ trong lòng cũng không được!"
"Ngươi nhớ kỹ chưa?"
"Đa tạ tiền bối giáo huấn."
Vị Đại Đế này lần thứ hai chắp tay, trên mặt mang theo vẻ áy náy.
Hắn biết một câu nói vô tâm như vậy của mình sẽ có khả năng đưa tới đại họa cho Tử Huyền Giới. Đắc tội Địa Tiên Giới vẫn còn tốt, tuy của thực lực đối phương mạnh, nhưng cũng không phải vô hạn.
Còn Thiên Cơ lâu chủ.
Không ai biết thực lực của hắn rốt cuộc đã đạt đến đến trình độ nào rồi.

Chương 471. Sự thực cùng tương lai.

Chương trước Chương sau
"Bích Lạc đạo hữu."

Một vị Đại Đế vóc người khôi ngô, mặc chiến y ở phía xa đi tới, cả người hắn tắm máu, trên người bốc lên khí tức sát phạt, dường như vừa mới từ trong núi thây biển máu đi ra.
Hiển nhiên hắn vừa mới trải qua một hồi huyết chiến.
"Sinh linh Địa Tiên Giới có một số bắt đầu tránh lui, chúng ta cần truy kích ?"
Hắn vừa đi vừa nói chuyện.
Địa Tiên Giới xảy ra đại rung chuyển, mỗi một phe thế lực của Địa Tiên Giới, trong lòng đều kiêng kỵ vạn phần, không dám toàn lực tấn công Tử Huyền Giới, rất sợ sào huyệt nhà bị Táng Thiên Đại Đế bế đi hết.
"Không vội."
Bích Lạc Đại Đế lắc đầu, hắn nhẹ giọng nói ra: "Bên ta không có Vô Thượng Chân Tiên, hiện tại còn chưa tới thời điểm phản công Địa Tiên Giới, một bước đi sai nhầm, Tử Huyền Giới sẽ có nguy hiểm bị huỷ diệt!"
Hắn vừa dứt lời.
Trong một phiến tinh vực trống trải của Tử Huyền Giới, Thiên Lôi kiếp hội tụ khắp nơi, ngắn ngủi mấy hơi thở, Lôi Kiếp đã triệt để bao phủ trọn vẹn cả Tinh Vực.
Vô số người trong lòng đều xuất hiện cảm giác cực kỳ bất an. Giống như thế giới sắp đi đến điểm cuối.
"Dường như lại có chuyện gì đó cực kỳ kinh khủng sắp xảy ra."
Đây là... ...?
Bích Lạc Đại Đế dường như có cảm giác, nhìn về phía Lôi Vân dày đặc, đồng tử co rụt lại, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ mừng rỡ, thất thanh nói:
"Thiên kiếp!"
"Tiên Kiếp mới xuất hiện trước đây không lâu."
Vô số người ở đây vừa tận mắt thấy quá trình Táng Thiên Đại Đế thành tiên, bây giờ lại có một vùng thiên kiếp tụ đến, những người này thật sự là quá quen thuộc!
Đây là trong Tử Huyền Giới bọn hắn cũng có người sắp sửa thành tiên! Mà người ở trước mắt sắp sửa thành tiên.
Không thể nghi ngờ.
Nhất định là Bạch Lễ Đại Đế bài danh thứ chín Đế Bảng, sau khi hắn thành tiên có thể không sánh bằng Táng Thiên Đại Đế, nhưng cũng không thể khinh thường một vị Vô Thượng Chân Tiên bên mình.

Lần sau đấu với Địa Tiên Giới, cuối cùng cũng có thêm mấy phần sức mạnh. Chỉ có Chân Tiên tọa trấn.
Bọn họ mới có sức mạnh cá chết lưới rách. Nếu không sẽ chỉ là cá chết, nhưng lưới không rách.
"Thật tốt quá!"
Trong thiên cung, Thái Hoàng đứng thẳng người lên, đầu đội Đế Quan, khí độ nghiêm nghị, hắn nhìn thiên kiếp phía xa xa, trong lòng kích động không ngớt, lẩm bẩm nói: "Rốt cuộc Tử Huyền Giới đã có motọ tôn Vô Thượng Chân Tiên tọa trấn!"
"Đây là vị Chân Tiên thứ nhất từ trước tới nay Tử Huyền Giới đản sinh ra!"
Nói đến đây, trong giọng nói Thái Hoàng đủ vẻ hâm mộ, vị Chân Tiên thứ nhất, còn là thời điểm Tử Huyền Giới tao ngộ đại kiếp. Không hề nghi ngờ, bốn chữ Bạch Lễ Đại Đế sẽ vĩnh viễn được ghi chép ở trên sử sách để cho hậu nhân chiêm ngưỡng.
"Xem ra đã đến lúc Địa Tiên Giới phải trả giá thật lớn rồi!"
Thái Hoàng nhẹ giọng nói rằng.
. .
Thời gian mấy ngày nay, tất cả lãnh thổ dưới sự thống trị của hắn đã luân hãm hơn một nửa, nếu như Bạch Lễ Đại Đế thành tiên chậm hơn vài ngày, sợ rằng Thái Hoàng hắn phải trở thành người không nhà không cửa rồi.
... ...
"Lại có người thành tiên ?"
... Biên hoang hai giới.
... Khí tức Tiên Kiếp rất nhanh đã có người thấy được, vô số người kinh nghi bất định nhìn sang phương hướng Lôi Kiếp. Trong nháy mắt nhìn thấy Tiên Kiếp.
Sắc mặt sinh linh Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới đều đặc sắc vạn phần. Bên phía Tử Huyền Giới thì mừng rỡ, mà bên phía Địa Tiên Giới lại không dám tin tưởng.
"Là Bạch Lễ Đại Đế của Tử Huyền Giới thành tiên ?"
Một vị nhân vật Chuẩn Đế của Địa Tiên Giới đứng trên không trung nhìn về phương xa, sắc mặt ngưng trọng không gì sánh được. Hắn biết Tử Huyền Giới xuất hiện một vị Chân Tiên.
Thế cục chiến trường sẽ thay đổi ngay lập tức.
Mặc dù không đến mức làm Địa Tiên Giới bại lui, nhưng muốn chiếm lĩnh lãnh thổ lớn hơn, đoán chừng là không làm được.

"Hắn là không sai, từ tin tức chúng ta lấy được mà xem, vị Bạch Lễ Đại Đế kia đã từng bước vào Thiên Cơ Lâu. Suy tính thời gian một chút, bây giờ thành tiên cũng hợp tình hợp lý!"
Một vị trưởng lão ngoại môn cyả Ngọc Hư Cung nhẹ giọng nói.
Hắn quay lại nhìn Địa Tiên Giới một chút, trong giọng nói mang theo vẻ sầu lo sâu đậm, tiếp tục nói: "Bạch Lễ Đại Đế thành tiên ở thời khắc mấu chốt này, đối với Địa Tiên Giới chúng ta mà nói là họa không phải phúc."
Một Táng Thiên Đại Đế đã khiến cho Địa Tiên Giới không được an bình, bây giờ có thêm Bạch Lễ Đại Đế thành tiên, đối với thế cục Địa Tiên Giới hôm nay mà nói, không khác nào đã rét vì tuyết lại giá vì sương.
Nếu như mấy vị Vô Thượng Chân Tiên đánh đập tàn nhẫn, đừng nói là Địa Tiên Giới, cho dù là Tử Huyền Giới cũng phải bị phá hủy. Đến lúc đó.
Đoán chừng chỉ có vị Thiên Cơ lâu chủ vô cùng thần bí kia tự mình đứng ra hòa giải, hai thế giới mới có thể tạm thời dập tắt chiến hỏa.
"Chỉ mong sẽ không tới cục diện xấu nhất.” Có người khẽ nói.
Nếu như Bạch Lễ Đại Đế cũng gia nhập vào cuộc chiến, vậy khả năng Địa Tiên Giới bọn họ sẽ triệt để xong đời. Vạn cổ tới nay, trong lịch sử ghi chép của Địa Tiên Giới còn chưa bao giờ có Vô Thượng Chân Tiên giao thủ trong thế giới của mình.
Cho dù là Huyền Mô cổ đế của Tử Huyền Giới năm xưa động thủ cùng một vị Chân Tiên khác, cũng là chọn một Dị Thế Giới làm chiến trường.
Địa Tiên Giới.
Từng tòa Thần Phong sừng sững, đỉnh núi cao tới vạn trượng, trên đó tiên hạc bay lượn, Cổ thụ che trời, phun trào vạn đạo hào quang, giống như là một mảnh thế ngoại Tiên cảnh.
Lúc này.
Ở trên đỉnh núi, một gã bạch y nam tử có ánh mắt như sao sáng, hai hàng lông mày như kiếm, ngọc thụ lâm phong, tay áo tung bay, giống như Trích Tiên Nhân hàng thế.
Trên người hắn cũng không tỏa ra khí tức kinh khủng, nhưng có một loại khí chất đặc biệt, giống như hắn chính là trung tâm của phiến thiên địa này, cho dù là ai cũng đều không thể coi nhẹ.
"Đôi mắt nam tử nhìn về chiến trường phía xa không nháy một cái, trên mặt trầm ngâm."
Táng Thiên Đại Đế!
Trong miệng hắn nhẹ nhàng phun ra bốn chữ.

Người này xuất hiện nằm ngoài dự liệu của hắn. Người này thành tiên khiến cho kế hoạch của hắn xuất hiện lỗ hổng cực lớn. Dù sao hắn cũng không nghĩ tới sẽ có Vô Thượng Chân Tiên động thủ ở trong Địa Tiên giới.
"Thiên Cơ lâu chủ tiền bối từng nói, Minh Đế sẽ thành tiên vào một năm sau. Hiện tại mới chỉ qua hơn ba tháng thời gian, vẫn còn hơn tám tháng nữa mới đến một năm. . . . ."

Chương 472. Cũng ở Thiên Cơ lâu chủ như đã đoán trước sao? .

"Như bởi vì trận đại chiến này mà khiến cho Minh Đế rời khỏi Địa Tiên Giới... . . . . Sắc mặt Bạch y nam tử ngưng trọng không gì sánh được."
Vô Thượng Chân Tiên động thủ, dư ba mênh mông cuồn cuộn hơn phân nửa Địa Tiên Giới. Sẽ chẳng ai muốn đột phá dưới tình huống như vậy cả. Vạn nhất có người đánh tới nơi mình bế quan.
Nhẹ thì đột phá thất bại.
Nặng thì thì có khả năng hơn mười vạn năm tu luyện, trong một buổi sáng hóa thành nước chảy.
Minh Đế không phải người ngu, tại sao nàng phải lựa chọn thành tiên ở Địa Tiên Giới vào thời điểm này?
Nhưng mà Thiên Cơ lâu chủ tiền bối lại rõ ràng nói với hắn, Minh Đế chính xác vào một năm sau thành tiên ở Địa Tiên Giới. Nhưng chiến đấu giữa Vô Thượng Chân sao có thể trong một năm ngắn ngủi mà kết thúc ?
Trong khoảng thời gian ngắn.
Bạch y nam tử lâm vào tiến thoái lưỡng nan, không biết nên tin tưởng sự thực mình thấy trước mắt, hay là nên tin tưởng vào tương lai mà Thiên Cơ lâu chủ nói cho mình biết.
Nếu như tin tưởng sự thật trước mắt.
Hiện tại mình sẽ phải ra tay với Minh Đế. Dù sao chậm sẽ sinh biến.
Chờ đến lúc Minh Đế thành Chân Tiên, muốn động thụ cũng đã trễ. Đáng tiếc là.
Truyền thừa Minh Đế sở hữu trong tay cực kỳ trọng yếu. Hiện tại tuy là hắn có thể tìm được Minh Đế, nhưng căn bản không giết được đối phương. Hơn nữa.
Cơ hội cho mình ra tay chỉ có một lần.

Hiện tại Minh Đế còn không biết mình là địch với nàng.
Nếu như một kích không thành cũng tương đương với đánh rắn động cỏ, muốn lần nữa ra tay tiêu diệt đối phương sẽ khó khăn hơn rất nhiều.
"Bây giờ còn chưa động vào được Minh Đế."
Bạch y nam tử tự nói.
"Hơn nữa... . . ."
"Nhân vật giống như Thiên Cơ lâu chủ, dù sao cũng sẽ không đến nỗi lừa gạt ta."
"Ta cứ yên lặng quan sát biến hóa cũng được."
"Thời gian một năm cũng không coi là quá lâu.” Hắn vừa dứt lời.
"Đông!"
Một đạo thần quang bay tới, xuyên thủng hư không, mọi thứ tan vỡ, quả thực là không thể cản phá. Bất kỳ kẻ nào chứng kiến đạo ánh sáng này cũng sẽ không nhịn được cả người lạnh lẽo.
Đây là dư ba trong cuộc chiến Chân Tiên. Người bình thường căn bản không thể ngăn cản.
Cho dù là Đại Đế đón đỡ cũng có khả năng vẫn lạc.
"Ừm ?"
Bạch y nam tử thấy một màn như vậy, sắc mặt lập tức đen lại. Đạo ánh sáng này không nghiêng lệch, tiến thẳng đến ngọn núi của hắn.
Hắn biết đây cử chỉ vô tâm của ba người, không phải cố ý ghim hắn. Nhưng trong lòng hắn vẫn sinh ra một cơn tức giận.
Dù sao.
Mình đã ẩn tàng ngàn vạn năm, rất lâu không xuất thế. Người trong thế gian đã sắp quên đi sự hiện hữu của hắn, nhưng rất có thể bởi vì vệt thần quang này sẽ khiến hơi thở của hắn bại lộ.
Suy cho cùng.
Tuy là hắn không biết rõ rốt cuộc Minh Đế thu được bao nhiêu truyền thừa.
Vạn nhất.
Cỗ Cổ Thi mà nàng lấy được kia để lại toàn bộ tin tức, thậm chí bao gồm cả nguyên nhân hắn chết, như vậy thì mình ra tay rất có thể sẽ khiến cho Minh Đế quan tâm.
Khi đó được không bù nổi mất.
Nhưng thần quang đánh tới, nếu như mình không ra tay thì không thực tế.
Nếu như để mặc cho nó đánh tới, ngọn núi này của mình sẽ phải bị phá hủy triệt để.

Địa điểm mình bế quan ngàn vạn năm bại lộ, cùng với tự mình bại lộ thực ra cũng không khác bao nhiêu cả.
"Cuối cùng vẫn không tránh khỏi sao?"
Sắc mặt bạch y nam tử vốn điềm nhiên không có biểu tình, biến thành cực kỳ lạnh lùng nghiêm nghị. Một cỗ khí tức xơ xác tiêu điều khuếch tán ra. Hắn vẫy tay một cái, hư không lập tức bị nghiền nát.
"Làm!"
Một tiếng chuông huýt dài, chuông lớn vang lên, Càn Khôn chấn động, vũ trụ rung chuyển, pháp tắc vô thượng từ thiên ngoại rủ xuống, trấn trên bầu trời, làm cho phương thiên địa này vì vậy mà phát ra tiếng gào thét.
Hơn nữa.
Chuông này vang lên một tiếng, toàn bộ sinh linh Địa Tiên Giới, đều cảm ứng được, vô số người nhìn về phương hướng này
"Đó là... ..."
Một vị Đại Đế Địa Tiên Giới ngẩng đầu, nhìn về tôn Cổ Chung phía trên bầu trời kia, trong đôi mắt hiện lên một vẻ suy tư, không lâu sau hắn bỗng nhiên nghĩ tới ghi chép trong cổ tịch.
Trong miệng hắn hoảng sợ phun ba chữ.
"Vạn Hóa Chung!"
... ...
"Đây là Vạn Hóa Chung đã biến mất vô số tuế nguyệt sao?"
"Vạn Hóa Chung xuất thế, có phải là đại biểu Trường Sinh Chân Quân vẫn còn sống hay không? Đây chính là nhân vật Thượng Cổ tuế nguyệt a, cách đương đại hơn nghìn vạn năm!"
"Không nghĩ tới ba vị Vô Thượng này chiến đấu lại có thể dẫn ra Trường Sinh Chân Quân, không biết Địa Tiên Giới chúng ta có còn Chân Tiên cổ xưa tại thế hay không?"
Toàn bộ Địa Tiên Giới đều bị Vạn Hóa Chung xuất thế làm cho rung động. Bốn chữ Trường Sinh Chân Quân gần như đã trở thành nhân vật truyền thuyết của Địa Tiên Giới, hơn nghìn vạn năm chưa từng hiện thế. Không ít người đều cho là hắn đã tọa hóa.
Dù sao.
Chân Tiên không thể Vĩnh Sinh.
Sớm muộn gì cũng có một ngày từ trần. Nhưng không nghĩ tới, hôm nay hắn lại xuất hiện.

Trường Sinh Chân Quân cao thâm khó dò. Người cùng thế hệ với hắn đều đã biến mất trong tuế nguyệt trường hà, chỉ có một mình hắn trường tồn cùng thế gian. Hôm nay xuất thủ, thực lực quả thực cao thâm khó lường.
Vạn Hóa Chung huýt dài một tiếng, mạnh mẽ quét ngang tất cả. Ma diệt dư ba đại chiến của ba vị Chân Tiên thành hư vô.
"Làm!"
Vạn Hóa Chung lần nữa chấn động. Trong nháy mắt.
Đại địa rạn nứt, toàn bộ Địa Tiên Giới xảy ra một tiếng nổ lớn, giống như Khai Thiên Tích Địa, ngay cả bầu trời cũng bị đánh ra một lỗ thủng lớn, uy năng xông vào Hỗn Độn.
Dường như muốn đánh nổ cả Hỗn Độn.
Ba vị Chân Tiên bỗng nhiên chấn kinh, nhanh chóng lùi về phía sau ức vạn dặm, đứng ở trong hư không thiên ngoại, thần sắc kinh nghi bất định nhìn Vạn Hóa Chung, không biết đang suy nghĩ gì.
Trong thiên địa.
Vạn Hóa Chung nhẹ nhàng di chuyển, treo trên một tòa Thần Phong, rủ xuống từng sợi quang huy.
Ở bên dưới Vạn Hóa Chung, một vị bạch y nam tử đứng thẳng người, phong thái tuyệt thế, mái tóc dài đen như mực xõa xuống tự nhiên, tung bay theo gió, quần áo trắng hơn tuyết, không dính một hạt bụi.
Vẻ bề ngoài của hắn cực kỳ trẻ tuổi, khiến cho người ta có cảm giác không thực tế.

Chương 473. Lại có người thành tiên! .

Tuy là hắn đứng ở trong Địa Tiên giới, nhưng lại giống như độc lập với thế giới bên ngoài, dường như không hòa hợp cùng phiến thế giới này, khiến cho không người nào có thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.
"Trường Sinh tiền bối ?"
Tử Hư đạo nhân hơi chắp tay, mở miệng hỏi.
"Trường Sinh Đạo hữu."
Một tôn Chân Tiên khác gật đầu.
Tuế nguyệt hắn thành tiên so với Tử Hư đạo nhân còn sớm hơn, vì vậy đã từng có duyên gặp mặt Trường Sinh Chân Quân một lần. Hôm nay nhìn

thấy Trường Sinh Chân Quân xuất thủ, hắn cũng không ngạc nhiên.
Ngược lại là Táng Thiên Đại Đế ở bên cạnh.
Chỉ nhìn Trường Sinh Chân Quân, chau mày, không nói được lời nào. . ...
Lúc hắn thành tiên đã từng điều tra qua Địa Tiên Giới, ở mặt nổi hắn chỉ cảm nhận được khí tức của hai vị Chân Tiên, chính là hai người đang giao thủ cùng hắn.
Khiến cho hắn không nghĩ tới chính là lúc này lại có thêm một tôn Chân Tiên nữa. Mà nhìn qua.
Vị này, thực lực rõ ràng rất mạnh, ngay cả hắn cũng không nhìn ra sâu cạn, dường như đã đạt đến Chân Tiên đỉnh phong, chỉ thiếu một bước nữa là có thể đạt chân đến Trường Sinh cảnh!
"Trong Địa Tiên giới, tồn tại Chân Tiên Cảnh không được tùy ý giao thủ. Trường Sinh Chân Quân mở miệng."
"Tiền bối. . . . ."
Tử Hư đạo nhân mở miệng.
Trường Sinh Chân Quân đứng ra, bằng vào thực lực của hắn tuyệt đối có thể trấn áp Táng Thiên Đại Đế. Một chiêu ban nãy của đối phương đánh toàn bộ ba người ra khỏi Địa Tiên Giới, từ điểm này có thể thấy được một góc băng sơn.
Vì vậy.
... .
Hắn muốn xin Trường Sinh Chân Quân ra tay giúp đỡ. Nhưng hắn còn chưa nói hết.
Trường Sinh Chân Quân đã duỗi một tay ra, vung lên Thiên Cung. Trong nháy mắt, Tiên Quang chiếu rọi, trên Thiên Cung phát ra lực lượng sinh cơ bừng bừng.
Loại lực lượng này vốn có tác dụng tạo hóa chúng sinh, làm cho sơn hà phá toái trong thiên địa lân nữa khôi phục sinh cơ, ngay cả lỗ thủng trên bầu trời cũng nhanh chóng khôi phục lại.
Ba vị Chân Tiên muốn trở về, lại bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh văng ra. Hiển nhiên.
Ý tứ của Trường Sinh Chân Quân rất rõ ràng, chính là muốn để cho bọn họ giải quyết mọi chuyện ở bên ngoài hỗn độn, không thể lan đến gần Địa Tiên Giới.
Làm xong tất cả chuyện này.

Trường Sinh Chân Quân đứng sừng sững trên Thần Phong, nhìn lướt qua toàn bộ Địa Tiên Giới, đột nhiên thần sắc hắn biến đổi, dường như nghĩ tới điều gì. Hắn nhìn về phía Thiên Nguyên Giới.
"Chuyện này cũng ở trong dự đoán của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối sao?" Hắn thì thào nói.
Vệt thần quang vừa rồi kia bay thẳng đến nơi hắn bế quan, lúc này mới ép hắn đi ra ngoài. Chính bởi vì có hắn xuất thủ mới giúp cho Địa Tiên Giới ngăn cản được một kiếp.
Minh Đế tự nhiên cũng không cần rời khỏi Địa Tiên Giới nữa.
Nhìn qua bề ngoài là có lợi đối với hắn, bởi vì tất cả mọi việc đều đi theo một hướng cố định. Nhưng trên thực tế tất cả đều quá mức trùng hợp.
Trùng hợp đến mức dường như ở phía sau màn có một bàn tay vô hình đang thao túng tất cả mọi chuyện.
"Đối với ta mà nói cũng không có gì, coi như làm một chuyện tốt. Cùng lắm chỉ là bại lộ thân phận mà thôi.” Trường Sinh Chân Quân lầm bầm nói một câu.
Cuối cùng hắn liếc mắt nhìn Tuyệt Âm Thiên Cung, lần thứ nữa vung tay áo, toàn bộ Thần Phong biến mất khỏi thiên địa, giống như cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện.
Phong ba Địa Tiên Giới qua đi rất nhanh.
Ba vị Chân Tiên bị Trường Sinh Chân Quân đày ra ngoài hỗn độn. Chuyện này khiến cho vô số người chấn kinh, mặc dù không phải lấy một địch ba, nhưng có thể làm được bước này.
Cũng có thể chứng minh thực lực của Trường Sinh Chân Quân. Gần như cũng trong lúc đó.
Tử Huyền Giới.
Bạch Lễ Đại Đế triệt để thành tiên.
Sau khi hắn thành tiên vẫn chưa rời khỏi địa phương độ kiếm, mà lập tức biến mất tại chỗ, che giấu đi tất cả khí tức, không biết tung tích, không có ai biết được hắn đi đâu.
Không ít người đều đang suy đoán hắn đi tìm địa phương để ổn định cảnh giới. Dù sao.
Bạch Lễ Đại Đế không phải Táng Thiên Đại Đế.
Người kia đã sớm đạt tới thực lực nửa bước Chân Tiên, trước đây không thể thành tiên là bởi vì cực hạn của thế giới, mà Bạch Lễ Đại Đế chỉ là Đại Đế đỉnh phong. Nếu như hắn không ổn định cảnh giới.

Có thể sẽ để lại tai họa ngầm trên con đường tu luyện sau này.
. . . . .
Địa Tiên Giới.
Tuyệt Âm Thiên Cung.
Nơi đây cung điện dày đặc, Trận Văn ngang trời, lộ ra khí tức nghiêm nghị. Khắp nơi đều có phù hiệu lấp lóe, cách cực xa cũng có thể cảm giác được sát ý.
Không ít người Địa Tiên Giới đối với Địa Phủ đều sợ hãi tránh xa.
Sau khi nhìn tình huống hôm nay lại càng không có người nào dám đến gần. Lúc này.
Ai cũng hiểu, hai vị Đại Đế bài danh thứ nhất cùng thứ chín trên Đế Bảng lần lượt thành tiên, những người khác chỉ sợ là không ngồi yên được.
Hiện nay Minh Đế là đệ nhất Đế bảng.
Nếu như tiếp theo để cho những người khác thành tiên trước nàng, phỏng chừng toàn bộ Địa Phủ đều không còn mặt mũi.
"Táng thiên, Bạch Lễ!"
Ở sâu trong Tuyệt Âm Thiên Cung, Minh Đế ngồi nghiêm chỉnh, chung quanh trận pháp vận chuyển, thu nạp linh khí ở phương viên mấy triệu dặm chúng quanh. Thiên Cung phía trên hóa thành một cái phễu.
Linh khí vô cùng vô tận trút xuống, biến nơi đây thành một mảnh Tiên cảnh, linh khí nồng nặc gần như không thể tan.
Trong tay nàng nắm một viên ngọc giản, trên đó ghi lại nội Đế Bảng mới nhất. Tên của nàng cũng ở trên đó, hơn nữa còn là đầu bảng.
"Bạch Lễ chính là Đại Đế của Tử Huyền Giới, mà Địa Phủ lại là thế lực đầu tiên bước vào Tử Huyền Giới. Người này sau khi thành tiên, sợ rằng sẽ đối địch với Địa Phủ đầu tiên."
"Ta phải mau sớm thành tiên mới được!"
Đối với tình thế Tử Huyền Giới.
Trong lòng Minh Đế cực kỳ rõ ràng. Tuy là thế lực khác cũng đang công phạt Tử Huyền Giới, nhưng ai cũng hiểu đạo lý súng bắn chim đầu đàn. Từ Vũ Niết Đại Đế là có thể nhìn ra được.
Sau khi Bạch Lễ Đại Đế thành tiên, sớm muộn gì hắn cũng phải tìm một thế lực để khai đao. Mà Địa Phủ của nàng thật sự là quá thích hợp.
Uy danh cùng thế lực đều đủ lớn, nếu như Địa Phủ bị huỷ diệt, tuyệt đối có thể khiến cho không ít người Địa Tiên Giới kinh sợ. Huống hồ.

Chương 474. Lại có người thành tiên! . (2)

Nàng là chủ nhân Địa Phủ, còn bài danh Đệ nhất Đế Bảng. Sau khi nàng chết, những người khác muốn phá giới chinh phạt Tử Huyền Giới cũng phải suy nghĩ lại một chút.

"Nhắc lại lúc trước, ta thật sự sẽ thành tiên vào một năm sau?"

Minh Đế tự lẩm bẩm.

Thực lực trước mắt của nàng không ai hiểu rõ hơn nàng.

Bằng nội tình trước mắt, theo lý mà nói không thể một năm sau mới thành tiên. Chỉ cần cơ duyên đến, thành tiên cũng chỉ là nước chảy thành sông mà thôi.

"Mà thôi."

"Một năm sau tất cả đều sẽ rõ."

Minh Đế nghĩ tới đây lập tức thu hồi ngọc giản, không nghĩ nhiều nữa. Đôi mắt nàng khép kín, tinh thần không một gợn sóng, từng luồng linh khí tụ đến, lấy nàng làm trung tâm hóa thành một lốc xoáy linh khí.

Mà khí thế trên người nàng tỏa ra, mắt trần cũng có thể thấy được đang nhanh chóng tăng lên.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Trong nháy mắt.

Nửa năm thoáng cái qua đi.

Trong khoảng thời gian này, đại chiến giữa Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới dần dần bình tĩnh lại, nhưng khu vực cục bộ vẫn có đại chiến xảy ra, có điều tràng diện nhỏ hơn rất nhiều.

Dù sao.

Bên trong mỗi thế giới, lâu lâu cũng sẽ ra tay đánh nhau. Tràng diện này so với lúc đầu còn kém xa.

Sở dĩ như vậy, nguyên nhân then chốt là vì Bạch Lễ Đại Đế thành tiên. Tuy là sau khi hắn thành tiên vẫn chưa từng lộ diện, nhưng hắn thành tiên cũng là một sự thật.

Có tồn tại mang sức uy hiếp lớn như vậy, không ai muốn tiếp tục dẫn đầu xông lên. Vạn nhất đụng phải nòng súng, cho dù là Chân Tiên xuất thủ cũng chưa chắc có thể giữ được cho bọn hắn một mạng.

Một ngày này.
Trên Thần Sơn nơi Trường Sinh Chân Quân ẩn cư, hắn đang ngồi xếp bằng đột nhiên tỉnh lại, đôi mắt mở ra, sâu trong đáy mắt lấp lóe thân quang, có hàng nghìn hàng vạn phù văn phiêu phù, cực kỳ thần dị.
Hắn chậm rãi đứng dậy, khí chất xuất trần, nhìn ra chân trời xa xa, nhẹ giọng nói: "Đã đến giờ!"
Vừa dứt lời.
"Ầm ầm!"
Vô lượng Thiên Kiếp mênh mông cuồn cuộn, Địa Tiên Giới xảy ra chấn động kịch liệt, ở sâu trong vũ trụ có uy năng kinh khủng mênh mông cuồn cuộn, vô số Tinh Thần đều biến thành bột phấn.
Một loại pháp tắc chí cao vô thượng đang khuếch tán. Đó là Luân Hồi Chi Pháp.
Chúng sinh đều cảm giác dường như mình đã vượt qua một vòng Luân Hồi, khiến cho người ta có cảm giác giống như đã trải qua mấy đời, đạo của người này đã bắt đầu ảnh hưởng đến Thiên Địa.
Làm cho trong lòng mỗi một vị Đế Giả đều chấn động vạn phần.
"Lại có người thành tiên? Trong vòng một năm ngắn ngủi, sao có thể có ba người liêp tiếp thành tiên? Chẳng lẽ đây là bởi vì sau khi thế giới dung hợp, Thiên Đạo Pháp Tắc càng rõ ràng hơn?"
"Chuyện này không khỏi quá kinh khủng đi."
Một vị Đại Đế Địa Tiên Giới khác than nhẹ.
Sau khi thế giới dung hợp. Đối với thế giới nhỏ yếu mà nói chính là tai họa ngập đầu, nhưng đối với thế giới cường thịnh mà nói lại là một chuyện tốt. Bởi vì nội tình vô tận của nó sẽ nhanh chóng bạo phát.
Hiện nay có người nhanh chóng thành tiên chính là ví dụ tốt nhất.
Đổi lại là thời gian trước, mấy triệu năm mới có một tôn Chân Tiên đã coi như là nhiều. Loại chuyên một năm có ba vị Chân Tiên xuất thế này, quả thực nghĩ cũng không dám nghĩ.
"Khí tức này rất quen thuộc, dường như là..."
". . Đệ nhất Đế Bảng Minh Đế!"
Mấy vị Đại Đế rất nhạy cảm, ngay khi thiên kiếp xuất hiện đã cảm ứng được thân phận của người độ kiếp. Sau khi biết được là Minh Đế, trong lòng mỗi người đều nhảy lên.
Từ trước đến nay của dã tâm Minh Đế đều rất lớn. Trong ngày thường nàng không xuất thủ với những thế giới khác của Địa Tiên Giới, đó là bởi vì

trong Địa Tiên giới có Chân Tiên trấn áp, Minh Đế còn chưa đạt đến tình trạng không thèm để ý Chân Tiên tồn tại, nhưng bây giờ Minh Đế thành tiên.
Còn là lấy thân phận đệ nhất Đế Bảng thành tiên, mọi chuyện không còn nói trước được nữa.
Nhìn Táng Thiên Đại Đế mới vừa thành tiên đã dám khiêu khích hai vị Chân Tiên, phỏng chừng Minh Đế sau khi thành tiên cũng dám làm như vậy.
"Oanh!"
Thiên Kiếp đang cuộn trào, khuếch tán ra toàn bộ vũ trụ, cuộn trào mãnh liệt hướng về các nơi. Đây là Tiên Kiếp dành cho người độ kiếp sở hữu Tiên Khu (khu = thân thể).
Nếu vươt qua thiên kiếp này, đế khu sẽ chuyển hóa thành Tiên Khu. Không nói Bất Tử Bất Diệt, nhưng Tích Huyết Trùng Sinh cũng không phải chuyện đùa. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Chân Tiên đã đã thoát ra khỏi phạm trù nhân đạo, đã bắt đầu đi về hướng tiên đạo, nếu có thể tiến gần hơn một bước, chính là Vĩnh Sinh!
"Minh Đế thành tiên, sợ rằng tên Địa Phủ sẽ Danh Chấn Thiên Hạ!"
Một vị nhân vật lão bối lên tiếng cảm thán nói.
Không ít người dường như đã thấy, Minh Đế sau khi thành tiên, Quân Lâm Thiên Hạ, Địa Phủ uy áp hai giới Tử Huyền Thiên Nguyên, cho dù là Địa Tiên Giới cũng phải tạm lánh phong mang.
Đương đại có thể tranh tài với Minh Đế, ngoại trừ lác đác mấy vị Chân Tiên, cũng không còn bất cứ kẻ địch nào nữa. Lấy thiên tư của Minh Đế, e rằng trăm vạn năm sau, những Chân Tiên này cũng sẽ không còn là đối thủ của nàng nữa!
"Minh Đế sao?"
Tử Huyền Giới. Trong Táng Tiên Địa.
Vóc người Bạch Lễ Đại Đế cao ráo, mặt như ngọc, hắn lẳng lặng ngồi xếp bằng trong một động quật.
Nơi này là chỗ hắn đột phá, cũng là địa phương lúc trước vị Chân Tiên kia tạo hóa, tràn đầy ý vị tiên đạo, có thể nói là một Vô Thượng bảo địa.
Sau khi cảm ứng được khí tức Tiên Kiếp.
Hắn đột nhiên mở hai mắt ra, trong đôi mắt hiện lên cảnh tượng Tinh Thần huyễn diệt đáng sợ, hai vệt thần quang bắn ra, xuyên thủng thiên tự, đảo lộn vạn đạo chư thiên.

"Thù của Tử Huyền Giới thù, cuối cùng cũng phải nợ máu trả bằng máu!"
"Tuy trước đây ngươi là đệ nhất Đế Bảng, thực lực ở trên ta, nhưng dưới thiên kiếp cũng khó mà sống sót. Hôm nay thành tiên ta đã nhanh ngươi một bước."
Bạch Lễ Đại Đế đứng lên, giống như một tôn ma thần phục sinh, cả người nở rộ ánh sáng, giống như một vầng Liệt Dương phóng lên cao, chiếu khắp vạn giới.
"Dụ!"
Uy thế Chân Tiên Cảnh giống như thuỷ triều mênh mông cuồn cuộn, quét ngang toàn bộ Tử Huyền Giới. Trong chớp mắt này.
Vô số người giật mình trong lòng, vội vã nhìn về phương hướng này.
"Là. Là... . . ."
"Đúng vậy, nhất định không sai!"
"Không ngờ tới Bạch Lễ Đại Đế vậy mà lại hiện thế vào hôm nay, hơn nữa còn vào thời khắc mấu chốt Minh Đế của Địa Tiên Giới thành tiên, hắn muốn làm gì?"
"Chẳng lẽ... ... .?"
"Bạch Lễ Đại Đế muốn ngăn cản Minh Đế thành tiên?"
... ...
Trong Tử Huyền Giới vô số người nghị luận ầm ĩ, trên mặt mang vẻ không thể tin được. Dưới thiên kiếp.

Chương 475. Sao lại không dẫn hậu bối ? .

Vạn vật hôi phi yên diệt, ngoại trừ người độ kiếp, tất cả những sinh linh yếu hơn rất khó sống sót. Nếu như có người xuất thủ với người độ kiếp, rất có thể bản thân cũng sẽ bị thiên kiếp lan đến.
Vì vậy.
Có cực ít người lựa chọn xuất thủ vào thời điểm người khác độ kiếp.
Vạn nhất không cẩn thận, có thể người ta không việc gì, nhưng mình lại bị cuốn vào trong đó.
Bên trong ánh mặt trời trắng xóa, thân ảnh của Bạch Lễ Đại Đế mơ hồ, tản mát ra uy năng kinh thiên động địa, giống như muốn nghiền nát Nhật Nguyệt sơn hà, hắn bước nhanh về phía trước.

Một bước hạ xuống, ức vạn Tinh Vực đều lùi về phía sau, trực tiếp bước qua phân nửa Tử Huyền Giới. Lại bước tiếp một bước.
Đã tới trước biên hoang hai giới.
Hắn không bước vào Tử Huyền Giới, mà chỉ lẳng lặng đứng ở đó. Mặc dù không động thủ, nhưng loại cảnh tượng này đã đủ kinh người.
Vầng mặt trời màu trắng, ức vạn tia sáng vắt ngang trời, bàng bạc chói mắt, tản mát ra ánh sáng rực rỡ khiến người ta không dám nhìn thẳng.
Ở chung quanh tỏa ra ánh sáng lung linh, Bạch Diễm dậy sóng, chảy xuống như thác nước.
Không ai có thể nhìn ra chân dung của Bạch Lễ Đại Đế chân dung, càng không biết hắn đang suy nghĩ gì, thân ảnh mơ hồ dường như đứng sừng sững ở ngoại vực xa xôi, chỉ có thời điểm hai tròng mắt nhấp nháy, mới có thể cảm nhận được sinh mệnh tinh khí dồi dào.
... . Trong Địa Tiên giới.
"Oanh!"
Thiên kiếp chấn động thế gian, áp đảo mọi thứ, che lấp vô tận Tinh Thần, dường như đang hủy diệt thế gian.
Đại đạo quy tắc lần nữa sắp xếp, không ngừng thay đổi, pháp tắc vô cùng vô tận buông xuống, ép cho vô số sinh linh cong người xuống, không thể không quỳ trên mặt đất.
Tiếng sấm ù ù, Hỗn Độn Khí cô động, ánh chớp lấp lóe, mỗi một thứ đều vượt qua vô số tinh hệ, to lớn không gì sánh được, khiến cho thế nhân phải chấn động.
Cho dù là sinh linh Địa Tiên Giới đã không chỉ một lần chứng kiến Tiên Kiếp nhưng trong lòng vẫn không nhịn được thán phục vạn phần.
"Đây chính là Tiên Kiếp sao? Quá mức kinh khủng!"
" Bạch Lễ Đại Đế của Tử Huyền Giới lại xuất quan vào thời điểm này, rốt cuộc hắn cùng muốn làm cái gì ? Chẳng lẽ muốn đánh vào Địa Tiên Giới để báo thù? Mặc dù Tử Hư đạo nhân cùng một vị Vô Thượng Chân Tiên khác đã rời khỏi Địa Tiên Giới, nhưng vẫn còn có Trường Sinh Chân Quân tọa trấn, lúc này hắn đến đây là rất không thông minh."
Vị Chuẩn Đế khẽ nói, hiển nhiên cũng không xem trọng Bạch Lễ Đại Đế. Bạch Lễ Đại Đế tuy mạnh, nhưng rõ ràng không bằng Minh Đế cùng với Táng Thiên Đại Đế,...
Táng Thiên Đại Đế vừa mới thành tiên đã đối kháng với hai vị Vô Thượng Chân Tiên lâu năm.

Nhưng Bạch Lễ Đại Đế có thể làm được hay không thì rất khó nói. Dù sao. Bất luận một vị Chân Tiên nào, lúc bọn họ ở Đại Đế cũng sẽ không quá yếu, cộng thêm thời gian tu luyện lâu như vậy, kích sát một người mới thành tiên có lẽ rất khó, nhưng muốn đánh bại lại không thành vấn đề. Chớ đừng nói chi là.
Bạch Lễ Đại Đế sau khi bước vào Địa Tiên Giới còn phải đối mặt với Trường Sinh Chân Quân.
Đây chính là nhân vật đã thành tiên vô số tuế nguyệt, thực lực của Trường Sinh Chân Quân rốt cuộc khủng bố cỡ nào, không ai biết được rõ ràng. Cho dù nói một giây sau Trường Sinh Chân Quân bắt đầu độ Trường Sinh kiếp. Cũng sẽ không có ai kinh ngạc.
"Tâm lý Bạch Lễ Đại Đế muốn tìm Minh Đế báo thù, lão phu cũng rất hiểu, nhưng lúc này chính là thời điểm Minh Đế độ kiếp, tùy tiện xuất thủ sợ rằng sẽ chỉ dẫn lửa thiêu thân."
Trong một thế lực khổng lồ của Địa Tiên Giới, có một vị nhân vật Đại Thánh Cấp cổ lão, giơ tay lên vuốt râu, nhẹ giọng nói ra: “Chớ đừng nói chi là, Trường Sinh Chân Quân đã xuất thế.”
"Đều là Chân Tiên Địa Tiên Giới, Trường Sinh Chân Quân thân là tiền bối, sao có thể không dẫn dắt hậu bối ?"
"Đạo hữu nói không sai."
Bên cạnh vị Đại Thánh này có một vị cùng cấp, hơi gật đầu, mở miệng nói ra: "Sự tích của Trường Sinh Chân Quân lưu lại không ít, có thể nói thực lực cao thâm khó lường, hắn nhất định sẽ xuất thủ che chở choMinh Đế."
"Tuy là dã tâm của Minh Đế rất lớn, nhưng tóm lại vẫn là một vị Chân Tiên của Địa Tiên Giới ta."
"Mà Địa Tiên Giới chúng ta, có thêm một vị Chân Tiên đều giống như thực lực của cả thế giới cao thêm một bậc. Thiên phú của Minh Đế tuyệt thế, trong tương lai nàng cũng sẽ không dừng bước ở Chân Tiên Chi Cảnh!"
Lòng yêu tài, tất cả mọi người đều có.
Bọn họ tự hỏi lòng mình, nếu như chứng kiến một người thanh niên thiên phú tuyệt diễm, chỉ sợ cũng sẽ có tâm tư thu học trò, cho dù người thanh niên này đã lầm đường lạc lối.
Bọn họ cũng sẽ mang về sơn môn, chậm rãi giáo dục về chính đồ. Suy bụng ta ra bụng người.
Trường Sinh Chân Quân thân là Chân Tiên được công nhận xưa nhất bên trong Địa Tiên giới, bảo vệ một hậu bối vừa mới thành tiên dường như cũng

hợp tình hợp lý.
... . .Trong Thiên kiếp.
Một thân ảnh màu đen độc lập, nàng cũng không xuất ra đế binh, mà bằng sức một mình đối kháng với thiên kiếp, muốn chinh chiến với Thiên Đạo.
Giờ khắc này.
Trong lòng Minh Đế phức tạp vạn phần.
Bởi vì chuyện này không lệch chút nào với lời Thiên Cơ lâu chủ nói, nàng quả nhiên thành tiên vào một năm sau, không lệch chút nào.
"Thiên mệnh là như vậy... . . . . .?"
Minh Đế đứng trong lôi hải, nhìn lên thương khung, đối mặt với Lôi Hải vô tận nhào tới, nàng sừng sững bất động, giống như một tôn Nữ Chiến Thần chuyển thế, giơ tay lên bóp nát quang hoa vô tận.
Về phần.
Bạch Lễ Đại Đế đứng ở biên hoang hai giới, tuy là nàng đã sớm chú ý tới, nhưng cho tới lúc này vẫn chưa từng để trong lòng.
Lúc còn ở Đại Đế, người này đã không bằng nàng, bây giờ sau khi thành tiên, người này tất nhiên cũng không bằng nàng. Đợi sau khi nàng thành tiên, Bạch Lễ Đại Đế không còn đáng để nhắc tới nữa.
"Ầm ầm!"
Lại là một vùng thiên kiếp hạ xuống, Minh Đế không tránh không né, tay áo tung bay, trực tiếp đạp lên bầu trời, xông vào vân tiêu, nàng muốn nhanh chóng đánh nát thiên kiếp, sau đó Chứng Đạo thành tiên.
Cùng lúc đó.
Bạch Lễ Đại Đế hàng động, hắn hạ xuống một bước, trực tiếp đi vào trong Địa Tiên giới. Hình ảnh này.
Rơi vào trong mắt vô số sinh linh, tất cả lập tức hít vào một hơi.

Chương 476. Hôm nay ngươi tuyệt đối không cách nào thành tiên.

"Bạch Lễ Đại Đế hành động!"

"Hắn trực tiếp tiến vào trong Địa Tiên Giới, chẳng lẽ hắn muốn động thủ với Minh Đế ?"

"Tê, Minh Đế vẫn còn đang Độ Kiếp, làm sao hắn dám ? Chẳng lẽ hắn không sợ thiên kiếp dẫn lửa thiêu thân, cũng không sợ Trường Sinh Chân Quân xuất thủ sao?"

"Đúng vậy, hai bên giáp công, chớ nói một người vừa mới thành tiên, cho dù là thành tiên tuế nguyệt lâu đời, cũng có nguy cơ vẫn lạc!"

... ...

Có người thấy được Bạch Lễ Đại Đế lên đường, lộ ra vẻ khiếp sợ, không ít người bội phục dũng khí của Bạch Lễ Đại Đế, nhưng nhiều người hơn lại dồn dập lắc đầu, bây giờ Tử Huyền Giới có thêm một vị Chân Tiên, xem như là ổn định trận tuyến.

Lúc này, hắn là phải từ từ mưu tính.

Trước không nói chuyện thu hồi lãnh thổ đã mất, chỉ cần ổn định mười vạn năm, một đám Đại Đế của Tử Huyền Giới tự nhiên sẽ liên tiếp đột phá, khi đó lại gọi nhịp với Địa Tiên Giới cũng không muộn.

Nhưng khiến người ta không nghĩ tới chính là.

Bạch Lễ Đại Đế vậy mà liều lĩnh như thế, vì sảng khoái nhất thời mà xuất thủ với Minh Đế đang độ kiếp, chuyện này đã không kém gì tự tìm đường chết.

Vô số sinh linh Địa Tiên Giới, nhìn Bạch Lễ Đại Đế với ánh mắt thương hại.

Vị Chân Tiên gánh vác tất cả hi vọng của Tử Huyền Giới này, vô cùng có khả năng một giây sau sẽ không còn tồn tại nữa. Khi đó.

Tử Huyền Giới sẽ không còn bất kỳ sức phản kháng nào, chỉ có thể trở thành thuộc địa của Địa Tiên Giới...

"Bạch Lễ đạo hữu, xin dừng chân!"

Trong Tử Huyền Giới.

Cũng có Đại Đế đang mở miệng, lớn tiếng hô hoán, âm thanh truyền khắp thế giới, chấn động tinh không vô biên. Thế nhưng vẫn không làm nên

chuyện gì.
Bạch Lễ Đại Đế làm như không nghe thấy, vẫn đi thẳng về phía trước.
"Bạch Lễ đạo hữu hồ đồ a!"
Có Đại Đế đấm ngực giậm chân.
Uy năng Đế kiếp đã khủng bố mười phần, Tiên Kiếp này còn phải nghĩ ?
Dính vào một chút, khẳng định hồn xiêu phách tán, cho dù là Chân Tiên đụng phải cũng sẽ luống cuống tay chân một hồi. Lúc này đối phó với Minh Đế, dưới tình huống nào đó mà nói, cũng tương đương với giúp nàng vượt qua thiên kiếp!
Nếu có thể giết còn tốt, nếu như giết không được, cái kia việc vui có thể to lắm.
Chớ đừng nói chi là Địa Tiên Giới còn có nội tình kinh khủng, một vị Trường Sinh Chân Quân đã có thể ép toàn bộ Tử Huyền Giới không thở nổi.
Ai có thể cam đoan toàn bộ Chân Tiên đã hiện hữu đến hiện tại, chính là toàn bộ nội tình của Địa Tiên Giới? Vạn nhất.
"Thời khắc mấu chốt lại xuất hiện một hai lão quái vật bất tử thì sao?"
Lúc này tập kích vị Minh Đế đang độ Tiên Kiếp kia. .
Trường Sinh Chân Quân tất nhiên sẽ xuất thủ, đến lúc đó sợ rằng Bạch Lễ Đại Đế sẽ gặp phải hai vị Chân Tiên vây công.
"Một vị chính là đệ nhất Đế Bảng thành tiên, một vị chính là Chân Tiên cổ xưa. Cục diện cỡ này, chỉ bằng vào một mình Bạch Lễ Đại Đế sao có thể hóa giải được?"
Thiên Khấp Đại Đế nắm chặt trường đao trong tay, thanh âm mang theo một tia vội vàng.
Nếu như là hai vị Đại Đế thì cũng thôi đi, nhưng mấu chốt lại là hai vị Chân Tiên, trình độ chiến đấu này bọn họ căn bản không thể chen chân vào được. Tùy tiện tham gia, một chút dư ba đã đủ khiến cho bọn họ trọng thương.
"Việc cấp bách là làm sao mới có thể để cho Bạch Lễ Đại Đế trở về ?"
Có người trầm giọng nói.
"Người Thành đế, đều là hạng người tín niệm kiên định. Nếu đã có quyết định thì sẽ không cải biến ý nghĩ của mình, dựa vào chúng ta đi khuyên giải, sợ rằng không khuyên nổi Bạch Lễ Đại Đế... . . . . ."
Bích Lạc Đại Đế khẽ lắc đầu, thương thi héo gầy dường như đã trút xuống chút sức lực cuối cùng. Đến lúc này rồi, hắn cũng không hiểu được Bạch Lễ Đại Đế muốn làm gì.

Đây không phải là tự tìm đường chết sao?
"Thiên Cơ Lâu thì sao?"
Thiên Khấp Đại Đế đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội vã nói ra: "Nếu như lúc này có người bước vào Thiên Cơ Lâu, có lẽ Thiên Cơ lâu chủ sẽ có biện pháp cứu Bạch Lễ Đại Đế!"
Thực lực của Thiên Cơ lâu chủ, mỗi cá nhân ở đây đều rất rõ ràng.
Nếu là có thể được đối phương chỉ điểm cho một con đường sáng, để cho Bạch Lễ Đại Đế sống sót cũng không coi là việc khó.
Sự tình đến lúc này rồi, bọn họ không quan tâm nhiều được nữa. Một chút tổn thất, những Đại Đế như bọn họ góp nhặt một chút, vẫn có thể lấy ra được.
"Sợ rằng không được... . . . ."
Một vị Đại Đế lắc đầu, than nhẹ một tiếng, nói: "Vừa rồi ta đã truyền âm, để cho người dưới trướng chạy tới Thiên Cơ Lâu, nhưng lúc này bên trong Thiên Cơ Lâu đã có người khác ở bên trong."
"Người của ta căn bản vào không được Thiên Cơ Lâu."
Câu nói này không khác nào dội một chậu nước lạnh xuống đầu tất cả mọi người.
Quy củ của Thiên Cơ Lâu chưa từng được thông báo rõ ràng, nhưng có một điều mà người từng đi tới Thiên Cơ Lâu đều biết, đó chính là nếu có người khác ở bên trong, những người còn lại không cách nào bước vào trong đó.
Đây coi như là một quy củ bất thành văn.
"Phải làm sao mới tốt đây ?"
Chúng Đại Đế của Tử Huyền Giới, thần sắc ngẩn ra, cả người giống như rơi vào bên hầm băng, tay chân lạnh lẽo. Mỗi người đều chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Lễ Đại Đế từng bước đi sâu vào trong Địa Tiên Giới.
... . . .
"R!"
Âm thanh huýt dài.
Bạch Lễ Đại Đế chụp ra, lòng bàn tay có một đạo phù văn lượn lờ vạn đạo thần quang, hóa thành một đầu Chân Hoàng, thân ảnh màu đỏ chót giống như xông phá giam cầm vạn cổ, phá vỡ hơn phân nửa vũ trụ, trực tiếp xông về phía Minh Đế đang độ kiếp.
Hắn rất dứt khoát, không có bất kỳ lời nói nhảm nào, vừa tới đã xuất thủ.
"Lại có Chân Tiên muốn động thủ ở Địa Tiên Giới?"
Sinh linh Địa Tiên Giới tức giận. Lần trước.

Ba vị Chân Tiên vừa mới bị Trường Sinh Chân Quân đuổi đi, kết quả còn chưa qua bao lâi, Bạch Lễ Đại Đế lại tới rồi, các người coi Địa Tiên Giới là thứ gì ?
Chiến trường Chân Tiên?
Nếu cứ tiếp tục như thế, không qua bao lâu, toàn bộ Địa Tiên Giới sẽ bị đánh tan.
"Ừm ?"
Dưới thiên kiếp.
Minh Đế nhướng mày, lập tức buông lỏng. Bạch Lễ Đại Đế đột kích, nàng đã sớm đoán được, vì vậy nàng đã chuẩn rất bị kỹ càng.
Nhìn Chân Hoàng đánh tới, nàng không hoang mang chút nào, ngón tay xanh miết như ngọc điểm ra, toàn bộ cơ thể lập tức phân thành hai. Trong thiên địa.
Tiên Quang đại phóng.

Chương 477. Trường Sinh Chân Quân đâu? .

Ở trước mặt Minh Đế hiện lên một thân ảnh, thân ảnh này giống Minh Đế đến bảy tám phần, uy thế mười phần khủng bố, mặc dù khí tức trên người không phải Chân Tiên, nhưng cũng không kém bao nhiêu.
Đạo thân ảnh này vừa mới xuất hiện, đã Quân Lâm Thiên Hạ, vô cùng uy nghiêm, kinh sợ vũ trụ.
"Làm!"
Đạo thân ảnh này bay ra, đụng vào Chân Hoàng, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, toàn bộ Địa Tiên Giới đều đang lay động, mặt đất xuất hiện một vết nứt kinh khủng.
Từng vết nứt lít nha lít nhít giống như Thâm Uyên.
Ở địa phương hai người giao kích, dư ba kinh khủng quét ngang, vô số núi non sông ngòi hóa thành bột phấn, trong lúc nhất thời Cổ Thụ bị bẻ gãy, bụi mù tràn ngập.
"Chút thủ đoạn ấy không ngăn được Bổn Tọa!"
Bạch Lễ Đại Đế lắc đầu, hắn vươn một tay, nắm chặt hư không. Bóng mờ của Minh Đế kia lập tức hắn bị tóm lấy, triệt để bóp nát trên không trung, trở thành hư vô.

Hắn tiếp tục tiến lên trước một bước, đằng sau hắn hiện lên một tấm Cổ Bi (bia đá).
Không biết đã trải qua bao nhiêu tuế nguyệt, giống như do pháp tắc đan xen mà thành, dường như đi qua toàn bộ lịch sử, có một loại ý vị khó có thể nói rõ, bên trên có khí tức tiên đạo lượn lờ.
Càng quan trọng hơn chính là trên đó còn có một đoạn tiên văn, chính là văn tự của một vị Vô Thượng Chân Tiên lưu lại, cực kỳ huyền ảo. Vừa liếc mắt đã khiến người ta muốn say mê trong đó.
"Hôm nay ngươi tuyệt đối không cách nào thành tiên!"
Thanh âm của Bạch Lễ Đại Đế lạnh lẽo, hết sức lãnh khốc, giống như âm thanh từ Địa Ngục truyền đến, làm cho tất cả sinh linh nghe được câu này đều giống như rơi vào hầm băng.
"Đó là... ..."
Ở nơi biên hoang hai giới.
Một đám tu luyện giả của Phù Vân Sơn giống như nhìn thấy chuyện gì đó khó có thể tin được, tất cả đều trợn to hai mắt, mỗi một người đều nhìn chằm chằm vào Cổ Bi mà Bạch Lễ Đại Đế sử dụng.
"Phù Vân tiên bia! ! !"
Vô số năm trước.
Thời điểm Phù Vân Sơn bọn họ đã từng hiển hách, có một vị Vô Thượng Chân Tiên tọa trấn, nhưng sau đó đại chiến một trận cùng lão tổ Phương thị tộc, kết quả lão tổ Phù Vân Sơn bọn hắn vẫn lạc.
Mà lão tổ Phương thị cũng chịu trọng thương, sau khi trở lại Địa Tiên Giới không lâu đã buồn bã tọa hóa. Vốn là bọn họ cho rằng Phù Vân tiên bia đã rơi vào trong tay Phương thị tộc, cũng vì vậy cho nên muốn huỷ diệt Phương thị nhất tộc, đoạt lại tiên binh vốn thuộc về họ.
Kết quả không nghĩ tới chính là.
Phương thị nhất tộc bị huỷ diệt, nhưng không có bất kỳ tin tức gì về tiên binh lão tổ bọn hắn lưu lại. Cho đến hôm nay.
Bạch Lễ Đại Đế hiện thế, bọn họ mới lần nữa được nhìn thấy tiên binh vốn nên thuộc về Phù Vân Sơn! Khó trách!
Lúc này toàn bộ đều biết Bạch Lễ Đại Đế vừa mới thành tiên, theo lý mà nói tuyệt đối không dám trêu chọc Minh Đế đang độ Tiên Kiếp, nhưng trong tay hắn sở hữu Phù Vân tiên bia, chuyện này lại không giống với trước.
Tốt xấu gì cũng là tiên binh một vị Vô Thượng Chân Tiên lưu lại.

Tuy là năm đó bị Phương thị lão tổ cho đánh tàn phế, nhưng cũng may không nghiêm trọng, vẫn có uy năng cực đại. Nếu như có thể sửa chữa được.
Hẳn là có thể tái hiện toàn bộ thần uy của Phù Vân tiên bia!
"Làm sao có khả năng ?"
Phù Vân Sơn Chủ là một người đàn ông trung niên, sắc mặt hắn xấu xí vạn phần, lẩm bẩm nói: "Tiên binh của Phù Vân Sơn ta tại sao lại rơi vào trong tay Bạch Lễ Đại Đế của Tử Huyền Giới?"
"Chẳng lẽ sở dĩ hắn thành tiên, là vì lấy đi truyền thừa lão tổ lưu lại?"
"Khả năng đúng như lời Sơn chủ lời, sở dĩ Bạch Lễ Đại Đế này thành tiên, chính là vì chiếm được truyền thừa lão tổ Phù Vân Sơn ta lưu lại... ..."
Một vị trưởng lão Phù Vân Sơn ngưng trọng nói.
"Bây giờ pháp bảo của Phù Vân Sơn ta lại rơi vào trong tay một vị Vô Thượng Chân Tiên, phải làm sao mới tốt đây ?"
Phù Vân Sơn Chủ chắp hai tay sau lưng, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ.
Muốn đoạt lại một thứ thuộc về mình từ trong tay một vị Vô Thượng Chân Tiên, quả thực khó như lên trời. Nếu như chọc cho đối phương nổi giận, người ta ấn một ngón tay xuống.
Toàn bộ Phù Vân Sơn bọn hắn đều phải hôi phi yên diệt.
"Sơn chủ không cần sốt ruột, Bạch Lễ Đại Đế này tự cao tự đại, hôm nay bước vào Địa Tiên Giới không khác nào tự tìm đường chết. Phù Vân Sơn chúng ta chỉ cần đứng xem kịch vui mà thôi."
Trưởng lão Phù Vân Sơn vừa rồi mở miệng, nhìn lướt qua Bạch Lễ Đại Đế ở chỗ cực xa, chậm rãi nói ra: "Hắn ra tay với Minh Đế, thắng bại tạm thời không nói, nhưng chỉ cần Trường Sinh Chân Quân chưa bế quan, nhất định sẽ không ngồi yên không quan tâm. Đợi đến lúc Trường Sinh Chân Quân ra tay, Bạch Lễ Đại Đế sao có thể chạy thoát?"
"Ừm ?"
Trong mắt Phù Vân Sơn Chủ sáng lên, ngưng thần hỏi "Ý của ngươi là ?"
"Đúng như Sơn chủ suy nghĩ."
Vị trưởng lão kia mỉm cười, đưa tay lên vuốt chòm râu, lộ ra thắng nụ cười nắm chắc phần, lạnh nhạt nói: "Thiên kiếp của Minh Đế không giống bình thường, lấy thực lực của Bạch Lễ Đại Đế, chưa chắc có thể đánh nát thiên kiếp, ngăn cản Minh Đế thành tiên. Chỉ cần Minh Đế vượt qua thiên kiếp,

lấy danh phận chủ nhân Địa Phủ của nàng, sao có thể bỏ qua cho một người ngăn cản mình thành tiên?
"Nếu như cộng thêm Trường Sinh Chân Quân nữa, hai người giáp công, Bạch Lễ Đại Đế nhất định sẽ nuốt hận."
"Khi đó Phù Vân tiên bia tất nhiên sẽ đổi chủ, Phù Vân tiên bia không rơi vào trong tay Minh Đế trong tay, lấy ánh mắt của Trường Sinh Chân Quân chưa chắc sẽ để ý đến thanh tiên binh này. Lời này tuy hơi khó nghe, nhưng lại là sự thực.
Thực lực của Trường Sinh Chân Quân đã đã trải qua tuế nguyệt nghiệm chứng, cho dù là lão tổ Phù Vân Sơn bọn họ lúc còn sống cũng không phải là đối thủ của Trường Sinh Chân Quân.
Đến thời điểm hiện tại, Trường Sinh Chân Quân quả thực là chưa chắc sẽ để ý Phù Vân tiên bia.
"Ồ?"
Sắc mặt Phù Vân Sơn Chủ hơi bớt giận, hắn nhẹ giọng nói ra: "Ý của ngươi là, chỉ cần Phù Vân tiên bia rơi vào trong tay Trường Sinh Chân Quân, Phù Vân Sơn chúng ta sẽ có thể đi chuộc về ?"
"Không sai."

Chương 478. Điều này sao có thể ? .

Vị trưởng lão kia gật đầu, nói ra: " Phù Vân Sơn chúng ta chiếm đoạt nội tình của Phương thị nhất tộc, vẫn có thể lấy ra được một số vật có giá trị."
"Tốt!"
Trong mắt Phù Vân Sơn Chủ sáng lên, thở dài nói: "Cứ dựa theo lời ngươi nói mà làm!"
Hai người nhìn nhau cười.
Đồng thời đưa mắt nhìn về phía Minh Đế đang độ kiếp.
... . . Lúc này. Trong Thiên kiếp.
Tiên Quang nổ tung, cuộn trào mãnh liệt.
Minh Đế đứng sừng sững trong vũ trụ, giống như một Nữ Đế tuyệt đại, giơ tay lêndẫn động lực lượng vũ trụ, thôi động hàng nghìn hàng vạn pháp tắc, đối kháng với kiếp nạn lớn nhất trong cuộc đời nàng.
Một bên là thiên kiếp, một bên là Bạch Lễ Đại Đế, bất kỳ bên nào cũng không thể khinh thường. Hơi chút sơ sẩy sẽ vạn kiếp bất phục.
"Ầm ầm!"

Một tòa tiên bia ngang trời, áp sập Vạn Cổ Thanh Thiên, thực lực của Bạch Lễ Đại Đế đã tăng lên tới đỉnh phong, trên đánh Cửu Thiên, dưới trấn Cửu U, cái thế vô địch, uy thế không gì sánh kịp, gần như mạnh mẽ đánh nát Lôi Hải đầy trời.
Một vị Chân Tiên cùng một vị sắp sửa thành tiên đại chiến với nhau.
Làm cho vô số người linh hồn run sợ, cảnh tượng này quả thực không thể tưởng tượng được, trái tim cũng theo đó mà rung động.
Thần tắc lấp lóe, Lôi Quang ù ù, toàn bộ vũ trụ đều triệt để sôi trào. Địa Tiên Giới dường như gặp phải tai nạn hủy diệt, sắp tan vỡ hoàn toàn.
Hai người đã đại chiến đến hồi gay cấn.
Ngay cả Tiên Kiếp cũng có xu thế khuếch tán.
Gần như muốn bao trùm toàn bộ hai người vào trong đó. Kiếp nạn bực này khó có thể tưởng tượng được, so với lúc Táng Thiên Đại Đế thành tiên trước đây còn kinh khủng hơn mấy phần.
" Bạch Lễ Đại Đế của Tử Huyền Giới thực sự không muốn sống nữa hay sao? Hắn đã sắp bước vào trong Tiên Kiếp, hai người Độ Kiếp, uy năng thiên kiếp sẽ tăng lên gấp bội!"
Có người khiếp sợ nói.
Hai người cùng nhau Độ Kiếp, cũng không phải là chỉ là mở rộng phạm vi thiên kiếp, uy năng cũng sẽ tăng lên gấp đôi, điều này là vì ngăn cản có những người khác giúp đỡ người độ kiếp vượt qua thiên kiếp.
Hoặc là hai người phải hợp lực vượt qua thiên kiếp.
"Đây là muốn kéo theo Minh Đế cùng toi mạng a!"
"Còn Trường Sinh Chân Quân đâu? Vì sao Trường Sinh tiền bối còn không xuất thủ ? Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng thiên kiếp sẽ bao trùm gần phân nửa Địa Tiên Giới, khi đó toàn bộ Địa Tiên Giới đều sẽ bị đánh nổ!"
Sự tình hai người cùng bước vào Thiên Kiếp, từ xưa đến nay không thấy, không có ai dám can đảm làm như thế, vô số tu sĩ ở đây chỉ có thể khiếp sợ cùng thở dài.
"Oanh!"
Một tiếng vang thật lớn.
Bạch Lễ Đại Đế ấn một tay xuống, Phù Vân tiên bia hóa thành một ngọn núi cao, cao tới vạn trượng, không nhìn thấy đỉnh, muôn hình vạn trạng, mang theo hàng nghìn hàng vạn Lôi Đình, từ không trung ù ù đập xuống.
Pháp tắc vô cùng vô tận, tràn ngập toàn bộ thế gian.

Phù Vân tiên bia còn chưa triệt để hạ xuống, khí thế to lớn đã ép cho toàn bộ Địa Tiên Giới không dám lớn tiếng rên rỉ.
Mặt đất nứt nẻ, sơn nhạc sụp đổ, nước sông chảy ngược, cảnh tượng mạt thế hiện ra, giống như Địa Tiên Giới đã đi đến điểm kết thúc, trong lòng tất cả mọi người đều bị bóng ma bao phủ.
Lúc này.
Cuối trời, oanh một tiếng, một tòa Thần Sơn đụng nát hư không, từ trên trời giáng xuống, trên đó có Tiên Quang lượn lờ, khí tượng thế ngoại tiên cảnh.
Ở bên trên Thần Sơn.
Một nam tử mặc bạch y, mái tóc tung bay, phong thái tuyệt thế, hắn chắp hai tay sau lưng, nhìn ra thiên kiếp xa xa, trong đôi mắt lóe lên một tia hàn ý không dễ phát hiện.
"Trường Sinh Chân Quân ?"
"Đây là Trường Sinh Chân Quân sao?"
"Đúng vậy, cỗ hơi thở này giống với lúc trước, nhất định là Trường Sinh Chân Quân tới cứu vớt Địa Tiên Giới, có hắn đứng ra, Bạch Lễ Đại Đế của Tử Huyền Giới hôm nay tất phải bại vong!"
"Không sai, lúc đầu Trường Sinh Chân Quân không đành lòng nhìn Địa Tiên Giới bị đánh nát mà từng xuất thủ một lần, hôm nay lại ra tay nữa, cũng hợp tình hợp lý."
... ...
Trường Sinh Chân Quân xuất hiện giống như một ánh rạng đông giữa đêm tối. Làm cho vô số người đều thấy được hy vọng.
E rằng hắn có thể trực tiếp đánh nát Tiên Kiếp của Minh Đế, giúp đỡ nàng triệt để bước qua ngưỡng cửa này, chỉ cần Minh Đế thành tiên, hai vị Chân Tiên xuất kích, có thể nói Bạch Lễ Đại Đế chắp cánh cũng khó thoát.
Thần Sơn đè xuống, ngự không phi hành.
Đi tới bên ngoài mấy ngàn dặm nơi Minh Đế độ kiếp mới dừng lại. Ở trong Thần Sơn, Trường Sinh Chân Quân tản mát ra thần uy cái thế.
Lúc này.
Trường Sinh Chân Quân được vạn chúng chú mục, mọi người đều ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào tòa Thần Sơn kia, tràn đầy kính nể cùng kiêng kị.
Tạm thời không nói thực lực của Trường Sinh Chân Quân, chỉ là danh xưng của hắn đã có thể đại biểu tất cả. Đây là một người cầu Trường Sinh, sống từ thời đại trước viễn cổ đến nay.

Hắn trở thành tiêu điểm của toàn bộ Địa Tiên Giới, thân ảnh mơ hồ, giống như một vị tiên nhân cái thế, trong thiên hạ không ai bằng, ngạo thị quần hùng, đôi mắt nhấp nháy, tia sáng bắn ra.
"Oanh!"
Quả nhiên.
Sau một khắc.
Trường Sinh Chân Quân xuất thủ!
Hư không rung mạnh, mọi người đều trợn mắt há mồm, bởi vì có một cỗ đại đạo chi khí lưu động, làm cho chúng sinh kinh hồn táng đảm, nội tâm cực kỳ bất an.
Một đạo kiếm quang thông thiên triệt địa xuất hiện.
Như một tòa Kiếm Sơn, Thông Thiên Triệt Địa, dường như có thể phân Địa Tiên Giới thành hai nửa, khí thế kinh người, giống như kinh đào hải lãng bảo phủ tất cả.
Đó là chí cao quy tắc ngưng tụ thành, không thể cản phá, vô kiên bất tồi.
Nếu như chém xuống, cho dù là thân thể Chân Tiên cũng phải bị chém thành hai nửa!
"Bạch Lễ Đại Đế xong rồi!"
Có người nhìn bóng lưng của Bạch Lễ Đại Đế, trong ánh mắt mang vẻ thương hại.
Vừa rồi nếu như hắn rời đi thì vẫn còn kịp, nhưng bây giờ Trường Sinh Chân Quân đứng ra, hắn bị hai mặt giáp công, sinh lộ đã đứt, muốn chuyển thế đầu thai cũng không thể.
"Tử Huyền Giới thật vất vả ra mới có được một vị Chân Tiên, nhưng không biết tiềm tu khổ luyện, hết lần này tới lần khác lại chạy đến Địa Tiên Giới ta ra vẻ uy phong, rơi vào tình cảnh như thế, coi như là gieo gió gặt bão!"

Chương 479. Điều này sao có thể ? . (2)

Một vị Chuẩn Đế liên tục cười lạnh, lãnh khốc nói ra.
"Đúng vậy!"
Những người khác gật đầu, đối với quan điểm này có chút tán đồng, nói: " Bạch Lễ Đại Đế này gánh vác toàn bộ hy vọng của Tử Huyền Giới. Một khi hắn vẫn lạc, Tử Huyền Giới sẽ không còn cơ hội xoay người."

Trong nháy mắt Trường Sinh Chân Quân lựa chọn gia nhập vào chiến trường.
Ánh mắt mọi người nhìn Bạch Lễ Đại Đế đều giống như nhìn một người chết. Hai vị này Chân Tiên, bất luận một vị nào cũng đều không kém hắn, hắn lấy gì để chạy trốn một mạng ?
"Thương! Thương! Thương!"
Kiếm quang như cầu vồng, hào quang dậy sóng, dường như núi gầm biển thét, kinh thiên động địa, cảnh tượng này hoảng sợ đến cực điểm, đây là một kích toàn lực của một vị Vô Thượng Chân Tiên.
Chưa hạ xuống đã muốn đánh tan thiên kiếp.
"Đông!"
Kiếm quang tiết ra, rơi vào trong thiên kiếp. Trong nháy mắt.
Nhật Nguyệt không còn ánh sáng, sơn hà thất sắc, phiến thiên địa này đều đang run rẩy, vùng hư không này triệt để sụp đổ!
Kiếm quang biến thành Thần Sơn, bao phủ hư không vô ngân, không gì không giết, mang theo uy nghiêm không gì sánh kịp cùng với áp lực bao phủ hoàn toàn mảnh Càn Khôn này.
Khí tức kinh khủng giống như mặt trời đang cuộn trào mãnh liệt, đây là một loại cử thế vô địch, không thể thay đổi, có thể trấn áp toàn bộ.
Trong lúc nhất thời.
Trong Thiên kiếp không còn thân ảnh của Bạch Lễ Đại Đế cùng Minh Đế.
Mọi người đều ngây dại, đây chính là thực lực của Trường Sinh Chân Quân sao?
Trong Chân Tiên Cảnh gần như đã không có địch thủ, Bạch Lễ Đại Đế vẫn lạc dưới một kiếm này coi như là đáng giá, dù sao người vừa mới thành tiên, cũng không có mấy vị có thể dẫn Trường Sinh Chân Quân ra ngoài.
Sau một hồi lâu.
Một thân ảnh cả người nhuốm máu lao ra ngoài, áo quần trên người hắn rách tả tơi, huyết khí trên người giống như Thiên Địa Hồng Lô, đang thiêu đốt hừng hực.
Huyết khí hoành không, hóa thành mặt trời, nhanh chóng chữa trị thương thế trên thân thể.
Trong thời gian ngắn ngủi, một luồng uy thế Chân Tiên cấp gột rửa cửu tiêu, nghiền nát bầu trời, tất cả mọi người đều cảm ứng được cỗ hơi thở này.
"Cái gì ?"
Chứng kiến đạo thân ảnh này, vô số người sợ hãi.

Ngay cả chưởng giáo một phương, thậm chí Thái Thượng Trưởng Lão của Vô Thượng thánh địa đều không ngồi yên được, từng người đều đứng lên, nhìn về phía cuối chân trời xa xôi.
Cỗ hơi thở này bọn họ không quá quen thuộc chính là thuộc về Bạch Lễ Đại Đế.
"Điều này sao có thể ?"
Có Đại Đế không thể tin nói.
Tình huống trước mắt của Bạch Lễ Đại Đế tuy là chật vật, nhưng đều chỉ là bị thương da thịt mà thôi, chút thương thế này đừng nói là Chân Tiên, cho dù là Đại Đế cũng có thể khôi phục trong nháy mắt.
. . . . .
Có thể nói, Bạch Lễ Đại Đế vượt qua một kích toàn lực của Trường Sinh Chân Quân mà không bị thương!
"Không đúng!"
Từng sinh linh mạnh mẽ đều cảm thấy rung mình, sống lưng có một luồng khí lạnh xông thẳng lên trán, để cho bọn họ lạnh từ đầu tới chân.
Bạch Lễ Đại Đế chỉ vừa mới thành tiên mà thôi, trước sau cũng chỉ được một năm. Làm sao hắn có khả năng chống lại một kích toàn lực của Trường Sinh Chân Quân?
Đồng thời không có chút tổn hại nào ?
Cho dù là Táng Thiên Đại Đế kinh tài tuyệt diễm cũng không thể làm được một bước này. Chẳng lẽ là. .
Lúc trước Đế Bảng có sai lầm, mạnh nhất cũng không phải là Táng Thiên Đại Đế, mà là vị Bạch Lễ Đại Đế trước mặt này?
Nếu mà là như vậy, sợ rằng Địa Tiên Giới bọn họ sẽ phải gặp nguy hiểm, ngay cả Trường Sinh Chân Quân cũng không có biện pháp gì với đối phương, Địa Tiên Giới bọn họ còn có thể trông cậy vào ai ?
... .
"Ta không tin hắn thoải mái giống như vẻ về ngoài, nhất định là đang áp chế thương thế của bản thân!"
Có Đại Đế cổ xưa trầm giọng nói.
Tuy là hắn tuyệt đối không muốn tin tưởng cảnh tượng mình thấy trước mắt, nhưng sự thực nói cho hắn biết, Bạch Lễ Đại Đế thật sự là không hư hao chút nào, vẫn giống như quá khứ, huyết khí thịnh vượng đến cực hạn. Căn bản không có nửa phần dáng vẻ bị thương. Dù sao.

Một người bị trọng thương làm sao có thể che giấu, có một số thứ cuối cùng sẽ phải lộ ra chân tướng.
"Một người vừa mới thành tiên đã có thể khiêu chiến với Trường Sinh Chân Quân sao?"
"Hẳn là trong tay hắn có bài tẩy gì đó?"
"Nhất định là như vậy, nhất định là Bạch Lễ Đại Đế lấy ra vật bảo mệnh cực kỳ trân quý, mới có thể bình yên vượt qua một kiếp này!"
...
Trong Địa Tiên giới, vô số tu luyện giả nhìn một màn trên thiên khung kia, da đầu tê dại. Bọn họ không thể tin được, mạnh như Trường Sinh Chân Quân cũng không thể đánh tan Bạch Lễ Đại Đế.
Chuyện này ảnh hưởng quá lớn.
Đối với vô cùng vô tận tu luyện giả của Địa Tiên Giới mà nói, chuyện ngày hôm nay đả kích lòng tự tin của bọn hắn cực lớn, một tấm vương bài cuối cùng của bọn họ.
Không làm gì được một người vừa mới thành tiên, đây quả thực là không cách nào tưởng tượng được. Phải biết rằng.
Vừa rồi Bạch Lễ Đại Đế không chỉ ngạnh kháng một kích của Trường Sinh Chân Quân, đồng thời hắn còn chống đỡ thiên kiếp của Minh Đế, hơn nữa còn có Minh Đế đang động thủ với hắn.
Có thể nói là tam phương giáp công!
Chân Tiên bình thường gặp phải cục diện này đã sớm hóa thành tro bụi.
Nghĩ tới đây.
Vô số người bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại. Minh Đế đâu ?
"Minh Đế đi đâu rồi ?"
Lúc này.
Vô số người mới mới dần dần nhận ra.
Thiên kiếp đã kết thúc rồi, một kích của Trường Sinh Chân Quân đã triệt để đánh tan thiên kiếp, nhưng cùng biến mất với thiên kiếp còn có Minh Đế!
Chẳng lẽ là thương thế của Minh Đế quá nặng, đã rời đi trước ? Đây không phải là tính cách của Minh Đế.
Theo lý mà nói, thiên kiếp qua đi, Minh Đế đã triệt để trở thành Chân Tiên, lúc này là thời cơ tốt nhất để nàng báo thù, nhưng bây giờ lại không thấy thân ảnh Minh Đế.
Thấy thế nào cũng có chút không đúng.
"Chẳng lẽ Minh Đế bỏ mình ?"

Trong lòng không ít người đều xuất hiện một ý tưởng đáng sợ như vậy.
Một kích của Trường Sinh Chân Quân không những không làm gì được Bạch Lễ Đại Đế, ngược lại còn đánh chết Minh Đế, chuyện này ảnh hưởng quá lớn.
Một lúc lâu sau đó.
"Oanh!"
Hư không kịch chấn.
Huyết quang đầy trời nhuộm đỏ thiên khung.
Giống như một đại dương màu đỏ lấp đầy trên trời dưới đất, cuối cùng huyết khí hội tụ, hóa thành một đạo nhân ảnh, đây là một nữ tử băng lãnh tuyệt diễm.
Phong Hoa Tuyệt Đại.
Quanh thân có hắc vụ lượn quanh, không nhìn thấy chân dung, chỉ có một đôi mắt, mang theo sát ý.
"Hay cho một Trường Sinh Chân Quân!"

Chương 480. Có chuẩn bị mà đến ?

•

Minh Đế mở miệng, thanh âm lạnh nhạt đến cực hạn, khiến người ta không nghe ra vui giận, nhưng thanh âm truyền ra lại giống như có thể đông cứng vũ trụ, mọi người đều sợ run lên.
"Ngươi muốn giết ta ?"
Những lời này vừa ra.
Các nơi vũ trụ, vạn sinh linh kinh hãi.
Tin tức này giống như vòi rồng quét ngang Địa Tiên Giới, rất nhiều tu luyện giả cường đại, đều lộ ra thần sắc không dám tin tưởng.
Bọn họ không thể tin được, Trường Sinh Chân Quân vậy mà không phải xuất thủ với Bạch Lễ Đại Đế! Mà là ra tay với Minh Đế!
Giờ khắc này.
Toàn bộ đều hiểu được.
Thảo nào Bạch Lễ Đại Đế có thể sống sót sau một kích cường đại như thế mà không có chút thương tổn nào, hóa ra là hắn căn bản không phải mục tiêu thực sự của Trường Sinh Chân Quân.
Ngay từ lúc bắt đầu.

Người Trường Sinh Chân Quân muốn giết chính là Minh Đế!
"Rốt cuộc giữa Trường Sinh Chân Quân cùng Minh Đế đã xảy ra chuyện gì?"
Có người mở miệng.
Hai người này căn bản không sống cùng một thời đại.
Lúc Trường Sinh Chân Quân quật khởi, tổ tiên Minh Đế còn chưa ra đời.
Về phần sau khi Minh Đế sáng tạo Địa Phủ, Trường Sinh Chân Quân đã thoái ẩn hơn nghìn vạn năm.
Hai người này, nhìn thế nào cũng không thể từng gặp nhau.
Phải thù hận lớn thế nào mới có thể khiến cho Trường Sinh Chân Quân không tiếc liên thủ với Chân Tiên Tử Huyền Giới, cũng phải triệt để huỷ diệt Minh Đế ?
"E rằng. ."
". . . . ."
"Giữa hai người này có bí mật người ngoài không được biết."
Không ít nhân vật lão bối suy đoán trong lòng nói.
Trường Sinh Chân Quân chắp hai tay sau lưng, đứng sừng sững trên hư không, mái tóc rối tung, quần áo trắng noãn Như Tuyết, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, sắc mặt hắn lạnh lùng nghiêm nghị, nhàn nhạt đáp lại nói: "Địa Phủ chính là kẻ địch của vạn giới, bất kể là Địa Tiên Giới, hay là các giới còn lại, phàm là tu luyện giả chúng ta đều phải diệt cỏ tận gốc."
"Không sai."
Bạch Lễ Đại Đế gật đầu, tư thế của hắn oai hùng kiên cường, cơ thể mạnh mẽ như rồng. Phía sau hắn có một tấm tiên bia phiêu phù, nở rộ hào quang bất hủ.
"Địa Phủ quả thực không nên tồn tại ở trên thế gian!"
Hai vị Chân Tiên, tuy là không phải tới từ một thế giới, nhưng lúc này lại ăn ý không gì sánh được, đó chính là muốn liên thủ xóa bỏ Minh Đế, đồng thời xóa bỏ Địa Phủ.
Tràng diện này làm cho vô số người trong lòng phát lạnh. Quá kinh khủng.
Rốt cuộc Địa Phủ có lai lịch gì, sao có thể làm cho Trường Sinh Chân Quân không tiếc xuất thủ đối phó với một hậu bối vừa mới thành tiên?
"Nếu đã biết Địa Phủ, hai người các ngươi hẳn là rõ ràng, bằng vào lực lượng của hai người các ngươi, không thể giết được ta."
Minh Đế mở miệng, thanh âm lạnh lùng.
"Thật sao ?"

"Nếu như Bổn Tọa dám đến thì đã có nắm chắc."
Trường Sinh Chân Quân đạm mạc nói.
"Không cần nói nhảm với nàng, Minh Đế đã bị trọng thương, hiện tại lập tức trấn áp, tránh cho đêm dài lắm mộng."
Bạch Lễ Đại Đế tiến lên trước một bước, một cỗ khí tức chí cường bạo phát ra, bao phủ ức vạn dặm hư không.
"Oanh!"
Hắn xuất thủ.
Một tiếng nổ vang trời, thương khung vỡ vụn, hai tay của Bạch Lễ Đại Đế như rồng, một quyền đánh ra khiến cổ kim rung động, gần như nghịch chuyển Thời Gian Trường Hà, xuyên qua Thập Tam Thiên.
"Ừm ?"
Chân mày của Minh Đế dựng thẳng lên, trong con ngươi nở rộ hàn quang.
Ánh mắt này khiến cho Chân Tiên cũng phải kinh hãi, tuy là nàng vừa mới thành tiên, nhưng đã có khí chất vô thượng, khiến cho lòng người không khỏi cảm thấy ớn lạnh.
"Ông!"
Cả người Minh Đế Ô Quang trùng thiên, soi sáng ức vạn dặm, giống như một tôn thần minh Vô Thượng phục sinh, uy nghiêm cường đại, tản ra khí tức kinh khủng.
"Địa Phủ chấp chưởng Luân Hồi, hai người các ngươi hiểu biết Địa Phủ quá ít."
Cách đó không xa.
Hư không rạn nứt, một phương thế giới màu đen hiện lên, trong đó có khí cơ khủng bố ngang trời, sát khí kinh thế, một đạo thần quang chói mắt bắn ra, hàn ý xuyên thấu cổ kim.
Lục Đạo Luân Hồi vận chuyển, muốn làm cho cả Địa Tiên Giới đi vào vãng sinh...
"Địa Phủ ?"
Chân mày Trường Sinh Chân Quân nhíu lại một cái không dễ phát hiện, trong lòng hắn xuất hiện một tia dự cảm không ổn, nhưng lập tức bị quên đi. Mình đã đi qua Thiên Cơ Lâu.
Có Thiên Cơ lâu chủ chỉ điểm, biết được đây là một lần cơ hội tốt nhất, tuyệt đối có thể tiêu diệt đối phương. Mất đi cơ hội này.
Lần tới muốn tiếp tục đối phó với Minh Đế, không biết còn phải chờ tới khi nào.

"Hôm nay cho dù có bảo vật hộ thân, ngươi cũng khó có đường sống."
Trường Sinh Chân Quân phun ra một câu nói.
Vừa dứt lời.
Hắn đã gia nhập chiến trường.
Trận chiến tranh giữa Chân Tiên, vào lúc này đã kéo ra màn che, trên đời không ai có thể ngăn cản.
"Xuy! Xuy! Xuy!"
Hàng vạn vệt sáng cắt rời thương khung, đánh sập vũ trụ.
Hai kiện tiên binh, trấn áp thời gian, uy năng vô tận như thủy ngân tiết ra, sắc bén tuyệt thế, làm người ta sinh ra sợ hãi.
Minh Đế dựa lưng vào một phiến thế giới khổng lồ, tay ngọc vung lên, một chưởng vỗ ra, cả thiên khung đều đang lay động, hai kiện tiên binh ầm ầm phát động.
Một tiếng động thật lớn vang lên.
Toàn bộ các tộc trong vũ trụ, tim đập nhanh hơn.
Tay Bạch Lễ Đại Đế niệm ấn quyết, Phù Vân tiên bia bay ra ngoài, phát ức vạn sợi hào quang, khoảng không xa xa lần nữa bay trở về, bao phủ cả trời đất.
Như viễn cổ thần nhạc từ trong thời gian trường hà lao ra, một loạt âm thanh tế tự vang lên, còn có ức vạn sinh linh đang khóc, cầu nguyện cùng cúng tế, mười phần hùng vĩ.
Bên kia.
Trường Sinh Chân Quân đứng trong hư không, một tay đè xuống, một mảng phù văn dày đặc hiện lên, nhiều vô số kể. Mỗi một phù văn đều giống như một mặt trời nhỏ
Tản mát ra hào quang chói mắt.
Đây là một tòa đại trận kinh khủng, có thể khốn sát Chân Tiên. Vừa mới hình thành đã toát ra sát khí kinh thiên, một tiếng ầm vang, vô tận lưu quang bắn ra.
Nhắm thẳng vào Minh Đế cách đó không xa.
"Đến có chuẩn bị?"
Minh Đế chứng kiến trận pháp này, trong lòng dâng lên một hơi khí lạnh.
Rất rõ ràng.
Tòa trận pháp này, sớm đã được bố trí xong, nhưng trước đó mình lại không biết chút nào, đây quả thực là không thể tin được. Nếu thật lâu trước đó,

chung quanh Địa Phủ đã có sát trận tồn tại, mình không thể nào không biết được.

Chương 481. Trường Sinh Cảnh sao? .

Dù sao.

Trong tay của mình cầm truyền thừa Địa Phủ.

Một số chuyện mờ ám của Chân Tiên, mình cũng có thể nhận thấy được.

Bởi vậy chỉ có một khả năng, thời gian Trường Sinh Chân Quân bày trận pháp cũng không lâu lắm. Hắn nhất định là nhân cơ hội mình đột phá Chân Tiên để bày ra tòa sát trận này.

"Ngươi đã tới Thiên Cơ Lâu ?"

Minh Đế quát lạnh.

Chỉ có lời giải thích này mới thuyết phục được, vì sao Trường Sinh Chân Quân biết khi nào mình thành tiên, đồng thời Man Thiên Quá Hải, thong dong bày ra một tòa sát trận.

"Thiên Cơ Lâu ở ngay Thiên Nguyên Giới, ngươi có thể đi, vì sao Bổn Tọa không thể đi ?"

Trường Sinh Chân Quân đáp lại.

Khóe miệng hắn mang theo vẻ mỉm cười, nụ cười mười phần lạnh giá, tràn đầy sát ý.

"Thì ra là thế!"

Minh Đế hiểu rõ.

Quả nhiên giống với mình dự đoán.

Nếu nói là trên đời này, có người nào có thể tính được thời gian mình thành tiên, cũng chỉ có một mình Thiên Cơ lâu chủ mà thôi. Trừ hắn ra không còn người thứ hai biết được. Điều duy nhất khiến cho lòng nàng thấp thỏm chính là.

Rốt cuộc Trường Sinh Chân Quân này mua được bao nhiêu tin tức bên trong Thiên Cơ Lâu. Dù sao.

Địa Phủ vào thời kỳ toàn thịnh rốt cuộc mạnh mẽ cỡ nào, ngay cả chính nàng cũng chỉ biết nửa vời, chỉ biết là Địa Phủ đã từng thống ngự vô tận chư thiên, có cường giả Tiên Đế tọa trấn.

Nếu như Trường Sinh Chân Quân này còn biết được nhiều chuyện hơn mình, sợ rằng ngày hôm nay nàng sẽ gặp nguy hiểm.
"Oanh!"
Lại một tiếng vang thật lớn.
Ba người đại chiến, đánh nổ vũ trụ, xông vào bên trong hỗn độn, lại từ trong hỗn độn đánh vào Tử Huyền Giới, cuối cùng lại xông vào Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Cuộc chiến đấu này có thể nói là thảm liệt không gì sánh được.
Cho dù Minh Đế đã bị trọng thương, nhưng thực lực phát huy ra vẫn làm cho vô số người chấn kinh.
Nàng bằng vào nội tình mới vừa thành tiên, gắng gượng đại chiến cùng hai vị Chân Tiên mấy tháng trời, mãi cho đến nửa năm sau trong Bạo Loạn Tinh Hải vực truyền ra một tiếng vang đinh tai nhức óc.
Tất cả ba thế giới đều chấn động.
Vô số sinh linh đều cảm ứng được một cỗ khí tức Diệt Thế quét ngang toàn bộ, khiến cho trong lòng tất cả mọi người đều phát lạnh, dường như dự cảm được ngày tán của thế giới.
Ở trong Bạo Loạn Tinh Hải vực.
Một cỗ thi thể rách rưới hiện ra, tuy là cổ thi thể này đã chết cách đây ức vạn năm, nhưng trong cơ thể vẫn ẩn chứ uy năng lớn lao.
Chỉ một tia khí tức thoát ra đã có thể tạo ra toàn bộ trời đất. Ngay tại lúc đó.
Minh Đế sử dụng một kiện Linh Bảo đã bị tàn phá, đây là một kiện minh khí, giống như bảo luân, lúc này chậm rãi chuyển động, một cảnh tượng khủng bố hiện lên.
Đó là cảnh tượng của Địa Phủ vào thời kỳ huy hoàng nhất.
Ức vạn Âm binh vô biên vô hạn nghiền ép hư không, mỗi một vị đều hết sức khủng bố, dường như muốn trở về từ thời đại xa xôi.
"Đây là. . . ."
Thấy một màn như vậy, đồng tử của Trường Sinh Chân Quân co rụt lại, chấn động nói: "Cỗ thi thể kia vậy mà lại rơi vào trong tay của ngươi ?"
"Điều này sao có thể ?"
Trong ấn tượng của hắn, chính mình thu được truyền thừa của một cỗ thi thể khác, sau đó cỗ thi thể đó đã biến mất không biết tung tích, cùng biến mất còn có thi thể cường giả Địa Phủ.
Hắn cho rằng những thi thể này đã thông linh, không thể bị người nắm khác nắm trong lòng bàn tay. Nhưng không nghĩ tới chính là.

Minh Đế không chỉ chiếm được truyền thừa, mà còn bỏ thi thể vào trong túi. Thậm chí binh khí của cỗ thi thể này lúc còn sống cũng rơi vào trong tay nàng.
Khiếp sợ qua đi.
Trường Sinh Chân Quân nhanh chóng bình tĩnh trở lại.
Cổ thi thể này khi còn sống cũng chỉ cao hơn hắn một cấp bậc, mà binh khí trong tay Minh Đế cũng không còn nguyên vẹn. Mặc dù có chút uy hiếp đối với hắn, nhưng uy hiếp cũng không lớn.
Nếu như Minh Đế vào lúc toàn thịnh, xuất ra những thứ này, có lẽ hắn sẽ hoảng loạn một chút. Nhưng hôm nay Minh Đế đã không tạo được uy hiếp quá lớn cho hắn.
"Ngươi cho rằng mấy thứ này có thể bảo cứu sống ngươi một mạng sao?"
Trường Sinh Chân Quân trong hư không bước nhanh về phía trước. Không thấy hắn có bất kỳ động tác gì, hư không chung quanh lại xuất hiện một kinh khủng khí tức.
Đóa lại một đóa hoa đại đọa nở rộ, tràn ra hơi thở Trường Sinh, từng điểm trong suốt tung bay đầy trời, lấp đầy từng mảng hư không, trong sự mỹ lệ mang theo sát ý làm cho người khiếp đảm.
Bên cạnh.
Bạch Lễ Đại Đế sau khi nhìn thấy Minh Đế lấy ra con bài chưa lật. Vốn định rút lui.
Nhưng sau khi hắn nhìn thấy động tác của Trường Sinh Chân Quân, sắc mặt thay đổi, đồng thời tiến lên đằng trước.
"Chuyện hôm nay, ta sẽ nhớ kỹ."
Minh Đế thì thào nói nhỏ.
Nàng liếc mắt nhìn Trường Sinh Chân Quân cùng Bạch Lễ Đại Đế, trong đôi mắt mang theo hàn ý.
Hôm nay ngươi sẽ chết ở đây, cho dù nhớ kỹ cũng không có ích gì.
Trường Sinh Chân Quân đáp lại.
"Ngươi không khỏi quá xem thường ta, đồng thời ngươi cũng quá coi thường Địa Phủ!"
"Giết!"
Một tiếng quát lạnh vang lên.
Trong nháy mắt Minh Đế điểm ra một chỉ, đầu ngón tay bắn ra một đạo hào quang, hóa thành một tia sáng chói mắt, uy lực vô cùng.

Đây là tuyệt học của Địa Phủ, cương mãnh tuyệt luân. Dưới một chỉ này vạn vật băng diệt, không ai có thể ngăn cản. Đồng thời.
Bảo luân trong tay nàng phóng lên cao, biến thành một đầu Kỳ Lân màu đen như muốn hủy diệt thế giới, miệng nó huýt dài, thân thể cao lớn gần như lấp đầy một Tinh Vực.
Khí tức đó chèn ép người ta hít thở không thông.
"Oanh!"
Chân mày Bạch Lễ Đại Đế cau lại, hắn hóa thành một đầu hung thú, ngoại hình giống như mãng xà, cả thân thể lân phiến (vảy) san sát, phía sau mọc ra một đôi cánh chim, trong lúc gào thét, tinh thần nát vụn.
Hắn phi thân lên, đuôi quét ngang ra, đụng vào một chỉ của Minh Đế, phát ra tiếng ầm vang đinh tai nhức óc.
Bên cạnh.
Trường Sinh Chân Quân cũng đang xuất thủ, tốc độ của hắn rất nhanh, thế như lôi đình. Trong phút chốc đã va chạm với hắc sắc Kỳ Lân trăm ngàn lần, dư ba Diệt Thế bao trùm bốn phương.
Đại chiến kịch liệt lập tức đến hồi gay cấn.
Thân ảnh của hai người quá nhanh, trong nháy mắt đã gia thủ nghìn vạn chiêu, một nước đi không cẩn thận cả bàn cờ đều thua. Cho dù là mạnh như Trường Sinh Chân Quân cũng không thể không ứng đối cẩn thận.

Chương 482. Nếu không trước tiên tới Thiên Cơ Lâu thử xem?

"Xoẹt!"
Một âm thanh như xé vải truyền đến.
Trường Sinh Chân Quân kêu lên một tiếng đau đớn. Giao chiến đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn bị thương, tuy là có thể ngăn cản thanh bảo luân này, nhưng lúc này hắn cũng không dễ chịu.
Áp chế về đẳng cấp, cho dù là hắn cũng không có biện pháp toàn vẹn. Mặc dù là binh khí biến thành, nhưng uy năng vẫn rất khó lường.
"Binh khí này tạm thời đặt trong tay của ngươi, lần sau ta sẽ tự mình tới lấy!"
Minh Đế nhìn thoáng qua chiến trường, lạnh nhạt nói một câu, sau đó trực tiếp đánh nát không gian, bước vào bên trong hắc động. Nàng bước vào

trong đó không bao lâu, thân ảnh trong nháy mắt đã biến mất.
"Chạy đi đâu!"
Trường Sinh Chân Quân gầm lên, thân thể hắn lớn lên, khí tức vượt qua cực hạn, hóa thành môn cự nhân khai thiên ích địa, lòng bàn tay có phù văn lóng lánh, lăng không đập xuống.
"Ầm ầm!" Thiên Địa bạo nổ.
Mảng lớn không gian bị nghiền nát, còn đánh vào sâu trong hỗn độn, sương mù vô biên cuộn trào mãnh liệt, nhưng ở đó đã không còn hình bóng Minh Đế.
"Đáng ghét!"
Trường Sinh Chân Quân nhìn hư không trống rỗng, phát ra một tiếng rống giận không cam lòng. Bố cục một năm, vậy mà vẫn để cho Minh Đế trốn thoát.
Cảm giác này giống như một quyền toàn lực đánh vào khoảng không, thất bại sâu đậm.
Minh Đế cũng không phải người bình thường, mười vạn năm có thể đạt đến Chân Tiên, trăm vạn năm trực tiếp tiến tới đại năng Trường Sinh Cảnh cũng không phải là không thể. Đợi nàng lần nữa đánh trở lại, khả năng mình sẽ gặp khó khăn.
"Trường Sinh Cảnh sao?"
Trường Sinh Chân Quân nhẹ giọng nói một câu, ánh mắt hắn lưu chuyển, nhìn về phía bảo luân phiêu phù trong hư không cách đó không xa, trong đôi mắt lóe lên một tia ước ao.
Tuy là Minh Đế chạy rồi.
Nhưng chuyến này cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.
Binh khí Trường Sinh Cảnh, giá trị phi phàm. Nếu như mang đến cho Thiên Cơ Lâu, e rằng có thể đổi một tin tức quý báu, nói không chừng mình có thể bước vào Trường Sinh Cảnh sớm hơn.
Nếu như mình bước vào Trường Sinh Cảnh. Đến lúc đó.
Lại đi tìm kiếm tung tích của Minh Đế, mặc dù trong tay nàng có nhiều con bài chưa lật hơn nữa cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của mình.
"Lần này làm phiền đạo hữu xuất thủ."
Trường Sinh Chân Quân thu hồi bảo luân, nhìn về phía Bạch Lễ Đại Đế bên cạnh mở miệng nói.
"Ta không phải vì giúp ngươi, mà là vì báo thù cho Tử Huyền Giới."
Bạch Lễ Đại Đế mở miệng. Thanh âm rất đạm mạc.

Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới khai chiến, mặc dù Trường Sinh Chân Quân này chưa từng ra tay với Tử Huyền Giới, nhưng bản thân hắn vẫn thuộc về trận doanh Địa Tiên Giới.
Sở dĩ hai người hợp tác hoàn toàn là bởi vì quan hệ lợi ích. Không có lợi ích.
Tất nhiên cũng không cần thiết hợp tác.
Trong tương lai, tỷ lệ trở thành địch nhân vẫn lớn hơn một chút.
"Minh Đế chưa chết, ngươi và ta vẫn có khả năng liên thủ, hơn nữa trải qua chuyện này hôm nay, Minh Đế tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, nói không chừng ngày nào đó sẽ ngóc đầu trở lại."
Trường Sinh Chân Quân chậm rãi nói.
"Nếu ngươi thật sự muốn tiêu diệt nàng, đại khái có thể đi Thiên Cơ Lâu một lần."
Bạch Lễ Đại Đế ý vị thâm trường nói: "Lấy thủ đoạn của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, tất nhiên biết lúc này Minh Đế đã chạy trốn tới địa phương nào."
"Ừm ?"
Chân mày Trường Sinh Chân Quân cau lại.
Đề nghị này, không thể không nói có vài phần khả thi. Lúc này.
Một Minh Đế bị trọng thương, nếu như lần nữa chiến đấu với mình, cho dù không có Bạch Lễ Đại Đế xuất thủ tương trợ, bằng vào một mình hắn cũng có thể dễ dàng trấn áp đối phương.
"Đa tạ đạo hữu nhắc nhở."
Trường Sinh Chân Quân chắp tay, nhẹ giọng nói rằng.
"Ta cũng là suy nghĩ cho Tử Huyền Giới."
Bạch Lễ Đại Đế đáp lại.
Trải qua trận chiến này, Tử Huyền Giới tổn thương nguyên khí nặng nề, thù của Địa Phủ xem như là báo được một phần, tiếp theo hắn còn phải tiếp tục thanh toán với những thế lực khác.
Vì vậy.
Bạch Lễ Đại Đế không ở lâu, hắn hơi chắp tay, sau đó vội vã xoay người rời đi.
... . . .
Đại chiến Chân Tiên kết thúc.
Bạch Lễ Đại Đế trở lại Tử Huyền Giới.
Chuyện này đưa tới sóng to gió lớn trên cả ba thế giới, từng sinh linh Tử Huyền Giới đều thấy được Bạch Lễ Đại Đế trở về, thậm chí có một số

người của Địa Tiên Giới cũng nhìn thấy thân ảnh Bạch Lễ Đại Đế.
Mà tương tự.
Cũng không ai biết được tin tức của Minh Đế.
Cho dù Địa Phủ trong ngày thường vô cùng cao điệu, mấy ngày nay cũng trở nên yên lặng, giống như trên thế giới chưa từng có thể lực này vậy.
Tình huống này.
Làm cho trong lòng vô số người cảm thấy nặng nề.
Bạch Lễ Đại Đế trở về, nghĩ đến Trường Sinh Chân Quân mạnh hơn hắn cũng sẽ không có chuyện gì. Mà Minh Đế không có tin tức, chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít.
"Minh Đế thực sự bỏ mình sao?"
Trong Địa Tiên giới có người khẽ nói.
Một vị Chân Tiên vẫn lạc cũng không phải là tin tức nhỏ, sẽ gây nên sóng to gió lớn. Đáng tiếc.
Chiến trường của đám người Minh Đế chính là Bạo Loạn Tinh Hải vực, kết quả chiến đấu không có ai chứng kiến, về phần tự thân đi hỏi hai vị Chân Tiên còn sống một chút, phỏng chừng không có mấy người có lá gan này.
"Minh Đế đã thành tiên, tên của nàng biến mất khỏi Đế Bảng, sống hay chết quá khó đoạn, phỏng chừng hiện nay trên đời chỉ có lác đác mấy người biết kết quả mà thôi."
Một vị Đại Đế cổ xưa thở dài nói.
Minh Đế cả đời kinh tài tuyệt diễm, ngắn ngủi mười vạn năm đã đi đến trình độ này, có thể nói một câu vô tiền khoán hậu. Vốn nên có tương lai càng thêm huy hoàng.
Ai có thể nghĩ nàng lại đắc tội với Trường Sinh Chân Quân. Nói một câu tạo hóa trêu ngươi cũng không quá đáng chút nào.
"Sau khi thế giới dung hợp, một vài tồn tại cổ xưa cũng sẽ hành tẩu trên thế gian, cho dù sau khi thành tiên cũng vẫn có nguy cơ vẫn lạc a!”
Một vị Đại Đế khác rầu rĩ nói.
Ở tuế nguyệt trước kia, đừng nói là thành tiên, cho dù là thành đế cũng đã là tồn tại vạn cổ độc tôn, có thể nói cố tình đi tìm đường chết cũng chưa chắc sẽ chết.
Nhưng hôm nay, toàn bộ đều đã khác.
Tôn tôn Chân Tiên xuất thế, những Đại Đế này lập tức trở thành tồn tại tương đối lúng túng. Chân Tiên cũng đã chết, còn có ai quan tâm những Đại Đế như bọn họ nữa ?

Sau khi thế giới dung hợp, nếu như không nhanh chóng tăng thực lực lên, cục diện tiếp theo chỉ sợ sẽ tàn khốc hơn nữa.

Chương 483. Dư nghiệt Phương thị nhất tộc? .

Không có đủ thực lực, đối mặt với đại thế huy hoàng trong tương lai, chỉ sợ là Đại Đế cũngsẽ trở thành pháo hôi, dù sao Chân Tiên cũng chỉ tạm thời là mạnh nhất mà thôi.

. . Trong đại điện Phù Vân Sơn.

Phù Vân Sơn Chủ khí độ uy nghiêm, ung dung hoa quý, hắn mặc một bộ trường bào, đầu đội Ngọc Quan, trong tay cầm một viên ngọc giản, trên đó ghi lại tin tức vừa mới truyền về.

Sau một hồi lâu.

NĂm ngón tay hắn nắm chặt, quang hoa bắn tung tóe, ngọc giản trong tay hóa thành một mảnh bột phấn.

"Đáng ghét!"

"Rốt cuộc là vì sao ?"

"Tại sao Trường Sinh Chân Quân lại liên thủ cùng Bạch Lễ Đại Đế? Hắn thân là tiền bối Địa Tiên Giới, không phải nên liên thủ cùng Minh Đế đối kháng với kẻ thù bên ngoài sao?"

Phù Vân Sơn Chủ tức giận nói.

Nơi đây chính là đại điện chưởng giáo của Phù Vân Sơn, năm đó Phù Vân Sơn bọn họ đã từng sinh ra một vị Chân Tiên, tuy là Chân Tiên chết rồi, nhưng vẫn để lại nội tình kinh khủng.

Vì vậy.

Hắn ở chỗ này nhổ nước bọt Trường Sinh Chân Quân, không lo lắng bị đối phương nghe được chút nào.

"Kết quả... . ."

"Toàn bộ vô tận sinh linh Địa Tiên Giới, phỏng chừng cũng không có mấy người dự liệu được."

Bên cạnh Phù Vân Sơn Chủ, một ông lão trên mặt nở nụ cười khổ, bất đắc dĩ nói.

Vốn là.

Tất cả mọi người bọn họ đều cho rằng, Bạch Lễ Đại Đế nhất định là khó có đường sống, nhưng người nào có thể nghĩ đến, cuối cùng vẫn lạc không phải Bạch Lễ Đại Đế, mà là Minh Đế.
Như vậy.
Bạch Lễ Đại Đế vẫn sống tốt, Phù Vân tiên bia của Phù Vân Sơn bọn họ phải làm sao bây giờ ? Đây chính là một kiện tiên binh a!
Vốn là vật lão tổ lưu lại cho người đến sau. Trơ mắt nhìn đồ vật nhà mình tỏa ra hào quang rực rỡ ở trong tay người khác, thấy thế nào cũng khó chút không thể nói nổi.
“Phù Vân tiên bia liên hệ trọng đại, bất kể như thế nào cũng không thể rơi vào trong tay ngoại nhân, phải nghĩ biện pháp lấy về.”
Phù Vân Sơn Chủ lạnh giọng nói.
Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phương hướng Tử Huyền Giới, trong đôi mắt hiện lên một vệt hàn quang, nếu không phải Bạch Lễ Đại Đế đã thành tiên, lúc này hắn đã sớm dẫn người giết qua.
Mặc dù Bạch Lễ Đại Đế bài danh thứ chín Đế Bảng, thực lực mạnh mẽ, nhưng có thể kháng trụ mấy vị Đại Đế liên thủ ?
"Sơn chủ, Phù Vân Sơn đã vô số năm chưa từng sinh ra một vị Chân Tiên, muốn đoạt lại Phù Vân tiên bia từ trong tay Bạch Lễ Đại Đế, độ khó. . . ."
"Không kém gì lên trời ăn."
Trưởng lão kia trầm giọng nói, bằng thực lực của Phù Vân Sơn bọn họ bây giờ, trêu chọc Bạch Lễ Đại Đế không khác gì tự tìm đường chết. Nếu như bị một bàn tay của người ta đập chết, phỏng chừng trong Địa Tiên giới cũng sẽ không có ai ra mặt giúp bọn hắn.
Ngược lại.
Những người đó sẽ nhanh chóng chia nhau nội tình của Phù Vân Sơn.
"Nếu không, trước tiên tới Thiên Cơ Lâu thử xem?"
Phù Vân Sơn Chủ trầm ngâm nửa ngày, bỗng nhiên nói rằng.
"Thiên Cơ Lâu?"
Sắc mặt Trưởng lão ngẩn ra, nửa ngày không phản ứng kịp. Một lát sau, mới suy tư nói: "Nghe nói Thiên Cơ lâu chủ có thể thông hiểu Thiên Cơ, biết quá khứ tương lai, ngay cả Địa Tiên Giới dung hợp cùng Tử Huyền Giới cũng là hắn âm thầm ra tay. Nếu như có hắn ra mặt, lấy Phù Vân tiên bia về sẽ không thành vấn đề."
"Để Thiên Cơ lâu chủ đứng ra, chuyện này khó khăn đến lúc nào?"
Phù Vân Sơn Chủ lắc đầu.

Nhân vật có thể dung hợp hai giới, cũng không phải là Phù Vân Sơn bọn họ có thể tùy tiện nói chuyện, chớ đừng nói chi là thỉnh cầu nhân vật như vậy đứng ra giúp Phù Vân Sơn bọn hắn.
"Mặc dù Thiên Cơ lâu chủ không chịu đứng ra, nhưng nếu chúng ta có thể hỏi thăm hắn một chút tin tức, hắn có thể chỉ điểm một con đường sáng."
Vị trưởng lão này ngẫm nghĩ một lát, tiếp tục nói ra: "Trong khoảng thời gian này, ta ở bên trong Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới nghe được không ít tin tức, trong đó rất nhiều tin tức, đều là có quan hệ cùng Thiên Cơ Lâu."
"Ồ?"
Trên mặt Phù Vân Sơn Chủ lộ ra một tia hiếu kỳ, hỏi "Tin tức gì ?"
"Không dối gạt sơn chủ."
Trưởng lão chắp tay, không hề thừa nước đục thả câu, hắn mở miệng nói ra: "Từ tin tức ta lấy được mà xem, tính từ thời điểm Thiên Cơ Lâu xuất hiện ở Thiên Nguyên Giới sớm nhất, đến nay cũng chỉ mới mười năm mà thôi."
"Nhưng sức mạnh chỉnh thể của toàn bộ Thiên Nguyên Giới lại cao lên một cấp bậc, thậm chí trong một năm ngắn ngủi còn xuất hiện mấy vị Đại Đế!"
"Cái này... . . ."
Phù Vân Sơn Chủ nghe được tin tức này, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng, gật đầu một cái nói: "Đây chính là một tin tức quan trọng, có điều ta đã biết rồi."
Thiên Cơ lâu chủ có thể tùy ý chỉ điểm người khác thành đế, thậm chí thành tiên, đây cũng không phải là bí mật.
Chớ nói Thiên Nguyên Giới, cho dù là Tử Huyền Giới hay thậm chí Địa Tiên Giới, trong khoảng thời gian ngắn này từ Chân Tiên cho đến người tu luyện bình thường, hầu như đều đã quen tai.
Dù sao.
Bạch Lễ Đại Đế cùng Minh Đế có thể thành tiên, ít nhiều đều là vì có Thiên Cơ Lâu.
"Tuy là trong Phù Vân Sơn chúng ta có mấy vị Đại Đế, nhưng không một ai có thể bước lên trên Đế Bảng, người mạnh nhất chính là Diêm Ma Đại Đế, hắn cách thành tiên vẫn còn một đoạn."
"Mặc dù chúng ta tới Thiên Cơ Lâu, bỏ cái giá ra thật lớn, thu được cơ duyên thành tiên, nhưng nội tình của Diêm Ma Đại Đế không đủ, sợ rằng sẽ lãng phí cơ hội lần này."
Phù Vân Sơn Chủ lắc đầu nói. Con đường tu luyện, kẻ mạnh vẫn mãi mạnh.

Nếu như có thể bước lên trên Đế Bảng, sau đó lại thành tiên, vậy thì thực lực lúc ở Chân Tiên tuyệt đối là đẳng cấp cao nhất. Nếu như lấy nội tình lúc này của Diêm Ma Đại Đế miễn cưỡng thành tiên.
Phỏng chừng hắn sẽ trở thành một vị yếu nhất trong Vô Thượng Chân Tiên.
Cục diện này không phải là Phù Vân Sơn Chủ muốn thấy.
"Sơn chủ hiểu lầm rồi."
Trưởng lão lắc đầu, chậm rãi nói ra: "Ta cũng không nói muốn để cho Diêm Ma Đại Đế thành tiên, mà là nói về tiên binh!"
"Ừm ?"
Sắc mặt Phù Vân Sơn Chủ run lên, trong đầu hắn dường như nghĩ tới điều gì, trầm giọng nói: "Nói tiếp đi."

Chương 484. Dư nghiệt Phương thị nhất tộc? . (2)

"Theo tại hạ được biết, bên trong Thiên Nguyên Giới có mấy thế lực, lúc trước nội tình cũng không có đế binh, nhưng có mấy người mua được tin tức từ Thiên Cơ Lâu."
"Từ đó thu được một thanh đế binh!"
Vị trưởng lão này nhìn thoáng qua phương hướng Thiên Nguyên Giới, trong con ngươi hiện lên vẻ mong đợi, nói: "Nếu Thiên Cơ lâu chủ có thể chỉ điểm người khác thành tiên, thậm chí để cho Bạch Lễ Đại Đế của Tử Huyền Giới, lấy được tiên binh của lão tổ Phù Vân Sơn chúng ta lưu lại... . ."
"Vậy còn Phù Vân Sơn chúng ta, chẳng lẽ không thể học theo người đi trước ?"
Nội tình của Phù Vân Sơn bọn họ không kém, so với một số thế lực mạnh mẽ còn phải khủng bố mấy phần, nếu không bọn họ cũng không thể huỷ diệt Phương thị nhất tộc.
So với nhóm thế lực giống như Ngọc Hư Cung chỉ kém duy nhất một vị Chân Tiên! Hoặc có lẽ là một thanh tiên binh khiến quần hùng kinh sợ.
Nếu có thể thu được một kiện tiên binh, cho dù không có Phù Vân tiên bia lão tổ lưu lại, lúc bọn họ đối mặt với một thế lực Vô Thượng cũng có thể ung dung một chút.
Suy cho cùng.

Thứ bọn họ muốn cũng không phải là Phù Vân tiên bia, cũng không phải hoàn toàn là vì nhà lão tổ mình, chẳng qua chỉ là muốn một kiện tiên binh mà thôi.
"Về phần tiên binh này có phải Phù Vân tiên bia hay không, khác biệt cũng không lớn. Ngươi nói. . . . . thẳng."
Phù Vân Sơn Chủ chắp hai tay sau lưng, sắc mặt trầm ngâm, trong lòng hắn cũng đang suy nghĩ độ khả thi của chuyện này. Sau khi suy tư một hồi lâu, hắn chậm rãi nói ra: "Trong Địa Tiên giới, mỗi một vị Chân Tiên sinh ra, đều là nhân vật có danh tiếng cực lớn. Binh khí trong tay bọn họ đều có người phía sau chưởng khống, nếu như Thiên Cơ Lâu cũng tìm không được tiên binh vô chủ, vậy nên làm như thế nào ?"
Thiên Cơ lâu chủ có thể suy tính Thiên Cơ không sai. Nhưng dù sao. Ngoại trừ Địa Tiên Giới, những thế giới khác cũng chưa từng xuất hiện Chân Tiên, cho dù có thì cũng là thành tiên ở Dị Giới, binh khí không có khả năng trở lại thế giới trước kia.
Như vậy.
Cũng chỉ còn lại Địa Tiên Giới khả thi. Nhưng mà trong Địa Tiên giới từ trước tới nay, mỗi một món tiên binh đều bị người khác nắm trong lòng bàn tay, căn bản không lưu lạc ra bên ngoài.
"Không phải là sơn chủ đã quên một người chứ?"
Vị trưởng lão này mỉm cười, lộ ra vẻ thần bí.
"Ai ?"
Phù Vân Sơn Chủ ngẩng đầu hỏi.
"Phương Hàn!"
Trong miệng trưởng lão thờ ơ phun ra hai chữ.
"Dư nghiệt Phương thị nhất tộc?"
Thần sắc Phù Vân Sơn Chủ ngẩn ra, hai chữ này hắn đã quá quen thuộc. Mấy trăm ngàn tộc nhân trong Phương thị nhất tộc đều bị người khác tiêu diệt, chỉ có hai người là chạy được ra ngoài.
Chính là thiếu chủ của Phương thị nhất tộc cùng với người hầu của hắn. Hai người kia, đối với Phù Vân Sơn mà nói cũng không coi vào đâu. Lão bộc của Phương Hàn cũng chỉ là nhân vật Đại Thánh Cấp mà thôi, ở Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới có lẽ cũng coi là một đại nhân vật.
"Nhưng ở trước mặt Phù Vân Sơn chỉ là một con kiến hơi lớn một chút. Phái một vị Chuẩn Đế ra, có thể dễ dàng nghiền chết hai người bọn họ."
“Không sai.”

Vị trưởng lão này gật đầu, nói: "Trong Tử Huyền Giới, tất cả truyền thừa của tổ tiên Phương thị tộc lưu lại, sau khi truyền thừa xuất thế cũng không có tiên binh hiện thế."
"Mà lại... ... . ."
" Phù Vân Sơn chúng ta huỷ diệt Phương thị nhất tộc, cũng không tìm được tiên binh của lão tổ bọn họ lưu lại."
"Bởi vậy ta suy đoán tiên binh Phương thị lão tổ lưu lại, vô cùng có khả năng đang ở trên người Phương Hàn, chúng ta không cần thực sự tìm kiếm tung tích của tiên binh kia, chỉ cần tìm được Phương Hàn, vậy là đủ rồi!"
Nói xong.
Vị trưởng lão này vươn một bàn tay ra, nắm chặt hư không, khóe mắt hiện lên một tia lạnh lẻo, điềm nhiên nói: "Chỉ cần Phương Hàn rơi vào trong tay Phù Vân Sơn chúng ta, chúng ta sẽ có vô số phương pháp khiến cho hắn mở miệng, chủ động nói ra nơi cất giấu tiên binh của Phương thị nhất tộc bọn họ!"
Phương Hàn cùng lắm chỉ là một thiên kiêu trẻ tuổi.
Đối với người cùng thế hệ mà nói, có thể xem như là kinh diễm, nhưng rơi vào trong tay Phù Vân Sơn, một Lão Quái Vật tùy tiện xuất thủ là có thể quan sát toàn bộ tin tức trong đầu hắn một lần.
Thậm chí.
Nếu như có người muốn, còn có thể trực tiếp đoạt xá Phương Hàn. Dù sao.
Thiên tư của Phương Hàn không kém, trong khoảng thời gian này bài danh trên vạn giới Thiên Kiêu Bảng lại một lần nữa tăng lên, sau đó đoạt xá Phương Hàn, nói không chừng còn có thể tu luyện thành tiên.
Một kiện tiên binh cộng thêm một tôn tiên nhân, vụ mua bán này, thấy thế nào cũng đều vô cùng có lời!
"Tốt!"
Phù Vân Sơn Chủ khẽ quát một tiếng, trên mặt lộ ra ý động, hiển nhiên hắn cũng cho rằng biện pháp này có tính khả thi rất cao.
Đi Thiên Cơ Lâu, hỏi tin tức một kiện tiên binh, cái giá phải trả tất nhiên rất cao. Thế nhưng nếu như là tìm người, vậy thì lại khác.
Một thanh niên giống như Phương Hàn, tiềm lực trong tương lai có lớn, đó cũng chỉ là tương lai. Phù Vân Sơn muốn tìm được hắn, chút đại giá này bọn hắn vẫn còn trả được.
"Sơn chủ, có một chuyện tại hạ không biết có nên nói hay không."

Vị trưởng lão này vừa mới nở nụ cười xong, sắc mặt lần nữa biến thành băng lãnh, thậm chí còn có một tia sát ý không che giấu chút nào.
"Chuyện gì ?"
Phù Vân Sơn Chủ hỏi.
"Lúc trước."
Vị trưởng lão này suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Khi Tử Huyền Giới cùng Địa Tiên Giới chưa hợp lại thành một, Phù Vân Sơn chúng ta từng có một vị Đại Đế đi qua thông đạo hai giới, đã tiến vào Tử Huyền Giới... ..."
"Không sai, đúng là có chuyện này."
Phù Vân Sơn Chủ gật đầu.
Chuyện này, hắn hiểu rất rõ, dù sao vị Đại Đế kia là do hắn phái đi ra ngoài, chính là vì chiếm lấy truyền thừa của lão tổ Phương thị nhất tộc lưu lại.
Thật không nghĩ đến chính là vị Đại Đế kia tiến nhập Tử Huyền Giới không được bao lâu, đã đột nhiên bỏ mình. Cho đến bây giờ cũng không tra ra được một chút tin tức nào.
Cuối cùng.
Bọn họ chỉ có thể quy kết rằng có Đại Đế của Tử Huyền Giới động tay. Dù sao hiện tại Địa Tiên Giới cùng Tử Huyền Giới khai chiến, nội tình Tử Huyền Giới tuôn ra cũn không nhỏ.
Mỗi một vị Đại Đế đều có thực lực mạnh mẽ.
Nếu như muốn vây giết Đại Đế Phù Vân Sơn bọn họ, cũng không phải là việc khó.
"Chẳng lẽ ngươi có đầu mối gì ?"

Chương 485. Trực tiếp đem bên ngoài huỷ diệt mới có thể.

Phù Vân Sơn Chủ hỏi: "Đã điều tra được thân phận của hai vị Đại Đế động thủ chưa?"
Hai giới dung hợp, Phù Vân Sơn là một trong những thế lực bước vào Tử Huyền Giới sớm nhất, so với Địa Phủ cũng không kém bao nhiêu, một trong những mục đích của bọn họ chính là vì báo thù cho Đại Đế đã chết đi.
"Không dối gạt sơn chủ, tại hạ quả thực biết được một chút tin tức."
Vị trưởng lão này chắp tay nói.

Hắn hắng giọng một cái, tiếp tục mở miệng nói: "Lúc đó có hai người xuất thủ đối với Đại Đế Phù Vân Sơn ta. Một người trong đó có thực lực Đại Đế đỉnh phong."
"Căn cứ vào tin tức Phù Vân Sơn chúng ta lấy được mà xem, sợ rằng thực lực cách Đế Bảng cũng không xa!"
"Về phần một người khác, chính là xuất từ Thiên Nguyên Giới, tên là Cửu U Đại Đế!"
"Bởi vì vị Cửu U Đại Đế này xuất thủ, bố trí một tòa Khốn Trận, mới ngăn chặn được đường lui của Đại Đế Phù Vân Sơn chúng ta, nếu không hắn vẫn có thể đi."
"Ừm ?"
Phù Vân Sơn Chủ nghe vậy, chân mày không khỏi nhíu một cái.
Chuyện này có chút ngoài dự liệu của hắn. Vốn tưởng rằng chỉ có Đại Đế Tử Huyền Giới động thủ, nhưng không nghĩ tới trong đó còn liên quan đến cả Thiên Nguyên Giới.
Thiên Nguyên Giới mạnh mẽ không? Nói thật.
Ở trong mắt rất nhiều thế lực của Địa Tiên Giới, Thiên Nguyên Giới so với Tử Huyền Giới còn yếu hơn một chút, nhưng sau khi có Thiên Cơ Lâu tồn tại, ý nghĩa đã khác.
Cũng chính bởi vì có Thiên Cơ Lâu cho nên đến ngày hôm nay, trong Địa Tiên giới có rất ít thế lực dám công phạt Thiên Nguyên Giới.
"Một vị Đại Đế đỉnh phong cùng một vị Đại Đế Thiên Nguyên Giới, có chút vướng tay chân."
Phù Vân Sơn Chủ thì thào nói rằng.
"Không chỉ như vậy, có người nói vị Đại Đế đỉnh phong kia sử dụng Thần Thông có vết tích công pháp Phương thị nhất tộc, hơn nữa dường như vị Cửu U Đại Đế kia cũng có không ít giao tình với Phương Hàn."
"Mấy vị thiên kiêu Địa Tiên Giới chúng ta có người từng nhìn thấy, Phương Hàn cùng Cửu U Đại Đế cùng với một vị Long Đế đồng thời xuất hiện ở trước cửa Thiên Cơ Lâu."
Vị trưởng lão này lần thứ hai nói bổ sung.
. .
"Mấy tin tức này cũng không khó tìm hiểu. Chỉ cần hỏi một số thiên kiêu trước đây tiến vào Tử Huyền Giới là có thể biết được, dù sao đám người Dương Tiễn đều đã từng tiến vào Thiên Cơ Lâu."
"Nói như vậy, phía sau Phương Hàn có người làm chỗ dựa rồi?"

Phù Vân Sơn Chủ hơi nheo mắt, ở sâu trong đáy mắt trong lúc lơ đãng lóe lên một tia hàn quang.
Phù Vân Sơn bọn họ ở Tử Huyền Giới cùng Thiên Nguyên Giới cũng không có danh tiếng quá lớn, thế cho nên a miêu a cẩu gì cũng đều có thể khiêu khích một chút sao?
Vị Cửu U Đại Đế cùng với Long Đế kia cũng chỉ mới thành đế mà thôi. Thực lực chỉ là Đại Đế cấp thấp. Phù Vân Sơn nếu muốn, chỉ cần phái ra một vị Diêm Ma Đại Đế là có thể quét ngang toàn bộ, sở dĩ không động thủ chỉ vì kiêng kỵ Thiên Cơ Lâu mà thôi.
Chỉ là hai nhân vật mới thành đế, vậy mà không biết sống chết trêu chọc đến Phù Vân Sơn, sợ là bọn họ không biết nội tình Địa Tiên Giới thâm hậu cỡ nào.
Lại càng không biết cục diện của Tử Huyền Giới lúc trước nghiêm trọng bao nhiêu.
"Đã như thế, vậy để cho Diêm Ma Đại Đế tự mình đi Thiên Cơ Lâu một chuyến đi, đồng thời cho mấy thế lực lệ thuộc Phù Vân Sơn chúng ta đi dò xét thái độ của Thiên Cơ lâu chủ một chút."
"Tùy tiện tìm mấy Thánh Địa ở Thiên Nguyên Giới trực tiếp huỷ diệt là được."
Phù Vân Sơn Chủ thờ ơ nói.
Phù Vân Sơn khẳng định không dám sinh ra những tâm tư khác đối với Thiên Cơ lâu chủ, nhưng đối phó với mấy Thánh Địa thì vẫn nắm chắc trong lòng bàn tay.
Ở sau khi chuyện này thành công.
Nếu như Thiên Cơ lâu chủ trách tội, Phù Vân Sơn bọn họ cũng chỉ huỷ diệt mấy Thánh Địa mà thôi, hoàn toàn có thể tới Thiên Cơ Lâu để bồi tội. Cùng lắm thì tự móc tiền túi, xuất ra một chút máu là được.
Nhưng nếu như Thiên Cơ lâu chủ không quan tâm, vậy thì cũng không thể trách Phù Vân Sơn bọn họ. Đến lúc đó.
Đừng nói là Long Đế, Cửu U Đại Đế, cho là các thế lực khác cũng khó tránh khỏi bị thanh tẩy. Một thế giới không có nổi một người bước lên Đế Bảng, chẳng lẽ bọn họ còn có thể xuất ra một vị Chân Tiên hay sao?
... . . . Dù sao.
Nếu như Thiên Nguyên Giới thật sự có Chân Tiên, lúc trước Táng Thiên Đại Đế chỉ là Đại Đế đỉnh phong, cũng không cần làm phiền Thiên Cơ lâu chủ tự mình xuất thủ.

Bởi vậy có thể thấy được.
Thực lực tổng thể của Thiên Nguyên Giới so với Tử Huyền Giới yếu hơn một đẳng cấp.
"Dạ."
Vị trưởng lão kia gật đầu, chắp tay nói ra: "Tại hạ lập tức đi an bài."
Sau khi trưởng lão kia rời đi không lâu. Thiên Nguyên Giới.
Cách Đại Hoang thành ngoài nghìn vạn dặm.
Hai người Phương Hàn cùng với Lan di trải qua hơn một năm, khó khăn lắm mới chạy tới được nơi này, cũng không phải là bọn họ không nóng lòng.
Mà là phạm vi hai giới thật sự quá lớn. Dù sao.
... .
Lan di chỉ có thực lực Đại Thánh, muốn đi ngang qua hai giới có chút phí sức. Cho dù không ngừng sử dụng Đại Na Di phù trong tay, cũng chỉ miễn cưỡng đi tới phụ cận Đại Hoang thành.
Nếu như không có Đại Na Di phù hỗ trợ, dựa vào thực lực bản thân bay tới.... ít nhất ... Cũng phải mấy trăm năm mới được.
"Thiếu chủ, nơi đây đã là Thiên Nguyên Giới, thuộc phạm vi của Thiên Dận Hoàng Triều, còn 15 triệu dặm nữa chính là Đại Hoang thành. Đến nơi này, cho dù là Đại Đế cũng không dám tùy ý xuất thủ."
Lan di nhẹ giọng nói rằng.
Dọc theo con đường này, bọn họ vẫn luôn lo lắng chờ đợi, không có một ngày sống yên ổn.
Thật sự là thực lực của hai người quá yếu, mà thực lực Phù Vân Sơn lại quá mạnh mẽ, bọn họ không biết được có thể một ngày nào đó sẽ có một vị Đại Đế, đột nhiên đi tới trước mặt hai người hay không.
Cho dù là trong tay Phương Hàn nắm bắt một lá bài tẩy, nhưng cũng không thể cho bọn họ cảm giác quá an toàn. Có thể nói.
Con bài chưa lật chỉ có thể kiên trì một canh giờ, một giờ này không tiêu diệt được một vị Đại Đế, cũng không trốn thoát được một vị Đại Đế truy tung, chớ đừng nói chi là trong vòng một giờ chạy tới Đại Hoang thành.

Chương 486. Cái này Thiên Cơ Lâu, chúng ta còn có đi không ? .

Chương trước Chương sau

Có thể nói.
Lá bài tẩy này chỉ có thể dùng để bảo mệnh, không thể dùng làm gì khác được.
"Dọc theo con đường này, Lan di khổ cực rồi."
Phương Hàn gật đầu, mở miệng nói.
"Đây đều là việc lão thân phải làm.” Lan di gật đầu, mỉm cười nói.
Đến nơi này, tinh thần căng thẳng tạm thời thư thái hơn không ít, mặc dù nơi đây không phải trong phạm vi Đại Hoang thành, nhưng Thiên Dận Hoàng Triều cách Đại Hoang thành không xa.
Cho dù có Đại Đế chạy tới Phương Hàn cũng không sợ.
Thời gian một giờ, kích phát thực lực Đại Đế, vượt qua khoảng cách một nghìn vạn dặm, tiến vào trong Đại Hoang thành bảo mệnh, vẫn rất thoải mái.
"Thiếu chủ... . . . . ."
Lan di nhìn thoáng qua phương hướng Thiên Cơ Lâu, sắc mặt có chút phức tạp. Nàng trầm ngâm mở miệng, không biết có nên nói tiếp hay không.
"Lan di có chuyện gì, cứ nói đừng ngại."
Phương Hàn nói.
Lan di là thân nhân duy nhất ở trên đời này của hắn, nếu không có Lan di, bằng vào mình hắn, sớm đã không biết chết rồi bao nhiêu lần.
Lần này đi tới Thiên Cơ Lâu, trong lòng hắn đang tính toán đổi cho Lan di một cơ duyên.... ít nhất ... Cũng phải thành tựu Chuẩn Đế.
Như vậy.
Thực lực Lan di trở nên mạnh mẽ, có thể báo đáp một phần ân tình của nàng che chở, chỉ số an toàn của mình cũng có thể tăng lên một chút.
"Thiếu chủ, ngươi thực sự định, dùng chút nội tình cuối cùng của Phương thị nhật tộc để đổi lấy..."
. . . . .
Lan di nói tới chỗ này, cũng không nói tiếp. Nhưng Phương Hàn đã hiểu ý của nàng.
"Lan di không cần lo lắng, có một số thứ để ở trong tay chúng ta cũng chỉ là vật chết, đã không thể sử dụng, còn có thể bị người khác cướp mất. Chẳng bằng đổi một số tin tức hữu dụng đối với chúng ta."
Phương Hàn chậm rãi nói.
Có một số việc hắn nhìn rất rõ ràng.

Vật Phương thị lão tổ lưu lại tất nhiên là vạn phần trân quý, nhưng lúc này mình căn bản không dùng được. Ví dụ như một kiện tiên binh.
Mạnh mẽ thì có mạnh mẽ.
Nhưng mà thực lực của chính mình, thậm chí là thực lực Lan di, căn bản không cách nào thôi động. Vẻn vẹn một kích, sợ rằng đã rút đi tất cả Chân Nguyên.
Nếu có thể tiêu diệt địch nhân thì tốt, nếu như không giết được, chỉ sợ tiếp theo chỉ có thể mặc cho địch nhân cấu xé.
"Nếu như lão tổ trên trời có linh, phỏng chừng cũng không muốn nhìn thấy hậu nhân Phương thị bởi vì một đồ vật chết mà khiến cho toàn bộ Phương thị nhất tộc bị đoạn tuyệt."
Phương Hàn tiếp tục bồi thêm một câu. Lời này vừa nói ra.
"Lan di than nhẹ một tiếng, không nói thêm gì nữa."
“Nếu tâm ý thiếu chủ đã quyết, lão thân cũng sẽ không.....”
Nàng vừa mở miệng, còn chưa nói xong.
Cuối chân trời.
Một mặt trời màu đen mọc lên.
Bên trong mặt trời có một chiếc Xa Liễn(xe kéo) màu đen nhánh, được hai đầu Thương Long kéo đằng trước, ầm ầm bay ngang trời, trên đó có một nam tử cực kỳ uy nghiêm đang ngồi.
Dường như là Thiên Đế phục sinh, Quân Lâm Thiên Hạ.
Vào giờ khắc này, chúng sinh run sợ, mỗi người đều tim đập nhanh hơn vạn lần giống như đối mặt với thần minh, còn có không biết bao nhiêu người quỳ rạp xuống đất, nơm nớp lo sợ.
"Đại Đế!"
"Phương Hàn ngẩng đầu, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh hãi."
Cỗ khí thế này. .
Lan di cũng mở miệng, nàng vội vã lấy ra một khối ngọc bội, kích hoạt nó, một màn ánh sáng màu xanh lam nhạt trong nháy mắt hình thành, bao trùm hai người vào trong đó.
Tất cả khí tức ở bên ngoài lập tức bị xóa đi.
Đây là vật bảo mệnh của Phương Hàn mười vạn năm sau đưa cho bọn họ, chỉ cần thực lực không cao hơn Phương Hàn của mười vạn năm sau, gần như không cách nào khám phá cảnh tượng bên trong.
Cho dù là Đại Đế cũng không được.
"Long hàng!"

Tốc độ của Xa Liễn rất nhanh, nháy mắt đã vượt qua nghìn vạn dặm."
Hầu như trong phút chốc đã đi qua đỉnh đầu hai người. Trên Xa Liễn. Bóng người màu đen, tư thế oai hùng vĩ đại giống như thần thánh, chỗ ánh mắt hắn lướt qua, hư không cũng phải chấn động, dường như muốn vỡ nát, hắn là không chịu nổi sức mạnh này.
Đế uy Vô Thượng mênh mông cuồn cuộn thập phương, Cửu Thiên Thập Địa chấn động! Lúc này.
Bên trong Thiên Nguyên Giới có không biết bao nhiêu tồn tại cường đại bị thức tỉnh, vội vàng nhìn về phương hướng Thiên Cơ Lâu. Bọn họ rất nghi hoặc, tại sao bên trong Thiên Nguyên Giới lại xuất hiện một vị Đại Đế thần bí.
Hơn nữa vị Đại Đế này còn kiêu căng như vậy, giống như rất sợ người khác không biết hắn đi tới Thiên Cơ Lâu vậy. Ngày bình thường.
Bất luận một vị Đại Đế nào đi tới Thiên Cơ Lâu cũng đều lén lén lút lút, hận không thể triệt để thay hình đổi dạng để che đậy hành tung của mình, để trong tương lai cho kẻ địch một việc kinh hỉ.
Nhưng vị Đại Đế này lại làm ngược lại.
Khiến cho trong lòng mỗi người đều tràn đầy nghi hoặc, muốn biết được rốt cuộc là ai, lại cuồng vọng như vậy.
... .
"Nếu như lão thân đoán không lầm, người này chắc là Diêm Ma Đại Đế của Phù Vân Sơn."
Lan di thì thào nói.
"Diêm Ma sao?"
Phương Hàn mở miệng, thanh âm rất lạnh lẽo, mang theo sát ý vô tận. Nếu không phải thực lực không đủ, vừa rồi hắn đã trực tiếp xuất thủ, thậm chí ngay cả con bài chưa lật bảo toàn tánh mạng duy nhất của hắn cũng đã xuất hiện trong lòng bàn tay.
Chỉ cần bóp nát, hắn có thể trong nháy mắt trở thành một tôn Đại Đế, sau đó xuất thủ công phạt Diêm Ma Đại Đế. Chỉ tiếc cuối cùng lại bị Lan di ngăn lại.
"Thiếu chủ, con bài chưa lật chỉ còn lại một lần cuối cùng, tuyệt đối không thể để cừu hận che mắt. Nếu như tộc trưởng còn trên đời, phỏng chừng cũng không muốn nhìn thấy cục diện này."
Lan di thở dài một tiếng, chậm rãi nói. Nàng rất hiểu tâm tình của thiếu chủ nhà mình. Bởi vì.

Lúc Phù Vân Sơn công phạt Phương thị nhất tộc, Diêm Ma Đại Đế này xuất thủ tàn nhẫn nhất, liên tục đánh chết mấy vị Thái Thượng Trưởng Lão của Phương thị nhất tộc, thậm chí tự tay đả thương phụ thân của Phương Hàn.
Lúc đó phụ thân của Phương Hàn, cũng là tộc trưởng của Phương thị nhất tộc, đối mặt với mấy thế lực như Phù Vân Sơn, Độn Thế Tiên Cung, dưới ba vị Đại Đế vây công, cuối cùng bất đắc dĩ mà nuốt hận.
Nếu như hắn chưa vẫn lạc nói, cho dù không thể leo lên Đế Bảng, phỏng chừng cũng không kém bao nhiêu. . . .
. . .

Chương 487. Thật có thể gặp phải sao?

"Ý của Lan di, ta đều hiểu!"
Phương Hàn hít sâu một hơi, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Sau một hồi lâu đè được lửa giận trong lòng xuống, hắn mới lên tiếng lần nữa.
Hiện tại hắn đối mặt với Diêm Ma Đại Đế không khác nào lấy trứng chọi đá, coi như là cộng thêm Lan di bên cạnh, phỏng chừng cũng không đủ cho Diêm Ma Đại Đế ấn một ngón tay.
Nếu như không phải trong tay bọn họ có một số con bài chưa lật, vừa rồi hai người đã chết rồi. Dù sao.
Một vị Đại Đế du ngoạn, trong phạm vi mấy chục triệu dặm, toàn bộ gió thổi cỏ lay đều không qua được hai mắt của hắn. Chỉ cần hắn muốn, một ý niệm trong đầu là có thể khiến cho Phương Hàn vạn kiếp bất phục.
"Thiếu chủ, chúng ta còn đi Thiên Cơ Lâu nữa không ?"
Lan di nhẹ giọng hỏi.
Thiên Cơ Lâu không có nguy hiểm, nhưng nếu cộng thêm một tên Diêm Ma Đại Đế, vậy thì lại khác. Lúc này mình đi tới Thiên Cơ Lâu, tương đương với tự chui đầu vào lưới.
"Đi!"
Phương Hàn mở miệng, hỏi ngược một câu: "Vì sao lại không đi ?"
"Nhưng mà, thiếu chủ... ..."
Lan di khuyên can.
Đối mặt với một vị Đại Đế cường đại, nàng thực sự không có chút lòng tin nào để có thể bảo vệ Phương Hàn hoàn hảo không chút tổn thường. Một khi

bước đi sai lầm, Phương thị nhất tộc sẽ vạn kiếp bất phục.
"Lan di không cần lo lắng, dù Diêm Ma Đại Đế mạnh mẽ, hắn lại dám động thủ ở Đại Hoang thành sao?"
Phương Hàn ung dung nói.
... .
Lan di nghĩ đến thực lực của Thiên Cơ lâu chủ, trong lòng thoáng thả lỏng một chút, nhưng bốn chữ Diêm Ma Đại Đế vẫn khiến cho nàng khó có thể yên lòng được.
Dù sao.
Ai cũng biết hắn đi tới Thiên Cơ Lâu, nhưng lại không biết Diêm Ma Đại Đế sẽ mua được tin tức gì ở Thiên Cơ Lâu. Nếu như là tin tức bất lợi đối với mình, vậy thì phiền toái lớn.
"Là lão thân liên lụy đến thiếu chủ."
Lan di bất đắc dĩ nói một câu.
Bọn họ lên đường một năm trước đó, khi đó hai giới vừa mới dung hợp, Phù Vân Sơn chưa bước vào Địa Tiên Giới, nhưng người ta sau khi trải qua một năm đại chiến.
Vẫn có thể tiến vào trong Thiên Cơ Lâu nhanh hơn bọn họ một bước, đây không thể không nói là thực lực cách biệt như lạch trời, căn bản khó có thể vượt qua được. Người có thực lực mạnh hơn, xuất phát sau mà đến trước cũng đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.
"Về sau Lan di không nên nói như vậy, nếu không có ngươi tồn tại, Phương Hàn ta sớm đã bỏ mạng ở Địa Tiên Giới, làm sao có thể đi tới ngày hôm nay?"
Phương Hàn mỉm cười nói một câu trấn an Lan di. Nói xong.
Hắn nhìn về phương hướng Thiên Cơ Lâu, tiếp tục nói ra: "Chúng ta cũng nên lên đường, khoảng cách mười triệu dặm, phỏng chừng còn phải tốn một chút thời gian."
"Dạ.”
Lan di gật đầu.
Đại Hoang thành.
Sau một khoảng thời gian trôi qua, lần nữa trở lại Đại Hoang thành.
Phương Hàn có cảm giác chỉ mới như ngày hôm qua. Lần trước tới nơi này là bị Mạnh Khánh Chi mang theo, từ đầu tới cuối chỉ mất mấy ngày mà thôi.

Nhưng hôm nay tự mình chạy tới, lại tốn hơn một năm. Điều này không khỏi làm cho hắn cảm thấy thổn thức.
Thời gian hơn một năm, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn. Đặt ở bên ngoài cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, nhưng đặt trong Đại Hoang thành lại không giống.
Thời gian hơn một năm ngắn ngủi.
Từng tòa Bạch Ngọc Lâu Các đột nhiên mọc lên từ mặt đất, Tiên Thảo chập chờn, thần thụ cứng cáp, Loan Điểu bay lượn, khắp nơi đều tỏa ra khí tức xuất trần, giống như thế ngoại tiên cảnh.
Năng lực xây dựng của người tu luyện, vào giờ khắc này được thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.
"Cuối cùng cũng đi tới Đại Hoang thành."
Lan di nhìn cảnh sắc chung quanh, hơi có chút mừng rỡ nói.
Đến nơi này, bọn họ có thể coi như là triệt để an toàn. Đừng nói chỉ có một tên Diêm Ma Đại Đế, cho dù lão tổ Phù Vân Sơn phục sinh cũng không làm gì được bọn họ.
"Đúng vậy."
Phương Hàn cũng có chút cảm khái nói một câu, sau đó tiếp tục nói: "Đi thôi, chúng ta đi tới Thiên Cơ Lâu. Đã qua một khoảng thời gian, hẳn là Diêm Ma Đại Đế của Phù Vân Sơn cũng nên rời khỏi Thiên Cơ Lâu rồi."
Quãng đường hơn mười triệu dặm, đối với Đại Thánh mà nói cần sấp sỉ một canh giờ. Thời gian dài như thế trôi qua, cho dù Diêm Ma Đại Đế mua cơ duyên thành tiên thì cũng nên rời khỏi rồi.
"Dạ."
Lan di không nghi ngờ gì, khẽ gật đầu.
... ...
Cùng lúc đó.
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Hai thân ảnh ngồi đối diện nhau.
Thần sắc Lý Vân tự nhiên, mặc một bộ thanh y không dính hạt bụi, trong tay hắn bưng một cái chén trà, khẽ nhấp một ngụm, mở miệng nói ra: "Lấy nội tình của ngươi trước mắt, muốn thành tiên còn cách một đoạn."
"Tất nhiên nếu ngươi vẫn muốn thành tiên, ta cũng có biện pháp. Thế nhưng sau khi thành tiên, thực lực thế nào thì phải xem vận số của chính ngươi."

Ở đối diện Lý Vân, Diêm Ma Đại Đế toàn thân mặc áo giáp màu đen, thần sắc câu nệ, không còn vẻ đường hoàng phóng đãng như vừa rồi nữa. Nghe được lời Lý Vân nói, trong lòng hắn tràn đầy sự không cam lòng.
Lần này đi tới Thiên Cơ Lâu, hắn chủ yếu có hai mục đích. Một số chuyện lặt vặt ngoài rìa, hắn đã biết được đáp án. Nhưng đến chuyện thành tiên này hắn lại bị kẹt lại.
Hắn không nghĩ tới, mình cùng với đám người Minh Đế lại chênh lệch lớn như vậy.
Người ta cũng tới Thiên Cơ Lâu một lần, trực tiếp thành tiên, mà mình lại được cho biết là không đủ nội tình, khó có thể thành tiên.
Lời nói của Thiên Cơ lâu chủ đã rất rõ ràng. Nếu như mình thật sự muốn thành tiên cũng không phải là không thể được, nhưng sau khi thành tiên sợ rằng sẽ ở tầng dưới cùng.
Làm không tốt còn có khả năng bị người vượt cấp khiêu chiến. Dù sao.
Về sau Thiên Cơ lâu chủ còn có thể xuống ta, chậm rãi dung hợp chư thiên vạn giới. Ai biết được trong những thế giới kia còn cất giấu quái thai gì, ở Đại Đế Cảnh đã có thực lực mạnh nhất?
Khiêu chiến Chân Tiên chân chính có thể không làm được, nhưng vượt cấp khiêu chiến những người thành tiên dựa vào phương pháp đặc thù như hắn, vấn đề cũng không quá lớn.
Một khi tồn tại Chân Tiên như mình bị một vị Đại Đế đánh bại, mặt mũi này cũng không cần giữ nữa.
"Xin hỏi tiền bối, phương pháp thành tiên trong miệng ngài là cái gì ?"

Chương 488. Thật có thể gặp phải sao? (2)

Diêm Ma Đại Đế mở miệng hỏi.
Đã biết trong tay Thiên Cơ lâu chủ có biện pháp khiến cho hắn có thể thành tiên, nếu không hỏi một chút, hắn thực sự không cam lòng, cho dù là nghe một chút cho đỡ khó chịu cũng tốt.
"Tạo Hóa Tiên Thảo, đã nghe thấy bao giờ chưa ?"
Lý Vân thong thả ung dung nói.
"Tạo Hóa... . . . Tiên Thảo ?"
Thần sắc Diêm Ma Đại Đế ngẩn ra, trong đôi mắt lộ ra một tia kinh hãi.

Hắn tất nhiên đã từng nghe nói đến tên của loại Tiên Thảo này, đây chính là một loại thần dược làm cho người ta thành tiên, có thể nói được sinh ra để dành cho những người như bọn hắn.
Dù sao nội tình của bọn họ không đủ, mạnh mẽ thành tiên, ngay cả thiên kiếp cũng có khả năng không vượt qua được, mà Tạo Hóa Tiên Thảo này lại có thể giúp bọn hắn nghịch thiên thành tiên, hơn nữa còn xóa đi thiên kiếp!
Tạo Hóa Tiên Thảo mạnh mẽ thì có mạnh mẽ, nhưng không phải là không có khuyết điểm.
Đó chính là dựa vào loại thần dược này để thành tiên, con đường trong tương lai sẽ triệt để bị chặt đứt, sau này rất khó có thể tiến thêm một bước, cảnh giới sẽ vĩnh viễn dừng lại ở Chân Tiên sơ kỳ!
Nhưng coi như như vậy.
Tạo Hóa Tiên Thảo vẫn làm cho vô số người chạy theo như vịt, không phải vị Đại Đế nào cũng đều có thể đột phá Chân Tiên. Cùng với việc buồn bã Tọa Hóa, còn không bằng cố gắng một chút.
Cho dù là Chân Tiên yếu nhất, nhưng hắn vẫn là Chân Tiên đúng không ?
Chỉ tiếc loại Tiên Thảo này quá mức thưa thớt, trong toàn bộ lịch sử của Địa Tiên Giới bọn họ cũng ghi nhận chỉ có một gốc Tạo Hóa Tiên Thảo mà thôi.
Thế cho nên làm cho người đời sau đều lầm tưởng rằng đây chỉ là một lời đồn nhảm. Trên đời căn bản không có Tạo Hóa Tiên Thảo.
"Tiền bối, Tạo Hóa Tiên Thảo này ở nơi... . . . .?"
Ánh mắt Diêm Ma Đại Đế nóng bỏng, mở miệng hỏi.
Giờ khắc này.
Chấp nhất đối với thực lực đã chiến thắng lý trí của hắn.
"Nếu muốn biết tin tức về Tạo Hóa Tiên Thảo, Phù Vân Sơn các ngươi vẫn nên chuẩn bị nhiều một chút rồi lại tới."
Lời của Diêm Ma Đại Đế còn chưa nói hết, đã bị Lý Vân trực tiếp cắt dứt.
"Ách... . . . ."
Sắc mặt Diêm Ma Đại Đế bị trì trệ, thần sắc có vài phần xấu hổ. Hắn lặng lẽ sờ sờ Trữ Vật Giới Chỉ của mình. Phù Vân Sơn huỷ diệt Phương thị nhất tộc, chiếm được không ít tài nguyên.
Không nghĩ tới, ở trong Thiên Cơ Lâu còn không đủ để mua được tin tức Tạo Hóa Tiên Thảo.

Nếu như là bình thường, sau khi biết tin tức này, hắn nhất định sẽ không chút do dự xuất thủ cướp đoạt, nhưng ở bên trong Thiên Cơ Lâu, hắn không có lá gan này.
"Tiền bối, vãn bối còn có một thỉnh cầu nữa."
Diêm Ma Đại Đế cười khan một tiếng, trong tay lấy ra một kiện vật phẩm Đại Đế cấp, đặt trước mặt Lý Vân.
"Ngươi muốn tìm người ?"
Trên mặt Lý Vân giống như cười mà không phải cười, đùa giỡn nói.
"Đúng vậy."
Diêm Ma Đại Đế gật đầu.
"Người mà ngươi muốn tìn đã tới, ra khỏi Thiên Cơ Lâu tự nhiên sẽ gặp được."
Lý Vân tùy ý nói.
Một tin tức như vậy còn có thể đổi một kiện vật phẩm Đại Đế cấp, ngay từ đầu hắn cũng không nghĩ tới, nhưng nếu Phù Vân Sơn đã tự đưa tới cửa, hắn cũng không có đạo lý không nhận.
"Ra khỏi Thiên Cơ Lâu là có thể gặp?"
Diêm Ma Đại Đế nhướng mày.
Người mình muốn tìm là Phương Hàn, nhưng Thiên Cơ Lâu chủ lại nói cho hắn biết tên này ở ngay ngoài cửa. Nói thật hắn có chút không tin, nhưng nếu Thiên Cơ lâu chủ đã nói, mình lại hỏi lại lần thứ hai.
Dường như có chút ý tứ nghi ngờ quyền uy của Thiên Cơ Lâu.
"Đa tạ tiền bối chỉ điểm, vãn bối tạm thời cáo lui."
Diêm Ma Đại Đế nửa tin nửa ngờ, chậm rãi đứng dậy, chắp tay nói.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu.
... ...
"Thật sự có thể gặp mặt sao?"
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Diêm Ma Đại Đế tự mình lẩm bẩm, hắn nhìn lướt qua chung quanh, thời điểm ánh mắt lướt qua cuối con phố, đôi mắt hắn bỗng nhiên dừng lại.
Chỉ thấy.
Trên đường phố rộn ràng người đi đường, có hai bóng người một già một trẻ đứng ở cuối con đường, đôi mắt tràn ngập hận ý nhìn chằm chằm vào hắn không nháy một cái.

Một người trong đó vẫn là thiếu niên, phong thần Như Ngọc, vóc người cao ngất, một đôi lông mày sắc như kiếm. Dung mạo này khiến cho Diêm Ma Đại Đế có cảm giác đã từng quen biết.
Sau khi suy nghĩ một lát, hắn bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại.
Hắn nghĩ tới dung mạo này không phải rất giống với tộc trưởng Phương thị nhất tộc bỏ mạng dưới tay mình hay sao?
"Phương Hàn ?"
Diêm Ma đại đế mở miệng, giọng nói hùng hậu mang theo một chút uy nghiêm vô thượng, giống như một Ma Chủ đang ngạo nghễ qua sát chúng sinh, mà trong mắt hắn Phương Hàn chỉ như một con kiến hôi, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị nghiền chết.
"Diêm Ma?"
Phương Hàn không sợ hãi chút nào, mở miệng nói.
"Ừm?"
Ánh mắt Diêm Ma đại đế run lên, khí huyết trong cơ thể hắn sôi trào cuồn cuộn, như một ngọn núi lửa sắp phun trào, khí tức kinh khủng quẩn quanh thân mình.
Hắn giơ một cánh tay lên, muốn vồ lấy Phương Hàn.
Nhưng còn chưa xuất thủ, trong lòng đã cảm nhận được sự rét lạnh, hắn xoay người lại nhìn thoáng qua Thiên Cơ Lâu, trong lòng xuất hiện một sự sợ hãi.
Đây là cảnh cáo của Thiên Cơ lâu chủ với mình hay sao?
Thực lực càng mạnh, loại cảnh giác này sẽ càng ít xuất hiện, mỗi một lần cảm ứng được cảnh báo cũng đều có nguyên nhân nhất định, mà vừa rồi mình muốn ra tay với Phương Hàn, trong lòng lập tức xuất hiện cảm giác hoảng loạn.
Trực giác nói cho hắn biết.
Nếu như vừa rồi mình xuất thủ, e rằng còn chưa bắt được Phương Hàn, chính mình đã ngã xuống trước.
" Nợ máu của của Phương thị, sớm muộn gì thì Phù Vân Sơn cũng phải phải trả bằng máu!"
Phương Hàn tiến lên trước một bước, sát ý lượn lờ quanh thân, mặt đối mặt với đại đế, không hề tỏ ra sợ hãi chút nào.
"Tiểu súc sinh, đángchết!"
Sắc mặt Diêm Ma đại đế lạnh xuống, thân là một đại đế, hắn không nhớ rõ đã bao lâu rồi, không có ai dám nói chuyện với hắn như vậy.

Bình thường.
Cho dù là mình có đi đến nơi nào, mọi người đều phải cung kính, rất sợ thất lễ với hắn.
Cho đến bây giờ, đây cũng là lần đầu tiên mà hắn cảm nhận được một tiểu bối lại nói chuyện không khách khí với hắn như vậy.
"Xúc phạm một vị đại đế, ngươi có chết trăm ngàn lần cũng chưa hết tội!"
Diêm Ma đại đế lạnh nhạt mở miệng.
Giọng nói âm u giống như tiếng sấm, nổ vang trong hư không, không gian chung quanh cũng bắt đầu rung chuyển, dường như sắp bị nứt ra.

Chương 489. Có gì mà bản đế không dám?

Một câu nói này.
Giống như một tiếng sấm nổ vang vọng khắp Đại Hoang thành, không ít người chung quanh đây nghe thấy giọng nói này vội vàng nhìn lại, những người ở gần thì nhanh chóng chạy trốn ra xa.
Một vị đại đế bỗng nhiên xuất hiện, đây cũng không phải là việc nhỏ.
"Bây giờ theo ta về Phù Vân Sơn thỉnh tội, bản đế có thể cho ngươi chết thoải mái một chút, nếu không, hồn đọa địa ngục, vạn kiếp bất phục!"
Diêm Ma đại đế mở miệng.
Lúc này.
Trong Đại Hoang Thành có khí tức đại đế đang lan rộng ra, trên động chín tầng trời, dưới trấn địa ngục, vạn vật sinh linh đều muốn thần phục.
Giống như một vị Thiên Đế vô thượng có ý chí của chúa tể trời xanh, quanh đây buông xuống ánh sáng vô tận, từng dải ánh sáng giống như thác đổ trôi nổi bồng bềnh giữa đất trời.
Giờ khắc này tất cả đều yên lặng.
Toàn bộ Đại Hoang thành đều lắng lại.
Vô số người đều nhìn về phía bên này, còn có một số người không đủ thực lực, ‘phù’ một tiếng quỳ rạp xuống đất. Nói thật, đây là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến đại đế bùng nổ đến như vậy.
Dám bắn ra khí thế của mình trong Đại Hoang thành.
Tuy là còn chưa động thủ, nhưng điều này cũng đã rất khủng bố, khiến cho vô số người rùng mình.

"Người này là ai? Dám huênh hoang trong Đại Hoang thành như vậy, chẳng lẽ hắn muốn động thủ hay sao?"
Một Đại Thánh cau mày, trầm giọng nói.
"Chưa từng thấy, khí tức của vị đại đế này rất xa lạ, không giống như là người của Thiên Nguyên giới chúng ta, có lẽ là người của thế giới khác, có thể là Tử Huyền giới, cũng có thể là. . . . . Địa Tiên giới!"
Thánh Chủ của một thánh địa quan sát Diêm Ma đại đế, nhẹ giọng nói.
"Ai? Các ngươi nhìn kia, kẻ đứng đối diện vị đại đế kia có phải Phương Hàn trên Vạn giới Thiên Kiêu bảng không?"
Lúc này.
Có người tinh mắt, đã nhìn thấy Phương Hàn.
Tuy là vị đại đế này rất lạ mặt, thế nhưng Phương Hàn thì lại chẳng xa lạ gì.
Lúc trước Phương Hàn đã từng tới Thiên Cơ Lâu, không ít người đã biết mặt của hắn.
Bây giờ một vị đại đế đối đầu với Phương Hàn, như vậy thì lai lịch của người này đã sáng tỏ. Đây là một vị đại đế đến từ Địa Tiên giới!
"Nếu như người này là Phương Hàn, vậy thân phận của vị đại đế kia có thể là đến từ Phù Vân Sơn, hoặc là Độn Thế Tiên Cung. Chẳng ngờ được vậy mà đại đế Địa Tiên giới đã vượt cả Tử Huyền giới tiến vào sâu trong Thiên Nguyên giới!"
"Huynh đệ, tin tức của ngươi lạc hậu rồi. Có không ít đại đế của Địa Tiên giới đã tới đây, ... Ít ra thì Minh Đế cũng đã từng tới Thiên Cơ Lâu."
"Vị đại đế này làm như vậy, chẳng lẽ hắn muốn bắt người giữa Đại Hoang thành sao?"
"Không thể nào, bên này có Thiên Cơ Lâu. Bắt người trước mặt Thiên Cơ Lâu chủ, trừ phi thằng cha đại đế kia chán sống rồi!"
Không ít người quan sát vị đại đế Phù Vân Sơn này, bàn tán với nhau ầm ĩ.
Bình thường bọn họ cũng chẳng có can đảm đứng trong đám đông mà bàn tán về một vị đại đế, nhưng ở trong Đại Hoang thành thì lại không cần phải kiêng dè chuyện này, bởi vì nơi này có Thiên Cơ lâu chủ.
Chỉ cần không nói bậy bạ về Thiên Cơ Lâu, tất cả những chuyện khác đều có thể tám thoải mái.
"Nếu ngươi có gan, vậy thì ra tay đem ta về Phù Vân Sơn đi."
Phương Hàn trầm giọng nói.
"Ừm?"

Diêm Ma đại đế hừ nhẹ một tiếng, hắn hừ lạnh, âm thanh giống như sấm rền nổ vang, lạnh giọng nói: "Ngươi cho rằng bây giờ Thiên Cơ lâu chủ có thể che chở được cho ngươi, hắn còn có thể che chở được cho ngươi cả đời sao?"
"Bản đế nói cho ngươi biết, thần hồn của cha ngươi còn bị trấn áp trong Phù Vân Sơn, mỗi ngày đều kêu la thảm thiết, chưa tới mười năm nữa sẽ hoàn toàn hồn phi phách tán!"
"Ngươi dám!"
Phương Hàn nghe thấy vậy, mí mắt như muốn nứt ra, hắn tiếp tục tiến lên một bước, cả người bừng lên hào quang, khí thế sắc bén thổi bùng lên, giống như lưỡi dao sắc bén, cắt lìa hư không.
Khiến cho không ít người có tu vi hơi yếu lập tức biến sắc, vội vã lui về phía sau. Trong nháy mắt, khí thế của thiên kiêu trẻ tuổi lộ ra không xót chút nào.
"Có gì mà bản đế không dám ?"
"Nếu như ngươi theo ta trở về Phù Vân Sơn, bản đế có thể cho ngươi gặp mặt phụ thân ngươi lần cuối, nếu không theo ta trở về, cha con hai người các ngươi sẽ gặp nhau trên đường xuống âm ti."
Diêm Ma đại đế cười lạnh nói.
"Diêm Ma, ngươi nghĩ rằng ta không làm gì được ngươi sao?"
Ánh mắt Phương Hàn sắc như đao, trong tay xuất hiện một miếng ngọc bội, trong đó ẩn chứ khí tức kinh khủng, một khi bóp nát có thể bộc phát ra uy lực hủy thiên diệt địa.
"Ồ?"
Mặt Diêm Ma đại đế không đổi sắc, hắn lặng lẽ nhìn lướt qua ngọc bội trong tay Phương Hàn, trong lòng dường như đã nhận ra điều gì đó.
Đây chính là con bài chưa lật của hắn sao?
Người trẻ tuổi này vẫn quá non nớt, tùy tiện kích bát mấy câu đã mất đi lý trí, cứ như vậy mà làm lộ ra vật bảo mệnh của mình ngay trước mặt mọi người.
"Ngươi có thể thử xem."
Đáy mắt của Diêm Ma đại đế lóe lên một sự khao khát, chậm rãi nói.
"Ngươi... . ."
Phương Hàn giơ tay lên, đang muốn bóp nát ngọc bội.
Dì Lan đứng bên cạnh hắn bỗng nhiên xuất hiện, nàng giơ tay giành lấy ngọc bội, vội vã nói: "Thiếu chủ, không nên bị hắn ta làm cho tức giận, hắn

cố ý nói như vậy, người đừng quên nơi này là đâu!"
"Xuất thủ ở Đại Hoang thành, bất kể là ai đều sẽ bị đuổi ra khỏi Đại Hoang thành. Nếu như ngươi làm như vậy thì sẽ trúng gian kế của đối phương!"
Phương Hàn bị sự tức giận nộ che mờ mắt, được dì Lan nhắc nhở kịp thời, nhanh chóng bình tĩnh lại.
Hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm vào Diêm Ma đại đế, giọng nói rét lạnh nói: "Rồi sẽ có một ngày, ngươi sẽ phải trả một cái giá thật đắt vì hành động của ngày hôm nay!"
"Bản đế rửa mắt mong chờ!"
Diêm Ma đại đế cười lạnh một tiếng.
Không thể làm cho đối phương xuất thủ, đúng là một sự tiếc nuối, nhưng có thể tìm được vị trí của Phương Hàn nhanh như vậy thì đã coi như là một thu hoạch rồi.
Mình hoàn toàn có thể ở lại bên ngoài Đại Hoang thành, lẳng lặng chờ đợi đối phương đi ra.
Một thiên kiêu trẻ tuổi như Phương Hàn, có thể nhẫn nại một năm hai năm, nhưng tuyệt đối không thể nào cả đời không bước ra khỏi Đại Hoang thành.
Dù Đại Hoang thành có phồn thịnh đi chăng nữa, cũng không thể nào làm cho người ta trực tiếp tu luyện tới cảnh giới đại đế được.
Muốn tiếp tục tiến bộ nhanh chóng, thì trải nghiệm và thực chiến là thứ không thể nào thiếu được. Chỉ cần Phương Hàn rời khỏi Đại Hoang thành, thì hắn có vô số biện pháp để bắt lại.

Chương 490. Ta đã đạt được đến cảnh giới nào rồi

"Ngày đó sẽ không xa đâu!"

Phương Hàn lạnh lùng nói một câu, cất bước chân lên đi về phía Thiên Cơ Lâu. Lúc đi ngang qua người Diêm Ma đại đế, hắn liếc nhìn đối phương, trong ánh mắt tràn đầy sát ý.

Nếu như không thể tiêu diệt người này, sớm muộn gì đối phương cũng sẽ trở thành tâm ma của hắn. Bởi vì.

Mỗi lúc tu luyện, cảnh tượng tộc nhân của tộc Phương thị chết đi đều sẽ xuất hiện ở trước mắt hắn, tích lũy lâu dài, tâm ma sẽ bộc phát.

"Tiểu súc sinh không biết sống chết!"

Diêm Ma đại đế thờ ơ mở miệng.

Hắn khinh khỉnh nhìn lướt qua Phương Hàn, cũng nhấc chân lên, lúc bước chân của hắn còn chưa hạ xuống, thân ảnh của hắn đã biến mất khỏi Đại Hoang thành.

Nhìn Diêm Ma đại đế đi xa.

Đám người trong Đại Hoang thành đã sôi trào.

Chuyện này hôm nay có thể nói là một tin tức lớn. Một vị đại đế của Phù Vân Sơn cách xa nơi này tỷ vạn dặm, đi tới Thiên Cơ Lâu, còn đối mặt với Phương Hàn.

Không biết có bao nhiêu người ở đây đều đang cầu nguyện thay cho Phương Hàn.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Phương Hàn chết chắc rồi. Đắc tội một con quái vật khổng lồ, thì co dù hắn có nằm trong những người đứng đầu trên Thiên Kiêu Bảng thì cũng vô dụng mà thôi.

Phù Vân Sơn kia sẽ không đơn đả độc đấu với người cùng cảnh giới như hắn. Lúc này.

Cho dù có vài thế lực them thuồng thiên phú của Phương Hàn, muốn mời chào hắn về, trong lòng cũng phải suy xét đến địa vị của mình một chút. Vì một tên Phương Hàn mà đắc tội với Phù Vân Sơn.

Nhìn sao cũng lỗ.

Phương Hàn chỉ là tiềm năng trong tương lai, mà sức ảnh hưởng của Phù Vân Sơn lại gần ngay trước mắt. Nếu lỡ như không giữ được Phương Hàn

mà mình còn bị cuốn vào trong ân oán này, như vậy sẽ lỗ to rồi.
"Vị thứ sáu trên Vạn giới Thiên Kiêu bảng... . . . . ."
"Ai, rốt cuộc Phương Hàn cũng chẳng thể tránh được kiếp nạn này."
Có người than nhẹ.
Lần đầu tiên cái tên 'Phương Hàn' này được người khác biết đến chính là khi truyền thừa Chân Tiên xuất thế, khi đó tuy là Phương Hàn vô cùng ưu tú, nhưng so với một đám thiên kiêu của Địa Tiên giới thì cũng không phải là quá xuất chúng.
Vị thứ của hắn trên Vạn giới Thiên Kiêu bảng cũng chỉ nằm trong bốn mươi người đứng đầu mà thôi.
Nhưng ai mà ngờ đâu, chuyện Chân Tiên truyền thừa vừa mới kết thức, tốc độ quật khởi của Phương Hàn nhanh như tên bắn, mới vừa rồi đã được xếp vào mười người đứng đầu Vạn giới Thiên Kiêu bảng.
Mới chưa được bao lâu nữa mà?
Vậy mà đã leo lên đến vị trí thứ sáu.
Nhiều người đều cho rằng đây cũng không phải là cực hạn của hắn, e rằng trong tương lai hắn còn có thể tiến thêm một bước nữa, cho dù là thành Tiên cũng không thành vấn đề.
Nhưng mà một thiên kiêu có tiềm lực vô hạn như vậy, lại có ân oán với Phù Vân Sơn, gần như sẽ chẳng có một ai dám đưa tay giúp đỡ hắn.
"Chuyện này cũng khó nói, nếu như Phương Hàn đã xuất hiện trong Đại Hoang thành, e rằng không chỉ vì tránh né Phù Vân Sơn. Các ngươi nhìn hắn mà xem, chẳng phải là hắn đã đi vào trong Thiên Cơ Lâu rồi sao?"
Một vị Đại Thánh giơ tay lên vuốt râu, chậm rãi nói. Lúc này.
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Hai người Phương Hàn và dì Lan đã đi vào trong đó.
"Vãn bối Phương Hàn, bái kiến Thiên Cơ lâu chủ tiền bối."
Vừa mới tiến vào trong, Phương Hàn lập tức cung kính chắp tay hành lễ.
"Ngồi đi."
Ngón tay Lý Vân chỉ cái ghế cách đó không xa, từ tốn nói.
"Đa tạ tiền bối!"
Phương Hàn cung kính nói.
Sau khi cúi người ngồi xuống, Phương Hàn không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp lấy nhẫn trữ vật trên tay xuống, đặt lên trên bàn trước mặt Lý Vân, hắn nói ngay vào trọng tâm vấn đề: "Chắc là tiền bối đã biết mục đích mà vãn

bối đến đây rồi, không biết liệu lần này tiền bối có cách gì có thể giúp đỡ được vãn bối ?"
"Ngươi cũng rất chịu chi đấy."
Lý Vân liếc mắt nhìn Phương Hàn thật sâu, lại nhìn lướt qua nhẫn trữ vật, khẽ cười nói.
Trong mắt hắn thì chiếc nhẫn này chẳng đáng giá, nhưng đồ vật bên trong chiếc nhẫn này lại có giá trị liên thành, là một thanh tiên binh hoàn hảo không chút hao tổn!
Thanh tiên binh này chính là một binh khí do lão tổ của tộc Phương thị năm đó lưu lại.
"Chỉ cần có thể đạt được ước nguyện, thì dù cho giá cả có cao hơn nữa, vãn bối cũng sẽ không tiếc."
Phương Hàn nói như đinh đóng cột, giọng nói vang vọng hữu lực.
Bên cạnh.
Dì Lan nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng không khỏi thở dài. Một thanh tiên binh cứ như vậy mất đi, nói không đau lòng là giả, nếu như thực sự có thể huỷ diệt được Phù Vân Sơn.
Vậy thì đã sao?
Ngay cả Phù Vân Sơn cũng chẳng có tiên binh.
Có thể nói ngoại trừ việc báo thù, thì bọn họ chẳng hề thu được gì lớn cả.
Dù sao tiên binh cũng là vật vô giá, nếu có lấy toàn bộ tài sản của Phù Vân Sơn ra để trao đổi, cũng chưa chắc có thể đổi được một thanh như vậy.
"Việc nhỏ mà thôi."
Lý Vân nhẹ nhàng nói.
Tiếng nói vừa dứt.
Lý Vân nâng một tay lên, xẹt qua hư không, một tiếng nổ ầm vang truyền ra, bên trong Thiên Cơ Lâu, toàn bộ hư không bị nghiền nát, ba người đã tiến vào trong hỗn độn.
Chung quanh bọn họ chỉ có một màu đen kịt, giơ tay không thấy được năm đầu ngón tay, chỉ có cô tịch và băng giá vĩnh hằng.
Mà trước mặt bọn họ có một con sông vắt ngang qua, bao la vô tận, mênh mông vô cùng, trên mặt sông là sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, vọng ra thứ thanh âm giống như núi thét biển gầm.
Cảnh tưởng này nhìn thấy mà giật mình, cho dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, Phương Hàn vẫn rung động đến cực điểm.
"Dòng sông thời gian!"

Phương Hàn thì thào phun ra bốn chữ.
Đây là nơi xa xôi nhất, cũng là nơi thần bí nhất trong lòng vô số người. Mặc dù rất nhiều người biết được bốn chữ ‘dòng sông thời gian’ này, nhưng lại không có mấy người được nhìn thấy.
Phàm là người có thể đặt chân đến dòng sông thời gian, trong chư thiên vạn giới này, không cần nghi ngờ gì đều là những nhân vật đỉnh cao nhất, có thể làm chúa tể của sinh linh vạn giới.
"Không biết lần này tiền bối sẽ gọi ta của bao nhiêu năm sau đây?"
Trên mặt Phương Hàn hiện lên một tia ước ao.
Lần trước là mình của mười vạn năm sau. Khi đó thực lực của mình ít gì cũng phải là Chân Tiên, điều này làm cho hắn có chút đắc chí.

Chương 491. Ngươi còn câu hỏi nào khác nữa không

Dù sao.
Nhìn khắp Địa Tiên giới, Tử Huyền giới, Thiên Nguyên giới, người có thể tu luyện tới Chân Tiên trong vòng mười vạn năm cũng chỉ có một mình Minh Đế của Địa Phủ.
Một nhân vật như vậy đã phá vỡ cực hạn tu luyện của Địa Tiên giới từ tỷ vạn năm trước, mà mình cũng có thể làm đến bước này, chẳng phải là nói thành tựu trong tương lai của mình không thua kém gì Minh Đế?
Lúc này Phương Hàn còn chưa nhìn thấy những người còn khủng bố hơn so với Minh Đế, bởi vậy hắn ngây thơ cho rằng sánh ngang với Minh Đế đã là một nhân vật vô cùng không tồi rồi.
Dù sao thì kẻ thù của hắn bây giờ cũng chỉ có Phù Vân Sơn mà thôi.
Nếu như có thể có được vị trí như Minh Đế lúc này, thì một câu nói đơn giản của hắn cũng có thể khiến cho toàn bộ Phù Vân Sơn bị huỷ diệt.
"Nếu như là mình của hai trăm ngàn năm sau, không biết đã đạt tới cảnh giới nào rồi?"
Phương Hàn thầm nghĩ.
Mười vạn năm đã là Chân Tiên, thì sau hai trăm ngàn năm đạt đến cảnh giới Trường Sinh cũng chẳng khó. Mà những người có thể trường sinh bất tử, phóng tầm mắt nhìn khắp chư thiên, đoán chừng cũng chẳng có được mấy người.

Khi Phương Hàn đang mơ mộng.
Lý Vân cử động.
Hắn giơ tay đánh ra, một tia thần quang bay ra, hóa thành một dải cầu vồng rung chuyển trời đất, mạnh mẽ đánh vào dòng sông thời gian.
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang thật lớn.
Dòng sông thời gian không ngừng rung chuyển, bọt sóng bắn lên ngập trời, có tỷ vạn sinh linh hiện lên trên mặt dòng sông thời gian, mỗi một người này đều ở những thời đại khác nhau.
Khí tức trên người bọn họ rất mạnh mẽ, giống như họ cảm nhận được chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ, toàn bộ đều nhìn về hướng này.
Mảnh vỡ thời gian mạnh mẽ bắn lên, xâu chuỗi quá khứ hiện tại cùng tương lai, thiên địa càn khôn đều đảo ngược. Không lâu sau.
Trên dòng sông thời gian có sương mù bốc lên.
Hỗn độn vô biên bao trùm, không thể nhìn thấy thứ gì, sương mù mờ mịt bốc lên trời, yên tĩnh như cái chết, dường như trong u minh tĩnh mịnh có một sức mạnh đáng sợ đang ngăn cản người khác nhìn trộm thiên cơ, thay đổi lịch sử.
"Thủ đoạn này của tiền bối cũng quá khó tin?"
Trong lòng Phương Hàn vô cùng rung động, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Lý Vân, trong lòng một lúc lâu vẫn không thể bình tĩnh lại được, trong đầu suy đoán.
"Với thực lực của tiền bối, chỉ sợ ngay cả người đạt đến cảnh giới Trường Sinh như trong truyền thuyết cũng không thể so sánh được?"
Chỉ một đòn đơn giản mà đã bá đạo như vậy, có thể nói thực lực kinh khủng đến mức diệt thế, khiến cho cả dòng sông thời gian đều chìm vào yên tĩnh, không nhìn thấy gì, không nghe được gì.
Chẳng lẽ bình thường tiền bối đều làm như vậy để tiên đoán thiên cơ sao?
Đúng là quá bạo lực mà.
Một lát sau.
Sương mù tản đi phần nào, toàn bộ cảnh tượng mơ hồ đã khôi phục lại vẻ bình thường.
Trong dòng sông thời gian lần nữa cuộn trào mãnh liệt, cuồn cuộn tiến về phía trước, thỉnh thoảng bắn lên một bọt sóng thời gian, tràn đầy màu sắc mỹ lệ.

Chứng kiến dòng sông thời gian khôi phục lại dáng vẻ như cũ, trong lòng Phương Hàn cảm thấy khó hiểu, hắn mở miệng nói: "Tiền bối.”
Nhưng lời còn chưa nói hết.
Hạ lưu dòng sông thời gian bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, nước trên mặt sông bắn tung tóe, vùng hư không đó sôi trào lên, bọt nước cuồn cuộn, sóng gió vô tận, sau đó mưa to như thác nước, như dời non lấp bể, bao trùm cả mảnh thời không kia.
Đây không phải là nước mưa bình thường, mà là hình ảnh cuộc sống thu nhỏ của vô số inh linh, do bởi vì lịch sử đã bị thay đổi mà có người không thể nào xuất thế được, có người thì bất ngờ được hồi sinh.
Cảnh tượng kỳ dị vừa mới xuất hiện này.
Trong màn mưa lớn, một tia sáng bay ra, phá vỡ năm tháng vạn cổ, từ tương lai vọt tới trước mặt hai người. Lý Vân lại đưa tay ra, tia sáng kia bay tới, rơi vào lòng bàn tay của hắn, hóa thành một chiếc đèn cổ màu đen, cao chưa tới một thước, toàn thân óng ánh trong suốt, trong đó có một ngọn lửa màu xanh biếc đang cháy.
Mặc dù là lửa, nhưng lại vô cùng lạnh giá, dường như có thể khiến cho xương cốt của con người bị đóng băng, khiến người ta như có cảm giác rớt vào hầm băng.
"Tiền bối, đây là gì?"
Phương Hàn tò mò mở miệng.
Chẳng biết tại sao hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ trong chiếc đèn cổ này, dường như món đồ này vốn dĩ là thuộc về hắn vậy.
"Đây là đồ của ngươi."
Lý Vân liếc mắt quan sát cây đèn cổ, thuận tay ném cho Phương Hàn.
Không thể không nói, trong tương lai Phương Hàn ra tay vẫn vô cùng hào phóng, ngay tức khắc đã lấy ra một bí bảo. Đồ vật này không phải là tiên binh, cũng không phải là đế binh.
Mà chính là một thứ được luyện chế theo một phương thức đặc biệt, một khi kích hoạt thì nó sẽ có thể bộc phát ra uy lực hủy thiên diệt địa. Cho dù là một người mới vừa bước vào Tu Luyện giới cũng có thể sử dụng.
Khuyết điểm duy nhất chính là thứ này không dễ khống chế, một khi đã khởi động nó thì không thể nào dừng lại, chỉ có thể dùng để đối phó với một mục tiêu lớn, hơn nữa không thể tránh né.
Ví dụ như các tông môn hoặc thánh địa.

Nếu như dùng bí bảo này để tấn công một vị đại đế, chưa chắc có thể thương tổn người ta, dù sao đại đế cũng không phải là vật chết, Phương Hàn còn chưa xuất thủ, người ta đã cảm giác được rồi.
Trực tiếp xé rách hư không chạy mất, Phương Hàn chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn người ta rời đi.
Nếu như đối phương đuổi giết trở về, thì ngoại trừ ngồi đó chờ chết, Phương Hàn không còn con đường thứ hai có thể đi.
"Đồ của ta sao?"
Phương Hàn luống cuống tay chân nhận lấy cây đèn cổ, hắn mơ hồ hỏi:
"Tiền bối, đây là Đế binh sao?"
"Không phải, đây là một bí bảo mà ngươi của tương lai vượt dòng sông thời gian, đưa tới cho ngươi của hiện tại. Mỗi một tháng thì chỉ có thể đánh ra một kích Chân Tiên."
"Sử dụng như thế nào, ngươi phải suy nghĩ tỉ mỉ, rồi mới động thủ."
Lý Vân tùy tiện nói một câu.
Theo một ý nghĩa nào đó thì thứ này còn hiếm hơn so với tiên binh, nhưng hạn chế của nó cũng quá lớn. Phải nạp năng lượng một thời gian mới có thể dùng được.

Chương 492. Hai bên đã giao dịch xong, không thể đổi lại.

Sau khi dùng một lần, trong vòng một tháng sẽ biến thành một thứ đồ vô dụng. Điểm này thì kém hơn nhiều so với tiên binh .
Quan trọng hơn là nó không dễ để điều khiển, như vậy thì hiệu lực của nó giảm đi rất nhiều. Nhưng kể cả có là như vậy, thì cũng không thể coi thường giá trị của nó.
Dù sao.
Thì nó vẫn có uy lực của mình.
"Một kích Chân Tiên?"
Phương Hàn nghe vậy chắt lưỡi không ngớt. Hắn lại cho rằng mình của tương lai sẽ đưa đến một vài vật bảo mệnh, nhưng không nghĩ tới lại là một đại sát khí như vậy.
Có ngọn đèn cổ này, chẳng lẽ có thể dễ dàng giết chết Diêm Ma đại đế rồi sao?

Đối phương chỉ là một đại đế, còn chẳng được xếp vào trong Đế Bảng nữa là. Mình hắn là thừa sức dùng ngọn đèn cổ này tiêu diệt hắn ta.
"Ta khuyên ngươi tốt nhất nên từ bỏ ý nghĩ này đi."
Lý Vân liếc mắt nhìn Phương Hàn, từ tốn nói.
"Dùng đèn cổ này đi đối phó với Diêm Ma đại đế, cuối cùng ngươi còn chẳng biết mình chết thế nào đâu."
Người tu luyện bình thường khi đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, ngũ giác sẽ vô cùng nhạy cảm, gió thổi cỏ lay trong vòng ngàn dặm đều có thể ngay lập tức phát hiện ra được.
Nếu có người mang sát ý đối với mình, trong nháy mắt bọn họ có thể cảm giác được.
Về phần đại đế, phỏng chừng Phương Hàn còn chưa xuất thủ, Diêm Ma đại đế đã tới trước mặt của hắn. Dù sao muốn giết một người, không thể nào không xuất hiện sát ý được.
Mà sát ý này lại là thứ đúng để cảnh báo cho kẻ thù của mình.
... .
Nếu như là đồng cấp thì cũng thôi đi, còn có thể che đậy sát ý của mình một chút, làm cho đối thủ không phát hiện được. Nhưng thực lực chênh lệch quá xa, thì có làm gì cũng không giấu được.
"Điều này... . . . . ."
Phương Hàn nghe vậy, lập tức nhụt chí mất phân nửa.
Trong tay cầm một đại sát khí như thế, lại không giết được một vị đại đế, phải làm sao được đây?
"Không phải trong tay ngươi còn có một lá bài tẩy sao? Hơn nữa, đại đế có thể chạy thoát bất cứ lúc nào. Sao ngươi không nghĩ thử đổi một mục tiêu mà không thể chạy trốn đấy?"
Lý Vân nhàn nhạt nói một câu, hắn nâng bàn tay lên, phất qua hư không, tất cả cảnh vật chung quanh tan đi giống như sương mù, ba người lại trở về bên trong Thiên Cơ Lâu.
Lúc này.
Phương Hàn giật mình, có chút xuất thần, trong miệng lẩm bẩm nói: "Đổi một mục tiêu khác sao?"
"Ý của tiền bối là... . . ."
Mắt Phương Hàn sáng lên, trong miệng trầm giọng phun ra ba chữ: "Phù Vân Sơn sao?"

Cũng chỉ có Phù Vân Sơn mới không thể nào tùy ý di chuyển vị trí được.
Dù sao Phù Vân Sơn đã cắm rễ ngàn vạn năm, bọn họ không thể nào buông bỏ tất cả, trực tiếp đào tẩu.
Hơn nữa.
Tiền bối còn nhắc tới một lá bài tẩy khác của mình, không phải chính là ngọc bội trong tay của mình sao?
Mình mang theo đèn cổ đi đập phá Phù Vân Sơn, sau đó lại dùng ngọc bội để đào tẩu, có thể nói là Phù Vân Sơn căn bản không thể đuổi kịp mình.
Nếu như may mắn, nói không chừng còn có thể diệt hết cả Phù Vân Sơn.
Khi đó mình cũng không cần chạy trối chết nữa!
"Hừ."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, từ chối cho ý kiến, hắn vươn bàn tay, bưng chén trà lên trước mặt, nhẹ khẽ nhấp một ngụm, nhàn nhạt nói: "Ngươi còn câu hỏi nào khác không?"
"Những câu hỏi khác... ..."
Phương Hàn thu lại đèn cổ, trên mặt mang theo vẻ trầm ngâm, hắn lấy ra một bộ bí tịch tuyệt chiêu từ trong nhẫn trữ vật, đặt ở trước mặt Lý Vân, mở miệng hỏi: "Tiền bối, phụ thân vãn bối có thật giống như lời của Diêm Ma đại đế, vẫn chưa chết sao?"
"Không phải."
Lý Vân nâng chén trà lên, nhẹ khẽ nhấp một ngụm, lắc đầu nói ra hai chữ.
Cái này... . . . .
Phương Hàn nghe vậy, thân thể lui lại hai bước, sắc mặt có chút chán chường. Thực ra hắn đã sớm biết chuyện này, nhưng mấy câu nói của Diêm Ma đại đế lại lần nữa cho hắn vài phần hi vọng.
Dù sao thân làm con, có mấy ai muốn nghe tin phụ thân mình chết đi chứ?
Còn nữa, phụ thân hắn vốn là một vị đại đế, có nhiều vô kể cách thức để bảo vệ tánh mạng của mình, khả năng còn sống vẫn rất lớn, cho dù là bị trấn áp ở Phù Vân Sơn cũng được.
Đây cũng là một loại hy vọng. Nhưng mà.
Hai chữ ngắn ngủi của Lý Vân lại đánh tan tất cả mọi hy vọng của hắn.
Nếu Thiên Cơ lâu chủ đã lên tiếng, vậy thì phụ thân của hắn đã thực sự bỏ mình, không còn khả năng nào khác.
“Thiếu chủ, đừng quá đau lòng.”
Dì Lan tiến lên một bước, đỡ lấy Phương Hàn từ phía sau lưng, ôn nhu trấn an.

Nàng đã sớm biết chuyện này, thậm chí có thể nói là tận mắt nhìn thấy, nhưng nàng cũng không tiện nói cho Phương Hàn biết. Hiện tại chính miệng Thiên Cơ lâu chủ nói ra, cũng coi như chữa khỏi tâm bệnh cho nàng. Nhưng mà Phương Hàn đã biết toàn bộ sự thật.
Trong lòng nàng lại xuất hiện một chút lo lắng, nếu như thiếu chủ nhà mình không gượng dậy nổi thì mình phải làm như thế nào cho phải đây?
“Dì Lan không cần lo lắng cho ta, ta không sao.”
Phương Hàn lắc đầu, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Lý Vân, đáy mắt mang theo một tia khát vọng, trầm giọng nói: "Tiền bối, ngài thần cơ diệu toán, có thể biết mọi chuyện trong chư thiên vạn giới. Ngài có biết phương pháp khiến người ta cải tử hồi sinh hay không?"
Trong giới tu luyện, mỗi cá nhân đều truy cầu Trường Sinh, nhưng cũng không phải người người đều có thể Trường Sinh, nếu dưới không có cách nào có thể Trường Sinh, sẽ có người bắt đầu đi theo một con đường khác. Ví dụ như đoạt xá... . . . . .
Đây cũng là một cách sống lại khác, chỉ cần thần hồn mình đủ mạnh mẽ, thân thể đối phương có thể dung nạp thần hồn của mình là có thể đoạt xá. Khuyết điểm duy nhất chính là phương pháp này làm tổn hại đến trật tự thế gian, dễ bị trời phạt.
Nếu không thì toàn bộ Tu Luyện giới cũng không biết có bao nhiêu lão quái vật chọn cách đoạt xá sống lại. Ngoại trừ đoạt xá còn có một cách khác, chính là chuyển thế. Biện pháp này có nguy hiểm rất lớn, mà cửa ải quan trọng nhất chính là giấc mộng thai nghén.
Không qua nổi cửa ải này, thì đồng nghĩa với việc mình sẽ trực tiếp chết đi. Chỉ có một số đại đế có niềm tin kiên định mới có thể mạo hiểm lựa chọn biện pháp này, về phần một số đại đế khác, cứ ai đi vào con đường này thì cũng đều chết đi.

Chương 493. Hai bên đã giao dịch xong, không thể đổi lại. (2)

Không có bất kỳ ngoại lệ nào.
Hai biện pháp này tuy là không giống nhau, nhưng kết quả lại là giống nhau, đó chính là chết đi để sống lại.

Nếu như phụ thân của Phương Hàn còn sống, tất nhiên có thể thử những biện pháp kia. Đáng tiếc là phụ thân hắn đã chết, hơn nữa chết không còn sót lại một thứ gì.
Bởi vậy hai cách này đều không thể dùng được. Vì vậy.
Phương Hàn chỉ có thể gởi gắm hi vọng vào người Thiên Cơ lâu chủ. Nếu như Thiên Cơ lâu chủ cũng không có cách gì, vậy thì chẳng khác nào phụ thân hắn thực sự đã mất.
"Tất nhiên là có."
Lý Vân không chút nghĩ ngợi nói. Sau đó.
Hắn lại bồi thêm một câu, nói: "Hơn nữa là có rất nhiều!"
"Thực sao?"
Phương Hàn không thể tin nói.
Phụ thân hắn chính là đại đế, hơn nữa còn là người ưu tú trong các đại đế, mọi người đều biết người có thực lực càng mạnh, muốn phục sinh trở về sẽ phải trả giá càng lớn.
Không ngờ tới.
Ở trong Thiên Cơ Lâu lại có không ít biện pháp, có thể khiến cho phụ thân hắn hồi sinh, đây quả thực là không thể tin được.
"Tất nhiên là thật."
Lý Vân gật đầu, nhàn nhạt nói: "Một đại đế mà thôi, có lẽ là một cây đại thụ trong Địa Tiên giới, nhưng trong chư thiên vạn giới cũng chẳng nhằm nhò gì."
"Hắn chỉ mới chết chưa được bao lâu, cho dù đã bỏ mình tỷ vạn năm, muốn làm cho hắn hồi sinh, cũng không thành vấn đề."
Muốn hồi sinh một người, biện pháp đơn giản nhất chính là đi tới dòng sông thời gian, kéo phụ thân Phương Hàn ra. Như vậy không cần tốn chút sức lực nào cũng có thể hoàn thành.
Nhưng làm như vậy sẽ xảy ra chuyện lớn.
Bởi vì một kẻ không thuộc về thời không này xuất hiện, chắc chắn sẽ bị thiên địa bài xích.
"Dùng biện pháp hơi khó một chút, có thể ngưng tụ lại thần hồn của đối phương, sau đó chế tạo một thân thể mới, để cho hắn nhập vào trong đó, như vậy cũng có thể đạt được mục đích hồi sinh. So với biện pháp kia đúng là rắc rối hơn một chút."
... .

Phương Hàn kích động không thể khống chế mình, hắn không ngờ tới còn có một ngày mình có hy vọng được nhìn thấy phụ thân, hắn xoa xoa tay nói: "Cần phải trả bao nhiêu?"
"Không nhiều lắm... ... ."
Lý Vân nhẹ nhàng nói: "Một thanh tiên binh là đủ."
Dù sao phụ thân của Phương Hàn cũng là một vị đại đế đỉnh phong, mình chỉ muốn một thanh tiên binh mà thôi, nhìn sao cũng hời cho hắn.
"Một thanh tiên binh... . . . . ."
Sắc mặt Phương Hàn xoắn xuýt , hắn nhìn đèn cổ trong nhẫn trữ vật của mình một chút, lần đầu tiên cảm thấy mình lỗ mãng. Nếu như không đổi lấy cơ duyên này.
Thì chẳng phải là phụ thân của mình có thể sống lại trở về rồi sao?
Phụ thân hắn chính là một cường giả đại đế đỉnh phong, có một nhân vật kinh khủng như thế tham gia vào, thì việc báo thù Phù Vân Sơn sẽ đơn giản hơn nhiều.
Ít nhất, đánh không lại vẫn có thể bỏ chạy mà.
"Bây giờ lại chỉ đổi được một chiếc đèn cổ, hiệu quả còn có chút giật gân, khiến cho hắn cảm thấy mình có chút lỗ vốn."
“Tiền bối... . ..”
Bàn tay Phương Hàn đưa lên hư không, một chiếc đèn cổ cao chừng một thước hiện lên, hắn cầm nó trong lòng bàn tay, mang theo vẻ ngượng ngùng nói.
Nhưng còn chưa nói hết đã bị Lý Vân mở miệng cắt ngang.
"Hai bên đã giao dịch xong, không thể đổi lại."
Nói đùa, luận về giá trị, bí bảo này chẳng đáng giá bằng một thanh tiên binh. Nếu như mình đổi lại cho hắn, chẳng phải là bị lỗ lớn rồi sao?
"Muốn là cho phụ thân của ngươi sống lại, ngươi cần lấy ra một thanh tiên binh khác, hoặc là lấy ra một số đồ có giá trị bằng với tiên binh."
Lý Vân tiếp tục nói.
“Cái này... . . . . .”
Sắc mặt Phương Hàn không tốt. Dựa vào thực lực của hắn bây giờ, đừng nói là một thanh tiên binh, cho dù là một thanh đế binh hắn cũng không lấy ra được. Đợi đến lúc hắn lấy được, nói không chừng đã qua vài vạn năm rồi.
Có điều vẫn có một tin tức tốt, đó là chắc chắn phụ thân của hắn có thể sống lại. Đây cũng được coi là là điều may mắn trong bất hạnh.

Nếu như phụ thân có thể phục sinh, vậy chẳng phải là đồng nghĩa với việc mọi người của tộc Phương thị đều có thể phục sinh?
Nghĩ tới đây, Phương Hàn lại cảm thấy đau răng ê ẩm. Làm cho tất cả mọi người phục sinh lại, cái giá này quá lớn, phỏng chừng bán cả tộc Phương thị cũng không đủ để làm mấy người phục sinh.
"Đã như vậy... ..."
Phương Hàn bất đắc dĩ chắp tay nói: "Vãn bối tạm thời cáo lui, ngày sau lại quấy rầy tiền bối."
"Ừm."
Lý Vân nghe vậy tùy ý gật đầu.
Nghe được giọng nói của Lý Vân, Phương Hàn xoay người rời đi. Khác với lúc tới, lúc rời đi rõ ràng hắn đã thoải mái hơn rất nhiều, bởi vì khúc mắc lớn nhất trong lòng hắn đã được Thiên Cơ Lâu chủ tháo gở.
Đi ra khỏi Thiên Cơ Lâu.
Phương Hàn nhấc chân đi về phía ngoài thành.
"Thiếu chủ."
Dì Lan chạy lên phía trước, mở miệng nói: "Chúng ta không ở Đại Hoang thành một thời gian nữa sao? Lão thân cảm thấy, có thể Diêm Ma đại đế của Phù Vân Sơn vẫn chưa đi xa."
"Rất có thể là hắn đang canh giữ ở ngoài thành, chờ chúng ta bước ra khỏi Đại Hoang thành."
"Dì Lan yên tâm, lúc tới đây hắn đã không phát hiện được chúng ta. Lúc rời đi sao hắn có thể phát hiện ta được?" Phương Hàn tự tin nói.
"Thế nhưng, vật bảo mệnh này, số lần sử dụng của nó có giới hạn. Nếu như cứ tùy ý sử dụng như vậy, sợ rằng sau này. . . . "
Dì Lan có chút không yên tâm.
Ngọc bội trong tay của nàng cùng với trong tay Phương Hàn là độc nhất vô nhị, đều là Phương Hàn của mười vạn năm sau đưa cho bọn họ, chỉ có thể sử dụng ba lần. Dùng hết ba lần thì thứ này sẽ trở thành phế phẩm.
"Chỉ là một ngọc bội mà thôi, nếu như chuyến này thành công, chúng ta có thể chạy tới Thiên Cơ Lâu lần nữa, đến lúc đó muốn có bao nhiêu cơ duyên cũng đều được."
"Còn có có thể phục sinh cho phụ thân của ta nữa."
Phương Hàn ngẩng đầu, nhìn về phương hướng Địa Tiên giới, trầm giọng nói.
"Chuyến này?"

Dì Lan nhướng mày, khiếp sợ nói: "Thiếu chủ, không phải là ngươi muốn trở về Địa Tiên giới đấy chứ?"
Phù Vân Sơn nằm ngay tại Địa Tiên giới. Nơi đó xem như là đại bản doanh của Phù Vân Sơn, hai người mình tốn biết bao nhiêu công sức, trăm đau vạn khổ, rất vất vả mới thoát ra khỏi Địa Tiên giới.
Tại sao đột nhiên thiếu chủ muốn trở về? Chẳng lẽ muốn đối phó với Phù Vân Sơn?
Phải biết rằng.
Phù Vân Sơn là một con quái vật khổng lồ, căn cơ thâm hậu. Xét về lịch sử tồn tại, thì không biết là lâu đời hơn so với tộc Phương thị bọn hắn bao nhiêu nữa.
Không phải là Thiếu chủ nghĩ rằng chỉ dựa vào một chiếc đèn cổ trong tay là có thể dễ dàng công phá Phù Vân Sơn chứ? Đây không phải là đang nói đùa sao.

Chương 494. Người này chẳng phải người lương thiện.

Bên phía mình ngay cả một vị đại đế cũng không có, nếu như không rung chuyển được Phù Vân Sơn, vậy thì hai người bọn họ sẽ ngã xuống.
"Không sai, chúng ta phải trở về Địa Tiên giới, hơn nữa còn phải đi tới Phù Vân Sơn!"
Phương Hàn trầm giọng nói.
"Thiếu chủ, chuyện này không thể!"
Dì Lan quá sợ hãi, vội vã nói: "Thực lực của hai người chúng ta, nếu đối mặt với Phù Vân Sơn thì chỉ như lấy trứng chọi đá mà thôi. Cho dù có thêm một kiện bí bảo, nhưng cũng có quá nhiều thiếu sót."
"Nếu như bị đối phương phát hiện ra, đến lúc đó chúng ta chắp cánh cũng khó thoát."
"Như đã từng nói, Thiên Nguyên giới cách Địa Tiên giới cực kỳ xa xôi, ở giữa còn có một Tử Huyền giới. Nếu như chúng ta muốn trong thời gian ngắn chạy về đó, không khác nào người si nói mộng."
"Chẳng bằng trước tiên hãy trải nghiệm ở Thiên Nguyên giới một phen, sau đó sẽ từ từ đến gần Địa Tiên giới."

Trong lòng dì Lan đã tính toán xong, chỉ cần ở lại Thiên Nguyên giới cùng Tử Huyền giới thêm một thời gian nữa, không cần lâu lắm, chỉ cần khoảng một ngàn năm là được.
Dù sao thiên phú của Phương Hàn không tệ.
Trong vòng một ngàn năm không thể trở thành một Thánh Nhân Vương, hoặc là Đại Thánh được, nhưng thành Thánh cũng không thành vấn đề, dù sao thì hắn cũng đã xếp thứ sáu trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng.
Chỉ cần Phương Hàn thành Thánh thì sẽ có được một chút sức mạnh để tự bảo vệ bản thân.
Khi đó đi tới Địa Tiên giới, thì cũng sẽ được an toàn hơn một chút.
"Ai nói chúng ta không thể băng qua Tử Huyền giới trong thời gian ngắn?" Phương Hàn tự tin cười, tiếp tục nói: "Nếu như chúng ta có thể mời được một vị đại đế xuất thủ, vậy thì sẽ chẳng mất bao nhiêu thời gian để có thể đi tới Địa Tiên giới."
"Ừm ??"
Dì Lan giật mình, sau đó lập tức cau mày, nhẹ giọng nói: "Thiếu chủ đừng đùa nữa, lúc này sao có thể có đại đế đồng ý ra tay giúp đỡ chúng ta chứ?"
Nếu như bọn họ đắc tội với thế lực khác thì cũng thôi đi.
Nhưng hết lần này tới lần khác lại là Phù Vân Sơn, chỉ cần những người có chút quan tâm đến chiến sự của Tử Huyền giới là có thể biết được thực lực của Phù Vân Sơn bao lớn rồi. Phải biết rằng tiên binh trong tay Bạch Lễ đại đế bây giờ chính là vật mà năm xưa lão tổ của Phù Vân Sơn lưu lại.
Tuy là chuyện này khiến cho mặt mũi của Phù Vân Sơn không vẻ vang gì lắm, nhưng điều này cũng chứng minh được tổ tiên của Phù Vân Sơn cũng đã từng có Chân Tiên, dù là đã xuống dốc, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.
Không phải thế lực nào cũng có thể trêu chọc được.
Cộng thêm Phù Vân Sơn vừa tiêu diệt tộc Phương thị, kể từ đó lại càng hiếm có những thế lực muốn đắc tội với bọn họ.
"Chẳng lẽ dì Lan đã quên Cửu U đại đế của Thiên Nguyên giới rồi sao?" Phương Hàn thờ ơ nói.
"Cửu U đại đế?"
Dì Lan ngẩn ra.
Tất nhiên là nàng không thể quên được người này.
Lần đầu khi hai người vượt giới, người đầu tiên mà họ gặp phải chính là vị Cửu U đại đế này, kết quả lại bị đối phương dẫn tới Thiên Cơ Lâu mà chẳng

thèm nói tiếng nào.
Có thể nói, Mạnh Khánh Chi đã lưu lại cho bọn hắn ấn tượng rất lớn.
"Thiếu chủ, người này không phải là kẻ lương thiện, danh tiếng của hắn bên trong Thiên Nguyên giới vô cùng tạp nham. Nếu như hợp tác với hắn, không khác nào bảo hổ lột da, dù sao đối phương cũng là một vị đại đế, lỡ như hắn có ý đồ xấu, sợ rằng chúng ta sẽ lành ít dữ nhiều!"
Dì Lan trầm giọng nói.
Những chuyện Mạnh Khánh Chi đã làm ở Thiên Nguyên giới cũng chẳng phải là bí mật gì. Có thể nói người này gan to bằng trời, lúc còn là Chuẩn Đế đã dám lẻn vào một thánh địa, huỷ đi truyền thừa của người khác.
Vì thành đế mà dám bước vào hang hổ, thành đế ở Tử Huyền giới!
Còn sau khi thành đế, lại coi trời bằng vung. Vậy mà dám bày ra một sát trận ở bên ngoài truyền thừa Chân Tiên, đưa không ít đại đế vào bẫy.
Kể từ đó, có thể nói là Mạnh Khánh Chi đã vang danh khắp nơi. Chỉ là. Danh tiếng này có chút không dễ nghe.
Những người cùng là đại đế, đều khịt mũi coi thường Mạnh Khánh Chi thậm chí còn xấu hổ khi làm bạn với hắn, bởi vì hắn thực sự quá đê tiện.
Những đại đế đều thẳng thắng chính trực, tự vô địch dựa vào chính mình, mà Mạnh Khánh Chi lại dùng cách thức trái ngược, trước khi động thủ luôn đào hố trước, lừa người ta vào bẫy.
Phương pháp này quả thực là một mình hắn giương một ngọn cờ, từ vạn cổ tới nay chẳng đào đâu ra được một vị đại đế thứ hai như vậy.
"Chính là bởi vì như vậy, chúng ta mới cần hợp tác với hắn!"
Phương Hàn trầm giọng nói.
Nếu đổi lại là một vị đại đế khác, chắc chắn sẽ cân nhắc làm như vậy thì có đáng giá hay không, dù sao nếu giúp đỡ Phương Hàn thì sẽ trêu vào một kẻ địch lớn, nếu như làm không tốt thì ngay cả mình cũng sẽ bị liên lụy.
Mà Mạnh Khánh Chi lại khác, hắn chỉ nhìn vào lợi ích, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện có lợi đối với mình. Về phần phải trêu vào một kẻ địch lớn.
Xem tình hình hiện nay, kẻ địch của Mạnh Khánh Chi kia còn chưa đủ nhiều sao?
Phải biết rằng, trước đây trong số những vị đại đế rơi vào bẫy của hắn, còn có một vị là phân thân của Trường Sinh chân quân, có điều Mạnh Khánh Chi cũng không hề biết việc này.

Nếu như hắn biết được sự thật này, sợ rằng bây giờ đã đứng ngồi không yên.
"Thiếu chủ... . Nhất định phải làm như vậy?"
Dì Lan nhẹ giọng hỏi.
Theo như cách nghĩ của nàng, cách làm này quá mạo hiểm, Mạnh Khánh Chi này căn bản không đáng tin cậy. Xác suất bỏ trốn mà vứt lại hai người trong thời khắc mấu chốt phải hơn chín mươi phần trăm!
"Y ta đã quyết."
Phương Hàn nói như đinh đóng cột.
Kẻ thù của tộc Phương thị không chỉ có Phù Vân Sơn, trừ thế lực này ra còn có nhóm thế lực của Độn Thế Tiên Cung, bất cứ thế lực nào cũng đều không yếu.
Nếu không thể đánh cho Phù Vân Sơn tàn phế, thì tiếp theo sau đó thứ mà bọn họ phải đối mặt không chỉ có riêng một phe thế lực của Phù Vân Sơn. Nếu như bị nhiều thế lực liên thủ nhắm vào, chỉ sợ hắn chỉ còn cách ẩn nấp trong Đại Hoang thành không đi ra ngoài, thì hắn chẳng còn có lựa chọn nào khác nữa.

Chương 495. Phải biết nhìn xa một chút.

"Được rồi."
Dì Lan bất đắc dĩ gật đầu.
Nàng biết rằng có rất nhiều chuyện mình căn bản là không khuyên nhủ được Phương Hàn.
Lúc trước lên tiếng cũng là vì ôm một chút may mắn, lỡ đâu thiếu chủ nhà mình hồi tâm chuyển ý thì sao? Nhưng nhìn tình hình trước mắt.
Chuyện mà Phương Hàn đã quyết định, những người khác rất khó thay đổi suy nghĩ của hắn.
"Thiếu chủ, Cửu U Ma Tông vốn ở dãy núi Bách Đoạn, mà bây giờ lão tổ Mạnh Khánh Chi của Cửu U Ma Tông đã thành đế, sơn môn của bọn họ đã thay đổi sang chỗ mới rồi."
"Đại Hoang thành đến Cửu U Ma Tông... ít nhất ... cũng phải mất mấy ngàn vạn dặm đừng, hai bên cách nhau mấy châu lục, chi bằng chúng ta nhanh chóng xuất phát."

Dì Lan mở miệng nói.
"Vậy thì cực khổ cho dì Lan rồi."
Phương Hàn gật đầu nói.
"Đây là việc lão thân nên làm."
Dì Lan mỉm cười, nàng lật bàn tay một cái, lòng bàn tay xuất hiện một miếng ngọc bội, sau khi kích hoạt ngọc bội, một tia ánh màu xanh lam bao bọc lấy hai người.
Sau đó.
Tay kia bắt lấy Phương Hàn, bước ra một bước, trong nháy mắt bóng dáng của biến mất ngay tại chỗ. Khi xuất hiện lại đã ở bên ngoài Đại Hoang thành.
Một giây tiếp theo.
Hai người bọn họ hóa thành một tia sáng xông về phía chân trời, bay nhanh về phương hướng của Cửu U Ma Tông.
Ở một nơi cực xa.
Diêm Ma đại đế đứng sừng sững trên bầu trời, hắn mặc một chiếc áo choàng màu đen, tư thế oai hùng to lớn, chắp hai tay sau lưng, mỗi cái chớp mắt lại bắn ra hàng ngàn tia sắt lạnh, giống như là một ngọn núi bất hủ đứng sừng sững ở nơi đó, không ai có thể vượt qua được.
Hắn chỉ lướt qua rồi không thèm để ý đến hai người Phương Hàn đi ra từ Đại Hoang thành. Hắn cảm nhận được khí tức của hai người kia rất yếu, rõ ràng không phải Phương Hàn cùng hộ đạo giả của hắn.
"Tiểu súc sinh, bản đế thực muốn nhìn xem, không có tài nguyên tu luyện, ngươi có thể ở lại Đại Hoang thành bao lâu! !"
Diêm Ma đại đế mở miệng, giong nói lạnh lùng, đóng băng lòng người, trong giọng nói mang theo sự bình tĩnh. Hắn vốn là vị đại đế, tuổi thọ cực dài.
Có nhiều thời gian dông dài cùng Phương Hàn. Ngược lại.
Tuy Phương Hàn còn tuổi trẻ, nhưng thực lực quá thấp, nếu thật sự muốn kéo dài, chưa chắc có đủ tuổi thọ để so đo cùng vị đại đế này!
Ngay vào lúc đó.
Khi hai người Phương Hàn chạy tới Cửu U Ma Tông. Bên trong Thiên Nguyên giới đã xảy ra không ít chuyện.
Chuyện khiến cho người ta lo lắng nhất chính là chỉ trong hơn mười ngày ngắn ngủi, bên trong Thiên Nguyên giới có không ít thế lực bỗng nhiên bị diệt trong một đêm!

Chuyện này rất kỳ lạ, làm cho mọi người cảm thấy khó hiểu.
Nếu như một hai thế lực thì cũng thôi đi, nhưng trong mười mấy ngày này cũng đã huỷ diệt hơn hai mươi thế lực nhỏ, tuy là những thế lực này cũng không mạnh gì lắm.
Thế nhưng nếu như gộp chung lại với nhau vẫn có thể sánh bằng một thánh địa.
Khi tin tức này lan truyền ra, rất nhiều thánh địa của Thiên Nguyên giới vội vàng phái người đi tìm hiểu tin tức, dù sao thì có một vài thế lực bị diệt là thế lực dưới trướng của một số thánh địa.
Thế lực dưới trướng của mình bị diệt, bọn họ không thể nào không quan tâm. Nhưng thời gian dần dần trôi qua.
Bọn họ cũng không điều tra được bất kỳ manh mối nào, điều này khiến cho bọn hắn rất hoang mang, cũng không khỏi cảm thấy kỳ kaj. Những thế lực này giống như bị người ta dứt khoát xóa sổ khỏi Thiên Nguyên giới.
Không để lại bất cứ dấu vết gì. Trong thời gian này, không ít thế lực của Thiên Nguyên giới đều cảm thấy bất an, dù sao không ai có thể khẳng định thế lực tiếp theo bị diệt có phải là mình hay không.
Có vài người thậm chí đang hoài nghi đây là một thế lực siêu nhiên của Thiên Nguyên giới, cố tình làm mưa làm gió ở sau lưng.
Về phần đối phương làm như thế nào, có thể là đối phương nắm giữ thủ đoạn đặc biệt, cũng có thể là đã tới Thiên Cơ Lâu!
... .
"Aiz! Sóng gió lại sắp nôi rleen rồi!"
Trong Diệp thị Đế tộc.
Diệp Trường Minh đứng trên một tòa lầu các, hắn mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt, đầu đội ngọc quan, vẻ mặt trang nghiêm nhìn về hướng Thiên Cơ Lâu, than nhẹ một tiếng, nói: "Thiên Nguyên giới đã không còn bình yên nữa rồi!"
Trong khoảng thời gian này, Thiên Nguyên giới trải qua rất nhiều chuyện, đầu tiên là Huyết Võng giới xâm lấn, sau đó lại là Tử Huyền giới, cuối cùng là Táng Thiên đại đế.
Mỗi một chuyện đều khiến cho Thiên Nguyên giới rung chuyển một thời gian dài. Mắt thấy mới vừa an bình trở lại.
Nhưng mới được bao lâu chứ?
Đã có người nhảy ra, bắt đầu hô phong hoán vũ.
"Phụ thân đang lo lắng chuyện mấy ngày nay có thế lực bị hủy diệt sao?"

Diệp Trần cau mày nói.
"Đúng vậy."
Diệp Trường Minh yếu ớt nói.
Nếu như là thường thì cũng thôi đi, dù sao Thiên Nguyên giới vốn dĩ đã không an bình, chuyện thảo phạt lẫn nhau nhiều vô số kể. Nhưng lại diễn ra trong khoảng thời gian này thì lại có chút không bình thường.
Dù sao.
Chung quanh Thiên Nguyên giới đang có cường địch nhòm ngó.
Lúc này lại lục đục nội bộ, có nhìn thế nào cũng chẳng sáng suốt.
"Có phải là Yêu tộc hay không?"
Diệp Trần trầm giọng hỏi.
Trước đây rất nhiều người chưa từng thấy cảnh tượng bên ngoài Thiên Nguyên giới, nhưng mới đây không lâu, họ đã biết đến Tử Huyền giới cùng với Địa Tiên giới. Hai thế giới này khiến cho mọi người bị đã kích rất lớn.
Tuy là trong Tử Huyền giới vạn tộc vô số, nhưng trong đó cũng không có Nhân tộc, điều này khiến cho Nhân tộc của Thiên Nguyên giới gọi tất cả vạn tộc của Tử Huyền giới là Yêu tộc.
Có thể nói.
Tử Huyền giới chính là một thế giới mà Yêu tộc thống trị, Nhân tộc ở trong đó nhỏ bé không đáng kể.
Ngược lại với Địa Tiên giới, đây là một thế giới mà Nhân tộc làm chúa tể, Yêu tộc trong đó không có bất kỳ địa vị gì, chỉ có thể trở thành vật cưỡi, hoặc là trở thành thức ăn.
Như vậy.
Nếu như nói Yêu tộc của Thiên Nguyên giới không có ý đồ xấu thì không thể nào.
Dù sao bất kỳ một chủng tộc nào đều muốn thống trị một thế giới, ai lại muốn chia sẻ tài nguyên cho những chủng tộc khác chứ? Không phải là người của tộc ta, trong lòng ắt có tà tâm. Những lời này không chỉ phù hợp với Nhân tộc mà còn phù hợp với cả Yêu tộc.

Chương 496. Không khó đoán được kẻ đứng sau thao túm.

Chương trước Chương sau

Cũng chính vì vậy, Thiên Nguyên giới xuất hiện một chút gió thổi cỏ lay, không ít người chĩa mũi giáo về phía Yêu tộc, bây giờ cũng chỉ có bọn họ mới có đủ năng lực này.
Còn có thể khiến cho không ít thánh địa không tra được chút dấu vết nào.
"Đây là tin tức mới nhất, ngươi xem thử đi."
Diệp Trường Minh nhìn Diệp Trần, trong tay ném ra một miếng ngọc bội, sâu sắc nói.
"Ồ?"
Diệp Trần bắt lấy ngọc bội, thần thức dò vào trong đó. Sau khi liếc mắt nhìn nội dung bên trong, hắn không thể tin nói: "Ba chủng tộc Yêu tộc bị diệt tộc sao?"
"Không sai."
Diệp Trường Minh gật đầu, nghiêm túc nói: "Chuyện này, không đơn giản như chúng ta nghĩ."
"Phải chẳng chuyện này là khổ nhục kế của Yêu tộc?"
Diệp Trần hỏi.
Số lượng Yêu tộc ở Thiên Nguyên giới vượt xa Nhân tộc, hơn phân nửa lãnh thổ của thế giới đều bị Yêu tộc chiếm đóng, so với hai mươi mấy thế lực Nhân tộc bị diệt.
Thì Yêu tộc mới có ba chủng tộc bị huỷ diệt, đây quả thực là thua xa.
"Không thể loại trừ khả năng này."
Diệp Trường Minh đưa một tay lên, vỗ vỗ bả vai Diệp Trần, ngữ khí nặng nề nói: "Trần nhi, Thiên Nguyên giới hôm nay đã không phải là Thiên Nguyên giới của trước kia nữa."
"Hiện tại bốn phía Thiên Nguyên giới đều có cường địch vây quanh. Bây giờ là Tử Huyền giới cùng Địa Tiên giới, nhưng trong tương lai có thể còn xuất hiện nhiều thế giới mạnh mẽ hơn nữa."
"Thành tựu của ngươi sau này không chỉ có thể vượt qua phụ thân, thậm chí có khả năng sẽ vượt qua lão tổ!"
"Cho nên... ... . ."
"Ngươi phải biết nhìn xa một chút!"
Tương lai Diệp Trần nhất định sẽ là người lãnh đạo của Diệp thị Đế tộc.
Căn cơ của hắn cũng quyết định tương lai của tộc Diệp thị. Nếu như hắn chỉ nhìn chằm chằm vào cái ao làng của Thiên Nguyên giới này.
"Vậy thì trong tương lai, chưa chắc Diệp thị Đế tộc có thể thoát khỏi ràng buộc của Thiên Nguyên giới."

”Hài nhi ghi nhớ lời dạy của phụ thân.”
Diệp Trần chắp tay thi lễ, hỏi lại lần nữa: "Lời vừa rồi của phụ thân có ý là, lần này Thiên Nguyên giới rung chuyển, có lẽ là có thế lực ngoại giới nhúng tay vào sao?"
"Khó mà nói!"
Diệp Trường Minh ngẩng đầu nhìn vào hư không, ung dung nói ra: "Tốt nhất là không, Nếu như có, sợ rằng đại họa của Thiên Nguyên giới đã đến rồi!"
Lúc này.
Tử Huyền giới bị Địa Tiên giới công phạt, tuy là đã có một vị Chân Tiên tham gia vào, nhưng phòng thủ vẫn hết sức khó khăn, căn bản không rảnh đi để chọc vào Thiên Nguyên giới.
Thời khắc mấu chốt này.
Thế lực có thể vươn tay đến Thiên Nguyên giới, chỉ có thể đến từ Địa Tiên giới! Một khi xác nhận được thực sự là Địa Tiên giới đứng sau phá rối.
Sợ rằng.
Thiên Nguyên giới cũng sẽ dẫm vào vết xe đổ của Tử Huyền giới.
"Vết xe đổ của Tử Huyền giới ở gần ngay trước mắt, Thiên Nguyên giới sao có thể là đối thủ của Địa Tiên giới dduwoj chứ?"
Diệp Trường Minh nặng nề nói.
"Phụ thân."
Diệp Trần tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: "Đã có người muốn khuấy cho nước Thiên Nguyên giới đục lên, tại sao chúng ta không tới Thiên Cơ Lâu một lần, nhờ Thiên Cơ lâu chủ chỉ điểm một phen ?"
"Có Thiên Cơ lâu chủ mở miệng, chúng ta không chỉ biết được rốt cuộc người giật dây là ai, còn có thể nhờ vào đó để bảo toàn Diệp thị Đế tộc, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện."
"Chuyện này, trong lòng phụ thân sao không hiểu chứ?"
Diệp Trường Minh cười khổ nói một câu.
Có một số việc không biết còn tốt hơn so với biết.
Quan trọng hơn chính là chuyện này đối với Diệp thị Đế tộc bọn họ mà nói không có chút lợi lộc nào. Kể cả biết được người đứng sau màn thì phải làm thế nào đây ?
Tiêu diệt đối phương sao?
Nếu như người ta dám ra tay, sao có thể không tính tới khả năng Thiên Cơ lâu chủ nhúng tay vào? Vì vậy.

Thế lực khắp nơi của Thiên Nguyên giới tạm thời đều đang đứng từ xa quan sát. Về phần đi tới Thiên Cơ Lâu, có thể nói mỗi một thế lực đều đã chuẩn bị sẵn sàng.
Một khi có biến, chỉ cần bọn họ hạ lệnh là có người dưới trướng lập tức tiến vào trong Thiên Cơ Lâu. Lúc này.
Bọn họ đều đang đợi người khác đi vào trước. Nếu có thể tay không bắt giặc, vì sao mình phải tốn cái giá xa xỉ để biết rốt cuộc là người thao túm đằng sau là ai?
. . . Bên kia.
Yêu Hoàng cung.
Hai bóng người ngồi đối diện nhau.
Hai người này đều mặc kim bào. Điểm khác biệt duy nhất chính là một người là một ông lão, một người là nam tử trung niên. Hai người này, khí tức của mỗi một người đều mạnh mẽ không gì sánh được.
Giống như hai ngọn núi cao trấn áp bốn phương trời đất, huyết khí bên trong cơ thể giống như mặt trời dâng trào, tràn ngập khắp bốn phương tám hướng.
"Sao hôm nay Bằng Vương lại rảnh rỗi đến Yêu Hoàng cung của ta vậy?"
Người đàn ông trung niên mở miệng nói.
Người này là tộc trưởng của tộc Kim Ô, khí chất vô cùng uy nghiêm, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều tản ra một sự mạnh mẽ, dường như có thể dẫn dắt vạn đạo trong thiên địa, khiến người ta vừa thấy đã khiếp sợ.
Ông lão ngồi đối diện với hắn.
Chính là tộc trưởng của tộc Kim Sí Đại Bằng. Địa vị của hắn rất cao, còn cao hơn một thế hệ so với tộc trưởng của tộc Kim Ô, nhưng vẫn không từ chức tộc trưởng.
Hiện nay thực lực đã đạt đến Thánh Nhân Vương trung kỳ, cho dù là có ở đâu thì cũng là một cây đại thụ lớn.
"Chẳng lẽ Yêu Hoàng cung chưa nhận được tin tức sao?"
Bằng Vương mở miệng, giọng nói như sắt thép ma sát với nhau, rung động leng keng, tiếng nói vang lên, toàn bộ đại điện đều tràn ngập một cỗ sát ý, cực kỳ mạnh mẽ.
"Bằng Vương nói đến chuyện mấy chủng tộc bên trong Yêu tộc bị người khác hủy diệt sao?"
Người đàn ông trung niên không nhanh không chậm nói.
"Không sai."

Bằng Vương gật đầu, sắc mặt khó coi, bởi vì trong ba chủng tộc bị tiêu diệt có một chủng tộc là hậu duệ của tộc Kim Sí Đại Bằng.
Chỉ có điều huyết mạch cách hơi xa một chút.
Từ trước đến nay, những Kim Sí Đại Bằng của tộc Kim Sí Đại Bằng có huyết mạch thuần huyết cũng chỉ còn năm, sáu con mà thôi, mặc dù có thể duy trì uy danh của tộc Kim Sí Đại Bằng.
Nhưng bản thân bọn họ ngoại trừ huyết mạch mạnh mẽ ra, thì mỗi một con Kim Sí Đại Bằng ngoài là độc nhất vô nhị trong cùng thế hệ, bọn họ còn phải dựa vào những chủng tộc có liên quan này làm trợ thủ cho bọn hắn.

Chương 497. Không khó đoán được kẻ đứng sau thao túm. (2)

Bây giờ đột nhiên bị người ta diệt mất đi một tộc, tộc Kim Sí Đại Bằng không tức giận mới là chuyện lạ.
"Bằng Vương chưa điều tra rõ chân tướng chuyện này sao?"
Người đàn ông trung niên khẽ cười nói.
"Nếu như lão phu tra được, thì hôm nay đã không đến Yêu Hoàng cung này!"
Bằng Vương hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt không vui nói.
Trong lời nói của hắn cũng chẳng có bao nhiêu cung kính. Dù sao tộc Kim Ô đã không còn uy danh như thời viễn cổ rồi, tuy rằng trong khoảng thời gian này có xuất hiện một vị đại đế.
Nhưng cũng tương tự.
Long tộc cũng có một vị, thậm chí Nhân tộc còn xuất hiện hai ba vị đấy!
Tộc Kim Ô muốn duy trì cục diện thống trị thì nhất định phải mượn lực của những chủng tộc mạnh mẽ như Kim Sí Đại Bằng, nếu như nảy sinh xích mích, thì Kim Sí Đại Bằng sẽ đứng về phía Long tộc.
Vậy thì tộc Kim Ô có thể sẽ gặp ngu.
Đều là Yêu tộc, bọn họ xuống tay với nhau không nể tình chút nào. Dù sao Long tộc cũng đã thống trị hải vực lâu như vậy, chắc chắn cũng muốn thử thống trị một lục địa.
"Bằng Vương cứ nói đùa."
Người đàn ông trung niên nhẹ nhàng trấn tĩnh, hắn khẽ cười một tiếng, nói:
"Tộc Kim Sí Đại Bằng không thể điều tra được, Yêu Hoàng cung ta tất

nhiên cũng khó tìm được manh mối."
"Ồ?"
Ánh mắt Bằng Vương sáng như đuốc, trong khoảnh khắc nhìn về phía người đàn ông trung niên, phát hiện ra nét mặt của đối phương cũng không giống như là đang giả vờ, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng: "Ngay cả Yêu Hoàng cung cũng bó tay sao?"
"Nếu là như thế, xem ra lão phu phải đích thân đi Thiên Cơ Lâu một chuyến rồi!"
Tuy không muốn hao tài tốn kém, nhưng vẫn phải giữ thể diện của tộc Kim Sí Đại Bằng, vì vậy cho dù có phải mất nhiều máu cũng phải bắt cho được kẻ đứng đằng sau màn!
Nói xong.
Bằng Vương đứng dậy chuẩn bị rời đi.
"Bằng Vương dừng chân."
Người đàn ông trung niên kêu nhẹ một tiếng.
"Còn chuyện gì?"
Bằng Vương hỏi.
"Tuy là Yêu Hoàng cung cũng không thể điều tra rõ chân tướng chuyện này, nhưng cũng không khó có thể suy đoán được kẻ thâu tóm đứng phía sau. Đơn giản chỉ có thể là Long tộc, Nhân tộc, đại đế cấm khu, hai giới Tử Huyền giới cùng Địa Tiên giới mà thôi."
"Ừm?"
Bằng Vương nghe được câu này, vốn chuẩn bị rời đi lại lập tức dừng lại.
"Là sao?"
" Rất đơn giản, chỉ có mấy kẻ khổng lồ này mới có đủ khả năng làm ra những chuyện này, mà không bị người khác phát hiện."
Người đàn ông trung niên chậm rãi nói: "Nếu như là Long tộc cùng Nhân tộc thì dễ rồi, nhưng nếu là hai thế giới kia, chuyện này sẽ khó giải quyết, phỏng chừng sẽ gây nên một hồi mưa máu gió tanh!"
Không cần nói nhiều về thực lực tổng hợp của Nhân tộc, lại cộng thêm ba vị đại đế Lăng Tiêu, Mạnh Khánh Chi, Diệp thị lão tổ vừa mới xuất thế, có thể nói đã tiến một bước dài.
Về phần Long tộc, có Ngao Tuyên tọa trấn, chẳng cần nói chơi, địa vị trong trăm vạn năm có thể sánh ngang với tộc Kim Ô.
Sở dĩ nói là hai đối tượng này còn dễ nói là bởi vì chuyện này còn giới hạn trong Thiên Nguyên giới. Không có người ngoài nhúng tay vào.

Nhưng nếu như là đại đế cấm khu, vậy thì rắc rối rồi.
Đẳng cấp của thế giới tăng lên, đại đế không còn là đỉnh cao, suy nghĩ của một số đại đế cấm khu cũng bắt đầu linh hoạt lên. Bọn họ muốn tiến thêm một bước cũng cần phải có một lượng tài nguyên lớn.
Mỗi ngày đều ẩn mình trong cấm khu thì có thể lấy được tài nguyên gì chứ? Chỉ có bước lên con đường ngày xưa, thống trị một thế lực, bọn họ mới có thể đạt được tâm nguyện. Nếu như đại đế cấm khu đều dồn dập xuất thế, sợ rằng tất cả thế lực của Thiên Nguyên giới đều phải chịu đã kích.
Nếu như thế cục không vững chắc, toàn bộ Thiên Nguyên giới có teher sẽ bị thanh tẩy lại một lần.
Về phần khả năng cuối cùng là Địa Tiên giới, cũng chính là khả năng mà bọn họ không muốn đối mặt nhất. Nhìn kết cục của Tử Huyền giới là hiểu, cả thế giới đã bị đánh cho tàn phế.
Nếu như đổi lại là Thiên Nguyên giới của bọn họ thì có được lợi ích gì không? Nói không chừng.
Kết cục của Thiên Nguyên giới còn thê thảm hơn so với Tử Huyền giới!
"Vậy thì theo ý ngươi, khả năng lớn nhất là thế lực nào?"
Đôi mắt Bằng Vương như điện, trầm giọng nói.
"Địa Tiên giới!"
Người đàn ông trung niên chậm rãi phun ra ba chữ.
Ba chữ kia vừa nói ra, giống như một tia sấm sét ầm vang chung quanh đại điện, Bằng Vương vừa nghe thấy lập tức biến sắc. Cho dù hắn có địa vị cao, trong lòng đã bình tĩnh không dễ gì giao động, nhưng khi nghe thấy cái tên này cũng không cách nào giữ được bình tĩnh, thật sự là áp lực mà Địa Tiên giới mang tới cho người khác quá lớn, gần như khiến người ta không thở nổi.
Nếu như Địa Tiên giới động thủ với Thiên Nguyên giới, bọn họ căn bản không chống đỡ được! Dù sao.
Tử Huyền giới có thể ổn định được thế trận, đó là bởi vì người ta có được một vị Chân Tiên, nhưng Thiên Nguyên giới bọn hắn thì sao? Chẳng có lấy một vị đại đế trên Đế Bảng, thì lấy gì để đối đầu với Địa Tiên giới đây.
Có thể nói.
Thiên Nguyên giới bây giờ còn chẳng bằng Huyết Võng giới đã bị tiêu diệt, không vì điều gì khác, chỉ bởi vì ít nhất người ta cũng có một Chân Tiên, mà Thiên Nguyên giới bọn họ lại không có.

Chỉ với một vị Chân Tiên, sức uy hiếp còn lớn hơn so với toàn bộ tất cả người của Thiên Nguyên giới bọn hắn hợp sức lại với nhau.
"Lời này của ngươi là thật sao?"
Bằng Vương cau mày, mở miệng hỏi.
"Ta cũng không dám khẳng định, nhưng có bảy phần chắc chắn là một hoặc nhiều thế lực của Địa Tiên giới đứng sau lưng thâu tóm tất cả!"
Người đàn ông trung niên từ tốn nói.
Bảy phần khả năng đã coi như là rất cao rồi.
"Đại chiến giữa Tử Huyền giới cùng Địa Tiên giới còn chưa kết thúc, sao thế lực Địa Tiên giới có thể vươn tay đến Thiên Nguyên giới, phải chăng ngươi lo bò trắng răng?"
Bằng Vương suy tư chốc lát, nhẹ giọng nói: "Có lẽ là một số đại đế cấm khu, không chịu nổi tịch mịch, muốn đặt chân xuống trần thế một lần nữa."
"Ta cũng hy vọng là như vậy, nhưng trên thực tế Tử Huyền giới căn bản không phải là đối thủ của Địa Tiên giới."
Người đàn ông trung niên lắc đầu.
"Dựa vào tình hình trước mắt, thì Tử Huyền giới chỉ có một vị Chân Tiên, mà số lượng Chân Tiên của Địa Tiên giới để lộ ra cũng đã không ít hơn bốn vị. "
"Hai bên căn bản không thể so bì với nhau."
"Chuyện này...."
Bằng Vương im lặng.
Điều này hắn cũng biết.

Chương 498. Nếu như Thiên Nguyên giới cũng có được một vị Chân Tiên.

Chương trước Chương sau
Một năm này, phần lớn sinh linh bước vào Thiên Cơ Lâu đều là người của Tử Huyền giới, bọn họ tiến vào Thiên Cơ Lâu đều là vì mua một chút cơ duyên để cầm cự với Địa Tiên giới. Dù sao địch nhân đã đánh tới, mình giữ lại thiên tài địa bảo cũng không thể ngay lập tức chuyển đổi thành thực lực, so với việc làm lợi cho người khác.

Còn không bằng lấy ra dùng hết cho mình, tăng thêm một chút sức mạnh còn có thể chống đỡ được Địa Tiên giới. Nhưng kể cả có là như vậy.
Tử Huyền giới vẫn không phải là đối thủ của Địa Tiên giới.
Chỉ dựa vào điều này là có thể nhận ra được trong cuộc chiến giữa hai giới, hoàn toàn là Địa Tiên giới đè Tử Huyền giới xuống mà đánh, nếu như vậy mà bọn họ còn thừa sức lực, có thể vượt giới chinh phạt Thiên Nguyên giới.
Chuyện này không khỏi quá đáng sợ.
"Đừng quên nhóm thế lực Ngọc Hư Cung của Địa Tiên giới đến nay vẫn chưa có người nào xuất hiện trong chiến trường hai giới. Bọn họ không thể không nhìn thấy được lớn ích to lớn của Tử Huyền giới."
"Nếu như không động thủ, cũng chứng minh bọn họ đang có âm mưu lớn hơn!"
Người đàn ông trung niên trầm giọng nói.
"Ngươi nói là mục tiêu của nhóm thế lực Ngọc Hư Cung không phải là Tử Huyền giới, mà là Thiên Nguyên giới sao?"
Bằng Vương cau mày.
Trước khi hai giới dung hợp bọn họ đã nghe đến danh tiếng của Ngọc Hư Cung, có thể bồi dưỡng được đệ tử như Dương Tiễn, cũng đủ để chứng minh được căn cơ của Ngọc Hư cung.
Cộng thêm một vị Chân Tiên tọa trấn, nếu như thực sự là Ngọc Hư Cung đến đây, có thể là Thiên Nguyên giới sẽ không chống đỡ được.
"Rất có khả năng."
Người đàn ông trung niên than nhẹ một tiếng, nói: "Muốn biết tin tức cụ thể thì phải đi Thiên Cơ Lâu một chuyến, nhưng chuyện này liên quan đến cuộc chiến giữa hai giới, thậm chí sẽ có Chân Tiên xuất thủ, cái giá của tin tức này... . ."
Hắn không nói hết câu, nhưng Bằng Vương đã hiểu.
Liên quan đến Chân Tiên, phỏng chừng chỉ dựa vào căn cơ của tộc Kim Ô, kể cả là có mua được tin tức cũng phải tổn thương nguyên khí nặng nề, mà sau khi mua được tin tức thì thế nào?
Dựa vào tin tức biết trước được mà đi phục kích Ngọc Hư Cung sao? Đùa hả.
Người ta có Chân Tiên tọa trấn, một bầy kiến hôi đi đánh hội đồng một con chân long, đây không phải là đi tìm chết sao?
"Xem ra phải bàn bạc cùng mấy thế lực Nhân tộc, Long tộc một chút."
Bằng Vương mở miệng.

Chỉ dựa vào một thế lực mà thăm dò ý đồ của Địa Tiên giới, có chút không thực tế.
Chỉ khi mọi người liên hợp lại với nhau tới Thiên Cơ Lâu một lần, mới có thể thu được tin tức hoàn chỉnh. Về phần sau khi nhận được tin tức nên làm như thế nào nữa, còn phải xem Địa Tiên giới đã bỏ ra bao nhiêu.
Bọn họ còn muốn đối phó Tử Huyền giới, tất nhiên sẽ không có khả năng dốc toàn bộ lực lượng chạy tới Thiên Nguyên giới.
"Nếu như Thiên Nguyên giới ta cũng xuất hiện một Chân Tiên. . ."
. . . . .
Người đàn ông trung niên khẽ nói.
Vừa dứt lời, hắn lại cười tự giễu. Chuyện này không quá thực tế, ngay cả Đế Bảng cũng chẳng chen chân vào nổi, hi vọng thành tiên là quá mức xa vời.
Nếu như thực sự có người có đủ căn cơ để thành tiên.
Phỏng chừng trong lúc Bạch Lễ đại đế và Minh Đế thành tiên, hắn cũng đã chạy tới Thiên Cơ Lâu rồi.
Nhưng đến lúc này Thiên Nguyên giới vẫn không có nổi một vị đại đế thành tiên, sợ là không có ai đủ khả năng thành tiên.
. . .
"Chân Tiên... . . . . Aiz."
Bằng Vương khẽ than thở một tiếng.
Địa Tiên giới bên kia còn chưa bắt đầu hành động, nhưng chỉ riêng hai chữ Chân Tiên cũng đã khiến cho bọn họ sắp không thở nổi, nếu thật sự có một ngày Chân Tiên đến đây.
Hắn không dám hình dung đến cảnh tượng đó.
... .
Một bên khác.
Cửu U Ma Tông.
Từ sau khi Mạnh Khánh Chi thành đế, Cửu U Ma Tông đã mở rộng ra hơn vô số lần, sơn môn nguy nga cao vót, cung điện nối liền liên miên không dứt kéo dài vạn dặm, khí thế rộng rãi đến cực hạn.
Những ngọn núi thần muôn hình vạn trạng, cao vút đâm vào trong mây, trên núi cổ thụ vững chắc, linh chi mọc khắp nơi trên mặt đất, tiên hạc bay lượn, nhìn thế nào cũng giống như một nơi thế ngoại đào tiên.
Không nhìn ra được chút nào bầu không khí của ma đạo. . .

"Tông chủ, trong khoảng thời gian này có thể nói là Ma Tông chúng ta thanh danh vang xa, không ít thế lực đều rối rít quy thuận, đến ngay cả Vạn Hóa thánh địa ở ngoài ngàn tỉ dặm cũng dự định thời gian nữa sẽ phái một vị thái thượng trưởng lão đến viếng thăm."
Hoàng Tuyền, chưởng giáo tiền nhiệm của Cửu U Ma Tông, đi theo sau lưng Dương Khâu, giọng nói không nhanh không chậm nói.
Vừa dứt lời.
Trong tay hắn xuất hiện một tờ bái thiếp, đưa tới trước mặt Dương Khâu, lên tiếng nói: "Chưởng giáo, đây là bái thiếp của Vạn Hóa thánh địa!"
"Vạn Hóa thánh địa ?"
Dương Khâu nhẹ nhàng ung dung, đi tới trước một mỏm đá đứng chắp tay, gió nhẹ thổi qua, tay áo hắn tung bay, đôi mắt hắn sâu thẳm tràn đầy tự tin, mở miệng lạnh nhạt nói: "Bổn Tọa còn nhớ tông môn này, trước đây vẫn tự cho mình là chính đạo, hiện nay lại đưa bái thiếp tới cho Cửu U Ma Tông chúng ta, thật là nực cười."
"Trả lại cho Bổn Tọa!"
"Dù sao... . . ."
"Bổn Tọa bề bộn nhiều việc, thân là chưởng giáo Cửu U Ma Tông, rất nhiều việc trong tông môn cần phải xử lý. Ngày nào cũng phải gặp mặt cỡ đâu chừng tám chín chục tới cả thánh chủ, chưởng giáo"
"Bây giờ, Vạn Hóa thánh địa vẫn còn kém một chút."
Hắn nói bóng nói gió nhưng ý tứ thì rất rõ ràng.
Vạn Hóa thánh địa muốn gặp hắn, bây giờ vẫn còn chưa đủ tư cách.
"Dạ."
Hoàng Tuyền hâm mộ nhìn thoáng qua bóng lưng Dương Khâu. Vị trí này vốn là của hắn. Chỉ tiếc.
Nếu như ban đầu đồ nhi mình không chết, cũng không bước vào Thiên Cơ Lâu, vì vậy tất cả những lợi ích này sao có thể là của Dương Khâu chứ. Nếu không người dẫn dắt Cửu U Ma Tông đi tới vinh quang ngày hôm nay hắn là bản thân mình mới đúng.
Bây giờ thì tốt rồi.
Mình đã không được cái gì thì cũng thôi đi, ngay cả vị trí chưởng giáo cũng mất luôn . Xem ra, trong thời gian ngắn là không thể lấy lại được. .

Chương 499. Hắn nói... . . . Muốn gặp lão tổ.

Sau khi Hoàng Tuyền rời đi.

Không lâu sau.

Hắn vội vã lần nữa bay trở về.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Dương Khâu cau mày.

Vị sư đệ này của mình trước đây làm chưởng giáo Cửu U Ma Tông, không nói những thứ khác, chỉ là lòng dạ cùng sự bình tĩnh tuyệt đối là không có vấn đề. Nếu không có chuyện gì, bình thường hắn sẽ không như vậy.

"Chưởng giáo, đã xảy ra chuyện!"

Hoàng Tuyền lần thứ hai đi tới trước mặt Dương Khâu, trên bàn tay xuất hiện bái thiếp của Vạn Hóa thánh địa, nhanh chóng nói ra: "Vạn Hóa thánh địa đã bị diệt!"

"Cái gì?"

Dương Khâu ngẩn ra, có chút không thể tin được.

Thánh địa vừa rồi đưa bái thiếp lên cho mình, vậy mà sau một cái chớp mắt đã bị hủy diệt.

Tốt xấu gì Vạn Hóa thánh địa cũng là một thánh địa, không phải là con mèo con chó, sao có thể vô thanh vô tức bị tiêu diệt được? Dương Khâu đã nghĩ ngay đến Thiên Cơ Lâu.

Chẳng lẽ có người tiến vào Thiên Cơ Lâu, sau đó dùng biện pháp lúc trước của mình lấy được phương pháp phá giải hộ sơn đại trận của Vạn Hóa thánh địa từ trong tay Thiên Cơ lâu chủ tiền bối sao?

Cũng chỉ như vậy mới có thể trong nháy mắt hủy diệt Vạn Hóa thánh địa.

Nếu không.

Có người muốn tấn công một thánh địa, đầu tiên phải vượt qua được trận pháp đã. Riêng trận pháp này cũng không phải trong nhất thời nửa khắc là có thể phá được. Trong lúc đó thì toàn bộ các đại thế lực của Thiên Nguyên giới đã sớm nhận được tin tức rồi.

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Đã điều tra rõ là ai động thủ chưa?"

Dương Khâu vội vàng hỏi.

"Ngay nửa canh giờ trước, tại hạ cũng vừa mới nhận được tin tức. Về phần là ai động thủ, tại hạ cũng không biết rõ, chỉ biết là một bàn tay từ trên trời giáng xuống, lập tức xóa đi toàn bộ Vạn Hóa thánh địa!"
Hoàng Tuyền mang vẻ mặt sầu thảm, hắn đã từng làm chưởng giáo, rất nhanh đã ngửi ra được một mùi không bình thường trong chuyện này.
Đoán chừng.
Vạn Hóa thánh địa bị huỷ diệt cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài.
Đường đường là một thánh địa, trong đó có không ít Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương, mà còn có vài Đại Thánh. Kết quả lại không có bất kỳ sự phản kháng nào, toàn bộ bị xóa đi trong nháy mắt.
Hơn nữa kẻ động thủ còn không sử dụng đến cả đế binh.
Rất có thể là một vị Chuẩn Đế đỉnh phong, thậm chí là một vị đại đế đang âm thầm động thủ!
"Công phá từ bên ngoài sao?"
Dương Khâu giơ tay lên vuốt râu, đôi mắt hơi nheo lại. Kinh nghiệm nhiều năm nói cho hắn biết, có lẽ vừa rồi mình đã đoán sai, người này chưa từng tới Thiên Cơ Lâu.
Người ta huỷ diệt Vạn Hóa thánh địa là dựa vào thực lực!
"Nếu như Bổn Tọa không nhớ lầm, khoảng thời gian trước đã có không ít thế lực bị hủy diệt một cách lặng yên không tiếng động."
Dương Khâu nhẹ giọng nó.
"Chưởng giáo nói không sai, khoảng thời gian trước trong địa phận của Nhân tộc, rất nhiều thế lực đã biến mất trong một đêm, thậm chí gần đây nhất còn có ba chủng tộc của Yêu tộc bị huỷ diệt."
"Cho đến hôm nay, ngay cả Vạn Hóa thánh địa cũng đã bị xóa sổ!"
Hoàng Tuyền cau mày, trong giọng nói mang theo một chút lo lắng, giống như có một bàn tay vô hình đang bao trùm toàn bộ Thiên Nguyên giới.
Khí tức đè nén khiến người ta không thở nổi. Cho dù là có ở trong Cửu U Ma Tông cũng không có được nhiều cảm giác an toàn. Dù sao.
Vạn Hóa thánh địa cũng không tệ, mặc dù chưa từng xuất hiện đại đế, nhưngcăn cơ tích lũy nhiều năm khiến cho thực lực của thế lực này cũng đứng đầu trong một đám thánh địa. Điểm duy nhất khiến cho người ta khinh thường Vạn Hóa thánh địa chính là thế lực này giống như cỏ đầu tường.
Hai bên chính đạo ma đạo, bên nào mạnh hơn bọn họ sẽ nghiêng về bên đó.
Bây giờ.

Cửu U Ma Tông lúc này giống như mặt trời giữa trưa, bọn họ lập tức muốn gia nhập bên này, không quan tâm đến danh tiếng của Vạn Hóa thánh địa chút nào.
"Từ hai mươi mấy thế lực nhỏ của Nhân tộc, sau đó đến ba chủng tộc của Yêu tộc, thậm chí bây giờ đã đến Vạn Hóa thánh địa, xem ra đây là một hành động có âm mưu rất lớn!"
Trong đôi mắt Dương Khâu hiện lên một tia sáng, xuyên phá hư không, cực kỳ lạnh lùng. Hắn lẩm bẩm nói: "Có chút thú vị!"
"Chưởng giáo sư huynh không phải đã phát hiện ra điều gì đó chứ?" Hoàng Tuyền lên tiếng hỏi.
"Cũng không phát hiện được gì, có điều những thế lực này bị huỷ diệt khiến cho ta có cảm giác. . .” Dương Khâu chắp hai tay sau lưng, lạnh nhạt mở miệng.
"Cảm giác gì?” Hoàng Tuyền tiếp tục hỏi.
"Dường như người xuất thủ phía sau màn này đang thăm dò thứ gì đó, từng thế lực bị huỷ diệt lần lượt từ yếu đến mạnh, giống như trong lòng đang có sự dè chừng Rõ ràng là có thực lực mạnh hơn, nhưng vẫn cứ bắt đầu khai đao bằng những thế lực nhỏ yếu hơn....."
Dương Khâu nhìn lên trên bầu trời, lẩm bẩm nói: "Rốt cuộc là bọn hắn đang thăm dò thứ gì chứ?"
"Phải chăng một số lão quái vật cấm khu muốn xuất thế hay không?" Hoàng Tuyền suy nghĩ nói.
Lúc trước Thiên Nguyên giới đã có đại đế trở về, cũng xảy ra va chạm với không ít thế lực. Chỉ có điều lúc đó hai bên đều tương đối kìm chế, không đến mức dốc toàn lực.
"Hẳn là không phải."
Dương Khâu lắc đầu, trầm giọng nói: " Lão quái vật cấm khu xuất thế, bọn họ sẽ chỉ thống trị một phương, mà không huỷ diệt những thế lực này. Dù sao làm như vậy bọn hắn cũng chẳng có được lợi ích gì."
Diệt hết tất cả mọi người, bọn hắn còn thống trị được ai nữa chứ?
Dưới trướng không có thuộc hạ, vậy chẳng phải là tướng ‘không’ quân sao?
Như vậy thì ở trong hay ở ngoài cấm khu cũng chẳng khác gì nhau cả. . . .
"Như đã nói, nếu những lão quái vật kia xuất thế, bọn hắn không cần thăm dò gì cả, trực tiếp khai đao xuống một vài thánh địa là được. Hành động chậm dãi thăm dò này thực sự khiến người ta không đoán được."

Dương Khâu im lặng nửa ngày, không nghĩ ra bất cứ manh mối nào, hắn xoay người lại nói: "Làm phiền sư đệ tự mình đi Thiên Cơ Lâu một chuyến."
"Sau khi vào trong Thiên Cơ Lâu chỉ cần hỏi Lâu chủ tiền bối xem tương lai Cửu U Ma Tông chúng ta có gặp phải nguy hiểm hay không là được!"
Ý của Dương Khâu rất rõ ràng, người khác có bị làm sao, hắn cũng không quan tâm. Chỉ cần kẻ đứng sau mọi chuyện này không ra tay với Cửu U Ma Tông là được.
Dù sao.

Chương 500. Ngươi thấy vì sao lão tổ không động thủ?

Dựa theo tình hình trước mắt, thực lực của đối phương rất khủng bố, có thể dùng một kích huỷ diệt Vạn Hóa thánh địa, rất có thể đối phương vẫn còn giấu nghề. Lỡ như đâu bị lộ ra đối phương là một vị đại đế, hắn cũng không ngạc nhiên chút nào.
"Dạ!"
Hoàng Tuyền chắp tay, vừa muốn xoay người rời đi.
Từ phía đằng xa.
Lại có một tia sáng bay tới, đáp xuống các hai người không xa.
"Đệ tử bái kiến chưởng giáo, tham kiến Hoàng trưởng lão!"
Một gã đệ tử Cửu U Ma Tông mặc y phục màu đen, chắp tay nói.
"Có chuyện gì ?"
Hoàng Tuyền hỏi.
"Hồi bẩm trưởng lão, bên ngoài sơn môn có một người tự xưng là Phương Hàn cầu kiến, hắn nói muốn gặp. . . . Muốn gặp
". . . . ."
Sắc mặt vị đệ tử này rất quẫn bách, thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng gần như không thể nghe thấy được.
"Muốn gặp ai?"
Hoàng Tuyền cau mày quát lên.
Chẳng biết tại sao hắn cảm thấy cái tên Phương Hàn này có chút quen, nhưng nhất thờilại không nhớ nổi đã nghe thấy ở đâu.
"Hắn nói muốn gặp. . ."

"... Lão tổ."
Vị này đệ tử yếu ớt nói.
"Lão tổ?"
Lông mày Dương Khâu nhướn lên, hắn suýt chút nữa phì cười, lão tổ nhà mình tầm cỡ nào chứ? Đại đế!
Toàn bộ Thiên Nguyên giới có được mấy vị đại đế?
Trong tối thì không biết có mấy vị, nhưng bề nổi thì số lượng đại đế không nhiều hơi mười đầu ngón tay. Nhân vật như vậy, một tên Phương Hàn vô danh sao xứng được gặp chứ?
Lúc này.
Hắn cười lạnh một tiếng, muốn lập tức đánh đuổi tên Phương Hàn này đi.
Nhưng sau đó.
"Phương Hàn?"
Dương Khâu sửng sốt, dường như nhớ tới điều gì, hắn vội vã hỏi "Chính là Phương Hàn đứng thứ sáu trên Vạn Giới Thiên Kiêu bảng kia sao?"
Nếu là trước đây, có thể nói Phương Hàn là một kẻ vô danh.
Nhưng sau khi có được truyền thừa của Chân Tiên, Phương Hàn nhanh chóng quật khởi, mỗi một người đều thấy được tiềm lực của Phương Hàn, vô số người đều đang suy đoán trong lòng, thành tựu của Phương Hàn trong tương lai, e rằng không kém gì hai người Ngọc Khuynh Tiên cùng Dương Tiễn.
Chỉ cần không chết đi, thành tiên chỉ là bước khởi đầu. Có thể nói.
Nếu có thể giao hảo với Phương Hàn trước khi hắn quật khỏi, tuyệt đối lợi nhiều hơn hại. Nếu không có Phù Vân Sơn cùng với Độn Thế Tiên Cùng. Cho dù Phương Hàn không có bất kỳ chỗ dựa nào, hắn đi tới đâu cũng vẫn sẽ được người khác hoan nghênh.
"Đệ tử cũng không rõ... . . . ."
Tên đệ tử Cửu U Ma Tông kia xấu hổ nói:
"Người tới đây chỉ nói tên hắn là Phương Hàn, thực lực rất mạnh, hơn nữa còn nói. . . . Có chút quen biết với lão tổ, hôm nay đến đây là có chuyện quan trọng muốn cầu kiến lão tổ."
"Ồ?"
Nghe được lời này.
Dương Khâu đưa tay lên vuốt vuốt chòm râu.
Tất cả Nhân tộc trên Địa Tiên giới cùng Thiên Nguyên giới cộng lại, người có tên Phương Hàn không đến một vạn cũng có tám ngàn, thế nhưng từng

quen biết với lão tổ nhà mình, sợ rằng chỉ có vị Phương Hàn xếp thứ sáu trên Vạn Giới Thiên Kiêu Bảng kia mà thôi.
"Hắn tới làm gì?"
Dương Khâu cau mày nói.
Phương Hàn mang theo một đống rắc rối sau lưng. Về tình về lý mà nói, Cửu U Ma Tông của mình hiện tại còn không lo nổi cho mình, tuyệt đối không thể tiếp xúc nhiều với Phương Hàn.
Nhưng Phương Hàn cùng với lão tổ nhà mình từng có duyên. Nếu mình tùy ý chặn Phương Hàn ngoài cửa, lão tổ trách tội xuống, mình chỉ là một chưởng giáo, cũng chẳng thể gánh được lửa giận của lão tổ.
"Chưởng giáo, Phương Hàn này đang bị Phù Vân Sơn của Địa Tiên giới truy sát, hôm nay đi tới Cửu U Ma Tông, theo suy nghĩ nông cạn của tại hạ thì chỉ là tìm kiếm một chỗ che chở mà thôi."
Hoàng Tuyền lạnh lùng nói.
Nếu không thì... . . . .
Hoàng Tuyền nâng một tay lên, làm một động tác cắt cổ, trong con ngươi hiện lên sự rét lạnh, trầm giọng nói: "Nếu như chúng ta bắt Phương Hàn lại, sau đó đưa cho Phù Vân Sơn, chẳng phải bỗng nhiên có thêm một minh hữu nữa rồi sao?"
Tiềm lực của Phương Hàn rất lớn, nhưng so với Phù Vân Sơn, hai bên căn bản là không cùng một đẳng cấp. Nên giao hảo cùng bên nào, chỉ cần là người có đầu óc bình thường, đều có thể dễ dàng đưa ra lựa chọn.
Quan trọng hơn chính là.
Hiện tại Địa Tiên giới thế lớn, đã đánh bại hoàn toàn Tử Huyền giới. Chẳng co ai biết lúc nào thì Địa Tiên giới sẽ dòn ngó đến Thiên Nguyên giới.
Lúc này.
Nếu như Cửu U Ma Tông có thể giao thiệp với Phù Vân Sơn trước thì không khác nào có trăm lợi mà không một hại.
"Hừ!"
Dương Khâu hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: "Đời này bổn tọa xem thường nhất chính là loại người có tác phong ma đạo như ngươi, trước khi làm việc phải biết động não!”
"Nếu như Phương Hàn kia dễ bị giết như vậy, ngươi thấy vì sao lão tổ không động thủ ?"
Mạnh Khánh Chi là ai ?

Hiện nay chính là nhân vật cấp bậc lão tổ tông của ma đạo. Hắn chơi trò đâm đao sau lưng chuyên nghiệp hơn bất cứ kẻ nào khác. Ai cũng biết lợi ích trong tay Phương Hàn lớn cỡ nào.
Sở dĩ vẫn giữ lại hắn còn không phải là bởi vì không giết được hắn hay sao chứ? Hơn nữa người có thể tránh thoát được vô số lần đuổi giết của Phù Vân Sơn, sao lại không có con bài chưa lật trong tay chứ. Người ta dám quang minh chính đại tới Cửu U Ma Tông, khẳng định đã nắm chắc phần có thể rời khỏi đây một cách an toàn.
"Ngươi lui ra trước đi, mời Phương Hàn vào. Ta đi bẩm báo cho lão tổ, bổn tọa có dự cảm Phương Hàn tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mà đến Cửu U Ma Tông!"
Dương Khâu ngẩng đầu, nhìn về phía sơn môn, trong đôi mắt lóe lên một chút thâm ý.
"Dạ!"
Hoàng Tuyền lúng túng chắp tay hành lễ, sau đó xoay người bay về hướng sơn môn.
... ...
Cùng lúc đó.
Trong đống đổ nát của Vạn Hóa thánh địa.
Đất trời yên ắng, vùng đất hoang phế không một tiếng động.
Chỉ có một bức tường đổ lặng lẽ ở đó, chứng minh sự phồn hoa của nơi đây khi xưa. Bầu trời bị bao phủ bởi sương mù, mây đen cuồn cuộn, thỉnh thoảng có tiếng gào thét khiến người tê dại da đầu, giống như là có tỷ vạn thần ma đang gầm thét, hoặc như là có vô số ác quỷ lao ra từ địa ngục hàng lâm nhân thế.
Trong đám mây đen kịt có một đôi mắt đang nhấp nháy, ánh mắt khiếp người, vô cùng rực rỡ, sau khi nhìn lướt qua Vạn Hóa thánh địa một lần, cuối cùng nhìn về phía chân trời.

Chương 501. Ngươi thấy vì sao lão tổ không động thủ? (2)

"Đã thăm dò xong rồi!"
Bên trong đám mây đen kịt phát ra một giọng nói cực kỳ lạnh lùng, khiến người nghe như rớt vào hầm băng.

"Thiên Cơ lâu chủ quả nhiên lánh xa trần thế, chưa từng quan tâm đến bất kỳ thế lực thế tục nào."
Một giọng nói khác mở miệng.
Trong mắt bọn hắn, Thiên Nguyên giới chẳng là gì cả. Nếu như không có sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu, bọn họ hoàn toàn không cần mất công dò xét như thế này. Nhưng dính dáng đến Thiên Cơ Lâu.
Bọn họ cẩn thận cũng không thừa. Bởi vì.
Một bước đi sai lầm khiến cho Thiên Cơ lâu chủ bất mãn, đừng nói thế lực sau lưng bọn họ, cho dù là toàn bộ Địa Tiên giới cũng có thể bị tai họa ngập đầu!
"Nhân vật giống như Thiên Cơ lâu chủ còn kinh khủng hơn Trường Sinh chân quân vô số lần, sao có thể để ý sống chết của những con kiến hôi này chứ?"
"Hôm nay xem ra sự tình đúng như ta dự liệu, Thiên Cơ lâu chủ chẳng qua là đang đánh cờ mà thôi. Hăn chẳng hèquan tâm đến thắng bại giữa các quân cờ."
"Hắn đơn giản chỉ muốn xem một ván cờ hay mà thôi!"
Giọng nói bên trong mây đen tiếp tục truyền đến.
Đôi mắt hắn nhấp nháy, ảnh mắt nhìn xuống phía dưới, sâu trong đáy mắt lóe lên một sự thèm khát. Không bao lâu sau bọn họ sẽ có thể hoàn toàn đi vào trong thế giới này!
"Tuy là nói như thế, nhưng còn có mấy thế lực khác nữa cũng đang làm giống như chúng ta. Ngươi có biết những thế lực nào đang âm thầm ra tay không?"
Một giọng nói khác mở miệng dò hỏi.
"Một trong số những thế lực đó là Phù Vân Sơn, còn mấy thế lực khác thì ta cũng không rõ lắm. Nhưng ta nghĩ hắn là Ngọc Hư Cung cũng là một trong số đó. Dù sao Ngọc Hư Cung đã yên lặng quá lâu rồi."
Giọng nói bên trong mây đen, mang theo một tia không chắc chắn.
"Đạo hữu không cần lo lắng, Thiên Nguyên giới bao la vô biên, chỉ dựa vào một thế lực là không thể nuốt trôi được. Chẳng bằng tất cả cùng chia sẽ tốt hơn."
Chủ nhân của giọng nói kia sau khi nói xong câu này, dường như nhớ tới điều gì đó, tiếp tục nói ra: "Thiên Cơ lâu chủ chỉ đứng nhìn, mặc dù đối với tất cả mọi chuyện đều không quan tâm, nhưng chúng ta cũng không thể không phòng bị."

"Dù sao Thiên Nguyên giới cũng không phải Tử Huyền giới, chúng ta không thể coi nhẹ sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu!"
"Không sai."
Một giọng nói khác vang lên: "Mặc dù Thiên Nguyên giới yếu, nhưng Thiên Cơ Lâu lại bao phủ cả chư thiên vạn giới."
"Đạo hữu dự định tự mình đi Thiên Cơ Lâu một chuyến sao?"
"Ta đang có ý này."
Trong sương mù, một bóng người màu đen như ẩn như hiện, hắn ngồi ngay ngắn trên một bệ đá, mái tóc đen như mực rủ xuống tự nhiên, cả người tỏa ra ánh sáng màu đen vô tận.
Hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn về hướng Thiên Cơ Lâu, thì thào nói: "Trước khi tiến vào Thiên Nguyên giới, nếu không bái kiến Thiên Cơ lâu chủ một lần, thì dù sao cũng có chút thất lễ!"
"Tông môn của ta đã chuẩn bị xong lễ vật, hôm nay sẽ đi một chuyến."
"Ồ?"
Chủ nhân của một giọng nói khác sau khi nghe thấy, im lặng trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Đã như vậy, ta cùng đi với ngươi. Ta cũng chưa được gặp Thiên Cơ lâu chủ tiền bối như trong tin đồn, nhân cơ hội lần này cũng có thể chiêm ngưỡng phong thái vô thượng của tiền bối một phen."
Tiếng nói vừa dứt.
Bóng đen cuồn cuộn, oanh một tiếng, hư không bị vỡ nát, một tia sáng màu đen bay lên trên bầu trời, dần dần biến mất không thấy nữa.
Địa Tiên giới.
Phù Vân Sơn.
Ở trên một ngọn núi thần, đại điện sừng sững, trong đại điện có mấy bóng người đứng đối diện nhau.
"Sơn chủ, có tin tức!"
Một vị trưởng lão từ ngoài điện nhanh chóng bay tới, chưa vào trong đại điện đã cao giọng hô.
"Ồ?"
Đôi mắt Phù Vân Sơn Chủ đột nhiên mở ra, phát ra những tia sáng chói mắt, hắn trầm giọng hỏi: "Tìm được vị trí của Phương Hàn rồi sao?"
"Mọi chuyện đều không thể gạt được sơn chủ!"
Trưởng lão này không nặng không nhẹ nịnh bợ, xu nịnh nói: "Ngay vừa rồi Diêm Ma đại đế truyền tin đến, hắn nói đã nhìn thấy bóng dáng của Phương Hàn ở Đại Hoang Thành!"

"Lúc này Diêm Ma đại đế vẫn đang canh giữ ở ngoài Đại Hoang thành, chờ Phương Hàn đi ra!"
" Dù sao thì Phương Hàn kia vẫn là người trẻ tuổi, có thể trốn trong đó một thời gian ngắn, nhưng tuyệt đối không thể chịu đựng được cả đời. Không tới trăm năm, Phương Hàn nhất định sẽ rơi vào trong tay Phù Vân Sơn!"
"Tốt!"
Phù Vân Sơn Chủ vỗ tay cười to, cao giọng nói: "Không hổ là Diêm Ma đại đế, càng không thẹn là cột chống trời của Phù Vân Sơn ta. Vừa mới ra tay đã tìm được vị trí của Phương Hàn rồi."
"Sơn chủ, tất cả chuyện này đều là do Thiên Cơ lâu chủ chỉ điểm."
Vị trưởng lão kia nhẹ giọng nói một câu.
"Nếu như Thiên Cơ lâu chủ bằng lòng chỉ điểm cho Phù Vân Sơn chúng ta, hẳn là sẽ không trở ngại nhiều đối với chuyện Phù Vân Sơn đặt chân lên Thiên Nguyên giới ... ."
Phù Vân Sơn Chủ mỉm cười nói.
"Không sai!"
Trưởng lão chắp tay, cười nói: "Phù Vân Sơn chúng ta phái ra mấy thế lực dưới trướng, lén lút xuất thủ mấy lần ở Thiên Nguyên giới, kết quả là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối không quan tâm chút nào!"
Thực lực của Thiên Cơ lâu chủ, chẳng ai trong tỷ vạn vạn sinh linh không biết, không người nào không hay. Phù Vân Sơn bọn họ đang âm thầm làm chuyện mờ ám, có thể giấu diếm được những người khác.
Nhưng tuyệt đối không thể qua được mắt của Thiên Cơ lâu chủ.
Nếu như hắn không quan tâm, vậy thì cũng đồng nghĩa với chuyện đã ngầm cho phép việc này!
"Sơn chủ, Phù Vân Sơn chúng ta hẳn là đã có thể hàng lâm Thiên Nguyên giới!"
Một vị trưởng lão khác đứng dậy, mở miệng nói.
"Đến lúc rồi!"
Phù Vân Sơn Chủ bước ra một bước, đi ra ngoài điện, mắt nhìn về phía Thiên Nguyên giới, nói: "Vậy thì để cho hai vị trưởng lão dẫn quân, mang theo hai đế binh chạy tới Thiên Nguyên giới!"
"Dạ!"

Chương 502. Bọn họ cũng có thể hãnh diện rồi.

Tinh thần hai vị trưởng lão phấn chấn, đồng thời chắp tay thi lễ. Sau đó.
Trong Phù Vân Sơn, khí tức của Cổ Chi đại đế xao động, hai đế binh giống như mặt trời phóng lên cao, ánh sáng tràn ngập hư không, trấn áp tỷ vạn dặm thiên địa.
"Ùng ùng!"
Thanh âm đinh tai nhức óc truyền ra.
Hư không cũng bắt đầu xuất hiện gợn sóng, vô số chiến thuyền xuyên phá mây trời, mang theo một cỗ sát khí thiết huyết bay ra từ bên trong Phù Vân Sơn, đông dày, đen kịt không thể nhìn thấy điểm cuối.
Không biết có bao nhiêu chiến thuyền xông về phía Thiên Nguyên giới.
"Chuyện gì xảy ra vậy?"
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"
Trong Địa Tiên giới.
Vô số sinh linh ngơ ngác không biết gì, đồng thời ngước nhìn về phương hướng Phù Vân Sơn, sau khi nhìn thấy vô cùng vô tận chiến thuyền, mỗi một người đều lộ ra vẻ giật mình.
Lần trước Phù Vân Sơn có động tĩnh lớn như vậy, chính là thời điểm khai chiến với tộc Phương thị. Hôm nay lại khai chiến một lần nữa, không biết là muốn ra tay với thế lực nào?
Không phải là Tử Huyền giới đấy chứ?
Nhưng hôm nay Tử Huyền giới đã có Chân Tiên tọa trấn, có thể nói là một cục xương khó gặm. Phù Vân Sơn bọn họ ngay cả Chân Tiên cũng không có, mà lại đột nhiên muốn khai chiến với Tử Huyền giới.
Đây không khác gì là đi chịu chết!
"Phù Vân Sơn điên rồi phải không? Bạch Lễ đại đế của Tử Huyền giới mới vừa thành tiên, lúc này bọn họ còn dám đi trêu chọc Tử Huyền giới?"
Có người trầm giọng mở miệng.
"E rằng mục tiêu của bọn họ không phải Tử Huyền giới?"
Một vị vô thượng đứng sừng sững trong hư không, đôi mắt sâu thẳm nhìn về phương hướng Phù Vân Sơn xa xa, nói.
"Chẳng lẽ là... . Thiên Nguyên giới sao?"

Trong chớp mắt này.
Rất nhiều người nhanh chóng phản ứng lại.
Bọn họ đã biết đến Thiên Nguyên giới rồi, nhưng không ít người chưa từng đến đó, căn bản không biết được thực lực cụ thể của Thiên Nguyên giới ra sao, chỉ biết là Thiên Nguyên giới cũng tương đương với Tử Huyền giới.
"Hẳn là Thiên Nguyên giới. Có người nói bên trong Thiên Nguyên giới ngay cả một tôn Chân Tiên cũng không có, còn yếu hơn cả một cấp so với Tử Huyền giới. Nếu không có sự tồn tại của Thiên Cơ lâu chủ, đoán chừng không cần Địa Tiên giới chúng ta xuất thủ, chỉ cần một mình Tử Huyền giới là đã có thể huỷ diệt Thiên Nguyên giới rồi!"
Câu nói này truyền ra không khác "Ầm ầm!"
Gần như cùng một lúc.
Thiên Nguyên giới.
Bầu trời rạn nứt.
Trên bầu trời xuất hiện đầy vết nứt chằng chịt giống như một mặt kính bị vỡ, mỗi một khe nứt đều tản ra khí tức kinh khủng.
Khiến cho tỷ vạn sinh linh đều phải run sợ.
Giống như có thứ gì đó cực kỳ khủng bố đang nhanh chóng tiếp cận bọn họ.
Dường như sau một khắc sau sẽ có vật gì đó nhảy ra, mang lại cho người ta một cảm giác rất không thoải mái. Một khi nó xuất thế, toàn bộ Thiên Nguyên giới sẽ đi đến hồi kết.
Tỷ vạn sinh linh đều phải đổ máu, tử vong.
nào ném một tảng đá lớn vào mặt hồ yên tĩnh, gây nên một trận sóng thần.
Rất nhiều người không ngờ được Thiên Nguyên giới lại yếu đuối như thế.
"Ầm ầm!"
Lại là một tiếng vang thật lớn truyền đến.
Phía cuối chân trời xa xôi, một bàn tay khổng lồ ngưng tụ thành hình từ trong hư không, bao trùm tỷ vạn dặm, nhật nguyệt xoay quanh trong lòng bàn tay đó, khí tức hỗn độn vô tận lượn lờ.
Bàn tay này quá mức to lớn, bất luận kẻ nào cũng không khỏi cảm thấy mình nhỏ bé trước nó.
"Đây là hướng của Ngọc Hư Cung!"
Một vị Chuẩn Đế kinh hãi nói.
Ngọc Hư Cung cũng được coi như là có địa vị siêu nhiên ở Địa Tiên giới, trong môn phái tuy ít đệ tử, nhưng tùy tiện chọn ra một người... ít nhất ...
Thì cũng có tu vi Thánh Nhân.

Một tông môn như vậy, bởi vì nhân số rất ít cho nên cực kỳ bao che khuyết điểm, người bình thường căn bản không muốn trêu chọc bọn hắn. Lúc trước.
Khi hai giới dung hợp, Địa Tiên giới cùng Tử Huyền giới giao chiến, mà mấy thế lực giống như Ngọc Hư Cung vẫn đứng trên đỉnh ngọn núi, chưa từng có môn nhân đệ tử lộ diện.
Bọn họ còn tưởng rằng là Ngọc Hư Cung chướng mắt Tử Huyền giới. Mà lúc này.
Một bàn tay như thế xuất hiện, rất nhiều người trong nháy mắt đã hiểu rõ, không phải là Ngọc Hư Cung không xuất thủ, mà là mục tiêu của bọn họ ngay từ đầu đã không phải là Tử Huyền giới!
"Ầm ầm!"
Bàn tay chụp xuống, đất trời nổ tung.
Toàn bộ Địa Tiên giới đất đá bay đời trời, cuồng phong gào thét, tất cả đều trở nên hỗn loạn, giống như thời gian trôi ngược, khiến cho vô số người đều thất thần.
Một chưởng này trực tiếp đánh tan bầu trời, lộ ra một lỗ thủng cực lớn.
Bên trong có mấy bóng người bước ra, mỗi một vị đều là đại đế, thân hình bọn họ vô cùng to lớn, trấn áp chư thiên, bễ nghễ quan sát vạn giới. Sau khi nhấc chân đi vào bên trong hỗn độn, lập tức biến mất.
"Ba vị đại đế!"
Có người thấy được cảnh tượng này, khiếp sợ không lời nào có thể diễn tả được.
Vừa mới bắt đầu, Ngọc Hư Cung đã phái ra ba vị đại đế, hành động này không thể nói là không lớn. Phải biết rằng lúc động thủ với Tử Huyền giới, Ngọc Hư Cung bọn họ cũng không bỏ ra nhiều lực lượng như vậy.
Đến ngay cả Chân Tiên mà Thiên Nguyên giới cũng không có, thì làm sao có thể ngăn cản ? Sợ rằng.
Không cần Chân Tiên xuất thủ, chỉ dựa vào ba vị đại đế này của Ngọc Hư Cung đã có thể trực tiếp quét sạch rồi, dù sao thì Thiên Nguyên giới không chỉ không có Chân Tiên, mà còn chẳng có lấy được một người nằm trong Đế Bảng nữa là.
Mà bên phía bọn họ, tùy tiện phái một vị đại đế đi đến Thiên Nguyên giới, lấy một chọi hai, thậm chí là một chọi nhiều hơn cũng không thành vấn đề.
"Nhưng mà Thiên Nguyên giới còn chẳng bằng với Tử Huyền giới, lại có thể khiến cho Địa Tiên giới chúng ta đối đãi long trọng như vậy sao. Cho dù

thế giới này có bị hủy diệt thì bọn họ cũng có thể hãnh diện rồi."
Một vị đại đế đứng sừng sững trong hư không thì thào nói, trong giọng nói mang theo một chút khinh thường.
Theo như hắn thấy thì Thiên Nguyên giới cũng chỉ vậy mà thôi. Có sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu, nhưng về căn cơ thì còn không sánh bằng Tử Huyền giới, lấy gì để đối đầu với Địa Tiên giới bọn họ chứ?
Nếu như Thiên Cơ Lâu xuất hiện ở Địa Tiên giới, chẳng ngại mà nói là Địa Tiên giới bọn họ đã bước lên con đường chinh phạt vạn giới.
Sao có thể giống như Thiên Nguyên giới, vẫn còn co đầu rụt cổ một chỗ?

Chương 503. Hắn muốn phản bội Thiên Nguyên giới.

"Ầm ầm!"
Tiếng sấm chợt nổi lên, mưa rút xuống xối xả.
Toàn bộ Thiên Nguyên giới đều bị bao trùm trong màn mưa, vào giờ khắc này trong lòng vạn tộc sinh linh đã chìm xuống đáy cốc, e là bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra.
Nhưng nhìn cảnh tượng bầu trời rạn nứt, dùng đầu ngón chân suy nghĩ một chút cũng biết đây không phải là chuyện gì tốt.
"Đã đến rồi sao?"
Trong vô số thánh địa.
Không biết có bao nhiêu vị vô thượng ngẩng đầu nhìn lên trời, sắc mặt nghiêm túc tới cực điểm. Bọn họ mới vừa nhận được một ít tin tức, còn chưa suy đoán ra manh mối.
Đối phương lại đã bắt đầu động thủ.
"Tới cũng thật nhanh!"
Trong các thế lực Diệp thị Đế tộc, tộc Kim Ô, Long tộc cùng phát ra một tiếng nổ, sau đó đều xuất hiện những bóng người, bước lên trên bầu trời.
Bọn họ đứng trước vết nứt, nhìn vào sâu bên trong.
Lọt vào trong tầm mắt chính là hỗn độn, sâu trong đó có khí tức vô tận cuốn tới, như sóng thần cuộn trào mãnh liệt, dời non lấp biển, liếc mắt không nhìn thấy điểm cuối.
Đó là vô số bĩnh si, bên trong có cả những đại đế.

Huyết khí của mỗi một người đều giống như hỏa lò, mỗi một khí tức phát tán ra đã nghiền ép khiến cho bầu trời trở nên vặn vẹo, khiến người ta kinh ngạc run rẩy. Rất khó tưởng tượng được nhiều binh lính tinh nhuệ như vậy, nếu như đáp xuống Thiên Nguyên giới sẽ tạo thành cảnh tượng như thế nào.
"Quả nhiên là Địa Tiên giới giở trò ở sau lưng!"
Ngao Tuyên mặc trường bào, một chiếc đầu rồng to lớn, đôi mắt màu vàng óng ánh, giọng nói vô cùng nghiêm túc.
"Dã tâm của Địa Tiên giới rất lớn, một mình Tử Huyền giới còn chưa đủ thỏa mãn được lòng tham của bọn họ. Bây giờ Địa Tiên giới đã bắt đầu phá giới, chư vị có thượng sách gì không?"
Đây là một vị đại đế cấm khu.
Khoảng thời gian trước vừa mới xuất thế, không ngờ tới vừa mới rời khỏi cấm khu chưa được bao lâu đã gặp phải trận đại kiếp này. Vẫn đang sống ở Thiên Nguyên giới, hắn muốn tránh cũng không tránh được kiếp nạn lần này.
"Bất kỳ là kế sách gì, đứng trước sức mạnh tuyệt đối như vậy thì chỉ là hư ảo."
Lão tổ tộc Kim Ô khẽ lắc đầu thở dài:
"Tử Huyền giới có thể ngăn cản Địa Tiên giới cũng không phải là vì vận dụng mưu kế gì đó, mà là xuất hiện một vị Chân Tiên!"
"Nếu như chúng ta muốn được như Tử Huyền giới, thì chỉ có một vị Chân Tiên đứng ra mới có thể ổn định được tình thế này."
"Chân Tiên."
". . . . ."
Ngao Tuyên nhếch miệng, chán nản nói:
"Nếu như cho bản đế thêm trăm vạn năm nữa, thành tiên cũng chỉ là chuyện thuận theo tự nhiên mà thôi."
"Hừ!"
"Trăm vạn năm?"
"Ngươi cho rằng người của Địa Tiên giới đều là kẻ ngốc hay sao? Sau trăm vạn năm, chỉ riêng Tử Huyền giới cũng không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu vị Chân Tiên!"
Đại đế cấm khu vừa rồi mở miệng, tức giận nói.
"Nếu như thực sự không được, e rằng chúng ta chỉ có thể thử đi tới Tử Huyền giới cầu viện, nếu có vị Bạch Lễ đại đế của Tử Huyền giới kia ra mặt, hẳn là có một chút hy vọng thay đổi tình thế."

Lão tổ Kim Ô nhẹ giọng nói.
Kẻ thù của kẻ thù là bạn ta, trước đây Địa Tiên giới từng ra tay với Tử Huyền giới, tạo nên tổn hại cực lớn. Bây giờ Thiên Nguyên giới lại đối mặt với sự uy hiếp của Địa Tiên giới.
Nếu như vào lúc này Bạch Lễ đại đế bằng lòng ra tay giúp đỡ, sau khi Thiên Nguyên giới lớn mạnh, tất nhiên sẽ nhớ kỹ ân tình này.
Đợi sau này hai giới kết minh, cho dù là Địa Tiên giới cũng không phải là đối thủ của cả hai giới.
"Bạch Lễ đại đế?"
"Một Yêu tộc mà thôi!"
"Cầu hắn thì được gì chứ?"
Lúc này.
Một vị cổ đế khác xuất thân từ cấm khu, trong giọng nói mang theo một chút khinh thường, lạnh lùng nói: "Địa Tiên giới thế lớn không phải là giả, nhưng dù sao cũng là Nhân tộc. Chưa chắc chuyện bọn họ đến Thiên Nguyên giới đã không phải là một chuyện tốt!"
"Ừm?"
Không ít người nghe được lời này, mắt sáng lên, quay đầu nhìn sang. Bọn họ không nghĩ tới thời khắc mấu chốt này lại còn có người hướng về Địa Tiên giới.
"Đạo hữu đừng phạm sai lầm, sinh linh trong Địa Tiên giới cũng không tự xưng là Nhân tộc, mà tự xưng là Tiên tộc!"
Giọng nói của lão tổ Kim Ô trầm xuống.
Nói bóng gió chính là ngươi coi người ta là người một nhà, thì chưa chắc người ta đãc đối đãi với ngươi như người một nhà.
Thiên Nguyên giới khác với Tử Huyền giới. Trong Tử Huyền giới vạn tộc nhiều vô số kể, nhưng ít nhất vẫn tương đối đoàn kết, mà Thiên Nguyên giới lại khác, ân oán giữa Yêu Tộc cùng Nhân tộc vô cùng sâu sắc.
Hai chủng tộc khổng lồ này vẫn chinh phạt lẫn nhau. Lâu đời nhất có thể ngược dòng tìm hiểu đến thời đại Thái Cổ.
Cho dù là đối đầu với kẻ địch mạnh cũng vẫn không thể bỏ khúc mắc trong lòng xuống.
"Thế thì sao? Mặc dù cách gọi chủng tộc không giống, nhưng xét cho cùng vẫn có cùng nguồn gốc. Theo như bản đế thấy thì nếu như Địa Tiên giới đến Thiên Nguyên giới chưa chắc đã là một chuyện xấu!"

"Nếu như các vị đạo hữu không biết tự lượng sức mình, nỗ lực chống lại Địa Tiên giới, xin thứ cho bản đế không thể phụng bồi, cáo từ!"
Nói xong.
Vị đại đế xoay người rời đi.
Nhìn thấy cảnh tượng này, thanh đại kích trong tay lão tổ Diệp thị vung lên, một cỗ khí tức lạnh lùng xơ xác tiêu điều phóng lên cao, hóa thành sóng lớn ngập trời, quét qua mười phương.
Hắn không thích dài dòng, vừa bắt đầu đã muốn động thủ.
"Diệp đạo hữu, không nên vọng động!"
Lão tổ Lâm thị tiến lên một bước, chắn trước người lão tổ Diệp thị, mở miệng khuyên can.
"Địa Tiên giới chưa vượt giới đến, chúng ta không thể động thủ trước. Hơn nữa thế giới to lớn không thiếu gì điều bất ngờ, số người lựa chọn bo bo giữ mình cũng không phải là ít."
"Hắn muốn phản bội Thiên Nguyên giới!"
Lão tổ Diệp thị mở miệng, giọng nói như sắt thép ma sát vào nhau, đóng băng lòng người. Trong chư thiên vạn giới còn ít Nhân tộc sao?
Thế giới nào mà lại không có Nhân tộc, còn về những thế giới có Nhân tộc chiếm giữ vị trí chủ chốt cũng không phải số ít, dễ dàng coi người của thế giới khác như người một nhà.
Trừ phi là đầu óc bị lừa nó đá cho rồi.
Ngay cả bên trong Thiên Nguyên giới, trong nội bộ Nhân tộc còn tốt xấu lẫn lộn, chớ đừng nói chi là trong chư thiên vạn giới.
"Mặc hắn đi."
Ngay lúc này, lão tổ Kim Ô cũng lên tiếng.

Chương 504. Chút phần thắng của Thiên Nguyên giới.

Hai vị đại đế đã lên tiếng ngăn cản, lão tổ Diệp thị tạm thời kìm chế lửa giận trong lòng, nhưng đại kích trong tay hắn vẫn không thu hồi lại, thỉnh thoảng tản ra sát ý khiến cho người khác khiếp đảm.
"Mà nói mới nhớ, Cửu U đạo hữu đâu rồi?"
Ngao Tuyên liếc mắt nhìn bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng của Mạnh Khánh Chi, điều này khiến cho hắn cảm thấy rất nghi ngờ. Theo lý mà nói,

nơi có lợi ích, tuyệt đối không thể thiếu được mặt Mạnh Khánh Chi.
Vậy mà hôm nay Mạnh Khánh Chi lại chưa hề xuất hiện, nhìn thế nào cũng có chút kỳ lạ.
Nếu như có hắn ở đây, không nói đến chuyện khác, trước tiên hắn sẽ bố trí vài sát trận, đảm bảo đủ làm cho những kẻ dưới đại đế của Địa Tiên giới, có đến mà không có về.
"Chưa nhìn thấy."
Lão tổ Kim Ô khẽ lắc đầu một cái.
"Ừm?"
Đôi mắt Ngao Tuyên nheo lại, nhìn thoáng qua một chỗ khác của vết nứt không gian, tuy là hắn không nhìn thấy Mạnh Khánh Chi, nhưng trực giác mách bảo cho hắn biết, lúc này Mạnh Khánh Chi tuyệt đối không nhàn rỗi!
Cửu U Ma Tông.
Trong đại điện chưởng giáo.
Dương Khâu chắp hai tay sau lưng, đi tới đi lui, trên mặt tràn đầy vẻ u sầu.
Lão tổ nhà mình vừa rời đi cùng Phương Hàn, còn không đến hai ba canh giờ.
Bầu trời đã bị tách ra!
Mặc dù hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng có thể đoán được một chút. Tuyệt đối là có chuyện chưa rõ vô cùng khủng bố giáng xuống rồi.
Lúc này Cửu U Ma Tông không có Mạnh Khánh Chi tọa trấn, dựa vào hai Đại Thánh, mấy Thánh Nhân Vương, đối mặt với khủng hoảng thì giống như là lục bình trôi dạt trong biển, bấp bênh, bất cứ lúc nào cũng có thể chìm xuống.
"Lão tổ hồ đồ rồi, tại sao lại bị vài ba câu nói của Phương Hàn đả động chứ?"
Dương Khâu lẩm bẩm nói.
Cũng không biết Phương Hàn cùng lão tổ nhà mình mưu đồ bí mật chuyện gì, hai bên kết hợp, lập tức biến mất không thấy tung tích. Ba canh giờ, với tốc độ của một vị đại đế.
Lúc này đoán chừng cũng đã bay được phân nửa Thiên Nguyên giới này rồi.
"Lão tổ không có ở đây, Thiên Nguyên giới lại xảy ra biến cố, Cửu U Ma Tông ta phải làm thế nào đây?"

Dương Khâu đứng thẳng, nhìn thoáng qua phương xa, hắn cắn răng, trầm giọng nói: "Xem ra bổn tọa phải tự mình đến Thiên Cơ Lâu một chuyến!"
Tuy là trước đó hắn đã để cho Hoàng Tuyền đi đến Thiên Cơ Lâu, nhưng Hoàng Tuyền chỉ có tu vi Thánh Chủ, mà hắn lại có tu vi Thánh Nhân, thực lực giữa hai người giống như trời với đất.
Tốc độ đi đường tất nhiên cũng kém hơn rất nhiều.
Nếu không phải lúc trước trước một vị thái thượng trưởng lão của Cửu U Ma Tông sắp sửa đột phá, vì vậy hắn phải quay trở về tông môn, thì hắn cũng không cần tự mình đi một chuyến như thế.
Nghĩ tới đây.
Dương Khâu không tiếp tục do dự, trực tiếp bước ra một bước, thân hình hóa thành một tia sáng, phóng lên cao, nhanh chóng bay về phía Đại Hoang thành.
... .
Một ngày sau.
Dương Khâu di chuyển không ngừng, từ Cửu U Ma Tông nhanh chóng đi tới Đại Hoang thành. Sau khi đi vào trong Đại Hoang thành hắn cũng không dừng lại, lập tức tiến vào trong Thiên Cơ Lâu.
"Tiền bối, việc lớn không xong rồi."
Mới vừa vào cửa, Dương Khâu đã cao giọng hô to.
"Chuyện lớn gì không xong?"
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân vẫn mặc một bộ đồ đơn giản, ngồi trên một chiếc bồ đoàn, ngũ quan rõ ràng, mái tóc trong suốt, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, vẻ mặt hắn rất chuyên tâm, trong tay nắm một quân cờ trắng.
Dường như đang suy nghĩ nên hạ quân cờ này như nào.
"Ách... . . . . ."
Sắc mặt Dương Khâu cứng đờ, nhẹ giọng nói: "Tiền bối, thời thế bên ngoài thay đổi!"
"Chuyện của Địa Tiên giới?"
Lý Vân vẫn nhẹ nhàng bình thản như trước, thuận tay hạ xuống một quân cờ, dường như mọi chuyện không liên quan gì tới mình.
"Tiền bối, ngài cũng biết rồi sao?"
Dương Khâu ngẩn ra.
"Nếu không thì sao?"

Lý Vân dừng động tác trong tay lại, nhìn lại, khóe miệng lại cười nói: "Từ mấy tháng trước, Địa Tiên giới đã bắt đầu bắt tay mưu tính Thiên Nguyên giới, chỉ có điều các ngươi phản ứng quá chậm mà thôi."
"Mấy tháng trước?"
Sắc mặt Dương Khâu khó coi, nói như vậy, lúc trước những thế lực kia bị tiêu diệt, kẻ thao túm đứng phía quả thực không thể nghi ngờ gì chính là Địa Tiên giới!
Bây giờ Thiên Cơ lâu chủ tiền bối lại trực tiếp nói ra cho mình biết, sợ rằng tin tức này đã không còn là bí mật. Trên thực tế cũng đúng là như vậy. Không ít nhân vật đại đế, lúc này trong lòng cũng đã biết rõ ràng, chỉ có những người cấp bậc hơi thấp một chút, bây giờ còn chưa biết được tin tức cụ thể mà thôi.
"Tiền bối, Địa Tiên giới lòng muông dạ thú, nếu như bọn họ đi tới Thiên Nguyên giới, sợ rằng sẽ tạo thành sát nghiệt vô tận, thậm chí còn vượt qua Táng Thiên đại đế lúc trước... . .
"Tiền bối ngài có tấm lòng nhân từ, ban ơn cho thiên hạ, chắc là sẽ không ngồi nhìn vạn tộc Thiên Nguyên giới rơi vào trong dầu sôi lửa bỏng.” Dương Khâu thăm dò nói.
Trước đây Táng Thiên đại đế đi tới Thiên Nguyên giới, khi đó Thiên Nguyên giới cũng chẳng có bao nhiêu sức phản kháng, may là có Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ mới có thể trấn áp được đối phương.
Hôm nay lần thứ hai Thiên Nguyên giới gặp đại nạn, theo suy đoán của Dương Khâu, rất có thể Thiên Cơ lâu chủ tiền bối cũng sẽ không ngồi yên mà không quan tâm đến.
"Có lẽ ngươi đoán sai rồi."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, đưa một tay lên, chỉ chỉ mặt bàn cách đó không xa, nhẹ giọng nói ra: "Trước khi ngươi tới đã có hai người khác tới."
"Hai người kia, đến từ Địa Tiên giới!"
"Ừm ?"
Dương Khâu giật mình, trong lòng xuất hiện dự cảm không tốt. Hắn nhìn theo phương hướng ngón tay Lý Vân, chỉ thấy trên mặt bàn có hai chiếc nhẫn trữ vật nằm ở đó. Dựa vào thực lực của hắn thì không cách nào nhìn thấu trong chiếc nhẫn có vật gì. Nhưng có thể đoán được.
Lúc này, sinh linh của Địa Tiên giới có thể tới Thiên Nguyên giới, thực lực sẽ không quá yếu, đồ vật bọn họ lấy ra tất nhiên cũng phải cực kỳ quý giá.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy hai chiếc nhẫn trữ vật này, Dương Khâu như rớt vào hầm băng, tay chân lạnh lẽo, sắc mặt trắng bệch, trong lòng sinh ra một cảm giác bất lực.
Chẳng lẽ... ... Tiền bối đã bị mua chuộc rồi?

Chương 505. Mạng sống của ngươi cũng chẳng còn bao nhiêu.

Thiên Nguyên giới mất đi chỗ dựa lớn nhất, đồng thời lại còn không có Chân Tiên tọa trấn, tiếp theo đấu với Địa Tiên giới, làm sao có thể có phần thắng đây?

. . . .

"Tiền bối, như vậy, Thiên Nguyên giới đã không còn phần thắng nào hết sao?"

Sắc mặt Dương Khâu cứng ngắc, tâm như tro tàn, thấp giọng hỏi.

"Ai nói Thiên Nguyên giới không có chút phần thắng nào?"

Sắc mặt Lý Vân không đổi, quay đầu nhìn về phía bàn cờ, tiếp tục hạ xuống một quân cờ, lạnh nhạt nói ra: "Hơn nữa, trong chư thiên vạn giới, ai có thể mua chuộc được ta?"

Những lời này không phải là giả.

Từ trước đến nay hắn không nhúng tay vào tranh đấu giữa các đại thế lực. Muốn mua chuộc hắn, thì khó chẳng khác nào lên trời, cho dù có người có suy nghĩ này trong lòng.

Nhưng cũng không dám nói ra giữa ban ngày ban mặt.

Hai vị đại đế của Địa Tiên giới kia đi tới Thiên Cơ Lâu, không hề đề cập tới chuyện mua bán, chỉ nói là ngưỡng mộ uy danh của Thiên Cơ lâu chủ, vì vậy dâng nên một chút lòng thành.

Chuyện tốt như vậy, Lý Vân tất nhiên không lý nào lại từ chối. Hơn nữa hắn vừa liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của đối phương, không phải là chỉ hy vọng hắn làm việc một cách công bằng, không nghiêng về bất kỳ bên nào thôi sao. Yêu cầu này, hắn có thể đáp ứng được.

"Còn có phần thắng sao?"

Mắt Dương Khâu sáng lên, hắn liếc mắt nhìn Lý Vân, vui vẻ nói: "Chẳng lẽ là tiền bối sẽ xuất thủ tương trợ Thiên Nguyên giới sao?"

"Ta sẽ không xuất thủ."

Lý Vân lắc đầu.

“Chuyện này..... Xin hỏi tiền bối, phần thắng này rốt cuộc ở nơi nào?” Dương Khâu hỏi lại.

Nói xong.

Hắn lấy ra một cây linh dược cấp bậc Chuẩn Đế, đặt ở trước mặt Lý Vân, trên mặt mang theo vẻ chờ mong, lẳng lặng chờ Lý Vân nói nốt.
Lý Vân liếc mắt nhìn linh dược, sau đó lại nhìn ra phía bên ngoài Thiên Cơ Lâu, trong lòng hắn tính toán thời gian một chút, sau khi thu lại linh dược, mở miệng nói ra: "Một tia phần thắng của Thiên Nguyên giới, đã tới rồi!"
Vốn là.
Gốc linh dược kia cũng chẳng đủ để biết tin tức này, thế nhưng không bao lâu nữa tin tức này sẽ truyền khắp thiên hạ, hắn cũng không cần phải tiếp tục thừa nước đục thả câu.
Có thể kiếm chát một chút vào thời khắc cuối cùng, đó cũng là làm ăn có lời phải không? Dù sao.
Cho dù không có Dương Khâu đến, có một số người nên xuất hiện, vẫn sẽ xuất hiện.
"Tới rồi sao?"
Trên mặt Dương Khâu mang một chút hiếu kỳ, quay đầu nhìn ra bên ngoài Thiên Cơ Lâu. Trong mắt hắn, bên ngoài cũng không người nào đặc biệt, chỉ có một gã thanh niên vô cùng bình thường , đang yên lặng đứng bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Trên người tên thanh niên này không có bất kỳ khí tức cường đại nào, ngược lại cực kỳ bình thường, chính là loại người ném vào bên trong đám đông tuyệt đối sẽ không thể tìm được.
Người như thế, rõ ràng không quá phù hợp với phần thắng mà Thiên Cơ lâu chủ tiền bối nói đến.
"Tiền bối, chẳng lẻ phần thắng mà ngài nói là chỉ người kia sao?"
Dương Khâu nhẹ giọng hỏi.
"Nếu không thì thế nào?"
Lý Vân vê quân cờ trong tay, không ngẩng đầu, nhẹ nhàng đáp lại.
"Chẳng lẽ... . . . . ."
Vẻ mặt Dương Khâu không thể tin, nhìn thoáng qua thanh niên bên ngoài, lại nhìn Lý Vân một chút, khô khốc hỏi "Chẳng lẽ, chính là người đứng bên ngoài Thiên Cơ Lâu kia?"
"Hừ."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, đặt quân cờ trong tay xuống bàn cờ, liếc mắt nhìn ra bên ngoài, tùy ý hỏi "Ngươi có muốn gặp mặt người này một lần không?"

"Chớ nói ta không nhắc nhở ngươi, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này ngươi muốn gặp được người đó chắc sẽ rất khó khăn."
"A?"
Dương Khâu ngẩn ra.
Hắn có chút nghi ngờ nhìn thoáng qua bên ngoài, trong lòng tràn đầy nghi vấn, đến lúc này hắn vẫn không nhìn ra được thanh niên kia có chỗ nào đặc biệt, quá mức bình thường.
So với tướng mạo thế ngoại cao nhân trong tưởng tượng của hắn thì chênh lệch rất nhiều.
Bình thường cũng không ít người có tu vi mạnh mẽ nhưng thích giấu thực lực, dùng thân phận của người thường hành tẩu trong Tu Luyện giới, nhưng sẽ không bình thường đến mức phổ biến như vậy.
Dù sao.
Có một số khí chất là không thể giấu được.
"Vậy vãn bối, nghe theo lời tiền bối."
Dương Khâu chắp tay nói.
Một người mà ngay cả Thiên Cơ lâu chủ cũng phải ca ngợi, chắc hẳn là có vài phần bản lĩnh. Mình nhìn không ra được thực lực của người ta, nhất định là do mình quá yếu.
Điều này Dương Khâu vẫn rất hiểu.
"Được!"
Lý Vân phất phất tay, nhẹ giọng nói ra: "Vào đi!"
Tiếng nói vừa dứt.
Có thể nhìn thấy.
Người thanh niên đứng ở bên ngoài Thiên Cơ Lâu rõ ràng sửng sốt một chút, hắn nhìn thoáng qua chung quanh, xác nhận đây là giọng nói chỉ có mình nghe được, sau đó mới chỉnh sửa lại quần áo, cung kính đi đến.
Hắn vừa bước vào đã vội vã hành lễ nói: "Vãn bối Xích Lân, xin ra mắt tiền bối!"
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, chỉ vào vị trí bên cạnh Dương Khâu, mở miệng nói ra: "Ngồi đi."
"Đa tạ tiền bối."
Xích Lân chắp tay, xoay người sang chỗ khác, sau khi nhìn thấy Dương Khâu, con ngươi hắn hơi híp lại, lập tức nghiêng người bình tĩnh ngồi xuống.

Thời điểm Xích Lân quan sát Dương Khâu, Dương Khâu cũng liếc mắt nhìn người này.
Người này có chút không giống với vừa rồi, mang đến cho hắn cảm giác vô cùng uể oải, rõ ràng vẻ bề ngoài cực kỳ trẻ tuổi, nhưng cả người từ trong ra ngoài lại toát ra một loại khí tức mục nát.
Giống như đây không phải là một sinh linh, mà là một khúc gỗ mục nát không biết đã tồn tại bao nhiêu tuế nguyệt. Toàn thân không có chút sinh khí nào.
Ống tay áo của hắn rộng thùng thình khoác lên trên người, giữa trán có một miếng vảy màu đỏ thẫm như máu, ánh lên thứ ánh sáng kỳ lạ, chứng minh là hắn cũng không phải là Nhân tộc.
Xích Lân cảm giác được ánh mắt của Dương Khâu. Hơi xoay đầu lại. Bốn mắt nhìn nhau. Trong nháy mắt.
Bùm!
Một tích tắc.
Dương Khâu đột nhiên cảm giác trời đất quay cuồng, dường như đi tới một vùng đất chỉ có một màu đỏ như máu, khắp nơi đều đỏ thẫm, giống như là ánh nắng lúc chiều tàn, hoặc giống như máu nhuộm chư thiên.
Trong không khí còn phiêu đãng mùi máu.
Khắp nơi đều là xác chết trôi nổi, thi hài khắp nơi, dường như bước chân vào chiến trường chư thần thê lương, tất cả đều bị diệt tuyệt, không có vật gì có thể tồn tại được.
Sau đó.
Tiếng chuông yếu ớt vang lên đầy trời như đưa tang cho thần phật, khiến người ta không khỏi chìm đắm vào trong đó, không cách nào khống chế được bản thân mình.

Chương 506. Mạng sống của ngươi cũng chẳng còn bao nhiêu. (2)

Chương trước Chương sau

Bên trong thế giới đỏ lòm xen lẫn ma âm hỗn loạn đáng sợ, dường như có thanh âm cực kỳ mơ hồ như có như không truyền đến, khiến cho lòng người hốt hoảng, sau đó là thần hồn đau đớn như bị xé toạc ra!
Ngay khi Dương Khâu cảm giác mình sắp hồn phi phách tán, một giọng nói trong trẻo truyền đến, giống như thiên âm kéo hắn từ thời không khác trở về

hiện tại.
"Có cần cho hắn lui ra không?"
Lý Vân mở miệng.
Hắn vẫn là bộ dạng kia, một thân thanh y, tay vê quân cờ, không nhanh không chậm, lúc thì trầm tư, khi lại mỉm cười, tự chơi cờ với chính mình.
"Hô!"
Lần nữa hoàn hồn, Dương Khâu cảm giác như mình vừa đi ngang qua quỷ môn quan, lồng ngực không ngừng phập phồng, há miệng thở dốc, chỉ trong nháy mắt mà toàn bộ quần áo trên người mình đều đã bị mồ hôi thấm đẫm ướt nhẹp.
Thậm chí dưới chân còn có một vũng nước. Đó là do mồ hôi rớt xuống mà thành.
"Thật là đáng sợ!"
Trong lòng Dương Khâu còn sợ hãi, nhìn sang Xích Lân bên cạnh. Chưa nghiêng đầu qua sang tới nơi, cổ hắn đã cứng lại, sau đó chậm rãi xoay đầu lại.
Người này nhìn thoáng qua rất bình thường, không có bất kỳ sức mạnh gì, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, trong lòng hắn đã hiểu rằng người này tuyệt đối là một nhân vật mà hắn không thể trêu chọc nổi!
Đối phương còn chưa động thủ, chỉ một ánh mắt đã suýt chút nữa làm cho hắn hồn phi phách tan. Nếu không có Thiên Cơ lâu chủ tiền bối ở đây, vừa rồi hắn đã chết rồi!
"Một hậu sinh mà thôi, ở lại chỗ này cũng chẳng sao."
Thần sắc Xích Lân vẫn kính cẩn như trước, giống như một người hiền lành vô hại, không nhìn ra chút nào đây là một sinh linh tàn nhẫn chớp mắt đã muốn tiêu diệt người khác. . . Nếu không phải ký ức về cảnh tượng vừa rồi vẫn còn rất mới mẻ, ngay cả chính bản thân Dương Khâu cũng không thể tin được sinh linh giống như khúc gỗ mục nát trước mặt này lạicó thực lực kinh khủng như thế.
"Vừa rồi là vãn bối mạo phạm, xin tiền bối thứ tội."
Xích Lân cung kính nói.
Lúc này.
Trong lòng hắn chấn động không kém gì Dương Khâu.
Sở học cả đời của mình đều thi triển vào màn ảo thuật vừa rồi, có thể nói ngón ảo thuật vừa rồi, đừng nói là Dương Khâu, kể cả là Mạnh Khánh Chi cũng không thể phản kháng lại.

Tuy nhiên lại bị Thiên Cơ lâu chủ dễ dàng phá đi như thế.
Khi đối phương mở miệng thì vô cùng bình thản, không có bất kỳ dấu vết của chân nguyên lưu chuyển, gần như là xảy ra cùng lúc với lời nói, cực kỳ khó tin.
"Lần sau không được làm như vậy nữa."
Lý Vân chậm rãi nói ra mấy chữ.
Vừa rồi Dương Khâu tự mình tìm đường chết. Muốn quan sát một nhân vật có thực lực vượt xa mình, theo lý mà nói, bị người ta thuận tay bóp chết cũng chỉ có thể tự trách mình.
Thế nhưng.
Bất kể như thế nào, Dương Khâu cũng là khách hàng lớn đầu tiên từ lúc Thiên Cơ Lâu mới thành lập. Thiên Cơ Lâu đi tới được ngày hôm nay, hắn cũng đã góp một phần không nhỏ.
Về tình về lý, Lý Vân cũng không thể ngồi nhìn Dương Khâu chết đi. Vì vậy.
Hắn mở miệng cứu lấy cái mạng nhỏ của Dương Khâu.
"Đa tạ tiền bối khoan dung độ lượng."
Xích Lân hơi chắp tay, sắc mặt giống như lúc đầu, cực kỳ thành kính, giống như một đệ tử hậu bối gặp được lão tổ tông vậy, rất biết vị trí của mình.
"Những lời khen tặng này thì miễn đi, mỗi ngày ta nghe ít nhất không duwois một vạn thì cũng có tám ngàn lần."
Lý Vân khoát tay áo, xoay đầu lại nhìn Xích Lân, trong mắt lóe lên một chút hứng thú, nhẹ giọng nói : "Hôm nay người tới Thiên Cơ Lâu, hẳn là phải đánh đổi không ít, dù sao Thiên Hoang Bất Lão Thành bị ngươi kéo về Thiên Nguyên giới, ngươi cũng đã mất đi không ít sức sống."
"Rồi lại tách ra một tia nguyên thần chạy tới nơi này, phỏng chừng mạng sống của ngươi cũng chẳng còn bao nhiêu!"
Thiên Hoang Bất Lão Thành là một tòa đại thành tách ra từ Thiên Diễm giới, trên đó bố trí vô số trận pháp, không thể phá vỡ, trường tồn cùng vạn cổ tuế nguyệt.
Nếu như là lúc trước, Xích Lân kéo Thiên Hoang Bất Lão Thành đi cũng không phí nhiều sức lực lắm.
Nhưng đến lúc tuổi già, có thể nói là mỗi một hành động của hắn đều đang hao phí vô số sức sống, làm không tốt còn có khả năng trực tiếp bước xuống suối vàng.
"Thiên Hoang Bất Lão Thành?"

Dương Khâu ở bên cạnh mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, vẫn không nhúc nhích, dường như đã nhập định. Nhưng khi hắn nghe được mấy chữ Thiên Hoang Bất Lão Thành, trong lòng vẫn cảm thấy như dời non lấp bể.
Hắn không quá quen với mấy chữ này. Trước đây.
Lão tổ nhà mình đã từng trêu vào một đám đại đế, nếu như hắn nhớ không lầm, trong đám đại đế đó có một người thuộc về Thiên Hoang Bất Lão Thành!
"Đây là người Thiên Hoang Bất Lão Thành sao?"
Chân mày Dương Khâu rủ xuống, trong lòng âm thầm ghi nhớ cái tên này.
...
"Mọi thứ đều không thể gạt được Thiên Cơ lâu chủ tiền bối."
Xích Lân nhẹ giọng nói.
Hắn hiểu rõ tình trạng của mình hơn bất kỳ ai.
Với tình hình hiện giờ của hắn, phương pháp phong ấn thông thường đã không có bất cứ tác dụng gì, hắn dùng hết tất cả mọi cách thức cũng không thể níu kéo được sự sống trôi đi.
Nếu như không có phương pháo đặc biệt, ba năm sau chính là đại nạn của hắn.
"Hiện tại ở trước mặt ngươi chỉ có ba con đường... . . ."
Lý Vân dựng thẳng ba ngón tay lên, chậm rãi nói ra: "Một chính là đột phá cảnh giới trước mắt, hai chính là chuyển thế trùng tu, thứ ba chính là tìm kiếm phương pháp kéo dài tánh mạng!"
"Điều này... . . .
Xích Lân mím môi một cái, trên mặt mang theo chút do dự.
Ba biện pháp này hắn cũng biết, thế nhưng đột phá cảnh giới trước mặt khó đến cỡ nào? Hắn đã tu luyện đến Chân Tiên đỉnh phong, thậm chí còn tiến gần hơn một bước.
Tuy là căn cơ của hắn đã đủ rồi, thế nhưng điều làm cho hắn thấy khó xử là tài nguyên bên trong Thiên Hoang Bất Lão Thành đã tiêu hao gần như không còn gì, căn bản không đủ cho hắn mua cơ duyên để tiến thêm một bước.
Dù sao.
Chỉ thành tiên thôi đã phải hao phí tài nguyên khổng lồ, chớ đừng nói chi là tìm kiếm cơ hội Trường Sinh.
Về phần con đường thứ, đây là con đường hắn không muốn chọn nhất.
Chuyển thế trùng tu tương đương với mạo hiểm, không phải ai cũng có thể

giác ngộ được ký ức đời trước.
Làm không tốt, mình sẽ rơi vào trong vòng luân hồi chuyển thế, không cách nào trở về được.
Còn con đường thứ ba hắn lại rất vừa ý, đáng tiếc là biện pháp có thể sử dụng, hắn đều đã sử dụng rồi. Có thể nói là phương pháp kéo dài tuổi thọ thông thường, hoặc là đan dược kéo dài tính mạng, đối với hắn cũng không có tác dụng.
Nghĩ đến phương pháp kéo dài tuổi thọ, độ khó gần như tương đương với đột phá cảnh giới trước mắt.

Chương 507. Con đường thứ tư.

"Tiền bối cảm thấy, với tình hình hiện tại của vãn bối, con đường nào phù hợp nhất với vãn bối?"
Xích Lân nhẹ giọng hỏi.
Nói xong.
Hắn lấy ra một gốc linh dược, đặt ở trước mặt Lý Vân. Trước khi tới, hắn đã tìm hiểu rõ quy tắc của Thiên Cơ Lâu, lúc này tất nhiên đã biết phải làm như thế nào.
"Tất nhiên là đột phá!"
Lý Vân cười mà như không cười nói.
Biện pháp này an toàn nhất, không chỉ có thể tăng thực lực, còn có thể từ nay về sau không phải sầu lo về tuổi thọ, có thể nói là biện pháp hoàn mỹ nhất.
"Nhưng là, trong tay vãn bối... . . . . Xích Lân ngượng ngùng."
Trong tay mình thật sự là không đủ tài nguyên, Thiên Hoang Bất Lão Thành không xuất thế, chỉdựa vào một tòa thành trì, mà bồi dưỡng một vị Chân Tiên như hắn cũng đã là dốc hết sức rồi.
Cộng thêm mấy trăm ngàn sinh linh trong thành, các nguồn tài nguyên đã gần như khô kiệt. Nói thẳng là.
Một khi tuổi thọ của hắn hao hết, chuyện đầu tiên mà thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành đời sau làm sau khi thượng vị, chính là làm cho Thiên Hoang Bất Lão Thành xuất hiện trước mắt vạn tộc sinh linh Thiên Nguyên giới.
"Xin hỏi tiền bối, vãn bối có thể đột phá trước, đợi sau khi đột phá lại trả lại gấp đôi số còn thiếu cho tiền bối hay không?"

Xích Lân thăm dò nói.
Chỉ cần mình có thể đột phá, những chuyện khác sẽ chẳng thành vấn đề, đừng nói là phải trả lại gấp đôi, cho dù trả lại gấp mười hắn cũng có thể chấp nhận.
"Đến lúc này rồi ngươi còn muốn cò kè mặc cả?"
Lý Vân trêu tức nói.
Hắn liếc mắt đã nhìn thấu chút tâm tư của đối phương, cái gì mà trả lại gấp đôi, còn không phải là muốn tranh thủ thêm chút thời gian cho mình sao?
"Vãn bối không dám, chỉ là trong tay vãn bối thật sự là không thể lấy ra được thứ gì đáng giá.” Xích Lân bất đắc dĩ nói.
"Đây chẳng qua là biện pháp thích hợp nhất với ngươi mà thôi, nhưng không phải biện pháp duy nhất, hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết vẫn còn một con đường thứ tư!"
Lý Vân cười cười, nhẹ nhàng bình thản nói.
"Con đường thứ tư?"
Sắc mặt Xích Lân giao động, thầm nghĩ trong lòng, tới Thiên Cơ Lâu quả nhiên là tới đúng chỗ rồi!
Nếu Thiên Cơ lâu chủ đã nói vậy, thì nhất định sẽ không lừa hắn, nói không chừng biện pháp này có thể tăng thêm không ít tuổi thọ cho mình, chỉ cần tuổi thọ không còn là vấn đề.
Hắn tin tưởng mình có thể thu thập được tài nguyên khổng lồ trong thời gian ngắn, đổi lấy cơ duyên đột phá cho bản thân!
"Tiền bối, rốt cuộc con đường thứ tư này là?"
Xích Lân vội vã hỏi.
Lý Vân chỉ cười không nói, vươn một tay chỉ chỉ lên bầu trời.
"Ừm?"
Xích Lân nhướng mày, liếc mắt nhìn bầu trời, không hiểu. Nếu như mình không nhớ lầm, hiện tại dường như bầu trời Thiên Nguyên giới đều xuất hiện vô số vết nứt.
Một số đại đế đều có thể đoán ra được nguyên nhân, đương nhiên cũng không qua được mắt hắn.
Thậm chí.
Hắn còn biết nhiều hơn, ngay khi đám người Địa Tiên giới âm thầm động thủ, hắn cũng đã nhận ra, thế nhưng Thiên Nguyên giới lại không phải là quê hương của hắn.

Cùng lắm thì hắn chỉ là một người từ bên ngoài đến, không có bất kỳ cảm tình gì đối với Thiên Nguyên giới.
Thiên Nguyên giới ra làm sao, với hắn mà nói không có bất kỳ liên quan gì, cho dù là Địa Tiên giới thống trị Thiên Nguyên giới thì đã sao?
Chân Tiên đỉnh phong như hắn vừa bước ra, vẫn có một phần đất dành riêng cho hắn, bởi vậy hắn chọn sống chết mặc bây, im lặng nhìn mọi thứ tiếp diễn.
"Ý của tiền bối là vãn bối nên trợ giúp Thiên Nguyên giới ngăn cản Địa Tiên giới ?"
Xích Lân nghi ngờ nói.
Chuyện này cũng không phải là không thể được.
Bạch Lễ đại đế có thể bảo vệ phần lớn lãnh thổ của Tử Huyền giới. Một vi Chân Tiên đỉnh phong như hắn xuất hiện, nói thẳng ra là cũng chẳng cần tốn nhiều sức cũng đủ ngăn cản tất cả sinh linh Địa Tiên giới rồi.
Nhưng mấu chốt là.
Tuổi thọ của mình không còn nhiều lắm, thậm chí không thể gắng gượng được dù chỉ là một trận chiến.
Một khi động thủ, không cần người ta dốc hết ức, chính hắn cũng không kéo được thêm mấy hơi, sau đó sẽ buồn bã chết đi.
Nhìn bề ngoài là đang trợ giúp Thiên Nguyên giới, nhưng trên thực tế lại là tự tìm đường chết.
. . . Đứng bên cạnh.
Dương Khâu ra vẻ không hề bận tâm, hắn đang lắng nghe tiền bối nói chuyện. Xích Lân hỏi tin tức, sở dĩ không để ý đến hắn là bởi vì căn bản không thèm để ý đến hắn.
Vì vậy cho nên hắn cũng biết được không ít chuyện. Nhất là.
Nghe được câu nói sau cùng của Xích Lân.
Khiến cho nội tâm của hắn lập tức sôi trào.
Thiên Cơ lâu chủ tiền bối không định tự mình ra tay, bởi vậy nên để cho một kẻ vô cùng khủng bố đi giúp đỡ Thiên Nguyên giới sao?
Quả nhiên!
Hắn đã biết lòng dạ Thiên Cơ lâu chủ tiền bối nhân hậu, nhất định sẽ không ngồi xem vạn tộc Thiên Nguyên giới, rơi vào cục diện dầu sôi lửa bỏng!
Thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành trước mắt này, thực lực cụ thể như thế nào thì hắn khó mà nói được, nhưng... ít nhất ... Cũng phải mạnh hơn lão tổ nhà mình một chút chứ nhỉ?

Dù sao.
Chỉ một thống lĩnh của Thiên Hoang Bất Lão Thành mà đã là đại đế đỉnh phong, thì vị thành chủ này có là Chân Tiên cũng chẳng hề quá.
Nhưng mà. .
Câu nói tiếp theo của Lý Vân lại lập tức đánh tan tất cả mộng tưởng của hắn.
"Cũng không phải."
Lý Vân thốt ra ba chữ, chậm rãi lắc đầu.
"Cũng không phải ?"
Mắt Xích Lân sáng lên.
Chỉ cần không phải khiến mình chịu chết, vậy thì thế nào cũng được.
"Xin hỏi tiền bối, rốt cuộc con đường thứ tư này là. ."
". .?"
"thiên đạo!"
Khóe miệng Lý Vân mang theo ý cười mà không phải cười, chậm rãi phun ra hai chữ.
"thiên đạo?"
Xích Lân sửng sốt.
Đến đẳng cấp như hắn rồi, tất nhiên biết thiên đạo là có tồn tại, thế nhưng pháp tắc thiên đạo vô cùng hư vô mờ mịt, đến ngay cả hắn cũng không thể lĩnh ngộ được quá nhiều pháp tắc thiên đạo.
"Không sai."
Lý Vân gật đầu, đứng dậy, đi tới trước cửa Thiên Cơ Lâu, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong đôi mắt hiện lên một tia sáng, chậm rãi nói ra:
"Ngươi đã từng nghe bốn chữ ‘thân hợp thiên đạo’ chưa?"
Lấy thân hợp đạo, đây là một biện pháp mà Lý Vân nghĩ ra được dựa vào ký ức ở kiếp trước. Năm xưa.
Trong thế giới hồng hoang đã từng có Hồng Quân lão tổ thân hợp thiên đạo, từ đó về sau đã vượt trên vạn vật, tuy là phải từ bỏ tình cảm của bản thân, nhưng không thể nghi ngờ gì là... . . . .
Bản thân Hồng Quân đã vô địch trong thế giới này. Bây giờ.
Thiên Nguyên giới không phải là thế giới Hồng Hoang kia, Xích Lân cũng không phải Hồng Quân, hai bên kém xa rất nhiều, nhưng lúc này thiên đạo của Thiên Nguyên giới đang ở thời mấu chốt để hợp nhất cùng thiên đạo của những thế giới khác.

Chương 508. Tất cả những gì mà ngươi có.

Nếu như Xích Lân có thể chớp lấy cơ hội này, hợp nhất cùng thiên đạo của Thiên Nguyên giới. Chưa chắc đã không thể làm được giống như Hồng Quân.

Một khi hắn thành công.

Không nói đến những thứ khác,... ít nhất ... Ở Thiên Nguyên giới, toàn bộ sinh linh được thiên đạo sinh ra sẽ không thoát khỏi sự khống chế của Xích Lân, mà Thiên Cơ Lâu của mình nằm ở Thiên Nguyên giới, sau này cũng sẽ có gặp ít rắc rối hơn.

Đến lúc đó.

Xích Lân hợp nhất thiên đạo, mà bản thân mình lại điều khiển Xích Lân, đây không phải là gián tiếp nắm thiên đạo trong tay hay sao? Về phần mấy thứ như trời phạt cũng sẽ không bao giờ ảnh hưởng đến hắn.

Bên ngoài Thiên Cơ Lâu, mình lại có thêm một thuộc hạ đắc lực, còn có thể khống chế thiên đạo, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, về sau chỉ cần Thiên Nguyên giới không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Mình cũng sẽ thu được một tên tay sai có tiềm lực vô hạn.

... .

"Thân hợp thiên đạo » ?"

Đôi mắt Xích Lân trợn tròn, không thể tin nhìn thoáng qua Lý Vân. Đây là lần đầu tiên hắn nghe được bốn từ này, trước khi gần như chưa có ai từng làm như vậy.

Đường này có thể đi được sao?

Chắc là trong vạn giới chỉ có vị Thiên Cơ lâu chủ trước mắt này mới có thể nghĩ ra ý nghĩ điên cuồng như thế thôi.

"Tiền bối, thiên đạo hiện hữu khắp nơi, không thể nắm bắt, không cách nào hình dung được, vậy thì làm thế nào để thân hợp thiên đạo. Hơn nữa thiên đạo chính là ý chí của một thế giới, nếu như tùy tiện hợp nhất với nó, một khi thành công, vãn bối vẫn còn là vãn bối sao?"

Xích Lân lo lắng nói.

Hắn không phải kẻ ngốc, tuy là chưa từng thấy, nhưng chỉ ngẫm một chút là có thể đoán ra một phần nguy hiểm trong đó. Cho dù thiên đạo không có

suy nghĩ chính kiến gì cả, nhưng nó vẫn có bản năng.
Dù sao thiên đạo phải khống chế quy tắc vận hành của toàn bộ sự vật.
Bản thân mình sau khi hợp nhất với thiên đạo, rốt cuộc là thiên đạo làm chủ, hay là mình làm chủ đây?
Nếu như mình làm chủ, thống trị toàn bộ thế cục, đây không thể nghi ngờ là một việc rất tốt, không chỉ sau này không cần lo lắng tuổi thọ hao hết, còn có được cả một thế giới.
Thấy thế nào cũng đều là lời to rồi.
Nhưng nếu như ý chí của thiên đạo làm chủ đạo, vậy chẳng phải mình sẽ trở thành con rối của thiên đạo hay sao?
"Sau khi thân hợp thiên đạo, thiên đạo là ngươi, mà ngươi không phải là thiên đạo. Hiểu được ta đang nói gì chứ?"
Lý Vân từ tốn nói.
"Xin hỏi tiền bối, rốt cuộc thiên đạo này là thiên đạo của Thiên Nguyên giới, hay là thiên đạo của cả thế giới hiện nay?"
Xích Lân lại hỏi lần nữa.
Vấn đề này phải hỏi cho kỹ một chút.
Nếu như là thiên đạo của Thiên Nguyên giới, không hề nghi ngờ gì giá trị của nó sẽ giảm mạnh. Tuy là diện tích của Thiên Nguyên giới rất lớn, nhưng so với Địa Tiên giới vẫn thua xa nhiều.
Nhưng nếu như là cả mấy thế giới hợp nhất với nhau, thì ý nghĩa của nó sẽ khác đi.
Nếu như hắn có thể thống trị tất cả mấy thế giới hiện nay, chẳng phải đồng nghĩa với việc sau này Thiên Cơ lâu chủ tiền bối kéo qua đây bao nhiêu thế giới, thì hắn sẽ thống trị bấy nhiêu thế giới hay sao?
Nói thẳng ra thì, từ nay về sau ngoại trừ Thiên Cơ lâu chủ, hắn chính là một nhân vật chí cao vô thượng nhất của tất cả thế giới. Nói một câu dưới một người, trên tỷ vạn vạn người cũng không chẳng hề quá!
“Chuyện này thì phải xem bản lãnh của ngươi."
Lý Vân xoay người lại liếc mắt nhìn Xích Lân, cười khẽ: "Nếu có thể thống trị mấy thế giới, thực lực của ngươi sẽ phát sinh biến hóa long trời lỡ đất!"
Cùng cấp độ với thiên đạo, cho dù không có bất kỳ thực lực gì cũng có thể nói là làm được, chỉ cần thực lực chưa hơn thế giới hiện tại, thì bất kỳ kẻ nào cũng sẽ bị Xích Lân khuất phục.
"Vậy sao?"
Xích Lân cúi đầu suy nghĩ.

Hắn đang tính toán độ khả thi của chuyện này.
Lúc này tính mệnh của mình đã không còn nhiều, tối đa là ba năm. Sau ba năm cho dù đã từng huy hoàng, cuối cùng cũng trở thành một nắm cát mà thôi. So với việc yên lặng tọa hóa, chẳng bằng liều mình lần cuối.
Lỡ như mình thành công thì sao?
Thực sự hợp nhất cùng thiên đạo, cho dù Thiên Cơ lâu chủ tiền bối chẳng kể ra bao nhiêu lợi ích thì chính hắn cũng có thể đoán được. Hơn nữa.
Thiên Cơ lâu chủ là người thế nào?
Đây chính là nhân vật có thể dụ đoán tất cả mọi điều về quá khứ hiện tại tương lai. Nếu hắn đã chỉ ra cho mình con đường này thì nhất định có cách để thành công, mình chỉ cần làm theo lời hắn nói là được.
Nghĩ tới đây.
Trong lòng Xích Lân không còn nghi ngờ, hắn ngẩng đầu lên, giọng nói vang vọng: "Vãn bối đồng ý thử một lần, nhưng không biết vãn bối phải đổi bằng vật gì?"
"Đổi bằng vật gì?"
Nụ cười trên mặt Lý Vân không thay đổi.
Thực ra hắn không cần Xích Lân đánh đổi bất kỳ vật gì cả, bởi vì từ nay về sau, nửa đời sau của Xích Lân đều nằm trong lòng bàn tay hắn.
Bản thân của hắn chính là giá trị lớn nhất!
Nhưng nếu mình thật sự nói như vậy, bảo đảm một giây tiếp theo sẽ dọa chô Xích Lân bỏ chạy mất dép. Bởi vậy.
Mình không những phải lấy lãi, hơn nữa còn phải dùng công phu sư tử ngoạm, nếu không thì không thể nào thể hiện được thành ý của mình.
"Nếu ta đưa ngươi cho một thế giới, cái giá ngươi phải trả sẽ không quá thấp, thế nhưng..."
". . . . Ngươi cũng không phải là không có, mà phải xem ngươi có bỏ ra được hay không."
Lý Vân nhíu mày, không nhanh không chậm nói rằng.
"Không phải ta không có?"
Xích Lân nghiêm túc nhìn thoáng qua Thiên Cơ lâu chủ, trong lòng không khỏi xuất hiện một chút bất an.
Thiên Cơ Lâu cũng không phải là nhà từ thiện, tuy là sau khi mỗi một người đi vào nơi đây đều sẽ có thu hoạch rất lớn, nhưng tương tự cũng phải trả một cái giá không hề nhỏ.
Nhất là một câu cuối cùng, chính mình có bỏ ra được hay không.

Hắn có dự cảm, rất có thể câu nói tiếp theo của Thiên Cơ lâu chủ sẽ là cái giá mà mình khó có thể chịu đựng được. Thế nhưng.
Bây giờ mình còn gì để mất nữa sao?
Nghĩ tới đây, Xích Lân cắn răng, trầm giọng nói: "Tiền bối cứ mở miệng, chỉ cần vãn bối có, tất cả đều có thể đưa cho tiền bối!"
"Rất tốt!"

Chương 509. Thân hợp thiên đạo.

Lý Vân phun ra hai chữ.
Thứ mà hắn chờ chính là câu này của Xích Lân.
Sinh mệnh cũng là thứ mà hiện nay Xích Lân có, một câu nói này cũng đồng nghĩa với việc hắn đã bán mình cho Lý Vân, thế nhưng hắn sẽ không nói thẳng ra điều này.
"Vụt!"
Một giây kế tiếp.
Lý Vân vung một tay ra lướt qua hư không, một vệt thần quang bay ra từ trong cơ thể Xích Lân, tỏa sáng rạng ngời rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ Thiên Cơ Lâu.
"Cái giá mà ngươi phải trả, chính là tất cả những gì ngươi đang có!"
"Cái gì ?"
Xích Lân cực kỳ hoảng sợ.
Không đợi hắn kịp phản ứng, nhẫn trữ vật trên tay đã rơi ra. Sau đó.
Một cái ấn tỷ màu đồng bay ra từ giữa trán, trên đó chạm khắc núi non sông nước, chim muông dã thú, có một loại uy nghiêm chí cao vô thượng, bốn chữ lớn dưới đáy ấn ánh lên đạo vận!
Thiên Hoang Bất Lão!
Đại ấn này đại biểu cho thân phận thành chủ Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Mất đi Ấn Tỷ này, có thể nói từ nay về sau Thiên Hoang Bất Lão Thành không còn bất cứ quan hệ gì với Xích Lân nữa, ít nhất thì sau khi Xích Lân trở về Thiên Hoang Bất Lão Thành, hắn sẽ không còn có thân phận thành chủ nữa.
"Tiền bối!"
Xích Lân bối rối mở miệng.
Thiên Hoang Bất Lão Thành không giống với những thứ khác, đây là thế lực do một tay hắn tạo ra, dưới sự hướng dẫn của hắn thoát khỏi đại kiếp

hủy diệt của Thiên Diễm giới lúc trước.
Cho đến ngày nay đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng.
Nếu như nói không có chút cảm tình là không thể nào, hôm nay lại phải giao ra tất cả, tim của hắn như đang rỉ máu.
"Nếu muốn siêu thoát khỏi tất cả thì phải buông bỏ được mọi thứ, đây là cái giá ngươi phải trải!"
Lý Vân nhẹ giọng nói, giọng nói lạnh lùng đến cực hạn, không chứa đựng bất kỳ cảm tình nào, rét lạnh cực độ, có thể đóng băng lòng người.
"Ta... ..."
Xích Lân cắn chặc răng, mặt tràn đầy vẻ không cam lòng.
Nếu như giao Thiên Hoang Bất Lão Thành cho người khác, chờ sau khi hắn đột phá tu vi, hắn chắc chắn có thể cướp lại được, thế nhưng giao cho Thiên Cơ lâu chủ.
Trong lòng hắn lập tức mất hết can đảm, hắn biết mình có dốc hết sức lực của cả một đời cũng khó mà theo kịp cái bóng của tiền bối, hôm nay giao Thiên Hoang Bất Lão Thành ra, không còn bất cứ khả năng nào có thể lấy lại được.
Tiên binh, thế lực, thậm chí là công pháp tuyệt chiêu trong đầu hắn đều bị Lý Vân sao chép một phần. Từ đó.
Tất cả mọi thứ của Xích Lân đều đã rơi vào trong tay Lý Vân.
... .
"Tiếp theo, tạo hóa thuộc về ngươi!"
Khóe miệng Lý Vân khẽ cười, trong lòng nói: "Hệ thống, hợp nhất một đạo ấn ký thần hồn của Xích Lân vào mảnh đất trời này!"
« Keng, Trừ mười tám triệu điểm thiên cơ, ấn ký thần hồn của Xích Lân đã dung hợp vào mảnh đất trời này! »
"Ầm!"
Tiếng nói vừa dứt.
Một dải sáng màu vàng kim hiện ra giống như đôi cánh chim từ trên trời buông xuống, bao trùm tỷ vạn dặm chung quanh, trên bầu trời mênh mông vang lên từng khúc thiên âm đại đạo.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Ánh sáng quanh thân Xích Lân bừng lên, đại đạo thần liên đan xen chật kín hư không chung quanh, giống như một Thánh Vương hàng thế, chỉ với một tia khí tức đã khiến cho đất trời khó có thể tiếp nhận.
"Keng! Keng! Keng!"

Khí tức hủy diệt và khí tức sinh mệnh biểu trưng cho ý chí của thiên địa, huyền ảo mà khủng bố, có thể hủy diệt tất cả nhưng cũng có thể hồi sinh tất cả.
"Cái này cái này cái này"
Bên cạnh.
Dương Khâu liên tục lui lại, cả đời này hắn chưa từng nghĩ tới sẽ nhìn thấy một cảnh tượng như thế. Hắn nhìn Xích Lân giống như đang nhìn vào toàn bộ Thiên Nguyên giới vậy, trong lòng không thể xuất hiện nổi bất kỳ suy nghĩ phản kháng nào, nhân vật này thực sự còn đang sợ hơn so với một vô thượng Chân Tiên nữa! Rốt cuộc Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đã dùng thủ đoạn gì?
Trong mắt hắn thiên đạo cũng chẳng là gì sao?
Vừa muốn cho một người hợp nhất, thì người đó ngay lập tức hợp nhất.
Nếu như mình cũng có thể làm được như Xích Lân, chẳng phải là mình lập tức có thể vô địch thiên hạ này sao?
Cuộc đối thoại vừa rồi giữa Xích Lân cùng Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, hắn nghe không sót một chữ nào. Loại chuyện này.
Cho dù hắn có biết, nhưng cũng không thể nào ngăn cản.
Thế nhưng.
Mình có thể làm theo, đúng không?
Ví dụ như thiên đạo Tử Huyền giới hợp nhất cùng với mình, đến lúc đó chẳng phải là toàn bộ Tử Huyền giới đều rơi vào trong tay mình rồi hay sao? Đến lúc đó.
Đừng nói cái gì mà Địa Tiên giới, cho dù là một thế giới kinh khủng hơn tới đây, hắn cũng không hề e sợ chút nào! Cùng lắm thì mình đánh đổi tất cả những gì mình có mà thôi!
Hắn còn chẳng thèm quan tâm đến chút giá trị vật chất ấy. Dù sao bản thân hắn cũng chẳng có thứ gì, lão tổ Cửu U Ma Tông là Mạnh Khánh Chi cũng chẳng có liên quan gì đến hắn, hơn nữa phần lớn công pháp của Cửu U Ma Tông đã rơi vào trong tay Thiên Cơ lâu chủ, nói thật là quả thực tất cả những gì mà hắn có cũng không đáng giá là bao.
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Vạn đạo đan xen giống như mạng nhện chằng chịt, lấp đầy mỗi một ngóc ngách, vào giờ khắc này pháp tắc thiên địa đã trở nên vô cùng rõ ràng.
Bất kỳ người nào tiến vào nơi đây đều có thể dễ dàng ngộ đạo. Nhưng quá trình này.

Cũng không kéo dài được bao lâu, Lý Vân nhẹ nhàng phất phất tay, trong nháy mắt tất cả mọi thứ đã biến mất.
Dương Khâu thấy thế, hơi thở dài một tiếng. Quá trình này quá ngắn, căn bản không kịp khiến cho hắn có cảm ngộ, nếu như kéo dài thêm một chút nữa, nói không chừng hắn đã có thể đột phá Thánh Nhân trung kỳ.
"Tỉnh lại đi "
Lý Vân quát nhẹ.
Tiếng nói vừa dứt.
Cách đó không xa, thân thể Xích Lân chấn động, trong cơ thể hắn có một luồng khí tức đáng sợ đang luân chuyển, nếu như bộc phát hết ra, đủ để hủy diệt cả một thế giới.
Ở dưới chân hắn hoa văn đại đạo đan xem, phát ra âm thanh leng keng.
Hắn gần như có thể nghiền nát vĩnh hằng, chỉ cần tùy ý đứng ở đó đã có một loại uy thế bất hủ, xuyên thấu vạn cổ, từ quá khứ về đến hiện tại.
Ở trước mặt hắn, đại đạo cũng phải thần phục, pháp tắc thiên địa cũng không thể làm trái ý muốn của hắn, tất cả đều nghe theo lời hắn hiệu triệu.

Chương 510. Câu hỏi này có giá không nhỏ.

Chương trước Chương sau
"Cái này... ."
Dương Khâu nhíu mày.
Hắn liếc mắt nhìn Xích Lân, sau đó vội vã thu hồi ánh mắt.
Chỉ mới liếc qua, hắn đã phát hiện có chỗ khác biệt. Người trước mặt này dường như đã có chút thay đổi so với vừa rồi, nhưng rốt cuộc khác biệt ở chỗ nào, hắn lại không nói nên lời.
Điểm giống nhau duy nhất, có lẽ chính là sự đáng sợ!
Xích Lân của lúc trước tuy là cường đại, nhưng mang lại cho người ta cảm giác trong sự bình tĩnh ẩn chứa sự đang sợ. Xích Lân của bây giờ lại cho hắn cảm giác không giống với sinh linh.
Toàn thân hắn trên dưới, giống như không có bất kỳ sự sống nào!
Cũng không có khí tức mục nát của trước đây, giống như Xích Lân đã khởi tử hoàn sinh, nhưng lại mất đi thần hồn, không có suy nghĩ chính kiến gì cả, không có bất kỳ cảm xúc gì.
"Xin ra mắt tiền bối!"

Xích Lân chắp tay.
Lần này hắn mở miệng, giọng nói rất lạnh, không có có bất kỳ cảm xúc gì, lạnh nhạt đến cực hạn.
"Sao rồi?"
Lý Vân đi tới trước ghế, cúi người ngồi xuống, bưng một ly trà nhỏ lên, khẽ nhấp một ngụm, chậm rãi nói: "Bây giờ người thấy sao?"
"Không còn nguy cơ suy giảm tuổi thọ!"
Xích Lân mở miệng, sắc mặt cứng ngắc, dường như ngay cả động tác cảm xúc cũng đã mất đi.
"Như vậy xem ra đây là một khởi đầu tốt."
Lý Vân đặt chén trà trên tay xuống, vừa cười vừa nói.
Không phải một sớm một chiều là có thể hợp nhất xong thiên đạo, hiện tại Xích Lân chỉ mới bước đầu hợp nhất cùng thiên đạo, nhưng coi như là vậy, trước mắt có thể nói hắn cũng đã là người đại diện cho thiên đạo.
Có thân phận này, chỉ cần ngày nào Thiên Nguyên giới còn tồn tại, thì hắn sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng
"Mục đích của ngươi đã đạt được, nếu không có những chuyện khác thì lui xuống trước đi."
Lý Vân tùy ý phất phất tay.
"Dạ!"
Xích Lân chắp tay lần nữa, sau đó xoay người rời đi.
Trong nháy mắt hắn xoay người rời đi đã bắt gặp ánh mắt của Dương Khâu, bốn mắt giao nhau trong hư không, Dương Khâu nhất thời giật mình, cho đến lúc này hắn mới phát hiện.
Người vừa rồi suýt chút nữa tiêu diệt hắn đã trở nên hoàn toàn khác biệt!
"Người này?"
Dương Khâu đứng tại chỗ, hơi nghiêng người, nhanh chóng tránh đường, hai mắt không nháy một cái mà nhìn Xích Lân, lần này Xích Lân lại không có bất kỳ phản ứng nào.
Cho đến khi Xích Lân biến mất khỏi Thiên Cơ Lâu. Dương Khâu mới hoàn hồn lại.
"Tiền bối ?"
Dương Khâu nhẹ giọng hỏi: "Tại sao vị Xích Lân tiền bối này lại trở nên kỳ lạ như vậy?"
"Người thân hợp thiên đạo, tất nhiên sẽ khác với người thường."
Lý Vân tùy ý nói.

"Ý Tiền bối nói là, sau khi hợp nhất với thiên đạo, thực lực sẽ tăng mạnh, nhưng tính cách cũng sẽ thay đổi hay sao?"
Dương Khâu hiếu kỳ hỏi.
Vốn dĩ Xích Lân này cũng không dễ nói chuyện, mình chỉ liếc mắt nhìn đối phương, hắn đã trực tiếp ra đòn chí mạng, nhưng bây giờ mình mở mắt trừng trừng nhìn hắn, mà hắn ngay cả một chút phản ứng cũng không có.
Không thể không nói, thực lực sau khi tăng lên, ngay cả tính cách cũng trở nên khác biệt.
Nhưng mà Dương Khâu lại nghĩ đến ánh mắt của Xích Lân sau khi rời khỏi, trong lòng hắn lại hiện lên sự nghi ngờ, bởi vì ánh mắt đối phương quá mức lãnh đạm.
Trong ánh mắt ấy không có bất kỳ tâm trạng gì, không có chút cảm xúc nào, giống như một đầm nước đọng.
Trước đó, khí tức mục nát vờn quanh cả người Xích Lân, hắn giống như một khúc gỗ mục, nhưng sau khi hợp nhất thiên đạo thì hiện trạng đã thay đổi, hắn thật sự không còn giống như khúc gỗ mục nữa.
Thế nhưng.
Ánh mắt Xích Lân nhìn người khác cũng lại thay đổi.
Trong mắt hắn, bất kỳ kẻ nào đều cũng chỉ giống như một khúc gỗ, cho dù mình đường đường là chủ nhân của Cửu U Ma Tông, nhưng trong mắt đối phương cũng chẳng có chút vị thế nào.
Lúc ban đầu Xích Lân nhìn hắn như nhìn con kiến hôi, nhưng lúc này lại nhìn hắn lại giống như nhìn không khí. Sự thay đổi này khiến cho Dương Khâu cảm thấy mình như đang nằm mơ.
Trong khoảng thời gian ngắn này.
Cũng không biết trên người Xích Lân rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì.
"Những thay đổi này là tất nhiên."
Lý Vân nhẹ giọng nói ra: "Muốn có được thứ gì đó thì trước tiên phải cho đi. Đạo lý này, ngươi có hiểu không."
"Vãn bối tất nhiên là hiểu đạo lý này. . . . ."
Dương Khâu đầy một bụng nghi hoặc. Hắn biết người có thực lực càng mạnh, sống được càng lâu, tính cách sẽ trở nên lạnh nhạt, vô tình. Nhưng tình trạng giống như Xích Lân, trong nháy mắt giống như thay đổi thành một người khác.
Nhìn chung trong tỷ vạn năm lịch sử, đây gần như là lần đầu tiên xuất hiện một chuyện như vậy. Dĩ nhiên không thể nào nghĩ đến việc bị đoạt xá. Điều

này thì Dương Khâu vẫn hết sức tin tưởng Thiên Cơ lâu chủ.
Bản thân của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối cũng đã vô địch khắp thiên hạ, đoạt xá một người không bằng mình, thậm chí còn sắp chết, gần như không có tác dụng gì.
"Ngươi từng nhìn thấy thiên đạo nào có cảm xúc của riêng mình chưa?"
Lý Vân nhìn thấu nghi ngờ trong lòng Dương Khâu, tức giận nói.
"Ách..."
"Điều này cũng đúng."
Dương Khâu lúng túng gật đầu, nếu như thiên đạo có tình cảm cá nhân, vậy thì không phải là thiên đạo, mà là một sinh linh sống sờ sờ, như vậy thiên đạo cũng sẽ có hỉ nộ ái ố của mình, cũng sẽ thiên vị chỗ mà mình thích.
Như vậy cả thế giới sẽ trở nên hỗn loạn.
"Ý của tiền bối là nói, muốn thân hợp thiên đạo, trước tiên phải buông bỏ thất tình lục dục sao?" Dương Khâu dường như nhớ tới điều gì, lên tiếng hỏi.
"Không sai."
Lý Vân gật đầu.
"Thảo nào tiền bối lại nói, Xích Lân phải mất hết tất cả những gì mình có."
Trong lòng Dương Khâu có chút sáng tỏ rồi.
Nếu như mất đi tình cảm, hắn tiếp tục thống trị Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng không còn có nghĩa lý gì.
"Đúng rồi, tiền bối, bây giờ thực lực của Xích Lân kia như thế nào ?"
Dương Khâu đến bây giờ vẫn chưa quên lý do mình đi tới Thiên Cơ Lâu.
Dù sao.
Bên ngoài đang có một thế lực đáng sợ xâm lấn, nếu như Thiên Nguyên giới vẫn không có người nào đứng ra được, chẳng phải là Thiên Nguyên giới đã đến ngày tàn rồi sao?
Mà lúc này thực lực của Xích Lân tăng mạnh, có thể nói hắn chính là lá bài tẩy của Thiên Nguyên giới, nếu như Xích Lân đồng ý xuất thủ tương trợ, Địa Tiên giới sẽ không còn đáng để lo nữa.
"Xích Lân sao?"

Chương 511. Câu hỏi này có giá không nhỏ. (2)

Chương trước Chương sau

Lý Vân ngẫm nghĩ một lát, chậm rãi nói: "Tạm thời xem như là kẻ vô địch xếp dưới thiên đạo đi."
Thực lực của bản thân Xích Lân, có lẽ là mấy vị Chân Tiên liên thủ còn có thể ngăn cản hắn, nhưng nếu như cộng thêm hắn có thể sử dụng pháp tắc thiên đạo, chỉ cần động thủ ở Thiên Nguyên giới.
Không có bất kỳ một vị Chân Tiên nào xứng là đối thủ của hắn.
Cho dù là có thêm nhiều Chân Tiên liên thủ cũng không làm được, bởi vì ý chí của Xích Lân đã đại biểu cho ý chí của Thiên Nguyên giới!
"Vô địch xếp dưới thiên đạo?"
Trong lòng Dương Khâu sôi trào, hắn xoa xoa tay, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hắn cho rằng Xích Lân đã rất mạnh mẽ, nhưng không nghĩ tới mạnh mẽ tới mức như thế!
Nói như vậy chẳng phải là còn mạnh hơn so với Chân Tiên?
Có Xích Lân ở đây, với suy nghĩ của Dương Khâu thì đợt này chắc là ổn.
Không có kiếp nạn ngoại xâm, suy nghĩ của Dương Khâu lại trở nên linh hoạt, hắn tiến đến trước mặt Lý Vân, nhẹ giọng nói: "Tiền bối, người xem vãn bối có thể thân hợp thiên đạo không?"
"Ví dụ như thiên đạo Tử Huyền giới, xin tiền bối chỉ cho một con đường thích hợp!"
"Dĩ nhiên. . ."
"Vãn bối cũng nguyện ý đánh đổi tất cả!"
"Ngươi ?"
. . . . . Lý Vân liếc mắt nhìn Dương Khâu, sau đó lập tức thu hồi ánh mắt, buồn cười nói: "Tất cả những gì ngươi có, ngươi thấy ngươi có thứ gì? Chẳng lẻ là tất cả mọi thứ mà ngươi có lại có thể sánh với những gì Xích Lân có sao?"
"Điều này. . . ."
Dương Khâu cười khan một tiếng, có chút ngượng ngùng nói: "Mặc dù vãn bối không thể nào sánh được với Xích Lân, thế nhưng lòng sùng kính của vãn bối đối với tiền bôi tiên sinh như sông biển dậy sóng, vô tận bất tuyệt..."
"Vẫn nên nói ít lời nịnh hót lại đi."
Lý Vân giơ tay lên, cắt ngang lời tiếp theo của Dương Khâu, tiếp tục nói: "hợp nhất thiên đạo, không đơn giản giống như ngươi nghĩ. Không chỉ đơn giản là bỏ đi thất tình lục dục."

"Nếu như sơ sẩy một chút, bản thân ngươi không chỉ không hợp nhất được vơus thiên đạo, ngược lại còn có khả năng trở thành một con rối của thiên đạo!"
"Muốn đi con đường này, nếu không phải hạng người có tâm trí cứng cỏi kiêng định thì không cách nào thành công được!"
... .
Chỉ với điều kiện tâm trí cứng cỏi thôi mà đã gần như đồng nghĩ với việc xử tử Dương Khâu. Hắn là một người trong ma đạo, thường xuyên đi đường tắt trên con đường tu luyện.
Không hề có liên quan gì với tâm trí cứng cỏi. Dù sao thì chuyện của sư huynh hắn trước đây đã khiến cho hắn sinh ra tâm ma, nếu như cố tình mạo hiểm phiêu lưu, đi hợp nhất thiên đạo, Lý Vân gần như có thể khẳng định Ngày mai thiên đạo của Tử Huyền giới sẽ có thêm một con rối.
Mặc dù là hiện tại thiên đạo của mấy thế giới đang thời điểm mấu chốt hợp nhất, nhưng Dương Khâu cũng không thể chớp được cơ hội này.
"Thì ra là như vậy."
Dương Khâu hiểu ra, sau khi cười khan một tiếng liền cắt đứt ý tưởng trong đầu.
Hắn thay đổi cách nói chuyện, lại lần nữa hỏi: "Tiền bối, nếu như hợp nhất thiên đạo, thật sự phải bỏ đi thất tình lục dục sao."
"Vậy thì chẳng phải là Xích Lân kia có thể sẽ mặc kệ sống chết của sinh linh vạn tộc Thiên Nguyên giới sao?"
Bên trong Thiên Nguyên giới có một số công pháp hủy đi thất tình lục dục, tất cả người tu luyện loại công pháp này đều cực kỳ lạnh nhạt, thậm chí có người còn chém giết người thân chỉ để chứng đạo.
Thử hỏi người thân của mình mà cũng có thể hạ thủ, bọn hắn há lại quan tâm đến sống chết của người khác chứ?
"Câu hỏi này có giá không nhỏ."
Lý Vân cười khẽ một tiếng, chậm rãi nói ra: "Có điều ta có một tin tức miễn phí, có thể nói cho ngươi biết trước."
"Tiền bối, tin tức của ngài là. . ."
...
Dương Khâu thấp giọng hỏi. Giờ khắc này.
Trong lòng hắn sinh ra một dự cảm không tốt.
"Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng không thuộc về Thiên Nguyên giới, mà là đến từ thế giới khác!"

Lý Vân từ tốn nói.
"Thế giới khác?"
Dương Khâu nghe được câu này, sắc mặt trắng bệch, nắm chặt hai tay. Sâu trong lòng hắn dậy sóng ngập trời. Tâm trạng vừa mới ổn định, lập tức lại căng thẳng.
Một người không thuộc về Thiên Nguyên giới, lại hợp nhất cùng cùng thiên đạo của Thiên Nguyên giới, rốt cuộc là phúc hay là họa, chẳng ai có thể biết chính xác.
Nếu xử lý không tốt thì sẽ như đuổi hổ cửa trước, rước sói cửa sau!
"Ngươi cũng không cần quá lo lắng, ta đã từng nói cho ngươi biết người này là một hần thắng của Thiên Nguyên giới, tất nhiên cũng sẽ không lừa ngươi."
Lý Vân khẽ cười nói.
"Hắn có thể xuất thủ vì Thiên Nguyên giới hay không, thì phải xem rốt cuột là hắn hợp nhất thiên đạo, hay là thiên đạo điều khiển hắn!"
Nếu như Xích Lân trở thành con rối của thiên đạo, không hề nghi ngờ gì Xích Lân sẽ mất đi tất cả suy nghĩ, trọn đời trở nên vô hồn, hóa thành một công cụ hình người.
Nhưng nếu như hắn hợp nhất thành công cùng với thiên đạo.
Cho dù đã không còn thất tình lục dục, nhưng bản năng vẫn còn ở đó, Thiên Nguyên giới là căn cơ của hắn, hắn nhất định sẽ không ngồi nhìn Thiên Nguyên giới bị sinh linh Địa Tiên giới phá hủy gần hết.
"Với bản lĩnh của tiền bối, hẳn là cũng đã biết kết quả cuối cùng rồi chứ nhỉ?"
Dương Khâu thử thăm dò.
"Ngươi nghĩ sao?"
Lý Vân hỏi ngược lại.
Nói thật, chuyện này hắn cũng không rõ lắm, bởi vì hệ thống chỉ giúp đỡ Xích Lân bước đầu hợp nhất với thiên đạo, kết quả cuối cùng như thế nào còn phải hỏi lại hệ thống một chút.
Mà hỏi hệ thống, không thể không tốn một chút điểm thiên cơ.
Hiện nay, trừ phi hắn có quá nhiều điểm thiên cơ đến nổi mà không có chỗ dùng, nếu không tuyệt đối sẽ không lãng phí vào những việc như này.
"Vãn bối Dương Khâu chưa hỏi gì cả."
Tiền bối nói như vậy, rất rõ ràng là bảo mình bỏ tiền, mà mình chỉ là một tên chưởng giáo của Cửu U Ma Tông, còn có thể mua được mấy tin tức

bình thường, nhưng tin tức lớn cỡ này. . . .
Phỏng chừng đóng gói toàn bộ Cửu U Ma Tông lại rồi mang đi bán cũng chưa chắc đã mua nổi.
"Tiền bối, nếu như thật sự khai chiến, vô số sinh linh Thiên Nguyên giới sẽ khó tránh khỏi thương vong nghiêm trọng. Gởi gắm hy vọng của bản thân vào một người của thế giới khác, có phải có chút không phù hợp không?"
"Trong tay của ngài còn có biện pháp nào khác không?"
"Tỷ như làm cho thực lực của vãn bối tăng lên trong khoảng thời gian ngắn, cũng giống như Phương Hàn mà lão tổ nhắc tới trước đây... . . . ."

Chương 512. Phía trước chính là Thiên Nguyên giới.

"Vãn bối Dương Khâu chưa hỏi gì cả."
Tiền bối nói như vậy, rất rõ ràng là bảo mình bỏ tiền, mà mình chỉ là một tên chưởng giáo của Cửu U Ma Tông, còn có thể mua được mấy tin tức bình thường, nhưng tin tức lớn cỡ này. . . .
Phỏng chừng đóng gói toàn bộ Cửu U Ma Tông lại rồi mang đi bán cũng chưa chắc đã mua nổi.
"Tiền bối, nếu như thật sự khai chiến, vô số sinh linh Thiên Nguyên giới sẽ khó tránh khỏi thương vong nghiêm trọng. Gởi gắm hy vọng của bản thân vào một người của thế giới khác, có phải có chút không phù hợp không?"
"Trong tay của ngài còn có biện pháp nào khác không?"
"Tỷ như làm cho thực lực của vãn bối tăng lên trong khoảng thời gian ngắn, cũng giống như Phương Hàn mà lão tổ nhắc tới trước đây... . . . ."
Dương Khâu trầm ngâm nói.
Đúng là , Xích Lân là cũng một tia hi vọng, nhưng nếu như có thể ở thời khắc mấu chốt này mà tăng thực lực của mình lên một chút, đó cũng là một chuyện tốt đẹp,... ít nhất ... Cũng có thể tăng thêm một chút năng lực bảo vệ tính mạng cho mình.
"Không phù hợp sao?"
Lý Vân cười nói.
Nếu như Xích Lân mà không phù hợp với việc hợp nhất thiên đạo, vậy thì hắn thực sự không nghĩ ra cách giải quyết nào phù hợp hơn nữa.

“Dương Khâu ngươi là người như thế nào ta còn không rõ sao? Nếu như Thiên Nguyên giới thật sự có họa diệt thân, thì bản thân ngươi sẽ chạy nhanh hơn bất kỳ kẻ nào khác."
"Về phần làm cho ngươi giống như Phương Hàn, cũng rất đơn giản, một thanh tiên binh, ta sẽ làm cho ngươi sở hữu thực lực của Chân Tiên trong vòng ba ngày!"
"Ách... ."
Sắc mặt Dương Khâu cứng ngắc, miễn cưỡng cười khan một tiếng.
Một món tiên binh, ba ngàyChân Tiên. Giao dịch này cũng chẳng có lợi bao nhiêu.
Nếu như hắn thật sự có binh khí như vậy, chắc chắn phải coi nó như tổ tông của mình mà cúng bái. Có cho hắn mười vị trí chưởng giáo Cửu U Ma Tông thì hắn cũng không đổi, vì sao phải đổi lấy ba ngày thực lực ?
"Tiền bối nói đùa."
Dương Khâu thấp giọng nói một câu, sau đó đi tới trước cửa Thiên Cơ Lâu, nhìn thoáng qua bầu trời bên ngoài, sau đó bước một chân ra lại thu hồi lại.
"Thiên Nguyên giới tai vạ đến nơi, ngươi không trở về Cửu U Ma Tông chủ trì đại cuộc sao?"
Lý Vân từ tốn nói.
"Tiền bối nói phải, vãn bối đang định trở về, nhưng lại bỗng nhiên nghĩ đến Địa Tiên giới xâm lấn, khí thế hung hăng, Cửu U Ma Tông ta cũng không có người tọa trấn ở Đại Hoang thành. Một khi nguy hiểm trút xuống sẽ không cách nào trực tiếp hỏi được tiền bối phương pháp giải quyết."
"Vì vậy... ."
"Vãn bối giao toàn bô chuyện vặt trên dưới tông môn cho chưởng giáo tiền nhiệm Hoàng Tuyền xử lý, mà vãn bối sẽ ở lại Đại Hoang thành, mọi lúc mọi nơi chuẩn bị phối hợp tác chiến với Cửu U Ma Tông."
"Đương nhiên nếu như tiền bối cần làm việc gì, có thể giao cho vãn bối đi làm!"
Những câu này Dương Khâu nói ra vô cùng hiên ngang lẫm liệt, nhưng trong mỗi câu nói đều nhấn mạnh một chữ, đó chính là đại chiến sắp đến.
Toàn bộ Thiên Nguyên giới không có nơi nào an toàn hơn Đại Hoang thành.
Bất kỳlà kẻ nào, chỉ cần bước một chân vào Đại Hoang thành, có thể nói bên ngoài có mưa to gió lớn cỡ nào thì cũng chẳng liên quan gì đến nơi đây, cho dù là Thiên Nguyên giới có bị hủy diệt.

Thì nơi này cũng sẽ không tổn hại chút nào.
"Hừ"
Lý Vân khẽ cười một tiếng.
Hắn nhìn thấu trò khôn vặt của Dương Khâu, cũng không vạch trần đối phương, cứ mặc kệ hắn.
... . . Lúc này.
Trong hỗn độn, chiến thuyền xếp thành hàng dài vô biên vô hạn, giống như một mặt trời, lù lù tiến về phía trước, thậm chí ở nơi xa hơn còn có vô số man thú kéo từng chiếc chiến xa, nghiền nát hư không. . . . .
Nhìn từ xa cảnh tượng này cực kỳ kinh hồn táng đảm.
Một ngọn núi thần chọc trời, toàn thân đen như mực, không biết được chế tạo từ chất liệu gì, ánh lên thứ ánh sáng lạnh lẽo, tản ra khí thế cực kỳ đáng sợ.
Bên trên ngọn núi thần.
Mấy bóng người đứng sóng vai nhau, từng bóng người đều giống như núi cao sừng sững, mênh mông mờ mịt, lại giống như những hoả lò phả ra huyết khí ngập trời, xuyên thấu hư không
"Phía trước chính là Thiên Nguyên giới!"
Đứng ngay đầu là một người đàn ông đầu đội tử kim quan, mái tóc như thác nước rủ xuống tự nhiên, từng sợi trong suốt, trên lưng hắn khoác một chiếc áo choàng bay phấp phới.
Cả người giống như một thanh kiếm sắt bén rời khỏi vỏ, phá vỡ vĩnh hằng.
"Trong khoảng thời gian này, thám tử của các ngươi phân tán gần Thiên Cơ Lâu có tra được tin tức gì không? Có ai đã từng phái người đến Thiên Cơ Lâu chưa?"
Nam tử mở miệng.
Có vết xe đổ của Tử Huyền giới, lần này bọn họ phá giới đến nhất định phải chuẩn bị kỹ càng hơn. Vạn nhất thời khắc mấu chốt lại xuất hiện một vị Chân Tiên.
Nhóm người mình lại ngớ ngẩn đụng vào, đến lúc đó khóc cũng không có chỗ mà khóc.
Cứ nhìn tấm gương của Địa Phủ lần trước huênh hoang tiến vào Tử Huyền giới là có thể nhìn ra một chút manh mối, bây giờ Địa Phủ đã từ thế lực đứng đầu sắp rớt xuống hàng thứ hai rồi.
Chỉ cần ngày nào mà Minh Đế còn chưa trở về, ngày đó Địa Phủ còn chưa lấy lại được uy danh của mình.

Nếu như Minh Đế trọng thương không qua khỏi, cuối cùng chết đi, vậy thì có thể nói Địa Phủ là tiền mất tật mang, còn chưa lấy được bao nhiêu lợi ích, cuối cùng lại phải nôn ra toàn bộ.
Thậm chí ngay cả vốn ban đầu của mình cũng phải bù vào.
"Hồi bẩm trưởng lão, trong nửa tháng nay, những thế lực đã đến Thiên Cơ Lâu bao gồm tộc Kim Ô, tộc Diệp thị, Long tộc, tộc Lâm thị, Thái Sơ thánh địa và Tử Vi thánh địa…“
“Một vài thế lực không phổ biến lắm, nên chúng ta không thống kê.”
Đứng phía sau nam tử, một lão giả lấy ra một miếng ngọc bội, cung kính thuật lại nội dung bên trong.
"Ồ?"
Nam tử mặt không đổi sắc, lần nữa lạnh nhạt mở miệng nói: "Trong những thế lực này có bao nhiêu thế lực từng xuất hiện đại đế? Tổ tiên đại đế của bọn họ có thể còn sống đến bây giờ hay không?"
"Điều này... . ."
Trên mặt lão giả mặt lộ vẻ chần chờ, chậm rãi lắc đầu, nói: "Trong những thế lực này, tuy là có thế lực từng sinh ra đại đế, nhưng cũng đã vô cùng xa xôi rồi, bọn ta đoán rằng có thể là những đại đế đó đều đã chết đi rồi."

Chương 513. Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội.

"Đoán rằng?"
Đôi mắt nam tử run lên, lóe ra một tia sáng lạnh lẽo.
Trước khi Đế Bảng được công bố, có không ít người ở đây cũng cho rằng Bạch Lễ đại đế của Tử Huyền giới đã chết rồi, nhưng kết quả thế nào ?
Người ta bỗng nhiên trực tiếp trở thành Chân Tiên!
Thiên Nguyên giới quả thực không có ai nằm trong Đế Bảng, nhưng cũng không có nghĩa là Thiên Nguyên giới không có đại đế đỉnh phong. Nếu như có người làm liều một lần, cộng thêm sự trợ giúp của Thiên Cơ lâu chủ.
Chưa chắc chưa có khả năng thành tiên.
Cho dù miễn cưỡng thành tiên thì cũng là Chân Tiên!
Căn bản không phải là người mà những đại đế như bọn họ có thể chống đỡ được.
"Là tại hạ thất trách, tại hạ sẽ lập tức phái người tiếp tục tìm hiểu!"

Sắc mặt lão giả khẩn trương, trên khuôn mặt già nua trong nháy mắt đầy mồ hôi, mặc dù nhìn vẻ bề ngoài, hắn còn già hơn rất nhiều so với người trước . Nhưng nếu bàn về tuổi thọ thì hắn lại kém xa.
Người trước mặt chính là một vị đại đế, ước chừng đã sống mấy triệu năm, thực lực đã đến đỉnh cao. Hắn chỉ có tu vi Đại Thánh, luận bối phận chỉ là đồ tôn của người ta mà thôi.
Lúc này đối mặt với sự phẫn nộ của nam tử, trong lòng hắn quả thực thấp thỏm đến cực điểm.
"Không cần nữa."
"Phía trước đã là Thiên Nguyên giới, lúc này mới đi tìm hiểu đã quá muộn rồi!"
Nam tử hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói rằng.
"Dạ!"
Lão giả hết hồn, vội chắp tay nói.
"Đám người Ngọc Hư Cung bây giờ đã đến đâu rồi ?"
Nam tử hỏi lại lần nữa.
Thiên Nguyên giới khác với Tử Huyền giới, lúc trước là hai giới hợp nhất lại cùng nhau, bởi vậy chiến trường đặt ở biên giới giữa hai giới, nhưng bây giờ bọn họ đã vượt giới đến đây.
Đồng thời không hề tiếp cận với Thiên Nguyên giới.
Bởi vậy bọn họ muốn đi tới chỗ nào, hoàn toàn theo ý thích của mình. Có thể nói.
Thiên Nguyên giới hiện nay, bọn họ có thể đặt chân đến khắp mọi nơi, bất kỳ chỗ nào, cũng có thể biết thành chiến trường.
Mà Ngọc Hư Cung là một thế lực siêu nhiên của Địa Tiên giới, nhất cử nhất động của bọn hắn đều sẽ bị chú ý, không người nào muốn hàng lâm cùng một chỗ với Ngọc Hư Cung.
Diện tích toàn bộ Thiên Nguyên giới rất bao la, mạnh nhất chỉ là đại đế, ở trong mắt bọn họ thì thế giới này quá mức yếu đuối, bọn hắn gần như bất khả chiến bại so với những người có cùng cấp bậc.
Bởi vậy.
Bọn họ không thể trêu vào nhóm thế lực Ngọc Hư Cung, nhưng vẫn có thể tránh né.
"Bây giờ vân chưa biết tung tích người của Ngọc Hư Cung, nhưng mà ách chúng ta ba ngàn vạn dặm về phía bên trái chính là người của Phù Vân Sơn, có thể bọn họ sẽ cùng hàng lâm Thiên Nguyên giới."

"Đến lúc đó, khả năng sẽ xảy ra một chút va chạm."
Lão giả trầm ngâm nói.
Dưới cái nhìn của bọn họ, chỉ cần Thiên Nguyên giới không có Chân Tiên đứng ra, chắc chắn sẽ không chịu nổi một kích. Như vậy địch nhân chân chính của bọn hắn chưa chắc đã là người của Thiên Nguyên giới.
Nói không chừng sẽ có thể là người đồng hành với mình.
"Phù Vân Sơn ?"
Nam tử nghe vậy, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng, khinh thường nói: "Một tông môn tự cho mình là đúng mà thôi, Chân Tiên của bọn hắn đã bỏ mình, ngay cả tiên binh cũng rơi vào trong tay Bạch Lễ đại đế."
"Không có căn cơ thật sự, không đáng để nhắc tới!"
"Trưởng lão nói phải, trước mặt tộc Tần thị của chúng ta, Phù Vân Sơn quả thực là không đáng để nhắc tới!"
Lão giả nịnh nọt nói.
Trong Địa Tiên giới, tuy là Đế tộc có uy danh hiển hách, nhưng người nắm giữ quyền phát biểu chân chính lại là những thế lực có vô thượng Chân Tiên trấn giữ như Ngọc Hư Cung, tộc Tần Thị.
Thế lực như vậy mới thật sự là có quyền sinh sát.
Trước kia Phù Vân Sơn đúng là có tư cách ngồi ngang hàng với bọn họ, nhưng bắt đầu từ một khắc của lão tổ Phù Vân Sơn chết đi, Phù Vân Sơn đã bị đá ra khỏi hàng ngũ này.
"Phù Vân Sơn đồng hành cùng chúng ta, chuyện này sẽ là bọn hắn..."
Sắc mặt nam tử lạnh nhạt, khóe miệng mấp máy, đang muốn nói cái gì đó.
Bỗng nhiên.
"Vuts!"
Mấy tia sáng đánh tới từ chỗ cực xa, xuyên phá hư không, giống như một tia sấm sét phát ra những thanh âm chói tai, đủ khiến cho vô số người nghe thấy lập tức biến sắc.
"Ừm?"
Nam tử ngẩng đầu, nhìn về hướng những tia sáng bay tới, đôi mắt run lên.
Hắn đưa một tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một cột xoáy, tỏa ra sức hút kinh khủng.
Lấy bàn tay hắn làm trung tâm, hư không chung quanh cũng bắt đầu vặn vẹo.
Mấy tia sáng kia ở giữa không trung bị hắn cứng rắn thay đổi phương hướng, bay về phía ngọn núi thần đằng sau bọn họ. Tia sáng rơi xuống đất,

ánh sáng tắt lim.
Ở trước mắt người nam tử bất ngờ xuất hiện mấy cái đầu lâu.
"Chuyện này. . . . ."
Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đồng tử lão giả co rụt lại, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được. Đây là thám tử của tộc Tần thị bọn hắn, chạy tới Thiên Nguyên giới trước bọn hắn một bước.
Không ngờ tới.
Hôm nay lại bị người ta đưa trở về.
Nếu như bị người ta đưa trở về thì cũng thôi đi, nhưng lần này lại trả về đầu lâu. Thần hồn của mấy người này đã bị người ta dùng cách thức bạo lực, tiêu diệt thành hư vô.
"Buồn cười!"
Nam tử kia chưa nói, lão giả cũng đã tức giận run người, hắn cắn chặt răng, từ trong kẽ năng phun ra mất chữ lạnh như băng, lạnh giọng nói: "Thiên Nguyên giới này lại dám làm càn như thế, quả thực là không biết sống chết!"
"Bọn họ cho rằng tộc Tần thị chúng ta không có ai hay sao?"
Đã bao nhiêu năm rồi?
Mấy triệu năm, hay là ngàn vạn năm?
Người của tộc Tần thị, cho dù là thân phận tôi tớ, đi ra bên ngoài cũng đều là ưu tú hơn người, đã khi nào đệ tử của tộc Tần thị bị người ta chém giết đâu?
Hôm nay không chỉ bị giết chết, hơn nữa còn chết nhiều người như vậy.
Chuyện này quả thực là như bị đánh mạnh mấy cái bạt tai lên trên mặt bọn họ.
"Không cần nổi giận, sắp xếp cho thi thể của mấy người này đi, đợi khi nào chúng ta trở về Địa Tiên giới sẽ mai táng bọn hắn vào trong tổ địa."
Giọng nói của nam tử lạnh nhạt, không hề có bất kỳ gợn sóng nào.
Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, đôi mắt hơi nheo lại, sát ý khuếch tán ra không che giấu chút nào, cắt lìa mọi thứ.

Chương 514. Ngươi đoán xem chúng ta đã mua được bao nhiêu tin tức?

"Đệ tử tộc Tần thị chúng ta sẽ không chết vô ích, chẳng mấy chốc sẽ có người chôn cùng bọn hắn!"
Vừa dứt lời.
Hai giọng nói lạnh lùng vang lên, quanh quẩn trong thiên địa.
"Thật sao? Đáng tiếc là ngươi không có cơ hội đó!"
"Đệ tử hậu bối của ngươi đang chờ ngươi trên đường xuống suối vàng, ngươi cũng nên đi cùng bọn họ đi!"
Trong nháy mắt hai bóng người hiện ra!
"Ầm ầm!"
"Leng keng!"
Một thanh đại kích màu đen vắt ngang trời, rúng động lòng người, dài đến vạn dặm giống như một cây trụ chống trời, nghiền nát mọi thứ, sát khí trùng thiên, thần uy đánh nổ toàn bộ hỗn độn!
Bên kia.
Một vầng mặt trời chiếu sáng đất trời, ánh sáng chiếu soi khắp tỷ vạn dặm, ở giữa vầng mặt trời có một con Tam Túc Kim Ô, tỏa ra ánh sáng của Thái Dương Chân Hỏa vô tận, thiêu đốt khiến cho mọi thứ chung quanh đều trở nên vặn vẹo.
Lập tức.
Có không biết bao nhiêu đệ tử của tộc Tần thị đã bị thiêu đốt thành tro bụi mà ngay đến cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát rai.
"Không hay!"
Vô số người của tộc Tần thị, một giây trước còn hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, muốn san bằng Thiên Nguyên giới, nhưng sau một khắc đã trở thành bột phấn.
Người may mắn còn sống sót, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, cả người run rẩy.
Bọn họ không ngờ tới nhóm người mình còn chưa hàng lâm Thiên Nguyên giới, mà người ta đã giết tới trước, còn vừa ra tay chính là hai vị đại đế!
Một con Kim Ô này cộng thêm một cây đại kích này thật sự là quá mức kinh khủng.
Giống như có thể xét toạt trời đất, khiến cho vô số người đều cảm thấy hít thở không thông.
"Thật can đảm!"

Nam tử quát nhẹ, hai vai hắn dựng thẳng lên, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng vô tận cùng với sự tàn nhẫn không thèm che giấu, sát khí mãnh liệt điên cuồng tràn ra.
"Vù vù!"
Thân hình hắn bất động, dưới chân từng vòng trận văn lan ra, hóa thành vô số chùm sáng đan xen lại với nhau, tạo thành một dải ánh sáng sao.
Giống như những ngôi sao hội tụ lại với nhau hợp thành một tấm bản đồ bằng ngôi sao, ngăn cản đòn tấn công này.
"Ầm ầm!"
Tiếng nổ vang lên.
Âm thanh rung chuyển thiên địa, các hành tinh ở bên ngoài cũng bị chấn động, trời đất sụp đổ, vang vọng mười phương, vô số ngôi sao trên bầu trời hóa thành pháo hoa sáng chói nhất. Chỉ riêng uy lực của đòn tấn công này đã tiêu diệt không biết bao nhiêu sinh linh.
" Đại đế của tộc Diệp thị cùng với đại đế tộc Kim Ô sao?"
Nam tử đứng ở trên ngọn núi thần, mái tóc tung bay, tay áo bào bay phần phật, đối mắt nhấp nháy bắn ra hàn quang vô tận, hắn chắp hai tay sau lưng, thân thể vững như núi, không hề lay động.
"Biết nhìn đấy!"
Lão tổ tộc Diệp thị bước ra từ trong hỗn độn, hắn mặc một bộ hắc bào, tay cũng cầm đại kích, trên mũi kích đang rỉ ra máu tươi trong suốt, làm người ta sợ run.
"Xem ra các ngươi đã chuẩn bị rất kỳ công để xâm lấn Thiên Nguyên giới ha!"
"Chẳng phải các ngươi cũng vậy sao?"
Mặc dù nam tử kia kinh hãi nhưng lòng không loạn, thong dong nói: "Có thể thăm dò được tuyến đường của tộc Tần thị chúng ta, trong tam giới này e là chỉ có vị Thiên Cơ lâu chủ tiền bối kia mới có thể làm được!"
Trong tin mà hắn vừa mới nhận được, thì người của tộc Diệp thị cùng tộc Kim Ô đều đã đi vào trong vào Thiên Cơ Lâu, nếu như nói bọn họ tới Thiên Cơ Lâu mà không hỏi được điều gì, vậy thì không có khả năng.
Đến lúc này.
Hai thế lực này đã mua được tin tức gì ở Thiên Cơ Lâu đã rất rõ ràng.
Chính là lộ tuyến của tộc Tần thị, chỉ có như vậy bọn họ mới có thể mai phục ở chỗ này, đánh cho quân lính của mình không kịp trở tay.

Đương nhiên có thể là bọn họ đã mua cả danh sách thám tử mà tộc Tần thị phái qua, nếu không có danh sách này, bọn họ muốn tìm thấy chính xác những thám tử của tộc Tần thị phái tới.
Có thể nói khó như lên trời.
"Thiên Nguyên giới không phải Tử Huyền giới, không phải lànơi các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. "
"Lúc này."
Một vị lão giả mặc kim bào chậm rãi đi ra, cả người hắn phát ra kim quang, giống như một vầng mặt trời treo giữa bầu trời, chiếu sáng khắp mười phương đất trời, khiến người ta không dám nhìn thẳng.
"Thật sao?"
Trên mặt nam tử lộ ra một chút khinh thường, ánh mắt bễ nghễ quan sát bốn phuwong tám hướng, lạnh lùng kiêu ngạo nói: "Chỉ dựa vào mấy tên đại đế nhãi nhép của Thiên Nguyên giới các ngươi sao?"
"Các ngươi có biết uy danh của tộc Tần thị ta hay không?"
"Chỉ có một Chân Tiên mà thôi."
Lão tổ tộc Kim Ô cười nhạt hắc hắc, khuôn mặt già nua của hắn co rúm lại, trong mắt mang theo vẻ trêu tức, lạnh nhạt nói: "Ngươi có thể đoán thử coi sau khi chúng ta tới Thiên Cơ Lâu, đã mua được bao nhiêu tin tức từ chỗ của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối!"
"Ví dụ như... ."
"Tần Thương ngươi cũng mới tu luyện đến đại đế đỉnh phong được ba mươi bảy năm mà thôi, có thể đạt được đến bước này cũng đã tốn không ít thiên tài địa bảo!"
"Ừm?"
Tần Thương nghe được câu nói này, trong lòng nhảy lên môt cái, hắn có một dự cảm không ổn.
Chuyện mình tu luyện đến đại đế đỉnh phong cũng không được gọi là bí mật gì, nhưng không phải mọi người đều biết,... ít nhất ... ngoại trừ lãnh đạo của tộc Tần thị ra thì chẳng ai biết.
Người ngoài gần như không có mấy người biết được.
Nhưng hai vị đại đế Thiên Nguyên giới ở trước mặt này lại biết được.
Khả năng duy nhất chính là Thiên Cơ lâu chủ nói cho bọn hắn biết. Như vậy thì lại có vấn đề, rốt cuộc Thiên Cơ lâu chủ đã nói cho bọn hắn biết bao nhiêu tin tức?
"Xem ra ngươi đã đoán được."

Kim Ô lão tổ chắp hai tay sau lưng, khí độ ung dung, ở trên đỉnh hắn có một chiếc chuông lớn ẩn hiện, hàng nghìn hàng vạn khí tượng tràn ngập ra, khiến cho hắn giống như một vị Yêu Đế phục sinh, ngạo nghễ giữa chín tầng trời mây.
"Nếu như hai người chúng ta đã dám đến đây thì cũng có niềm tin chắc chắn sẽ để ngươi vĩnh viễn nằm lại ở nơi này!"
"Hôm nay cũng tiện thể nói cho ngươi một đạo lý, Thiên Nguyên giới không phải là Tử Huyền giới, chẳng thể nào đánh giá cả hai giới mà chỉ dựa vào một vị Chân Tiên mà thôi!"
Tuy là Tử Huyền giới mạnh hơn Thiên Nguyên giới.
Nhưng Thiên Nguyên giới cũng may mắn có một ưu thế, đó chính là sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu.
Bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể phái người đến Thiên Cơ Lâu, bất kỳ lúc nào nào đều có thể lấy được tin tức, ví dụ như lúc Địa Tiên giới còn chưa vượt giới qua đây.

Chương 515. Tiêu diệt toàn bộ là được.

Bọn họ đã mai phục ở chỗ này. Dĩ nhiên.
Bọn họ không có khả năng ngăn cản tất cả kẻ địch, nhưng chỉ cần trước khi hoàn toàn khai chiến khiến cho phần lớn kẻ địch tổn thương nguyên khí nặng nề, vậy là đủ rồi.
"Chúng ta chỉ có ba ngày, không nên lãng phí thời gian!"
Lão tổ tộc Diệp thị trầm giọng mở miệng nói.
Thời gian ba ngày là kỳ hạn mà Thiên Cơ lâu chủ cho bọn hắn, nếu như trong vòng ba ngày không cách nào giải quyết được toàn bộ, thì sẽ có chuyện vô cùng đáng sợ xảy ra!
Chuyện vô cùng đáng sợ này là cái gì.
Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đã nói rất rõ ràng cho bọn họ, đó chính là lão tổ của tộc Tần thị, chỉ có nhân vật cấp bậc Chân Tiên này mới có thể được gọi là một điều vô cùng đáng sợ, nếu như chờ đến lúc vị Chân Tiên kia xuất thủ.
Đến lúc đó đừng nói là bẫy chết vị Tần Thương này, cho dù là chính bọn họ cũng không thể chạy thoát được.

"Dàn trận!"
Tần Thương lạnh lùng nói.
Sau lưng hắn, quân tinh nhuệ của Tần thị may mắn còn sống sót nhanh chóng kết thành đội hình chiến đấu, mỗi một người đều cầm một cây chiến mâu đỏ thẫm như máu, lưỡi mâu lạnh lẽo âm u, lóe lên thứ ánh sáng sắc lạnh.
Bọn họ có thể còn sống sót, đương nhiên là có chỗ ưu tú hơn người.
Mặc dù kết trận vào lúc này không cách nào chống trả được lại đại đế, nhưng lại có thể bảo vệ tánh mạng của mình, không đến mức toàn bộ tộc Tần thị còn chưa đặt chân lên Thiên Nguyên giới đã toàn quân bị diệt.
"Huyết Sát Phúc Thiên đại trận sao?"
Sắc mặt Diệp thị lão tổ lạnh nhạt, hắn lần nữa vung tay lên, đại kích trong tay tản ra một tầng sương mù hỗn độn, hắn mạnh mẽ chém về phía tộc nhân của tộc Tần thị .
Đây là muốn hủy diệt, chém chết hết tất cả mọi người!
"Không đúng!"
Thời điểm Diệp thị lão tổ nói ra sáu chữ Huyết Sát Phúc Thiên đại trận, trong lòng Tần Thương đã xuất hiện mộ dự cảm không ổn, đây là trận pháp mà chỉ tộc Tần thị bọn hắn mới có.
Chính là do lão tổ sáng chế, ngày xưa trong mỗi trận chinh chiến, mọi thứ đều thuận lợi, không biết đã chiến thắng bao nhiêu thế lực cường đại.
Nhưng hôm nay lại bị lão tổ Diệp thị lão tổ nói toạc ra nư vậy, hơn nữa trong lúc đối phương xuất thủ còn nhắm thẳng vào điểm yếu của trận pháp, hiển nhiên đối phương sớm đã biết phương pháp phá trận!
"Chuyện này sao có thể!"
Mí mắt của Tần Thương như sắp rách ra, lúc này hắn muốn cứu viện cũng không còn kịp nữa rồi, đối phương cũng là một vị đại đế, muốn ngăn cản cũng không được! !
"Đại trận tộc Tần thị ta tuyệt đối không phải là thứ mà một kẻ mới vừa thành Đế có thể dễ dàng nhìn ra sơ hở!"
Dù nói như thế nào, đây cũng là trận pháp do Tần thị lão tổ sáng tạo ra, thực lực của lão tổ tộc Diệp thị có mạnh hơn nữa cũng không thể nào mạnh hơn lão tổ nhà hắn được.
Nếu không phải là do hắn tự phát hiện ra phương pháp phá trận, vậy thì chỉ có một khả năng!

Sau khi đi tới Thiên Cơ Lâu, người của tộc Diệp thị không chỉ mua được tuyến đường di chuyển của bọn hắn, thậm chí còn mua được ngay cả phương pháp phá trận của tộc Tần thị bọn họ!
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang thật lớn.
Trong thiên địa, một dải huyết quang đẹp đến thê lương nhiễm đỏ tất cả.
Một thanh đại kích giống như một cây cột chống trời, từ bên trên đập xuống, mạnh mẽ đánh vào trong trận pháp. Khí thế sắc bén kinh khủng quét sạch mọi thứ dễ như trở bàn tay.
Đây là một âm thanh khiến người ta tê dại da đầu, giống như xuyên qua chín phương trời mười phương đất, làm cho chư thần đều run rẩy, cùng lúc với tiếng xé gió vang lên.
Chỉ vừa thoáng qua.
Đại quân của tộc Tần thị đã bị tiêu diệt hơn phân nửa.
Không phải là bọn hắn không mạnh, mà là tất cả bọn hắn đều đã bị phát hiện, mặc dù là sau khi kết trận, bọn hắn có thể ngăn cản sự tấn công của mấy vị Chuẩn Đế.
Nhưng sau khi bị một vị đại đế phát hiện ra nhược điểm.
Trận pháp mà bọn hắn bố trí cũng giống như giấy dán tường, không có bất kỳ tác dụng gì.
"Ầm!"
Đại trận đầu tiên bị phá hủy, ngay sau đó là đại trận thứ hai, thứ ba... . tan biến thành hư vô.
"Đáng chết!"
Tần Thương gào to một tiếng, hắn bước ra một bước, đi tới trước mặt Diệp thị lão tổ, hắn giống như một con hung thú thủ lĩnh, một mình lao lên phía trước, đối mặt với hai vị đại đế, đấm ra một quyền.
Một lần hành động này tiến thẳng không lùi, thế lớn lực mạnh, ngay cả bầu trời cũng bị đập vỡ, uy năng kinh khủng mênh mông vô cùng, bao phủ bầu trời.
"Chờ ngươi lâu rồi!"
Đôi mắt Diệp thị lão tổ hơi híp lại, đại kích màu đen trong tay hắn quét qua, đụng vào nắm tay của Tần Thương, phát ra âm thanh kim loại va chạm vào nhau, chấn động làm cho vô số sinh linh miệng phun ra máu tươi.
Lực chấn động này thật sự là đáng sợ.

Đại đế giao thủ, không ai dám can đảm tới quá gần, tất cả đều tránh ra thật xa.
"Ầm ầm!"
Lại một tiếng vang thật lớn truyền ra.
Đại chiến rất nhanh đã đến hồi gay cấn, Tần Thương lấy một chọi hai, trong khoảng thời gian ngắn cân sức ngang tài cùng hai vị đại đế Thiên Nguyên giới, sự chênh lệnh về mặt thực lực, không phải là chuyện nắm giữ một số tin tức trong tay là có thể dễ dàng san bằng như vậy.
... . . Bên kia.
Cách nơi tộc Tần thị giao chiến cùng hai vị đại đế Thiên Nguyên giới hơn mấy chục triệu dặm, nơi đây cũng đã từng nổ ra một trận đại chiến.
Nhưng bây giờ.
Trận chiến đã kết thúc.
Trên chiến thuyền, một vị trưởng lão Chuẩn Đế của Phù Vân Sơn, thân thể đều bị lộ ra, trước ngực xuất hiện ra năm lỗ hổng, máu tươi không ngừng chảy ra.
Thương thế này rất đáng sợ, suýt chút nữa thì nguyên thần của hắn đã bị xé nát.
Nếu như vết thương sâu thêm vài phần, lục phủ ngũ tạng hắn đều sẽ bị khuấy nát vụn, tuy là nội tạng vỡ vụn cũng chưa đến mức trí mạng, nhưng khẳng định là sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề.
"Đáng hận!"
Trong đôi mắt của trưởng lão Phù Vân Sơn này mang theo sát ý không hề che giấu, nhìn Thiên Nguyên giới phía xa, trầm giọng nói: "Không ngờ tới Thiên Nguyên giới lại dốc hết vốn liếng vậy."
"Lại dám phái hai vị Chuẩn Đế tới chặn giết chúng ta!"
"Vùng vẫy giãy chết mà thôi."
Một bên cạnh.

Chương 516. Tiêu diệt toàn bộ là được. (2)

Một vị Chuẩn Đế khác đứng thẳng, thân thể hắn cũng bị thương nghiêm trọng, nhưng rõ ràng là tình hình của hắn vẫn tốt hơn người kia một chút.
Vừa rồi đánh một trận, hắn chỉ bị trọng thương.

Hiện tại miễn cưỡng đã có thể cố định được thương thế.
"Một Chuẩn Đế tự bạo, một Chuẩn Đế đào tẩu. Để chặn giết Phù Vân Sơn chúng ta, bọn chúng cũng đã phải trả giá thê thảm!"
"Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, cho dù có được tin tức từ Thiên Cơ lâu thì đã làm sao?"
Vị Chuẩn Đế bên cạnh, giọng nói lạnh nhạt, hàn ý xuyên thấu cổ kim, đôi mắt hắn trống trải, nhìn về phương hướng vị Chuẩn Đế chạy trốn kia, nhẹ giọng nói: "Đợi đến khi chúng ta đến Thiên Nguyên giới, bọn hắn sẽ hiểu được tất cả những chuyện mà bọn hắn làm hôm nay chẳng qua chỉ là tốn công vô ích mà thôi!"
"Hơn nữa... . ."
"Bên trong Thiên Nguyên giới còn có Diêm Ma đại đế của Phù Vân Sơn chúng ta tiếp ứng, làm sao mà bọn hắn có thể ngăn cản được chứa?"
Lần này Phù Vân Sơn chỉ phái ra hai vị Chuẩn Đế qua đây, sở dĩ không tiếp tục phái thêm một vị đại đế nữa dẫn đội, chính là bởi vì Diêm Ma đại đế đã chạy tới Thiên Nguyên giới trước rồi.
Bọn họ chỉ cần đến đó tụ họp lại là có thể dễ dàng chiếm được một chỗ đặt chân ở Thiên Nguyên giới.
"Như đã nói, có thể là người của Thiên Nguyên giới mua được không ít tin tức từ Thiên Cơ Lâu. Quan sát giao động từ trận chiến ở phía xa kia, chắc là người tộc Tần thị cũng đã gặp phải phục kích!"
Người tộc Tần thị biết được tuyến đường hành động của Phù Vân Sơn bọn họ. Đương nhiên Phù Vân Sơn bọn họ cũng có thể dễ dàng có được tuyến đường của tộc Tần thị , dù sao hai bên cũng không cách nhay quá xa, lúc này thậm chí bọn họ có thể dễ dàng cảm giác được sự giao động khủng bố truyền tới từ trong hư không.
Dựa vào những giao động này, sợ rằng người phục giết tộc Tần thị phải là cấp bậc đại đế! Nói không chừng.
Không bao lâu nữa sẽ có tin tức đại đế chết đi truyền đến
"Tuy là thực lực của Thiên Nguyên giới không bằng Tử Huyền giới, thế nhưng dựa vào sự hiện hữu của Thiên Cơ lâu chủ, cũng không phải là không đủ sức đánh một trận, chỉ dựa vào lần mai phục này thôi thì chắc là không ít thế lực đều phải tổn thương nguyên khí nặng nề!"
Chuẩn Đế có thương thế nghiêm trọng hít sâu một hơi, nhìn đại quân Phù Vân Sơn một chút, lồng ngực giống như bị một khối đá lớn đè nặng, khó có thể hít thở được.

Trước đó không lâu.
Khí thế của Phù Vân Sơn vốn rất hào hùng, chiến xa vô tsố, chiến thuyền vắt ngang trời, bây giờ tất cả đều thất điên bát đảo, bị hai vị Chuẩn Đế Thiên Nguyên giới cầm đế binh đánh cho xơ xác.
Về phần vị Chuẩn Đế tự bạo kia rõ ràng là ôm quyết tâm liều chết tới đây.
Nếu như hắn muốn chạy thì dựa vào tin tức của Thiên Cơ Lâu hoàn toàn có thể thoát được, nhưng hắn vẫn muốn cùng Phù Vân Sơn đồng quy vu tận , chỉ suýt chút nữa đã kéo theo một vị Chuẩn Đế của bọn họ cùng dắt tay nhau bước xuống suối vàng.
Bây giờ nhớ lại.
Trong lòng hai vị Chuẩn Đế Phù Vân Sơn vẫn còn sợ hãi.
Nếu không phải đối phương có dã tâm, muốn kéo theo hai người chôn cùng, thì kết quả cuối cùng cũng khó nói, ít nhất cũng có thể kéo theo một vị.
Nhưng cho dù như vậy.
Một vị Chuẩn Đế của Phù Vân Sơn cũng đã hoàn toàn mất đi chiến lực.
Muốn chữa khỏi thương thế, nếu như không mất đến hai ngàn năm thì cũng không thể hồi phục được.
"Thiên Cơ lâu chủ đoán được hết mọi thứ, dựa vào những nhân vật mà Thiên Nguyên giới phái đến, rõ ràng cho thấy đối phương biết được thực lực chính xác của chúng ta lần này vượt giới mà đến!"
Chuẩn Đế bên cạnh nhẹ giọng nói.
Nói tới chỗ này, trong lòng hắn xuất hiện cảm giác sợ hãi.
May mà Thiên Nguyên giới không mạnh, cho dù là có bày bố cẩn thận, nhưng rõ ràng là chiến lực của phe lãnh đạo bọn hắn cũng không đủ, nếu như Thiên Nguyên giới có cùng đẳng cấp với Địa Tiên giới.
Dựa vào sự bày bố này, sợ rằng có thể làm thịt toàn bộ người của Địa Tiên giới vượt giới đến đây lần này! Như vậy phỏng chừng có thể khiến cho Địa Tiên mấy trăm ngàn năm sau cũng không thể nào khôi phục nguyên khí.
"Thì đã sao?"
Sát ý trong đôi mắt của Chuẩn Đế bị trọng thương gần như là đông kết lại thành hình, lạnh giọng nói: " sự chênh lệch về mặt thực lực không phải chỉ dựa vào một vài mưu kế thủ đoạn là có thể bù đắp được!"
"Lần này bọn họ chặn giết, phỏng chừng đã dốc hết túi rồi. Chặn đường kế tiếp tất nhiên sẽ bằng phẳng, chờ chúng ta tiến vào trong Thiên Nguyên giới, bất kỳ sự kháng cự nào cũng đều là công cốc!"

"Những kẻ có can đảm dám phản kháng lại Phù Vân Sơn, diệt hết tất cả là được!"
"Không sai!"
Một vị Chuẩn Đế khác gật đầu, nhẹ giọng nói: "Lời ngươi nói cũng giống như suy nghĩ của ta!"
"Tiếp tục lên đường đi, Phù Vân Sơn chúng ta đã đánh tan trận phục kích đầu tiên này, có thể là thế lực đầu tiên đặt chân lên Thiên Nguyên giới!"
Vị Chuẩn Đế kia trầm giọng nói.
"Tốt!"
Một vị Chuẩn Đế khác gật đầu, trong tay hắn đánh ra một thần ấn, vô số đại quân Phù Vân Sơn nhanh chóng khôi phục lại thế trận, tiếp tục di chuyển về phía Thiên Nguyên giới.
Mấy ngày sau.
Thiên Nguyên giới.
Trên bầu trời Lưu Vân Tông.
Khe nứt chằng chịt, vô số khí tức kinh khủng xuyên thấu cổ kim, từ trên trời ầm ầm tràn xuống, giống như có nhân vật khủng bố sắp sửa xuất thế.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Người Địa Tiên giới tới rồi sao?"
"Vậy mà lại xuất hiện phía trên đầu của Lưu Vân Tông chúng ta. Truyền lệnh của ta, lập tức sơ tán các đệ tử!"
Bên trong Lưu Vân Tông.
Từng đạo khí tức hùng mạnh bắn lên, vọt lên trên bầu trời, nhìn cảnh tượng đằng sau vết nứt, lập tức, trong lòng của mỗi người đều như chìm xuống đáy vực.
Phóng tầm mắt nhìn ra xa.
Ở một chỗ khác chính giữa bầu trời là binh lính tinh nhuệ vô cùng vô tận.
Uy thế của mỗi người đều cực kỳ khiếp người, đôi mắt lấp lánh bắn ra điện, mang theo hàn ý không hề che giấu. Tuy là những người này có chút chật vật, nhưng không thể nghi ngờ về sức mạnh của họ.
Bên trong đó chỉ riêng Thánh Nhân trở lên đã nhiều vô số kể, về phần Thánh Chủ lại càng nhiều hơn. Ở phía sau.
Có thể nói là kỵ binh liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, binh sĩ mặc áo giáp sáng bóng ngồi trên lưng hung thú cường đại, chiến mâu chỉ lên trời, lấp lóe hàn mang.
Một loại khí tức xơ xác tiêu điều đang điên cuồng lan tràn.

"Phù Vân Sơn ?"
Một vị trưởng lão Lưu Vân Tông sau khi nhìn thấy lá cờ trên chiếc chiến thuyền đầu tiên, trong miệng hít vào một hơi.
Nếu như là thế lực khác, có lẽ bọn họ cũng chưa chắc chắn lắm, thế nhưng ba chữ Phù Vân Sơn, bởi vì chuyện của Phương Hàn mà đã truyền ra khắp Thiên Nguyên giới.

Chương 517. Phương Hàn còn chưa xuất hiện sao?

Ở trong Địa Tiên giới, Phù Vân Sơn cũng được xem như là thế lực hàng đầu, nếu như ở Thiên Nguyên giới thì nó cũng chẳng kém gì một cấm khu!
Một thế lực xếp hạng ba như Lưu Vân Tông bọn họ sao có thể chống đỡ được đây? Phải biết rằng.
Lưu Vân Tông bọn họ cũng chỉ có một vị Thánh Nhân tọa trấn mà thôi, còn thua xa một số thánh địa nữa, chớ đừng nói chi là ngăn cản Phù Vân Sơn đến từ Địa Tiên giới.
"Giết!"
Một giọng nói lạnh lẽo, truyền ra từ trong khe nứt không gian. Chỉ thấy.
Bên trên chiến thuyền Phù Vân Sơn, một bóng người to lớn đi ra, như một vầng thái dương tản ra khí tức cực mạnh, khiến người ta không mở mắt ra được.
Sau khi phun ra một chữ này, hắn vung một bàn tay lên, khuấy cho gió mây đầy trời, cách mấy chục vạn dặm trực tiếp xuất thủ. Bàn tay che khuất bầu trời, bao trùm mấy vạn dặm chung quanh, trong lòng bàn tay của hắn là cảnh tượng trời trăng luân chuyển, ánh sao rơi xuống.
Khí thế cực kỳ đáng sợ, một tiếng ầm vang bao phủ xuống,
"Hết rồi!"
Thánh Nhân duy nhất của Lưu Vân Tông lòng như tro tàn, sắc mặt trắng bệch, thì thào phun ra hai chữ. Sau đó.
Một tiếng nổ vang trời.
Lưu Vân Tông truyền thừa mấy vạn năm, lập tức tan thành mây khói.
Trong nháy mắt khi Lưu Vân Tông biến mất, chiến thuyền của Phù Vân Sơn cũng phá vỡ bầu trời, xuyên qua vết nứt không gian, chính thức đáp xuống Thiên Nguyên giới.

"Sư huynh, có thể đưa tin cho sơn môn biết chúng ta đã tới Thiên Nguyên giới!"
Trên chiến thuyền.
Nam tử mới vừa xuất thủ quét mắt nhìn bầu trời chung quanh, nhẹ giọng nói.
Trong mắt bọn hắn, Lưu Vân Tông cũng không khác gì một con kiến hôi là bao, thuận tay diệt thì diệt, vừa lúc dọn dẹp nơi đặt chân cho bọn hắn.
Dù sao.
Bọn hắn cũng không phải Huyết Võng giới, muốn vượt giới mà còn phải che giấu tai mắt người khác, hơn nữa còn phải lén lén lút lút.
Hành động của ngày hôm nay coi như là tuyên bố với sinh linh vạn tộc Thiên Nguyên giới, người Phù Vân Sơn bọ họ đã hoàn toàn giáng xuống thế giới này.
"Có thể!"
Chuẩn Đế thân bị thương nặng, hơi gật đầu, trong tay xuất hiện một miếng ngọc bội, nhanh chóng truyền một tin tức cho Phù Vân Sơn.
Cùng lúc đó. Phù Vân Sơn.
Trong đại điện chưởng giáo.
Một vị trưởng lão, sắc mặt vui vẻ nói: "Chưởng giáo, Phù Vân Sơn chúng ta đã đáp xuống Thiên Nguyên giới, và cũng đã ổn định rồi!"
"Ồ?"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn ung dung, nghe được câu nói này cũng không ngạc nhiên chút nào, lạnh nhạt nói: "Hành trình này có thuận lợi không?"
"Không dối gì chưởng giáo, quả thực Thiên Nguyên giới đã phái ra người chặn giết, nhưng Phù Vân Sơn chúng ta chưa bị thương tổn đến nguyên khí. Chỉ cần đợi Diêm Ma đại đế đến đó, sau đó Phù Vân Sơn chúng ta sẽ có thể đánh hạ một vùng lãnh thổ của Thiên Nguyên giới!"
Vị trưởng lão kia chậm rãi nói.
Hắn thấy Phù Vân Sơn đáp xuống đó, chắc chắn là trên cơ, chỉ dựa vào mấy con gà mờ của Thiên Nguyên giới, căn bản không đáng để chút ý.
Trên thực tế cũng đúng là như vậy.
Đối mặt với thế lực của Địa Tiên giới, Thiên Nguyên giới căn bản không có sức phản kháng quá lớn.
Mặc dù là dựa vào Thiên Cơ Lâu, bọn họ cũng thể nào có được đủ thực lực.
Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau này Thiên Nguyên giới sẽ rơi vào tầm khống chế của Địa Tiên giới.

Đợi đến lúc Thiên Nguyên giới bị thống trị.
Bọn họ còn có thể thuận thế hai bên giáp công Tử Huyền giới.
Ba thế giới đều nắm chắc trong lòng bàn tay, Địa Tiên giới bọn họ tuyệt đối sẽ lớn mạnh hơn một cấp nữa. Cho dù về sau Thiên Cơ lâu chủ có hợp nhất thêm một thế giới nữa qua đây.
. . . . .
Địa Tiên giới bọn họ cũng không kinh sợ.
Ít nhất là đủ sức phản kháng. Dù sao.
Bên trong Địa Tiên giới bọn họ có Chân Tiên đỉnh phong, nói không chừng tương lai sẽ đột phá, ví dụ như sau khi Trường Sinh chân quân đột phá, cho dù Thiên Cơ lâu chủ tiền bối không hợp nhất thêm những thế giới khác nữa. Thì Địa Tiên giới bọn họ cũng có thể chủ động xuất kích.
"Rất tốt."
Chưởng giáo Phù Vân Sơn gần như đã nắm chắc mọi việc, nhẹ giọng nói: "Báo cho hai vị trưởng lão sau khi tiến vào Thiên Nguyên giới. Trước tiên không nên vọng động, tránh dẫm vào vết xe đổ của Địa Phủ."
"Có điều. . . . ."
Lời của Phù Vân Sơn chưởng giáo dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Có điều, bất cứ lúc nào cũng phải giám sát hành động của Phương Hàn, một khi hắn bước ra khỏi Đại Hoang thành, nhất định phải bắt lại ngay lập tức!"
... ...
Đến lúc này hắn vẫn không buông tha việc tìm kiếm Phương Hàn.
Tuy là bên trong Thiên Nguyên giới có không ít lợi ích, nhưng hắn thấy bí mật mà Phương Hàn nắm giữ trong tay cũng không kém gì lợi ích của Thiên Nguyên giới.
Nếu có thể bắt giữ Phương Hàn, lấy được một thanh tiên binh, đây cũng chỉ là bắt đầu mà thôi.
Ví dụ như truyền thừa của lão tổ Phương Hàn lưu lại, bọn họ cũng rất thèm khát. Một bộ công pháp Chân Tiên, cộng thêm một thanh tiên binh, nếu biết cách sử dụng.
Hoàn toàn có thể tạo ra được thêm một thế lực không kém gì Phù Vân Sơn.
Nếu như mấy thứ này đều rơi vào trong tay của bọn họ, thì tương lại Phù Vân Sơn chắc chắn sẽ lớn mạnh hơn.
"Chưởng giáo yên tâm, có Diêm Ma đại đế ở đó, kể cả Phương Hàn có chắp cánh cũng khó mà thoát khỏi lòng bàn tay của đại đế!"
Vị trưởng lão này tự tin nói.

Trong lời nói tràn đầy sự tự tin đối với Diêm Ma đại đế.
"Lúc cần thiết có thể bắt lấy một ít dư nghiệt của tộc Phương thị đưa đến Thiên Nguyên giới. Có tộc nhân của tiểu súc sinh Phương Hàn kia ở đó, với tính tình của hắn tất nhiên sẽ không khắc chế nổi."
Chưởng giáo Phù Vân Sơn lạnh lùng nói.
Tộc nhân của tộc Phương thị cũng không ít, lúc này có một số người đang bị khống chế bên trong Phù Vân Sơn. Nếu muốn, bắt ra một vài người cũng không phải việc khó khăn gì.
"Dạ!"
Trong lòng vị trưởng lão kia rùng mình một cái, chắp tay hành lễ.
Hắn hiểu được sơn chủ của mình đã sắp mất đi kiên nhẫn. Nếu tiếp tục chờ đợi cũng không phải là cách hay. Nếu như Phương Hàn vẫn không ra khỏi Đại Hoang thành, chẳng lẽ bọn họ thật sự phải chờ tới khi trời đất già đi hay sao chứ?

Chương 518. Đến mà không trả lễ thì không hay.

"Đúng rồi!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn lại lên tiếng, gọi trưởng lão đang muốn rời đi quay lại.
"Chưởng giáo còn có gì phân phó?"
Vị trưởng lão kia dừng bước lại, trên mặt mang vẻ không hiểu quay đầu hỏi.
"Nếu Phù Vân Sơn chúng ta đã đứng vững bước chân tại Thiên Nguyên giới, cũng nên bắt tay vào làm một số chuyện ở Thiên Nguyên giới. Dù sao không ai có thể nhìn thấu được suy nghĩ của Thiên Cơ lâu chủ."
Phù Vân Sơn Chủ nhẹ giọng nói.
Nếu như là trước kia, thì lúc bọn họ chiếm cứ Thiên Nguyên giới, nhất định là phải vơ vét tài nguyên một phen, sau đó lại bố trí lãnh thổ mà mình chiếm lĩnh được thành một nơi thực nghiệm.
Hoặc là sẽ không ngừng vơ vét tài nguyên, tiếp tục chèn ép cư dân bản địa của Thiên Nguyên giới. Nhưng mà hôm nay bọn họ lại không thể làm như vậy.

Bởi vì ai cũng không thể khẳng định được khi nào thì Thiên Cơ lâu chủ sẽ hợp nhất thêm một thế giới nữa, cũng không có ai biết được thế giới tiếp theo mà Thiên Cơ lâu chủ sẽ kéo về, rốt cuộc khủng bố cỡ nào. Nếu như cái gì cũng không biết, vậy thì vị trí của Thiên Nguyên giới vị sẽ rất quan trọng.
Chung quanh Thiên Nguyên giới đã bị vây quanh bởi Tử Huyền giới, Bạo Loạn Tinh Hải vực, Huyết Võng giới, cho dù có thế giới khác gia nhập vào. Thì kẻ chịu trận đầu tiên chắc chắn không phải là Thiên Nguyên giới.
Nếu như có thể dời sơn môn đến Thiên Nguyên giới, vô hình chung tông môn của mình có thể an ổn hơn rất nhiều. Chưởng giáo Phù Vân Sơn không tin những thế lực khác không nhìn ra được chỗ tốt trong đó. Nếu như mình có thể nghĩ đến thì chắc chắn những người khác cũng có thể nghĩ đến, bây giờ mình đã đặt chân lên Thiên Nguyên giới.
Không tìm một địa bàn tốt thì còn chờ đến khi nào? Nếu như chậm một chút, thì e là cháo cũng chẳng có mà húp.
"Ý của chưởng giáo là, dời Phù Vân Sơn chúng ta đến Thiên Nguyên giới sao?"
Vị trưởng lão này rất nhanh đã hiểu rõ suy nghĩ của chưởng giáo nhà mình, hắn nhẹ giọng hỏi: "Lúc này chúng dời đi có phải là hơi gấp hay không?"
Phù Vân Sơn chẳng phải thế lực hạng ba, gia nghiệp của bọn hắn cực lớn, không phải muốn dời là dời đi được. Hơn nữa rời khỏi Địa Tiên giới, rất nhiều chuyện ở đây sẽ ngoài tầm với của chúng ta.
"Điều này Bổn Tọa cũng hiểu được."
Chưởng giáo Phù Vân Sơn gật đầu, trầm giọng nói: "Tạm thời Phù Vân Sơn sẽ không di chuyển hết toàn bộ qua đó, vẫn cần phải chuẩn bị một số thứ."
"Một số đệ tử Phù Vân Sơn còn đnag phân tán ở bên ngoài, ngươi truyền lệnh cho ta, triệu hồi tất cả tới đây. Còn có một số tài nguyên, cũng niêm phong toàn bộ vào trong bảo khố."
"Nhớ kỹ!"
"Tin tức Phù Vân Sơn chúng ta di dời, không đến thời khắc cuối cùng thì không thể tiết lộ ra ngoài!"
Phù Vân Sơn dọn đi, một khi người bên ngoài biết được tin tức này, khó bảo đảm sẽ không có người nào mà không sinh lòng tham. Nếu như mình vừa mới rời đi, địa bàn nhà mình đã bị người khác chiếmlấy.
Vậy sẽ thua lỗ lớn.
"Tại hạ hiểu rồi."

Vị trưởng lão này chắp tay, nhẹ giọng nói: "Tại hạ lập tức đi làm."
Nhìn theo trưởng lão rời đi, chưởng giáo Phù Vân Sơn khẽ ngẩng đầu, liếc mắt về hướng Thiên Nguyên giới, một tay hắn vuốt chòm râu, đôi mắt nheo lại, toát ra một sự lạnh lùng.
Lần này Phù Vân Sơn dời đến Thiên Nguyên giới, sẽ là một khởi đầu mới. Không chỉ có địa bàn mới tinh, còn có bảo khố di động là Phương Hàn, hai bên hợp lại, Phù Vân Sơn bọn họ không muốn một bước lên trời cũng khó. Sau khi di dời tông môn, khó tránh khỏi tổn thất, nhưng phóng tầm mắt nhìn từ vạn cổ tới nay, quyết định này của hắn không thể nói là không sáng suốt. Nói không chừng.
Tỷ vạn năm sau.
Bài vị của hắn ở bên trong các đời liệt tổ liệt tông của Phù Vân Sơn, cũng có thể nằm trên một vị trí cực kỳ quan trọng. Dù sao hắn chính là một vị tổ sư kiến tạo!
Đương nhiên.
Cũng không loại trừ những khả năng khác.
Đó chính là tỷ vạn năm sau, hắn vẫn còn tại thế, đồng thời đã tu luyện tới một cảnh giới cao hơn, như vậy thì địa vị của hắn còn cao hơn nữa!
Nói không chừng, thời điểm đó Phù Vân Sơn đã trở thành một cây cổ thụ khổng lồ của toàn bộ thế giới!
Nghĩ đến kết quả này, trong đôi mắt chưởng giáo Phù Vân Sơn lóe lên một tia sáng, giống như tương lai tốt đẹp đang vẫy tay với hắn từ xa, chỉ cần hắn nhẹ nhàng bước tới, tất cả đều có thể lấy được dễ như trở bàn tay!
"Không lâu sau, tên của Bổn Tọa sẽ truyền khắp chư thiên vạn giới!".
Một tiếng lẩm bẩm yếu ớt vang lên trong đại điện chưởng giáo Phù Vân Sơn.
Lúc này.
Bên ngoài Phù Vân Sơn mấy trăm ngàn dặm.
Ba bóng người đang không ngừng bận rộn.
Hai tay Phương Hàn lướt trong hư không, đang khắc một trận văn, hắn chau mày, nhẹ giọng nói: "Khoảng bốn trận pháp có thể bao trùm mấy trăm ngàn dặm, mà còn là đại trận cấp Đế,. . ."
"Tiền bối có chút lo bò trắng răng rồi."
Dựa theo suy nghĩ của hắn, chỉ cần mình mang theo cây đèn cổ len lén đi tới Địa Tiên giới, sau đó bất ngờ tập kích Phù Vân Sơn.

Đây dù sao cũng là một đòn công kích của Chân Tiên, tuyệt đối có thể cho Phù Vân Sơn ăn đủ.
Cho dù không đến mức ảnh hưởng đến căn cơ, nhưng tuyệt đối phải tổn thương nguyên khí nặng nề.
Hai người mình và dì Lan có thể chạy đi bất cứ lúc nào, mà gia nghiệp của Phù Vân Sơn lại không cách nào chạy trốn được. Chỉ cần có cơ hội, mình có thể lại ngựa quen đường cũ.
Rảnh rỗi lại ghé qua đây một lần. Đến lúc đó.
Phù Vân Sơn tuyệt đối không thể chống đỡ nổi.
Cho dù có đại trận cấp Chân Tiên thì đã sao nào?
Chống đỡ được một lần hai lần, nhưng có thể chống đỡ được mãi hay sao?
Cứ tiếp tục như vậy, một mình hắn cũng có thể công phá Phù Vân Sơn.
Sau khi hắn liên hệ với Mạnh Khánh Chi, dưới sự giúp đỡ của đối phương, ba người bọn họ sớm đã chạy đến Địa Tiên giới, nhưng Mạnh Khánh Chi cũng không lập tức động thủ.
Mà lại lén lén lút lút bố trí trận pháp.
Bố trí trận pháp thì cũng thôi đi, phạm vi bố trí còn cách Phù Vân Sơn cực kỳ xa xôi, ước chừng mấy trăm ngàn dặm. Cũng bởi như vậy, phạm vi trận pháp bao trùm hết sức rộng lớn.
Cũng chính vì vậy, bọn họ hao phí thời gian rất lâu cũng chưa có bất kỳ hành động gì.

Chương 519. Lão phu còn chờ được.

"Ngươi thì biết cái gì ?"

Trong lúc bận rộn, Mạnh Khánh Chi quay đầu liếc mắt nhìn Phương Hàn, tức giận nói: "Dựa theo biện pháp của ngươi mà làm, muốn công phá Phù Vân Sơn mà không mất đến mấy ngàn năm là không thể xong được!"

"Mà trong mấy nghìn năm này có thể xảy ra bất cứ chuyện gì!"

"Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, cũng không phải chỉ bán tin tức cho mỗi một mình ngươi!"

Tốt xấu gì tổ tiên Phù Vân Sơn cũng từng có một vị Chân Tiên, hộ sơn đại trận của bọn hắn không phải là trò đùa. Một hai lần công kích bằng một đòn tấn công cấp Chân Tiên, chưa chắc có thể công phá được từ bên ngoài.

Chỉ cần người ta chống đỡ được lần công kích đầu tiên của Phương Hàn, tiếp theo nhất định có thể nhanh chóng ứng phó được. Cho dù không biết là ai động tay chân, nhưng người ta không biết chạy tới Thiên Cơ Lâu để hỏi sao?

Chỉ cần vừa hỏi Thiên Cơ lâu chủ, tất cả chân tướng sự thật đều sẽ rõ ràng. Muốn có cơ hội xuất thủ lần nữa thì phải xem Phù Vân Sơn người ta có cho phép hay không.

Nếu như bọn họ dốc tất cả vốn liếng, tuyệt đối có thể mua được một cơ hội không chút sơ hở nào từ Thiên Cơ lâu chủ!

"Hơn nữa tộc Phương thị các ngươi bị Phù Vân Sơn huỷ diệt, ngươi không muốn nhân cơ hội lần này báo thù cho đã hay sao?"

Mạnh Khánh Chi từng bước dụ dỗ nói.

Chuyện này vốn không có liên quan gì tới hắn, thế nhưng Phù Vân Sơn đã bước vào Thiên Nguyên giới, hắn mà ngồi không yên không đáp trả thì không hay.

Nếu mình không thừa dịp này mà kiếm đầy túi, chẳng phải sẽ khiến cho vô số sinh linh sắp chết đi của Thiên Nguyên giới phải thất vọng rồi sao ?

Hắn không thể trêu vào toàn bộ Địa Tiên giới, nhưng lấy danh nghĩa Phương Hàn để khi dễ một thế lực như Phù Vân Sơn thì vẫn được. Cho dù xảy ra chuyện thì cũng có Phương Hàn đứng mũi chịu sào.

Mình chỉ đi hỗ trợ mà thôi.

"Tất nhiên là muốn."
Phương Hàn không chút nghĩ ngợi nói: "Nhưng việc cấp bách của chúng ta không phải là nhanh chóng ra tay với Phù Vân Sơn sao? Dù sao nơi này cách Phù Vân Sơn cũng không xa."
"Lỡ như bị người ta phát hiện... . . ."
Nói tới chỗ này.
Phương Hàn không tiếp tục nói nữa.
Nhưng mọi người ở đây đều hiểu được.
Ba người mình bố trí sát trận ở ngay trước cửa nhà người ta, nếu không bị phát hiện thì còn đỡ, nếu như bị phát hiện thì đúng là tới công chiện rồi. Đến lúc đó đừng nói chi tới chuyện xuất thủ, cho dù là chạy trốn giữ mạng cũng là cả một vấn đề. Căn bản không cần đợi đến lúc người của Phù Vân Sơn tới Thiên Cơ Lâu.
Có thể bọn họ sẽ bị hồn phi phách tán ngay tại chỗ.
"Không cần hoảng sợ."
Mạnh Khánh Chi tự tin nói: "Thủ đoạn che dấu khí tức của bổn tọa vẫn tương đối xuất sắc."
"Không dễ gì bị người khác phát hiện như vậy đâu."
"Hơn nữa, Phù Vân Sơn cũng là một cây cổ thụ lớn ở Địa Tiên giới. Bình thường căn bản chẳng ai dám trêu chọc bọn hắn, sao bọn hắn có thể ngờ được là có người bố trí sát trận ngay trước cửa nhà mình chứ?"
"Hơn nữa, trận pháp còn chưa được kích hoạt, không để lộ khí tức, cho dù là một vị Chân Tiên đi qua đây cũng khó có thể phát hiện ra được chớ đừng nói chi là đại đế của Phù Vân Sơn."
"Hi vọng là vậy.:....."
Phương Hàn thấp giọng nói.
Nói thật.
Hắn cũng bó tay với Mạnh Khánh Chi.
Ở chỗ này càng lâu thì càng có khả năng bị bại lộ. Lúc này bọn họ đã ở đây hơn nửa tháng, nếu như còn không bố trí xong trận pháp.
Ba người bọn họ sẽ thật sự gặp nguy hiểm.
"Đi theo bản đế, các ngươi có thể nhanh chóng báo được thù của tộc Phương thị!"
Mạnh Khánh Chi tràn đầy tự tin nói.
Đối với việc công phá sơn môn người khác, hắn có thể vỗ ngực mà tự xưng là không ai có kinh nghiệm phong phú hơn hắn. Muốn có được lợi ích tối

đa, nhất định phải đánh liền cho tất cả kẻ địch tàn phế!
Hắn bày trận pháp không chỉ là muốn ngăn cản người bên trong đi ra ngoài, đồng thời cũng ngăn cản người bên ngoài tiến vào bên trong. Quan trọng hơn chính là.
Những trận pháp này ít nhiều cũng có thể ngăn cản được một số giao động, như vậy sẽ không kinh động đến toàn bộ Địa Tiên giới, đủ thời gian cho bọn họ thong thả rút lui.
"Ngươi đừng quên lần này động thủ với Phù Vân Sơn, bản đế cũng đã bỏ hết vốn liếng. Nếu như ngươi tự ý hành động, đánh rắn động cỏ, chớ trách bản đế không khách khí với ngươi!"
Cuối cùng.
Mạnh Khánh Chi lạnh giọng dặn dò một câu.
Bố trí trận pháp phải bỏ ra một cái giá không hề nhỏ, những tài nguyên này đều do hắn dốc hết túi ra. Với số tài sản hiện tại của Phương Hàn thì làm sao bới ra được chút thịt nào.
Quan trọng hơn chính là.
Hắn nghe nói Phương Hàn muốn đối phó với Phù Vân Sơn, còn tự mình đi Thiên Cơ Lâu một chuyến.
Lần này, hắn không mua phương pháp phá trận của Phù Vân Sơn, mà là mua điểm yếu nhất trong hộ sơn đại trận Phù Vân Sơn. Như vậy thì cái giá phải bỏ ra sẽ ít hơn rất nhiều.
Nhưng vẫn khiến cho hắn cảm thấy ê răng. Dù sao.
Hộ sơn đại trận của Phù Vân Sơn là cấp Chân Tiên.
Tài nguyên mà hắn liều chết chiếm đoạt được từ trong truyền thừa Chân Tiên, gần như đã dùng hết sau chuyến đi đó. Nếu giờ vì Phương Hàn vọng động mà khiến cho hành động lần này thất bại trong gang tấc.
Mạnh Khánh Chi tuyệt đối có thể giết người.
Cho dù có là ai, có nhiều tài nguyên như vậy bị trôi theo dòng nước, sợ rằng đều sẽ không thể nào bình tĩnh được.
"Vãn bối đã biết... . ."
Phương Hàn hít sâu một hơi, kìm nén cảm xúc trong lòng xuống, nhẹ giọng nói một câu.
Kẻ thù diệt tộc ở gần ngay trước mắt, mỗi một ngày hắn đều bị dày vò, cắt rứt. Nhưng vì nghĩ cho sau này, hắn chỉ có thể tạm thời kìm nén lại. Dù sao thì cũng nên nghĩ về lâu về dài.
Phương pháp xử lý của mạnh Khánh Chi vẫn có thể xem là thượng sách.

Nếu lỡ đánh vào trong Phù Vân Sơn, hắn có thể có thể kiếm thêm được một món hời lớn.
Không chỉ có thể bù vào những tổn thất, nói không chừng còn có thể lời nữa. Đến lúc đó lại đến Thiên Cơ Lâu một chuyến, mua được thêm nhiều cách xử lý Phù Vân Sơn hơn nữa.
"Ngươi hiểu được vậy là tốt rồi."
Giọng nói của Mạnh Khánh Chi vẫn lạnh lùng như trước, nhưng động tác trong tay hắn không ngừng, một bảo vật bị hắn giơ tay đánh vào sâu trong lòng đất, kích hoạt trận văn mười phương.

Chương 520. Lão phu còn chờ được. (2)

Một cỗ đạo vận mù mịt tràn ngập ra.
"Mấy ngày nay, không ít đệ tử của Phù Vân Sơn đều từ các nơi chạy về, mặc dù bản đế không biết bên trong Phù Vân Sơn xảy ra chuyện gì, nhưng có thể chắc chắn là..."
"Tiếp theo, Phù Vân Sơn nhất định sẽ có hành động lớn!"
Mạnh Khánh Chi khẳng định.
"Tiền bối, chuyện này đối với chúng ta mà nói là một cơ hội!"
Ánh mắt Phương Hàn sáng lên, vui vẻ nói.
Bên phía mình vừa muốn động thủ với Phù Vân Sơn, đệ tử của bọn họ đã trở về hết, đây không phải là vừa lúc đứng ngay họng súng hay sao? Vốn dĩ hắn còn lo lắng nếu như Phù Vân Sơn còn những đệ tử không ở trong tông môn, nhóm người mình đánh vào, còn có khả năng bị kẻ địch nội ứng ngoại hợp bao vây.
Ví dụ như.
Diêm Ma đại đế còn ở Thiên Nguyên giới.
Hiện nay tất cả đệ tử của đối phương đều đã trở về, chẳng phải là mình có cơ hội tận diệt Phù Vân Sơn rồi sao?
"Đây là cơ hội của ngươi, mà không phải cơ hội của ta."
Mạnh Khánh Chi tùy ý nói.
Từ đầu đến cuối mục tiêu của hắn vẫn là bảo khố của Phù Vân Sơn, về phần đệ tử của Phù Vân Sơn, hắn không quan tâm giết được nhiều hay ít, đối với hắn mà nói không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Mình làm xong vụ này sẽ lập tức rút lui.
"Tiền bối nói phải."
Phương Hàn cũng không phản bác. Hiện tại Mạnh Khánh Chi với hắn là hai người bị cột chung một con thuyền, bất kể Mạnh Khánh Chi có nói gì đi nữa thì cuối cùng hai người vẫn phải hợp tác với nhau.
"Còn mười ngay nữa trận pháp sẽ hoàn thành."
Mạnh Khánh Chi thuận miệng trấn an một câu.
Hai mắt hắn nhìn ra một chỗ cực xa, cảnh tượng trời quang mây tạnh, ánh mắt vô cùng khát khao. Một tông môn từng sinh ra Chân Tiên, rất khó tưởng tượng trong đó có bao nhiêu thứ tốt.
Lại cộng thêm Phù Vân Sơn vừa mới huỷ diệt tộc Phương thị, chắc chắn là không ít đồ tốt.
Nếu như mình có thể vọt vào trong đó, ít nhất cũng có thể kiếm được một món lớn. May mắn một chút, hắn có thể dọn hết toàn bộ bảo khố của Phù Vân Sơn, khi đó Cửu U Ma Tông bọn hắn giàu to rồi!
Nghĩ đến đây.
Hai tay Mạnh Khánh Chi xoa xao mười cái nhẫn trữ vật trống không của mình. Diện tích trong mỗi một chiếc nhẫn đều dài rộng đến vạn trượng, ném một ngọn núi lớn vào trong đó cũng không thành vấn đề.
Bởi vậy có thể thấy được lần này hắn tới Phù Vân Sơn, niềm tin kiên định cỡ nào!
"Đáng tiếc, nếu không phải Phù Vân Sơn còn có đại đế tọa trấn, lão phu trực tiếp mua lấy phương pháp phá trận trong tay Thiên Cơ lâu chủ tiền bối sẽ dễ dàng hơn nhiều."
Trong lòng Mạnh Khánh Chi thở dài nói.
Nếu có thể tái hiện lại chuyện đã làm ở Diêu Quang thánh địa một cách hoàn mỹ, thì hành động lần này sẽ đơn giản hơn không ít, đáng tiếc là Phù Vân Sơn không phải Diêu Quang thánh địa, nếu như hắn thực sự làm như vậy thì chỉ có thể tự chui đầu vào lưới.
Cho dù hắn mang theo Phương Hàn đi vào cùng cũng không được, bởi vì chiếc đèn cổ trong tay Phương Hàn không phân địch ta, một kích đánh xuống, tương đương với một đòn của Chân Tiên.
Khi đó tuy là có thể hủy diệt Phù Vân Sơn, thế nhưng thiên tài địa bảo bên trong cùng với chính bản thân bọn hắn cũng sẽ hóa thành tro bụi.
Bởi vậy nếu muốn được an toàn, rốt cuộc bọn họ quyết định sẽ công phá từ bên ngoài.

"Mười ngày mà thôi, lão phu còn có thể chờ được!"
Mạnh Khánh Chi mím môi một cái, lần nữa liếc mắt nhìn Phù Vân Sơn, sau đó quyết tâm, bắt đầu nhanh chóng bày binh bố trận.
Sau mười ngày.
Bên ngoài Phù Vân Sơn.
Gió mây hội tụ, trên bầu trời nhật nguyệt vô sắc, sau khi Mạnh Khánh Chi đập vật báo cuối cùng vào bầu trời, một cỗ khí tức hiu quạnh, tiêu điều quanh quẩn trong đất trời.
"Bắt đầu!"
Mạnh Khánh Chi quát nhẹ.
"Ầm ầm" một nổ tiếng thật lớn vang, tỷ vạn phù hiệu phóng lên cao, giống như từng vầng mặt trời xếp một hàng trên bầu trời, bừng lên tỷ vạn tia sáng.
Phủ lên mặt đất bên dưới một tầng ánh sáng lộng lẫy hoa lệ.
Mà ẩn núp đằng sau dải ánh sáng lộng lẫy này lại là sát khí vô tận, khiến người ta sợ run lên.
"Tiền bối bố trí xong rồi sao?"
Phương Hàn nhẹ giọng hỏi.
"Không sai."
Mạnh Khánh Chi gật đầu, có chút kiêu ngạo nói: "Có bản đế xuất thủ, lần này Phù Vân Sơn chạy trời không khỏi nắng!"
"Nếu như thật sự có thể huỷ diệt được Phù Vân Sơn, hẳn là cái tên Cửu U Ma Tông cũng có thể vang danh khắp Địa Tiên giới, mà người khác khi nghe thấy tên tuổi của tiền bối, ai ai cũng phải sợ hãi!"
Phương Hàn kích động nói.
Đôi mắt hắn đảo khắp mọi nơi, lọt vào trong tầm mắt hắn khắp nơi đều là những hoa văn đỏ như máu, gần như là phủ kín trên trời dưới đất, mỗi một hoa văn đều hết sức phức tạp.
Mang theo sát ý khiến cho người ta khiếp đảm. Vào giờ khắc này.
Bên phạm vi mấy trăm ngàn dặm của Phù Vân Sơn, từng ngọn cây cọng cỏ, mỗi một ngọn núi dòng sông đều hóa thành những thần binh tuyệt thế, tỏa ra sát ý lạnh như băng.
Giống như binh sĩ tinh nhuệ đã vào sẵn sàng chiến đấu, chỉ đợi Mạnh Khánh Chi ra lệnh một tiếng là trong nháy mắt sẽ vây lấy Phù Vân Sơn.
"Thật sao?"
Mạnh Khánh Chi nở nụ cười trêu ngươi, từ chối cho ý kiến.

Hắn cũng không cần danh tiếng này, nếu thực sự tiêu diệt Phù Vân Sơn, nghe thì dường như rất là uy phong, nhưng trên thực tế đằng sau danh tiếng này lại ẩn giấu rủi ro vô cùng vô tận.
Hắn đã đi đến bước này, đối với hắn mà nói danh tiếng chỉ như mây khói mà thôi.
Chỉ có lợi ích chân chính mới có thể giao động được hắn, nếu không thì hắn cũng sẽ không liên tục lén lúc hành động như vậy.
"Lão phu giúp tộc Phương thị các ngươi lấy lại chút tiền lời!"
Mạnh Khánh Chi thuận miệng nói. Tiếng nói vừa dứt.
Năm ngón tay hắn xòe ra, đập xuống.
"Ầm! Ầm! Ầm!"
Đại trận khởi động, sát ý ngập trời, sát khí màu đỏ thắm giống như mặt trời, hóa thành tỷ vạn thanh thần kiếm phủ đầy bầu trời.

Chương 521. Dư nghiệt của tộc Phương thị?

Toàn bộ đất trời đều hóa thành màu đỏ như máu.
"Đây là....."
Bên ngoài Phù Vân Sơn.
Không ít đệ tử đang chạy về từ bốn phương tám hướng, có người vừa mới tiến vào bên trong mấy trăm ngàn dặm chung quanh nơi này, toàn bộ cảnh sắc trong đất trời đều thay đổi, chung quanh đều là một màu đỏ như máu.
Dường như là bước vào trong luyện ngục vô biên, người có thực lực hơi yếu thì ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được, đã bị sát khí đánh thành hư vô.
Người có thực lực mạnh một chút, cho dù có thể miễn cưỡng chịu đựng, nhưng mà tính mạng giống như ngàn cân treo sợi tóc, giống như một chiếc thuyền con giữa đại dương, lúc nào cũng có thể bị lật úp.
"Trận pháp!"
Một Đại Thánh sợ hãi nói.
Hắn ra ngoài trải nghiệm nhiều năm, từng tham gia vào trận chiến ở Tử Huyền giới, bây giờ vừa mới trở lại sơn môn, ai có thể nghĩ tới ở trước sơn môn nhà mình lại có một sát trận chứ?
Chẳng lẽ là mình phải chết ở ngay trước sơn môn nhà mình sao?

Vì sao trưởng lão bên trong Phù Vân Sơn không phát hiện được có người bày ra trận pháp ở nơi đây ?
"Các hạ là người phương nào? Vì sao phải làm khó dễ Phù Vân Sơn ta?"
Vị Đại Thánh này mở miệng.
Giọng nói quanh quẩn trong đất trời, nhưng không có ai đáp lại. Một giây tiếp theo.
"Keng!"
Trên bầu trời có vô số thanh thần kiếm màu đỏ ngòm, phát ra những tiếng leng keng khiên cho đất trời vỡ nát, hóa thành một dòng nước lũ, trút xuống từ trên chín tầng trời mây.
Giống như sông trời vở đê, mênh mông vô biên, che phủ tất cả, trên trời dưới đất, chỉ có màu đỏ thắm vĩnh hằng, trừ cái đó ra, mọi thứ đều biến mất.
Không thể nhìn thấy gì.
"Vụt!"
Vị Đại Thánh này không có chút sức phản kháng nào tan biến thành mây khói. Sau đó.
Leng keng.
Kiếm quang vô cùng vô tận, vắt ngang chân trời vọt tới Phù Vân Sơn, giống như sao chổi lao nhanh xuống mặt đất, những ngọn núi cao bị san bằng giống như tờ giấy bị xé rách, sau đó bị nghiền nát thành cát bụi. Nơi kiếm quang đi qua mọi vật đều trở thành hư không, không thể cản phá.
Giống như đã đến ngày tận thế, khiến người ta run sợ.
"Đùng!"
Một tiếng động lớn, kiếm quang đụng vào hộ sơn đại trận của Phù Vân Sơn, trong nháy mắt khiến cho cả tông môn rung lắc, vô số ngọn núi thầm bên sụp đổ, không biết bao nhiêu đệ tử miệng phun ra màu tươi, ngã xuống đất không đứng dậy nổi.
Mà ở bên ngoài.
Vùng đất trời này đã hoàn toàn bị đánh nát, tất cả đều không còn sót lại thứ gì, phóng tầm mắt nhìn khắp mấy trăm ngàn dặm chung quanh, khắp nơi đều là cảnh tượng hoàng tàn, hoang vắng đến cực hạn.
"Xảy ra chuyện gì?"
"Tại sao bên ngoài Phù Vân Sơn lại đột nhiên xuất hiện một trận pháp?"
"Không đúng, không chỉ có một cái, mà là mấy cái, mỗi một trận pháp đều là sát trận, kẻ nào dám càn rỡ như vậy?"

Trong nháy mắt xuất hiện biến cố.
Trong Phù Vân Sơn có không ít người đang tu luyện lập tức thức tỉnh.
Bọn họ nhìn trận pháp đang hoạt động trên đỉnh đầu, tất cả những đệ tử của Phù Vân Sơn đều như bừng tỉnh từ trong giấc mơ. Đã bao nhiêu năm, Phù Vân Sơn bọn họ chưa từng bị người ta đánh vào sơn môn rồi?
Chớ đừng nói chi là bị người bày bố vài tòa sát trận, mình còn không biết gì.
"Ngươi là người phương nào? Muốn khai chiến cùng Phù Vân Sơn sao?"
Trong Phù Vân Sơn.
Một giọng nói trầm thấp truyền ra, hết sức lạnh lẽo, mang theo sát ý không che giấu chút nào truyền khắp nơi, đất trời trong chu vi mấy chục dặm đều bị chấn động.
Vô số ngọn núi đều đang rung lắc, giống như một giây tiếp theo đều sẽ vỡ vụn.
Giọng nói kia hóa thành cột sóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, lan khắp hang cùng ngõ hẻm, đây không phải đơn thuần là đang hỏi thăm, mà là nhân cơ hội này tìm kiếm người bố trận.
Trong đại điện chưởng giáo Phù Vân Sơn.
Sắc mặt chưởng giáo Phù Vân Sơn đương đại rét lạnh, hắn đứng chắp tay, lửa giận cháy hừng hực trong ngực, cảm giác trên mặt nóng bừng khiến cho hắn vô cùng tức giận.
Chỉ mấy ngày trước.
Hắn còn đang tính đến chuyện làm cho Phù Vân Sơn vang danh thiên hạ, mới không bao lâu đã bị người ta trực tiếp đánh tới cửa rồi, không khác nào một cái tát vang dội đánh lên bộ mặt già nua của hắn.
Phù Vân Sơn tại đang mang theo tiếng vang vừa huỷ diệt tộc Phương thị, khí thế hừng hực khó cản, khắp Địa Tiên giới đều không có mấy người dám can đảm trêu chọc bọn hắn.
Nếu không đánh cho kẻ địch lần này phục kích bọn hắn thành trăm ngàn mảnh nhỏ, Phù Vân Sơn bọn họ sẽ mất hết mặt mũi.
"Thứ giấu đầu lòi đuôi, không dám hiện thân sao?"
Đôi mắt của chưởng giáo Phù Vân Sơn lóe lên, một vệt thần quang bay ra, xuyên thủng bầu trời, hắn bước ra một bước, quát lạnh: "Chỉ với vài trận pháp mà cũng dám dương oai ở trước mặt Phù Vân Sơn sao?"
Lời còn chưa dứt.

Phù Vân Sơn Chủ bắt đầu xuất thủ, hắn lặng trên bầu trời, một tay vung lên, một ngọn núi cao màu đen từ trên trời giáng xuống, lập tức khiến cho đất trời nổ tung, trời trăng vô sắc, cảnh tượng như một thế giới đang sụp đổ.
"Ùng ùng!"
Núi cao lập tức hiện hìn, cao tới mấy vạn trượng, gần như không thể phá vỡ, mang theo sấm gió đầy trời đập vào sát trận.
"Phù Vân Sơn chỉ được chút bản lãnh này sao?"
"nếu chỉ được có vậy, vậy thì đại thù của tộc Phương thị các ngươi cũng đã đến lúc nên nợ máu trả bằng máu rồi!"
Một giọng nói lạnh lùng truyền đến.
Không biết là người phương nào mở miệng, chỉ có thể nhìn thấy từng đám mây màu máu tụ đầy trời, ầm ầm rung động, âm thanh leng keng kinh khủng lay động đất trời, hóa thành từng vầng mặt trời với khí thế dời non lấp bể trút thẳng xuống.
Mỗi một tia kiếm quang đều chém lên ngọn núi, để lại vô số vết kiếm trên đó, chỉ trong nháy mắt, núi cao đã vỡ nát.
Khí thế của vô cùng vô tận kiếm quang không hề suy giảm, lần nữa mạnh mẽ chém vào hộ sơn đại trận của Phù Vân Sơn.
"Leng keng!"
Song phương giao phong lần thứ hai, Mạnh Khánh Chi dựa vào trận pháp, chiếm được chút thế thượng phong. Trái lại bên trong Phù Vân Sơn.
Sắc mặt không ít người vô cùng nặng nề.
"Dư nghiệt tộc Phương thị sao?"
"Sơn chủ, không phải là Phương Hàn đánh trở về chứ?"
Không ít trưởng lão của Phù Vân Sơn, ngay lập tức đi tới đại điện chưởng giáo.
Sắc mặt mỗi một người ở đây đều nặng nề, tính tới tính lui cũng chẳng tính được người tộc Phương thị vốn đã bị tiêu diệt lại còn sót lại một vị đại đế.

Chương 522. Lễ vật chân chính vẫn còn chưa tặng mà.

Chương trước Chương sau

Chuyện này quả thực là khó có thể tin được. Phải biết rằng.
Bọn họ nhớ rõ là đại đế của tộc Phương thị đều đã bỏ mình, tại sao bây giờ lại còn có người sống sót?

"Ngoại trừ tiểu súc sinh Phương Hàn kia, lão phu thực sự không thể nghĩ ra vào lúc này, còn ai có lá gan dám chạy tới khiêu khích Phù Vân Sơn!"
Một vị trưởng lão Phù Vân Sơn trầm giọng nói.
Sắc mặt hắn rất lạnh lẽo, mang theo sát ý không hề che giấu, vị đại đế âm thầm xuất thủ vừa rồi cũng chưa làm tổn hại đến nguyên khí của Phù Vân Sơn.
Nhưng đối phương trực tiếp đánh lên trên hộ sơn đại trận, không khác nào đánh một cái tát lên trên mặt của mỗi một người ở đây.
Bọn họ rất muốn đi ra ngoài báo thù, nhưng bên ngoài có trận pháp, bọn họ tùy ý xông ra ngoài rất có thể sẽ rơi vào trong trận pháp mà không thoát thân ra được.
Mà không ai biết vị đại đế núp trong tối kia còn có người khác trợ giúp hay không. Lỡ đâu.
Bên ngoài không chỉ có một vị đại đế, mà là hai vị thậm chí nhiều hơn thì làm sao?
Đám người mình đi ra ngoài, không có hộ sơn trận che chở, không phải là tự tìm đường chết hay sao?
"Nếu như là Phương Hàn, hắn không thể nào có được thực lực của đại đế, chẳng lẽ là đại đế nào đó của tộc Phương thị kia giả chết đào thoát sao?"
Một vị lão giả vóc người gầy gò trầm ngâm nói.
đại đế có rất nhiều thủ đoạn, hôm nay một vị đại đế đánh tới cửa, bọn họ không thể không hoài nghi chẳng lẻ lại có người tộc Phương thị mạng lớn, thoát được kiếp nạn.
Hôm nay thương thế đã khỏi cho nên giết trở về.
Bởi vì nếu như không phải là người của tộc Phương thị, thì đối phương không thể nào dùng danh nghĩa của Phương thị được.
"Có thể không phải là người của tộc Phương thị."
"Phù Vân Sơn Chủ khẽ lắc đầu một cái, hắn dùng một tay vuốt râu, sắc mặt nhìn có vẻ ung dung hơn nhiều so với những trưởng lão còn lại "
" đại đế của tộc Phương thị đã bị đuổi cùng giết tận rồi, mà trong Tử Huyền giới cũng không có hậu nhân của tộc Phương thị."
"Có thể người này là trợ thủ của Phương Hàn ở thế giới khác!"
Bọn họ chưa thấy những thủ đoạn khác của Phương Hàn, nhưng bọn họ đã sớm được lĩnh giáo bản lĩnh chạy trốn của Phương Hàn, không làm sao có thể giết chết được hắn, thậm chí còn luôn có người nhảy ra giúp đỡ Phương Hàn chạy trốn.

Ở bên trong Thiên Nguyên giới đã từng có hai vị đại đế vươn tay trợ giúp Phương Hàn. Một vị chính là tộc trưởng của Long tộc Ngao tuyên, một vị chính là lão tổ của Cửu U Ma Tông Mạnh Khánh Chi.
Bất kỳ ai trong số hai người nào đều có thể đứng ra giúp đỡ Phương Hàn đối phó với Phù Vân Sơn, dù sao bọn họ đều là sinh linh Thiên Nguyên giới, mà bây giờ hai giới đã khai chiến.
Bọn họ thừa cơ hội này chạy tới Phù Vân Sơn khiêu chiến cũng hợp tình hợp lý.
"Đúng rồi."
Chưởng giáo Phù Vân Sơn dường như nhớ tới điều gì, bỗng nhiên hắn xoay người, mở miệng hỏi:
“Hai vị trưởng lão của chúng ta đến Thiên Nguyên giới đã điều tra được tình hình ở Thiên Nguyên giới chưa?"
"Ví dụ như tộc trưởng Long tộc của Thiên Nguyên giới, còn có vị Cửu U đại đế kia hiện nay đang ở nơi nào? Đã xuất hiện trên chiến trường chưa?"
"Chuyện này…”
Chư vị trưởng lão ở đây đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều không hiểu ra sao.
Bọn họ không hiểu được thời điểm sơn môn của mình bị người ta vây công, vì sao chưởng giáo còn có thể quan tâm chuyện ở Thiên Nguyên giới.
Chẳng lẽ. .
"Chưởng giáo cho rằng kẻ địch đang bên ngoài sơn môn không đáng để quan tâm sao?"
"Hồi bẩm chưởng giáo... ."
Một vị trưởng lão chắp tay, đáp lại nói: " Tộc trưởng Ngao tuyên của Long tộc Thiên Nguyên giới đã xuất hiện, hắn cùng với một vị đại đế Thiên Nguyên giới khác từng liên thủ phục kích đội ngũ của Ngọc Hư Cung."
"Nhưng cuối cùng vẫn bai trận, có điều sau trận chiến này cũng tạo nên tổn thất rất lớn cho Ngọc Hư Cung, không ít người Ngọc Hư Cung đều bỏ mạng trong trận chiến này."
"Có người nói trưởng lão Hoàng Vân của Ngọc Hư Cung cũng bị trọng thương rồi."
"Về phần Cửu U đại đế, người này xuất quỷ nhập thần, cho tới bây giờ cũng chưa từng hiện thân trên chiến trường, khả năng vẫn còn đang dưỡng thương."
Lúc trước.

Chuyện Mạnh Khánh Chi bày trận ở bên ngoài truyền thừa Chân Tiên đã truyền khắp tam giới, bọn họ ở tận Địa Tiên giới xa xôi mà cũng nhận được một chút tin tức.
Dù sao.
Trong số những đại đế bị mắc bẫy cũng có một hai vị của Địa Tiên giới bọn họ.
"Ồ?"
Nghe hắn nói thế, lông mày chưởng giáo Phù Vân Sơn nhướn lên, trong đôi mắt hiện lên vẻ suy tư, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, lẩm bẩm nói: "Nếu như bổn tọa không nhớ lầm, Cửu U đại đế kia rất am hiểu việc bày trận!"
"Ý của chưởng giáo là... ... .Người bày trận ở bên ngoài sơn môn chúng ta chính là Mạnh Khánh Chi của Thiên Nguyên giới sao?"
Người đang đứng ở đây không có ai là kẻ ngốc.
Nghe được câu nói này, nếu như còn chưa đoán ra được mới là có vấn đề.
"Cửu U đại đế thực sự to gan lớn mật đến như thế sao?"
Một vị trưởng lão không chắc chắn nói.
Theo như bọn họ biết, vị Cửu U đại đế kia của Thiên Nguyên giới chỉ vừa mới thành Đế chưa được bao lâu, thực lực được xếp vào hạng chót trong số những đại đế.
Dám trêu chọc Phù Vân Sơn bọn hắn không khác gì tự tìm đường chết.
Một khi Phù Vân Sơn pho ra hết căn cơ, hắn có thể chạy trốn về Thiên Nguyên giới hay không cũng khó nói, dù sao hai giới cũng cách xa rất nhau, không phải nhất thời nửa khắc là có thể chạy về được.
"Cũng khó mà nói."
Chưởng giáo Phù Vân Sơn một tay vuốt râu, nhẹ giọng nói: "Bổn tọa cũng chỉ suy đoán mà thôi."
"Nhưng mà... . . . . ."
"Vị Cửu U đại đế này cả gan làm loạn, khi còn là một Chuẩn Đế đã dám chạy đến Tử Huyền giới để thành Đế, về phần sau khi thành Đế thậm chí còn dám mai phục mấy vị đại đế."
"Lúc này chạy đến Phù Vân Sơn bỏ đá xuống giếng cũng là hợp tình hợp lý."
"Nếu như thật sự là hắn, vậy thì hắn đang tự tìm đường chết rồi!"
Sắc mặt của không ít trưởng lão Phù Vân Sơn đều không tốt, nếu là bị một kẻ nào đó chặn trước cửa thì cũng thôi đi, ví dụ như là Minh Đế hoặc là

Táng Thiên đại đế.
Dù sao.
Những người này thật sự mạnh mẽ.
Thế nhưng bị Mạnh Khánh Chi chặn cửa lại có chút cảm giác nhục nhã rồi.
Một người vừa mới thành Đế, lại dám đến chặn cửa một tông môn lớn như bọn họ, thấy thế nào cũng không xong

Chương 523. Hôm nay sẽ là ngày tàn của Phù Vân Sơn.

"Chỉ là một kẻ vừa thành Đế mà thôi, xin chưởng giáo xuất thủ trấn áp hắn!"
Một vị trưởng lão Phù Vân Sơn trầm giọng nói.
Thực lực chưởng giáo Phù Vân Sơn không hề tệ, đã thành Đế được một khoảng thời gian. Trong mắt mọi người, đối phó một tên Mạnh Khánh Chi là việc không thể đơn giản hơn.
"Bên ngoài Phù Vân Sơn có trận pháp ngăn cả sự thăm dò của thần thức, trong thời gian ngắn, bổn tọa cũng không thể xác định được rốt cuộc là Mạnh Khánh Chi đang nấp ở chỗ nào."
Chưởng giáo Phù Vân Sơn nhìn ra bên ngoài, trong đôi mắt hiện lên tia sáng, điềm nhiên nói: "Có điều tóm lại là hắn vẫn không đủ thực lực, lại càng không có được căn cơ như Phù Vân Sơn chúng ta."
"Đợi thêm một lúc nữa là bổn tọa chắc có thể xác định được vị trí của hắn!"
Vừa rồi hắn dây dưa chưa động thủ là vì đang tìm chỗ Mạnh Khánh Chi ẩn nấp, đồng thời hắn cũng để xác nhận xem bên ngoài rốt cuộc có mấy vị đại đế.
Hiện tại thần thức của hắn hòa vào trong hư không, xuyên qua một phần trận pháp, khi hắn nhìn thấy bóng dáng của Mạnh Khánh Chi, cũng xác nhận không có đại đế nào khác đang ẩn núp nữa, hắn không thể nào kiềm chế được sát ý trong lòng nữa.
"Đến mà không trả lễ thì không hay, nếu Mạnh Khánh Chi ngươi đã tới, vì sao không vào bên trong Phù Vân Sơn ngồi xuống, để cho bổn tọa được làm trọn lễ nghĩa của chủ nhà?"
Phù Vân Sơn Chủ lạnh nhạt mở miệng.

Trong lúc nói đồng thời nâng một bàn tay lên, lòng bàn tay bừng lên ánh sáng vạn trượng, chiếu sáng một mảng lớn không.
"Ha hả!"
Giọng nói khàn khàn của Mạnh Khánh Chi truyền đến, giễu cợt nói: "Phù Vân Sơn, tất nhiên lão phu sẽ đi vào, nhưng lễ vật chân chính còn chưa tặng, nếu như lão phu đi tay không vào, chẳng phải là có chút thất lễ sao?"
"Lễ vật chân chính?"
Đám người Phù Vân Sơn nghe vậy hơi nhướng mày.
Tuy là bọn họ không biết lễ vật trong miệng Mạnh Khánh Chi là chỉ cái gì, nhưng trực giác nói cho bọn hắn biết có chuyện gì đó đáng sợ sắp xảy ra.
"Vụt!"
Hư không vặn vẹo.
Một cỗ ánh sáng màu xanh sẫm xông lên trời, giống như một cây cột chống trời nối liền trời đất, tỏa sáng khắp hư không vô ngân, toàn bộ Phù Vân Sơn đều bị bao phủ ở trong đó.
Sắc mặt của tất cả đám người đứng trước đại điện chưởng giáo đều đồng loạt hay đổi.
"Không hay rồi!"
"Đây là khí tức của vô thượng Chân Tiên!"
"Hôm nay quả nhiên là Phương Hàn cùng Mạnh Khánh Chi đã chuẩn bị sẵn sàng để đến Phù Vân Sơn!"
Sắc mặt chưởng giáo Phù Vân Sơn đại biến, nếu đối phương đã tới đây thì nhất định là trong tay có thứ gì đó để chống lưng, nhưng hắn tính tới tính lui cũng không tín được con bài chưa lật trong tay đối phương.
Lại là một bảo vật cấp Chân Tiên!
Chẳng lẽ là vật của lão tổ Phương thị lưu lại sao?
Nhưng khí tức nay lại không giống, khí tức của pháp bảo này khác biệt quá xa so với khí tức công pháp của tộc Phương thị, căn bản không giống như chung một nguồn gốc.
"Chẳng lẽ là lão tổ của tộc Phương thị năm đó sở hữu hai kiện pháp bảo cấp Chân Tiên sao?"
Trong lòng chưởng giáo Phù Vân Sơn hoảng sợ suy tính.
Chuyện này thật sự khó mà tin được.
Một pháp bảo Chân Tiên đã vô cùng hiếm thấy, mà bây giờ lại là hai cái, người bình thường đến nghĩ cũng không dám nghĩ. Ngay cả thế lực như Ngọc Hư Cung cũng không giàu có được như vậy.

"Chưởng giáo, làm sao bây giờ ?"
Chung quanh không ít trưởng lão đều hoang mang lo sợ.
Phải biết rằng khi đối phó với tộc Phương thị, hai bên cũng không dùng đến tiên binh. Binh khí cấp bậc này nện xuống thì cho dù là đại đế cũng phải quỳ.
Căn bản không thể nào phản kháng lại được.
"Không nên hốt hoảng!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn quát lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Binh khí cấp bậc Chân Tiên không tầm thường, người bình thường rất khó có thể khống chế nó, cho dù là Mạnh Khánh Chi sử dụng cũng chỉ có một lần cơ hội mà thôi."
"Phù Vân Sơn chúng ta cũng có đại trận cấp Chân Tiên, đỡ được một kích là không thành vấn đề!"
"Đợi sau khi Mạnh Khánh Chi xuất thủ, hắn chính là thịt cá nằm trên thớt chỉ có thể mặc cho chúng ta làm thịt!"
"Nói không chừng... ... . . ."
" Phù Vân Sơn chúng ta còn có thể thu được một pháp bảo cấp Chân Tiên nữa!"
Nói đến đây, đôi mắt Chưởng giáo Phù Vân Sơn nheo lại, sâu trong đáy mắt có một sự khao khát đang dần dần lan ra.
"Khởi động hộ sơn đại trận!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn truyền lệnh.
Sau một khắc.
"Ầm!"
Đất trời chấn động.
Cả mảnh trời đều đang rung lắc, nhin thì như một khối vải đang bị người ta xé rách, ở bốn phía Phù Vân Sơn, từng vòng trận văn nhanh chóng khuếch tán ra.
Đan vào thành một cái lưới lớn sặc sỡ loá mắt trên bầu trời. Trong tích tắc.
Toàn bộ mọi người trong Phù Vân Sơn đều kinh hãi, vô số năm qua, đây là lần đầu tiên Phù Vân Sơn khởi động hoàn toàn hộ sơn đại trận. Từ xa nhìn lại giống như một ngọn lửa bất tử đang sống lại.
Tiên uy vô thượng lan tràn ra, bốc lên chín tầng trời mây, khiến cho nhật nguyệt ảm đạm, giống như đại dương mênh mông bị tuyết trắng bao phủ, bất luận kẻ nào đều phải thần phục.

Uy áp khủng bố đến cùng cực bao phủ chu vi tỷ vạn dặm. Rất nhiều người cách Phù Vân Sơn cực kỳ xa xôi cũng đều đồng thời quỳ rạp xuống đất.
Rất nhiều tu sĩ run sợ từ trong linh hồn, không nhịn được tiếp tục quỳ lạy.
Trong lòng bọn họ sợ hãi không ngớt, sự thần phục này hoàn toàn là không tự chủ được, càng đáng sợ hơn chính là bọn họ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.
Giống như là uy áp này từ trên trời giáng xuống, không có điềm báo trước, không có dị tượng, cứ như vậy đột nhiên xuất hiện.
"Vô thượng Chân Tiên!"
Mọi người đều bị chấn kinh cứng họng, căn bản nói không nên lời, chỉ có một số nhân vật gạo cội mới có thể đoán được một phần chân tướng thông qua tia uy áp này.
"Có Chân Tiên xuất thế sao?"
Có người suy đoán nói.
Uy áp này tuyệt đối đến từ một vị Chân Tiên, nhưng rốt cuộc là vô thượng Chân Tiên chân chính, hay là một món binh khí, hoặc có thể là trận pháp, bọn họ lại không nói rõ được.
Bởi vì cổ khí tức này rất xa lạ, đã vô số năm chưa từng xuất hiện, rất nhiều người đều chỉ có thể đoán được một phần của tảng băng chìm, còn không biết được chi tiết cụ thể bên trong.

Chương 524. Cá sẽ chết, mà lưới cũng không rách.

Bởi vì.
Toàn bộ mọi chuyện phát sinh trong Phù Vân Sơn đều đã bị trận pháp ngăn trở. Người bên ngoài rất khó nhìn thấy được cảnh tượng bên trong.
"Hôm nay sẽ là ngày tàn của Phù Vân Sơn!"
Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Sau đó.
Bên ngoài Phù Vân Sơn một chiếc đèn cổ màu xanh đậm từ từ bay lên, hư không chung quanh nó đều vặn vẹo, đồng thời nhanh chóng trở nên ảm đạm, đất trời cũng hóa thành một màu đen nhánh.
Chỉ có một cột sáng màu xanh đậm trở thành vĩnh hằng. Sau đó.
Chiếc đèn cổ bay lên, phát ra một vùng lửa đỏ, biến thành các loại thần thú như chân long, thần hoàng, kỳ lân lao xuống từ trên trời.

Còn chưa đáp xuống đã xé rách cả phiến bầu trời, đánh chìm một mảng lớn bầu trời.
Giờ khắc này đất trời chấn động kịch liệt, càn khôn xoay chuyển.
Loại sức mạnh này cực kỳ đáng sợ, trong mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng người to lớn đứng sừng sững trên bầu trời, dường như có thể chi phối ý chí của chúng sinh.
Chẳng một ai có thể làm trái lại ý hắn, chỉ có thể cúi đầu.
Đạo thân ảnh này cũng không phải là chân thân, nhưng lại mạnh mẽ hơn hẳn chân thân, sở hữu sức mạnh cái thế vô địch. Không hề nghi ngờ gì đây là một vị vô thượng Chân Tiên, nhưng khí tức xa lạ, một đám trưởng lão của Phù Vân Sơn suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra đây là vị Chân Tiên nào trong lịch sử.
Thậm chí ngay cả xuất xứ của tiên binh này, bọn họ cũng không nhận ra được.
Nhưng có thể khẳng định là tiên binh này tuyệt đối không phải là cái mà lão tổ của tộc Phương thị lưu lại. Có thể nhận ra được.
Vô số thần thú tụ họp lại một chỗ, vô biên vô hạn, từ không trung giết xuống, mỗi một con đều có thể dễ dàng nghiền chết một vị đại đế, nhưng bây giờ lại cùng xuất hiện ở trên bầu trời Phù Vân Sơn.
. . . .
Cho dù là xa đứng nhìn từ xa cũng phải hãi hùng khiếp vía chứ đừng nói chi đến đứng ở trong đó.
"Ầm ầm!"
Tiếng nổ lớn vang lên.
Vô số ảo ảnh của thần thú con trước ngã xuống, con sau tiến lên, mạnh mẽ đụng lên trên hộ sơn đại trận của Phù Vân Sơn, phát ra những tiếng ầm ầm kinh thiên động địa.
Dường như toàn bộ Địa Tiên giới đều đang tan rã, vô số ngôi sao trút xuống giống như thác nước. Đây là cảnh tượng kinh khủng cỡ nào chứ?
Quả thực không thể tưởng tượng nổi!
Dư lực khủng bố tới cực điểm khuếch tán ra, hầu như trong nháy mắt hủy diệt bảy tám phần trận pháp mà Mạnh Khánh Chi đã bố trí, một phần tàn trận còn sót lại cũng đã mất đi phần lớn uy lực.
Trong nháy mắt trận pháp đã bị phá.
Vô số người đều thấy được cảnh tượng kỳ dị này, một cột sáng đâm thẳng lên trời, biến thành vô số thần thú đang điên cuồng tấn công Phù Vân Sơn.

Đây quả thực là tuyên cổ kỳ văn!
Phải biết rằng khí tức mà cột sáng kia tản mát ra chính là cấp Chân Tiên!
Xem ra Phù Vân Sơn đã đụng trúng rắc rối lớn rồi, ngay cả hộ sơn đại trận cũng phải khởi động hoàn toàn, toàn bộ trận pháp chớp tắc chập chờn, từng phù hiệu lập loè.
Dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.
Cảnh tượng này làm cho rất nhiều người phải thán phục.
Bọn họ không thể tin được lại có người vào lúc này cầm trong tay một thanh đế binh không rõ lai lịch đang công phạt Phù Vân Sơn, hơn nữa nhìn dáng vẻ Phù Vân Sơn chỉ có sức chống đỡ mà không còn sức đánh trả lại.
"Có kẻ điên rồi phải không? Lại dám tấn công Phù Vân Sơn vào lúc này, chẳng lẽ không sợ bị trả thù sao?"
Bên trong Địa Tiên giới.
Vô số người trong lòng đều rung động.
Cột sáng nối liền đất trời kia gần như đều có thể thấy rõ ràng ở bất kỳ một xó xỉnh nào Địa Tiên giới, uy lực khuếch tán của nó ra thật sự là đáng sợ.
Bây giờ.
Ngay cả những thế lực có quan hệ tốt với Phù Vân Sơn cũng không dám tới quá gần. Bởi vì.
Bọn họ chẳng ai là kẻ ngốc, người ta ngay cả tiên binh cũng lấy ra được, há lại e ngại bọn họ. Trong con mắt của tất cả mọi người, người ra tay với Phù Vân Sơn lúc này hẳn là đến đây với niềm tin diệt môn.
Lúc này bất kể là ai xuất thủ tương trợ đều có khả năng dẫn lửa thiêu thân.
Dù sao bọn họ còn không biết rõ ràng rốt cuộc là ai đang đối địch với Phù Vân Sơn.
"Hiện nay Địa Tiên giới không có mấy thế lực có thể lấy ra tiên binh, cũng không biết được rốt cuộc là ai đang xuất thủ?"
Một vị chưởng giáo nào đó nhẹ giọng nói.
Lúc này Địa Tiên giới đang tiến hành công phạt thế giới khác, bên trong thế giới của mình cũng không hề an tĩnh, mới không bao lâu đã có người bắt đầu rục rịch.
Trong con mắt của mọi người, người đối phó với Phù Vân Sơn lúc này nhất định là một thế lực nào đó của Địa Tiên giới.
Chỉ là cụ thể là ai còn khó nói.
"Nếu như Phù Vân Sơn không vượt qua nổi một kiếp này, phỏng chừng Địa Tiên giới chúng ta sẽ lần nữa mất đi một thế lực đứng đầu."

Có người than nhẹ.
Tiên binh đối đầu với một trận pháp Tiên cấp cùng cấp bậc, rốt cuộc còn chưa biết là bên nào có thể kiên trì đến cuối cùng. Nếu như Phù Vân Sơn có thể chống đỡ được, tất nhiên vạn sự đại cát.
Nếu như không trụ được, phỏng chừng căn cơ trong nhiều năm sẽ tan thành mây khói chỉ trong nữa ngày.
. . . . .
Lúc này. Trong Phù Vân Sơn.
Bầu không khí khẩn trương đến cực độ, sự hùng mạnh của kẻ địch đã vượt ra khỏi dự liệu, đứng bên ngoài đều có thể nhìn ra trận pháp Phù Vân Sơn lung lay sắp đổ, bọn họ ở bên trong trận pháp còn nhìn thấy rõ ràng hơn.
Hiện nay.
Tuy là trận pháp chưa bị công phá.
Nhưng dư lực kinh khủng vẫn có thể thẩm thấu vào trong.
Không biết có bao nhiêu đệ tử Phù Vân Sơn thổ huyết ngã xuống đất, tuy là trận pháp đã chặn được phần lớn uy lực của nó, nhưng vẫn có một chút dư lực khuếch tán đến.
Cho dù chỉ là một tia cũng không phải là thứ mà bọn họ có thể ngăn cản được.
Những người có tu vi từ đại đế trở xuống, hầu như mỗi người đều có thương thế, về phần đệ tử dưới cấp Thánh Nhân, có thể nói một câu là tổn thất nặng nề.
"Mạnh Khánh Chi điên rồi sao?"
Trưởng lão Phù Vân Sơn gần như muốn điên rồi, âm trầm nói: "Hắn lại dám mang theo một tiên binh qua đây tấn công Phù Vân Sơn, không sợ chúng ta tránh được kiếp nạn lần này sẽ sống mái với Cửu U Ma Tông sao?"

Chương 525. Cá sẽ chết, mà lưới cũng không rách. (2)

"Sau trận chiến này, bất kể như thế nào, Cửu U Ma Tông cũng không thể tồn tại được nữa, nhất định phải hủy diệt nó!"
Một vị trưởng lão khác trầm giọng phụ họa nói.
Chỉ là một Cửu U Ma Tông mà thôi, nếu như nó ở trong Địa Tiên giới thì cũng chẳng được tính là thế lực hàng đầu, bình thường bọn họ không thèm

để mắt đến, ai có thể ngờ được lúc này một tên Mạnh Khánh Chi lại có lá gan dám trêu vào bọn hắn?
"Nơi này đã bị phong bế, đợi sau khi dư lực tản ra, chúng ta sẽ có thể truyền tin tức cho Diêm Ma đại đế chạy tới.”
"Hủy diệt Cửu U Ma Tông!"
Trong đại điện Chưởng giáo, có người lạnh giọng nói ra.
Vốn dĩ khi đội ngũ của Phù Vân Sơn bọn họ tiến vào trong Thiên Nguyên giới, vẫn chưa xác định được mục tiêu của mình, nhưng hôm nay Mạnh Khánh Chi xuất thủ, bọn họ đã hoàn toàn xác định được rồi.
"Ầm!"
Bầu trời run run, đất trời bị đánh xuyên thấu.
Uy áp mênh mông cuộn trào mãnh liệt, phá vỡ vô số trận văn, ăn sâu vào bên trong Phù Vân Sơn, vô số ngọn núi trở nên mỏng manh như giấy dán, dễ dàng bị xé rách thành bột phấn.
Không biết là đèn cổ chế tạo bằng vật liệu gì, phát ra thứ ánh sáng chói chang, sau khi đánh ra một kích này, nhanh chóng ảm đạm tắt lim với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.
"Uy lực của tiên binh đã tiêu hao hết!"
Con ngươi chưởng giáo Phù Vân Sơn sáng lên, bắn ra thứ ánh sáng chói mắt. Hắn biết rằng một tên đại đế bần cùng không thể nào khống chế được một thanh tiên binh mà không kiêng kỵ gì.
Bởi vì.
Một khi khống chế một thanh tiên binh thì chân nguyên sẽ bị hao phí kinh khủng.
Một kẻ vừa mới thành Đế như Mạnh Khánh Chi có thể kiên trì lâu như vậy đã rất không dễ dàng, nếu tiếp tục công phá, bọn họ không thể không hoài nghi là Mạnh Khánh Chi đang dùng mạng mình để đánh đổi.
"Mạnh Khánh Chi hết chiêu để dùng rồi sao?"
"Thật tốt quá, tiếp theo chính là thời cơ Phù Vân Sơn chúng ta phản công!"
"Chỉ là một tên Mạnh Khánh Chi mà thôi, lật tay là có thể trấn áp. Sau khi bắt được hắn, lão phu nhất định phải rút gân lột da, trấn áp nguyên hồn hắn dưới địa ngục, vạn kiếp không được siêu sinh!"
"Tên của nó là Cửu U, tất nhiên là phải hồn quy Cửu U!"
... . . .
Bên phía Phù Vân Sơn.
Vô số người thở ra một hơi.

Uy lực tiên binh của đối phương đã tiêu hao hết, bọn họ xem như miễn cưỡng tránh được một kiếp.
Không ít trưởng lão Phù Vân Sơn, chứng kiến cảnh tượng bên trong sơn môn, từng người trong lòng đều phát ra lửa giận hừng hực, gần như đã tức đến độ sùi bọt mép.
Trải qua trận chiến này bọn họ bị tổn thất quá lớn.
Không biết bao nhiêu đệ tử tinh nhuệ chết đi, nói một câu tổn thương nguyên khí nặng nề cũng không quá đáng chút nào. Tuy là những nhân vật lão làng vẫn còn sống, nhưng mất đi đệ tử hậu bối.
Phù Vân Sơn bọn hắn xem như là triệt để bị mất gốc.
Muốn khôi phục nguyên khí còn không biết phải mất bao nhiêu thời gian.
Dù sao.
Những đệ tử tinh nhuệ kia đều là thiên tài, mà thiên tài thì không phải rau cải trắng ven đường, muốn tìm một người đều hết sức gian nan, không phải là một sớm một chiều có thể mời chào được.
"Chư vị bình tĩnh chớ nóng vội, Mạnh Khánh Chi không thu hồi tiên binh, có lẽ là đang âm mưu gì đó!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn trầm giọng mở miệng, trấn an cảm xúc của mọi người.
Theo như hắn nghĩ thì tiên binh trong tay Mạnh Khánh Chi chắc chắn sẽ là của Phù Vân Sơn bọn họ, chỉ cần có thể lấy được tiên binh, tất cả tổn thất của Phù Vân Sơn đều đáng giá.
Lúc này hiện trường đột nhiên lắng xuống, nhìn thế nào đều có chút không bình thường.
Cho nên hắn cũng chẳng cần nóng vội trong giây lát.
Chỉ cần đám người mình núp bên trong tông môn, Mạnh Khánh Chi cầm tiên binh cũng không làm gì được bọn họ, chẳng lẽ đối phương còn có thể công phá hộ sơn đại trận hay sao?
"Mạnh Khánh Chi không đánh lâu được, nhất định sẽ phập phồng không yên, có thể là lúc này đang suy tính đường lui."
Vị trưởng lão kia mở miệng, sau khi dừng lại một lát, hắn lại lạnh lùng nói:
"Dĩ nhiên, cũng có khả năng hắn lựa chọn lưỡng bại câu thương, dù sao đã trêu vào Phù Vân Sơn, coi như hắn chạy trốn tới chân trời góc biển cũng khó tránh khỏi cái chết."
Hắn vừa dứt lời.
"Ầm ầm!"

Tiếng nổ lại vang lên.
Chiếc đèn cổ lần nữa phóng lên cao, bừng lên hàng ngàng tia sáng, sự rung lắc đáng sợ lan tràn, toàn bộ Phù Vân Sơn đều đang run rẩy.
Điều này diễn ra quá đột ngột, kiến cho không ít trưởng lão Phù Vân Sơn suýt nữa đã ngã xuống đất.
Nhưng sau một lúc chật vật, nội tâm của mỗi người đều hoàn toàn thả lỏng, thậm chí có người còn dùng ánh mắt tràn đầy bội phục liếc nhìn vị trưởng lão vừa mới nói cùng chưởng giáo nhà mình.
Quả nhiên đúng như lời bọn hắn nói.
Mạnh Khánh Chi thực sự đang có âm mưu gì đó, không ngoài dự liệu, Mạnh Khánh Chi đang muốn lưỡng bại câu thương. Đáng tiếc là.
Cá sẽ chết, mà lưới cũng không rách.
Hộ sơn đại trận của Phù Vân Sơn cũng là cấp Chân Tiên, nếu có thể trụ được sau đợt công kích vừa rồi, lúc này chẳng phải là sẽ dễ dàng chống đỡ được qua đòn tấn công cuối cùng của Mạnh Khánh Chi hay sao?
Chỉ cần đòn tấn công cuối cùng của Mạnh Khánh Chi thất bại, vậy thì hắn sẽ khó thoát khỏi cái chết
"Ầm!"
Đèn cổ vắt ngang trời, ngọn lửa xanh biếc chiếu sáng khắp đất trời, lan tỏa ra khắp mọi nơi trong hư không, gần như bao phủ toàn bộ Phù Vân Sơn.
Khí tức lạnh lẽo khuếch tán khắp mọi nơi, đây không phải là ngọn lửa tầm thường. Dường như có thể đóng băng xương cốt của người khác.
"Ngọn lửa này có gì đó quái lạ!"
Chân mày chưởng giáo Phù Vân Sơn hơi nhíu lại, lập tức lại giãn ra. Có gì đó quái lạ thì đã thế nào ?
Vừa rồi không công phá được.
Bây giờ hết chiêu để dùng, chẳng lẽ còn có thể đánh nát hộ sơn đại trận của Phù Vân Sơn sao?
Ngay thời điểm Chưởng giáo Phù Vân Sơn vừa mới thở ra một hơi, ‘răng rắc’ một tiếng vỡ giòn tan truyền vào trong tai mỗi sinh linh của Phù Vân Sơn.
Chỉ thấy.
Trước mắt mọi người, trên bầu trời Phù Vân Sơn xuất hiện một mảng phù hiệu bị nghiền nát, sau đó giống như là phản ứng dây chuyền, vô số phù hiệu bị nứt vỡ.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ hộ sơn đại trận của Phù Vân Sơn bị đánh cho xuất hiện một khe nứt lớn. Hơn nữa.
Cái khe nứt này còn đang nhanh chóng lan ra khắp bầu trời, gần như là chia cắt Phù Vân Sơn thành hai phần.

Chương 526. Các ngươi không được đi

"Điều này. . . . ."
Nụ cười nhẹ nhõm trên mặt chưởng giáo Phù Vân Sơn còn chưa hoàn toàn biến mất đã lập tức cứng lại. Chuyện gì thế này?
Trận pháp lão tổ Phù Vân Sơn chúng ta bày bố đã bị công phá rồi sao?
Thời điểm suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, bên trong toàn bộ Phù Vân Sơn đã hoàn toàn hỗn loạn, vô số người hoảng sợ kêu to, dường như nhìn thấy gì cảnh tượng gì đó cực kỳ đáng sợ.
"Trời ơi, hộ sơn đại trận đã bị công phá!"
"Chạy mau! Đây là uy lực Chân Tiên, không thể ngăn cản!"
"Tại sao lại như vậy? Hộ sơn đại trận của Phù Vân Sơn vững chãi tỷ vạn năm qua, chưa bao giờ từng bị người ta công phá, sao hôm nay có thể dễ dàng bị phá vỡ như vậy chứ?"
... . . . Trong lúc nhất thời.
Bên trong Phù Vân Sơn, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai. Nhưng lại có rất nhiều người, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp la lên đã trở thành hư vô.
Ngọn lửa màu xanh lục lan tràn khắp mọi nơi, đốt sập cả bầu trời, lan vào bên trong Phù Vân Sơn, mỗi một ngọn núi thần, mỗi một cọng cây ngọn cỏ đều bắt đầu bốc cháy rừng rực.
Ngọn lửa này không thể dập tắt, tuy là mắt trần có thể thấy, nhưng lại không sờ vào được, không chạm vào được, dường như là sự giao thoa giữa thực tại và hư ảo, thậm chí ngay cả thần hồn cũng bị đốt cháy.
Cho dù là những đại đế cũng phải kiêng kỵ vạn phần, không dám tới quá gần.
"Không thể nào! Mạnh Khánh Chi sao lại có thể công phá được đại trận của Phù Vân Sơn chúng ta?"

Chưởng giáo Phù Vân Sơn ngẩn ngơ ngay tại chỗ, hai mắt vô thần, trong miệng tự lẩm bẩm.
Cho dù là có như thế nào hắn cũng không thể tin được tất cả mọi thứ trước mặt, vừa rồi trận pháp của mình đã trụ được sau đòn công kích kinh khủng nhất, tại sao cuối cùng lại bị công phá.
Trận pháp cấp Chân Tiên cũng không phải là thư smaf người bên ngoài muốn công phá là có thể công phá được. Cho dù là một vị Chân Tiên cũng phải tốn nhiều công sức mới làm được, mà Mạnh Khánh Chi thì sao? Chỉ là đại đế mà thôi, hắn có tài đức gì mà làm được như vậy chứ?
"Nhất định có chỗ nào đó không bình thường!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn trầm giọng nói.
"Chẳng lẽ là... ... ."
Hắn hình như nhớ tới điều gì, khóe mắt chưởng giáo Phù Vân Sơn run lên, bỗng nhiên nhìn về hướng Thiên Nguyên giới, trong miệng chật vật thốt ra bốn chữ.
"Thiên Cơ lâu chủ?"
Trên đời này.
E rằng chỉ có Thiên Cơ lâu chủ đứng sau chỉ điểm, mới có thể khiến cho Mạnh Khánh Chi dựa vào một thanh tiên binh mà có thể dễ dàng công phá trận pháp của Phù Vân Sơn.
Dù sao.
Phù Vân Sơn bọn họ đều biết được một chút sự tích về Thiên Cơ Lâu cùng với chuyện của Mạnh Khánh Chi. Trước đây.
Mạnh Khánh Chi nhờ vào sự chỉ điểm của Thiên Cơ lâu chủ, lặng yên không tiếng động lẻn vào trong Diêu Quang thánh địa, sau đó ra tay chôn sống toàn bộ Diêu Quang thánh địa.
"Cũng chính bởi vì có chuyện như vậy, Cửu U Ma Tông mới có thể nhanh chóng quật khởi!"
"Nhất định là vậy!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn giống như một quả bóng bị xì hơi, cả người đều uể oải, vậy mà mình lại quên mất điều này. Vốn dĩ hắn cho rằng tiên binh mới là chỗ dựa lớn nhất của Mạnh Khánh Chi.
Ai có thể nghờ tới, ở phía sau Mạnh Khánh Chi còn có một vị Thiên Cơ lâu chủ ? Như vậy.
Phù Vân Sơn bọn họ bị công phá cũng không có gì là kỳ lạ.
"Sơn chủ, chúng ta mau rút lui đi!"

Một vị trưởng lão lo lắng nói rằng.
Hộ sơn đại trận Phù Vân Sơn bị công phá, uy lực Chân Tiên cuộn trào mãnh liệ, trong nháy mắt toàn bộ mọi thứ bên trong Phù Vân Sơn đã bị tổn thất nặng nề, nếu như bọn họ còn không rời đi.
Phỏng chừng sau một khắc cũng sẽ không còn chạy được nữa.
"Còn có thể đi đâu được chứ?"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhẹ giọng nói.
Ở bên ngoài Phù Vân Sơn, một bóng người đen kịt đứng sừng sững, khí huyết hừng hực như một hỏa lò vĩnh cửu, có thể thiêu rụi bầu trời, mạnh mẽ đến mức khiến người ta sợ run.
Người này chính là Mạnh Khánh Chi.
Mà ở bên cạnh hắn còn có hai bóng người, hai người này một già một trẻ, không phải Phương Hàn thì còn có thể là ai ?
"Dư nghiệt tộc Phương thị sao?"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn cắn chặt hàm răng, đôi mắt như muốn phun ra lửa. Lúc trước phát hiện khí tức của Phương Hàn, lúc đầu hắn còn tưởng rằng là những kẻ khác của tộc Phương thị.
Dù sao.
Phương Hàn nhốt mình trong Đại Hoang thành, bên ngoài còn có Diêm Ma đại đế đang chờ hắn. Trong mắt của mọi người, cho dù Phương Hàn có chắp cánh cũng khó thoát được. Ai có thể nghờ tới, Phương Hàn không chỉ rời khỏi Đại Hoang thành, thậm chí còn đến Phù Vân Sơn chứ?
Nói không chừng lúc này Diêm Ma đại đế còn đang ngây ngốc chờ bên ngoài Đại Hoang thành, đợi đến lúc Phương Hàn chủ động đi ra.
"Đáng giận!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn gầm nhẹ một tiếng.
Hắn căm hận nhìn thoáng qua Phương Hàn cùng Mạnh Khánh Chi, không cam lòng nhắm hai mắt lại, trầm giọng nói: "Trước tiên nên rời khỏi nơi đây!"
Những lời này thốt vừa ra.
Hắn đã hiểu được danh tiếng Phù Vân Sơn coi như xong rồi, người ta đánh tới cửa, bọn hắn lại chạy trước, có thể tưởng tượng được những thế lực khác của Địa Tiên giới sau này sẽ nhìn bọn họ với con mắt như thế nào.
Hơn nữa, trải qua kiếp nạn lần này, uy danh Phù Vân Sơn sẽ bị tổn hại, cho dù sau này có gầy dựng lại, bọn họ cũng mất đi trận pháp cấp Chân Tiên, gần như không cách sánh được với ngày xưa.

"Rút!"
Một trưởng lão quát lớn, tiếng hét truyền vào trong mỗi ngõ ngách của Phù Vân Sơn, mỗi một đệ tử còn sống sót của Phù Vân Sơn đều nghe được lời này.
Mỗi người trong bọn hắn đều hóa thành những chùm sáng, từ trong khe nứt của trận pháp đã bị phá hư, phóng lên cao, chạy về phương trời xa, muốn lập tức tránh xa khỏi vùng đất thị phi này.
"Các ngươi không thoát được đâu!"
Mạnh Khánh Chi cười lạnh một tiếng, giơ tay lên nắm đèn cổ bên cạnh, thúc dục một tia uy lực còn sót lại.
"Ầm!"
Cây đèn cổ lần thứ hai sống dậy, ánh sáng vạn trượng xông thẳng lên trời cao, cả thiên cung cũng phải run rẩy, tiên uy vô thượng xen lẫn hoa văn đại đạo, khí thế như dời non lấp bể.
Ngọn lửa màu xanh lục hóa thành một vùng biển mênh mông, càng quét khắp bốn phương tám hướng, sóng thần cuộn trào mãnh liệt, che phủ toàn bộ.
Lúc này, chiếc đèn cổ trở thành vật duy nhất trong đất trời, trên vọng cửu thiên, dưới trấn địa ngục, che phủ toàn bộ, bất kỳ thứ gì đặt trước mặt nó đều trở nên cực kỳ nhỏ bé.
Phù Vân Sơn huy hoàng bao nhiêu năm hoàn toàn bị bao phủ trong ngọn lửa ngập trời.
Ngọn lửa đốt cháy đất trời, khiến cho hư không cũng trở nên vặn vẹo, giằng co một lúc lâu vẫn chưa tắt, không ai có thể thấy rõ tình hình bên trong, càng không biết là có người chạy thoát được ra ngoài hay không.
Chỉ có thể nhìn thấy được ngọn lửa vô biên vô tận đang bùng cháy, làn tràn nhiếp tâm đoạt phách.

Chương 527. Phù Vân Sơn diệt không oan.

"Phù Vân Sơn hết rồi."
Một vị chưởng giáo nhìn về hướng Phù Vân Sơn, nhẹ giọng nói một câu.
Hộ sơn đại trận bị công phá, uy lực Chân Tiên càng quét trên trời dưới đất, có thể nói cho dù Phù Vân Sơn không bị huỷ diệt, thì cũng đã bị đánh thành

tàn phế.
Cho dù những đệ tử còn lại của Phù Vân Sơn đang viễn chinh Thiên Nguyên giới, may mắn còn sống thì đã sao?
Chờ đến khi bọn họ trở về, thứ duy nhất chào đón bọn hắn chỉ là cảnh hoàng tàn khắp nơi, muốn gầy dựng lại Phù Vân Sơn, và tái hiện huy hoàng ngày xưa từ trong đống đổ nát này, không khác nào lên trời.
"Ai có thể ngờ tới, lúc trước Phù Vân Sơn chẳng ai sánh bằng, thoáng cái đã bị người ta huỷ diệt?"
Vô số người thổn thức không ngớt.
Bình thường đều nghe nói đến cực thịnh sẽ suy, bây giờ bọn hắn xem như đã thực sự trải nghiệm được. Phù Vân Sơn trước kia.
Dựa vào một tòa hộ sơn đại trận cấp Chân Tiên, cộng thêm căn cơ của bản thân thâm hậu, ngoại trừ một số vài thế lực như Ngọc Hư Cung không thể đắc tội được, những người khác đều phải kiêng kỵ ba phần. Hiện nay.
Trận pháp Chân Tiên bị công phá, khiến cho vô số người đều phải kinh ngạc.
Mạnh như Phù Vân Sơn mà cũng bị huỷ diệt rồi, những thế lực còn không bằng Phù Vân Sơn như bọn họ thì biết phải đi về đâu?
"Rốt cuộc là ai đang âm thầm động thủ huỷ diệt Phù Vân Sơn?"
Một nhân vật kỳ cựu tay vuốt chòm râu, sắc mặt nghiêm túc nói.
Theo lý mà nói.
Lúc này hẳn là toàn bộ ánh mắt của đám người tu luyện của Địa Tiên giới đều hướng cề Thiên Nguyên giới mới đúng, tại sao lại có người lại dám bất chấp nguy hiểm mà ra tay với Phù Vân Sơn?
Phải biết rằng, Phù Vân Sơn cũng không phải là dễ bị bắt nạt.
Lỡ đâu không hủy diệt được, bị Phù Vân Sơn phản công, một thanh tiên binh cũng không phải là có thể vô địch, chờ đến khi chân nguyên của ngươi cạn kiệt, tiên binh cũng thành vật chết.
Nói không chừng còn tặng không cho Phù Vân Sơn nữa.
"Chẳng lẽ là một thế lực của Tử Huyền giới sao?"
Bên cạnh lão giả là một vị nam tử ưu nhã, nhẹ giọng suy đoán nói.
Lúc trước khi đánh vào Tử Huyền giới, thế lực hung hãn nhất chính là Địa Phủ, nhưng Phù Vân Sơn cũng chẳng kém là bao, cũng cắt được một miếng béo bở từ Tử Huyền giới.
"Hiện tại Tử Huyền giới đã hồi phục lại chút ít, bắt đầu trả thù Phù Vân Sơn, chuyện này cũng là hợp tình hợp lý?"

"Nhưng xưa nay Tử Huyền giới cũng chưa từng xuất hiện Chân Tiên, thì lấy đâu ra tiên khí kia?”
Lão giả trầm ngâm nói.
Tiên binh trong tay Bạch Lễ đại đế của Tử Huyền giới, bọn họ đều biết rõ nó chính là tiên binh của lão tổ Phù Vân Sơn lưu lại.
Ngay cả Chân Tiên còn chưa có tiên binh của riêng mình, mà lại cho kẻ khác mượn để công phạt Phù Vân Sơn, thấy thế nào cũng có chút không thực tế.
"Không lẽ là biền bối đã quên rồi sao?"
Nam tử vừa mói nói mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Vì sao Bạch Lễ đại đế kia thành tiên, tiên binh trong tay hắn lại từ đâu mà có?"
Lời này vừa nói ra.
Thân thể lão giả nhất thời chấn động, sâu trong đáy mắt lóe lên một chút không tin.
"Ngươi nói là, phía sau chuyện này chính là Thiên Cơ... . . . . .?"
"Nói năng cẩn thận!"
Nam tử kia cảnh giác nhìn thoáng qua lão giả, khẽ lắc đầu, ra hiệu lão giả không nên nói tiếp. Có một số việc trong lòng hiểu rõ là được rồi, nếu như nói ra sẽ dễ dàng chọc phải đại họa.
"Phải hay không phải, có lẽ không lâu sau chuyện này sẽ truyền khắp thiên hạ, dù sao sẽ luôn có người không kềm chế được sự tò mò trong lòng mà đến Thiên Cơ Lâu tìm hiểu cặn kẽ."
Nam tử thâm ý nói. Hắn vừa dứt lời.
Cuối chân trời.
Một luồng thần quang bay ra, trong đó có một bóng người cả người nhuốm máu, trong biển lửa đầy trời gắn gượng lao ra, nhìn dáng vẻ của hắn rất chật vật.
Trong đôi mắt hắn mang theo vẻ hoảng sợ, dường như nhìn thấy vật gì đó cực kỳ kinh khủng.
Trong khoảnh khắc hắn lao ra đã hoảng hốt chọn bừa một hướng, nhanh chóng chạy trốn.
"Là chưởng giáo Phù Vân Sơn!"
Có người tinh mắt, nhìn thấy bóng dáng của người này cao giọng hô to, không nghĩ tới chưởng giáo Phù Vân Sơn còn có thể sống sót, sau đòn tấn công cấp Chân Tiên. Lúc này e rằng hắn đã trở thành người sống sót duy nhất trong Phù Vân Sơn.

"Vậy mà hắn vẫn còn sống, quả thực khó mà tin được!"
Vô số người kinh thán không thôi.
Bọn hắn còn chưa hết bàn tán, ở phía sau chưởng giáo Phù Vân Sơn, một bóng người màu đen nhanh chóng đuổi theo, huyết tinh trong cơ thể bùng lên như sóng thần, giống như là một ngọn núi lửa đang phun trào, bắn lên bầu trời.
"Chết!"
Từ này vừa xuất ra gần như đóng băng cả đất trời, khiến người ta run sợ.
Sát ý vô biên khuếch tán ra, giờ khắc này đất trời run rẩy, mấy ngàn vạn dặm chung quanh đây đều trở nên xơ xác tiêu điều, áp lực vô tận khiến cho người ta không thở nổi.
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lên.
Nam tử áo đen vung bàn tay lên, hóa thành mây đen đầy trời, mang theo ma tính nhiếp tâm đoạt phách áp xuống từ trên trời, bao phủ hoàn toàn chưởng giáo Phù Vân Sơn.
"Mạnh Khánh Chi, ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao?"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn hoảng sợ kêu to.
Câu nói này vang vọng mười phương, vô số sinh linh Địa Tiên giới đều có thể nghe được. Sau khi bọn hắn nghe được ba chữ Mạnh Khánh Chi.
Không biết bao nhiêu người sắc mặt đều trở nên cực kỳ kỳ lạ.
. .
"Là Mạnh Khánh Chi? Mạnh Khánh Chi của Thiên Nguyên giới sao?"
"Bây giờ người mà có tên Mạnh Khánh Chi và có thể sở hữu thực lực đại đế, phỏng chừng chỉ có Mạnh Khánh Chi thuộc Nhân tộc của Thiên Nguyên giới mà thôi, đây cũng là phương thức hành động xưa nay của hắn."
"Địa Tiên giới chúng ta vừa mới động thủ với Thiên Nguyên giới, bên phía bọn họ cũng đã kịp đáp trả lại rồi sao?"
... . . .
Vô số sinh linh Địa Tiên giới bàn tán ầm ĩ. Sắc mặt của không ít người cực kỳ đa dạng.
Phe mình tiến vào Thiên Nguyên giới cũng đã phải chịu tổn thất không nhỏ, còn chưa thu được lợi lộc gì cả, kết quả bên trong Địa Tiên giới đã có một thế lực bị huỷ diệt rồi.
Đây là sự trả thù của Thiên Nguyên giới hay sao?
Đúng là quá nhanh và quá mạnh đi.

Chương 528. Cũng là hành động của ngươi?

"Nếu như là Mạnh Khánh Chi, dựa vào thực lực một mình hắn thì không thể nào đối phó được với Phù Vân Sơn. Sợ rằng chỉ có vị kia đứng phía sau chỉ điểm, mới có một chút khả năng... . ."

Không ít người rất nhanh đều đã phản ứng lại.

Bọn họ hiểu rõ thực lực của Mạnh Khánh Chi, mà Mạnh Khánh Chi cùng với Cửu U Ma Tông lại là nhóm thế lực đầu tiên được hưởng lợi từ Thiên Cơ Lâu.

Nếu như nói trước khi hành động bọn hắn chưa từng đi Thiên Cơ Lâu, thì có quỷ cũng không tin được.

"Nói như thế, phỏng chừng tiên binh trong tay Mạnh Khánh Chi cũng là do vị đó ban cho."

Một vị lão nhân khẽ thở dài.

Thiên Nguyên giới giống với Tử Huyền giới, trong lịch sử đều chưa từng sinh ra Chân Tiên, chỉ có do Thiên Cơ lâu chủ ban tặng mà thôi.

"Phù Vân Sơn bị diệt cũng không oan."

Có người nhẹ giọng nói.

Có vị kia âm thầm chỉ điểm, nếu như Phù Vân Sơn có thể tránh được một kiếp, thì đó mới là gặp quỷ.

... .

"Ầm ầm!"

Bầu trời nổ nát vụn.

Mảng đất trời này hoàn toàn bị đánh tan nát, ánh sáng màu đỏ ngòm như máu nhuộm đỏ đất trời, cực kỳ thê lương, tất cả sự vật đều được phủ lên một lớp màu đỏ sáng bóng.

Đó là đế huyết khắp trời, vô số người thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng đều co thắc, trên ngực như có một tảng đá lớn đè xuống, cực kỳ khó thở.

Trong vùng huyết quang đầy trời, thần hồn chưởng giáo Phù Vân Sơn chạy trốn ra ngoài, hóa thành thần mang xé rách hư không, nhanh chóng vọt ra ngoài. Chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy tung tích

"Chạy được sao?"

Ở phía trời xa.

Mạnh Khánh Chi thu bàn tay về, lẩm bẩm nói.
"Mạnh Khánh Chi, thù này bổn tọa nhớ kỹ, không lâu nữa trên dưới Cửu U Ma Tông đều sẽ hóa thành bụi, mà tất cả chuyện này đều là do ngươi ban tặng!"
Trong lòng chưởng giáo Phù Vân Sơn đang gào thét.
Hắn ngoái lại nhìn một lần, Phù Vân Sơn vốn dĩ vô cùng huy hoàng, hiện tại đã hóa thành một vùng đất cằn cỗi, trong lòng của hắn cũng đang rỉ máu.
Cũng may chính là trước khi Phù Vân Sơn bị công phá, đã có không ít người của họ đến Thiên Nguyên giới, tuy là tỷ vạn năm truyền thừa tông môn đều phải chắp tay nhường lại cho người khác.
Nhưng bọn hắn vẫn có thể giữ lại được một chút hương hỏa. Hơn nữa.
Bọn họ còn có Diêm Ma đại đế tọa trấn Thiên Nguyên giới, lại cộng thêm một vị đại đế là hắn. Chỉ cần chữa trị khỏi thương thế thì vẫn là chiến lực cấp bậc đại đế.
Hai đế cùng tồn tại, Phù Vân Sơn chưa chắc không có cơ hội quật khởi một lần nữa.
"Thù diệt môn, bổn tọa nhất định phải khiến cho các ngươi trả giá gấp trăm nghìn lần!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn quay đầu, đôi mắt đỏ thẫm đục ngầu, sát khí lượn lờ chung quanh hồn thể, giống như một Ma Chủ phục sinh. Nơi hắn đi qua, vô số người đều lạnh run.
Hắn nhìn thoáng qua phía trước.
Giờ phút này hắn đã chạy xa mấy ngàn vạn dặm, dựa vào thực lực của Mạnh Khánh Chi thì không thể nào đuổi kịp hắn, nơi đây không có trận pháp, vậy thì có thể truyền tin cho Diêm Ma đại đế ở Thiên Nguyên giới.
Dù sao.
Thù của Phù Vân Sơn bọn họ không thể không báo, lúc này chắc chắn phải lấy lại chút vốn liếng! Nhưng hắn mới vừa lấy ngọc bội ra, còn chưa kịp truyền tin tức đi.
Trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một người thanh niên.
Người này mặc một bộ hắc bào, trẻ tuổi mà tang thương, giống như một tôn Thiên Đế xuất thế, khí huyết mênh mông như đại dương. Hắn chỉ đứng ở đó, dưới chân hắn là mây mù ngập trời.
Đây là biểu hiện của sự mạnh mẽ đến cực hạn, huyết khí ngưng tụ thành thực thể, chèn ép hư không cũng phải vặn vẹo. Cho dù hắn không nhúc

nhích nhưng giống như một vị Chúa Tể của chúng sinh, quan sát mặt đất bao la.
Bóng người này vừa xuất hiện, toàn bộ Địa Tiên giới đều sôi trào. Sau đó không khỏi khiếp sợ.
Bởi vì.
Người này thật sự là rất giống một người.
Đó chính là tộc trưởng tộc Phương thị đã mất. Nếu không phải người này trẻ tuổi hơn, hầu như vô số người đều cho rằng mình đã nhận lầm.
"Phương Hàn!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn chật vật phun ra hai chữ, trong giọng nói mang theo một chút hoài nghi.
Hắn chưa từng gặp Phương Hàn, nhưng đã từng gặp phụ thân của Phương Hàn. Hai người này rất giống nhau, hắn có thể khẳng định phụ thân của Phương Hàn đã chết rồi.
Nếu như người chết không cách nào hồi sinh, vậy thì đứng trước mặt mình nhất định chính là Phương Hàn. Nhưng Phương Hàn không phải là thiên kiêu hay sao chứ, tên của hắn xếp ngay trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng. Tuy rằng vị thứ khá cao, nhưng thực lực của hắn Thiên Cơ lâu chủ đã viết rất rõ ràng, còn chưa phải là Thánh Nhân nữa mà.
Sao có thể là một đại đế được chứ?
Hơn nữa còn là một vị đại đế đỉnh phong?
"Lúc ngươi huỷ diệt tộc Phương thị, đã từng nghĩ tới Phù Vân Sơn các ngươi cũng có ngày hôm nay?"
Phương Hàn không phủ nhận, mà tự mình mở miệng nói.
Mối thù của tộc Phương thị hôm nay sẽ được báo. Chưởng giáo Phù Vân Sơn bình thường cao cao tại thượng, gần như cao không thể với tới được, hôm nay lại giống như chó nhà có tang đứng ở trước mặt của hắn.
Khiến cho hắn ngỡ như mình đang nằm mơ.
Mỗi một lần nửa đêm tỉnh giấc, không biết hắn đã nhìn thấy bao nhiêu lần cảnh tượng như thế này, hôm nay thực sự trải nghiệm khiến cho hắn không thể tin được mọi điều trước mắt.
"Thật sự là ngươi? Sao ngươi có thể thành đại đế? Trên đời này không thể nào có phương pháp như vậy, tuyệt đối không thể nào biến ngươi từ Thiên Biến Cảnh nhảy vọt đến cấp đại đế được!"
"Cho dù ngươi có được nhiều tiềm lực đi hơn nữa cũng không thể nào đạt đến đẳng cấp này được!"

Chưởng giáo Phù Vân Sơn lui lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch vô cùng.
"Thế giới này còn rộng lớn hơn trong tưởng tượng của ngươi, có một số việc căn bản không phải ngươi có thể biết được. Tuy là Địa Tiên giới rất mạnh, nhưng trong chư thiên vạn giới cũng chỉ là một cái ao hơi lớn một chút mà thôi."
Phương Hàn nhìn lướt qua ngọc bội trong tay chưởng giáo Phù Vân Sơn, sau đó ánh mắt liếc đến, lập tức làm cho nó vỡ nát thành bột phấn.
"Tới lúc này rồi mà ngươi còn muốn truyền tin nữa sao?"
"Quá muộn rồi!"
Phương Hàn khẽ lắc đầu, đột nhiên tiến lên trước một bước. Trong nháy mắt.
Khí tức long trời lở đất cuộn trào mãnh liệt, trực tiếp đánh nát bấy thần hồn của chưởng giáo Phù Vân Sơn, khiến nó tan thành vô số tia sáng nhỏ.

Chương 529. Ngươi định đứng về phía Thiên Nguyên giới sao?

Sau một hồi lâu.
Thần hồn của đối phương mới gắng gượng hội tụ lại.
Nhìn dáng vẻ chật vật của chưởng giáo Phù Vân Sơn, sát ý trong mắt Phương Hàn càng dày đặc, hắn lạnh nhạt nói: “Đám người Diêm Ma ở Thiên Nguyên giới cũng sắp đi cùng ngươi xuống suối vàng rồi!"
"Các ngươi sẽ mau chóng được đoàn tụ với nhau!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn, nhìn thoáng qua ngọc bội trong tay bị đánh nát, hắn đơ ra trong khoảng khắc, dường như vừa đoán ra được điều gì, lẩm bẩm nói: "Thì ra là thế!"
"Nếu như bổn tọa không đoán sai, tất cả mọi thứ của ngươi hiện tại đều là do Thiên Cơ lâu chủ ban cho!"
Trong Địa Tiên giới qủa thực là không có cách nào khiến cho người ta lập tức thành đế, nhưng Thiên Cơ Lâu lại khác, bởi vì cái vị Thiên Cơ lâu chủ kia quá mức thần bí.
Bất cứ chuyện gì hắn làm đều không theo lẽ thường.
"Đại cục đã định, coi như ngươi biết được toàn bộ thì thế nào?"
Phương Hàn lạnh nhạt nói.

"Khi đó, đại đế của Phù Vân Sơn ta chết đi ở Tử Huyền giới cũng là hành động của ngươi"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn nhẹ giọng nói.
Nếu là lúc trước hắn còn không hiểu tại sao đại đế Phù Vân Sơn kia lại chết đi, nhưng hôm nay đã hiểu được toàn bộ. Bản thân Phương Hàn đã sở hữu chiến lực đại đế.
Cộng thêm Mạnh Khánh Chi ở bên cạnh hỗ trợ, phục kích một đại đế của Phù Vân Sơn cũng không phải là việc gì quá khó.
"Không sai!"
Phương Hàn gật đầu.
"Nói như vậy, tiên binh mà hôm nay Mạnh Khánh Chi sử dụng cũng là ngươi dùng một cái giá lớn để đổi lấy từ Thiên Cơ Lâu sao?"
Phù Vân Chưởng giáo lại hỏi một câu.
"Không sai!"
Phương Hàn vẫn là hai chữ đó, khẽ gật đầu.
"Quả nhiên thế!"
"Ha ha--!"
Chưởng giáo Phù Vân Sơn cười thảm một tiếng, trong lòng ngũ vị tạp trần, bây giờ hắn cũng không có hận thù đối với với Thiên Cơ Lâu. Điều duy nhất khiến hắn vô cùng hối hận chính là ban đầu vì sao mình không coi trọng sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu.
Nếu như ngay từ đầu mình cũng giống như Phương Hàn, ngay khi hai giới hợp lại với nhau đã phái người đến Thiên Cơ Lâu, dùng căn cơ vô số năm của Phù Vân Sơn để đổi lấy chỗ tốt.
Vậy thì chẳng phải hiện tại Phù Vân Sơn bọn hắn cũng có một thanh tiên binh của riêng mình? Ít nhất.
Tìm về tiên bia mà lão tổ của Phù Vân Sơn lưu lại xũng không thành vấn đề.
Có được tiên bia Phù Vân trấn áp, làm sao hai kẻ như Mạnh Khánh Chi cùng Phương Hàn có được cơ hội ngày hôm nay?
Gia sản của Phù Vân Sơn còn phong phú hơn của hai người Phương Hàn cùng Mạnh Khánh Chi rất nhiều lần. Những thứ đồ mà hai người bọn hắn lấy được, Phù Vân Sơn bọn hắn còn có thể lấy ra được nhiều hơn!
Nghĩ tới đây, Chưởng giáo Phù Vân Sơn cười thảm một tiếng, cực kỳ bất đắc dĩ. Một bước sai vạn kiếp bất phục, ngàn vạn năm truyền thừa cũng bởi vì mình coi thường sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu .

Khiến cho mình cùng toàn bộ Phù Vân Sơn lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.
"Vãng sinh thôi."
Phương Hàn lạnh nhạt mở miệng, một ngón tay điểm ra, thần hồn của Phù Vân Sơn Chủ trong hư không biến thành ánh sáng đầy trời, cứ thế biến mất không thấy tăm hơi.
"Từ nay về sau tên của Phù Vân Sơn sẽ biến mất hoàn toàn khỏi thế gian này."
Một chưởng giáo nhìn thấy chưởng giáo Phù Vân Sơn bị tiêu diệt trên bầu trời, hơi có chút tịch mịch nói.
Một thế lực cường đại bị huỷ diệt hoàn toàn trong vòng một ngày, ngay cả chưởng giáo đương đại cũng không chạy thoát được. Đây quả thực là chuyện khó có thể tin, nhưng lại là sự thực.
Tuy là.
Phù Vân Sơn vẫn còn một tia hy vọng ở trong Thiên Nguyên giới, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.
Chờ đến khi bọn họ trở về, những kẻ địch mà phải đối mặt không chỉ có hai người Mạnh Khánh Chi cùng Phương Hàn, mà những thế lực khác của Địa Tiên giới cũng không phải thiện nam tín nữ gì.
Thủ đoạn đánh chó mù đường, bỏ đá xuống giếng, thì kẻ nào trong số bọn họ đều rất biết cách dùng.
Ngay cả những thế lực bình thường có quan hệ với Phù Vân Sơn, ví dụ như Độn Thế Tiên Cung, thì trong lúc này suy nghĩ của họ cũng sẽ thay đổi.
Dù sao.
Minh hữu chỉ được xây dựng trong trường hợp thực lực của hai bên ngang nhau.
Bây giờ, Phù Vân Sơn đã mất hết tất cả, tất nhiên cũng mất đi tư cách làm đồng minh với bọn họ. Bọn họ không nhân cơ hội này mà cháy nhà mà đến hôi của thì cũng coi như là đã rất có lương tâm rồi.
"Người xuất thủ cuối cùng là Phương Hàn sao? Lão phu thấy hắn có thực lực đại đế, chẳng lẽ là lại có được gì tốt từ Thiên Cơ lâu chủ sao?"
Có người nhẹ giọng nói.
Sau cùng Phương Hàn mới xuất hiện, bóp chết Chưởng giáo Phù Vân Sơn rồi sau đó nhanh chóng biến mất. Chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi như vậy nhưng vẫn bị không ít người phát hiện được.

Tất cả bọn họ đều lấy ngọc bội nhìn kỹ nội dung bên trong, tên của Phương Hàn vẫn ở trên Vạn Tộc Thiên Kiêu Bảng, tuy rằng đã tăng lên một bậc, nhưng vẫn còn nằm trong bảng này.
Điều này chứng minh là, thực lực hiện tại của Phương Hàn chỉ duy trì trong chốc lác. Hoàn toàn không đủ để cho hắn vượt khỏi vị trí xếp hạng trên Vạn Giới Thiên Kiêu Bảng.
"Hẳn là là như thế."
Không ít người trong đầu bắt đầu xoay chuyển, trong đôi mắt họ mang theo một chút khác thường.
Có thể khiến thực lực của người ta tăng lên cấp đại đế, cho dù chỉ trong thời gian ngắn cũng khiến cho rất nhiều người động lòng. Đại đế cũng không phải là rau cải trắng, chỉ với một chiêu cuối như vậy, cũng đủ để làm con át chủ bài cuối cùng!
Đối với một vài thế lực nhỏ lẻ mà nói, bọn họ không có đế kkinh, cũng không có đế binh. Không thể nghi ngờ rằng lá bài tẩy này cực kỳ tiện lợi. Thời khắc mấu chốt, bỗng nhiên xuất hiện một vị đại đế, cũng không cần tốn quá nhiều sức mà cũng có thể nói thay đổi cả cục diện.
... . Cùng lúc đó.
Bên trong Phù Vân Sơn.
Bàn tay lớn của Mạnh Khánh Chi vồ một cái, đột nhiên vô số ngọn núi thần bị nhất lên khỏi mặt đất, vô số tài nguyên bị hắn thu vào trong không gian của nhẫn trữ vật, hắn cũng lười phân loại chi tiết một số loại dược điền, trực tiếp mang hết đi, trước tiên mang về Cửu U Ma Tông rồi tính sau.
Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, mười cái nhẫn trữ vật của hắn cũng đã được nhét đầy.
"Đáng tiếc."

Chương 530. Ngươi định đứng về phía Thiên Nguyên giới sao? (2)

Chương trước Chương sau

Mạnh Khánh Chi nhìn thoáng qua đại điện bị đánh nát vụn chung quanh, trong đôi mắt hiện lên một chút không đành lòng, những kiến trúc này vẫn còn sáng bóng lộng lẫy, bên trên hiện đầy hoa văn.
Ngay cả chất liệu cũng bất phàm.
Đáng tiếc đã bị một kích vừa rồi phá hủy không còn chút gì.

Nếu như có thể dọn đi toàn bộ, nói không chừng cũng là một phần của cải đáng giá.
"Phù Vân Sơn không đúng là quá giàu có, không biết những tông môn khác của Địa Tiên giới thì như thế nào, nếu như đều giống như vậy, nếu như lão phu huỷ đi bảy tám cái tông môn, chẳng phải Cửu U Ma Tông ta sẽ một bước lên trời sao?"
Mạnh Khánh Chi mơ mônghnói.
Ý nghĩ này, hắn cũng chỉ dám tưởng tượng trong đầu mà thôi.
Nếu thật sự bảo hắn làm như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không dám, cho dù là bây giờ thì hắn cũng không dám nán lại thêm chút nào nữa, bởi vì hắn hiểu rằng không lâu sau sẽ có những người khác của Địa Tiên giới chạy tới.
Kéo dài thêm một lúc nữa, nói không chừng hắn sẽ không còn bỏ chạy nữa.
Lúc mà Mạnh Khánh Chi đang bận rộn không ngừng.
Phương Hàn từ đằng xa đi trở lại.
"Sao rồi?"
Mạnh Khánh Chi liếc mắt nhìn Phương Hàn, tùy ý hỏi.
"Chuyện hôm nay đa tạ tiền bối."
Phương Hàn không nói thêm gì, hắn chắp tay về phía Mạnh Khánh Chi.
Hôm nay nếu không có Mạnh Khánh Chi, chỉ dựa vào một mình hắn, cùng lắm chỉ là quấy rối được Phù Vân Sơn một chút mà thôi, nếu muốn công phá được sơn môn gần như là chuyện không thể nào.
Nếu như sơ xẩy một chút, thậm chí có khả năng hắn phải vĩnh viễn nằm lại nơi này.
"Không cần nói cảm ơn, lão phu cũng không phải muốn giúp ngươi."
Mạnh Khánh Chi khoát tay áo, không thèm để ý chút nào nói.
"Chưởng giáo Phù Vân Sơn đã bị ngươi tiêu diệt rồi?"
“Dạ.”
Phương Hàn gật đầu.
Đây ít nhiều cũng là công lao của Mạnh Khánh Chi đã đánh nát thân thể đối phương, nếu không chỉ dựa vào chính hắn, muốn đánh bại đối phương sẽ không biết phải mất boa nhiêu lâu nữa. Chớ đừng nói chi đến việc muốn tiêu diệt đối phương.
"Xem ra đại thù tộc Phương thị của ngươi đã được báo."
Mạnh Khánh Chi khẽ cười nói.
Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua Phương Hàn, nhìn lên trên một ngọn núi, nơi chỗ kia là hộ đạo giả của Phương Hàn đang mang theo không ít người,

nhìn bên ngoài rất chật vật.
. . . ...
Không cần đoán Mạnh Khánh Chi cũng biết.
Những người này hẳn đều là tộc nhân của tộc Phương thị còn sống sót, trong đó mạnh nhất chỉ là Thánh Nhân Vương. Những người có tu vi cao đã bị Phù Vân Sơn trừ khử lâu rồ.
Nhưng kể cả có là như vậy, chờ những người này hồi phục lại thì vẫn là một thế lực không thể khinh thường.
"Vẫn chưa xong, đại địch của tộc Phương thị không chỉ có một mình Phù Vân Sơn."
Phương Hàn lắc đầu.
Lúc trước có rất nhiều thế lực huỷ diệt tộc Phương thị , Phù Vân Sơn chỉ là kẻ dẫn đầu mà thôi. Bây giờ còn có nhóm thế lực của Độn Thế Tiên Cung vẫn còn tồn tại.
Xét về căn cơ, những thế lực này cũng không yếu hơn Phù Vân Sơn.
Có vết xe đổ của Phù Vân Sơn lúc trước, muốn dùng cùng một thủ đoạn để huỷ diệt Độn Thế Tiên Cung là gần như không thể.
... ...
"Vậy tiếp theo ngươi tính thế nào, tiếp tục ở lại Địa Tiên giới?"
Mạnh Khánh Chi hiếu kỳ hỏi một câu.
"Ta dự định... . . . ."
Phương Hàn nhìn thoáng qua tộc nhân đằng sau lưng, lại nhìn Mạnh Khánh Chi một chút, nhẹ giọng nói: "Ta dự định mang theo tộc nhân đến Thiên Nguyên giới... . ."
Hắn hiểu được nếu mình tiếp tục lưu lại Địa Tiên giới, rất khó kiếm được một chỗ an ổn, nói không chừng sẽ lần nữa bị người ta hủy diệt tông môn.
Lúc này chỉ có đến Thiên Nguyên giới mới có một chút hi vọng sống.
Mặc dù là Thiên Nguyên giới đang bị Địa Tiên giới công phạt.
"Ừm?"
Mạnh Khánh Chi nghe vậy, đôi mắt khẽ híp lại, sâu trong đáy mắt trong lơ đãng lóe lên một tia hàn quang. Hiện tại Thiên Nguyên giới đang đối địch cùng Địa Tiên giới.
Có thể nói cục diện tứ bề thọ địch.
Lúc này Phương Hàn lại mang theo tộc nhân đến Thiên Nguyên giới, khiến cho hắn không thể không liên tưởng đến chuyện không hay. Một tên

Phương Hàn thì cũng thôi đi, nhưng lần này Phương Hàn cứu ra cũng không ít tộc nhân.
Trong đó có không ít Thánh Nhân Vương còn sống, nếu như bọn họ đi Thiên Nguyên giới, nhất định phải tìm một nơi nương thân, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ phát sinh va chạm.
Hắn cũng không muốn chỉ vì một lần làm việc thiện của mình, kết quả lại tạo cho Thiên Nguyên giới một cường địch.
"Tiền bối không nên hiểu lầm."
Phương Hàn cảm nhận được không khí chung quanh trở nên lạnh lẽo, lập tức vội vàng giải thích: "Vãn bối không dám nảy sinh ra ý đồ bất chính đối với Thiên Nguyên giới, chẳng qua là muốn hiến một phần sức mọn cho Thiên Nguyên giới mà thôi."
"Ồ?"
Lông mày Mạnh Khánh Chi nhướn lên, khẽ cười nói: "Ngươi định đứng về phía Thiên Nguyên giới sao?"
"Không sai."
Phương Hàn gật đầu làm.
"Hiếm thấy ai có được tấm lòng như ngươi."
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi giacn ra, không còn lạnh lùng như vừa rồi nữa.
Hắn nhận biết được giá trị của Phương Hàn. Đối phương có không ít lá bài tẩy, hơn nữa còn có một thanh tiên binh trong tay. Tuy rằng hắn cảm giác là tiên binh này có chút vấn đề.
Nhưng rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào, nhất thời nửa khắc hắn hắn không thể phát hiện ra được.
Không cần nghi ngờ là nếu như Phương Hàn cầm tiên binh gia nhập vào Thiên Nguyên giới, đối với hiện trạng của Thiên Nguyên giới bây giờ là ngay cả một Chân Tiên cũng không có mà nói, xem như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.
"Đại ân đại đức của tiền bối, vãn bối không có gì báo đáp, có thể dốc một phần sức lực cho Thiên Nguyên giới, cũng là việc mà vãn bối nên làm."
Phương Hàn thở ra một hơi, nỗi lo lắng trong lòng hắn rốt cuộc đã lắng xuống. Vừa rồi hắn rất lo lắng Mạnh Khánh Chi sẽ đột nhiên trở mặt.
Lá bài tẩy của mình tổng cộng chỉ có thể sử dụng ba lần, vừa rồi đã là lần thứ ba, trong lòng Mạnh Khánh Chi biết rõ, nếu như hắn lựa chọn ra tay thì mình chỉ có thể mang theo tộc nhân nhanh chóng thoát đi.
Nhưng lúc này.

Mạnh Khánh Chi lại không động thủ.
Có thể là bị mình hù dọa, dù sao thì cây đèn cổ trong tay mình chỉ là một bí bảo, cũng không được coi là tiên binh, nhưng mình lại nói với Mạnh Khánh Chi rằng đây là một tiên binh.

Chương 531. Bản đế liều mạng với các ngươi.

Có được sự uy hiếp này, thực lực của Mạnh Khánh Chi có mạnh hơn nữa thì trước khi động thủ cũng phải suy nghĩ một chút.
"Căn cơ của Phù Vân Sơn thâm hậu, ngươi mau nhìn xem có có thể lấy được thứ gì không, chậm trễ một chút nữa, chỉ sợ chúng ta sẽ không đi được."
Mạnh Khánh Chi hài lòng nhìn Phương Hàn, sau đó đưa ánh mắt nhìn lên bầu trời. Tuy là cách cực xa, bầu trời vẫn thoáng đãng, mây trôi lững lờ, nhưng trực giác nói cho hắn biết.
Lúc này.
Có vô số cường giả Địa Tiên giới đang chạy tới đây.
Nơi đây xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, nếu như một vài nhân vật kinh khủng không đến nhìn một chút, bất kể như thế nào cũng có chút không bình thuwongf. Một khi những người đó chạy tới, sợ rằng hai người mình cũng phải rất khó để thoát thân.
Bây giờ hắn không bố trí trận pháp, mà một lúc sau Phương Hàn cũng sẽ trở về nguyên hình, căn bản không thể nào là đối thủ của những người khác trong Địa Tiên giới.
"Dạ."
Động tác Phương Hàn không chậm, hắn chắp tay, nhanh chóng thu hết căn cơ của Phù Vân Sơn lưu lại vào trong không gian của nhẫn trữ vật.
Sau nửa canh giờ.
Sau khi hai người xác nhận không còn lại thứ gì nữa mới nhanh chóng rời đi. Sau khi hai người rời đi, không tới một khắc đồng hồ.
Trên bầu trời Phù Vân Sơn.
Bầu trời rạn nứt.
Mấy bóng người cường đại bước ra, mỗi một người đều có thân hình vĩ ngạn, khí tức như vực sâu biển lớn. Ngay khi bọn hắn bước ra, một cỗ khí

thế như đại dương, bao phủ khắp trên trời dưới đất.
Giống như thần linh chúa tể của chúng sinh, ngạo nghễ quan sát chúng sinh, nhất cử nhất động đều có bóng dáng của thiên địa pháp tắc, khủng bố tới cực điểm.
"Không có ở đây."
"Xem ra Mạnh Khánh Chi đã rời đi."
Một bóng người vô thượng, đôi mắt nhấp nháy, trong đáy mắt là cả một vùng biển sao chìm nổi, vô số ngôi sao sinh rồi bị hủy diệt, cực kỳ đáng sợ.
"Hành động cũng thật nhanh!"
Bên cạnh.
Một nam tử mặc kim bào, cả người ánh lên ánh kim quang, phù hiệu như ẩn như hiện khắp người hắn, vô cùng cao quý, giống như một Thần Hoàng trên đời.
Ánh mắt của hắn lướt qua đống đổ nát của Phù Vân Sơn, trong đôi mắt có sát ý lượn lờ, lạnh nhạt nói: "Vô số năm căn cơ của Phù Vân Sơn, cuối cùng tất cả đều trở thành của để dành cho Mạnh Khánh Chi, thủ đoạn của tên Mạnh Khánh Chi kia cũng thật ghê gớm!"
"Xưa nay Độn Thế Tiên Cung có qua lại cùng Phù Vân Sơn, bây giờ Phù Vân Sơn bị diệt, chẳng lẽ Độn Thế Tiên Cung các ngươi không nên báo thù cho bọn hắn sao?"
Một bóng người hư ảo, nhàn nhạt hỏi.
"Ừm?"
Nam tử mặc kim bào nhướng mày, nhìn thoáng qua người vừa nói, sau đó đưa mắt nhìn về hướng Thiên Nguyên giới, lạnh lùng nói: "Không cần đạo hữu nhắc nhở, Độn Thế Tiên Cung chúng ta tự có tính toán của riêng mình!"
"Vậy thì đạo hữu nên sớm hành động."
Bóng người hư ảo từ chối cho ý kiến, sau khi khẽ cười một tiếng, tiếp tục mở miệng nói: "Người huỷ diệt Phù Vân Sơn không chỉ có riêng một người Mạnh Khánh Chi, đồng hành cùng hắn còn có Phương Hàn!"
"Nếu như ta nhớ không lầm, trong những thế lực huỷ diệt tộc Phương thị trước đây, thì Độn Thế Tiên Cung các ngươi cũng góp không ít sức, sau này Phương Hàn trưởng thành, đối với Độn Thế Tiên Cung mà nói cũng là một rắc rối lớn ."
"Lời này của đạo hữu có ý gì?"

Ánh mắt của nam tử mặc kim bào hơi nheo lại, giọng điệu không khỏi lạnh hơn mấy phần.
"Không có gì."
"Chỉ là có ý tốt nhắc nhở các ngươi một chút mà thôi."
Bóng người hư ảo nói như không có chuyện gì.
"Hừ!"
Nam tử mặc kim bào nghe vậy, vẻ mặt nghiêm nghị hừ lạnh một tiếng, đôi mắt nhìn xuống đống đổ nát bên dưới, không biết đang suy nghĩ điều gì.
Sau một hồi lâu.
Hắn lấy ra một miếng ngọc bội, nhanh chóng truyền một tin tức ra ngoài.
... .
Không mất bao lâu.
Thiên Nguyên giới.
Bên ngoài Đại Hoang thành.
"A --!"
Một tiếng gào thét tê tâm liệt phế, khiến bầu trời vỡ vụn, một nam tử áo đen đứng sừng sững trên bầu trời, khí huyết như biển lớn, mênh mông cuồn cuộn khắp tinh không vô ngần. . . . .
Hai tròng mắt hắn hiện đầy tơ máu, bắn ra hai đạo thần mang, phá không bay lên, chấn động cổ kim, xuyên qua tam thập tam thiên.
Sau đó.
“ầm” một tiếng, cả người nam tử bừng lên ánh lửa cao vạn trượng, thiêu đốt sạch sẽ tất cả mọi thứ chung quanh, không biết bao nhiêu sinh linh đang chạy tới Đại Hoang thành, tất cả đều tránh ra xa.
Cổ khí tức này thật là đáng sợ.
Ngay lập tức, rất nhiều người đã cảm nhận được chủ nhân của khí tức này chính là một vị đại đế, vì vậy không dám tới quá gần, bởi vì bọn họ phát hiện ra tình trạng của vị đại đế này dường như có chút không đúng.
Sợ vạ lây đến người vô tội.
"Người kia là ai?"
"Không biết nữa, chắc là một vị đại đế của Thiên Nguyên giới ta?"
" Đại đế Thiên Nguyên giới sẽ tùy tiện phơi bày uy thế của bản thân ở gần Đại Hoang thành sao? Hơn nữa nhìn dáng vẻ, dường như vị đại đế này gặp phải chuyện gì lớn... . . . ."
"Người này hình như là đại đế thế giới khác, lúc trước khi tiến vào Đại Hoang thành vô cùng huênh hoang, nhưng chẳng biết tại sao đến nay hắn

vẫn chưa rời đi."
... .
Không ít sinh linh Thiên Nguyên giới, nhìn cảnh tượng phía xa mà hết hồn.
Bọn họ không nghĩ ra, một vị đại đế rốt cuộc gặp phải chuyện gì mới có thể nổi giận như vậy, chỉ với sát khí khuếch tán ra ngoài kia cũng đủ cho rất nhiều người vỡ vụn tâm thần.
Nếu như đứng gần hắn, sợ rằng vô số tu luyện giả đều sẽ hóa thành tro bụi ngay lập tức.
"Phương Hàn! Mạnh Khánh Chi!"
"Bản đế liều mạng với các ngươi!"
Lời nói lạnh như băng, quanh quẩn trong thiên địa, không có bất kỳ cảm xúc gì, bất kỳ ai nghe được câu nói này đều như rơi vào hầm băng, tay chân lạnh buốt.
Giọng nói này quá kinh khủng.
Ẩn chứa sát ý vô hạn, đủ để khiến cho thần hồn người khác giao động.
Diêm Ma đại đế đứng ở trên không trung, tay áo bay phất phới, đôi mắt gần như biến thành màu đỏ như máu, giống như một con hung thú đang muốn cắn người.
Bất kể là như thế nào hắn cũng không ngờ được một người bị hắn nhốt ở trong Đại Hoang thành, rốt cuộc làm thế nào lén chạy tới Địa Tiên giới được.

Chương 532. Chính là Cửu U Ma Tông của các ngươi.

Tới Địa Tiên giới thì cũng thôi đi, mấu chốt là còn huỷ diệt Phù Vân Sơn.
Nếu như hắn có thể phát hiện Phương Hàn từ trước, thì sao Phù Vân Sơn lại có kết cục này?
Càng làm cho hắn không nghĩ tới chính là Phù Vân Sơn bị diệt thì cũng thôi đi, vậy mà từ đầu tới cuối ngay cả một tin tức cũng không được truyền ra, nếu không phải có một vị đạo hữu Độn Thế Tiên Cung nói cho hắn biết.
Nói không chừng.
Bây giờ hắn còn chưa hay biết gì.
"Cửu U Ma Tông!"

Đôi mắt Diêm Ma đại đế lạnh như băng, ánh mắt này khiến cho vạn tộc sinh linh ở đây đều phải kinh hãi, hắn liếc mắt qua bất kỳ chỗ nào, phía sau lưng người đó đều phát lạnh, vô cùng kinh dị.
"Không cần phải tồn tại nữa!"
Diêm Ma đại đế lên tiếng lần nữa.
Cả người hắn tỏa ra ánh sáng trùng thiên, chiếu sáng tỷ vạn dặm, giống như một vị Ma Chủ trở về từ vực sâu, ánh sáng chấn động xuyên qua nhật nguyệt, uy nghiêm mà cường đại, khí huyết ầm vang.
Hắn đưa một bàn tay ra, bầu trời cách đó không xa bị nghiền nát, một cây trường kích bay tới, sát khí kinh thế, tỏa ra vô số thần quang, hàn ý xuyên thấu cổ kim.
Cầm đại kích trong tay, giờ khắc này Diêm Ma đại đế dường như hóa thân thành một vị chiến thần bất bại, giáng xuống đất trời.
Sau đó.
Hắn bước ra một bước, trực tiếp chạy về phía Cửu U Ma Tông.
Lần này đi, hắn nên đòi lại chút vốn liếng về cho Phù Vân Sơn, đợi sau khi huỷ diệt Cửu U Ma Tông, hắn sẽ chạy đi chặn đánh Mạnh Khánh Chi. Hắn tự tin rằng với thực lực của mình thì chắc chắn là Mạnh Khánh Chi không thể bì kịp.
Trong khoảnh khắc Diêm Ma đại đế rời đi. Bên trong Đại Hoang thành.
Bên trong một tòa lầu các
Dương Khâu bỗng nhiên bừng tỉnh, hắn đứng dậy, đi ra bên ngoài, nhìn ra cảnh tượng xa xa bên ngoài Đại Hoang thành, trên mặt mang vẻ lo lắng không nguôi.
"Vị đại đế vừa rồi mới hét lên đến từ Địa Tiên giới sao?"
"Chẳng lẽ... ... ."
"Lão tổ cùng Phương Hàn đi đến Địa Tiên giới thực sự đã huỷ diệt một thế lực cường đại nào đó, bây giờ người ta muốn bắt đầu trả thù Cửu U Ma Tông rồi sao?"
Dương Khâu cảm thấy nhứt cả răng. Đây chính là đại đế đấy!
Lão tổ còn chưa trở về, sao mà chống đỡ được đây?
Cho dù là lão tổ có đến, nói thật trong lòng Dương Khâu cũng không chắc chắn, thật sự là thời gian Mạnh Khánh Chi thành đế quá ngắn, căn bản không thể sánh được với một số người thành đế đã lâu đời.
Nếu như có thể cho Mạnh Khánh Chi đầy đủ thời gian bày binh bố trận thì cũng thôi đi, nhưng lúc này người ta đã trên đường tới Cửu U Ma Tông,

làm sao còn có thời gian bố trí trận pháp được nữa chứ?
Với hộ sơn đại trận của Cửu U Ma Tông bây giờ, Dương Khâu cảm giác căn bản không chống đỡ được bao lâu nữa. E rằng Mạnh Khánh Chi còn chưa trở lại, Cửu U Ma Tông cũng đã không còn.
"Nghèo mà còn gặp cái eo... . . ."
Dương Khâu nhìn thoáng qua bầu trời, hắn có thể cảm ứng được, ở sâu trong hỗn độn còn có không ít nhân vật cường đại đang giao thủ, ngăn cản Địa Tiên giới xâm lấn.
Thiên Nguyên giới xem như đã dốc hết vốn liếng.
Những đại đế từ trong cấm khu đều xuất thế, ngăn cản sinh linh Địa Tiên giới.
Bây giờ cũng mới được một thời gian nhưng đã chút không chống đỡ nổi.
Không ít sinh linh Địa Tiên giới đã vượt giới qua đây, khuấy lên sóng gió vô biên bên trong Thiên Nguyên giới.
Đến lúc này rồi, xem ra Cửu U Ma Tông bọn họ cũng không cách nào giữ được mình nữa.
"Xem ra, ta lại phải đi Thiên Cơ Lâu một lần."
Dương Khâu thì thào nói. Lúc này.
Ngoại trừ Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, hắn thực sự không nghĩ ra bên trong Thiên Nguyên giới còn có ai có thể giúp được Cửu U Ma Tông một tay. Sau một lát.
Dương Khâu đi vào bên trong Thiên Cơ Lâu.
Tuy là bên ngoài đang lật trời, nhưng bên trong Thiên Cơ Lâu lại không cảm giác được một chút không khí nào, khắp nơi lượn lờ vô số đạo vận, khiến cho tâm trạng của người ta không tự chủ được mà tĩnh lại.
"Vãn bối Dương Khâu tham kiến tiền bối!"
Sau khi tiến vào trong Thiên Cơ Lâu, Dương Khâu lấy lại bình tĩnh, cung kính hành lễ nói.
"Tới rồi?"
Trong tay Lý Vân cầm một quyển cổ tịch, nghe thấy tiếng nói, ngẩng đầu liếc liếc mắt nhìn Dương Khâu, chỉ chỉ cái ghế cách đó không xa, tùy ý nói: "Ngồi đi."
"Đa tạ tiền bối."
Dương Khâu gật đầu, ngồi xuống cá ghế trước mặt Lý Vân, hắn len lén quan sát sắc mặt Lý Vân, nhẹ giọng hỏi: "Tiền bối, vừa rồi ở bên ngoài Đại Hoang thành có một vị đại đế phát ra uy áp bản thân, trong lúc nhất thời

làm cho rất nhiều người hoảng sợ. Hắn làm như vậy quả thực không coi ai ra gì, dù sao Đại Hoang thành chính là địa phương thần thánh nhất Thiên Nguyên giới."
"Đừng nói chi là một vị đại đế, cho dù là Chân Tiên tới đây cũng không thể làm càn như thế... . . . ."
"Không biết tiền bối định làm thế nào?"
"Ồ?"
Lý Vân nghe vậy, trong lòng có chút buồn cười, hắn thả cổ tịch trong tay xuống, đôi mắt nhìn Dương Khâu không nháy một cái, tùy ý nói ra: "Ngươi đang muốn mượn đao giết người?"
"Tính toán chi li, nhưng lại nghe rất có lý!"
"Tiền bối nói đùa."
Dương Khâu cười khan một tiếng, hắn biết chút tính toán của mình chắc chắn là không thể gạt được tiền bối, nên trực tiếp không thèm đếm xỉa đến, nịnh nọt nói ra: "Vãn bối cũng là nghĩ cho tiền bối, nếu không phải thực lực của vãn bối không đủ thì vừa rồi đã xuất thủ, tiêu diệt tên cuồng đồ kia, khiến cho hắn hiểu được Đại Hoang thành không phải là địa phương hắn có thể giương oai!"
"Thật sao?"
Lý Vân như cười mà như không nói.
"Thật còn hơn vàng!"
Giọng điệu Dương Khâu vô cùng chính nghĩa, có một loại khí khái chính trực uy nghiêm. Người nào không biết, nhìn tác phong của hắn bây giờ, căn bản không nhìn ra được hắn chính là một kẻ trong ma đạo.
"Nhưng mà Diêm Ma đại đế kia vẫn chưa dương oai ở trong Đại Hoang thành, cũng chưa từng tạo nên bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Đại Hoang thành.”
Lý Vân thuận tay cầm lấy cổ tịch, lần nữa lật một tờ, tùy ý nói.
Trận pháp Đại Hoang thành đã được hắn củng cố mấy lần rồi, đây cũng nhờ vào số điểm thiên cơ mà hắn tích lũy được trong khoảng thời gian này, chỉ riêng cổ tịch về các loại trận pháp, không biết là hắn đã đổi bao nhiêu cuốn.

Chương 533. Phải xem ba ngày cuối cùng này?

Chương trước Chương sau

Có thể nói, Đại Hoang thành hôm nay, đừng nói là Chân Tiên, cho dù là kẻ có đẳng cấp cao hơn tới đây cũng phải nee phục. Chỉ là một vị đại đế, hắn còn không thèm để vào mắt, không cần kích hoạt toàn bộ trận pháp, mà ngay đến cả một phần nhỏ bé của trận pháp cũng có thể dễ dàng tiêu diệt Diêm Ma đại đế.
"Khụ khụ."
Dương Khâu vội ho một tiếng, ngượng ngùng nói: "Diêm Ma đại đế biết rõ cách đó không xa chính là Đại Hoang thành, nhưng vẫn dám làn càn như thế, chẳng phải là không coi ai ra gì sao?"
"Theo ta được biết thì lại không phải như vậy."
Lý Vân lật một tờ cổ tịch, liếc mắt nhìn Dương Khâu một cái, nhàn nhạt nói: "Nếu không phải Mạnh Khánh Chi huỷ diệt Phù Vân Sơn, tại sao hắn lại nổi giận như vậy?"
"Lúc này, nơi nguy hiểm nhất cũng không phải là chỗ nào khác mà chính là Cửu U Ma Tông của ngươi, lấy tốc độ của một vị đại đế, có lẽ không bao lâu sau, Diêm Ma đại đế đã chạy tới trước sơn môn của Cửu U Ma Tông."
"Lúc này Mạnh Khánh Chi không có trong Cửu U Ma Tông, sợ rằng không bao lâu nữa sơn môn của ngươi sẽ dẫm vào vết xe đổ của Phù Vân Sơn."
“Chuyện này... ...”. Dương Khâu nghẹn lời.
Mới vừa rồi hắn còn muốn thăm dò thái độ của Thiên Cơ lâu chủ một chút, nếu như Thiên Cơ lâu chủ tiền bối bất mãn với cái vị Diêm Ma đại đế kia. Vậy thì không gì có thể tốt hơn được nữa. Có Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ, Diêm Ma đại đế kia chắc chắn không thể gây nên bất kỳ sóng gió gì.
Nếu như lâu chủ tiền bối bóp chết hắn, Cửu U Ma Tông sẽ có thể an toàn vượt qua một kiếp, nhưng ai có thể nghĩ tới Thiên Cơ lâu chủ tiền bối căn bản không thèm để ý đến chuyện vừa rồi.
Bởi như vậy mà Cửu U Ma Tông gặp rắc rối rồi.
"Tiền bối có cách nào để cho Cửu U Ma Tông bình yên vượt qua một kiếp này không?"
Dương Khâu mím môi một cái, lấy ra một gốc linh dược cấp Chuẩn Đế từ trong nhẫn trữ vật, đặt ở trước mặt Lý Vân, nhẹ giọng hỏi.
"Không đủ."
Lý Vân liếc mắt một cái, tùy ý phun ra hai chữ.
"Không đủ sao?"
Trên mặt Dương Khâu mang theo vẻ bất đắc dĩ, hắn đã sớm đoán được kết quả này, thế nhưng cũng chẳng còn cách nào. Dù sao.

Hắn cũng chỉ là chưởng giáo Cửu U Ma Tông, nhìn bên ngoài thì vẻ vang không gì sánh được, nhưng tài nguyên mà có thể sử dụng được lại chẳng có bao nhiêu. Bên trên hắn còn có mấy vị thái thượng trưởng lão.
Thực lực của mỗi một người đều là Thánh Nhân Vương, thậm chí là Đại Thánh.
Nhất là trên đầu bọn hắn còn có vị lão tổ Mạnh Khánh Chi nữa, hắn mới chân chính là phát ngôn của Cửu U Ma Tông. Lúc này hắn có thể lấy ra một gốc linh dược cấp Chuẩn Đế đã coi như là cực hạn.
Hiện nay.
Diêm Ma đại đế đã chạy tới Cửu U Ma Tông.
Sai trưởng lão trong tông môn mang một ít tài nguyên qua đây là chuyện không thực thế.
"Tiền bối còn có cách nào khác có thể giúp cho Cửu U Ma Tông tránh được một kiếp này không?"
Dương Khâu chưa từ bỏ ý định nói.
Dùng một gốc linh dược cấp Chuẩn Đế để đổi lấy sự bình yên của một tông môn lớn, thấy thế nào cũng có chút hão huyền. Cho dù là chính Dương Khâu cũng cảm thấy có chút không thực tế.
"Tất nhiên là có."
Lý Vân khẽ cười nói.
"Thật sao?"
Dương Khâu có chút không dám tin tưởng, suýt chút nữa cho rằng mình đã nghe lầm, hắn hỏi lại lần nữa: "Lời này của tiền bối là thật?"
"Ta đã lừa ngươi bao giờ chưa?"
Lý Vân hỏi ngược lại.
"Cái này... . . . Cũng đúng."
Dương Khâu gật đầu.
Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, từ trước đến nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh, mỗi một câu hắn nói ra đều trở thành sự thật, đúng là chưa từng lừa gạt bất cứ người nào.
"Không biết biện pháp tiền bối nói đến là. . ."
"... . .?"
"Kia."
Khóe mắt Lý Vân liếc qua một miếng ngọc bội đặt trên mặt bàn, cười nói: "Đây chính là biện pháp mà ngươi muốn."
"Ừm?"

Dương Khâu nhìn theo ánh mắt của Lý Vân, khi hắn nhìn thấy ngọc bội, sắc mặt hơi thay đổi một chút. Từ lúc bắt đầu tiến vào hắn đã nhìn thấy miếng ngọc bội này rồi.
Có điều ngay từ đầu hắn cũng không để ý đến.
Bây giờ xem ra, miếng ngọc bội này là do tiền bối chuẩn bị cho mình, dường như hắn đã sớm dự đoán được tất cả mọi chuyện rồi.
Dương Khâu đưa tay cầm miếng ngọc bội lên, thần thức dò vào trong đó.
Sau khi xem kỹ nội dung bên trong, lông mày của hắn vẫn nhíu chặt như trước, không hề giãn ra chút nào.
"Tiền bối... . . . . ."
"Như những gì viết trong miếng ngọc bội này, Cửu U Ma Tông của chúng ta chỉ có thể chống đỡ được nhiều nhất là ba ngày thôi sao?"
Dương Khâu không chắc chắn nói.
Trong ngọc bội ghi lại phương pháp bố trí một trận pháp, nếu như bày bố xong ra có thể giúp cho Cửu U Ma Tông kéo dài hơi tàn một khoảng thời gian, nhưng như đã nói từ trước, ba ngày thời gian thật sự là quá ngắn.
Căn bản không đủ để làm điều gì.
E rằng sau ba ngày, Mạnh Khánh Chi còn chưa kịp trở lại.
Khi đó Cửu U Ma Tông bọn họ vẫn không tránh được nguy cơ bị hủy diệt.
Hơn nữa.
Thiên Nguyên giới bây giờ chiến loạn khắp nơi, rời đi thì dễ dàng nhưng trở về lại khó khăn. Khắp nơi trên Thiên Nguyên giới đều là sinh linh của Địa Tiên giới, không cẩn thận sẽ xông vào trong chiến trường.
Đến lúc đó Mạnh Khánh Chi cũng khó mà thoát thân, còn nói gì đến giải cứu Cửu U Ma Tông chứ?
"Ngươi cho rằng ba ngày không đủ sao?"
Lý Vân ngẩng đầu, thong thả ung dung nói.
"Tiền bối, dù sao Diêm Ma đại đế kia cũng là một vị đại đế, thực lực còn không kém. Nếu như hắn một lòng muốn công phá Cửu U Ma Tông, thực sự là ba ngày có hơi ngắn... . ."
Dương Khâu yếu ớt nói.
Hơn nữa. . . .
Dương Khâu cầm một miếng ngọc bội truyền tin trong tay, khóc không ra nước mắt nói: "Vãn bối trước khi tới Thiên Cơ Lâu đã từng hỏi qua lão tổ, nếu như hắn muốn trở lại Thiên Nguyên giới,... ít nhất ... Cũng phải sau nửa tháng nữa."

Chương 534. Phải xem ba ngày cuối cùng này? (2)

Khác với lúc đi tới Địa Tiên giới, muốn trở về lại không đơn giản như vậy.
Mạnh Khánh Chi gây ra động tĩnh lớn như vậy, danh tiếng của hắn ở Địa Tiên giới đã cực kỳ thúi, chưa đến mức khiến người ta đánh đuổi, nhưng cũng không kém bao nhiêu.
Có lẽ những Chân Tiên kia không thèm ra tay với Mạnh Khánh Chi.
Nhưng một số đại đế tuyệt đối không ngại xuất thủ tiêu diệt Mạnh Khánh Chi. Dù sao trong tay hắn có không ít thứ tốt. Nếu như có thể bắt giữ được cả Phương Hàn, nói không chừng còn có thể thu một được thanh tiên binh vào tay.
Cũng chính vì vậy có thể nói một câu.
Đường trở về nhà của Mạnh Khánh Chi xa quá đỗi.
"Nếu như Cửu U Ma Tông muốn tránh được một kiếp, chưa chắc đã cần đến Mạnh Khánh Chi xuất thủ. Hơn nữa ngươi cho rằng Mạnh Khánh Chi xuất thủ thực sự có thể bảo vệ Cửu U Ma Tông sao?"
Lý Vân từ tốn nói.
"Ý Tiền bối nói là sẽ có những người khác đứng ra trợ giúp Cửu U Ma Tông sao?"
Trong mắt Dương Khâu sáng lên, không thể tin nói.
Dương Khâu coi như hiểu rõ thực lực lão tổ nhà mình, tuyệt đối không phải là đối thủ của Diêm Ma đại đế, nhưng nếu như có một đại đế cấm khu của Thiên Nguyên giới đứng ra, thì chuyện này khó mà nói trước được.
Dù sao.
Tuy là Thiên Nguyên giới yếu, nhưng trong một số cấm khu vẫn có mấy vị đại đế có thể đọ sức với Diêm Ma đại đế.
Nhưng vấn đề là những đại đế này có người thì đã bước ra khỏi cấm khu, đi tới chiến trường Địa Tiên giới, còn có người lại lựa chọn bế quan, bàng quan với tất cả mọi việc.
Thời khắc mấu chốt này, có ai lại ra mặt giúp đỡ Cửu U Ma Tông?
"Thiên Nguyên giới chống đỡ tới bây giờ, gần như đã đến cực hạn rồi."
Lý Vân không trả lời câu hỏi của Dương Khâu, ngược lại thuận miệng nói một câu không đầu không đuôi, khiến cho Dương Khâu không hiểu ra sao.

Trong thời gian ngắn không hiểu được Lý Vân muốn nói điều gì.
Vốn dĩ Thiên Nguyên giới không phải là đối thủ của Địa Tiên giới, đây là sự thực mọi người đều biết. Trước đây.
Chẳng phải là Tử Huyền giới vừa đối mặt với Địa Tiên giới đã dễ dàng sụp đổ sao?
Thiên Nguyên giới bọn họ dựa vào việc mua tin tức của Thiên Cơ Lâu, kiên trì chống đỡ được chừng nửa tháng, còn trong tình trạng là không có Chân Tiên tham gia, miễn cưỡng ngăn chặn được phần lớn sinh linh Địa Tiên giới ở bên ngoài thế giới, có thể nói đã là kỳ tích.
Cho đến hôm nay, sinh linh tiến vào Thiên Nguyên giới cũng chỉ có lác đác mấy thế lực mà thôi.
"Ý của tiền bối là Thiên Nguyên giới sẽ thua sao?"
Dương Khâu thăm dò hỏi một câu.
Tông môn của mình bị diệt chuyện nhỏ, nếu như toàn bộ Thiên Nguyên giới cũng bị mất, vậy thì chuyện lớn rồi. Đến lúc đó thiên hạ to lớn, nhưng sẽ không có đất dung thân cho Cửu U Ma Tông.
"Đúng vậy."
Lý Vân gật đầu, không hề phủ nhận.
"Cái này... . . ."
Dương Khâu giật mình.
Hắn không nghĩ tới mình vừa tới Thiên Cơ Lâu lại dễ dàng biết được một tin tức như vậy, nhưng tin tức này lại khiến cho hắn phải tuyệt vọng.
Thiên Nguyên thật sự bại trận sao?
Không phải tiền bối nói là có cơ hội chuyển bại thành thắng sao? Cơ hội đâu?
"Đối với toàn bộ Thiên Nguyên giới mà nói, một mình Mạnh Khánh Chi nhỏ bé không đáng kể, hắn có trở về hay không cũng không thể thay đổi thế cục của cuộc chiến, mà Cửu U Ma Tông ngươi cũng chỉ là hạt muối bỏ biển mà thôi."
"Kiếp nạn của thiên hạ đến rồi, nếu như có thể kiên trì đến một khắc cuối cùng, tất nhiên chuyển nguy thành an, nếu như không kiên trì được. . ."
Lý Vân nói tới chỗ này cũng không cần phải nhiều lời nữa, thuận tay cầm cổ tịch lên đọc. Vừa rồi hắn nói đã đủ nhiều rồi.
Nếu như Dương Khâu còn không hiểu được, vậy thì hắn cũng bó tay.
"Ý của tiền bối là tương lai kết quả của Thiên Nguyên giới như thế nào thì phải nhìn vào ba ngày cuối cùng này sao?"

Hình như là Dương Khâu đã lĩnh ngộ được điều gì, hai mắt hắn sáng lên, nhẹ giọng hỏi.
Nhưng mà.
Lý Vân chỉ lẳng lặng đọc cổ tịch, tùy ý liếc mắt nhìn Dương Khâu, sau đó một ngón tay khẽ gõ mặt bàn một cái, không nói thêm một lời.
"Ách... . . . . ."
Sắc mặt Dương Khâu cứng đờ có chút xấu hổ.
Hắn hiểu được ý của tiền bối, đó là muốn biết thêm tin tức thì phải bỏ tiền!
Sau một lát.
Dương Khâu rời khỏi Thiên Cơ Lâu.
Bên ngoài vẫn như trước, bầu trời rạn nứt, từng mảng lớn sương mù hỗn độn cuộn trào mãnh liệt, tầng tầng lớp lớp dư âm khủng bố tràn ra, phảng phất như ẩn giấu phía sau bầu trời kia là một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.
Sâu trong hỗn độn, đôi lúc lại bắn lên huyết quang. Đó là một hai tu luyện giả cường đại đã chết đi.
"Thời gian ba ngày....."
Dương Khâu thở dài yếu ớt, nhìn thoáng qua ngọc bội trong tay, nhanh chóng truyền nội dung bên trong về tông môn của mình. Lúc này hắn chỉ có thể ước ao trong vòng ba ngày này có thể phát sinh một số chuyện bất ngờ có thể giúp cho Thiên Nguyên giới xoay chuyển tình thế.
Nếu không kết cục của Thiên Nguyên giới sẽ còn thảm hơn Tử Huyền giới mấy lần.
... ...
Cùng lúc đó.
Tiên giới.
Trong tộc Tần thị.
Đây là một gia tộc cường thịnh đã có vị thế vững chắc qua bao nhiêu năm tháng ở Địa Tiên giới, trong tộc còn có một vị lão tổ, đã sống không biết bao lâu.
Gần như không thể ngược dòng tìm hiểu được.
Ngoại trừ Trường Sinh chân quân, lão tổ tộc Tần thị của bọn họ đã gần như là nhân vật cổ xưa nhất.
Cũng chính bởi vì có một nhân vật khủng bố như thế tồn tại, tộc Tần thị mới có thể đứng sừng sững trên đỉnh cao của Địa Tiên giới, có một vị trí không một ai có thể lay chuyển được.
Lúc này.

Tổ địa của Tần thị trôi nổi giữa không trung, được bao phủ trong ánh sáng sao màu bạc trắng, thoạt nhìn vô cùng thần thánh mà nhẹ nhàng, trong khung cảnh siêu thoát thế tục này lại được bao trùm bởi một không khí trang nhiêm.
Trong một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy có không ít bóng người đang ngồi, mỗi một người ở đây đều nhíu chặt hai hàng lông mày, không nói lời nào, bầu không khí trong toàn bộ đại điện căn thẳng đến cực điểm.
"Tần Thương lão tổ chết rồi, chư vị cho rằng nên làm thế nào mới tốt?"
Tộc trưởng của Tần thị là một thanh niên, khuôn mặt vô cùng trẻ trung, nhưng đôi mắt nhấp nháy, ánh mắt sắc bén không gì sánh được, giống như hai thanh thần kiếm lướt qua mặt của mỗi người ngồi trong đại điện.

Chương 535. Ngươi có biết ngươi đang nói gì hay không? .

Địa vị của Tần Thương trong tộc Tần thị rất cao, hắn không chỉ đơn giản là tộc trưởng của tộc Tần thị, mà còn có một thân phận khác, chính là vị con trai duy nhất của Chân Tiên tộc Tần thị!
Được khen là nhân vật có hy vọng trở thành Chân Tiên nhất trong trăm vạn năm.
Tuy là tên của Tần Thương chưa từng xuất hiện ở trên Đế Bảng, nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới lòng tin của mọi người trong tộc Tần thị. Dù sao phía sau bọn họ có một vị Chân Tiên.
Chỉ cần vị Chân Tiên này nguyện ý đánh đổi, dùng giá cao để mua lấy một ít cơ duyên bên trong Thiên Cơ Lâu, thì việc làm cho Tần Thương bước vào cảnh giới Chân Tiên cũng không phải là một chuyện khó.
Nhưng một nhân vật được mọi người kỳ vọng cao như vậy, thế mà lại bỏ mình!
Còn là bỏ mạng ở bên trong Thiên Nguyên giới, bị hai vị đại đế thực lực không bằng hắn tiêu diệt. Tin tức này truyền về, toàn bộ mọi người trong tộc Tần thị đều như nằm mơ.
Dưới cái nhìn của bọn họ, tộc Tần thị viễn chinh Thiên Nguyên giới chỉ là một cuộc dạo chơi mà thôi, sở dĩ để cho Tần Thương xuất mã thì cũng chỉ để làm một bước đệm cho hắn thành tiên mà thôi.
Dù sao.

Người thành tiên há lại là một kẻ vô danh?
Có được chiến tích viễn chinh Thiên Nguyên giới này, sau này Tần Thương thành tiên, cho dù là ai nghe xong chẳng phải đều sẽ nói một câu, năm xưa Tần Thương cũng là kẻ bất bại trong những người cùng đẳng cấp, vô địch thiên hạ?
Nhưng mà lần hành động trong con mắt của mọi người giống như là mạ vàng này, lại khiến cho Tần Thương bỏ mạng.
Lần này, mọi người tộc Tần thị đều như rơi vào trong hầm băng, nếu như là những đại đế khác của tộc Tần thị chết, có lẽ bọn họ sẽ nổi giận, nhưng tuyệt đối sẽ không sợ hãi như vậy.
Nhưng mà Tần Thương lại khác, hắn chính là con trai của lão tổ tông!
Than phận của một đứa con trai trực hệ khác biệt với một hậu bối tử tôn là bao nhiêu, huyết mạch mờ nhạt đến gần như bằng không, có dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết lão tổ tông coi trọng ai hơn.
Có thể nói.
Trong lòng của lão tổ tông , e rằng tất cả mọi người tộc Tần thị có đứng chung với nhau cũng không bằng một tên Tần Thương.
"Tần Thương lão tổ, chính là con trai nhỏ nhất của lão tổ tông, cũng là đứa con cuối cùng. . . . . “
Sắc mặt một vị trưởng lão tộc Tần thị vô cùng khó coi, nói được nửa câu thì không nói được nữa.
Tần Thương chết rồi, lão tổ tông bọn họ cũng chưa tới mức tuyệt hậu, dù sao bọn họ vẫn là thế hệ sau, thế nhưng mà con trai của lão tổ tông lại gần như đã chết hết.
Nếu như trong lúc nóng giận, lão tổ tông không che chở cho tộc Tần thị nữa, bọn họ sẽ gặp phiền toái lớn. Dù sao.
Một số đại đế sau khi sống hơn mười vạn tháng năm, tính tình sẽ lạnh nhạt tới cực điểm. Về phần một kẻ đã sống đến mấy ngàn vạn năm, chứng kiến vật đổi sao dời.
Thì con cháu đời sau cũng như là như mây gió mà thôi, cho dù là tự tay giết chết họ thì chân mày cũng không nhíu lấy một cái.
"Tam trưởng lão có lời gì, không ngại cứ nói thẳng!"
tộc trưởng Tần thị trầm giọng nói.
"Ý của ta là... . . ."
Tam trưởng lão trầm tư khoảng khắc, lần nữa mở miệng nói: "Bây giờ lão tổ chưa xuất quan, chúng ta trước tiên nên báo thù cho Tần Thương lão tổ,

như vậy đợi lão tổ tông xuất quan, chúng ta cũng có thể ăn nói được."
"Nhưng dù sao thì Tần Thương lão tổ cũng đã bỏ mình rồi."
tộc trưởng Tần thị từ tốn nói.
Tần Thương bỏ mình, đây mới là điểm mấu chốt, kể cả có báo được thù thì thế nào? Người chết cũng không thể sống lại.
Chờ đến lúc lão tổ tông xuất quan, bọn họ vẫn khó thoát được kiếp nạn này.
"Thực lực của Tần Thương lão tổ không tệ, cũng được coi như là cường giả trong một đám đại đế, chỉ dựa vào mấy con chó con mèo của Thiên Nguyên giới thì chắc không phải là đối thủ của Tần Thương lão tổ."
Lại một vị trưởng lão nhẹ giọng nói.
Thiên tư của Tần Thương không thể nói là kinh tài tuyệt diễm, dù sao sống đã lâu như vậy mà vẫn không thể thành Chân Tiên, nhưng nếu như luận về thời gian lâu dài thì thiên tư của hắn cũng không thể khinh thường.
Những đại đế cùng thời với hắn tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.
Nhất là sau khi bọn họ nghe được kẻ vây giết Tần Thương lão tổ chính là hai kẻ mới thành đế của Thiên Nguyên giới, mỗi một người đều khó có thể tin.
Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.
Kể cả Tần Thương lão tổ bị người khác mai phục, nhưng sao lại có bỏ mình nhanh như vậy, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.
"Lời này của Ngũ trưởng lão là sao?"
Tộc trưởng Tần thị chau mày, chưa hề cảm thấy nhẹ nhõm, lạnh lùng hỏi.
Nói thật.
Mặc dù Tần Thương là lão tổ của hắn, nhưng hắn vẫn chướng mắt với thực lực của Tần Thương, ít nhất hiện nay mình cũng không yếu hơn Tần Thương. Hắn cho rằng nếu cho hắn một khoảng thời gian nhất định, tỷ lệ thành tiên của hắn sẽ cao hơn Tần Thương. Chỉ tiếc đối phương có thân phận là con trai của lão tổ tông, cho dù là hắn cũng không thể làm trái ý của đối phương, nếu không phải còn cần lão tổ tông duy trì uy danh tộc Tần thị. Một tên Tần Thương chết thì chết rồi thôi, bọn họ không cần phải lo lắng như thế.
"Nếu như tộc Tần thị chúng ta muốn báo thù, trước tiên phải tìm được kẻ địch là ai. Theo như suy nghĩ của lão phu, e rằng kẻ thù của tộc Tần thị chúng ta không chỉ có hai kẻ mới thành đế kia."
Vị Ngũ trưởng lão này chậm rãi nói. Lời này vừa nói ra.

Toàn bộ mọi người trong đại điện đều biến sắc, còn có một số người đột nhiên đứng lên, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, vị trưởng lão đứng cuối cùng lại càng không ngừng sợ hãi nói: "Ngũ trưởng lão, ngươi có biết là ngươi đang nói gì không?"
Toàn bộ tộc Tần thị, hoặc là toàn bộ Địa Tiên giới, ai mà không biết chỉ dựa vào hai người vừa mới thành đế, tuyệt đối không cách vây giết được Tần Thương?
Hoặc có lẽ là.
Không có ai không biết, Thiên Nguyên giới có thể ngăn cản đại quân Địa Tiên giới là do có ai đứng sau chỉ điểm? Chỉ là không có người nào dám nói ra mà thôi.
Nhưng hôm nay Ngũ trưởng lão đã nói ra như vậy, không khác nào đưa cả tộc Tần thị lên trên dàn hỏa thiêu, nếu không cận thân thể rơi vào cục diện vạn kiếp bất phục!

Chương 536. Ngươi muốn mượn dao giết người sao? .

"Lão phu tất nhiên biết mình đang nói gì."
Ngũ trưởng lão của tộc Tần thị nhìn lướt qua mọi người đang ngồi chung quanh, không nhanh không chậm nói ra: "Tần Thương lão tổ đã chết, chẳng lẽ không đúng như lời lão phu nói sao?"
"Nếu như Ngũ trưởng lão không muốn sống nữa thì có thể một mình đi tới Thiên Cơ Lâu đòi một lời giải thích, nhưng xin đừng liên lụy tới toàn bộ tộc Tần thị."
Trưởng lão ngồi phía cuối cùng sắc mặt lập tức căng ra, hắn trầm giọng mở miệng nói.
Từ lúc Thiên Cơ Lâu hiện thế tới nay, không phải là chưa từng có người đi khiêu chiến quyền uy của Thiên Cơ Lâu, nhưng những người làm như vậy, hiện tại ngay đến cả cặn bã cũng không còn.
Tộc Tần thị bọn họ đúng là rất mạnh, nhưng còn không ngốc đến nỗi đi khiêu khích Thiên Cơ lâu chủ.
Một lão tổ cấp Chân Tiên, cho dù là ở trong Địa Tiên giới cũng chưa thể tạo nên sóng gió gì, bên trên còn có đám người Trường Sinh chân quân làm chủ, bây giờ đi tới Thiên Cơ Lâu trả thù, chẳng phải là chán sống rồi sao?

Phải biết rằng.
Lúc trước Địa Tiên giới hợp nhất cùng Tử Huyền giới chính là do Thiên Cơ lâu chủ đứng sau xuất thủ.
Chỉ dựa vào hành động này đã có thể thấy được một góc của núi băng chìm về thực lực của Thiên Cơ lâu chủ. Người ta tát một cái, đừng nói là tộc Tần thị, cho dù là toàn bộ Địa Tiên giới cũng tan tàn.
"Thập tam trưởng lão nói không sai."
Một người đàn ông trung niên bước ra, hắn hơi gật đầu về phía vị trưởng lão đứng cuối cùng, sau đó liếc mắt nhìn Ngũ trưởng lão, lạnh lùng nói:
"Lúc Địa Tiên giới hợp nhất cùng Tử Huyền giới, tộc Tần thị ta chiếm được không ít chỗ tốt, khi đó Ngũ trưởng lão đã từng nghĩ đến Thiên Cơ lâu chủ làm như vậy là không đúng chưa?"
"Hiện tại lại đẩy toàn bộ trách nhiệm lên Thiên Cơ Lâu, khó tránh khỏi có chút cả vú lấp miệng em."
"Như đã nói... . . . . ."
"Thiên Cơ lâu chủ am hiểu tiên đoán thiên cơ, tất cả mọi chuyện đều không thể qua được mắt của hắn, vậy ngươi có chắc là lúc này Thiên Cơ lâu chủ tiền bối không nghe thấy mỗi một câu ngươi nói ra ở đây?"
Lời này vừa nói ra.
Bầu không khí trong toàn bộ đại điện lập tức căng thẳng, không ít người đều ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời, sau lưng bốc lên khí lạnh, dường như trong góc tối có một đôi mắt không hề có cảm xúc đang nhìn bọn họ.
Ý nghĩ này làm cho tất cả mọi người đều sởn tóc gáy.
Trong lúc vô tình bọn họ đều liếc mắt nhìn Ngũ trưởng lão, miệng hơi nhúc nhích, có vài người suýt chút nữa không kiềm chế được, muốn lập tức khống chế đối phương, sau đó đưa đến Thiên Cơ Lâu giao cho Thiên Cơ lâu chủ.
Dù sao.
Những lời này cũng là do Ngũ trưởng lão nói ra, cho dù bọn họ có cố gắng phủi sạch quan hệ với mình, nhưng Ngũ trưởng lão chính là người của tộc Tần thị, đây là sự thật không thể nghi ngờ.
Một khi tất cả mọi người bị liên lụy, những người có mặt ở đây, phỏng chừng chẳng có ai chạy thoát được. Cho dù là chạy trốn tới một thế giới khác thì thế nào?
Thiên Cơ lâu chủ dễ dàng xuất thủ kéo một thế giới khác qua đây, nghiền chết bọn họ cũng không khác gì với bóp chết một con kiến hôi là bao.

"Chư vị sợ sao?"
Khóe mắt Ngũ trưởng lão liếc qua đám người, không nhanh không chậm nói: "Lão phu cho rằng mọi người đã quá lo lắng. Tuy rằng Thiên Cơ lâu chủ thần cơ diệu toán, nhưng lão phu nghĩ chưa chắc hắn có nhiều sức lực như vậy, có thể quan sát tất cả mọi người ở mọi lúc mọi nơi!"
Chỉ riêng sinh linh Thiên Nguyên giới đã có vạn tộc, cộng thêm số lượng tất cả sinh linh có thể nói một câu là không thể đếm hết, nếu như tính thêm cả Tử Huyền giới cùng Địa Tiên giới.
Ba thế giới này cộng lại có bao nhiêu người, không ai có thể nói được.
"Cho dù Thiên Cơ lâu chủ thần cơ diệu toán, cũng không có khả năng tiên đoán được tương lai của mỗi một người chứ. Đúng không?"
"Ngũ trưởng lão, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì, chẳng lẽ muốn kéo toàn bộ tộc Tần thị vào nơi chỗ vạn kiếp bất phục ngươi mới vừa lòng sao?"
Thập Tam trưởng lão cực kỳ bất mãn nói
Tuy là hắn cũng cho rằng Thiên Cơ lâu chủ không có khả năng đoán biết được suy nghĩ của tất cả mọi người, nhưng hắn cũng không thể đặt cược toàn bộ vận mệnh của tộc Tần thị vào thái độ của Thiên Cơ lâu chủ.
Lỡ đâu Thiên Cơ lâu chủ vừa hay trong lúc rảnh rỗi đưa mắt nhìn tộc Tần thị thì sao? Vậy chẳng phải bọn họ sắp xong đời rồi sao?
"Cũng không phải."
Ngũ trưởng lão lắc đầu, nhàn nhạt nói ra: "Lão phu chỉ là không muốn nhìn thấy tộc Tần thị trở thành quân cờ trong tay người khác, muốn hậu thế của chúng ta làm chủ tương lai của chính mình mà thôi."
"Quân cờ? Nực cười!"
Trong đám người kia có một vị trưởng lão khinh thường, giễu cợt nói: "Trong thiên hạ có vô số người muốn làm quân cờ mà còn không đủ tư cách!"
"Nếu như không có tộc Tần thị, ngươi cho rằng chỉ dựa vào sức của một mình ngươi có thể có nửa phần tư cách đứng nói chuyện trước mặt Thiên Cơ lâu chủ sao?"
Thực lực của Ngũ trưởng lão không tệ, chính là một vị đại đế, mặc dù hắn cũng là một nhân vật hết sức quan trọng ở bên ngoài, thế nhưng ở trước mặt Thiên Cơ lâu chủ.
Tất cả mọi người đều giống nhau, chỉ là kiến hôi mà thôi.
"Lão phu hiểu suy nghĩ của các ngươi."

Ngũ trưởng lão bình tĩnh tự nhiên, dáng vẻ nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay, hắn cười khẽ nói: "Thứ ma các lo lắng chẳng qua chỉ là thực lực của Thiên Cơ lâu chủ mà thôi."
"Lão phu cũng thừa nhận Thiên Cơ lâu chủ quả thực vô cùng kinh khủng, thực lực cao thâm khó lường, chắc là đến từ một thế giới cường đại nào đó. Hắn đi tới nơi này chỉ là đang dạo chơi nhân gian mà thôi."
Lời này vừa nói ra.
Không có ai phản bác, bởi vì đây là sự thật.
Không chỉ có bọn họ, hầu như mỗi một sinh linh trên thế giới này cũng cho là như vậy.
"Nhưng các ngươi có nghĩ tới một chuyện hay không?"
Lời nói của Ngũ trưởng lão xoay chuyển, tiếp tục nói ra: "Từ khi Thiên Cơ Lâu hiện thế cho tới bây giờ, hắn chưa bao giờ bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu một bước, chuyện này là vì sao?"
"Ừm?"
Trong tộc Tần thị có người truyền ra một tiếng 'ừm' nhẹ, trong đó mang theo không ít sự nghi hoặc.
"Thực lực của Thiên Cơ lâu chủ khủng bố, cho dù là trong Địa Tiên giới, có ai đáng để cho hắn bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu một bước?"
. . . . .

Chương 537. Làm người phải biết sợ.

Có người nói như thế.
"Lời này không sai."
Nụ cười trên mặt Ngũ trưởng lão không thay đổi, thẳng thắn nói: "Nhưng mà…"
"Chẳng lẽ các ngươi chưa từng nghĩ đến, sở dĩ hắn không ra ngoài không phải là vì đang tránh né kẻ thù sao? Kẻ thù này e rằng không phải ở thế giới trước mặt, mà có lẽ đến từ thế giới mạnh hơn thì sao?"
Thiên Cơ lâu chủ đúng là mạnh mẽ, trong mấy thế giới hiện tại hắn là có thể vô địch thiên hạ, nhưng ở thế giới kinh khủng hơn có được như vậy hay không thì khó nói.

Có thể là ở những thế giới khác có những kẻ ngang hàng với Thiên Cơ lâu chủ, cũng không biết chừng còn có những kẻ mạnh mẽ hơn hắn thì sao.
"Ngươi muốn mượn dao giết người sao?"
Tộc trưởng tộc Tần thị lên tiếng, giọng nói rất lãnh đạm, cũng rất lạnh lùng, trong đó còn mang theo một tia sát ý cực kỳ mịt mờ không dễ bị phát hiện.
Hắn thấy suy nghĩ này của Ngũ trưởng lão quá nguy hiểm.
Giống như đang bước trên lưỡi dao, một khi bước lầm sẽ là vạn kiếp bất phục, đến lúc đó còn có thể liên lụy đến tộc Tần thị, hắn cũng không ngốc đến mức mạo hiểm theo Ngũ trưởng lão.
Dù sao.
Gia nghiệp của tộc Tần thị rất lớn, nếu như bình an phát triển, sau này bên trong vạn giới tất nhiên sẽ có địa vị của bọn họ, nếu như mạo hiểm theo Ngũ trưởng lão, đó chẳng khác nào tự tìm chết.
"Không sai."
Ngũ trưởng lão gật đầu, giọng điệu chính nghĩa nói: "Lão phu cũng là vì nghĩ cho tộc Tần thị cùng với tỷ vạn sinh linh của Địa Tiên giới, để khỏi sau này có khả năng trở thành quân cờ trong tay người khác!"
"Hay cho một lý do thoái thác chính đáng!"
Bên trong tộc Tần thị có không ít người đều chế nhạo, này gần như tất cả bọn họ đều có thể sử dụng thuần thục cách thức này.
Trước khi muốn đối phó với người khác, nhất định phải buộc tất cả mọi người lên cùng một chiếc xe với mình, nhất là lúc tà và chính đối đầu, người trong chính đạo thích dùng nhất là thủ đoạn này.
Hơi động một tý là gương cao ngọn cờ vì thiên hạ thương sinh..
Bây giờ Ngũ trưởng lão lặp lại chiêu cũ, bọn họ không chỉ không đồng tình, ngược lại trong lòng còn giễu cợt không ngớt. Người ngồi ở vị trí cao, ai mà không phải là kẻ lõi đời?
Căn bản sẽ không bị vài ba câu nói của những người khác đả động, nếu như bọn họ giao động, chỉ có thể nói bọn họ đã nhìn thấy được lợi ích.
Lúc này.
Ngũ trưởng lão muốn đối phó với Thiên Cơ Lâu, bọn họ không chỉ không thấy được lợi ích, ngược lại còn thấy được mối nguy hiểm chết không có chỗ chôn.
"Tất nhiên chuyện mượn dao giết người là biện pháp tốt, nhưng điều kiện đầu tiên là ngươi phải là một thợ săn đã.. "
Một vị trưởng lão khác lạnh giọng nói.

Không có thực lực tương ứng mà muốn chơi trò mượn dao giết người này, làm không cẩn thận sẽ dẫn lửa thiêu thân, ai mà biết được là một con dã thú sẽ hung dữ đến mức độ nào?
Với tình hình hiện này, đối với Địa Tiên giới hoặc những thế giới khác mà nói, sự tồn tại của một vị Thiên Cơ lâu chủ hẳn là một chuyện tốt, bởi vì cấp bậc của cả thế giới đang dần dần tăng lên.
Bọn họ cũng nhận được không ít chỗ tốt tương ứng.
Nếu như vì đối phó với Thiên Cơ lâu chủ mà lại rước về một kẻ khủng bố khác, ai cũng không thể biết được kẻ vô thượng kia sau khi đối phó với Thiên Cơ Lâu sẽ có thái độ gì đối với Địa Tiên giới.
Làm không tốt, tất cả chúng ta đều phải chôn cùng.
"Không cần nói nhảm với hắn, chỉ cần bắt lấy hắn đưa đến trước mặt Thiên Cơ lâu chủ, hẳn là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối sẽ khoan dung độ lượng, bỏ qua cho tộc Tần thị chúng ta."
"Nếu như chư vị sống chết mặc bây, khó tránh khỏi sẽ phải chịu liện lụy!"
Thập Tam trưởng lão tiến lên một bước, trên người bừng lên ánh sáng vô lượng giống như một mặt trời nhỏ, khiến người ta không dám nhìn thẳng.
Quanh thân hắn tràn ngập phù văn, hóa thành một tấm lưới trời vây lấy mỗi một nơi trong không gian.
Thập Tam trưởng lão đứng ra, bày ra tư thế muốn động thủ, bầu không khí trong toàn bộ tộc Tần thị đột nhiên căng thẳng, không ít trưởng lão đều yên lặng lùi ra xa.
Có người ngồi yên không quan tâm đến, có người thờ ơ lạnh nhạt, cũng có người muốn thử cách của của Ngũ trưởng lão. Nhưng.
Phần lớn tất cả mọi người đều đồng loạt ra tay, trực tiếp khống chế Ngũ trưởng lão.
"Lão Thập Tam, ngươi không phải đối thủ của lão phu!"
Ngũ trưởng lão bình tĩnh liếc nhìn Thập Tam trưởng lão, hắn ung dung nhàn nhã nói: " Nếu như Lão phu muốn đi, trong các ngươi chẳng ai có thể giữ được ta!"
"Cũng chính bởi vì các ngươi có suy nghĩ như vậy, toàn bộ Địa Tiên giới mới lâm vào cục diện đáng buồn, trở thành quân cờ trong tay người khác.”
"Sau này nếu như Thiên Cơ lâu chủ hợp nhất với một thế giới mạnh mẽ hơn, toàn bộ Địa Tiên giới cũng sẽ bị hủy diệt theo. Mỗi người trong số các ngươi ở đây đều là tội nhân của Địa Tiên giới?"

"So với việc ngồi yên nhìn Địa Tiên giới diệt vong, chẳng bằng đánh một trận, mượn cơ hội để huỷ diệt Thiên Cơ Lâu, lúc đó chư thiên vạn giới này mặc ta tung hoành!"
"Thật sao?"
... Tộc trưởng của tộc Tần thị chậm rãi đứng dậy, hai hàng lông mày sắt như kiếm, ánh mắt nghiêm nghị, giống như một tòa núi cao từ thời viễn cổ, vượt qua dòng sông thời gian, trấn áp khắp thiên địa.
Một sức mạnh khó mà chống đỡ được cuộn trào mãnh liệt trong đại điện. Người có thực lực hơi yếu không khỏi lui về sau mấy bước, cảm giác trước ngực như có một khối đá lớn đè nặng, hô hấp cũng trở nên cực kỳ khó khăn.
"Xem ra ngươi đã sớm có suy nghĩ này, báo thù cho Tần Thương lão tổ là giả, nhân cơ hội này đối phó Thiên Cơ Lâu mới là thật!"
"Đúng thì như thế nào?"
Ngũ trưởng lão không chút giao động, vững như một khối đá lớn trong biển, trực tiếp đối mặt với tộc trưởng Tần thị tộc, lạnh nhạt nói: "Bây giờ Địa Tiên giới đã hợp nhất cùng mấy thế giới khác, đẳng cấp thế giới đã tăng lên một cấp bậc cực kỳ cao!"
"... ít nhất ... Đã có thể xuất hiện những nhân vật khủng bố mang cảnh giới Trường Sinh, người như vậy trường sinh bất tử, có thể ngao du trong hỗn độn. Bởi vậy Thiên Cơ lâu chủ có tồn tại hay không, đối với Địa Tiên giới mà nói đã không có bất cứ ý nghĩa gì!"

Chương 538. Thiên Địa đã bất đồng.

Chương trước Chương sau

Những người có tu vi cấp đại đế có thọ nguyên mấy trăm ngàn năm, có thể tiến vào hỗn động trong thời gian ngắn, mà những người có cảnh giới cấp Chân Tiên đã có thể du tẩu trong hỗn độn. Nhưng hỗn độn rộng vô biên vô hạn, Chân Tiên tiến vào trong hỗn độn sẽ dễ dàng bị lạc đường. Một khi lạc đường thì xác suất lớn là không tìm được nơi đặt chân.
Cứ như vậy mà lặng lẽ chết di trong hỗn độn như vậy. Thế nhưng.
Cảnh giới Trường Sinh lại không giống như vậy, một người có thể trường sinh bất tử, đối với bọn họ mà nói tuổi thọ chỉ là một con số mà thôi. Cho dù lạc đường trong hỗn độn cũng không sao, bọn họ sẽ không chết được.

Cứ tiếp tục di chuyển, chắc chắn sẽ có lúc tìm được một thế giới cường đại có chỗ cho bọn họ đặt chân.
Mà lão tổ tộc Tần thị thì cách cảnh giới Trường Sinh cực kỳ gần, nói không chừng một lúc nào đó sẽ đột phá cảnh giới Trường Sinh, chờ sau khi hắn đột phá thành công, hoàn toàn có thể mang theo tộc Tần thị rời khỏi Địa Tiên giới...
Lúc đó sẽ thoát ly khỏi sự khống chế của Thiên Cơ lâu chủ.
"Ý của ngươi là ngả theo chiều gió?"
Tộc trưởng tộc Tần thị từ trên bậc thang bước xuống từng bước một, áo bào bay phấp phới, mái tóc tung tay, cả hắn giống như một thanh thần kiếm sắt bén cắt rời hư không.
Giờ khắc này.
Hắn dường như biến thành một vị Thần Vương bễ nghễ vạn giới, khí tức chèn ép bầu trời, khiến người ta không dám đối mặt.
"Đừng quên là tuổi thọ của ngươi đã sắp hết, bây giờ có thể kéo dài được chút hơi tàn cũng nhờvào ân nghĩa của Thiên Cơ lâu chủ, nếu không có Thiên Cơ lâu chủ hợp nhất thế giới, hiện tại có lẽ ngươi đã chết rồi!"
"Thì sao?"
Mắt Ngũ trưởng lão nheo lại, lạnh giọng nói: "Nếu như sau này Địa Tiên giới bị huỷ diệt, tất nhiên cũng là do Thiên Cơ lâu chủ ban tặng!"
"Ha ha!"
Tộc trưởng Tần thị cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: "Trong chư thiên vạn giới từ trước đến nay hiểm nguy và kỳ ngộ cùng tồn tại, vạn giới hợp nhất tất nhiên có nguy hiểm không nhỏ, nhưng chuyện này đối với Địa Tiên giới mà nói cũng là một sự khảo nghiệm mà thôi."
"Nếu như không vượt qua được, cho dù không có Thiên Cơ lâu chủ tiền bối ra tay, nói không chừng ngày nào đó cũng sẽ bị hủy diệt bởi dư lực trong trận chiến của những cường giả khác."
"Người giống như ngươi, chỉ muốn ngồi mát ăn bát vàng, sao xứng đứng ở chỗ này bốc phét?"
Những lời này của Tộc trưởng, mỗi một người ở đây đều tương đối đồng ý, bởi vì ví dụ của Tử Huyền giới gần ngay trước mắt, hiện tại đã xuất hiện cường giả Chân Tiên.
Tương lai tiếp đến Tử Huyền giới sẽ nghênh đón một thế cục cực kỳ huy hoàng.

Mấy ngàn vạn năm sau, e rằng căn cơ của Tử Huyền giới cũng sẽ không yếu hơn Địa Tiên giới, đây cũng là cơ duyên nghịch thiên mà Thiên Cơ lâu chủ ban cho bọn họ!
Mà song song với cơ duyên này cũng chính là nguy hiểm suýt chút nữa thì bị diệt thế.
"Tộc trưởng muốn động thủ sao?"
Thần sắc Ngũ trưởng lão rất lạnh lẽo, quanh người hắn tỏa ta từng ánh hào quang, hóa thành pháp tắc, phát ra những tiếng leng keng vang dội như tiếng sắt thép ma sát với nhau, chấn động thiên địa.
Một cỗ sát khí từ phía hắn cùng với tộc trưởng tộc Tần thị tràn ngập ra.
"Không sai."
Tộc trưởng Tần thị không hề dấu diếm, hắn hơi gật đầu, lạnh lùng nói:
"Hôm nay bổn tọa nói cho ngươi biết một đạo lý, làm người phải biết sợ!"
"Cuồng vọng!"
"Lão phu gọi ngươi một tiếng là tộc trưởng, chẳng lẽ là ngươi đã cho rằng mình là đối thủ của lão phu rồi sao?"
Ngũ trưởng lão cười nhạt không ngớt.
Khóe mắt hắn nhìn lướt qua cảnh tượng trong đại điện. Lúc này.
... ít nhất ... Có gần một nửa số người dường như tạo thành thế giằng co với hắn, ngăn cản những con đường mà hắn có thể né tránh. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, một khi động thủ hắn sẽ bị vây công.
"Ngươi có thể thử xem!"
Tộc trưởng Tần thị mở miệng. Sau một khắc.
Không thấy hắn có bất kỳ động tác gì, ầm vang một tiếng, một mảnh đại dương màu vàng kim mênh mông lan tràn ra, khí tức kinh khủng bao trùm khắp nơi trên trời dưới đất.
Hắn đứng sừng sững trong mảnh đại dương màu vàng óng ánh, điểm ra một chỉ, phong vân biến ảo, sấm chớp rền vang, chấn động thời gian. Một kích này.
Tốc độ nhanh đến cực điểm.
Trong nháy mắt đã tới trước mặt Ngũ trưởng lão, cả mảnh không gian đều bị nghiền nát thành từng khúc ở trước đầu ngón tay, hóa thành hư vô, sương mù hỗn độn cuộn trào mãnh liệt.
"Hết rồi sao!"
Ngũ trưởng lão không tránh không né, tay hắn tạo ấn quyết, từng vòng phù văn xuất hiện quanh thân hắn, rủ xuống từ trên trời xen lẫn trong đất trời,

hóa thành một thanh thần kiếm chém xuống.
Vừa mới động thủ, hai người đều không hề kiềm chế, chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh.
Dù sao.
Nơi này là tộc Tần thị, hai người bọn họ không thể thoải mái mà đánh một trận, nếu như đánh nhau mà không chút cố kị nào, có thể là toàn bộ tộc Tần thị đều sẽ bị đánh tan.
Khi đó.
Không biết sẽ ảnh hưởng đến bao nhiêu tộc nhân.
"Ầm ầm!"
Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang dội, kim quang đầy trời phá tan mây tuyết, ngay thời điểm hai người sắp sửa công kích nhau lần nữa, bỗng nhiên cả mảng hư không bị đóng băng lại.
Không khí vào giờ khắc này trở nên cực kỳ đặc sệt, giống như một vũng bùn. Sau đó,
Trong ánh mắt kinh hãi gần chết của vô số người, một cỗ khí tức khủng bố tới cực điểm khuếch tán ra, giống như có một nhân vật vô thượng đang thức tỉnh.
"Bịch! Bịch! Bịch!"
Trong tộc Tần thị.
Vô số người vội vã quỳ rạp xuống đất, bọn hắn giật mình, căn bản không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có cảm giác sợ hãi đại nạn lâm đầu.
"Ầm ầm!"
Bầu trời trên địa phận tộc Tần thị bắt đầu rung động.
Ánh sáng như hoa bừng bừng đầy trời giống như ngàn vạn ánh sao từ bốn phương tám hướng tụ hội lại, tác động đến thiên đạo pháp tắc, biến nơi này thành một mảnh thần thổ.
Uy áp dời non lấp biển toả ra, ngay cả hộ sơn đại trận của tộc Tần thị cũng bị kích hoạt, dường như nó có cảm nhận được gì đó, ngưng tụ thành vô số phù hiệu lộng lẫy sáng bóng.
"Lão tổ tông xuất quan!"
Một vị trưởng lão giật mình không hiểu.
"Làm sao có thể? Sao Lão tổ tông lại thức tỉnh vào thời khắc mấu chốt này?"

Chương 539. Thiên Địa đã bất đồng. (2)

Thập Tam trưởng lão tự lẩm bẩm, hắn nhìn ngọn núi sau lưng một chút, sau đó lại nhìn Ngũ trưởng lão trong đại điện một chút, gương mặt dại ra, đồng thời trong lòng xuất hiện một chút lo lắng

"Tốt!"

Trên mặt Ngũ trưởng lão xuất hiện một nụ cười điên cuồng, hắn quát to: "Lão tổ tông xuất quan, các ngươi còn muốn tiếp tục động thủ sao?"

"Nếu như lão tổ biết được sau khi Tần Thương lão tổ ngã xuống, các ngươi chẳng những không nghĩ tới chuyện báo thù, thậm chí còn muốn lừa dối cho qua chuyện này, lão tổ tông há có thể tha thứ cho các ngươi?"

Lời nói này vừa dứt.

Trong lòng mỗi một người trong đại điện đều như có bóng ma bao phủ.

Năm đó lão tổ tông cũng là vua một phương, tài trí mưu lược kiệt xuất, ngạo nghễ quan sát chúng sinh, từ xưa đến nay không ai dám mạo phạm uy nghiêm của hắn, lúc này con trai út của hắn bị người khác giết chết.

Sao hắn có thể không nổi giận được chứ?

Nếu như vị lão tổ tông này xuất quan sớm một chút thì còn dễ nói, dù sao hắn cũng có thể cảm nhận được thực lực kinh khủng của Thiên Cơ lâu chủ, nhưng hắn lại mới vừa xuất quan.....

Xong rồi.

Căn bản chưa từng nghe thấy bốn chữ 'Thiên Cơ lâu chủ', lỡ đâu trong lúc nóng giận hắn muốn tới Thiên Cơ Lâu đòi một lời giải thích, nói không chừng toàn bộ tộc Tần thị đều sẽ bị liên lụy.

"Cách mà Lão Ngũ ngươi nghĩ là không thể thực hiện được, bây giờ quay đầu còn kịp, nếu như ngươi đầu độc suy nghĩ của lão tổ tông, sau đó liên lụy toàn bộ tộc Tần thị, ngươi có chết trăm lần cũng không hết tội!"

Tộc trưởng Tần thị trầm giọng nói.

Lão tổ tông xuất quan vào thời khắc mấu chốt này, hắn không thể tiếp tục động thủ, cho dù xuất thủ cũng không thể nhanh chóng đánh bại Ngũ trưởng lão được, dù sao cũng đều là đại đế.

Bởi vậy hắn chỉ có thể nhịn xuống, hy vọng Ngũ trưởng lão hồi tâm chuyển ý.

Đến lúc đó đối mặt lão tổ tông, bọn họ thống nhất ý kiến, nói cho lão tổ tông biết sự kinh khủng của Thiên Cơ lâu chủ, có lẽ lão tổ tông có thể tự mình cân nhắc được lợi và hại.
"Thật sao?"
Ngũ trưởng lão cười khinh thường, lạnh nhạt nói: "Làm sao các ngươi biết được suy nghĩ của lão tổ tông?"
"Ngươi!"
Sắc mặt tộc trưởng Tần thị tái nhợt, hắn rất muốn dùng một cái tát đập chết Lão Ngũ, tránh cho tộc Tần thị của mình trêu phải kẻ địch mạnh, nhưng lý trí nói cho hắn biết không thể nào làm được.
"Sớm muộn gì tộc Tần thị cũng sẽ bị huỷ diệt trên tay của ngươi!"
Tộc trưởng Tần thị lạinói một câu lạnh như băng, sau đó không nhiều lời nữa.
Hai mắt hắn nhìn về phía ngoài đại điện, cách đó không xa có một ngọn núi thần bị vỡ nát, ở đó có một bóng người vĩ ngạn đứng lơ lửng trên không trung, tỏa ra ánh sáng vô lượng, thần thánh mà uy nghiêm, toàn bộ Địa Tiên giới cũng phải run sợ theo.
Thân thể hắn được bao phủ bởi những sợi pháp tắc thần liên, giống như Tiên Hoàng tắm lửa hồi sinh, sở hữu thần năng vô lượng, đất trời cũng phải run rẩy vì hắn.
Đủ loại rán lành buông xuống, giống như vô thượng Thần Vương lần thứ hai tại vị, xuất hiện các loại dị tượng. Giờ khắc này.
Trước mặt bóng người này, toàn bộ mọi người của tộc Tần thị đều mất đi uy nghiêm ngày thường, mỗi một người đều không kiềm chế được mà quỳ rạp xuống đất.
Thực lực lão tổ tông của tộc Tần thi thật là đáng sợ, gần như không thể đánh bại được! Dưới tình huống này, bọn họ không biết nên khóc hay nên cười.
Bình thường nếu xuất hiện cảnh tượng này, tất nhiên là bọn họ sẽ cảm thấy một người làm quan cả họ được nhờ, nhưng bây giờ lại khác, Tần Thương vừa chết, ai cũng không biết được lão tổ tông sẽ lựa chọn như thế nào.
Nếu như hắn cực kỳ tự tin đối với thực lực của mình, muốn đọ sức cùng Thiên Cơ lâu, vậy thì xong rồi.
"Vù!"
Bóng người được bao phủ trong ánh sáng bỗng chấn động, trên đỉnh đầu huyết khí trùng thiên, hắn đột nhiên mở ra hai mắt, đáy mắt như có cảnh

tượng thuở sơ khai, đất trời run rẩy, hỗn độn cuộn trào mãnh liệt.
Toàn bộ tổ địa tộc Tần thị xuất hiện đầy vết nứt, thậm chí có không ít trận văn đều bị vỡ nát, khó có thể chịu đựng được uy thế này.
Một cỗ chiến ý vô địch càng quét khắp bốn phương tám hướng, thông qua thiên đạo cảm ứng, điên cuồng khuếch tán ra toàn bộ Địa Tiên giới, tuyên cáo với toàn bộ tỷ vạn Vạn sinh linh Địa Tiên giới rằng hắn đã trở về.
Vào giờ khắc này.
Chúng sinh run sợ, mỗi một người đều kinh hãi vô cùng, tất cả đều cùng lúc nhìn về phía tộc Tần thị, trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ.
Trong đầu dường như xuất hiện một vị thần linh cao cao tại thượng, không tự chủ được quỳ rạp xuống đất, không thể có được bất kỳ ý niệm phản kháng nào trong đầu
"Năm tháng dài dằng dặc, khoảnh khắc thức tỉnh, thiên địa đã khác!"
Một tiếng nói nhỏ truyền ra, quanh quẩn trong thiên địa.
Giống như thần linh đang lẩm bẩm, mỗi một người khi nghe được lời nói này đều cảm thấy da đầu muốn nổ tung, quá mức kinh khủng, một câu nói mà thôi, vậy mà khiến cho thiên đạo cảm ứng, giáng xuống vô tận ráng lành, bao phủ toàn bộ tộc Tần thị.
" Lão quái vật kia của tộc Tần thị kia đã thức tỉnh rồi sao?"
Trong Địa Tiên giới.
Không biết bao nhiêu nhân vật cường đại cũng tỉnh lại sau thời gian dài tu luyện, cùng nhìn về hướng tộc Tần thị, vẻ mặt của mỗi người đều không giống nhau.
Có người kinh ngạc, cũng có người sợ hãi, cũng có người ước ao.
Nhưng phần lớn mọi người đều mang theo sự hiếu kỳ, bọn họ muốn biết, thời khắc mấu chốt này, lão tổ tông của tộc Tần thị tỉnh lại, rốt cuộc hắn muốn làm gì.
Muốn tự mình ra mặt, chia nhau miếng bánh Thiên Nguyên giới sao?
Hoặc là sống chết mặc bây, chỉ giữ lại mảnh đất nhỏ của tộc Tần thị? Dĩ nhiên.
Trong mắt vô số người, khả năng lớn nhất là lão tổ tông tộc Tần thị sẽ ganh đua với Trường Sinh chân quân, để xem ai có thể bước vào cảnh giới cao hơn trước.
Dù sao.
Hai người này đã coi như là nhân vật mạnh nhất Địa Tiên giới.

Tuy là thời đại mà hai người bọn họ sống vẫn có một chút khoảng cách, nhưng thực lực chênh lệch lại cực kỳ nhỏ bé, đều đã đi tới Chân Tiên đỉnh phong.
Có thể nói chỉ chỉ cách một bước cuối cùng để đặt chân vào cửa.
... . .
Trong tộc Tần thị .
Bóng người đứng sừng sững trên bầu trời, chân đạp vạn đạo, đôi mắt đảo qua hư không, tất cả mọi thứ đều vỡ nát thành hư vô, ngăn cản vô số kẻ đang muốn nhìn trộm

Chương 540. Trong chuyện này còn có ẩn khuất gì đây?

Uy thế vô thượng Chân Tiên mênh mông cuồn cuộn lan ra khắp mười phương trời, Địa Tiên giới trở nên chấn động. Ở bên trong tộc Tần thị.
Trong mắt của vô số tộc nhân của Tần thị mang theo sự khao khát, trong miệng đồng thời hô to.
"Hậu bối tử tôn, bái kiến lão tổ!"
"Hậu bối tử tôn, bái kiến lão tổ!"
"Hậu bối tử tôn, bái kiến lão tổ!"
... .
Giờ khắc này.
Lấy tộc Tần thị làm trung tâm, một cơ cuồn phong bằng tiếng hô nổi lên, trong miệng vô số tộc nhân hô to hai chữ ‘lão tổ’, bốn phía đất trời đều chấn động, thần âm vang dội khắp nơi.
Biến nơi này thành một mảnh đại dương bão táp, vũ trụ cũng rung chuyển theo.
Rất nhiều người của Tần thị còn chưa biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy nhiệt huyết sôi trào. Bọn hắn nghĩ rằng lão tổ xuất quan đồng nghĩa với việc tộc Tần thị bọn họ lần nữa quân lâm thiên hạ!
Cho dù là Ngọc Hư Cung cũng phải đứng sang một bên. Dù sao.
Thời điểm lão tổ tông tộc Tần thị bọn họ tung hoành thiên hạ, còn chẳng biết lão tổ Ngọc Hư Cung còn đang vọc đất ở đâu nữa. Hai người căn bản không cùng một đẳng cấp.

"Mấy triệu năm đã trôi qua, Địa Tiên giới đã hợp nhất cùng những thế giới khác rồi sao?"
Bóng người nhẹ giọng tự nói, ánh mắt đảo qua hư không, mang theo vẻ kinh ngạc.
Trong khoảnh khắc khi hăn sxuất quan.
Hắn đã cảm ứng được Địa Tiên giới thay đổi, trong mơ hồ gông cùm xiềng xích Chân Tiên đã bị phá vỡ, khiến cho ức vạn sinh linh có thể tiến thêm một bước nữa.
Ngay cả chính hắn cũng đã nhận ra được bình cảnh cuối cùng trên con đường tu hành. Đây là điều mà những năm qua hắn không thể nào phát hiện được.
"Lão tổ... . . . . !"
Tộc trưởng Tần thị từ trong đại điện đi ra, bước lên không trung, cung kính mở miệng. Nhưng hắn còn chưa nói xong.
Ngũ trưởng lão đã nhanh chóng vọt tới
Hắn đứng sóng vai cùng với Tộc trưởng Tần thị, vội vã nói ra: "Văn bối Tần Hồng là tộc nhân Tần thị, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với lão tổ!"
"Ồ?"
Sắc mặt lão tổ Tần thị lạnh nhạt, từ trong giọng nói của không nghe ra bất kỳ sự cảm xúc nào, hắn giống như một sinh linh đã chặt đứt thất tình lục dục, cao cao tại thượng, hờ hững nói: "Chuyện gì?"
"Văn bối không dám gạt lão tổ, mấy ngày trước, Tần Thương lão tổ đã bỏ mạng ở Thiên Nguyên giới!"
Ngũ trưởng lão bất chấp ánh mắt tức giận của mọi người, trầm giọng nói.
"Năm tháng dài dằng dặc trôi qua, Thương nhi cũng đã bỏ mình sao?"
Thanh âm của lão tổ Tần thị vẫn lạnh nhạt như trước, giống như việc này không có liên quan gì đến hắn, lẩm bẩm nói: "Thương nhi chỉ có thực lực đại đế, có thể sống được trăm vạn năm đã là được ông trời ưu ái rồi."
"Bây giờ bỏ mạng ở dị giới cũng là số mệnh đã tận."
"Chỉ tiếc, ta không thể nhìn thấy Thương nhi lần cuối."
Nghe hắn nói như thế.
Không ít người thở ra một hơi, dường như chuyện này cũng không bết bát như trong tưởng tượng của mọi người, lão tổ cũng không có ý định báo thù cho Tần Thương, như vậy mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.
Bên cạnh.

Ngũ trưởng lão nghe vậy nghẹn họng nhìn trân trối, dáng vẻ không dám tin.
Chuyện gì thế này?
Tại sao Lão tổ tông lại không nổi giận?
"Thương nhi bỏ mạng dưới tay kẻ nào? Có mang hài cốt về không?"
Lão tổ tông tộc Tần thị lạnh nhạt hỏi.
"Cái này... ..."
Ngũ trưởng lão đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại là mừng như điên, dường như mọi chuyện cũng không giống như mình đã nghĩ, lão tổ tông vẫn rất quan tâm đến cái chết của Tần Thương.
"Không giấu gì lão tổ tông, Tần Thương lão tổ bị hai người vừa mới thành đế của Thiên Nguyên giới vây công giết chết, thân thể đã bị ma diệt, ngay cả thần hồn cũng không thể chạy thoát... . ."
"Người mới thành đế"
Giọng nói của bóng người kia rõ ràng lạnh hơn mấy phần, nhưng sự lạnh lùng này không phải nhằm vào người ngoài, mà nhằm vào Tần Thương đã chết, hắn nhẹ giọng nói: "Thực lực của Thương nhi đã sa sút đến mức độ này sao? Chỉ là hai người vừa mới thành đế cũng có thể dễ dàng đánh bại hắn?"
"Lão tổ tông có điều không biết, sở dĩ Tần Thương lão tổ chết đi, cũng không phải là vì hai người mới thành đế, mà bởi vì có Thiên Cơ lâu chủ đứng phía sau chỉ điểm... . . . . ."
Ngũ trưởng lão vẫn còn muốn nói tiếp, nhưng lời còn chưa nói hết đã bị cắt đứt.
“Được rồi!"
"Lão Ngũ, ngươi có biết mình đang nói cái gì không?"
Tộc trưởng Tần thị cau mày, hắn nhìn lướt qua chung quanh, trong lòng sợ hãi tới cực điểm. Bốn chữ ‘Thiên Cơ lâu chủ’ là thứ có thể tùy tiện đàm luận sao?
Chớ đừng nói chi là mưu đồ lén lút gây bất lợi cho Thiên Cơ lâu chủ.
Trực giác nói cho hắn biết rất có thể bây giờ Thiên Cơ lâu chủ đã biết tất cả, sở dĩ không động thủ là vì không thèm để ý đến bọn họ mà thôi.
Mà trên thực tế cũng đúng là như vậy.
Một nhân vật vượt lên trên tất cả, đúng là sẽ không quan tâm đến suy nghĩ của con kiến hôi, nếu như trong lòng không thích, lập tức bóp chết là được.
"Trong chuyện này còn có ẩn khuất gì đây?"

Chương 541. Tại sao lão tổ lại thiển cận như vậy?

Ánh mắt lão tổ Tần thị từ trên người Ngũ trưởng lão chuyển dời lên trên người Tộc trưởng Tần thị, trong nháy mắt nhìn xuống, thân hình của Tộc trưởng Tần thị bất giác cúi thấp hơn.

Hắn giống như đang cõng một ngọn núi cao trên lưng, sắc mặt lập tức trắng bệch, lồng ngực không ngừng phập phồng, hô hấp nặng nề, từng giọt mồ hôi to như cái đấu không ngừng rơi xuống.

Lấy hắn làm trung tâm, hư không trong vòng ba trượng đều trở nên vặn vẹo.

Cho đến giờ phút này, không ít người bỗng nhiên giật mình, đại đạo không gian của lão tổ tông Tần thị đã đạt tới cấp độ cực kỳ cao thâm!

"Nếu ngươi đã ngắt lời hắn, vậy thì ngươi nói tiếp đi!"

Giọng nói của lão tổ Tần thị lạnh nhạt đến mức cực hạn, hắn có thể chấp nhận sự thật là con trai mình đã mất. Chỉ cần là bị người khác trược tiếp giết chết, hắn có thể không quan tâm đến.

Dù sao.

Giới Tu Luyện vẫn tàn khốc như vậy, tài nghệ không bằng người, bỏ mình là rất chuyện bình thường.

Nhưng nếu có người ở phía sau trợ giúp, vậy thì lại khác. Bản thân mình làm phụ thân chắc chắn phải đòi một lời giải thích.

"Lão tổ tông ngàn vạn lần không nên nghe Tần Hồng ăn nói lung tung, sự tình vốn dĩ không giống như hắn nói, cái chết của Tần Thương lão tổ không hề liên quan gì đến Thiên Cơ Lâu!"

"Địa vị của Thiên Cơ Lâu siêu nhiên, áp đảo vạn giới, cho dù là ai đi tới Thiên Cơ Lâu cũng có thể có được tin tức mà mình muốn."

"Hai người vừa mới thành đế kia, sau khi bọn họ đến Thiên Cơ Lâu chẳng qua là đúng lúc lấy được tin tức bất lợi đối với Tần Thương lão tổ mà thôi." Tộc trưởng Tần thị nói nhanh.

"Ồ?"

Lão tổ tông tộc Tần thị ồ nhẹ một tiếng, trên mặt lóe lên vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm nói: "Trăm vạn năm trôi qua, bên trong vạn giới lại xuất hiện một thế lực siêu nhiên sao?"

"Bất kỳ kẻ nào cũng có thể biết được tin tức mà mình muốn?"
"Thú vị."
Nếu là tin tức về cảnh giới Chân Tiên thì sao?
Nghĩ tới đây, trên mặt hắn mặt như đang suy nghĩ điều gì đó.
"Nếu là như vậy, hẳn không phải vô duyên vô cớ mà Địa Tiên giới lại hợp nhất cùng những thế giới còn lại."
Lão tổ tông tộc Tần thị không phải kẻ ngốc.
Hắn tu luyện nhiều năm như vậy, đến nay chưa bao giờ chứng kiến một thế giới chủ động hợp nhất với Địa Tiên giới, hiện tại đột nhiên có thêm hai thế giới, thấy thế nào cũng không đơn giản.
Hơn nữa.
Mấy cái thế giới này va vào nhau, lực chấn động như vậy đủ để diệt thế.
Xác suất hai bên cùng bị hủy diệt lớn hơn nhiều so với xác suất cả hai hợp nhất với nhau. Nhưng bây giờ.
Địa Tiên giới cùng những thế giới khác đều hoàn hảo không chút tổn hại, thậm chí ngay cả hắn đang bế quan cũng không bị ảnh hưởng gì, bởi vậy có thể thấy được đã có một bàn tay vô hình âm thầm xóa sạch sức ảnh hưởng.
"Không sai."
Mắt của tộc trưởng Tần thị sáng lên, nhanh chóng nói: "Tất cả đều là hành động của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, hắn hợp nhất mấy thế giới lại, khiến cho đẳng cấp của cả thế giới tăng lên nhiều lần."
"Không khác nào ân nhân của tỷ vạn sinh linh!"
Thế giới hợp nhất, người được lợi nhiều nhất chính là tu luyện giả, con đường phía trước mặt bọn hắn biến thành một con đường bằng phẳng, mà người bình thường không tu luyện cũng được rất nhiều lợi ích.
Linh khí trong trời đất trở nên đậm đặc hơn, thân thể của bọn họ sẽ trở nên khoẻ mạnh, tỷ lệ sinh ra thiên kiêu cũng tăng lên nhiều hơn so với những năm trước.
"Thủ đoạn như thế, ta cũng không bằng."
Lão tổ tông tộc Tần thị nhẹ giọng nói.
Nghe được câu này, trong lòng Tộc trưởng Tần thị khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhân vật càng cường đại sẽ càng cảm nhận được thực lực kinh khủng của Thiên Cơ lâu chủ khiến người ta hít thở không thông.
Nếu như lão tổ tông nhà mình có thể nhìn thấu được điểm này, thì con trai hắn có chết đi đã làm sao?

Cho dù toàn bộ tộc Tần thị chết hết, trong lòng hắn cũng sẽ không xuất hiện bất kỳ suy nghĩ báo thù nào, bởi vì đi chính là chịu chết.
"Có điều ."
Ngữ khí của lão tổ Tần thị xoay chuyển, nhẹ giọng nói: "Nếu như có thể giao thủ cùng hắn một phen, hẳn là có thể thu được tương đối nhiều lợi ích. Nếu như bổn tọa có thể dựa vào đó để tiến vào cảnh giới cao hơn, đây cũng không phải chuyện đùa."
Tuy là.
Vừa rồi tộc trưởng tộc Tần thị đã nói cho hắn Thiên Cơ lâu chủ có thể tiên đoán toàn bộ, nhưng sâu trong nội tâm, hắn cho rằng bản lĩnh Thiên Cơ lâu chủ chỉ là tinh thông thiên cơ mà thôi.
Người có thực lực càng kém sẽ càng dễ bị đoán ra thiên cơ.
Như bản thân hắn, mặc dù không tiên đoán được Thiên Cơ, nhưng hắn có thể dễ dàng nhìn ra trong lòng một người bình thường đang suy nghĩ gì.
Đã biết đối phương suy nghĩ thứ gì, thì có thể tiên đoán được toàn bộ những việc trong tương lai của hắn cũng không phải là việc gì khó.
Nhưng nếu như đổi lại là một người có cùng đẳng cấp, thì sẽ không còn tác dụng nữa.

Chương 542. Tại sao lão tổ lại thiển cận như vậy? (2)

Theo hắn thấy thực lực Thiên Cơ lâu chủ có lẽ mạnh hơn hắn, nhưng chưa chắc có thể thỏa mãn được tất cả mong muốn của hắn.
Dù sao.
Điều hắn muốn là chính đột phá cảnh giới trước mắt.
Nếu đối phương không thỏa mãn được, vậy thì nhân cơ hội giao thủ một lần cùng hắn, cũng coi như có chút thu hoạch.
Chiến đấu vĩnh viễn là cách thức tốt nhất để tự phát triển bản thân, trong Địa Tiên giới có Trường Sinh chân quân, nhưng Trường Sinh chân quân quá mức thần bí, hơn nữa hắn cũng không cho rằng Trường Sinh chân quân mạnh hơn mình.
Chỉ có cường giả chân chính mới có thể trở thành đá lót đường cho mình.
Dựa vào tình hình hiện nay.
Thiên Cơ lâu chủ là một người rất thích hợp để chọn lựa.

Một nhân vật có thể di chuyển được Địa Tiên giới, cho dù thực lực không phải cảnh giới Trường Sinh, phỏng chừng cũng không kém nhiều lắm.
Mình giao thủ cùng đối phương có lẽ không thể thắng được.
Nhưng nếu như mình muốn bỏ chạy, đoán chừng đối phương cũng không giữ được mình.
"Lão tổ không thể!"
Linh hồn của Tộc trưởng Tần thị run lên, cả người như rớt vào hầm băng, tay chân lạnh lẽo, hắn gần như không thể tin được điều mình vừa nghe.
Lão tổ điên rồi đúng không?
Lại muốn đi khiêu chiến Thiên Cơ lâu chủ?
Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, lão tổ nhà mình vừa mới xuất quan, căn bản không thực sự cảm nhận được chỗ kinh khủng của Thiên Cơ lâu chủ, cho nên mới có ý nghĩ này.
Nhưng nhìn theo một góc độ khác mà nói.
Trường Sinh chân quân của Địa Tiên giới chính là người có cùng cấp với lão tổ nhà mình. Trước đó người ta còn xuất thủ một lần, cũng chẳng nhìn thấy đối phương đi khiêu chiến Thiên Cơ lâu chủ.
Mà lão tổ nhà mình tại sao lại tự tin như vậy?
Tuy là Thiên Cơ lâu chủ từ khi hiện thế cho đến nay, tính tình vẫn rất ôn hòa, ngay cả Táng Thiên đại đế cũng không tiêu diệt, từ điều này có thể thấy được đây không phải là một người hiếu sát.
Nhưng tính tình tốt cũng không có nghĩa là dễ bắt nạt. Lỡ đâu.
Tâm trạng của Thiên Cơ lâu chủ không được tốt, trực tiếp bóp chết lão tổ nhà mình, khi đó bọn họ tìm ai để nói lí lẽ đây?
"Thực lực của lão tổ độc nhất vô nhị ở Địa Tiên giới, chỉ cách cảnh giới Trường Sinh một bước ngắn mà thôi, mà thực lực của Thiên Cơ lâu chủ tuy mạnh, nhưng lại thiên về phần tiên đoán thiên cơ nhiều hơn. Theo vãn bối nghĩ, chiến lực bản thân hắn hẳn là không đáng để nhắc tới!"
Ngũ trưởng lão vẫn một mực không lên tiếng, đúng lúc nói chen vào.
Một người có thể tiên đoán thiên cơ thì trong bất kỳ một thế giới nào đều là nhân tài đặc biệt, người như vậy sẽ đặt toàn bộ tinh lực của mình vào chuyện tiên đoán thiên cơ.
Tất nhiên cũng không có cách làm có thể làm tăng thực lực của bản thân.
Không chỉ riêng tiên đoán thiên cơ, mà kể cả những người chuyên luyện đan, luyện khí cũng cùng một đạo lý như vậy. Đối phó với những người này, cho dù là khiêu chiến vượt cấp cũng là điều bình thường.

Dù sao.
Năng lực chiến đấu vốn dĩ cung không phải là sở trường của họ.
Nhưng điểm khác biệt của Thiên Cơ lâu chủ chính là cảnh giới của hắn rất cao, không có ai biết rốt cuộc Thiên Cơ lâu chủ đang ở cảnh giới nào, mọi người đều suy đoán hắn có cảnh giới Trường Sinh.
Một người như vậy, cảnh giới cực cao, nhưng lại không có nhiều chiến thuật chiến đấu, trong mắt của không ít người đây chính là một đứa trẻ sơ sinh không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào.
Vừa vặn có thể dùng nó để rèn luyện, tìm ra được chỗ thiếu sót của mình.
Hiển nhiên.
Ngũ trưởng lão cùng lão tổ tộc Tần thị cũng cho là như vậy.
"Các ngươi chờ trong tộc, bổn tọa đi gặp Thiên Cơ lâu chủ một lát."
Lão tổ tộc Tần thị liếc mắt nhìn Ngũ trưởng lão, dễ dàng phát hiện ra ý nghĩ trong lòng đối phương, nhưng hắn không lập tức vạch trần, tất cả mọi chuyện phải đợi mình quay trở lại rồi bàn sau cũng không muộn.
Nói xong.
Hắn bước ra một bước, một giây tiếp theo trực tiếp biến mất. Chuyến đi lần này.
Hắn có hai mục đích, một chính là tìm Thiên Cơ lâu chủ tỷ thí một phen, nghiệm chứng những thiếu sót của mình, thứ hai chính là để báo thù cho con trai của mình.
Tần Thương chết rồi, hắn làm cha, nếu như ngồi yên không quan tâm đến, khó tránh khỏi sẽ bị người đời nhạo báng. Về tình về lý cũng đều nên đi Thiên Cơ Lâu một chuyến.
... .
"Hết rồi!"
Nhìn theo lão tổ tông rời đi, Tộc trưởng Tần thị giống như bị mất hết sức lực toàn thân, cả người đều uể oải. Tại sao lão tổ lại thiển cận như vậy? Giao thủ cùng ai cũng được, sao lại cứ muốn đi trêu chọc Thiên Cơ lâu chủ?
Trong mấy thế giới hiện tại, người có thực lực cường đại không phải là số ít, từ xưa tới nay chưa từng có ai chạy tới Đại Hoang thành dương oai, bởi vì mỗi một người đều hiểu rằng Thiên Cơ Lâu không thể trêu chọc được.
Đắc tội với Thiên Cơ Lâu, cho dù Thiên Cơ lâu chủ không nói gì, nhưng những người khác thì sao?

Thế giới hiện tại, không biết có bao nhiêu người muốn được nịnh bợ Thiên Cơ Lâu, bọn họ tuyệt đối cam tâm tình nguyện cống hiến sức mình cho Thiên Cơ Lâu, không cần Thiên Cơ Lâu phải nói ra.

Chương 543. Vậy thì lên đường đi.

Chỉ cần một ám chỉ, phỏng chừng sẽ có vô số người cao hứng bừng bừng chạy tới huỷ diệt tộc Tần thị bọn họ.

Tộc Tần thị có thể chống đỡ một hai kẻ địch, chẳng lẽ có thể ngăn cản cả một thế giới, thậm chí mấy thế giới hay sao?

Tộc trưởng Tần thị ngẩn người tại chỗ.

Hắn không còn phong độ của ngày xưa, cả người đều như biến thành một con rối, bị hút hết tất cả sức sống. Trong khoảnh khắc khi lão tổ rời đi, hắn gần như đã nhìn thấy ngày tận thế của tộc Tần thị. Từ lúc Phù Vân Sơn bị diệt cho tới lúc này mới được có bao lâu?

Tộc Tần thị đã đi theo con đường của Phù Vân Sơn, nhắc đến không khỏi có chút buồn cười.

Bản thân Thiên Cơ Lâu chủ còn chưa nhúc nhích, chỉ cần chỉ điểm cho một người vừa mới thành đế đã có thể huỷ diệt Phù Vân Sơn. Nếu như hắn chỉ điểm cho một kẻ giống như Minh Đế.

Cho dù là kẻ đó trực tiếp tiêu diệt tộc Tần thị, hắn cũng không ngạc nhiên chút nào.

"Tộc trưởng, tộc Tần thị chúng ta... . ."

Thập Tam trưởng lão đi tới trước, nhẹ giọng nói một câu, nhưng lời còn chưa nói hết cũng không nói nốt nữa. Những người ở đây không phải kẻ ngốc, bọn họ nhìn phương hướng lão tổ rời đi, mỗi một người đều mặt trầm như nước.

Tại chỗ.

Chỉ có Ngũ trưởng lão là mang vẻ mỉm cười thong dong.

Hắn biết lão tổ nhà mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Thiên Cơ lâu chủ, nhưng nếu như đối phương chưa từng bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu, chắc chắn là có điều kiêng kỵ, chỉ cần lão tổ bức được hắn bước ra ngoài. Tất nhiên sẽ có lực bên ngoài tác động vào. Đến lúc đó.

Lão tổ nhà mình có thể toàn thân trở ra, mà Thiên Cơ lâu chủ sẽ rơi vào tình cảnh lưỡng nan.

Nếu như tộc Tần thị bọn họ có thể đuổi Thiên Cơ lâu chủ đi, sau này Địa Tiên giới nhất định có thể độc bá cả ba thế giới trước mặt, mà tộc Tần thị bọn họ cũng không cần lo lắng còn có những thế giới khác hợp nhất đến đây nữa.
Tất nhiên có thể bành trướng quy mô lớn, kể cả là một gia tộc chiếm giữ một thế giới cũng không phải là không thể được.
Nghĩ tới cục diện tươi đẹp trong tương lai, Ngũ trưởng lão cười dài một tiếng, hắn phất tay áo đứng lên, liếc mắt nhìn đám người chung quanh, nhàn nhạt nói: "Tu luyện giả vốn là nghịch thiên, trời còn có thể nghịch, còn phải sợ những người khác sao? Không cần phải biết sợ!"
"Ngươi sai rồi."
Tộc trưởng Tần thị lắc đầu, nhẹ giọng nói ra: "Nghịch thiên còn có đường sống, đối nghịch với Thiên Cơ lâu chủ, tuyệt không còn đường sống!"
Hắn không nghĩ rằng Thiên Cơ lâu chủ ngoài việc tiên đoán thiên cơ ra thì không còn tu luyện bất kỳ công pháp nào nữa. Một người mà có thể chỉ điểm cho không ít người có được cơ duyên đại đế.
Nếu như hắn muốn tìm mấy cơ duyên cho chính mình, quả thực là vô cùng đơn giản.
Người như vậy, trong tay hắn đã nắm giữ căn cơ đủ kinh khủng. Cho dù có người nói hắn tu luyện cả trăm loại công pháp, tộc trưởng Tần thị cũng sẽ không hề cảm thấy ngạc nhiên chút nào.
Một người có lai lịch bí ẩn, thực lực cũng bí ẩn. Tộc trưởng Tần thị cũng không dám khẳng định Thiên Cơ lâu chủ có phải chỉ có một thân phận như vậy hay không, nói không chừng còn có thân phận khác ở một thế giới khác thì sao?
"Chúng ta chỉ cần mở mắt mà chờ là được!"
Ngũ trưởng lão hờ hững nói.
"Ta khuyên ngươi vẫn không nên vui mừng quá sớm!"
Tộc trưởng Tần thị hít sâu một hơi, trong đôi mắt lấp lóe sát ý. Mấy lần hắn muốn tiêu diệt Ngũ trưởng lão, nhưng nghĩ tới lão tổ còn ở đây, hắn lại nhẫn nhịn sát ý trong lòng xuống.
Hắn không lựa chọn động thủ, mà chủ động tiến lên trước một bước, cùng đứng sóng vai với Ngũ trưởng lão, khí tức phong bế hư không, chặn tất cả con đường mà đối phương có thể chạy trốn.
Hành động này đã rất rõ ràng.

Nếu như thật sự giống như lời của Ngũ trưởng lão nói, Thiên Cơ lâu chủ bị đuổi ra khỏi Thiên Nguyên giới, vậy thì tất cả đều vui vẻ.
Nhưng nếu như lão tổ thất bại, hắn sẽ ngay lập tức trấn áp Ngũ trưởng lão, sau đó đưa về Thiên Cơ Lâu giao cho Thiên Cơ lâu chủ xử lý.
"."
Ngũ trưởng lão cười lạnh một tiếng.
Hắn nhìn thấy hết hành động mờ ám của tộc trưởng, nhưng cũng không ngăn cản chút nào.
... ... Lúc này.
Bên ngoài Thiên Nguyên giới.
Chiến trường vẫn hừng hực khí thế.
Phòng tuyến của Thiên Nguyên giới liên tục lui về phía sau, đã đến phía trước biên giới của Thiên Nguyên giới. Nếu lui thêm một bước nữa chính đi vào trong lòng Thiên Nguyên giới.
Lúc này bên phía Thiên Nguyên giới, người người bị thương, không biết bao nhiêu người đã bỏ mình.
Chỉ riêng đại đế đã có mấy vị, về phần những người có tu vi Chuẩn Đế cùng với Đại Thánh còn nhiều hơn.
Ngay cả tộc trưởng Diệp thị Đế Tộc cũng bị đánh nát thân thể, chỉ có thần hồn chật vật tháo chạy ra ngoài, nếu không có những người khác trợ giúp, nói không chừng bên phía Thiên Nguyên giới đã có thêm một vị đại đế chết đi.
Ngược lại là bên phía Địa Tiên giới.
Mỗi một bước tiến của bọn họ đều phải trả bằng một cái giá rất lớn.
Nhưng cái giá này, bọn họ hoàn toàn chấp nhận được, bởi vì căn cơ của thế giới bọn họ vẫn còn đó, cho dù là dùng một vị đại đế để đổi lại một vị đại đế, bọn họ cũng không lỗ.

Chương 544. Sự chênh lệch giữa đại đế và Chân Tiên.

Cho dù mất đi bảy tám vị đại đế, bọn họ cũng không nhăn mày chút nào.
Nhưng nếu như Thiên Nguyên giới chết đến bảy tám vị đại đế, thì Thiên Nguyên giới sẽ hoàn toàn xong đời.
"Thiên Nguyên giới còn muốn chống đỡ tới khi nào?"

Một vị đại đế mở miệng, hắn đang giao thủ cùng Ngao Tuyên, trong mỗi hàng động giơ tay nhấc chân đều mang theo sức mạnh của thế giới, đánh nổ hư không, nghiền nát vô số ngôi sao.
Giống như một chùm pháo hoa nở rộ trong hư không, cực kỳ đẹp đẽ.
... ...
"Gào!"
Thân thể Ngao Tuyên như bị đánh mạnh, trên thân rồng khổng lồ nở rộ một vệt máu đẹp dẽ mà thê lương, từng miếng vảy rồng bị nghiền nát, để lại một vết thương sâu tới xương.
Giờ khắc này.
Cho dù là hình rồng mà Long tộc vẫn lấy làm kiêu ngạo cũng sắp không giữ được nữa.
Đối mặt với một kẻ địch, thậm chí còn mạnh hơn hắn mấy phần, Ngao Tuyên căn bản không phải là đối thủ. Dù cho có biến về bản thể thì vẫn bị đối phương đè ra đánh.
"Một con giun vừa mới thành đế mà thôi, thần phục làm tọa kỵ cho bản đế, bản đế có thể tha cho ngươi một mạng!"
Vị đại đế của Địa Tiên giới kia tư thế uy nghiêm hào hùng, thân thể hoành tráng, giống như được đúc từ sắt thép. Cả người hắn có sát khí vờn quanh, chỉ một luồng khí huyết tỏa ra đã ép cho hư không chung quanh phải vặn vẹo.
"Ba vạn năm Hà Đông, ba vạn năm Hà Tây, đừng khinh... . . . . ."
... ...
Cả người Ngao Tuyên đẫm máu, thân rồng lượn vòng hư không, từ trong kẽ răng chật phật phun ra mấy. Nhưng lời còn chưa nói hết.
Đã lập tức bị ngắt lời.
"Nếu như không thần phục, vậy thì lên đường đi."
Đại đế Địa Tiên giới lạnh lùng mở miệng, hắn đạp xuống một cước, trong phạm vi một triệu dặm, khí tức bừng lên mãnh liệt như dời nó lấp bể, bá đạo tuyệt luân, trực tiếp đạp về phía Ngao Tuyên.
Uy thế này quá mức hung mãnh, còn chưa hoàn toàn hạ xuống, toàn bộ hư không đã sụp đổ, giống như bị bàn chân này mạnh mẽ dẫm nát.
"Thật mạnh!"
Đồng tử Ngao Tuyên co rút lại, trong lồng ngực hô hấp không thông, hắn có thể cảm nhận được sự kinh khủng của đòn này, với trạng thái của bây giờ của hắn rất khó có thể chống đỡ được.

Nói không chừng sẽ bị đánh nổ thân thể.
Mà sau khi không còn thân thể, chỉ còn còn sót lại thần hồn, sợ rằng hắn sẽ khó tránh khỏi thần hồn bị trấn áp. Chẳng lẽ ta chưa một ngày thành danh đã phải bỏ mình rồi sao?
Trong lòng Ngao Tuyên vạn lần không cam lòng, nhưng cho dù là thế nào cũng không tránh được một kích này, ngay thời điểm trong đầu hắn xuất hiện trăm vạn câu hỏi, bỗng một loạt tiếng bước chân nặng nề từ cuối chân trời truyền đến.
"Rầm! Rầm! Rầm!"
Tiếng bước chân cũng không phải rất lớn, nhưng lại làm cho đất trời rung lắc theo, ngay cả hỗn độn vô biên cũng run rẩy kịch liệt, dường như có một vị Tiên Đế đang hàng lâm, uy áp thế gian.
Lúc đầu.
Tiếng bước chân còn rất xa, nhưng sau một khắc đã tới sát chiến trường.
Không ít người đều lập tức cau mày, nhìn sang hướng tiếng bước chân truyền tới, trực giác nói cho bọn hắn biết, người đang tới rất mạnh, manh hơn tất cả mọi người ở đây.
Trong mơ hồ.
Khiến cho thần hồn bọn hắn đều không ngừng chấn động.
"Rầm rầm!"
Bước chân hạ xuống, vô số người đang giao chiến nhanh chóng bị đè nặng xuống, mỗi người đều bị đè xuống thấp hơn, cho dù là dư lực trong khi giao thủ cũng hoàn toàn biến mất.
Lúc này.
Trên trời dưới đất tràn ngập khí tức tiên đạo, trên chấn chín tầng trời, dưới động địa ngục, vạn vật sinh linh đều muốn thần phục.
Tuy là chỉ có thể nghe được tiếng bước chân, nhưng không nhìn thấy bản thể, nhưng chỉ dựa vào uy thế này đã đủ khiến cho tất cả mọi người đều hiểu được rằng người tới là một vị vô thượng Chân Tiên!
" Chân Tiên Địa Tiên giới sao?"
Sắc mặt Ngao Tuyên khổ sở.
Một kích vừa rồi của vị đại đế Địa Tiên giới kia bị chủ nhân của tiếng bước chân dễ dàng hóa giải, vốn dĩ hắn vẫn còn đang mừng thầm, cho rằng cứu viện của Thiên Nguyên giới đã tới.
Nhưng sau khi cảm ứng được khí tức Chân Tiên, cả người hắn lập tức trở nên bất an. Thiên Nguyên giới không có Chân Tiên!

Bây giờ có một vị Chân Tiên xuất shieenj, nếu không phải là người Địa Tiên giới thì chính là Bạch Lễ đại đế của Tử Huyền giới, nhưng lúc này Bạch Lễ đại đế đang bảo vệ Tử Huyền giới, còn đang giật gấu vá vai. Hắn tuyệt đối sẽ không chạy tới hỗ trợ Thiên Nguyên giới vào thời khắc mấu chốt này.
"Nếu không phải Bạch Lễ đại đế đến, vậy thì thân phận của người này đã rõ ràng, hắn chỉ có thể đến từ Địa Tiên giới!"
"Thiên Nguyên..."
Không biết là ai nhẹ giọng nói một câu.
Khí thế toàn bộ Thiên Nguyên giới chợt giảm xuống, mỗi một người đều gần như mất đi ý chí chiến đấu, nếu như chỉ là đại đế thì còn được, bọn họ dốc hết toàn lực, cộng thêm tin tức của Thiên Cơ Lâu còn có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Chương 545. Sự chênh lệch giữa đại đế và Chân Tiên. (2)

Nhưng người tới là một vị Chân Tiên, chênh lệch như một con lạch trời này, không phải chỉ dựa vào một tin tức là có thể bù đắp được. Chỉ có Thiên Cơ lâu chủ tự mình xuất thủ mới có thể ngăn cản đối phương, nhưng lúc này Thiên Cơ lâu chủ sẽ ra tay sao?
Không người nào dám cam đoan điều này.
Nếu như Thiên Cơ lâu chủ muốn xuất thủ thì đã sớm xuất thủ, nhưng cho tới bây giờ đều sống chết mặc bây, không thể nghi ngờ thái độ của hắn đã rất rõ ràng, đó chính là không thèm quan tâm đến.
"Thật sự vẫn không ngăn cản được sao?"
Kim Ô lão tổ cả người đẫm máu, hắn lại hóa thành nhân thể, quần áo trên người đã bị nghiền nát, bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ thắm, dưới chân đạp trên một mảng núi thịt biển máu, phát ra thanh âm quỷ khóc thần gào.
Cảm ứng được khí tức của người mới tới, toàn bộ thân thể của Kim Ô lão tổ đều phát run. Đây không phải là đang sợ.
Mà là kẻ dưới gặp phải người trên, trong lòng không nhịn được sinh ra ý nghĩ thần phục. Cho dù hắn là một vị đại đế cũng không ngoại lệ.
Đối phương quá cường đại, chỉ một tiếng bước chân đã khiến cho một mảng lớn chiến trường chìm vào trong yên tĩnh. Mỗi một người đều như rớt

vào hầm băng, không dám có bất kỳ dị động gì.
"Ông!"
Chuông Yêu Hoàng phát ra âm thanh chói tai, thân chuông run rẩy.
Đây là nó đang báo động, nhắc nhở chủ nhân rằng người tới cực kỳ mạnh mẽ, không thể chống đỡ. Khóe miệng Kim Ô lão tổ méo mó, sao hắn không hiểu điều này chứ?
Nhưng lúc này đã không thể nào rời đi được nữa.
Không thể nào đoán trước được hành động của Chân Tiên, cách xa nhau một thế giới cũng có thể xuất thủ, huống chi khoảng cách bây giờ lại cực kỳ gần?
Hắn dám cam đoan nếu như mình muốn chạy trốn, một giây tiếp theo sẽ lập tức bị bóp chết. Dùng chuông Yêu Hoàng để đối phó với người có cảnh giới đại đế thì vô cùng thuận lợi, nhưng dùng để đối phó với vô thượng Chân Tiên.
Căn bản không có bất kỳ tác dụng gì, dễ dàng bị đánh nát.
....
Bên phía Địa Tiên giới.
Không ít đại đế sau khi cảm ứng được khí tức người vừa mới tới lập tức hơi thở ra một hơi.
Chuyện Thiên Nguyên giới có thể nghĩ tới, bọn họ tất nhiên cũng có thể nghĩ tới, thậm chí bọn họ còn nghĩ được nhiều thứ hơn nữa.
"Khí tức của công pháp này..."
Một vị đại đế của Địa Tiên giới tỉ mỉ cảm ứng một phen, sắc mặt không khỏi thay đổi, nhẹ giọng nói: "Tộc Tần thị! Tất cả công pháp của tộc Tần thị đều xuất phát từ vị lão tổ đã sống không biết bao nhiêu năm kia của bọn hắn, mỗi cá nhân đều tu luyện cùng một công pháp, khí tức tất nhiên đều giống nhau."
Khác biệt duy nhất chỉ là có mạnh có yếu mà thôi.
Uy thế mà chủ nhân của bước chân này tản ra đã áp đảo tất cả, giống như thoát khỏi ràng buộc của thế giới, đạt tới mức độ vô địch cổ kom!
"Không nghĩ tới nhóm thế lực Ngọc Hư Cung còn chưa có Chân Tiên xuất hiện, tộc Tần thị lại động thủ trước."
Lão tổ Tần thị xuất hiện, không ít người Địa Tiên giới đều nhíu mày, điều này đồng nghĩa với việc dã tâm của tộc Tần thị rất lớn. Một vị Chân Tiên xuất thủ, mưu đồ của hắn nhất định là hơn rất nhiều người.

Cho dù là hắn muốn nuốt chửng một nửa giang sơn của Thiên Nguyên giới, bọn họ cũng sẽ không ngạc nhiên chút nào. Nếu như tộc Tần thị chiếm giữ được một vùng lãnh thổ lớn, thì những người khác chỉ có thể húp được chút cháo mà thôi.
"Tuy là dã tâm của tộc Tần thị rất lớn, nhưng một vị Chân Tiên xuất hiện, vô hình chung đã giảm đi rất nhiều khó khăn trắc trở. Có lão tổ Tần thị đứng ra, Thiên Nguyên giới không còn đáng để lo nữa."
Một số thế lực của Địa Tiên giới đã nhìn nhận rất thấu đáo.
Thế lực bọn họ vốn không mạnh mẽ, theo tới đây chỉ là muốn chia chén cháo mà thôi...
Nếu tiếp tục đánh, cả hai bên đều không thu được bất kỳ lợi ích gì, lúc này có một vị Chân Tiên xuất hiện kết thúc cuộc chiến này, đây là một chuyện tốt, có thể giảm thiểu rất nhiều thương vong cho Địa Tiên giới.
Nghĩ tới đây.
Có người chắp tay thi lễ, hướng về phía tiếng bước chân truyền tới, cung kính hô: "Chúng ta cung nghênh tiền bối!"
"Chúng ta cung nghênh tiền bối!"
"Chúng ta cung nghênh tiền bối!"
. . .
Thanh âm như sóng thần hội tụ chung một chỗ, xông thẳng lên trời, ngay cả đám mây cuối chân trời cũng bị đánh tan thành hư vô, trùng trùng điệp điệp, quét sạch bầu trời.
"Ầm ầm!"
"Đùng!"
Phương xa.
Một tiếng nổ thật lớn vang lên, sau đó tiếng bước chân thanh thúy truyền đến.
Một con đường rộng lớn từ cuối chân trời trải dài qua đây, trên đường có chân long bay lượn, tiên hoàng vờn quanh, huyền vũ mở đường, những tia thần huy sắc màu rực rỡ phủ lên khiến cả con đường biến thành một màu vàng kim.
Một bóng người vĩ ngạn bước đi trên đó.
Quanh thân hắn ánh sáng lập lòe, hóa thành tiếng sấm vọng về từ chín tầng trời mây, khắp trời đất đều là kỳ cảnh mà hắn giáng xuống, thừa nhận vô thượng đạo quả của hắn, khiến cho lòng người rung động không thôi.

Nam tử đi tới, đôi mắt hắn đảo quanh, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt, không có ai có thể lọt vào trong mắt của hắn. Hắn không nói lời nào, mọi người chung quanh đều giữ tư thế hành lễ, không dám ngẩng đầu lên.

Chương 546. Ai cũng không cứu được ngươi.

Hắn bước đến gần, một cỗ khí tức như dời non lấp bể từ trên trời giáng xuống, đè lên vai mỗi người ở đây. Vốn dĩ đám người này đã bị đè xuống, bây giờ cả người lại bị đè xuống thêm một khúc nữa, một số người còn bị ấn sâu vào trong hỗn độn.

"Đáng giận!"

Một vị đại đế của Thiên Nguyên giới gào thét.

Hắn rất muốn giãy dụa, nhưng chân nguyên trong cơ thể gần như đã bị giam cầm, căn bản không thể điều động được. Nếu như lão tổ Tần thị muốn giết hắn thì chỉ cần một ý niệm trong đầu là đủ.

"Đây chính là sự chênh lệch giữa đại đế và Chân Tiên sao?"

Trên trán của không ít đại đế xuất hiện từng giọt mồ hôi, thật sự là rất đáng sợ.

Đối phương còn chưa động thủ đã hoàn toàn trấn áp tất cả mọi người rồi. Nếu như động thủ, bọn họ có đứng chung với nhau cũng không đủ để cho đối phương giết.

...

"Thiên Nguyên giới!"

Lão tổ Tần thị chắp tay đi tới, dừng lại trước Thiên Nguyên giới, hắn đứng sừng sững giống như một ngọn núi, khí thế trấn áp trên trời dưới đất, ánh mắt đảo qua hư không, vô số ngôi sao vỡ vụn trong hư không.

Cảnh tượng diệt thế lan tràn ra khắp nơi.

"Thế giới này... ."

Lão tổ tộc Tần thị khẽ nhíu mày, thần niệm như thủy triều tràn ra, bao trùm mỗi một ngóc ngách của Thiên Nguyên giới. Một giây sau hắn đã nhìn bao quát toàn bộ Thiên Nguyên giới.

"Bình thường không có gì lạ!"

Sáu chữ này được thốt ra từ trong miệng lão tổ tộc Tần thị.

Thế giới này quá mức bình thường.

Không có bất kỳ chỗ nào đáng giá cho hắn để ý, chỉ có duy nhất một chỗ là Thiên Cơ Lâu hắn không nhìn thấu được, chính là bởi vì điểm này, càng thêm chắc chắn suy nghĩ trong lòng.
"Còn có một người cùng cấp sao?"
Dưới sự bao quát của thần niệm, hắn thu hết tất cả mọi thứ chung quanh vào mắt. Cách đó không xa.
Trong hư không.
Một lão giả mặc trường bào màu tím, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt kỳ lạ, quanh người hắn được bao phủ bởi sương mù hỗn độn, hàng ngàn hàng vạn vòng pháp tắc vây quanh, che giấu tất cả hành tung.
Đối với người khác mà nói, người này vô cùng thần bí, căn bản là không thể nào phát hiện ra được.
Nhưng đối với lão tổ Tần thị mà nói lại không đáng kể chút nào, bởi vì đối phương yếu hơn hắn không ít. Mặc dù là trong thời gian ngắn không cách nào đánh bại được đối phương, nhưng giao thủ trong thời gian dài, người chiến thắng nhất định là hắn.
"Tần Hoang!"
Trong khoảnh khắc khi lão tổ Ngọc Hư Cung nhìn vào đối phương, trong lòng lập tức xuất hiện sự cảnh giác, hắn không khỏi nhìn lại, đồng tử lập tức co rụt, nội tâm chìm xuống vực sâu.
"Hắn tới đây làm gì?"
Trong lòng lão tổ Ngọc Hư Cung bồn chồn.
Hắn cũng hiểu một chút sự tích về lão tổ Tần thị, người này cả đời hiếu chiến, gần như chưa từng chiến bại, tất cả kẻ địch đều bị hắn tiêu diệt.
Một đường từ con số không, đánh tới cảnh giới Chân Tiên.
Có thể nói chiến lực là độc nhất vô nhị trong cảnh giới Chân Tiên. Lúc này đối phương lại đi tới Thiên Nguyên giới, rõ ràng không có ý đồ tốt. Bây giờ.
Hắn chỉ cách cảnh giới Trường Sinh một bước nhỏ, có thể nói là đã đứng trên đỉnh cao nhất của giới tu luyện.
Đừng nói là Thiên Nguyên giới, cho dù là Địa Tiên giới cũng chẳng có mấy người có thể giao thủ cùng hắn. Nhưng mà hắn lại tới Thiên Nguyên giới, không cần nói cũng biết ý đồ của hắn là gì.
Bởi vì chỉ có một người bên trong Thiên Nguyên giới mới đủ khả năng đánh bại hắn. Mà người kia.
Chính là Thiên Cơ lâu chủ!

"Tần Hoang sẽ không lú lẫn như vậy chứ!"
Lão tổ Ngọc Hư Cung thầm nghĩ.
Mọi người điều biết thực lực của Thiên Cơ lâu chủ, ngay cả hắn chạy tớ chiến trường này đã được một khoảng thời gian rồi, nhưng vẫn không dám tùy tiện nhúng tay vào chiến trường.
Rất sợ khiến cho Thiên Cơ lâu chủ bất mãn.
Nếu như Tần Hoang vẫn khư khư cố chấp, ai cũng không biết sẽ có hậu quả gì.
Thiên Cơ lâu chủ có thể một tay hợp nhất hai giới, thì cũng có thể thuận tay hủy diệt cả một thếgiới, cho dù là tất cả sinh linh của Địa Tiên giới có đứng chung một chỗ, thì trước mặt Thiên Cơ lâu chủ cũng chẳng thèm nhìn.
"Chỉ mong hắn không phạm sai lầm!"
Trong lòng Ngọc Hư Cung lão tổ nghĩ như vậy, tạm thời đè xuống sự kích động muốn hiện thân, sau đó chắp tay hướng về phía lão tổ tộc Tần thị.
Cho dù có nói như thế nào thì đối phương cũng là một vị tiền bối, lễ này đúng là nên làm.
Nhưng mà một giây tiếp theo, sắc mặt Ngọc Hư Cung lão tổ lập tức cứng lại. Chỉ thấy.
lão tổ tộc Tần thị lạnh nhạt liếc mắt nhìn hắn, sau đó lập tức thu hồi ánh mắt, không hề có ý định đáp lễ, vẻ mặt này vô cùng lạnh nhạt.
Kiểu như muốn tránh xa người ngoài ngàn dặm.
"Hừ!"
Lão tổ Ngọc Hư Cung hừ lạnh một tiếng, thu hồi hai tay, trong lòng vô cùng không vui. Dù sao cũng là người cùng cấp, chỉ là đối phương thành tiên sớm hơn mình một thowifgian mà thôi.
Nếu đã không thèm nể mặt hắn như thế, vậy thì hắn cần gì phải nể mặt đối phương?
"Tiểu bối ngu dốt."

Chương 547. Ai cũng không cứu được ngươi. (2)

Vẻ mặt Tần Hoang lạnh nhạt, trong miệng thì thào nói một câu, sau đó đưa ánh mắt về phía Thiên Nguyên giới, đầu tiên là hắn nhìn thoáng qua

phương hướng Thiên Cơ Lâu, sau đó lại dời ánh mắt tới sát biên giới Thiên Nguyên giới.
Nơi đó có không ít sinh linh Thiên Nguyên giới đang đứng, trong đó đủ đại đế của Thiên Nguyên giới. Ánh mắt hắn nhìn xuống.
Một đám sinh linh Thiên Nguyên giới đều cảm thấy căng thẳng trong lòng, thân thể cứng đờ, giống như bị lấy mất cả thần hồn và ngũ giác, sắc mặt mỗi một người đều trắng bệch, chịu đựng đến cực hạn.
"Con ta đã bỏ mạng ở trong tay của ngươi sao?"
Tần Hoang mở miệng.
Giọng nói đè ép tất cả, chấn động lòng người, toàn bộ Thiên Nguyên giới đều run lên, hắn chỉ tùy tiện đứng ở đó đã có thể uy hiếp tam giới lục đạo, huyết khí trùng thiên, thế gian chỉ duy nhất có mình hắn!
"Là sao?"
Bên trong Thiên Nguyên giới có không ít người đưa mắt nhìn nhau, không biết đối phương đang nói cái gì. Ai mà biết con trai của hắn là ai?
Hai giới khai chiến đã lâu như vậy, người chết đi đếm không xuể, ai mà biết được người nào là con của hắn? Chính giữa chiến truwongf.
Duy nhất có một người không giống với mọi người chính là Kim Ô lão tổ, thân thể hắn không thể nhịn được được mà run lên, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, ở đây chỉ có hắn biết đối phương đang nói cái gì.
Bởi vì.
Lúc trước, người xuất thủ đối phó với tộc Tần thị chính là hắn cùng với đại đế của tộc Diệp thị. Bây giờ.
Đại đế của tộc Diệp thị bị đánh nát thân thể, chỉ có thần hồn chạy thoát, tạm thời rời khỏi chiến trường trở về dưỡng thương.
Chỉ còn lại hắn đứng ở nơi này, lập tức trở thành người đứng mũi chịu sào.
Người của tộc Tần thị vượt giới đến đây, đã bị hắn và Diệp thị lão tổ tiêu diệt toàn bộ.
Hắn còn nhớ rõ khí tức công pháp của những người đó.
Hiện tại vị Chân Tiên này tới đây, khí tức gần như giống y hệt với khí tức của tộc nhân tộc Tần thị lúc trước, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết con của hắn có ở trong đám người tộc Tần thị đó.
Nói không chừng.
"Người dẫn đội chính là con hắn!"
"Quả nhiên là thế?"
Tuy là trong lòng Kim Ô lão tổ sợ hãi, thế nhưng cũng không chạy trốn.

Bởi vì hắn hiểu được rằng cho dù thực lực của mình có mạnh hơn nữa, nhưng khi đối mặt với một vị Chân Tiên cũng không thể nào chạy trốn được. Nhưng quan trọng hơn chính là Thiên Cơ lâu chủ từng nói với hắn, trận chiến này hắn sẽ không bị nguy hiểm!
Lúc trước hắn dám ra tay đối phó với tộc Tần thị, tất nhiên là phải điều tra rõ lai lịch của đối phương, biết rõ đối phương có Chân Tiên lão tổ mà còn dám động tay chân, nguyên nhân lớn nhất chính là vì Thiên Cơ lâu chủ đã nói cho bọn hắn bốn chữ 'hữu kinh vô hiểm'.
Hiện tại hung hiểm ở trước mắt, hắn liếc mắt nhìn trái nhìn phải, muốn tìm người có thể chuyển nguy thành an cho hắn. Nhưng mà kết quả lại khiến cho hắn thất vọng.
Những người khác của Thiên Nguyên giới cũng không tốt hơn hắn chút nào, thậm chí những người này còn khổ sở hơn hắn, run lẩy bẩy, suýt chút nữa thì đã quỳ xuống.
Nhìn cục diện này, sao có thể có người cứu được hắn?
" Thiên Cơ lâu chủ tiền bối không thể nào lừa ta!"
Kim Ô lão tổ an ủi mình một chút, cố gắng điều chỉnh cảm xúc lo lắng của mình, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì. Không phải ai lúc đối mặt với cái chết cũng đều có thể giữ được tỉnh táo.
"Ngươi đang sợ!"
Tần Hoang mở miệng, rất là chắc chắn, đôi mắt hắn như thần kiếm cắt đứt hư không, dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của Kim Ô lão tổ, hắn lạnh nhạt nói:
"Dường như ngươi có chỗ để dựa."
"Thiên Cơ Lâu sao?"
"Hừ."
Tần Hoang nở nụ cười khinh thường, một ngón tay điểm ra, một tiếng nổ ầm vang, ngón tay kia dường như hóa thành một cây cột chống trời, vô biên vô hạn vắt ngang bầu trời, làm cho tâm thần người khác rung động.
Một chỉ này quá mức đáng sợ, nếu như đánh xuống gần như có thể đập nát cả một thế giới!
Nhưng một kích đáng sợ như vậy mà lại được Tần Hoang bắn ra một cách dễ dàng, giống như nghiền chết một con kiến vậy, căn bản không thèm quan tâm.
"Hôm nay ai cũng không cứu được ngươi, Thiên Cơ lâu chủ cũng không!"
Giọng nói lạnh lùng vọng khắp đất trời.

Một ngón tay chống cả đất trời, vắt ngang tỷ vạn dặm, đứng trước ngón tay này mỗi một ngôi sao đều nhỏ bé như hạt bụi, không thể so sánh được.
"Ầm ầm" một tiếng, cả mảng lớn bầu trời vỡ vụn, xuyên qua vũ trụ tối tăm, xé rách hỗn độn, cuồng phong vô tận, cho dù là cường giả cấp đại đế cũng không thể không lùi lại.
"Muốn trực tiếp đánh nát Thiên Nguyên giới sao?"
Vô số người của Địa Tiên giới liên tục lui lại, không biết là đã lùi lại bao nhiêu vạn dặm, nhìn cảnh tượng xảy ra trước mặt kia mà giật mình.
Nếu như đổi lại là bọn họ.
Không biết bọn họ sẽ tuyệt vọng đến cỡ nào!
Một vị Chân Tiên xuất thủ, căn bản là không có cách nào ngăn cản được.
Nếu như không có cùng đẳng cấp thì có bao nhiêu người đứng ra cũng đều vô ích mà thôi, chớ đừng nói chi tới người xuất thủ đã là Chân Tiên đỉnh phong.
"Lần này lão tổ Tần thị xuất thủ báo thù cho con trai của hắn chỉ thứ yêu mà thôi, mục đích chủ yếu của hắn..... Có thể là Thiên Cơ Lâu!"

Chương 548. Là ai đã cứu ta?

Một vị đại đế của Địa Tiên giới chật vật nói.

Đối phó một người mới thành Đế vốn dĩ không cần phải gióng trống khua chiêng, nhưng lão tổ Tần thị lại khăn khăn làm như vậy, cộng với lời hắn nói khi trước, không cần nói cũng biết mục đích của hắn.

"Đối phó với Thiên Cơ Lâu... . . ."

Vô số người đều không còn lời gì để nói.

Một người phải cuồng vọng tới mức nào mới có thể sinh ra ý nghĩ này?

Lại nói, Thiên Nguyên giới gặp phải nguy cơ như vậy, không biết liệu rằng Thiên Cơ lâu chủ có hiện thân trấn áp lão tổ Tần thị hay không? ... .

Bên phía Thiên Nguyên giới.

Sắc mặt mọi người đều trắng bệch nhìn lên trên đỉnh đầu, một ngón tay đang ầm ầm hạ xuống kia giống như thiên thần giáng thế, muốn dùng một chỉ phá nát cả thế giới.

Uy áp khủng bố vô biên giống như lũ quét từ trên bầu trời trút xuống, đè mọi người lún sâu vào trong lòng đất, còn có không biết bao nhiêu người thực lực hơi yếu trực tiếp hóa thành một đám sương máu.

Đây là uy lực diệt thế, người bình thường không cách nào chống đỡ được.

Giờ khắc này.

Trong đầu từng sinh linh Thiên Nguyên giới đều có môt loại cảm giác mình vô cùng nhỏ bé. Đối mặt với một chỉ này, bản thân giống như một con kiến hôi, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi cái chết đến gần.

Trong số bọn họ có không ít người muốn chạy trốn.

Nhưng ý niệm này chỉ là suy nghĩ trong đầu mà thôi. Lúc này bọn họ còn có thể bỏ chạy tới nơi nào?

Một đòn này của lão tổ Tần thị bao trùm chu vi tỷ vạn dặm, có thể nhấn chìm mấy đại châu, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ căn bản không trốn thoát được khỏi sự khống chế của ngón tay.

Thay vì làm điều vô nghĩa, còn không bằng ngồi chờ chết.

"Thiên Nguyên giới... Hết rồi!"

Có người thì thào nói.

Tiếng nói vừa dứt.

Một ngón tay nhấn xuống, tỷ vạn dặm tinh hà lập tức đảo lộn, toàn bộ Thiên Nguyên giới gần như vỡ vụn, đạo tắc trong thiên địa hóa thành tro

bụi, khí tức kinh khủng khuếch tán ra, xuyên thấu cổ kim.
Thiên Nguyên giới chưa từng có ngày nào giống như hôm nay, một vị Chân Tiên xuất thủ gần như có thể đánh nát toàn bộ Thiên Nguyên giới!
"Ùng ùng!"
Dư lực kinh khủng khuếch tán ra, sức mạnh này quá mức đáng sợ, mênh mông cuồn cuộn quét khắp chư thiên vạn giới, cho dù là Tử Huyền giới ở phía xa, thậm chí là Địa Tiên giới cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sự chấn động này.
Vô số người cùng đứng dậy, cùng nhìn về phương hướng Thiên Nguyên giới.
Lọt vào trong tầm mắt của họ chính là một tia sáng rực rỡ bắn ra, một tia sáng chói mắt chiếu rọi, xuyên thủng tỷ vạn dặm bầu trời, không ngừng kéo dài.
Tất cả mọi người trên thế giới đều nhìn thấy được cảnh tượng kỳ lạ này.
"Chỉ có khí tức của lão tổ tộc Tần thị, mà những người khác không can dự vào, cuối cùng Thiên Cơ lâu chủ vẫn không ra mặt sao?"
Trong Địa Tiên giới.
Có người biết chuyện về lão tổ Tần thị, hắn nhìn cảnh tượng ở phương xa, lẩm bẩm nói: "Nếu như Thiên Cơ lâu chủ không xuất thủ, sợ rằng ngày tàn của Thiên Nguyên giới đã đến rồi."
Mất đi con bài chưa lật lớn nhất, cho dù vạn tộc Thiên Nguyên giới có tập trung lại cùng một chỗ cũng không phải đối thủ của một mình lão tổ Tần thị.
Có hắn ở đây, đủ để càng quét Thiên Nguyên giới.
... .
"Thiên Nguyên giới không còn?"
Trong Tử Huyền giới.
Bạch Lễ đại đế mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt, mái tóc như thác nước rủ xuống tự nhiên, có ánh sáng của những ngôi sao lấp lánh, quanh thân hắn có khí tức tiên đạo lượn lờ, giống như là một trích tiên siêu trần thoát tục.
Sau khi hắn cảm nhận được chấn động phát ra từ Thiên Nguyên giới, hai tay không tự chủ được mà nắm chặt lại, ánh sáng bắn ra từ trong đôi mắt, cắt lìa hư không.
Trong nháy mắt, vô số người cảm thấy cả người lạnh lẽo. Đây là một cảm giác thê lương.

Tuy là Thiên Nguyên giới từng có không ít va chạm với Tử Huyền giới, nhưng bây giờ có sựxuất hiện của Địa Tiên giới, hai thế giới bọn họ lại biến thành mối quan hệ đồng minh. Không còn Thiên Nguyên giới nữa, thì có thể là Tử Huyền giới sẽ gặp nguy hiểm.
Chỉ có một vị Chân Tiên là hắn, nhưng nếu như bị bao vây tấn công từ hai phía, căn bản là một cây làm chẳng nên non.
Cho dù hắn có tự mình xuất thủ, chạy tới Thiên Nguyên giới giúp bọn hắn chống đỡ Địa Tiên giới thì cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn, dù sao thì hắn cũng chỉ có một mình, không cách nào phân thân ra được.
Giúp đỡ cho Thiên Nguyên giới thì sẽ không thể nào quan tâm được đến Tử Huyền giới. Hơn nữa.
Hắn có thể cảm giác được thực lực của người xuất thủ hơn xa hắn, kể cả là chính hắn tự mình đi, kết quả vẫn sẽ không hề khác. Thiên Nguyên giới vẫn sẽ bị tiêu diệt.
"Địa Tiên giới... . . . . ."

Chương 549. Thiên Đạo thì như thế nào?

Trong miệng Bạch Lễ đại đế chật vật phun ra ba chữ, chỉ liếc qua đã có thể thấy được rất nhiều việc. Căn cơ của Địa Tiên giới quá thâm hậu, có thể dễ dàng phái ra một vị Chân Tiên.
Cộng thêm cả Trường Sinh chân quân lúc trước nữa, cùng với lão tổ Ngọc Hư Cung vây công Táng Thiên đại đế, tổng cộng đã là bốn vị Chân Tiên!
Hắn cũng không biết liệu rằng Địa Tiên giới còn có những vị Chân Tiên khác đang ẩn núp hay không.
... ...
Biên giới Thiên Nguyên giới.
Sau một khắc đồng hồ, dư lực vẫn chưa tan biến.
Tất cả đám người Kim Ô lão tổ đều hốt hoảng, cả người đẫm máu, cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều gần như vỡ vụn, giống như cả người hóa thành bụi phấn, đau đến tận xương tủy.
“Cuối cùng ta... . . . . Vẫn phải chết sao?"
"Bản đế không cam lòng!"

Kim Ô lão tổ gào thét trong lòng, bản thân mình mới vừa thành Đế, còn chưa gầy dựng lại huy hoàng của tộc Kim Ô, cứ như vậy mà xong đời, dù thế nào đi nữa thì cũng không thể làm cho hắn buông bỏ được chấp niệm này.
"Không đúng... . . . ."
Đột nhiên hắn nghĩ tới điều gì đó.
Kim Ô lão tổ hoàn hồn, không thể tin nói: "Người đã chết sao lại có cảm giác đau?"
Người chết không chỉ không cảm thấy đau, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng không có. Nghĩ tới đây, Kim Ô lão tổ chậm rãi mở hai mắt ra, ánh sáng mạnh đập vào mắt.
Khiến cho hắn không tự chủ được mà giơ một tay lên, chắn trước mắt. Một kích vừa rồi của lão tổ Tần thị không giết chết bọn họ, nhưng chỉ là dư chấn cũng đủ khiến cho mọi người trọng thương, mất đi chiến lực.
"Là ai đã cứu ta?"
Kim Ô lão tổ nhìn xuyên qua kẽ ngón tay, liếc nhìn ra bên ngoài. Lọt vào tầm mắt của hắn là một bóng người màu đen, hắn đứng chắp tay, đám người đứng phía sau không thấy rõ được dung mạo.
Quanh thân hắn được bao phủ bởi vạn đạo pháp tắc, dường như hợp làm một với mảnh đất trời này, không có bất kỳ sự bài xích nào. Còn có từng đóa hoa đại đạo nở bung trong đất trời, cực kỳ thần dị.
"Thiên Cơ lâu chủ tiền bối?"
Kim Ô lão tổ nhẹ giọng nói.
Nhưng vừa dứt lời.
Hắn đã tự mình phủ nhận, hắn đã từng gặp Thiên Cơ lâu chủ không ít lần, hết sức quen thuộc với bóng lưng của đối phương, nhưng người trước mắt này rõ ràng không giống với Thiên Cơ lâu chủ.
Nhưng nếu như không phải Thiên Cơ lâu chủ, vậy còn ai có thể ra tay giúp đỡ bọn họ?
Thời gian trôi qua.
Dư âm của một đòn Chân Tiên chậm rãi tan đi.
Cảnh sắc biên giới của Thiên Nguyên giới dần dần lộ ra trước mặt mọi người.
"Ta... . . . . ."
"Không chết?"
"Là ai đã cứu chúng ta?"

. . . .
Mỗi một sinh linh của Thiên Nguyên giới sống sót sau tai nạn, đều không dám tin tưởng. Một giây sau.
Thiên Nguyên giới.
Phía trước biên giới.
Một bóng người to lớn xuất hiện trước mặt mọi người, thân thể hắn cao ngất như cây tùng, không có bất kỳ khí tức cường đại nào. Nếu không phải nhìn thấy tận mắt.
Không ai có thể nhận ra được sự hiện diện của hắn.
Lúc này mặc dù nhìn thấy được, cũng không thể cảm nhận được chút sinh khí nào.
Hắn giống như một ngọn cỏ trong gió, cũng giống như núi non nguy nga, không hề giống một sinh linh. Một sinh linh đặc biệt như vậy lại gần như là hoàn toàn hòa vào cả thế giới.
"Chuyện này... . . ."
Bên phía Địa Tiên giới.
Cũng phát hiện có chỗ không đúng.
Người Thiên Nguyên giới chỉ bị trọng thương, lác đác không có mấy sinh linh chết đi, trong lòng không ít người đều xuất hiện một ý nghĩ kỳ lạ.
Chẳng lẽ lão tổ tộc Tần thị nương tay?
Nhìn thì thấy khí thế kinh người, nhưng thực ra lại là sấm to mưa nhỏ?
Nhưng khả năng này quá thấp, lão tổ Tần thị không giống kẻ biết hạ thủ lưu tình, hơn nữa con trai mình chết rồi mà hắn còn nương tay, đánh một kích mà ngay cả một đại đế cũng không giết chết được.
Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi của hắn phải ném đi đâu? ... .
"Thiên Cơ lâu chủ?"
Trên khuôn mặt không hề có cảm xúc của lão tổ tộc Tần thị, lần đầu xuất hiện giao động, con ngươi hắn sâu thẳm, khóe miệng khẽ mở, nhẹ nhàng thốt ra bốn chữ.
Người ngoài không biết rõ.
Nhưng hắn lại nhìn thấy tất cả.
Vừa rồi ngay tại thời khắc mấu chốt khi mình đánh xuống một kích, bóng người cực kỳ bình thường này đột nhiên xuất hiện, dễ dàng hóa giải một kích này của mình.

Hóa giải một kích của mình mà không bị thương chút nào, người mà có thể làm được bước này, thực lực tất nhiên sẽ không yếu hơn mình. Thậm chí còn mạnh hơn mình.
Nhìn chung trong ba thế giới trước mắt, ngoại trừ Thiên Cơ lâu chủ có thể làm đến bước này, hắn thực sự nghĩ không ra còn người nào có thể dễ dàng làm được như thế.
"Ta không phải Thiên Cơ lâu chủ!"
Bóng người kia mở miệng, trong đôi mắt ai hố đen, bên trong là một mảng hư vô, có hỗn độn cuồn cuộn giống như đang nuôi nấng một thế giới, vô cùng đáng sợ.

Chương 550. Thiên Đạo thì như thế nào? (2)

Hắn không vui không buồn, không có tình cảm của nhân loại, giống như vừa rồi mình chỉ làm một chuyện hết sức bình thường.
"Vậy thì ngươi là ai?"
Lão tổ Tần thị chau mày, trầm giọng hỏi.
Người này xuất hiện quá mức đột ngột, không có chút điềm báo nào. Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa phát hiện được thực lực của đối phương, mang lại cho hắn một dự cảm không ổn trong lòng.
"Ta chỉ là một thủ hạ vô danh tiểu tốt của Thiên Cơ lâu chủ mà thôi."
Bóng người kia từ tốn nói.
Lời này vừa nói ra.
Thế giới sôi trào.
Bất kể là người Thiên Nguyên giới hay là người của Địa Tiên giới, toàn bộ đều trợn tròn mắt.
Bên phía Thiên Nguyên giới, mỗi người đều vô cùng ngạc nhiên vui mừng, vừa rồi bọn họ cho rằng Thiên Cơ lâu chủ sẽ không quan tâm sống chết của bọn họ, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt vẫn phái một thuộc hạ đến đây.
Mà người thuộc hạ chưa từng thấy mặt này, vừa ra tay chính là thực lực Chân Tiên!
Thậm chí có thể sánh ngang với lão tổ tộc Tần thị, thực lực này kinh khủng đến mức nào chứ, nhất là lúc hắn mở miệng nói ra mình chỉ là một thủ hạ vô danh tiểu tốt.

Mọi người đều không bình tĩnh được nữa.
Người như vậy còn là vô danh tiểu tốt, vậy thì phải là loại người nào mới có thể có chút giá trịtrong mắt Thiên Cơ lâu chủ? ... .
"Thiên Nguyên giới còn có Chân Tiên sao?"
Bên phía Địa Tiên giới, sắc mặt mỗi một người đều cực kỳ khó coi.
Vốn tưởng rằng Thiên Nguyên giới là thế giới yếu nhất, dù sao thì bọn họ còn chẳng bò lên được trên Đế Bảng. Nhưng ai có thể ngờ tới thời khắc mấu chốt này lại xuất hiện một cường giả Chân Tiên?
Có thể sánh ngang với lão tổ Tần thị, đối phương nhất định không phải là người mới thành tiên!
Như vậy thì Thiên Nguyên giới cũng không dễ chọc, xét theo một góc độ nào đó mà nói thì nó còn đáng sợ hơn so với Tử Huyền giới. Nếu như vị Chân Tiên này xuất thủ sớm một chút
thì có thể Địa Tiên giới bọn họ mới là bên tử thương thê thảm.
"Thiên Nguyên giới không có Chân Tiên, có thể người này được Thiên Cơ lâu chủ tiền bối mang tới từ thế giới khác... . . ."
Có người nhẹ giọng nói ra.
Căn cơ của Thiên Nguyên giới, liếc mắt là đã rõ.
Căn bản không có khả năng có sự tồn tại của Chân Tiên, sau khi thế giới hợp nhất, Thiên Nguyên giới cũng chưa có người độ kiếp Chân Tiên, cho nên có lẽ người này thành tiên từ rất rất lâu trước đó.
Thậm chí không phải thành tiên ở Thiên Nguyên giới.
"Thiên Cơ lâu chủ cuối cùng vẫn nhúng tay sao?"
Người này xuất hiện, từ một góc độ nào đó mà nói đã đại biểu cho Thiên Cơ lâu chủ, tuy là Thiên Cơ lâu chủ không xuất hiện, nhưng bốn chữ này vẫn như một tòa núi cao chặn ngay biên giới giữa hai giới.
Khiến cho tất cả mọi người không dám vượt quá giới hạn.
... .
"Thành chủ!"
Lúc này.
Một tiếng kêu sợ hãi truyền ra, thu hút ánh mắt của vô số người.
Đại thống lĩnh Hồng Hiên của Thiên Hoang Bất Lão Thành, cả người mặc áo giáp, thân thể nhuốm máu, từ phía xa đi tới. Trên mặt hắn mang vẻ vui mừng, đi tới trước mặt bóng người kia, cung kính hành lễ nói:
"Thuộc hạ Hồng Hiên, bái kiến thành chủ!"
Giờ khắc này.

Tâm tình Hồng Hiên cực kỳ kích động.
Thành chủ nhà mình rời khỏi Thiên Hoang Bất Lão Thành đã được một khoảng thời gian rồi, sau khi đi tới Thiên Cơ Lâu vẫn chưa trở về, bọn họ muốn tìm kiếm.
Nhưng còn chưa chạy tới Thiên Cơ Lâu đã gặp phải chuyện hai giới khai chiến.
Suy nghĩ của Hồng Hiên rất đơn giản, thành chủ nhà mình chính là Chân Tiên đỉnh phong, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu như thành chủ đã không có việc gì, hắn cũng không cần phải tìm kiếm nữa.
Lập tức quay người gia nhập vào cuộc chiến. Dù sao.
Thiên Hoang Bất Lão Thành bọn hắn cũng sẽ hàng lâm Thiên Nguyên giới, nếu như thế giới này bị đánh hỏng, tình cảnh của Thiên Hoang Bất Lão Thành trong tương lai cũng sẽ tiến thoái lưỡng nan.
Nhưng vạn lần không ngờ được.
Ngay tại thời điểm tính mạng của mình như ngàn cân treo sợi tóc, thành chủ nhà mình bỗng nhiên xuất hiện, vừa mới xuất hiện đã dùng thực lực Chân Tiên đỉnh phong.
Hành động này vô hình chung đã chứng minh thành chủ đại nhân đã giải quyết được mối hoạ ngầm của bản thân, tuổi thọ cũng không còn là vấn đề nữa, hắn có thể dễ dàng xuất thủ!
Một vô thượng Chân Tiên có tuổi thọ sung túc có ý nghĩa như thế nào đối với Thiên Hoang Bất Lão Thành, không có ai rõ ràng hơn Hồng Hiên.
Chuyện này có nghĩa là.
Thiên Hoang Bất Lão Thành có thể đứng bên trên rất nhiều thế lực! Cho dù họ có ở Địa Tiên giới cũng tuyệt đối là một cây cổ thụ lớn!
"Chuyện ở quá khứ đã không liên quan gì đến ta. Ta đã không còn là thành chủ của Thiên Hoang Bất Lão Thành từ lâu rồi, hiện tại ta là Thiên Đạo!"
Giọng nói của Xích Lân lạnh nhạt, không có bất kỳ cảm xúc gì, đôi mắt giống như hố đen, khi nhìn về phía Hồng Hiên không có một chút gợn sóng nào, giống như đang nhìn hoa cỏ cây cối mà thôi.
"Thiên Đạo?"
Thân thể Hồng Hiên chấn động, không thể tin liếc mắt nhìn thành chủ nhà mình, trong đôi mắt là vẻ nghi hoặc sâu đậm.
"Thiên Đạo sao?"
Lão tổ Tần thị hơi nghi ngờ.

Chương 551. Thực sự là hóa thân của thiên đạo.

Hắn cùng biết một chút về pháo tắc thiên đạo, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy hóa thân của thiên đạo. Hắn cảm thấy chuyện này quá mức kỳ lạ.

Nhìn thế nào cũng không giống chuyện thật.

"Giả thần giả quỷ mà thôi."

Lúc này.

Lão tổ Tần thị hừ lạnh một tiếng, nói: "Thiên đạo thì sao? Cho dù là ý trời muốn che chở cho Thiên Nguyên giới, hôm nay ta nhất định phải nghịch thiên!"

"Thiên Cơ lâu chủ ở đâu?"

Tần Hoang mở miệng, đôi mắt như đao cắt lìa hư không, một tiếng nổ ầm vang lên, trời long đất lở, một cỗ khí tức khủng bố tới cực điểm bao phủ toàn bộ Thiên Nguyên giới.

Lần này hắn tới Thiên Nguyên giới chỉ có một mục tiêu, đó chính là Thiên Cơ lâu chủ.

Tuy là thực lực người trước mặt này không kém, nhưng hắn cũng không thèm quan tâm, dù sao chỉ là một tên thủ hạ tiểu tốt của Thiên Cơ lâu chủ mà thôi.

Nếu như hôm nay mình giao thủ cùng với một tên vô danh tiểu tốt, sau này còn mặt mũi nào hành tẩu bên trong vạn giới?

"Không biết tự lượng sức mình."

Xích Lân khẽ lắc đầu, hắn nâng một tay lên, trong miệng quát khẽ: "Tán!"

Một chữ mà thôi, mở miệng thành pháp, cắt ngang hư không vạn cổ, vượt qua vạn đạo căn cơ, chỉ có ý chí của hắn đang bừng lên, bao trùm bên trên vạn đạo.

Giờ khắc này, hắn dường như hóa thân trở thành ý chí của Thiên Nguyên giới, uy lực của một từ bao trùm vạn cổ, nhất cử nhất động của hắn đều thay đổi hướng đi tương lai của thế giới này.

Sau đó.

Hắn điểm một ngón tay ra, chư thiên sao trời cùng nhau rơi vỡ, vạn vực đều đang rung lắc, dường như có pháp tắc ngưng tụ trên đàu ngón tay, ấn xuống,

đất tời cũng phải nổ tung.
"Ầm ầm!"
Tiếng nổ vang lên.
Một thân thể vĩ ngạn đập nát tất cả, vẽ nên một đường vòng cung ở trong hỗn độn, bay ra ngoài, đập vào sâu trong hỗn độn, không biết đã bay bao xa mới miễn cưỡng dừng lại được.
"Cái này...” Xa xa.
Lão tổ Ngọc Hư Cung vẫn theo dõi trận chiến này, đồng tử co rụt lại, trái tim giống như bị người khác nắm lại, KHIẾN cho hắn cảm thấy cực kỳ khó thở.
Nếu như mình không nhìn lầm, vừa rồi bay ra ngoài không phải LÀ ai khác, mà chính là lão tổ Tần thị! Chuyện này cũng quá dữ dội đi!
Đây chính là lão tổ Tần thị, thành danh từ mấy chục triệu năm trước, căn cơ thâm hậu không biết đến trình độ nào rồi, kể cả là một giây tiếp theo đối phương lập tức đột phá cảnh giới Trường Sinh, hắn cũng không ngạc nhiên chút nào.
Nhưng mà một người như vậy, thậm chí ngay một chiêu của người kia cũng không đỡ nổi.
"Nhân vật như vậy cũng chỉ là một thủ hạ vô danh tiểu tốt của Thiên Cơ lâu chủ sao?"
Lão tổ Ngọc Hư Cung hít sâu một hơi, cố gắng đè cảm xúc xao động của mình xuống. Lúc này.
Trong lòng hắn cảm thấy có chút may mắn.
May mà mình nhịn được, không có tùy tiện động thủ với Thiên Nguyên giới, nếu không hiện tại người bay ra ngoài rất có thể sẽ là mình. Quan trọng hơn chính là thực lực của chính mình còn không bằng lão tổ Tần thị.
E rằng.
Không chỉ đơn giản là bay ra ngoài như vậy đâu.
"Ầm ầm!"
Ở xa xa.
Hỗn độn nổ tung, lão tổ Tần thị lần nữa vọt về, sát khí lượn lờ quanh thân, hắn giận dữ nói: "Một tên vô danh tiểu tốt, sao có thể làm tổn thương đến ta?"
"Chết đi!"
Hắn rống to một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, toàn thân bừng sáng, một người trấn áp vũ trụ bát hoang. Hắn vung trường kiếm trong

tay, lập tức cắt lìa hư không.
Đây là một đòn nén giận, đủ để hủy diệt toàn bộ Thiên Nguyên giới. Nhưng mà một giây tiếp theo.
Trong khoảnh khắc khi kiếm quang sắp đánh tới Thiên Nguyên giới, Xích Lân bước ra một bước, miếng vảy trên trán hắn phát ra ánh sáng, chiếu rọi chư thiên, biến ra tỷ vạn pháo tắc thiên đạo.
Thần tắc như thác nước đổ xuống từ trên bầu trời, nó giống như được đúc thành từ thần kim, cứng rắn không thể phá vỡ, từ bốn phương tám hướng lao về phía lão tổ Tần thị.
"Leng keng!"
Một thanh âm sắt thép ma sát vào nhau vọng ra.
Kiếm quang ngay lập tức bị ma diệt, hóa thành hư vô. Sau đó.
Vạn đạo xiềng xích khóa chặt hư không, giam cầm tất cả mọi thứ.
Tất cả mọi người khi đối mặt với cảnh tượng này, cũng không kìm chế được mà cảm thấy bản thân nhỏ bé từ tận đáy lòng, giống như bản thân chỉ là con kiến hôi, đang phải đối mặt với cả một vùng đất trời vậy.
"Chẳng lẽ hắn thật là sự là hóa thân của thiên đạo hay sao?"
Trong đầu rất nhiều người đều xuất hiện suy nghĩ hoang đường này, nhưng sau một khắc, bọn họ đã đá vang suy nghĩ này ra ngoài. Nếu như thiên đạo thật sự có thể hóa thành người, vậy thì phải đánh giá lại Thiên Nguyên giới một phen.
Một thiên đạo chạy khắp nơi còn đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần so với một thiên đạo không có bất kỳ suy nghĩ chính kiến nào!

Chương 552. Thực sự là hóa thân của thiên đạo. (2)

Không ai biết được một người hóa thân thành thiên đạo, một giây tiếp theo sẽ có suy nghĩ gì. Nếu như hắn không ưa một chủng tộc nào đó, hoàn toàn có thể trực tiếp ma diệt.
"Xoạt!"
Xích Lân bước ra một bước, bước chân kiên định mạnh mẽ, mang theo sát khí. Bước chân của hắn rất dài, mỗi một bước hạ xuống, thế giới chung quanh đều phải rung lên.

Hỗn độn run rẩy, trái tim của vô số người Địa Tiên giới gần như ngừng đập, ánh mắt dõi theo từng bước chân của Xích Lân.
"Ực!"
Không biết là ai nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn nói ra: "Hắn chạy lại đây, sẽ không động thủ với chúng ta chứ?"
Một người có thể đẩy lùi cả lão tổ Tần thị, vậy thì những người mà chưa phải là đại đế như bọn hắn xúm chung một chỗ cũng không đủ cho người ta giết, nói không sợ là không thể nào.
Nghĩ đến những sinh linh Thiên Nguyên giới lúc trước bỏ mạng trên tay của mình. . .
Trong lòng những người này sợ hãi tới cực điểm, nếu như sớm biết Thiên Nguyên giới kinh khủng như vậy, trước đó ai còn dám tới khuấy lên bãi vũng nước đục này.
Khi bọn hắn đang lo sợ bất an.
Xích Lân động thủ, bàn tay hắn vươn ra, chậm chạp đánh về phía trước, mang theo uy thế ngập trời, giống như di chuyển cả một thế giới, không cách nào ngăn cản được.
Ở bên trong chưởng ấn kia có nhật nguyệt luân chuyển động, vô tận ngôi sao, vũ trụ đang mở rộng, hỗn độn vờn quanh, nhìn qua giống như một Thiên Nguyên giới thu nhỏ.
Bàn tay này nhìn như không lớn, nhưng lại khống chế toàn bộ thế gian.
Làm cho vô số người đều cảm thấy sợ hãi.
"Làm sao có khả thể?"
Lão tổ Tần thị cũng cảm nhận được cỗ uy thế này, hai mắt hắn trợn tròn, gầm lên một tiếng, nắn chặc nắm tay thành quyền, tiến lên đón lấy bàn tay kia, thần uy vô lượng bừng lên.
... .
"Ầm ầm!"
Va chạm kinh thế nổ ra, cả phiến hỗn độn đều hoàn toàn sôi trào, từng mảng thế giới sụp đổ giống như cảnh tượng diệt thế, không biết bao nhiêu người phải chịu ảnh hưởng.
Cho dù là Tử Huyền giới, thậm chí là Địa Tiên giới đều có những ngôi sao đang vỡ vụn.
Cảnh tượng diệt thế xuất hiện.
Hai người giao thủ, một kích tuyệt thế chấn động trên trời dưới đất, thời gian cũng ngừng trôi theo, khủng bố tới cực điểm.

"Xoạt!"
Sau một lần giao thủ.
Xích Lân vẫn sừng sững bất động, choàng tung bay, trên người có đạo vận lưu chuyển, có cả một thế giới bên trong đó. Hắn kế thừa ý chí của thế giới này, siêu phàm thoát tục.
Sau khi hợp nhất sâu hơn với thiên đạo, hắn sắp mất đi cảm xúc của một sinh linh.
Nhưng ngược lại, thu hoạch lớn nhất của hắn chính là thực lực!
Thực lực vô địch trên đời, nhìn quanh mấy thế giới trước mặt không có ai là đối thủ của hắn.
"Không thể nào. . . . ."
Lão tổ Tần thị như bị đã kích, thân thể run lên, sắc mặt trở nên tái nhợt, hắn phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thân thể ầm ầm nổ tung.
Hóa thành huyết quang đầy trời, mỗi một giọt máu đều mang khí tức tiên đạo, bắn tung tóe ra khắp bốn phương tám hướng! Không biết đã bắn xuyên qua bao nhiêu ngôi sao.
Cảnh tượng thê lương diễm lệ như vậy mạ lên Thiên Nguyên giới một lớp hào quang màu đỏ thắm, vô số người đều hoa mắt chìm đắm trong đó, nhưng tiếp theo lại là sợ hãi.
Sợ hãi vô cùng!
Chỉ trong ba chiêu, lão tổ Tần thị đã bị thua, ngay cả thân thể cũng bị đánh nổ, đây là chiến tích đáng sợ tới mức nào, đánh một trận với người cùng đẳng cấp, vì sao lại có người mạnh hơn nhiều như vậy?
"Lão tổ tộc Tần thị bại trận rồi?"
Vô số người Địa Tiên giới ngơ ngác nhìn cảnh tượng xa xa, lập tức như bừng tỉnh.
Lão tổ tộc Tần thị không ai bì nổi, tự xưng là muốn khiêu chiến với Thiên Cơ lâu chủ, mỗi một người đều cho rằng hắn có chút tài năng.
Nhưng ai có thể nghĩ tới.
Hắn còn chưa bước chân vào Thiên Nguyên giới, chỉ gặp một người tự xưng vô danh tiểu tốt, đã hoàn toàn bại trận như vậy? Thậm chí ngay cả thân thể cũng bị đánh nổ.
"Đây chính là thuộc hạ của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối sao?"
Khuôn mặt một vị đại đế khổ sở, thì thào nói.
Một thuộc hạ tầm thường cũng có thể đánh nổ lão tổ Tần thị, nếu như là một tâm phúc đắc lực sẽ còn có cảnh tượng như thế nào nữa?

Quét sạch vạn giới ư?
Liên tưởng đến sự thần bí của Thiên Cơ lâu chủ, cũng không phải không có khả năng này.
"Tộc Tần thị xong rồi."
Có người nhẹ giọng nói.
"Tần Hoang muốn khiêu chiến Thiên Cơ lâu chủ, bây giờ thậm chí là còn chưa gặp được Thiên Cơ lâu chủ, mà thân thể của mình cũng bị đánh nổ, tương lai sẽ thế nào?"
"Phỏng chừng lão tổ tộc Tần thị làm như vậy sẽ liên lụy đến cả tộc Tần thị."
Một lão giả trầm ngâm nhìn huyết quang đầy trời, nhẹ giọng nói.
Không ít người đều đã từng nghe nói đếndanh tiếng của Thiên Cơ Lâu, hôm nay một lần nữa nhìn thấy thực lực ẩn giấu của Thiên Cơ Lâu, không biết có bao nhiêu người muốn nịnh bợ Thiên Cơ Lâu mà không có cơ hội.
Bây giờ.
Đúng lúc này tộc Tần thị dâng lên một cơ hội, những người khác sao có thể không chộp lấy nó cơ chứ?

Chương 553. Ngươi cũng không phải là đối thủ của ta.

Nếu không phải thực lực của mình không đủ, lão giả cũng muốn tự mình ra tay, đóng gói toàn bộ tộc Tần thị đưa đến cho Thiên Cơ Lâu chủ.
"Mà nè, lão tổ tộc Tần thị bị tiêu diệt rồi sao?"
Có người nhẹ giọng hỏi.
"Hẳn là không, vô thượng Chân Tiên rất khó giết chết, cho dù bị đánh nát thân thể, thần hồn vẫn rất khó bị luyện hóa, bất cứ lúc nào cũng có thể tổ hợp lại thân thể."
Lời này vừa nói.
Còn chưa dứt lời. Trên bầu trời, huyết quang đầy trời, chiếu sáng trên trời dưới đất, vô số máu tươi từ chung quanh cuộn trào mãnh liệt, giống như một mảnh đại dương chảy qua đất trời.
Soi sáng cảnh vật chung quanh bằng một màu đỏ như máu!
Mà ở bên trong đại dương màu đỏ đấy, một thân thể vĩ ngạn đang chậm rãi ngưng tụ lại. Không phải lão tổ tộc Tần thị thì còn ai vào đây nữa?
"Ngươi rất mạnh!"

Sắc mặt lão tổ Tần thị trắng bệch, hắn nhìn Xích Lân cách đó không xa, từ trong miệng chật vật thốt ra mấy chữ, trầm giọng nói: "Ta không bằng ngươi!"
Tâm cao của hắn khí ngạo, có thể thừa nhận mình không bằng người khác, đây đã là nhượng bộ rất lớn rồi.
Ngay đến cả Tần Hoang cũng cho rằng mình đã mở miệng nói ra câu này, xem như đặt một dấu chấm hết cho tất cả mọi chuyện hôm nay, dù sao thì mình chỉ tới khiêu chiến.
Hiện tại đánh xong, tự mình nhận thua, chuyện này coi như xong.
"Nhưng sau này sau khi ta đột phá, ta chắc chắn sẽ còn đến đây đánh với ngươi một trận, đến lúc đó. . . . ."
Tần Hoang mở miệng.
Mình đã thua, nhưng ý chí chiến đấu vẫn không giảm, vừa rồi tuy là giao thủ ngắn ngủi, nhưng mình có cảm giác đã có thể chạm đến được một lớp màn cảnh giới mỏng manh.
Sau khi trở về, mình chỉ cần bế quan tu luyện vạn năm.
Có lẽ chỉ cần mười vạn năm là có thể bước vào cảnh giới tiếp theo, khi đó mình lần nữa đánh tới, Xích Lân trước mặt này nhất định sẽ không đánh lại mình!
Nhưng mà.
Hắn còn chưa nói hết.
Một giọng nói lạnh lùng tới cực điểm truyền đến.
"Coi thường Thiên Cơ Lâu, ngươi không còn sau này nữa!"
Xích Lân nói xong một câu, bỗng nhiên tiến lên trước một bước, xòe bàn tay ra. Chung quanh vô số thiên Đđạo thần liên, giống như có sinh mệnh, hóa thành từng chuôi thần kiếm rung động leng keng, chém xuống dưới.
Kiếm quang như cầu vồng quét ngang tỷ vạn dặm, giống như một núi kiếm san sát chém xuống dưới, cảnh tượng hỗn độn cũng phải tan rã đủ khiến cho lòng người lạnh lẽo.
"Cái gì?"
"Ngươi dám!"
Khóe mắt Tần Hoang như nứt ra, mình đã nhận thua, hơn nữa còn thừa nhận tài nghệ không bằng người, sao đối phương còn đuổi theo không tha?
Đúng là khinh người quá đáng!
Hắn hét dài một tiếng, nhục thân phát ra ánh sáng, huyết tinh cả người sôi trào, trong miệng phun ra từng tia sáng màu trắng giống như những con

thương long màu bạc đang bay.
Rực rỡ vô biên, lượn lờ quanh thân.
Tay hắn cầm trường kiếm, ngưng tụ chân nguyên toàn thân chém tới chung quanh xiềng xích của thiên đạo.
"Choang!"
Tiếng nổ vang lên. Xiềng xích của thiên đạo không chút sứt mẻ.
Từng sợi thần liên bắn ra thứ ánh sáng chói mắt, mang theo uy thế không thể cản phá chém xuống, phụt một tiếng, huyết quang lần nữa bắn ra, máu của Chân Tiên lần thứ hai tung tóe trong hư không.
Vẻ mặt của Tần Hoang cực kỳ hoảng sợ.
Thần hồn của hắn vừa muốn chạy trốn, một bàn tay đã vồ xuống, siết chặt lấy thần hồn của hắn trong lòng bàn tay
"Ngươi!"
Sắc mặt Tần Hoang hoảng hốt, trầm giọng nói: "Cảnh giới Trường Sinh?"
Có thể đánh bại mình dễ dàng như vậy, ngoại trừ cảnh giới Trường Sinh, hắn thực sự không nghĩ được còn ai có thể làm được chuyện này, chẳng lẽ Thiên Nguyên giới còn có người có tu vi Trường Sinh hay sao?
Nếu là sự thực.
Vậy thì vô cùng có khả năng thế giới kinh khủng nhất hiện nay cũng không phải Địa Tiên giới, mà là Thiên Nguyên giới!
"Cũng không phải."
Xích Lân lắc đầu, trên mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt như cũ, hắn nhìn thoáng qua Tần Hoang trong lòng bàn tay, nhẹ giọng nói ra: "Ta chính là thiên đạo, đối với ta mà nói, cảnh giới không có bất kỳ tác dụng gì."
"Thiên đạo?"
Lần này.
Tần Hoang ngây ngẩn cả người.
Đối phương đã hai lần liên tục nói mình chính là thiên đạo, có lẽ hắn thực sự có liên quan gì đó với thiên đạo.
"Hơn nữa, cho dù ta không thân hợp thiên đạo, ngươi cũng không phải đối thủ của ta."
Xích Lân lần nữa bổ sung một câu.
Vốn dĩ hắn đến từ một thế giới khác, đã sống không biết bao nhiêu năm rồi. Sau khi đi tới gần Thiên Nguyên giới, thậm chí tuổi thọ của hắn đã gần hết.
Nếu như bàn về tuổi thọ, Trường Sinh chân quân cùng lão tổ tộc Tần thị cộng lại cũng chưa chắc đã sống lâu bằng hắn, tất nhiên căn cơ của hắn

cũng là thâm hậu nhất.
Chỉ một tên lão tổ tộc Tần thị không thể nào là đối thủ của hắn.
"Thân hợp thiên đạo?"
Lão tổ tộc Tần thị thì thầm bốn chữ này, trong lòng hiểu ra điều gì đó, nhưng chớp mắt tiếp theo lại giống như không hiểu gì cả.
Từ trên mặt chữ thì rất dễ hiểu, nhưng rốt cuộc làm thế nào để hợp nhất với thiên đạo, cho dù hắn có nghĩ như nào cũng không nghĩ ra được.
"Ngươi muốn xử trí ta như thế nào?"
Lão tổ Tần thị hỏi lại lần nữa.
"Vậy phải xem ý của Thiên Cơ lâu chủ."

Chương 554. Thiên Cơ lâu chủ không có suy nghĩ này?

Xích Lân nhàn nhạt nói một câu, triệt để khống chế thần hồn Tần Hoang, sau đó liếc mắt nhìn sinh linh Địa Tiên giới một lần, nhanh chóng xoay người rời đi.
Chờ hắn rời đi được một khắc đồng hồ, chiến trường triệt để nổ tung.
Lão tổ Tần thị cường thế hàng lâm, còn chưa được thời gian một nén nhang, thân thể đã bị đánh nổ, ngay cả thần hồn cũng bị trấn áp, xem ra là đã bị người thần bí tự xưng là thiên đạo kia mang tới Thiên Cơ Lâu.
"Chẳng lẽ hiện tại thiên đạo cũng phải nhìn mặt của Thiên Cơ lâu chủ mà làm việc sao?"
Thiên đạo...
Bên trong hỗn độn.
Lão tổ Ngọc Hư Cung đứng chắp tay, hắn nhìn phương hướng Xích Lân rời đi, trong đầu đang suy nghĩ điều gì đó.
"Hiện nay trên đời thật sự có người có thể hợp nhất cùng thiên đạo sao?"
Suy tư một lúc lâu nhưng chẳng nghĩ ra được kết quả gì.
Lão tổ Ngọc Hư Cung than nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trơif, hắn lần nữa nói ra: "Có thể cùng hợp nhất với thiên đạo, là do hắn dựa vào sức của bản thân, hay là có Thiên Cơ lâu chủ tiền bối âm thầm tương trợ?"
Lão tổ Tần thị nhanh chóng bị đánh bại, sau đó bị người khác bắt giữ mang đi giống như một con gà chết. Toàn bộ biên giới Thiên Nguyên giới hoàn toàn tĩnh lặng.

Sinh linh Địa Tiên giới trước đó khí thế hung hung, hiện tại toàn bộ đều trố mắt nhìn nhau. Bọn họ từng suy nghĩ đến rất nhiều kết quả.
Cho dù là cuối cùng Thiên Nguyên giới xuất hiện một vị Chân Tiên, bọn họ cũng đã nghĩ đến rồi. Nhưngcó thế nào không ngờ được là Chân Tiên này không khỏi quá mạnh đi.
Ba chiêu đánh nổ lão tổ Tần thị, nếu như dốc toàn lực chẳng phải là toàn bộ Chân Tiên của Địa Tiên giới hợp lại cũng không đủ cho một mình hắn đánh sao?
"Rốt cuộc Thiên Cơ lâu chủ có lai lịch gì?"
Một vị đại đế thì thào nói.
Người mà tự xưng là thiên đạo này, còn nói mình chỉ là một thủ hạ vô danh tiểu tốt của Thiên Cơ lâu chủ mà thôi, đây không phải là ngầm nói. . . .
Thủ hạ của Thiên Cơ lâu chủ còn có người mạnh hơn hắn? Hoặc có lẽ là.
Trong những thủ hạ của Thiên Cơ lâu chủ, người mạnh mẽ giống như hắn không chỉ có một, có lẽ còn có rất nhiều?
"Thiên Cơ lâu chủ tiền bối rõ ràng đã nói sẽ không quan tâm tới Thiên Nguyên giới, tại sao bỗng nhiên lúc này hắn lại phái người xuất hiện can thiệp?"
Một vị đại đế Thiên Nguyên giới, sắc mặt rất khó nhìn, thì thào nói.
Hắn từng tới Thiên Cơ Lâu một lần, đồng thời chính tai nghe được Thiên Cơ lâu chủ nói sẽ không nhúng tay, chính bởi vì có những lời này hắn mới vội vã chạy đến Thiên Nguyên giới.
Kết quả ngược lại.
Cho tới bây giờ mình còn chưa bước vào trong Thiên Nguyên giới đã bị dọa cho choáng váng.
"Đối phương đã phái ra một kẻ khủng bố như vậy rồi, mình còn chạy tới Thiên Nguyên giới, chẳng phải là chủ động tìm đường chết sao?"
Nếu như... .
Một người đứng bên cạnh trầm ngâm nói ra: "Người này không phải do Thiên Cơ lâu chủ phái ra thì sao?"
Lời này vừa nói ra.
Không ít người đều yên lặng.
Trong vạn giới có quá nhiều người muốn nịnh bợ Thiên Cơ lâu chủ, người muốn thể hiện bản mình ở trước mặt hắn cũng có rất nhiều.
Dù sao.

Thực lực của Thiên Cơ lâu chủ cao thâm khó lường, hắn thuận miệng chỉ điểm một chút cũng có thể khiến cho thực lực người khác tăng mạnh, nếu có thể chỉ điểm cho một cơ duyên, vậy thì càng khiến người ta vui mừng.
Ở trong mắt rất nhiều người, người tự xưng là thiên đạo vừa rồi cũng là như thế!
Ngay cả thiên đạo cũng phải nhìn mặt của Thiên Cơ lâu chủ mà làm việc, thì những sinh linh bình thường như bọn họ sao có thể ngoại lệ, chỉ là không có cơ hội mà thôi.
Nếu như có cơ hội, không biết sẽ có bao nhiêu người tranh nhau đi làm chuyện này.
... . .
"Tử Hư đạo hữu, ngươi thấy thế nào?"
Chẳng biết từ lúc nào bên cạnh lão tổ Ngọc Hư Cung đã có thêm một nam tử, cả người hắn được bao bọc trong đám sương mù màu đen.
Thân hình hắn mông lung, dường như đứng ở trong hỗn độn, chỉ có một đôi mắt lộ ra bên ngoài, chiếu ra quang huy rực rỡ giống như hai vầng mặt trời nhỏ, cực kỳ chói mắt, người khác không dám nhìn thẳng vào hắn.
"Thiên Nguyên giới, sợ rằng chúng ta không vào được."
Lão tổ Ngọc Hư Cung suy nghĩ một lúc lâu, hắn thở dài một hơi, nhẹ giọng nói một câu. Dĩ nhiên.
Chỉ tới mua tin tức Thiên Cơ Lâu thì không thành vấn đề, nhưng muốn ở lại lâu dài thì độ khó rất cao, bởi vì thế lực bên trong Thiên Nguyên giới rắc rối phức tạp, bị vạn tộc sinh linh nắm giữ.
Nhóm người mình đi qua, tất nhiên sẽ phải chiếm lấy một phần không gian sinh tồn của thế lực khác, muốn không động thủ mà kiếm được một nơi đặt chân ở Thiên Nguyên giới thì gần như là không có khả năng.
Chẳng ai có thể biết được trong lúc động thủ có thể khiến cho người tự xưng là thiên đạo kia xuất hiện một lần nữa hay không.
"Hơn nữa. . . . ."
Lão tổ Ngọc Hư Cung hình như nghĩ tới điều gì đó, hắn bất đắc dĩ nói ra:
"Thủ hạ của Thiên Cơ lâu chủ thật sự là quá mức khủng bố, chúng ta còn nghe đến một vị Táng Thiên đại đế nữa."
"Nói không chừng ngay cả Bạch Lễ đại đế của Tử Huyền giới cũng sẽ lựa chọn đứng về phía Thiên Cơ lâu chủ."

Chương 555. Thiên Cơ lâu chủ không có suy nghĩ này? (2)

Thực lực của mấy người này cũng chẳng được bọn họ coi trọng, nhưng nếu như gộp chung với nhau, thực lực đúng là không thể khinh thường, nhất là Táng Thiên đại đế.

Nghe thấy bốn chữ Táng Thiên đại đế.

Nam tử đứng bên cạnh được mây đen bao phủ, sắc mặt rõ ràng khó coi hơn vài phần. Trước đây.

Táng Thiên đại đế thành tiên ở Địa Tiên giới, chính hắn cùng lão tổ Ngọc Hư Cung đã giao thủ mấy chục ngày, trận chiến ấy đánh tan tỷ vạn dặm hỗn độn.

Nhưng kết quả cuối cùng là Táng Thiên đại đế toàn thân trở ra.

Tuy là trận chiến này xảy ra trong hỗn độn, không có người nào biết kết quả, nhưng mà mỗi lần hồi tưởng lại, hắn đều cảm giác như mặt mình tối đen.

Dù sao mình thành tiên đã lâu đời, cho dù là một chọi một hắn cũng dễ dàng chiến thắng Táng Thiên đại đế mới đúng, nhưng mà kết quả thì sao? Cho dù mình cùng lão tổ Ngọc Hư Cung liên thủ cũng chỉ chiếm thượng phong mà thôi. Muốn giết chết đối phương khó như lên trời.

Hiện tại đã qua một khoảng thời gian, có lẽ Táng Thiên đại đế đã ổn định được cảnh giới, nói không chừng cũng đã bắt đầu luyện chế binh khí cấp Chân Tiên rồi.

Chờ hắn chuẩn bị hoàn tất mọi thứ, lúc đó chiến lực của hắn sẽ ở một cấp bậc khác rồi.

Nếu như lại giao thủ, làm không tốt, ngay cả bên mình lấy hai đánh một cũng chưa chắc có thể dễ dàng chiến thắng đối phương.

"Táng Thiên đại đế quả thật là kinh tài tuyệt diễm, không hổ là người đứng đầu trên Đế Bảng trước đây, cho dù là Minh Đế tỷ vạn năm khó tìm của Địa Tiên giới cũng bị hắn đè xuống."

Nam tử có mây đen lượn quanh nhẹ giọng nói.

Người xuất sắc tuyệt diễm như vậy cuối cùng có thể thành tiên, có được Thiên Cơ lâu chủ chỉ điểm hay không thì khó mà nói, nhưng hắn bị Thiên Cơ lâu chủ bắt giữ, trấn áp một thời gian cũng là sự thực không thể chối cãi.

Lại nói tiếp, Thiên Cơ lâu chủ có ân tha mạng đối với hắn. Hắn không thể nào không báo đáp.
"Thực ra lão phu luôn cảm thấy Địa Tiên giới đánh với Thiên Nguyên giới một trận, nếu như không có Chân Tiên xuất thủ, e rằng bây giờ chúng ta đã tiến vào Thiên Nguyên giới rồi."
Lão tổ Ngọc Hư Cung nhìn sông nước xinh đẹp phía xa xa, đôi mắt mang theo một sự ao ước.
Cảnh sắc của Địa Tiên giới cũng không kém hơn nơi này, nhưng tóm lại vẫn quá nguy hiểm, không biết khi nào sẽ có một thế giới cường đại hơn hợp nhất qua đây.
Khi đó.
Tình cảnh trước kia của Tử Huyền giới chính là tình cảnh tương lai của Địa Tiên giới.
Vì nghĩ cho truyền thừa của Ngọc Hư Cung, hắn không thể không lựa chọn tiến vào Thiên Nguyên giới.
"Tần Hoang bế quan quá lâu rồi, thế giới bên ngoài sớm đã không còn như trước, mà hắn vẫn tự cao tự đại như cũ, không hề coi trọng đồng đạo trong thiên hạ."
"Sớm muộn gì hắn cũng phải đốt mặt với kiếp nạn này, chỉ có điều ta không ngờ đến hắn gặp phải Thiên Cơ Lâu."
Nam tử cả người mây đen lượn quanh, có chút bất đắc dĩ nói: "Nếu như Tần Hoang không chen ngang vào, đoán chừng người tự xưng là thiên đạo kia cũng sẽ không xuất hiện."
Không có Xích Lân ngăn cản, chỉ dựa vào những đại đế đó của Thiên Nguyên giới, dù có như thế nào cũng không ngăn được bọn hắn, dù sao bọn hắn cũng chấp nhận tổn thất.
Nhưng mà cuối cùng lão tổ Tần thị lại xuất hiên, không chỉ không trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà, ngược lại để cho Thiên Nguyên giới phản công.
Bỗng nhiên tung ra một nhân vật khủng bố như vậy.
"Chuyện tiến vào trong Thiên Nguyên giới, xem ra phải bàn bạc kỹ hơn."
Lão tổ Ngọc Hư Cung khẽ thở dài một hơi.
"Hiện tại hắn là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối còn chưa có suy nghĩ hợp nhất những thế giới khác, cho nên chúng ta vẫn còn đủ thời gian."
Nam tử cả người mây đen lượn quanh mở miệng nói.
"Sao ngươi có thể chắc chắn là Thiên Cơ lâu chủ không có suy nghĩ này?"

Lão tổ Ngọc Hư Cung hỏi ngược lại một câu.
"Đây... . . ."
Lão tổ của Ngọc Hư Cung hỏi lại nam tử được mây đen bao phủ kia một câu. Đúng vậy.
Ai có thể khẳng định được hiện tại Thiên Cơ lâu chủ có ý định hợp nhất những thế giới khác hay không?
"Chắc là không nhanh như vậy đâu nhỉ?"
Nam tử trầm ngâm nói.
Địa Tiên giới vừa mới hợp nhất chưa được bao lâu, tam giới vẫn đang khai chiến với nhau, đánh nhau cũng được một thời gian rồi, nguyên khí vẫn còn chưa khôi phục. Lúc này lại có thêm một thế giới khác hợp nhất qua đây. Chẳng phải là bức bọn họ vào đường chết hay sao? Dĩ nhiên.
Nếu như hợp nhất một thế giới giống như Thiên Nguyên giới, Địa Tiên giới, thì bọn họ nhất định sẽ đồng ý bằng cả hai tay. Thế giới như vậy, có hợp nhất bao nhiêu cái thì bọn họ cũng sẽ không từ chối.
"Chẳng ai có thể chắc chắn được chuyện này?"
Lão tổ Ngọc Hư Cung nhẹ giọng nói.
Theo như hắn được biết, trước khi hợp nhất với Địa Tiên giới, Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới cũng mới hợp nhất chưa được bao lâu.

Chương 556. Lão tổ bỏ mình?

Từ tình hình của mấy thế giới trước mắt mà xem, thế giới mà Thiên Cơ lâu chủ kéo qua đây đều là thế giới mạnh hơn những thế giới cũ, rất có thể trong thế giới đó.
Sẽ có những kẻ có cảnh giới Trường Sinh.
Trong đó cũng không loại trừ khả năng còn có những người có tu vi trên cả cảnh giới Trường Sinh!
"Đi xem thử xem."
Lão tổ Ngọc Hư Cung lại lần nữa bổ sung một câu.
... Tử Huyền giới.
Trên một đỉnh núi.
Bạch Lễ đại đế vẫn mặc một bộ áo bào trắng như trước, không nhiễm một hạt bụi. Hắn đứng chắp tay, lẳng lặng nhìn bầu trời ở phương xa, bên cạnh hắn là một tên nam tử vô cùng oai hùng đang đứng sóng vai cùng hắn.

Hai người đều không nói gì, trong lúc nhất thời không khí có chút căng thẳng. Sau một hồi lâu.
Bạch Lễ đại đế thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: "Cuối cùng cũng kết thúc."
"Thiên Nguyên giới đã không còn rồi sao?"
Người bên cạnh Bạch Lễ đại đế hiếu kỳ nói.
Người này không phải ai khác, chính là Vũ Niết đại đế, trước đây hắn cầm Chấn Thiên kiếm đánh một trận cùng Minh Đế, cho tới bây giờ mới hồi phục được phần lớn thương thế.
Tuy là đã dưỡng thương xong rồi.
Nhưng thực lực cấp bậc đại đế vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, hắn không thể nào nhìn thấy được chuyện xảy ra ở biên giới Thiên Nguyên giới.
"Cũng không phải."
Bạch Lễ đại đế lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Thiên Nguyên giới chuyển nguy thành an “.
"Làm sao có thể?"
Vũ Niết đại đế không thể tin nói.
Theo như hắn được biết, Thiên Nguyên giới chẳng có ai có thể xuất thủ chuyển bại thành thắng được. Tử Huyền giới bọn họ có thể ngăn cản Địa Tiên giới là bởi vì Bạch Lễ đại đế đã thành tiên.
Một nguyên nhân quan trọng hơn chính là chưa có Chân Tiên của Địa Tiên giới xuất thủ. Nhưng còn Thiên Nguyên giới thì sao?
Bọn họ phải đối mặt với một vị Chân Tiên thứ thiệt.
Cục diện này gần như là đã tuyên bố kết cục của Thiên Nguyên giới, chỉ cần Thiên Cơ lâu chủ không ra tay, vậy thì Thiên Nguyên giới không có bất kỳ sức phản kháng nào.
Vạn tộc Thiên Nguyên giới cũng chỉ có một kết quả, đó chính là bị huỷ diệt!
"Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ sao?"
Vũ Niết đại đế không chắc chắn hỏi.
Hắn thấy chỉ có khả năng này mới có thể giải thích được.
"Chưa."
Bạch Lễ đại đế lắc đầu lần nữa, nói: "Người xuất thủ không phải Thiên Cơ lâu chủ, mà là một người khác, "
"Thực lực người này rất mạnh!"
Mạnh đến cỡ nào?
Vũ Niết đại đế cau mày.

"Có lẽ cách cảnh giới Trường Sinh không bao xa nữa."
Bạch Lễ đại đế có chút hâm mộ nói.
"Cảnh giới Trường Sinh... . ."
Vũ Niết đại đế thở ra một hơi, nén lại cảm giác như sóng dâng trong lòng. Dù có như thế nào hắn cũng không thể nghĩ ra được, một thế giới còn yếu hơn so với thế giới của bọn hắn, vậy mà xuất hiện một nhân vật đã tiếp cận với cảnh giới Trường Sinh.
"Bọn họ đã làm thế nào?"
Trong lòng Vũ Niết đại đế tràn đầy nghi vấn.
"Thiên Cơ lâu chủ!"
Bạch Lễ đại đế nói đáp án.
"Là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối phái đến một nhân vật khủng bố như vậy sao?"
"Phải không?"
Bạch Lễ đại đế gật đầu.
Ánh mắt hắn sâu thẳm, ngắm nhìn Thiên Nguyên giới một chút, thì thào nói: "Bây giờ có lẽ chúng ta nên cảm thấy may mắn vì trước đây Tử Huyền giới không dốc hết sức khai chiến với Thiên Nguyên giới."
"Nếu không hậu quả sẽ rất khó lường."
Địa Tiên giới mạnh như vậy, đụng phải một nhân vật tự xưng là thiên đạo cũng bị đánh cho tàn phế, chớ đừng nói chi là bọn họ. Nói không chừng vừa mới chạm mặt đã bị đối phương lập tức bóp chết.
"Quả thực là như vậy."
Vũ Niết đại đế gật đầu, nhẹ giọng nói: "Từ bây giờ có lẽ Thiên Nguyên giới sẽ không còn gặp nguy hiểm. Dù sao bọn họ cũng có con át chủ bài của riêng mình, mà Tử Huyền giới chúng ta..."
Nói đến đây.
Vũ Niết đại đế lập tức cảm thấy nặng nề.
Hắn rất lo lắng sau khi Địa Tiên giới phát hiện không thể chạm vào Thiên Nguyên giới, sẽ lại dời mắt tới Tử Huyền giới. Trước đây còn có Thiên Nguyên giới chia sẻ áp lực.
Bây giờ Thiên Nguyên giới đã không sao, bọn họ sẽ phải gánh chịu toàn bộ áp lực. Dựa vào một mình Bạch Lễ đại đế, có thể chống đỡ được áp lực này hay không còn khó nói.
"Bích Lạc đạo hữu chỉ một khoảng thời gian nữa là có thể thành tiên. Trước mắt căn cơ của hắn đã đầy đủ, cho dù chỉ dựa vào bản thân, trong vòng

mười vạn năm cũng có thể thành tiên."
"Nếu như đến Thiên Cơ Lâu một lần, thì việc thành tiên sẽ nắm chắc trong tầm tay."
Bạch Lễ đại đế cũng không vì chuyện mình trở thành Chân Tiên mà tự cao tự đại, vẫn đối xử với đám người cùng cấp như trước. Bởi vì hắn biết chỉ cần đám người này không chết.
Tương lai không bao lâu sau, mấy người này đều sẽ trở thành Chân Tiên.
"Chưa đến ngàn năm nữa ta cũng có thể tiến đến bước cuối cùng."

Chương 557. Đến Thiên Cơ Lâu chuộc tội.

Giọng nói của Vũ Niết đại đế vang vọng.
Đây là sự tự tin của hắn đối với bản thân mình.
". . . . Ngàn năm sau, Tử Huyền giới sẽ hoàn toàn quật khởi, cho dù là Địa Tiên giới cũng không dám khinh thường thế giới này!"
Trên mặt Bạch Lễ đại đế xuất hiện một nụ cười, nhưng nụ cười này không duy trì được bao lâu thì đã cứng đờ lại. Dường như hắn đang nghĩ tới điều gì, liếc mắt nhìn về hướng Thiên Nguyên giới.
"Một ngàn năm..."
Ngàn năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn.
Đối với những người tu luyện như bọn hắn mà nói, bình thường bế quan đều là mấy ngàn năm, nhưng nếu so với khoảng thời gian Tử Huyền giới hợp nhất cùng Địa Tiên giới mà nói.
Quả thực quá dài.
Sau khi Tử Huyền giới hợp nhất với Thiên Nguyên giới, còn chưa được mấy năm mà Địa Tiên giới đã xuất hiện. Cứ tính như vậy.
Có thể là trong vòng một ngàn năm đến, Thiên Cơ lâu chủ sẽ hợp nhất không biết bao nhiêu thế giới với nhau, khi đó Tử Huyền giới có còn tồn tại hay không cũng khó nói.
"Xem ra ta nên đến Thiên Cơ Lâu một lần."
Bạch Lễ đại đế nhẹ giọng nói.
Cho dù là như thế nào, hắn cũng phải biết được tình trạng tương lai của Tử Huyền giới ra sao, chỉ khi biết được tương lai mới có thể chuẩn bị biện pháp ứng phó chu đáo được.

Chỉ cần có thể tránh được cho Tử Huyền giới khỏi bị huỷ diệt, cho dù phải trả một cái giá đắt hơn nữa hắn cũng không chối từ.
. . .
Khi Bạch Lễ đại đế hạ quyết tâm chạy tới Thiên Nguyên giới.
Trong Địa Tiên giới.
Tộc Tần thị.
Mọi người đều bối rối, qua một hồi lâu bọn họ vẫn chưa hoàn hồn lại.
Ngay vừa rồi khí tức của lão tổ tông nhà mình bỗng nhiên biến mất, chẳng một ai biết đã xảy ra chuyện gì, lại càng không có ai biết lão tổ tông đã đi đâu.
Nếu không phải hồn bài của lão tổ vẫn còn, thì bọn họ gần như đều nghĩ là lão tổ đã bỏ mình.
Nhưng cũng chẳng khác biệt bao nhiêu, khối hồn bài của lão tổ đã ảm đạm đi rất nhiều, thậm chí bên trên đã xuất hiện những vết nứt. Điều này có nghĩ là gì?
Trong lòng mỗi người đều biết rõ.
Đồng nghĩa với việc lão tổ đã bị người khác đánh trọng thương, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.
Chẳng lẽ sau khi lão tổ đến Thiên Nguyên giới, thực sự đã trêu chọc Thiên Cơ lâu chủ, sau đó bị Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đánh trọng thương sao?
Sau một lát.
Trong tộc Tần thị.
Một miếng ngọc bội trong tay tộc trưởng Tần thị sáng lên, hắn nhìn lướt qua nội dung bên trong, sắc mặt lập tức trầm xuống.
"Quả nhiên là thế!"
Sắc mặt tộc trưởng Tần thị nặng nề, khó khăn nặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng, trong đôi mắt sát ý sôi trào, nhìn về hướng Ngũ trưởng lão cách đó không xa.
"Tộc Tần thị truyền thừa vô số năm, hôm nay chỉ vì một mình ngươi mà đại họa lâm đầu!"
"Ừm?"
Lông mày Ngũ trưởng lão nhướng lên, trong lòng xuất hiện một dự cảm không tốt, bước chân hắn hơi lui về sau nửa bước, trầm giọng nói: "Ngươi có ý gì?"
"Bây giờ căn cơ của tộc Tần thị vững chắc, sóng to gió lớn cỡ nào mà chưa từng gặp? Sao lại là nói đại họa lâm đầu được!"

"Nếu như ta nói cho ngươi biết lão tổ đã bị người khác khống chế rồi thì sao?"
Tộc trưởng Tần thị bước tới trước, cả người hắn bừng lến thứ ánh sáng chói mắt giống như một vầng mặt trời, ánh sáng chiếu khắp trăm ngàn dặm, người khác không dám nhìn thẳng.
"Rốt cuộc thì tộc trưởng đã xảy ra chuyện gì?"
Thập Tam trưởng lão liếc mắt nhìn Ngũ trưởng lão, sau đó thu hồi ánh mắt, quay sang tộc trưởng hỏi. Lúc này Ngũ trưởng lão bị bao vây bởi đám đông, có thể nói là mọc cánh cũng khó thoát, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị khống chế. Việc cấp bách bây giờ là phải biết được tình huống hiện tại của lão tổ.
"Các ngươi tự mình xem đi!"
Tộc trưởng Tần thị ném ngọc bội trong tay ra, lạnh lùng nói.
Thập Tam trưởng lão tiếp lấy ngọc bội đầu tiên, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, còn chưa nhìn xong, cả người hắn đã ngơ ngẩn, sau đó ngọc bội bị đám người truyền tay nhau.
Đều là lãnh đạo của tộc Tần thị, nhưng tất cả mọi người sau khi xem xong đều không thể giữ được bình tĩnh.
Lão tổ lại bị một vị vô thượng Chân Tiên không biết tên trấn áp chỉ trong ba chiêu?
Hơn nữa người trấn áp lão tổ lại chỉ là một thủ hạ vô danh tiểu tốt của Thiên Cơ lâu chủ, căn cơ của hắn phải vững chắc đến cỡ nào mới có thể dễ dàng phái đến một người như vậy?
Mà lúc trước lão tổ tộc Tần thị bọn họ phải tự phụ tới mức độ nào mới có lá gan đi trêu chọc Thiên Cơ Lâu chủ.

Chương 558. Đến Thiên Cơ Lâu chuộc tội. (2)

Tộc Tần thị của bọn họ thật sự rất nhỏ bé.
"Lão Ngũ!"
Trong tộc Tần thị, một vị trưởng lão tiến lên trước một bước, phẫn nộ quát:
"Tội của ngươi đáng chết vạn lần!"
Giờ khắc này.
Hắn cũng không cách nào kiềm chế được lửa giận trong lòng.

Mọi người ở đây đều đã nói với Lão Ngũ rằng không thể trêu chọc Thiên Cơ Lâu, cho tới nay chỉ riêng những hành động mà Thiên Cơ lâu chủ phô bày ra, bọn họ cũng không thể nào bì kịp.
Nhưng mà Lão Ngũ lại vẫn muốn thử thăm dò.
Một mình hắn thì cũng thôi đi, kết quả còn kéo theo cả lão tổ.
Hiện tại mắt thấy sắp kéo theo toàn bộ tộc Tần thị xuống vũng lầy, hắn nhìn Ngũ trưởng lão cách đó không xa, lửa giận trong lồng ngực hừng hực, hận không thể băm vằm hắn thành vạn đoạn.
"Ừm?"
Ngũ trưởng lão khẽ ừm một tiếng, trực giác nói cho hắn biết mọi chuyện không ổn. Sợ rằng hiện tại lão tổ đã lành ít dữ nhiều, mà bản thân mình.
Là người đã khuyên nhủ lão tổ, không chỉ phải đối mặt với lửa giận của tất cả mọi người trong tộc Tần thị, nói không chừng còn phải đối mặt với lửa giận của Thiên Cơ Lâu.
Lúc này không chạy, một lúc nữa sẽ không thể nào chạy được nữa. Nghĩ tới đây.
'Vèo' một tiếng, thân thể Ngũ trưởng lão hóa thành một tia sáng xông ra bên ngoài.
Tốc độ của hắn rất nhanh, xuyên vân phá nguyệt, trong nháy mắt đã chạy ra ngoài mấy vạn dặm, đồng thời rời khỏi tổ địa tộc Tần thị.
Đáng tiếc là.
Có người còn nhanh hơn hắn.
"Lúc này muốn chạy trốn đã muộn rồi!"
"Tới trước mặt Thiên Cơ lâu chủ mà chuộc tội đi!"
Tộc trưởng Tần thị quát lạnh một tiếng, hắn bước ra một bước, đất trời nổ tung, hư không cũng nứt ra, một trường mâu màu trắng bạc bay tới, chém ra ngoài.
"Ầm ầm!"
Sức mạnh của trường mâu này vô cùng cuồng bạo, ép sập cả đất trời. Lúc này cả thân thể hắn đều đang phát sáng, uy thế vô song giống như Thiên Đế thượng cổ đang giáng trần.
Bầu trời trong chu vi một triệu dặm chung quanh đều đang nổ tung.
"Không ổn!"
Trong lòng Ngũ trưởng lão hơi động, hắn dừng bước trong hư không, đánh vào trong không trung một quyền, tiếp lấy một mâu này của tộc trưởng Tần thị. Hai người giao thủ một kích từ xa.

Trong phạm vi mấy trăm ngàn dặm phù văn phát ra ánh sáng rực rỡ, âm thanh kinh thiên động địa vang lên.
Sắc mặt Ngũ trưởng lão lập tức trắng bệch. Không thể không nói giữa hai người vẫn có chút chênh lệch, đối phương có thể làm tộc trưởng, khẳng định mạnh hơn Ngũ trưởng lão hắn nhiều.
Hắn thu bàn tay lại, năm ngón tay biến dạng, xuất hiện vết thương hở, máu tươi chảy xuống, toàn bộ thân thể đều run rẩy.
"Ngươi thật sự không nể tình đồng tộc mà đuổi tận giết tuyệt ta sao?"
Ngũ trưởng lão quát lạnh.
"Tình đồng tộc?"
Tộc trưởng Tần thị cầm trường mâu trong tay, bước từng bước tiến lên phía trước, mỗi một bước chân cách nhau vạn dặm, dường như sông núi nước non đều tự động lùi về sau vậy.
Bước chân của hắn rất nặng nề, mỗi bước đạp xuống đất trời đều phải lay động. Mái tóc của hắn tung bay, áo bào bay phất phới, đôi mắt lấp lánh sát ý không hề che giấu,
"Lúc trước ngươi buông lời gièm pha trước mặt lão tổ có từng nghĩ tới tình đồng tộc không?"
"Tộc trưởng không cần nói nhảm với hắn, chúng ta cùng nhau khống chế hắn!"
Lại có mấy vị trưởng lão cùng bước ra, khí tức của bọn họ hội tụ chung một chỗ giống như một ngọn núi thần viễn cổ, chèn ép trên trời dưới đất, khí tức cuộn trào mãnh liệt giống như đại dương.
Khiến người ta không thở nổi.
"Ầm!"
Lời còn chưa dứt.
Thập Tam trưởng lão đã bay ra, thân thể hắn phát ra ánh sáng, phù văn lập lòe, biến thành chiêu thức mạnh nhất, quanh thân hắn xuất hiện một con chân long, xông lên phía trước.
"Vù!"
Bên kia.
Trong tộc Tần thị.
Một vị lão giả râu tóc bạc trắng cũng xuất ra một bàn tay bao trùm chu vi mấy vạn dặm chung quanh, giống như chủ nhân của bầu trời, từ trên bầu trời mang theo sấm chớp đầy trời ầm ầm đè xuống.
"Chết đi!"

Tộc trưởng Tần thị quát nhẹ một tiếng, hắn cũng hành động, trường mâu đâm thủng hư không, xuyên qua vạn dặm, giống như một ngọn núi cao không ngừng kéo dài, muôn hình vạn trạng.
"Hiếp người quá đáng!"
Ngũ trưởng lão không cam lòng rống giận, hắn rút ra một thanh trường kiếm cũ kỹ, trong nháy mắt bắn ra thứ ánh sáng chiếu sáng bầu trời, chèn ép trời trăng.
Đế Kiếm xuất thế, 'vụt' một tiếng đâm xuyên qua hư không.
Tiếp đó cũng chẳng làm nên trò trống gì, chỉ là vùng vẫy giãy chết mà thôi.
Hơn mười vị trưởng lão tộc Tần thị xuất thủ, trong đó có không ít người mạnh hơn hắn, hắn vốn đã không cách nào ngăn cản, cho dù dùng hết toàn lực cũng không có chút tác dụng nào.
"Suy long!"
"A!"
Đầu tiên là một tiếng nổ thật lớn vang lên, dư lực khủng bố quét khắp tám phương trời. Sau đó.

Chương 559. Tha thứ cho ngươi lần này sao?

Một bóng người rách rưới bay ra ngoài, thân thể hắn đầy vết chém, máu tươi giàn giụa nhiễm đỏ quần áo, không biết là đã bắn ngược bay về sau bao nhiêu vạn dặm.
Đâm thẳng vào trong một ngọn núi cao, khó khăn lắm mới ngừng lại được.
Nhưng mà còn chưa đợi hắn kịp thở một hơi, ngọn núi cao kia đã bị một bàn tay khổng lồ tóm lấy, bàn tay hơi dùng sức, núi cao lập tức bị bóp thành bột phấn.
Chỉ còn Ngũ trưởng lão bị mắc lại trong đó, nhanh chóng bị khống chế.
"Lão Ngũ, ngươi nên đền tội cho tất cả những chuyện ngươi làm trước đó!"
Sắc mặt tộc trưởng Tần thị lạnh nhạt, một tay hắn cầm trường mâu, tay kia bắt lấy Ngũ trưởng lão, trầm giọng nói.
"Không!"
"Không được!"
"Ngàn vạn lần đừng mang ta giao cho Thiên Cơ lâu chủ!"
Ngũ trưởng lão hoảng sợ hét lớn.

Không ai là không biết, không người nào không hay danh tiếng của Thiên Cơ lâu chủ. Tất nhiên là hắn cũng biết được thực lực của Thiên Cơ lâu chủ. Chỉ có trời mới biết mình rơi vào tay Thiên Cơ lâu chủ sẽ có kết quả gì.
Tuy là toàn bộ mọi chuyện mình làm lúc trước đều không ảnh hưởng gì đến Thiên Cơ lâu chủ.
Thậm chí cũng không ép được Thiên Cơ lâu chủ đi ra ngoài, nhưng không ai dám cam đoan rằng Thiên Cơ lâu chủ sẽ không nổi giận. Nếu như hắn bất mãn, tuyệt đối có một vạn biện pháp làm cho mình sống không bằng chết. Có mười vạn phương thức khiến hắn chết vô cùng khó coi.
"Sớm biết như vậy, tai sao lúc trước còn làm?"
Tộc trưởng Tần thị lạnh lùng nói một câu, sau đó nhìn về phía những người khác, hắn trầm giọng nói: "Việc này là do tộc Tần thị chúng ta không đúng trước, lẽ ra phải để ta tự mình đi Thiên Cơ Lâu một chuyến."
Theo lý mà nói.
Muốn đến tận cửa để xin lỗi, nhất định phải để cho một người có sức ảnh hưởng đi vào.
Vốn lão tổ nhà mình cũng có chút sức ảnh hưởng, đáng tiếc đã bị trấn áp, vạn bất đắc dĩ chỉ có thể để cho tộc trưởng như hắn tự mình ra tay.
Theo lý mà nói.
Nếu như là ở nơi khác, sức ảnh hưởng của bốn chữ tộc trưởng Tần thị rất lớn, nhưng ở trước mặt Thiên Cơ lâu chủ, hắn vẫn cảm thấy mình không đủ tư cách. Nhưng mặc dù như thế hắn vẫn phải đi, dù sao lão tổ vẫn còn ở trong Thiên Cơ Lâu, nếu như mình không đi, lão tổ nhà mình sẽ không còn nữa.
Đương nhiên trong lòng tộc trưởng Tần thị cũng hiểu được là kể cả mình có đến đó, chịu nhận lỗi, thì xác suất mà Thiên Cơ lâu chủ thả lão tổ bọn họ ra cũng không lớn.
Bởi vậy mục tiêu chân chính của hắn vẫn luôn là có thể kéo tộc Tần thị ra khỏi vũng nước đục này.
Chỉ cần có thể bảo toàn được tộc Tần thị, những việc khác bao gồm cả lão tổ của hắn đều có thể bỏ qua được. Dù sao hắn vẫn cho rằng thành tựu sau này của mình sẽ không thua kém gì lão tổ.
Mà Tần Hoang vẫn luôn dính lấy tộc Tần thị, tính cách của hắn quá hấp tấp, lần này trêu chọc Thiên Cơ Lâu, lần sau thì sao?
Tương lai sẽ có những thế giới cường đại hơn hợp nhất qua đây, nếu như lão tổ nhà mình còn chạy khắp nơi khiêu chiến với người khác, có lẽ hắn sẽ

khống chế hắn ta lại, dù sao thực lực của hắn rất mạnh mẽ.
Nhưng mà tộc nhân Tần thị sau lưng hắn lại phải hứng chịu hậu quả do hắn gây ra.
Nếu làm không cẩn thận, tộc Tần thị sẽ biến mất một cách không rõ ràng.
"Trong khi ta không có ở đây, tất cả mọi việc trong tộc đều giao cho Đại trưởng lão chủ trì."
Tộc trưởng Tần thị trầm giọng nói.
"Lão phu sẽ cố gắng hết sức!"
Cách đó không xa.
Một vị lão giả râu tóc bạc phơ, trong tay cầm một cây gậy đầu rồng, hơi chắp tay nói.
"Đúng rồi."
Tộc trưởng Tần thị hít sâu một hơi, hắn nhìn bầu trời phía xa một chút, dường như nhớ ra điều gì đó, lần nữa nói: "Sau khi ta rời khỏi, trước tiên chư vị cần phải khởi động hộ sơn đại trận!"
Lúc này hắn có chút lo lắng. Dù sao.
Tộc Tần thị trêu chọc phải Thiên Cơ Lâu, lúc này thế lực muốn nịnh bợ Thiên Cơ Lâu thật sự là nhiều lắm.
Đừng nói chi là Thiên Nguyên giới, Tử Huyền giới, cho dù là trong Địa Tiên giới cũng có không ít thế lực đang rục rịch. Lão tổ của bọn họ đã không còn. Nếu huỷ diệt tộc Tần thị, thứ nhất có thế lấy được toàn bộ căn cơ của một thế lực vô thượng, thứ hai có thể nhân cơ hội này làm quen với Thiên Cơ Lâu. Đây quả thực là một công đôi việc!
"Lão phu hiểu, tộc trưởng không cần lo lắng."
Đại trưởng lão cầm gậy đầu rồng trong tay, trầm giọng nói: "Chỉ là tộc trưởng đi Thiên Nguyên giới lần này, đường xá xa xôi, sợ rằng người tu luyện ở các giới đều sẽ có địch ý với tộc trưởng."
"Quan trọng hơn chính là thái độ của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đối với tộc Tần thị không rõ ràng, lão phu lo lắng. ."
... . .
Nói tới chỗ này.
Đại trưởng lão không tiếp tục nói nữa.
Nhưng những người ở đây đều đã đoán được.

Chương 560. Tha thứ cho ngươi lần này sao? (2)

Tộc Tần thị của bọn họ đã đắc tội Thiên Cơ Lâu, vì vậy bọn họ đều rất lo lắng tộc trưởng nhà mình đi Thiên Cơ Lâu, không chỉ không nhận được sự tha thứ của Thiên Cơ lâu chủ.

Ngược lại còn mất thêm một vị tộc trưởng.

Nếu như vậy bọn họ đúng là cái được không bù nổi cái mất.

"Lời của Đại trưởng lão nói, sao ta không hiểu chứ?"

Tộc trưởng Tần thị cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Nhưng mà lúc này chúng ta còn có lựa chọn nào khác sao?"

Đi Thiên Cơ Lâu thì còn có một chút hi vọng sống sót.

Không đi Thiên Cơ Lâu, không đến mấy ngày nữa tất nhiên sẽ có thế lực khác của Địa Tiên giới đại quân vây công, khi đó tộc Tần thị bọn họ không còn bất kỳ đường sống nào.

Nói không chừng toàn tộc đều phải chết.

"... ."

Đại trưởng lão trầm ngâm một lúc lâu, khẽ thở dài một hơi, hắn chắp tay, trầm giọng nói: "Xin tộc trưởng bảo trọng!"

"Xin tộc trưởng bảo trọng!"

Những trưởng lão còn lại đồng thanh hô lên.

Lần này tộc trưởng Tần thị đến Thiên Cơ Lâu rõ ràng mang theo quyết tâm liều chết, nếu như Thiên Cơ lâu chủ không tha thứ cho, hắn chết ở Thiên Cơ Lâu hay chết ở tổ địa tộc Tần thị.

Hắn thấy cũng không khác nhau bao nhiêu. Về phần chạy trốn.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới điều này, thiên hạ to lớn, đám người mình có thể bỏ chạy đến nơi nào. Chỉ cần Thiên Cơ lâu chủ tiên đoán chút thiên cơ, bọn họ lập tức không còn chỗ để ẩn nấu.

. . . Dù sao bọn họ cũng không thể trốn vào trong hỗn độn, bởi vì không trốn được bao lâu sẽ phải buồn bã mà trở về.

"Ừm."

Tộc trưởng Tần thị ‘ừm’ nhẹ một tiếng, sau đó mang theo Ngũ trưởng lão phóng lên cao, nhanh chóng bay về phương hướng Thiên Nguyên giới.

... ... Cùng lúc đó. Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.

Xích Lân cũng mang theo một người bước vào trong Thiên Cơ Lâu.
Sau khi tiến vào Thiên Cơ Lâu, hắn thuận tay ném người kia xuống đất, chắp tay hành lễ nói: "Vãn bối tham kiến Thiên Cơ lâu chủ!"
"Giải quết xong rồi?"
Lý Vân mặc một bộ thanh y, ngồi cách đó không xa, trong tay bưng một chén trà, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Tần Hoang một chút, sau đó chuyển lên trên người Xích Lân.
Sau khi hợp nhất thiên đạo, thất tình lục dục của hắn bị áp chế, càng ngày càng giống một cỗ máy không có cảm tình. Chỉ sau khi tiến vào trong Thiên Cơ Lâu mới có một chút khí tức sinh mệnh.
...
Đây cũng là sự đặc biệt của Thiên Cơ Lâu. Dù sao.
Ngay cả cảm ứng của thiên đạo mà Thiên Cơ Lâu cũng có thể chặn lại.
"May mắn không làm nhục mệnh."
Xích Lân nhẹ giọng đáp lại.
"Với thực lực của ngươi bây giờ, đối phó với một người chưa tới cảnh giới Trường Sinh, đúng là không cần hao phí chút sức lực nào."
Lý Vân tùy ý nói.
Sau khi hợp nhất cùng Thiên Nguyên giới, trên lý thuyết chỉ cần không vượt qua giới hạn cao nhất của Thiên Nguyên giới thì đều không phải là đối thủ của Xích Lân. Tất nhiên đối phó với lão tổ Tần thị cũng chỉ là tiện tay tóm lấy mà thôi.
Nói xong.
Lý Vân lần nữa đưa ánh mắt nhìn về phía Tần Hoang, hắn thu lại nụ cười trên mặt, sau đó trêu tức nói: "Là ngươi muốn khiêu chiến với ta?"
"Ách... ... . . ."
Lão tổ Tần thị nghe vậy sắc mặt cứng đờ, trở nên có chút lúng túng.
Ngay khi bắt đầu chưa biết gì thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ sau khi thấy được Xích Lân, thì mơ tưởng của hắn cũng đã bị chặc đứt rồi. Nói đùa. Khiêu chiến Thiên Cơ lâu chủ không phải là tự tìm chết sao? Đáng tiếc là bây giờ hắn hối hận cũng đã muộn rồi.
"Lúc trước là tại hạ vô tri, xin Thiên Cơ lâu chủ tiền bối tha cho vãn bối lần này."
Tần Hoang thấp giọng nói.
Đây là lần đầu tiên trong đời, hắn hạ mình như vậy.
"Tha thứ cho ngươi lần này?"

Lý Vân đứng dậy, đến trước mặt Tần Hoang, từ trên cao nhìn xuống, quan sát nói: "Nếu như tha cho ngươi một mạng, sau này ai cũng có thể khiêu chiến ta sao?"
Lời nói của Lý Vân rất nhẹ nhàng.
Lãnh đạm thờ ơ.
Không có chút khói lửa nào, càng không có bất kỳ sát ý gì.
Nhưng những lời này cũng không thua kém gì thiên lôi ngang trời, lập tức đóng băng Tần Hoang lại, bằng mắt trần cũng có thể thấy được sắc mặt hắn đang cứng lại.
"Tiền bối. . ."
". . . ."
Tần Hoang cười khan một tiếng, nói: "Vãn bối chỉ hành động vô tâm, hơn nữa vẫn chưa làm bất cứ điều gì mạo phạm, tiền bối có thể khoan dung độ lượng, tha thứ cho vãn bối một lần hay không."
"Không thể."
Lý Vân thốt ra hai chữ, ánh mắt hắn nhìn xuống, đôi mắt tràn đầy sự lạnh lẽo.
Có một số việc hắn không để trong lòng, cũng lười quan tâm đến. Dù sao bây giờ mấy thế giới hợp nhất, sinh linh nhiều không thể đếm hết, không thể nào tất cả mọi người đều nghĩ tốt về hắn.
Chắc chắn sẽ có vài người nói xấu sau lưng hắn.
Mặc dù hắn đã biết những cũng lười quan tâm đến, chỉ cần không phải chửi bới hắn ở trước mặt mọi người hoặc là không chủ động chạy đến Đại Hoang thành tự tìm cái chết, còn lại đều không sao cả.
Dù sao.
Sau khi tu luyện đến trình độ nhất định, người ta sẽ không để ý đến suy nghĩ của một con kiến hôi, cũng sẽ không thèm để ý đối phương nói gì.
Nếu như mỗi ngày đều phải quan tâm đến trên thế giới này có người nào nói xấu hắn hay không, phỏng chừng không bao lâu hắn sẽ mệt chết mất.

Chương 561. Không giao dịch lỗ vốn.

Chương trước Chương sau

Nhưng hắn không để bụng chuyện này không có nghĩa là không thèm quan tâm đến chuyện bị người khác đánh tới cửa nhà. Tần Hoang cuồng ngôn

loạn ngữ thì cũng thôi đi.
Còn vượt qua Tử Huyền giới, đến trước Thiên Nguyên giới, cuối cùng bị Xích Lân bắt trở về. Chuyện này cũng không trách được mình, rơi vào trong tay mình.
Nếu như để cho đối phương đi ra ngoài mà hoàn hảo không chút tổn thương, thì còn cần ba chữ ’Thiên Cơ Lâu’ này của mình nữa hay không?
"Vãng sinh đi."
Lý Vân tùy ý phất phất tay, không có bất kỳ chấn động nào truyền ra.
Thân thể Tần Hoang giống như một món đồ gốm sứ xuất hiện đầy vết nứt, một giây sau thân thể hóa thành ánh sáng, biến mất khỏi đất trời.
"Không!!!!"
Tần Hoang thốt lên một chữ cuối cùng, không cam lòng mà hoàn toàn biến mất.
... .
Trong nháy mắt khi Tần Hoang biến mất.
Ở phía xa xa, tộc nhân Tần thị tại Địa Tiên giới thấy được ngọc bài sinh mệnh của lão tổ nhà mình đầu tiên là ‘xoạt’ một tiếng, sau đó nhanh chóng mất đi vẻ sáng bóng vốn có, cuối cùng hóa thành một đống bột phấn.
"Chuyện này... . . . . . !"
Một vị trưởng lão trong tộc Tần thị, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bỗng nhiên đứng dậy, trong đôi mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, cả người giống như rơi vào trong hầm băng, thân thể không nhịn được run lên.
Trong khoảnh khắc khi ngọc bài của Tần Hoang vỡ vụn.
"Vèo! Vèo! Vèo! "
Từng tia snags bay đến.
Mỗi một người đến nơi này, nhìn đống bột phấn kia, trong đôi mắt đều hiện lên vẻ nghiêm túc.
"Chuyện gì đến thì phải đến!"
Tộc trưởng không có ở đây, Đại trưởng lão tộc Tần thị khẽ thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói.
Lúc này, lão tổ chết đi, ngoại trừ Thiên Cơ lâu chủ xuất thủ, bọn họ thực sự không đoán ra được người thứ hai có thể làm chuyện này. Dù sao lão tổ nhà mình bị cái người tự xưng là thiên đạo kia mang đi.
Bị người kia khống chế trong lòng bàn tay, nói một câu khó nghe, cho dù lão tổ muốn tự bạo cũng không thể làm được.

"Lão tổ chết đi, đây có nghĩa là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối sẽ động thủ với tộc Tần thị chúng ta sao?"
Một vị trưởng lão sắc mặt khó coi, trầm giọng nói.
Tộc Tần thị của bây giờ, bắt đầu từ một khắc lão tổ chết đi đã không còn sự huy hoàng giống như ngày xưa nữa rồi, không có Chân Tiên tọa trấn, bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể bị lật đỏ.
Một khi người Địa Tiên giới biết Tần Hoang chết đi. Sợ rằng.
Sau một khắc sẽ phái đại quân vây công.
Bọn họ có thể chống đỡ được tới khi tộc trưởng trở về hay không cũng khó nói.
Dù sao.
Hộ sơn đại trận cấp Chân Tiên cũng không phải là vạn năng, một người có cùng cấp bật mất chút thời gian là có thể công phá dễ dàng, cho dù không có người đồng cấp ra tay.
Cũng có những người khác đến Thiên Cơ Lâu.
Tìm hiểu xem Mạnh Khánh Chi làm thế nào để huỷ diệt Phù Vân Sơn là được rồi.
Không có tấm lá chắn này, tộc Tần thị sẽ giống như bị lột trần ra, phơi bày trước mặt mọi người.
"Không thể loại trừ khả năng này."
Trong tay Đại trưởng lão chống gậy, đi lui đi tới mấy bước, hắn ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời, trên mặt như có mây mù che phủ. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày tộc Tần thị phải rơi vào tình trạng này.
"Lão tổ chết đi, tộc trưởng lại đến Thiên Cơ Lâu. Theo như các vị, chúng ta có nên truyền tin cho tộc trưởng trở về hay không?"
Một vị trưởng lão nhẹ giọng hỏi.
Lão tổ cũng đã chết, tộc trưởng chỉ là cường giả đại đế. Tuy là đã tiếp cận rất gần với cảnh giới Chân Tiên, nhưng tóm lại cũng còn chưa phải là Chân Tiên, ở trước mặt Thiên Cơ lâu chủ không có bất kỳ giá trị nào.
Thiên Cơ lâu chủ muốn bóp chết hắn thì bóp thôi.
Nếu như tộc trưởng và lão tổ đều bỏ mạng, có trời mới biết tộc Tần thị sẽ có kết cục thế nào.
"Truyền tin cho tộc trưởng trở về thì thế nào?"
Đại trưởng lão khẽ lắc đầu một cái, hắn chắp hai tay sau lưng, thân thể già nua giờ khắc này nhìn như lung lay sắp đổ, dường như chỉ một cơn gió nhẹ thổi qua thôi cũng có thể đẩy ngã hắn...

Hắn khẽ thở dài, lần nữa nói: "Cho dù để cho tộc trưởng trở về cũng chỉ là đổi một nơi để chết mà thôi."
"Còn không bằng đến Thiên Cơ Lâu, nói không chừng vẫn còn có một chút cơ hội xoay chuyển tình thế."
"Thiên Cơ lâu chủ tiền bối siêu trần thoát tục, hẳn sẽ không liên lụy người vô tội. Dù sao những người khác của tộc Tần thị không có điều gì bất kính với Thiên Cơ Lâu".
Nói xong.
Đại trưởng lão xoay người rời đi.
Nhìn theo bóng lưng Đại trưởng lão rời đi, những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, trong lòng có chút do dự.
Nhưng mà trước khi tộc trưởng rời đi đã chính miệng phân phó, sau khi hắn đi tất cả mọi việc lớn nhỏ trong tộc đều giao cho Đại trưởng lão, lúc này Đại trưởng lão đã lên tiếng, bọn họ cũng chỉ có thể vâng theo.
"Ai~!"

Chương 562. Thật sự là thành chủ sao?

Thập Tam trưởng lão thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Cố gắng hết sức, thuận theo ý trời vậy. Từ cổ chí kim có không biết bao nhiêu thế lực hùng mạnh, bởi vì đắc tội với người không thể đắc tội mà bị hủy diệt trong một đêm."
"Bây giờ... . . . ."
"Có thêm tộc Tần thị chúng ta cũng chẳng khác là mấy."
... .
Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân thuận tay tiêu diệt Tần Hoang giống như nghiền chết một con kiến hôi, vẻ mặt không có bất kỳ gợn sóng nào. Hắn lùi về phía sau, đến trước cái ghế ngồi xuống.
Bàn tay nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, nhìn về phía Xích Lân nói: "Những ngày này tốc độ hợp nhất giữa ngươi cùng thiên đạo Thiên Nguyên giới có thể chậm lại một chút."
"Ừm?"

Xích Lân nghe vậy, ngẩng đầu lên, có chút nghi ngờ hỏi: "Tiền bối có gì phân phó sao?"
"Không có."
Lý Vân buông chén trà, bình thản nói: "Phải biết rằng tất cả mọi việc vội quá hóa dở, huống chi là hợp nhất thiên đạo? Nếu như người quá nóng vội, có lẽ tương lai ngươi sẽ trở thành con rối của thiên đạo!"
Tuy là sau khi tiến vào Thiên Cơ Lâu có thể khiến cho hắn khôi phục lại bản tính, bất cứ khi nào rời khỏi Thiên Cơ Lâu, mọi cảm xúc nhân tình ở sâu trong đáy lòng hắn đều sẽ bị thiên đạo triệt để ép xuống.
Đây không phải là cục diện Lý Vân muốn thấy.
Hắn cũng không muốn mình lao tâm khổ tứ nuôi dưỡng một người để làm việc cho mình, kết quả lại là của để dành cho thiên đạo. Nếu như Xích Lân trở thành con rối của thiên đạo.
Cuối cùng vâng theo mệnh lệnh thiên đạo muốn ra tay với mình.
Đây chẳng phải là tự tay mình chôn vùi quân cờ do chính mình bày ra? Từ trước tới nay hắn chưa từng giao dịch vốn như vậy.
"Vãn bối cẩn tuân lời dặn dò của tiền bối."
Xích Lân chắp tay nói.
"Ừm."
Lý Vân gật đầu, tiếp tục nói: "Ngươi có thể tiếp tục quản lý mọi việc của Thiên Hoang Bất Lão Thành, bây giờ ngươi đã hợp nhất với thiên đạo, hẳn là có thể bồi dưỡng cho căn cơ của Thiên Hoang Bất Lão Thành vững chắc hơn."
Bây giờ Xích Lân đã xem như là một nửa thiên đạo, nói một câu mở miệng thành pháp cũng không quá đáng chút nào.
Nếu như hắn muốn che chở một thế lực, chỉ cần thuận tay vung lên là có thể để cho linh khí trong sơn môn nồng đậm thêm lên gấp mấy lần, thậm chí có thể khiến cho pháp tắc thiên đạo trở nên rõ ràng hơn.
Như vậy người ở bên trong sơn môn này tất nhiên sẽ dễ dàng ngộ đạo hơn.
Cứ tiếp tục duy trì như vậy, thế lực này có muốn không cường thịnh cũng khó.
Hiện tại Xích Lân làm việc cho hắn, Thiên Hoang Bất Lão Thành lại là thế lực dưới trướng Thiên Cơ Lâu, một sân sau như vậy vẫn nên có.
"Dạ."
Xích Lân cung kính đáp lời.

Sau khi nói xong, hắn dường như nhớ tới điều gì, tiếp tục hỏi "Tiền bối, nếu như sau này sinh linh Địa Tiên giới tiếp tục vượt giới qua đây, vãn bối có cần xuất thủ nữa không?"
Sở dĩ lần này hắn xuất thủ là bởi vì Tần Hoang. Dù sao.
Thực lực của Tần Hoang quá mạnh mẽ, nếu như hắn không ra mặt, Tần Hoang đánh xuống một kích, có thể khiến cho phân nửa Thiên Nguyên giới tàn phế, đánh một kích nữa, có thể làm Thiên Nguyên giới sẽ biến mất.
Hắn mới biến thành người kết nối với thiên đạo, há có thể ngồi nhìn Thiên Nguyên giới bị phá huỷ? Bởi vậy hắn quả quyết xuất thủ.
Nhưng bây giờ chặn được một tên Tần Hoang, mà Địa Tiên giới vẫn còn có đám người lão tổ Ngọc Hư Cung, thủ đoạn của bọn hắn nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng dã tâm đối với Thiên Nguyên giới lại không kém hơn bất kỳ người nào khác.
Sau khi những người này đi vào, nói không chừng vẫn sẽ gây nên một hồi đại chiến.
"Ngươi là thiên đạo, chỉ cần Thiên Nguyên giới không gặp phải nguy hiểm bị phá hủy, vì sao phải xuất thủ?"
Lý Vân tùy ý nói.
“Dưới sự che chở của ngươi, nếu như vạn tộc Thiên Nguyên giới không trải qua đau khổ, sau này làm sao có thể trưởng thành được?"
"Hơn nữa bây giờ ngươi chỉ là thiên đạo của một mình Thiên Nguyên giới, thực lực vẫn là hữu hạn. Chi bằng quan tâm đến Tử Huyền giới cùng Địa Tiên giới."
"Nếu vận khí của ngươi đủ tốt, tương lai sinh linh Địa Tiên giới cũng sẽ nằm trong tay ngươi!"
Sở dĩ hắn nói lời này.
Giảng giải cho Xích Lân là một phần.
Một phần khác là bởi vì nếu Xích Lân xuất thủ, khả năng người của Địa Tiên giới sẽ không dám tới Thiên Nguyên giới nữa, hai giới chung sống hòa bình.
Không có áp lực, sao có thể có động lực?
Thiên Cơ Lâu của hắn không phải sẽ trở thành vật trang trí hay sao? Đứng bên cạnh.
Mắt Xích Lân sáng lên, lời tiền bối nói không phải là không có lý. Nếu như mình chỉ là thiên đạo của riêng một mình Thiên Nguyên giới, tương lai các thế giới hợp nhất cùng nhau.

Một thiên đạo như hắn căn bản không có bao nhiêu quyền để phát ngôn. Nhưng nếu như khống chế cả Địa Tiên giới lẫn Tử Huyền giới vào trong tay mình, vậy thì lại khác. Đến lúc đó.
Thực lực của hắn ít nhất cũng có thể tăng lên mấy lần, ở bên trong thế giới không người nào là đối thủ của hắn, bên ngoài thế giới, hắn cũng có thể ngạo nghễ vạn giới.
Thiên đạo có suy nghĩ của chính mình, thử hỏi đã có thế giới nào từng nghe thấy?
"Vãn bối hiểu rồi."
Xích Lân nhẹ giọng nói.

Chương 563. Thật sự là thành chủ sao? (2)

"Ừm."
Lý Vân gật đầu, tùy ý phất phất tay nói: "Nếu như không còn việc gì nữa thì lui xuống trước đi."
"Dạ!"
Xích Lân cúi người hành lễ, mở miệng nói: "Vãn bối xin cáo lui!"
Tiếng nói vừa dứt.
Xích Lân xoay người rời đi.
... .
Một khắc đồng hồ sau.
Bên ngoài Thiên Nguyên giới.
Trong Thiên Hoang Bất Lão Thành, bóng người của Xích Lân xuất hiện.
Không có Thiên Cơ Lâu áp chế, tình cảm của cá nhân hắn hạ xuống mức thấp nhất, nhìn tất cả mọi thứ chung quanh đều hết sức lạnh nhạt.
Hắn đến nơi này chỉ là vì chấp hành mệnh lệnh của Thiên Cơ lâu chủ mà thôi.
"Thành chủ?"
Hồng Hiên vừa mới trở về, dụi dụi con mắt, nhìn bóng người trước mặt, không chắc chắn nói. Những lời này truyền ra.
Lập tức kinh động vô số sinh linh của Thiên Hoang Bất Lão Thành.
"Thật sự là thành chủ sao?"

"Nghe nói thành chủ chẳng những không còn tai họa ngầm, mà tuổi thọ còn tăng thêm rất nhiều, hóa thân thành thiên đạo rồi hả?"
"Không chỉ có vậy, Thành chủ đại nhân còn đánh bại một vị Chân Tiên đỉnh phong chỉ với ba chiêu, bởi vậy có thể nhận ra được là thực lực của Thành chủ đại nhân đã tăng mạnh đến mức nào!"
"Này -- thật không ngờ tới, Thành chủ đại nhân đi Thiên Cơ Lâu một chuyến, vậy mà có được lợi ích lớn như vậy. Thiên Cơ lâu chủ tiền bối quả nhiên thần thông quảng đại!"
"Lại nói, Thành chủ đại nhân thu được lợi ích lớn như vậy, cái giá bỏ ra cũng không nhỏ chút nào."
... ...
Trong Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Vô số người bàn tán ầm ĩ.
Ánh mắt của mỗi một người lúc nhìn Xích Lân đều mang theo một chút khao khát, thật sự là thành chủ của mình quá mạnh, vừa ra mặt đã đánh cho một nhân vật thành danh lâu năm của Địa Tiên giới tàn phế.
Dùng danh tiếng của đối phương, Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng thuận lợi phô bày danh tiếng của mình. Để cho mọi người trong tam giới đều biết được Thiên Nguyên giới còn có một còn quái vật lớn như vậy!
"Thành chủ, ngài đã trở về rồi."
Hồng Hiên vô cùng kích động, hắn tiến lên một bước, nhưng mà bước chân còn chưa hạ xuống đã phải đối mặt với một đôi mắt quá mức lãnh đạm, đôi mắt này quá lạnh lùng.
Không giống như ánh mắt của một sinh sinh.
Đủ khiến cho bước chân của Hồng Hiên nhấc lên được nửa chừng không hạ xuống.
Trực giác nói cho hắn biết, Thành chủ đại nhân đã thay đổi, đã không còn là thành chủ ban đầu, nhưng hắn vẫn không muốn tin sự thật này. Nhưng mà cảnh tượng trước mặt lại càng khẳng định suy nghĩ của hắn.
Cho dù hắn không muốn tin cũng phải tin.
"Ta đã nói từ trước... . . ."
Xích Lân mở miệng, ánh mắt lướt qua Hồng Hiên, sau đó lướt qua đám người, cuối cùng rơi vào tòa cung điện trước kia hắn vẫn ở, sâu trong đáy mắt xuất hiện một chút run động hiếm thấy.
Nhưng một chút run động này rất nhanh đã bị che giấu đi.

Hắn lại trở về với dáng vẻ không hề bận tâm, chậm rãi nói: "Ta đã sớm không còn là thành chủ của Thiên Hoang Bất Lão Thành, thành chủ mới chính là Thiên Cơ lâu chủ!"
"Cái gì!"
Những lời này vừa nói ra, mọi người đều thất kinh. Thành chủ mới là Thiên Cơ lâu chủ?
Giờ khắc này.
Rất nhiều người đều hiểu được, thảo nào mà thực lực của thành chủ đại tiến, thảo nào mà thành chủ lại chẳng còn tai họa ngầm, hóa ra cái giá mà hắn phải trả ở Thiên Cơ Lâu chính là Thiên Hoang Bất Lão Thành!
Cũng chỉ có thể bán đi Thiên Hoang Bất Lão Thành cho Thiên Cơ lâu chủ mới có thể đổi lấy được sự thay đổi lớn như vậy.
Nhưng sau khi nhìn bộ dạng của Xích Lân, không ít người đều bồn chồn trong lòng. Thực sự là chỉ đơn giản đánh đổi Thiên Hoang Bất Lão Thành thôi sao?
Cho dù có nhìn thế nào, bọn họ đều cảm thấy cái giá mà Xích Lân phải trả vượt xa tưởng tượng của mọi người.
"Bây giờ chúng ta là thế lực dưới quyền Thiên Cơ Lâu sao?"
Hồng Hiên khổ tâm nói.
Giờ khắc này.
Hắn không biết là nên vui vẻ, hay là nên khổ sở nữa.
Vui vẻ là vì sau nàyThiên Hoang Bất Lão Thành thuộc về Thiên Cơ Lâu, bọn họ đã hoàn toàn vô địch, đừng nói là một Địa Tiên giới nho nhỏ, cho dù phóng tầm mắt khắp chư thiên vạn giới, bọn họ cũng là tuyệt đối là thế lực bá chủ.
Mà khổ sở là bởi vì không còn Thành chủ, từ nay về sau hắn sẽ không còn bất cứ liên quan gì đến bọn hắn nữa.
"Hôm nay ta tới đây chính là thay mặt Thiên Cơ lâu chủ, tạm thời quản lý toàn bộ mọi việc của Thiên Hoang Bất Lão Thành."
Xích Lân lần nữa nói.
"Tạm quản lý mọi chuyện của Thiên Hoang Bất Lão Thành sao?"
Nghe được câu này, ánh mắt của không ít người sáng lên.
Cũng đúng.
Thiên Cơ lâu chủ tiền bối quá mức thần bí, hẳn là hắn không có thời gian quản lý Thiên Hoang Bất Lão Thành, vì vậy ném lại cho thành chủ cũng hợp tình hợp lý.

Dù sao.
Tòa thành này là do một tay thành chủ tạo nên, đối với mọi chuyện trong thành, không có ai biết rõ hơn hắn.
"Thành chủ, khi nào chúng ta đi vào trong Thiên Nguyên giới?"
Hồng Hiên nhẹ giọng hỏi.
Hiện tại Thiên Hoang Bất Lão Thành vẫn còn trôi nổi trong hỗn độn, không có cách nào tiến vào Thiên Nguyên giới, mà nó cũng không phải thế lực thuộc về Thiên Nguyên giới, như vậy sẽ không nhận được những lợi ích của Thiên Nguyên giới.
Hiện tại đẳng cấp thế giới của Thiên Nguyên giới đã tăng lên, thiên đạo càng rõ ràng, nồng độ linh khí, tốc độ đột phá, có thể nói khắp nơi đều là thế ngoại đào viên. Ở trong một thế giới như vậy, chỉ cần không phải là kẻ ngốc, cảnh giới tu vi đều sẽ nhanh chóng tăng lên.
Điểm này.
Làm cho bọn hắn cực kỳ ước ao.

Chương 564. Đến đây là vì Thiên Hoang Bất Lão Thành?

Trước đây mọi người trong Thiên Hoang Bất Lão Thành đều coi thường Thiên Nguyên giới, dù sao Thiên Nguyên giới cũng chênh lệch quá xa so với Thiên Diễm giới, cơ bản không thể so sánh nổi.
Nhưng bây giờ đã khác.
Thiên Nguyên giới đã tiến gần đến đẳng cấp của Thiên Diễm giới, nếu như tiến thêm một bước nữa sợ rằng sẽ vượt qua.
Nếu như không thể nhận dịp trước khi Thiên Nguyên giới quật khởi, để chiếm lấy một vị trí có lợi, chờ sau này muốn tiến vào Thiên Nguyên giới thì phải cần cân nhắc kỹ.
Nhìn mấy thế lực của Địa Tiên giới thì có thể hiểu được. Bây giờ không vào được, về sau sẽ càng không có hy vọng.
Sinh linh của mỗi thế giới từ khi sinh ra đã có tính bài xích người ngoài, không ai hy vọng thế lực ngoại lai sẽ chiếm cứ lãnh thổ rộng lớn ở thế giới của mình.
Những người như vậy đều được gọi là kẻ xâm lăng.

Thiên Hoang Bất Lão Thành của bọn họ cũng không muốn bị sinh linh Thiên Nguyên giới gọi là kẻ xâm lăng. Dù Thiên Hoang Bất Lão Thành có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng chỉ là một thế lực.
Về cơ bản không thể đối đầu với cả một thế giới. Hơn nữa.
Tình hình của thành chủ nhà mình có chút không đúng, gần như là không quan tâm đến Thiên Hoang Bất Lão Thành, điều này khiến cho tất cả mọi người ở đây cảm thấy vô cùng nặng nề.
Nếu như thành chủ không quan tâm đến bọn họ nữa, sợ rằng Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng chỉ nằm dưới danh nghĩa của Thiên Cơ Lâu, còn lại thì cũng chẳng có bất kỳ lợi ích gì.
Chỉ dựa vào mấy vị đại đế như bọn hắn thì cũng chẳng thể nào chống đỡ nổi.
Bởi vì không bao lâu nữa rất có khả năng những người có cấp bậc đại đế không thể đứng trên đỉnh cao nữa, mà một Chân Tiên mới là cột chống trời.
"Ba canh giờ sau, ta sẽ kéo Thiên Hoang Bất Lão Thành vào trong Thiên Nguyên giới... . . . . ." "
Xích Lân mở miệng, giọng nói lạnh lùng. Nhưng còn chưa nói xong, sắc mặt hắn vốn thờ ơ lạnh lùng, bỗng nhiên dao động. Sâu trong đáy mắt đột nhiên dậy sóng.
Giờ khắc này.
Cảm xúc của hắn bỗng nhiên khôi phục lại, không còn chỉ là một con rối biết đi giống như vừa rồi nữa, trên người hắn có thêm một chút sinh khí.
"Thành chủ?"
Hồng Hiên khó hiểu, thấp giọng hỏi.
"Có người đến từ cố hương."
Giọng nói của Xích Lân khàn khàn.
Trong mơ hồ.
Có thể nhận ra được trong giọng nói của hắn mang theo sự kích động. Đã bao nhiêu năm rồi?
Trải qua bao nhiêu năm tháng dài vô tận, vậy mà hắn lại cảm ứng được một luồng khí tức hiếm thấy từ cố hương. Có điều khí tức này rất yếu ớt, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra được.
Dù sao.
Bây giờ hắn xưa đâu bằng nay, không thể nào so sánh nổi nữa.
"Cố hương?"
Hồng Hiên đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhanh chóng phản ứng lại.

Hắn không xác định hỏi: "Thành chủ là nói người của Thiên Diễm giới sao?"
Lúc trước hắn từng tự mình hỏi thăm Thiên Cơ lâu chủ, mà Thiên Cơ lâu chủ trả lời hắn hết sức rõ ràng, đó chính là Thiên Diễm giới đã bị hủy diệt, hiện tại phân làm ba phần, biến thành ba thế giới nhỏ.
Nhưng tốt xấu gì Thiên Diễm giới trước đây cũng không gì sánh được, cho dù chia ra làm ba, nếu như bất kỳ người nào của một trong ba thế giới đó cũng mạnh hơn rất nhiều so với Địa Tiên giới bây giờ.
Lúc này.
Thành chủ cảm nhận được khí tức cổ hương, rất có thể là sinh linh của một thế giới nào đó trong ba thế giới.
Huyền Quang giới?
Tu Di giới?
Hay là Chân Võ giới?
Không đợi Hồng Hiên nghĩ ra manh mối, từ sâu trong hỗn độn có một điểm sáng bừng lên, một ánh sáng màu trắng bạc trải rộng ra thành một con đường bằng ánh sáng, kéo dài ra từ sâu trong hỗn độn.
Trên con đường màu trắng bạc kia có tiên khí giao hòa, có đại đạo thiên âm vang vọng, còn có các loại thần thú như chân long, tiên hoàng bay lượn, hết sức khủng bố.
Mọi người đều có thể nhìn thấy.
Trên con đường có một bóng người gầy gò, vật vả mệt nhọc tiến đến.
Khuôn mặt hắn cổ xưa, tay áo phiêu bồng, trang phục trên người hắn cũng không thuộc về Thiên Nguyên giới, mà nó mang theo một phong cách cổ xưa, dường như từ những năm tháng vạn cổ trước đó ngược dòng thời gian mà đến đây.
Người này còn chưa đến đây.
Một cỗ khí tức vô biên giống như đại dương cuộn trào khắp tỷ vạn dặm hỗn độn, bao phủ toàn bộ Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Đứng trước mặt khí tức này, Thiên Hoang Bất Lão Thành bình thường mạnh mẽ vô cùng, bây giờ lại giống như một chiếc bè giữa biển khơi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp.
"Đây là. . ."
"Chân Tiên?"
Hồng Hiên cả kinh nói.
"Không phải!"

Chương 565. Vậy ngươi đã lừa ta đúng không? .

Xích Lân hiếm hoi đáp lại hắn, trong mắt hắn mang theo vẻ trầm trọng, lẩm bẩm nói: "Hắn là một Trường Sinh tiên nhân!"

Hai chữ tiên nhân cũng chẳng là gì. Dù sao Chân Tiên cũng được gọi là tiên nhân.

Điều này cũng giống như một vị Chuẩn Đế, cũng có người tự xưng là Đế, chỉ là một loại danh xưng tôn kính mà thôi, căn bản thì cũng chẳng là gì.

Nhưng ở trước hai chữ 'tiên nhân' có thêm hai chữ 'Trường Sinh' thì lại không giống vậy.

Điều này có nghĩa là người này đã vượt ra khỏi dòng sông thời gian, trở thành một người vĩnh sinh bất tử. Chỉ cần không tự mình đi tìm cái chết thì cơ bản sẽ không chết, có thể tồn tại cùng nhật nguyệt.

Đất trời bất diệt, hắn sẽ vĩnh sinh bất tử.

Cho dù đất trời có bị hủy diệt, hắn cũng có thể tránh được một kiếp này!

"Tại sao người này lại đột nhiên chạy đến Thiên Nguyên giới?"

Hồng Hiên nhìn người đang tới, sắc mặt khó coi.

Theo lý mà nói.

Ở nơi đất khách thấy được sinh linh Thiên Diễm giới hắn phải là một việc đáng vui mừng, dù sao người này xuất hiện đồng nghĩa việc cho bọn họ có hi vọng trở về.

Đáng tiếc là.

Thời đại khác nhau, hi vọng cũng sẽ khác nhau. Thiên Diễm giới đã phân ra thành ba thế giới độc lập. Chỉ một thế giới đơn lẻ chưa chắc có thể so được với Thiên Nguyên giới sau khi thăng cấp.

Cũng chính vì vậy.

Bọn họ không thật sự muốn trở về.

Hắn có thể chắc chắn là bất kể là Huyền Quang giới hay là Tu Di giới cũng sẽ không có nhân vật nào như Thiên Cơ lâu chủ, như vậy thì nhóm người mình cần gì phải trở về?

Trở về cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nhưng nếu như lưu lại Thiên Nguyên giới, chỉ cần Thiên Cơ lâu chủ tiếp tục hợp nhất những thế giới khác, thực lực của bọn họ có thể lên theo thế

‘nước lên thì thuyền lên’, nói không chừng còn có thể trường sinh bất tử.
"Chẳng lẽ là đến vì Thiên Hoang Bất Lão Thành?"
Hồng Hiên chau mày.
Thành chủ có thể cảm ứng được khí tức của đối phương, tất nhiên đối phương cũng có thể cảm nhận được khí tức Thiên Hoang Bất Lão Thành, hai người đều xuất thân từ một thế giới.
Trong hỗn độn này cũng giống như một ngọn hải đăng, thu hút được đối phương đến đây cũng hợp tình hợp lý. Nhưng mà sau khi thu hút đến đây thì sao?
Hồng Hiên không phải tu luyện giả mới ra đời, hắn biết phàm là cường giả đều không phải thiện nam tín nữ gì, Thiên Diễm giới trước kia cũng không thiếu người tâm ngoan thủ lạt.
Nếu như một kẻ bị thu hút đến đây, cũng sẽ không mang theo thiện ý mà đến.
Đây không chỉ là nguy cơ của Thiên Hoang Bất Lão Thành, cho dù là những thế giới khác cũng có khả năng bị hủy diệt!
"Ông!"
Ánh sáng bắn ra.
Trận pháp của Thiên Hoang Bất Lão Thành vô cùng dễ dàng bị xuyên thủng như là không khí trước mặt người kia, đồng thời không hề tạo nên bất kỳ sự hư tổn nào.
Thậm chí.
Trận pháp cũng không bị phá hư chút nào. Thủ đoạn này quả thực không thể tưởng tượng nổi.
"Sao trước mặt cố hương của ta lại có người của Huyền Quang giới, chẳng lẽ Huyền Quang giới đã vươn tay đến cố hương của ta rồi sao?"
Dưới ánh hào quang đầy trời.
Một gã nam tử vóc người gầy gò, ánh mắt như sao sáng, lưng đeo một thanh trường kiếm đi ra. Mái tóc hắn như thác nước rủ xuống tự nhiên, từng đốm sáng sao lưu chuyển, còn có khí tức hỗn độn quấn quanh.
Khiến cho hắn trở nên siêu phàm thoát tục, giống như không thuộc về thời không này. Không hề nghi ngờ gì.
Thực lực của hắn vô cùng cường đại.
Nhưng mà lời nói của hắn lại làm cho người khác không đoán được. Cố hương?

Không chỉ có Hồng Hiên, ngay cả Xích Lân cũng nhíu mày một cái. Đối phương không phải là là người đến từ cố hương của mình sao?
Cố hương của nhóm người mình chính là Thiên Diễm giới, hiện nay đã chia ra làm ba, Huyền Quang giới vừa rồi hắn nói chính là một trong số đó.
Vậy thì lại có vấn đề.
Cố hương trong miệng của đối phương là nơi nào? Chẳng lẽ cố hương của hắn không phải cố hương của nhóm người mình?
"Ngươi là người phương nào?"
Xích Lân trầm giọng hỏi.
Nơi đây không thuộc về Thiên Nguyên giới, không có sự trợ giúp của thế giới, hiện tại hắn cũng chỉ là Chân Tiên đỉnh phong, tiếp cận với cảnh giới Trường Sinh mà thôi.
Tuy là chỉ cách một bước, nhưng sự chênh lệch lại to lớn như con lạch trời.
Dù có như thế nào thì hắn cũng không đánh lại người trước mặt này, thậm chí một khi khai chiến, ngoài việc mình sẽ bị nghiền nát trong nháy mắt, thì không còn khả năng thứ hai.
Bởi vì.
Hắn có thể cảm nhận được thực lực của người này không phải mới bước chân vào cảnh giới Trường Sinh. Dù sao.
Nơi này không biết là cách Huyền Quang giới bao xa, người này không mở ra lối đi không gian, mà là đi tới từ bên trong hỗn độn.
Có trời mới biết hắn đã ở trong hỗn độn này bao lâu rồi.
Năm tháng dài dằng dặc trôi qua, hắn không thể nào chỉ dậm chân tại chỗ.

Chương 566. Vậy ngươi đã lừa ta đúng không? . (2)

"Sinh linh Huyền Quang giới các ngươi chiếm đóng chung quanh cố hương của ta, lại còn hỏi ta là người phương nào, quả thực nực cười!"
Nam tử có vóc người cao ráo, mặc trường bào nguyệt sắc, trên người phát ra những tia sáng sắt nhọn, hóa thành từng chuôi thần kiếm tuyệt thế, dường như chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng là có thể chôn vùi toàn bộ Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Lúc này.

Mặc dù hắn chưa động thủ, nhưng chỉ cần một luồng khí tức phát ra cũng đã khiến cho Thiên Hoang Bất Lão Thành bắt đầu rung chuyển, giống như sắp tan rã.
Khiến cho vô số người đều giật mình.
Đôi mắt hắn lạnh lùng quét khắp toàn bộ sinh linh trong Thiên Hoang Bất Lão Thành, đáy lòng của hắn không khỏi lạnh đi vài phần. Tính tới tính lui cũng không tính được hành động của của Huyền Quang giới lại nhanh đến như thế.
Mình đã đi rất nhanh, nhưng đối phương lại đến Thiên Nguyên giới nhanh hơn mình một bước. Những người này là quân tiên phong của Huyền Quang giới sao?
Với thực lực của hắn không khó để nhìn ra trong tòa thành trì này có một vị vô thượng Chân Tiên và mấy vị đại đế. Thực lực bực này dùng để đối phó với một mình Thiên Nguyên giới.
Hành động cũng thật lớn!
Dù sao.
Trong ấn tượng của hắn, người mạnh nhất của Thiên Nguyên giới chỉ là đại đế, mà đối phương lại phái đến một vị Chân Tiên, đây không phải là trực tiếp chèn ép hay sao?
"Tiền bối, có phải trong này có hiểu lầm gì đó hay không?"
Hồng Hiên vội vã đứng dậy.
Đối phương quá mạnh mẽ, hơn nữa giống như không phải đến đây để khai chiến. Trong lời nói còn có thiện chí với Thiên Nguyên giới, vừa hay nhóm người mình cũng không có ác ý với Thiên Nguyên giới.
Lỡ như bị đối phương hủy diệt như vậy, chẳng phải làđã chết một cách vô ích hay sao?
Quan trọng hơn chính là từ trong giọng nói của đối phương, hắn suy đoán có thể đối phương là sinh linh Thiên Nguyên giới đã rời đi không biết từ bao nhiêu năm trước, hôm nay đúng lúc trở về.
Nếu như vậy
Lại càng không có lý do để khai chiến. Mọi người đều là người một nhà!
Chúng ta cũng chuẩn bị đi vào trong Thiên Nguyên giới, từ nay về sau sẽ tự nhận mình là sinh linh của Thiên Nguyên giới. Về phần thân phận là sinh linh Thiên Diễm giới này, có thể ném đi được rồi.
"Ngươi có tư cách nói chuyện trước mặt ta sao?"

Giọng điệu của bạch y nam tử rất lạnh lùng, chỉ một ánh mắt của hắn đảo qua giống như thần kiếm cắt rời hư không, keng một tiếng, chém cho đối phương bay ra ngoài.
"Phốc!"
Chỉ một ánh mắt mà thôi.
Hồng Hiên như bị trọng thương, thân thể bay ngược ra goài, đụng vào một tòa cung điện. Cũng may sau đó có Xích Lân giúp đỡ mới có thể giúp hắn tránh được một kiếp.
Chỉ là bị trọng thương, cũng không nguy hiểm đến tính mạng.
"Ngươi không tệ!"
Ánh mắt bạch y nam tử rơi lên người Xích Lân, lạnh nhạt mở miệng nói.
Có thể đỡ được một kích của mình, mặc dù mình không dốc hết sức nhưng cũng có thể nhìn ra được thực lực của đối phương. Hắn thấy chuyến này, Huyền Quang giới đã dốc hết túi của mình ra!
Ngay cả một người tiếp cận với cảnh giới Trường Sinh cũng được phái ra ngoài, chỉ vì huỷ diệt một Thiên Nguyên giới, nơi mà chỉ có duy nhất một vị đại đế chống đỡ, quả thực là đã dốc hết túi của mình ra.
"Ta đến từ Thiên Diễm giới, cũng không phải Huyền Quang giới. Chuyện này không phải như ngươi nghĩ."
Xích Lân mở miệng, hắn đang giải thích.
Đứng trước nguy cơ sinh tử, nhân tính của hắn đã chiến thắng tư tưởng của thiên đạo.
"Thiên Diễm giới?"
Nam tử nghe vậy lập tức cười lạnh một tiếng, nói: "Thế giới cổ xưa kia, đã bị nghiền nát từ lâu rồi. Hiện nay Huyền Quang giới vẫn tự nhận mình là Thiên Diễm giới. Vậy rốt cuộc thì Thiên Diễm giới trong miệng của ngươi khác với Huyền Quang giới ở chỗ nào?"
Toàn bộ sinh linh Trong Huyền Quang giới tự hào về Thiên Diễm giới. Khi nói chuyện với bên ngoài cũng nói là mình xuất thân từ Thiên Diễm giới, dù sao trước đây bọn họ cũng đã rất huy hoàng.
Nhưng khác nhau ở chỗ sinh linh bên ngoài đều gọi thế giới của bọn hắn là Huyền Quang giới, mặc dù hai cách gọi này không phải là một, nhưng cũng không xung đột lẫn nhau.
Mà lúc này Xích Lân mở miệng vừa hay khiến người khác nghĩ hắn đến từ Huyền Quang giới.
"Không phải!"

Xích Lân lần nữa lắc đầu, nói: "Ta đến từ Thiên Diễm giới trước khi bị nghiền nát!"
"Ừm?"
Đôi mắt nam tử nheo lại, sự lạnh lùng trong mắt bắn ra, hắn trầm giọng nói: "Ngươi đang nói đùa sao? Ngươi có biết cho đến nay Thiên Diễm giới đã phá hủy bao nhiêu tỷ vạn năm rồi không?"
Thời gian dài như thế, ngoại trừ người có cảnh giới Trường Sinh, những người khác đều không biết đã trải qua bao nhiêu đời, cho dù là một vị Chân Tiên cũng không có khả năng sống lâu như thế!
Mà Xích Lân trước mắt này, cảnh giới không rõ ràng lắm, nhưng khí tức trên người đã chứng minh hắn có cảnh giới Chân Tiên!
Hắn làm thế nào để sống sót?

Chương 567. Đạo hữu xưng hô như thế nào?

Cho dù là hóa thạch sống cũng không thể nào được. Vì vậy.
Ngay lập tức, nam tử cho rằng mình đã đị đùa bỡn.
"Ngươi chứng minh như thế nào?"
Nam tử trêu tức hỏi.
"Ta không cách nào chứng minh."
Xích Lân lắc đầu.
Nếu như là lúc trước thì cũng thôi đi, cả người hắn già nua lẩm cẩm, người sáng suốt đều có thể nhận ra được là tuổi thọ của hắn không còn nhiều lắm, tất nhiên cũng không thể qua mắt được nam tử này.
Dù sao.
Huyền Quang giới muốn chinh phạt Thiên Nguyên giới, không thể nào phái một kẻ sắp chết qua đây. Nhưng hôm nay.
Xích Lân đã không còn tai hoạ ngầm, mà giống như một vị vô thượng Chân Tiên thời kỳ sung mãn nhất. Bất kỳ lời nào mà hắn nói, ở trong mắt nam tử đều sẽ trở thành một cái cớ, không đủ độ tin cậy.
"Vậy ngươi đang gạt ta sao?"
Nam tử lộ ra vẻ mặt qủa nhiên là thế, một tay hắn đưa ra, trường kiếm sau lưng rung động leng keng, khí tức sắc bén đến cực hạn, cắt rời mọi thứ.
Giống như lúc nào cũng có thể chém ra một kiếm.

"Nếu như đạo hữu không tin, có thể đi Thiên Nguyên giới một chuyến, hỏi Thiên Cơ Lâu chủ."
Xích Lân lần nữa lên tiếng.
"Thiên Cơ Lâu?"
Đôi mắt nam tử nheo lại.
Tên này nghe rất xa lạ.
Hắn có thể khẳng định Huyền Quang giới tuyệt đối không có thế lực này.
Nếu đã như vậy, Thiên Cơ Lâu chắc là thế lực của Thiên Nguyên giới.
"Đây là thế lực mới của Thiên Nguyên giới quật khởi sau khi ta rời khỏi sao?"
Trong lòng nam tử suy nghĩ nói.
Mình đã rời đi vô số năm tháng, bên trong Thiên Nguyên giới vật đổi sao dời, vô số thế lực đã thay đổi, có thế lực bị huỷ diệt, cũng có thế lực quật khởi, đây đều là đạo lý vốn có.
Cho dù là truyền thừa của mình lưu lại bị hủy diệt, hắn cũng sẽ không ngạc nhiên chút nào.
Nhưng mà Thiên Cơ Lâu này lại có chút liên quan đến sinh linh thật giả lẫn lộn này của Huyền Quang giới, khiến cho nội tâm của hắn không khỏi cảm thấy nặng nề hơn mấy phần.
Hiện nay Huyền Quang giới đã bị một thế lực tên là Thần Triều hoàn toàn thống nhất, hắn rất lo lắng Huyền Quang giới sẽ vươn tay đến chỗ này.
Một khi đối phương công phạt quy mô lớn, mình chỉ có một mình, cơ bản không thể chống đỡ được.
"Không sai."
Xích Lân gật đầu, nhẹ giọng nói: "Thực lực của Thiên Cơ lâu chủ tiền bối thần thông quảng đại, có thể biết hết tất cả mọi chuyện trong chư thiên vạn giới, bất kỳ chuyện gì cũng qua được mắt của hắn."
"Nếu như đạo hữu có nghi vấn thì có thể đến Thiên Cơ Lâu hỏi một lần là biết."
"Ồ?"
Lông mày nam tử nhướn lên, vẻ mặt hơi kinh ngạc.
Hắn có thể nhìn ra được đại khái thực lực của người trước mắt này, chỉ là Chân Tiên đỉnh phong mà thôi. Một người mà có thể khiến cho đối phương sùng bái như vậy, thực lực tất nhiên sẽ mạnh hơn một chút.
Nói không chừng.
Sẽ là một người có cảnh giới Trường Sinh.

Chẳng lẽ là sau khi mình rời khỏi, Thiên Nguyên giới đã xuất hiện người có cảnh giới Trường Sinh hay sao?
Nhưng vấn đề là người có cảnh giới Trường Sinh sao tiến vào trong Thiên Nguyên giới mà không bị chút bài xích nào? Đây quả thực là không thể tin được.
"Xem ra Thiên Nguyên giới đã xảy ra không ít biến hóa bất ngờ."
Nam tử thì thào nói.
Ngoại trừ giải thích này, hắn thực sự không thể nghĩ ra, làm sao mà Thiên Nguyên giới có thể chứa được một người có cảnh giới Trường Sinh, nói cách khác, nếu như Thiên Nguyên giới có thể chứa được cả Thiên Cơ lâu chủ.
Có phải cũng đồng nghĩa là mình có thể trở lại cố hương rồi hay không?
Vốn dĩ hắn dự định trở về để bảo vệ cho Thiên Nguyên giới, mà không cần phải tiến vào trong Thiên Nguyên giới. Nhưng bây giờ xem ra là mình có thể trở lại cố hương xem thử một chút.
"Thời gian đạo hữu rời khỏi Thiên Nguyên giới đã rất lâu rồi, có thể sẽ không biết hơn mười năm qua Thiên Nguyên giới đã có những biến hóa như thế nào, chi bằng đạo hữu đi vào trong Thiên Nguyên giới xem thử một chút."
"Đến lúc đó tất nhiên biết lời của tại hạ nói là thật hay giả."
"Như đã nói, thực lực đạo hữu đã đạt đến cảnh giới trường sinh, một Thiên Hoang Bất Lão Thành không thể thoát khỏi sự dò xét của ngươi, ngươi cần gì phải hùng hổ dọa người?"
"Nếu như sau này Thiên Nguyên giới gặp phải nguy hiểm, Thiên Hoang Bất Lão Thành ta đương nhiên sẽ không ngồi yên mà không quan tâm đến."
Xích Lân chậm rãi nói.
Hiện tại hắn đã là người phát ngôn của thiên đạo của Thiên Nguyên giới, mà sau này Thiên Hoang Bất Lão Thành cũng sẽ định cư ở Thiên Nguyên giới, tất nhiên không thể nào ngồi im nhìn Thiên Nguyên giới bị hủy diệt.
"Các ngươi thật sự có chút không giống với sinh linh Huyền Quang giới."
Nam tử liếc mắt nhìn toàn bộ sinh linh ở đây, trầm ngâm trong chốc lát, nhẹ giọng nói.
Tuy là Thiên Diễm giới cùng Huyền Quang giới có cùng nguồn gốc, nhưng Thiên Diễm giới mạnh hơn Huyền Quang giới rất nhiều, về mặt bản chất vẫn có chút khác biệt.
Mà nam tử kia cũng phát hiện ra điểm này.

Cho nên không khỏi tin tưởng lời Xích Lân thêm vài phần.

Chương 568. Đạo hữu xưng hô như thế nào? (2)

Nhưng nghĩ tới chuyện của Huyền Quang giới, nội tâm của hắn không khỏi cảm thấy nặng nề hơn mấy phần. Lần nữa liếc mắt nhìn người trước mặt, hắn vẫn không cách nào yên lòng được.

Trên đời này có không ít công pháp có thể thay đổi bản nguyên. Vạn nhất những người trước mặt này, cũng dùng biện pháp như vậy thì sao?

"Bổn tọa sẽ đến Thiên Cơ Lâu một chuyến, chỉ mong Thiên Cơ lâu chủ có thể lấy ra được tin tức chứng minh thân phận của các ngươi, nếu không đừng trách ta vô tình!"

Nam tử lạnh lùng nói.

Ở trong lòng hắn, an nguy của Thiên Nguyên giới là vô cùng quan trọng. Hắn không chấp nhận xuất hiện bất kỳ một điều gì ngoài ý muốn, nếu không thì hắn cũng không từ trong hỗn độn bay trở về.

Phải biết rằng, đối với hắn mà nói mở ra một lối đi không gian là cực kỳ đơn giản, nhưng phương pháp này có thể sẽ làm bại lộ sự tồn tại của Thiên Nguyên giới.

Chân trước hắn vừa trở về, chân sau người Huyền Quang giới đã có thể theo tới đây. Khi đó.

Có khả năng mình không phải phú quý về quê, mà là rước địch vào nhà, giúp cho đối phương tiện tay tiêu diệt Thiên Nguyên giới. Đến lúc đó hắn chính là tội nhân của toàn bộ Thiên Nguyên giới!

"Xin hỏi đạo hữu, rốt cuộc thì Huyền Quang giới xảy ra chuyện gì?"

Xích Lân không cũng không thèm để ý đến lời của nam tử này. Hắn mở miệng hỏi.

Dù sao chỉ cần nam tử này đi đến Thiên Cơ Lâu, tất cả mọi chuyện đều sẽ rõ ràng, thậm chí không cần hắn đi tới Thiên Cơ Lâu, chỉ cần bước vào Thiên Nguyên giới sẽ phát hiện có một số việc cũng không giống với suy nghĩ của hắn.

"Huyền Quang giới đã trở thành một mảnh địa ngục trần gian."

Nam tử từ tốn nói.

Lời còn chưa dứt.

Hắn quay đầu lại, liếc mắt nhìn chằm chằm Xích Lân, trong mắt có sự đề phòng, lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút, nói: "Trên người ngươi cũng không quỷ khí, có lẽ thật sự không phải đến từ Huyền Quang giới."
"Có điều. . . ."
"..."
... . .
Nam tử mở miệng dặn dò: "Có một số việc, ngươi biết càng ít sẽ càng có lợi đối với mình."
"Tốt nhất không nên tìm hiểu Huyền Quang giới đã xảy ra chuyện gì, nếu không sẽ thu hút sinh linh Huyền Quang giới tới đây. Cho dù là hai người ta và ngươi cũng khó tránh được một kiếp!"
"Đạo hữu quá lo lắng rồi."
Xích Lân khẽ lắc đầu một cái, cũng không quan tâm đến lời của nam tử, hắn chắc chắn nói: "Thiên Nguyên giới có Thiên Cơ lâu chủ tọa trấn, đừng nói một mình Huyền Quang giới, cho dù là sinh linh Thiên Diễm giới lúc chưa bị chia cắt chạy tới cũng không dám làm càn!"
"Hừ!"
Nam tử cười lạnh một tiếng, nói: "Thật sự như vậy sao?"
Theo hắn thấy thực lực của vị Thiên Cơ lâu chủ chưa từng gặp mặt kia cũng giống như mình, thậm chí có lẽ còn mạnh hơn so với mình, nhưng điều này có quan trọng không?
Trong Huyền Quang giới không chỉ có những người có cảnh giới Trường Sinh, thậm chí còn có những người có cảnh giới Bất Tử.
... ...
Đó mới là những người chân chính đạt đến trường sinh bất tử, khó giết khó diệt, cho dù trấn áp tỷ vạn năm cũng khó luyện hóa được hoàn toàn, sẽ hồi sinh lại từ trong dòng sông thời gian.
Một người như vậy đã không phải là nhân vật mà người bình thường có thể ngăn cản. Quan trọng hơn chính là.
Trong Huyền Quang giới có lời đồn đãi rằng đằng sau sự hỗn loạn của Huyền Quang giới có bóng dáng của một vị Tiên Vương! Chuyện này còn kinh khủng hơn!
Huyền Quang giới lại không có Tiên Vương, nói cách khác chuyện này còn liên quan đến thế giới khác, tiền căn hậu quả thực sự quá lớn, người bình thường sẽ không có cách nào thăm dò chính xác được tình hình cụ thể.

Hắn thực sự không hiểu vị thành chủ này lấy đâu ra tự tin, cho rằng chỉ với một vị Thiên Cơ lâu chủ đã có thể ngăn cản toàn bộ Huyền Quang giới.
Kể cả có ngăn cản được.
Nếu như vị Tiên Vương đứng sau lưng kia xuất thủ thì sao?
"Đạo hữu đừng ngại đi Thiên Cơ Lâu một chuyến, chỉ cần đi vào Thiên Cơ Lâu, với suy nghĩ nông cạn của tại hạ, sự nghi ngờ trong lòng đạo hữu sẽ được giải quyết dễ dàng."
Xích Lân nhẹ giọng nói.
"Ngươi coi trọng Thiên Cơ Lâu như vậy, thật sự khiến cho bổn tọa có vài phần hiếu kỳ."
Nam tử từ tốn nói.
Nói xong.
Nam tử xoay người, đi về phía Thiên Nguyên giới. Sau lưng hắn.
Xích Lân tiến lên một bước, trầm giọng hỏi:
"Xin hỏi đạo hữu xưng hô như thế nào?"
Xem ra người này sau khi trở về Huyền Quang giới sẽ không định rời khỏi Thiên Nguyên giới. Nói cách khác sau này mình phải đối mặt với một nhân vật cường đại như thế.
Xích Lân nghĩ mình phải hỏi rõ ràng một phen. Lỡ đâu người này muốn đối địch với thiên đạo thì?
"Thái Sơ!"
Trong hư không.
Hai chữ này trôi đến từ trong hỗn độn, quanh quẩn bên trong Thiên Hoang Bất Lão Thành.
Hai chữ Thái Sơ vẫn quanh quẩn trong hư không như trước.
Mà bóng dáng của nam tử đã biến mất. Sau một hồi lâu.
Đám người mới hoàn hồn lại.
"Thái Sơ?"
Sắc mặt Hồng Hiên trắng bệch, trên người còn mang theo một ít thương thế, nhưng cũng may là hiện tại đã ổn định lại rồi. Hắn cố gắng suy nghĩ một phen, đột nhiên trong mắt sáng lên, cả kinh nói: "Đây không phải là thủy tổ khai sơn của Thái Sơ thánh địa sao?"
Thái Sơ thánh địa.
Bốn chữ này trong Thiên Nguyên giới có ý nghĩa không hề bình thường.
Bởi vì.

Chương 569. Quả thực kì lạ

Trong những năm tháng vô tận trước đay, vị lão tổ của Thái Sơ thánh địa kia đã từng giúp Thiên Nguyên giới tránh được một kiếp, nếu không có Thái Sơ thánh địa xuất thủ, khi đó có khả năng là Thiên Nguyên giới đã bị tử thương thảm trọng.

Lúc đó.

Huyết Võng giới mạnh mẽ không gì sánh được.

Vị đại đế Huyết Võng giới kia thống lĩnh vạn quân vượt giới chạy đến,trong khoản thời gian ngắn ngủi mấy năm đã chiếm được một nửa giang sơn của Thiên Nguyên giới, khi đó không có đại đế cấm khu xuất thủ.

Chỉ có một mình Thái Sơ cổ đế đứng lên.

Hắn cùng với vị đại đế kia của Huyết Võng giới chiến đấu với nhau hơn mười năm, cuối cùng chém giết được đối phương.

Trận chiến này được hậu thế lưu lại trong sử sách, cho đến hôm nay vẫn được hậu nhân say xưa kể lại. Cũng bởi vậy mà Thái Sơ thánh địa được lợi, dù sao bọn họ cũng có một phần công lao đối với Thiên Nguyên giới.

Cho dù bọn họ có suy sụp đến mức nào cũng sẽ không có thế lực nào chèn ép quá mức, vì vậy cho dù kéo dài đến kiếp này, thế lực này vẫn không thể khinh thường.

Sau khi hai vị đại đế đánh xong một trận.

Mọi người đều cho rằng Thái Sơ cổ đế đã chết đi. Dù sao.

Đại đế Huyết Võng giới cũng không phải kẻ yếu, tiêu diệt được hắn, Thái Sơ cổ đế không thể nào hoàn hảo không chút tổn thương, nói không chừng còn bị thương đến căn cơ.

Nhưng vạn lần không ngờ tới chính là Thái Sơ cổ đế không chỉ không chết, thậm chí còn tới những thế giới khác, bây giờ trở thành một vị Trường Sinh tiên nhân, lần nữa trở về, đây quả thực là khó có thể tin!

Có thể đoán trước được Thái Sơ thánh địa sẽ một bước lên trời!

"Thái Sơ thánh địa sao?"

Đôi mắt Xích Lân sâu thẳm, trên mặt không hề có vẻ bận tâm, chẳng ai có thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn. Hắn vốn là người phát ngôn của thiên đạo. Lúc này một kẻ khủng bố từ dị giới trở về, hắn không biết chuyện này đối với Thiên Nguyên giới là tốt hay xấu, dù sao người này cũng không bị hắn khống chế.

Quan trọn hơn chính là đối phương trở về từ Huyền Quang giới.
Còn mang về một tin tức quan trọng. Huyền Quang giới đã xảy ra biến cố rất lớn, hình như là có dã tâm rất lớn đối với những thế giới khác.
Có khi nào sinh linh của thế giới này đi theo bước chân Thái Sơ hay không?
Nếu như chọc giận tới Thiên Cơ lâu chủ tiền bối, chắc là sẽ bị tiền bối một chưởng diệt cả một giới chứ?
Xích Lân không lo lắng cho Thiên Nguyên giới, ngược lại có chút lo lắng cho Huyền Quang giới hơn. Dù sao đây cũng là một phần cố hương của mình sau khi bị hủy diệt, rốt cuộc vẫn cảm giác thiếu một chút gì đó.
"E rằng thế giới hợp nhất tiếp theo chính là Huyền Quang giới."
Xích Lân nhẹ giọng nói rằng.
"Huyền Quang giới?"
Đứng bên cạnh.
Hồng Hiên ngẩn ra, không thể tin: "Thành Chủ Đại Nhân nói Thiên Cơ lâu chủ tiền bối sẽ hợp nhất Huyền Quang giới qua đây?"
"Ừm."
Xích Lân gật đầu.
"Chuyện này không thể nào đâu?"
Sắc mặt Hồng Hiên phức tạp nói.
Huyền Quang giới là cố hương của bọn hắn, nếu như đổi lại là trước kia, khi mình nghe được tin tức của Huyền Quang giới nhất định sẽ vô cùng vui mừng, hận không thể ngay lập tức trở về.
Nhưng bây giờ đã.
Huyền Quang giới không bằng Thiên Nguyên giới, còn xảy ra biến cố cực lớn, hắn không hy vọng Huyền Quang giới sẽ hợp nhất qua đây.
"Ta có dự cảm xác suất xảy ra chuyện này là hơn chín phần!"
Xích Lân nhàn nhạt nói một câu.
"Chín phần. . . . .” Hồng Hiên không nói gì.
Xác suất này đã gần như là ván đã đóng thuyền.
Có trời mới biết sau khi Huyền Quang giới hợp nhất qua đây sẽ xảy ra chuyện gì. Dù sao còn chưa đến lúc đó, mà Thái Sơ cổ đế đã trở về từ trong hỗn độn.
Thậm chí.
Vì không muốn dẫn đến sự chú ý của Huyền Quang giới, hắn còn không có dám sử dụng lối đi không gian. Nhưng hôm nay Thiên Cơ lâu chủ tiền bối

lại muốn kéo Huyền Quang giới qua đây, nếu như chuyện này truyền vào tai Thái Sơ cổ đế, sợ rằng hắn sẽ trợn mắt há hốc mồm.
... ... Cùng lúc đó. Thiên Nguyên giới.
Bên trên đại địa vô ngần, một bóng người kiến định tiến lên phía trước.
Hắn đeo một cây trường kiếm, ánh mắt đảo qua mỗi ngóc ngách trong đất trời. Tuy nơi đây vẫn là Thiên Nguyên giới, nhưng từ một góc độ nào đó mà nói đã không phải là Thiên Nguyên giới mà hắn quen thuộc.
Tỷ vạn năm qua đi.
Có thể nói là vật đổi sao dời, hắn không nhìn thấy bất kỳ cảnh tượng quen thuộc nào. Thậm chí. . .
"Đẳng cấp của thế giới cũng xảy ra biến hóa sao?"
Thái Sơ cổ đế ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời, tự lẩm bẩm.
Vốn là Thiên Nguyên giới không thể nào dung nạp được hắn, nhưng bây giờ hắn bước vào, thế giới cũng không bài xích hắn...
Nói cách khác Thiên Nguyên giới bây giờ có thể để cho hắn tiếp tục tu luyện! Nếu như chuyện này xảy ra trước đây, thì đúng là không thể tưởng tượng nổi.
"Huyết Võng giới. . . . .“
Thái Sơ cổ đế tự lẩm bẩm.
Nơi này có khí tức quen thuộc của thế giới kia, từng xuất hiện mộ cường địch, cuối cùng bị hắn trấn áp. Không giờ tới lúc này Huyết Võng giới vậy mà lại hòa làm một cùng Thiên Nguyên giới.
Thảo nào đẳng cấp thế giới tăng lên nhiều như vậy.

Chương 570. Biện pháp thứ hai.

Chương trước Chương sau
"Nếu như chỉ hợp nhất hai thế giới, thì ta cũng chẳng thể nào bước vào trong Thiên Nguyên giới. Hắn là còn có thế giới khác nữa."
Sau một khắc.
Thái Sơ cổ đế thay đổi phương hướng khác. Nơi đó là Tử Huyền giới.
Hắn nhìn thấy Bạch Lễ đại đế cùng với đám người lão tổ Ngọc Hư Cung của Địa Tiên giới.
"Còn có hai thế giới."
Lần này.
Thái Sơ cổ đế hiểu ra rồi.

Hóa ra trong dòng thời gian dài dằng dặc như thế, thế giới hợp nhất với Thiên Nguyên giới không chỉ có một mình Huyết Võng giới, mà còn có hai thế giới khác nữa.
Cấp bậc của hai thế giới này rất cao.
Thậm chí một thế giới trong số đó còn có mấy vị Chân Tiên. Nếu như những thế lực này nằm trong Huyền Quang giới cũng có thể chiếm được những địa bàn không nhỏ.
"Mấy thế giới hợp nhất thành một, lại có thể bình yên vô sự, quả thực là kỳ lạ. Hơn nữa mỗi một thế giới đều không bị tổn thương gì, đây là do có người xuất thủ xóa bỏ dư chấn sao?"
Thái Sơ cổ đế hơi nhăn mày, trong mắt tràn đầy sự khó hiểu.
Hắn thực sự nghĩ không ra mấy thế giới này làm sao có thể bình an vô sự được. Dù sao thì hắn cũng chỉ thấy được một góc của tảng băng trôi mà thôi.
Ví dụ như thế giới xa nhất kia, thực lực tổng thể của bọn hắn đã áp đảo những thế giới khác.
Chỉ cần bọn họ muốn là có thể dễ dàng huỷ diệt hai thế giới còn lại.
Nhưng khó tin chính là thế giới kia lại án binh bất động.
Giống như có một bàn tay vô hình đang âm thầm khống chế tất cả, khiến cho tỷ vạn sinh linh phải hành động theo suy nghĩ của hắn.
"Chẳng lẽ là Thiên Cơ Lâu trong miệng tên Chân Tiên vừa rồi?"
Trong mắt Thái Sơ cổ đế mang theo chút suy tư. Trong toàn bộ Thiên Nguyên giới chỉ có một chỗ hắn không nhìn thấu, đó chính là Đại Hoang thành nằm bên trong lãnh thổ của Thiên Dận Hoàng Triều.
Hắn muốn lập tức tới đó, nhưng xuất phát từ sự cẩn thận cho nên vẫn bỏ suy nghĩ này đi.
Đợi sau khi mình hiểu rõ thế giới này rồi đi cũng không muộn, dù sao Thiên Cơ Lâu xuất hiện cũng không phải ngày một ngày hai, sẽ không dễ dàng rời đi.
Lúc này hắn muốn nhanh chóng đi xem Thái Sơ thánh địa còn tồn tại trên thế gian hay không.
Thiên Nguyên giới.
Thái Sơ thánh địa.
Từ khi đánh xong một trận với Địa Tiên giới, lúc này đã qua mấy ngày.
Nhưng ở trong mỗi ngóc ngách của thế giới vẫn có dấu hiệu chiến hỏa tồn tại.

Nhất là những thế lực cường đại giống như Thái Sơ thánh địa, tộc Diệp thị, tộc Kim Ô , hầu như mỗi một thế lực đều phải gánh chịu những tổn thất không nhỏ.
Lão tổ Diệp thị bị đánh nát thân thể, nếu như không được vài vạn năm là không thể khôi phục được nguyên khí. Có người nói Diệp thị đã phái người đi tới Thiên Cơ Lâu.
Tin tức cụ thể, đến nay vẫn không có ai biết được.
Nhưng kể cả như Thiên Cơ lâu chủ chỉ điểm cho hắn một cơ duyên, muốn khôi phục hoàn toàn cũng phải mất một khoảng thời gian.
Về phần Thái Sơ thánh địa cùng tộc Kim Ô đều có không ít lãnh đạo chết đi. Những người có tu vi từ cấp Thánh trở lên tử thương nghiêm trọng.
Trong vòng vạn năm muốn hoàn toàn khôi phục lại thì chẳng khác nào người si nói mộng. Dù sao.
Thì một người có tu vi cấp Thánh muốn trưởng thành, ít nhất cũng phải tốn mấy nghìn năm. Lúc này.
Bầu không khí trong Thái Sơ thánh địa nặng nề, mỗi một đệ tử đều mặc đồ tang, khuôn mặt nặng nề, không khí ngột ngạt, từng tiếng nhạc buồn quanh quẩn trên những ngọn núi thần.
Bầu không khí của thánh địa thường tràn đầy sự vui vẻ, vào giờ khắc này cũng trở nên ngột ngạt.
Trải qua trận chiến này, căn cơ của Thái Sơ thánh địa đã xuất ra hết, chưởng giáo bỏ mình khiến cho cả Thái Sơ thánh địa chịu đả kích khổng lồ. Phải biết rằng đây chính là người xếp đầu trên Thánh Chủ bảng!
Tương lai chỉ cần không chết đi,... ít nhất ... sẽ là một vị Thánh Nhân Vương.
Dựa theo đẳng cấp thế giới sau khi hợp nhất, cho dù chưởng giáo của bọn họ muốn thành đế cũng không phải là không thể, nhưng bởi vì chiến đấu với Địa Tiên giới một trận, chưởng giáo của họ cứ vậy mà chết đi.
Hơn nữa.
Thái Sơ Thánh Tử lúc này còn chưa trưởng thành.
Điều này cũng khiến cho Thái Sơ thánh địa lâm vào cục diện khó xử.
"Chưởng giáo bỏ mình, thực lực Thánh Tử chỉ là cảnh giới Thiên Biến, không gánh nổi trọng trách, sợ rằng con đường tương lai của Thái Sơ thánh địa có chút khó đi... . . ."
Trước sơn môn.
Một vị đệ tử Thái Sơ thánh địa, sắc mặt nặng nề nói.

"Sư huynh nói thế là có ý gì?"
Bên kia sơn môn, một người cũng đệ tử Thái Sơ thánh địa trên mặt mang sự khó hiểu, khẽ cười nói: "Nguy hiểm từ Địa Tiên giới đã được giải trừ, tuy là Thái Sơ thánh địa bị trọng thương, nhưng căn cơ vẫn còn đấy."
"Có đế binh trấn áp, phỏng chừng không có ai dám can đảm bất kính với Thái Sơ thánh địa vào lúc này."

Chương 571. Biện pháp thứ hai. (2)

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo. Ít nhiều gì Thái Sơ thánh địa cũng từng có một vị đại đế, dù cho đã là những năm tháng vô cùng xa xưa, nhưng trải qua năm tháng dài đằng đẵng, Thái Sơ thánh địa vẫn có thể trở thành một quái vật lớn, nhất định là có chỗ hơn người.
Chỉ cần phong bế sơn môn, sống yên ổn qua một thời gian, đợi đến lúc Thái Sơ Thánh Tử lớn lên, Thái Sơ thánh địa bọn họ vẫn có thể đứng trên đỉnh cao của Thiên Nguyên giới như trước.
"Ngươi không hiểu được."
Đệ tử vừa rồi mở miệng, cười giễu cợt, lơ đãng nói: "Mấy ngày trước, Thiên Kiêu Bảng của Thiên Nguyên giới chúng ta đã được cập nhật!"
"Trong đó có một đệ tử của Thái Sơ thánh địa chúng ta được lên bảng!"
"Điều này có chỗ nào không đúng sao?"
Một vị đệ tử khác vẫn cảm thấy không hiểu nói.
"Lúc trước chỉ một tông môn Đại La kiếm tông đã có hai vị đệ tử được xếp vào Thiên Kiêu Bảng, bây giờ Thái Sơ thánh địa chúng ta cũng là như vậy, chẳng phải là khiến người ta càng thêm không dám khinh thường Thái Sơ thánh địa?"
"Hừ!"
Người đệ tử vừa rồi cười lạnh một tiếng, nói:
"Không thể nói như thế, Thái Sơ thánh địa chúng ta khác với Đại La kiếm tông, đệ tử mới vừa lên bảng kia chính là con trai của Nhị trưởng lão!"
"Mà Thánh Tử lại là con trai của chưởng giáo tiền nhiệm."
"Hiện tại chưởng giáo tiền nhiệm đã bỏ mình, sợ là vị trí Thánh Tử sẽ phải đổi người. Dù sao ở trong tông môn vẫn có rất nhiều người ủng hộ Nhị trưởng lão trở thành chưởng giáo!"
Nếu như vị con trai này của Nhị trưởng lão không nên thân thì cũng thôi đi.

Chỉ một mình hắn lên làm chưởng giáo là được rồi, không cần thiết phải đổi cả Thánh Tử.
Nhưng vấn đề là ở chỗ con hắn cũng rất kinh tài tuyệt diễm, hiện tại đã được xếp lên Thiên Kiêu Bảng, thay đổi vị trí Thánh Tử cũng là hợp tình hợp lý.
Nhưng nếu như làm như vậy, khẳng định tất cả mọi người trong Thái Sơ thánh địa ủng hộ chưởng giáo tiền nhiệm sẽ không đồng ý.
Dù sao.
Thay đổi Thánh Tử, tương lai gần như không còn liên quan gì đến chức chưởng giáo nữa, nếu như vậy, bọn họ còn có địa vị gì trong Thái Sơ thánh địa nữa?
Ngược lại đám người ủng hộ Nhị trưởng lão trong khoảng thời gian này mỗi người đều vênh váo tự đắc, sau một trận chiến với Địa Tiên giới, bọn họ giữ lại được không ít nguyên khí, hiện tại đủ để khống chế toàn bộ Thái Sơ thánh địa.
Chỉ cần không có bất ngờ gì xảy ra, qua một khoảng thời gian nữa Nhị trưởng lão sẽ thượng vị, vị trí Thánh Tử cũng sẽ được xác định.
"Thay đổi chưởng giáo cùng Thánh Tử mà thôi, hắn là không nghiêm trọng như vậy chứ."
Một tên đệ tử khác có chút không xác định nói.
"Không nghiêm trọng như vậy?"
Tên đệ tử vừa rồi liếc mắt, nhàn nhạt nói ra: "Ngươi cho rằng những người ngồi ở vị trí cao đều vô dục vô cầu sao? Hôm nay ta nói cho ngươi biết, người có thực lực càng mạnh, lòng tham của bọn hắn sẽ càng lớn."
"Nếu như những người ủng hộ chưởng giáo tiền nhiệm xảy ra mâu thuẫn với Nhị trưởng lão, ta dám khẳng định Thái Sơ thánh địa sẽ lầm vào cục diện đã nghèo mà còn mắc thêm cái eo, nói không chừng còn không thể gượng dậy nổi!"
"Như vậy thì nên làm thế nào cho phải?"
Một tên đệ tử khác lập tức luống cuống.
Bọn họ chỉ là đệ tử ngoại môn, chức trách hằng ngày cũng chỉ là canh cửa mà thôi. Sự tình thay đổi quyền lực này cũng chẳng liên quan gì đến bọn hắn.
Bọn họ chỉ sợ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.
Bọn họ chỉ là tiểu nhân không có tiếng nói, cho dù chết cũng không có ai đau lòng. Dù sao những đệ tử ngoại môn như bọn hắn, không dưới mấy

trăm ngàn người trong Thái Sơ thánh địa này. Mỗi năm đều có không ít người gia nhập vào tông môn, đồng thời mỗi năm cũng đều có người bị điều xuống núi.
"Từ tình hình hiện nay mà xem, chỉ có hai cách để cho Thái Sơ thánh địa tránh được một kiếp này!"
Đệ tử vừa rồi mở miệng vươn ra hai ngón tay, nói như chém đinh chặt sắt.
"Hai cách nào?"
Một vị đệ khác khác ánh sáng lên, mở miệng hỏi.
"Thứ nhất chính là Thiên Cơ lâu chủ tiền bối đứng ra, bảo đảm cho vị trí Thái Sơ Thánh Tử không thay đổi, như vậy thì về sau Thái Sơ thánh địa sẽ không cần lo lắng nữa."
"Ách... . . . ."
"Ngươi nói cách thứ hai xem."
Một tên đệ tử khác nhụt chí nói.
Thiên Cơ lâu chủ là người có đẳng cấp nào chứ?
Sao hắn có thể quan tâm đến chuyện nội bộ Thái Sơ thánh địa?
Bảo Thiên Cơ lâu chủ đứng ra, đoán chừng đóng gói toàn bộ Thái Sơ thánh địa đưa đến Thiên Cơ Lâu thì Thiên Cơ lâu chủ tiền bối cũng không thèm nhìn đến một lần.
Dù sao.
Địa Tiên giới bại trận còn không phải là do Thiên Cơ lâu chủ tiền bối tùy ý phái ra một thuộc hạ có cảnh giới Chân Tiên hay sao?
Thuộc hạ của người ta đã mạnh như vậy.
Còn muốn để người ta nhúng tay vào chuyện xấu của Thái Sơ thánh địa, thấy thế nào cũng không thực tế.
"Khụ khụ."
Đệ tử vừa mở miệng nói ho nhẹ một tiếng, che giấu biểu tình xấu hổ của mình. Hắn cũng biết lời mình nói là không thực tế, nhưng nếu như đã lên tiếng, chỉ có thể tiếp tục nói nốt.
"Biện pháp thứ hai chính là lão tổ Thái Sơ thánh địa chúng ta khởi tử hoàn sinh!"
"Ừm?"
Một người đệ tử khác nghe vậy, hai mắt lập tức trợn to.
Hóa ra biện pháp thứ hai còn phi thực tế hơn biện pháp thứ nhất. Ít nhiều gì Thiên Cơ lâu chủ cũng có ở Thiên Nguyên giới, nhưng lão tổ của bọn hắn thì sao?

Cũng không biết đã trôi qua bao nhiêu năm.
Phỏng chừng cỏ trên mộ cũng đã cao ba ngàn trượng, sao có thể khởi tử hoàn sinh?

Chương 572. Có lẽ sẽ có đại kiếp nạn.

Khí tức vô thượng bắn ra, khiến cho tất cả đệ tử của Thái Sơ thánh địa ở đây mềm nhũn cả người ngã xuống đất, trên thì có thái thượng trưởng lão, dưới thì có đệ tử bình thường, giờ phút này tất cả đều chẳng khác gì nhau.
Chẳng có một ai có thể giữ được chiến lực của mình dưới loại uy thế này, loại uy thế chí cao vô thượng, mình ta một cõi, khiến cho tất cả mọi người đều run sợ.
"Tại sao đột nhiên lại xuất hiện Đế binh?"
"Chẳng lẽ là có người nào đó dẫn động Đế binh sao? Đám người chưởng giáo sao? Sao bọn họ có thể to gan lớn mật đến như thế, vì tranh đoạt chức vị chưởng giáo mà cũng dám ra tay trong thánh địa sao?"
"Không đúng! Không phải có người dẫn động Đế binh, là Đế binh tự nó hồi sinh!"
.....
Người của Thái Sơ thánh địa vô cùng kích động.
Đế binh tĩnh lặng hàng tỉ năm nay, chưa từng bao giờ giống hôm nay, chủ động thức tỉnh, xuất hiện trong thiên địa, dường như là nó gặp phải chuyện gì vô cùng quan trọng vậy.
Đế binh hiển linh.
Không ít người của Thái Sơ thánh địa đều có thể cảm nhận được cảm giác vui sướng, kinh hỉ, kích động của Đế binh. Dường như nó gặp lại Thái Sơ cổ đế năm xưa vậy.
Nhưng điều này sao có thể?
Lão tổ đã chết đi không biết đã bao nhiêu năm rồi, lại sao lại có thể hồi sinh trở về? Nhưng tiếp theo.
Bọn họ liền ngơ ngẩn. Chỉ thấy.
Đế binh bay ngang trời, giống như mặt trời lặn về hướng tây, ánh sáng chiếu đầy trời, nhuộm đỏ vòm trời, một cây cờ cực lớn bay phất phới, tản mát ra đế uy vô thượng.

Dưới ánh mắt không dám tin của vô số người. Cây đại kỳ rơi vào trong tay của một vị bạch y nam tử!
Người này có dáng người cao lớn, đứng lặng trước sơn môn của Thái Sơ thánh địa, ánh mắt ôn nhuận, một tay cầm Đế binh, một tay chắp sau lưng, phong thái kia trong khoảnh khắc kia khiến vô số người cảm thấy phảng phất như mình ngược dòng thời gian về với thời đại Thái Cổ!
Hắn lẳng lặng đứng ở đó, vô thượng uy thế lan tràn ra mênh mông cuồn cuộn, làm chấn động cả hàng tỉ vạn dặm chung quanh đây, xa không với tới được!"
Đây là.....
.....
Không ít trưởng lão của Thái Sơ thánh địa nhìn thấy cảnh tượng này, đều rơi vào trầm tư.
Bọn họ không phải là đệ tử bình thường, mỗi một người đều tu luyện mấy ngàn năm, đối với dung mạo của nam tử này, có thể nói là hết sức quen thuộc.
"Lão tổ???"
Một vị trưởng lão của Thái Sơ thánh địa không thể tin thốt lên.
Một người đã chết đi vô số năm người, hôm nay lại còn sống sờ sờ xuất hiện trước mặt, chẳng có một ai có thể giữ được bình tĩnh, điều này quá sức tưởng tượng.
Trước tiên.
Mỗi người đều cho rằng có kẻ đang giả mạo thành lão tổ nhà mình. Dù sao thì.
Trong Tu Luyện giới, thủ đoạn thay đổi dung mạo này thật sự là quá nhiều.
Nhưng mà khi nhìn lại hành động của Đế binh, bọn họ hiểu ra rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều, đám người mình có thể nhận sai người, nhưng Đế binh của Thái Sơ thánh địa được lưu truyền lại từ những năm tháng xa xôi trước đây cho đến nay.
Hơn nữa nó đã đi theo lão tổ mấy chục vạn năm, tuyệt đối không thể lầm được!
"Chẳng lẽ, lão tổ năm đó còn chưa chết?"
Có người khiếp sợ nói.
Nếu thật sự là như vậy. .....
Vô số năm qua đi, đã nhiều năm như vậy rồi, nếu như lão tổ không chết đi, thì đương nhiên là hắn đã trở nên khủng bố tới mức cực điểm, dù sao thì

sống quá lâu, có đôi khi cũng là tượng trưng cho thực lực không đủ, căn bản là sống không được lâu như vậy.
“Hẳn là như thế.”
Vị thái thượng trưởng lão kia hít sâu một hơi, ánh mắt hắn càng ngày càng sáng, hắn nhìn trên bóng giáng vô thượng trên bầu trời kia, dẫn đầu cúi đầu, cao giọng hô: “Đệ tử là Thẩm Quỳnh của Thái Sơ thánh địa, bái kiến lão tổ!”
“Đệ tử bái kiến lão tổ!”
“Đệ tử bái kiến lão tổ!”
“Đệ tử bái kiến giả tổ!”
.....
Những tiếng hô lớn, vang vọng cùng lúc, chấn động cả bầu trời sao, vọng khắp bốn phương tám hướng, giờ khắc này vô số người trên toàn bộ Thiên Nguyên giới đều đồng loạt nhìn về phía Thái Sơ thánh địa.
Thanh thế cỡ này thật sự là quá lớn.
Bọn họ không thể nào mà không để ý đến được, đặc biệt là vừa rồi khi Đế binh hiện thế, uy áp cửu thiên, khiến cho bọn họ có muốn không quan tâm cũng chẳng được.
“Đứng lên đi.”
Nam tử nhẹ nhàng nói. Lời nói vừa ra.
Giọng nói của hắn giống như đại đạo thiên âm nổ vang, chấn động tam giới lục đạo, cuộn trào khắp đại địa , tất cả mọi thứ đều run rẩy, mây gió mười phương trời đều tan biến.
Chỉ với một câu nói này gần như đã chiếu cáo với tất cả mọi người là hắn đã trở về, càng giống như là chứng minh với toàn bộ Thiên Nguyên giới, thậm chí là với chư thiên vạn giới rằng Thái Sơ thánh địa sắp bước lên một tầng cao mới.
Thái Sơ cổ đế, bạch y tung bay, thân hình vĩ đại, lúc này có một loại phong thái tuyệt thế trấn áp ba ngàn giới, tung hoành muôn đời.
Quanh người hắn, thần quang chiếu rọi chín tầng trời mây, chỉ một tia kí tức tản ra đã khiến cho toàn bộ Thái Sơ thánh địa như sống lại, thế như thủy triều, khiến cho các tinh vực run rẩy, chư thiên cũng phải lay động theo.
Hắn cất bước đi xuống từ trên bầu trời, giữa đất trời hoa sen màu vàng kim nở rộ, ánh sáng của nó chiếu soi khắp cả đất trời, khiến cho nơi này được nhuộm một tầng ánh sáng giống như là một vùng đất thần thánh.
“Lão tổ!”

Vô số đệ tử của Thái Sơ thánh địa, run rẩy, dập đầu bái lạy, căn bản là không thể kìm nén cảm xúc của bản thân, đặc biệt là Thẩm Quỳnh, người vừa mới mở miệng, lệ nóng tuôn trào đầy mặt.
Bởi vì.
Vào những năm tháng xa xưa trước đây, Thái Sơ cổ đế cũng mang họ Thẩm! Có thể nói một thân phận khác của Thái Sơ cổ đế chính là tổ tiên của tộc Thẩm thị bọn họ, chẳng qua hắn không chọn lựa tự mình kiến tạo đế tộc, mà là lưu lại ở Thái Sơ thánh địa.
Đưa Thái Sơ thánh địa lên một tầm cao mà xưa nay hiếm có! Cũng chính vì nguyên nhân này.
Trong toàn bộ Thái Sơ thánh địa, tộc Thẩm thị có địa vị, có sức ảnh hưởng lớn, Thái Sơ thánh chủ trước đây ngã xuống cũng mang họ Thẩm, mà Thái Sơ Thánh Tử bây giờ cũng là như thế.
Vốn dĩ.
Thánh chủ ngã xuống, địa vị của bọn họ đã bắt đầu lung lay.

Chương 573. Tất nhiên có biện pháp xoay chuyển thế cục.

Chương trước Chương sau
Nhưng hiện giờ lão tổ đã trở về, rốt cuộc hắn có thể không cần lo lắng nữa rồi.
“Đứng lên đi.”
Thái Sơ cổ đế đáp xuống mặt đất, mỗi một bước chân của hắn đều vững chãi, nhìn xuống vạn vật, ánh mắt sâu thẳm như sao trời, nhàn nhạt mở miệng nói: “Thái Sơ thánh địa trải qua vô số năm tháng mà vẫn còn tồn tại, công lao của ngươi không nhỏ.”
Tiếng nói của hắn không lớn.
Nhưng lại vọng vào trong tai của vô số người.
Cũng với một câu nói này đã đánh tan toàn bộ sự toan tính riêng trong lòng của mọi người. Vốn dĩ có một số kẻ đang mưu đồ vị trí chưởng giáo, đã nhanh chóng bóp chết tính toán nhỏ nhặt của mình.
Lúc này, nếu còn không biết sống chết, muốn bất chấp tất cả mà tranh đoạt vị trí chưởng giáo, thì đúng là tự mình tìm chết
“Lão tổ.....”

Thẩm Quỳnh chắp tay, muốn nói cái gì đó, nhưng còn chưa nói thành lời, đã bị Thái Sơ cổ đế cắt ngang.
Nam tử nhìn hắn một cái đầy thâm ý, nhẹ giọng nói: "Ta hiểu lòng ngươi, nhưng tất cả mọi người đều tu luyện truyền thừa mà ta để lại, thì đều là truyền nhân của ta."
"Vị Thiên Cơ Lâu chủ kia còn có thể đối xử bình đẳng với mỗi một sinh linh vạn giới, tuy ta không được bằng hắn, nhưng ta đều coi mỗi một vị đệ tử của Thái Sơ thánh địa ở đây đều là hậu nhân của ta."
Lời này vừa nói ra.
Vô số người cảm thấy hổ thẹn vô cùng.
Ở đây mỗi người đều hiểu rõ, Thái Sơ cổ đế đang nhắc nhở hậu nhân của mình, không nên cho là bản thân mình là hậu duệ trực hệ, mà tự cho mình là quan trọng ở Thái Sơ thánh địa, coi nơi này như sân sau của nhà mình.
Mà những kẻ không phải là người của tộc Thẩm thị lại càng thêm hổ thẹn.
Thái Sơ cổ đế coi đám người mình đều là hậu nhân giống như nhau, mà mình lại còn có suy nghĩ muốn đoạt quyền, chuyện này ít nhiều gì cũng có chút vong ân phụ nghĩa. Dù sao thì Thái Sơ thánh địa có thể có được thành tự như hôm nay.
Không thể nào mà không có Thái Sơ cổ đế.
"Ít ngày nữa....."
"Thiên Nguyên giới có lẽ có đại kiếp nạn, ta không thể chờ được tái khởi phân tranh."
Thái Sơ cổ đế nhìn ra xa về hướng mình mới trở về, nhẹ giọng tự nói.
"Đại kiếp nạn?"
Vài vị trưởng lão của Thái Sơ thánh địa nhạy bén phát hiện ra câu nói này.
Chẳng lẽ?
Chính vì việc này mà lão tổ trở về sao?
Chỉ dựa vào ánh mắt của bọn họ thì rất khó để nhìn ra bây giờ Thái Sơ cổ đế đã tu luyện đến đẳng cấp nào rồi. Mà điều gì trong mắt của đối phương lại có thể gọi là đại kiếp nạn.
Khẳng định không phải là thứ mà đám người mình có thể ngăn cản được.
"Xin hỏi lão tổ, rốt cuộc là đại kiếp nạn gì?"
Thẩm Quỳnh thấp giọng hỏi nói.
"Một trận đại kiếp nạn quét sạch vạn giới!"
Thái Sơ cổ đế phảng phất như đã nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ, đồng tử hơi hơi co rụt lại, sau lưng bỗng lạnh lẽo, hắn trầm giọng nói: "Đại kiếp nạn

quét qua, vạn tộc điêu tàn, không kẻ nào có thể thoát được.”
“Này.....”
Vài vị thái thượng trưởng lão liếc nhìn nhau.
Sau khi nghe được những lời này của lão tổ, tâm trạng vốn dĩ đang lo lắng của họ, vơi đi không ít. Nếu như đó là những kiếp nạn bình thường khác thì cũng thôi, nhưng một chuyện đáng sợ như vậy.
Nói thật, ngược lại bọn họ không lo lắng. Bởi vì.
Thiên Nguyên giới đã có Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối tọa trấn!
Phóng con mắt nhìn khắp chư thiên vạn giới, thì cho dù bất kỳ kẻ nào đến đây cũng phải vào khuôn vào nếp, không dám làm càn? Nói thật.
Nếu như kiếp nạn nhỏ, ví dụ như chỉ nhắm vào Thái Sơ thánh địa của bọn họ, bọn họ có lẽ còn sẽ lo lắng, bởi vì nếu là như vậy, Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối có khả năng sẽ bỏ mặc, không quan tâm.
Nhưng lan tràn khắp toàn bộ thế giới, vậy thì chưa chắc à.
Cứ nhìn vào gương của Táng Thiên đại đế thì rõ, hắn vốn dự định diệt thế, nhưng kết quả là bị Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối ra tay trấn áp, còn chẳng phải là vào khuôn khổ rồi đấy sao?
Hiện giờ, lão tổ nói có đại kiếp nạn sắp đến.
Nếu không tới thì còn may, nếu tới, bọn họ có thể chắc chắn làThiên Cơ Lâu chủ tiền bối tuyệt đối sẽ khiến cho đối phương ăn không hết mà phải gói đem về.
“Hử?”
Thái Sơ cổ đế mày nhăn lại, hắn nhạy bén phát hiện, người chung quanh có chút không hề quan tâm, khiến cho hắn cảm thấy trong lòng có chút không vui.
Bản thân mình không quản hàng tỉ vạn dặm xa xôi, băng qua hỗn độn, tốn mất vô số năm mới gấp rút trở về được, chủ yếu chính là mang theo tin tức này về, xem thử là có thể giúp cho Thiên Nguyên giới vượt qua kiếp nạn lần này.
Nhưng tại sao người ở nơi này, tựa hồ như chẳng hề lo lắng? Phải biết rằng. Huyền Quang giới trước đây cũng là một thế giới cường thịnh, có cường giả Trường Sinh bất tử tọa trấn, không phải cứ muốn thiêu diệt thì sẽ tiêu diệt được nó?
“Mọi người quá bàng quan!”
Giọng điệu của Thái Sơ cổ đế lại nặng nề hơn gấp nhiều lần.

Trong đó có chút ý răn dạy. Theo như hắn thấy thì, lúc này, Thiên Nguyên giới được trời ưu ái, đẳng cấp của thế giới tăng lên, mỗi người đều nên bế quan khổ tu.
Để có thể ứng phó với tình thế hỗn loạn trong tương lai.
“Lão tổ..”
“...”
Một vị thái thượng trưởng lão tiến lên một bước, hắn đắng đo xắp xếp lời nói của mình, nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi lão tổ, chẳng hay đại kiếp nạn trong miệng lão tổ là ám chỉ một người nào đó hay là một thế lực nào đó sao?”
“Ngươi muốn biết?”
Thái Sơ cổ đế xoay người lại, liếc mắt một cái nhìn vị này trưởng lão, nhàn nhạt nói.
“Đúng vậy.”
Trưởng lão gật đầu.
“Nói cho các ngươi cũng không sao, chuyện này có liên quan đến một thế giới có đẳng cấp cao hơn, nghe nói đến từ một thế giới chí cao vô thượng, có thể là các ngươi chưa từng nghe nói đến.”
Thái Sơ cổ đế thương hại liếc mắt nhìn mọi người, có đôi khi thực lực quá thấp chưa chắc không phải một loại hạnh phúc, biết đến càng ít, lo lắng cũng sẽ càng ít.
Cũng giống như mọi người của Thái Sơ thánh địa bây giờ.
“Đại kiếp nạn trong miệng của ta chính là chỉ một cái thế lực!”
“Tên của nó là Địa Phủ!”
“Người sáng lập ra nó chính là một kẻ cấm kỵ, không có ai biết tên thật của hắn, tuy rằng người này sớm đã ngã xuống, nhưng gần đây có truyền nhân của Địa Phủ tìm được phương pháp làm cho hắn hồi sinh!”
“Nếu như hắn thật sự sống lại, thì e là chư thiên vạn giới hoàn toàn trầm luân!”
“Địa Phủ?”
Sắc mặt của vài vị thái thượng trưởng lão của Thái Sơ thánh địa nhìn có vẻ rất cổ quái.
“Các ngươi đã từng nghe thất sao?”

Chương 574. Đây là Thiên Cơ Lâu?.

Chương 574: Đây là Thiên Cơ Lâu?.
Thái Sơ cổ đế vẻ mặt kinh ngạc, những nét mặt của những người này đã được hắn thu hết vào trong đáy mắt, trên mặt mỗi người đã không còn vẻ khiếp sợ, cũng không có sợ hãi.
Có tất cả đều là kỳ lạ, phảng phất như đây không phải là lần đầu tiên nghe thấy vậy. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy.
Lòng của Thái Sơ cổ đế không khỏi trầm đi xuống. Chẳng lẽ nói.
Địa Phủ đã thò tay đến nơi đây rồi sao? Động tác quá nhanh!
"Đâu....."
Thẩm Quỳnh ho khan một tiếng, chắp tay vái Thái Sơ cổ đế, mở miệng nói: "Không dám gạt lão tổ, cái tên Địa Phủ này, đám người vãn bối đúng thật là đã nghe nói qua một lần."
Mà.
Không thể nói là đã từng nghe nói.
Mà là chính mắt chứng kiến cảnh tượng Địa Phủ bị đánh tan.
Lúc trước Minh đế của Địa Tiên giới, chẳng phải thế lực dưới trướng của nàng gọi là Địa Phủ sao.
Khi bước vào Tử Huyền giới không ai bì nổi, một người độc đấu với vô số Đại Đế, hơn nữa chưa từng rơi vào thế hạ phong, đánh cho Tử Huyền giới chỉ còn biết chống đỡ, chẳng còn sức mà đánh trả lại.
Nếu không phải Bạch Lễ đại đế thành tiên vào thời khắc mấu chốt, hiện tại e là nửa giang sơn của Tử Huyền giới đều nằm trong tay Địa Phủ rồi sao.
Nhưng một thế lực cường thế như vậy, kết quả thì thế nào?
Còn không phải bị Trường Sinh chân quân của Địa Tiên giới liên hợp với Bạch Lễ đại đế Tử Huyền giới chôn vùi rồi hay sao?
Hiện tại Địa Phủ không có Minh đế tọa trấn, đã từ vị thế của kẻ đứng đầu rơi xuống thế lực bậc trung rồi sao, tuy rằng còn chưa bị huỷ diệt, nhưng tình cảnh của nó có thể nói một câu là nước sôi lửa bỏng.
Sở dĩ Địa Tiên giới vẫn luôn giữ lại thế lực này, là bởi vì Minh đế chỉ là ngã xuống mà không rõ tung tích, mà không phải đã chết. Nếu là nàng vẫn không trở về, tương lai của Địa Phủ như thế nào, gần như là có thể đoán ra được.
"Ồ?"
Lông mày Thái Sơ cổ đế nhướng lên, trong con ngươi hiện lên một chút nghiêm nghị, giống như một đạo thần kiếm chém đôi thiên địa, hắn nhủ

thầm một tiếng ‘quả nhiên’.
Địa Phủ vẫn duỗi tay qua đây rồi.
“Hiện tại Địa Phủ đang ở nào?”
Người khác không rõ ràng lắm, nhưng hắn biết rất rõ ràng.
.....
Những thế lực dưới trướng Địa Phủ, trong tay đều có một khối lệnh bài, để xác nhận vị trí của họ trong chư thiên vạn giới, chỉ cần tay cầm lệnh bài này, người của Địa Phủ có thể xác nhận vị trí của hắn.
Sau đó.
Sau đó từ trong hỗn độn xa xôi, băng qua đây. Việc cấp bách.
Chính mình cần phải đoạt lấy khối ngọc bài này, sau đó vứt nó đi. Thậm chí là hủy diệt nó.
Trước nay hắn chưa từng nghĩ tới.
Đây là một vật do lãnh đạo cấp cao của Địa Phủ luyện chế ra, có khả năng là nó có nguồn gốc từ một vị Tiên Vương, không phải là một kẻ có tu vi Trường Sinh cảnh như hắn, nói hủy diệt là có thể hủy diệt được nó.
“Địa Phủ.....”
Thẩm Quỳnh khó xử liếc mắt nhìn lão tổ, chắp tay lại, bất đắc dĩ nói:
“Không dối gạt lão tổ, Địa Phủ đã không còn nữa, Minh đế người mà sáng lập ra Địa Phủ, hiện tại không rõ tung tích.”
“Mà nay chỉ còn sót lại một số ít người của Địa Phủ, ở trên Địa Tiên giới, nghe nói còn chẳng có đến một Thánh Nhân nữa là”
“Nếu lão tổ muốn tìm kiếm tung tích của Minh đế, không ngại đến Thiên Cơ Lâu, hỏi thăm Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, trên đời này phỏng chừng cũng chỉ có một mình hắn biết được tung tích của hiện tại của Minh mà thôi.”
“Hơn nữa.....”
Nói nữa câu này.
Hắn không tiếp tục nói tiếp, mà trộm nhìn lão tổ nhà mình một cái.
“Hơn nữa cái gì?”
Thái Sơ cổ đế không vui nói.
“Hơn nữa nếu như lão tổ lo lắng cho Thiên Nguyên giới, thậm chí có thể dò hỏi Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, rốt cuộc thì khi nào đại kiếp nạn này sẽ xảy ra.”
Thẩm Quỳnh lần thứ hai mở miệng nói.

“Hoặc là, cũng có thể hỏi Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, làm sao để chặn Địa Phủ ra bên ngoài Thiên Nguyên giới.”
“Với thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, tất nhiên có biện pháp xoay chuyển thế cục.”
“Hừ?”
Vẻ mặt của Thái Sơ cổ đế biến đổi.
Trong lòng hắn âm thầm khiếp sợ.
Từ khi trở lại Thiên Nguyên giới, cái tên mà hắn nghe được nhiều nhất đó là bốn chữ ‘Thiên Cơ Lâu chủ’ này, gần như là mỗi người đều treo bốn chữ này bên miệng.
Chẳng lẽ.
Thiên Cơ Lâu chủ thật sự khủng bố như thế?
Còn có thể tính chuẩn xác không có chút sai sót nào về thời gian mà Địa Phủ chạy đến đây sao?
Nếu quả thực là như thế, không khỏi có chút đáng sợ, hắn đã từng gặp không ít người am hiểu tiên đoán thiên cơ, nhưng có thể tính được hành động của Địa Phủ, thì Thiên Cơ Lâu chủ xem như là người đầu tiên có thể làm được.
Dù sao thì.
Địa Phủ cũng không phải là quả quả hồng mền.
Nếu như hành động của bọn hắn dễ dàng bị người khác đoán được, thì cũng không xứng được gọi là Địa Phủ.
“Nếu quả thực là như thế, thì ta không thể không đến Thiên Cơ Lâu một chuyến!”
Thái Sơ cổ đế lẩm bẩm nói.
“Lão tổ có điều chưa biết.”
Thẩm Quỳnh thong thả ung dung nói: “Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối được xưng là không gì không biết, lão tổ đến Thiên Cơ Lâu, chỉ cần là điều mà trong lòng ngươi có thể nghĩ đến, Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đều có thể chỉ điểm cho người một con đường sáng!”
“Hử?”
Sắc mặt Thái Sơ cổ đế thay đổi, khẽ cười một tiếng nói: “Nếu như ta muốn tiến thêm một bước thì sao?”
Sau cảnh giới Trường Sinh.
Đó là Tiên Vương.

Một cảnh giới mà có thể băng qua dòng sông thời gian, trong lòng hắn đã mơ ước thật lâu, nếu như mình cũng có thể bước vào cảnh giới này. Thì cho dù Địa Phủ có tới.
Hắn cũng không cần phải nao núng.
Dù sao hiện tại Địa Phủ chắc là không có Tiên Đế tọa trấn.
Chỉ cần một Tiên Vương như mình ngăn cản Địa Phủ của Huyền Quang giới, hoàn toàn không thành vấn đề.
"Chắc vậy....."
Thẩm Quỳnh trầm ngâm suy tư một lát, trong lòng đang cân nhắc xem lão tổ nhà mình và Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối thì người nào mạnh hơn, suy nghĩ một lúc sau.
Trong lòng hắn cho rằng, vẫn là Thiên Cơ Lâu chủ mạnh hơn một chút.
"Hẳn là không khó."
Thẩm Quỳnh hộc ra bốn chữ.
Nếu Thiên Cơ Lâu chủ mạnh mẽ hơn, nếu chỉ điểm một chút cho lão tổ nhà mình, hẳn là không thành vấn đề.
"Đúng không?"
Thái Sơ cổ đế tặc lưỡi.
Giờ khắc này.
Hắn cũng có chút động tâm.
Đã nghe qua sự tích về Thiên Cơ Lâu chủ, nếu không đi gặp cái người thần bí này một lần, khó tránh khỏi tiếc nuối, nếu lỡ đâu hậu bối nhà mình đều nói thật thì sao?

Chương 575. Đây là Thiên Cơ Lâu?. (2)

Thêm nữa.
Khi mình còn chưa bước vào Thiên Nguyên giới, cái kẻ có cảnh giới Chân Tiên kia cũng vô cùng tôn sùng Thiên Cơ Lâu chủ, lúc này, sự hiếu kỳ trong lòng hắn đã nhảy lên đến đỉnh điểm rồi.
Thực lực của hậu bối nhà mình thấp kém, có thể là nhìn không thấu bản chất của sự việc. Nhưng kẻ có tu vi Chân Tiên kia, hẳn là biết một chút tình hình cụ thể và chi tiết.
Nghĩ đến đây.

Trong nháy mắt, Thái Sơ cổ đế hạ quyết tâm, hắn mở miệng phân phó:
"Vậy thì ta sẽ đến Thiên Cơ Lâu một lần, các ngươi tu luyện cho tốt, không thể chậm trễ."
"Dạ!"
Dệ tử của Thái Sơ thánh địa đồng thời hành lễ. Tiếng nói vừa dứt.
Thái Sơ cổ đế bước ra một bước, thân hình nháy mắt đã biến mất, lần thứ hai xuất hiện, đã đi tới phía trước Đại Hoang thành.
.....
Cùng lúc đó.
Trước cửa Thiên Cơ Lâu.
Tộc trưởng tộc trưởng Tần thị trong tay tóm lấy một kẻ đang bị giam cầm, đạp bước đi vào trong Thiên Cơ Lâu.
"Vãn bối Tần Huyền Lãng, khấu kiến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối!"
Mới vừa tiến vào trong.
Tộc trưởng Tần thị trực tiếp hành đại lễ, cúi người thấp hết sức có thể, phải biết rằng cho dù là một trưởng lão của một thánh địa tầm thường, tiến vào Thiên Cơ Lâu, trong miệng cũng nói 'bái kiến'.
Mà hắn đường đường là tộc trưởng của tộc Tần thị, thực lực đạt tới cảnh giới Đại Đế, một lời nó ra, toàn bộ Địa Tiên giới đều phải lắc lư ba lần.
Những khi bước vào nơi này lại hô lên 'khấu kiến'.
Vậy thì ý nghĩ trong này đã hoàn toàn bất đồng.
Thân thể phủ phục trên mặt đất, trong lòng Tần Huyền Lãng ngũ vị tạp trần, vốn dĩ hắn không cần phải làm như vậy, nhưng khi hắn đi vào đây thì nhận được tin tức.
Đó chính là lão tổ nhà mình đi đời rồi!
Một vị Chân Tiên đỉnh phong, vậy mà nói đi đời là đi liền vậy đó, còn để lại tộc Tần thị, trong mắt Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối không biết rốt cuộc có được bao nhiêu giá trị đây nữa, vậy thì chỉ còn cách thương lượng mà thôi.
Tuy rằng tộc Tần thị còn có vài vị Đại Đế tọa trấn. Nhưng điều này còn quan trọng sao?
Thiên Cơ Lâu chủ không cần ra tay, chỉ cần tiết lộ một chút tiếng gió ra ngoài, trước mặt Thiên Nguyên giới, Tử Huyền giới, thậm chí Địa Tiên giới, không biết có bao nhiêu thế lực, sẽ phấn đấu quên hết mình mà xông lên, tiêu diệt hoàn toàn tốc Trần thị.
Có thể nói.

Trước mắt, nếu so sánh tộc Tần thị cùng Địa Phủ thì họ có chút kém hơn.
Dù sao thì.
Minh đế nhà người ta còn chưa chết.
Hơn nữa Địa Phủ cũng không có bất kỳ xung đột gì với Thiên Cơ Lâu.
Nhưng lão tổ nhà bọn họ thì xác thật là đã chết rồi, quan trọng là còn đắc tội với Thiên Cơ Lâu!
Tuy rằng tin tức lão tổ ngã xuống tạm thời vẫn là tuyệt mật, chỉ có những lãnh đạo cấp cao của tộc Tần thị cùng với Thiên Cơ Lâu chủ biết, nhưng ai có thể khẳng định rằng Thiên Cơ Lâu chủ sẽ giúp bọn hắn giữ bí mật đây.
Một khi tin tức lọt ra ngoài, tộc Tần thị sẽ vạn kiếp bất phục!
"Tần Huyền Lãng?"
Trong Thiên Cơ Lâu．．．.
Lý Vân nằm trên một chiếc ghế dài, trong tay cầm một sách quyển sách, quanh thân cũng không phô bày ra bất kỳ khí tức gì, nhưng lại phảng phất như hòa cùng một thể với đất trời.
Phảng phất như hắn đã trở thành chủ nhân của mảnh đất trời này vậy.
Không hề nghi ngờ.
Thực lực của Lý Vân lại tăng lên, bởi vì trong khoảng thời gian này, tích cóp không ít điểm thiên cơ, thuận tay tăng thực lực của hắn lên tới Trường Sinh đỉnh phong.
Dù sao thì.
Bây giờ người có chiến lực đứng đầu Thiên Nguyên giới đã thay bằng Thái Sơ cổ đế, sau khi hắn nhận được tin tức, thì chuyện đầu tiên phải làm chính là phải có thực lực ngang hàng với đối phương.
Lỡ đâu.
Đối phương cũng có suy tính như lão tổ Tần thị, muốn thử xem chính mình nông sâu ra sao thì sao?
Bị người ta đánh bại trong Thiên Cơ Lâu, hắn không muốn nhìn thấy cảnh tượng này, cho nên hắn tăng thực lực lên. Trong mắt hắn, vĩnh viễn đều phải là đứng đầu.
"Vãn bối quản giáo tộc nhân không nghiêm, thế cho nên mạo phạm thiên uy của Thiên Cơ Lâu chủ, mong lâu chủ tiền bối trách phạt!"
Lời của Tần Huyền Lãng vô cùng thành khẩn.
"Trách phạt?"
"A!"

Lý Vân cười khẽ một tiếng, xoay người ngồi dậy, đầu tiên hắn nhìn Tần Huyền Lãng một cái, sau đó lại dời ánh mắt lên trên người Ngũ trưởng lão bị phong bế ngũ cảm đứng một bên.
Trong mắt hiện lên một chút hứng thú.
Chẳng ngờ được thủ đoạn của tộc trưởng Tần thị lại rất tàn nhẫn.
Trực tiếp phế luôn tu vi của Ngũ trưởng lão, bây giờ đối phương chính là một phế nhân, phải dựa vào đan dược để duy trì tánh mạng.
Sở dĩ tộc trưởng Tần thị làm như vậy cũng là vì tránh cho đêm dài lắm mộng, lỡ đâu Ngũ trưởng lão nửa đường bỏ chạy, thì tội lỗi của hắn cũng to lắm.
Tốt xấu gì thì Ngũ trưởng lão cũng là một vị Đại Đế, thủ đoạn vẫn có. Nếu đối phương bỏ chạy.
Bản thân hắn có thể né qua một kiếp, dù sao thì Thiên Cơ Lâu chủ chưa chắc sẽ tự mình đuổi giết hắn, nhưng tộc Tần thị thì sẽ thảm, bọn họ người đông của nhiều, muốn chạy cũng không chạy được.
“Giải trừ phong ấn cho hắn đi.”
Lý Vân buông sách trong tay xuống, nhàn nhạt nói.
“Vãn bối tuân mệnh!”
Tần Huyền Lãng không dám không tuân theo, vội vàng chắp tay nói.
Hắn vươn một tay ra, lòng bàn tay xuất hiện phù hiệu lập loè, ánh lên từng tia sáng, khắc vào giữ mày Ngũ trưởng lão. Ngay sau đó.
Ngũ trưởng lão đột nhiên tỉnh dậy, vào giây phút tỉnh lại đầu tiên, liền liếc mắt đánh giá hoàn cảnh chung quanh, đợi đến khi hắn nhìn thấy dáng vẻ của Tần Huyền Lãng.
Nội tâm tức khắc chìm vào đáy cốc.
“Nơi này là Thiên Cơ Lâu?”
Giọng nói của Ngũ trưởng lão khàn khàn nói..
“Không sai.”
Lý Vân nhàn nhạt nói.
“Ngươi là Thiên Cơ Lâu chủ?”
Ngũ trưởng lão gần như là bị sấm sét đánh trúng vậy, thân thể cứng đờ tại chỗ, hai tròng mắt hắn dại ra, sự sợ hãi trong lòng bắt đầu lan tràn không kiểm soát.
Chẳng ai biết rõ ràng hơn so với hắn là hắn đã trải qua những gì.
Trước đây chính hắn muốn kéo Thiên Cơ Lâu chủ xuống lầy!

Tính tới tính lui mà chẳng tính tới, Thiên Cơ Lâu chủ lại đáng sợ đến mức cực điểm, chỉ với một tên thuộc hạ đã là Chân Tiên đỉnh phong, đè bẹp lão tổ nhà mình.
Còn thực lực của bản thân hắn thì sao?

Chương 576. Tính toán xử trí như thế nào?.

Đứng trước mặt thực lực tối cao, thì bất kỳ âm mưu quỷ kế gì đều trở nên đáng buồn cười.

“Không thể không nói, nhãn lực của ngươi thua xa những lão tổ khác của tộc Tần thị.”

Lý Vân mỉm cười nói.

Tuy rằng hắn đang cười, nhưng nụ cười này, trong mắt của Ngũ trưởng lão lại mang lại cho người ta một loại cảm giác không rét mà run.

“Tiền bối, vãn bối biết sai, xin thỉnh tiền bối lượng thứ cho vãn bối, vãn bối nguyện làm trâu làm ngựa.....”

Ngũ trưởng lão nhanh nhẩu mở miệng xin tha. Đáng tiếc.

Lời nói còn chưa nói xong, đã bị Lý Vân cắt ngang.

“Mấy cái lý do lý trấu, lời lẽ biện minh này lão tổ của các ngươi đã dùng rồi.”

Lý Vân liếc mắt nhìn đối phương một cái, lãnh đạm nói: “Nói lại thì, ý tưởng của ngươi vẫn là không tồi, muốn mượn dao giết người, thu hút một kẻ cường đại hơn để đối nghịch với ta.”

“Nhưng đáng tiếc chính là nhìn khắp chư thiên vạn giới, có lẽ căn bản chẳng có kẻ nào có thể khiến cho ngươi đạt được mục đích của mình!”

“Cho nên..”

“.....”

“ Từ lúc bắt đầu, kế hoạch của ngươi đã sai rồi.”

Lời này, nói rất chậm.

Nhưng khi vọng vào trong tai của mỗi người ở đây lại không thua gì sấm sét.

Mặt của tộc trưởng Tần thị đầy vẻ chua xót, đây là thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ sao?

Mưu kế của Lão ngũ từ lúc bắt đầu, đã bị Thiên Cơ Lâu chủ thu hết vào trong đáy mắt, sở dĩ trước đây chưa động thủ, phỏng chừng cũng chẳng thèm để ý đến mà thôi.

Hơn nữa.

Toàn bộ người của chư thiên vạn giới đều không đáng được Thiên Cơ Lâu chủ để ý đến, nực cười là Ngũ trưởng lão lại còn muốn đối nghịch với hắn, thì một câu 'tìm chết' chưa thể khái quát hết được.
Hiện giờ, toàn bộ tộc Tần thị đều bị kéo xuống nước, còn chẳng lo được cho thân mình nữa là. Chỉ mong Thiên Cơ Lâu chủ chỉ tính sổ kẻ đầu đảng tội ác, mà không liên lụy đến những tộc nhân khác của tộc Tần thị.
"Tiền bối, người này bất kính với Thiên Cơ Lâu, vãn bối đã mang hắn đến đây, xin tiền bối xử lý, vãn bối không dám hy vọng xa vời bất kỳ thứ gì, chỉ cầu tiền bối có thể khoan dung với những tộc nhân còn lại của tộc Tần thị."
Tần Huyền Lãng mở miệng nói.
"Tần Huyền Lãng!"
Ngũ trưởng lão bỗng nhiên quay đầu lại, hai tròng mắt gắt gao nhìn Tần Huyền Lãng.
Chuyện cho tới hiện giờ, hắn vẫn khó chấp nhận nổi, bản thân hắn bị tộc trưởng bán rẻ, tốt xấu gì mình cũng là vì lo nghĩ cho tộc Tần thị mà đã từng dốc sức, đổ máu!
"Lão Ngũ, một số chuyện phải trả một cái giá rất đắt."
Tần Huyền Lãng mi mắt buông xuống, nhẹ giọng nói.
"Nói không sai, có một số việc đúng thật là trả giá một cái giá đắt."
Lý Vân gật đầu.
Hắn bấm tay bắn ra, một tia sáng màu đỏ đậm bay ra, nó chưa đến gần người Ngũ trưởng lão, thì hắn đã biến mất khỏi mảnh đất trời này, như chưa từng tồn tại trên cõi đời này vậy.
"Rắc!"
Trong tộc Tần thị lại có một khối ngọc bài vỡ vụn.
Không ít trưởng lão đang đứng ở chung quanh, nhìn về phía khối ngọc bài vỡ vụn kia, có người nhẹ giọng thở dài.
"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì tộc trưởng hẳn là đã đuổi tới Thiên Cơ Lâu!"
Ngọc bài linh hồn của Ngũ trưởng lão đã vỡ vụn, ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra tay giết chết hắn, bọn họ thật sự không thể nghĩ ra được còn có kẻ nào dám ở thời điểm này ra tay giết chết Ngũ trưởng lão.
"Có lẽ, lại qua một lúc nữa, thì sẽ biết được vận mệnh của tộc Tần thị chúng ta thôi."
Trong lúc lơ đãng, đại trưởng lão tộc Tần thị nắm chặt quải trượng trong tay, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời bên ngoài, nơi đó đã có không ít

khí tức cường đại chờ sẵn.
Lúc này.
Hắn há có thể không rõ, tộc Tần thị đã bước lên bờ vực của sự huỷ diệt?
Sở dĩ những người này tới đây, còn không phải là muốn gián sát tộc Tần thị, sợ ngay lúc này, bọn họ đột nhiên bỏ chạy hay sao?
Chỉ cần Thiên Cơ Lâu truyền ra một tiếng gió, thì những người này tuyệt đối sẽ động thủ với Tần thị trước tiên.
Dù gì thì tốc độ lan truyền của tin tức luôn luôn là nhanh nhất.
"Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, hẳn là sẽ không ra tay với tộc Tần thị chúng ta đâu nhỉ? Dù sao thì chúng ta cũng chẳng có bất kỳ sức uy hiếp nào với Thiên Cơ Lâu."
Một vị trưởng lão nhẹ giọng nói.
"Vậy thì phải đợi xem tộc trưởng có thể sống sót mà rời khỏi Thiên Cơ Lâu hay không."
Đại trưởng lão chậm rãi nói.
Nếu như tộc trưởng chết đi, không hề nghi ngờ, đây là tín hiệu mà Thiên Cơ Lâu chủ phát ra cho vô số người, đó chính là tộc Tần thị chẳng có lý gì gì mà tồn tại nữa rồi.
Nhưng nếu như tộc trưởng còn sống mà đi ra, vậy chứng minh, Thiên Cơ Lâu chủ còn có tính toán gì đó với bọn họ.
"Này....."
Một trưởng lão của tộc Tần thị hoàn hồn lại, tất cả đều quay đầu, nhìn về phía ngọc bài linh hồn của tộc trưởng, cũng may từ nãy đến giờ ngọc bài của tộc trưởng vẫn hoàn hảo không sứt mẻ gì.
Vậy thì đã chứng minh, Thiên Cơ Lâu chủ không ý định giết hắn. Lúc này.
Thiên Cơ Lâu.
Không khí rất căng thẳng.
Tần Huyền Lãng vẫn quỳ rạp trên ặt đất, Lý Vân chưa cho phép hắn đứng lên, thì bản thân hắn cũng không dám mạo muội đứng dậy. Bởi vì.
Hắn cũng hiểu rõ, lúc này, là thời khắc mấu chốt liên quan đến tương lai của tộc Tần thị.
"Tiền bối....."
Tần Huyền Lãng mở miệng.
"Đứng lên đi."
Nhưng hắn còn chưa nói xong, thì đã nghe được ba chữ giống như tiếng trời này.

“Tiền bối tha cho tộc Tần thị chúng ta rồi sao?”
Tần Huyền Lãng không dám tin tưởng nói.
“Ta đã có vậy sao?”
Lý Vân nhàn nhạt nói.
“Nhưng tiền bối mới vừa rồi.....”
Tộc trưởng Tần thị khó hiểu nói.
“Ta chẳng quan tâm gì đến tộc Tần thị của các ngươi, nhưng những chuyện mà Ngũ trưởng lão của tộc Tần thị các ngươi đã làm, lại chẳng thể nào thoát khỏi liên can đến tộc Tần thị các ngươi.”
Lý Vân một lần nữa ngồi lại ghế trên, ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, chậm rãi nói: “Cho nên tội chết của tộc Tần thị có thể miễn, nhưng tội sống thì khó tha.”
“Không biết tiền bối, dự định xử trí như thế nào?”
Tộc trưởng tộc Tần thị thử hỏi.
“Từ hôm nay trở đi, tộc Tần thị phải nghe theo mệnh lệnh của ta, ngươi có ý kiến gì không?”
Lý Vân chậm rãi nói.
Hiện tại tộc Tần thị cũng đúng là như lời của hắn nói, hắn cũng chẳng thèm để mắt đến, sở dĩ hắn muốn lợi dụng tộc Tần thị là vì coi trọng tiềm lực trong tương lai của nó.

Chương 577. Liên quan gì đến tộc Tần thị chúng ta?

Khi Tần Huyền Lãng chưa bước vào Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân đã bỏ ra chút thời gian tra xét một phen tương lai của tộc Tần thị, mấy ngàn vạn năm sau, trong gia tộc này sẽ có một kẻ có thiên mệnh ra đời.
Mà thành tựu trong tương lai của hắn ít nhất cũng là một người có tu vi cấp Chuẩn Tiên Đế. Tuy rằng không phải là Tiên Đế.
Nhưng nay cả là một vị Chuẩn Tiên Đế thì trong chư thiên vạn giới, cũng phải mất đến vô số kỷ nguyên mới có thể xuất hiện một người như vậy, có thể nói là tiềm lực trong tương lai của tộc Tần thị là không thể khinh thường.
Nếu như có mình đứng sau lưng đẩy một cái, thì cũng không phải không có khả năng biến vị Chuẩn Tiên Đế kia trở thành Tiên Đế. Phải biết rằng.

Có một vài cảnh giới, cũng không phải là chỉ cần có thiên phú tiềm lực đầy đủ, là có thể đột phá được. Ví dụ như Chuẩn Tiên Đế, hoặc là Tiên Đế, những nhân vật đẳng cấp như vậy thì ngoài thiên phú tiềm lực ra thì còn phải có sự may mắn rất lớn!
Nói thì nghe có chút mờ mịt.
Nhưng để trở thành Tiên Đế thì sự may mắn chiếm một vị trí rất lớn.
Bởi vì người có thể trở thành Tiên Vương, thì bất kể là cái gì đều là thiên tư tuyệt diễm, mà sỡ dĩ bọn họ không thể đi đến bước cuối cùng là do thiếu một chút may mắn kia mà thôi!
"Chỉ thế này thôi sao?"
Tần Huyền Lãng mừng to.
Nghe theo sự sai khiến của Thiên Cơ Lâu, theo như suy nghĩ của hắn thì điều này căn bản không được gọi là trừng phạt. Bởi vì ở bên ngoài, có không biết có bao nhiêu người muốn được làm thế lực dưới trướng danh nghĩa của Thiên Cơ Lâu, mà còn chẳng thể nào làm được.
Không ngờ tới.
Tộc Tần thị của họ lại âm kém dương sai vớ phải!
Lão tổ tộc của Tần thị vừa mới ngã xuống, sau lưng bọn họ lại xuất hiện thêm một người chống lưng khủng bố. Chắc là tộc Tần thị sắp bay lên trời rồi mất thôi!
Còn về tương lai của tộc Tần thị.
Hắn chưa từng suy nghĩ đến. Còn chuyện ngàn vạn năm sau sẽ có một kẻ có thiên mệnh xuất hiện, hắn càng chẳng dự tính được. Trước mắt.
Mà dù cho hắn có biết được đi nữa, thì hắn cũng sẽ nguyện ý thần phục Thiê Cơ Lâu. Dù sao thì.
Phải còn vô số năm nữa thì kẻ có thiên mệnh kia mới xuất hiện, mà hiện tại đứng cùng trên một chiếc thuyền với Thiên Cơ Lâu mới là quan trọng nhất
"Ngươi đừng vui mừng quá sớm."
Lý Vân nhàn nhạt nói.
"Ta chỉ nói, tộc Tần thị nghe theo sự điều khiển của ta, nhưng nếu sau này tộc Tần thị gặp phải tai họa ngập đầu gì, ta cũng sẽ không ra tay tương trợ."
"Ách..... "Tần Huyền Lãng ngơ ngát.
Lần này.
Hắn đã hoàn toàn hiểu được.
Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối muốn có được một kẻ đánh thuê miễn phí, vừa đúng lúc tộc Tần thị bọn họ dâng tới miệng mà thôi, nói dễ nghe một chút

thì gọi là phụ thuộc.
Nói không dễ nghe thì chỉ là một thứ công cụ sống mà thôi. Nếu không còn giá trị lợi dùng nữa thì sẽ bị đá văng ra.
“Tộc Tần thị của vãn bối còn có lựa chọn nào khác nữa không?”
Tần Huyền Lãng cười khổ nói.
“Không có.” Lý Vân đạm mạc nói.
Hắn vừa nói xong.
Bàn tay bắn ra mộ ấn ký màu trắng mang theo một sức mạnh huyền ảo, bay xuống đỉnh đầu của Tần Huyền Lãng, hòa vào trong huyết mạch của hắn.
Không chỉ có một mình hắn. Giờ phút này.
Toàn bộ người của tộc Tần thị đều cảm giác rõ ràng bên trong cơ thể họ, tựa hồ như xuất hiện một cái ấn ký, bị khắc sâu vào trong huyết mạch, phảng phất như khi sinh ra đã có sẵn vậy, không thể nào xóa bỏ được.
“Đây là...”
Tần Huyền Lãng trừng lớn hai mắt, nghi hoặc nói.
“Cái giá cho việc phản bội Thiên Cơ Lâu”, Lý Vân lạnh nhạt nói.
Đối với Thiên Cơ Lâu mà nói, bây giờ tộc Tần thị nhất định sẽ tất cung tất kính, nếu như bọn họ dám có bất kỳ tâm tư không chính đáng nào, thì sẽ lập tức bị huỷ diệt.
Nhưng.
Lòng người sẽ thay đổi.
Thời thế thay đổi, chẳng có một ai có thể khẳng định, sau này tộc Tần thị có sinh ra ý đồ khác hay không, cho nên trước tiên hắn phải chuẩn bị đề phòng chu đáo.
Một khi tộc Tần thị có bất kỳ tâm tư nào khác.
Hắn sẽ cảm nhận được trước tiên, khi đó chỉ cần một ý niệm thì đã có thể khiến cho mọi người trên dưới tộc Tần thị đều tan thành mây khói.
……
“Vãn bối đã rõ.”
Khuôn mặt Tần Huyền Lãng đầy chua xót, chắp tay nói.
Tuy rằng hắn không ràng lắm thứ ánh sáng màu trắng khi nãy, tốt cuộc là thứ gì, nhưng đoán một chút, cũng có thể đại khái đoán được, hẳn là cách thức dùng để khống chế tộc Tần thị bọn họ.
Kể từ đây về sau.
Tộc Tần thị xem như hoàn toàn bị buộc chặc vào với Thiên Cơ Lâu, không còn bất kỳ cơ hội phản loạn nào cả.

“Ừ”
Lý Vân ừ nhẹ một tiếng, bưng trà lên nhấp một ngụm, nhẹ giọng nói:
“Ngươi có thể đi rồi.”
“Rõ!”
Tần Huyền Lãng đứng dậy, khom mình hành lễ, nói: “Vãn bối đa tạ đại ân tiền bối không giết, hôm nay vãn bối tạm thời cáo lui, ngày sau nếu có gì phân phó, tiền bối tùy ý sai phái.”
“Đúng rồi.”
Khi Tần Huyền Lãng sắp sửa rời khỏi Thiên Cơ Lâu, Lý Vân lần thứ hai mở miệng.
“Tiền bối có chuyện gì muốn phân phó?”
Tần Huyền Lãng dừng bước chân, xoay người lại, nghi hoặc nói.
“Không bao lâu nữa, Địa Tiên giới sẽ xảy ra chút biến cố, tốt nhất là tộc Tần thị các ngươi nên chuẩn bị sẵn sàng, nói cách khác e là sẽ có nguy cơ bị hủy diệt”.
Lý Vân thong thả ung dung nói.
Mục đích của Thái Sơ cổ đế trở lại Thiên Nguyên giới. Trong khoảnh khắc khi đối phương tiến vào Thiên Nguyên giới, hắn cũng đã đã nhận ra.
Có một số việc, đối với hắn mà nói, không phải là bí mật gì. Nhưng đối với người khác mà nói thì vẫn là một điều tuyệt mật.
Muốn biết tình hình cụ thể và chi tiết của nó thì cũng thật ngại quá, dùng tài nguyên đến đây đổi nhé, cho dù là tộc Tần thị trên danh nghĩa đã phụ thuộc vào Thiên Cơ Lâu, thì cũng là như thế.
“Không bao lâu nữa?”
Tần Huyền Lãng ngẩn ra.
Nghe được bốn chữ này, hắn cảm thấy răng ê buốt.
Hắn hiểu được là đây là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đang nhắc nhở hắn, không muốn nhìn thấy cảnh một thế lực vừa mới thuộc về Thiên Cơ Lâu, cứ không không như vậy mà biến mất.
Nhưng vấn đề là.
Lời của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối cũng quá mơ hồ.
Không nói rõ thời gian, cũng chưa nói sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ thốt ra một câu nên chuẩn bị sẵn sàng. Vậy thì vấn đề là mình phải chuẩn bị như thế nào đây?
“Xin hỏi tiền bối, biến cố mà sẽ xảy ra ở Địa Tiên giới như lời ngày nói, rốt cuộc là biến cố gì?”

Tần Huyền Lãng tò mò hỏi.
Lý Vân ngước mắt, liếc mắt một cái, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, phát ra tiếng cốc cốc, hắn thong thả ung dung nói: "Đến bây giờ mà ngươi còn chưa rõ ràng quy củ của Thiên Cơ Lâu sao?"
"Đâu....."
Chương 578. Nở bung bét rồi.

Tần Huyền Lãng xấu hổ cười.
Đương nhiên là hắn hiểu quy củ, nhưng lần này mục đích đến Thiên Cơ Lâu chủ yếu là để thỉnh tội, mà không phải tới để mua cơ duyên, thì đương nhiên là những đồ vật mang theo trên người cũng không giống nhau.
Trong lòng hắn cũng không nắm chắc, những đồ vật bên trong nhẫn trữ vật của mình có thể đổi lấy được bao nhiêu tin tức. Sau khi đắng đo một lát.
Tần Huyền Lãng cắn chặt răng, tháo chiếc nhẫn trữ vật xuống, đặt ở trên mặt bàn, đẩy đến trước mặt Lý Vân, thành khẩn hỏi:
"Vãn bối đi vội vàng, không có chuẩn bị quá nhiều, không biết là chút đồ vật này có thể đổi được bao nhiêu tin tức từ chỗ tiền bối?"
Vừa rồi.
Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã nói cho hắn.
Nếu như không chuẩn bị sẵn sàng thì tộc Tần thị có nguy cơ bị huỷ diệt, cho nên bản thân hắn chẳng hề sợ mất mát thêm miếng thịt nào nữa, ít nhiều gì cũng phải hỏi thăm được một chút tin tức, bằng không tộc Tần thị thật sự có thể bị đánh cho trở tay không kịp.
"Không hổ là gia tộc đã từng có Chân Tiên."
Lý Vân nhìn lướt qua nhẫn trữ vật, cười khẽ nói.
Tần Huyền Lãng này chỉ mang thoe những vật tùy thân, mà trong số đó đã có một gốc linh dược cấp Đếhoàn chỉnh. Thứ này mà ở trong Thiên Nguyên giới, quả thực là không dám tưởng tượng, nếu như gốc linh dược cấp Đế này xuất thế, thì đây chắc là thứ mà thế lực khắp nơi đều phải tranh đấu gành giật.
Nhưng hiện giờ Tần Huyền Lãng lại trực tiếp lấy ra, không hề có chút biểu hiện xót của nào. Thì tất nhiên là trong tộc Tần thị còn có những gốc linh dược cấp Đế khác nữa, còn gốc linh dược trước mắt này cũng chẳng có mấy giá trị.

“Mấy thứ này, tuy rằng quý giá, nhưng đối với chuyện sẽ xảy ra trong tương lai thì lại kém quá xa, ta chỉ có thể nói cho ngươi bốn chữ!”
Lý Vân thu hồi nhẫn trữ vật, nhẹ giọng nói.
“Bốn chữ?”
Tần Huyền Lãng vô cùng tò mò.
“Cẩn thận Địa Phủ!”
Lý Vân chậm rãi nói.
“Địa Phủ?”
Tần Huyền Lãng ngơ ngẩn.
Có thể nói là hắn rất quen thuộc với thế lực này, đây chẳng phải là thế lực mà Minh đế kiến tạo nên hay sao chứ?
Hiện tại Địa Phủ còn chẳng thể được xếp vào những thế lực có tiếng nữa là, bên trong nó đừng nói chi đến Đại Đế, mà ngay cả Đại Thánh cũng chẳng còn, chỉ còn sót lại mấy kẻ choi choi mà thôi.
Mà mình còn phải cẩn thận nữa sao? Nói đi cũng phải nói lại.
Nếu như Minh đế có trở lại thì như thế nào?
Quan hệ giữa tộc Tần thị và Địa Phủ là nước giếng không phạm nước sông, xưa không oán, nay không thù mà, mà kể cả Minh đế muốn báo thù, thì đầu tiên cũng phải đi tìm Trường Sinh chân quân và Bạch Lễ đại đế mới phải chứ.
Liên quan gì đến tộc Tần thị chúng ta chứ?
“Ngươi cho rằng trong chư thiên vạn giới, Địa Phủ chỉ tồn tại bên trong Địa Tiên giới thôi sao?”
Lý Vân quét mắt nhìn Tần Huyền Lãng, sau khi nhìn thấu suy nghĩ trong lòng đối phương, trong lòng cảm thấy nực cười. Xét cho cùng.
Vẫn là do hắn cho rằng Địa Phủ quá đơn giản.
Tuy là Trường Sinh chân quân của Địa Tiên giới biết được một chút bí mật, nhưng Trường Sinh chân quân cũng sẽ không nói trắng ra cho tộc Tần thị biết.
“Ý của Tiền bối là ngoại trừ Minh đế ra, thì ở những thế giới khác, còn có người kiến lập Địa Phủ sao?”
Trong lòng Tần Huyền Lãng chấn động, mở miệng hỏi.
“Còn chẳng phải sao?”
Lý Vân nhướng mày.
“Này..... “Tần Huyền Lãng nghẹn lời.

Trực giác nói cho hắn biết dường như chuyện này không đơn giản, hơn nữa còn có ẩn tình khác.
Thế lực có cùng một tên, nếu như nói là trùng tên, thì còn dễ nói, nhưng lỡ đâu không phải như vậy thì sao? Xem dáng vẻ của tiền bối, rõ ràng là nghiên về vế sau rồi.
Nói không chừng.
Địa Phủ trong Địa Tiên giới với Địa Phủ mà tiền bối vừa nói ra lại có cùng nguồn gốc. Nếu như giữa hai bên có mối liên hệ chặc chẽ, thì e là Địa Tiên giới thật đúng là sắp gặp rắc rối rồi.
Đến ngay cả tộc Phụng thị đều có thể bị huỷ diệt. Thì rốt cuộc là Địa Phủ kia phải đáng sợ đến nhường nào chứ?
Hơn nữa.
Tuy rằng tộc Tần thị đã không còn lão tổ, nhưng căn cơ vẫn còn ở đó, trong tộc có một trận pháp cấp Chân Tiên, còn có mấy Đại Đế tọa trấn, nếu như những kẻ bình thường tới khiêu khích, thì chỉ như đưa đầu vào rọ mà thôi.
“Đừng nghĩ nữa, tộc Tần thị các ngươi cũng chỉ còn được coi như là tay anh chị ở Địa Tiên giới mà thôi, nhưng nếu như đối diện với Địa Phủ thì chẳng qua cũng chỉ như con sâu cái kiến mà thôi.”
“Nói một cách chính xác thì toàn bộ Địa Tiên giới có gộp chung lại với nhau, thì chẳng qua cũng lớn hơn so với một con kiến một chút mà thôi.”
Lý Vân thong thả ung dung nói.
Tần Huyền Lãng nghe thấy vậy, trong lòng đắng họng.
Câu này đã không còn là lời đả kích nữa rồi, mà là trực tiếp khiến cho hắn tuyệt vọng.
Sau khi câu nói này truyền vào trong tai của hắn, đã hoàn toàn đánh tan một chút may mắn mà hắn tự ôm trong lòng kia rồi. Vậy thì còn đánh đấm gì nữa?
Tính tới tính lui, mà không tính tới Địa Phủ lại đáng sợ như vậy!
Nói thật, từ những gì mà năm xưa Minh đế làm thì có thể nhận ra rằng, hắn đã đánh giá Địa Phủ vô cùng cao rồi, nhưng hiện giờ xem ra, vẫn còn xem nhẹ nó. Kẻ thù có đẳng cấp như vậy, thì Địa Tiên giới căn bản không phải là đối thủ của họ.
Có trời mới biết.
Đối phương động mồ động mã rồi sao, lại nghĩ tới việc tới chinh phạt một thế giới nhỏ như Địa Tiên giới chứ.

Đối thủ của bọn hắn hẳn phải là một số thế giới tối cao, kẻ địch cũng nên là những nhân vật vĩnh hằng tiêu dao chứ, chạy tới Địa Tiên giới của chúng ta để ức hiếp người, có ngon nghẻ gì đâu chứ. Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy.
Nhưng Tần Huyền Lãng hiểu rõ nếu như Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã mở miệng, vậy chứng minh chuyện Địa Phủ xâm lấn đã là chuyện ván đã đóng thuyền, căn bản không thể nào xoay chuyển được.
Việc cấp bách trước mắt là nên suy nghĩ một chút, làm sao để giữ được tộc Tần thị. Còn về việc chống cự lại.
Giỡn chơi hả.
Hắn không có cái tự tin này.
"Tiền bối, nếu như ngài biết Địa Phủ sắp tới, thì chắc chắn sẽ biết khi nào thì Địa Phủ đến đây, xin hỏi tiền bối?"
Tần Huyền Lãng chắp tay, khi còn chưa nói xong, lại nhanh chóng bổ sung nói: "Vãn bối tất nhiên là hiểu rõ quy cũ của Tiền bối, nhưng bây giờ trong tay vãn bối, thật sự là đã không còn tài nguyên gì nữa. Có thể cho phép vãn bối phái người đưa đồ đến sau được không?"
"Thiên Cơ Lâu không cho khất nợ!"
Lý Vân khinh khỉnh nói một câu, trực tiếp chặt đứt niệm tưởng của Tần Huyền Lãng. Nói xong.

Chương 579. Nở bung bét rồi. (2)

Hắn lại tiếp tục mở miệng nói: "Hơn nữa, những chuyện có liên quan đến Địa Phủ, cho dù là ngươi có đóng gói hết tài sản của tộc Tần thị các ngươi mang lại đây, cũng không thể nào biết được những tin tức cụ thể về Địa Phủ."
"Bởi vì, khoảng cách chênh lệch giữa các ngươi giống như trời và vực."
Tần Huyền Lãng: "....." Trong lúc bất tri bất giác.
Hình như hắn lại bị xem thường một lần nữa.
Thế lực cũng coi như là đứng hàng đầu trên Địa Tiên giới, chẳng cần đến lão tổ tọa trấn, cũng đủ hùng cứ một phương, kết quả là trong mắt tiền bối lại chẳng có chút giá trị nào như vậy sao?
"Thôi."
Lý Vân phảng phất như nhớ tới cái gì đó, khẽ thở dài một hơi nói: "Tốt xấu gì thì tộc Tần thị cũng thuộc sở hữu dưới quyền của Thiên Cơ Lâu. Nếu

không nhắc nhở một chút, thì cũng không dễ ăn nói."
Tần Huyền Lãng nghe vậy, vui mừng, vội vàng quỳ gối, cao giọng nói:
"Vãn bối rửa tai lắng nghe!"
Trong lòng hắn nóng như có lửa đốt.
Quả nhiên.
Thần phục dưới trướng của Thiên Cơ Lâu, cũng không phải chẳng có được chút lợi ích nào, đây không phải là lợi ích chạy tới rồi sao?
Quan tâm đến người trong nhà, đây là chuyện mà bất cứ người nào cũng sẽ làm, tất cả mọi sinh linh đều không ngoại lệ. Có đồ gì tốt, không cho người trong nhà, chẳng lẽ lại đem cho người ngoài hay sao?
"Trong khoảng thời gian này, cẩn thận với liệt tổ liệt tông của các ngươi!"
Lý Vân thờ ơ lạnh lùng nói.
"Đâu.....????"
Tần Huyền Lãng bỗng nhiên ngẩng đầu, trong con ngươi toàn là vẻ không thể tưởng tượng nổi. Đây là cái quái quỷ gì?
Liệt tổ liệt tông?
Hiện giờ trong toàn bộ tộc Tần thị, còn có người có thể để cho hắn kêu một tiếng lão tổ nữa sao? Nói chung thì cũng có một ít.
Nhưng những người này, thực lực cũng không cao hơn hắn là bao, chẳng qua sống lâu hơn so với hắn mà thôi, thân phận cao hơn so với hắn mà thôi.
Còn những lão tổ khác thì cỏ trên mộ của họ cũng đã mọc cao hơn ba trăm thước rồi.
Đầu tiên, Tần Huyền Lãng hoài nghi những lão tổ đang còn sống.
Nhất định là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối sẽ không chỉ điểm vô cớ, mỗi một câu nói của hắn đều có ý nghĩa. Chẳng lẽ.....??
Tần Huyền Lãng rùng mình một cái, chẳng lẽ trong tộc Tần thị có người cấu kết cùng Địa Phủ? Mà còn là một vị lão tổ nữa chứ?
Nghĩ đến đây, sát ý trong lòng Tần Huyền Lãng chất cao như núi, không ngờ tới, trong tộc Tần thị, kẻ ăn cây táo, rào cây sung lại nhiều như vậy, đầu tiên là Ngũ trưởng lão, bây giờ lại là lão tổ trong tộc, đều bắt đầu ăn cháo đá bát hết rồi sao?
"Xem ra tộc Tần thị cần phải tẩy rửa một chút rồi."
Tần Huyền Lãng nghĩ đến đây, lập tức chắp tay nói: "Tiền bối sự vật bận rộn, vãn bối không quấy rầy nữa."
"Đi thôi."
Lý Vân nhàn nhạt nói.

“Dạ.”
Tần Huyền Lãng cung kính thi lễ, rồi sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.
Lý Vân ngồi ở ghế trên, nhìn bóng dáng Tần Huyền Lãng rời đi, dù bận vẫn ung dung cầm chén trà lên nhấp một ngụm, hắn chép chép miệng, lẩm bẩm nói: “Vẫn còn non nớt lắm!”
Nghe thấy tên tuổi của Địa Phủ, mà mình còn lại nhắc nhở hắn cẩn thận liệt tổ liệt tông, vậy mà hắn lại nghĩ đến những lão tổ còn sống, thì chỉ trách hắn đã hiểu lầm mà thôi.
Dù sao thì cũng chẳng có liên quan gì đến mình.
Dù gì thì điều cần nói mình đã nói hết rồi.
“Có lẽ chuyện này cũng có chút liên quan đến Minh đế”
Lý Vân một tay sờ cằm, lẩm bẩm nói.
Trong Địa Tiên giới cũng có Địa Phủ mà Minh đế kiến tạo nên. Nhưng mà Địa Phủ này cũng chẳng làm nên trò trống gì, Minh đế cũng không dám trắng trợn thu nạp âm hồn, chẳng qua là mời chào một số tu luyện giả thôi.
Cũng chính vì nguyên nhân như thế.
Mà trong ấn tượng của Tần Huyền Lãng, Địa Phủ cũng chẳng có gì đặc biệt, chẳng qua là một thế lực vô cùng mạnh mà thôi, căn bản là không thể tưởng tượng được Địa Phủ lại quỷ dị như vậy.
Nếu như để Minh đế trưởng thành thêm một thời gian nữa, rất có khả năng, nàng ta sẽ làm cho Địa Phủ trởthành một thế lực đáng sợ, nói một câu thống trị toàn bộ Địa Tiên giới, cũng chẳng hề quá đáng.
Chỉ tiếc.
Còn chưa hoàn toàn trưởng thành, mà đã bị Trường Sinh chân quân cùng Bạch Lễ đại đế liên thủ trúng phải mai phục.
“Hiện giờ Địa Phủ cũng coi như là nở bung bét trong chư thiên vạn giới rồi.”
Lý Vân nhìn lướt qua màn hình hệ thống, hắn vừa mới tra xét một phen tin tức về Địa Phủ, kết quả hệ thống cho liệt ra cho hắn đến mấy chục cái tên là thế lực Địa Phủ.
Nó vẫn tương đối hùng mạnh, còn những cái còn lại chưa xuất thế, không biết còn có bao nhiêu cái..
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Thái Sơ cổ đế đã đợi được một thời gian rồi. Từ lúc vừa rồi.

Hắn đã mở trừng hai mắt nhìn tộc trưởng tộc Tần thị dẫn đầu bước vào Thiên Cơ Lâu, hắn đến ngay sau lưng, nhưng có làm gì thì cũng chẳng thể bước vào được.
"Đây là Thiên Cơ Lâu sao?"
Thái Sơ cổ đế đứng bên ngoài, ngẩng đầu nhìn thoáng qua tòa nhà gác mái cổ kính trước mặt này, trong con mắt lộ ra một chút trầm tư.
Mặc dù là hắn. Giờ phút này.
Căn bản là không nhìn thấu tòa Thiên Cơ Lâu trước mắt này, phảng phất như toàn bộ tòa lầu này được đại đạo vây quanh, bao phủ bởi một thứ gì đó không đong đếm được, không nói rõ được, không thể nhìn trộm, ẩn hiện trong đó là khí tức vô thượng.
Nếu như gượng ép dò xét tình hình trong đó, thì trực giác nói cho hắn biết sẽ xảy ra một chuyện rất đáng sợ! Mặc dù với thực lực hiện giờ của hắn cũng không thể nào chống đỡ được.
"Có thể hợp nhất vạn giới, còn có thể xem trộm thiên cơ, e là Thiên Cơ Lâu chủ là một người có tu vi Tiên Vương, trừ cái này ra, ta thật sự là không nghĩ ra, có ai có thể đoán chuẩn xác mọi thứ trong tương lai như vậy."
Thái Sơ cổ đế lẩm bẩm nói, những người như thế có thể đi ngược dòng trong dòng sông thời gian, nói không chừng Thiên Cơ Lâu chủ tiến vào trong dòng sông thời gian, thấy được một ít hình ảnh của tương lai, mới có thể đoán định được thiên cơ.
Còn về chuyện.
Phải chăng thật sự là do chính hắn suy đoán ra, thì đứng trước mặt dòng sông thời gian, tất cả đã không còn quan trọng như vậy.
"Thân là Tiên Vương, vậy thì thiên đạo hiện giờ của Thiên Nguyên giới tất nhiên là chẳng thể làm gì được hắn, vì vậy hắn có thể tùy ý tiết lộ thiên cơ."
Thái Sơ cổ đế càng suy nghĩ thì con mắt hắn càng phát sáng, hắn cảm giác như mình phảng phất chạm vào chân tướng sự thật ẩn trong bóng tối! Nếu quả thực là như thế.

Chương 580. Chi sợ sẽ rước tới đại địch.

Chương trước Chương sau

Có một vị Tiên Vương ở đây, cho dù là Địa Phủ có đột kích, thì Thiên Nguyên giới của bọn họ cũng thật sự không cần phải sợ hãi. Khi hắn đang

mơ mộng trong lòng, thì tộc trưởng tộc Tần thị đi ra, hai người nhìn thoáng qua nhau.
Thái Sơ cổ đế quét mắt nhìn đối phương một cái, một kẻ có tu vi đại đế còn chẳng đáng để hắn chú ý đến, sau khi sửa sang lại y phục, hắn bước vào trong Thiên Cơ Lâu.
"Tại hạ Thái Sơ, tham kiến Thiên Cơ Lâu chủ."
Vừa vào bên trong.
Thái Sơ cổ đế chắp tay nói.
Đứng trước mặt hắn cách đó không xa, Lý Vân cầm tách trà, thảnh thơi nhấp một hớp nước trà, tùy ý nói: "Lòng kiên nhẫn của người nhiều hơn người khác không ít đâu."
"Tận mắt nhìn thấy được sự thay đổi của Thiên Nguyên giới, mà còn có thể chạy về Thái Sơ thánh địa một lần, sau đó mới chạy đến Thiên Cơ Lâu."
"Sao nào?"
"Ngươi đang lo lắng, ta sẽ ra tay với ngươi sao?"
"Đâu....."
Sắc mặt Thái Sơ cổ đế cứng lại, lúng túng nói: "Lâu chủ hiểu lầm."
Khi mình tiến vào Thiên Nguyên giới, cũng đã đủ khiêm tốn rồi, không có kinh động đến bất kỳ kẻ nào, chưa từng nghĩ đến sẽ bị Thiên Cơ Lâu chủ nhìn thấy, nhưng mà hắn cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào.
Trên người của vị Thiên Cơ Lâu chủ này giống như được bao phủ bởi một tầng sương mù, căn bản là không thể nhìn thấu thực lực của đối phương.
Còn cảnh giới của đối phương, hẳn là cũng chẳng khác gì so với suy đoán của mình.
Có thể biết được hành tung của mình, thì cũng đúng là hợp tình hợp lý.
"Với thực lực của Lâu Chủ, muốn đối phó với tại hạ, chẳng qua cũng chỉ là như nghiền chết một con kiến mà thôi, sở dĩ tại hạ đến Thái Sơ thánh địa, đơn giản là vì rời xa quê hương quá lâu rồi, muốn về đó nhìn một cái."
Thái Sơ cổ đế lần thứ hai mở miệng nói.
"Lời này tuy rằng không giả, nhưng cũng có chút nghĩ một đằng nói một nẻo."
Lý Vân khẽ cười nói.
Một Trường Sinh tiên nhân trở về từ trong hỗn độn, khi hắn còn chưa đi vào trong Thiên Nguyên giới. Thì mỗi một nhành cây ngọn cỏ của Thiên Nguyên giới cũng đã bị hắn thu hết vào trong đáy mắt.
Lúc đó.

Thái Sơ thánh địa có còn tồn tại hay không, hắn đã hiểu rõ trong lòng rồi. Lúc này, còn nói như vậy, rõ ràng chính là đang lừa gạt mình, nếu là người khác thì cũng thôi đi, nhưng nếu muốn lừa mình thì Thái Sơ cổ đế còn thua xa lắm.
“.....”
Thái Sơ cổ đế nghe vậy, không khỏi cúi đầu. Không dám đối mặt với Lý Vân.
Hắn có cảm giác gần như tất cả mọi suy nghĩ trước đây của mình đều bị đối phương nhìn thấu, bởi vì sở dĩ hắn không dám đến Thiên Cơ Lâu đầu tiên, đúng là do hắn lo lắng đối phương sẽ ra tay với hắn.
Dù sao thì.
Thiên Cơ Lâu chủ cũng không thuộc về này giới, thực lực của hắn quá mạnh.
Có thể kéo cả một thế giới về phía trước, hắn tự hỏi chính bản thân hắn bây giờ thì cũng có thể làm được, nhưng tuyệt đối là không làm được giống như Thiên Cơ Lâu, nhẹ nhàng tĩnh lặng, không hề gây tổn thương đến sinh linh.
“Tiền bối, thật ra tại hạ tới đây, là muốn hỏi một câu sinh linh bên trong tòa thành trì ở bên ngoài Thiên Nguyên giới kia có giống như lời bọn họ nói, thật sự đã ở gần với Thiên Nguyên giới rất lâu rồi sao?”
Thái Sơ cổ đế mở miệng hỏi.
Đối với chuyện của Huyền Quang giới, hắn vẫn luôn vô cùng để bụng, trước mắt có sinh linh bị hắn nghi ngờ là người của Huyền Quang giới đang ở gần đây, cho nên hắn không thể không điều tra chân tướng.
“Có phải ngươi nói đến Thiên Hoang Bất Lão Thành không?”
Lý Vân thong thả ung dung nói.
“Không sai.”
Thái Sơ cổ đế gật gật đầu, trầm giọng nói:: “Huyền Quang giới đã xảy ra một biến cố rất lớn, tại hạ hoài nghi, những người này có thể là quân do thám của Huyền Quang giới.”
“Nếu quả thực là như thế, những người này trăm triệu không thể lưu lại, nói cách khác, họ sẽ mang lại tai họa ngập đầu cho Thiên Nguyên giới!”
“Ngươi lo thừa rồi.”
Lý Vân vẫy vẫy tay, tùy ý nói: “Những người này, không có lừa ngươi, bọn họ đúng thật là đến từ Thiên Diễm giới, cho đến nay đã lưu tại gần Thiên Nguyên giới được hàng tỉ năm rồi.”
“Không có bất kỳ liên quan gì đến Huyền Quang giới hiên tại cả.”

“Thì ra là thế.”
Thái Sơ cổ đế gật gật đầu, không tiếp tục truy vấn.
Lời nói của Lý Vân vẫn có chút sức nặng, nếu hắn nói bản thân hắn vẫn còn nghi thần nghi quỷ, giờ phút này trực tiếp quay đầu rời khỏi đây thì cũng rất dễ, không cần thiết phải hỏi những chuyện khác nữa.
Nếu mình đã lựa chọn tin tưởng Thiên Cơ Lâu chủ, vậy thì chỉ có thể tin đến cùng mà thôi.
.....
“Còn về tuổi thọ của Xích Lân, cũng là do ta giúp hắn sửa đổi, nói cách khác, bây giờ Xích Lân đã chết rồi.”
Lý Vân nhìn ra suy nghĩ trong lòng Thái Sơ cổ đế, nhàn nhạt nói.
“Đâu.....”
Thái Sơ cổ đế xấu hổ cười.
Đây có coi là sự nghi vấn trong lòng mình đã bị nhìn thấu hay không?
Trước đây hắn vẫn luôn hoài nghi, Xích Lân là sinh linh của Thiên Diễm giới, vì sao có thể sống sót từ những năm tháng xa xưa cho đến mãi bây giờ, mà vẫn không xuất hiện tình trạng tuổi thọ hao tổn.
Kết quả là đã tìm được đáp án ở chỗ này rồi.
“Nếu tiền bối đã nói như vậy, vãn bối liền yên tâm.”
Thái Sơ cổ đế nhẹ giọng nói.
Nói xong lúc sau.
Hắn lần thứ hai chắp tay, nói: “Tiền bối, trước khi vãn bối đến Thiên Cơ Lâu, đã từng nghe hậu bối của Thái Sơ thánh địa nhắc đến, trên Địa Tiên giới cũng có một Địa Phủ.....”
“Mà người đã kiến tạo nên Địa Phủ, hiện tại đã không biết tung tích.”
“Không biết tiền bối có biết tung tích của nàng hay không?”
“Ngươi muốn xuống tay với nàng sao?”
Lý Vân cười như không cười nói.
“Không sai!”
Thái Sơ cổ đế không hề có ý muốn che giấu, trực tiếp gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Vãn bối hoài nghi, Địa Phủ của Địa Tiên giới và Địa Phủ của Huyền Quang giới, có thể là có chút liên quan với nhau.”
“Nếu như không kịp thời xử lý, chỉ sợ sẽ rước tới đại địch!”
Nếu Địa Tiên giới chưa hợp nhất với Thiên Nguyên giới, thì hắn lười quan tâm đến chuyện ở Địa Tiên giới, nhưng trước mắt hai giới đã hòa làm một, Địa Tiên giới gặp phải kiếp nạn.

Thì cũng chẳng khác gì Thiên Nguyên giới gặp phải kiếp nạn.
Nếu như mình bỏ mặc, thì sớm muộn gì Thiên Nguyên giới cũng sẽ gặp phải cục diện tương tự.

Chương 581. Phải mất bao lâu nữa?

"Ngươi đoán không sai."
Lý Vân đĩnh đạc mà nói: "Chính xác là Địa Tiên giới sẽ đưa tới đại địch, hơn nữa chính xác là Địa Phủ của Địa Tiên giới có một chút quan hệ đến Địa Phủ của Huyền Quang giới."
"Hừ?"
Trong mắt của Thái Sơ cổ đế lộ rõ thần sắc quả nhiên là như thế sao?
Giống y đúc như trong suy nghĩ của mình, nghĩ đến đây, trong mắt hắn hiện lên sát ý không hề che giấu, một khi đã như vậy nói, thì trăm triệu lần không thể lưu lại cái tên Minh đế kia.
"Tiền bối....."
Thái Sơ cổ đế chắp tay, vừa muốn mở miệng, dường như nhớ tới điều gì đó, ngay sau đó hắn lấy ra một bộ công pháp, đặt ở trước mặt Lý Vân.
Sau đó, mở miệng nói: "Xin tiền bối chỉ điểm cho!"
Đây là quy củ mà hậu bối của Thái Sơ thánh địa bọn họ nói cho hắn biết, muốn có được tin tức, đầu tiên phải lấy ra được những đồ vật có cùng giá trị.
Nghe nói vị Minh đế kia đã trở thành Chân Tiên. Mà hắn.
Cũng không hề do dự mà lấy ra một vật phẩm cấp Chân Tiên.
Đối với toàn bộ Thiên Nguyên giới mà nói, hắn vẫn tình nguyện móc ra một vật phẩm cấp Chân Tiên. Dù sao thì du lịch qua nhiều thế giới khác nhau trong nhiều năm như vậy.
Hắn cũng không phải là không có được gì cả.
"Xin hỏi tiền bối, hiện tại Minh đế kia đang ở nơi nào?"
"Hiện tại Minh đế đang dưỡng thương ở Minh giới"
Lý Vân tùy ý nói.
"Minh giới?"
Thái Sơ cổ đế mày nhăn lại.

Thế giới này thực xa lạ, hắn chưa bao giờ nghe nói đến, phỏng chừng một thế giới nhỏ bé vô danh nào đó bên trong hỗn độn.
"Minh giới chính là thế giới do người dẫn đường cho Minh đế đến đây lưu lại cho nàng, trong đó có lục đạo luân hồi trấn áp, tuy rằng nó là một thế giới nhỏ, nhưng người bình thường rất khó tìm được tung tích."
Trong tay Lý Vân xuất hiện một miếng ngọc bội, ném về phía Thái Sơ cổ đế, tiếp tục nói: "Đây là vị trí của Minh giới, nhưng hiện tại nếu như ngươi chạy đến đó, chưa chắc có thể giết được nàng."
"Có ý gì?"
Thái Sơ cổ đế nhíu mày nói.
Bản thân mình chính là một vị Trường Sinh tiên nhân, theo lý mà nói, mạnh hơn Minh đế vô số cấp bậc, dù sao thì đối phương cũng mới vừa thành tiên, mà mình đã bước vào Trường Sinh cảnh vô số năm rồi.
Nếu ngay cả một tiểu bối mà không trấn áp được, vậy thì tên tuổi của Thái Sơ cổ đế coi như là vứt đi rồi.
"Tuy rằng truyền nhân của Địa Phủ không ít, nhưng ngươi đừng nên cho rằng, bọn họ chẳng có lấy một con át chủ bài nào cả, ví dụ như trong Huyền Quang giới, đột nhiên....."
"Sau lưng nó là một vị truyền nhân của Địa Phủ, ngươi cho rằng người này dễ giết sao?"
Lý Vân sâu cay nói.
"Này....."
Thái Sơ cổ đế nghẹn lời.
Sự thật đúng như lời Lý Vân nói, Địa Phủ ở Huyền Quang giới quật khởi chỉ mới mấy chục vạn năm, nhìn thì thấy đây là một đoạn thời gian rất dài, nhưng nếu so sánh với Trường Sinh Chân Tiên bọn họ mà nói.
Mấy chục vạn năm chẳng qua cũng chỉ ngắn ngủn như một cái chớp mắt.
Cũng chính là trong đoạn thời gian này, Địa Phủ ở Huyền Quang giới với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, càng quét toàn bộ Huyền Quang giới, khi những người khác phản ứng lại thì.
Địa Phủ đã là thế không thể đỡ. Cuối cùng.
Huyền Quang giới hoàn toàn rơi vào trong tay của Địa Phủ, những người khác thì một là thần phục, hai là giống như Thái Sơ cổ đế, rời khỏi Huyền Quang giới.
……Ở đó, số người thần phục Địa Phủ tương đối nhiều, còn số người lựa chọn chạy trốn vô cùng ít, không phải mỗi người đều muốn xa rời quê

hương của mình.
Nghĩ đến đây.
…… Sắc mặt Thái Sơ cổ đế khó coi, hắn trầm giọng hỏi: "Tiền bối, vậy không còn cách nào khác nữa sao?"
Địa Tiên giới đột nhiên xuất hiện một vị Minh đế vô danh, chẳng một ai có thể đảm bảo là, sau này Địa Tiên giới có thể trở thành một Huyền Quang giới thứ hai hay không, khi đó có khi Thiên Nguyên giới cũng sẽ chịu vạ lây.
Đương nhiên nếu Thiên Cơ Lâu chủ ra tay, thì tình hình sẽ không nghiêm trọng đến vậy.
Nhưng chỉ e là Thiên Cơ Lâu chủ chẳng quan tâm, dù gì thì Minh đế cũng vô cùng thấu hiểu Thiên Cơ Lâu, chỉ cần không trêu chọc đến Thiên Cơ Lâu, nàng tuyệt đối sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.
"Tất nhiên là có."
Lý Vân trầm ngâm một chút, trầm giọng nói: "Nhưng mà.....!"
"Thái Sơ cổ đế: "....."
"Đúng rồi."
Lý Vân dường như nhớ tới điều gì đó, lần thứ hai nói: "Đã quên nói cho ngươi, người dẫn lối cho người của Địa Phủ ở Huyền Quang giới đến đây cũng không phải là Minh đế!"
"Hừ?"
"...?"
Lông mày Thái Sơ cổ đế nhướng lên, trong lòng có dự cảm không ổn, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ là....."
"Mà chính là ngươi!"
Lý Vân vươn một bàn tay, chỉ vào Thái Sơ cổ đế, bình tĩnh nói:: "Bên trong Địa Phủ có vô số thủ đoạn, trong đó có không ít cường giả."
"Ngươi không nên nghĩ rằng, ngươi rời khỏi Huyền Quang giới, có thể che giấu được tai mắt của tất cả mọi người chứ?"
"Nói lại thì, Địa Phủ ở Địa Tiên giới chỉ có một chút quan hệ với Địa Phủ ở Huyền Quang giới, chẳng qua chỉ là có cùng nguồn gốc mà thôi, đều là truyền nhân của Địa Phủ, nhưng bọn họ không hề hòa thuận."
"Minh đế sẽ không ngốc đến vậy, rước tới một cường địch, cùng mình xâu xé tài nguyên của Địa Tiên giới."
Một thế giới lớn như vậy.

Nếu như người khác chiếm được nhiều hơn một chút thì mình sẽ phải bớt đi một chút, với tính cách của Minh đế nếu thật sự đồng ý chia đều với người khác, mới đúng là gặp ma.
Một truyền nhân khác của Địa Phủ chạy đến đây. Nói không chừng.
Minh đế cũng sẽ trở thành mục tiêu của đối phương, rốt cuộc thì không có kẻ nào có được truyền thừa hoàn chỉnh của Địa Phủ, bọn họ đều hi vọng có thể săn giết được một kẻ cùng là truyền nhân của Địa Phủ như họ.
Sau đó, bù vào phần bị thiếu của họ.
"Lại bởi do ta sao?"
Thái Sơ cổ đế trợn tròn mắt.
Hắn thật sự không ngờ tới, chính hắn lại mang đến đại kiếp nạn cho Thiên Nguyên giới. Phải biết rằng.
Dọc theo đường đi, hắn cũng đã đủ cẩn thận mà!
"Một thế lực đã từng thống trị vô số thế giới, bọn họ có vô số thủ đoạn, điều này chẳng có gì lạ."
Lý Vân nhàn nhạt nói.
Tốt xấu gì thì Địa Phủ cũng đã từng có Tiên Đế tọa trấn.
Một nhân vật có đẳng cấp như vậy, hiện tại đã chết hay chưa còn khó nói,
Trong lòng Lý Vân càng thêm có khuynh hướng cho rằng, đối phương căn bản vẫn chưa chết, chẳng qua là đang ngủ đông mà thôi.
Dù sao thì.

Chương 582. Sao có thể biết được chứ?.

Một nhân vật như vậy rất khó giết khó diệt, nếu như có người đồng cấp ra tay, cũng chưa chắc có thể làm được.
Nếu không phải điểm thiên cơ trong tay mình không đủ, Lý Vân rất muốn hỏi hệ thống một câu, rốt cuộc thì tình trạng hiện tai của đối phương là như thế nào, nói không chừng còn có thể tìm được tung tích của một vị Tiên Đế.
Đến lúc đó.
Mình mang theo Thiên Cơ Lâu chạy tới đó, lừa đối phương đi vào, một khi đối phương đi vào trong Thiên Cơ Lâu, khi đó còn không phải tùy hắn định đoạt hay sao chứ?
"Tiền bối"

.....
Thái Sơ cổ đế hoàn hồn lại, nhanh chóng hỏi: “Bây giờ, vãn bối nên làm như thế nào?”
Lúc này.
Minh đế đã không còn quan trọng.
Bản thân mình dẫn dụ Địa Phủ ở Huyền Quang giới lại đây, giết Minh đế thì đã sao chứ?
Đối phương muốn tới, thì sẽ tới.
Việc cấp bách trước mắt là phải nghĩ cách làm như thế nào để cứu vớt lỗi lầm của mình.
“Bây giờ ngươi chẳng thể làm được chuyện gì cả.”
Lý Vân mở miệng nói.
“Địa Phủ ở Huyền Quang giới đã trên đường chạy đến Thiên Nguyên giới rồi, không lâu nữa, bọn họ liền sẽ bước vào trong Địa Tiên giới, rồi sau đó sẽ lần theo Địa Tiên giới đi vào trong Thiên Nguyên giới.”
“Tiền bối, còn bao lâu nữa thì đối phương mới đến đây?”
Thái Sơ cổ đế truy vấn nói.
“Ngươi muốn chạy vào hỗn độn ngăn cản sao?”
Lý Vân nhìn về phía Thái Sơ cổ đế, liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của đối phương.
“Không sai.”
Thái Sơ cổ đế gật đầu.
“Giá trị của tin tức này vô cùng lớn, nếu ngươi muốn biết tin tức cụ thể và chi tiết, chỉ sợ là cái giá phải trả khiến cho ngươi khó mà chấp nhận được!”
Lý Vân nhàn nhạt nói..
“Dù cho cái giá phải trả lớn đến cỡ nào thì vãn bối cũng nguyện ý trả giá!”
Thái Sơ cổ đế trầm giọng nói.
“A.”
Lý Vân lắc đầu khẽ cười một tiếng.
Địa Phủ cũng không phải hắn muốn ngăn cản là có thể ngăn được.
Chẳng sợ hắn có dốc hết sức, cuối cùng cũng chỉ là giỏ tre múc nước, công dã tràng mà thôi. Nhưng mà.
Cái gì cần nói thì mình cũng đã nói rồi, đối phương cứ khăng khăng như thế, Lý Vân cũng sẽ không khuyên nhiều, chờ sau khi hắn nếm quả đắng rồi, thì sẽ hiểu được tất cả những gì hôm nay mình nói với hắn.
“Năm vật phẩm cấp Trường Sinh.”

Lý Vân vươn một bàn tay, nhàn nhạt nói.
“Năm cái.....”
Thái Sơ cổ đế đau đớn cả người.
Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối nói không sai, đúng thật là cái giá này quá cao, có khi chỉ vì muốn đổi lấy một tin tức này mà tài sản bao nhiêu năm tích lũy của mình cũng sẽ đội nón ra đi hết.
Nhưng hắn khẽ cắn môi, cũng không phải không lấy ra. Trầm ngâm một lát.
Thái Sơ cổ đế móc ra hai bộ công pháp Trường Sinh cảnh, một gốc linh dược Trường Sinh cảnh, cùng với một thanh binh khí Trường Sinh cảnh có hơi bị hư hại.
Bốn đồ vật này xem như là tất cả những gì có giá trị nhất trên người hắn. Giá trị cũng lớn nhất.
Nếu như gộp tât scar những vật phẩm khác mà hắn có vào thì giá trị cũng chưa chắc đã bằng một trong bốn thứ ở trên.
Lý Vân nhìn lướt qua, khẽ lắc đầu nói: “Mấy thứ này của ngươi vẫn còn thiếu rất nhiều.”
Thanh binh khí cuối cùng kia rõ ràng đã bị tàn phá, mặt trên ẩn hiện một khí tức âm lãnh, phảng phất như được đào ra từ dưới một vùng đất u ám.
Vết máu màu nâu không biết là đã trải qua bao nhiêu năm tháng, che phủ khí mặt ngoài của binh khí, trong khoảnh khắc khi nó xuất hiện trong nháy mắt, như có một loại sát khí ngập trời thổi ra.
Nếu nơi này không phải là Thiên Cơ Lâu. Phỏng chừng.
Những nơi mà thanh binh khí này xuất hiện có khả năng hóa thành một vùng cấm địa, cho dù là Đại Đế có tới gần, thì tâm trí sẽ bị ảnh hưởng, cuối cùng trở thành một con rối của binh khí này.
Bởi vậy có thể nhận ra rằng chủ nhân của binh khí này, lúc sinh thời đáng sợ biết là bao nhiêu.
“Đây là.....”
Ánh mắt của Lý Vân dừng lại một chút trên thanh binh khí này, một bàn tay vươn ra, bắt lấy binh khí về phía hắn.
Đây là một chiếc thần luân, toàn thân ánh lên màu đen nhánh, cực kỳ sâu thẳm, phảng phất như nó hút hết tất cả mọi thứ, nếu như nhìn lâu một chút, thì thần hồn gần như là trầm luân trong đó.
Bên trong thần luân có một không gian mở, là một mảnh đất trời tối tăm.
Khi thần luân chưa bị hư hỏng, hẳn là có không ít âm hồn bị nhốt ở trong đó, nhưng hiện tại sau khi thần luân bị vỡ nát, thì những âm hồn trong đó

cũng đã biến mất không thấy đâu.
“Tiền bối tuệ nhãn!”
Thái Sơ cổ đế tán thưởng nói.
Chủ nhân của thần luân này có địa vị cao ở trong Địa Phủ của Huyền Quang giới, bị hắn đích thân chém chết, rồi sau đó mới đoạt lấy binh khí của đối phương.
Ánh mắt của hắn vô cùng sắc bén, không khó phát hiện ra được giá trị của thần luân này, bởi vậy mà luôn mang nó theo bên người.
Bây giờ được Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối coi trọng, trong lòng hắn rất là hy vọng, giá trị của thần luân này có thể cao hơn một chút, nếu vậy thì cái giá mà mình phải trả cũng bớt được chút ít.
“Đáng tiếc.”
Lý Vân lắc lắc đầu nhìn thần luân, lẩm bẩm nói: “Binh khí đã bị tàn phá.”
“Tiền bối!”
Thái Sơ cổ đế vội vàng mở miệng, nói: “Nếu như sửa lại một chút, ,thì nó vẫn là một binh khí Trường Sinh cảnh hoàn mỹ không chút tì vết như cũ, cho dù là nó có ở trong Thiên Nguyên giới, thì cũng có thể nói là độc nhất vô nhị.”
“Muốn nâng giá nó lên sao?”
Lý Vân rất là buồn cười nhìn Thái Sơ cổ đế, đưa thần luân đến trước mặt của đối phương, nói: “Nếu như ngươi có thể sửa được nó, ta có thể bớt cho ngươi một vật phẩm cấp Trường Sinh!”
“Này.....”
Thái Sơ cổ đế ngơ ngẩn.
Đồ vật của Địa Phủ quá quỷ dị.
Thần luân này chuyên dùng để tấn công thần hồn của con người, có thể nói là khó lòng phòng bị.
Chẳng một ai biết phương pháp luyện chế của bọn họ, cũng có thể gọi là may mắn lắm mình mới đoạt được nó, bây giờ lại muôsn mình sữa chữa nó, thì đúng là khó như lên trời.
Trừ phi người của Địa Phủ ra mặt.
Mà muốn cho người của Địa Phủ ra mặt, nào có đơn giản như vậy?
Nếu như mình tùy tiền chạy đến đó, có khi là phải bỏ xác lại đó chứ.
“Thế nào? không làm được sao?”
Lý Vân cười như không cười nói: “Nếu không làm được, vậy ngươi nên phải nghĩ cách, lấy ra vật phẩm cấp Trường Sinh sau cùng đi.”

“Vãn bối.....”
Khuôn mặt Thái Sơ cổ đế chua xót. Hiện giờ.
Trên người mình, chỉ còn sót lại hai vật phẩm cấp Trường Sinh.

Chương 583. Sao có thể biết được chứ?. (2)

Một cái chính là công pháp mà mình sáng tạo ra, một cái chính là trường kiếm sau lưng của mình, có thể nói hai đồ vật này là tâm huyết cả đời của mình trong đó.
Nếu lấy ra bất kỳ thứ nào trong hai cái, đều như là cắt một miếng thịt trên người hắn xuống vậy. Suy nghĩ thật lâu.
Thái Sơ cổ đế cắn chặt răng, cuối cùng lại lấy ra một bộ công pháp, đặt ở trước mặt Lý Vân, trầm giọng nói: “Tiền bối, đây là công pháp mà vãn bối đặc biệt sáng tạo ra, nhưng chỉ tu luyện đến Trường Sinh cảnh đỉnh phong, chẳng biết có thay thế được cho một vật phẩm cuối cùng kia không?”
“Có thể.”
Lý Vân gật gật đầu, trong lúc lơ đãng, ánh mắt dừng lại trên thanh trường kiếm sau lưng đối phương, nhìn lướt qua. Nhận thấy được ánh mắt của Lý Vân.
Thái Sơ cổ đế lùi lại một bước.
Đây chính là thứ có giá trị nhất trên người mình bây giờ, mất đi chuôi trường kiếm sống còn của mình này, thì thực lực của mình chưa hẳn đã giảm đi ba phần, nhưng chắc chắn sẽ giảm đi một phần.
Khi dùng hay không dùng binh khí đối phó với một người có thực lực tương đối thấp thì cũng chẳng can hệ gì. Một khi gặp phải đối thủ có thực lực ngang nhau thì sự chênh lệch là vô cùng lớn.
“Yên tâm.”
Lý Vân cười khẽ nói: “Ta chẳng có ý gì với binh khí trong tay ngươi đâu.”
Nghe được những lời này của Lý Vân.
Thái Sơ cổ đế thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn căng thẳng, vẫn không thể thả lỏng được.
“Đây là thứ mà ngươi muốn, đợi đến khi người của Địa Phủ đến đây, có thể ngăn cản được đối phương, hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi.”

Trong tay Lý Vân tung ra một miếng ngọc bội, nó dừng lại trước mặt Thái Sơ cổ đế.
Thái Sơ cổ đế duỗi tay tiếp nhận miếng ngọc, thần thức dò vào trong đó, nhìn lướt qua nội dung bên trong, khuôn mặt tức khắc trở nên căng cứng.
"Nửa năm sau?"
Thái Sơ cổ đế nghiêm túc nói.
"Không sai."
Lý Vân tiếp lời.
"Thời gian có chút hơi....."
Thái Sơ cổ đế nhìn nội dung bên trong, sau khi xem lước qua một lần nội dung từ trên xuống dưới, hai hàng lông mày nhíu chặt hơn.
Nửa năm sau.
Sẽ có năm người có cảnh giới Trường Sinh của Địa Phủ chạy đến biên giới của Địa Tiên giới, đi theo sau lưng bọn họ là vô số quân tinh nhuệ của Địa Phủ, băng qua hỗn độn đến đây.
Nếu như không ai ngăn cản bọn chúng.
Thì sau khi năm người có cảnh giới Trường Sinh của Địa Phủ đến đây, sẽ ra tay kiến tạo lối đi không gian. Khi đó.
Một khi lối đi không gian thành hình.
Địa Phủ ở Huyền Quang giới sẽ hoàn toàn tiến vào trong thế giới khổng lồ này, đến lúc đó không chỉ là Địa Tiên giới, mà đến ngay cả Tử Huyền giới, thậm chí Thiên Nguyên giới đều sẽ bị vạ lây.
"Thời gian quá gấp!"
Thái Sơ cổ đế thở dài nói.
"Vẫn là câu nói kia của ta, tất cả những gì mà ngươi làm bây giờ đều chỉ là phí công mà thôi, mặc dù ngươi có được thời gian chính xác khi nào thì đối phương đến Địa Tiên giới, nhưng vẫn không thể ngăn cản được đối phương."
Lý Vân chậm rãi nói.
"Không thử một lần, thì sao mà biết được?"
Vẻ mặt Thái Sơ cổ đế nghiêm trọng, hắn vung tay hành lễ, mở miệng nói:
"Vãn bối lập tức chạy đến biên giới của Địa Tiên giới, nếu là lần này vãn bối may mắn còn sống sót, sẽ chạy về Thiên Cơ Lâu, cảm tạ ơn tiền bối đã chỉ điểm thiên cơ."
Lấy một chọi năm.
Thật ra Thái Sơ cổ đế không hề nghĩ là về có thể còn sống mà trở về.

Chính hắn cũng hiểu rõ, có thể là hắn không thể ngăn cản được, nhưng nếu như không đi thử, khó tránh khỏi cảm thấy có lỗi với lương tâm của hắn, cho nên chuyến này, hắn mang theo tâm trạng sa sút mà rời đi.
Lý Vân vẫy vẫy tay, không nói thêm gì. Nhìn theo đối phương đi xa.
Khóe mắt hắn trong lúc lơ đãng nhìn lướt qua màn hình hệ thống, tuy rằng còn nữa năm nữa thì người Địa Phủ mới đến đây, nhưng trên thực tế bọn họ đã động thủ từ lâu rồi.
Có lẽ một tháng sau thì những manh mối về Địa Phủ ở Huyền Quang giới sẽ lan đến Địa Tiên giới. Đợi sau khi Thái Sơ cổ đế rời đi.
Lý Vân thu hồi tất cả những đồ vật trước mặt, đổi hết thành điểm thiên cơ, nhìn lên số điểm tăng mạnh trên giao diện của hệ thống, Lý Vân nhẩm tính trong lòng.
Có lẽ.
Mình còn cách cảnh giới Tiên Vương không xa nữa.
Bây giờ hắn chỉ đổi lấy thực lực, còn một số thủ đoạn để đối đầu với kẻ địch, tất cả đều đã được hắn bỏ qua một bên, dù sao thì thực lực mới là quan trọng nhất.
Dù sao hắn cũng không cần trực tiếp động thủ. Cho dù là có động thủ. Cũng sử dụng thực lực để chèn ép người khác.
Cũng chính vì như vậy, theo như hắn nghĩ thì một số thần thông bí pháp cũng chỉ là những thứ mà có cùng được không có cũng không sao, chỉ cần là công pháp mà đám người Thái Sơ cổ đế đưa tới.
Thì miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được.
“Huyền Quang giới từ trong hỗn độn vượt giới mà đến, khó tránh khỏi có chút tốn thời gian công sức, chi bằng ta trực tiếp kéo nó về đây, hợp nhất với Địa Tiên giới.....”
Lý Vân nhìn bầu trời phía bên ngoài, một bàn tay sờ cằm, trong ánh mắt hắn mang theo một chút suy tư. Hắn đang suy xét tính khả thi của chuyện này.
Thông qua hệ thống.
Hắn hiểu rõ, hiện tại Huyền Quang giới đã có thể nói là rất khủng bố, bây giờ truyền nhân của Địa Phủ ở Huyền Quang giới kia đã tu luyện đến cảnh giới, chỉ cách cảnh giới Tiên Vương một lằn ranh giới nhỏ mà thôi.
Nếu là Huyền Quang giới thật sự hợp nhất với Địa Tiên giới, chỉ sợ truyền nhân của Địa Phủ kia sẽ lập tức trở thành một Tiên Vương! Nhân vật như vậy.

Không hề nghi ngờ, nếu như hợp nhất với nhau sẽ tạo nên một thế cục đàm áp, cho dù là Địa Tiên giới, Tử Huyền giới và Thiên Nguyên giới có hợp sức mới nhau.
Cũng chẳng thể đỡ được một đòn của đối phương.

Chương 584. Tạo thêm đối thủ.

"Có chút khó làm a."
Lý Vân nhấp nhấp miệng.
Hắn hợp nhất thế giới, một mặt là muốn cho thế giới mà mình đang ở không ngừng tiến lên, một mặt khác là khiến cho những thế giới này không còn là một cục diện đáng buồn.
Nếu như kéo Huyền Quang giới hợp nhất lại đây.
Trong khoảng thời gian ngắn, đúng thật là không còn có cục diện đáng buồn.
Nhưng về lâu về dài, Địa Tiên giới và những thế giới còn lại đều sẽ bị huỷ diệt, cuối cùng không phải là cục diện đáng buồn hay sao? Trừ phi mình nhúng tay vào.
Nhưng chính nếu bây giờ hắn tham gia vào trong đó, chẳng qua cũng chỉ là muốn bảo vệ ba cái thế giới hiện tại mà thôi, hơn nữa thời gian bảo vệ, ít nhất cũng cần đến hơn trăm vạn năm.
Dù sao thì.
Hiện tại ở Địa Tiên giới, Chân Tiên chính là đỉnh phong.
Thật sự là còn cách cảnh giới Tiên Vương quá xa xôi, muốn cho bọn họ không xảy ra chiến tranh trong vòng trăm vạn năm, Lý Vân ước chừng Thiên Cơ Lâu của hắn sẽ hoàn toàn biến thành một vật trang trí vô giá trị.
"Nếu như mà thực sự không được nữa....."
Lý Vân lẩm bẩm tự nói, con ngươi nhìn về phía một phương hướng khác, ánh mắt hắn xuyên qua hư không, ở cuối tầm mắt phảng phất như đang nhìn thấy một thế giới rộng lớn bao la.
"Chỉ có thể ở kéo một hoặc hai thế giới khác lại đây, triệt tiêu sự uy hiếp của Huyền Quang giới!"
Địa Tiên giới và những thế giới khác không phải đối thủ của Huyền Quang giới, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho Lý Vân chủ động tạo thêm cho nó mấy kẻ địch.

Ví dụ như Thiên Diễm giới sau khi bị chia cắt khi, đã phân thành hai thế giới. Chân Võ giới, Tu Di giới!
Thực lực tổng thể của hai thế giới này hoàn toàn không yếu, nếu kéo hai thế giới nàyqua tới, tương đương với Thiên Diễm giới bằng một cách khác, phục sinh sống lại dựa vào Thiên Nguyên giới!
Hơn nữa.
Cấp bậc của thế giới còn tăng lên theo đường thẳng đứng! Nghĩ đến đây.
Lý Vân không do dự nữa, trong lòng nói: "Hệ thống, dùng tất cả số điểm thiên cơ của ta để làm tăng thực lực!"
【đinh!】
【chúc mừng ký chủ, thực lực của ngài đã tăng lên tới Tiên Vương hậu kỳ!】
"Ầm!"
Một tiếng nổ gầm rú đáng sợ vang lên. Trong Thiên Cơ Lâu.
Một bóng người vĩ ngạn xuất hiện, cao tới hàng tỉ trượng, từ hư biến thật, giống như thiên thần giáng thế.
Toàn bộ Thiên Cơ Lâu, đều bị chiếu soi sáng bừng lên, có khí tức sự sống mênh mông cuồn cuộn tràn ngập khắp nơi, thổi qua khắp bốn phương tám hướng, chung quanh người hắn mơ hồ có Thiên Đạo pháp tắc ngưng tụ thành thực thể.
Trong mỗi một góc của Thiên Cơ Lâu đều bừng sáng lên, vô lượng uy năng hừng hực, thụy khí bốc lên, ráng lành vô số, còn mênh mang hơn cả đại dương.
Khí tức của Lý Vân liên tục tăng lên, nếu không có Thiên Cơ Lâu ngăn cản.
Chỉ sợ.
Toàn bộ Thiên Nguyên giới đều sẽ đổ nát bởi vì cỗ khí tức này. Thật sự là quá khủng bố.
Vượt quá mức chịu đựng cực hạn của thế giới, trước mắt Lý Vân nếu như bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu một bước, có lẽ còn chưa giáng thiên kiếp thì, toàn bộ Thiên Nguyên giới đều sẽ tan vỡ thành hư không!
Thật lâu sau đó.
Một tiếng thì thầm nhẹ nhàng truyền đến.
"Tiên Vương hậu kỳ sao?"
Lý Vân khoanh tay đứng bên trong Thiên Cơ Lâu, nhẹ giọng nói.

Đối với Thiên Diễm giới trước đây mà nói, thực lực này có lẽ còn chưa là gì, nhưng đối với Thiên Diễm giới đã chia làm hai là Huyền Quang giới, cùng Chân Võ giới mà nói thì như vậy là đã đủ rồi.
"Không biết, sau khi Chân Võ giới cùng Huyền Quang giới hợp nhất với những thế giới còn lại, đẳng cấp của toàn thế giới sẽ tăng lên bao nhiêu?"
Lý Vân mong đợi nói.
Có thể đoán trước được.
Tuyệt đối sẽ không so kém hơn so với Thiên Diễm giới lúc trước, chắc chắn là sẽ cao hơn.
Có lẽ chưa thể dung nạp được những nhân vật cấp bậc Tiên Đế, nhưng nếu như dung nạp mấy Tiên Vương hùng mạnh, thì chắc không thành vấn đề.
Đối với toàn bộ chư thiên vạn giới mà nói, như vậy cấp bậc của thế giới đã xem như cầm cờ chạy trước, rốt cuộc đã xuất hiện thế giới có thể dung nạp được Tiên Đế.
Nhưng có thật là bọn họ sẽ có Tiên Đế tọa trấn sao? Chuyện này không qua thực tế.
Dù sao thì.
Bao nhiêu kỷ nguyên qua đi cũng khó có thể xuất hiện được một Tiên Đế.
Mà nếu như có xuất hiện, cũng chưa chắc sẽ lưu lại thế giới vốn có của hắn, cho nên có thể nói là không bao lâu nữa thì Thiên Nguyên giới.
Có lẽ có thể so tài cùng với một số thế giới cường đại vô cùng.
Lý Vân ngoái đầu nhìn lại, nhìn lướt qua giao diện của hệ thống, xác nhận lại vị trí của Tu Di giới, một bàn tay vươn dài ra, bắt vào trong hư không.
Oanh!
Hư không rung lắc một trận.
Một luồng sóng dao động vô danh khuếch tán ra ngoài, dò vào chỗ sâu trong hỗn độn. Sau đó.
Một cái tay khác thò về một phương hướng khác, phù hiệu trong lòng bàn tay của Lý Vân sáng lên rực rỡ, trong khoảnh khắc này, hỗn độn dường như cũng sôi trào lên.
"Ầm ầm ầm!"
Những âm thanh đinh tai nhức óc truyền ra, hai thế giới to lớn đến cực điểm mang theo tiếng sấm nổ đầy trời, với tốc độ vô cùng khủng bố bay ra từ chỗ sâu trong hỗn độn.
Loại tốc độ này khiến cho vô số sinh linh kinh hãi.
Bởi vì.

Cho dù là người có cảnh giới Trường Sinh đỉnh phong, bọn họ có bay nhanh hết sức, cũng không bằng 1% tốc độ xuyên qua hỗn độn của toàn bộ thế giới trước mặt!
Loại tốc độ này quá mức bức người. Có thể nói.
Nếu không phải có một loại sức mạnh không rõ tên, che chở cho toàn bộ thế giới, thì e là thế giới nơi họđang đứng đã sớm tan thành mây khói trong hỗn độn rồi!
Huyền Quang giới.
Đây là một thế giới to lớn, diện tích rộng lớn vô biên, mênh mông bao la, nhưng sau khi tách ra từ Thiên Diễm giới, trên mảnh đất này, lại một lần nữa xuất hiện những nhân vật vô cùng kinh tài tuyệt diễm.
Từ một mảnh phế tích, tạo nên một cảnh sắc mỹ lệ. Nhưng.
Hàng tỉ năm qua đi.
Ngay khi Huyền Quang giới leo lên đến đỉnh cao.
Một thế lực khủng bố, xuất thế hoành hành, gần như là đã phá hủy tất cả mọi thứ đến hầu như là chẳng còn lại gì. Lúc này.
Trong Huyền Quang giới, vô số sinh linh tắm máu, nơi nơi đều là chiến trường, máu tươi chảy tràn qua đại địa, bao phủ trên trời dưới đất, Phóng tầm mắt nhìn lại.
Trên mặt đất, sông lớn khô cạn, núi non đổ nát, có không biết bao nhiêu thánh địa tu luyện đã hóa thành hư không, không biết bao nhiêu người trôi dạt khắp nơi, không có nhà để về.
Trên trời cao.
Sao trời đổ nát, từng mảnh tinh vực ảm đạm không ánh sáng, tràn ngập một cổ khí thức tang thương.

Chương 585. Tiên Vương.

Những thi thể to lớn, trôi nổi cô quạnh trong hư không, tràn ngập sự giá buốt mà đầy uy thế khủng bố . nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này như đang kể lại chuyện Huyền Quang giới từ đỉnh cao nhất nhanh chóng rơi xuống đáy vực.
Mà kẻ đầu xỏ gây nên những chuyện này chính là chủ nhân của Địa Phủ.
Giờ phút này.
Trong một cung điện to lớn có một bóng người to lớn đứng sừng sững, hắn đứng ở vị trí trung tâm của đại điện, trên đầu là trần cung điện, dưới chân là

mặt đất bao la, có một loại khí tức vô thượng đang sôi trào.
Bóng hình hắn rất mơ hồ, nhưng lại khiến cho người ta hít thở không thông, như là cửu thiên Tiên Vương giáng xuống, đủ khiến cho cả Huyền Quang giới phải yên lặng theo.
"Tìm được tung tích cuả Thái Sơ rồi sao?"
Khí phách của bóng người kia ngập trời, cái thế tuyệt luân, xuyên thấu chín tầng trời mây, hắn chậm rãi mở miệng, sao trời đều lu mờ u ám theo, uy thế khủng bố tràn ngập.
Khiến cho tất cả mọi người đều cảm giác dường như bản thân họ đang ở trên một vầng mặt trời, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị ngã xuống.
"Hồi chủ thượng!"
Một bóng người đi ra, toàn thân hắn là áo giáp màu đen, chỉ để lộ ra một đôi mắt đỏ như máu, trong ánh mắt của hắn đầy sát ý.
Chẳng ai dám can đảm nhìn thẳng vào hắn.
Hắn quỳ một gối xuống đất, chắp tay nói: "Thuộc hạ đã xác định được tung tích của Thái Sơ, trước mắt hắn đã đi vào trong một thế giới không kém gì Huyền Quang giới!"
"Hử?"
Bóng người vô thượng kia xoay người lại, khí tức cuồng bạo tuôn trào mãnh liệt như sóng thần, bắn xuyên qua hư không, đánh chìm đại địa, khiến cho hàng tỉ ngôi sao trời phải run lẩy bẩy.
Một đôi con mắt lạnh lùng đến mức cực hạn, giống như ánh mắt của trời xanh, trong đó có vô số sao trời chìm nổi, hàng tỉ thi thể trôi nổ, cực kỳ đáng sợ.
"Tìm hắn, mang về đây!"
Bóng người kia mở miệng, trong giọng nói mang theo sự giá buốt khiến người ta sởn tóc gáy. Lúc này.
Bên trong đại điện.
Có không ít bóng người, những người ở đây đều không phải kẻ yếu, nhưng sau khi nghe thấy năm chữ kia, tất cả đều như rơi xuống hầm băng, bọn họ phát hiện trong đó có sát ý cực kỳ mịt mờ!
Lúc trước.
Địa Phủ càng quét thiên hạ, nhưng đồng thời cũng mời chào những người khác.
Thái Sơ cũng là một trong số đó, dù gì thì thực lực của Thái Sơ không yếu, đã tiếp cận với cảnh giới Tiên Vương, cho dù là chủ nhân của Địa Phủ tự

mình ra tay, cũng không thể đánh bại Thái Sơ trong thời gian ngắn.
Nhưng.
Địa Phủ bọn họ đã đưa ra rất nhiều lời hứa hẹn. Còn phái một nhân vật Trường Sinh cảnh, đích thân đi mời Thái Sơ, nhưng kết quả thì lại như thế nào?
Thái Sơ lại ngang nhiên giết chết sứ giả của Địa Phủ, cùng đồng thời mở ra một con đường máu từ trong Huyền Quang giới, giết chết vô số quân tinh nhuệ của Địa Phủ, cuối cùng bỏ chạy mất dạng.
Thái Sơ chính là một vị kiếm tu, tốc độ cực nhanh, cho dù là bên trong Địa Phủ có vô số thủ đoạn, cũng cẳng có ai có thể đuổi kịp hắn. Cho dù là có người đuổi theo, thật sự là chẳng còn ai mà đuổi theo hắn được.
Dù sao.
Khi đó, Huyền Quang giới còn chưa hoàn toàn yên ổn, bọn họ đã dốc hết lực lượng để đối phó với những kẻ phản đối trong Huyền Quang giới, bởi vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn Thái Sơ đi xa.
Trước mắt.
Huyền Quang giới đã hoàn toàn bị trấn áp, cuối cùng cũng chẳng còn nghe thấy sự phản đối, bọn họ rốt cuộc có thời gian, có thể bắt đầu xử lý chuyện này rồi.
“Dạ!”
Bóng người mặc áo giáp, cung kính mở miệng, sau đó nhanh chóng rời đi.
Không lâu sau.
Bên trong cung điện .
Một chiếc thần châu bay ra, nhảy vào bên trong hỗn độn.
Thần châu này là truyền thừa mà chủ nhân của Địa Phủ ở Huyền Quang giới đạt được, do thượng cổ Địa Phủ lưu lại, dùng để chinh phạt vạn giới, tốc độ cực nhanh.
Tốc độ bay của nó bên trong hỗn độn có thể so sánh với Tiên Vương. Rất thích hợp để du hành. Nhưng mà.
Dù sao thì.
Thế lực năm xưa của Địa Phủ vô cùng to lớn, muốn chinh phạt vạn giới, cũng không thể nào du hành trong hỗn độn mấy ngàn vạn năm mới có thể chạy đến một thế giới, bởi vậy không tránh khỏi việc mất quá nhiều thời gian vào việc này.
Nhìn theo thần chu đi xa.

Trong đại điện, bóng người vĩ ngạn, mở miệng giọng rét lạnh: "Một thế giưới không kém gì Huyền Quang giới, là quê hương của Thái Sơ sao?"
"Không ngờ tới, sau khi hắn đào tẩu, còn tặng cho Địa Phủ một phần đại lễ như vậy!"
"Chủ thượng!"
Lại một bóng người đi ra, cung kính nói: "Nếu phát hiện được vị trí của Thái Sơ, chi bằng từ thuộc hạ dẫn theo quân tinh nhuệ của Địa Phủ, san bằng thế giới kia!"
"Không những có thể bắt Thái Sơ trở về, còn có thể khiến cho Địa Phủ chiếm lĩnh thêm được một thế giới cường đại!"
"Có được căn cơ của hai thế giới, chủ thượng tất nhiên có thể như hổ được mọc thêm cánh, cho dù là trở thành một vô thượng Tiên Vương, cũng không phải không có khả năng!"
"Không vội!"
Bóng người to lớn kia chậm rãi giơ tay, trong miệng nhàn nhạt nói: "Một thế giới kia, nếu không kém gì Huyền Quang giới, thì đương nhiên cũng sẽ có một chút căn cơ, khi chưa thăm dò cụ thể, đừng nên hành động thiếu suy nghĩ!"
"Chờ đến khi thăm dò cụ thể mọi thứ của thế giới kia, phỏng chừng lối đi không gian cũng đã gần hoàn tất!"
"Đến lúc đó....."
"Quân tinh nhuệ của phủ ta tất nhiên là có thể vượt giới xuất kích!"
"Chỉ là chủ thượng, nếu như đợi đến khi đó, không khỏi tốn quá nhiều thời gian."
Trên mặt người này xuất hiện vẻ khó khăn, nhẹ giọng nói.
"Chút thời gian ấy, Bản tôn có thể chờ được!"
Bóng dáng to lớn kia mở miệng.
Vừa dứt lời.
"Rầm rầm!"
Một tiếng nổ thật lớn vang lớn.
Huyền Quang giới bỗng nhiên rung lắc, toàn bộ thế giới phảng phất đang thức tỉnh, hàng ngàn vạn dãy núi đều đang rung lắc, sao trời trên bầu trời lúc sáng lúc tắt, phảng phất như sắp tắt lịm.
Toàn bộ thế giới, không biết là bao nhiêu sinh linh đều hoảng sợ vô cùng, một cổ uy áp không thể biểu đạt giáng xuống từ trên trời, đánh thẳng vào lòng của mỗi người.

Phảng phất như là sắp đến ngày tận thế, cực kỳ đáng sợ.
“Sao lại thế này?”
Trong đại điện.
Mặt mày của không ít bóng người đều biến sắc, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, mỗi người đều sợ hãi, không biết là bao lâu rồi bọn họ chưa cảm nhận được loại cảm giác này.
Đó là sợ hãi!

Chương 586. Có một vị Tiên Vương tọa trấn.

Loại sợ hãi phát ra từ nội tâm của một con kiến đối với kẻ mạnh hơn!
Dường như là.
Có một vị vô thượng Thiên Đế đang quan sát toàn bộ Huyền Quang giới, hơn nữa còn ra tay với Huyền Quang giới, khiến cho trong lòng của bọn họ không thể xuất hiện bất kỳ ý nghĩ chống cự nào!
“Đây là.....?”
Chủ nhân của Địa Phủ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía bên trong hỗn độn, hắn nhìn thấy được một bàn tay khổng lồ, nhanh chóng nắm trọn toàn bộ Huyền Quang giới, kéo nó vào sâu trong hỗn độn.
Loại khí tức này khiến hắn sởn tóc gáy. Thật lâu sau đó.
Mới khó khăn hộc ra hai chữ.
“Tiên Vương!”
Sao có thể?
Bên ngoài Huyền Quang giới , bỗng nhiên có một Tiên Vương ra tay. Điều này nói lên cái gì, chẳng một ai hiểu rõ hơn hắn nguyên nhân lúc trước vì sao Địa Phủ lại bị huỷ diệt?
Còn không phải bị chư thiên vạn giới, cùng nhau vây công, mới bị huỷ diệt như vậy sao? Hơn nữa.
Tiên Vương sống lâu vĩnh hằng, có thể nói bất tử bất diệt. Nói không chừng.
Vị Tiên Vương xuất thủ này lại là một nhân vật từng đối đầu với Địa Phủ.
Chẳng lẽ là hắn phát hiện Địa Phủ lại quật khởi, muốn bóp chết mình khi còn ở trong trứng nước hay sao chứ?

Tuy rằng Địa Phủ đã chiếm đóng Huyền Quang giới, nhưng trong chư thiên vạn giới, Huyền Quang giới cũng chẳng được xem là cái gì cả, nói một câu Địa Phủ ở thế giới này vừa mới manh nha, cũng chẳng là quá.
Rốt cuộc.
Thì so với Địa Phủ ngày xưa có Tiên Đế tọa trấn thì vẫn kém quá xa.
...
Trong đại điệng.
Thần sắc của mỗi một người ở đây đều lộ ra vẻ lo sợ không yên.
Thực lực của bọn họ không yếu, cũng đã đoán ra được trước tiên.
Đây là một nhân vật cấp Tiên Vương xuống tay với Huyền Quang giới ra tay. Nếu bây bọn họ không làm chút gì đó, khả năng ngay sau đây sẽ gặp phải tai họa ngập đầu!
Một vị Tiên Vương.
Hoàn toàn có thể vung tay qua hàng tỉ vạn dặm trong hỗn độn, trực tiếp đập cho Huyền Quang giới một cái, nát thành bụi phấn, bất kỳ ai cũng không trốn tránh được cái chết, đây là sự chênh lệnh của cảnh giới!
“Chớ hoảng sợ!”
Chủ nhân của Địa Phủ quát lạnh.
Đôi mắt của hắn lạnh lùng, bên trọng có muôn vàn phù hiệu trôi nổi, quét qua hư không, một lúc lâu sau khi lắng xuống, nhàn nhạt mở miệng nói:
“Hình như người kia cũng không có ác ý!”
“Mọi người không cần hoảng loạn, có lẽ vị này Tiên Vương này có mục đích nào khác!”
“Nhưng mà.....
Một tên thuộc hạ lo sợ không yên, lẩm bẩm nói: “Huyền Quang giới của chung sta bị kéo vào bên trong hỗn độn, chẳng ai biết được rằng rốt cuộc vị Tiên Vương kia có tính toán gì?”
Có lẽ.
Vị Tiên Vương kia muốn thay đổi vị trí, dùng một lưới bắt hết bọn họ thì sao?
Theo như suy nghĩ của bọn họ, trước mắt phương pháp tốt nhất chính là lập tức trốn vào bên trong hỗn độn, dù gì thì trong số bọn họ có không ít Trường Sinh tiên nhân, hoàn toàn có thể dẫn người vượt con sông dài hỗn độn.
Nếu như có thể tìm được một thế giới không kém gì Huyền Quang giới, có lẽ bọn họ còn có thể trụ vững một lần nữa. Tình huống xấu nhất là.

Cũng có thể đi theo con đường mà Thái Sơ bỏ trốn, truy đuổi theo hắn.
Bọn họ đã biết được nơi Thái Sơ dừng chân, mà còn biết được là thế giới nơi Thái Sơ dừng chân cũng chẳng thua kém gì Huyền Quang giới, nếu như đám người mình đuổi theo.
Có lẽ còn cơ hội sống sót.
Mà nếu như lưu lại nơi này, chẳng một ai có thể bảo đảm là bản thân mình có còn nhìn thấy được mặt trời mọc ngày mai hay không.
"Ầm ầm ầm!"
Huyền Quang giới vẫn còn đang chấn động, phảng phất như một giây tiếp theo nó sẽ tan vỡ.
Vùng đất của Địa Phủ, xuất hiện vô số phù hiệu phóng lên cao, tràn ngập trên hư không trung, bừng lên thần huy rạng rỡ, miễn cưỡng có thể giữ vững được vùng đất này.
Trong điện.

Chương 587. Có một vị Tiên Vương tọa trấn. (2)

Một vị nam tử mang áo giáp, sát khí ngập trời, bước đến, trầm giọng nói:
"Chủ thượng, việc cấp bách trước mắt, thuộc hạ cho rằng, Địa Phủ chúng ta nên lập tức vứt bỏ Huyền Quang giới!"
"Chúng ta không thể lấy tính mạng của tất cả mọi người phó mặt cho Tiên Vương kia được!"
Người mà có thể trở thành Tiên Vương, tất nhiên là đã tu luyện biết bao nhiêu tháng năm, đã đạt được đến đẳng cấp không chết bất tử, bất sinh bất diệt, quan sát vũ trụ xoay vần, chứng kiến thế giới biến thiên.
Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng.
Cho dù là hậu nhân của hắn có ngã xuống, thì hắn cũng không dao động.
Càng đừng nói đến chuyện, sinh linh Địa Phủ của chúng ta, nếu như xử lý không kéo, có khi chỉ cần một ý niệm của vị Tiên Vương kia thật sự sẽ:
"Sẽ đưa mọi người xuống suối vàng!"
"Đúng vậy, chủ thượng!"
Lúc này.
Lại có một người đứng dậy, trầm giọng nói: "Nếu đã đò la được tung tích của Thái Sơ, không bằng Địa Phủ dời giáo phái, trực tiếp chạy đến thế giới

kia của Thái Sơ, nếu được như vậy, chúng ta cũng có thể tránh được một kiếp!"
"Tất cả mọi người đều cho rằng, chạy đến thế giới kia của Thái Sơ, thì có thể tránh được một kiếp sao?"
Chủ nhân của Địa Phủ lẳng lặng đứng ở nơi đó, thân hình sừng sừng giống như một ngọn núi ma viễn cổ, trấn áp cả trời đất, khiến cho mọi người không thở nổi.
Tia sét trong mắt hắn bắn ra, bổ đôi vũ trụ, nhìn về chỗ sâu trong vũ trụ.
"Này....."
Nghe thấy tiếng của chủ nhân Địa Phủ.
Mọi người ở đây đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng không ai nói thêm cái gì, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt đã đã bán đứng suy nghĩ trong lòng của họ.
Thực rõ ràng.
Mỗi người đều cho rằng, nếu chạy đến thế giới của Thái Sơ, chẳng có chuyện gì thì sẽ an toàn, dù gì thì thế giới kia cũng không yếu, có thể có những thế lực không kém gì Địa Phủ tồn tại.
Nhưng.
Không hề nghi ngờ gì là nếu lưu tại Huyền Quang giới, nhất định sẽ chết!
Không một ai muốn cả ngày đối mặt với một vị Tiên Vương, mặc dù vị Tiên Vương kia chẳng làm cái gì, cũng không nói bất kỳ điều gì, nhưng chỉ dựa vào cái tên này, thì đã có thể ép cho bọn họ hít thở không thông.
"Hừ!"
Chủ nhân của Địa Phủ cười lạnh một tiếng, từ từ xoay người lại, ánh mắt đảo qua người của mỗi một người ở đây, sâu kín nói: "Nếu như bản tôn nói cho các ngươi, phương hướng mà Huyền Quang giới di chuyển trong hỗn độn là về hướng thế giới của Thái Sơ thì sao?"
"Cái gì?"
Nghe thấy câu nói này.
Tất cả mọi người đều ngạc nhiên thất sắc.
Huyền Quang giới đi về phía thế giới của Thái Sơ, chẳng lẽ là quê hương của Thái Sơ có một vị Tiên Vương tọa trấn, hoặc là nói.
Khi Thái Sơ về tới quê hương của hắn, thì hắn đã trở thành Tiên Vương?
Vậy thì có chút khủng bố.
Mặc kệ là khả năng nào trong hai cái, đều khiến cho mọi người có cảm giác như như rơi xuống hầm băng.
"Xong rồi!"

Không ít người trong lòng bi ai.
Bọn họ vừa mới phái người đi đến thế giới của Thái Sơ, những người này chạy qua đó, tuyệt đối không hề mang theo thiện chí, nếu như chọc giận vị Tiên Vương kia.
Ai biết, Huyền Quang giới sẽ có kết cục gì?
……..... Có lẽ.
Là do vị Tiên Vương kia phát hiện bọn họ phái người chạy lại thế giới của mình, vì vậy mới ra tay với Huyền Quang giới. Còn về chuyện.
Thái Sơ đột phá, cũng không phải không có khả năng này.
Không hề nghi ngờ chính là bất kể là khả năng nào đi nữa, thì dựa vào tình hình trước mắt, xem ra tình hình đang phát triển theo xu thế bất lợi cho Địa Phủ, gần như là bất kỳ lúc nào Địa Phủ cũng có khả năng bị đánh hạ!
"Có lẽ....."

Chương 588. Tại hạ nguyện quên mình vì chủ thượng!.

Chủ nhân của Địa Phủ không quan tâm đến suy nghĩ của những người khác, lẩm bẩm nói: "Chưa tới một năm nữa, Huyền Quang giới sẽ đụng vào thế giới của Thái Sơ!"
"Đụng vào nhau?"
Không ít người biến sắc, ngay sau đó bình tĩnh lại.
Bọn họ thực lực không hề kém cạnh, nếu như hai thế giới thật sự sẽ va vào nhau, thế giới tất nhiên sẽ bị hủy diệt, nhưng bọn hắn vẫn có thể thong dong thoát thân, cùng lắm thì sau này sẽ lưu lạc trong hỗn độn
"Nhưng nói lại thì, nếu thật là thế giới của Thái Sơ có Tiên Vương ra tay, nói như vậy, Thái Sơ không chỉ tặng cho bản tôn một phần đại lễ".
Ánh mắt của chủ nhân của Địa Phủ chăm chú nhìn vào bên trong hỗn độn, khí tức khủng bố lan tràn ra, trên động chín tầng trời mây, dưới trấn địa ngục, giống như một ma thần sống lại, ngạo nghễ khắp thiên hạ.
Thực lực của hắn đã gần với Tiên Vương.
Chỉ cần vượt một ranh giới nhỏ là có thể đột phá, không phải là hắn không đủ tài năng, mà là thế giới này hạn chế hắn. Nếu như.
Thế giới của Thái Sơ có thể dung nạp được Tiên Vương, điều này đối với hắn mà nói, đây là một kỳ ngộ muôn đời khó tìm, có lẽ hắn sẽ có thể chớp

lấy cơ hội này mà nghịch thiên trở thành Tiên Vương!
Chỉ cần hắn bước qua bước cuối cùng kia, thì Địa Phủ sẽ có thể hoàn toàn bước lên con đường chinh phục chư thiên!
"Này..."
Nghe được lời của chủ thượng nói.
Trên mặt của không ít người tỏ ra trầm ngâm. Chủ thượng nói không sai.
Thế giới của Thái Sơ có một vị Tiên Vương ra tay, chuyện này đúng thật là rất đang sợ, khiến cho mỗi người gần như là không thở nổi.
Nhưng.
Nếu nói ngược lại.
Sao nó lại không phải là một kỳ ngộ cơ chứ?
Từ lâu, Huyền Quang giới đã không còn là Thiên Diễm giới của trước đây rồi, hạn chế của thế giới đã đến mức cực đại, muốn tiến thêm một bước, cần phải đi đến một thế giới cường đại hơn.
Hiện giờ.
Chẳng phải là thế giới của Thái Sơ tự mình chạy đến hay sao?
"Mọi người yên tâm, mặc dù thật sự có Tiên Vương muốn ra tay huỷ diệt Địa Phủ, bản tôn cũng có thể bảo vệ mạng sống của mọi người!"
chủ nhân của Địa Phủ trầm giọng nói.
Có những lời này của hắn, trong đại điện dần dần lắng dịu lại.
Đi theo chủ thượng chinh chiến lâu như vậy, nói thật chưa ai từng nhìn thấy con át chủ bài của hắn, bây giờ hắn đầy tự tin như vậy, khẳng định là có thủ đoạn mà người bình thường khó có thể phỏng đoán được.
Dù sao thì.
Nếu như không có con át chủ bài, thì Địa Phủ cũng chẳng quật khởi nhanh như vậy!.....
Cùng lúc đó.
Bên kia.
Chiếc thần châu lao ra từ trong Huyền Quang giới, phóng nhanh trong hỗn độn, trong nháy mắt, nó đã đi được hàng tỉ vạn dặm, có thể nói là nhanh đến mức cực hạn.
"Thống lĩnh, chủ thượng phái năm người chúng ta đến thế giới của Thái Sơ, phải chẳng là có chút khoa trương?"
Một nam tử nhẹ giọng hỏi.
Hắn mặc một bộ y phục màu đen, bên trên có thêu hoa văn, mỗi một cái giơ tay nhấc chân đều tràn ngập ra một loại uy thế khủng bố, thực hiển nhiên

đây là một tu luyện giả cường đại.
Nhưng điểm bất đồng với những người khác chính là, hắn là sinh linh còn sống sờ sờ, trên người cũng không có âm khí của người Địa Phủ.
"Không hề khoa trương!"
Một bóng người mặc áo giáp, ngẩng đầu lên, bên dưới mũ giáp không có bất kỳ thứ gì, trên đầu hắn chỉ có hai đóa hoa lửa màu xanh lục không ngừng nhảy lên.
Thứ ánh sáng âm u tràn ra từ bên trong mũ giáp, khiến cho toàn bộ thần châu đều được phủ kín một tầng ánh sáng đáng sợ, chẳng một ai dám nhìn thẳng vào hắn.
Cho dù là nam tử có thực lực không tầm thường kia cũng không khỏi dời ánh mắt đi. Người này quá đáng sợ.
Đi theo chủ thượng không biết bao nhiêu năm rồi, không một ai biết chủ thượng tìm được hắn ở đâu, nếu như thực lực của hắn tiếp cận đến cảnh giới Trường Sinh đỉnh phong thì cũng thôi vậy.
Mà điều đáng sợ hơn nữa là còn không thể giết chết được hắn!
Cho dù là thân thể có bị đánh nát đi nữa thì đều có thể ngưng tụ lại, chỉ dựa vào điểm này, không biết hắn huỷ diệt bao nhiêu tông môn ở Huyền Quang giới. Đến ngay cả hắn cũng không thể nào chịu đựng được loại áp lực này mà bất đắc dĩ phải thần phục Địa Phủ.
"Thế giới của Thái Sơ, có thực lực không thể khinh thường, nói không chừng cũng chẳng yếu hơn Huyền Quang giới đâu, thậm chí còn có khả năng hơn xa nữa kìa, chỉ có năm người chúng ta....."
Sắc mặt nam tử ngưng trọng, đối phương không thể bị giết chết, nhưng bản thân mình lại không giống như vậy! Mình thật sự có thể chết đi!
Hơn nữa.
Nếu như một chọi một, nếu là mình phải đối đầu với Thái Sơ, thì chẳng có lấy nửa phần thắng, phải biết rằng Thái Sơ chính là kiếm tu, vốn dĩ thanh danh của hắn vô cùng vang dội ở Huyền Quang giới.
Còn bốn người còn lại, nếu như không đánh lại hắn, cùng lắm là bị trấn áp. Nhưng có thể là mình sẽ chết mất xác.
"Không cần lo lắng."
Bóng người mặc áo giáp, liếc mắt đầy thâm ý nhìn đối phương một cái, giọng điệu sâu xa nói: "Nếu như ngươi bại dưới tay của Thái Sơ, có lẽ là phúc chứ không phải họa!"
"Hừ?"

Lông mày nam tử nhíu lại, khó hiểu nói: “Có ý gì?”
“Ngươi không muốn có một thân thể trường sinh bất tử sao?”
Trong giọng nói của bóng người mặc áo giáp mang chút cám dỗ, trong lúc lơ đãng, khiến cho người ta muốn trầm luân vào trong đó. Những người có thể đạt đến tu vi Trường Sinh cảnh.
Về một nghĩa nào đó đều đã có được sự trường sinh, có thể trường tồn cùng thiên địa, tỏa sáng cùng nhật nguyệt, mà điều trước mắt bọn họ cần nhất chính là bất tử!
Dù sao thì.
Trường sinh và bất tử đây là hai chuyện khác nhau.
Ít nhất thì một người khi đạt đến đẳng cấp Tiên Vương, mới có thể nói một câu bất tử.

Chương 589. Tại hạ nguyện quên mình vì chủ thượng!. (2)

Còn những kẻ có tu vi Trường Sinh cảnh như bọn họ, căn bản mơ cũng chẳng dám mơ, nhưng giờ phút này bóng người mặc áo giáp kia lại trắng trợn phô bày điều kiện này ra ngoài.
Nam tử liếc mắt đánh giá bốn người khác, nuốt một ngụm nước miếng, lẩm bẩm nói: “Ý của các hạ là nếu như ta ngã xuống, thì sẽ trở thành giống như chư vị sao?”
“Hắc hắc --!”
“Ha ha --!”
“Hô hô --!”
.....
Bốn tiếng cười, hoàn toàn không giống nhau vang vọng trong thần châu, vọng vào trong tai nam tử, khiến cho lạnh cả sống lưng, sởn tóc gáy, cho dù là tu luyện giả cũng đang cảm thấy sợ hãi một nổi sợ không tên nào đó.
Mà bốn người trước mặt vừa đúng lại thuộc về tình huống không tên.
“Yên tâm.”
Bóng người mặc áo giáp đi đến bên cạnh nam tử, vỗ vỗ bờ vai của hắn, thâm ý nói: “Chủ thượng sẽ không bỏ rơi bất kỳ thuộc hạ nào của người đâu!”

“Ngày sau Địa Phủ tung hoành chư thiên, nếu như ngươi có chiến công lớn lao, nói không chừng có thể thành Đế!”
“Mà thành Đế, cũng không phải là đỉnh phong của nhân đạo, mà là đỉnh phong của tiên đạo!”
“Ngươi có hiểu chưa?”
“Ta.....”
Nam tử nghe được câu nói này, sắc mặt đỏ lên, hô hấp trở nên dồn dập hơn, hắn dường như đã nhìn thấy bức tranh trong tương lai của hắn đang vẫy gọi mình．．．．．Tiên Đế a!
Bình thường đây là một cảnh giới mà nằm mơ cũng chẳng thể mơ thấy được.
Trong tương lai, bản thân mình thật sự có thể đạt tới đẳng cấp kia sao?
Nam tử thu hồi suy nghĩ, liếc mắt một cái nhìn bốn người bên cạnh, bốn người trước mắt này đã không thể gọi là sinh linh, có lẽ gọi là âm hồn thì thích hợp hơn.
Nhưng điều này có quan trọng không?
Chỉ cần được giống như bọn họ, mình vừa có thể có được thực lực, mà lại có thể trường sinh bất tử. Chuyện này quả thực là cám dỗ chết người. Chỉ cần có thể siêu thoát, thì có thể vứt bỏ hết những vật ngoài thân!
“Tại hạ nguyện quên mình vì chủ thượng!”
Nam tử chắp tay, trầm giọng nói.
“Rất tốt!”
Bóng người mặc áo giáp, sâu xa nói: “Trăm vạn năm sau, ngươi sẽ cảm thấy may mắn vô cùng vì sự lựa chọn của ngày hôm nay.”
“Ngươi đã gia nhập Địa Phủ từ lâu, cũng coi như là người một nhà, hôm nay có một số việc, chúng ta cũng không nên giấu ngươi.”
Bóng người mặc áo giáp vươn một bàn tay ra, lòng bàn tay bay lên một hạt châu xanh mượt.
Hạt châu này chỉ lớn bằng bàn tay, lại bắn ra hàng tỉ tia sáng, bên trong vọng ra âm thanh của thần ma gào khóc, phảng phất như phá vỡ dòng sông thời gian.
Từ thời đại viễn cổ chảy về đến hiện tại.
“Đây là?”
Nam tử nuốt một ngụm nước bọt, hắn không thể nhận ra được hạt châu này, là loại pháp bảo có cấp bậc nào, nhưng có một điều mà hắn biết rõ, hạt châu

này rất đáng sợ, có lẽ một khi sử dụng nó có thể dễ dàng đánh nát cả một thế giới!
“Không phải vừa rồi ngươi đã hỏi, vì sao chủ thượng lại chỉ phái năm người chúng ta sao?”
Bóng người mặc áo giáp cười thần bí, nhẹ giọng nói.
“Không sai.”
Nam tử gật đầu.
Bình thường mỗi một lần Địa Phủ xuất chinh, đều có hàng tỉ binh linh tinh nhuệ đi theo, nói một câu, che trời lấp đất, khí thế ngất trời, chẳng quá chút nào, nhưng hôm nay lại rất khác thường.
Chỉ có năm người mà muốn đối phó với nguyên mộ thế giới. Thấy thế nào cũng có chút kỳ lạ.
Nếu như thế giới kia vô cùng yếu ớt thì cũng đã đành. Nhưng mấu chốt là. Thế giới của Thái Sơ không hề yếu!
“Bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết, thuộc hạ dưới trướng chúng ta đang ở trong thế giới của Thái Sơ, chỉ cần tế khởi hoán hồn châu này, toàn bộ quê hương của Thái Sơ, đâu đâu cũng có quân tinh nhuệ của chúng ta!”
Bóng người mặc áo giáp, tay sờ hoán hồn châu, nhìn phương phướng mà Thái Sơ rời đi, lẩm bẩm nói: “Khi chúng ta còn chưa đến đó.”
“Phỏng chừng.....”
“Bên trong thế giới kia, uy danh của Địa Phủ đã lan truyền khắp nơi rồi!”
“Ong!”
Trong lòng thần châu.
Từng luồng khí u ám màu xanh lục vọt lên, hóa thành thần quang loá mắt, bắn vào chỗ sâu trong hỗn độn. Khi đám người Địa Phủ còn chưa đáp xuống Địa Tiên giới.
Thì những đóa hoa ánh sáng này đã đi trước một bước, vọt vào bên trong Địa Tiên giới và Tử Huyền giới.
Trong nháy mắt,đóa hoa ánh sáng này đi vào, đã nổ tung ra, hóa thành một mảnh sương mù, từ bầu trời rơi xuống phía dưới, thâm nhập mỗi một góc bên trong thế giới.
Phảng phất như là cổng của luyện ngục đã mở rộng, mở ra một thế giới kỳ quái .
“Đây là?”
Bên ngoài Địa Tiên giới, bên trong hỗn độn.

Thái Sơ lẳng lặng ngồi xếp bằng, hắn đang chờ đợi người Địa Phủ đến, nhưng chưa được bao lâu, hắn bỗng nhiên mở hai tròng mắt. Trên mặt là vẻ kinh ngạc thất sắc.
Hắn vung một tay ra, hư không vặn vẹo, một mảnh không gian bị hắn bắt lấy, sau khi bắt lấy nó. Hắn luyện hóa mảnh không gian này. Sau một lát. Hắn cúi đầu nhìn lại, trong lòng bàn tay hắn lại xuất hiện một đám sương mù màu màu xanh lục.
"Hành động của Địa Phủ!"
Sắc mặt Thái Sơ âm trầm, hắn nhìn sương mù trong tay, có thể nói quen thuộc đến mức không thể quen hơn được nữa, sở dĩ Địa Phủ dám đối đầu cùng toàn bộ Huyền Quang giới.
Cũng không phải là do thực lực của bọn họ có thể đàm áp toàn bộ thế giới. Dù sao thì.
Mặc dù tên chủ nhân của Địa Phủ mạnh mẽ, như hắn ta cũng không thể tránh được sự ràng buộc của Huyền Quang giới, nhiều nhất là nó cũng chỉ có thể dung nạp người có tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong mà thôi. Nếu nhiều người liên thủ thì vẫn có thể chiến thắng.
Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, thủ đoạn của chủ nhân Địa Phủ quá khủng bố. Hắn có thể đánh thức tất cả những kẻ đã ngã xuống dòng sông thời gian, gọi chúng trở về, sau đó nghe hắn sai khiến, điều này khiến cho vô số người cảm thấy da đầu tê dại.
Lịch sử của Huyền Quang giới cũng không tính là dài.
Nhưng cũng không trụ nổi, lịch sử trước đây của Huyền Quang giới chính là Thiên Diễm giới! Năm xưa bên trong Thiên Diễm giới có xuất hiện Tiên Vương, có lẽ là chủ nhân của Địa Phủ không thể hồi sinh được một người như vậy, nhưng những người có cảnh giới Trường Sinh dưới trướng Tiên Vương kia thì vô cùng nhiều.
Lịch sử của Thiên Diễm giới dài lâu, chẳng ai có thể biết đã có bao nhiêu nhân vật Trường Sinh cảnh ra đời.

Chương 590. Hành động của Địa Phủ.

Chương trước Chương sau
Chỉ cần này chủ nhân của Địa Phủ hồi sinh bảy tám người như vậy, là có thể đàm áp vô số thế giới, chẳng một ai có thể ngăn cản cho dù là hiện tại

Huyền Quang giới có đoàn kết thành một khối với nhau, cũng không ngăn cản được.
Bởi vì thứ mà bọn họ phải đối mặt gần như có thể nói là Thiên Diễm giới hùng mạnh nhất của ngày xưa, chẳng qua là không có thêm Tiên Vương tọa trấn mà thôi.
Cho đến hôm nay.
Thái Sơ lại phát hiện ra thủ đoạn này của Địa Phủ ở Địa Tiên giới.
Nội tâm của hắn không khỏi trầm đi xuống, hắn qué mắt nhìn bên trong Địa Tiên giới, lúc này vô số sinh linh Địa Tiên giới còn chưa biết mình sắp sửa đối mặt với cái gì.
Vẫn là một cảnh tượng vui sướng tự hào.
Mỗi một người đều cho rằng, thế giới của bọn họ khi đối mặt với Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới th,thì chiếm thế thượng phong tuyệt đối. Chỉ cần bọn họ không đơn phương chủ động xuất kích, thì hai thế giới còn lại tuyệt đối không dám trêu chọc bọn họ. Nhưng mà.
Điều mà bọn họ không biết chính là, bất tri bất giác đã có một chuyện vô cùng đáng sợ sắp sửa giáng xuống.
“Địa Phủ chưa đáp xuống, mà đã xuống tay với Địa Tiên giới, xem ra chẳng bao lâu nữa, bọn họ sẽ vượt giới đến đây”
Bàn tay Thái Sơ nắm chặt, sương mù trong tay bị hắn bóp thành hư vô.
Theo như hắn suy nghĩ.
Nhiệm vụ hàng đầu của hắn là ngăn cản những kẻ vượt giới chạy đến. Còn về,
Những vong linh của Địa Tiên giới sắp sửa sống lại, cũng không cần hắn phải nhọc lòng, dù sao thì Địa Tiên giới trước mắt đang ở đỉnh cao, vẫn đang còn ở trạng thái tiếp tục phát triển, chẳng sợ đụng độ với vong linh trở về, cũng không phải không có sức để ngăn cản.
Ít nhất cũng có thể chống đỡ được một đoạn thời gian.
“Chỉ mong Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối có thể đưa tay, trợ giúp Địa Tiên giới vượt qua kiếp nạn này.”
Trong lòng Thái Sơ nghĩ đến.
Dựa vào tình hình trước mắt mà xem, Địa Phủ phái ra năm người có tu vi Trường Sinh cảnh, mà đây mới chỉ là quân tiên phong, mà phía bên bọn họ chỉ có một mình hắn có tu vi Trường Sinh cảnh.
Cho dù là hắn có liều chết đánh một trận, căn bản là không thể thắng được.
Một chọi một, hắn không hề sợ.

Nhưng vấn đề là, người ta không thể nào lấy một chọi một với hắn, hơn nữa điều quan trọng là những người đó còn không thể giết chết, chẳng sợ thực lực có sự chênh lệch, nếu như cố gắng cũng có thể giết chết bọn chúng.
Trước mắt.
Ngoại trừ việc Thiên Cơ Lâu chủ ra tay ra, thì hắn không thể nghĩ ra được cách nào có thể làm cho Thiên Nguyên giới bình yên vô sự.
..... Lúc này.
Trong tộc Tần thị.
Rốt cuộc thì tộc trưởng Tần thị cũng đã trở lại.
Mới vừa bước một bước vào trong tộc, không ít trưởng lão đã nhanh chóng chạy lại đây.
“Tộc trưởng, sao rồi?”
Đại trưởng lão tộc Tần thị vội vàng hỏi. Tuy rằng.
Tần Huyền Lãng đi vào Thiên Cơ Lâu, thời gian đi qua lại cũng chẳng qua là mất một tháng, chút thời gian này còn chẳng đủ để chô bọn họ bế quan nữa là.
Nếu như là ngày xưa, chớp chớp mắt thì cũng trôi qua.
Nhưng lần này lại không giống, nguy cơ diệt tộc xoay vòng trên đỉnh đầu, mỗi người đều như sống một ngày dài bằng một năm, còn chưa nhìn thấy tộc trưởng trở về, không ai có thể yên lòng.
“Không có việc gì.”
Tần Huyền Lãng có chút tiều tụy nói, đang nói chuyện, đồng thời hắn đảo mắt nhìn vài vị trưởng lão, mấy người này, tuổi còn lớn hơn so với hắn, có một vài người, thân phận còn cao hơn so với hắn một hai cấp.
Vốn dĩ những người này không hề có vấn đề gì cả.
Nhưng nghĩ đến, khi mình rời khỏi Thiên Cơ Lâu, những lời mà Thiên Cơ Lâu chủ đã nói cho mình, hắn không thể không cẩn thận hơn một chút, lỡ đâu lại có vị trưởng lão nào đó ăn cháo đã bát, vậy thì tộc Tần thị liền sẽ hoàn toàn đi đời nhà ma.
“Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối khoan dung độ lượng nhân từ, cũng không truy cứu chuyện của Ngũ trưởng lão, tha cho tộc Tần thị chúng ta lần này, chẳng qua.....”
Tần Huyền Lãng nói, hơi dừng lại. Bên cạnh.
Trong lòng của vài vị trưởng lão căng thẳng, nhanh chóng truy hỏi: “Chẳng qua cái gì?”

“Chẳng qua, về sau tộc Tần thị, phải nghe theo mệnh lệnh của Thiên Cơ Lâu.”
Tần Huyền Lãng không hề úp úp mở mở, gọn gàng dứt khoát nói ra.
“Nghe theo mệnh lệnh của Thiên Cơ Lâu sao? ”
Mọi người đứng chung quanh, vẻ mặt cứng lại, sau khi hoàn hồn lại, tuy rằng phải thuần phục người khác, trong lòng bọn họ có chút không muốn, nhưng nghĩ đến đối phương lại là Thiên Cơ Lâu, lại tất cả đều bình thường trở lại.
Trước mặt.
Bên trong Địa Tiên giới có không biết bao nhiêu thế lực, muốn dựa vào Thiên Cơ Lâu mà còn không được. Bọn họ vừa mới mất đi lão tổ, nhưng ngay sau đó đã bám được vào đùi của Thiên Cơ Lâu chủ.
Cũng gần như là nhờ họa được phúc.
“Không ngờ rằng tộc Tần thị chúng ta còn có biến cố như vậy.”
Đại trưởng lão thổn thức nói.
Hắn nhìn Tần Huyền Lãng một cái, chậm rãi nói: “Tộc trưởng đi chuyến này, một đường không ít vất vả, nên xuống nghỉ ngơi trước đi. Thời gian tới đây, trong tộc vô cùng an ổn, không cần tộc trưởng lo lắng.”
“Không.”
Tần Huyền Lãng lắc lắc đầu, ánh mắt lướt qua mọi người dừng ở phía sau núi, nhẹ giọng nói: “Ta có một số việc muốn đi gặp chư vị lão tổ một lần!”
“Lão tổ?”
Đại trưởng lão mày nhăn lại.
Lúc này, tộc Tần thị đã không còn Chân Tiên tọa trấn, những lão tổ kia nói dễ nghe chút thì gọi là lão tổ, khó nghe một chút thì cũng giống như những trưởng lão bình thường mà thôi.
Đều có cùng cảnh giới đại đế.
Lúc này.
Có chuyện gì mà không thể nói với những người ở đây, còn phải đặc biệt chạy đi gặp lão tổ, phải biết rằng tuổi thọ của một số lão tổ cũng không còn nhiều nữa.
Mỗi một lần xuất quan thì nguy hiểm vô cùng lớn, nếu như không xử lý tốt thì có thể trực tiếp ngã xuống.

Chương 591. Sống lại?.

Chương 591:Sống lại?.

“Tộc trưởng.”

Đại trưởng lão trong tay cầm quải trượng, nhẹ giọng nói: “Thời gian trước, Địa Tiên giới hợp nhất với những thế giới khác, tuy rằng cấp bậc của thế giới đã thay đổi đến mức lệch trời.”

“Nhưng tuổi thọ của một vài lão tổ..... Cũng chẳng còn nhiều nữa.”

Trước kia.

Trong tộc Tần thị, căn cơ thâm hậu.

Dùng một số đan dược có tác dụng nghịch thiên công mệnh, giúp đỡ những lão tổ này giữ lại chút hơi tàn cuối cùng, mục đích để phòng bị lỡ đâu ngày nào đó trong tộc đã xảy ra biến cố gì.

Đến lúc đó.

Này đó tất cả lão tổ đều sẽ xuất thế, dốc hết toàn lực, chiến một trận cuối cùng, vậy thì đây cũng là một lực lượng có thể xoay chuyển chiến cuộc.

Chỉ tiếc.

Tuổi thọ của bọn họ đã hao hết rồi.

Cho dù là cấp bậc của thế giới có tăng lên, đối bọn họ mà nói, thì vẫn như muối bỏ biển, trừ phi toàn bộ Địa Tiên giới lại tăng thêm một cấp bậc.

Đến lúc đó.

Bọn họ mới có thể không lo không sầu về sau này. Trước mắt.

Tộc trưởng chạy đến tìm bọn họ, nói không chừng chỉ cần một hồi nói chuyện, là có thể tiễn vài lão tổ lên đường mất thôi.

Cái cục diện này không phải là cảnh tượng mà đại trưởng lão muốn nhìn thấy. Dù gì thì mới mất đi một lão tổ tông, lại đưa tiễn thêm vài lão tổ, thì tộc Tần thị xem như tự hủy đi căn cơ của mình.

“Đại trưởng lão yên tâm.”

Tần Huyền Lãng hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Trong lòng ta hiểu rõ.”

Hắn chỉ muốn nghiệm chứng một số lão tổ kia, rốt cuộc thì có vấn đề hay không, nếu như không có vấn đề, thì là tốt nhất, nếu là có vấn đề thì.

Chỉ có thể nhanh chóng giải quyết.

Để càng lâu, thì càng bất lợi đối với tộc Tần thị. Vừa dứt lời.

Tần Huyền Lãng xoay người đi về hướng sau núi. Nhưng bước chân của hắn còn chưa chạm đất.

“Ầm ầm!”
Một tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền đến, gây chấn động chu vi mấy chục vạn dặm chung quanh, từng luồn khí tức khủng bố, phóng lên tận trời cao, đánh tan những đám mây ở phía chân trời.
Giống như những ngọn núi lửa đang phun trào, uy năng khủng bố khuếch tan ra như thủy triều. Trong khoảnh khắc.
Càng quét toàn bộ tộc Tần thị.
Không biết bao nhiêu tộc nhân chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị nổ tung thành một mảnh huyết nhục.
“Đại đế!”
Không ít trưởng lão tộc Tần thị hoảng sợ thất sắc.
Vị đại đế kia không hề thu liễm, mà phóng thích ra khí tức của bản thân mình, cho dù là Thánh Nhân căn bản cũng không thể ngăn cản được, thì đừng nói chi đến những người mà tu vi chưa đạt đến mức Thánh Nhân.
Chỉ với đám khí thế này xuất hiện. Có thể nói.
Trực tiếp tiêu diệt chiến lực tầng thấp nhất của tộc Tần thị. Cũng may là.
Thời khắc mấu chốt.
Hộ sơn đại trận của tộc Tần thị được kích hoạt, giúp triệt tiêu bớt đi hơn phân nửa uy thế, nhưng dù cho có là như thế, cũng làm tộc Tần thị bị tổn thất thật lớn.
“Có chuyện gì?”
“Đã xảy ra chuyện gì?”
“Vì sao lại xuất hiện uy thế cấp Đại Đế chứ?”
Trong tộc Tần thị, sắc mặt không ít trưởng lão đại biến, tất cả đều quay đầu nhìn về hướng khí tức kia khuếch tán ra, chờ đến khi bọn họ xác định được vị trí chuẩn xác.
Mỗi người đều hít ngược vào một hơi khí lạnh. Sau núi!
Nơi đó chính là cấm địa của tộc Tần thị của bọn họ, trong đó không ít đang lão tổ đang bế quan, chẳng lẽ là một vị lão tổ nào đó phát cuồng, xuống tay với hậu nhân nhà mình sao?
“Gừ!”
Một tiếng gào không giống tiếng người vọng đến. Khiến cho tim gan phèo phổi của người ta run rẩy dữ dội.
Phảng phất là một hung ma thái cổ xuất thế, cùng với một tiếng gầm rú, thì từ phía sau núi phun trào ra âm khí nồng đậm đến mức tận cùng.

Toàn bộ tổ địa của tộc Tần thị phảng phất như trở thành địa ngục chốn nhân gian.
Trong âm khí màu xám tro bao phủ đầy trời, mấy cột sáng màu xanh lục u ám phóng lên cao, xuyên thủng chín tầng trời mây, sáng lạn rực rỡ, quét khắp thiên hạ.
"Ầm!"
Lại là một tiếng vang lớn.
Sau núi.
Một số ngọn núi lớn vỡ ra, trong đống đất đá bay đầy trời ấy, những bóng người hùng vĩ lần lượt đi ra, cả người bọn họ đều là quần áo rách nát, xuất hiện giữa không gian thực tế và hư ảo, thoạt nhìn khủng bố đến cực điểm.
Bị sương mù đậm đặc bao vây lấy, kinh hồn táng đảm. Mọi người đều sợ hãi.
Loại uy áp này quá mức với khủng bố, hơn nữa mỗi một tộc nhân của Tần thị đều cảm thấy có chút quen thuộc.
"Đây là....."
Tất cả những trưởng lão của tộc Tần thị đều sợ đến ngây người, bọn họ nhìn thấy một bóng người trong số đó, phảng phất như nhớ lại nhứ gì đó, cả kinh kêu lên. Trong những năm tháng lịch sử xa xưa.
Trong tộc Tần thị xuất hiện không ít đại đế, trong đó Lục tổ cũng được coi như là một người xuất sắc, ở Có thể nói là hắn là người tiếp cận với cảnh giới Chân Tiên gần nhất chỉ sau lão tổ tông.
Chỉ tiếc.
Hắn không đủ may mắn, mãi cho đến khi chết đi cũng không có thể đột phá. Không thể không nói.
Chuyện này trở thành một nỗi tiếc nuối của tộc Tần thị, nếu như không thì trong tộc Tần thị bây giờ chi ít cũng còn có một Chân Tiên tọa trấn.
"Lục tổ chẳng phải là đã mất được ngàn vạn năm sao, sao hắn lại có thể sống lại được chứ?"
Không ít trưởng lão trong tộc Tần thị vô cùng ngạc nhiên.
Ở nơi xa kia, bóng người hùng vĩ đứng sừng sững ở trên mặt đất, ánh mắt bức người, khí huyết ngập trời, trong tay hắn còn nắm lấy một bóng người gầy ốm.
Người bị nắm lấy kia cũng là một vị lão tổ, tuy rằng hắn vẫn còn sống, nhưng thực lực toàn thân đều đã bị phong bế, dường như là Lục tổ chỉ cần dùng chút sức, thì lập tức có thể bóp chết hắn.

Vốn dĩ.
Hai người đều là đại đế, thì sự chênh lệch sẽ không lớn như vậy. Nhưng mà. Thực lực của vị Lục tổ kia quá mạnh, lúc sinh thời, hắn không có đối thủ trong những người đồng cấp, hiện tại sống lại trở về, dường như có được thực lực mạnh nhất vào lúc sinh thời.

Chương 592. Chấp mê bất ngộ.

Trái lại, người bị hắn nắm ở trong tay, lại như gần đất xa trời, kể cả hắn có là đại đế thì cũng khó có thể phát huy hết được thực lực toàn thân.
Mà điều quan trọng là.
Chẳng một ai trong tộc Tần thị có thể nghĩ đến, có một vị lão tổ đột nhiên sống lại, còn ra tay với tộc nhân của mình nữa chứ? Đột nhiên lại bị trấn áp chỉ bằng một chiêu, thì cũng là hợp tình hợp lý.
"Tại sao lại như vậy?"
Tần Huyền Lãng cảm giác đầu óc mình có chút hỗn loạn.
Tiền bối đúng thật là đã nhắc nhở hắn, phải cẩn thận với lão tổ trong tộc, nhưng hắn tính tới tinh lui mà chẳng tính được, người mà tiền bối nói là những lão tổ đã quy tiên này!
Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, ngay cả hắn cũng bị đánh cho trở tay không kịp.
"Tất cả mọi người cùng nhau ra tay, trấn áp Lục tổ trước, cứu Thập Thất tổ ra đã!"
Không có thời gian để suy nghĩ nhiều.
Tần Huyền Lãng nhanh chóng mở miệng nói. Hắn còn chưa có nói xong.
Động tĩnh lớn hơn nữa truyền đến, phía sau núi lại là những phần mộ nổ tung, những nhân vật cổ xưa bước ra từ trong đó, trong đó có Đại Đế, có Chuẩn Đế, có Đại Thánh, thậm chí là cả Thánh Nhân Vương.
Những người này quá nhiều.
Trong những năm tháng lịch sử dài dằng dặc, không biết là trong tộc Tần thị đã ra xuất hiện biết bao nhiêu là người kinh tài tuyệt diễm, những người này đặt nền móng cho căn cơ của tộc Tần thị.
Nhưng chẳng ai có thể ngờ rằng, hôm nay họ sẽ trở thành chướng ngại lớn nhất trong vận mệnh của tộc Tần thị! Ngày xưa.
Cho dù là tộc Tần thị, hay là những tế lực cường đại khác, phàm là trong tộc hoặc là trong tông môn có trưởng lão chết đi, tất nhiên đều sẽ được mai

táng ở trong tộc.
Bởi vì.
Nếu như mai táng ở ngoài, thì chẳng có ai có thể bảo đảm rằng liệu có bị người ta dòm ngó hay không, dù gì thì thi hài của Thánh Nhân cũng là bảo vật, thân thể của Đại Đế có thể nói là toàn thân đều quý giá.
Ngoại trừ điều này ra, còn có vô số vật chôn theo cùng.
Nếu có thể đào được lên, thì phát tài là không hề khó.
Vì tránh cho những chuyện này phát sinh, rất nhiều thế lực đều sẽ không mai táng trưởng bối của họ ở bên ngoài, nhưng cũng chính vì hành động này đã khiến vô số người bị đánh một cái trở tay không kịp..
Tần Huyền Lãng tiến lên trước một bước, hư không nổ tung, hắn quát thầm.
Giọng hắn như tiếng của một quả chuông lớn.
Chấn động vạn dặm đất trời chung quanh, hắn muốn dựa vào âm thanh này để thức tỉnh Lục tổ, Lục tổ chết đi nay lại sống lại, điều này đối với tộc Tần thị mà nói, là một chuyện tốt.
Nhưng nếu như cứ để cho hắn tiếp tực tùy ý làm bậy, vậy thì đối với tộc Tần thị mà nói, đây chính là một tai nạn.
"Tộc nhân đời sau của tộc Tần thị sao?"
Bóng người màu đen kia ngẩng đầu lên, thân hình của hắn hùng vĩ, một tay bắt lấy một vị Đại Đế, tay còn lại để ra sau người, cả người bừng lên sát khí ngập trời.
Giống như một ma chủ.
Một đôi mắt màu xanh lục nhìn về hướng này, một đôi mắt vô cùng u ám, đáng sợ.
Đặc biệt là sau khi hắn mở miệng đã khiến cho da đầu của vô số người tê dại, Lục tổ này vẫn biết suy nghĩ! Ít nhất.
Hắn nhận ra những người ở đây đều là hậu nhân của Tần thị. Một khi đã như vậy.
Vì sao hắn còn muốn ra tay?
"Lục tổ, ngài sao vậy? Thập Thất tổ cũng là hậu nhân của ngài mà!"
Một trưởng lão của tộc Tần thị, la lớn.
"Không thành tiên, thì chỉ chung một nấm mồ, hôm nay ta trở về là để dẫn dắt ngươi bước lên còn đường trường sinh, chỉ có Địa Phủ mới là chốn quay về của vạn linh!"
Bóng người màu đen phát ra giọng nói trầm thấp, một đôi mắt quét qua hư không, chẳng có một ai dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy.

“Lục tổ, bây giờ người đã là người của Địa Phủ rồi sao?”
Tần Huyền Lãng tiến lên trước một bước, khí tức cả người bốc lên, như một vầng mặt trời từ từ dâng lên, bắn ra hàng tỉ hoa ánh sáng, chiếu khắp chín phương trời mười phương đất.
Thấp thoáng đang.
Đối kháng cùng Lục tổ.
Hắn đã biết được tin tức về Địa Phủ từ trong miệng của Thiên Cơ Lâu chủ rồi, bởi vậy cũng không kinh ngạc bao nhiêu khi Lục tổ nói ra hai chữ ‘Địa Phủ’.
Thứ duy nhất khiến hắn kinh ngạc chính là, Địa Phủ tới quá nhanh! Nhanh đến nổi mà hắn căn bản chưa kịp phản ứng.
“Địa Phủ của Minh đế sao?”
Những trưởng lão khác, nhíu mày nói.
“Cũng không phải.”
Tần Huyền Lãng lắc đầu, trầm giọng nói: “Là Địa Phủ ở thế giới khác, đây là một thế lực khủng bố, theo như lời của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối thì cho dù là tất cả mọi người ở Địa Tiên giới đoàn kết lại, căn bản cũng không phải đối thủ của Địa Phủ!”
“Này.....”
Sắc mặt của không ít trưởng lão đột nhiên biến đổi.
Địa Tiên giới đã được coi như là không yếu, mà hôm nay tộc trưởng lại nói, tmọi người ở Địa Tiên giới đoàn kết lại, căn bản cũng không phải đối thủ của Địa Phủ.
Thì Địa Phủ kia phải đáng sợ đến như thế nào? Đặc biệt là.
Điều này còn do Thiên Cơ Lâu chủ nói, nếu như vậy thì cũng không cần suy nghĩ nhiều về tính chính xác của chuyện này.
Bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu chủ' hiện nay đại diện cho quyền uy. Chẳng có bất kỳ kẻ nào dám can đảm nghi ngờ.
“Không sai.”
Lục tổ gật đầu, hắn nhìn vào phía bầu trời phương xa, trong con ngươi màu xanh lục u tối kia tràn đầy thứ sắc màu cuồng nhiệt, nhẹ giọng nói: “Địa Phủ sắp đến này giới, nếu như hậu nhân các người không thần phục, thì chỉ còn con đường chết mà thôi!”
“Hôm nay ta sống lại trở về đây, là để dẫn dắt các ngươi bước lên con đường vĩnh sinh!”
“Quả nhiên đã tới rồi sao?”

Tần Huyền Lãng không chút kinh hoảng, hắn lạnh lùng nói: "Chỉ sợ, lúc này đây, Địa Phủ có đến mà không có về!"
Bên trong Địa Tiên giới không được Thiên Cơ Lâu tọa trấn, nhưng hiện giờ các thế giới đã hợp nhất, Địa Tiên giới cùng Thiên Nguyên giới cũng chẳng hề có bất kỳ điều gì khác nhau, nếu thật là Địa Phủ đáp xuống.
Chỉ dựa vào hành động của ngày hôm nay mà xem.
Bọn họ nhất định là không thể im hơi lặng tiếng, một khi gióng trống khua chiêng động thủ, đến lúc đó Thiên Cơ Lâu chủ ra tay, chỉ sợ là Địa Phủ sẽ phải ăn không hết mà gói đem về.
"Chư thiên vạn giới, diện tích vô cùng rộng lớn, ánh mắt của ngươi quá thiển cận."
Lục tổ tiến về phía trước, ngón tay của hắn hơi hơi dùng sức, Đại Đế trong tay hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, đủ khiến cho da đầu người ta tê dại.
Ánh mắt hắn dừng lại trên người Tần Huyền Lãng, phảng phất như có hai ngọn núi khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đè ép cho hư không nơi này trở nên vặn vẹo.
"Tất cả mọi người không đi cùng ta, đây là một quyết định sai lầm."

Chương 593. Chấp mê bất ngộ. (2)

Chương trước Chương sau

"Lục tổ không ngại rửa mắt mong chờ!"
Tiếng nói vừa dứt.
Lần thứ hai Tần Huyền Lãng tiến lên trước một bước, thân thể của hắn rực rỡ, một khí phách cái thế quét qua hàng tỉ dặm chung quanh đây, ầm vang một tiếng, trời sụp đất lở, hắn trực tiếp xông đến.
Mà sau lưng hắn.
Trong tộc Tần thị, có không ít trưởng lão cũng lựa chọn ra tay, mỗi một người đều chọn những mục tiêu không giống nhau, nhưng tất cả mục tiêu đều là những sinh linh phục sinh.
Những người này trầm luân Địa Phủ, đã không được coi là sinh linh còn sống. Mặc dù.
Bọn họ còn có ký ức lúc sinh thời, nhưng tâm trí cũng đã bị Địa Phủ đồng hóa, biến thành không nhận thân thích, lạnh nhạt vô tình, nếu không khống chế bọn họ, chỉ sợ tiếp theo đây, toàn bộ tộc Tần thị đều sẽ hóa thành địa ngục chốn trần gian.

“Ầm ầm ầm!”
Trong lòng tộc Tần thị nổ ra một trận đại chiến kinh thiên.
Các loại pháp tắc đan xen lẫn nhau, có thể dập nát Chuẩn Đế, cho dù là Đại Đế cũng không dám đối đầu trực diện, nếu như trận chiến này mà diễn ra ở bên ngoài, phỏng chừng có thể khiến cho cả vũ trụ khiếp sợ.
“Chấp mê bất ngộ!”
Lục tổ hừ lạnh một tiếng, vừa nói đã hành động, càng quét hư không, khiến cho vạn đạo pháp tắc vỡ nát, chỉ có duy nhất Đạo và Lý của hắn là bùng nổ, hóa thành sao trời thuở Hồng Hoang, đánh về phía trước, đánh về hướng Tần Huyền Lãng.
“Ầm!”
Trời sụp đất nứt.
Một con thần điểu màu đỏ khổng lồ bay tới, đó là một con Chu Tước, từng là sinh linh trong lịch sử của Địa Tiên giới, mà nay đã tuyệt tích, hôm nay nó lại xuất thế, chiếu sáng tất cả mọi vật.
Hai cánh Chu Tước vươn dài, vắt ngang vạn dặm, cản lại tất cả những đòn công kích của Lục tổ. Rồi sau đó.
Hóa thành một thanh trường kiếm, xoay một vòng trên không trung, sau đó rơi vào tay Tần Huyền Lãng.
Tần Huyền Lãng cầm trường kiếm trong tay, nó sắt bén đến nỗi có thể chém đứt chư thiên, muôn vàn sao trời đều đang rơi xuống, vạn vực đều đang chấn động, chém gần hết không ít sinh linh vừa mới sống lại của tộc Tần thị, gần như không còn một ai.
Nhưng mà.
Những sinh linh đó đều không phải là Đại Đế, nhưng những sinh linh kia chân trước mới bị chém thành bụi phấn, chân sau thì tất cả đều sống lại, gần như là có một thân thể bất tử vậy.
“Ừ?”
Nhìn thấy cảnh tượng như vậy.
Tần Huyền Lãng chau mày.
Giết không chết?
Đây là thủ đoạn gì của Địa Phủ, tại sao lại quỷ dị như vậy?
Nếu như giết không chết, vậy thì trận chiến này, nếu như ở trong tộc, đám người còn sống sờ sờ như bọn họ đây, há chẳng phải là tự chui đầu vào rọ rồi sao.

Tuy là tổ địa tộc của Tần thị không nhỏ, nhưng cũng không đủ để chống đỡ được nhiều vị Đại Đế giao thủ, hơn nữa bọn họ còn không thể chiến đấu một cách không gò bó, căn bản là không thể nào liều mạng được với đám người Lục tổ.
Nếu như buông tay đầu hàng, có lẽ đám người Lục tổ sẽ bình yên vô sự, mà e là tộc Tần thị coi như xong đời.
“Ta đã nói với các ngươi từ trước, Địa Phủ mới là cõi đi về vĩnh hằng, những người chết mà sống lại này đã có được sự trường sinh. Bất kể là ngươi có sử dụng thủ đoạn gì, thì cũng đều không làm nên trò trống gì trên người bọn họ.”
Lục tổ lắc đầu, trong lời nói mang theo một chút trào phúng. Giống như đang nhìn một con sâu cái kiến, liều mạng giãy giụa.
“Chư vị trưởng lão, khởi động hộ sơn đại trận, quét hết đám người này ra khỏi sân nhà, miễn cho chúng làm hại đến tộc nhân chúng ta!”
Tần Huyền Lãng hét lớn.
Lúc này.
Không phải do hắn suy nghĩ quá nhiều.
Nếu không tiễn những người này ra ngoài, tộc Tần thị sẽ xong đời, đánh không lại, giết không chết, cục diện quả thực vô cùng nan giải, chỉ có thể đuổi bọn chúng ra ngoài, đám người mình dựa vào trận pháp cấp Chân Tiên, còn có thể kéo dài được chút hơi tàn.
Nhưng suy nghĩ này vừa xuất hiện.
Trên người Tần Huyền Lãng lại đổ một tầng mồ hôi lạnh.
Lão tổ nhà mình cũng đã ngã xuống, mà hắn ta lại là Chân Tiên cảnh, có khi nào hắn cũng sống lại trở về không, nếu như hắn đuổi giết đến tộc Tần thị.
Vậy thì bọn họ hoàn toàn hết đường sống rồi..
Trên Địa Tiên giới, thời điểm khi toàn bộ thế giới đều chìm vào trong chiến loạn.
Thiên Nguyên giới.
Dưới mặt ngoài bình tĩnh cũng đang âm thầm kích động. Đại Hoang thành vẫn phồn hoa như cũ.
Nơi này gần như sắp trở thành trung tâm của Thiên Nguyên giới, trong chu vi mấy chục vạn dặm, dân cư đông đúc, mà còn có xu thế tràn ra bên ngoài.
Dù sao thì.
Nơi này thật sự là quá an toàn.

Bất kể là tu luyện giả hay là người thường đều có có xu hướng muốn cư trú chung quanh Đại Hoang thành.
Mà trong miệng của một số người thường, thì câu cửa miệng của họ là: "Vạn dặm trời cao, một tòa tiên đảo, tiên nhân ngự trên đảo". Mà tiên đảo kia có tên là Đại Hoang thành.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Không ít người đang xếp hàng chờ để đi vào trong Thiên Cơ Lâu mua tin tức. Có rất nhiều người chờ đợi mà lòng nóng như lửa đốt.
"Phù!"
Trong Đại Hoang thành.
Sương mù màu xám tro phun trào mãnh liệt, che trời lấp đất, một bóng người màu đen, thân thể siêu vẹo, trong con ngươi là màu xanh lục quỷ dị, già khọm nhìn không ra hình ra dáng, chậm rãi ngưng tụ thành trên bầu trời.
Đứng phía sau hắn còn có một người, giống như một Quỷ Vương đứng sừng sững trên bầu trời.
Chẳng biết là hai người kia đã xuất hiện tự bao giờ, lại càng không biết họ đã đến đây như thế nào, cứ như vậy mà đột ngột xuất hiện trên bầu trời của Đại Hoang thành, nhìn xuống muôn vạn chúng sinh phía dưới.
Trong giây lát toàn bộ Đại Hoang thành đều bị vây kín.
Hai bóng người giống như ma thần, tản ra uy thế ngập trời, khiến cho rất nhiều người bị kích đông, nơm nớp lo sợ, không biết phải làm sao để thích ứng với luồng khí tức đậm đặc kia.
Mỗi người đều nhìn thấy được hai bóng người đội trời đạp đất kia.
"Người kia là ai? Không biết đây là Đại Hoang thành sao?"
Một vị Thánh Nhân ngẩng đầu nhìn lên không trung, nhíu mày nói.
Tuy rằng hai người này cường đại, nhưng những người trong Đại Hoang thành cũng chẳng tỏ ra quá mức lo lắng, dù sao thì từ trước kia cho đến bây giờ, từ trước nay chẳng có kẻ nào dám can đảm gây chuyện trogn Đại Hoang thành.
Phàm là kẻ dám làm như thế, toàn bộ đề đã ngã xuống. Chẳng có ai là ngoại lệ.

Chương 594. Địa Phủ sao?

Chương trước Chương sau

"Chắc là sinh linh của những thế giới khác, khí tức này rất xa lạ, có chút giống với Địa Phủ của Địa Tiên giới, lẽ nào lại là Minh đế ngóc đầu trở lại

sao?”
Có người nhẹ giọng nói.
“A!”
Một Yêu tộc cười lạnh một tiếng, lạnh giọng nói: “Mặc dù là Minh đế có chạy đến đây, cũng không dám làm càn như vậy, hai người kia ngông cuồng như thế, chỉ sợ sắp chọc giận Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối.”
Trên bầu trời.
Tóc tai ủa lão tổ tộc Tần thị rối tung, một đôi mắt đảo qua hư không, trong mắt mang theo vài phần cảm giác không thể tưởng tượng.
Hắn rõ ràng nhớ kỹ, bản thân hắn đã bị bị Thiên Cơ Lâu chủ giết chết. Mà hiện giờ.
Lại có thể sống lại trở về.
“Ở phía sau hắn còn có thêm một tộc nhân của Tần thị nữa, không phải Ngũ trưởng lão lúc trước thì còn là ai nữa?”
“Địa Phủ sao?”
Lão tổ tộc Tần thị nhanh chóng hiểu ra đầu đuôi mọi chuyện, trong đầu hắn xuất hiện một ấn ký không thuộc về hắn. Mà ấn ký này chính là nguyên nhân mấu chốt khiến cho hắn sống lại trở về.
Chỉ cần ấn ký không bị phá vỡ, thì hắn có thể trường sinh cùng thời gian.
Có thể nói.
Cảnh giới mà hắn tha thiết ước mơ, lúc sinh thời chưa đạt được. Mà sau khi chết lại thành công có được nó, thậm chí đã tiến thêm một bước, hắn đã trở thành người có tấm thân bất tử!
Sau khi có được ấn ký mà Địa Phủ trao cho hắn. Đồng thời.
Hắn còn hiểu biết thêm một chút về Địa Phủ. Đúng thật sự là như hắn nghĩ, trong chư thiên vạn giới, Địa Phủ chắc chắn có thể được xem như là nhân tài kiệt xuất, chẳng một cái có thể đối đầu với nó được.
Cho dù là Thiên Cơ Lâu chủ cũng không được.
Nếu là trước đây, nếu mình sống lại trở về, đầu tiên khi nhìn thấy Thiên Cơ Lâu, tuyệt đối là sẽ chạy được bao xa thì chạy, miễn cho lại bị Thiên Cơ Lâu chủ chụp chết.
Nhưng hiện tại.
Tình huống đã không giống vậy.
Hắn đã có được tấm thân bất tử, thì hắn còn sợ cái gì nữa?
Thiên Cơ Lâu chủ đúng là mạnh thật, chẳng lẽ lại có thể chụp chết mình thêm một lần nữa sao? Giờ phút này.

Đứng sau lưng lão tổ tộc Tần thị, Ngũ trưởng lão đang quan sát bàn tay của mình, phải mất một lúc lâu mới miễn cưỡng kìm chế lại cảm xúc kích động của mình.
Sống!
Mình sống lại rồi!
Sau khi chết đi rồi sống lại, không chỉ có thực lực không hề bị hư hao, ngược lại còn tiến thêm một bước.
Khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười lạnh, lạnh lùng nhìn lướt qua Thiên Cơ Lâu phía dưới, rồi sau đó nhìn về phía Địa Tiên giới, lẩm bẩm nói: "Lão phu đã hồi sinh trở về, đương nhiên phải kiến cho tộc Tần thị phải trả một cái giá rất đắt cho tất cả những gì đã qua!"
Lúc trước bản thân mình chết như thế nào.
Đương nhiên là cũng sẽ khiến cho Tần Huyền Lãng cũng phải chết một lần như thế. Thậm chí.
Hắn còn nghĩ tới, đợi sau khi mình cùng lão tổ huỷ diệt Thiên Cơ Lâu, sau đó sẽ giết về Địa Tiên giới, ánh mắt khiếp sợ cũng những sinh linh Địa Tiên giới khi nhìn thấy mình!
Đặc biệt là người của tộc Tần thị.
Các ngươi nhìn thấy ta và lão tổ sống lại, phải chẳng là vô cùng kinh ngạc?
"Thiên Cơ Lâu chủ, ngày tàn của ngươi tới rồi!"
Lão tổ tộc Tần thị không thèm nói lời vô nghĩa, trực tiếp bước một bước về phía trước, uy áp khủng bố dâng trào như thủy triều, càng quét hàng tỉ dặm chung quanh đây, khiến cho toàn bộ đất đai sụp đổ.
Trong Đại Hoang thành, vô số phù hiệu phóng lên cao. Điên cuồng tỏa sáng trên hư không trung.
o.....
Phảng phất như một giây tiếp theo, sẽ tan thành mây khói vậy.
"Khí tức này!"
Trong nháy mắt khi lão tổ tộc Tần thị động thủ. Sắc mặt của vô số người đại biến.
Lúc trước.
Khi Địa Tiên giới khai chiến với Thiên Nguyên giới, không ít tu luyện giả cường đại đã đích thân tham chiến, bọn họ chẳng hề xa lạ gì với khí tức này.
Đó là khí tức của lão tổ tộc Tần thị.
Mà lão tổ của Tần thị chính là một cường giả cấp Chân Tiên.

“Chẳng phải là hắn đã chết rồi sao?”
“Tại sao lại sống lại?”
Có người thất thanh nói.
Điều này không khỏi là quá sức tưởng tượng, một kẻ đã được đồn là chết từ lâu rồ, hôm nay lần thứ hai sống dậy, mỗi một người đều khiếp sợ vô cùng, không thể tin vào sự thật này.
“Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, chưa giết hắn sao?”
.....
Suy nghĩ này xuất hiện đầu tiên trong đầu của tất cả mọi người, nhưng ngay sau đó đã bị bọn họ bác bỏ, chuyện này căn bản là không thể có. Sự thật về hồn bài của lão tổ tộc Tần thị bị vỡ vụn đã được lan truyền ra từ trong tộc Tần thị.
Không thể nào là giả được.
Như lão tổ của tộc Tần thị giả đã chết rồi.
Thì hôm nay lần thứ hai hắn sống lại, trong chuyện này đã có chút huyền bí.
Có lẽ.
Sự thật cũng không phải như mọi người nhìn thấy.
.....
“Tính sai rồi.”
Trong Thiên Cơ Lâu, Lý vân ngồi dậy, từng bước một đi đến trước Thiên Cơ Lâu, nhìn lên vòm trời, đang hai kẻ đang muốn ra tay với Thiên Cơ Lâu, hơi hơi nhíu nhíu mày.
Vào thời điểm đánh chết lão tổ tộc Tần thị, mình còn không biết có Địa Phủ ở dị giới sẽ vượt giới mà đến. Cho nên.
Lúc ấy cũng không có đánh tan thần hồn của lão tổ tộc Tần thị, mà chỉ tiện tay giết chết hắn mà thôi, bây giờ xem ra, mình chưa diệt có tận gốc, ngược lại lại để lại cho mình một rắc rối nho nhỏ.
“Cũng vậy.”
“Trước đây có thể giết ngươi một lần, hôm nay lại giết thêm ngươi một lần vậy.”
Lý vân nhẹ giọng nói.
Giọng nói không lớn, nhưng lại vang vọng khắp Đại Hoang thành, mỗi người đều nghe được những lời nói này.
Những lời này rất thản nhiên, chẳng hề có chút khói lửa nào, nhưng lại khiến cho mọi người cảm thấy căng thẳng trong lòng, bọn họ cảm nhận được sát ý khủng bố đang điên cuồng dâng trào.

Phảng phất như cơn thịnh nộ của ông trời, khiến cho lòng người sinh ra kính sợ. Nhưng thật ra.
Lão tổ tộc Tần thị và Ngũ trưởng lão tộc Tần thị không hề hoảng hốt, bản thân họ đã trở thành tấm thân bất tử, chẳng lẽ Thiên Cơ Lâu chủ còn có thể giết được mình sao?
Cho dù thực lực của hắn có mạnh đến đâu, hẳn là không thể sánh bằng Địa Phủ ở thời kỳ đỉnh cao được chứ?

Chương 595. Chỉ chết có hai người thôi.

"Leng keng!"
Một ánh kiếm quang màu đỏ như máu bắn ra từ bên trong Thiên Cơ Lâu, khiến cho toàn bộ bầu trời đều bị nhuộm thành một sắc đỏ thắm, phảng phất giây tiếp theo sẽ tươm ra máu tươi.
Tất cả mọi người dường như nghe được âm thanh của quỷ khóc thần gào. Giống như cánh cửa địa ngục đang được mở ra.
Trong nháy mắt khi kiếm quang chém ra, tiếng gó gào rít giận dữ, sóng thần dâng tận trời, có vô số thi thể hiện lên, cho dù là thần ma cũng phải ngã xuống dưới lưỡi kiếm này.
Đây là một chiêu kiếm còn mạnh mẽ sắt bén hơn cả của đám người Địa Phủ, vượt qua tận cùng của thời gian. Không ai có thể đối đầu trực diện với nó.
Cho dù là lão tổ tộc Tần thị và Ngũ trưởng lão đều cầm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt, trong nội tâm đang bồn chồn, bản thân họ có tấm thân bất tử, nhưng nếu đụng phải một kiếm này, thật sự có thể ngăn cản được sao?
Thời gian không cho phép bọn hắn kịp suy nghĩ quá nhiều. Trong nháy mắt khi suy nghĩ đó xuất hiện.
Kiếm quang xuyên thấu trời chém đến.
"Oanh!"
Một tiếng nổ thật lớn vang vọng ra, trời sụp đất nứt, khiến cho cả Đại Hoang thành đều phải rung lắc, cùng với đó là âm thanh thét gào kiến cho da đầu người ta tê dại.
Thật lâu sau đó.

Đất trời khôi phục lại màu sắc vốn có
Mà hai kẻ vừa mới hồi sinh của tộc Tần thị từ đây biến mất không còn chút dấu vết, phảng phất như tất cả những việc vừa mới xảy ra chỉ là ảo giác mà thôi, khiến cho mọi người cảm thấy như đây chỉ là một giấc mộng.
Chỉ trận pháp đang được kích hoạt, không ngừng nhắc nhở mọi người, tất cả những việc vừa mới xảy ra đều là thật sự.
Bọn họ tận mắt nhìn thấy một vị vô thượng Chân Tiên và cả một vị Đại Đế, đều bị Thiên Cơ Lâu chủ hủy diệt chỉ trong một cái phất tay.
"Trận pháp của Đại Hoang thành có chút yếu."
Lý Vân thu bàn tay về, ngẩng đầu nhìn vòm trời, lẩm bẩm nói.
Đây là trận pháp mà trước đây hắn bày bố, có thể trấn sát một vị Đại Đế, nhưng cấp bậc của thế giới đã tăng lên, Đại Đế đã không còn là số một, phỏng chừng trận pháp này chẳng còn dùng được bao lâu nữa, Chân Tiên cũng không còn là nhân vật đứng đầu nữa.
Nếu như không thăng cấp trận pháp này lên. Chỉ sợ.
Về sau Đại Hoang thành sẽ mặc cho người ta xoay vòng.
Hắn không hề muốn nhìn thấy cái loại cục diện kia.
.....
Vào thời điểm, Lý Vân giết chết lão tổ tộc Tần thị, toàn bộ Thiên Nguyên giới đều như được hồi sinh một lần nữa, vô số những nhân vật đã chết đi đều bắt đầu bò ra từ trong mộ phần.
Cách Hoang thành trăm vạn.
Bên trong một dãy núi cổ xưa, hoàng tàn, quạnh quẽ, một kẻ cả người lượn lờ âm khí đứng trên bầu trời, khí tức của hắn rét lạnh, con ngươi hé mở.
Nhìn khắp núi non cây cỏ một hồi, lẩm bẩm nói: "Ta lại sống lại sao?"
"Hình như là truyền thừa ta lưu lại cũng đã tìm được người có duyên rồi."
..... Trong tộc Kim Ô.
Vô số Đại Đế hồi sinh trở về, những người này giống như những yêu thần thượng cổ, Thái Dương Chân Hỏa biến thành màu sắc đen nhánh, đốt nóng hư không, khiến cho không gian trở nên vặn vẹo.
Kim Ô lão tổ thực tỉnh sau khi bế quan, nhìn taatsr cả mọi chuyện đang diễn ra trước mặt, cảm thấy da đầu tê dại. Không lâu trước đây.
Bản thân mình đã nhận được tin tức, nghe nói ở trong Đại Hoang thành đã xuất hiện những người chết đi bỗng nhiên sống dậy trở về. Lúc này mới được bao lâu chứ?

Vài vị lão tổ của nhà mình cũng đều sống lại hết rồi! Trò đùa này có chút quá trớn rồi!
Hắn thậm chí còn nhìn thấy được lão tổ đã luyện chế Chuông Yêu Hoàng trong đám người kia, đây chính là người đã kiến tạo ra tộc Kim Ô, hiện giờ lại giống như là một thây ma.
Trong ánh mắt của hắn khi nhìn về phía tộc nhân của mình cực kỳ lạnh nhạt, thậm chí còn mang theo sát ý không hề che giấu. Thậm chí.
Ngay cả Chuông Yêu Hoàng cũng không vui mừng khi gặp lại chủ nhân, ngược lại phát ra một loạt âm thanh ong ong, cảnh báo cho toàn bộ tộc Kim Ô, nó có thể phân biệt được vị chủ nhân này của mình đã không còn là người của ngày xưa nữa rồi.
"Rầm."
Kim Ô lão tổ nuốt một ngụm nước bọt, âm thầm nhanh chóng truyền âm thông báo với tộc tộc trưởng Kim Ô nói: "Ngươi lập tức chạy đến Thiên Cơ Lâu, hỏi Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, có chuyện gì xảy ra với tộc Kim Ô chúng ta vậy?"
"Vì sao những lão tổ đã chết đi, hôm nay sao lại đột nhiên hồi sinh!"
"Vãn bối sẽ lập tức đến Thiên Cơ Lâu!"
Tộc trưởng Kim Ô nhanh chóng nói.
Tiếng nói vừa dứt.
Hắn hóa thành một tia ánh sáng màu vàng kim, phóng lên cao, bay về hướng Thiên Cơ Lâu, chân trước hắn vừa mới rời đi, chân sau còn chưa tròn thời gian của một lần hô hấp.
Trong tổ địa của tộc Kim Ô, uy năng khủng bố bùng lên.
Đó là mấy vị Đại Đế đang giao thủ với nhau, thêm vào đó là những âm thanh gào rống đinh tai nhức óc, phảng phất như toàn bộ vòm trời đều bị đánh nổ tung, cực kỳ khủng bố.
Nhìn thấy cảnh tượng như vậy.
Làm sao mà tộc trưởng Kim Ô kia còn có thể không biết được là trong tộc của mình đã xảy ra biến cố lớn được chứ? Chỉ sợ là.
Đối với tộc Kim Ô mà nói, thì chuyện vị lão tổ sống lại là họa chứ không phải phúc!.....
Cùng lúc đó.
Hàng tỉ vạn dặm bên ngoại Thiên Nguyên giới, bên trong hỗn độn. Trên một chiếc thần châu.

Bóng người mặc áo giáp bỗng nhiên mở lớn hai mắt, một ánh mắt màu xanh lục u ám bắn xuyên vũ trụ, nhìn về phía Thiên Nguyên giới, hắn nhẹ giọng nói: "Kỳ lạ!"
"Thống lĩnh, đã xảy ra chuyện gì?"
Bên cạnh hắn, có người mở miệng hỏi.
"Người của Địa Phủ vĩnh sinh bất tử, khó sát khó diệt, không ngờ rằng ta vừa mới cảm nhận được, những thượng cổ vong linh mà trước đây ta sử dùng Hoán Hồn châu triệu hồi, mà lại có kẻ đã ngã xuống."
Bóng người mặc áo giáp, lẩm bẩm nói.
"Ồ?"
Người đứng bên cạnh, sắc mặt thay đổi, dường như đang nghĩ đến điều gì đó, mở miệng nói: "Chẳng lẽ là Thái Sơ ra tay sao?"
Lúc này.
Chỉ sợ là chỉ có Thái Sơ đào tẩu khỏi Huyền Quang giới kia mới có khả năng này thôi.
"Không phải hắn."
Bóng người mặc áo giáp, hơi lắc đầu, giọng nói nhàn nhạt: "Tuy rằng thực lực của Thái Sơ không yếu, nhưng cũng chỉ được như vậy mà thôi, dựa vào thực lực của hắn, thì không thể nào tiêu diệt được sinh linh của Địa Phủ."

Chương 596. Thế giới của hắn hết người rồi sao?.

"Cho dù là một Thánh Nhân, thì hắn cũng không giết chết được người ta!"
Chỉ luận về thực lực mà nói, bên trong Địa Phủ, ngoại trừ chủ nhân của Địa Phủ ra, thì chẳng có mấy kẻ xứng là đối thủ của Thái Sơ, nhưng bí mật của những sinh linh không thể ngăn nổi của Địa Phủ nằm ở chỗ.
Đều là một đám giết không chết, cho dù là Thái Sơ có mạnh lên gấp đôi, cũng chẳng thể làm gì được bọn họ.
"Nếu không phải là Thái Sơ, chẳng lẽ là trong một thế giới khác có một nhân vật vượt ra ngoài tầm dự đoán của chúng ta sao?"
Người vừa rồi mở miệng, sắc mặt thay đổi, trầm giọng nói.
Nếu là như thế, thì đám người mình cần phải bàn bạc kỹ hơn một chút, kẻ kia có thể bóp chết những người khác của Địa Phủ, nếu không xử lý tốt, kẻ kia còn có thể bóp chết đám người mình nữa kìa.

Lỡ đâu.
Đám người mình vượt hàng tỉ dặm xa xôi từ Huyền Quang giới chạy tới nơi, kết quả đụng phải một vị cấm kỵ, há chẳng phải là thò đầu ra cho người ta chặt hay sao?
“Không sao.”
Bóng người mặc áo giáp, hơi vẫy tay nói: “Chẳng qua cũng chỉ chết mất hai kẻ tạp nham mà thôi.”
“Một Chân Tiên, một Đại Đế cũng chẳng có nghĩ lý gì. Theo như ta nghĩ thì người ra tay kia chẳng qua cũng chỉ được vậy mà thôi, nếu hắn thực sự có thủ đoạn đánh chết sinh linh của Địa Phủ.”
“Hiện tại toàn bộ những sinh linh mà ta đánh thức ở quê hương của Thái Sơ đã tử thương gần như không còn rồi!”
“Nhưng hiện giờ, chỉ mới chết có hai người, điều này nói lên cái gì? Nói lên là người ra tay kia cũng chẳng làm được gì những sinh linh của Địa Phủ.”
Nghe được đoạn đối thoại này.
Người ở đây đề thở phào nhẹ nhõm.
Chỉ có thể giết chết Chân Tiên và Đại Đế, thì bọn họ không cần phải hoảng hốt, dù gì thì những người ở đây đều có tu vi cảnh giới Trường Sinh, không thể đánh đồng về mặt thực lực được.
Còn về những vong linh thức tỉnh kia có bị giết chết nhiều, bọn họ căn bản cũng chẳng hề lo lắng.
“Kể cả là như thế, chúng ta cũng không thể không đề phòng.”
Trên thần châu, một nam tử trầm giọng nói.
Đây là người duy nhất còn có sự sống trên chiếc thuyền này, nếu như hóa thành âm hồn, có thể vĩnh sinh bất tử, nhưng trước khi chết có thể trải nghiệm nhiều hơn một chút cảm giác được sống, thì dù sao cũng tốt hơn.
Dù gì thì.
Có thể sống sót thì chẳng ai nguyện ý đi tìm cái chết. Liệu rằng ở quê hương của Thái Sơ thật sự có người vượt quá sự dự đoán của bọn họ, thì đám người bọn họ chưa chắc có thể chống đỡ được.
“Không cần buồn lo vô cớ.”
Sinh linh mặc áo giáp, hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: “Trước khi xuất phát, ta đã điều tra rõ, quê hương của Thái Sơ cũng chẳng mạnh hơn Huyền Quang giới là bao nhiêu.”
“Cho dù có mấy nhân vật cổ xưa tọa trấn, thì đã làm sao?”

“Một khi lối đi không gian của chúng ta xây dựng xong, đến lúc đó chủ thượng vượt giới qua đến, tất cả bọn họ đều phải thần phục!”
Những lời này nói ra.
Tất cả mọi người ở đây người đều trầm mặc.
Thực lực của chủ nhân Địa Phủ cũng không phải nói giỡn, mà sau khi được khảo nghiệm thông qua toàn bộ Huyền Quang giới, lúc trước đã có không biết bao nhiêu người đối đầu với Địa Phủ.
Nhưng kết quả thì sao?
Tất cả những kẻ không thần phục, cuối cùng tất cả đều bước vào đường luân hồi.
Còn có thể bước vào luân hồi vẫn là còn may, có một số người thậm chí bị hủy diệt thần chí, trở thành một con rối với cái xác không hồn, để cho chủ nhân của Địa Phủ tùy ý sai sử.
Nghĩ đến hình ảnh này, nam tử không khỏi rùng mình một cái. Trước kia. Nếu không phải bản thân hắn đầu hàng một cách nhanh chóng, phỏng chừng hắn cũng sẽ rơi vào trong cục diện này.
“Hơn nữa.....”
Bóng người mặc áo giáp, nâng Hoán Hồn châu trong tay, bừng lên những tia sáng rực rỡ, hắn chậm rãi nói: “Thời gian cũng đã qua lâu như vậy rồi, mà chỉ có hai người ngã xuống, có thể nhận ra rằng quên hương của Thái Sơ chẳng qua cũng chỉ là như vậy thôi.”
“Thống lĩnh nói không sai.”
Một người đứng bên cạnh gật gật đầu, mở miệng nói: “Nếu như quê hương của Thái Sơ vô cùng cường thịnh, thì Thái Sơ kia cũng không đến nổi phải xa rời quê hương, mà chạy đến Huyền Quang giới.”
Ở bên trong hỗn độn, có vô số thế giới, số lượng thế giới nhiều giống như cát trên sông Hằng, nhiều đếm không xuể.
Nhưng ngoại trừ một số ít người không thể băng qua con sông hỗn độn này ra, thì những người khác thường sẽ không lựa chọn, cứ không có việc gì thì lại chạy đến một thế giới khác. Dù sao thì trời xa đất lạ.
Khó tránh khỏi sẽ gặp phải những việc ngoài ý muốn.
Hiện giờ Thái Sơ còn dám quay về cố hương của mình, chứng minh là lúc đầu hắn không phải là bị kẻ địch mạnh ép phải bỏ đi. Một khi đã như vậy, vậy thì mục đích mà Thái Sơ rời khỏi cố hương đáng để suy ngẫm.
Khả năng rất lớn là Thái Sơ cho rằng cố hương của mình không đủ mạnh mẽ, muốn đến những thế giới khác tìm kiếm cơ duyên.

“Nhưng dù cho có như thế nào.....”
Nam tử quét mắt nhìn mấy người còn lại một cái, mày hơi nhăn lại, nhẹ giọng nói: “Cẩn tắc vô áy náy, dù gì thì tất cả mọi thứ đều vì chủ thượng.”
“Nếu như nhất thời xúc động, mà làm hỏng việc lớn của chủ thượng, vậy thì có nói gì đi nữa thì cũng đã muộn rồi.”
“A.”
Bóng người mặc áo giáp, chậm rãi đứng dậy, một cổ uy áp khủng bố lan tràn ra, thân hình của hắn rất cao, ước chừng ba trượng, từ trên cao nhìn xuống nam tử kia, cũng nói: “Nếu đã có được tấm thân bất tử, cần gì phải sợ đầu sợ đuôi?”
“Hơn nữa.....”
Nói đến đây, hắn hơi dừng lại một chút, thu hồi Hoán Hồn châu, ánh mắt nhìn vào hư không xa xa, nhàn nhạt nói: “Chúng ta đã gần đến quê hương của Thái Sơ rồi!”
Tiếng nói vừa dứt.
Bên trong mảnh hỗn độn mênh mang bát ngát, bỗng nhiên xuất hiện một mảnh đại lục vô biên vô hạn, diện tích vô cùng rộng lớn, còn lớn hơn nhiều so với Huyền Quang giới.
Một thế giới khiến cho mỗi một người trên thần châu đều giật nảy mình.
Bọn họ đã đánh giá rất cao quê hương của Thái Sơ, nhưng không ngờ tới vẫn là đã quá coi thường nơi này, thực lực của sinh linh trên thế giới này như thế nào, tạm thời chưa bàn đến.

Chương 597. Thế giới của hắn hết người rồi sao?. (2)

Xét về mặt diện tích to lớn của thế giới này thì chỉ sợ là Huyền Quang giới không thể nào so sánh được. Dù sao thì.
Thế giới này được hợp nhất từ mấy thế giới, mà Huyền Quang giới thì ngược lại, nó lại là một phần ba của Thiên Diễm giới, cho dù là xét về mức độ rộng lớn của thế giới, thì Huyền Quang giới chỉ ở thế hạ phong.
“Diện tích của thế giới này gần như là tương đương với Thiên Diễm giới trước đây.”
Nam tử nhìn thế giới cách đó không xa, nuốt một ngụm nước bọt, một thế giới khủng bố như vậy, rất khó nói liệu rằng trong đó có vô thượng tọa trấn

hay không.
Nếu lỡ như.
Đám người mình trêu vào một thế giới không kém gì Thiên Diễm giới, như vậy thì số lượng đám người mình có nhân lên một trăm lần, thì căn bản là cũng chẳng quấy lên nổi một cái bọt sóng.
"Chỉ là diện tích của thế giới này có chút rộng lớn mà thôi."
Bóng người mặc áo giáp, đi đến phía trước, cười lạnh nói, thần niệm của hắn bắt đầu thăm dò, lan ra mãnh liệt, mênh mông cuồn cuộn hướng về phía Địa Tiên giới.
Bởi vì khoảng cánh vô cùng xa xôi.
Nên không thể nào dò xét hết toàn bộ Địa Tiên giới.
Nhưng tóm lại có thể điều tra một phen một khu vực nhỏ, dưới thần niệm của hắn, bất kỳ thứ gì đều không thể che đậy được, đợi đến khi hắn thu hồi thần niệm.
Kết quả khiến hắn phải líu lưỡi.
Thế giới trước mặt này yếu ớt đến mức kỳ lạ.
Tuy rằng hắn chỉ quan sát vùng ven của thế giới này, nhưng cũng có thể phỏng đoán được thực lực chỉnh thể của toàn bộ thế giới, theo như hắn nghĩ thì trong thế giới này chỉ sợ Chân Tiên cũng đã là thứ quý hiếm rồi.
"Đây là quê hương của Thái Sơ sao? Chẳng qua cũng chỉ là như vậy!"
Bóng người mặc áo giáp, đạm mạc nói.
"Đúng vậy."
Một người đứng bên cạnh nhẹ nhàng gật gật đầu, hơi có chút thất vọng nói:
"Đúng thật là có chút yếu, gần như là hữu danh vô thực. Hơn nữa cho tới bây giờ, dường như là toàn bộ thế giới đều chưa từng phát hiện chúng ta sắp đáp xuống."
Thân là sinh linh của Địa Phủ, bọn họ chẳng hề biết thứ gì gọi là khiêm tốn, căn bản không hề có ý định thu liễm khí thế của bản thân, nhưng mà bọn họ khoa trương như vậy, mà trong quê hương của Thái Sơ lại chẳng hề có lấy một chút động tĩnh nào truyền đến.
Nếu không phải là đối phương chẳng thèm quan tâm đến đám người mình, vậy chỉ có một nguyên nhân mà thôi là toàn bộ thế giới này chẳng có lấy một ai phát hiện ra bọn họ đã đến.
"Ồ?"
Lúc này.

Nam tử ồ nhẹ một tiếng, đồng tử hơi co rụt lại, nhẹ giọng nói: “Hình như là quê hương của Thái Sơ cũng không phải là không có ai phát hiện ra chúng ta, kia chẳng phải là có một người đang chờ chúng ta sao?”
Chỉ thấy.
Bên ngoài Địa Tiên giới.
Một bóng người mặc bạch y, đứng sừng sừng trên khoong, lưng đeo một thanh trường kiếm, hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, vạt áo tung bay phần phật, phảng phất như đã đợi ở chỗ này hàng tỉ năm rồi.
Dường như là cả người hắn như hòa làm một với mảnh đất trời này rồi.
“Đây là.....”
Trong mắt của sinh linh mặc áo giáp ánh lên màu sắc xanh lục, một cổ khí tức rét lạnh lan tràn ra, đóng băng toàn bộ vũ trụ, sau khi nhìn rõ dung mạo của người đó.
Hắn không khỏi cười nhạo một tiếng, nói: “Thì ra là Thái Sơ!”
“Thế giới của hắn hết người rồi sao?”
“Bản thân hắn vất vả lắm mới chạy trốn khỏi Huyền Quang giới, kết quả hôm nay chỉ có một mình hắn đứng ở chỗ này, có ý đồ ngăn cản chúng ta, hay là hắn cho rằng một mình hắn có thể ngăn cản được đám người chúng ta?”
“Phù --!”
Đứng một bên.
Nam tử cũng thở ra một hơi, tâm trạng vẫn luôn căng thẳng của hắn, dần dần buông lỏng, nhìn tình hình trước mắt thì xem ra sự lo lắng của mình có chút dư thừa.
Quê hương của Thái Sơ cũng không hề mạnh như trong tưởng tượng của hắn. Ngược lại.
Quá mức yếu ớt!
Ít nhất thì nhìn vào tình hình trước mắt mà nói, bản thân hắn còn chẳng nhìn thấy một ai có tu vi trên cảnh giới Chân Tiên cả. Điều này chứng minh cái gì?
Chứng minh cho một thế giới có diện tích rộng lớn vô biên, gần như là không bố trí phòng vệ, mà cứ như vậy phơi bày ra trước mặt!
“Gào!!”
Bên ngoài Địa Tiên giới .
Bên trong hỗn độn, một tiếng nổ vang lên, chấn động cả vòm trời.

Không gian vỡ vụn từng tấc một, một hố đen vô cùng lớn xuất hiện, phảng phất như vòm trời bị nứt ra, sau lưng nó là một hố sâu hút lấy tất cả mọi thứ, đến ngay cả ánh sáng đều không thể xuyên qua.
Bên trong hố đen đó, khí hỗn độn tràn ngập khắp nơi, khí tức rét lạnh càng quét khắp tám phương trời như thủy triều dâng, khi mỗi người cảm nhận được luồng khí tức này.
Đều cảm thấy giống như rơi xuống hầm băng.
Trên có Chân Tiên Đại Đế, dưới có những sinh linh bình thường, tất cả đều ớn lạnh cả người, mặt đầy vẻ hoảng sợ nhìn lên vòm trời, còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.
Chỉ là trong sự tĩnh lặng.
Xuất hiện một trực giác không ngừng nói cho bọn họ biết sắp sửa có một sự kiện khủng bố đáp xuống!
“Vù vù vù!”
Vòm trời chấn động, vạn ánh sao như đang run rẩy, như sắp rơi xuống đất.
Bên trong hố đen kia.
Một chiếc thuyền màu đen bằng kim loại, rỉ sét loang lổ, tràn ngập phong cách cổ xưa, như là xuyên qua một bộ sách cổ, chậm rãi xuất hiện từ những năm tháng xa xôi.
“Đó là cái gì?”
Có người cả kinh kêu lên.
Chẳng có một ai biết được lai lịch của chiếc cổ thuyền này, nhưng nhìn gần thì đủ khiến cho tâm hồn người ta như nứt ra, phảng phất như tất cả những dự cảm không lành đều đến từ nó.
Trong nháy mắt khi chiếc cổ thuyền xuất hiện.
Toàn bộ Địa Tiên giới, gần như là khó có thể chịu đựng được cổ uy thế này.
Mặt đất nứt nẻ, biển cả chảy ngược, núi cổ sụp xuống, đất đá bụi bay tràn ngập, một cảnh tượng diệt thế xuất hiện, giống như một vị ma thần viễn cổ một lần nữa sống dậy
Cho dù là.
Trong khoảng thời gian này, những vong linh trong toàn bộ Địa Tiên giới quấy lên sóng to gió lớn, đều không hẹn mà cùng dừng việc chinh phạt lại.
Bọn họ đứng nguyên tại chỗ, hai tròng mắt nồng nhiệt nhìn vòm trời.
Giống như đang nghênh đón quân chủ nhà mình vậy, nghiêm túc chuyên tâm. Trong nháy mắt này.

Toàn bộ Địa Tiên giới đều trở nên an tĩnh, một mảnh tĩnh mịch, chẳng có ai dám can đảm lên tiếng.
“Đây là sinh linh dị giới sao? Bọn họ đã đến Địa Tiên giới, chẳng lẽ là muốn khai chiến sao?”
“Quá mạnh mẽ, linh hồn của ta cũng đang run bần bật đây nè, gần như là sắp hít thở không thông, chỉ sợ là thực lực của kẻ đến đây không yếu, ít nhất cũng phải trên cấp Đại Đế!”

Chương 598. Không chỉ có một người.

“Không chỉ là Đại Đế, mà còn có thể là Chân Tiên nữa, chỉ với một tia khí tức mà ta đã không thể chịu nổi, nguyên thần sắp vỡ vụn rồi!”
Rất nhiều tu sĩ cường đại đều đang kêu than sợ hãi, rồi sau đó nhanh chóng lùi lại, như trốn tránh hồng thủy mãnh thú vậy, một con thuyền giống như một chiếc chiến thuyền từ thuở vạn cổ chư thiên đáp xuống, áp lực của nó không phải là thứ mà người bình thường có thể chống đỡ được.
Chỉ trong thời gian của vài nhịp thở.
Gần nơi cổ thuyền đáp xuống, tất cả những tu sĩ cường đại đều tránh ra xa.
Thậm chí có một số người còn di dời cả sơn môn lánh về phương xa, thậm chí là lẫn tránh vào trong Tử Huyền giới, bởi vì bọn họ cảm nhận được Địa Tiên giới sắp sửa không còn yên bình nữa.
Chỉ có Tử Huyền giới hoặc là Thiên Nguyên giới, mới có thể mang lại cho bọn hắn một chút cảm giác an toàn.
“Rốt cuộc thì ngày này cũng tới!”
Ngọc Hư Cung.
Một vị lão giả áo tím, râu tóc bạc trắng, đứng trên đỉnh núi, nhìn ra phương trời xa, hắn quan sát chiếc cổ thuyền kim loại màu đen kia lẩm bẩm nói
“Quá nhanh!”
Hắn đã sớm đoán được, sớm muộn gì Địa Tiên giới cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Tử Huyền giới, dù gì thì bên trong chư thiên đều là cá lớn nuốt cá bé, không thể nào mà chỉ có một mình Địa Tiên giới công phạt người khác mà lại không cho phép những người khác đến công phạt Địa Tiên giới.
Nhưng điều mà hắn không ngờ tới chính là, ngày này lại đến mau như vậy, đột ngột như thế, khiến cho hắn không kịp chuẩn bị gì, thậm chí hắn còn

chưa nhìn thấy được thế giới được hợp nhất qua đây.
Chẳng lẽ.
Lần này, sinh linh dị giới đáp xuống, không phải là do Thiên Cơ Lâu chủ đang âm thầm chỉ đạo, mà là có người trong lúc vô tình đã phát hiện ra Địa Tiên giới, lúc này mới muốn xuống tay với Địa Tiên giới hay sao?
Khả năng này rất ít, nhưng cũng không phải là không có.
"Sư tôn, bây giờ Ngọc Hư Cung chúng ta phải làm sao đây?"
Đứng bên cạnh lão giả, một người đàn ông trung niên mặc áo bào trắng, nhíu mày nói. Hắn chính là sư phó của Dương Tiễn, Hoàng Vân.
Tu vi hiện tại của hắn là Đại Đế hậu kỳ, với sự quan sát của hắn thì không khó để nhận ra chiếc cổ thuyền nàykhông bình thường, trên đó có ẩn chứa khí tức khủng bố, một khi bùng nổ, thì đủ để diệt thế.
Nói không chừng.
Trong đó còn có những nhân vật không cùng một đẳng cấp là sư phó như mình.
"Bây giờ có còn kịp để chạy đến Thiên Nguyên giới nữa không?"
Hoàng Vân nhẹ giọng nói.
Lúc trước bọn họ đã muốn dời Ngọc Hư Cung đến Thiên Nguyên giới, nhưng mà đã bị ngăn cản, lúc này, nếu như làm như vậy, trong lòng hắn cũng không nắm chắc.
Dù gì thì.
Giờ phút này nếu Ngọc Hư Cung chạy đến đó, không khác gì dẫn lửa chiến lan về phía Thiên Nguyên giới, những người đó không lột da sống Ngọc Hư Cung thì cũng coi như may mắ lắm rồi.
"Đã không còn kịp rồi."
Tử Hư đạo nhân hơi lắc đầu, nói: "Bây giờ, mỗi một thế giới đều đang phát sinh chiến loạn, mà nguồn gốc của chiến loạn là do một vào người chết đi một lần nữa sống lại."
Trong trận chiến loạn này, những thế lực có căn cơ càng hùng hậu, truyền thừa càng lâu đời thì nó sẽ hướng chịu hậu quả càng nghiêm trọng. Bởi vì. Lịch sử của bọn họ lâu đời, đã có quá nhiều những nhân vật kinh tài tuyệt diễm xuất hiện.
Những người này, một khi sống lại, chắc chắn sẽ quấy nên một cơn sóng lớn, trái lại là Ngọc Hư Cung, thật ra cũng không bị ảnh hưởng gì, dù gì thì tổ sư kiến tạo ra môn phái vẫn còn sống đây.
Những đệ tử của hắn cũng đều chưa ngã xuống.

Căn bản không có những nhân vật khủng bố sống lại, cũng coi như là có thể bình an vượt qua được một kiếp.
“Sư tôn hoài nghi, chuyện này có liên quan đến chiếc cổ thuyền trước mắt này sao?”
Hoàng Vân trầm giọng nói.
“Có khả năng.”
Tử Hư đạo nhân hơi gật đầu, mở miệng nói: “Khí tức của hai người này quá mức tương tự, thậm chí là kể cả khí tức của chiếc cổ thuyền này làm ta liên tưởng đến Minh đế không lâu trước đây!”
“Minh đế?”
Sắc mặt Hoàng Vân cứng đờ.
Hắn nghĩ tới một số chuyện không tốt, bởi vì lúc trước Địa Phủ cũng đã từng sử dụng một ít âm linh, mà cũng là giết không chết, nhưng bởi vì số lượng quá ít, hơn nữa cũng chẳng có nhiều người biết đến nó.
Vì vậy.
Chẳng có ai đem chuyện này kết nối với Minh đế.
Nhưng mà bây giờ xem ra, chỉ sợ cục diện hôm nay của Địa Tiên giới chẳng thể nào tránh khỏi mối liên hệ cùng với Minh đế, nói không chừng Minh đế chính là kẻ đứng sau màn này.
“Chẳng lẽ những người này, là do Minh đế đưa tới?”
Hoàng Vân phỏng đoán nói.
“Không loại trừ khả năng này.”
Tử Hư đạo nhân khẽ thở dài một hơi, lẩm bẩm nói: “Đây là một kiếp nạn, phỏng chừng sẽ càng quét hết những thế giới hiện nay, chẳng có ai có thể chống lại!”
“Trừ phi”. Nói rồi.
Tử Hư đạo nhân nhìn về phía Thiên Nguyên giới, nhẹ giọng nói: “Trừ phi Thiên Cơ Lâu chủ ra tay!”
Phóng tầm mắt nhìn khăos chư thiên, người mà có năng lực này, ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra, hắn thật sự không thể nghĩ ra được người thứ hai.
“Sư tôn không khỏi có chút cường điệu hóa, bên trong Địa Tiên giới có không ít Chân Tiên lánh đời, nếu như tất cả bọn họ xuất quan, có lẽ có thể đánh đuổi được chiếc cổ thuyền này ra khỏi Địa Tiên giới.”
Hoàng Vân vẫn có chút lạc quan.
Theo như hắn nghĩ, Địa Tiên giới cũng không hề yếu ớt, trong chư thiên vạn giới, cũng chưa thể được xếp vào những thế giới đứng đầu, nhưng nếu

như là xếp tầm trung thì cũng tương đối là được. Dù sao thì Chân Tiên cũng không xem như kẻ yếu.
“Mọi chuyện không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu.”
Tử Hư đạo nhân hơi lắc đầu, trầm giọng nói: “Bên trong chiếc cổ thuyền này có kẻ có tu vi Trường Sinh cảnh, cũng không phải là người mà Chân Tiên có thể ngăn cản!”
“Trường Sinh cảnh???”
Sắc mặt Hoàng Vân cứng đờ, tâm trạng không khỏi nặng nề hơn, hắn mở miệng nói: “Trường Sinh chân quân của Địa Tiên giới chúng ta cũng sắp đột phá, nói không chừng còn có một tia hy vọng.”
Lời này đã nói rõ là Hoàng Vân muốn học theo Tử Huyền giới.
Chờ đến khi Trường Sinh chân quân đột phá, bọn họ chắc chắn là có cơ hội lật ngược tình thế.
“Hừ.”
Tử Hư đạo nhân cười khổ một tiếng, nói: “Nếu như vi sư nói cho ngươi biết, bên trong chiếc cổ thuyền này, không chỉ có một người có tu vi Trường Sinh cảnh thì sao?”

Chương 599. Sợ là tấc cả chúng ta đều phải chết.

“Không chỉ có một người?”
Hoàng Vân ngơ ngẩn.
Nếu là chỉ có một vị Trường Sinh cảnh thôi, chờ đến khi Trường Sinh chân quân đột phá, có lẽ còn có thể đấu tay đôi với hắn, nhưng nếu không chỉ có một người, thì có lẽ là rắc rối to rồi.
Điều này chứng minh, kể cả Trường Sinh chân quân có đột phá, căn bản là cũng không làm nên trò trống gì. Bởi vì.
Đây mới chỉ là một chiếc chiến thuyền mà thôi.
Chỉ có trời biết, sau lưng đối phương còn có bao nhiêu nhân vật khủng bố.
Càng quan trọng là người của Địa Tiên giới căn bản là không biết đại bản doanh của đối phương ở nơi nào, nói cách khác, bọn họ chỉ có thể bị động bị đánh.
Căn bản là không giống với trận chiến năm đó ở Tử Huyền giới. Dù sao.

Nếu Địa Tiên giới muốn huỷ diệt hoàn toàn Tử Huyền giới, Bạch Lễ đại đế là có thể cùng với bọn họ đánh đến cá chết lưới rách, dù sao Địa Tiên giới cũng không chạy đi đâu được.
Nhưng hiện giờ.
Người ta vượt con sông hỗn độn mà đến đây, thì mình phải chạy đến nơi nào để đánh nhau cá chết lưới rách liều mạng với người ta? Chỉ cần nhìn vào thực lực trên bề nổi đã có thể nhìn thấy cá sẽ chết, nhưng lưới sẽ khôngrách.
.....
"Đây là Địa Phủ trong truyền thuyết sao?"
Địa Tiên giới.
Trường Sinh chân quân khoanh tay đứng ở trên một ngọn núi thần, sắc mặt rất căng thẳng, hắn quan sát chiếc chiến thuyền kia, lẩm bẩm nói: "Năm xưa Địa Phủ đã bị tiêu diệt, nhưng thực lực còn lưu lại đó, chỉ sợ chỉ một Địa Tiên giới nhỏ bé có thể ngăn cản được."
Nếu so sánh với người khác thì.
Trường Sinh chân quân có thể xem như là có hiểu biết uyên bác về Địa Phủ.
Dù sao thì.
Truyền thừa trong tay hắn cũng có nguồn gốc từ một thế lực đối đầu với Địa Phủ, đương nhiên là vô cùng nắm rõ khí tức và tác phong hành sự của Địa Phủ rồi.
Lúc trước khi Địa Tiên giới có vong linh sống lại, hắn cũng đã phỏng đoán được là có thể là Địa Phủ đang âm thầm động thủ.
Chẳng qua.
Ngay từ đầu hắn đã cho rằng, là do Minh đế đang âm thầm phá rối.
Nhưng hiện tại xem ra, chỉ sợ chẳng có mấy phần liên quan đến Minh đế, đây là một thế lực Địa Phủ hoàn toàn khác.
"Năm vị Trường Sinh cảnh, động tác quá mạnh, hơn nữa cộng thêm đặc tính của sinh linh Địa Phủ, chỉ sợ có mười vị Trường Sinh cảnh cũng chưa chắc có thể trấn áp được đối phương."
Trường Sinh chân quân chau mày.
Lúc này.
Lý trí mách bảo cho hắn, hắn là hắn nên đến Thiên Nguyên giới, dò hỏi Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, có biện pháp nào để khiến cho mình sớm ngày đột phá Trường Sinh cảnh.
Nhưng cục diện trước mắt, lại không cách nào cho phép hắn rời đi lúc này.

Bởi vì mình mà đi rồi, thì chiến lực cao cấp của Địa Tiên giới mất đi hơn phân nửa, chỉ dựa vào vài vị Chân Tiên còn lại, căn bản là không ngăn được đối phương.
Đương nhiên.
Mà thêm vào đó là hơn nữa bản thân hắn, Trường Sinh chân quân, cũng cho rằng mình đánh không lại người ta. Ngay khi hắn đang do dự.
"Ầm ầm!"
Một tiếng chấn động vang lên.
Trong hư không.
Một người đàn ông trung niên mặc trường bào nguyệt bạch, tóc đen dày như thác nước đang tung bay, hắn bước từng bước một về phía trước, xông về hướng về phía chiếc cổ thuyền làm bằng kim loại màu đen.
"Người kia là ai?"
Không chỉ là Trường Sinh chân quân, mà toàn bộ tất cả sinh linh của Địa Tiên giới đều ngớ người. Ở ngay lúc này.
Lại có người dám can đảm đối đầu trực diện với chiếc chiến thuyền làm bằng kim loại màu đen này, quả thực không thể tưởng tượng. Phải biết rằng. Trên chiếc thuyền đó có sinh linh vô thượng Trường Sinh cảnh tọa trấn đấy.
"Đây cũng là một người có tu vi Trường Sinh cảnh!"
Trên mặt Trường Sinh chân quân lộ ra chút cảm xúc vui mừng, hắn không có bất kỳ ấn tượng nào với người này, thậm chí hắn cảm thấy vô cùng xa lạ với khí tức của đối phương, vô cùng có khả năng không phải sinh linh của Địa Tiên giới.
Nhưng lúc này đối phương đứng ra, đối với Địa Tiên giới mà nói, không hề nghi ngờ gì đây là một chuyện tốt.
"Đây là vị Trường Sinh cảnh của Địa Tiên giới chúng ta sao?"
Trong Ngọc Hư Cung .
Tử Hư đạo nhân cũng thấy được cảnh tượng này, hắn nhìn vào chỗ sâu trong hư không, kích động nói.
Bạch y nam tử kia vô cùng mạnh mẽ, mỗi một bước đi, vung tay lên bày ra một trận pháp, ngăn cánh mảng đất trời này, tuy rằng có thể nhìn thấy được cảnh tượng, nhưng lại không thể cảm nhận được uy thế của Trường Sinh cảnh.
Không hề nghi ngờ gì là hành động này là vì suy nghĩ cho toàn bộ Địa Tiên giới, dù gì thì trận chiến thuộc cấp Trường Sinh cảnh, một khi động thủ thì toàn bộ đất trời đều bị vỡ nát.

Có trận pháp này có thể khiến cho rất nhiều người tránh khỏi nguy cơ cho ngã xuống.
“Thái Sơ!”
“Ngươi chạy trốn lâu như vậy, đã từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay chưa?”
“Hôm nay ngươi lại muốn bỏ chạy đi đâu?”
Trong chiếc chiến thuyền làm bằng kim loại màu đen truyền ra dao động khủng bố, giọng nói vang vọng trong thiên địa, chấn động toàn bộ hỗn độn, tất cả mọi vật đều run rẩy, phảng phất như một giây tiếp theo sẽ vỡ nát.
Cực kỳ khủng bố.
“Một mình ngươi ra mặt ngăn cản chúng ta, không thể nói là không có chút dũng khí, nhưng kết quả cuối cùng cũng sẽ không thay đổi được bất kỳ điều gì, ngươi vẫn phải ngã xuống, biến thành một thành viên của chúng ta!”
“Nếu như chủ thượng nhân từ, có lẽ sẽ giữ lại trí nhớ cho ngươi.”
Loại dao động giống như mặt trời kia, truyền khắp toàn bộ Địa Tiên giới, cho dù là những sinh linh ở phía cuối chân trời đều cảm thấy kinh hãi, người này phải mạnh mẽ đến mức nào chứ?
Đúng là nghịch thiên!
Vô số sinh linh của Địa Tiên giới sởn tóc gáy, bất kể là có chạy bao xa, đều không thể nằm trong phạm vi an toàn, cho dù là có ở bên trong Địa Tiên giới thì vẫn có thể cảm nhận được cảm giác hồi hộp, lo lắng lòng như lửa đốt.
Mạnh như Đại Đế, cũng không thể nào xua tan đi được bóng ma bao phủ ở trong lòng.
“Người này chắc phải vượt xa cả cảnh giới Chân Tiên rồi nhỉ?”
Giờ khắc này.
Cho dù là những sinh linh nhỏ bé nhất cũng không khỏi cảm thấy bồn chồn trong lòng.

Chương 600. Ngươi còn kém xa.

Chương trước Chương sau
Bọn họ đã từng chứng kiến đối chiến giữa Chân Tiên cảnh, bây giờ nhân vật có đẳng cấp cỡ này còn chưa ra tay, cũng đã vượt xa Chân Tiên cảnh, rất có thể thực lực của người kia.
Chính là Trường Sinh cảnh.
“Vị bạch y nam tử kia thật sự có thể ngăn được một nhân vật khủng bố như vậy sao?”

Trong lòng của không ít người đều đang thầm nghĩ.
Từ sâu trong nội tâm, bọn họ thực sự hy vọng vị bạch y nam tử này có thể chiến thắng, nhưng sự thật nói cho bọn họ biết những sinh linh bên trong chiếc chiến thuyền làm bằng kim loại màu đen kia dường như đã nắm chắc thắng lợi.
..... Trên vòm trời.
Thái Sơ một thân bạch y, sắc mặt lạnh nhạt, không hề ngừng lại, bước đi kiên định, thẳng tiến không lùi, như thiên thần băng qua hàng tỉ dặm xa.
Chắn trước mặt chiếc cổ thuyền làm bằng kim loại màu đen kia.
“Ầm ầm!”
Một con phượng hoàng thần màu đen bay ra từ trong chiến thuyền, đắm mình trong thần hỏa ngập trời, như là một con phượng hoàng ma đáp xuống phàm trần.
Nó vừa xuất hiện, dao động khủng bố lan ra ngập trời, đất đai sụp đổ, ngay lập tức lan tràn ra, mắt thường cũng có thể nhìn thấy, gần như là toàn bộ Địa Tiên giới đều đổ nát.
Trên mặt đất những khe nứt lan tràn đan xen, giống như mạng nhện, trời sụp đất nứt!
“Trời ơi!”
Vô số người kinh hãi.
Chỉ mới xuất hiện mà đã đáng sợ như vậy, nếu như thực sự động thủ , thì phải xuất hiện cục diện như thế nào nữa chứ, phải biết rằng tình thế hiện tại vẫn còn có trận pháp do Thái Sơ bày ra ngăn cản lại!
Nếu không có trận pháp, chỉ cần một chút uy thế thôi thì e là Địa Tiên giới cũng sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.
“Xong rồi!”
“Nhân vật tầm cỡ này, người bình thường không thể nào ngăn cản được, sợ là tất cả chúng ta đều phải chết!”
Có người tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.
Sau khi nhân vật kia xuất hiện, khí tức trong cổ thuyền không hề có dấu hiệu yếu đi, điều này có nghĩa là bên trong thuyền vẫn còn có những nhân vật khủng bố.
Một kẻ thì cũng coi như là vậy đi, nhưng nếu bên trong thuyền còn có mấy người nữa, thì bọn họ không hề nhìn thấy bất kỳ hi vọng chiến thắng nào.
“Thái Sơ, ngày tàn của ngươi tới rồi, tự mình hóa đạo hay là để bổn tọa tự mình ra tay, tiễn ngươi một đoạn?”

Này con phượng hoàn thần hắc ám kia chứa đựng uy nghiêm vô thượng, thần niệm của nó dao động mãnh liệt như một vầng mặt trời, mênh mông cuồn cuộn, vũ trụ run rẩy, chỉ cần một ý niệm của nó là hư không sẽ nát vụn..
“Ngươi có thể thử xem.”
Kiếm quang sau lưng Thái Sơ như cầu hồng, giống như một ngọn kiếm sơn, trấn áp vòm trời, leng keng rung động, bắn ra kiếm quang vô cùng vô tận, chém nát hư không.
“Cuồng vọng!”
Hắc ám Thần Hoàng (phượng hoàng thần) cười lạnh, bàn tay hắn nắm vào hư không, một cây thiên qua màu đen xuất hiện, âm u đáng sợ, sát khí mãnh liệt quấn quanh, không biết có bao nhiêu sinh linh đã phải ôm hận dưới cây thiên qua này.
Hắn đứng đằng xa chỉ về hướng Thái Sơ, đạm mạc nói: “Từ lâu đã nghe nói, kiếm đạo của ngươi vô song, hôm nay vừa đúng dịp trải nghiệm một phen”
“Cho người được như ý.” Thái Sơ lạnh lùng nói.
Lời còn chưa dứt.
Hắn trực tiếp ra tay.
Chẳng có ai có thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy được bên trong Địa Tiên giới trời long đất lỡ, càn khôn chao đảo, hỗn độn quay cuồng, khí tức của thuở Hồng Hoang lan tràn, bao phủ tất cả mọi thứ.
Sau đó.
“A --!”
Một tiếng kêu to truyền ra, tất cả ánh sáng đều biến mất, trên chiến trường chỉ có một bạch y nam tử đứng đấy, một tay hắn cầm kiếm, dưới chân của hắn có một chiếc cánh chim màu đen rơi rụng xuống.
Một chiếc cách chim này kéo dài đến vạn trượng, như là một dãy núi kéo dài không dứt, nằm ở trên mặt đất, máu đen lan ra khắp bốn phía.
Mà thứ máu này cũng không phải là thực thể.
Trong nháy mắt, khi nó chảy xuống đã biến thành sương mù, lan ra khắp bốn phương tám hướng, trong vòng mấy vạn dặm chung quanh, bất kể là núi non sông ngoài hay là hoa cỏ cây cối, tất cả đều bị nhuộm đen.
Mất đi màu sắc vốn có, biến thành một màu đen nhánh sắc. Thấy được cảnh tượng này.
Không biết bao nhiêu người hít ngược vào một hơi khí lạnh.

Sinh linh kia quá mức khủng bố, chỉ với một chiếc cánh đứt gãy đã biến mấy vạn dặm non sông thành vùng đất chết, nếu như đối phương ngã xuống ở chỗ này.
Chỉ sợ là đối với Địa Tiên giới mà nói là họa chứ không phảo phúc. Bởi vì. Căn bản là bọn họ không dám trêu vào loai khí tức này, tùy tiện đụng vào nó, kể cả có may mắn cũng sẽ bị nó đồng hóa, nếu như không may mắn thì có thể trực tiếp tan thành mây khói.
“.....”
Giọng nói khàn khàn vọng về giữa không trung truyền đến.
Hắc ám Thần Hoàng đứng trên hư không, một đôi mắt xanh lục âm u, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thái Sơ, sát ý không hề che giấu, gần như là bao phủ chư thiên!
Chỉ vẻn vẹn có một kích, mình đã bị chém lìa thân thể, quả thực là vô cùng nhục nhã!
Tuy rằng, hắn đã có thân thể bất tử, đối với hắn mà nói, một cánh chim bị chặt đứt cũng chẳng là gì, nhưng trước mắt bao người, mà hắn bị chém lìa chỉ trong một chiêu.
Điều này chẳng khác nào không nể mặt mà tát một cái lên trên mặt hắn.
“Nếu như mình không phải là sinh linh của Địa Phủ, chỉ sợ là bây giờ bản thân mình cũng đã bị bị thương nặng!”
“Là..…... Cường giả kia, hắn thắng rồi sao?”
“Thật tốt quá!”
Bên trong Địa Tiên giới.
Vô số người nhìn cảnh tượng này, tất cả đều vui mừng không thôi.
Phải có chiến lực mạnh mẽ cỡ nào mới có thể đánh bại một người có cùng cấp bậc chỉ trong một chiêu chứ?
Có được cường giả như vậy tọa trấn, thì có nói như thế nào thì Địa Tiên giới của mình cũng có thể bình yên vô sự vượt qua một kiếp này!
“A --” Hắc ám Thần Hoàng rống to một tiếng, tiếng gầm như sấm, đánh tan mây trên chín tầng trời, khiến cho hỗn độn vô tận cũng phải quay cuồng không thôi, cả người hắn run rẩy, máu đen chảy xuôi, nhuộm đen hư không.
“Ta phải giết ngươi!”
“Ầm ầm!”
Một con thần hoàng đáp xuống từ đám mây trên bầu trời, vô biên vô hạn, bao phủ đại địa, từ trên hư không lao thẳng xuống dưới, còn chưa tới gần, một cổ khí tức khiến cho người ta tuyệt vọng đã càng quét khắp nơi.

Chương 601. Ngươi còn kém xa. (2)

Giống như một ngọn núi lớn rơi xuống từ trên cao, phảng phất như toàn bộ Địa Tiên giới đều sụp lún xuống hơn cả ngàn trượng, vô cùng kinh hồn táng đảm.

Lúc này.

Ánh mắt Thái Sơ rét lạnh, thẳng tiến không lùi, bước về phía trước, mỗi bước chân hướng về phía trước, khí tức trên người lại tăng hơn một tầng, sau chín bước chân, khí tức đã đạt tới đỉnh phong.

Như là một thiên thần đứng sừng sững ở trên hư không, chẳng có ai dám nhìn thẳng vào hắn.

Cho dù là những sinh linh bên trong chiếc cổ thuyền làm bằng kim loại màu đen kia, đều không khỏi nhíu mày, bởi vì khí thế hiện tại của Thái Sơ sắp sửa vượt quá sự dự đoán của bọn họ rồi.

"Có chút bản lĩnh, nhưng thì đã làm sao?"

Hắc ám Thần Hoàng quát lạnh, sát ý đáng sợ, đóng băng cả chư thiên vạn giới.

Đây là chiêu thức liều mạng của hắn, tiêu hao hết thực lực toàn thân của hắn, muốn kéo theo Thái Sơ cùng nhau ngã xuống, dù sao thì hắn cũng có thể sống lại, mà Thái Sơ lại không được.

Nếu như hắn ta chết đi, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ khả năng sống lại nào cả. Trừ phi.

Hắn gia nhập vào Địa Phủ.

"Ngươi còn kém xa."

Thái Sơ ngước mắt nhìn về phía vòm trời, ánh mắt như đao, cắt nát hư không, như là một con hung thú thái cổ sống lại, trường kiếm sau lưng phóng lên cao, lập tức chém ra.

"Leng keng!"

Một tiếng kim loai va vào nhau truyền ra.

Thế giới gần như là tan vỡ, bị chia cắt làm hai nữa.

"Leng leng!"

Kiếm quang màu trắng bạc rút xuống từ trên chín tầng mây như một cái thác nước, trắng xoá một mảnh, vô biên vô hạn, bao phủ tất cả mọi thứ, khiến vô số người đang đứng xem cuộc chiến, trong nháy mắt đều thất thần.

Giờ phút này.

Mỗi một sinh linh, nguyên thần nứt ra, như dao chặt xương, mỗi một tấc da thịt đều như đang bong ra từng màng, giống như cực hình thiên đao vạn quả, khiến cho người ta khó có thể chịu đựng được.
Bọn họ đứng cách xa như vậy, lai có thêm trận pháp ngăn cản, mà cũng đến nông nổi như vậy. Thì đừng nói chi đến hắc ám Thần Hoàng phải đối đầu trực diện với đòn tấn công này.
"Không!"
Hai mắt hắc ám Thần Hoàng trợn lên, hai đóa hoa lửa màu xanh lục trong mắt hắn liên tục chớp tắt, trong miệng la lên một tiếng, muốn phi thân rời đi, nhưng cũng đã chậm.
"Ầm" một tiếng nổ thật lớn vang lên, những đóa hoa ánh sáng màu đen và màu trắng đan chen vào nhau, nở rộ trong đất trời, trong nháy mắt, tất cả cảnh tượng trong toàn bộ Địa Tiên giới đều ảm đạm thất sắc, chỉ còn lại hai loại ánh sáng màu đen và màu trắng.
Dư lực khủng đập vào chỗ sâu trong hỗn độn, mênh mông cuồn cuộn lan tràn khắp hàng tỉ vạn dặm, tạo nên những trận cuồng phong vô biên, uy thế vô cùng khủng bố, có thể càng quét vô số thế giới nhỏ.
Không biết qua bao lâu.
Dư âm tan hết.
Thái Sơ một thân áo bào trắng, không dính bụi trần, sợi tóc tung bay, hai tròng mắt như mặt trời chói chang, rực rỡ lấp lánh, đứng sừng sững phía trước chiếc cổ thuyền làm bằng kim loại màu đen, như là một ngọn núi cao, chống đỡ cả thiên địa.
Chẳng có ai có thể vượt qua lôi trì, dù chỉ là một bước.
"Con hắc ám Thần Hoàng đâu rồi?"
"Đã chết?"
"Hẳn là vậy."
"Hai chiêu, giết chết một con hắc ám Thần Hoàng, rốt cuộc thì lai lịch của vị tiền bối này ra sao? Sao mà lại khủng bố như vậy? Có hắn tồn tại, phải chẳng là Đia Tiên giới của chúng ta coi như có thể bình an vượt qua một kiếp này không?"
"Có lẽ....."
Mặt mày của sinh linh của Địa Tiên giới sôi nổi, bàn tán nghị luận sôi nổi.
Vố dĩ tưởng là đám người mình đã đánh giá rất cao vị tiền bối này, nhưng hiện tại xem ra, vẫn còn coi nhẹ đối phương, chỉ hai chiêu mà có thể giết chết một người có cùng đẳng cấp.

Đổi lại thành rất nhiều người, để tay lên ngực tự hỏi bản thân mình, căn bản không thể làm được. Dù sao thì.
Có thể đi đến bước tu vi Trường Sinh cảnh, có mấy người là kẻ yếu?
Khi bọn họ bắt đầu tu luyện, mỗi người đều là thiên tài đứng đầu. Nếu như có bị thua, thì cũng không bị thua nhanh như vậy, thảm như vậy.
Trên vòm trời.
Thái Sơ lẳng lặng đứng thẳng, hai vai hắn vô cùng căng cứng, hắn biết rõ thực lực của Địa Phủ, nhưng không lạc quan giống như những người khác.
Nếu như những sinh lin trong chiếc cổ thuyền làm bằng kim loại màu đen kia đều là người sống sờ sờ.
Căn bản là hắn không hề sợ hãi, nhưng mấu chốt là đối phương không phải là sinh linh sống sờ sờ! Mà là vong linh sớm đã chết đi!
Quả nhiên. Ngay sau đó.
Trong đất trời, sương mù màu đen sôi trào, hắc ám Thần Hoàng vốn đã hồn phi phách tán, lần thứ hai ngưng tụ thành hình, ngay cả chiếc cánh vừa rồi bị chặc đứt, vào lúc này cũng khôi phục lại như cũ!
Cùng thời gian đó.
Trong chiếc cổ thuyền làm bằng kim loại màu đen phát ra một tiếng vang nặng nề.
“Cộc! Cộc! Cộc!”
Đó là một tiếng bước chân, giống như một chiếc chuông lớn bảo vật, phát ra tiếng ong ong trên hư không trung, phảng phất như mảnh đất trời này đều phải chấn động theo nó. Một trận gió lốc màu đen quét qua.
Mỗi một trận gió đều có màu đen nhánh, như những thanh thiên đao, cắt nát hư không, thổi về hướng hỗn độn, trong một khắc này, trên trời dưới đất đều tràn ngập sát khí.
Như là một vị thần linh đến từ địa ngục, phá tan ngục tù, chạy đến thế gian này, muốn diệt thế.
“Ầm!”
Một chân bước ra, áo giáp màu đen lập loè hàn quang, phủ lấy bóng người kia, chỉ để lộ ra một đôi mắt, trong đôi mắt đó có hai ngọn lửa màu xanh lục âm u đang bốc cháy.
Dáng người to lớn, cả người đều lấp lánh ánh sáng, khí thế bừng lên ước chừng còn mạnh hơn gấp đôi so vừa rồi hắc ám Thần Hoàng vừa rồi.
Cho dù là xa như Tử Huyền giới, đều cảm nhận được cổ khí tức này.

Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, giống như một ngọn núi cao khó có thể vượt qua, trấn áp khắp thiên địa, khiến cho trong lòng của vô số người đều phủ kín một bóng ma.
Mà điều càng khiến cho sinh linh của Địa Tiên giới tuyệt vọng chính là.
Tính luôn cả hắc ám Thần Hoàng, cộng thêm cả người vừa mới xuất hiện này, mà sau lưng bọn họ còn có thêm ba sinh linh cùng đẳng cấp nữa, mỗi một người đều mạnh mẽ đến mức đỉnh điểm.
Nói cách khác.
Trong chiếc cổ thuyền này, có năm người có tu vi Trường Sinh cảnh, cùng nhau vượt giới qua đến!
"Xong rồi!"
Một lão Thánh Nhân thê lương nói.
Năm người có tu vi Trường Sinh cảnh thì cũng coi như xong đi, mấu chốt là còn giết không chết, thế này thì còn đánh đám gì nữa?
Mặc dù tiền bối kia có thực lực lại cường, cũng không thể làm được gì đối phương cả, đối phương mà gằng co thì cũng có thể giằng co dày vò cho vị tiền bối này chết luôn ở chỗ này.
"Thái Sơ, không thể không nói ngươi rất mạnh, nếu có thể quy thuận Địa Phủ, có lẽ địa vị của ngươi sẽ không dưới ta, chỉ tiếc ngươi đã chọn sai con đường."

Chương 602. Quả nhiên là không được sao?.

Chương trước Chương sau
Bóng người mặc áo giáp, trầm giọng nói.
"Bây giờ ngươi gia nhập Địa Phủ, tất cả mọi thứ đều có thể xoay chuyển!"
Bên cạnh hắn.
Hắc ám Thần Hoàng với một đôi mắt lạnh băng, gắt gao chăm chú vào người Thái Sơ, trong ngực hắn tràn ngập lửa giận, hận không thể lập tức chém chết Thái Sơ ngay tại đây.
Thống lĩnh đứng bên cạnh đang nói chuyện, thì cho dù là mình có phẫn nộ, cũng không thể tùy tiện ra tay ngay lúc này.
"Ngươi đừng nhiều lời vô nghĩa."
"Chiến đi!"

Thái Sơ không có bất kỳ lời vô nghĩa nào, trường kiếm trong tay hắn chỉ thẳng lên trời, tóc tai dựng ngược, sát khí sôi trào, kiếm ý cả người phun trào giống như núi lửa, hóa thành một vầng mặt trời.
"Keng!"
Kiếm vang lên.
Thái Sơ động thủ trước, kiếm quang cắt qua hàng tỉ vạn dặm, hóa thành một dải thiên hà, từ phía cuối chân trời, mênh mông cuồn cuộn đánh úp qua.
"Gàn bướng hồ đồ!"
Bóng người mặc áo giáp hừ lạnh một tiếng, trong miệng hắn đạm mạc nói: "Cùng nhau động thủ, giết hắn ngay tại chỗ, chớ vì hắn mà chậm trễ việc lớn của chủ thượng!"
"Tuân mệnh!"
Bốn giọng nói đồng thời truyền ra. Theo sau.
Bốn bóng người, phân theo bốn hướng khác nhau, nhanh chóng xông về hướng Thái Sơ.
Mà bóng người mặc áo giáp, hắn đứng ngay tại chỗ, bắn một ngón tay ra, giống như một cây thiên qua, chém đôi vòm trời phía trước, kéo dài ra, tốc độ cũng không phải là rất nhanh, nhưng lại có âm thanh của đại đạo thiên âm nổ vang. Chỉ với một ngón tay mà thôi.
Mà dường như là có một ngọn núi lớn đáp xuống từ chín tầng mây.
Thanh âm "Ầm ầm ầm", không ngừng vang dội, quấy lên gió lốc đầy trời, đại đạo hòa gọng, ngàn vạn vòng đại đạo pháp tắc rũ xuống, bao phủ tất cả mọi thứ.
Vô số sinh linh của Địa Tiên giới nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhanh chóng lui về phía sau. Hiện giờ.
Sáu vị Trường Sinh cảnh đang khai chiến, Địa Tiên giới hoàn toàn trở thành chiến trường, bọn họ không thể cứ ở chỗ này, nói không chừng toàn bộ Địa Tiên giới sẽ bị đánh nát chỉ trong một khoảnh khắc.
Thế giới bị hủy diệt, làm sao đám người bọn họ thể sống sót được chứ?
"Ầm!"
Ngón tay dài đến vạn trượng rơi xuống.
Thái Sơ cũng giơ tay, năm ngón tay bóng mịn như ngọc, xán lạn rực rỡ, chưởng lên, hai bàn tay va vào nhau trên hư không trung, bùng lên vô tận thần huy.
Nếu như một đòn tấn công như vậy mà diễn ra bên trong Địa Tiên giới, đủ để khiến cho hàng tỉ vạn dặm đất đai sụp đổ, nhưng hiện giờ lại ở trong hỗn

động, dư chấn được kìm chế đến mức thấp nhất, nhưng dù là như vậy.
Địa Tiên giới cũng vẫn chịu ảnh hưởng, không biết là đã có bao nhiêu dãy núi biến thành bột phấn. Không biết bao nhiêu người, hộc máu bắn ngược về sau.
"Có thể chay thoát khỏi Huyền Quang giới, quả nhiên là có chút bản lĩnh."
Bóng người mặc áo giáp, có hơi chút kinh ngạc, hắn thu ngón tay về, khóe miệng mang theo một nụ cười khinh miệt, lần thứ hai xông lên, trong miệng lạnh lùng nói: "Nhưng kể cả có là như thế, ngươi vẫn phải chết chết!"
"Ầm!"
Hắn bước ra một bước, không gian nát bươm, bóng hình hóa thành một luồng sáng màu đen, nhanh chóng xông đến.
"Keng!"
Thái Sơ vung một tay lên, đập vào luồn sáng đen kia, trường kiếm bên tay còn lại chém ra, vạn đạo kiếm quang bắn ra, bức lui bốn kẻ Trường Sinh cảnh còn lại ra ngoài.
Nhưng cũng chỉ bức lui mà thôi.
Lấy một chọi năm, mặc dù Thái Sơ có mạnh hơn nữa, cũng không thể áp chế đòn tấn công của đối phương.
"Ầm ầm ầm!"
Tếng nổ đinh tai nhức óc truyền ra, trên vòm trời, từng đám mây xán lạn chấn động tan rã thành từng mảnh, một mảng lớn không gian tan biến, xuất hiện những khe nứt lớn trên hư không.
Đây là một trận đại chiến.....
Có một không hai trong lịch sử của Địa Tiên giới.
Chẳng có ai có thể nhìn thấy được bóng người của hai phía đang giao chiến, chỉ có thể cảm giác được thỉnh thoảng có dư âm khủng bố lan tràn ra, khiến cho cả Địa Tiên giới đều run lẩy bẩy.
"Kít!"
Lại là một tiếng nổ lớn truyền ra. Sau đó.
Huyết quang màu đỏ thắm bừng lên trong đất trời, toàn bộ Địa Tiên giới cũng bị nhuộm một tầng sắc màu đỏ của ráng chiều thê lương mà mỹ lệ, khiến cho ruột gan của không ít người thắt lại.
Đây là màu máu!
Tuyệt đối không thể nào là máu tươi của sinh linh của Địa Phủ, bọn họ đều là người chết, máu chảy trong cơ thể thì chỉ là màu đen.
Vị tiền bối kia bị thương rồi sao?

Trong tâm trạng lo lắng của vô số người, đại chiến vẫn diễn ra, âm thanh gào rống chấn động khiến cho nền trời vạn cổ vỡ nát, những chiêu thức thần thông khủng bố va vào nhau ở chỗ sâu trong hỗn độn.
Mấy ngày sau.
“Rắc!”
Hai đoạn kiếm bay ra, phá tan xiềng xích của không gian, văng vào chỗ sâu trong Địa Tiên giới. Không ít người khi nhìn thấy hai đoạn kiếm này, tâm trạng như chìm xuống vực sâu.
Đây là bội kiếm của vi tiền bối kia!
Binh khí của tu luyện giả đều gắn liền với tánh mạng, đừng nói đến kiếm tu, trường kiếm trong tay bọn họ bị gãy nát, bản thân sẽ bị thương nặng.
Quả nhiên.
Ngay sau đó.
Một bóng người cả người nhuộm máu, bay ngược ra từ hỗn độn trung, dừng lại bên trong Địa Tiên giới, sau khi đâm nát số dãy núi, khó khăn lắm mới dừng lại được.
“Thái Sơ, ngươi cùng đường rồi!”
Giọng nói to lớn, mênh mông cuồn cuộn vang dội ra.
Năm bóng người to lớn đứng trên vòm trời, mỗi một người trong bọn họ đều mang thương tích, nhưng cũng không đáng ngại, chỉ cần tu dưỡng một chút, thì đã có thể hồi phục.
Trái lại Thái Sơ.
Trên người hắn không có chỗ nào là còn lành lặn, một số miệng vết thương còn có thể nhìn thấy xương trắng dày đặc, trên vết thương có khói đen lượn lờ, đang tiếp tục cắn nuốt sự sống của hắn.
“Quả nhiên vẫn không được sao?”
Thái Sơ không để ý đến năm người trên bầu trời kia, hắn đứng lẻ loi một mình trên mặt đất, cuối cùng hiện lên một nụ cười khổ, kèm theo sự bi thương vô tận .
Trước khi đến nơi này, Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã từng nói với mình, bất kể là mình có đến đây hay không, thì kết cục đều sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào.
Bây giờ xem ra.
Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã nói đúng.
Kết cục chính xác là sẽ không thay đổi, điều bất đồng duy nhất là có thêm một cổ thi thể của mình mà thôi.

“Giết hắn, sau đó tạo lối đi không gian, nghênh đón chủ thượng đến đây!”
Bóng người mặc áo giáp, lạnh lùng mở miệng. Tiếng nói vừa dứt.
Bốn vị Trường Sinh cảnh sau lưng hắn, cùng nhau bước ra một bước, nhưng bọn hắn còn chưa động thủ, một mảnh lục địa khổng lồ xuyên vân phá nguyệt bay đến từ trong hỗn độn!

Chương 603. Muốn nâng đỡ Địa Phủ?.

Chương 603: Muốn nâng đỡ Địa Phủ?.
“Ầm ầm!”
Hỗn độn rạn nứt.
Cuồn phong mênh mông cuồn cuộn thét gào.
Từ đầu kia của hỗn độn, Một thế giới khổng lồ bị một bàn tay, trực tiếp kéo lại đây, thế giới còn chưa hoàn toàn hợp nhất, một cổ khí tức cực kỳ đè nén đã bắt đầu khuếch tán ra.
Đây là một bức chân dung đầy chấn động.
Cho dù là người của Địa Tiên giới đã từng trải qua một lần, nhưng như vẫn khó có thể tin.
“Một thế giới mới lai chạy đến đây dung hợp ngay lúc này, là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đang âm thầm ra tay hay sao?”
Tộc trưởng của một đế tộc nhìn thế giới bay nhanh đến , thất thanh nói. Vào thời khắc mấu chốt này.
Một thế giới dung hợp lại đây, đối với Địa Tiên giới mà nói, không hề nghi ngờ gì đây là một chuyện tốt. Bởi vì.
Dựa vào những thế giới trước kia mà Thiên Cơ Lâu chủ dung hợp với nhau, thế giới trước mắt này nhất định sẽ không kém hơn mà còn có thể mạnh hơn nhiều so với Địa Tiên giới!
Nói không chừng.
Trong thế giới này còn có những nhân vật cấp Trường Sinh cảnh.
Một thế giới mạnh mẽ đến như thế, chủ động hiện thân, nếu như xử lý không tốt thì sinh linh của Địa Phủ trên chiếc chiến thuyền bằng kim loại màu đen sẽ bị tiêu diệt hết!
“Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, quả nhiên không bỏ rơi Địa Tiên giới chúng ta!”

Chưởng giáo của một tông môn khác vui mừng nói.
Hắn vừa dứt lời.
Đứng bên cạnh.
Bỗng có một người, sợ hãi không xác định nói: "Các ngươi không phát hiện ra thế giới này mang lại cho người ta một cảm giác rất đáng sợ, rất bất an sao? Dường như trong thế giới này có chất chứa một thứ gì đó rất khủng bố!"
"Có thể có thứ gì khủng bố được chứ? Đây rõ ràng chính là do Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đang giúp đỡ cho Địa Tiên giới chúng ta bình an vượt qua một kiếp!"
Có người không vui nói.
Trong nháy mắt khi hắn nói xong.
Năm vị sinh linh của Địa Phủ đang đứng trên vòm trời, nhìn xuống vô vàng chúng sinh của Địa Tiên giới, cũng cảm nhận được động tĩnh sau lưng, bọn họ quay đầu lại nhìn thoáng qua.
Theo sau.
Thân thể cùng nhau run lên, phảng phất như nhìn thấy một cảnh tượng gì đó không thể tưởng tượng .
"Phịch!"
Tất cả năm người bọn họ đều nửa quỳ trên mặt đất, trong miệng hô to nói:
"Thuộc hạ, cung nghênh chủ thượng!"
"Thuộc hạ, cung nghênh chủ thượng!"
"Thuộc hạ, cung nghênh chủ thượng!"
Bọn họ không ngờ tới đám người mình chân trước vừa đi vào Địa Tiên giới, thế nào mà sau lưng, Huyền Quang giới đã chạy đến đây, phải biết rằng đám người mình phải dùng thần châu để đến đây!
Chiếc chiến thuyền làm bằng kim loại màu đen này được chế tạo đặt biệt để băng qua hỗn độn, tiêu tốn không biết bao nhiêu thần tài, mới có thể vượt qua khoảng cánh giữa hai giới.
Nhưng Huyền Quang giới thì sao?
Tuy rằng thế giới này rất mạnh, nhưng ở một mức độ nào đó mà nói, một thế giới muốn di chuyển trong hỗn độn mà còn phải đuổi kịp tốc độ của một chiếc thần châu, gần như là không có khả năng.
Nếu lao nhanh như vậy, nói không chừng thế giới sẽ gặp phải nguy cơ tan vỡ!

Một khi thế giới vỡ nát, toàn bộ Huyền Quang giới có tất cả chín tầng sinh linh, tất cả đều phải chết.
“Sao chủ thượng sao có thể làm được vậy?”
Hắc ám Thần Hoàng âm thầm hỏi một câu.
“Có lẽ chủ thượng đột phá cảnh giới Tiên Vương....” Sinh linh mặc áo giáp, trầm ngâm nói.
Đương nhiên.
Đây chỉ là suy đoán của hắn mà thôi, đột phá Tiên Vương, thật sự quá khó khăn, ít nhất thì nếu ở trong Huyền Quang giới thì không thể nào, bởi vì thế giới này không thể nào dung nạp được nhân vật như vậy.
Hơn nữa.
Dưới bụng Huyền Quang giới có một bàn tay to đang nâng đỡ toàn bộ thế giới, dựa vào khí tức mà bàn tay này phát ra, thì dường như đây cũng không phải là bút tích của chủ nhân của Địa Phủ.
Nếu thật là một vị Tiên Vương bí ẩn nào đó ra tay..... Nghĩ đến đây.
Sắc mặt của vài sinh linh Địa Phủ đều không dễ nhìn, bởi vì bọn họ cũng hiểu rõ, đối bọn họ mà nói một vị Tiên Vương là quá mức khủng bố.
Toàn bộ Địa Phủ hợp sức lại với nhau đều không phải là đối thủ của một vị Tiên Vương.
“Các ngươi nói xem trong thế giới này, có khi nào có tồn tại một vị Tiên Vương không, hắn kéo Huyền Quang giới qua đây, chẳng lẽ là muốn một mẻ hốt gọn Địa Phủ chúng ta sao?”
Năm sinh linh của Địa Phủ thì chỉ có một người sống là run giọng nói.
“Nói năng cẩn thận!”
Bóng người mặc áo giáp, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Huyền Quang giới trong hỗn độn, trầm giọng nói: “Chủ thượng, tất nhiên là sẽ có tính toán của mình, cho dù là thật sự có Tiên Vương thì đã làm sao?”
“Chớ có quên, năm xưa Địa Phủ cũng có Tiên Đế tọa trấn, kẻ hèn kia chỉ là một Tiên Vương mà thôi, không cần phải nói như vậy.”
Mấy người khác, trong lòng thoáng chốc trở nên bình tĩnh. Trái lại.
Hàng tỉ sinh linh Địa Tiên giới lại không cách nào giữ được bình tĩnh.
Bọn họ ngẫn người nhìn cảnh tượng trên trời cao, sắc mặt của mỗi người khó coi. Thứ quỷ gì đây?
Năm kẻ vừa rồi mà chẳng ai bì nổi kia, tại sao lại đột nhiên quỳ xuống? Hay là.

Bọn họ biết được là thế giới dung hợp lại đây này, quá mức khủng bố, bọn họ không thể nào chống lại được, cho nên bây giờ đã nhận thua, hi vọng là sinh linh của thế giới kia có thể tha chết cho bọn họ?
Nhưng khả năng này cũng không cao.
"Chắc là không."
Trong Ngọc Hư Cung, sắc mặt Hoàng Vân trắng bệch, hắn thấp giọng nói: "Phải chăng thế giới lần này mà Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối hợp nhất vào đây là thế giới nơi Địa Phủ đồn trú không?"
"Nhìn tình hình hiện tại thì chẳng thể trật đi đàng nào được."
Tử Hư đạo nhân cứng đờ gật gật đầu.
Mạnh mẽ như hắn, mà giờ phút này cũng cảm thấy cả người lạnh cả người, cả người như rơi xuống hầm băng, dường như đại nạn giáng xuống, không nhìn thấy bất kỳ hy vọng gì.
Chỉ một chiếc cổ thuyền làm bằng kim loại màu đen, mà đã đặt toàn bộ Địa Tiên giới lên lò nướng. Hiện tại.
Toàn bộ thế giới đều bị Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối kéo lại đây dung hợp, chẳng phải là bức Địa Tiên giới vào đường chết hay sao? Phải biết rằng. Lúc trước Địa Tiên giới cũng không mang lại cho Tử Huyền giới áp lực lớn như vậy.
.....
"Huyền Quang giới sao?"

Chương 604. Sau khi hai giới dung hợp.

Chương trước Chương sau
Chương 604: Sau khi hai giới dung hợp.
Thái Sơ buồn bã cười, cả người nhuộm đầy máu tươi, chao đảo một chút, suýt nữa thì ngất đi, thương thế trên người bộc phát ngay trong lúc này, suýt nữa khiến hắn trực tiếp chết đi.
Nhưng mà năm sinh linh của Địa Phủ kia lại làm như không nhìn thấy hắn.
Căn bản là bây giờ hắn cũng không chạy đi đâu được.
Ngoại trừ thương thế nghiêm trọng ra, thì điểm mấu chốt chính là Huyền Quang giới đã hợp nhất lại đây, thiên hạ to lớn, hắn có thể chạy được đến chỗ nào chứ?
Rời khỏi Địa Tiên giới, lần thứ hai lại lưu lạc trong hỗn độn sao?

Cái suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, đã bị Thái Sơ vứt ra khỏi đầu, mình đã chạy thoát một lần, tuyệt đối không thể chạy trốn lần thứ hai, nói cách khác, thương thế trên người mình chỉ là thứ yếu.
Mà chủ yếu là đạo tâm của mình không cho phép mình làm như vậy.
"Vì sao tiền bối lại phải làm như vậy?"
Thái Sơ xoay người, nhìn về phía Thiên Nguyên giới, trong mắt hắn dường như nhìn thấy được tòa Thiên Cơ Lâu cổ kính kia, Thiên Cơ Lâu chủ ngồi nghiêm chỉnh trong đó nhìn xuống chư thiên vạn giới, trong ánh mắt hắn không có bất kỳ cảm xúc nào cả.
Theo như hắn nghĩ thì hành động này của Thiên Cơ Lâu chủ không khác nào bức Địa Tiên giới và cả ba thế giới còn lại vào đường cùng. Không hề để lại một chút hy vọng nào.
Chỉ một mình mình làm sao có thể là đối thủ của cả Huyền Quang giới chứ?
Phải biết rằng Huyền Quang giới là một thế giới tổng hợp, bên trong đó có không biết bao nhiêu người có tu vi Trường Sinh cảnh, đặc biệt là chủ nhân của Địa Phủ thì đã đạt tới gần cảnh giới Tiên Vương.
Phỏng chừng.
Sau khi Huyền Quang giới hợp nhất cùng Địa Tiên giới, hắn sẽ có thể trở thành một vị Tiên Vương!
"Chẳng lẽ là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, vứt bỏ hết sinh linh của ba thế giới bao gồm cả Địa Tiên giới, muốn nâng đỡ một Địa Phủ càng quét chư thiên sao?"
Trong lòng Thái Sơ ảm đạm suy nghĩ..
Nâng đỡ Địa Phủ.
Đối với Thiên Cơ Lâu áp đảo trên chư thiên vạn giới, khả năng này cũng không phải là không có, bởi vì về lâu về dài, hiển nhiên là không cần nghi ngờ gì về tiềm lực Địa Phủ.
Dù gì thì.
Lúc trước Địa Phủ cũng đã từng càng quét chư thiên một lần. Lúc này đây.
Nếu như có thể được sự trợ giúp của Thiên Cơ Lâu chủ, thế lực có thể suy đoán được tương lai, thử hỏi còn ai xứng làm đối thủ của Địa Phủ? Chỉ sợ.
Cường giả chư thiên vạn giới muốn học theo trước đây để đối phó với những thủ đoạn của Địa Phủ, thì trước mặt Thiên Cơ Lâu chủ đều sẽ trở nên vô dụng, bởi vì bọn họ còn chưa động thủ, Thiên Cơ Lâu chủ đã biết được tất cả mọi chuyện.
"Rốt cuộc thì vì sao Tiền bối lại làm như vậy?"

Thái Sơ đưa mắt nhìn Huyền Quang giới bay đến từ trong hỗn độn, tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, đại bản doanh của Địa Phủ đã đến, đã không còn là thứ mà hắn có thể ngăn cản được nữa rồi.
Nói cách khác.
Chỉ là một chiếc cổ thuyền làm bằng kim loại màu đen, mà hắn đã không ngăn được. Thì đừng nói chi đến toàn bộ Huyền Quang giới.
.....
"Tới rồi sao?"
Trong Huyền Quang giới.
Trong một đại điện.
Chủ nhân của Địa Phủ đứng thẳng, hắn bước ra một bước, đi tới trên vòm trời, thân ảnh to lớn giống như là một ngọn núi cao, trấn áp bốn cực thiên địa, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Địa Tiên giới cách đó không xa.
Ở phía sau hắn.
Không ít những kẻ giống như thần ma đang cung kính đứng hầu.
Bọn họ bất động như núi, nhưng lại có một cổ khí tức đáng sợ lao ra, gần như là có thể xuyên qua cổ kim tương lai, lan tràn mênh mông cuồn cuộn khắp chư thiên vạn giới, khiến cho mọi người không thể có được bất kỳ ý niệm chống cự nào.
Thật sự là thật là đáng sợ.
Mỗi người đều mạnh mẽ đến nổi mà khiến cho người ta rùng mình, ánh mắt hắn mở ra, tia sáng lạnh bắn ra, trong đôi mắt đó không có bất kỳ cảm xúc nào, lạnh lùng đến mức đỉnh điểm, trong ánh mắt nhìn về hướng Địa Tiên giới mang theo sát ý không hề che giấu.
Phảng phất như là đang nhìn một đám kiến hôi.
"Đây là quê hương của Thái Sơ sao?"
"Không biết. Vị Tiên Vương kia kéo Huyền Quang giới đến nơi này, rốt cuộc là có ẩn ý gì, nhìn bền ngoài thì thế giới này quá mức yếu ớt."
Một sinh linh cường đại mở miệng, giọng nói vang dội như chuông lớn bảo vật, ầm vang trên hư không.
"Có lẽ là muốn cho Địa Phủ đáp xuống thế giới này, dù sao thì năm xưa Địa Phủ cũng đã càng quét chư thiên, chẳng một ai có thể chống cự, có một vài Tiên Vương có thiện chí với Địa Phủ, điều này cũng là hợp tình hợp lý."
Lại thêm một vị Trường Sinh cảnh trầm giọng nói, ánh mắt hắn ngạo nghễ, sợi tóc tung bay, như là một kẻ vô địch trên cõi đời này, có một khí khái của người vô địch.

Chỉ là một Địa Tiên giới nhỏ bé mà thôi, hắn còn chẳng thèm quan tâm đến. Còn về.
Thái Sơ đã hoàn toàn bị thương nặng, thì lại càng không đáng để nhắc tới. Chỉ cần hắn muốn thì bất kỳ lúc nào cũng có thể dùng một tay dí chết Thái Sơ.
"Tuy là thế giới này yếu, nhưng hình như là cấp bậc của thế giới không hề thấp, sau khi hợp nhất với Huyền Quang giới, mặc dù không thể nào so sánh được với Thiên Diễm giới năm xău, nhưng phỏng chừng cũng chẳng kém hơn làm bao nhiêu."
Những nhãn lực của những người này không tệ.
Tốt xấu cũng đã tu luyện qua vô số năm.
Chỉ trong khoảnh khắc nhưng dường như có không ít người đã đoán được ẩn ý của vị Tiên Vương kia. Đúng rồi.
Vị Tiên Vương kia vẫn chưa lộ diện. Phỏng chừng muốn âm thầm giúp đỡ Địa Phủ một tay, lúc này mới đem một thế giới cường đại đưa đến trước mặt Địa Phủ.
Mục đích chủ yếu là vì sinh linh của thế giới này sao?
Hiển nhiên không phải.
Phỏng chừng ẩn ý của đối phương là muốn cho Huyền Quang giới hợp nhất cùng thế giới này, sau đó muốn Địa Phủ dùng thế giới này làm cơ sở, để tiến hành một lần quá độ toàn diện!
Đến lúc đó.
Nếu bên trong Địa Phủ sẽ có được mấy vị Tiên Vương. Thử hỏi.
Còn ai có thể ngăn cản?
Cho dù là một số những thế giới tối cao mà đụng phải Địa Phủ, phỏng chừng cũng phải đắng đo suy nghĩ một chút, dù gì thì bọn họ cũng đã có Tiên Vương, nếu như có đánh không lại thì cũng có thể nhảy vào dòng sông thời gian.

Chương 605. Sau khi hai giới dung hợp. (2)

Chương 605: Sau khi hai giới dung hợp. (2)

Trong những tháng năm khác, tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, lần thứ hai đánh ngược trở về, thì vẫn là một anh hùng. Có thể nói.

Đứng ở một góc độ nào đó mà nói, trở thành Tiên Vương thì Địa Phủ đã đứng vào hàng ngũ bất bại.

Trừ phi có người có tu vi Tiên Đế ra tay, nhưng vào thời điểm Địa Phủ cường thịnh nhất, thì trong chư thiên vạn giới cũng chỉ có hai người như vậy, bây giờ vẫn còn sống hay không, không ai có thể bảo đảm.

Đại khái là không còn nữa.

"Như vậy xem ra, Vị Tiên Vương kia là bằng hữu của Địa Phủ chúng ta, nói không chừng hắn là một trong vài vị Quỷ Vương nhân tài còn sót lại của Địa Phủ năm xưa."

Bóng người kia nhẹ giọng nói.

Năm đó Địa Phủ có Tiên Đế tọa trấn, còn những kẻ có cấp bậc Tiên Vương thì nhiều vô số, cho dù là có một người may mắn còn sống thì cũng hợp tình hợp lý.

"Không loại trừ khả năng này."

Mọi người gật gật đầu.

Hiển nhiên.

Bọn họ cũng cho rằng cách nói này tương đối đáng tin cậy.

"Chủ thượng, nếu như Vị Tiên Vương kia đã đưa chúng ta đến nơi này, Địa Phủ chúng ta cũng nên động thủ, huỷ diệt thế giới yếu ớt như thế này, có lẽ mười ngày là cũng đủ rồi."

Người mặt áo giáp cung kính nói.

"Không vội."

Chủ nhân của Địa Phủ nâng một bàn tay lên, một tay ép xuống, ánh mắt hắn sâu thẳm, nhìn thoáng qua Địa Tiên giới, nhẹ giọng nói: "Có lẽ thế giới này cũng không hề đơn giản như chúng ta tưởng đâu."

"Ồ?"

Mọi người không hiểu ra sao.

Chủ thượng có ý gì?

Không phải là thế giới trước mắt này vừa nhìn đã biết rồi sao?
Chỉ có vài người có tu vi Chân Tiên cảnh tọa trấn, đối với bọn họ mà nói, chỉ cần một ngón tay là đủ ấn chết, còn có thể có cường giả nào ẩn nấu được chứ?
Chắc là .
Vị Tiên Vương kia sẽ không đối đầu với Địa Phủ.
Nếu là vị Tiên Vương kia có địch ý với với Địa Phủ. Trong hỗn độn, hắn đã có vô số lần cơ hội ra tay, có thể trực tiếp bóp Huyền Quang giới thành bụi phấn.
Ngay cả bản thân bọn họ căn bản là không thể chạy thoát được.
Hà tất phải tốn nhiều công sức kéo Huyền Quang giới kéo qua đây, rồi mới xuống tay với bọn họ?
"Ngay cả ta cũng nhìn không thấu thế giới này, dường như là nó đang cất giấu một số chuyện không muốn cho người khác biết, hơn nữa ta còn nghe được từ miệng của những sinh linh ở đây một cái tên mà bọn họ cực kỳ tôn sùng."
"Hình như là....."
"Người này chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng bọn họ!"
Chủ nhân của Địa Phủ nhẹ giọng nói.
Thần niệm của hắn tuôn trào như nước, càng quét toàn bộ Địa Tiên giới, trong thời gian của một nhịp thở, gần như là đã nắm giữ toàn bộ tin tức cơ bản về thế giới này.
Cho dù là một số nhân vật Chân Tiên cảnh nói chuyện với nhau cũng không thể nào tránh khỏi được sự tra xét của bọn họ.
Trong cuộc nói chuyện giữa những người này với nhau, bốn chữ mà hắn nghe được nhiều nhất đó chính là "Thiên Cơ Lâu chủ"!
"Chẳng lẽ nói, đây chính là vị Tiên Vương đã kéo Huyền Quang giới qua đây sao?"
Có người nghi ngờ nói.
"Không ngoại trừ khả năng này."
Ánh mắt của chủ nhân của Địa Phủ lạnh băng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía chỗ sâu trong Địa Tiên giới, nhẹ giọng nói: "Vị này Thiên Cơ Lâu chủ có chút thú vị, dường như là không hề tầm thường, nếu có thể mời gọi người này vào Địa Phủ, chưa chắc không phải một chuyện tốt."
"Nếu là như vậy, thì ý của chủ thượng là tạm thời chúng ta nên án binh bất động sao?"

Một người âm khí lượn lờ, nhíu mày nói.
Đối mặt một thế giới có thực lực không bằng thế giới của mình, trong lòng của không ít người thuộc Địa Phủ đều mang theo sự khao khát cháy bỏng.
Cứ lẳng lặng nhìn đối phương phát triển như vậy, không phải tác phong hành sự của Địa Phủ.
"Đợi đến khi hai giới hợp nhất với nhau rồi động thủ cũng không muộn."
Chủ nhân của Địa Phủ nhàn nhạt nói: "Dựa vào nội tình của thế giới trước mặt, có cho thêm bọn họ trăm vạn năm nữa, thì bọn họ cũng thua xa Huyền Quang giới."
"Hơn nữa....."
"Chỉ với một vào vong linh sống lại, đã đủ khiến cho bọn họ sứt đầu mẻ trán, thì làm sao có thể ứng phó được với Huyền Quang giới chúng ta chứ?"
"Ầm ầm ầm!"
Tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, không dứt bên tai.
Mỗi một sinh linh đều bắt đầu phát run, bất kể là Địa Tiên giới, hay là Huyền Quang giới, trong hai thế giới này, những sinh linh bình thường chiếm đa số.
Cho đến bây giời, cũng chỉ có bọn họ còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì.
Chỉ cảm thấy.
Mặt đất dưới chân và bầu trời trên đỉnh đầu, tất cả đều đang đong đưa. Đôi khi.
Còn có sao trời lộng lẫy rơi xuống từ trên hư không, kéo theo một chiếc đuôi thật dài, đâm xuống tạo ra từng cái hố sâu, phảng phất như đã đến ngày tận thế.
"Ầm ầm ầm!"
Lần thứ hai, tiếng nổ truyền ra, khoảng cách giữa hai thế giới càng lúc càng gần, những trận cuồng phong khủng bố càng quét qua những cánh đồng bát ngát, cũng làm cho không biết bao nhiêu dãy núi cao đều biến thành bột phấn.
Tuy rằng.
Lý Vân đã cố gắng hạn chế dư lực đến mức thấp nhất, nhưng vẫn có một số nơi cũng phải gánh lấy ảnh hưởng của hành động này.
Dù sao thì cũng là hai thế giới hợp nhất, mà không phải là một trận phong ba nho nhỏ, muốn khiến cho hai thế giới hoàn hảo không sứt mẻ gì mà hợp nhất với nhau, phỏng chừng chỉ có Tiên Đế mới có thể làm được như vậy.
"Thế giới sắp dung hợp!"

Chủ nhân của Địa Phủ, cúi đầu nhìn về phía dưới, nhẹ giọng nói
"A."
Bên cạnh có người quan sát Địa Tiên giới, trào phúng nói: "Thế giới dung hợp với nhau, trước mặt Huyền Quang giới chúng ta là một con đường bằng phẳng, chẳng có ai có thể chống lại!"
"Có lẽ, chỉ cần những sinh linh sống lại kia cũng đã đủ tung hành khắp cả thế giới kia rồi!"
Trên thực tế.
Cũng đúng là như thế.
Nguyên nhân lúc trước Huyền Quang bị Địa Phủ thống trị, xét đến cùng cũng là do Địa Phủ đã triệu hồi những vong linh đã chết trở lại để phục vụ cho chính họ.
Có một lực lượng đáng sợ như vậy, căn bản là Huyền Quang giới không thể chống đỡ được.
Không biết đã có bao nhiêu cường giả, bất đắc dĩ phải lựa chọn rời khỏi Huyền Quang giới, chạy đến những thế giới khác để lánh nạn. Kể từ đó.
Thì những người ở lại càng không phải là đối thủ của Địa Phủ. Vậy thì chỉ có thể quy thuận, hoặc là bị giết chết, sau đó rồi cũng phải thần phục Địa Phủ, nghe theo sự sai bảo của Địa Phủ.
"Mấy thế giới nhỏ bé kia, thật sự là không đáng để ý."
Có người lắc đầu nói.
Tiếng nói vừa dứt.
Ầm ầm!
Phảng phất như trời sụp đất nứt, Huyền Quang giới và Địa Tiên giới ầm ầm va vào nhau, ở nơi hai giới giao nhau núi sập, đất đai văng tung tóe.

Chương 606. Dẫn lối vong hồn chư thiên.

Chương 606: Dẫn lối vong hồn chư thiên.
Không biết có đến bao nhiêu khe nứt bắt nguồn từ nơi giao nhau, điên cuồng khuếch tán ra ngoài, ngay cả lá chắn của thế giới trong nháy mắt cũng bị vỡ nát thành bụi phấn.
Hai thế giới được nối liền lại với nhau bằng thủ đoạn trực tiếp nhất. Một bức tranh giống như là ngày tận thế.

Sinh linh của Địa Phủ lặng thinh một lúc lâu không thốt nên lời.
Thủ đoạn có thể làm hai thế giới dung hợp, và đồng thời cố gắng không làm tổn thương về mặt cơ bản nhất, bọn họ tự hỏi lòng mình đương nhiên là mình không thể làm được. Mà nếu có làm được thì sinh linh của hai thế giới cũng phải thương vong nặng nề.
Mà chủ nhân của bàn tay kia không những là đã làm được, thậm chí trong khi lật tay còn triệt tiêu hết mọi dư lực. Giảm tới mức thấp nhất tất cả các nguy cơ.
"Rầm!"
Sinh linh của Địa Phủ nuốt một ngụm nước miếng, lẩm bẩm nói: "Thủ đoạn này chắc là không phải của người vừa mới đột phá cảnh giới Tiên Vương, ít nhất thì cũng phải là một người kỳ cựu có tu vi Tiên Vương!"
Theo như bọn họ suy nghĩ thì.
Chỉ có những lão quái vật sống vô số năm mới có bản lĩnh làm được đến bước này.
"Có lẽ không chỉ là như vậy."
Chủ nhân của Địa Phủ đáp xuống từ trên cao, đứng chỗ giao nhau giữa hai thế giới, ánh mắt hắn nhìn về phía trước, nhẹ giọng nói: "Ta có thể cảm giác được, trước cả Huyền Quang giới, thì nơi này đã từng có mấy thế giới hợp nhất lại với nhau."
"Có lẽ, Huyền Quang giới của chúng ta cũng không phải là thế giới đầu tiên hợp nhất qua đây"
"Người kia âm thầm ra tay, có khả năng rất lớn là muốn tạo ra một thế giới chí cao vô thượng!"
" Có lẽ là dã tâm của hắn còn hơn so với Địa Phủ!"
Tại nơi tiếp giáp giữa Địa Tiên giới và Tử Huyền giới có thể nhìn thấy rất rõ ràng, diện tích của Địa Tiên giới thì toàn bộ đều là lục địa, còn Tử Huyền giới lại là một thế giới ngưng tụ lại bằng hàng tỉ ngôi sao trời.
Hai thế giới này hoàn toàn bất đồng, chỉ cần không phải là kẻ ngốc thì liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được sự khác biệt.
Cùng một thế giới, tuyệt đối sẽ không xuất hiện một sự khác biệt lớn như vậy, chỉ có một loại khả năng mới có thể giải thích được cục diện này, đó chính là hai thế giới này vốn dĩ cũng là hai thế giới độc lập với nhau.
Chẳng qua là nó đã bị một nhân vật khủng bố ghép nối lại với nhau.
"Chủ thượng."

Nghe thấy được những lời này, sắc mặt của những sinh linh Địa Phủ trở nên khó coi, bọn họ trầm giọng nói: “Nếu nói như vậy, chẳng phải là có khả năng vị Tiên Vương kia không phải là người của Địa Phủ chúng ta rồi sao?”
“Ta đã bao giờ nói vị Tiên Vương kia là sinh linh của Địa Phủ chứ?”
Chủ nhân của Địa Phủ hừ lạnh một tiếng nói.
“Chủ thượng, ngài nói vị Tiên Vương âm thầm ra tay này, phải chăng là Thiên Cơ Lâu chủ trong miệng của sinh linh Địa Tiên giới không?”
Có người trầm ngâm nói.
Cho đến bây giờ, hai thế giới dung hợp, đối bọn họ mà nói, toàn bộ Địa Tiên giới đã không còn bao nhiêu điều bí mật nữa, khi một số Đại Thánh cùng Chuẩn Đế nói chuyện với nhau, có thể dễ dàng bị bọn họ thăm dò được.
Tất nhiên là bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu chủ' cũng chẳng phải là bí mật gì.
“Chưa chắc.”
Chủ nhân của Địa Phủ lắc lắc đầu, ánh mắt thâm trầm, nhàn nhạt nói:
“Trước khi Huyền Quang giới dung hợp đến đây, thì căn bản là thế giới không thể nào dung nạp được những người có tu vi từ Tiên Vương trở lên.”
“Theo như suy nghĩ của ta, thì những người này chẳng qua cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.”
“Thân là một Tiên Vương, tại sao lại lưu lại ở một thế giới yếu như thế này?”
“Còn về vị Thiên Cơ Lâu chủ kia, thì rất có khả năng chẳng qua hắn chỉ là một người am hiểu suy đoán thiên cơ mà thôi, thêm một thời gian nữa, mọi người dẫn theo quân tinh nhuệ dưới trướng kéo đến Thiên Cơ Lâu, vừa lúc bắt kẻ này lại đây.”
“Trước mắt, Địa Phủ chúng ta đang còn thiếu một người am hiểu suy đoán thiên cơ!”
“Dạ!”
Mọi người đứng phía sau, cung kính nói.
“Chủ thượng, còn Địa Tiên giới này thì sao?”
Có người mở miệng hỏi.
“Ừ?”
Chủ nhân của Địa Phủ nghe vậy, hơi quay đầu, liếc mắt nhìn người nọ một cái, khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “Từ hôm nay trở đi đã không còn Địa Tiên giới nữa rồi!”
Thật hư về Địa Tiên giới, trong mắt bọn họ đã rõ như ban ngày rồi.

Căn bản không có bất kỳ nới nào đáng để bọn họ đối xử một cách thận trọng, chỉ có bên trong Thiên Nguyên giới có một nơi là Thiên Cơ Lâu, là bọn họ nhìn không thấu.
Một thế giới to lớn như vậy mà chỉ có được một nơi đặt biệt như vậy.
Không thể không nói đây là điều đáng buồn của thế giới này.
Tuy rằng thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ không tệ, nhưng Địa Phủ kém cạnh sao?
Nhiều nhất thì Thiên Cơ Lâu kia cũng chỉ ngang ngửa với Địa Phủ mà thôi, nếu là Thiên Cơ Lâu chủ nhìn rõ thời thế, thì tất nhiên sẽ thần phục Địa Phủ.
Nếu như không nhìn rõ thời thế, thì Thiên Cơ Lâu kia cũng chỉ có thể bước lên tử lộ mà thôi.
Dù sao.
Người chết cũng có thể phục vụ cho Địa Phủ.
Nghe được lời của chủ nhân của Địa Phủ nói, mỗi một sinh linh của Địa Phủ đều lộ ra vẻ vui mừng, bọn họ biết rõ là đây là chủ thượng nhà mình sắp ra tay với Địa Tiên giới rồi.
Quả nhiên ngay sau đó.
Chủ nhân của Địa Phủ mở miệng phân phó nói: "Các ngươi thống lĩnh quân tinh nhuệ của Địa Phủ, giết sạch tất cả những kẻ không thần phục trong thế giới này!"
"Đợi sau khi thế giới này ổn định lại, ta muốn khai sáng lục đạo luân hồi tại nơi đây, sau này thế giới này sẽ chỉ có một cái tên duy nhất đó là Minh giới!"
"Mà Minh giới sẽ trở thành chốn quay về của vạn linh, dẫn lối cho vong hồn chư thiên!"

Chương 607. Vậy thì chẳng thể trách Địa Phủ.

Chương trước Chương sau
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ rung trời vang lên.
Trong Huyền Quang giới có không biết là bao nhiêu quân tinh nhuệ phóng lên cao, mang theo sương mù hắc ám ngập trời xông thẳng về phía trước.
Chỉ trong chốc lát mà đã bao phủ chu vi mấy chục vạn dặm mặt đất.

Giống như một dải đê chắn biển bị vỡ, vô cùng vô tận mênh mông, phóng tầm mắt nhìn ra, trên trời dưới đất, đâu đâu cũng đều là binh lính của Địa Phủ, chúng cầm trong tay qua mâu, giáp trụ sắt lạnh.
Những người này thật sự là vô cùng đáng sợ.
Còn chưa tới gần, đã mang lại cho người ta một loại áp lực không thể chống đỡ.
Giờ khắc này, cho dù là Đại Đế cũng cảm nhận được một cảm giác mà mình nhỏ bé như con sâu cái kiến, không tự chủ được mà phát run muốn chạy trốn khỏi Địa Tiên giới.
“Gào --!”
Lúc này.
Một con rết khổng lồ lao ra từ núi non, thân thể của nó dài đến mấy trăm dặm, giống như một con thương long, uốn lượn xoay quanh, đâm nát không biết bao nhiêu ngọn núi cao.
Khí khuyết khủng bố huyết lượn lờ quanh người, điên cuồng xông về phía trước.
Đây là một con hung thú cấp Đại Thánh, giờ phút này cảm nhận được trí mạng nguy hiểm, không dám dừng lại ở biên giới của Địa Tiên giới.
Nhưng chân trước nó vừa mới xuất hiện.
Sau lưng nó, một cây trường mâu bay xuống từ trên trời. Xuyên vân phá nguyệt.
Mang theo tiếng gió sắc bén chói tai xuyên qua tất cả mọi thứ, trực tiếp găm nó trên mặt đất, mặc cho nó có giãy giụa như thế nào, cũng không thể chạy thoát khỏi bị trường mâu ghim chết.
“Keng!”
Trường mâu rung lên, uy năng vô biên tràn ngập ra, con rết kia trực tiếp bị nổ tung thành sương máu đầy trời, toàn bộ quá trình giằng co còn không đến thời gian của một cái chớp mắt.
Hung thú cấp Đại Thánh kia đã hoàn toàn biến mất. cảnh tượng này.
Diễn ra ngay trước mắt của không ít sinh linh Địa Tiên giới, thân thể bọn họ run lên, cả người như rơi xuống hầm băng, muốn chạy thoát thân nhưng căn bản không thể nào chạy nhanh bằng tốc độ xông đến của quân tinh nhuệ Địa Phủ.
Thứ mà đang chờ đợi bọn họ chỉ có tàn sát vô tội vạ.
Chỉ trong thời gian nửa ngày ngắn ngủn, Địa Tiên giới đã nhấn chìm mấy ngàn vạn dặm diện tích, non nửa Địa Tiên giới đều đã rơi vào tay của

Huyền Quang.
Tốc độ đánh chiếm này đã vượt xa tốc độ bị chiếm đóng của Tử Huyền giới lúc trước, nếu như cứ tiếp tục như vậy, phỏng chừng chưa đến hai ba ngày, toàn bộ Địa Tiên giới đều sẽ không còn nữa.
"Xong rồi!"
Vị lão Thánh Nhân bi thương nói.
Huyền Quang giới quá mức đáng sợ, vị tiền bối Trường Sinh cảnh vừa rồi mà cũng không ngăn cản được, chỉ có thể chạy trốn về hướng Thiên Nguyên giới, còn lại vào người thì nói gì đến chuyện ngăn cản chứ?
Chạy trốn đến Tử Huyền giới sao?
Chuyện này không phải là không thể, nhưng phỏng chừng còn chưa được được bao lâu, Huyền Quang giới sẽ đánh giết về hướng Tử Huyền giới, đến lúc đó bọn họ lại có thể trốn đến nơi nào?
"Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, thật sự là đã vứt bỏ Địa Tiên giới chúng ta rồi sao?"
Vị Đại Đế kia nhìn về phía Thiên Nguyên giới.
Nhưng lúc này.
Thiên Nguyên giới an tĩnh vô cùng, không có bất kỳ động tĩnh gì.
Với bản lĩnh của Thiên Cơ Lâu chủ không thể nào không biết đến chuyện đang xảy ra ở Địa Tiên giới, dựa vào tình hình trước mắt chỉ có thể nói là Thiên Cơ Lâu chủ ngầm chấp nhận như vậy.
"Đi thôi, rời khỏi Địa Tiên giới trước, chạy đến Tử Huyền giới lánh nạn đi" . Một lão giáo chủ, bất đắc dĩ nói……
Bọn họ chưa từng nghĩ đến, không lâu trước đây bọn họ còn cao cao tại thượng, không thèm để ý đến Tử Huyền giới, vậy mà trong nháy mắt đã biến thành chó nhà có tang, đến ngay cả thế giới của mình mà còn phải vứt lại phía sau.
Trước mắt Tử Huyền giới cũng không yên tĩnh, có không ít sinh linh sống lại. Nhưng bất kể nói như thế nào, thì rõ ràng là tốt hơn Địa Tiên giới rất nhiều.
Sau khi Huyền Quang giới hợp nhất lại đây, Địa Tiên giới đứng mũi chịu sào, bọn họ căn bản không ngăn cản được, thậm chí còn chẳng có lấy một vị Trường Sinh cảnh nữa, người duy nhất đứng ra ngăn cản thì hình như còn không phải sinh linh của Địa Tiên giới.
.....
Cùng lúc đó.

Tại biên giới giữa Tử Huyền giới cùng Thiên Nguyên giới.
Một bóng người chật vật hóa thành một tia sáng bay nhanh đi.
Người này đúng là Thái Sơ, hắn đã bị trọng thương, nhưng thân là kiếm tu, tốc độ vẫn cực nhanh, quẳng lại đám người Huyền Quang giới ở phía sau.
"Thái Sơ, chuyện tới nước này, ngươi còn có thể bỏ chạy đi nơi nào?"
Một người cười lạnh nói.
Người này là một trong những sinh linh ít ỏi còn sót lại của Địa Phủ, thân hình hắn vô cùng cao, trên đỉnh đầu là một cổ tháp chìm nổi, vạn đạo thần quang bắn ra.
Mỗi một tia thần quang đều có thể xuyên thủng vòm trời, dập nát sao trời, đáng sợ đến mức cực điểm.
Ở bên cạnh hắn còn có hai nhân vật Trường Sinh cảnh của Địa Phủ đi cùng, vì để phòng ngừa điều bất trắc, dù sao thì nếu như chỉ có một người đuổi theo, thì vẫn không đủ khả năng ngăn cản được Thái Sơ.
Nếu như lại để hắn chạy, thì Địa Phủ chỉ có thể tiếp tục truy đuổi thanh trừ hắn mà thôi.
"Các ngươi cho rằng Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối kéo Huyền Quang giới qua đây, thì sẽ không có bất kỳ biện pháp nào khống chế cục diện sao? Nên nhớ ác giả ác báo!"
Thái Sơ lạnh giọng nói.
"Ồ?"
Người vừa rồi mở miệng, lông mày nhướn lên, hài hước nói: "Đúng không? Nếu thực sự là Huyền Quang giới được vi Thiên Cơ Lâu chủ kia kéo qua đây, thì ta cũng muốn xem thử xem, thủ đoạn của Thiên Cơ Lâu chủ kia!"
"Nhưng nếu không phải....."
Nói xong câu này.
Người nọ hài hước cười, lạnh giọng nói: "Vậy thì chẳng thể trách Địa Phủ chúng ta!"
Hiển nhiên.
Hắn cũng không phải vô cùng tin tưởng vào Thái Sơ. Dù sao thì.
Bất kể là Địa Tiên giới hay là Thiên Nguyên giới, thì cấp bậc của hai thế giới này sờ sờ ra đó, sau khi hợp nhất thì cũng mới miễn cưỡng ngang hàng với Huyền Quang giới.
Một thế giới như vậy nếu có thể xuất hiện mấy nhân vật Trường Sinh cảnh thì cũng tương đối miễn cưỡng. Sao có thể tồn tại Tiên Vương được chứ?

Hiện tại Thái Sơ nhắc đến Thiên Cơ Lâu chủ, chỉ đơn giản là muốn tạo cho bản thân hắn một con đường sống mà thôi, nếu thật sự mà mình bị hắn hù dọa cho, chỉ sợ là nửa đời sau đều phải sống trong sự cười nhạo của người khác.

Chương 608. Hắn chắc chắn là một Tiên Vương!.

“Sớm muộn gì các ngươi cũng sẽ hối hận vì hành động của hôm nay!”
Thái Sơ hít sâu một hơi, trầm giọng nói.
“Chuyện này cũng chẳng cần ngươi phải nhọc lòng!”
.....
Người nọ lạnh giọng nói một câu, một tay đánh ra, vòm trời tức khắc nứt ra, hắn bước ra một bước, nháy mắt đã vượt qua hàng tỉ dặm, sử dụng một bí pháp vô danh.
Nhanh chóng xông đến trước người Thái Sơ.
“Ầm ầm!”
Thái Sơ ra tay ngăn cản, hai bóng người xông thẳng lên bầu trời, hòa vào trời cao, tiến vào trong hỗn độn, bắt đầu đối chiến kinh thiên động địa.
Dư âm khủng bố thỉnh thoảng lan tràn ra mênh mông cuồn cuộn, không biết bao nhiêu người trong toàn bộ Thiên Nguyên giới đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía vì hành động này, thật sự là quá đáng sợ.
Giống như là kiếp nạn diệt thế khuếch tán, lan ra bên ngoài.
“Nhanh như vậy mà đã lan đến Thiên Nguyên giới rồi sao?”
Tộc Kim Ô.
Lão tổ Kim Ô ngẩng đầu nhìn trời, trong con mắt già nua của hắn là cả sự nặng nề, không lâu trước đây hắn vận dụng trận pháp trong tộc, miễn cưỡng tốn cổ đám lão tổ sống lại ra khỏi tổ địa.
Nhưng lúc này còn chưa được bao lâu, thì đã nhận được một tin tức là có một thế giới dung hợp lại đây.
Sau khi phái người đến Thiên Cơ Lâu dò hỏi, rất nhanh đã biết được chân tướng sự thật, đó chính là một thế lực có tên là Địa Phủ đang tiến hành xâm lượt Địa Tiên giới.
Thậm chí những vong linh sống lại ở Thiên Nguyên giới đều là hành động của Địa Phủ.

Đương hắn sau khi hắn biết được tin tức này, không thể nghi ngờ gì là tâm trạng vô cùng trầm trọng, nhưng cũng may là trong chốc lát, thế trận còn chưa lan đến Thiên Nguyên giới.
Nhưng ngàn vạn lần không ngờ đến là lúc này mới chỉ qua mấy ngày, Thiên Nguyên giới còn chưa kịp ổn định lại thì đã có nhân vật khủng bố đuổi giết đến Thiên Nguyên giới.
Thậm chí còn đang giao thủ ở ngoài biên giới!
Điều này không thể nghi ngờ gì là đang đưa ra một tín hiệu cho vạn tộc sinh linh Thiên Nguyên giới. Đó chính là vòi bạch tuộc của Địa Phủ đã duỗi đến Thiên Nguyên giới rồi!
Bên trong Thiên Nguyên giới.
Mấy bóng người khủng bố đang không ngừng giao thủ, lúc ẩn lúc hiện, uy lực tiên đạo bất hủ càng quét vào bên trong thế giới, khiến cho vô số người phía dưới đều run rẩy từng trận.
Đến ngay cả người của Địa Tiên giới cũng không thể ngăn cản được loại uy thế này, thì đừng nói gì đến người của Thiên Nguyên giới. Nửa ngày sau.
Bóng người cuối cùng bắn ngược từ trên bầu trời xuống dưới, dừng lại cách Đại Hoang thành không xa.
Cả người Thái Sơ nhuộm đầy máu tươi, một vài vết thương vừa mới khôi phục, lại trở nên nghiêm trọng hơn mấy lần, một cánh tay của hắn đã bị đánh thành bột phấn, máu tươi không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất dưới chân.
Khí tức đáng sợ tràn ngập.
Những người bên trong Đại Hoang thành đều nhìn thấy được cảnh tượng này.
Mỗi người đều không khỏi nhắm hai mắt lại, không nỡ nhìn thẳng vào cảnh tượng tiếp theo.
“Thái Sơ, ngươi cùng đường rồi.”
“Những kẻ mà Địa Phủ muốn giết, chẳng có ai có thể tránh được, hôm nay cho dù là Tiên Vương có tới đây, cũng không thể cứu được ngươi!”
Trên bầu trời.
Mấy bóng người to lớn dần dần tiến xuống dưới, bọn họ bình tĩnh như nắm chắc thắng lợi trong tay, tình hình hiện tại của Thái Sơ rất không tốt, đừng nói chi là chạy trốn.
Ngay đến cả lại động thủ một lần nữa, cũng chẳng cần chính bọn họ ra tay, bản thân Thái Sơ cũng đã có thể hoàn toàn bỏ đi.

“A!”
Thái Sơ kéo khóe miệng, cười khổ một tiếng, chẳng thể nói thêm được bất cứ điều gì nữa.
“Lên đường đi.”
Người cầm đầu nâng một bàn tay lên, chậm rãi đè xuống.
Ngay khi hắn sắp ra tay, bỗng nhiên một tia sáng máu vàng lóe lên, bắn ra từ bên trong Đại Hoang thành, chắn trước ngườiThái Sơ, hơn nữa khom người nâng đối phương lên.
Người tới là một người đàn ông trung niên, đầu đội kim quan, thân mặc kim bào, cả người được bao bọc bởi ráng lành, khí tức cường đại khuyết tán ra, rực rỡ lấp lánh giống như một vầng mặt trời.
Nếu như là ở nơi khác có lẽ cũng xem như là một cường giả.
Nhưng trong mắt đám người Địa Phủ thì cũng không khác gì bất kỳ con sâu cái kiến nào cả.
“Thú vị.”
Người cầm đầu, cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Chỉ là một Thánh Nhân mà cũng dám đối đầu với Địa Phủ sao?”
“Nơi này là Đại Hoang thành, không phải là nơi các ngươi có thể giương oai!”
Người vừa đến cũng không phải là ai khác mà là tộc trưởng tộc Kim Điểu, hắn phụng mệnh lão tổ chạy đến Đại Hoang thành, sau khi đi vào trong Thiên Cơ Lâu thì được Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm.
Ra khỏi thành và mang Thái Sơ về.
Nếu như người khác sai hắn tới đây, hắn khẳng định không dám đến, nhưng Thiên Cơ Lâu chủ đã mở miệng, khiến cho hắn vô cùng tự tin, đừng nói là phải đối mặt với mấy kẻ có tu vi Trường Sinh cảnh.
Nếu mà phải đối mặt với vài vị Tiên Vương, hắn cũng không hề nao núng chút nào.
“Đại Hoang thành?”
Đám người Địa Phủ đưa mắt nhìn nhau, trước khi đến đây, bọn họ đã thuận tiện điều tra một chút tin tức về Thiên Nguyên giới, đương nhiên là ba chữ ‘Thiên Cơ Lâu’ không thể nào qua được tai mắt của bọn họ.
Nhưng mà thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ.....
Bọn họ cũng không nắm chắc được, ít nhất là trong Đại Hoang thành này cũng không tràn đầy khí tức khủng bố, chỉ có một tòa lầu, mà bọn họ nhìn không thấu.

Nhìn không thấu cũng không đồng nghĩa với việc thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ nhất định phải hơn xa bọn họ.
Nghĩ đến chuyện sau lưng Địa Phủ có một nhân vật khổng lồ như vậy, trong lòng bọn họ rất nhanh đã lấy lại được sự tự tin.
“Sao?”
Kẻ cầm đầu, tiến lên một bước, lạnh lùng nói: “Thiên Cơ Lâu chủ không dám ra mặt, vì vậy phái ngươi đến chịu chết sao”
“Vụt!”
khí tức khủng bố, giống như một trận lũ quét bất ngờ bùng nổ, nháy mắt càng quét khắp chốn trên trời dưới đất, trong phạm vi mấy vạn dặm, đất đai sụt lún, những dãy núi sập đổ, bụi mù tràn ngập.
Cảnh tượng diệt thế .
Ngay cả trận pháp hộ sơn của Đại Hoang thành ngay lập tức đều bị kích hoạt hoàn toàn, không biết là có bao nhiêu phù hiệu lập loè, giống như hàng tỉ ngôi sao trời sáng lạn, rực rỡ.
“Ngươi có thể thử xem!”
Tộc trưởng Kim Ô lưng cõng theo Thái Sơ, trầm giọng nói.
“Cũng thế.”
Tên Kẻ cầm đầu quét mắt nhìn Đại Hoang thành một cái, không có nhìn thấy Thiên Cơ Lâu chủ có ý định ra tay, trong lòng hắn càng thêm tự tin, kiểu này nếu như không có gì bất ngờ xảy ra.
Thiên Cơ Lâu chủ hẳn là đã sợ hãi.

Chương 609. Đại sự không thành rồi!.

Chương trước Chương sau
Nếu đối phương phục tùng.
Vậy thì mình cũng chẳng cần phải sợ nữa.
Một bàn tay móc lên, một bàn tay che trời lấp đất, như lao ra từ trong dòng sông thời gian, trong chưởng lực có khí tức hỗn độn lượn lờ, còn có vô số sao trời đang chuyển động.
Phảng phất như là một chưởng của trời xanh, đang đánh xuống phía dưới.
Nếu so với bàn tay này thì tộc trưởng Kim Ô giống như một con kiến vậy, căn bản là kém quá xa. Trong nháy mắt khi chưởng lực hạ xuống.
Trong Thiên Cơ Lâu.

“Tang!”
Âm thanh của tiếng đàn vang lên.
Phảng phất đại đạo cầm huyền bị dao động, ba đạo kiếm quang xuất hiện trên hư không, kiếm quang như cầu vồng, xuyên qua tuyên cổ tịch mịch, tái hiện lại ý nghĩ chân thật của thuở sơ khai.
Giống như thiên thần đang vung kiếm, thức tỉnh từ trong hỗn độn, sắc bén vô song.
Một đạo tiếng đàn này dẫn lối cho kiếm đạo tối cao, dùng cầm nhập kiếm, kinh diễm vô số người, không gì sánh được, chấn động cổ kim, nơi kiếm quang đi qua, không gì có thể ngăn cản được.
Phảng phất trong nháy mắt thời gian đều như ngừng lại…… Căn bản là khó có thể chống lại.
Mỗi một đạo kiếm quang chỉ chừng ba thước, nhưng khí tức mà nó phát ra lại không gì cản phá được, cho dù là Trường Sinh cảnh thì cũng cảm nhận được là Tử Thần đang vẫy tay với chính họ!
“Đây là Thiên Cơ Lâu chủ?”
Kẻ cầm đầu, da đầu tê dại, kinh hãi sắp chết, hắn nhìn ba đạo trường kiếm, ngập tràn khí tức chết chóc, chưa bao giờ có bất kỳ thời khắc nào có thể khiến cho hắn cảm thấy là mình cách cái chết gần đến như thế.
“Tiên Vương, hắn tuyệt đối là một Tiên Vương!”
“Huyền Quang giới là do hắn kéo về đây dung hợp, lập tức bẩm báo với chủ thượng tin tức này!”
Kẻ cầm đầu hét lớn.
Nhưng lời còn chưa dứt.
"Xẹt”
"Xẹt”
"Xẹt”
Ba âm thanh của vải vóc bị xé rách truyền đến, cảnh tượng cứ như dừng lại tại đây.
Sau khi kiếm quang đâm xuyên qua ba người, chậm rãi tan biến, mà thân thể của ba người kia cứng đờ, bọn họ giống như là đã bị ghim chặt vào trong hư không, vẫn không nhúc nhích, giống như được điêu khắc ra vậy.
Chỉ có đôi con mắt dần dần mở lớn.
Ngoại từ kẻ cầm đầu ra, thi hai người còn lại chính là âm linh, trong nháy mắt bọn họ cũng bị chém chết, nhưng hồn thể vẫn như cũ, bị một loại phương thức vô danh nào đó cố định trên hư không trung.

Phảng phất như đang phát ra một tín hiệu cho Địa Phủ.
“Này.....”
Thái Sơ ghé vào trên lưng tộc trưởng Kim Ô, nhìn cảnh tượng trước mắt này, cực kỳ không dám tin. Ba kẻvừa rồi ngang ngửa với mình, vậy mà lại chết rồi?
Chết mà không hề có sức phản kháng?
Nếu như đổi một cách nói khác thì nếu như Thiên Cơ Lâu chủ muốn giết chính mình, chẳng phải là cũng là đơn giản như thế? Không khỏi quá mức đáng sợ.
Hơn nữa.
Đây là người của Địa Phủ đấy.
Giết người sống, bọn họ sẽ dùng thân phận của vong linh để sống lại, giết vong linh, bọn họ sẽ lại sống lại, nhưng tại sao sau khi bị Thiên Cơ Lâu chủ giết, không có bất kỳ dấu hiệu nào sống lại?
“Rốt cuộc thì Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã làm như thế nào?”
Tâm trạng của Thái Sơ rất lâu cũng không thể bình tĩnh lại đywọc, phải biết rằng lúc trước Huyền Quang giới bị thủ đoạn giết không chết của đám người Địa Phủ, mà bị đáng cho toàn quân tan rã đấy!
Nếu có thể phá giải được đặc điểm này của Địa Phủ, thì thật ra Địa Phủ cũng không còn đáng sợ như vậy nữa.
“Tiền bối am hiểu suy đoán thiên cơ, chẳng lẽ ngay cả nhược điểm của Địa Phủ mà cũng có thể suy đoán được sao? Nếu thật là như vậy, thì có lẽ thực lực Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối cũng không đơn giản chỉ là Tiên Vương mà thôi.”
Tong lòng Thái Sơ yên lặng suy tư..
Trong Huyền Quang giới.
Trong đại điện.
Chủ nhân của Địa Phủ ngồi ngay ngắn trong đó, hắn giống như một Ma Vương, cao cao tại thượng, nhìn xuống chư thiên vạn giới, trong ánh mắt khép hờ bắn ra thứ ánh sáng lạnh.
Một khí tức vô thượng luân chuyển chung quanh hắn.
Tuy rằng lúc này Huyền Quang giới mới vừa dung hợp, nhưng cấp bậc của thế giới, vô tri vô giác đã đang thay đổi, bắt đầu quá độ, tốc độ này không thể nhanh được.
Ít nhất cũng phải mất đến mấy năm.

Nhưng cho dù là vừa mới mới bắt đầu, hắn đã nhạy bén phát hiện ra sự khác thường của thế giới.
Ngay cả trên người hắn đều bắt đầu ẩn hiện một tia khí tức chí cao vô thượng, thiên địa diệt mà ta bất diệt, đó là uy thế thuộc về Tiên Vương.
Nếu không có gì bất ngờ xảy ra.
Vào thời điểm khi Huyền Quang giới hoàn toàn hợp nhất với thế giới này.
Cũng là thời điểm mà hắn chính thức đặt chân vào cảnh giới Tiên Vương!
Vì chờ đợi ngày này, hắn đã đợi rất lâu, ngày xưa, có lẽ hắn sẽ không sốt ruột, rốt cuộc mấy chục vạn năm cũng đã trôi qua rồi, cuối cùng chỉ còn lại một hai năm, từ từ rồi cũng qua thôi.
Nhưng điều khác biệt là sở dĩ Huyền Quang giới có cục diện ngày hôm nay, chính là do một vị vô thượng Tiên Vương không biết tên họ ban cho bọn họ, đối phương có thể ban cho bọn họ, tất nhiên là cũng có thể thu hồi.
Thân là chủ nhân của Địa Phủ, từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, nói một không hai, hắn rất không thích loại cảm giác vận mệnh của bản thân bị khống chế trong tay của người khác.
Cho nên.
Hắn cần phải bước đến một bước cuối cùng.
Chỉ có trở thành Tiên Vương, mới có thể xoay chuyển tình thế bị động hiện giờ.
“Chuyện của Địa Tiên giới tiến triển ra sao rồi?”
Chủ nhân của Địa Phủ mở miệng.
Giong nói của hắn quẩn quanh trong đại điện. Không bao lâu.
Hư không vặn vẹo, một đám sương mù màu đen chậm rãi hiện lên, trong đó là một bóng đen quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: “Khởi bẩm chủ thượng, tất cả mọi thứ đều thuận lợi.”
“Trong vòng hai ngày, một nửa lãnh thổ của Địa Tiên giới đã nằm trong tay của Địa Phủ chúng ta.”
“Phàm là kẻ nào không thần phục, đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi!”
Trong nháy mắt khi bốn chữ “tiêu diệt toàn bộ” thì dường như là có một vùng đất đầy núi thây biển máu mênh mông cuồn cuộn lan tràn ra khắp toàn bộ lãnh thổ của Địa Tiên giới.
Không biết đã có bao nhiêu sinh linh.
Không thể nào đều thần phục Địa Phủ, mà kết cục của bọn họ thì đã có thể đoán được.
“Rất tốt!”

Chủ nhân của Địa Phủ vừa lòng gật gật đầu.
Tốc độ này nằm trong dự đoán của họ, dù gì thì chẳng có ai trong Địa Tiên giới có thể ngăn cản được bọn họ, mất năm ngày để chiếm lĩnh Địa Tiên giới, hoàn toàn không thành vấn đề.
Còn những thế giới còn lại.
Nhiều nhất là mất thêm một tháng, thì cũng gần như là xong.

Chương 610. Đại sự không thành rồi!. (2)

Nếu như là trước kia thì hoàn toàn không dám tưởng tượng, lúc trước để chiếm được Huyền Quang giới, Địa Phủ đã mất hơn năm ngàn năm.
Trong khoảng thời gian đó không biết đã tổn thất bao nhiêu lực lượng, mới thống nhất được toàn bộ thế giới. Nhưng ở chỗ này lại chẳng mảy may tốn chút sức lực nào.
Có thể nói.
Là vị Tiên Vương vô danh kia đã tặng cho Địa Phủ một phần đại lễ.
"Khởi bẩm chủ thượng, khi chúng thuộc hạ đang công phạt Địa Tiên giới, phát hiện ra một chuyện không tưởng."
Giọng nói trong đám sương mù màu đen, cung kính nói.
"Ồ?"
Trong lòng chủ nhân của Địa Phủ xuất hiện một sự hiếu kỳ.
Tò mò hỏi: "Chuyện gì?"
"Thông qua sự tra xét của thuộc hạ, phát hiện ra là hình như trong Địa Tiên giới đã từng tồn tại một Địa Phủ...."
"Hơn nữa....."
Chủ nhân của Địa Phủ nghe vậy, trong ánh mắt của hắn xuất hiện một tia nghiêm túc, hắn trầm giọng hỏi: "Hơn nữa cái gì?"
Thân là người sáng lập Địa Phủ ở Huyền Quang giới, hắn đã từng có được một truyền thừa của Địa Phủ, cũng chính là do phần truyền thừa này thì hắn mới có thể nghịch thiên quật khởi.
Theo như truyền thừa trong tay hắn ghi lại.
Trong chư thiên vạn giới, những kẻ may mắn giống như hắn.
Không chỉ có riêng một mình hắn, những người khác cũng có thể sẽ xây dựng nên Địa Phủ, thậm chí còn có khả năng có người có được truyền thừa

còn nguyên vẹn hơn của hắn nữa.
Đều là truyền nhân của Địa Phủ, chẳng có ai đồng ý chia sẽ truyền thừa cùng người khác. Dù sao thì.
Ngày sau Địa Phủ quang lâm chư thiên, không thể nào có hai vị hoặc thậm chí nhiều vị chủ nhân của Địa Phủ cùng nhau ra lệnh, người có thế chấp chưởng tất cả mọi thứ chỉ có thể là một.
Vì vậy.
Đều là truyền nhân của Địa Phủ, nếu như gặp nhau, thì chỉ có thể có một kẻ duy nhất sống sót mà thôi!
“Hơn nữa theo tại hạ được biết, người kiến tạo ra Địa Phủ kia, tuy rằng thực lực không cao, nhưng hình như nắm một thế giới trong tay, mà còn là thứ có thể sáng tạo ra lục đạo luân hồi!”
Bóng người trong sương mù màu đen kia lẩm bẩm nói.
Đối với bọn họ mà nói, lục đạo luân hồi cũng không xa lạ.
Chủ thượng nhà mình đã tâm tâm niệm niệm nó rất nhiều năm, vẫn luôn nói muốn tạo ra nó,, nhưng cho đến bây giờ cũng không có bất kỳ động tĩnh gì, ngay từ đầu mọi người đều cho rằng là vì trong tay của chủ thượng còn thiếu một ít tài nguyên.
Nhưng hiện giờ xem ra, cũng không phải như vậy.
Chỉ một Minh đế mà còn có thể kiến lập Địa Phủ, còn tạo ra lục đạo luân hồi, Huyền Quang giới bọn họ đất rộng của nhiều, sao không tạo ra được chứ?
Chỉ có một lời giải thích cho chuyện này.
Đó chính là lục đạo luân hồi trong tay chủ thượng nhà mình, vô cùng có khả năng là cũng không hoàn thiện! Cho nên hắn mới kéo dài cho đến bây giờ.
“Ngươi nói là lục đạo luân hồi?”
Chủ nhân của Địa Phủ lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói bình tĩnh còn ẩn chứa một sự kích động khó kìm chế.
Đúng như suy đoán của bóng người trong sương mù màu đen kia, lục đạo luân hồi trong tay hắn cũng không hoàn thiện, nhưng không phải là đã có người dâng lên tận miệng rồi sao?
“Không sai!”
Bóng người trong sương mù màu đen gật đầu, cung kính nói.
“Rất tốt!”

Chủ nhân của Địa Phủ chậm rãi phun ra hai chữ, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phương xa, lẩm bẩm nói: "Lúc này đây, việc thế giới dung hợp, có được những điều ngạc nhiên bất ngờ vượt quá dự đoán của ta!"
"Có lẽ....."
"Ngày mà bổn tọa sáng tạo lục đạo luân hồi cũng không còn xa nữa."
Chủ nhân của Địa Phủ lẩm bẩm nói.
Lục đạo luân hồi mới là căn cơ chân chính của Địa Phủ, chờ sau khi có được nó, thì đừng nói chi đến một cái Huyền Quang giới, mà ngay cả là tất cả sinh linh trong chư thiên vạn giới đều sẽ bị bọn họ bắt hết về đây, ném vào bên trong lục đạo luân hồi.
Bất kỳ kẻ nào sau khi chết đi, đều không thể trốn thoát khỏi sự khống chế của Địa Phủ.
Cũng vì nguyên nhân này, mà năm đó Địa Phủ mới có thể bị vạn giới vây công, dù sao thì chẳng có ai sau khi chết đi, mà sinh mệnh còn phải bị những người khác khống chế.
Trong khi chủ nhân của Địa Phủ đang ân thầm tính toán.
Một sinh linh mặc áo giáp, nhanh chóng bay vào, hắn mới vừa tiến đến, đã cao giọng nói: "Chủ thượng, đại sự không thành!"
"Ồ?"
Chủ nhân của Địa Phủ nhăn mày lại, lạnh giọng nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"
"Là Thái Sơ!"
Bóng người mặc áo giáp, lẩm bẩm nói.
"Thái Sơ?"
Chủ nhân của Địa Phủ nhăn mày còn sâu hơn, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu, người này không phải là đã bị thương nặng rồi sao?
Một kẻ như vậy, thì mình phái đi bất kỳ kẻ Trường Sinh cảnh nào đều có thể nghiền chết đối phương, mà vì đắng đo chuyện thực lực thâm hậu của Thái Sơ, hắn còn phái đi ba vị Trường Sinh cảnh.
Có thể nói là đã nắm chắc thắng lợi. Chẳng lẽ còn có gì xảy ra bất ngờ sao?
Hoặc là.
Thái Sơ không muốn bị bắt, lựa chọn tự bạo, cuối cùng lôi theo ba người mình phái đi cùng đồng quy vu tận sao? Nếu là như vậy.
Thì âu cũng thật đáng tiếc.
Tự bạo khác với những thứ khác, cũng coi như là mất hết tất cả, chẳng còn sót lại bất kỳ thứ gì, Địa Phủ bọn họ có thần thông quảng đại hơn nữa, cũng

không thể nào làm cho hắn sống lại được.
Nhưng thật ra thì ba người mà mình phái đi, hắn là cũng không sao. Dù sao thì họ cũng có tấm thân bất tử..
“Đúng vậy, Thái Sơ hắn....”
“Ngược lại thì.....”
Mặt mày của bóng người mặc áo giáp sợ hãi, trong lòng ở không ngừng suy tư, rốt cuộc thì tiếp theo nên nói như thế nào mới tốt đây.
“Ngược lại cái gì?”
Giọng nói của chủ nhân Địa Phủ lạnh xuống, lạnh giọng hỏi.
“Ngược lại là, ba vị Trường Sinh cảnh đạo hữu đuổi giết Thái Sơ, đều ngã xuống.....”
Sắc mặt bóng người mặc áo giáp khó coi nói.
Nếu như minh không có nhớ lầm.
Trước đây chính hắn đã đánh Thái Sơ trọng thương, tuy rằng Thái Sơ bỏ chạy, nhưng không ai thèm quan tâm, Thái Sơ gần đất xa trời, chỉ dựa vào một mình hắn, thì sao sao có thể lật trời được?
Hiện tại xem ra, Thái Sơ không chỉ có lật trời, mà còn tạo ra một rắc rối lớn! Ba Trường Sinh cảnh, toàn bộ đều ngã xuống, ai dám tin chuyện này?
“Ngã xuống?”
Nghe được ba chữ cuối cùng, trong lòng chủ nhân của Địa Phủ bất tri bất giác dâng lên sự lạnh lùng, hắn trầm giọng nói: “Tại sao lại ngã xuống?”
Người của Địa Phủ bất tử bất diệt, gần như là làm bắt sắt.

Chương 611. Cảnh giới Tiên Vương không còn xa.

Không chỉ có bản thân hắn, mà cho dù là một tiểu binh, đều tin tưởng không nghi ngờ gì về chuyện này, bỗng nhiên lập tức lại có ba kẻ Trường Sinh cảnh chết đi, khiến cho hắn trong lúc nhất thời cũng khó có thể chấp nhận được.
“Thật là như vậy, ba vị đạo hữu đích thực là đã chết rồi.”
Người mặt áo giáp khẳng định nói.
Cũng đúng là chuyện này khiến cho trong lòng hắn dâng lên bất an cảm giác, hiện tại xem ra, căn bản là sinh linh của Địa Phủ không phải không thể giết chết, ít nhất thì bây giờ đã có ba người chết.

“Bọn họ chết đi ở nơi nào?”
Chủ nhân của Địa Phủ truy vấn nói.
“Thiên Nguyên giới, Đại Hoang thành!”
Bóng người mặc áo giáp, phun ra sáu chữ.
“Thiên Nguyên giới, Đại Hoang thành?”
Ánh mắt của chủ nhân Địa Phủ hơi hơi nheo lại, đối với hắn mà nói thì địa điểm này vô cùng quen thuộc.
Dù sao thì.
Bất kể là Địa Tiên giới hay là Tử Huyền giới, mỗi một thế giới đều có vô số sinh linh đánh đồng Đại Hoang thành như một thánh địa.
Mà nhân tố mấu chốt nhất đó là bởi vì trong tòa thành trì này, có chất chứa một nhân vật vô cùng khủng bố. Đó chính là Thiên Cơ Lâu chủ!
Người này, cực kỳ thần bí.
Chẳng có ai biết được thực lực chính xác của hắn, ngày xưa có rất nhiều người đều phỏng đoán, đối phương chẳng qua cũng chỉ là một vị Đại Đế mà thôi, nhưng sau này thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ dần dần được phơi bày ra một chút..
Khiến cho vô số người như bị tát thẳng vào mặt.
Dần dà, cũng không ai còn suy đoán thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ nữa.
Chỉ cần nhớ rõ câu ‘Thiên Cơ Lâu chủ là vô địch’, không thể trêu chọc là được rồi.
“Là Thiên Cơ Lâu chủ ra tay sao”
“?”
Chủ nhân của Địa Phủ lẩm bẩm nói.
Nếu thật sự là Thiên Cơ Lâu chủ ra tay, chỉ sợ là mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy, có lẽ chính mình cũng đã đánh giá sai thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ .
Rất có khả năng, sự thật đúng như sinh linh của Địa Tiên giới đã nói, Thiên Cơ Lâu chủ chính là người đứng sau việc hợp nhất thế giới này
“Chủ thượng, có cần phái người đến Thiên Cơ Lâu để dò la chi tiết về Thiên Cơ Lâu chủ không?”
Bóng người mặc áo giáp, mở miệng hỏi.
“Không vội.”
Chủ nhân của Địa Phủ vẫy vẫy tay, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, hắn hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Truyền lệnh của ta, thông báo cho tất cả quân tinh

nhuệ của Địa Phủ đều dừng tất cả mọi hành động lại, không cho phép có bất kỳ dị động nào.”
“A?”
Trong lúc nhất thời, bóng người mặc áo giáp có chút chưa kịp phản ứng lại.
Mắt thấy, Địa Tiên giới sắp bị Địa Phủ thống trị rồi, tại sao vào thời khắc mấu chốt này, chủ thượng nhà mình lại lùi bước?
Đây không phải là phong cách của chủ thượng mà!
“Là do Thiên Cơ Lâu chủ sao?”
Bóng người mặc áo giáp, thấp giọng hỏi nói.
“Trực giác mách bảo cho ta, Thiên Cơ Lâu chủ không hề đơn giản như vậy. Bất kỳ lúc nào chúng ta đều có thể thống trị hết mấy thế giới trước mắt này”
Một chốc một lát cũng không thể vội vàng.
Ánh mắt của chủ nhân Địa Phủ ngạo nghễ, nhàn nhạt nói: “Nếu Thiên Cơ Lâu chủ, không phải Tiên Vương thì bỏ đi.”
“Nhưng nếu như hắn thật sự là Tiên Vương, hơn nữa còn là kẻ chủ chốt làm cho mấy thế giới hợp nhất, vậy thì vấn đề lớn rồi, mỗi một bước tiếp theo của chúng ta có thể nói là đều như đi trên vách núi.”
“Một bước đi sai, vạn kiếp bất phục!”
“Chỉ khi nào bổn tọa bước đến một bước cuối cùng, mới có thể nắm được vận mệnh của Địa Phủ trong tay mình, đến lúc đó bổn tọa sẽ tự mình đến Thiên Cơ Lâu một lần!”
“Xem thử xem, rốt cuộc thì Thiên Cơ Lâu chủ kia là thần thánh phương nào!”
Không thể không nói.
Bước đi này của chủ nhân Địa Phủ vô cùng cẩn thận.
Khi phải đối mặt với Thiên Cơ Lâu chủ vô cùng thần bí, hắn không hề muốn làm bất cứ điều gì liều lĩnh, ngay cả với ba thủ hạ đã chết kia của mình, hắn cũng không truy cứu.
Ngược lại còn coi như là không có chuyện gì xảy ra. Chỉ chờ đến ngày mà mình đột phá.
“Trong Địa Phủ đã có ba vị Trường Sinh cảnh ngã xuống, nếu như chúng ta không quan tâm đến chuyện này, thì đối với danh tiếng của Địa Phủ mà nói...”
Bóng người mặc áo giáp, lẩm bẩm nói.
“Danh tiếng của Địa Phủ sao?”

Chủ nhân của Địa Phủ cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Làm sao mà danh tiếng còn quan trọng hơn tính mạng được chứ? Chỉ cần bổn tọa còn sống một ngày, thì danh tiếng của Địa Phủ sẽ không có bất kỳ tổn thất nào!"
"Trước đây khi Địa Phủ có Tiên Đế tọa trấn, danh tiếng của nó như thế nào?"
"Rồi đến ngày hôm nay, Địa Phủ của ngày xưa đâu rồi?"
Những lời này vừa nói ra.
Bóng người mặc áo giáp trầm mặc.
Hắn biết những gì chủ thượng nhà mình nói đều là sự thật, cũng vì thứ danh tiếng không đáng giá kia mà tùy tiện đi khiêu khích Thiên Cơ Lâu chủ vô cùng thần bí kia, có nhìn kiểu gì thì thì cũng đều là hành vi không lý trí.
Dù sao thì.
Hiện tại bọn họ không hay biết gì về Thiên Cơ Lâu .
Nếu thật sự trêu chọc vào một kẻ địch lớn, toàn bộ Địa Phủ đều chẳng bỏ cho một cái tát của người ta chụp chết.
Sự thật là sinh linh của Địa Phủ có thể trọng sinh, nhưng cũng phải xem mình đối mặt với ai, đối mặt với một vị Trường Sinh cảnh, bọn họ có thể tùy tiện hành động, nhưng nếu đối phương là Tiên Vương.
Thì ý nghĩa này đã khác.
Một Tiên Vương có vô số cách để dày vò chết bọn họ.
Đây cũng là khuyết điểm của Hoán Hồn châu, tuy rằng có thể làm cho người ta sống lại, nhưng chỉ giới hạn dưới cảnh giới Tiên Vương mà thôi, hơn nữa chỉ có thể miễn cưỡng khống chế một thế giới, không thể khuếch tán ra bên ngoài.
Xét đến cùng.
Thì Địa Phủ bây giờ của bọn họ cũng không phải Địa Phủ của ngày xưa, về mặt căn cơ thì thua kém quá nhiều.
Thứ đồ như Hoán Hồn châu, thì cho đến hiện giờ, trong tay bọn họ chỉ có một viên, nếu như có nhiều hơn mấy viên, có lẽ là thực lực của Địa Phủ còn sẽ tăng lên gấp mấy lần.
"Ngươi lui xuống trước đi, trong khoảng thời gian này bổn tọa muốn bế quan, ta có dự cảm, ta đã đến rất gần cảnh giới Tiên Vương!"
Chủ nhân của Địa Phủ nhàn nhạt nói.
"Dạ."
Bóng người mặc áo giáp, cúi người hành lễ, chậm rãi lui ra. Bên cạnh.

Chương 612. Còn có chuyện mà Thiên Cơ Lâu chủ không thể giải quyết sao?.

Bóng người cả người bao phủ ở trong sương mù màu đen kia cũng hành lễ, hắn đang muốn lui ra, bỗng nhiên nghe được giọng nói của chủ nhân của Địa Phủ.

"Trong khoảng thời gian này, ngươi bí mật tìm kiếm tung tích Minh đế của Địa Tiên giới kia, tốt nhất là có thể mang đối phương về đây, nếu như không mang về được thì hãy thông báo cho bổn tọa trước tiên!"

Chủ nhân của Địa Phủ trầm giọng nói.

Nếu đối phương có thể tạo ra được lục đạo luân hồi, có thể nhận ra rằng truyền thừa mà đối phương có được cũng không ít, ít nhất về phần một báu vật như lục đạo luân hồi, thì truyền thừa mà hắn có được còn nguyên vẹn hơn mình rất nhiều!

Nếu có thể bắt Minh đế về đây, nhất định có thể bù đắp vào thứ mình còn thiếu! Đến lúc đó.

Mình đã trở thành Tiên Vương, hơn nữa còn có được một phần truyền thừa khác của Địa Phủ, có thể nói là một công đôi việc!

Mấy ngày sau.

Địa Tiên giới hiếm thấy bước vào trong trạng thái tĩnh lặng.

Không phải là bọn họ chặn đứng Địa Phủ, mà là Địa Phủ không biết vì sao, bỗng nhiên ngừng thế công, tất cả sinh linh của Địa Phủ đều chỉ đóng quân trong địa bàn đã chiếm được.

Không còn tiến thêm một bước.

Ngay từ đầu.

Rất nhiều người của Địa Tiên giới đều không hiểu ra làm sao, thời gian đó đã có những người muốn liều chết đánh một trận, còn có những kẻ đã chuẩn bị sẵn sàng cơm ngon rượu say chờ đón quân vương.

Kết quả.

Đại quân Địa Phủ không tới.

Hành động này làm cho bọn họ có chút không biết phải làm sao. Cũng may.

Không lâu sau.

Có người tin tức linh thông, đã tìm hiểu được nguyên nhân.
Thì ra là bên phía Địa Phủ, có ba cường giả chết ở gần Đại Hoang thành, tin tức này giống như cơn lốc, thổi qua đại địa, càng quét mỗi một thế giới.
Không ít người đã tuyệt vọng, thì này lại một lần nữa cháy lên hy vọng.
Đây là hành động của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối sao?
Có Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối ra tay, có thể nói là chỉ một Địa Phủ thì không đáng để lo. Đáng tiếc chính là.
Mấy ngày trôi qua rồi.
Bên trong Thiên Cơ Lâu cũng chẳng có thêm động tĩnh nào truyền đến, khiến cho rất nhiều người cõi lòng đầy hy vọng, lại một lần nữa tâm trạng của họ như chìm xuống đáy cốc. Thiên Cơ Lâu chủ thật sự là quá thần bí. Hắn muốn gì hoặc là làm gì, thì không ai có thể ngăn cản, cũng không ai có thể đoán được ra. Có lẽ.....
Từ lúc bắt đầu, Thiên Cơ Lâu chủ đã không có ý định ra tay, chẳng qua là do đám người Địa Phủ kia có có mắt như mù, lại dám động thủ gần Đại Hoang thành.
Bởi vậy.
Mới bị Thiên Cơ Lâu chủ giết chết.
Nghĩ sáng tỏ chuyện này, không ít người âm thầm thở dài một hơi, nếu là như vậy thì dường như là sự sống chết của bọn họ chẳng có liên quan gì đến Thiên Cơ Lâu.
Thiên Cơ Lâu chủ cũng không vì bọn họ mà ra tay, chỉ là cảm nhận được có người khiêu khích tôn nghiêm của mình, cho nên mới giết chết kẻ kia mà thôi.
“Trong khoảng thời gian này, đại quân Địa Phủ không dám hành động thiếu suy nghĩ, có lẽ là bị Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối dọa cho sợ rồi.”
Trong một tông môn ở Địa Tiên giới.
Một lão Thánh Nhân vương, đứng thẳng trong đại điện, nhìn về hướng Huyền Quang giới ở phía xa, nhẹ giọng nói.
Đứng bên cạnh hắn còn có mấy người đứng sánh va, mỗi một người đều là râu bạc trắng đầu bạc, sắc mặt tiều tụy, dường như là môt giây tiếp theo, sẽ trực tiếp xuống mồ vậy.
Đây là căn cơ của toàn bộ tông này.
Khi toàn bộ thế giới sắp phải huỷ diệt, không lý nào mà bọn họ tiếp tục bế quan không xuất thế.
“Nhưng chưa chắc sự khiếp sợ này sẽ còn kéo dài được lâu.”

Một vị lão giả hơi lắc đầu, nhẹ giọng nói.
Thiên Cơ Lâu chủ đúng là rất mạnh, nhưng hiển nhiên không hề để vạn tộc sinh linh vào trong lòng, có lẽ không đến bao lâu nữa, Địa Phủ của Huyền Quang giới sẽ phát hiện, chỉ cần không trêu chọc vàoThiên Cơ Lâu.
Thiên Cơ Lâu chủ sẽ không nhằm vào bọn họ. Kể từ đó.
Địa Tiên giới vẫn không tránh được cục diện bị hủy diệt.
"Muốn bảo toàn được Địa Tiên giới, trừ phi có người đột phá cảnh giới Trường Sinh, hơn nữa còn phải là mấy người mới được."
Đứng ở bên cạnh.
Một bà lão mặc áo tím, con ngươi vẩn đục, cả người phát ra khí tức mục nát, nàng khẽ thở dài một hơi, nói: "Xét cho cùng, cục diện bây giờ mà Địa Tiên giới chúng ta gặp phải chẳng giống với cục diện của Tử Huyền giới lúc trước."
"Tuy rằng lúc trước Địa Tiên giới có Chân Tiên, nhưng vẫn không lệ thuộc lẫn nhau, một khi Tử Huyền giới có một vị Chân Tiên xuất thế, thì khi đó hai giới đều sẽ ném chuột sợ vỡ đồ."
"Nhưng hôm nay Huyền Quang giới lại có hơn mười vị Trường Sinh cảnh, hơn nữa tất cả đều thần phục Địa Phủ, nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân Địa Phủ, nếu chỉ là một hai vị Trường Sinh cảnh, chỉ sợ căn bản không thể uy hiếp được bọn họ."
Lời này vừa nói ra.
Mỗi người ở đây đều cảm thấy lòng nặng hơn mấy phần.
Chuyện này nằm sờ sờ ra trước mặt Địa Tiên giới, một vấn đề gần như là nan giải, trong lòng rất nhiều người đều biết rõ ràng, nhưng lại bó tay bất lực, chỉ riêng hai chữ 'Địa Phủ' thì đã như là một ngọn núi lớn.
Ép cho bọn họ gần như là không thở nổi.
"Mà điều quan trọng là....."
Lão giả lúc đầu nói chuyện, trầm ngâm nói: "Sinh linh của Địa Phủ gần như bất tử bất diệt, điều này có nghĩa là hơn mười vị Trường Sinh cảnh kia, trên thực tế cũng ....."
Nói tới đây.
Hắn không tiếp tục nói tiếp.
Nhưng tất cả mọi người ở đây đều hiểu rõ, về một nghĩa nào đó thì bất tử bất diệt, nếu xét về số lượng thì đã không còn quan trọng, cho dù là cùng một lúc Địa Tiên giới moi ra hơn mười vị Trường Sinh cảnh, thì đã làm sao?

Đối phương chỉ cần dày vò, cũng có thể dày vò bọn họ đến chết.
Mà điều đáng sợ hơn chính là mỗi một người bên phía mình ngã xuống thì bên đối phương sẽ tăng thêm một người, người ta càng đánh càng mạnh, điều này ai mà chịu cho nổi chứ?
"Nếu như có cách phá hủy thủ đoạn quỷ dị bất tử bất diệt kia của Địa Phủ, vậy thì dễ giải quyết rồi."
Bà lão áo tím với mái tóc bạc kia, khàn khàn giọng nói.
"Nghe nói Trường Sinh chân quân đã chạy đến Thiên Nguyên giới, theo ta nghĩ thì với thực lực của hắn, ngoại trừ việc có thể đột phá cảnh giới Trường Sinh ra, có lẽ có thể có biện pháp để phá vỡ thủ đoạn của Địa Phủ."
Trong đại điện, có người nhẹ giọng nói. Lời còn chưa dứt.
Hắn đã hít sâu một hơi, nhìn mọi người chung quanh một cáo, nhẹ giọng nói: "Hơn nữa, ta còn có một biện pháp khác, không biết ý của chư vị là như thế nào."
"Biện pháp gì?"
Tất cả mọi người trong đại điện đều nhìn lại đây.

Chương 613. Khống chế một thế giới.

"Địa Phủ của Huyền Quang giới có chút tương đồng với Địa Phủ bên trong Địa Tiên giới chúng ta lúc trước, chư vị có cảm thấy phải chăng là hai phe này có chút liên quan với nhau không?"
Người này chậm rãi nói.
"Ngươi nói Minh đế sap?"
Lão giả bạch y nhíu mày nói.
Ban đầu khi Địa Phủ của Huyền Quang giới xuất hiện, thì rất nhiều sinh linh của Địa Tiên giới đều nghĩ ngay tới Địa Phủ do Minh đế kiến lập, không ít người cho rằng Địa Phủ của Huyền Quang giới cũng là do Minh đế đưa tới.
Nhưng sau này rất nhiều chuyện xảy ra đã chứng thực mọi thứ không phải như thế. Ít nhất.
Minh đế cũng không tàn sát khắp nơi sinh linh của Địa Tiên giới, dù gì thì nàng cũng là một thành viên của Địa Tiên giới, chẳng qua dã tâm lớn hơn rất nhiều so với rất nhiều người mà thôi.

“Không sai.”
Người mở miệng, gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đều cùng là Địa Phủ, ta hoài nghi có thể là Minh đế biết một ít bí mật của Địa Phủ, nói không chừng trong tay nàng cũng có cách phá giải sự bất tử bất diệt của Địa Phủ.”
“Này.....”
Đại điện lâm vào trầm mặc.
Không phải không có khả năng này, nhưng vấn đền mấu chốt là phải tìm bằng được Minh đế.
“Lúc trước, Minh đế bị Trường Sinh chân quân và Bạch Lễ đại đế vây công, đến nay không rõ tung tích, nếu muốn nàng ra tay giúp trợ Địa Tiên giới, khó khăn không hề nhỏ.”
Bà lão trầm giọng nói.
“Nhưng chư vị chớ có quên, khó có thể ngăn cản được Địa Phủ của Huyền Quang giới bây giờ, còn muốn lấy được bí mật của bọn họ, thì e là phải bỏ ra một cái giá rất lớn ở Thiên Cơ Lâu.”
“E là mấy thế lực liên thủ với nhau, phỏng chừng cũng không mua nổi tin tức này.”
Lão giả trầm giọng nói.
Lời này là không giả, tuy là mỗi một tin tức của Thiên Cơ Lâu đều chính xác, nhưng giá trị cũng bất phàm, còn về tin tức của Địa Phủ Huyền Quang giới, dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ cũng hiểu rõ là người bình thường căn bản không mua nổi.
Nhưng nếu muốn mua tung tích của Minh đế thì tương đối đơn giản.
Từ trong tay Minh đế lấy được nhược điểm của Địa Phủ Huyền Quang giới, thì cũng được coi như là một lối đi tắt.
“Mua tung tích của Minh đế thì tương đối đơn giản, nhưng nếu Minh đế không hợp tác thì phải làm thế nào?”
Lão giả hỏi.
“Trên đời này, còn có chuyện mà Thiên Cơ Lâu chủ không thể giải quyết được sao?”
Lão giả cười thần bí, chậm rãi nói..
Bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu chủ' vừa thốt ra.
Trong đại điện.
Tức khắc không hề có tiếng động. Đúng vậy.
Trên đời này, có chuyện nào mà Thiên Cơ Lâu chủ không giải quyết được sao? Nếu có thì chắc chắn là chưa đủ tiền.

Chỉ cần tiền bạc đầy đủ, đừng nói chi đến chuyện Minh đế không muốn giúp Địa Tiên giới, mà ngay cả nàng có căm thù Địa Tiên giới đến tận xương tủy, phỏng chừng chỉ cần Thiên Cơ Lâu chủ ra mặt.
Đối phương nhất định sẽ vội vàng ra tay hỗ trợ. Nhưng mà.
Vấn đề bây giờ là Minh đế biết được bao nhiêu về Địa Phủ, theo bọn họ biết, lúc trước bên trong Địa Phủ của Minh đế hình như cũng không có người chết đi rồi mà sống lại.
Nhưng thật ra.
Lại tồn tại không ít những thể loại tương tự kiểu như vong hồn.
Nhưng sau khi những người này bị giết thì tất cả đều tan thành mây khói, cũng chính vì nguyên nhân này mà chẳng có ai thèm để ý đến Minh đế, chỉ là cho rằng, đó chỉ là những mánh khóe của nàng mà thôi.
Địa Tiên giới truyền thừa vô số năm, trong dòng sông lịch sử dài vô tận thì không biết đã xuất hiện bao nhiêu những loại bí kiếp kiểu như vậy, có một vài loại thuật pháp còn đáng sợ hơn cả những thứ mà Minh đế thể hiện ra bên ngoài.
Nhưng phần lớn những thuật pháp này đều bị chôn vùi trong thời gian.
"Nếu như Minh đế không biết được phương thức hồi sinh của Địa Phủ, thì e là muốn lấy được tin tức từ trong tay của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, chắc có lẽ phải trả một cái giá vô cùng đắt."
Bà lão nhẹ giọng nói.
"Bất kể là như thế nào, chúng ta cũng phải đi đến đó một chuyến."
Lão giả mặc bạch y nhấp nhấp miệng, mở miệng nói.
"Cho dù hi vọng chỉ là một trên một tỷ, chúng ta cũng không thể bỏ cuộc, dù gì thì Địa Phủ của Huyền Quang giới cũng sẽ không án binh bất động quá lâu, trong khoảng thời gian này, nếu chúng ta không làm một cái gì đó."
"Thì cục diện tiếp theo, chỉ sợ là sẽ ghê gớm hơn vô số lần!"
Lời nói của lão giả vừa thốt ra, trong đại điện lại lâm vào trầm mặc.
Không lâu sau.
Bà lão ho nhẹ một tiếng, nàng tiến lên một bước, chậm rãi nói: "Chi bằng để lão thân ra mặt, đến Thiên Cơ Lâu một chuyến, xem thử là có lấy được tung tích của Minh đế hay không."
Những người khác trong đại điện hơi gật đầu. Rồi sau đó.
Mỗi một người đều lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, đặt vào tay của bà lão.
"Bất kể là tin tức về Minh đế hay là Địa Phủ của Huyền Quang giới thì nó đều có giá trị xa xỉ, những thứ mà chúng ta có thể làm chỉ được như vậy,

mọi chuyện tiếp theo đều dựa vào đạo hữu.”
“Chư vị yên tâm, lão thân hiểu rõ.”
Sau khi bà lão nhận lấy nhẫn trữ vật, nàng bước ra một bước, bóng dáng biến mất ngay tại chỗ, lần thứ hai xuất hiện thì đã đi xa vạn dặm.
Sau một lúc thoáng ẩn thoáng hiện, thì bóng dáng của bà lão đã hoàn toàn biến mất trong đất trời. Nhìn theo bóng dáng của bà lão rời đi.
Mỗi một người trong đại điện đều nhíu chặt mày, trong lòng hi vọng đối phương có thể mang về một tin tức tốt.
.....
Cùng lúc đó. Bên trong Huyền Quang giới.
Bên trong một thiên điện.
Ba bóng người đứng sánh vai nhau.
“Cũng mấy ngày rồi, vẫn chẳng có tin tức gì về tung tích của Minh đế, rốt cuộc thì nàng ta rối đi đâu rồi?”
Trong điện.
Một vị bạch y nam tử, đứng thẳng lưng, trầm giọng nói.
Hắn tên là Tô Trường Lạc, là một trong những sinh linh quy thuận Địa Phủ sớm nhất, có quyền cao chức trọng tại Địa Phủ, tuy rằng hắn không phải là vong linh, nhưng vẫn có được sự tín nhiệm của chủ nhân Địa Phủ.
Đây đây cũng là nguyên nhân lớn nhất vì sao hôm nay hắn có thể đứng ở chỗ này.
“Túc trước Minh đế có thể thành lập một Địa Phủ, có thể thấy được thủ đoạn của nàng không giống người thường, hơn nữa gần mười vạn năm đã thành một vị Chân Tiên, tiềm lực như vậy không thể khinh thường.”

Chương 614. Khống chế một thế giới. (2)

“Có lẽ.”
Bóng người mặc áo giáp, liếc mắt một cái nhìn hai người còn lại, nhẹ giọng nói: “Nếu cho nàng thêm một ít thời gian nữa, thì thành tựu trong tương lai của nàng sẽ không thấp hơn chủ thượng!”
“Ồ?”
Tô Trường Lạc xoay người, liếc mắt nhìn sinh linh mặc áo giáp một cái, lạnh lùng nói: “Đạo hữu nói năng hơi quá rồi, chủ thượng có đẳng cấp như

thế nào chứ? Một kẻ như Minh đế, há có thể sánh ngang?”
“Chủ thượng đi đến được như ngày hôm nay, cũng đã phải mất đến gần trăm vạn năm!”
Bóng người mặc áo giáp, trầm giọng nói.
Theo như hắn được biết, vào thời điểm khi chủ thượng tu luyện được mười vạn năm,còn chưa được như Minh đế, xét về mặt trình độ mà nói, Minh đế còn ưu tú hơn so với chủ thượng.
Chẳng qua, Minh đế bắt đầu có chút muộn. Hơn nữa.
Bị thế giới này hạn chế.
Nếu như Minh đế có thể ở một thế giới tương tự như của chủ thượng, hắn có lý do tin tưởng những thành tự mà đối phương đạt được chưa chắc sẽ thua kém gì chủ thượng nhà mình
“Địa Phủ mà Minh đế kia thành lập, ta đã tìm hiểu được một chút qua miệng của sinh linh của Địa Tiên giới, chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi, nhưng thật ra cũng có một công pháp chính xác là có nguồn gốc từ Địa Phủ.”
Tô Trường Lạc không để ý nói.
“Đạo hữu đã từng nghĩ tới chuyện Minh đế cho rằng thời cơ chưa chín mùi, cho nên chưa sử dụng một số thủ đoạn nào đó không?”
“Ví dụ như…....”
“Lục đạo luân hồi đây là công pháp luyện khí độc nhất của Địa Phủ, ngay cả chủ thượng cũng chưa chắc có thể lấy ra được, nhưng Minh đế lại luyện chế nó trước.”
“Từ điểm này thì có thể nhìn ra, trong tay nàng chắc chắn có không ít truyền thừa của Địa Phủ!” Bóng người mặc áo giáp, chậm rãi nói. Lời này vừa nói ra.
Tô Trường Lạc không nói gì.
Hắn cũng hiểu rõ tầm quan trọng củ Lục đạo luân hồi đối với Địa Phủ, điều này chẳng có ai có thể phủ nhận, tầm quan trọng của báu vật này.
“Minh đế nắm trong tay lục đạo luân hồi, mà nay không biết tung tích, chúng ta tìm mấy ngày mà cũng chưa tìm được một chút dấu vết để lại, ngươi có đề nghị gì không?”
Tô Trường Lạc hỏi.
“Không có.”
Bóng người mặc áo giáp, lắc lắc đầu.

“Không lâu phía trước, Trường Sinh chân quân của Địa Tiên giới từng xuống tay với Minh đế, sau khi Minh đế bị bị thương nặng thì liền mất đi tin tức, đến nay chẳng có ai biết tung tích của nàng.”
“Địa Phủ chúng ta vừa mới hợp nhất cùng Địa Tiên giới, muốn tìm được Minh đế, không khác nào như lên trời.”
.....
Bóng người mặc áo giáp không khỏi nắm chặt bàn tay, trong mắt hiện lên một tia sắt lạnh, với năng lực của Minh đế không khỏi mang lại cho bọn họ một loại cảm giác cấp bách.
Nếu là người khác thì thôi vậy.
Mặc dù có ưu tú đến cỡ nào, trong thời gian ngắn cũng không thể trở thành Tiên Vương.
Nhưng Minh đế thì lại khác.
Trogn tay nàng cũng có truyền thừa của Địa Phủ, hơn nữa chẳng có ai biết nàng đã có được bao nhiêu truyền thừa, nếu như nàng có quá nhiều, đã biết rất nhiều khuyết điểm của Địa Phủ.
Thì đám người bọn họ có thể sắp gặp nguy rồi.
Chỉ cần Minh đế đột phá một cảnh giới, đạt tới Trường Sinh cảnh, đám người Huyền Quang giới bọn họ thật sự là cũng chẳng biết phải làm như thế nào với Minh đế.
Dù sao thì.
Đối phương đã luyện ra Lục đạo luân hồi.
Dùng báu vật này đối phó với những sinh linh khác nhau, có lẽ lực sát thương lại giống nhau, nhưng dùng nó để đối phó âm linh thì có thể nói là nắm chắc trong lòng bàn tay, bất cứ kẻ nào đều chạy không thoát.
Một khi không cẩn thận, thì sẽ bị đối phương đưa đi luân hồi chuyển thế.
Mấy thứ như vĩnh sinh bất tử, khi đối diện với lục đạo luân hồi thì chẳng qua cũng chỉ là một trò hề mà thôi.
“Không có bất kỳ biện pháp nào sao?”
Tô Trường Lạc chau mày, lẩm bẩm nói.
“Từ trong miệng sinh linh của Địa Tiên giới biết được, mỗi một lần động thủ, Minh đế đều triệu hồi vô số binh linh từ một thế giới vô cùng âm u.”
“Ta hoài nghi phải chăng là Minh đế khống chế một thế giới nhỏ!”
“Nói không chừng, nàng đang ẩn nấu bên trong một thế giới khác.”
Bóng người mặc áo giáp, phảng phất như nhớ tới cái gì, mở miệng nói.
“Ồ?”

Sắc mặt Tô Trường Lạc thay đổi, hắn nhớ loáng thoáng rằng chủ thượng đã từng nhắc đến một thế giới như vậy, mà nay nghe được lời đối phương nói, hắn bật thốt lên nói: “Minh giới sao?”
Minh giới.
Hai chữ này.
khi Địa Phủ từng càng quét chư thiên, thì đây chính là tên tuổi của thế giới tối cao, trong khoảnh khắc từng chắn ngang tên tuổi của Tiên giới và những thế giới vô thượng khác.
Không biết đã có bao nhiêu thế giới trở thành thuộc địa của Minh giới. Hôm nay.
Lần thứ hai hai chữ 'Minh giới' xuất hiện, mọi người trong điện không khỏi biến sắc. Chuyện này đúng là quá sức tưởng tượng.
Vào thời điểm Địa Phủ chiến bại, thế giới này cũng đã tan biến trong chư thiên vạn giới, mất hết tung tích, nếu như nó lại xuất hiện, thì có thể nói là sức ảnh hưởng của nó rất khủng bố.
Nếu như bị Minh đế nắm giữ trong tay, bọn họ chỉ cần suy nghĩ một chút, thì tay chân cả người lạnh lẽo. Nhưng ngay sau đó.
Đám người đứng trong điện đã hoàn hồn lại.
Cái khả năng mà Minh đế nắm giữ Minh giới gần như là không quá lớn.
Một thế giới khổng lồ như vậy, thì làm sao có thể rơi vào tay của một Chân Tiên được chứ?
Có lẽ là nàng tìm được một thế giới nho nhỏ nào đó, rồi sau đó tế luyện nó thành một thế giới cùng loại với Minh giới mà thôi.
“Bất kể là có phải Minh giới hay không, Minh đế ẩn thân trong đó, nếu như nàng không xuất hiện, trong chư thiên vạn giới này số lượng thế giới nhỏ nhiều đếm không xuể, chúng ta phải tìm kiếm như thế nào đây?”
Tô Trường Lạc chau mày, trầm giọng nói.
“Căn bản không thể nào tìm được.”
Đứng bên góc dại điện.
Bên trong đám sương mù màu đen sôi trào, xuất hiện một bóng người màu đen, phảng phất như hắn đứng bên trong một thế giới khác, không ai có thể thấy rõ dung mạo của hắn.
Sau khi hắn tiến vào đại điện, vẫn luôn không mở miệng. Không ngờ tới.
Lúc này, lại chủ động lên tiếng.
“Vậy thì phải làm thế nào cho phải?”
Tô Trường Lạc nhẹ hít một hơi.

Chủ thượng đã bế quan, đang chuẩn bị đột phá Tiên Vương, trong khoảng thời gian ngắn không thể xuất quan, mà đám người bọn hắn cũng không nên đi quấy rầy hắn.
Nếu như chờ đến ngày hắn xuất quan, mà đám người mình còn chưa tìm được tung tích của Minh đế, chủ thượng sẽ phản ứng ra sao, chỉ cần suy nghĩ bằng đầu ngón chân thì cũng đoán ra được.
"Đúng rồi."

Chương 615. Có thể thử một lần.

Tô Trường Lạc dường như nhớ tới điều gì đó, ánh mắt hắn sáng ngời, mở miệng nói: "Nếu ta không nhớ lầm nói, Thiên Cơ Lâu chủ của Thiên Nguyên giới kia được xưng tụng là một kẻ không gì không biết."
"Nếu như hắn ra tay, hắn là có thể biết được tung tích của Minh đế chứ?"
"Ta nhớ rõ, sinh linh của Địa Tiên giới đã từng nói là sơ dĩ Minh đế trở thành Chân Tiên, đều hoàn toàn dựa vào sự trợ giúp của Thiên Cơ Lâu chủ, nếu như người như vậy tìm kiếm Minh đế, hắn là cũng chẳng gọi là việc khó."
"Ừ?"
Bóng người mặc áo giáp, ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn Tô Trường Lạc một cái, trong mắt mang theo thần sắc nghiêm nghị, mở miệng nói: "Ngươi có biết mình đang nói cái gì hay không?"
"Thiên Cơ Lâu chủ vừa mới giết chết ba vị đạo hữu Trường Sinh cảnh trong phủ củachúng ta, bây giờ ngươi lại muốn đi tìm Thiên Cơ Lâu chủ trợ giúp sao?"
"Ngươi chắc là hắn sẽ giúp chúng ta sao?"
Nói tới đây.
Bóng người mặc áo giáp, hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Nếu như hắn cố ý nói cho chúng ta biết một tin tức giả, dẫn quân tinh nhuệ của Địa Phủ chúng ta vào con đường chết thì phải làm sao bây giờ?"
Nếu như là trước đây, thì bọn họ căn bản là chẳng thèm quan tâm đến thứ gì gọi là đường chết, đường cùng....
Dù sao thì.
Căn bản là đám người mình không chết được.
Những mà bây giờ thì lại không giống vậy, Thiên Cơ Lâu chủ thật sự có biện pháp giết chết bọn họ, nếu lỡ như muốn đào hố giết chết bọn họ, quả

thực không quá khó.
Hiện tại Địa Phủ đối địch cùng Thiên Cơ Lâu, hơn nữa chủ thượng nhà mình đang bế quan, đám người mình trốn tránh Thiên Cơ Lâu chủ còn không kịp, Tô Trường Lạc lại muốn đi trêu chọc Thiên Cơ Lâu.
Thấy thế nào thì đều không phải là một hành động sáng suốt.
"Phóng tầm mắt nhìn hết thế giới khổng lồ này, ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra, thì ngươi cho rằng còn có ai có thể tìm được Minh đế?"
"Chỉ dựa vào chính chúng ta, hiện tại đến ngay cả dấu vết của Minh đế mà cũng không tìm thấy, chờ đến khi chủ thượng xuất quan, ngươi dự tính bàn giao như thế nào với chủ thượng?"
Sắc mặt Tô Trường Lạc lạnh lùng, ngữ khí rét lạnh.
Ngược lại với việc đi trêu chọc Thiên Cơ Lâu chủ, thì hắn càng không muốn nghĩ đến cảnh chủ thượng xuất quan, nếu như chính mình không hoàn thành nhiệm vụ, thì có trời mới biết chủ thượng sẽ trừng phạt đám người mình như thế nào.
"Trước mắt, tuy rằng Địa Phủ bất hòa cùng Thiên Cơ Lâu, nhưng tóm lại thì đây cũng là một biện pháp."
"Nếu như không thử một lần, làm sao biết Thiên Cơ Lâu chủ vẫn còn ôm thành kiến đối với Địa Phủ chúng ta hay không?"
Tô Trường Lạc lần thứ hai mở miệng nói.
"Ta vẫn giữ nguyên một câu kia, làm sao ngươi biết là điều mà Thiên Cơ Lâu chủ nói cho người không phải là một con đường chết?"
Bóng người mặc áo giáp, chậm rãi nói.
Trong chư thiên vạn giới, thật sự là có quá nhiều những nơi đáng sợ, có những nơi mà cho dù là Tiên Vương đi vào, đều có nguy cơ ngã xuống. Nếu như Thiên Cơ Lâu chủ nói cho đám người mình một chỗ như vậy.
Có thể nói.
Tất cả đám người Địa Phủ chạy tới nơi đó, đều không đủ nhét kẽ răng.
"Phái người đi dò la trước, thì sẽ không có việc gì."
Tô Trường Lạc tùy ý nói.
Hắn cũng đã suy xét đến điều này rồi, nên tất nhiên là không để ý.
"Phái người đi dò la trước?"
Bóng người mặc áo giáp cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: "Ta cảm thấy người mà ngươi phái đi kia, cơ lẽ vừa bước vào Thiên Cơ Lâu, đã bị Thiên Cơ Lâu chủ chụp chết!"

Giết mộ lần ba vị Trường Sinh cảnh, còn khiến cho ba người kia không thể sống lại, có thể thấy được thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ là khủng bố khó lường.
Nếu như hắn nhìn Địa Phủ không vừa mắt, đừng nói chi đến chuyện chỉ điểm, mà ngay cả người của Địa Phủ mới vừa tới gần Đại Hoang thành, cũng vô cùng có khả năng là sẽ bị giết tế cờ . . .
"Ngươi!"
Sắc mặt Tô Trường Lạc khó coi, muốn mở miệng phản bác. Nhưng hắn còn chưa nói xong.
Đám sương mù màu đen đứng ở trong góc kia hơi xao động một chút, bóng người bên trong hiện rõ hơn không ít, trong đó là một đôi mắt màu đỏ như máu.
Toàn bộ đại điện đều bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng mênh mông. Loại ánh sáng này cực kỳ rợn người.
Cho dù là Tô Trường Lạc là một người có cảnh giới Trường Sinh, cũng khép miệng lại, không dám nhiều lời.
"Hai vị không cần cãi nhau."
Bóng người trong sương mù màu đen khàn giọng mở miệng, từ từ nói:
"Thái độ hiện tại của Thiên Cơ Lâu chủ đối Địa Phủ đã rất rõ ràng, đúng là sự thật, nhưng mà xét đến cùng thì Huyền Quang giới cũng là do một tay hắn kéo từ trong hỗn độn qua đây."
"Hơn nữa, sau khi hắn giết chết ba vị Trường Sinh cảnh, vẫn chưa tiếp tục xuống tay với Địa Phủ, có lẽ trong này còn có chỗ có thể cứu vãn được."
Nghe thấy câu nói này, hai người còn lại đều yên lặng gật đầu. Đây vẫn là sự thật.
Với thực lực hiện giờ mà Thiên Cơ Lâu chủ biểu lộ ra ngoài, nếu hắn muốn huỷ diệt Địa Phủ, thật sự không cần phải tốn quá nhiều sức lực, có thể dùng một đòn đánh chết ba vị Trường Sinh cảnh.
Nói cách khác.
Nếu như đối phương dốc hết toàn lực, thì muốn đánh chết chủ thượng nhà mình cũng không thành vấn đề.
Đám người mình lo lắng nhiều như vậy, có thể nói là chẳng được cái méo gì, Địa Phủ còn có thể tiếp tục tồn tại hay không, hoàn toàn dựa vào tâm trạng của Thiên Cơ Lâu chủ ra sao mà thôi.

Cũng chính vì nguyên nhân này, mà chủ nhân của Địa Phủ không cam lòng làm kẻ chiếu dưới, muốn nhanh chóng đột phá cảnh giới Tiên Vương, tiến tới thoát khỏi cục diện bị người ta khống chế.
2.5
“Đạo hữu có cho rằng chuyện chúng ta đến Thiên Cơ Lâu thế nào?”
Tô Trường Lạc vui mừng nói.
“Có thể thử một lần.”
Bóng người trong sương mù màu đen lạnh lùng nói.
Những lời này vừa nói ra, tương đương với hạ quyết tâm. Lập tức.
Trên mặt Tô Trường Lạc xuất hiện vài phần vui mừng, hắn nhanh chóng nói: “Bây giờ ta sẽ đi sắp xếp người, đến Thiên Cơ Lâu thăm dò tung tích của Minh đế.”
“Có thể.”
Bóng người trong đám sương mù màu đen quét mắt nhìn Tô Trường Lạc, hơi chút không yên tâm nói: “Chớ đứng phái người của Địa Phủ đi, chọn vài người trong Địa Tiên giới thay Địa Phủ chúng ta đi một chuyến.”
Nếu là như vậy.
Có thể giảm thiểu sự tổn thất của Địa Phủ.
Cho dù là bị Thiên Cơ Lâu chủ chụp chết, căn bản là bọn họ cũng không đau lòng.
“Đạo hữu yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ!”
Tô Trường Lạc gật đầu, rồi chắp tay thi lễ với hai người còn lại, ngay sau đó xoay người rời đi, nhanh chóng xuống dưới sắp xếp..

Chương 616. Hoán Hồn châu mà thôi.

Chương trước Chương sau
Thiên Nguyên giới.
Đại Hoang thành.
Trong khoảng thời gian này, số lượng tu luyện giả trong Đại Hoang thành lại tăng lên không ít.
Nguyên nhân chủ yếu đó là âm linh trong Thiên Nguyên giới thật sự là quá nhiều, giết không chết, đánh không lại, ngoại trừ Đại Hoang thành ra, thật sự là không có lấy một nơi an toàn.

Cho dù là không ít người biết, những âm linh này tạm thời án binh bất động. Nhưng cũng chẳng có ai muốn đi ra ngoài thử xem.
Nếu lỡ như.
Lúc này, Địa Phủ của Huyền Quang giới đánh lại đây thì biết phải làm sao bây giờ? Địa Tiên giới lúc trước mà họ cũng đánh không lại.
Thì đừng nhắc gì đến một Huyền Quang giới dũng mãnh hơn kia nữa.
"Cuối cùng cũng đã đến Đại Hoang thành."
Lúc này.
Một bóng người đi tới từ nơi xa.
Hắn mang một bộ bạch y, dáng người cao vút, hai hàng lông mày sắc bén, cho dù là có ai nhìn thấy đều phải ngợi khen một tiếng, đúng là một thế giai công tử.
Chỉ tiếc chính là.
Người chung quanh lại làm như không thấy hắn. Phảng phất chưa từng từng nhìn thấy hắn vậy.
Hắn đi tới Thiên Cơ Lâu, nhấc chân bước vào trong đó, mới vừa một bước vào, thì đã nhìn thấy được hai người phía trước, một trong hai người đó chính là Thiên Cơ Lâu chủ.
Mà người còn lại hắn cũng đã từng gặp.
Đúng là người mà khi Huyền Quang giới xâm lấn, đã đứng ra ngăn cản.
Nam tử hoàn hồn lại, cung kính hành lễ nói: "Vãn bối Trường Sinh, tham kiến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối."
"Trường Sinh chân quân?"
Lý Vân ngẩng đầu, nhìn về phía người tới, khóe miệng mang theo một chút gì đó như có như không, nhẹ nhàng nâng tay, nói: "Đứng lên đi, không cần đa lễ."
"Tạ tiền bối!"
Trường Sinh chân quân đứng dậy, sau đó nhìn về phía người đàn ông trung niên một bên, hơi hơi khom người, lần thứ hai hành lễ nói: "
"Vừa rồi Địa Tiên giới gặp phải đại kiếp nạn, đa tạ tiền bối ra tay tương trợ."
"Hà?"
Nghe thấy câu nói kia.
Thái Sơ hơi có chút xấu hổ, hắn cũng đáp lễ nói: "Đây là việc ta nên làm."
Hắn không phải là Thiên Cơ Lâu chủ, không thể nào cứ như vậy mà nhận một lễ này.

Dù gì thì.
Hắn đã nhìn thấu thực lực của đối phương, phỏng chừng không bao lâu nữa thì thì người có tu vi Trường Sinh cảnh này, đột phá cảnh giới Trường Sinh thì sẽ có cùng cấp bậc với hắn.
Mà điểm mấu chốt chính là.
Đối phương không biết nguyên nhân sở dĩ Huyền Quang giới đuổi theo đến đây là vì hắn, nếu như Trường Sinh chân quân biết được tình hình thực tế, mà còn cung kính hành lễ được như vậy, thì cũng chưa nói chắc được.
Thái Sơ hoàn hồn lại, nhìn thoáng qua Trường Sinh chân quân, lại nhìn thoáng qua Lý Vân, cung kính nói: "Đã có khách tới cửa, vãn bối lư lại chỗ này, có chút bất tiện."
"Hơn nữa, trong khoảng thời gian này nhờ vào tiền bối cứu trị, thương thế của vãn bối đã tốt hơn rất nhiều, hôm nay in cáo từ."
Nói rồi.
Thái Sơ liền muốn xoay người rời đi.
Trong khoảnh khắc khi hắn muốn nhấc chân lên, Lý Vân chậm rãi nói:
"Không vội, mục đích của hai người các ngươi giống nhau, lưu lại ở cũng không sao, hơn nữa nói vậy chứ Trường Sinh chân quân cũng cần ngươi trợ giúp."
"Ách....."
Sắc mặt Trường Sinh chân quân cứng lại, rồi sau đó trong lòng vui mừng.
Hắn đã từng chứng kiến chiến lực của vị tiền bối này, chỉ cần một đòn trực tiếp khiến cho một người cùng cấp bị thương nặng, loại thực lực này, không cần phải nhiều lời.
Nếu có thể tiếp tục có được sự trợ giúp của vị tiền bối này thì Địa Tiên giới đã có thể được cứu rồi! Hơn nữa.
Nếu như mình có được phương pháp phá giải thủ đoạn bất tử bất diệt của Địa Phủ, lại có thêm sự trợ giúp của vị tiền bối này, đừng nói là Địa Tiên giới có thể chuyển nguy thành an, mà ngay đến cả phản công Huyền Quang giới, cũng không thành vấn đề.
"Lâu chủ tiền bối nói không sai, vị tiền bối này nếu như không có chuyện gì quan trọng, chi bằng tạm thời lưu lại nơi này, dù sao thì chuyện Huyền Quang giới xâm lấn, bất kể là Thiên Nguyên giới hay là Địa Tiên giới đều cũng nên đoàn kết nhất trí, đồng tâm lục lực, đối kháng với kẻ địch bên ngoài."
Trường Sinh chân quân chân thành nói.

“Này.....”
Thái Sơ trầm ngâm một chút, nhẹ giọng nói: “Một khi đã như vậy, vậy thì vãn bối đây liền mặt dày, lưu lại nơi này.”
Nói xong hắn dời mắt nhìn về phía Trường Sinh chân quân.
Trong lòng Thái Sơ rất muốn biết, hôm nay Trường Sinh chân quân đến Thiên Cơ Lâu, rốt cuộc thì muốn lấy được tin tức gì.
“Tiền bối.....”
Trường Sinh chân quân không trầm mặc quá lâu, hắn trực tiếp mở miệng nói: “Ngài cũng biết, đã nhiều ngày nay bên ngoài đã hoàn toàn rối loạn? Đặc biệt là Địa Tiên giới.....”
“Ý ngươi muốn nói đến Địa Phủ?”
Lý Vân cười như không cười nói.
Hắn có thể nói đã nhìn thấu suy nghĩ của Trường Sinh chân quân, rõ ràng trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng cố tình vòng vo quanh cong, chẳng qua cũng là lo lắng sợ mình đứng về phía Địa Phủ mà thôi.
“Tất cả mọi thứ đều không thể gạt được tiền bối.”
Trường Sinh chân quân gật đầu, trực tiếp thừa nhận.
“Điều đương nhiên mà thôi, dù gì thì Huyền Quang giới cũng là do ta đem nó về đây dung hợp.”
Lý Vân nhẹ nhàng thờ ơ nói.
Toàn bộ sinh linh trên thế giới này đều biết được, hắn có thừa nhận hay không thì đã không còn quá quan trọng.
“Vãn bối bội phục thực lực của tiền bối.”
Trong lòng Trường Sinh chân quân lộp bộp một tiếng. Lúc này.
Thiên Cơ Lâu chủ lại thừa nhận chuyện này, nói thật đối với Địa Tiên giới mà nói, cũng không phải chuyện tốt. Bởi vì.
Trước khi thế giới dung hợp, với thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ chắc chắn đã biết được, trong lòng Huyền Quang giới đã loạn thành cái dạng gì.
Nhưng dù là vậy.
Tiền bối vẫn kéo nó về đây dung hợp.
Từ chuyện này mà xem, thì mục đích của tiền bối là gì, thì không cần nghĩ cũng đã rõ.
“Ngươi cho rằng ta sẽ thiên vị Địa Phủ sao?”
Lý Vân mỉm cười nói.
“Vãn bối không dám nghĩ như vậy, nhưng sinh linh của Địa Phủ vô cùng tàn bạo, hơn nữa có thể sử dụng vong linh, thật sự là loại thủ đoạn này trái

với thiên đạo, không biết tiền bối có biện pháp nào để phá giải loại thủ đoạn này của Địa Phủ không?”
Trường Sinh chân quân trầm giọng nói.
Trong chư thiên vạn giới, chẳng có ai muốn mình sau khi chết, còn bị những người khác lợi dụng, càng không ngờ là sau khi chết bước vào luân hồi, mình phải đầu thai ra sao, đầu thai thành cái gì, đều phải nhìn mặt người khác.
Nếu lỡ như.
Kiếp này mình là một vị Tiên Vương, mà kiếp sau Địa Phủ cho mình biến thành một con heo yêu, vậy thì biết đi kiếm ai mà nói lí lẽ đây?

Chương 617. Tiền bối có cách nào sao?.

Phỏng chừng có đổi lại thành ai đều không chịu nổi.
Cũng chính vì nguyên nhân này mà Địa Phủ vừa xuất hiện, đã lập tức bị chư thiên vạn giới vây công.
“Hoán Hồn châu mà thôi.”
Lý Vân tùy ý nói: “Đây là một báu vật của Địa Phủ, chỉ có thể có hiệu quả với những sinh linh có tu vi dưới Tiên Vương mà thôi, còn vượt quá Tiên Vương thì báu vật này sẽ mất đi hiệu lực.”
“Vào thời điểm Địa Phủ đứng trên đỉnh cao, không biết là có bao nhiêu Hoán Hồn châu, nhưng cùng với việc Địa Phủ bị huỷ diệt, Hoán Hồn châu cũng biến mất không thấy tung tích.”
“Vừa đúng lúc là trong Địa Phủ của Huyền Quang giới lại có mấy viên.”
“Hả???”
Nghe thấy câu nói kia.
Không chỉ là Thái Sơ mà ngay cả Trường Sinh chân quân cũng đều phải nhíu mày. Mấy viên??
Mà không phải là một viên?
Phải biết rằng, một viên Hoán Hồn châu cũng đã đủ khủng bố, nếu như nói mấy viên, vậy thì tới công chiện rồi, chẳng có ai biết được Địa Phủ có thể triệu hồi bao nhiêu vong linh.
Tuy rằng nó chị hạn chế dưới cảnh giới Tiên Vương, nhưng thử hỏi trong mấy thế giới hiện nay có được mấy vị Tiên Vương? Phỏng chừng.

Cũng cũng chỉ có mỗi một người là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối mà thôi. Có thể nói.
Ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra, tất cả mọi người đều bị Hoán Hồn châu điều khiển, một khi chết đi, chẳng khác nào lập tức gia nhập Địa Phủ, không có bất kỳ khả năng nào khác.
"Xin hỏi tiền bối, rốt cuộc thì bên trong Địa Phủ có mấy viên Hoán Hồn châu? Làm sao mới có thể khiến cho Hoán Hồn châu mất đi hiệu lực, hoặc phá vỡ nó?"
Trường Sinh chân quân nhanh chóng hỏi..
"Tin tức này có giá vô cùng đắt đỏ."
Lý Vân nhẹ giọng nói.
Về một nghĩa nào đó thì Hoán Hồn châu chính là bí kíp phòng thủ của Địa Phủ.
Ngoại trừ Địa Phủ ra, thì những thế lực khác căn bản là không thể luyện chế được, thậm chí không thể kích hoạt nó, chỉ có người của Địa Phủ mới có thể sử dụng báu vật này.
Nói thẳng ra là.
Cho dù là chỉ có một mình hắn, thì cũng tương đương với sau lưng hắn có đến thiên quân vạn mã.
Tuy rằng nó chỉ có hiệu lực với cảnh giới dưới Tiên Vương dưới, nhưng trong thế giới hiện nay, nó đã có thể sang bằng bất kỳ một thế lực nào, căn bản không phải là thứ mà người bình thường có thể đối kháng.
"Tiền bối, không biết những vật này có thể đổi được bao nhiêu tin tức?"
Trường Sinh chân quân không hề có lấy một chút do dụ nào do dự, gỡ xuống một chiếc nhẫn trữ vật trên bàn tay, đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Ồ?"
Lý Vân nhận lấy chiếc nhẫn, thần thức dò vào trong đó, tùy ý nhìn lướt qua, sau đó nhẹ nhàng buông nó xuống, nhàn nhạt nói: "Tuy rằng đồ vật thì không ít, nhưng giá trị lại giống nhau."
Trường Sinh chân quân.:....."
Đây đã là một nửa gia tài của hắn rồi.
Còn những tài nguyên còn lại thì hắn dự định dùng nó để đổi lấy một cơ duyện để cho hắn đột phá cảnh giới trước mặt, nhưng hiện giờ xem ra hình như là có chút khó khăn rồi.
Bản thân hắn đã đánh giá cao tài sản của mình, cũng quá xem nhẹ giá trị của Hoán Hồn châu. Dù sao thì.

Chỉ cần có được một viên kia, thì đã có thể khống chế toàn bộ thế giới, cho dù là chủ nhận của Hoán Hồn châu chỉ là một người bình thường, nhưng chỉ cần hắn có thể sử dụng nó, là đã có thể đè những lão yêu quái sống hàng tỉ năm như Thái Sơ xuống đất mà nện cho.
Nói một câu là giá trị không thể đo lường, cũng không hề không quá chút nào.
"Tuy rằng giá trị không phải là quá cao, nhưng cũng không phải không thể nói cho ngươi một vài tin tức."
Lý Vân nhận lấy nhẫn trữ vật, thong thả ung dung nói.
Nghe thấy câu nói này.
Không chỉ có là Trường Sinh chân quân, mà ngay cả Thái Sơ đều tỉnh táo hẳn lên, nhanh chóng nhìn về hướng Lý Vân.
"Bên trong Địa Phủ có tất cả bảy viên Hoán Hồn châu!"
Lý Vân vươn tay, khoa tay múa chân bày ra tư thế số bảy, sau đó lần thứ hai nói: "Hiện giờ, có sáu cái đã bị chủ nhân của Địa Phủ cất đi, chỉ còn một quả nằm trong tay của Lục Trường Phùng Địa Phủ!"
"Lục Trường Phùng?"
Thái Sơ nghe thấy cái tên này, trong lòng không khỏi sôi lên, trong miệng thất thanh nói.
"Tiền bối đã từng nghe nói về người này?"
Trường Sinh chân quân vui mừng nói.
"Đúng là đã có nghe nói đến."
Thái Sơ gật gật đầu, nói: "Trước kia khi chiếc thần châu của Địa Phủ đáp xuống, trong đó có một người mặt áo giáp, đó là Lục Trường Phùng"
"Lúc trước khi Thiên Diễm giới bị chia cắt, hắn là một người có tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong, lúc sinh thời đã từng có cơ hội bước vào cảnh giới Tiên Vương, nhưng đáng tiếc là đụng phải kiếp nạn của Thiên Diễm giới!"
"Nếu hắn không chết, hiện giờ đã có thể trở thành một Tiên Vương, sau này lại bị chủ nhân của Địa Phủ triệu hồi về từ trong luân hồi, sau đó bắt đầu dốc sức cho Địa Phủ."
"Sở dĩ Huyền Quang giới bị huỷ diệt, có một phần không nhỏ công lao của Lục Trường Phùng!"
"Này.."
Trường Sinh chân quân cứng họng.
Hắn không ngờ tới, một kẻ Lục Trường Phùng mà lại lợi hại như vậy.

Thiếu chút nữa thì đã trở thành Tiên Vương, hơn nữa lại có những đóng góp to lớn cho Địa Phủ, thảo nào mà có thể nắm giữ một viên Hoán Hồn châu, muốn đoạt được Hoán Hồn châu từ trong tay của hắn, gần như là khó như lên trời.
Mà cho dù là đoạt được nó, thì đã sao?
Trong tay của chủ nhân Địa Phủ còn có sáu viên nữa!
“Tặng thêm cho các ngươi một tin tức, hiện giờ bên tron gThiên Nguyên giới, Tử Huyền giới, Địa Tiên giới xuất hiện vô số vong linh ở khắp nơi, nguyên nhân nằm ở Hoán Hồn châu trong tay của Lục Trường Phùng tnày!”
“Theo lý mà nói, một viên Hoán Hồn châu chỉ có thể khống chế một thế giới!”
“Vào thời điểm Địa Phủ ở đỉnh cao, thì cũng chưa chắc một người đã có được một viên Hoán Hồn châu, nhưng tóm lại thì cũng có đến mấy vạn viên.”
Lý Vân chậm rãi nói.
Thái Sơ: “.....”
Trường Sinh chân quân: “.....”
Giờ khắc này.
Tuy rằng bọn họ chưa từng nhìn thấy Địa Phủ vào thời hưng thịnh nhất, nhưng từ trong lời miêu tả của Thiên Cơ Lâu chủ đã thấy được một góc của núi băng Địa Phủ.
Chỉ với một viên Hoán Hồn châu mà đã đủ sức đè bẹp bọn họ.
Rất khó tưởng tượng, năm đó khi chư thiên vạn giới đối mặt với Địa Phủ vào thời điểm nó mạnh nhất, thì phải là áp lực kiểu gì nữa. Nếu như không có bất ngờ xảy ra thì hiện tại chư thiên vạn giới đã trở thành thiên hạ của Địa Phủ rồi!
Cũng may mắn là Hoán Hồn châu không thể khống chế Tiên Vương. Nếu không thì Địa Phủ thật sự đã vô địch rồi.

Chương 618. Chỉ mong là ta nghĩ nhiều.

Chương trước Chương sau

“Tiền bối, trong tay của Lục Trường Phùng đã có một viên Hoán Hồn châu, vậy thì những viên Hoán Hồn châu còn lại cất ở nơi nào? Hoặc là nó đang nằm trong tay ai?”

Trường Sinh chân quân mở miệng hỏi.
Tuy rằng.
Đám người của Địa Phủ trong giết không chết, nhưng dù sao thì Hoán Hồn châu cũng không thể nào tự khôi phục lại nếu như đã bị đánh nát?
Nếu như đánh nát Hoán Hồn châu, thì Địa Phủ sẽ tổn thất một lượng lớn chiến lực, ít nhất cũng chắc chắn là nguyên khí đại thương.
Bởi vì, đã không còn Hoán Hồn châu.
Thì đám người Lục Trường Phùng cũng sẽ mất đi cơ hội hồi sinh.
Tất cả bọn họ đều phụ thuộc vào Hoán Hồn châu, trừ phi chủ nhân của Địa Phủ có thể kiến tạo lục đạo luân hồi, nếu làm được nhữ vậy thì có thể làm cho vong linh thoát khỏi sự ràng buộc với Hoán Hồn châu.
Chỉ tiếc chính là, hiện tại trong Huyền Quang giới, hình như không có lục đạo luân hồi trấn áp, ít nhất hiện tại cũng chưa từng nghe thấy tin tức về lục đạo luân hồi.
Ở một mức độ nào đó mà suy xét thì còn thua kém Minh đế lúc trước một chút.
“Nếu như ngươi mua tin tức này, sau này nó cũng chẳng có bất kỳ tác dụng gì với ngươi, tuy là ngươi có thể biết được nó ở đâu, chẳng lẽ, ngươi có thể lẻn được vào trong Địa Phủ, nơi có trọng binh canh gác sao?”
Lý Vân cười khẽ nói.
“Này.....”
Sắc mặt của Trường Sinh chân quân cứng lại.
Lúc này.
Hắn mới phản ứng lại, thực lực của chính mình đúng là có chút yếu, nếu như không biết sống chết mà đi vào trong Địa Phủ, chỉ sợ còn chưa đến một khắc thì bên phía Địa Phủ đã có thêm một thuộc hạ có cảnh giới Chân Tiên đỉnh phong rồi.
“Vậy vãn bối.....” Trường Sinh chân quân mở miệng.”
Đứng bên cạnh.
Thái Sơ dẫn đầu nói: “Ý của tiền bối là chỉ cần chúng ta có thể lẻn vào bên trong Địa Phủ thì sẽ có cách dập nát Hoán Hồn châu sao?”
“Đúng là có khả năng này, nhưng xác suất mà các ngươi không thể rời khỏi đó lại cao hơn.”
Lý Vân điềm nhiên như không nói.
Hắn có thể suy đoán được tất cả mọi thứ, tất cả mọi thứ trọng thiên hạ này đều không thể thoát khỏi sự suy đoán của hắn. Có được sự chỉ điểm của

hắn, thì có thể bình yên vô sự dạo quanh một vòng ở bất kỳ chỗ nào .
Cho dù là Địa Phủ cũng không ngoại lệ. Đương nhiên.
Đi vào trong đó dạo một vòng thì có thể chắc chắn được bình yên vô sự, nhưng nếu như động thủ, mà còn muốn phá hủy Hoán Hồn châu của người ta, thì không nói chắc được.
“Nói cách khác.....”
Mắt Thái Sơ sáng ngời, hắn kích động nói: “Tiền bối có cách nào sao?”
Giờ khắc này mấy.
Ngay cả Trường Sinh chân quân cũng kích động lên.
Nếu thật có thể phá hủy Hoán Hồn châu, vậy bọn họ còn có thể lật ngược tình thế rồi!
“Tất nhiên là có.”
Lý Vân hơi gật đầu.
“Xin tiền bối chỉ bảo cho!”
Trường Sinh chân quân cắn chặt răng, trong tay hắn lại xuất hiện một chiếc nhẫn trữ vật, đưa đến trước mặt Lý Vân.
Đây là những thứ hắn chuẩn bị để đột phá cảnh giới Chân Tiên, nhưng hiện tại xem ra, bất kỳ lúc nào cũng có thể đột phá, dù sao thì tuổi thọ của mình cũng còn nhiều, mà chuyện phá hủy Hoán Hồn châu của Địa Phủ thì không thể kéo dài được.
“Không đủ.”
Lý Vân liếc mắt nhìn hắn một cái, chậm rãi phun ra hai chữ..
“Không đủ sao?”
Trường Sinh chân quân bất đắc dĩ nói.
Đây là tất cả tài sản của hắn rồi. Dù sao thì.
Vô số năm qua, hắn đều độc bước một mình một người, không thành lập thế lực, tuy rằng công pháp của hắn huyền bí, đã từng hóa ra vài phân thân, đều đã từng thế lực phụ thuộc vào mình.
Nhưng căn bản là hắn chưa từng quản lý chuyện phân thân.
Càng chưa từng đi lấy tài nguyên, bây giờ mà quay lại Địa Tiên giới, rõ ràng là đã không còn kịp rồi. Nhưng nếu là.
Vì tài nguyên không đủ, mà bỏ lỡ một cơ hội như vậy, thấy thế nào đều là thua thiệt không ít.
“Tiền bối.”
Lúc này.

Thái Sơ mở miệng, hắn lấy ra hai binh khí Trường Sinh cảnh, đặt ở trước mặt Lý Vân, nhẹ giọng nói: "Đây là hai binh khí mà trước đây vãn bối giao thủ cùng người của Địa Phủ ở bên ngoài Địa Tiên giới lấy được."
"Không biết mấy thứ này có thể đổi được một cơ hội tiến vào Địa Phủ không?"
"Ồ?"
Lý Vân ngước mắt, nhìn Thái Sơ một mắt, trước đây không chú ý tới, sau khi Thái Sơ trải qua một trận chiến, cũng không phải là không có bất kỳ thu hoạch gì.
Ít nhất.
Vẫn cướp được hai kiện binh khí trở về.
Cộng thêm giá trị của hai binh khí Trường Sinh cảnh này thật là cũng tương đối rồi. Dù sao thì.
Hiện giờ trong mắt hắn, Địa Phủ cũng không có bí mật gì quá lớn, chỉ cần thần thức của hắn đảo qua, thì đại khái cũng có thể nhìn ra được, hơn nữa còn có hệ thống phụ trợ.
Về cơ bản là không phải mất đến nhiều giá trị như vậy.
"Cũng đủ rồi."
Lý Vân không úp úp mở mở.
Nghe thấy câu nói này, Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân đưa mắt nhìn nhau một cái, cùng thấy được vẻ vui mừng trong mắt của đối phương, chẳng ngờ rằng hôm nay thật sự là có thể có được cách chống lại Địa Phủ.
"Đây là bản đồ của Địa Phủ, trong này là có ghi chép lại phương pháp phá trận hộ sơn đại trận của Địa Phủ, các ngươi dựa theo bản đồ này mà đi vào bên trong có thể bảo đảm không cần lo lắng đến tánh mạng."
Lý Vân ném ra hai miếng ngọc bội, Trường Sinh chân quân cùng Thái Sơ lập tức đón được. Một vài giây sau.
Lý Vân trầm ngâm một lát, hắn lại móc ra một miếng ngọc bội, ném tới tay của Trường Sinh chân quân, nhẹ nhàng thờ ơ nói: "Đây là một phương pháp thay hình đổi dạng."
"Có thể bắt chước khí tức của khí tức bất kỳ loại công pháp nào, thậm chí có thể thay đổi dung mạo, nếu đối phương không phải là Tiên Vương, tuyệt đối sẽ không nhìn ra được bất kỳ manh mối nào!"
"Này……"
Trường Sinh chân quân nhìn thoáng qua công pháp này, trong lòng khiếp sợ vô cùng. Không hề nghi ngờ.

Giá trị của công pháp này cực kỳ cao.
So với số tài nguyên mà vừa rồi hắn lấy ra thì còn có giá trị cao hơn không ít.
Dù sao thì đã có thể bắt chước khí tức của khí tức bất kỳ loại công pháp nào, còn có thể thay hình đổi dạng, có được công pháp này, nói cách khác có thể bình yên vô sự lẻn vào bất kỳ một tông môn, thánh địa nào.
Lại còn sẽ không bị phát hiện.
Nhưng hôm nay Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối lại trực tiếp đưa cho bọn họ.
Phần tình nghĩa này, trong một chốc một lát, khiến cho bọn họ có chút không kịp phản ứng.
“Tiền bối đại ân đại đức, vãn.....”
...
Trường Sinh chân quân đang muốn nói lời cảm tạ, nhưng lời còn chưa nói xong, đã bị Lý Vân giơ tay cắt ngang.

Chương 619. Chỉ mong là ta nghĩ nhiều. (2)

“Đừng vội vàng cảm tạ ta, phần công pháp này là cho các ngươi mượn sử dụng, mà không phải là tặng cho các ngươi, thời hạn của nó chỉ có ba tháng!”

Lý Vân dựng lên ba ngón tay, tiếp tục nói: “Ba tháng sau, tất cả mọi thứ ký ức về phần công pháp, ta sẽ tự động xóa khỏi đầu của các ngươi!”

“Muốn có được công pháp này thì phảo đổi bằng những đồ vật có cùng giá trị!”

“Trường Sinh chân quân:...”

Quả nhiên trên đời này, không có bữa cơm nào là miễn phí. Càng đừng nói đến Thiên Cơ Lâu.

Thiên Cơ Lâu chủ chưa bao giờ sẽ mua bán lỗ vốn. Phỏng chừng.

Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối tính dự định muốn cho đám người mình được trải nghiệm một chút, chờ cho đến khi bọn hắn cảm nhận được chỗ tốt của bộ công pháp này, thì có không muốn bỏ tiền ra thì cũng không thể.

Đưa xong một miếng ngọc bội cuối cùng.

Lý Vân tùy ý phất phất tay, ý bảo bọn họ có thể rời đi.

Bộ công pháp cuối cùng kia, cũng không phải hắn tâm huyết dâng trào mà đưa cho đối phương, mà là hắn biết rõ ràng thu hoạch lần này của Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân sẽ không hề ít.

Nếu cứ như vậy mà chết đi.

Thì toàn bộ thu hoạch của bọn họ chỉ như là đổ sông đổ bể. Làm sao mà lấy được thì phỉa trả về như thế ấy. Dù sao thì.

Địa Phủ sẽ không duyên cớ mà mang tài nguyên cho Thiên Cơ Lâu.

Nhưng nếu như mình bảo vệ được họ, vậy thì không giống nhau, mấy thứ này sẽ nằm trong tay của hắn, cũng chính vì nguyên nhân này mà hắn mới có hành động đưa công pháp.

“Vãn bối cáo lui.”

Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân liếc mắt nhìn nhau, vô cùng ăn ý đồng thời chắp tay, sau đó xoay người rời đi. Sau khi rời khỏi Thiên Cơ Lâu.

Trước tiên.

Hai người đã nhìn thấy được một đám người canh giữ bên ngoài.
Trong số những người này có người của Địa Tiên giới, cũng có người của Thiên Nguyên giới, trong sốnày có không ít những gương mặt quen thuộc, nhìn thấy những người này, hai người cũng không suy nghĩ nhiều.
Dù sao thì.
Huyền Quang giới vừa mới dung hợp, như một trận phong ba vô cùng lớn quét qua mỗi một thế giới.
Những tu luyện giả kia cả ngày đều hoảng sợ thì cũng là hợp tình hợp lý, hiện tại đi vào Thiên Cơ Lâu thì lại càng dễ hiểu, phỏng chừng bọn họ cũng muốn biết được một ít tin tức về Địa Phủ.
Đối mặt với một kẻ địch đáng sợ như vậy, nếu như biết thêm được một chút tin tức, vậy thì lại tăng thêm khả năng có thể sống sót. Nếu như chẳng biết được gì cả, rất có khả năng đến lúc đó còn không biết sao mà mình chết nữa kia.
“Cơ hội tốt!”
Nhìn thấy hai người Thái Sơ đi ra tới. Trong đám người.
Ánh mắt của không ít người sáng ngời.
Đám người mình đợi lâu như vậy, rốt cuộc thì người vào trong Thiên Cơ Lâu cũng đã đi ra rồi, tiếp theo chẳng phải là đến cơ hội của đám người mình rồi sao?
Nhưng mà.
Mọi người còn chưa kịp hành động. Chỉ thấy.
“Vụt” một tiếng, một tia sáng xẹt qua, lập tức có một người vọ vào, tốc độ của hắn rất nhanh, vượt cả sự lý giải của người thường, cho dù là Đại Đế cũng khó nhìn thấy rõ.
“Này.....”
Tất cả những người ở đây đều cứng họng.
Người kia là ai?
Tại sao lại hành động nhanh như vậy?
“Hàn Tuyệt?”
Trường Sinh chân quân nhìn lướt qua bóng người tiến vào bên trong Thiên Cơ Lâu, trong ánh mắt hắn dường như có điều gì đó suy tư, người khác không quen biết với người vừa mới đi vào.
Nhưng hắn thì quen.
Bởi vì.
Tộc Hàn thị ở Địa Tiên giới cũng có quan hệ tốt với hắn.

Mà Hàn Tuyệt còn lại là lão tổ của tộc Hàn thị, tu vi đã đạt đến Đại Đế đỉnh phong rồi, đã gần chạm đến cảnh giới Chân Tiên rồi.
Chỉ là.
Theo hắn biết.
Bởi vì tổ địa bây giờ của tộc Hàn thị gần với biên giới của Địa Tiên giới, đã bị Địa Phủ của Huyền Quang giới chiếm lĩnh toàn bộ. Với thực lực của Địa Phủ.
Làm sao có thể để cho một kẻ có tu vi Đại Đế chạy thoát được? Hoặc là nói.
Hàn Tuyệt có tài đức gì mà có thể chạy thoát được khỏi Địa Phủ, một nơi mà số lượng người có tu vi Trường Sinh cảnh nhiều đếm không xuể như vậy?
"Chỉ mong là ta nghĩ nhiều đi."
Trong nháy mắt, Trường Sinh chân quân đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng hắn cũng lắc lắc đầu, bỏ ra khỏi đầu một số suy nghĩ không thực tế.
"Tiền bối, bên trong Địa Phủ hung hiểm khó lường, vãn bối tình nguyện đồng hành cùng tiền bối, có thể chiếu cố lẫn nhau, mong rằng tiền bối không ghét bỏ."
Sau khi hoàn hồn lại.
Trường Sinh chân quân cung kính hành lễ với Thái Sơ.
"Trong Thiên Cơ Lâu, ngươi đã phải đánh đổi không ít, nếu ngươi bằng lòng đi vào Địa Phủ, tất nhiên là ta sẽ không ngăn cản."
Thái Sơ đáp lại.
Bản thân hắn có thể có cơ hội đối phó với Địa Phủ, hắn cũng sẽ không quên công lao của Trường Sinh chân quân, nếu đối phương muốn đi, căn bản là hắn cũng không có lý do ngăn cấm.
"Một khi đã như vậy, chi bằng ngay bây giời chúng ta chạy tới Địa Phủ, có được không?"
Trường Sinh chân quân hỏi.
"Được!"
Thái Sơ gật đầu.
Tiếng nói vừa dứt.
Bóng dáng của hai người đã biến mất trong Đại Hoang thành.
Trong Thiên Cơ Lâu.
Hàn Tuyệt bước vào trong đó.
Giây phút đầu tiên hắn vào đó, phảng phất như đi vào một vùng đất mới, nơi này đạo vận lưu chuyển, tiên khí mờ mịt, phảng phất như chốn bồng lai

tiên cảnh trong truyền thuyết.
Chính giữa.
Một nam tử mặc thanh y, mặt mày như ngọc, dáng người cao thon, sợi tóc như thác nước rũ xuống tự nhiên, hắn bưng một chung trà, hình như đang suy nghĩ gì đó mà nhìn hắn.
Nhận thấy được ánh mắt của Lý Vân.
Hàn Tuyệt nhanh chóng phản ứng lại, hắn vội vàng chắp tay hành lễ nói:
"Vãn bối Hàn Tuyệt, bái kiến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối!"
Lúc này.
Trong lòng hắn bồn chồn.
Hắn đã nghe về danh tiếng của Thiên Cơ Lâu chủ từ lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là phi phàm, đặc biệt là đôi mắt kia tựa hồ có thể nhìn thấu nội tâm của con người.
Làm hắn không khỏi hoài nghi, có khi nào Thiên Cơ Lâu chủ biết chuyện mình đầu nhập vào Địa Phủ không? Nhưng trái với tưởng tượng của hắn.
Thiên Cơ Lâu chủ cao cao tại thượng, thực lực sâu không lường được, hẳn là sẽ không rảnh rỗi mà chú ý đến một kẻ Đại Đế như mình đâu, dù sao thì bây giờ ở bên ngoài Chân Tiên cùng Trường Sinh mới là những nhân vật đỉnh cao.
Thật ra thì Đại Đế đã xuống hàng hai rồi.
Tộc Hàn thị của mình lại không phải là một chủng tộc có danh tiếng vang xa, cũng chẳng hề có chút tiếng tăm nào trong Thiên Nguyên giới. Vậy thì chắc là Thiên Cơ Lâu chủ sẽ không rảnh đến mức suy đoán tất cả mọi thứ về mình đâu nhỉ.
Nghĩ đến đây, Hàn Tuyệt bất giác thở ra nhẹ nhõm một hơi.

Chương 620. Hơn nữa lại có cùng nguồn gốc.

Chương trước Chương sau

Chỉ cần có thể lừa gạt được, thì mình vẫn có khả năng hoàn thành được nhiệm vụ lần này.
Một khi tìm được tung tích của Minh đế, thì cũng chẳng khác nào mình đã lập được một công lao không nhỏ trong Địa Phủ, chuyện tương lai được mãi mãi trường sinh, bất tử bất diệt, có thể nói là dễ như trở bàn tay.
"Hàn Tuyệt?"

Khi Hàn Tuyệt trong lòng thấp thỏm o lắng, rất lâu không kịp trả lời.
Một giọng nói trong trẻo từ từ truyền tới, làm tâm thần người ta lập tức rung lên.
“Ngươi ,thân là một Đại Đế, tốc độ đi đường lại không chậm, chân trước Trường Sinh chân quân mới vừa đi, sau lưng ngươi đã tới, xem ra ngươi cũng tốn không ít công sức trong công pháp phi hành ha.” Lý Vân cười như không cười nói.
“Này.....”
Trong lòng Hàn Tuyệt run lên.
Sở dĩ hắn có thể chạy đến Thiên Nguyên giới nhanh như vậy, thì trong đó Địa Phủ đã tốn không ít sức lực, đối phương trực tiếp đưa hắn đến biên giới của Thiên Nguyên giới.
Vì vậy hắn mới có thể đến Thiên Cơ Lâu nhanh đến vậy.
Nếu như bản thân hắn tự bay, ít nhất cũng phải mất hơn nửa năm, làm sao có thể chỉ chậm hơn Trường Sinh chân quân một nhịp được chứ?
Hơn nữa.
Thời gian hắn xuất phát còn trễ hơn không ít so với Trường Sinh chân quân, nói cách khác, thì hắn tốn ít thời gian hơn nhiều so với Trường Sinh chân quân.
Nhưng loại chuyện này, tự bản thân hắn biết là được rồi. Giờ phút này.
Trăm triệu lần không thể để lộ tin tức liên quan đến Địa Phủ trong Thiên Cơ Lâu. Bởi vì vị đứng trong Thiên Cơ Lâu này vừa mới giết chết ba vị Trường Sinh cảnh của Địa Phủ.
“Tất cả mọi thứ đều không thể gạt được tiền bối, tuy là vãn bối tu luyện phương pháp công phạt không được tinh thông cho lắm, nhưng tuyệt chiêu phi hành thì lại là bản lĩnh số một của vãn bối.”
Hàn Tuyệt cười lành nói.
Lời này ít nhiều gì cũng có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng Thiên Cơ Lâu chủ đã nói như vậy, hắn chỉ có thể tiếp lời mà nói thôi, nếu trực tiếp thừa nhận là như vậy, nếu lỡ như Thiên Cơ Lâu chủ không tin thì sao.
Thử suy đoán một chút.
Vậy thì tất cả mọi thứ của mình đã bại lộ hết rồi sao.
“Ha hả.”
Lý Vân khẽ cười một tiếng, không chọc thủng, mà là tiếp tục mở miệng nói:
“Lần này ngươi đến Thiên Cơ Lâu là vì chuyện gì? Vì giúp tộc Hàn thị báo thù sao?”

Lời này đúng là biết rồi mà cố hỏi.
Tộc Hàn thị nằm ở biên giới Địa Tiên giới, đã bị Địa Phủ chiếm đóng, mà tộc Hàn thị cũng đã gia nhập Địa Phủ, câu này của Lý Vân ít nhiều gì cũng có chút muốn vạch trần ý đồ.
Nếu như Hàn Tuyệt muốn báo thù, phỏng chừng kẻ đầu tiên phải chết chính là hắn.
"Khụ....."
Hàn Tuyệt ho nhẹ một tiếng, để che giấu sự xấu hổ của bản thân.
Lần này hắn đến Thiên Cơ Lâu là để tìm kiếm tung tích của Minh đế, dùng Địa Phủ danh nghĩa, hiển nhiên là không thể thực hiện được, bởi vậy trước khi đến đây hắn đã suy nghĩ kỹ rồi.
Dùng danh nghĩa báo thù mà dẫn dắt đến chỗ Minh đế, ít nhiều gì thì cũng coi như suông sẻ. Dù sao thì.
Đều là Địa Phủ, không phải sao?
Biết rõ gốc rễ của đôi bên, có thể nói ít nhiều gì cũng có thể khắc chế lẫn nhau.
"Không dối gì tiền bối, lần này vãn bối đến đây đúng thật là vì báo thù!"
Nói rồi.
Hàn Tuyệt lộ ra vẻ mặt vô cùng đau đớn, phảng phất như tộc Hàn thị đã phải chịu không biết là bao nhiêu sự khổ nhọc dưới sự thống trị của Địa Phủ.
"Nhưng thực lực củavãn bối thấp kém, thật sự không phải là đối thủ của Địa Phủ, thay vì tìm chết vô nghĩa, chi bằng đến cầu cao nhân tương trợ, nếu như tiền bối chịu ra tay tương trợ, vãn bối nguyện ý dâng lên tất cả tài sản của tộc Hàn thị."
"Ồ?"
Lý Vân đưa mắt lạnh lùng liếc Hàn Tuyệt một cái, trong lòng rất là buồn cười. Hay cho cái kế lấy lui làm tiến.
Tộc Hàn thị thì còn có bao nhiêu tài sản chứ?
Tuyệt đối là không thể nào so được với tộc Tần thị, chỉ dựa vào tài sản của gia tộc bọn họ, thì tuyệt đối không thể mời được mình ra tay, phỏng chừng trong lòng Hàn Tuyệt cũng hiểu rõ.
Cho nên hắn mới cố tình nói như vậy, cứ vậy mà dẫn dắt đến chuyện Minh đế, thì cũng sẽ tương đối suông sẻ.
"Ta cũng không can thiệp vào chuyện thế tục, ngươi đổi việc khác đi."
Lý Vân nhẹ giọng nói.

Lời này vừa nói ra.
Hàn Tuyệt lập tức cảm thấy trong lòng vui vẻ, quả nhiên tất cả mọi thứ đều giống như mình đã nghĩ, Thiên Cơ Lâu chủ sẽ không ra tay, vậy thì chuyện tiếp theo dễ rồi.
"Tiền bối, thực lực của Địa Phủ cao thâm khó đoán, chẳng có ai có thể là đối thủ của nó, chẳng hay là Minh đế lúc trước có chút liên quan nào đến Địa Phủ bây giờ hay không?"
Hàn Tuyệt thấp giọng hỏi nói.
Nói rồi.
Hắn lấy ra một vật phẩm cấp Chân Tiên đặt ở trước mặt Lý Vân.
.....
"Một tộc Hàn thị nhi nhỏ, chưa bao giờ xuất hiện Chân Tiên, mà lại có thể lấy ra một vật phẩm cấp Chân Tiên, thú vị."
Lý Vân thâm ý sâu sắc nói.
Những lời này vừa nói ra, tức khắc Hàn Tuyệt âm thầm rùng mình, sâu trong nội tâm dâng lên một dự cảm không ổn, khiến cho hắn lạnh cả người, dường như tất cả mọi thứ đều đã bị Lý Vân nhìn thấu.
Hắn thầm nghĩ trong lòng một câu "Bất cẩn rồi".
Nhưng không đến khi hắn hoàn hồn lại, Lý Vân lịa mở miệng: "Mấy thứ này cúa ngươi đến từ đâu cũng không quan trọng, nếu có thể lấy ra được thì cũng là bản lĩnh của ngươi."
Lý Vân không mặn không nhạt nói một câu, thu lại đồ vật, chậm rãi nói:
"Sự thật đúng như ngươi đã suy đoán, Minh đế không chỉ có có chút liên quan, mà hơn nữa còn có cùng nguồn gốc với Địa Phủ của Huyền Quang giới bây giờ!"
"Ttruyền thừa mà hai bên có được cũng không giống nhau, mỗi cái đều có tầm quan trọng của nó, không phân cao thấp."
"Thì ra là thế."
Hàn Tuyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Hiện tại Địa Phủ của Huyền Quang giới có thế lực to lớn, nhưng vẫn chưa xuất hiện lục đạo luân hồi, chắc là do thiếu truyền thừa về mặt này.
Mà lúc trước Minh đế đã có thể luyện chế ra lục đạo luân hồi, tuy rằng là nó chỉ là một bản thể đơn giản, nhưng tốt xấu gì thì cũng đã luyện chế ra, thứ còn thiếu duy nhất chính là Hoán Hồn châu.
Nếu hai người liên thủ với nhau, thì thế lực sẽ đáng sợ đến mức nào, chẳng có ai có thể đoán trước được.

Nghĩ đến mục đích mà mình đến Thiên Cơ Lâu, trong lòng Hàn Tuyệt sôi trào, nếu thật sư có thể làm cho Địa Phủ của Huyền Quang giới có được truyền thừa của Minh đế.
Thì ngày mình một bước lên trời đã sắp tới rồi!
“Tiền bối, nếu như hai bên đã có cùng nguồn gốc, vậy thì liệu rằng trong tay Minh đế có biện pháp khắc chế Địa Phủ của Huyền Quang giới không?” Hàn Tuyệt tò mò thăm dò..

Chương 621. Tiền bối, bây giờ đã đủ chưa?.

“Khắc chế?”
Lý Vân cười khẽ một tiếng.
Không để bụng.
Hắn chậm rãi mở miệng nói: “Chưa thể nói là khắc chế, nhưng hai bên cũng có chút hiểu biết lẫn nhau, với thủ đoạn của Minh đế, có lẽ là có chút uy hiếp đối Địa Phủ của Huyền Quang giới.”
“Nhưng mà sức uy hiếp không phải là quá lớn.”
Đối với Minh đế mà nói, tuy rằng câu nói này có chút chói tai. Nhưng lại là sự thật.
Kể cả là Minh đế thật sự có thể đối phó được với Địa Phủ của Huyền Quang giới, mà thực lực của người ta sờ sờ ra đó, một vạn kẻ như Minh đế cũng không đối phó được ngay cả một tên Trường Sinh cảnh.
Cho dù là có tế ra lục đạo luân hồi, cũng không có tác dụng gì quá lớn. Xét đến cùng.
Lục đạo luân hồi của Minh đế cũng chẳng phải là lục đạo luân hồi của Địa Phủ năm xưa. Nếu là tòa lục đạo luân hồi nguyên bản kia, đừng nói là Địa Phủ của Huyền Quang giới .
Mà ngay cả một đám Tiên Vương có tới, cũng phải quỳ lạy.
“Thật tốt quá!”
Hàn Tuyệt kích động nói.
Lục đạo luân hồi trong tay Minh đế lại không có sức uy hiếp quá lớn đến Địa Phủ của Huyền Quang giới, đây chẳng phải là tin tức mà hắn muốn có được nhất hay sao?

Chỉ cần có được tung tích của Minh đế, thì có thể nói là chuyến này thu hoạch thành công! Nhưng vừa mới nói xong, hắn đã đón lấy ánh mắt quỷ dị của Lý Vân.
Hàn Tuyệt tức khắc hoàn hồn lại, là kẻ thù của Địa Phủ Huyền Quang giới, lúc này lại thốt ra ba chữ 'thật tốt quá' , thấy thế nào, đều có chút không hợp thời điểm
Hắn ngượng ngùng cười, lúng túng nói: "Tiền bối không cần hiểu lầm, ý của vãn bối là Minh đế có chút uy hiếp đối với Địa Phủ của Huyền Quang giới, quả thực là thật tốt quá."
"Dù sao thì....."
"Cho dù là đám người vãn bối có liều cả mạng, căn bản là cũng không uy hiếp được Địa Phủ của Huyền Quang giới ."
"A, phải vậy không?"
Lý Vân cười khẽ, không để bụng.
"Thật còn hơn vàng nữa."
Hàn Tuyệt vội vàng nói.
Hắn khẽ thở dài một tiếng, trên mặt hiện lên một chút dáng vẻ cô đơn, nhẹ giọng nói: "Chỉ tiếc, lúc trước Minh đế quật khởi, lại bị Trường Sinh chân quân cùng Bạch Lễ đại đế liên thủ, phục kích một lần, khiến cho Minh đế không rõ tung tích."
"Nếu có thể mời được Minh đế về đây, dù có thế nào đi nữa thì đây cũng là một cơ hội của Địa Tiên giới, nói không chừng có thể phản công Huyền Quang giới."
"Muốn tìm được tung tích của Minh đế, cũng không khó."
Lý Vân vươn một bàn tay cầm ấm trà lên, rót một ly trà, đủng đỉnh nói:
"Khó một nổi là các ngươi khó mà có thể phản công Huyền Quang giới."
"Chỉ cần có một cơ hội, vãn bối tuyệt đối sẽ không bỏ qua!"
Hàn Tuyệt nói như chém đinh chặt sắt, nói năng có khí phách, phảng phất giờ khắc này, hắn thật sự trở thành, cái loại nhân vật anh hùng vì Địa Tiên giới mà có thể đánh đổi tất cả mọi thứ.
"Không dối gì tiền bối, lần này vãn bối đến Thiên Cơ Lâu là mang theo toàn bộ hy vọng của Địa Tiên giới , không ít gia tộc cấp cao đều giao hết tài nguyên của họ cho vãn bối."
"Bọn họ ủy thác cho vãn bối đến Thiên Cơ Lâu để hỏi thăm, Thiên Cơ Lâu có thể chỉ ra cho họ một con đường sống, giúp đỡ chúng ta tìm được tung tích của Minh đế!"

Hàn Tuyệt nói hết sức chân thành.
Lời này vừa nói ra.
Giúp hắn hoàn hảo lấp đi lỗ hổng mà hắn phạm phải khi lấy ra vật phẩm cấp Chân Tiên, làm bước đệm cho những đồ vật khác mà hắn sắp lấy ra.
Dù sao thì thế lực của toàn bộ Địa Tiên giới đều đã ủy thác nhờ hắn.
Thì bản thân hắn có thể lấy ra được những vật phẩm cấp Chân Tiên cũng là lẽ đương nhiên, không phải sao?
Mặc dù có lấy ra vât phẩm cấp Trường Sinh, cũng có thể lấy cớ chối bay chối biến, chỉ cần nói một câu 'không biết', vậy thì cũng không sao, dù sao thì mình cũng là giữ hộ cho người ta, căn bản không phải là chủ nhân thật sự của nó.
"Minh đế?"
Lý Vân khẽ cười một tiếng, bưng trà lên nhấp một hớp nước trà, thong thả ung dung nói: "Cái này không khó, vậy tì phải xem thành ý của các ngươi."
"Tiền bối, ngài xem mấy thứ này có thể đổi lấy tung tích của Minh đế được không?"
Hàn Tuyệt lập tức móc ra ba vật phẩm cấp Chân Tiên, đặt ở trên mặt bàn.
Theo như hắn nghĩ thì.
Thực lực của Minh đế chẳng qua cũng chỉ là Chân Tiên cảnh, dùng ba vật phẩm cấp Chân Tiên để trao đổi, hẳn là dư rồi.
"Có thể."
Lý Vân gật đầu.
Hắn thu lấy ba vật phẩm cấp Chân Tiên, gọn gàng dứt khoát nói: "Minh đế đang ở phụ giới."
"Phụ giới?"
Hàn Tuyệt không hiểu ra làm sao, đây là lần đầu tiên hắn nghe đến hai từ này, lập tức khó hiểu nói: "Tiền bối, thế giới kia là một thế giới như thế nào? Và ở nơi nào?"
"Mị giới là một thế giới mà lúc trước một vị Quỷ Vương trong Địa Phủ, cũng chính là kẻ mà các ngươi gọi là Tiên Vương tìm được, lối vào của thế giới kia chỉ có Minh đế mới có thể mở ra."
"Nếu như muốn tiến vào trong đó, thì phải đổi một cách khác."
Lý Vân sâu kín nói.
"....."
Sắc mặt Hàn Tuyệt cứng lại, trực giác nói cho hắn biết hình như hắn mình bị vị Thiên Cơ Lâu này cho vào bẫy, nhưng mà bẫy ở chỗ nào thì trong lúc

nhất thời lại không thể nói ra được.
“Ý của tiền bối là muốn bước vào bên trong thế giới kia, thì phải là Tiên Vương mới được sao?”
Hàn Tuyệt cười gượng một tiếng, lẩm bẩm nói.
“Cũng gần như vậy.”
Lý Vân gật đầu, lại tiếp tục nói: “Nếu như có cách để đi vào, đương nhiên là cũng có thể..”
“Xin tiền bối chỉ giáo.”
Hàn Tuyệt cung kính nói.
Lý Vân không nói gì, mà duỗi một bàn tay ra ngoài.
“Này....”
Hàn Tuyệt nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm nói: “Tiền bối có ý gì?”
“Thế nào?”
“Các ngươi cho rằng Mị giới dễ vào như vậy sao? Vừa rồi ngươi hỏi tung tích của Minh đế, ta đã nói cho ngươi. Còn bây giờ muốn tiến vào bên trong đó lại là một câu hỏi khác.”
“Tất nhiên là không thể quơ đũa cả nắm!”
Sắc mặt Lý Vân lạnh lùng, tức giận nói.
“.....”
Hàn Tuyệt nghẹn lời.
Cái này cũng ghê gớm quá rồi?
Chỉ vỏn vẹn tung tích của Minh đế, mà Thiên Cơ Lâu chủ cũng chỉ nói có hai chữ ‘Mị giới’, nhưng giá trị của nó đã bằng ba vật phẩm cấp Chân Tiên?
Tính ra thì một chữ còn đắt hơn nhiều so với giá trị của một vật phẩm cấp Chân Tiên nữa sao?
Có làm tiền cũng đừng có làm kiểu vậy chứ.

Chương 622. Tin tức này có đáng tin không?.

Nghĩ đến việc sau khi tìm được Minh đế, thực lực của Địa Phủ có thể tăng lên không ít, Hàn Tuyệt tạm thời lựa chọn nhẫn nhịn, chỉ cần tìm được Minh đế, tất cả mọi thứ đều có thể lấy lại được, ít nhất thì được cả một thế giới cộng thêm một cái lục đạo luân hồi. Thì những thứ này hẳn là vật phẩm cấp Chân Tiên không thể nào sánh bằng rồi.

Lúc này đây.
Hàn Tuyệt trực tiếp móc ra ba vật phẩm cấp Trường Sinh, đặt ở trước mặt Lý Vân, thử hỏi: "Tiền bối, bây giờ có thể nói cách để tiến vào Mị giới được chưa?"
"Còn thiếu một chút."
Lý Vân nhìn thoáng qua nhẫn trữ vật của Hàn Tuyệt, nhàn nhạt nói.
Trong tay đối phương có bao nhiêu lá bài tủ, căn bản không thể qua được mắt hắn, hắn biết rất rõ là khi Hàn Tuyệt đến đây, Tô Trường Lạc đã giao cho hắn năm vật phẩm cấp Trường Sinh.
Còn có mười vật phẩm cấp Chân Tiên.
Không ép hắn nôn hết mấy thứ này ra, thì làm sao xứng với ba chữ 'Thiên Cơ Lâu' chứ?
"Còn thiếu một chút?"
Hàn Tuyệt trầm ngâm một lúc, đem hai vật phẩm cấp Trường Sinh và bảy vật phẩm cấp Chân Tiên còn lại đặt ở trước mặt Lý Vân, bất đắc dĩ nói:
"Tiền bối bây giờ đã đủ chưa?"
Nếu như mà muốn nhiều hơn nữa thì thật sự là hắn cũng không còn nữa.
"Tương đối rồi."
Lý Vân thu hồi đồ vật, tùy tay ném ra một miếng ngọc bội, rơi vào tay Hàn Tuyệt, mở miệng nói: "Lối vào Mị giới nằm ở di chỉ Địa Phủ mà Minh đế xây dựng nên."
"Dựa vào biện pháp đuộc ghi chép trong miếng ngọc có thể tìm được nàng."
"Đương nhiên."
"Chỉ giới hạn trong việc tìm được nàng ta mà thôi!"
"Chỉ giới hạn trong việc tìm được nàng ta sao?"
Lúc này đây Hàn Tuyệt thông minh hẳn ra.
Hắn nhạy bén phát hiện ra sơ hở trong lời nói của Thiên Cơ Lâu chủ. Từ khi mới bắt đầu cho đến bây giờ.
Những lời này của Thiên Cơ Lâu chủ có vấn đề rất lớn!
Tìm được hay không là một chuyện, còn có bắt được người hay không lại là một chuyện khác, nếu không xử lý kéo léo, muốn bắt được Minh đế thì mình còn phải trả một cái giá thật đắt.
Chỉ dựa vào số tài sản hiện nay của mình, chỉ sợ là không mua nổi tin tức.
Thần thức của Hàn Tuyệt dò vào trong ngọc bội, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, nhanh chóng ghi lại nội dung trong đầu, có thứ này thì ít nhất tìm

được Minh đế hẳn là không thành vấn đề.
Hơn nữa.
Dựa vào căn cơ của Địa Phủ Huyền Quang giới, cao thủ Trường Sinh cảnh nhiều đếm không xuể, bắt một Minh đế có cảnh giới Chân Tiên hẳn là dễ như trở bàn tay chứ nhỉ?
Phỏng chừng.
Cho dù Minh đế có chắp cánh, căn bản cũng trốn không thoát lòng bàn tay Địa Phủ của Huyền Quang giới. Nghĩ đến đây.
Trong lòng Hàn Tuyệt lập tức tràn đầy tự tin.
Hắn khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói: "Chỉ cần có thể tìm được Minh đế, vậy là đủ rồi, vãn bối sẽ tự mình nghĩ cách, thuyết phục Minh đế, để nàng ra tay giúp Địa Tiên giới một phen."
"Chỉ sợ Minh đế không dễ nói chuyện như vậy mà thôi."
Lý Vân nâng chung trà, cười như không cười nói: "Bất kể có như thế nào, trong tay Minh đế còn có một truyền thừa cổ xưa, người bình thường muốn mời được nàng, khó khăn không nhỏ."
Lý Vân cố ý nhấn mạnh chữ ' mời'này. Nhưng dường như là Hàn Tuyệt vẫn nhắm mắt làm ngơ.
Hắn khẽ cười một tiếng, nói: "Tốt xấu gì Minh đế cũng là sinh linh của Địa Tiên giới, quê hương của mình gặp phải kiếp nạn, sao nàng có thể ngồi yên mà không quan tâm đến?"
"Hừ."
Lý Vân lạnh lùng cười, tùy ý nói: "Nếu ngươi có lòng tin lớn như vậy, không ngại đi thử một lần, Thiên Cơ Lâu của ta luôn hoan nghênh ngươi bất kỳ lúc nào!"
Cái gọi là 'người tới là khách'.
Bất kể là Địa Phủ hay là người của những thế lực khác, Lý Vân đều không có đạo lý là từ chối ngoài cửa không cho vào. Dù sao thì.
Kiếm tài nguyên của ai mà thì cũng đều là kiếm mà?
Mình cũng đã nhắc nhở rất rõ ràng, nhưng Hàn Tuyệt không muốn móc tài nguyên ra, thì mình cũng chẳng còn cách nào, dù sao thì mình cũng không thể nào vội vàng mà tặng cho hắn lợi ích được.
Chờ đến sau khi hắn bị hố một vố, phỏng chừng sẽ nghĩ đến lời mà mình nói hôm nay.
"Ngày sau nếu lại có nghi vấn gì, vãn bối tất nhiên là sẽ lại đến."
Hàn Tuyệt cung kính hành lễ.

Còn về phần có thực là sẽ còn đến đây hay không, vậy thì chỉ có chính hắn đã biết.
"Ừ."
Lý Vân nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói: "Nếu không còn chuyện gì khác, thì ngươi lui xuống trước đi."
"Vãn bối cáo lui."
Hàn Tuyệt chắp tay hành lễ.
Cái khác thì chưa nói đến, ít nhất thì về mặt thái độ hắn đã biểu hiện vô cùng tốt, chẳng khác nào những người khác khi vào trong Thiên Cơ Lâu.
Bằng không thì nếu Lý Vân không nhìn thấy được giao diện cá nhân của hắn.
Chỉ sợ cũng không thể ngờ được, kẻ trước mắt này đã hoàn toàn hướng về phía Địa Phủ.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Hàn Tuyệt mới vừa ra tới, liền quay đầu lại nhìn thoáng qua Thiên Cơ Lâu.
Sau khi hắn đi ra, thì lập tức có người khác tiến vào trong Thiên Cơ Lâu.
Người khác đi vào, muốn vào trong Thiên Cơ Lâu để tìm kiếm lời giải cho những vấn đề khác, chắc là sẽ không chú ý đến mình. Hàn Tuyệt trầm ngâm một lát, hắn móc ra một miếng ngọc bội từ trong tay, truyền hết những tin tức vừa rồi mà Thiên Cơ Lâu chủ nói cho mình vào trong đó, nhanh chóng gởi nó ra ngoài.
Ngay sau khi tin tức được truyền đi. Hàng tỉ vạn dặm xa ngoài Huyền Quang giới.
Bên trong đại điện.
Tô Trường Lạc bỗng nhiên đứng dậy, trong ánh mắt của hắn hiện lên một tia sáng, bàn tay vừa lật, lòng bàn tay xuất hiện một miếng ngọc bội, đợi đến sau khi hắn nhìn thoáng qua nội dung bên trong đó.
Nụ cười trên khóe miệng nhanh chóng lan rộng ra.
"Tốt!"
Tô Trường Lạc hét lớn một tiếng, sự mừng rỡ trong lòng lên đến đỉnh điểm.
Thiên Cơ Lâu chủ thì đã làm sao chứ?
Lúc này.
Còn không phải gián tiếp trợ giúp phủ của chúng ta đó sao?
Chờ đến chủ thượng của chúng ta đột phá Tiên Vương, lấy được phương pháp luyện chế lục đạo luân hồi, đến lúc đó vừa có thực lực Tiên Vương cộng thêm sự trợ giúp của lục đạo luân hồi.

Cho dù Thiên Cơ Lâu chủ có là một Tiên Vương kỳ cựu, thì cũng có thể chơi vật tay với hắn.
“Có tin tức sao?”
Hai bóng người lần lượt đi vào.
Người đứng bên trái mặc áo giáp, bên trong mũ giáp là hai ánh lửa màu xanh lục, chớp tắt vô chừng, như là ngọn lửa của địa ngục, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào nó.

Chương 623. Tin tức này có đáng tin không?. (2)

Người này không phải là ai khác.
Đúng là Lục Trường Phùng, trong tay hắn còn cầm một viên Hoán Hồn châu.
Mà đứng bên cạnh hắn lại là một người, cả người hắn bao phủ trong sương mù màu đen, phát ra hàn ý đáng sợ, trong nháy mắt khi hắn tiến vào, toàn bộ đại điện đều kết thành một tầng hàn băng.
Người có thực lực chưa đạt đến Trường Sinh cảnh, thì e là đứng trong đại điện, căn bản không thể chống đỡ được một lúc, thì đã hóa thành một bức tượng bằng băng, vô cùng khủng bố.
Sau khi hai người tiến vào, tất cả đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Tô Trường Lạc, chờ hắn nói tiếp.
“Không sai.”
Tô Trường Lạc quơ quơ miếng ngọc bội trong tay, đắc ý nói: “Chẳng qua là ta chỉ phái người đến Thiên Cơ Lâu một chuyến mà đã lấy được tin tức mà chúng ta muốn!”
“Minh đế sao?”
Lục Trường Phùng chần chờ hỏi một câu.
“Không sai!”
Tô Trường Lạc gật đầu.
“Có khi nào trong này có bẫy không? Dù sao thì Thiên Cơ Lâu chủ cũng bất hòa với Địa Phủ chúng ta, nói không chừng thứ mà hắn đưa cho chúng ta lại là tin tức giả!”
Lục Trường Phùng trầm giọng nói.

Nếu thật sự là tin tức giả, thì Địa Phủ bọn họ phái đi bao nhiêu người, chỉ sợ đều phải nằm hết lại đó.
“Chắc là không đâu.”
Nghe được lời của Lục Trường Phùng nói.
Trong lòng Tô Trường Lạc không khỏi cũng có chút bồn chồn, bởi vì từ sâu trong nội tâm của hắn cũng cảm giác là tin tức này có chút quá dễ lấy.
Nghe nói Thiên Cơ Lâu chủ không gì không biết, một kẻ như Hàn Tuyệt thật sự có thể qua mắt được sựsuy đoán của Thiên Cơ Lâu chủ sao? Nhìn đại khái thì không thể gạt được.
Đương nhiên.
Cũng không loại trừ là căn bản Thiên Cơ Lâu chủ không suy đoán ra hết tất cả mọi thứ của Hàn Tuyệt, vì vậy mới dễ dàng đưa tin tức này cho Hàn Tuyệt, sau đó Địa Phủ bọn họ nhặt được một món hời.
“Trong những thế giới hiện này, địa vị của Thiên Cơ Lâu vô cùng cao, hơn nữa những ngày gần đây, bởi vì chuyện của Địa Phủ chúng ta, mà mỗi một ngày đều có vô số người vội vã đến bái kiến Thiên Cơ Lâu chủ.”
“Ta phỏng chừng hẳn là Thiên Cơ Lâu chủ không quá rảnh rỗi để suy đoán tất cả những người bước vào Thiên Cơ Lâu.”
“Nếu hắn thật sự làm như vậy, thì hắn cũng sẽ chết vì quá mệt mỏi.”
Bóng người bao phủ ở trong sương mù màu đen, trầm giọng nói.
Tuy rằng bọn hắn chưa từng gặp người có bản lĩnh suy đoán thiên cơ, nhưng cũng từng nghe nói rồi, thủ đoạn bậc này bác đại tinh thâm, người bình thường căn bản không thể làm được.
Kể cả Thiên Cơ Lâu chủ đã đạt đến một cảnh giới xưa nay chưa từng có, muốn suy đoán được tất cả mọi thứ, cũng không phải chỉ liếc mắt nhìn là có thể đoán ra được.
Không thể không hao tổn một phần nguyên khí.
Nếu như hắn có thể suy đoán ra mọi thứ, thì đừng nói là Tiên Vương mà ngay cả Tiên Vương kỳ cựu cũng không thể chống đỡ được.
“Nói như vậy nói.....”
Sắc mặt Tô Trường Lạc vui vẻ hẳn lên, ước chừng ngọc bội trong tay, nhẹ giọng nói: “Tin tức này có đáng tin không?”
“Đáng tin!”
Bóng người bao phủ ở trong sương mù màu đen hơi gật đầu, lần thứ hai nói: “Cho dù là tin tức giả, trước tiên chúng ta phái người dò la thử, hắn là tổn thất cũng sẽ không lớn.”

“Chỉ cần chúng ta cẩn thận, chẳng sợ gì Thiên Cơ Lâu chủ có thể suy đoán tất cả mọi thứ, thì căn bản cũng không thể bẫy được chúng ta!”
“Một khi đã như vậy.”
Tô Trường Lạc đã đủ tin tưởng, hắn mỉm cười nói: “Ta sẽ dẫn người đi một chuyến, không có gì bất ngờ xảy ra thì trong vòng mấy ngày sau có thể bắt được Minh đế mang về Địa Phủ!”
“Chờ đến ngày chủ thượng xuất quan, Minh đế là một đại lễ mà chúng ta tặng cho hắn!”
“Minh đế liên quan đến tương lai của Địa Phủ, chúng ta cần phải hành sự cẩn trọng.”
Bóng người sương mù màu đen lượn lờ quanh thân kia nhìn thoáng qua Lục Trường Phùng đứng bên cạnh, cuối cùng lại dời ánh mắt nhìn về phía Tô Trường Lạc, trầm giọng nói: “Ta đi cùng với ngươi.”
“Dù sao thì Minh đế cũng có được truyền thừa của Địa Phủ, chẳng ai có thể biết rõ là phải chăng trong tay hắn còn có bí pháp cổ mà Địa Phủ lưu lại, nếu như để nàng chạy mất, chờ đến khi chủ thượng xuất quan, chúng ta đều không thể thoái tội của mình.”
“Này.....”
Trên mặt Tô Trường Lạc hiện lên vẻ chần chờ do dự.
Hắn liếc nhìn sinh linh bao phủ trong đám sương mù màu đen kia một cái, đầu tiên hắn cho rằng người này muốn đoạt công, trong lòng chủ thượng thì chuyện bắt được Minh đế có sức nặng vô cùng lớn.
Nếu là hai người cùng hoàn thành.
Thì tất nhiên công lao đều sẽ thuộc về hai người.
Nhưng nếu như một người có thể giải quyết xong, thì ý nghĩa của nó lại khác rồi.
“Làm sao? Không được hả?”
Bóng người bao phủ trong sương mù màu đen nhăn mày lại, trầm giọng hỏi.
“Không có, không có.”
Tô Trường Lạc vội vàng xua tay, hắn mỉm cười nói: “Đạo hữu đồng ý cùng đi, ta còn chẳng kịp mừng nữa là, nhưng nếu như cả hai người chúng ta đều đi hết, thì Địa Phủ phải làm sao bây giờ?”
“Hơn nữa.....”
“Chỉ là một tên Minh đế mà thôi, thật sự không đáng để nhiều nhân vật Trường Sinh cảnh cùng nhau ra mặt như vậy.”

Tuy rằng tư chất của Minh đế không tồi, nhưng bọn hắn đều đã thăm dò mọi thứ về Minh đế, nhiều nhất thì cũng chỉ là một người mới vừa bước vào cảnh giới Chân Tiên mà thôi.
Cho dù là thực lực lại tăng lên thêm, chẳng lẽ là nàng còn có thể lật trời sao?
"Điểm này không cần lo lắng."
Bóng người bao phủ trong đám sương mù màu đen nhìn về phía Lục Trường Phùng, mở miệng nói: "Có Lục đạo hữu ở đây, Địa Phủ sẽ không mất đi cộng lông nào cả."
"Hơn nữa, hiện tại danh tiếng của Địa Phủ đang nổi như cồn, kẻ nào mà có mắt như nù, dám can đảm trêu chọc Địa Phủ?"
"Chỉ dựa vào mấy con chó con meo của Địa Tiên giới kia sao?"
Đối với Địa Tiên giới.
Thì mọi người trong Địa Phủ đều có cùng ý kiến.
Đó chính là gà vườn chó xóm, chẳng chịu nổi một đòn, chẳng thể nào đào đâu ra được một người có cảnh giới Trường Sinh, nếu như còn quan tâm đến bọn họ thì đẳng cấp của Địa Phủ cũng không tránh khỏi bị hạ thấp.
Mục tiêu của bọn họ chính là chư thiên vạn giới, mà không phải chỉ là một Địa Tiên giới.
Kể cả tất cả nhân vật Trường Sinh cảnh của Địa Phủ đều cùng nhau đi ra ngoài, thì có mấy người dám bước vào Địa Phủ một bước? Phỏng chừng.

Chương 624. Dựa vào con mắt biết nhìn này.

Là cũng chẳng có ai đâu?
"Hai vị đạo hữu cứ việc hành động, Địa Phủ đã có ta chăm non, tất nhiên sẽ không xảy ra chuyện."
Lúc này.
Lục Trường Phùng cũng mở miệng.
Hắn vừa nói ra lời này.
Tô Trường Lạc đã ngay lập khắc hiểu rõ, nếu như bản thân mình còn muốn cự tuyệt, vậy thì thực sự là có chút khó coi rồi, mà phỏng chừng người bên cạnh cũng sẽ sinh lòng bất mãn.

“Có đạo hữu tương trợ, chỉ là một Minh đế, xem ra chắp cánh cũng khó thoát.”
Tô Trường Lạc cười gượng một tiếng.
Hắn tiếp tục nói: “Chúng ta đã nắm giữ được tung tích của Minh đế, chi bằng bây giờ chúng ta liền phái người cùng nhau xuất phát, được không?”
Bóng người bao phủ trong đám sương mù màu đen gật đầu. Tiếng nói vừa dứt.
Hai người cùng bước ra một bước, biến mất khỏi Địa Phủ. Mà cùng thời gian đó.
Bên trong Địa Phủ.
Không biết là có bao nhiêu khí tức khủng bố, phóng lên cao, hóa thành một con sông dài, trải dài khắp hai đầu đất trời, trong dòng sông này có không biết là bao nhiêu quân tinh nhuệ của Địa Phủ thấp thoáng trong đó.
Cảnh tượng này có thể nhìn thấy rõ mồn một trong phạm vi mấy trăm vạn dặm. không biết là có bao nhiêu người, trong lòng vô cùng chấn động.
Địa Phủ lại muốn bắt đầu chinh phạt sao? Lúc này mới bình yên được bao lâu chứ?
Nếu như Địa Phủ lại động thủ nói, phỏng chừng không có mấy người có thể chống đỡ được.
Khi vô số người lo sợ bất an trong lòng, quân tinh nhuệ Địa Phủ cũng không tùy ý ra tay, mà mục tiêu của chúng cực kỳ rõ ràng là nhằm đến di chỉ Địa Phủ mà Minh đế kiến tạo.
Mãi cho đến lúc này.
Không ít người mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.
.....
Cùng lúc đó.
Thiên Nguyên giới.
Đại Hoang thành.
Bên trong một tòa nhà gác mái.
Dương Khâu bước chân vội vàng đi đến, vào giây phút bước vào trong đó, đã lập tức cung kính hành lễ nói: “Đệ tử Dương Khâu, bái kiến lão tổ!”
“Vào đi!”
Trong vòng gác mái .
Thân hình Mạnh khánh Chi hùng vĩ, tóc đen rối tung, trong hai mắt tràn ngập tinh quang, hắn nhìn Dương Khâu tiến vào, chậm rãi mở miệng nói: “Như thế nào? Có gặp được Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối chưa?”

“Đệ tử vô năng, vẫn không thể bước vào Thiên Cơ Lâu..”
“.....”
Dương Khâu hổ thẹn nói.
Chuyện này cũng không thể oán trách hắn, thời gian này, những kẻ muốn đi vào trong Thiên Cơ Lâu đều có đẳng cấp cỡ nào chứ? Đến ngay cả Đại Đế cũng phải tranh dành nhau đi vào.
Hắn chỉ là một Thánh Nhân, thật sự là cũng chẳng có bất kỳ danh tiếng nào, cho dù là có nhắc đến danh tiếng của Cửu U Ma tông, thì căn bản cũng chẳng có tác dụng gì, người ta còn chẳng thèm nể mặt hắn nữa là.
“Chưa tiến vào?”
Mạnh khánh Chi đảo khóe mắt, liếc mắt nhìn Dương Khâu một cái, vốn đang chuẩn bị nổi nóng, nhưng sau khi nhìn thoáng qua Thiên Cơ Lâu, hắn lại kiềm chế lửa giận trong lòng.
Tình hình hiện tại của Thiên Cơ Lâu, hắn vừa nhìn đã hiểu ngay. Chính hắn cũng biết rõ , thì cũng không thể trách Dương Khâu.
“Thôi vậy.”
“Đợi lát nữa lão phu tự mình hành động!”
Mạnh khánh Chi nhẹ giọng nói.
Nhiều người sốt ruột tiến vào Thiên Cơ Lâu như vậy, lại liên kết với chuyện xảy ra mấy ngày nay ở Thiên Nguyên giới cùng Địa Tiên giới, trực giác nói cho hắn biết không lâu nữa sẽ xảy ra chuyện lớn!
Thân là tu luyện giả, hắn cần phải nắm chắc mỗi một cơ hội! Bỏ lỡ cơ hội thì cũng tương đương với việc đã bỏ lỡ kỳ ngộ.
Sau khi mình thành Đế, chỉ một thời gian ngắn ngủi mà đã đạt đến cảnh giới Đại Đế trung kỳ, chẳng phải là đều dựa vào trực giác và dũng khí có gan tranh đấu hay sao?
Nếu như mình sợ đầu sợ đuôi, ngay từ đầu hắn cũng không dám huỷ diệt Dao Quang thánh địa, cũng không dám đào hố ở trước truyền thừa của Chân Tiên, càng không dám động thủ với Phù Vân Sơn!
Cũng đúng là nhờ vào ba lần cơ hội này đã hắn khiến hắn một bước lên trời, toàn bộ Cửu U Ma tông đều hoàn toàn thay da đổi thịt.
Có thể nói.
Hiện tại danh tiếng của Cửu U Ma tông đều là d một tay hắn tạo lên.
“Lão tổ..”
“.....”

Vẻ mặt Dương Khâu u oán, lẩm bẩm nói: "Kẻ thù của Cửu U Ma tông chúng ta đã..... Đủ nhiều rồi."
Trong khoảng thời gian này, tuy rằng Mạnh khánh Chi đã thu hoạch vô cùng nhiều, nhưng kẻ thù thực sự là cũng đã nhiều lên nhiều, khiến cho một chưởng giáo Cửu U Ma tông như hắn không có bất kỳ cảm giác an toàn nào cả.
Đi ở trên đường thì vẫn luôn lo lắng, có khi nào bản thân hắn sẽ bị một Đại Đế ám sát. Dù sao thì.
Những thế lực mà Mạnh khánh Chi đắc tội đều quá khủng bố. Những thế lực không có Đại Đế thì hắn coi thường chẳng thèm đoái hoài gì tới, nhưng điều quan trọng chính là sau khi gây họa thì Mạnh khánh Chi còn chưa chịu dừng lại.
Đúng là có chút khó coi.
Thực tình thì hắn rất lo lắng, lúc này lão tổ nhà mình chạy đến Thiên Cơ Lâu, có khi nào nóng đầu lên, lại đi giao dịch mua bán gì lớn nữa.
"Ngươi thì biết cái gì?"
"Lão phu có thể bước được đến ngày hôm nay, đều là dựa vào con mắt biết nhìn này đấy!"
"Ta có dự cảm sau mấy ngày nữa sẽ có chuyện lớn xảy ra, nếu như Cửu U Ma tông chúng ta không tham dự vào, chia một chén cháo, thì e là trong tương lai sẽ trở thành thế lực đứng hàng hai!"
Mạnh khánh Chi tức giận nói..
"Lão tổ, Cửu U ma....."
Dương Khâu nghẹn lời.
Hắn rất muốn nói, Cửu U Ma tông đã là thế lực hàng hai rồi.
Nếu là ở Thiên Nguyên giới, Cửu U Ma tông còn có vài phần mặt mũi, nhưng ở các thế giới khác thì cũng chẳng khác gì những thế lực hàng hai khác, nếu như đối đầu với Huyền Quang giới.
Thì còn chưa chắc đã chen vào được trong những thế lực có tiếng.
Thật sự là mấy thế giới còn lại kia quá mức với khủng bố.
Bất kỳ thế giới nào cũng đều không phải là đối tượng mà Cửu U Ma tông có thể trêu chọc nổi.
"Lão phu biết ngươi muốn nói cái gì."
Mạnh khánh Chi liếc mắt nhìn Dương Khâu một cái, tức giận nói.
Cái vãn bối kia đều có thể nhìn thấu sự thật, hắn là một Đại Đế, thì sao mà không nhìn ra được chứ? Trước mắt loại tình huống này.

Mặc dù là có kinh tài tuyệt diễm hơn nữa, thì tốc độ tăng tốc thực lực của hắn đều không thể nhanh như tốc độ dung hợp thế giới của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối được.

Chương 625. Chẳng qua cũng chỉ là một góc của núi băng rôi mà thôi.

Mình vừa mới đột phá một cái cảnh giới, Thiên Cơ Lâu chủ trở tay đã kéo tới một cái thế giới càng khủng bố hơn qua đây. Thì làm sao không khiến cho lòng người sinh ra tuyệt vọng cho được chứ?

Nhưng đồng thời, thì sao đây lại không phải là một kỳ ngộ chứ?

Càng là thế giới cường đại, thì căn cơ của nó lại càng nhiều, đây là đạo lý tuyên cổ bất biến, nếu Cửu U Ma tông có thể nắm chắc được cơ hội này, tương lai sẽ chẳng còn khả năng bị người sau vượt trước rồi.

"Hiện tại Địa Phủ của Huyền Quang giới , tuy rằng thế không thể đỡ, nhưng bọn hắn cũng đã phạm vào tối kỵ, ngay từ đầu liền gióng trống khua chiêng chinh phạt Địa Tiên giới, tất nhiên sẽ làm mỗi người cảm thấy bất an."

"Một hai thế lực có lẽ còn không phải là đối thủ của Địa Phủ."

"Nhưng nếu là toàn bộ Địa Tiên giới thì sao?"

Mạnh khánh Chi nhàn nhạt nói.

".....,Hình như cũng không phải đối thủ của Địa Phủ Huyền Quang giới."

Dương Khâu trầm ngâm một chút, đáp lại nói.

"Ách....."

Mặt sắc Mạnh khánh Chi cứng lại, tức giận nói: "Nhưng ngươi đã quên, sau lưng của Địa Tiên giới chính là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, chỉ cần Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm cho một con đường sáng."

"Thì chưa chắc Địa Tiên giới không có khả nẵng lấy nhỏ cược lớn!"

"Lão tổ cho rằng, tương lai thì Địa Phủ của Huyền Quang giới tất bại sao?"

Dương Khâu chấn động tinh thần, không thể tưởng tượng nói.

Phải biết rằng. Không lâu trước đây.

Địa Phủ của Huyền Quang giới đã dùng thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng chiếm cứ nửa lãnh thổ của Địa Tiên giới, toàn bộ quá trình chỉ phải mất có mấy ngày thời gian.

Tốc độ bị chiếm đóng của Địa Tiên giới nhanh đến mức vượt xa sự dự đoán của mọi người. Trải qua một trận chiến.
Chẳng có ai còn xem trọng Địa Tiên giới nữa, hai thế giới đã không còn ở cùng một đẳng cấp nữa, cho dù là Địa Phủ có ba vị Trường Sinh cảnh ngã xuống, nhưng đều không tổn thương đến nguyên khí.
Ai có thể biết, bọn họ còn cất giấu bao nhiêu nhân vật khủng bố trong bóng tối nữa? Mặc dù những người này không ra tay.
Mà chỉ cần dựa vào những kẻ hồi sinh của Địa Tiên giới, cũng đủ cho Địa Tiên giới ăn đủ quả đắng rồi, vì vậy tình cảnh trong tương lai của Địa Tiên giới không lạc quan.
Bị huỷ diệt chỉ là chuyện sớm hay muộn.
Nhưng trăm triệu chẳng ngờ rằng, hôm nay lão tổ nhà mình, lại không xem trọng Địa Phủ của Huyền Quang giới .
“Không phải tương lai, mà là không bao lâu nữa!”
Mạnh khánh Chi tự tin nói.
“Làm sao mà lão tổ biết được?”
Dương Khâu không hiểu ra sao.
Theo như hắn được biết, sau khi Thiên Nguyên giới thay đổi lớn lao, lão tổ nhà mình vẫn luôn lưu lại ở Đại Hoang thành, trong lúc này thì chẳng hề đi đâu cả.
Tại sao lại biết rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ là lén lúc chạy đến Thiên Cơ Lâu sao?
Nhưng nếu là như thế, thì có chút không đúng rồi, nếu lão tổ nhà mình đã đến Thiên Cơ Lâu, thì bây giờ đang bày mưu tính kế chứ không phải muốn chạy đến Thiên Cơ Lâu.
Suy nghĩ nửa ngày, Dương Khâu vẫn không nghĩ ra.”
“Ngươi quá phiến diện.”
Mạnh khánh Chi lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Chỉ trong mấy ngày thì Huyền Quang giới đã có thể chiếm cứ nửa cái Địa Tiên giới, với thực lực của bọn họ thì muốn thống trị toàn bộ Địa Tiên giới, căn bản chẳng cần tốn quá nhiều sức lực.”
“Nhưng hiện giờ, bọn họ lại bỗng nhiên thu tay lại, ngươi có biết là vì sao không?”
“Bởi vì Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối?”
Dương Khâu thử nói.

Tin tức này không phải bí mật, gần như là toàn bộ người của Thiên Nguyên giới đều biết, dù gì thì chuyện ba vị Trường Sinh cảnh ngã xuống, cũng không phải là một chuyện nhỏ.
Không chỉ có là Địa Phủ bị chấn động không hiểu ra làm sao.
Ngay cả vạn tộc sinh linh Thiên Nguyên giới đều vô cùng ngơ ngác.
Thiên Cơ Lâu chủ dùng một kích giết chết ba vị Trường Sinh cảnh, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được, lần thứ hai đổi mới sự nhận thức của vô số người đối với Thiên Cơ Lâu chủ.
Vì vậy.
Tất cả mọi người đều cho rằng, bây giờ lý do Địa Phủ kiềm chế dã tâm của mình là do bị Thiên Cơ Lâu chủ kiểm soát.
"Không sai."
Mạnh khánh Chi gật đầu, ánh mắt nhìn về phương hướng Huyền Quang giới ở phía xa, nhẹ giọng nói: "Nếu lão phu đoán không sai, hiện tại Địa Phủ chắc chắn cảm giác được mình không phải là đối thủ của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, lúc này mới án binh bất động."
"Chỉ cần bọn họ cảm giác, bản thân chúng chuẩn bị đầy đủ rồi, tất nhiên còn sẽ ngóc đầu trở lại, khi đó chính là ngày tàn của Địa Tiên giới!"
"Điểm này, đám người Địa Phủ biết, sinh linh của Địa Tiên giới cũng hiểu rõ!"
"Nếu tất cả mọi người hiểu rõ, ngươi cảm thấy sinh linh của Địa Tiên giới sẽ ngồi yên không làm chút gì trong giai đoạn này sao? Nếu là toàn bộ Địa Tiên giới đều ngẩng cổ chờ chém, vậy thì thật sự là đã khiến cho lão phu được mở rộng tầm mắt."
"Chỉ là....."
Dương Khâu nhấp nhấp miệng, trong ánh mắt vẫn như cũ mang theo sự nghi hoặc, nhẹ giọng nói: "Lão tổ, không khỏi quá quan tâm đến Địa Tiên giới, bọn họ còn chẳng có lấy một nhân vật cấp Trường Sinh cảnh nữa là, cho dù là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối chỉ điểm cho một con đường sáng, thì đã sao chứ?"
Trong mắt của vô số người, khi đối mặt với thực lực tuyệt đối, bất kỳ âm mưu kế hoạch nào đều chẳng thể sánh bằng.
Mặc cho hắn có muôn vàn mưu kế, đụng phải một quái vật khổng lồ, người ta chỉ cần thổi một hơi là cũng đủ huỷ diệt ngươi rồi, có tính toán nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì cơ chứ?
"Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, không hề đơn giản như ngươi tưởng đâu."

Mạnh khánh Chi cười một cái.
Giờ khắc này.
Trong đầu hắn bất giác hiện ra khuôn mặt của Phương Hàn.
Người này là một thiên kiêu trẻ tuổi, lại có thể phát huy được thực lực cấp Đại Đế, chẳng phải là vì có Thiên Cơ Lâu chủ đứng sau lưng trợ giúp đó sao?
Hiện tại mặt ngoài thì Địa Tiên giới không có nhân vật có tu vi Trường Sinh cảnh. Nhưng ai có thể bảo đảm là.
Lỡ đâu lại xuất hiện một người có được thực lực Trường Sinh cảnh trong thời gian ngắn ngủi thì sao?
Nếu như toàn bộ Địa Tiên giới dùng bất cứ giá nào để mua một cơ duyên khó lường trong Thiên Cơ Lâu, trực tiếp bồi dưỡng ra một đám người có tu vi Trường Sinh cảnh, thì hắn cũng chẳng thấy ngạc nhiên chút nào.
Vì vậy.

Chương 626. Tương lai sẽ càng kiếm được nhiều hơn.

Hắn cho rằng e là ngày lành của Huyền Quang giới đã sắp tận rồi.
“Hay là trong đó còn có ẩn tình gì?”
Ánh mắt Dương Khâu sáng ngời.
Lão tổ nhà mình chưa bao giờ làm ăn mua bán mà không nắm chắc, hiện tại lại khẳng định chắc chắn như thế, nhất định là đã đoán ra được điều gì đó, nhưng mà thân phận cách trở, nên hắn cũng không tiện hỏi nhiều.
“Có rất nhiều chuyện, chẳng qua ngươi cũng chỉ thấy được một góc của núi băng trôi mà thôi.”
Mạnh khánh Chi hơi mỉm cười, ánh mắt dừng lại ở Thiên Cơ Lâu cách đó không xa, lúc này vừa đúng lúc có một người đi ra từ trong đó.
Nhìn thấy cảnh tượng này.
Mạnh khánh Chi đứng dậy, nhàn nhạt nói: “Lão phu đi Thiên Cơ Lâu một chuyến, khi ta không có nhà, ngươi bảo vệ sơn môn cho tốt, đừng để cho người khác lợi dụng sơ hở lẻn vào.”
“Đệ tử ghi nhớ.”
Dương Khâu vội vàng khom mình hành lễ, chờ hắn ngẩng đầu lên, trong phòng đã không còn bóng dáng của Mạnh khánh Chi nữa rồi..

Ttrong Thiên Cơ Lâu.
Mạnh khánh chạy bước lớn tiến vào.
Sau khi tiến vào, hắn lập tức hành lễ nói: "Vãn bối Mạnh khánh Chi, tham kiến tiền bối!"
"Ồ?"
Lý Vân nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lại, trong ánh mắt mang theo một chút ý cười, hài hước nói: "Xem ra lần trước thu hoạch của ngươi không nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn, thực lực lại có chút tinh tiến!"
"Đều nhờ vào phúc của tiền bối."
Mạnh khánh Chi cười khẽ nói.
Sau khi thực lực đạt đến cảnh giới Đại Đế, mỗi một bước tiến, đều muôn vàn khó khăn, mà lúc này Mạnh khánh Chi mới đột phá được bao lâu chứ, trước sau chỉ mới qua mấy năm mà đã đạt đến Đại Đế trung kỳ.
Có thể nói là giống như ngồi trên hỏa tiễn vậy!
Sở dĩ có thể như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất đó là hắn có được phần lớn căn cơ của Phù Vân Sơn, phải biết rằng trong số này còn có không ít di sản bộ tộc của Phương Hàn.
Một trận này, trực tiếp khiến Cửu U Ma tông biến đổi nghiêng trời lệch đất.
Có thu hoạch ở Phù Vân Sơn, đừng nói là Mạnh khánh Chi, ngay cả thực lực của Phương Hàn đều nhanh chóng tăng lên, trong khoảng thời gian này đã xếp đầu trên Thiên Kiêu Bảng.
Trong lúc nhất thời.
Khiến cho vô số người giật mình. Đương nhiên.
Điều này ít nhiều gì cũng nhờ vào Địa Phủ của Huyền Quang giới đã càng quét toàn bộ thế giới một lần, nói cách khác, nếu không phải là như vậy thì bây giờ chưa chắc là Phương Hàn còn có thể yên ổn đứng đầu nữa.
"Có được thành tựu như bây giờ đều là tạo hóa của cá nhân ngươi."
Lý Vân vẫy vẫy tay, chỉ vào một cái ghế cách đó không xa: "Ngồi đi, hôm nay đến Thiên Cơ Lâu, chẳng lẽ là muốn chạy đến Huyền Quang giới đục nước béo cò sao?"
"Tất cả mọi thứ đều không thể gạt được tiền bối."
Mạnh khánh Chi chà xát tay, cười hắc hắc nói.
"Chớ trách ta không nhắc nhở ngươi, Huyền Quang giới cũng không giống những thế giới khác, đừng nói ngươi chỉ có thực lựa Đại Đế, mà cho dù có là Chân Tiên đi nữa, thì bất kỳ lúc nào đều có thể ngã xuống!"
Lý Vân trầm giọng nói.

Nếu như trước đây Huyền Quang giới không có Địa Phủ, Mạnh khánh Chi chạy đến đó, có lẽ không xuất hiện vấn đề gì quá lớn, nhưng sau khi Địa Phủ xuất hiện thì đã không giống vậy nữa.
Toàn bộ Huyền Quang giới đều là địa bàn của Địa Phủ.
Lúc này, bất kỳ một kẻ ngoại giới nào chạy đến đó, đều rất có thể bị bắt lại. Sau đó trở thành một thành viên của Địa Phủ.
"Chẳng phải là đã có tiền bối đấy sao?"
Mạnh khánh Chi khen tặng nói.
Hắn đè thấp giọng, tiếp tục nói: "Có tiền bối ở đây, đừng nói chi là một Huyền Quang giới đến ngay cả những thế giới tối cao, vãn bối có muốn đi dạo một vòng, cũng không hề có bất kỳ vấn đề gì a!"
"Chỉ cần tiền bối không muốn cho vãn bối ngã xuống, thử hỏi trong chư thiên vạn giới này, có ai có thể giết được vãn bối?"
"A."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Mạnh khánh Chi, sâu sắc âm trầm nói: "Mấy trăm vạn năm nay ngươi vẫn luôn đắng đo suy nghĩ đến chuyện làm sao để nịnh bợ người khác sao?"
"Đâu....."
Sắc mặt Mạnh khánh Chi cứng lại, sau đó nhanh chóng khôi phục lại, trên mặt lần thứ hai hiện lên vẻ tươi cười, cười nói: "Lời này của vãn bối xuất phát từ tận đáy lòng của mình, hoàn toàn là lời chân thật, không có nửa phần giả dối!"
"Ta biết mỗi một câu nói của ngươi đều xuất phát từ tận đáy lòng. Nhưng....."
Lý Vân chuyển đề tài, bỡn cợt nói: "Tin tức trong Thiên Cơ Lâu cũng sẽ không vì vậy mà được giảm giá."
"Này....."
Một cái.....
.... Khóe miệng Mạnh khánh Chi nhấp nháy.
Lại tính sai một bước.
Chuyện giảm giá mình còn chưa nói ra, đã bị Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối phá tan đường lui, vậy thì chuyện này không dễ làm rồi.
Dù sao thì.
Mình đến đây là vì tìm hiểu tin tức của Địa Phủ.
Địa Phủ đáng sợ như vậy, không biết là có bao nhiêu nhân vật Trường Sinh cảnh, dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ thì cũng biết là giá cả tin tức về Địa

Phủ là vô cùng đắt đỏ.
Nếu chỉ là một mình hắn thì không mua được bao nhiêu tin tức.
“Xin hỏi tiền bối.....”
Mạnh khánh Chi chà xát tay, nếu Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối không giảm giá cho mình, vậy thì mình trực tiếp vào vấn đề chính, vì thế mở miệng hỏi:
“Trong khoảng thời gian này, có ai đã mua tin tức về Địa Phủ, hơn nữa dự định là xuống tay với Địa Phủ?”
Theo như hắn thấy.
Địa Phủ yên lặng, không có bất kỳ động tĩnh nào, đây là một cơ hội tốt để đối phó với Địa Phủ, nếu là bỏ lỡ cơ hội này, về sau muốn đối phó Địa Phủ. Thì có thể nói là khó khăn vô vàng.
Hắn có thể nghĩ đến việc nhận cơ hội này đối phó với Địa Phủ, thì tất nhiên là bên trong Địa Tiên giới cũng sẽ có người nghĩ đến.
Mình không hỏi tin tức về Địa Phủ, chỉ hỏi phải chăng là có người muốn đối phó với Địa Phủ, hẳn là không mất bao nhiêu giá trị? Hơn nữa.
Có người mua tin tức để đối phó với Địa Phủ ở Thiên Cơ Lâu, sau lưng lại có Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm, nhất định có thể đánh cho Địa Phủ trở tay không kịp.
Đến lúc đó.
Mình đi theo phía sau, đục nước béo cò, chẳng phải là lại có thể kiếm được một món hời hay sao?
“Ừ?”
Lý Vân liếc xéo nhìn Mạnh khánh Chi đầy thâm ý, khẽ cười nói: “Tin tức này có giá trị phi phàm, phải đổi bằng ba vật phẩm cấp Đế!”
“Này.....”

Chương 627. Có cách nào trung hòa không?.

Chương trước Chương sau

Sắc mặt của Mạnh khánh Chi cứng lại, xấu hổ đến: “Tại sao lại mắc như vậy?”
Theo như hắn suy nghĩ thì.
Đối với Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối mà nói, tin tức này căn bản là không đáng giá một hào, dù sao thì phải chăng là có người đã đến dò hỏi tin tức về

Địa Phủ, mượn tin này để đối phó với Địa Phủ, trong lòng Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối trong biết rõ mà.
Hắn chỉ cần gật đầu, hoặc là lắc đầu là được.
Một chuyện đơn giản như vậy, sao lại có giá đến ba vật phẩm cấp Đế? Đúng thật là ăn cướp mà!
Không!
Còn hơn cả ăn cướp nữa!
Bởi vì nếu muốn ăn cướp thì cũng không thể nào cướp được ba vật phẩm cấp Đế cùng một lúc như vậy!
"Ngươi nghĩ sai rồi."
Lý Vân liếc mắt nhìn Mạnh khánh Chi, sâu sắc nói: "Tin tức ở Thiên Cơ Lâu, chưa bao giờ xem nó là có tác dụng với ta hay không."
"Mà là phải xem tin tức này, có tác dụng đối với các ngươi hay không!"
"Phải biết rằng, với ta mà nói, mỗi một tin tức mà Thiên Cơ Lâu bán ra đều không đáng một đồng, bởi vì ta sẽ không sử dụng mấy tin tức này đi làm cái gì cả."
.....
"Ngược lại nếu rơi vào trong tay của các ngươi, tin tức này lại đáng giá ngàn vàng!"
Nói rồi.
Giọng nói của Lý Vân lại nặng nề hơn gấp mấy lần, hắn tiếp tục nói: "Ví dụ như tin tức vừa rồi của ngươi phải chăng là có ai muốn đối phó với Địa Phủ, nếu như tin này mà rơi vào tay đám người Địa Phủ."
"Ngươi cảm thấy, chuyện sẽ như thế nào? Bọn họ sẽ đồng ý bỏ ra một cái giá lớn như thế nào để tìm được người muốn đối phó với bọn họ?"
"Hoặc là nói, tin tức này rơi vào trong tay của ngươi, ngươi lại có thể dựa vào tin tức này mà bắt lấy bao nhiêu lợi ích hả?"
"Cho nên....."
"Ba vật phẩm cấp Đế, ngươi không lỗ khi mua nó, không bị lừa khi mua nó, tương lai sẽ càng kiếm được nhiều hơn!"
"Ta....."
Mạnh khánh Chi không nói gì.
Đạo lý này đều hiểu, nhưng mà chưa bao giờ kiếm tiền mà đơn giản cả.
Điều này cũng là do hắn không am hiểu suy đoán thiên cơ, nếu như bản thân hắn cũng tinh thông, nói không chừng ngay bây giờ hắn cũng đã mở một chi nhánh của Thiên Cơ Lâu rồi.

Đương nhiên.
Hắn cũng chỉ dam suy nghĩ đến ý tưởng này mà thôi.
Dù sao thì hắn cũng chẳng có cách để không sợ thiên cơ phản phệ, nếu như không chịu nổi phản phệ, làm không tốt, một ngày nào đó thiên kiếp bổ xuống, thì hắn sẽ đi đời nhà ma.
Mạnh khánh Chi khẽ thở dài một hơi, bàn tay vung lên trên hư không một cái, ba vật phẩm cấp Đế xuất hiện, hắn bày ra trên mặt bàn.
"Tiền bối, bây giờ có thể nói được là phải chẳng có người đang muốn đối phó với Địa Phủ chưa?"
"Có!"
Lý Vân nhận lấy đồ vật, không tiếp tục úp úp mở mở, trực tiếp phun ra một chữ..
Quả nhiên!
Ánh mắt Mạnh khánh Chi sáng ngời.
Tất cả mọi thứ đều giống như mình đã nghĩ, vào thời điểm này đúng thật là có người đang lên kế hoạch làm sao để đối phó với Địa Phủ.
"Trong vòng một tháng, nếu như có thể đuổi tới Huyền Quang giới, có lẽ còn có thể chứng kiến tận mắt, nhưng nếu như không đuổi kịp, thì e là ngươi có được tin tức này thì cũng không có tác dụng gì quá lớn."
Lý Vân nhàn nhạt nói.
"Một tháng?"
Mạnh khánh Chi nhăn mày lại.
Thời gian có chút gấp gáp, chỉ dựa vào thực lực của chính mình, trước mắt mốn chạy đến Huyền Quang giới trong vòng một tháng, căn bản là không thực tế.
Dù sao thì.
Phải đi ngang qua Tử Huyền giới, và còn có Địa Tiên giới.
Cái này hai thế giới, mỗi một nơi đều có diện tích vô cùng rộng lớn, một Đại Đế như hắn muốn băng qua hai nơi này trong thời gian ngắn, thì chẳng thể có bất kỳ khả năng nào.
"Tiền bối có biện pháp nào có thể đưa vãn bối đến Huyền Quang giới trong thời gian ngắn được không?"
Mạnh khánh Chi nhẹ giọng hỏi.
"Như cũ vẫn là ba vật phẩm cấp Đế, không trả giá!"
Lý Vân lần thứ hai vươn ra ba ngón tay, quơ quơ trước mặt Mạnh Khánh Chi .

“Ba..... cái?”
Mạnh khánh Chi ê hết cả răng.
E là đây là món tiền lộ phí mắt nhất trong lịch sử quá.
Băng qua hai thế giới mà lấy ba đế binh, thì phải biết kiếm ai mà nói lí đây?
Nếu là bình thường thì bản thân mình chậm rãi lên đường cũng được, mất khoảng một hai năm chung quy cũng có thể đuổi tới, nhưng hiện giờ lại không được.
Địa Phủ sắp sửa gặp phải biến cố.
Mình mà đi chậm như rùa bò, thì e là cháo còn chẳng có mà húp.
“Chê nhiều?”
Lý Vân khẽ cười nói.
“Không có, không có.”
Mạnh khánh Chi vội vàng lắc đầu, hắn nhanh chóng lấy ra ba vật phẩm cấp Đế, đặt ở trước mặt Lý Vân.
Trước đây.
Khi huỷ diệt Phù Vân Sơn, toàn bộ tài sản của Phù Vân Sơn đều bị hắn cùng Phương Hàn lấy hết đi. Chỉ vài món vật phẩm cấp Đế, nói thật hắn còn chẳng thèm để ý.
Có chút đồ này còn chẳng bằng một phần mười số mà hắn có.
Tốt xấu gì thì Phù Vân Sơn cũng có truyền thừa vô số năm, vật phẩm cấp Đế không dừng lại ở số ít.
“Khi nào thì tiền bố có thể đưa vãn bối qua đi?”
Mạnh khánh Chi lần thứ hai hỏi một câu.
“Bất kỳ lúc nào có thể, nhưng chỉ dựa vào thực lực hiện tại của mình, ngươi có chắc là mình chạy đến đó còn có thể sống sót được sao?”
Lý Vân hài hước nói.
“Ách.....”
Sắc mặt của Mạnh khánh Chi cứng lại, vấn đề này hắn cũng đã nghĩ tới, dù sao thì hắn mới chỉ là Đại Đế, nếu thật sự chạy được đến Huyền Quang giới, vậy thì là đục nước béo cò.
Hay là đi chịu chết, chẳng ai có thể chắc chắn được.
Dù sao thì trong Huyền Quang giới cũng có không ít nhân vật khủng bố, đi sai một nước, thì có khả năng là sẽ thua hết cả bàn cờ.
“Phải chăng là tiền bối có cách gì?”
Thân thể Mạnh khánh Chi run lên, kích động nói. Giờ khắc này.
Hắn nghĩ tới Phương Hàn trước kia.

Hắn chính là một thiên kiêu trẻ tuổi, tiền bối đã khiến hắn trực tiếp tăng lên đến cảnh giới Đại Đế, đã băng ngang qua vô số cảnh giới, chẳng lẽ.
Chính mình cũng sẽ được trãi nghiệm thực hành Trường Sinh cảnh một phen sao?
“Tất nhiên là có.”
Lý Vân lật bàn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một trận bàn đen như mực, nó hiện ra trước mặt Mạnh khánh Chi, nhàn nhạt nói: “Đây là một trận pháp cấp Trường Sinh cảnh.”
“Một khi nó kích hoạt, thì lập tức bày ra một sát trận cấpTrường Sinh, với sự hiểu biết của ngươi đối với trận pháp, hẳn là biết phải sử dụng như thế nào đúng không.”
“Này.....”
Mạnh khánh Chi kích động vô cùng, hắn vươn tay, vừa muốn bắt lấy trận bàn, nhưng thân thể run lên, lại chậm rãi thu lại tay về, hắn liếm liếm môi. Mặt mang đầy vẻ hi vọng hỏi: “Tiền bối, trận bàn này cho vãn bối mượn dùng sao?”
Tuy rằng.

Chương 628. Có cách nào trung hòa không?. (2)

Chương 628: Có cách nào trung hòa không?. (2)
Sâu trong nội tâm hắn đã hiểu rõ, cái xác suất này gần như là bằng không.
Nhưng nếu lỡ như?
Nếu lỡ như tiền bối thiện tâm, trực tiếp giao trận bàn cho mình thì sao? Vậy chẳng phải là mình đã bay lên tận trời cao rồi sao?
Trận pháp cấp Trường Sinh thì cũng chẳng giống như là thực lực cấp Trường Sinh, thực lực cấp Trường Sinh nhiều nhất chỉ có thể đối đầu với một hoặc là hai người cùng cấp.
Còn chưa chắc là đã chiến là sẽ thắng. Dù sao thì.
Người ta cũng tu luyện từng bước một mà đi lên, còn mình thì lại như người trong mộng, không có sự lĩnh ngộ cảnh giới, gần như là không phải đối thủ của bất ky một kẻ có tu vi Trường Sinh cảnh nào cả.
Nhưng.
Trận pháp thì lại khác!

Có một trận pháp như vậy, thì đừng nói là một vị Trường Sinh cảnh, mà ngay cả ba bốn vị, Mạnh khánh Chi cũng không hề hoảng hốt.
Mà điều quan trọng hơn chính là.
Trận bàn này không phải đồ bình thường, thứ đồ này sau khi sử dụng mà nếu như không hư hao gì, thì có thể tái sử dụng, nói không chừng tiền bối thật sự muốn tặng cho mình thì sao?
“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”
Lý Vân chỉ chỉ trận bàn, nói: “Ba vật phẩm cấp Trường Sinh!”
“Ba???”
Mạnh khánh Chi trợn mắt há hốc mồm.
Hắn biết là tiền bối sẽ không tốt bụng như vậy, nhưng chẳng ngờ rằng giá trị của nó sẽ cao quá trớn như vậy.
“Đắt sao?”
Lý Vân như không có việc gì nói: “Tuy rằng nó là một trận bàn, nhưng trong đó còn có một tòa sát trận, nếu như đủ thực lực thì còn có thể lĩnh ngộ ra được một tòa trận pháp!”
“Mà giá trị của tòa trận pháp này, chẳng lẻ nào ngươi lại không hiểu?”
Cái trận bàn này không phải là do hệ thống đưa ra, mà là sau khi Lý Vân trao đổi trận pháp bí điển với hệ thống, đã tự mình làm ra nó, vốn dĩ dự định đặt nó ở Đại Hoang thành...
Nhưng hiện tại xem ra có chút không dùng được. Giờ phút này.
Vừa lúc bán cho Mạnh khánh Chi, kiếm một khoản thu nhập thêm.
“Thật ra thì cũng không đắt.....”
Mạnh khánh Chi nhấp nhấp miệng. Nói thật.
Hắn vô cùng thèm muốn trận bàn này, nhưng trên người hắn, thật sự không đào đâu ra được đồ vật quý giá như vậy, đừng nói chi là ba vật phẩm cấp Trường Sinh, mà chỉ là một cái thôi thì cũng là đẳng cấp nghịch thiên rồi.
Nếu như bản thân hắn có được một cái, thì chỉ hận một nổi chưa đem nó để lên bàn thờ thắp nhang cúng bái mà thôi. Nhưng hiện giờ.
Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối lại bảo hắn lấy ra ba vật phẩm cấp Trường Sinh, gần như là không so bất kỳ khả năng nào.
“Tiền bối, có biệp pháp nào trung hòa được hay không?”
Mạnh khánh Chi thấp giọng hỏi nói.
“Tất nhiên là có.”
Lý Vân khẽ cười nói: “Ta có thể cho ngươi mượn sử dụng một lần, nhưng giá trị của nó sẽ bằng năm vật phẩm cấp Chân Tiên!”

Lý Vân vươn ra năm ngón tay, quơ quơ trước mặt Mạnh Khánh Chi.
“Năm..... Năm cái.....”
Mạnh khánh Chi nuốt một ngụm nước bọt, hai tròng mắt nhìn đăm đăm.
Nói thật.
Nếu xét về giá trị thì năm vật phẩm cấp Chân Tiên kém hơn một vật phẩm cấp Trường Sinh, nhưng mấy thứ này gần như là bằng tất cả gia sản trên người hắn.
Một đống tài nguyên khổng lồ như vậy mà chỉ đổi lấy một lần cơ hội sử dụng. Thấy thế nào cũng có chút lỗ vốn.
Nếu nhưu không có trận bàn này mà chính mình chạy tới Huyền Quang giới, chưa chắc không có cơ hội đục nước béo cò, nhưng xác suất ngã xuống sẽ lớn hơn một chút.
Không hề nghi ngờ gì nếu có được trận bàn này.
Không chỉ không cần lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình, còn có thể tiến thêm một bước, có được càng nhiều lợi ích hơn!
Cân nhắc lợi hại một lát, Mạnh khánh Chi rất nhanh đã hạ quyết tâm, hắn vung bàn tay lên, trong tay xuất hiện hai bộ công pháp, cùng một đống lớn tài nguyên.
Hai bộ công pháp này có nguồn gốc từ Phù Vân Sơn.
Sau khi hủy diệt Phù Vân Sơn, thì hắn đã lấy đươc.
“Tiền bối, vãn bối thật sự không đào đâu ra được năm vật phẩm cấp Chân Tiên, không biết mấy thứ này có bằng được với giá trị của năm vật phẩm cấp Chân Tiên không?”
Mạnh khánh Chi thử hỏi.
“Có thể!”
Lý Vân gật gật đầu, trong khoảnh khắc hắn gật đầu, thì trận bàn đã theo chỉ dẫn chậm rãi rơi xuống tay của Mạnh Khánh Chi..
Trong nháy mắt khi Mạnh Khánh Chi tiếp nhận trận bàn.
Hắn còn chưa kịp phản ứng. Chỉ thấy.
Lý VHả tùy ý phất phất tay, cảnh sắc chung quanh nhanh chóng biến hóa, chờ đến khi hắn hoàn hồn lại thì đã đi tới một vùng đất xa lạ.
Nơi này núi đổ đất sụp, cổ thụ gãy nát, sông ngoài khô cạn, đâu đâu cũng là cảnh tượng hoang vắng. Đâu đâu cũng là tường đổ vách xiêu.
Từ trong đống đổ nát này, mơ hồ có thể nhìn thấy được, nơi này đã từng là một thế giới huy hoàng cực độ, tu luyện giả cường đại nhiều đếm không xuể.

Đặc biệt là.
Mạnh khánh Chi vẫn là một trận pháp tông sư, từ trong một số phế tích đổ nát, hắn có thể nhận ra được những tàn trận, trong những trận pháp này, cho dù là đã bị công phá, chỉ dư lại vài vòng trận văn, nhưng vẫn toát ra sát khí kinh thế.
Có thể thấy được.
Nếu như trận pháp này mà còn hoàn hảo. Một khi kích hoạt.
Thì gần như có thể khiến cho toàn bộ thế gian khiếp sợ!
Cho dù là người có tu vi Trường Sinh cảnh, phỏng chừng cũng phải tốn rất nhiều sức mới phá được.
Nhưng một thế lực cường đại như vậy, hiện giờ lại bị người ta hủy diệt hết tất cả, chẳng còn lại thứ gì cả, ngoại trừ những vết máu còn lưu lại.
Nhưng chẳng có đến một xác chết nào cả.
“Đây là Huyền Quang giới sao?”
Mạnh khánh Chi nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng tràn ngập chấn động.
Cho dù đây chỉ là một góc của núi băng, nhưng hắn cũng đã thấy được Huyền Quang giới huy hoàng của ngày xưa, thế giới này thật sự là quá cường đại, Thiên Nguyên giới căn bản là không thể sánh bằng.
Nếu như là bất kỳ nhân vật nào của thế giới này đều có thể dễ dàng nghiền chết hắn.
"Có thể huỷ diệt Huyền Quang giới, thì căn cơ của Địa Phủ phải thâm hậu đến nhường nào?”
Mạnh khánh Chi suy nghĩ trong lòng.
Càng quét toàn bộ thế giới, trong Địa Phủ có cất giấu toàn bộ tài sản của Huyền Quang giới và vô số thế lực, không biết gia sản phong phú tới mức độ nào rồi.
Nếu như mình có thể lấy được một ít.
Cho dù là chín trâu mất sợi lông, chỉ sợ là cũng đủ để cho toàn bộ Cửu U Ma tông hưởng thụ cả đời quá. Sau khi đánh giá một phen hoàn cảnh chung quanh.
Mạnh khánh Chi thu liễm toàn bộ khí tức, sau đó xác định một phương hướng, chậm rãi âm thầm đi qua. Không lâu lúc sau.
Trước mặt hắn xuất hiện một kiến trúc nhìn như một con quái vật khổng lồ.

Chương 629. Lối vào Mị giới.

Chương trước Chương sau

Chương 629: Lối vào Mị giới.
Đó là một tòa thành trì có màu đen nhánh, diện tích của nó không biết là bao nhiêu vạn dặm, vô cùng khổng lồ, trên tường thành giáp sĩ san sát, cầm trong tay qua mâu, giáp sắt lạnh lẽo.
Khí tức lạnh băng mà tiêu điều càng quét bát hoang.
Thực lực của mỗi tên sĩ tốt đều vô cùng mạnh mẽ, âm khí lượn lờ quanh thHả, từ xa nhìn lại, phảng phất như những ma thần đến từ địa ngục, lẳng lặng sừng sững ở nơi đó.
Một khi kinh động, hàng tỉ sĩ tốt xuất kích, đủ để bừng lên uy thế diệt thế!
"Địa Phủ!"
Đồng tử Mạnh khánh Chi co rụt lại, trái tim của hắn dường như bị một bàn tay vô hình hung hăng bóp chặc, gần như là không hít thở nổi.
Không hổ là thực lực có thể quét ngang Huyền Quang giới. Cảnh tượng này đúng là bình sanh hiếm thấy.
Còn những sĩ tốt trên đầu tường, thực lực của họ chẳng qua mới là Thiên Biến cảnh, đối với một vị Đại Đế như hắn mà nói, cũng chẳng là gì, nhưng nếu như bất kỳ thống lĩnh nào ở đây đều có tu vi cấp Thánh Nhân.
Phải biết rằng.
Trong Cửu U Ma tông, thì những nhân vật có đẳng cấp này đã có thể đảm nhiệm chức vị của thái thượng trưởng lão. Nhưng tại Địa Phủ thì lại chỉ là tầng dưới đáy.
Mà này.
Đây chỉ là một phần thực lực trên tường thành của Địa Phủ mà thôi.
"Cũng không biết, bây giờ rốt cuộc là thế lực nào của Địa Tiên giới muốn đối phó với người của Địa Phủ. Nếu như chưa đạt đến cảnh giới Chân Tiên, chỉ sợ là vừa đến thì ngay cả cổng thành cũng không thể nào vào được."
Mạnh khánh Chi lẩm bẩm tự nói một câu. Đương nhiên.
Cho dù là cảnh giới Chân Tiên, phỏng chừng cũng chẳng thể vào được cửa thành.
Lại liếc mắt một cái nhìn về phương hướng khi nãy mình đến, Mạnh khánh Chi vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ kẻ nào, hắn trầm ngâm một lát, trận bàn xuất hiện trong tay , hắn đặt nó trên mặt đất.
Sau đó rót chân nguyên vào trong đó, trong nháy mắt toàn bộ trận bàn được bao phủ đầy hoa văn. Rồi sau đó, khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng.

Một luồng dao động vô danh lập tức bao phủ chu vi mấy chục vạn dặm, toàn bộ quá trình đều lặng yên không một tiếng động, không hề khiến cho bất kỳ kẻ nào chú ý.
Dường như tất cả mọi thứ đều chưa từng xảy ra vậy. Bày xong trận pháp. Lúc này Mạnh khánh Chi mới thở phào nhẹ nhõm, kế tiếp chỉ cần lẳng lặng chờ đợi đám người của Địa Tiên giới đuổi giết đến là được..... Cùng lúc đó, bên trong Địa Tiên giới.
Tại di chỉ Địa Phủ mà Minh đế kiến tạo.
Nơi này đã từng vô cùng huy hoàng, là một thế lực đứng hàng đầu trên Địa Tiên giới, uy phong không ai sánh bằng, nhưng sau khi tung tích của Minh đế không rõ.
Những lầu đài cung điện trải dài vô tận đã bị người ta cô sý phá hủy gần như toàn bộ.
Trong toàn bộ Địa Phủ chỉ còn sót lại mấy kẻ nhãi nhép đang chờ đợi Minh đế trở về. Đáng tiếc chính là bọn họ còn chưa chờ được Minh đế, mà bọn họ lại chờ được quân tinh nhuệ của Địa Phủ Huyền Quang giới!
“Nơi này chính là lối vào Mị giới sao?”
Tô Trường Lạc đứng ở trên bầu trời, sau lưng hắn là chiến thuyền vắt ngang trời, che cả bầu trời, vô biên vô tận, giống như một vầng mặt trời đang ở giai đoạn rực rỡ nhất.
“Có một vài thủ đoạn, nếu không có Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm, chỉ sợ chẳng có ai có thể tìm được lối vào của Mị giới.”
Đứng bên cạnh Tô Trường Lạc.
Bóng người bao phủ trong đám sương mù màu đen, một đôi mắt màu đỏ như máu, nhìn xuống phía dưới, vô cùng rét lạnh, sát ý trào dâng quanh thân không hề che đậy.
“Thiên Cơ Lâu chủ có thể suy đoán được thiên cơ, đúng là có chỗ đặt biệt.”
Tô Trường Lạc hơi mỉm cười, cũng không để ý.
Theo như hắn thấy thì.
Thiên Cơ Lâu chủ có thể suy đoán được thiên cơ, thì đã làm sao?
“Hiện tại chẳng phải là gián tiếp giúp Địa Phủ một phen, chắp tay dâng Minh đế cho Địa Phủ đấy sao?”
Có một số lời đừng nên kết luận quá sớm thì vẫn tốt hơn.
Bóng người bao phủ trong đám sương mù màu đen kia liếc mắt nhìn chung quanh, vừa rồi không biết vì sao, rõ ràng là dường như bên trong có một mắt đang nhìn chăm chú vào bọn họ.

Nhưng sau khi hắn cẩn thận cảm nhận thì lại không thu hoạch được gì, giống như ảo giác vậy.
“Nhưng thực lực đạt đến đẳng cấp như đám người mình, làm sao còn xuất hiện ảo giác được?”
“Thiên Cơ Lâu chủ sao?”
Hắn lẩm bẩm thì thào một tiếng, trong lòng cảm thấy nặng nề.
Nếu thật sự là Thiên Cơ Lâu chủ đang nhìn chằm chằm vào đám người mình, thì e là chưa chắc hành động lần này sẽ dễ dàng như vậy. Nghĩ đến đây.
Hắn nhìn thoáng qua Tô Trường Lạc, trầm giọng nói: “Việc này không nên chậm trễ, nên nhanh chóng mở ra lối đi không gian thông đến Mị giới, bằng không có khả năng sẽ phát sinh biến cố!”
“Hả?”
Tô Trường Lạc liếc mắt nhìn đối phương một cái, tuy là trong lòng có nghi hoặc nhưng không hỏi nhiều.
Hắn vung một bàn tay lên, một tay kết ấn, phóng thích sức mạnh đại đạo, phù văn liên tiếp xuất hiện, dẫn dắt cổ kim giống như là xuyên qua toàn bộ thế giới.
Làm dấy lên sức mạnh to lớn.
Sau khi hắn đánh ra kết ấn, tất cả phù văn hợp nhất, bắn ra những chùm hoa ánh sáng lộng lẫy. Trong phút chốc.
Phảng phất như có một vòng mặt trời chói chang đốt ngột xuất hiện từ trong hư vô, bừng lên hàng tỉ đóa hoa ánh sáng, chiếu sáng trên trời dưới đất, một sức mạnh khiến cho trời đất sụp đổ bừng lên.
Toàn bộ Địa Tiên giới phảng phất như bị đánh xuyên qua.
Trong phạm vi bao la, đất trời nhấp nhô chấn động, chúng tinh dao động, có không biết bao nhiêu sinh linh vô cùng hoảng sợ, lo sợ rằng đám người của Địa Phủ lại phát động chinh phạt bọn họ.
“Ầm ầm ầm!”
Tiếng gào rú đinh tai nhức óc vang lên.
Trong di chỉ Địa Phủ bỗng nổ tung xuất hiện một cái hố lớn khổng lồ, một mảnh đen như mực, sâu thăm thẳm, âm khí nồng đậm lan tràn ra, không biết đầu còn lại của cái động này dẫn đến nơi nào..
Không gian bị xé rách.
Âm khí nồng đậm đến mức đỉnh điểm, càng quét hư không.
Vô số âm linh Địa Phủ cảm nhận được khí tức này, không khỏi chấn động.

Đối với người thường mà nói, chỉ cảm thấy cổ khí tức này khiến cho họ lạnh đến tận xương, khó có thể chịu đựng nổi, nếu như đứng trong đó, chỉ sợ là chưa được bao lâu, sẽ có nguy cơ phải bỏ mạng tại đây
Nhưng đối với bọn họ mà nói, lại không thua gì một nơi thế ngoại đào viên!
"Quả nhiên không giống bình thường!"

Chương 630. Chủ thượng của chúng ta muốn gặp ngươi.

Chương 630: Chủ thượng của chúng ta muốn gặp ngươi.
Tô Trường Lạc cùng bóng người bao phủ trong đám sương mù màu đen kia liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng nhìn thấy được sự vui mừng trong mắt của đối phương.
Chỉ với một vết nứt không gian mà đã có thể nhận ra được thế giới này có giá trị phi phàm, nếu như có thể bắt dược Minh đế, thì chắc chắn đây là một công lao vô cùng lớn.
Lập tức.
Khóe miệng Tô Trường Lạc khẽ mở, trong miệng thốt ra hai chữ.
"Đi vào!"
Hắn bước ra một bước, dẫn đầu tiến vào trong đó. Sau khi tiến vào.
Hắn đưa mắt nhìn ra xa.
Chung quanh là một mảnh tối tăm, trên bầu trời không có sao trời, dường như là toàn bộ thế giới đều bị bao phủ trong một đám sương mù, ngay cả thần thức cũng chịu sự hạn chế cực đại.
Nhưng mà.
Đối với người có cảnh giới Trường Sinh mà nói, thì loại hạn chế này cũng tương đương bằng không. Thần thức tuôn trào cuồn cuộn mãnh liệt.
Giống như mặt trời nổ tung, càng quét hơn phân nửa thế giới, rất nhanh đã phát hiện một nơi không bình thường trong thế giới này.
"Tìm được rồi!"
Khóe miệng Tô Trường Lạc nhếch lên.
Hắn chẳng ngờ rằng, chuyến đi này lại thuận lợi như vậy, trong toàn bộ quá trình chưa hề phát sinh khó khăn nào, vừa mới tiến vào Mị giới, thì đã tìm được bóng dáng của Minh đế.

Vốn dĩ dự tính mất hơn nửa tháng, hiện tại xem ra không cần phải tốn nhiều thời gian như vậy. Phỏng chừng một hai ngày nữa thì có thể trở về Địa Phủ. Dù sao thì.
Minh đế chỉ là một người có cảnh giới Chân Tiên, thu bọn họ đến cả một đại cảnh giới, chẳng lẻ lại có thể chạy thoát ngay trước mắt của đám người có cảnh giới Trường Sinh như bọn họ sao?
Phải biết rằng.
Trong chuyến đi này, không chỉ có hai người có cảnh giới Trường Sinh, mà là ước chừng là hơn sáu người. Có thể thấy được mức độ quan trọng của Minh đế.
..... Mị giới.
Trong một khe núi sâu.
Nơi này có một tòa cung điện vô cùng cổ xưa, vách tường loang lổ, dường như đã trải qua hàng tỉ năm, lộ ra một khí tức thăng trầm, không biết người nào đã kiến tạo mà thành.
Bên trong cung điện.
Minh đế mặc một bộ đế bào, ung dung hoa quý, tóc đen tự nhiên buông xuống, da thịt mịn màng như ngọc, hai mắt nhắm chặt, đang ở nỗ lực tu luyện.
Sau khi trải qua chuyện của Trường Sinh chân quân cùng Bạch Lễ đại đế. Khiến cho nàng nhận thức sâu sắc được là.
Thực lực của mình vẫn không đủ.
Hiện tại chẳng qua cũng chỉ là Chân Tiên cảnh trung kỳ mà thôi, nếu như xuất quan, chưa chắc là đối thủ của hai người Trường Sinh chân quân liên thủ với Bạch Lễ đại đế, thay vì lúc này đi ra ngoài tự rước lấy nhục vào thân.
Chi bằng im lặng tu luyện, chờ đến khi đột phá Chân Tiên đỉnh phong hoặc là Trường Sinh cảnh, rồi lại đi tính sổ với hai người kia. Nhưng khi nàng đang dốc lòng tu luyện.
“Ầm”
Một tiếng nổ thật lớn vang lên.
Toàn bộ thế giới gần như là đang lay động.
Không trung nứt nẻ, một khe nứt khổng lồ lan tràn ra tù trên đỉnh thiên cung, nó giống như mạng nhện giống nhau, che kín non nửa bầu trời, thế giới dường như sắp bị hủy diệt vậy.
“Sao lại thế này?”

Minh đế đang tu luyện thì thức tỉnh, nàng bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt đảo qua hư không, đồng tử không khỏi co rụt lại, thời khắc này, lòng nàng như chìm xuống đáy cốc!
Mị giới mà lại trực tiếp bị người ta mở ra một cái lối đi không gian! Hơn nữa.
Ngay lập tức đã được người ta nối liền.
Loại thực lực này, thì cho dù là nàng cũng không thể làm được! Rốt cuộc là ai mới có được bản lĩnh này này?
Ý niệm về Trường Sinh chân quân vừa mới xuất hiện, đã bị nàng vứt ra khỏi đầu, tuy rằng Trường Sinh chân quân có thực lực cường đại, nhưng nhìn tình hình trước mắt, thì căn bản là đối phương chưa thể nào làm được đến bước này.
Nếu như hắn có thể làm được, phỏng chừng Trường Sinh chân quân đã đuổi giết đến nơi từ lâu rồi.
Mà điều quan trọng hơn nữa là, nếu lúc trước đã có được bản lĩnh này, thì cũng không cần liên thủ cùng Bạch Lễ đại đế.
Ngay khi Minh đế trầm tư, bên trong khe nứt mấy bóng người bước nhanh ra, khi nhìn thấy mấy bóng người kia, Minh đế tức khắc cứng đờ cả người.
Thân là truyền nhân của Địa Phủ.
Chẳng có ai có thể hiểu về khí tức của sinh linh của Địa Phủ hơn cả nàng.
Mấy người này, ngoại trừ một số rất ít sinh linh còn sống ra, thì những người còn lại đều là vong linh, âm khí lượn lờ quanh người, nồng đậm tới mức cực điểm, phảng phất như có thể đóng băng vũ trụ.
“Địa Phủ!”
Minh đế phun ra hai chữ này từ trong kẽ răng.
Địa Phủ này cũng không phải là Địa Phủ mà nàng thành lập, mà là Địa Phủ ở vực ngoại. Lúc này.
Nàng vô cùng tò mò, đoạn thời gian khi mình rời khỏi Địa Tiên giới, rốt cuộc thì bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại có sinh linh của Địa Phủ khác xuất hiện.
Còn tiến vào bên trong Mị giới.
“Là do Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối chỉ điểm bọn họ sao?”
Trong lòng Minh đế nghĩ đến.
Lai lịch Mị giới không nhỏ, là truyền thừa thuộc về nàng, ngoại trừ bản thân nàng ra, thì gần như chẳng có ai, có thể không được nàng cho phép mà có thể bước vào bên trong giới một bước.

Mà người có thể làm được điều này, ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra, nàng không thể đoán được là người nào khác.
Một đám sinh linh của Địa Phủ kia ào ào xông đến, rõ ràng người tới không có ý tốt, đều là truyền nhân của Địa Phủ, nàng hiểu rõ đối với một truyền nhân khác của Địa Phủ thì Mị giới trong tay mình có bao nhiêu lực hấp dẫn. Cũng là như vậy.
Truyền thừa của Địa Phủ của đôi phương cũng làm nàng vô cùng thèm khát. Chỉ tiếc.
Chỉ với mấy kẻ dẫn đầu xuất hiện kia, thực lực cũng đã vượt xa nàng quá nhiều, căn bản là nàng không thể ngăn cản được…… Thực lực của những người này, ít nhất cũng đến là Trường Sinh cảnh!
Minh đế liếc mắt nhìn mấy người dẫn đầu kia, tâm trạng vô cùng trầm trọng. Khi nàng đang tìm cách để rời đi.
Đám người Tô Trường Lạc đã nhanh chóng đi tới gần cung điện, những người này đứng ở bốn phía trên không trung, khí tức trấn áp trên trời dưới đất, khóa chặc mỗi một tấc không gian.
Cơ hồ là cắt đứt tất cả những đường lui của Minh đế.
“Chư vị hôm nay không mời mà đến, rốt cuộc thì có gì chuyện quan trọng?”
Minh đế hít sâu một hơi, cứng rắng ép buộc mình phải giữ bình tĩnh, lạnh nhạt mở miệng nói.
“Minh đế?”
Tô Trường Lạc mở miệng.

Chương 631. Tất cả đều ở lại đi.

Sợi tóc tung bay, quần áo bay phất phới, đứng ở trên vòm trời, trên cao nhìn xuống nhìn xuống Minh đế, từng cử chỉ hành động để lộ ra một loại khí tức bình tĩnh.
Dường như Minh đế đã thành cá trong chậu rồi vậy. Trên thực tế.
Cũng đúng là như vậy, mặc dù Minh đế có nghịch thiên đi nữa,truyền thừa trong tay có đáng sợ như thế nào, thì nàng chỉ là một người có cảnh giới Chân Tiên, một lúc đối mặt với mấy người có cảnh giới Trường Sinh, thì có thể làm được gì chứ?
Xét đến cùng thì truyền thừa cũng chỉ là truyền thừa, cũng không đại biểu cho thực lực.
“Không sai.”

Minh đế gật gật đầu, ánh mắt đảo qua mặt của mỗi người, khắc sâu khuôn mặt của mỗi một người này vào đầu.
“Nếu ngươi là Minh đế, thì hãy đi cùng chúng ta một chuyến, chủ thượng của chúng ta muốn gặp ngươi, hy vọng ngươi đừng làm chúng ta khó xử, nếu không thì.”
Tô Trường Lạc mỉm cười, nhàn nhạt nói.
Tuy rằng đang cười, nhưng bên trong ánh mắt lại là một mảnh lạnh lùng.
Nếu như Minh đế kia biết điều là tốt nhất, nếu như không biết điều, thì vác theo một thi thể trở về cũng không sao cả.
Dù sao thì bên trong Địa Phủ có vô số thủ đoạn huyền diệu, chiêu hồn hoặc là làm thi thể sau khi chết thông linh, đều đơ giản giống như ăn cơm uống nước vậy, dùng bất kỳ biện pháp gì thì cũng đều có thể đạt được tất cả những mục đích mà họ muốn.
“Là Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm cho các ngươi tới?”
Minh đế chậm rãi mở miệng.
Hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng..
“Phải thì sao? Mà không phải thì như thế nào?”
Trên mặt Tô Trường Lạc mang theo nụ cười khinh miệt, nhàn nhạt nói:
“Chẳng lẽ, ngươi cho rằng hôm nay ngươi còn có thể rời khỏi đây sao?”
“Hử?”
Minh đế nghe thấy câu nói kia, trong lòng không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng.
Không biết những người này làm sao có thể tìm tới đây.
Nhưng rõ ràng chuyện mà bọn họ biết được cũng không nhiều lắm, có thể là đã đến Thiên Cơ Lâu, nhưng rồi lại không biết được quá nhiều tin tức, hình như là chỉ biết đến lối vào của Mị giới mà thôi.
Ban đầu.
Nàng còn tưởng rằng, những người này đã biết hết tất cả mọi thứ. Nhưng hiện giờ xem ra, chẳng qua cũng chỉ là do mình suy nghĩ lo lắng quá nhiều mà thôi.
“Làm sao ngươi biết hôm nay ta phải rời khỏi nơi này?”
“A.”
Tô Trường Lạc cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: “Đều là người của Địa Phủ, thì những bí mật của Địa Phủ, chúng ta cũng chẳng hiểu biết ít hơn ngươi là bao nhiêu.”
“Một kẻ mà lục đạo luân hồi còn giữ không nổi!”

“Mặc dù.....”
“Thiên Cơ Lâu chủ đích thân tới đây, cũng không thể thay đổi cuộc diện ngày hôm nay!”
Sự tự tin này đến từ thế giới trước mặt này, thế giới này có thể nói như là sân nhà của âm linh, chỗ này còn làm tăng đặc tính bất tử bất diệt.
Bọn họ nắm chắc phần thắng khi khiêu chiến bất kỳ kẻ nào.
Trừ phi là khiến cho thế giới này phát nổ.
Tuy rằng Thiên Cơ Lâu chủ có khả năng làm được một bước này, dù gì thi thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ cũng không thể khinh thường, có khả năng là một người có tu vi cấp Tiên Vương.
Nhưng vấn đề là.
Hắn có thể nghe thấy được lời mình nói không?
Khả năng rất lớn là hắn căn bản không nghe thấy, dù gì thì mình cũng chỉ là thuận miệng nói vậy mà thôi. Ngược lại là.
Minh đế đứng cách đó không xa .
Nghe thấy câu nói này, đã hoàn toàn thả lỏng.
Theo như nàng thấy thì đám người của Địa Phủ này quá mức kiêu ngạo, chưa nếm thử đòn hiểm của Thiên Cơ Lâu, thì thứ gì cũng dám nói, sau này sớm hay muộn gì cũng sẽ ăn phải quả đắng.
Nếu bọn họ dám nói như vậy.
Theo như Minh đế thấy thì chắc chắn nhóm người này chưa từng gặp Thiên Cơ Lâu chủ.
Bởi vì.
Có được tiền đề là kẻ ngu không biết sợ này, trong ánh mắt của Minh đế dần dần hiện lên một tia sát ý, đối với một đám người tự tiện xông vào bên trong thế giới, cho dù đối phương có là Trường Sinh cảnh đi nữa.
Nàng cũng dám giết.
“Tình hình có chút không đúng!”
Đứng bên cạnh Tô Trường Lạc, nam tử cả người bao phủ sương mù màu đen rùng mình, hắn nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía, không biết khi nào, sắc trời bỗng nhiên ảm đạm xuống.
Ở thế giới mà nơi nơi tràn ngập âm khí, thì gần như là khó có thể nhìn thấy sắc trời ảm đạm, nhưng hắn vẫn cảm nhận được.
Một khắc này.
Dường như có một con cự thú thuở hồng hoang đang dần dần thức tỉnh.

Một cổ khí tức áp lực khó diễn tả bao trùm vô số quân tinh nhuệ Địa Phủ, khiến cho bọn họ cảm thấy lo sợ không yên, rất khó có tưởng tượng được là đã đạt đến đẳng cấp như bọn họ mà lại còn có thể cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết.
Phải biết rằng.
Bọn họ đã có được một tấm thân bất tử!
"Thân là truyền nhân của Địa Phủ, Minh đế này đúng thật là có chút thủ đoạn, nhưng cũng chỉ thế mà thôi."
Tô Trường Lạc không thèm để ý, nói.
Thực lực chênh lệch với nhau như trời với đất, khoản cách giữa hai người, mặc cho Minh đế dùng hết tất cả thủ đoạn, thì cũng chưa chắc đã có thể động đến hắn.
Vì vậy.
Hắn chưa bao giờ để ý đến Minh đế.
"Ba người các ngươi cùng nhau lên!"
Tô Trường Lạc dùng mắt ra hiệu, thuận miệng nói. Ở bên cạnh hắn.
Ba người có tu vi Chân Tiên đỉnh phong phong bước nhanh ra, sau đó khí tức trên người lập tức tăng lên, giống như ba vầng mặt trời màu đen treo trên không trung, uy năng khủng bố bừng lên.
Khí tức cuộn trào giống như một mặt trời, nhanh chóng càng quét khắp nơi, khiến cho không biết bao nhiêu núi non sông ngoài vỡ nát, làm cho cả Mị giới ngay trong khoảnh khắc này đều rung lắc.
Gần như là không chịu nổi loại khí thế này, sắp vỡ vụn ra.
"Ba vị Chân Tiên đỉnh phong đối phó một kẻ vừa mới đột phá cảnh giới Chân Tiên, cũng đủ dư dả."
Tô Trường Lạc lạnh lùng nói.
Trong lời nói mang theo sự tự tin nồng đậm.
"Ngươi vui mừng hơi sớm đó!"
Tóc tai Minh đế tung bay, nàng phóng lên cao, một cổ khí tức chí cường bùng nổ, sau lưng nàng, mặt đất nứt nẻ, một con sông dài vô tận hiện lên.
Con sông dài này kéo dài vô tận vô biên, không có điểm cuối, lại càng không có nơi bắt đầu, điểm khác biệt của nó so với dòng sông thời gian chính là mặt sông được bao phủ bởi hàng ngàn tiếng thét gào.

Chương 632. Tất cả đều ở lại đi. (2)

Nó như là nơi táng thân của hàng tỉ thần ma, vô số thần hồn tràn ngập trong mỗi một ngóc ngách nhỏ, che rợp vòm trời, làm đảo loại thời gian, cổ kim đều bị xáo trộn.
Đáng sợ đến cực độ.
Mà tại một nơi mọi người không thể nhìn thấy, xuất hiện một kiến trúc khổng lồ như ẩn như hiện, trong đó vọng ra những tiếng vang đùng đùng, như là tiếng của đại đạo thiên âm.
Lại như là một đại ma tôn diệt thế đang chậm rãi chuyển động. Chỉ với thanh âm này đã khiến cho da đầu người ta tê dại.
"Đây là Hoàng Tuyền?"
Hai mắt Tô Trường Lạc nhìn đăm đăm.
Vào thời viễn cổ, trogn một trận chiến của Địa Phủ, nghe nói Hoàng Tuyền đã bị đánh tan rồi, đã không còn tồn tại trên thế gian này, tại sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện?
Phải biết rằng.
Những sinh linh táng thân trong Hoàng Tuyền kia, nếu như bất kỳ kẻ nào trong đó bước ra thì bọn họ cũng chẳng phải là đối thủ của người ta, cho dù có là Tiên Vương, một khi phải đối mặt với Hoàng Tuyền cũng muốn chùn bước.
Mà phía cuối Hoàng Tuyền kia..
..... Đó là lục đạo luân hồi sao?
Bọn họ nhìn chăm chú, muốn nhìn thấu cảnh tượng bên trong. Đáng tiếc.
Vô số hồn quang trên mặt sông hình thành một mảnh sương mù, bao phủ tất cả mọi thứ, ngăn cản tất cả mọi thứ, căn bản là bọn họ không thể nhìn thấy được gì.
"Hình như có gì đó không đúng....."
Da đầu Tô Trường Lạc tê dại.
Có đúng là một vị Chân Tiên có thể sáng tạo ra được một cảnh tượng như vậy không?
Trong lúc nhất thời, hắn dường như đột nhiên nhìn thấy được hình ảnh lúc Địa Phủ còn đang hưng thịnh nhất!
"Thiên Cơ Lâu chủ đã dấu diếm một bí mật lớn với chúng ta, chắc chắn là có điều gì đó hắn không nó cho chúng ta biết, truyền thừa trong tay Minh đế này cực kỳ không đơn giản!"
"Có khả năng nó còn đáng sợ hơn rất nhiều so với truyền thừa mà chủ thượng có được nữa!"

Bóng người bao phủ trong đám sương mù màu đen kia, gầm nhẹ nói.
Cho tới bây giờ, kể cả đám người họ có ngốc đi chăng nữa, cũng hiểu rõ, sự đáng sợ chân chính ở nơi này căn bản không phải là bản thân Minh đế, mà là Mị giới dưới chân!
Thế giới này ẩn chứa một bí mật cực lớn!
Mặc dù nó không phải là đại bản doanh của Địa Phủ ban đầu, nhưng chắc chắn đây cũng là một phân bộ quan trọng! Có khả năng đây là một thế giới chủ đạo của một Quỷ Vương!
"Lui!"
Sắc mặt Tô Trường Lạc biến đổi, hắn âm tình bất định nhìn thoáng qua Minh đế, tuy rằng vô cùng không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể hạ lệnh như thế.
Trực giác nói cho hắn, thứ trước mắt kia nhất định không phải là Hoàng Tuyền trong truyền thuyết, nhưng hắn không dám đánh cuộc. Nếu lỡ như bước vào trong đó, thì chính là vạn kiếp bất phục!
Lúc trước.
Không biết có bao nhiêu Tiên Vương đã vùi thây ở bên trong, một Chân Tiên nhỏ nhoi như hắn, đứng trong Hoàng Tuyền, thì căn bản là chẳng thể nào quấy lên nổi dù chỉ là một cái bọt sóng.
"Lui?"
Tóc tai Minh đế tung bay, trên khuôn mặt trắng mịn như ngọc, bao phủ một tầng khí tức tiêu điều, nàng quát khẽ: "Bây giờ muốn rút lui, có phải là đã quá muộn rồi không?"
"Tất cả các ngươi đều lưu lại đi!"
Tiếng nói vừa dứt.
Một ngón tay điểm ra, nước sông sau lưng đột nhiên kịch liệt sôi trào, sóng gió nổi lên, toàn bộ đất trời đều như sục sôi, bọt nước cuồn cuộn, sóng biển vô tận, che phủ bầu trời.
Nước sông chạy ngược lên hóa thành một màn mưa, từ trên bầu trời rút thẳng xuống dưới, dội lên thân thể của mỗi một sinh linh Địa Phủ.
"Ầm ầm!"
Hư không chấn động.
Bên trong màn mưa giăng kín đầy trời, càng quét qua mỗi một góc, không biết đã có bao nhiêu binh lính Địa Phủ đều bị bao vây trong đó, không thể chạy thoát.

Mỗi một giọt nước mưa đều mang theo âm khí nồng đậm, rơi lên trên người binh lính, đã lập tức bắt đầu thiêu đốt, chậm rãi hóa thành hư vô, đây là một cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.
Vô số quân tinh nhuệ của Địa Phủ giống như băng tuyết gặp phải mặt trời chói chang vậy, nhanh chóng tan rã, hồn phách hóa thành những đốm sáng nhỏ bị hút vào bên trong Hoàng Tuyền .
Vào thời khắc này.
Mỗi một giọt nước mưa đều đại diện cho một linh hồn.
Đến ngay cả một tiếng hét thảm cung không thể phát ra được, đã hoàn toàn chìm vào trong Hoàng Tuyền .
“Đây là..... Một nhánh Hoàng Tuyền!”
Nam tử cả người bao phủ trong sương mù màu đen, khóe miệng run run nói. Cho mãi đến bây giờ.
Bọn họ mới phát hiện ra tất cả những điều xuất hiện ở trước mặt đều không phải là ảo giác, Minh đế nắm giữ một nhánh sông Hoàng Tuyền, có được thứ này.
Đối với bọn họ mà nói, Mị giới chính là một vùng cấm địa. Căn bản không thể đặt chân vào.
Tới người lại nhiều, cũng không có khả năng xông vào Hoàng Tuyền . Lúc này mới bao lâu?
Quân tinh nhuệ của Địa Phủ mà đám người mình mang đến đây, đã tổn thất hơn phân nửa, chỉ có một ít người có tu vi trên cảnh giới Chân Tiên có có thể gắng gượng kiên trì, nhưng nhìn dáng vẻ căn bản cũng không kiên trì được thêm bao lâu nữa.
Nghe nói Hoàng Tuyền còn có thể chôn vùi được cả Tiên Vương, vì vậy bọn họ bị chôn vùi cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Lúc này.
Minh đế đứng sừng sững trên hư không, sau lưng sóng to ngập trời, vô cùng vô tận, như là một vầng mặt trời chiếu sáng mãnh liệt, sóng gió vô tận, bên trong hàng tỉ giọt nước đều ẩn chứa hồn quang.
Mỗi một giọt nước đại diện cho một linh hồn.
Cho dù nó chỉ là một nhánh sông nhỏ, những cũng không thể đoán được là bên trong nhánh sông Hoàng Tuyền này đã chôn vùi bào nhiêu sinh linh.
“Tin tức mà Hàn Tuyệt gởi về có quá nhiều thiếu sót, chúng ta có quá ít hiểu biết về Minh đế, căn bản là chúng ta không thể đối phó được với người này, trừ phi chủ thượng tự mình ra tay!”
Sinh linh cả người bao phủ ở trong sương đen, giọng khàn khàn nói.

Đối diện với thực lực thực sự thì Minh đế cơ hồ như không thể nào chịu nổi một kích, nhưng đối mặt với Hoàng Tuyền, bọn họ cũng chẳng thể có được bao nhiêu dũng khí, dù sao thì uy danh của Hoàng Tuyền năm đó thật sự là quá lớn.

“Chẳng lẽ là Thiên Cơ Lâu cố ý như thế, muốn chúng ta bỏ mạng tại nơi này sao?”

Tô trường Lạc tức giận nói.

Tuy rằng thực lòng không muốn thừa nhận, nhưng trước mắt cũng chỉ có cách giải thích như vậy mà thôi.

Chương 633. Không thử thì làm sao biết?.

Một kẻ có đẳng cấp như Thiên Cơ Lâu chủ, làm sao mà không tiên đoán được bên trong Mị giới cũng không hề đơn giản, mà còn chứa đựng một điều đáng sợ như vậy?

"Thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ không tầm thường, nếu như hắn muốn giết chúng ta, thì không cần phải rắc rối như vậy, cũng có khả năng là số tài sản mà Hàn Tuyệt mang đi không đủ, không thể nào tra xét được bí mật chân chính bên trong Mị giới."

Bóng người bao phủ trong sương mù màu đen, trầm giọng nói. Lời này vừa nói ra.

Tô trường Lạc đã trầm mặc.

Những thứ trong tay Hàn Tuyệt đều là do hắn đưa cho, trong lòng hắn đại khái có thể biết được là chừng đấy thứ có thể đổi lấy được bao nhiêu tin tức, dù gì thì ngay từ đầu hắn cũng chỉ tính toán, tìm được tung tích của Minh đế mà thôi.

Còn về lá bài tẩy của Minh đế, thì hắn chưa từng nghĩ đến. Ai có thể ngờ đến.

Tin tức về tung tích của Minh đế cũng không đáng giá, mà thứ chân chính đáng giá chính là con át chủ bài trong tay nàng ta?

Nếu như bọn họ biết trước, trong tay Minh đế còn có một cái một nhánh sông Hoàng Tuyền, thì cho dù là có bị đánh chết bọn họ tuyệt đối sẽ không bước vào Mị giới nửa bước.

Đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ như vậy, chỉ có chủ thượng đích thân hành động, mới có khả năng chống lại.

"Bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn rồi, vẫn nên tìm cách rời khỏi nơi này thì hơn."

Tô trường Lạc trầm mặc nửa ngày, nhanh chóng nói.

Hắn nhìn thoáng qua nhanh sông dài cách đó không xa, đang nhanh chóng tuôn trào về hướng này, trong rùng mình một cái, lúc này, đã có vô số quân tinh nhuệ của Địa Phủ bị bao phủ trong đó.

Ngay tức khắc sẽ lan đến trước mặt đám người bọn hắn.

Nếu như đám người mình cũng bị bao phủ bên trong, chỉ sợ là muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong.
Đến ngay cả thần hồn của Tiên Vương mà còn bị cầm tù, thì đám người có tu vi Trường Sinh cảnh như bọn họ, chỉ sợ còn chẳng quấy lên được một cái bọt sóng nữa là.
"Đây không phải là Hoàng Tuyền đích thực, nên chúng ta cũng không phải là không thể thoát ra được."
Bóng người bao phủ trong sương mù màu đen, ánh mắt nhìn lướt qua phía sau, trầm giọng nói đến: "Nhưng mà....."
"Trước khi rời đi, ta muốn thử một lần, phải chăng là Hoàng Tuyền này thật sự có được uy lực như trong truyền thuyết hay chỉ là tốt mã dẻ cùi."
"Ngươi điên rồi hả?"
Tô trường Lạc giật mình thất sắc.
Thân là người của Địa Phủ, chẳng ai có thể biết rõ uy lực của Hoàng Tuyền hơn bọn họ.
Bất kể là người sống hay là vong linh, một khi bước vào trong đó, thì đều vĩnh sinh vĩnh thế không thể siêu thoát, bao gồm cả Tiên Vương cho đến những sinh linh bình thường đều là như thế.
....
Vào lúc này, đi thăm dò con át chủ bài của Minh đế thì chẳng khác nào tự tìm đường chết!
"Không thử xem thì làm sao biết?"
Bóng người bao phủ trong sương mù màu đen kia tiến lên một bước, khí tức quanh thân tuôn trào, đánh nát bầu trời, sương mù màu đen quanh người hắn bao phủ chư thiên.
Mà bản thân hắn phảng phất như hóa thân thành một ma chủ vô thượng.
Một đôi bàn tay lao ra từ trong đám sương mù màu đen, một chiêu này làm khiếp sợ lòng người, chẳng có người nào dám đối đầu, sắc bén đến mưc cực hạn, phảng phất như nghịch chuyển âm dương ngũ hành.
Toàn bộ Mị giới đều đang rung lắc, gần như là sắp nứt vỡ ra.
"Không hổ là người có tu vi Trường Sinh cảnh, đối mặt với nước sông Hoàng Tuyền cùng với lục đạo luân hồi, nhưng vẫn có thể phát huy được thực lực như vậy, khiến cho người ta bội phục."
"Đáng tiếc là các ngươi đã quá coi thường ta."
Minh đế lạnh lùng mở miệng.

Ánh sáng cả người nàng bắn thẳng lên chín tầng trời mây, chiếu rọi hàng tỉ vạn dặm, lấp lánh như ngọc, ma uy ngập trời, uy nghiêm mà cường đại, khi đối diện với một đòn này, nàng cũng không có ý định chống lại.
Mà là bàn tay trắng nhẹ vung, nước sông Hoàng Tuyền sau lưng này bỗng nhiên quay cuồng, một cơn sóng lớn cao tới mấy chục vạn trượng, nối liền đất trời, từ không trung dội thẳng xuống dưới.
"Rào!"
Một tiếng vang nhỏ.
Nước sông rút xuống.
Trùm lên bóng người bao phủ trong đám sương mù màu đen kia.
"Tại sao lại.....?"
Tô Trường Lạc ngây ngẩn cả người.
Vừa rồi bóng người bao phủ trong đám sương mù màu đen kia, thực lực của hắn khủng bố đến mức nào thì chẳng có ai có thể biết rõ hơn hắn, dù sao thì hai người cũng đã dốc lòng cho Địa Phủ nhiều năm.
Hai bên có những lá bài tẩy nào thì cũng không nói chính xác được, nhưng cũng biết được bảy tám phần. Nhưng kết quả thì sao?
Vừa mới đối mặt với nàng thì người đã chẳng còn.
Cũng không phải là vì thực lực của Minh đế quá mạnh, mà là con bài tủ của nàng quá mứ quỷ dị, căn bản là khó lòng phòng bị.
Ngay cả một người có cùng cấp bậc mà cũng không chống đỡ được, Tô Trường Lạc tự nghĩ nếu như là hắn xông lên thì phỏng chừng cũng có kết cục giống nhau.
" Truyền thừa của Địa Phủ mà người này có được chỉ sợ là cũng không thua kém gì chủ thượng."
Tô Trường Lạc lẩm bẩm nói.
Chủ thượng nhà mình đúng thật là còn có rất nhiều lá bài tẩy, nhưng rốt cuộc là có lợi hại như Minh đế không, thì ngay cả hắn cũng chẳng thể nói được.
Thậm chí.
Theo như hắn nghĩ thì.
Nếu như lúc này chủ thượng nhà mình đến đây, phỏng chừng cũng không phải là đối thủ của Minh đế.
"Ngươi tùy tiện dẫn dắt nước sông Hoàng Tuyền, thì chắc là cũng có ảnh hưởng cực lớn để bản thân mình, ta không tin là ngươi chỉ dựa vào thực lực Chân Tiên cảnh là có thể giữ vững được trạng thái bây giờ!"

Tô Trường Lạc ngẩng đầu nhìn về phía Minh đế, trầm giọng nói.
“Thả người vừa rồi ra, ta có thể lập tức rời khỏinơi này, từ đây vĩnh không bước vào Địa Tiên giới!”
Đây đã là cực hạn của hắn.
Lúc này.
Không có khả năng mang được Minh đế quay về.
Bây giờ, điều duy nhất mà hắn có thể làm đó là chuộc người vừa rồi về, nếu như không thể mang được Minh đế về thì cũng đành vậy, mà còn tổn thất thêm mấy vị Trường Sinh cảnh.
Chỉ sợ là đợi đến khi chủ thượng xuất quan, hắn không thể thoái thác tội lỗi của mình. Dù gì thì.
Tuy rằng trong Địa Phủ có không ít người có tu vi Trường Sinh cảnh, nhưng cũng chẳng nhiều như rau cải ngoài chợ, trước đây đã bị Thiên Cơ Lâu chủ chụp chết ba vị.
Hôm nay lại tổn thất mất vài vị ở Mị giới, thì thực sự Địa Phủ sẽ đại thương nguyên khí.
“Thả người vừa rồi ra?”
Minh đế đứng trước đại dương mênh mông, vạt áo tung bay, nàng không hề làm ra những động tác dư thừa, gần như chỉ tùy ý đứng thẳng, thì đã có thể dẫm các loại thiên địa đạo văn dưới chân.

Chương 634. Các ngươi không thoát được đâu.

Gần như là vạn tộc trong đất trời đều phải thần phục, đáng sợ đến mưc cực hạn. Vào thời khắc này.
Mặc dù thực lực của nàng chỉ mới đạt đến cảnh giới Chân Tiên, nhưng cộng thêm nước sông Hoàng Tuyền cùng với lục đạo luân hồi, phảng phất như khiến cho nàng trở thành chủ nhân của Địa Phủ vào thời viễn cổ.
Từ thời viễn cổ hồi sinh trở về.
“Trên đời này, đúng thật là có người đi vào trong Mị giới mà còn có thể toàn thân trở ra, nhưng trong số những người này cũng không bao gồm các ngươi!”
Giọng nói của Minh đế lạnh lùng nói.
Vốn dĩ.

Nàng muốn nói.
Bất kỳ ai lạc vào Mị giới thì chỉ có một con đường chết mà thôi, nhưng vào thời khắc mấu chốt, nàng bỗng nhiên lại nhớ tới Thiên Cơ Lâu chủ.
Những người có đẳng cấp như Thiên Cơ Lâu chủ kia chỉ sợ chẳng tốn chút sức lực nào để đi Mị giới một chuyến. Còn nếu như đối phương muốn rời đi thì căn bản là mình cũng không giữ người lại được, vì vậy thay đổi cách nói khác.
Nhưng mà với cách nói này, đã đủ để làm cho đám người Tô Trường Lạc run rẩy dữ dội.
"Minh đế, ngươi muốn đối đầu với Địa Phủ sao?"
Tô Trường Lạc trầm giọng nói.
"Nực cười."
Minh đế cười lạnh một tiếng, mày liễu dựng thẳng lên, quát khẽ: "Là các ngươi chạy vào giới này, muốn đối đầu với ta, chứ không phải là ta muốn đối đầu với các ngươi!"
"Minh đế ngươi chớ quên."
Tô Trường Lạc đưa mắt đánh giá chung quanh một cái, yên lặng lui ra phía sau một bước, nhưng ngoài miệng vẫn không hề yếu thế, lạnh giọng nói:
"Chủ thượng của chúng ta cũng có truyền thừa của Địa Phủ."
"Nếu hôm nay chúng ta xảy ra chuyện gì ở đây, chỉ sợ ngươi gánh không nổi lửa giận của chủ thượng chúng ta đâu!"
"Đến lúc đó một Tiên Vương đến đây, đừng nói là ngươi, ngay cả thế giới nhỏ này, chỉ sợ cũng sẽ hóa thành cát bụi!"
"Tiên Vương?"
Sắc mặt Minh đế khẽ biến.
Ngay khi đám người Tô Trường Lạc thở ra một hơi nhẹ nhõm, cho rằng đã hù dọa được Minh đế, thì giọng nói lạnh lùng của Minh đế lại chậm rãi truyền đến.
"Tiên Vương thì đã sao?"
Một tay nàng nâng lên, hơi ép xuống..
"Rào!"
Nước sông Hoàng Tuyền vô tận lập tức sôi trào, bọt nước càng quét không trung, lấp đầy mỗi một ngóc ngách, mang theo khí tức vãng sinh ầm ầm đổ về từ khắp bốn phương tám hướng.
Còn chưa tới gần.
Thhì hình bóng của tử vong đã lấp đầy trong lòng mỗi người.

“Không hay!”
“Mau lui lại!”
Tô Trường Lạc giật mình thất sắc, cao giọng hô. Mà bản thân hắn.
Thì lại hóa thành một tia sáng liều mạng bay về hướng xa, chỉ cần rời khỏi nơi này, thì còn có cơ hội bắt đầu lại tất cả mọi thứ.
Nhưng nếu như tất mọi người đều phải nằm lại nơi này, thì tất cả mọi thứ cũng coi như là kết thúc.
“Các ngươi không thoát được đâu!”
Minh đế lạnh lùng mở miệng.
Nàng gần như là hòa làm một với mảnh đất trời này, bàn tay trắng nhẹ vung lên, khe nứt không gian vốn nằm ở kia bắt đầu khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.
Chỉ trong giây lát.
Nó đã hoàn toàn biến mất không còn chút dấu vế nào trước mắt đám người Tô Trường Lạc.
“Không!”
Tô Trường Lạc hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền, phanh một tiếng, vòm trời bị đánh nát, sau đó phía sau lộ ra chính là thế giới hỗn độn vô biên vô tận .
Mà cũng không là Địa Tiên giới vốn có.
“Tại sao lại như vậy?”
Tô Trường Lạc hoàn toàn ngớn người.
Thẳng đến lúc này, hắn mới hoàn hồn lại, bản thân hắn đã nhận được quá ít tin tức, những hiểu biết của hắn về Mị giới căn bản chẳng còn bằng một hạt cát trong sa mạc.
Thế giới này đã bị Minh đế khống chế, ở chỗ này, nàng ta chính là chúa tể chí cao vô thượng, mà đám người mình lại còn ngây ngốc chạy tới chịu chết.
Trên đời này còn có chuyện gì nực cười hơn chuyện này không?
“Lên đường đi.”
Minh đế chậm rãi mở miệng. Giọng nói rơi xuống.
Nước sông Hoàng Tuyền vô cùng vô tận đổ về từ bốn phương tám hướng, nhấn chìm toàn bộ Mị giới trong đó, đám người Tô Trường Lạc còn chẳng kịp hét thảm một tiếng mà đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.
Nửa tháng sau.

Bên trong Huyền Quang giới là một mảnh thanh bình, sau khi không có thế lực khác đánh phá, Địa Phủ có thể nói là chiếm thế độc tôn, chỉ cần bọn họ không vô cớ sinh sự.
Toàn bộ Huyền Quang giới, không truyền ra bất kỳ động tĩnh gì. Nhưng mà. Dưới mặt ngoài tĩnh lặng này. bên trong Địa Phủ lại là một bầu không khí rất nặng nề. Lúc này.
Trong một đại điện.
Lục Trường Phùng đi tới đi lui, một thân áo giáp, ánh lên thứ ánh sáng sắt lạnh, một đôi mắt xanh u bắn ra thứ ánh sáng khiếp người, khiến cho người ta không rét mà run.
"Đã nửa tháng trôi qua, rốt cuộc thì đám người Tô Trường Lạc ra sao rồi?"
Lục Trường Phùng dừng bước chân, nhìn về hướng Địa Tiên giới, trong ánh mắt đầy vẻ nghiêm túc, theo lý mà nói, nếu như mọi thứ thuận lợi thì bọn họ đã trở vè từ lâu rồi.
Nếu như gặp phải chuyện khó giải quyết, cũng nên trở về báo tin mới phải. Những mà đã nửa tháng trôi qua rồi.
Đừng nói là truyền tin, toàn bộ đám người đi theo Tô Trường Lạc giống như là đã lặng yên không một tiếng động bốc hơi khỏi thế giới này.
Nếu hồn bài của bọn họ không phải vẫn sáng bình thường, thì e là hắn đã hoài nghi, những người đó đã bị Minh đế dùng một lưới bắt trọn rồi.
"Hàn Tuyệt!"
Lục Trường Phùng mở miệng nói. Bên ngoài cung điện.
Một người nam tử trung niên nghe được giọng nói, thân thể lập tức run lên, sau đó trên mặt xuất hiên nụ cười, tự nghĩ thầm bản thân hắn bị người của Địa Phủ, dùng thủ đoạn quỷ dị đưa đến Thiên Nguyên giới, sau đó lại bị thủ đoạn quỷ dị trực tiếp kéo về.
Cả đi lẫn về còn chưa mất đến mười ngày. Thời gian mặc dù có ngắn, nhưng công lao thì lại lớn.
Nếu như không có mình, thì làm sao mà Địa Phủ có thể tìm được tung tích của Minh đế chứ? Nghĩ đến đây.
Vị Lục Trường Phùng thống lĩnh này bây giờ lại gọi mình, chức là phong thưởng? Tuy là việc phong thưởng này tới chậm một chút, nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận được.
Nghĩ đến đây, Hàn Tuyệt không dám chậm trễ, bước vào trong điện, mới vừa tiến vào, đã cao giọng hô: "Tại hạ Hàn Tuyệt, bái kiến Lục thống lĩnh!"
"Ừ."

Lục Trường Phùng không mặn không nhạt gật gật đầu.
Hắn quét mắt nhìn Hàn Tuyệt một cái, nhàn nhạt hỏi: "Trước đây khi đến Thiên Cơ Lâu, ngươi có chắc là không nghe nhầm vị trí của Minh đế chứ?"
"Tuyệt đối không có lầm!"

Chương 635. Cũng đã vỡ rồi.

Thân thể Hàn Tuyệt run lên, hắn ngửi được mùi bất bình thường trong câu nói này, lập tức thốt lời thề son sắt nói: "Tại hạ dùng tính mạng để bảo đảm, Minh đế tuyệt đối đang ở tại di chỉ của Địa Phủ, lời này do chính miệng Thiên Cơ Lâu chủ nói"
"Không thể nào có nửa phần sai lầm."
Nói xong.
Giọng nói của Hàn Tuyệt trở nên trầm xuống vô số lần, thử nói: "Chẳng lẽ là lúc này đám người Tô thống lĩnh đã gặp phải chuyện rắc rối gì rồi sao."
Hắn bất giác nhớ đến câu nói đầy ẩn ý kia của Thiên Cơ Lâu chủ trước khi mình rời khỏi Thiên Cơ Lâu:" Tìm được tung tích của Minh đế, nhưng lại không bắt được Minh đế sao??"
Nếu là như thế thì ngày vui chắc cũng sẽ rất náo nhiệt, nếu thực sự là Tô Trường Lạc không người bắt được người, nói không chừng sau khi trở về sẽ trút giận lên người mình.
Nghĩ đến đây, Hàn Tuyệt bỗng cảm giác sau lưng lạnh run.
"Cũng chẳng phải là rắc rối gì, chỉ là một Minh đế mà thôi, chắc cũng chẳng thể nào tạo nên được sóng gió gì, dù sao cũng chỉ là cảnh giới Chân Tiên mà thôi."
Lục Trường Phùng lẩm bẩm nói.
"Dạ dạ dạ."
Hàn Tuyệt gật đầu như mổ thóc.
Nhưng trong lòng lại đang bồn chồn, tưởng tượng đến câu nói kia của Thiên Cơ Lâu chủ, cảm giác bất ổn trong lòng hắn càng trở nên nồng đậm lên, phảng phất như bất kỳ lúc nào đều có thể xảy ra chuyện xấu xảy ra.
Chẳng lẽ thật sự là đám người Tô Trường Lạc không bắt được Minh đế?
Chắc không phải vậy đâu?
Tốt xấu gi cũng là người có tu vi Trường Sinh cảnh, mà còn không chỉ là một người, đối phó với một người vừa mới trở thành Chân Tiên, chưa nói đến chuyện có thể bắt tận tay, nhưng cũng có thể đè bẹp được chứ.

“Ngươi có tâm sự sao?”
Lúc này.
Lục Trường Phùng nhìn lại, một đôi mắt xanh lục gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Tuyệt, tựa hồ như muốn nhìn thấu hắn, sau khi phát hiện ra sắc mặt của Hàn Tuyệt không đúng.
Hắn chậm rãi mở miệng.
“Không....”
Hàn Tuyệt cười cứng ngắt, sắc mặt đã lập tức trắng bệch.
Cái trán của hắn không tự chủ được mà rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, hắn chỉ là một vị Đại Đế, đối mặt một người có tu vi Trường Sinh cảnh, thì ngay cả là đối phương không phô bày ra bất kỳ uy thế nào.
Đã làm cho hắn không thở nổi
“Ồ?”
Lục Trường Phùng sâu cay nhẹ giọng ồ một tiếng. Tiếng nói vừa dứt.
Ngoài điện.
Một bóng người bước nhanh đi đến, mới vừa tiến đến, người nọ liền quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt buồn bã nói: “Thống lĩnh đại nhân, không hay rồi!”
“Đã xảy ra chuyện gì?”
Trong lòng Lục Trường Phùng ‘lộp bộp’ một tiếng, nhanh chóng mở miệng hỏi.
“Hồn bài của Tô thống lĩnh vỡ rồi” Người nọ lẩm bẩm nói.
“Cái gì?”
Lục Trường Phùng hít vào một ngụm khí lạnh, lần thứ hai lạnh lùng nói:
“Hồn bài của Trần thống lĩnh thì sao?”
Trần Phong là một người khác, người mà cả người đều được bao phủ trong sương mù màu đen, hắn cũng giống như Lục Trường Phùng đã chết đi từ rất lâu rồi, có thể xem như là một người bất tử bất diệt.
Tô Trường Lạc đã chết kia thì còn dễ nói, dù sao thì Địa Phủ cũng có cách làm cho hắn hồi sinh. Nhưng nếu như là Trần Phong mà ngã xuống, thì đúng là tới công chiện rồi!
“Hồn bài của Trần thống lĩnh cũng.....” Người nọ nhẹ giọng nói.
“Đây chẳng phải có nghĩa là.....”
Thân hình Lục Trường Phùng nhoáng một cái, trong ánh mắt của hắn nổi lên thần thái vô cùng nghiêm trọng, trong miệng lẩm bẩm nói: “Đám người đi tìm kiếm Minh đế kia, chẳng ai còn sống sót sao?”

Đến ngay cả Tô Trường Lạc cùng Trần Phong đều ngã xuống, thì nững binh sĩ bình thường của Địa Phủ kia, làm sao có thể còn đường sống? Nghĩ đến đây.
Lục Trường Phùng bỗng nhiên xoay người, đô mắt gắt gao nhìn thẳng Hàn Tuyệt, trong miệng lạnh giọng nói: "Đây là tin tức mà ngươi mua được ở Thiên Cơ Lâu sao?"
"Này này này..."
.....
Hàn Tuyệt hoang mang lo sợ.
Trong lúc nhất thời, căn bản là không biết phải trả lời như thế nào.
Chỉ là một Minh đế vừa mới bước vào cảnh giới Chân Tiên, còn chưa được mấy năm, tại sao lại có năng lực chôn vùi được toàn bộ đám người có tu vi Trường Sinh cảnh chứ?
Trong chuyện này có phải là có âm mưu gì không? Hay là có những người khác nhúng tay vào?
Ngay cả khi có người khác nhúng tay vào cũng không thể là người bình thường được. Cho dù là sau khi mấy cái thế giới hợp nhất với nhau, thì người có tu vi Trường Sinh cảnh chẳng qua cũng chỉ có một người mà thôi. Nhưng mà người kia cũng đã bị thương nặng. Trừ phi là Thiên Cơ Lâu chủ nhúng tay vào.
Nhưng nếu như Thiên Cơ Lâu chủ muốn đối phó với Địa Phủ, thì căn bản là không cần vong vo nhiều như vậy, trực tiếp đánh thẳng tới cửa, chỉ dựa vào thực lực hiện giờ của Địa Phủ thì căn bản là không thể chống đỡ được.
Nghĩ đến đây.
Hàn Tuyệt càng thêm hoảng loạn, hắn lẩm bẩm nói: "Đây đúng thật là tin tức mà tại hạ mua từ Thiên Cơ Lâu, chính miệng Thiên Cơ Lâu chủ nói có thể bảo đảm rằng Địa Phủ tìm được Minh đế."
"Tìm được Minh đế?"
Lục Trường Phùng rùng mình, lạnh giọng nói: "Ngươi nói là tìm được Minh đế sao?"
"Này....."
Hàn Tuyệt nghe vậy.
Trong ánh mắt hắn là một trận hoảng hốt, phảng phất như ngược dòng thời gian về lại lúc mình tiến vào Thiên Cơ Lâu kia. Ngay khi mình rời đi.
Thiên Cơ Lâu chủ đã từng trịnh trọng nói một câu, đó chính là tin tức này chỉ giới hạn trong việc tìm được Minh đế mà thôi. Nhưng vào lúc ấy theo

như suy nghĩ của chính mình thì tìm được Minh đế chẳng phải là tương đương với việc bắt được Minh đế rồi sao? Ai có thể ngờ được giữa đường lại phát sinh biến cố lớn đến như vậy?
"Đây là do Thiên Cơ Lâu chủ nói cho vãn bối....."
Hàn Tuyệt thấp giọng nói.
"Nếu như Thiên Cơ Lâu chủ chỉ nói cho ngươi biết là có thể tìm được Minh đế, thì ngươi không nghĩ đến bên trong những lời này có sơ hở sao? Trong tay Minh đế nắm truyền thừa của Địa Phủ, thì làm sao mà lại không có lá bài tủ được chứ?"

Chương 636. Trung thành tận tâm.

Cơn giận của Lục Trường Phùng không thể kìm chế được, hận không thể lập tức chụp chết con người trước mắt kia.
Nếu Thiên Cơ Lâu chủ cố ý thiết kế bẫy để cho bọn hắn nhảy vào thì cũng coi như thôi, nhưng bây giờ xem ra, dường như Thiên Cơ Lâu chủ còn âm thầm nhắc nhở Hàn Tuyệt nữa.
Nhưng căn bản là Hàn Tuyệt không để tâm. Thậm chí.
Trong quá trình gởi tin tức, căn bản là không nhắc đến chuyện này.
Nếu như hắn nhắc nhở trước một câu, thì làm sao Địa Phủ có thể tổn thất nặng nề như vậy chứ?
"Lục thống lĩnh, tại hạ oan uổng mà!"
Hàn Tuyệt run rẩy nói.
"Thật sự là khi Thiên Cơ Lâu chủ nói những lời này, trên người tại hạ đã không còn bất kỳ tài nguyên nào nữa, hơn nữa tin tức của Thiên Cơ Lâu luôn luôn quý giá, bởi vậy.."
"Bởi vậy, ngươi giấu luôn không báo?"
Lục Trường Phùng đứng thẳng lưng, ánh mắt lạnh lùng, lời nói rét lạnh. Địa Phủ thiếu tài nguyên sao?
Không hề thiếu gì cả!
Nếu như Hàn Tuyệt nói ra tin tức này sớm hơn một chút, thì làm sao Địa Phủ phải đến nông nỗi này?
"Tại hạ cho rằng, trước mặt Địa Phủ chỉ với chút bản lĩnh của Minh đế thì căn bản không thể nào tạo được bất kỳ sóng gió gì, cho nên..."
Hàn Tuyệt ngập ngừng.
Nhưng câu nói kế tiếp, bất kể là như thế nào cũng không nói được nữa.

Hắn hiểu rõ.
Bởi vì một chút khôn vặt của mình mà toàn bộ Địa Phủ đã trả giá một cái giá thật lớn, đã tổn thất mất đi mấy người có tu vi Trường Sinh cảnh.
Muốn hoàn toàn khôi phục lại nguyên khí, còn không biết là phải đợi đến ngày tháng năm nào.
“Ha ha!”
Lục Trường Phùng cười lạnh một tiếng, mây đen vô tận quay cuồng quanh thân hắn, bản thân hắn lại giống như một thần ma thượng cổ đứng thẳng ở nơi đó, khí tức khủng bố vô biên.
Tuy rằng không hề làm ra bất kỳ hành động nào, nhưng lại khiến cho Hàn Tuyệt cảm thấy như ngừng thở. Loại uy thế này thật sự quá khủng bố.
Căn bản không thể nào khiến cho người ta sinh ra bất kỳ ý niệm chống cự nào, mặc dù muốn chống cự, thì cũng chỉ là phí công, sự chênh lệch giữa hai người giống như khoảng cách giữa trời và đất, kẻ mạnh muốn bóp chết người yếu hơn, chỉ cần một ánh mắt thì đã đủ rồi
“Người đâu.”
Lục Trường Phùng lạnh lùng mở miệng. Tiếng nói vừa dứt.
Hai tên quân tinh nhuệ của Địa Phủ bước vào, chắp tay hành lễ nói: “Thống lĩnh có gì phân phó?”
“Dẫn Hàn Tuyệt đi, nhốt hắn lại, chờ chủ thượng xuất quan sẽ xử lý.”
Lục Trường Phùng phất phất tay.
Hiện tại hắn hận không thể lập tức giết chết tên Hàn Tuyệt này, nhưng nếu như đối phương chết rồi, thì mình không thể nào bàn giao với chủ thượng được, chỉ có Hàn Tuyệt tồn tại mới có thể gánh nợ được.
Dù gì thì.
Tin tức này cũng là do hắn kiếm về.
Nếu không có tin tức của hắn, thì Địa Phủ cũng sẽ không tổn thất lớn như vậy.
“Lục thống lĩnh.....”
Hàn Tuyệt nghe thấy vậy, tức khắc sắc mặt đại biến, gần như là trong phút chốc hắn đã hiểu được tính toán của Lục Trường Phùng, nếu như bản thân mình đến gặp chủ nhân của Địa Phủ .
Thì có trời mới biết mình sẽ gặp phải kết cục như thế nào.
Đừng coi hắn có được thực lực của Đại Đế, nhưng khi đối mặt với một con quái vật khổng lồ như Địa Phủ thì hắn cũng chẳng khác gì một con kiến hôi, đối phương có một vạn biện pháp để khiến cho hắn sống không bằng chết.

“Lục thống lĩnh, tại hạ luôn trung thành tận tâm với Địa Phủ mà!”
Hàn Tuyệt cất cao giọng hô.
Nhưng mà hai binh linh của Địa Phủ đi bên cạnh cũng không hề để ý tới lời nói của hắn, trực tiếp phong ấn tu vi của hắn, sau đó dẫn hắn xuống.
Nhìn theo Hàn Tuyệt bị mang đi.
Trên khuôn mặt của Lục Trường Phùng càng thêm lạnh băng, hắn nhìn về phía Địa Tiên giới, trong mắt là thần sắc nghiêm nghị, thực lực của Minh đế vượt xa sự dự đoán của mọi người.
Nếu có thể đánh chết được đám người Tô Trường Lạc.
Vậy thì phải chăng nàng còn có bản lĩnh phản công ngược lại Địa Phủ không? Không thể không suy xét về điểm này.
Nếu mà vào giờ phút này, còn dùng ánh mắt trước kia mà nhìn nhận Minh đế thì đúng là đầu óc bị cửa kẹp mất rồi, bất kể là Minh đế đã làm như thế nào để giết chết Tô Trường Lạc.
Không hề nghi ngờ gì trong tay Minh đế đã có thủ đoạn có thể uy hiếp được Trường Sinh cảnh.
“Chẳng lẽ lại phái thêm người đi Thiên Cơ Lâu một chuyến nữa sao?”
Lục Trường Phùng lẩm bẩm nói. Lúc này.
Ngoại trừ đến Thiên Cơ Lâu thêm một lần nữa, hắn thật sự nghĩ không ra cách nào để có thể thăm dò được cụ thể chi tiết về Minh đế. Còn về phần. Lại phái thêm người đi đến Mị giới, cái này ý tưởng vừa mới xuất hiện đã bị hắn quăng ra khỏi đầu. Điều này vô cùng không thực tế..
Trong khi Lục Trường Phùng đang suy nghĩ chuyện có nên phái người đến Thiên Cơ Lâu một chuyến. Thì hai bóng người đã lén vào bên trong Địa Phủ.
Nói cách khác.
Hai người kia quang minh chính đại bước vào. Bởi vì.
Khí tức trên người của hai người này giống như là của sinh linh Địa Phủ, cả người lượn lờ âm khí, không nhìn kỹ thì căn bản không phát hiện ra bất kỳ sự khác thường nào.
“Tiền bối, chúng ta cứ đi vào như vậy thì có vấn đề gì không?”
Trường Sinh chân quân bước lên trên thềm đá bằng ngọc, tâm trạng căng thẳng đến mức cực hạn, đôi mắt thỉnh thoảng đánh giá chung quanh đại điện.
Bên ngoài cung điện được trận pháp bao phủ, rất khó thấy rõ tình hình bên trong, nhưng không hề nghi ngờ có thể khẳng định là những người ngụ tại

cung điện này đều không phải là những kẻ đầu đường xó chợ.
Trong vài tòa cung điện toát ra khí tức hắc ám, cho dù là hắn cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Thật là đáng sợ.
Những kẻ ở trong đó tuyệt đối đều ở trên cảnh giới Chân Tiên.
Nếu như kinh động đến bọn họ, thì vị tiền bối đứng bên cạnh mình này có lẽ còn có thể toàn thân rút lui, nhưng bản thân mình thì chắc là phải nghẻo rồi.
"Yên tâm."
Thái Sơ rất bình tĩnh, hắn liếc mắt nhìn chung quanh một cái, nhàn nhạt nói: "Công pháp mà Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối cho, thì người bình thường há có thể nhìn thấu sao?"
"Chỉ cần chúng ta không để lộ ra manh mối, chắc chắn là những người này không thể nào phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường."

Chương 637. Hỏi thử.

"Vậy thì tốt rồi."
Trường Sinh chân quân thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Không phải hắn không tin tưởng Thiên Cơ Lâu chủ, mà là hắn không hề có quá nhiều sự tự tin về bản thân hắn. Xét đến cùng.
Hắn vẫn không đủ tự tin.
" Địa Phủ bây giờ khác xa của ngày xưa, hình như là ít đi rất nhiều cường giả tọa trấn, không thể không nói, đây là một cơ hội trời cho!"
Thái Sơ thu hồi ánh mắt, hơi vui mừng nói.
Với nhãn lực của hắn không khó để nhận ra được, hình như bên trong Địa Phủ đã thiếu mất mấy người có tu vi Trường Sinh cảnh, những kẻ bây giờ muốn bắt hắn lại thì chẳng thể nào bắt được hắn.
"Chắc là đã đến Địa Tiên giới rồi?"
Trường Sinh chân quân nhíu mày nói.
Tin tức mà Địa Phủ gióng trống khua chiêng, phái người chạy đến Địa Tiên giới căn bản là không thể giấu diếm được, bởi vì bọn họ cũng không có ý định giấu giếm, với thực lực và căn cơ của Địa Phủ.
Nếu như bọn họ muốn làm chuyện gì, thì nhìn chung quanh những thế giới bây giờ, ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra thì còn có ai có thể ngăn cản được họ? Nếu không ai có thể ngăn cản, thì cần gì phải che che giấu giấu. Nếu như thực sự có kẻ nào đó không sợ chết, chạy tới chỉ tay năm ngón, vậy thì

vừa đúng lúc chiều theo tâm ý của Địa Phủ thuận tay giết chết mấy kẻ có địch ý với Địa Phủ, chắc là bất kỳ sinh linh nào của Địa Phủ đều sẽ không hề ngại.
Chỉ tiếc.
Điều mà bọn họ không ngờ tới chính là, trên đường đi thì lại thuận buồm xuôi gió, nhưng điểm đến thì lại là nơi đầm rồng hang hổ.
"Ngày xưa bên trong Địa Tiên giới cũng có một vị Minh đế, kẻ đã sáng lập ra Địa Phủ, nhưng nàng ta chưa làm nên trò trống gì thì đã bị ta làm cho bị thương nặng, rồi sau đó không biết tung tích."
"Nếu như truyền thừa trong tay của Minh đế truyền thừa rơi vào tay của Huyền Quang giới, chỉ sợ lại là một trận tai họa."
Trường Sinh chân quân trầm giọng nói.
Hắn biết không ít tin tức của Địa Phủ, bởi vậy trước nay đều chưa từng buông lỏng cảm giác với Minh đế kia. Nhìn tình hình trước mắt.
Lúc trước chưa tiêu diệt Minh đế, bây giờ lại muốn tiếp tục tiêu diệt đối phương, thì khả năng này phỏng chừng không lớn.
"Tạm thời chưa cần đề cập đến chuyện của Minh đế."
Thái Sơ vẫy vẫy tay, ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, nơi đó là một tòa đại điện nguy nga cao ngất trong mây, cảnh sắc tráng lệ, nhìn gần thì mang lại cho người ta một loại cảm giác muốn quỳ lạy.
Trực giác mách bảo hắn, đại điện này không đơn giản.
Nếu nơi này không phải là nơi mà chủ nhân của Địa Phủ bế quan thì cũng là nơi ở của một vị thống lĩnh nào đó.
"Việc cấp bách trước mắt của chúng ta là phải phá hủy Hoán Hồn châu của Địa Phủ, nói cách khác, một khi chủ nhân của Địa Phủ tiến thêm một bước, đến lúc đó không chỉ là Địa Tiên giới mà những thế giới khác đều phải chịu tai họa ngập đầu!"
"Một thứ quan trong như là Hoán Hồn châu, thì chắc là chủ nhân của Địa Phủ sẽ mang theo người chứ?"
Trường Sinh chân quân nhíu mày nói.
"Chưa chắc."
Thái Sơ lắc lắc đầu nói.
"Trong mắt của chúng ta thì Hoán Hồn châu vô cùng quan trọng, nhưng trong mắt của đám người Địa Phủ, thì giá trị của Hoán Hồn châu cũng không cao đến như vậy."

“Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã từng nói, vào những năm tháng khi Địa Phủ còn ở đỉnh cao, thì số lượng Hoán Hồn châu chưa tới mười vạn, thì cũng có tám vạn, chưa chắc là trong tay mỗi một người đều có thể có một viên, thì cũng gần như vậy.”
“Một vật như vậy, hiện giờ trong tay của chủ nhân của Địa Phủ ước chừng cũng phải được bảy viên, hơn nữa còn ban cho Lục Trường Phùng một viên rồi, thì giá trị của nó có cao đến vậy không?”
“Hơn nữa.....”
“Thứ thật sự quan trong bên trong Địa Phủ chính là những thứ đáng sợ như sổ Sinh Tử, lục đạo luân hồi vv.”
“Nhưng mà.....”
Trường Sinh chân quân há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra.
Nắm giữ một quả Hoán Hồn châu thì đã có thể khống chế cả một cái thế giới, một vật như vậy, giá trị của nó có cao hay không thì còn phải xem là nó nằm trong tay ai.
Đối với Tiên Vương mà nói, thì nó đúng thật chỉ là một thứ râu ria, bỏ thì tiếc mà giữ lại thì chẳng có mấy tác dụng.
Nhưng đối với những người có cảnh giới Chân Tiên như hắn mà nói, thì nó cũng là một đại sát khí, một khi tế khởi nó, đủ để càng quét một mảng lớn, căn bản là không thể ngăn cản được.
“Tiền bối, chắc là người không cho rằng trong tòa cung điện phía trước này có Hoán Hồn châu đâu nhỉ?”
Trường Sinh chân quân chú ý tới ánh mắt của Thái Sơ, hắn nhìn theo rồi nhẹ giọng hỏi.
“Có khả năng!”
Thái Sơ không hề giấu giếm.
“Hya là chúng ta bắt một người lại rồi hỏi thử xem?”
Trường Sinh chân quân đề nghị.
Đám người họ mạo hiểm lẻn vào Địa Phủ, mỗi khi tiến vào mỗi cung điện thì phải vô cùng thận trọng, dù gì thì bên trong mỗi một cung điện đều được bố trí một trận pháp.
Một khi bất cẩn sẽ chạm vào một cấm chế nào đó.
Nếu kinh động Địa Phủ, thì ngày vui cũng tới luôn. Đến lúc đó.
Có muốn thoát thân thì cũng chỉ là hi vọng viễn vông mà thôi..
“Bắt vài người?”

Thái Sơ nghe vậy.
Hắn cũng có chút dao động.
Nhưng ngay sau đó, hắn liếc mắt đánh giá một chút tình huống chung quanh, ở quanh đây đều là những binh lính Địa Phủ bình thường, nếu như chúng nó hợp lực với nhau, tuy rằng thực lực không yếu.
Nhưng cũng không tính là rất manh. Hoán Hồn châu là thứ quan trọng cỡ nào chứ? Làm sao mà binh lính bình thường có thể biết được tin tức?
Nếu bắt bọn họ, không hỏi được gì thì cũng coi như xong, mà ngược lại còn có khả năng rút dây động rừng, nếu như kinh động đến những lãnh đạo cấp cao của Địa Phủ, thì hai người bọn họ chỉ có nước ngẻo mà thôi.
"Vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ."
Thái Sơ lắc lắc đầu.
Hắn nhìn chung quanh, lúc này nơi mà hai người đang đứng cũng gần như là khu vực trung tâm của Địa Phủ, cung điện chung quanh núi non trùng điệp, mây che sương mù.
Từng vòng trận văn luân chuyển trên hư không, phát ra khí tức trấn áp đương thời.
Gần đó thỉnh thoảng lại có binh lính Địa Phủ đi qua, nhất cử nhất động của hai người đều có thể nói là nằm ngay trước mắt của người ta, bất kỳ hành động nào đều có thể rước lấy nguy hiểm.
"Nếu là như vậy thì chỉ có thể đi tìm từng cung điện một mà thôi."

Chương 638. Trực tiếp phá huỷ.

Chương trước Chương sau

Trường Sinh chân quân bất đắc dĩ nói.
Địa Phủ là một thế lực độc nhất vô nhị trong Huyền Quang giới, sào huyệt của bọn họ có khí thế hùng hậu, lầu đài cung điện nhiều vô số kể, chưa đến một vạn thì cũng có tám ngàn.
Cứ như vậy mà đi tìm thì khi nào mới kết thúc? Giờ phút này.
Điều duy nhất khiến cho bọn họ yên tâm đại khái là được Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối cho bọn họ một bộ công pháp thay hình đổi dạng. Loại công pháp này thay đổi khí tức nguyên bản của bọn họ.
Trong mắt của bất kỳ kẻ nào, thì hai người bọn họ đều là từ đầu đến đuôi là người của Địa Phủ.
Có được sự đảm bảo này thì đối với bọn họ mà nói, phần lớn địa điểm đều không có nguy hiểm, dù sao thì trận pháp bên trong Địa Phủ sẽ không nhằm

vào người của Địa Phủ.
“Đi vào trong cung điện này xem thử đi.”
Thái Sơ thuận miệng nói một câu, bước nhanh ra, bước về hướng cung điện kia.
Trường Sinh chân quân nghe vậy, cẩn thận nhìn thoáng qua chung quanh, sau khi không phát hiện có người nhìn theo mình, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, rồi nơm nớp lo sợ, đi theo hắn như đi trên băng mỏng.
Hai người đi men theo con đường phía trước.
Đi qua thềm đá bạch ngọc, nhanh chóng bước vào trong điện.
Cũng không dấu hiệu của bất kỳ trận pháp nào bị kích hoạt, điều này khiến cho hai người hoàn toàn yên tâm, nhìn có vẻ trận pháp nơi này đúng thật là không cảm nhận được bất kỳ điều dị thường nào.
Chỉ cho rằng hai người này là sinh linh Địa Phủ bình thường.
“Vậy mà lại không kích hoạt.”
Có được bước đệm này thì con đường tiếp theo tương đối yên ổn hơn rất nhiều. Tình hình bên trong cung điện cũng không giống như những gì mà hai người nghĩ.
Nhìn từ bên ngoài thì tuy là đại điện này hùng vĩ, nhưng nó chỉ thuộc về phạm trù cảm quan mà thôi, nhưng khi đi vào bên trong thì mọi thứ hoàn toàn khác.
Bên trong đại điện vô cùng bao la, gần như là mênh mông vô bờ, có thể thấy được bên trong đại điện này có một loại bí pháp về không gian khiến cho diện tích của đại điện này mở rộng ra không ít.
Cũng may là phạm trù này còn nằm trong phạm vi khống chế của hai người. Chỉ cần thần thức dò ra, trong khoảnh khắc thì đã có thể nắm rõ được tình hình.
“Tiền bối!”
Sau khi thu hồi thần thức, sắc mặt Trường Sinh chân quân có chút kích động, ánh mắt hắn nhìn về phía trước, điểm cuối của tầm mắt là trên một đài cao, có sáu viên trân châu hìn tròn màu xanh lục đang trôi nổi ở nơi đó.
Những đốm hoa ánh sáng màu xanh lục chiếu khắp đại điện.
Phảng phất như sáu vầng mặt trời nhỏ, rực rỡ lấp lánh, gần như là không thể nào không thu hút sự chú ý của người khác.
“Tiền bối, đó có phải là Hoán Hồn châu hay không?”
Trường Sinh chân quân kích động nói. Theo như hắn được biết.

Thì bên trong Địa Phủ tổng cộng có bảy viên Hoán Hồn châu, một viên nằm trong tay Lục Trường Phùng, nói cách khác là còn sáu viên Hoán Hồn châu khác nằm trong tay của Địa Phủ.
Trăm triệu lần không ngờ tới chính là, ngay tại chỗ này bọn họ đã nhìn thấy sáu viên gần như là Hoán Hồn châu. Bọn họ chưa từng nhìn thấy Hoán Hồn châu.
Nhưng căn cứ vào số lượng, thì ít nhiều gì cũng đã đoán ra được một chút.
Mà điều quan trọng hơn chính là trên mặt của mỗi một hạt châu này đều có âm khí nồng đậm, phảng phất như có hàng tỉ vong linh đang thét gào, dường như xuyên qua dòng sông thời gian.
Từ một thế giới khác, ngược dòng về đây, vô cùng khủng bố.
“Nếu như không phải nó, thì hẳn là cũng là một báu vật của Địa Phủ.....”
Thái Sơ trầm ngâm một phen, hắn bước ra một bước, đi tới đài cao, một tay vung lên, tóm về phía Hoán Hồn châu. Nhưng khi bàn tay vừa đến giữa không trung, lại bị một tầng cấm chế vô hình chặn lại.
Trên mặt cấm chế xuất hiện những phù hiệu, lộng lẫy vô cùng, gần như vững chắc không thể phá nổi.Cấm chế này cũng không gọi là quá lợi hại.
.....
Nếu như gượng ép mà mở nó ra thì cũng chẳng khó khăn gì. Nhưng mà làm như vậy thì tất sẽ kinh động đến toàn bộ Địa Phủ, nhưng nếu như không làm như vậy, thì không thể phá hủy được thứ mà gần như là Hoán Hồn châu này.
“Đối với Địa Phủ mà nói, nếu như thứ này đặt ở nơi này, thì giá trị của nó không thể đo lường, nếu như muốn lấy nó đi một cách dễ dàng thì chỉ sợ là không thể.”
Trường Sinh chân quân nhẹ giọng nói.
Người của Địa Phủ cũng không phải đồ ngốc. Nếu bọn chúng đã dám đặt nó ở nơi này, thì sẽ không lo lắng đến chuyện có người có thể cướp được nó, dù sao thì bước đầu tiên muốn vào được Địa Phủ thì phải đi qua cửa thành.
Chỉ với mỗi một bước đầu tiên, đã có thể ngăn cản được vô số người.
“Nếu như không thể nào lấy đi được, chi bằng.....”
Trong mắt Trường Sinh chân quân hiện lên vẻ tàn nhẫn, trầm giọng nói:
“Trực tiếp phá huỷ nó!”
Đây là hết cách rồi.

Dù sao thì.
Bọn họ cũng không có cách nào xác nhận đây có phải là Hoán Hồn châu hay không, một khi phá huỷ nó, thì bọn họ cũng không thể tiếp tục lưu lại Địa Phủ, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.
Mà còn chưa chắc là có thể bình yên vô sự trốn thoát.
Đã có vết xe đổ, lần sau muốn lại bắt chước lần này, tiếp tục lẻn vào, thì độ khó không thua gì lên trời. Có thể nói.
Bọn họ đang đánh cuộc.
Đánh cuộc là sáu viên trân châu trước mặt này chính là Hoán Hồn châu!
"Phá huỷ sao?"
Ánh mắt Thái Sơ lấp lánh, hắn hai tròng mắt khép hờ, thần thức khuếch tán ra như thủy triều, bao trùm hơn phân nửa Địa Phủ, thật cẩn thận dò la mỗi một chỗ.
Không ít đại điện đã bị hắn thăm dò.
Mặc dù trong điện có người, nhưng vẫn không cảm nhận được sự thăm dò của hắn.
Chỉ có vài đại điện là ngăn cản được thần thức của hắn, có thể nhận ra được là bên trong những đại điện, có những kẻ không kém gì hắn.
Sau một lát. Hắn thu hồi thần thức.
Thái Sơ mở mắt, tinh quang lấp lánh.
Mới vừa thăm dò được, ngoại trừ nhìn ra được căn cơ thâm hậu của Địa Phủ thì hắn không hề thu hoạch được bất kỳ điều gì, còn về phần bóng dáng của Hoán Hồn châu thì chẳng thấy đâu.
Có thể khẳng định.

Chương 639. Chắc là thành công.

Một là sáu viên trân châu trước mắt này là Hoán Hồn châu. Hai là Hoán Hồn châu đã bị cất giấu ở một nơi bí mật hơn.
"Tiền bối?"
Trường Sinh chân quân nhẹ giọng hô một câu.
"Bên trong Địa Phủ, thủ vệ nghiêm ngặt, cho dù là ta cũng không thể nào do là được hết mỗi một góc, trước mắt xem ra, chỉ có sáu viên trân châu này có thể là Hoán Hồn châu."
Thái Sơ nhẹ giọng nói. Tuy rằng.
Bọn họ quá tự tin vào sự may mắn của chính mình.

Dù sao thì đây cũng mới là đại điện đầu tiên mà bọn hắn tiến vào.
Loại tình huống bây giờ, không phải do bọn họ không tin, nhưng nếu như tiếp tục tìm kiếm, chẳng ai có thể chắc chắn là bỗng nhiên ở một nơi nào đó họ lại bị bại lộ tung tích.
"Xin tiền bối ra tay phá huỷ nó, trả lại tự do cho Địa Tiên giới!"
Trường Sinh chân quân chắp tay, trầm giọng nói.
Hắn không nghĩ được nhiều như vậy, trước mắt đã nhìn thấy được, số lượng còn phù hợp như vậy, nếu như chúng nó còn không phải Hoán Hồn châu, thì hắn thật sự nghĩ không ra, Địa Phủ còn có thể giấu Hoán Hồn châu ở nơi nào.
Lỡ đâu.
Tạo hóa an bài, tất cả đều là do chỉ dẫn của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối thì sao?
Nếu như đám người mình bỏ lỡ cơ hội này, có trời biết sẽ còn xuất hiện cơ hội nào nữa hay không.
"Được!"
Thái Sơ gật đầu.
Hắn không hề có chút do dự, vươn một tay ra vung vào hư không, một đạo kiếm quang bay ra, phụt một tiếng, xuyên thủng hư không, phá tan cấm chế bên ngoài Hoán Hồn châu.
Rồi sau đó.
Kiếm quang không ngừng, tiếp tục chém nát sáu viên Hoán Hồn châu trên hư không trung thành bụi phấn.
"Rắc! Rắc!"
"....."
Thanh âm vỡ vụn truyền đến.
Hoán Hồn châu vỡ nát, uy lực khủng bố tràn ngập ra, âm khí nồng đậm đến mưc cực hạn, trong nháy mắt biến thành một vầng mặt trời bao phủ toàn bộ đại điện.
Hoán Hồn châu vốn chính là đồ vật có cấp bậc Trường Sinh cảnh. Mà nay.
Trong nháy mắt đã bị tan vỡ.
Loại uy thế gần như hủy thiên diệt địa này, thật sự là quá khủng bố.
Đủ để so sánh với uy thế khi một nhân vật Trường Sinh cảnh đỉnh phong tự bạo trước mặt hai người, cho dù là Thái Sơ đều không khỏi nheo mắt lại.
"Lui!"
Thái Sơ quát nhẹ một tiếng.

Hắn vung tay áo bào, vô lượng chân nguyên sôi trào bao phủ quanh người Trường Sinh chân quân, hai người hóa thành một đạo thần quang, bắn lên tận trời, rời khỏi tòa đại điện này.
Bọn họ chân trước vừa mới rời đi.
Sau lưng.
“Ầm ầm!”
Một tiếng nổ rung trời truyền ra, uy năng khủng bố đã hoàn toàn không thể đè nén được, nổ tung ra, dư lực cuồn cuộn khuyết tán về bốn phương tám hướngg.
Không biết bao nhiêu người còn chưa kịp phản ứng thì đã biến thành bụi phấn.
Lại có bao nhiêu binh lính Địa Phủ chưa biết được đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt mờ mịt nhìn thân thể của mình nhanh chóng lu mờ, rồi sau đó biến thành hư vô.
Bọn họ vốn dĩ là những vong linh đã chết đi.
Nhờ vào sự tồn tại của Hoán Hồn châu, lúc này mới có thể trở về thế gian.
Hiện giờ.
Hoán Hồn châu đã bị hủy đi, bọn họ cũng không còn lý do để tiếp tục tồn tại nữa.
“Sao lại thế này?”
“Hoán Hồn châu vỡ rồi?”
Bên trong Địa Phủ, một người có tu vi Trường Sinh cảnh, bỗng nhiên đứng dậy, hắn nhìn về phía hư không, trong ánh mắt ánh lên sát ý, vừa muốn lao ra ngăn cản những kẻ địch xâm lăng Địa Phủ.
Nhưng thân thể hắn lại dần dần tiêu tan.
“Này.....”
Người này ngây ngẩn cả người, hắn run lên, trong ánh mắt mang theo lửa giận, rít gào từng tiếng trong miệng: “Lão phu, không cam tâm!”
Lời nói còn chưa dứt . . . . . Bóng dáng của hắn đã hoàn toàn biến mất.
Thật vất vả mới sống lại từ trong dòng sông thời gian, kết quả còn chưa đạt đến bước quan trọng nhất, lại bị người ta đá cho một cái trở về, có đổi lại là ai thì cũng không thể chấp nhận kết quả này.
Điều mà hắn không biết chính là dù hắn có thiên tư tuyệt diễm đến như thế nào, thì bị Hoán Hồn châu khống chế, thì cả đời này hắn cũng chẳng thể

nào bước được đến bước cuối cùng, bởi vì căn bản là Hoán Hồn châu không thể khống chế được Tiên Vương.
Tất nhiên.
Cũng sẽ không cho phép bọn họ đột phá đến cảnh giới Tiên Vương được.
“Chúng ta..... Thành công rồi?”
Hai người Trường Sinh chân quân cùng Thái Sơ đứng trên trời cao vạn trượng, nhìn xuống tất cả mọi thứ ở phía dưới, trong tầm mắt của hai người có thể nhìn thấy rõ ràng.
Không biết là đã có bao nhiêu quân tinh nhuệ của Địa Phủ đang hóa thành những đốm sáng, nhanh chóng tan biết.
Không qua bao lâu sau, trong toàn bộ Địa Phủ có hơn chín phần sinh linh đã biến thành hư vô. Đối với bọn họ mà nói, thì tin tức này chẳng kém gì tia sáng bình minh giữa màn đêm u tối.
Không có đám người hồi sinh kia, thì Địa Phủ cũng không còn sức uy hiếp quá lớn, chỉ còn sót lại vài người có tu vi Trường Sinh cảnh, làm sao có thể dốc lòng hết sức với Địa Phủ được cơ chứ?
Phải biết rằng.
Sở dĩ bọn họ thần phục Địa Phủ, chẳng phải là vì họ đánh không lại hay sao.
Mà điều quan trọng hơn chính là bọn họ biết một khi thần phục Địa Phủ, thì đám người mình cũng có thể hồi sinh, trước mắt điều kiện này đã không còn nữa, thì gần như là bọn họ đã không còn khả năng thần phục Địa Phủ nữa!
“Chắc là đã thành công!”
Thái Sơ hơi hơi gật đầu.
Sau khi hắn tu luyện hàng tỉ năm, lòng đã sớm tĩnh lặng như nước, giờ phút này cũng không khỏi hiện lên vẻkích động mà hắn không phát hiện ra được.
Tuy rằng Địa Phủ chưa bị huỷ diệt, nhưng ngày tàn của nó đã không còn xa nữa! Khi hai người đang kích động đầy khó hiểu.
Một giọng nói khàn khàn như truyền đến từ địa ngục Cửu U, vang vọng khắp đất trời.
“Chính các ngươi đã phá huỷ Hoán Hồn châu?”

Chương 640. Chọc phải quái vật gì thế này?.

“Chính các ngươi đã phá huỷ Hoán Hồn châu?”
Sát ý lạnh lùng, khí tức bừng bừng, kinh thiên động địa. Trong khoảnh khắc khi lời vừa thốt ra.
“Ầm ầm!”
Một tiếng nổ lớn vang lên.
Đất trời như nổ tung, không biết bao nhêu núi non sông ngòi, hàng tỉ ngôi sao trời nổ tung thành bụi phấn chỉ trong một một khắc này,đáng sợ như ngày tận thế.
Ở một nơi sâu trong Địa Phủ.
Trường đao màu đen phóng lên cao, đại diện cho ý chí của thiên địa, sát khí sôi trào cuồn cuộn như sóng thần khiến cho chư thiên phải lắc lư.
Chuôi trường đao này dài chừng chín thước, khí phách phi phàm, không biết là nó được tạo thành từ chất liệu nào, toàn thân đen bóng, ánh lên thứ ánh sáng sắt lạnh, lại chứa đựng hàn ý chấn động lòng người.
Trong khoảnh khắc khi nó xuất thế, dù là sinh linh của Địa Tiên giới cách đó rất xa đều như rơi xuống hầm băng, thân thể không thể kìm chế được mà phát run, phảng phất như đang đối mắt với một ma thần vô thượng vậy.
Trong lòng không hề nảy sinh bất kỳ khái niệm chống cự nào.
“Đây là.....….’?”
Trường Sinh chân quân hãi hùng khiếp vía, hắn có thể cảm nhận được trên chuôi ma đao này có một loại sát ý cực đoan, dường như đã tàn sát vô số thế giới, đáng sợ đến mức cực điểm.
Cho dù là hắn, nhưng khi đối mặt với chuôi ma đao này, trong lòng bất giác cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, phảng phất như đang phải đối mặt với chúa tể của thiên địa vậy.
“Thiên Lục!”
Giọng nói của Thái Sơ khàn khàn, sắc mặt trắng bệch.
Hắn biết rất rõ về chủ nhân của chuôi ma đao này, đây là người sáng lập ra Địa Phủ ở Huyền Quang giới, người này một tay kiến lập Địa Phủ, rồi sau đó chôn vùi cả Huyền Quang giới.
Những sinh linh đã ngã xuống dưới chuôi ma đao này nhiều đếm không xuể, cho dù là người có tu vi Trường Sinh cảnh thì cũng đã có đến vô số người.
Lần này nó lại hiện thế, đại diện cho việc chủ nhân của nó cũng sắp sửa xuất thế! Dù sao thì.

Ngoại trừ chủ nhân của Địa Phủ ra thì chẳng một ai có thể sử dụng chuôi ma đao này, một khi nó sống lại thì, nếu như không huyết tế hàng tỉ sinh linh thì e là không thể thu hồi nó.
Thái Sơ khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt dừng lại trên người Trường Sinh chân quân, hầu kết của hắn lên xuống, gian nan nói: "E là ngày hôm nay, hai người chúng ta gặp nguy rồi!"
Nếu như một người có tu vi Trường Sinh cảnh nào đó ra mặt, thì Thái Sơ nắm chắc trăm phần trăm là có thể rút lui an toàn. Nhưng mà chủ nhân của Địa Phủ .....
Nói thật, hắn chẳng hề có chút chắc chắn nào cả.
Tuy rằng, hắn chưa từng gặp mặt chủ nhân của Địa Phủ. Nhưng người có tên, cây có bóng, chủ nhân của Địa Phủ có được truyền thừa của Địa Phủ, lại còn huỷ diệt Huyền Quang giới.
Người như vậy, thì có dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ, thì cũng có thể hiểu được thực lực của đối phương sâu đến mức không thể nào đo lường được.
"Hoán Hồn châu đã bị phá hủy, đã hoàn thành nhiệm vụ, cùng lắm thì phải chết mà thôi!"
Trường Sinh chân quân cười khẻ một tiếng, tựa hồ như chẳng còn quan tâm đến sinh tử của mình nữa.
Công pháp mà hắn tu luyện tương đối huyền ảo, trừ phi giết chết hết tất cả những phân thân của hắn, nếu không thì, hắn không chết được, mà nay tất cả những phân thân của hắn đều ở Địa Tiên giới.
Nếu như thân thể này của hắn có bị đánh thành tro bụi, hắn cũng không hề quan tâm. Mà điều quan trọng hơn chính là.
Sống lâu như vậy rồi, cũng chưa thể nói là sống đủ rồi, nhưng ít nhất trước khi chết, hắn có thể làm một chút cống hiến cho Địa Tiên giới, cũng coi như mình chết không nghẹn khuất.
"Chết thôi mà?"
"Đúng không?"
Giọng nói khàn khàn truyền đến, giống như đại đạo thiên âm nổ vang, ù ù vang vọng, hàng tỷ núi non chấn động, không biết là có bao nhiêu sinh linh, khí huyết quay cuồng.
Cũng không biết là có bao nhiêu sinh linh có tu vi thấp kém trực tiếp nổ tan xác mà chết.
"Cộc! Cộc! Cộc!!"

Lúc này.
Một trận tiếng bước chân thanh thúy vang lên. Tiếng động này cách đó không xa.
Trong Địa Phủ, bên trong một đại điện, một người nam tử bước nhanh ra, dáng người hắn cường tráng, tóc dài tung bay, đứng phía trước đại điện .
Mặc dù chỉ lặng im đứng ở nơi đó, nhung lại gần như là trung tâm của mảnh đất trời này vậy, chẳng ai có thể không chú ý đến hắn.
Giờ khắc này.
Ma uy cái thế, không gì ngăn được!
Hắn như là một ma chủ trở về từ địa ngục Cửu U, ánh mắt như tia sét, vừa lạnh lùng vừa sắc bén, bắn ra tia lửa điện.
Hắn ngạo nghễ độc tôn, hai chân dẫm trên mặt đất, khiến cho vô số người không nhịn được mà uốn gối quỳ lạy, thân thể run rẩy kịch liệt, giống như là đang bái lạy thần thánh!
Uy thế của chủ nhân Địa Phủ khó có thể nói nên lời, ngạo nghễ khắp vạn giới, thế gian khiếp sợ, vô số người đều nơm nớp lo sợ, tâm trạng cũng chao đảo theo.
“Phốc!”
Trong góc tối.
Mạnh Khánh Chi hộc ra một ngụm máu tươi, cả người vang lên tiếng lạch cạch, lục phủ ngũ tạng đều lệch khỏi vị trí, hắn dùng sức xoay một cái, trả lại xương cốt về vị trí cũ.
Nhưng dù vậy, hắn vẫn khó có thể khống chế được.
Tuy là hắn có thực lực của một Đại Đế, vào lúc này thì hắn cũng chẳng khác gì một con kiến, đừng nói là hành động, mà ngay đến cả việc đứng thẳng lên cũng là một hy vọng xa vời.
Hắn nhìn bóng dáng ở nơi xa kia, trong ánh mắt mang theo vẻ khiếp sợ nồng đậm, cơ hồ là không dám tin.
“Rốt cuộc thì hai người kia đã chọc phải quái vật gì thế này?”
Trong lòng Mạnh Khánh Chi giật mình nghĩ đến. Vừa rồi.
Bên trong Địa Phủ, đã có không biết bao nhiêu binh lính hóa thành mưa ánh sáng, tan biến trong đất trời, điều này đã khiến cho hắn vui mừng không thôi, bởi vì điều này đại diện cho việc có thể là Hoán Hồn châu đã bị đánh nát.
Không có Hoán Hồn châu khống chế, vô số quân tinh nhuệ của Địa Phủ đã biến mất, đám lầu đài cung điện khổng lồ kia phơi bày ra trước mặt hắn

giống như là chẳng hề được bảo vệ vậy.
Chỉ cần hắn chăm chỉ tìm kiếm, tuyệt đối có thể kiếm đầy bồn đầy chén.
Nhưng mà.
Hắn còn chưa động thủ.
Một biến cố vô cùng lớn đã xảy ra.
Một nhân vật khủng bố đến mức cực điểm xuất thế, trực tiếp đẩy tất cả mọi người vào tuyệt cảnh, mặc dù là không có quân tinh nhuệ của Địa Phủ, nhưng chỉ với một mình hắn.
Cũng có thể nói bây giờ Địa Phủ chính là nơi nguy hiểm nhất trên thế giới, mà chẳng nơi nào có thể sánh bằng!

Chương 641. Bổn tọa sẽ ban cho ngươi vĩnh sinh.

“Hay là..... Rời khỏi đây trước?”
Lúc này Mạnh Khánh Chi bắt đầu bỏ cuộc giữa chừng.
Bên trong Địa Phủ có không ít thứ tốt, nhưng với điều kiện là phải có mạng để lấy mới được, còn chủ nhân của Địa Phủ trong truyền thuyết thì đã là một người sắp đạt đến cảnh giới Tiên Vương.
Trong những thế giới trước mặt, ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối tự mình ra tay, thì bất kỳ ai cũng không phải là đối thủ của người này.
Nếu như mình ở lại đây.
Ngoại trừ chôn cùng với Địa Phủ, thì chẳng còn khả năng nào khác nữa.
“Huỷ hoại Hoán Hồn châu của bổn tọa, các ngươi đều ở lại đây đi.”
Chủ nhân của Địa Phủ đứng sừng sững, bất động như núi, ánh mắt của hắn lạnh lùng đến mức cực hạn, giống như một thanh thiên đao băm nhỏ hư không, những nơi ánh mắt của hắn liếc tới, vòm trời đều tan vỡ.
Phóng mắt nhìn lại.
Địa Phủ vẫn như ngày nào nhưng trong đó đã thiếu đi rất nhiều bóng người.
Cung điện lầu đài với khí thế mênh mông, phảng phất như hóa thành quỷ vực, lạnh lẽo, tuy rằng trước đây Địa Phủ vẫn là quỷ vực, nhưng trước mắt thì thực ra đã không khác gì với cái tên này.
Hoán Hồn châu bị phá hủy, tất cả những sinh linh Địa Phủ đã hoàn toàn bị biến mất. Không hề nghi ngờ gì.
Đây là một chuyện vô cùng nhục nhã.

Bắt đầu từ khi, Địa Phủ càng quét khắp nơi trong Huyền Quang giới thì chưa từng gặp phải một đối thủ nào cả, mặc dù đã từng có người nghĩ đến cách phá hủy Hoán Hồn châu, nhưng lại chưa từng có ai dám hành động như vậy.
Cho dù là bọn họ có biết Hoán Hồn châu đang nằm trong Địa Phủ, nhưng thử hỏi có mấy người có thể xông vào được bên trong.
Năm rộng tháng dài qua đi, cho dù là chủ nhân của Địa Phủ cũng đã không còn đề phòng, một thế giới mạnh mẽ như Huyền Quang giới mà chẳng có lấy một cái có thể làm được chuyện này, thì làm sao Địa Tiên giới có thể làm được?
Chỉ dựa vào mấy con chó con mèo kia hay sao? Giỡn chơi!
Bất ngờ là.
Thật sự là Địa Tiên giới đã làm được!
Không chỉ đã làm được, còn khiến cho vốn liếng bao nhiêu năm của Địa Phủ trôi theo dòng nước, gần như là tất cả vong linh đã hoàn toàn bị tiêu diệt, đây chính là tâm huyết bao nhiêu năm của hắn mà!
Hôm nay.
Cho dù là phải huyết tế mấy kẻ trước mắt này, cũng vẫn khó có thể làm tiêu tan lửa giận trong lòng hắn.
“Muốn giữ chúng ta lai, thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không!”
Thái Sơ tiến lên trước một bước, chắn ngay trước mặt Trường Sinh chân quân, giống như là một khối bàn thạch, trấn giữ bên trong mặt trời, ngăn chặn sóng to gió lớn.
Có Thái Sơ ra mặt, Trường Sinh chân quân không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.
“Ngươi có thể thử xem!”
Giọng nói lạnh lùng vọng ra từ bên trong Địa Phủ.
Sát ý như nước!
Ầm!
Hắn bước ra một bước, trời sụp đất nứt, ma uy khủng bố mênh mông cuồn cuộn càng quét khắp nơi, có không biêts bao nhiêu lầu đài cung điện trở thành đất bằng, giống như là một tờ giấy trắng dễ dàng bị vò nát.
“Ầm ầm!”
Bàn tay to lớn của chủ nhân Địa Phủ vung ra, ma đao màu đen phát ra một tiếng leng keng rung trời, hóa thành một tia sáng dừng lại trên tay hắn, vào

khoảnh khắc khi chuôi đao rơi vào tay hắn, toàn bộ thế giới dường như bị một luồng sát niệm hoàn toàn bao phủ.
Vô số sinh linh run bần bật, sau lưng rét lạnh, không thể kìm nén mà phủ phục trên mặt đất. Từ Chuẩn Đế, Đại Đế cho đến những sinh linh bình thường đều giống như nhau.
“Trảm!”
Chủ nhân của Địa Phủ gầm lên một tiếng.
Bầu trời bốn phương tám hướng rung lắc, khí tức cực kỳ đáng sợ, phát ra những tiếng giông tố.
Một đao chém xuống, sương mù hỗn độn cuồn cuộn, vòm trời rách nát thành hai nửa, toàn bộ Huyền Quang giới như bị chém làm đôi, như trở về với thuở Hồng Hoang.
Ánh đao màu đen vắt ngang vạn cổ, trở thành độc nhất trên thế gian, giống như một con sông dài chảy xuống từ trên bầu trời, một mảnh đen như mực, nhìn không thấy điểm cuối.
Tất cả mọi thứ đều bị bao phủ trong đó. Ngay một khắc này.
Những vì sao trên bầu trời đều mất đi màu sắc vốn có, sau đó ầm ầm vỡ nát, những tinh vực liên tục trở nên lu mờ, không còn rực rỡ như ngày xưa nữa.
Sắc mặt Thái Sơ lạnh lùng, trong tay hắn nắm trường kiếm, cảm xúc lên đến đỉnh điểm, đây là một kẻ địch mạnh chưa từng thấy trong đời, đang giao phong trực diện với hắn.
Nói thật, trong lòng hắn cũng không nắm chắc.
Thậm chí có thể nói, bản thân hắn phần thua thì nhiều mà phần thắng thì ít!
Nhưng cho dù biết rõ là không thể địch lại hắn, thì mình cũng muốn ra tay, bởi vì đối phương sẽ không dễ dàng gì mà buông tha cho mình, nếu như mình thất bại, chỉ sợ tiếp theo sau đây toàn bộ thế giới đều sẽ bị Địa Phủ đồ sát.
Chẳng một ai có thể may mắn tránh được.
“Leng keng!”
Kiếm quang như ầu hồng.
Hai tay Thái Sơ cầm kiếm, cả người hóa thành một ngọn kiếm sơn nguy nga, huy hoàng vô biên, lại giống như một đóa hoa sen bằng kiếm nở rộ trên hư không.
Tầng tầng lớp lớp kiếm quang lấp đầy mỗi một tấc không gian trên bầu trời, kiếm quang sắc nhọn gần như băm nát hết tất cả mọi thứ, không gì ngăn được, thế không thể đỡ.

“Keng!”
Kiếm quang va chạm với ánh đao, tiếng vang leng keng điếc tai, vũ trụ nổ tung, toàn bộ Huyền Quang giới đều đang rung lắc kịch liệt, có không biết bao nhiêu khe nứt đang lan tràn khắp bốn phương tám hướng.
Trong nháy mắt, Huyền Quang giới gần như là vỡ nát.
Nơi nơi đều là khe nứt, giống như những vực sâu cực kỳ đáng sợ, tỏa ra khí tức diệt thế. Còn có không biết bao nhiêu dãy núi đã biến thành tro bụi trong khoảnh khắc này.
“Ầm!”
Va chạm đã kết thúc, nhưng dư lực vẫn chưa tan hết.
Một bóng người kêu lên một tiếng, nhanh chóng bay ngược về sau, sắc mặt Thái Sơ trắng bệch, tay cầm kiếm đang không ngừng run rẩy, chỉ một kích mà thôi.
Mà bản thân hắn đã rơi xuống thế hạ phong. Hơn nữa.
Vừa rồi bản thân hắn đã dốc hết sức mình, nhưng hắn lại không dám chắc rằng chủ nhân của Địa Phủ đã sử dụng bao nhiêu sức mạnh, bảy phần hay là tám phần?
Một điều có thể chắc chắn chính là, đối phương nhất định đã giữ lại một phần sức mạnh. Nếu thật sự là như thế, chỉ sợ hôm nay sẽ gặp nguy.
“Lên đường đi!”
“Thực lực của ngươi không tệ, đợi đến sau khi ngươi ngã xuống, bổn tọa sẽ ban cho ngươi được vĩnh sinh, biến ngươi trở thành một chiến tướng trong Địa Phủ!”
Mấy từ ‘trong Địa Phủ’ vang dội, lạnh lùng vang vọng khắp đất trời..

Chương 642. Ai?.

Chương trước Chương sau
“Bây giờ mà đã kết luận thì vẫn còn sớm đấy!”
“Trước khi ngươi có được nó, Địa Phủ cũng từng không ai bì nổi, đã từng cho rằng nắm chắc thắng lợi, giờ phút này không phải cũng trở thành lịch sử rồi sao? Còn về phần ngươi, sớm muộn gì cũng không tránh đượ kết cục thất bại!”
Thái Sơ mở miệng.
Hắn đứng ở trên bầu trời, giọng nói xôn xao vọng đến, một trăm lẻ tám thanh trường kiếm bay ra từ trong Tử phủ, sắp đặt ở bên ngoài, hóa thành một tòa trận pháp to lớn, trấn áp bốn cực đất trời, chia cắt bao vây khu vực

mấy trăm vạn chung quanh đây vào trong đó. Phảng phất như khiến gười ta lạc vào trong một không gian khác vậy.
Đây là một trận pháp khủng bố do chính Thái Sơ sáng tạo ra, uy lực vô tận, ẩn chứa sát khí bao la, khiến cho hỗn độn vô biên cũng phải rung lắc.
"Kết cục thất bại?"
Ánh mắt của chủ nhân Địa Phủ trở nên nghiêm nghị, hắn liếc xéo Thái Sơ, lạnh lùng nói: "Chỉ bằng tòa trận pháp này của ngươi sao?"
"Đúng là chẳng chịu được một kích!"
Tiếng nói vừa dứt.
Chủ nhân của Địa Phủ đã hành động, cả người hắn sáng lên, lửa cháy hừng hực đánh sâu vào bên trong trận pháp, tốc độ nhanh đến mức cực hạn, tựa như có thể đi xuyên qua không gian.
Sau lưng hắn ma vật cuồn cuộn phân tán ra, chúng nó phát ra những tiếng thét gào rung trời, phảng phất như có vô số thần ma sắp sửa từ một thế giới khác, vượt thời không mà đến đây.
Đáng sợ đến mức cực đoan.
Mỗi một lần hắn đánh sâu vào bên trong của trận pháp, đều phát ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, khiến cho trận pháp lung lay sắp đổ. Giờ khắc này. Dường như chủ nhân của Địa Phủ đã hóa thân thành, một con thú hoang viễn cổ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, tung hoành trong đại trận, đánh cho trời sụp đất nứt, nhật nguyệt thất sắc, sao trời nổ tung.
Sắc mặt Thái Sơ trắng bệch, lưng dựa vào trận pháp mà đối đầu với đối phương. Nhưng cho dù có trận pháp hỗ trợ, thì hắn vẫn rơi xuống thế hạ phong.
Thực lực của chủ nhân Địa Phủ quá mức với khủng bố.
Ước chừng giữa hai người chỉ hơn thua nhau một cấp bậc, nhưng cũng rất khó tranh phong.
Trận chiến này chấn động vạn cổ, cho dù là có ở Huyền Quang giới hay là Địa Tiên giới hoặc là một nơi xa xôi như Thiên Nguyên giới, thì tất cả đều cảm nhận được sự dao động của cuộc chiến.
Khí tức vô thượng càng quét bát hoang, khiến cho mỗi một sinh linh đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía.
Người có tu vi Trường Sinh cảnh mà đã hoàn toàn bước vào ngưỡng cửa của sự trường sinh, bọn họ có muốn phân chia thắng bại thì không hề dễ dàng như vậy, mặc dù Thái Sơ không bằng đối phương.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, có thể giằng co một chút. Nếu như kéo dài thì không nắm chắc được.
Mà chủ nhân của Địa Phủ, ngoại trừ muốn rửa sạch mối nhục của ngày hôm nay ra, còn một lòng muốn đột phá cảnh giới Tiên Vương, vì vậy hắn muốn tốc chiến tốc thắng, không ngờ lại bị Thái Sơ giằng co như vậy.
Vì vậy.
Trận chiến này cực kỳ khốc liệt, máu tươi có chứa khí tức Trường Sinh rải đầy hư không, vô cùng thê lương mà diễm lệ, khiến cho thiên địa vạn vật đều phải ảm đạm thất sắc.
Mỗi một giọt máu rơi xuống trên mặt đất, đều tự động biến thành một cấm địa.
Chẳng một ai dám sờ vào, mặc dù bọn họ vô cùng thèm muốn, cũng không dám tới gần, bởi vì cho dù nó chỉ là một giọt máu tươi cũng đủ để giết chết một vị Đại Đế!
Đại chiến tiếp tục.
Ba ngày sau, chủ nhân của Địa Phủ giống như là ma thần hồi sinh, tung hoành thiên hạ, tóc đen tung bay khắp bốn phương, mỗi một cử động đều chứa đựng thần uy rung trời chuyển đất, hắn trực tiếp đánh nát kiếm trận, bước ra phía bên ngoài.
Hơn nữa.
Còn khiến cho Thái Sơ ho ra máu.
"Như thế nào?"
Chủ nhân của Địa Phủ quát hỏi: "Ngươi còn thủ đoạn gì nữa? Thì lôi hết ra đi, bằng không ngươi hết cơ hội rồi!"
"Chỉ đánh nát một trận pháp mà thôi, ngươi chưa thể giết được ta đâu!"
Thái Sơ hừ lạnh, máu từ trong khóe miệng chảy xuống, toàn thân sáng lên, kiếm khí tận trời, hắn hóa ra một con thanh long, được ngưng tụ từ kiếm quang, uốn lượn xông đến.
Trực tiếp đánh lui chủ nhân của Địa Phủ về sau mấy bước. Đại chiến lại được bắt đầu.
Rốt cuộc thì trên người chủ nhân của Địa Phủ cũng đã xuất hiện một vết thương, máu tươi mừa mới bắn ra, miệng vết thương đã nhanh chóng khép lại, dường như là một tấm thân bất tử vậy.
Ánh mắt hắn lạnh lẽo, trở tay đánh ra, đánh nát con rồng xanh kia. Rồi sau đó.

Bước chân không ngừng, vọt tới trước người Thái Sơ, một tay niết ấn, dẫn lối cho giông tố Cửu Thiên, ầm ầm giáng xuống, biến hàng tỉ dặm chung quanh đây thành một mảnh biển sấm sét.
Những cột sét cuồn cuộn hóa thành đại dương mênh mông, bao tùm tất cả mọi thứ. Chẳng một ai có thể may mắn thoát khỏi.
Cho dù là Trường Sinh chân quân và Mạnh Khánh Chi cũng khó thoát khỏi kiếp nạn này.
Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt của Trường Sinh chân quân vô cùng sợ hãi, tuy rằng đây chỉ là một sát chiêu dùng để đối phó với Thái Sơ, nhưng nếu như nó ảnh hưởng đến mình.
Thì có trăm triệu lần khả năng là mình không né được. Dù sao .
Thì đây cũng là một chiêu dốc toàn lực của một nhân vật có cảnh giới Trường Sinh đỉnh phong, mình chỉ là một Chân Tiên, có tài đức gì mà chống đỡ được một đòn này? Đây có thể nói là trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết.
Trong lúc hắn hoàn toàn thất vọng.
“Ong!”
Đột nhiên.
Hư không run lên, một cổ khí tức chí cường bùng nổ. Chỉ thấy.
Trong nháy mắt.
Ở chỗ vốn là Địa Phủ kia đột nhiên xuất hiện một trận pháp huyền ảo đến mức cực hạn, không biết là có bao nhiêu phù hiệu ngập tràn trong hư không.
Những vòng hoa văn đan chéo nhau tạo thành một tấm lưới lớn, che kín vòm trời. Lại là một tòa trận pháp!
Mà tòa trận pháp này lại xuất hiện vô cùng đột ngột, chẳng ai có thể ngờ được là sau Thái Sơ lại xuất hiện thêm một kẻ bày trận ở đây, lập tức bao vây Thái Sơ và chủ nhân của Địa Phủ ở bên trong.
“Ai?”
“Lại có đạo hữu đến tương trợ sao?”
Chủ nhân của Địa Phủ và Thái Sơ cùng biến sắc, điểm bất đồng duy nhất chính là, tâm trạng của hai người hoàn toàn bất đồng, một kẻ thì ánh mắt lạnh lẽo, cảm giác như sự tôn nghiêm của mình bị khiêu khích hết lần này đến lần khác.
Còn kẻ còn lại thì vui mừng quá đỗi, một người mà có thể bày ra một tòa trận pháp cấp Trường Sinh nhưng lại không kinh động đến hai người, thì

chắc chắn là một người có cùng cấp bậc với mình.
Có thể đoán được rằng nếu như có một người có cùng cấp bậc tham gia, thì hôm nay e là chủ nhân của Địa Phủ chạy trời không khỏi nắng!

Chương 643. Thiên Cơ Lâu chủ phái ngươi tới?.

Chương 643: Thiên Cơ Lâu chủ phái ngươi tới?.
"Là ngươi?"
Ánh mắt chủ nhân Địa Phủ rơi xuống, sức nặng như vạn quân, như là một ngọn núi ma, rơi xuống từ vòm trời, đè lên người của Mạnh Khánh Chi.
Giờ khắc này.
Ánh mắt hắn gần như là ngưng tụ thành thực thể.
Nếu không có có trận pháp ngăn cản, chỉ sợ là Mạnh Khánh Chi đã bị đè thành cát bụi trước rồi. Tuy là như thế.
Hắn cũng cảm thấy vô cùng không dễ chịu.
Bị một vị người có tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong theo dõi, đây là cảnh khốn cùng nhất mà hắn gặp phải trong đời, gần như là trong giây phút tiếp theo, bản thân hắn sẽ hoàn toàn hbị ồn phi phách tán.
Mạnh Khánh Chi nhìn trận pháp trước người mình, đây là thứ mà Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối cho mình, theo lý mà nói thì hắn dư sức ngăn trở một người có tu vi Trường Sinh cảnh.
Nghĩ đến thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối.
Trong lòng Mạnh Khánh Chi không khỏi dấy lên vài phần dũng khí.
Hắn hít sâu một hơi, đối mặt chủ nhân Địa Phủ, vui mừng không sợ, trầm giọng nói: "Không sai, đúng là bản đế, ngươi đã đến bước đường cùng rồi, bây giờ tự phong ấn tu vi, đi theo ta đến Thiên Cơ Lâu, nói không chừng trước mặt Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, ta có thể nói giúp ngươi hai câu."
"Nếu như tâm trạng của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối mà vui vẻ, còn có thể tha mạng cho ngươi!"
"Thiên Cơ Lâu chủ?"
Nghe thấy câu nói này.
Sắc mặt của chủ nhân Địa Phủ âm trầm như nước, hắn nhìn về phương hướng của Thiên Nguyên giới, sâu trong đáy mắ hiện lên một sự dè dặt.
Từ lâu trước đây.

Hắn cũng đã suy đoán đến chuyện Thiên Cơ Lâu chủ chính là một người có cảnh giới Tiên Vương. Vì vậy.
Bản thân hắn mới phải bằng mọi cách đột phá cảnh giới hiện tại. Chỉ tiếc. Người tính không bằng trời tính, vào giây phút cuối cùng lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, ngay cả Địa Phủ đều bị người ta đả thương nguyên khí, mới đầu hắn cho rằng đây là do người của Địa Tiên giới may mắn. Hiện tại xem ra, chỉ sợ là sau lưng chuyện này không đơn giản như vậy. Rất có khả năng là vị kia Thiên Cơ Lâu chủ kia đứng sau lưng hô mưa gọi gió! Nếu không có hắn chỉ điểm, chỉ dựa vaof Thái Sơ cùng một người có cảnh giới Chân Tiên, có thể xâm nhập vào trong Địa Phủ phá huỷ Hoán Hồn châu sao?
Hiện tại ngay cả một Đại Đế, đều có thể sử dụng trận pháp Trường Sinh cảnh, thì bây giờ trên đời này, ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ người ra thì e là chẳng có ai có thể có được sức mạnh này!
“Là Thiên Cơ Lâu chủ phái ngươi tới?”
Giọng nói của chủ nhân Địa Phủ lạnh băng.
“Phải thì sao? Mà không phải thì sao?” Mạnh Khánh Chi không thừa nhận, cũng không phủ nhận.
Dường như bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu chủ’ chứa đựng một ma lực nào đó, mang lại cho người ta một cảm giác như ném chuột sợ vỡ bình, Mạnh Khánh Chi không hề do dự bất kỳ điều gì mà trực tiếp hô ra bốn chữ khẩu hiệu vàng này.
Theo như hắn nghĩ.
Thì tốt nhất là có thể dù dọa được đối phương, nếu như không dọa được hắn, ít nhất cũng có thể khiến cho đối phương phải dè chừng ném chuột sợ vỡ đồ.
“Các ngươi muốn chết!”
Ầm ầm
Sau lưng chủ nhân Địa Phủ xuất hiện dị tượng, thân ma vô thượng xuất hiện, hợp nhất cùng thân thể của hắn, khiến cho Tinh, Khí, Thần của hắn tăng vọt đến cực điểm!
Lửa giận vô tận ngưng tụ thành thực thể, một ánh mắt màu đỏ như máu xuyên qua hư không, lập tức đè xuống người Mạnh Khánh Chi.
“Thịch” một tiếng, thân mình Mạnh Khánh Chi rơi từ trên cao xuống mặt đất, thân hình hắn như nứt ra, cả người tắm máu, chật vật không chịu nổi, nhưng một lát sau.

Hắn bỗng nhiên giật mình hoàn hồn, hình như mình có hơi quá trớn.
Địa Phủ bị hủy, phỏng chừng chủ nhân Địa Phủ đều đổ hết mọi chuyện lên người của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, mà lúc này mình lại nhắc đến tên của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối.
Sao mà không gây thù chút oán cho được chứ?
“Chết!”
Chủ nhân Địa Phủ gầm lên, ma đao trong tay quét dọc trời cao, một đao chém xuống, sao trời chia thành hai nửa, một trận hủy diệt nổ ra, đất trời cũng sụp đổ theo.
Trận pháp mà Mạnh Khánh Chi vừa mới bố trí, bắt đầu rung lắc kịch liệt, không biết là có đến bao nhiêu phù hiệu phát ra những tia sáng như những đóa hoa, ngưng kết thành một luồng sáng, chắn phía trước ma đao.
Chúng nó đập vào nhau, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.
Tuy rằng nếu chỉ nhìn sơ thì bất kỳ lúc nào trận pháp đều sẽ tan biến, nhưng nó lại có thể vững vàng chặn được một đòn!
“Có hi vọng rồi?”
Ánh mắt Mạnh Khánh Chi sáng ngời, vui mừng không thôi. Phải biết rằng. Đây chính là một sát trận, sức phòng ngự của nó cũng không xuất chúng, nhưng vẫn chặn được một đòn tấn g của chủ nhân Địa Phủ, điều này tương đương với cái gì?
Có nghĩ là uy lực của tòa trận pháp này vượt xa dự đoán của mọi người!
“Trận pháp do Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối ban tặng, quả nhiên không giống bình thường!”
.....
Mạnh Khánh Chi kích động lẩm bẩm nói. Lập tức.
Hắn niết ấn, toàn bộ trận pháp ầm ầm vận chuyển, tựa như hồi sinh, dẫn lối cho vạn đạo pháp tắc, ngưng tụ thành chỉnh thể, toàn bộ Huyền Quang giới phảng phất như trở thành một lồng giam giống nhau, nhốt chủ nhân Địa Phủ vào trong đó.
Trong không gian vô tận, một áp lực khủng bố vọt ra từ bốn phương tám hướng. Ngay tức khắc .
Chủ nhân Địa Phủ cảm nhận được chân nguyên vận hành đã có chút ngưng trệ, trên người hắn giống như bị những núi lớn đè nặng, ước chừng tốc độ chậm lại hơn phân nữa.
“Vèo!”
Sát trận sống lại.

Từng đóa hoa ánh sáng với kích cỡ như sao trời, mênh mông cuồn cuộn rủ xuống từ trên bầu trời, sức mạnh vô biên ép nổ sao trời.
Nếu như là trước kia thì.
Chủ nhân Địa Phủ cũng sẽ không thèm quan tâm, ngay cả khi hắn không ngăn cản được thì dựa vào tốc độ của mình, thì tất nhiên là có thể né tránh được, nhưng hiện giờ lại không giống.
Đứng bên trong trận pháp, hắn đã bị áp chế toàn diện, bây giờ mà có muốn né tránh, cũng là lực bất tòng tâm.
"Cơ hội tốt!"
Ánh mắt Thái Sơ sáng ngời, hắn cầm trong tay trường kiếm, phóng lên cao, kiếm quang hóa thành một con sông dài mênh mông, không có điểm cuối, quét về phía trung tâm của Địa Phủ.

Chương 644. Khó giết khó diệt.

Chương 644: Khó giết khó diệt.
"Ầm ầm!"
Kiếm quang đánh xuống.
Một trận chiến kịch liệt lại bùng nổ.
Mạnh Khánh Chi thúc giục trận pháp liên thủ cùng Thái Sơ, hai người phối hợp ăn ý, ngăn chặn hoàn toàn chủ nhân Địa Phủ, trận chiến này đánh đến trời trăng vô sắc, ngân hà thành tro bụi.
Bọn họ đánh nhau từ trên bầu trời xuống dưới mặt đất, không biết là có đến bao nhiêu sao trời bị đánh tan vì dư âm của trận chiến. Từng mảng lớn sao trời biến thành tro bụi, đập vào mắt là cảnh vũ trụ tan hoang, không dám nhìn thẳng.
Chủ nhân Địa Phủ mấy lần muốn phá vỡ trận pháp bỏ chạy, đáng tiếc đều bị Thái Sơ ngăn lại, khiến cho hắn không thể không dốc hết sức để chiến đấu.
Cũng không biết trải qua bao lâu.
Một tiếng hét thảm thiết truyền đến.
Sương máu giăng đầy trời, nhuộm cả nửa bầu trời thành màu đỏ như máu, chủ nhân Địa Phủ bị Thái Sơ chém trúng một kiếm, nửa người tan nát.
Máu tơi như trút nước, xương trắng lộ rõ.
Ngay cả ma đao trong tay cũng bị chém nát văng ra ngoài.
Đây là lần đầu tiên mà hắn rơi vào nông nổi thê thảm này kể từ sau khi hắn hắn đột phá cảnh giới Trường Sinh, nếu như không phải vừa rồi hắn nhanh

chóng né được một chút.
Thì e là bây giờ không chỉ có nửa người bị chém rơi mà phỏng chừng.
Đầu cũng phải rơi xuống đất rồi.
Chủ nhân Địa Phủ rống giận, tổ hợp lại thân thể, nhưng làm sao Thái Sơ lại có thể cho hắn cơ hội làm việc này chứ?
"Leng keng!"
Kiếm quang chiếu sáng đất trời, kiếm khí vô biên vô hạn hóa thành một vầng mặt trời mênh mông cuồn cuộn, bao trùm khắp mọi nơi, xé toạc hắn ra ngay tại chỗ.
Gần như là bị lăng trì, thân thể của chủ nhân Địa Phủ đều bị đánh tan thành một vùng sương máu. Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người kinh sợ.
Đặc biệt là Huyền Quang giới.
Lúc trước.
Địa Phủ càng quét toàn bộ thế giới, uy thế lúc đó không gì sánh bằng, mãi cho đến hôm nay, bọn họ còn nhớ mang máng về phong thái vô thượng của chủ nhân Địa Phủ.
Nhưng lúc này mới qua bao lâu chứ?
Cục diện đã hoàn toàn nghịch chuyển, chủ nhân Địa Phủ lại bị đuổi đánh, thiếu chút nữa thì đã bị trấn áp. Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng được.
"Xoẹt!"
Thái Sơ chém thân thể của chủ nhân Địa Phủ thành một đám sương máu, đắm mình dưới máu của Trường Sinh cảnh, hắn giống như một chiến thần, đứng lặng trên bầu trời, hiện ra có một loại khí thế vô địch.
Vừa rồi khi hắn bị chủ nhân Địa Phủ áp chế, thậm chí suýt chút nữa thì rơi vào trong thảm cảnh bị giết chết, một đi không trở lại. Cho đến giờ khắc này
Bản thân Thái Sơ cảm thấy như đang ở trong mơ, hắn nhìn đăm đăm Mạnh Khánh Chi, cho đến bây giờ thì hắn đã nhận ra thực lực của Mạnh Khánh Chi chẳng qua cũng chỉ là một Đại Đế.
Người như vậy, phỏng chừng cũng chẳng có gan dám đến trước cửa nhà của Địa Phủ bố trí sát trận. Cũng chỉ có được Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm, thì mới coi như là hợp lý.
Nghĩ đến đây.
Vừa rồi Mạnh Khánh Chi nói không hề sai, sau lưng hắn chính xác là Thiên Cơ Lâu chủ, cũng chỉ có Thiên Cơ Lâu chủ mới có thể dễ dàng lấy ra được

một sát trận Trường Sinh cảnh.
“Thế lực vô thượng lúc trước càng quét Huyền Quang giới, không ngờ rằng gặp phải Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, thuận miệng chỉ điểm một chút, lại thêm vào một tòa sát trận, thì đã dễ dàng giải quyết được.”
Trong lòng Thái Sơ vô cùng bùi ngùi.
Nếu là lúc trước.
Huyền Quang giới được Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối tọa trấn, thì sao Địa Phủ có thể quật khởi được chứ?
Nếu như Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối tự mình ra tay, thì e là Địa Phủ còn chẳng quấy lên được chút sóng gió nào, chỉ cần trở bàn tay thì cũng đủ khiến cho nó tan biến thành cát bụi.
“Ào ào!”
Âm thành của tiếng nước chảy vọng đến.
Những dòng nước đỏ như máu, đan xen che kín bầu trời như mạng nhện, rậm rạp chói mắt, mang theo khí tức trường sinh bất hủ, hội tụ lại với nhau.
Hóa thành một biển máu. Bên trong đó là một bóng dáng vĩ ngạn đang dần dần ngưng tụ thành. Người này đúng là chủ nhân Địa Phủ.
Đại Đế cũng đã khó giết khó diệt, thì chớ nói chi là chủ nhân Địa Phủ, tuy rằng thân thể của hắn đã bị đánh nát vài lần, nhưng cũng không hề bị tổn thương đến căn nguyên, chỉ cần điều tức một chút, thì có thể khôi phục được bảy tám phần thực lực.
Sau khi thân thể được tổ hợp lại thì vẫn có sức để đánh một trận.
“Thái Sơ!”
“Thiên Cơ Lâu chủ!”
“Ngày mà bổn tọa trở thành Tiên Vương, cũng chính là ngày các ngươi trở thành vong hồn dưới đao của ta!”
Chủ nhân Địa Phủ gào rống, trong giọng nói mang theo dã tâm, làm trời cao run rẩy dữ dội, toàn bộ sinh linh trên đại địa đều phủ phục trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên..
“Ồ?”
Thái Sơ nhìn đối phương, ánh mắt đầy nghiêm nghị, sát ý trên người bừng lên.
Trong lòng hắn, bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu chủ' này đã chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng, dù sao thì nếu như không có Thiên Cơ Lâu chủ thì đừng nói là không thể giữ được Thiên Nguyên giới.

Mà chỉ cần nói đến ngày hôm nay, bản thân hắn có thể đã ngã xuống rồi. Có thể nói.
Thiên Cơ Lâu chủ được xem như là ân nhân cứu mạng của bọn họ.
Ân nhân cứu mạng của mình mà lại bị người như thế chửi bới, há có thể nhẫn được? Lập tức.
Một trận đại chiến mới lại bắt đầu. Thời gian trôi qua.
Hai người đánh xuyên qua thế giới, nhưng không hề đánh nát trận pháp, từ đầu này đánh đến đầu kia, một đường giết cho đến khi nhật nguyệt tắt ngúm, ngân hà ảm đạm.
Mấy ngày sau.
Thái Sơ hét lớn môt tiếng, trong khoảng khắc đó, kể cả Mạnh Khánh Chi và trận pháp gần như là hợp nhất cùng Thái Sơ, cả người hắn hoàn toàn thăng hoa, Tinh ,Khí ,Thần tăng lên tới đỉnh điểm.
Khí huyết như mặt trời, mênh mông cuồn cuộn khắp tám hướng.
Một thanh trường kiếm trấn áp bốn cực, chém về phía chủ nhân Địa Phủ.
“Xoẹt!”
Dưới kiếm quang.
Vô số người nhìn thấy hình ảnh của chủ nhân Địa Phủ đang giãy giụa, nếu như lúc trước, hắn không ngăn cản được thì nhất định có thể né tránh, nhưng bây giờ bị trận pháp trói buộc.
Hắn chỉ có thể chống chọi lại.
“Leng keng!”
Tiếng kim loại va vào nhau vọng đến, giống như tiếng của chuông đồng sấm sét xuyên qua hư không, đánh sụp hỗn độn, giống như sóng thần vỗ vào bờ, đánh cho tất cả sao trời vỡ nát.
Thân mình chủ nhân của Địa Phủ hoàn toàn nổ tung, trong tình trạng suy yếu toàn diện, rốt cuộc hắn cũng không thể chống đỡ được nữa.
Thân thể bị tiêu diệt, chỉ có một đạo thần hồn xuất hiện, hóa thành một tia sáng, mang theo thanh ma đao, lợi dụng khe hở khi trận pháp chấn động, nhanh chóng chạy ra ngoài.
Biến mất trong đất trời.

Chương 645. Chắc là một bảo vật?.

Chương trước Chương sau

Chương 645: Chắc là một bảo vật?.
“Chạy rồi sao?”

Thái Sơ nhìn theo phương hướng chủ nhân Địa Phủ rời đi, không biết vì sao, đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tiếp theo.
Sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch, không còn chút máu. Đại chiến lâu như vậy.
Tuy rằng.
Dựa vào Mạnh Khánh Chi khống chế sát trận, chiếm thế thượng phong, nhưng giờ phút này, tình hình của hắn cũng chẳng hề tốt lắm, nếu như tiếp tục chiến đấu, thì cuối cùng ai sống ai chết cũng chưa biết chắc được.
Trước mắt chủ nhân Địa Phủ đã rời đi, cũng coi như là chuyện tốt nhất. Ít nhất.
Thân thể của chủ nhân Địa Phủ cũng đã bị đánh nát, hơn nữa đã bị thương tổn đến căn cơ, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào tái xuất, mà bản thân hắn chỉ cần điều dưỡng một chút, thì đã có thể khôi phục phần lớn chiến lực.
Mà điều quan trọng hơn nữa là chủ nhân Địa Phủ đã rời đi, nhưng căn cơ bao nhiêu năm nay của Địa Phủ vẫn còn lưu tại nơi này.
Có được mấy thứ này, phỏng chừng có thể dễ dàng tìm được tung tích của chủ nhân Địa Phủ từ chỗ của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, chỉ cần chủ nhân Địa Phủ chưa hoàn toàn hồi phục.
Thái Sơ có niềm tin rằng chính hắn có thể trực tiếp đánh bại người kia.
"Tiền bối!"
Trường Sinh chân quân từ nơi xa bay lại đây, vẻ mặt vô cùng cảnh giác, thần thức vẫn luôn khóa chặc hư không, đi đến trước mặt Thái Sơ, nhẹ giọng hỏi: "Tiền bối, không sao chứ?"
"Vẫn ổn."
Thái Sơ vẫy vẫy tay, ý bảo không sao, hắn trầm giọng nói: "Chỉ tiếc, không thể nào bắt được chủ nhân Địa Phủ, đã để cho một kẻ địch lớn đào thoát mất."
"Nếu không thể tìm được hắn trước khi thương thế của hắn khỏi hẳn, chỉ sợ vào lần gặp sau, chủ nhân Địa Phủ đã trở thành một Tiên Vương rồi!"
Tất cả những người có mặt ở đây nhìn thấy rõ ràng thực lực của chủ nhân Địa Phủ.
Rõ ràng áp đảo cả Thái Sơ, phải biết rằng Thái Sơ là người có tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong, mà người kia còn mạnh hơn so với hắn, vậy thì chẳng quá đáng chút nào khi nói một câu chủ nhân Địa Phủ đã tiến gần đến cảnh giới Tiên Vương.

Nếu như đối phương thật sự có thể trở thành Tiên Vương, thì có trời biết hắn có thể gây ra bao nhiêu sóng gió nữa. Có khả năng.
Toàn bộ Địa Tiên giới kể cả Tử Huyền giới, Thiên Nguyên giới đều khó thoát khỏi kiếp nạn.
"Tiền bối việc này không nên chậm trễ, chi bằng chúng ta đuổi theo, được không?"
Trường Sinh chân quân nhanh chóng nói.
"Chỉ sợ không kịp nữa rồi."
Thái Sơ lắc lắc đầu.
Bên trong tòa sát trận này, bản thân mình miễn cưỡng có thể sánh bằng với tốc độ của chủ nhân Địa Phủ, một khi thoát ra khỏi trận pháp. Thì chỉ trong nháy mắt, chủ nhân Địa Phủ trong giây lát, đã biết mất hút khỏi Huyền Quang giới.
Chẳng ai biết được hắn đã chạy đi đường nào, có thể.
Đối phương đang ở Thiên Nguyên giới, cũng có thể là đã đi vào trong hỗn độn. Muốn đuổi theo hắn, gần như là không có khả năng.
"Vậy cũng không sao."
Trường Sinh chân quân nhanh chóng phản ứng lại, vẻ mặt của hắn nhẹ nhàng nói: "Có Thiên Cơ Lâu chủ ở đây, thì mặc cho chủ nhân Địa Phủ có chạy trốn tới chân trời góc biển, thì cũng có thể tìm được hắn."
"Không sai."
Thái Sơ gật đầu: "chủ nhân Địa Phủ đã bị ta làm cho bị thương nặng, trong vòng ngàn năm, hắn sẽ không có sức để đánh một trận đâu."
Nói tới đây.
Thái Sơ bỗng nhiên phản ứng lại, vừa nãy mình có thể chiến thắng được chủ nhân Địa Phủ, ít nhiều cũng đã được một vị Đại Đế hỗ trợ.
Nếu như không có pháp trận mà Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối ban cho đối phương, hôm nay có khi bản thân hắn đã ngã xuống, nghĩ đến đây, hắn vội vàng nhìn xuống phía dưới.
Chỉ thấy.
Cách vị trí của hai người không xa.
Bóng dáng Mạnh Khánh Chi nhanh như điện, xuyên qua những cung điện đổ nát, thỉnh thoảng lại đào bới được thứ gì đó từ trong đống đổ nát.
Vừa mới tức thì, trước mắt của hai người, Mạnh Khánh Chi đã lấy được một thanh trường kiếm vô cùng có giá trị.

Chuôi trường kiếm này cổ vận ngang nhiên, toàn thân đen như mực, không biết được chế tạo từ chất liệu gì, nhưng vô cùng rắn chắc, có thể còn nguyên vẹn dưới dư âm trận chiến giữa Thái Sơ và chủ nhân Địa Phủ, kiểu gì cũng chẳng phải là vật bình thường.
"Phát tài!"
Trong mắt của Mạnh Khánh Chi được lấp đầy bởi sự vui mừng.
Đã sớm biết, Địa Phủ càng quét Huyền Quang giới, thì chắc chắn là căn cơ không giống người thường, nhưng cũng không ngờ tới nó lại khủng bố như vậy. Hiện giờ.
Còn chưa tìm được bảo khố của Địa Phủ, nhưng trong đống đổ nát mà đã tìm được không ít báu vật cấp Chân Tiên, và đến ngay cả những báu vật cấp Trường Sinh cũng không hề ít.
Có thể nói.
Hôm nay xem như mình lời to rồi!
Có mấy thứ này, chờ đến khi trở về Thiên Nguyên giới sau, hoàn toàn có thể mua lại sát trận trong tay mình, nhờ vào trận chiến hôm nay, thì hoàn toàn không cần phải nghi ngờ gì về pháp trận mà Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã đưa cho mình.
Đến ngay cả chủ nhân Địa Phủ cũng không thể đánh nát được nó, thì sau này Cửu U Ma tông được trận pháp này che chở, thử hỏi còn có ai dám can đảm chạy đến Cửu U Ma tông làm càn?
E là ngay đến cả Thái Sơ tự mình chạy đến, chỉ cần trận pháp khởi động, thì cũng có thể khiến cho hắn có đi mà không có về nhỉ?
"Ồ? Đây là cái gì?"
Trong lòng đang mặc sức tưởng tượng cảnh tượng tốt đẹp trong tương lai, Mạnh Khánh Chi bỗng nhiên khẽđộng, dư quang nơi khóe mắt ánh lên, nhìn thấy được một hạt châu màu đen trong một góc cách đó không xa, đang lặng lẽ nằm ở nơi đó.
Ngay vùa rồi, hắn rõ ràng đã nhìn thấy trên mặt ngoài của hạt châu hiện lên một tia sáng có màu xanh lục.
Nhưng khi hắn nhìn qua, hạt châu lại trở về vẻ bình thường, dường như chưa từng xuất hiện bất cứ điều gì, khiến cho Mạnh Khánh Chi gần như là cho rằng hắn đã nhìn lầm rồi.
"Chắc là một báu vật?"
Mạnh Khánh Chi vươn tay, bắt hạt châu vào tay, nhìn bên ngoài thì nó chẳng hề có bất kỳ chỗ nào đặc biệt, giống như là một hạt châu bình thường

vậy.
Hơn nữa.
Bên trên còn có mấy vết nứt, gần như là sắp nát ra.
Có nhìn thế nào thì cũng chẳng hề có chút dáng vẻ của một báu vật, nhưng có thể còn tồn tại sau một trận đại chiến như vậy, trực giác mách bảo cho Mạnh Khánh Chi, e là lai lịch của hạt châu này không hề đơn giản.
“Thôi.”
“Lão phu cứ mang về, rồi lại hỏi Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, tất nhiên tiền bối sẽ biết rốt cuộc thì hạt châu này là thứ gì.”

Chương 646. hai vị tìm thử xem?.

Chương 646: hai vị tìm thử xem?.
“Đạo hữu?”
Một tiếng gọi vang lên.
Truyền đến từ trên không trung.
Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân sánh vai nhau đi đến, bước từng bước một đi xuống.
“Ừ?”
Nghe được giọng nói, tâm trạng Mạnh Khánh Chi thay đổi, lật tay một cái, trực tiếp dấu hạt châu trong tay đi.
Trận pháp mà hắn bố trí vẫn chưa dỡ bỏ. Một là.
Là để đề phòng chủ nhân Địa Phủ quay ngược lại đâm cho một dao. Dù sao thì.
Thực lực của chủ nhân Địa Phủ rõ như ban ngày, nếu như đối phương lại quay trở lại tấn công, không còn trận pháp che chở, thì ở đây ngoại trừ Thái Sơ ra, tất cả người ở đây, kẻ nào kẻ nấy đề chết ráo trọi.
Mạnh Khánh Chi tự hỏi, chắc chắn là bản thân hắn sẽ không chống đỡ nổi ngay cả một ánh mắt của đối phương. Hai là.
Đối với hắn mà nói nếu như vẫn giữ lại trận pháp thì có lợi ích to lớn, dù gì thì trận pháp cũng có thể ngăn cản sự thăm dò, cho dù là thần thức cấp Trường Sinh cũng sẽ bị ngăn cản.
Hắn đứng trong trận pháp như cá gặp nước, nói thẳng ra là đến ngay cả Thái Sơ cũng chẳng thể nào biết được hắn đã lấy được thứ gì tốt.
Như vậy thì, tránh được khả năng Thái Sơ thấy hơi tiền nổi máu tham.

Suy bụng ta ra bụng người, Mạnh Khánh Chi cảm thấy bản thân hắn thấy hơi tiền nổi máu tham, thì tất nhiên là trong mắt hắn, bất kể là Thái Sơ hay là Trường Sinh chân quân thì đều có thể như vậy.
Dù sao thì bất kể là ai trong hai người này đều có thể đánh bại hắn. Cho nên hắn không thể không đề phòng.
"Hai vị có việc gì sao?"
Mạnh Khánh Chi cất hạt châu đi, xoay người lại, dù bận vẫn ung dung chắp tay, mở miệng hỏi.
"Không có việc gì."
Thái Sơ khẽ lắc đầu, cũng đáp lễ, mở miệng nói: "Chẳng qua là hai người chúng ta muốn đến đây cảm tạ một phen, lúc trước đạo hữu đã trượng nghĩa ra tay."
"Nếu như không có trận pháp mà đạo hữu bày bố, thì e là hôm nay hai người chúng ta đều đã gặp nguy rồi."
"Như vậy a."
Mạnh Khánh Chi giơ tay xoa xoa cằm, cái mặt mo của hắn có chút nóng lên, hắn biết rõ bản thân hắn được mấy cân mấy lượng, người ta đến đây cảm tạ hắn sao?
Nói cảm tạ trận pháp bên cạnh kia mới chính xác.
Không có trận pháp này, thì kể cả có đến một vạn tên Mạnh Khánh Chi, phỏng chừng cũng không đủ cho một đầu ngón tay của chủ nhân Địa Phủ giết.
"Không cần phải nói lời cảm tạ."
Mạnh Khánh Chi vẫy vẫy tay, hổ thẹn nói: "Tại hạ cũng nhờ vào ân huệ của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, mới có thể có được trận pháp này, nếu như không có Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, thì cho dù tại hạ có đến đây thì chẳng qua cũng sẽ nhiều thêm một vong hồn mà thôi."
Nghe thấy lời này.
Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hai người hiện lên thần sắc quả nhiên là như thế, họ đã đoán được đây là do Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đang âm thầm trợ giúp.
Hôm nay vừa nhìn đã thấy.
Quả nhiên là như thế.
Hiện tại trên đời này, kẻ nào có thể không ra mặt mà lại dễ dàng làm cho chủ nhân Địa Phủ bị thương nặng? E là chỉ có một mình Thiên Cơ Lâu chủ mới có thể làm được!

“Xem ra tất cả mọi chuyện này hôm nay đều nằm trong dự liệu của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, vậy mà ta ại có chút sợ bóng sợ gió.”
Thái Sơ lắc đầu cười khổ nói.
Trước khi mình đến đây, đã ôm quyết tâm dù chết cùng phải đến. Dù sao thì.
Thâm nhập vào sào huyệt của Địa Phủ, mà có thể phá huỷ Hoán Hồn châu thì cũng được coi như ông trời đã ưu ái rồi, còn về chuyện có thể còn sống mà rời khỏi đây, thì hắn chẳng hề dám nghĩ đến chuyện này, lẽ nào lại coi Địa Phủ là hậu hoa viên nhà mình không bằng?
Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?
“Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, tất nhiên là tính toán chu toàn.”
Mạnh Khánh Chi cung kính nói.
Nói xong hắn nhìn thoáng qua vách nát tường xiêu bên cạnh, cười khẽ nói: “Tại hạ còn có chút việc cần hoàn thành, không tiện hàn huyên, mời hai vị cứ tự nhiên.”
“Đạo hữu.”
Lúc này.
Trường Sinh chân quân tiến lên một bước, chắn ngay trước mặt Mạnh Khánh Chic, trầm giọng nói: “Hiện giờ tuy rằng Địa Phủ đã bị huỷ diệt, nhưng chủ nhân Địa Phủ vẫn còn sống, hơn nữa bên trong Địa Phủ còn sót lại không ít trận pháp, đạo hữu nên chú ý cẩn thận.”
“Cái này đương nhiên là tại hạ hiểu rõ.”
Mạnh Khánh Chi gật gật đầu.
Điều này cũng chính là một trong những nguyên nhân vì sao hắn chưa triệt hồi sát trận, có trận pháp của mình còn tồn tại, thì có thể nói là hắn như cá gặp nước bên trong Địa Phủ.
Cho dù là có muốn lao đầu vào chỗ chết thì cũng không thành vấn đề.
“Đúng rồi.”
Trường Sinh chân quân dường như nhớ tới điều gì đó, lại hỏi: “Đạo hữu có nhìn thấy Hoán Hồn châu chưa? Trước đây ta cùng Thái Sơ tiền bối đã hủy đi sáu hạt.”
“Nhưng bên trong Địa Phủ tổng cộng có bảy hạt, trước mắt còn sót lại một hạt, Hoán Hồn châu này có thể làm người chết hồ sinh, hơn nữa bất tử bất diệt, sức uy hiếp của nó không hề nhỏ, nếu không phá huỷ nó thì nó có thể khiến cho cả một thế giới rơi vào vòng nguy hiểm.”
Lịnh sử của một thế giới quá là lâu dài.

Chẳng một ai có thể chắc chắn là Hoán Hồn châu có thể khiến cho bao nhiêu người hồi sinh, dù là trong phạm vi nhỏ cũng vô cùng đáng sợ, nếu như không có người có cảnh giới Tiên Vương tọa trấn.
Thì không hề nghi ngờ gì Hoán Hồn châu chính là một đại sát khí.
Theo như suy nghĩ của đám người Trường Sinh chân quân, thì tất nhiên là không thể lưu lại thứ này.
"Hoán Hồn châu?"
Đôi mắt Mạnh Khánh Chi xoay vòn, hắn nhớ tới hạt châu vừa rồi mà mình nhặt được kia, trong lòng không khỏi tự lẩm bẩm, chẳng lẻ thứ vừa rồi mình nhặt được lại là Hoán Hồn châu chứ?
Khi nào thì vận may của mình lại nghịch thiên như vậy chứ?
"Nếu như đạo hữu có nhìn thấy thì tốt nhất giao nó lại cho Thái Sơ tiền bối hủy diệt nó cho luôn."
Trường Sinh chân quân trầm giọng nói.
"Làm gì có?"
Sắc mặt Mạnh Khánh Chi biến đổi, mở miệng nói: "Sao mà ta lại có thể nhìn thấy thứ kia chứ? Chắc là Địa Phủ đã để nó ở một nới nào đó quan trọng rồi cũng nên."
"Hay là...."
"Hai vị đi tìm thử xem?"

Chương 647. Hình dáng thế giới.

Chương 647: Hình dáng thế giới.
Cái vật Hoán Hồn châu kia, Mạnh Khánh Chi có dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ thì cũng có thể biết được là giá trị của nó vô cùng xa xỉ, xem ra đám người Thái Sơ muốn tiêu hủy hoàn toàn.
Nhưng Mạnh Khánh Chi lại không nghĩ như vậ, thứ này mà đem đến Thiên Cơ Lâu, có nói gì thì cũng đáng giá một cơ duyên Trường Sinh cảnh chứ?
Nếu như dùng nó để tăng thực lực của mình, thơm quá đi chứ?
Nếu cứ vậy mà hủy đi nó, có nhìn thế nào thì cũng lỗ vốn..
"Nếu là như vậy thì hai người chúng ta đi tìm thử đây."
Trường Sinh chân quân không nghi ngờ lời của hắn.
Hắn xoay người sang chỗ khác, vừa muốn rời đi, bỗng nhiên lại xoay người lại, mở miệng dặn dò nói: "Đạo hữu, nơi đây cũng không an toàn, dù sao thì nơi này cũng là địa bàn lâu năm của Địa Phủ."

“Chủ nhân Địa Phủ có thể trở về đây bất kỳ lúc nào, ngươi sớm rời khỏi đây thì tốt hơn.”
Nói tóm lại thì thực lực của Mạnh Khánh Chi vẫn quá yếu.
Mặc dù có trận pháp che chở, nhưng trận pháp cũng không phải vạn năng, nếu như xuất hiện dư lực quét qua, có lẽ trận pháp sẽ không sao, nhưng người bên trong trận pháp sẽ trực tiếp bị đánh chết.
“Tại hạ hiểu rồi.”
Mạnh Khánh Chi chắp tay, mỉm cười nói: “Đa tạ tiền bối đã nhắc nhở.”
“Ừ.”
Trường Sinh chân quân gật đầu, hắn nhìn chăm chú Mạnh Khánh Chi, không nhiều lời nữa, trực tiếp xoay người rời khỏi nơi này, chạy đến nơi khác để tìm kiếm Hoán Hồn châu.
Chỉ tiếc.
Hắn và Thái Sơ, hai người đã lật tung toàn bộ Địa Phủ, ngay cả bảo khố mà cũng tìm được mấy cái, duy nhất chỉ có Hoán Hồn châu là chẳng hề thấy bóng dáng.
Mãi cho đến lúc này, nội tâm của hai người không khỏi nặng nề hơn mấy phần. Phải biết rằng.
Lúc trước, viên Hoán Hồn châu cuối cùng nằm trong tay của Lục Trường Phùng, mà Lục Trường Phùng dựa vào viên Hoán Hồn châu này để khống chế toàn bộ vong linh của Địa Tiên giới, thậm chí là Thiên Nguyên giới.
Nếu không tìm được và phá hủy nó, chỉ sợ là mấy thế giới này sẽ tiếp tục như vậy. Trừ phi.
Có một vị Tiên Vương ra tay.
Trước mắt, ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối ra, thì chẳng còn ai phù hợp với chuyện này cả.
Còn về bản thân Thái Sơ, hắn cũng chỉ có suy nghĩ như vậy thôi, ngay đến cả chủ nhân Địa Phủ mà còn không thể nào trở thành Tiên Vương, thì con đường để hắn trở thành Tiên Vương còn quá xa.
“Thái Sơ tiền bối.....”
Trong một cung điện đổ nát, Trường Sinh chân quân lại nhìn thấy bóng dáng của Thái Sơ, hắn tiến lên một bước, mở miệng hỏi: “Ngươi có tìm được tung tích của Hoán Hồn châu không?”
Thái Sơ nghe vậy, không trả lời, mà là hơi hơi lắc lắc đầu.
“Này.....”

Trường Sinh chân quân thấy thế, sắc mặt cứng lại, rồi khẽ thở dài môt tiếng: “Vậy thì phải làm sao bây giờ đây, không tìm được Hoán Hồn châu, e là tương lai của Địa Tiên giới cùng Thiên Nguyên giới vĩnh viễn không có ngày được yên bĩnh.”
“Có lẽ.....”
Nói tới đây.
Trường Sinh chân quân ngẩng đầu lên, mở miệng nói: “Chỉ có đến Thiên Cơ Lâu hỏi Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, có lẽ hắn có biện pháp tìm được viên Hoán Hồn châu còn lại.”
“Bên trong Địa Phủ có không ít tài nguyên, nhưng sau trận chiến này đã bị hư hỏng đi rất nhiều, với những tài nguyên còn sót lại bây giờ, mà còn phải tìm tung tích của chủ nhân Địa Phủ nữa.....”
Thái Sơ chậm rãi mở miệng.
Hắn nói không hết câu, nhưng ngụ ý trên mặt câu chữ thì không cần nói cũng biết.
Trận chiến vừa rồi vô cùng tàn khốc, đến ngay cả bầu trời mà còn bị đánh tan, đường nhiên là Địa Phủ nằm ngay trung tâm của trận chiến khó thoát khỏi kiếp nạn, có thể nói là thiếu chút nữa nơi này cũng đã bị san thành bình địa.
Cũng may có trận pháp do Mạnh Khánh Chi bày ra, nên nhiều ít còn có thể giữ lại một chút đồ.
Nhưng mà mặc dù có trận pháp, nhưng cũng chẳng còn lại bao nhiêu đồ vật. Hơn bảy phần tài sản đã bịphá hủy thành cát bụi, còn sót lại chút đồ lại phải chia đều cho cả ba người bọn họ.
Đối với ba người mà nói, chút tài nguyên này đều là một số tài sản cực kỳ khổng lồ.
Nhưng nếu như phải dùng nó để đổi lấy tung tích của chủ nhân Địa Phủ, thì ba người bọn họ lại chẳng hề có chút niềm tin nào. Dù sao thì.
Tin tức của Thiên Cơ Lâu đắt đỏ có tiếng.
Còn chưa nói đến thân phận là người thừa kế truyền thừa Địa Phủ của chủ nhân Địa Phủ nữa.
Rất có thể.
Nếu như mua được tung tích của chủ nhân Địa Phủ, thì hai người bọ họ sẽ lỡ mất viên Hoán Hồn châu kia. Còn nếu như không tìm được Hoán Hồn châu, thì phải đợi đến khi nào mới có thể giải quyết được những vong linh bất tử bất diệt kia đây?

“Tiền bối ngươi nói xem, có khi nào viên Hoán Hồn châu kia đã bị chủ nhân Địa Phủ mang đi mất?”
Trường Sinh chân quân nhẹ giọng hỏi.
Tuy rằng.
Hắn thực sự không hề muốn nghĩ đến cục diện này, dù sao thì nếu như Hoán Hồn châu rơi vào trong tay chủ nhân Địa Phủ, thì chẳng ai có thể biết được còn nổi lên sóng gió gì nữa đây.
Nhưng theo tình hình trước mắt, thì không hề nghi ngờ gì đây là một tin tức tốt. Bởi vì.
Tìm được chủ nhân Địa Phủ, cũng đồng nghĩa với việc sẽ tìm được viên Hoán Hồn châu cuối cùng.
“Khả năng này rất nhỏ, nhưng cũng không phải là không thể có.”
Thái Sơ hơi hơi lắc đầu, không chắc chắn nói.
“Có lẽ.....”
Thái Sơ liếc mắt nhìn ra bên ngoài, nhẹ giọng nói: “Biết đâu viên Hoán Hồn châu cuối cùng không nằm trong tay của chủ nhân Địa Phủ mà lại rơi vào trong tay của người bên ta thì sao?”
“Sao có thể?”
Nagy tức thì.
Trường Sinh chân quân đã muốn phủ nhận, trong này, mình không tìm được, Thái Sơ cũng không tìm được, thì còn có thể là ai? Nhưng ngay sau đó.
Thân hình hắn chấn động, nhìn theo ánh mắt của Thái Sơ về phía bên ngoài, nơi đó đúng là bóng dáng của Mạnh Khánh Chi đang bôn ba trong đống đổ nát.
Hắn có chút bán tín bán nghi hỏi: “Ý của tiền bố là Mạnh Khánh Chi đạo hữu nhặt được viên Hoán Hồn châu cuối cùng sao?”
“Có lẽ vậy.”
Thái Sơ phải mà không phải nói.
..... Lúc này.
Mạnh Khánh Chi đang thu nhặt tài nguyên, vui vẻ vô cùng.
Nhẫn trữ vật trogn tay hắn đã dắp không thể đựng được nữa rồi, nhưng vẫn không hề che giấu được vẻ tràn trề nhiệt huyết, tìm được những thứ tốt hơn, thì chỉ cần ném bớt mấy thứ không lắm tốt bên trong nhẫn đi là được.

Chương 648. Tiền bối, chẳng qua là gì?.

Chương 648: tiền bối, chẳng qua là gì?.

Ít nhiều gì còn có thể dành ra được một chút chỗ trống.

Chỉ trong nữa ngày ngắn ngủn, mà đã chứa đầy mười cái nhẫn trữ vật, chờ đến khi mang nó về Thiên Nguyên giới, thì chắc chắn Cửu U Ma tông sẽ bay lên đến tận trời.

Khi đó.

Cửu U Ma tông bồi dưỡng ra vài đại đế, quả thực không hề khó khăn. Thậm chí.

Nếu như có đầy đủ thời gian, thì bồi dưỡng ra vài vị Chân Tiên, căn bản cũng không thể nào tiêu tốn hết nhiều tài nguyên như vậy. Có thể nói tương lai của Mạnh Khánh Chi hắn sẽ chẳng hề có bất kỳ trắc trở nào trên còn đường tiến đến cảnh giới Chân Tiên.

"Ít nhiều gì đều vào Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, nếu không thì lão phu có tài đức gì mà có thể đi đến được này hôm nay chứ?"

Mạnh Khánh Chi lẩm bẩm tự nói.

Khi hắn đang đắm chìm trong ảo tưởng. Bỗng nhiên.

"Ầm ầm!"

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vọng đến từ biên giới, toàn bộ Huyền Quang giới đều đang rung lắc kịch liệt, giống như ngày tận thế, khiến cho vô số người cảm thấy lo sợ không yên.

Hình dáng của một thế giới khổng lồ, trong hỗn độn xuất hiện một hình dáng mơ hồ..

"Chuyện gì nữa đây?"

Mạnh Khánh Chi ngây ngẩn cả người.

Giờ khắc này.

Hắn chẳng còn hơi sức đâu mà lo đi thu gom tài nguyên bên trong Địa Phủ nữa.

Hắn đứng lặng nhìn cảnh tượng nơi xa, thật lâu sau mới chậm rãi hoàn hồn lại, trong miệng lẩm bẩm nói: "Đây lại là một cái thế giới mới?"

Thế giới dung hợp.

Đối với sinh linh của Thiên Nguyên giớ mà nói, thì chuyện này chẳng còn xa lạ gì nữa. Dù sao thì.
Bọn họ thấy rất nhiều lần.
Nhưng mỗi một lần thế giới dung hợp, đều đồng nghĩ vỡi việc chẳng phải là chuyện gì tốt.
Trước đây đã có vết xe đổ của Địa Tiên giới, Tử Huyền giới, sau này lại có Huyền Quang giới, mỗi một lần hợp nhất thế giới đều sẽ có sóng to gió lớn, mà nay vừa mới xử lý xong Huyền Quang giới.
Lại có thêm một thế giới hoàn toàn mới.
Chẳng lẽ nào Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối muốn vờn chết mọi người hay sao?
Lúc này.
Không chỉ có là Mạnh Khánh Chi, ngay cả Thái Sơ và Trường Sinh chân quân đều khóc không ra nước mắt. Thái Sơ còn đỡ hơn một chút.
Dù sao thì quê hương của hắn cũng là ở Thiên Nguyên giới, cũng chẳng đến nổi phải đứng mũi chịu sào, nhưng mà Trường Sinh chân quân thì lại đau lòng, bởi vì hình như là thế giới mới kia xuất hiện giữa biên giới giữa Địa Tiên giới cùng Huyền Quang giới.
Điều này có nghĩ là không bao lâu nữa.
Một thế giới hoàn toàn mới này sẽ nối liền giữa Huyền Quang giới và Địa Tiên giới, đến lúc đó chẳng phải là Địa Tiên giới bọn họ lại sẽ bị người ta chinh phạt một lần nữa hay sao?
“Hết rồi.”
“Hết thật rồi.”
Hai mắt của Trường Sinh chân quân vô thần, vẻ mặt tuyệt vọng, tuy rằng Địa Tiên giới không yếu, nhưng mà phải coi thử là so sánh nó với một thế giới như thế nào, nếu như so với Thiên Nguyên giới thì nó còn có thể chiếm được chút thế thượng phong.
Nhưng nếu so với một thế giới như Huyền Quang giới, vậy thì chẳng có cái gì mà so với sánh.
“Tiền bối, phải làm sao bây giờ?”
Trường Sinh chân quân quay đầu lại nhìn về phía Thái Sơ, mong đợi nói.
Thái Sơ không nói gì.
Lúc này.
Nói thật.
Hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Một lúc lâu sau đó.

Thái Sơ lẩm bẩm nói: “Có lẽ phải đến hỏi Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, dù gì thì chẳng ai có thể đoán được tâm tư của hắn, hẳn là hắn sẽ không đẩy những thế giới khác vào đường cùng.”
“Nhưng mà.....”
Trường Sinh chân quân muốn nói lại thôi.
Hắn rất muốn nói, nhìn vào tình hình trước mắt, thì có thể thấy là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã đẩy những thế giới khác vào đường cùng, còn chưa giải quyết được một chủ nhân Địa Phủ.
Vào thời khắc mấu chốt này lại xuất hiện thêm một thế giới mới nữa.
Lỡ đâu.
Thế giới mới kia còn chưa biết rõ chân tướng, vừa mới đến mà đã càn quấy, thì e là tất cả những nỗ lực của bọn họ trước đây đều trôi theo dòng nước, mà chủ nhân Địa Phủ cũng có thể nhân cơ hội này khôi phục nguyên khí.
Chờ đến khi chủ nhân Địa Phủ ngóc đầu trở lại, phỏng chừng chẳng ai có thể ngăn cản được.
“Chẳng có gì tốt, nhưng mà dường như là ta có biết một chút về thế giới này, trên đó có khí tức mà ta quen thuộc.”
Ánh mắt Thái Sơ nhìn xuyên qua qua hư không, xuyên qua hàng tỉ vạn dặm, nhìn sâu vào bên trong hỗn độn, nhìn thoáng qua thế giới rộng lớn mênh mông kia.
Chỉ với một cái liếc mắt, thì trong lòng hắn đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít.
Hắn chậm rãi nói: “Nếu ta đoán không sai thì hình như thế giới này là một trong hai thế giới trước đây tách ra từ Thiên Diễm giới, cũng coi như là có cùng nguồn gốc với Huyền Quang giới.”
“Tiền bối biết thế giới này sao?”
Ánh mắt của Trường Sinh chân quân sáng ngời.
Điều mà hắn sợ nhất chính là trước mắt một màu đen, chẳng hề hay biết gì về thế giới sắp hợp nhất đến đây, chẳng ai biết được là thế giới kia sẽ có thái độ như thế nào với bọn họ.
Nếu như làm không tốt thì nó cũng giống như là Địa Phủ của Huyền Quang giới một tay che trời, vậy thì đúng là toang thật rồi.
“Cũng chỉ hơi hiểu biết mà thôi.”
Thái Sơ gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “ Nếu như mà ta không nhìn lầm thì thế giới này hẳn là Tu Di giới!”

“Năm xưa ta đi du lịch trong hỗn độn, trong lúc vô tình đã tiến vào Huyền Quang giới, cũng coi như là có chút hiểu về lịch sử của Huyền Quang giới, hai thế giới này có cùng nguồn gốc, thực lực cũng không phân cao thấp.”
“Lúc trước bên trong Huyền Quang giới, khi thế lực của Địa Phủ mới vừa xuất hiện, không ít người muốn đếnTu Di giới trung cầu viện, chỉ tiếc là những người đi cầu viện kia, chân trước vừa đi, thì sau lưng đã bị đám người của Địa Phủ đánh nát lối đi không gian.”
“Cũng chính vì nguyên nhân nà mà Tu Di giới mất liên lạc cùng Huyền Quang giới.”
“Ồ?”
Trường Sinh chân quân nghe vậy, mày nhíu lại, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lẩm bẩm nói: “Hai thế giới này lại có ẩn khuất như vậy nếu là như thế thì.....”
“Chẳng phải là Tu Di giới cũng chẳng hề có hảo cảm với người của Địa Phủ người sao?”
.....
“Không sai.”
Thái Sơ gật gật đầu, trầm giọng nói: “Địa Phủ chính là kẻ thù của chư thiên vạn giới, tất nhiên là không loại trừ Tu Di giới.”
“Vậy là tốt rồi.”
Trường Sinh chân quân đã hoàn toàn yên tâm, trước mắt chủ nhân Địa Phủ vẫn còn sống, nói cách khác bọn họ còn có một kẻ thù chung, trong khoảng thời gian ngắn thì người của Tu Di giới sẽ không thiển cận như vậy.

Chương 649. Tiếp tục thăm dò tin tức.

Chương 649: Tiếp tục thăm dò tin tức.
Nếu như thật sự là người của họ dẫn đầu khai chiến, chỉ sợ là Địa Phủ liền có thể đục nước béo cò.
“Chẳng qua là.....”
Thái Sơ nói đến đây, trên mặt mang theo vẻ khó hiểu.
“Tiền bối, chẳng qua là gì?”
Trường Sinh chân quân tò mò hỏi.

“Chẳng qua là, lúc trước Thiên Diễm giới được chia cắt làm ba, mà nay Huyền Quang giới và Tu Di giới đã xuất hiện, vì sao Chân Võ giới còn lại lại chẳng hề có tung tích?”
Thái Sơ lẩm bẩm nói.
“Tiền bối nói vậy thì, một Huyền Quang giới và một Tu Di giới cũng đã cũng đủ khủng bố, nếu lại thêm một thế giới cùng cấp bậc, thì chỉ sợ là.....”
Trường Sinh chân quân cứng đờ nói.
Nhưng lời còn chưa nói xong.
Tư bên trong hỗn độn, lần thứ hai phát ra một luồng dao động kịch liệt, tại một nơi cực kỳ xa xôi trong hư không, lại thêm một thế giới khổng lồ chậm rãi xuất hiện trước mặt của mọi người..
Nhìn thấy cảnh tượng như vậy.
Trạng thái biểu cảm trên gương mặt của Trường Sinh chân quân hoàn toàn cứng đờ. Hắn liếc mắt nhìn Thái Sơ một cách bất đắc dĩ.
Không cần nói cũng biết được ý nghĩa. Lần này coi như xong rồi, bị tiền bối nói trúng rồi.
Hai thế giới với thái độ không rõ, hơn nữa thực lực lại khủng bố đã xuất hiện, Địa Tiên giới chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, đương nhiên có lẽ Thiên Nguyên giới sẽ không sao cả, vì dù sao nó còn có Thiên Cơ Lâu.
Nhưng mà thế giới của mình thì phải làm sao bây giờ?
“Yên tâm, vẫn là câu nói kia, Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối sẽ không ngồi nhìn mà không quan tâm.”
Thái Sơ nhìn liếc mắt nhìn Trường Sinh chân quân, lời nói sâu sắc.
Ngay sau đó.
Hắn lại nhìn lướt qua đống đổ nát của Địa Phủ, nhẹ giọng nói: “Tiếp tục ở lại nơi này, cũng đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chúng ta cũng nên trở về thôi.”
“Vừa kịp lúc xem thử rốt cuộc là thái độ của Tu Di giới và Chân Võ giới ra sao.”
“Cũng được.”
Trường Sinh chân quân gật đầu.
Nếu như tiếp tục lưu lại ở Huyền Quang giới, thì trong lòng hắn cũng có chút lo lắng, một khi hai giới khai chiến, mà mình lại không có mặt ở đó, vậy thì tình thế Địa Tiên giới sẽ nghiêng về một bên.
Đương nhiên.

Trong lòng bọn họ suy nghĩ cho dù là mình có mặt ở đó thì, phỏng chừng cũng chẳng có mấy tác dụng.
.....
Không lâu sau khi hai người kia rời khỏi.
Lúc này Mạnh Khánh Chi mới cảm thấy thỏa mãn ngừng tay lại.
Tài nguyên của Địa Phủ gần như đều bị đào lên hết rồi, mà quả nhiên chuyến đi này của mình giống như dự đoán, kiếm đầy bồn đầy bát. Chờ cho đến khi trở về Thiên Nguyên giới, thì gần như là có thể tung hoành được rồi.
"Chẳng biết là thái độ của hai thế giới mới xuất hiện này là như thế nào....."
Mạnh Khánh Chi nhìn lướt qua phương hướng của Tu Di giới, từ sâu trong đôi mắt hắn, lấp lánh tinh quang, suy nghĩ của hắn không giống với Trường Sinh chân quân. Theo hắn nghĩ thì nếu có đại chiến xảy ra, đó là một chuyện không thể tốt hơn.
Như vậy thì.
Chẳng phải là lại có cơ hội cho hắn đục nước béo cò hay sao chứ?
Nếu như tiếp tục như vậy, nói không chừng thời điểm mà mình trở thành Chân Tiên còn có thể rút ngắn lại không ít.
"Thôi, về Thiên Nguyên giới rồi lại tính."
"Có lẽ là....."
"Khẳng định là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối biết được tình hình của hai thế giới kia."
Mạnh Khánh Chi thu hồi ánh mắt, sau đó phất phất tay, thu lại trận pháp, sau đó bước ra một bước, thân thể hóa thành một luông sáng phóng lên cao.
..... Cùng lúc đó. Trong Chân Võ giới. Liễu thị đế tộc.
Gia tộc này có truyền thừa mấy chục vạn năm ở Chân Võ giới, tuy rằng vẫn chưa được gọi là truyền thừa lâu đời, nhưng cũng có vài phần căn cơ, trong tộc có một Đại Đế tọa trấn.
Từ xa nhìn lại.
Đế tộc bên trong, mây lành trời trong, nguy nga lộng lẫy, có vô số tiên quang bừng sáng, chiếu rọi hư không, nơi nơi đều tràn ngập khí tức tốt lành.
Lúc này.
Ở trong một tòa lầu cát.
Một nam tử trẻ trung, đầu đội ngọc quan, đứng trước cửa sổ, nhìn ra phía hư không nơi xa, trong con ngươi là một vùng sâu thẳm, không biết là hắn

đang suy nghĩ cái gì.
“Thiếu chủ, tin tức đã được thăm dò rõ ràng rồi.”
Một giọng nói cung kính truyền đến.
Nam tử trẻ tuổi nghe thấy vậy, xoay người lại, chậm rãi phun ra một chữ, nói: “Nói.”
Bên ngoài lầu các.
Hạ nhân mở miệng, nhanh chóng nói: “Chân Võ giới hợp nhất với thế giới khác, quả nhiên giống như dựđoán của thiếu chủ, không phải là không có duyên cớ.”
“Mà là bị người ta dùng thủ đoạn nghịch thiên, trước tiếp kéo đến đây từ bên trong hỗn độn.”
“ Theo như tin tức mà tại hạ thăm dò được, thì dường như người ra tay là hành động của một vị Thiên Cơ Lâu chủ thuộc Thiên Nguyên giới, thực lực của vị Thiên Cơ Lâu chủ kia sâu không lường được, trước đó, đã hợp nhất không ít thế giới.”
“Mục đích của hắn, hình như là muốn kiến tạo một thế giới chí cao vô thượng!”
“Hơn nữa.....”
“Hơn nữa cái gì?”
Nam tử trẻ tuổi lạnh lùng hỏi.
“Hơn nữa, ngoại trừ Chân Võ giới của chúng ta ra thì còn có Tu Di giới và Huyền Quang giới cũng bị hợp nhất lại với nhau, nói cách khác là khôi phục lại Thiên Diễm giới như lúc ban đầu!”
Vị hạ nhân kia nhẹ giọng nói...
“Ồ?”
“Lại có việc này sao?”
Nam tử trẻ tuổi nhíu mày một cái, nhẹ giọng nói: “Sở dĩ năm xưa Thiên Diễm giới bị vỡ nát, nghe nói là do bị một vị chuẩn Tiên Đế đánh nát, mà người có thể dung hợp thế giới, chẳng lẽ vị Thiên Cơ Lâu chủ kia lại là một chuẩn Tiên Đế sao?”
Lúc trước Thiên Diễm giới có thể dung nạp được Tiên Vương, vậy thì đương nhiên Tiên Vương không thể nào đánh nát được thế giới khổng lồ này rồi. Nếu thật sự vị Thiên Cơ Lâu chủ kia là một vị chuẩn Tiên Đế, thì e là chuyện này rắc rối rồi đây.
“Chuyện này, tại hạ cũng không rõ lắm, phỏng chừng phải phái những người khác hoặc là thiếu chủ tự mình đi một chuyến, mới có thể nhìn thấu

vị Thiên Cơ Lâu chủ kia.”
Vị hạ nhân kia cung kính nói.
Nam tử trẻ tuổi không nêu ý kiến, hắn chậm rãi nói: “Nếu ta không nhớ lầm nói, hẳn là hiện tại trong Huyền Quang giới, Địa Phủ đang một tay che trời.”
“Nếu như Huyền Quang giới cũng hợp nhất đến đây, thì Địa Phủ sẽ chung sống hòa thuận với sinh linh của những thế giới khác hay sao?”
“Thiếu chủ liệu sự như thần, mọi việc đều không thể qua được mắt của thiếu chủ.”
Hạ nhân lên tiếng khen tặng một câu, tiếp tục nói: “Huyền Quang giới hợp nhất đến đó trước Chân Võ giới một thời gian rồi, bọn họ đã gây một trận chiến lớn với Địa Tiên giới.”

Chương 650. Nay đã khác xưa.

Chương 650: Nay đã khác xưa.
“Kết quả là Địa Tiên giới hoàn toàn bại trận, nhưng điều khiến người ta bất ngờ là không lâu sau, Địa Phủ bỗng nhiên biến mất, không còn biết tung tích, theo như lời của những người khác thì bên trong Địa Phủ từng xảy ra một trận đại chiến.”
“Sau khi trận chiến kết thúc thì đã không còn biết tung tích của chủ nhân Địa Phủ, quan tinh nhuệ bên trong Địa Phủ thì cũng biến mất sạch sẽ, dường như là vị Thiên Cơ Lâu chủ kia đang âm thầm ra tay.”
“Ồ?”
Trong mắt nam tử hiện lên vẻ nghiêm nghị, hắn nhìn thoáng qua phương hướng Thiên Nguyên giới, lẩm bẩm nói: “Xem ra thì mấy thế giới này.....?”
“Ngươi đi xuống tiếp tục thăm dò tin tức, một khi có kết quả, lập tức truyền tin cho ta!”
“Dạ!”
Tên hạ nhân kia cung kính lĩnh mệnh, nhanh chóng xoay người rời đi.
Trong nháy mắt khi hắn rời đi, khí tức Đại Đế trên người hắn chợt lóe lên rồi biến mất.
Sau khi tên hạ nhân rời đi.
Bên trong lầu các chìm vào yên lặng.
Nam tử trẻ tuổi đứng khoanh tay, đứng ở phía trước cửa sổ, hai mắt sâu thăm thẳm, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Thật lâu sau đó.

Nam tử nhẹ giọng nói: “Mạnh như Địa Phủ mà cũng bị huỷ diệt, nếu ta không đoán sai thì hẳn là thực lực của chủ nhân Địa Phủ đã tiếp cận với cảnh giới Tiên Vương rồi.”
“Rốt cuộc thì vị Thiên Cơ Lâu chủ kia có lai lịch gì?”
“Hắn đã hợp nhất vô số thế giới, rốt cuộc là cố ý hay là vô tình đây?”
Vô số nghi vấn xuất hiện trong lòng, bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu chủ' này giống như là có ma lực nào đó, khiến cho người ta không thể nào không chú ý đến, mỗi một lần nhắc đến cái tên này thì đều như có một cảm giác như tất cả các bí mật đều không thể nào che giấu được.
Dường như là.
Trong bóng tối có một đôi mắt ở khắp mọi nơi, đang nhìn chằm chằm vào mình. Nghĩ đến đây.
Nam tử không khỏi cảm thấy sợ hãi.
Bí mật trên người mình cũng không ít, nếu như hoàn toàn phơi bày ra ánh sáng, thì chỉ sợ sẽ chết không có chỗ chôn.
“Trên cảnh giới Tiên Vương hình như là chuẩn Tiên Đế, tại sao lại rảnh rỗi đến độ đi hợp nhất thế giới?”
Nam tử chau mày.
Bất kể là có suy nghĩ như thế nào, thì chẳng thể nào nghĩ ra được manh mối.
Theo lý mà nói, một người như vậy chẳng phải là nên quanh năm suốt tháng bế quan, chuẩn bị đột phá cảnh giới tiếp theo hay sao? Rảnh rỗi không có việc gì lại đi hợp nhát thế giới, tạo phúc cho hàng tỉ sinh linh, đây là thủ đoạn gì chứ?
Đối với những sinh linh bình thường và vô số tu luyện giả mà nói, việc hợp nhất thế giới này vô cùng cơ lợi, nhưng đối với một nhân vật như Thiên Cơ Lâu chủ mà nói thì lại chẳng có được bao nhiêu lợi ích.
Dù sao thì người bình thường cũng không thể nào dung hợp được thế giới tối cao, mà kể cả là có muốn dung hợp một số thế giới bình thường với nhau thì cũng tốn không hề ít thời gian.
Hơn nữa bởi vì thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ quá mạnh, sau khi hợp nhất những thế giới thì cũng chẳng hề có chút tác dụng nào với hắn cả. Có nhìn thế nào thì cũng đều là tốn công vô ích.
“Chỉ mong là hắn không phải đến đây vì Địa Phủ.”
Nam tử trẻ tuổi xoay người lại, cách nơi hắn đứng không xa là có một mặt bàn, trên mặt bàn có một cây bút ngọc màu đen và một cuốn sách lặng lẽ

nằm ở nơi đó.
Nhìn bên ngoài thì không có bất kỳ điều gì bất thường.
Nhưng khi nhìn kỹ thì lại như ẩn chứa một điều gì đó vô cùng ảo diệu, khiến cho thần hồn của con người không thể tự chế mà trầm luân vào trong đó.
“Người đâu.”
Nam tử liếc mắt nhìn mặt bàn, nhẹ giọng nói.
“Thiếu chủ có gì phân phó?”
Một giọng nói truyền đến.
Ngoài cửa.
Xuất hiện bóng dáng của một người, mang theo khí huyết khó có thể che giấu được, như là một sát thần trở về từ núi thây biển máu, lẳng lặng đứng ở nơi đó, trấn áp cả một vùng đất trời.
Thần sắc cực kỳ cung kính, mang theo vài phần thành kính, phảng phất như đang đối diện với một vị thần vậy, không dám có nửa phần trái ý.
“Đi tìm chủ nhân Địa Phủ, chớ để cho Thiên Cơ Lâu chủ tìm được hắn trước.”
Nam tử trẻ tuổi phân phó.
“Rõ”
Bóng người cung kính nói, nhưng ngay sau đó lại xuất hiện thêm vài phần chần chờ nói: “Thiếu chủ, theo như chúng ta được biết, Thiên Cơ Lâu chủng kia, ngoại trừ có thực lực mạnh mẽ ra, thì dường như còn am hiểu suy đoán thiên cơ.”
“Thuộc hạ chỉ sợ.....”
Bóng người vẫn chưa nói xong, nhưng ý trong lời nói thì không cần nói cũng biết.
Bọn họ không thể chắc chắn trăm phần trăm, có thể mang được đối phương về đây, trước cả khi Thiên Cơ Lâu chủ tiên đoán được tung tích của chủ nhân Địa Phủ.
Hơn nữa.
Chỉ dựa vào thực lực của bọn họ, thì kể cả là có tìm được đối phương, cũng không thể làm gì được đối phương. Dù sao thì lạc đà gầy vẫn còn lớn hơn ngựa, chủ nhân Địa Phủ vẫn không phải là đối tượng mà bọn họ có thể trêu chọc được.
“Làm hết sức mình!”
Nam tử trẻ tuổi chậm rãi hộc ra bốn chữ.

“Rõ!”
Bóng người gật đầu, hóa thành một tia sáng, biến mất trên bầu trời, nhất cửa nhất động của hắn không hề kinh động bất kỳ kẻ nào, chẳng có một ai trong Liễu thị đế tộc phát hiện được chỗ khác thường.
..... Cùng lúc đó.
Bên trong hỗn độn, cách Huyền Quang giới hàng tỉ vạn dặm.
Trong một mảng sương mù hỗn độn, xuất hiện mấy bóng người, một người trong số đó có hơi thở cực kỳ suy yếu, thần hồn không vững, gần như là bất kỳ lúc nào cũng sẽ vỡ nát.
Mấy người đứng bên cạnh hắn, tuy rằng trạng thái khá hơn một chút, nhưng cũng chẳng tốt hơn hắn là bao.
Đám người này chính là chủ nhân Địa Phủ và vài tên thuộc hạ của hắn, trong khi hắn trốn đi thì phát hiện mấy tên thuộc hạ của Địa Phủ vẫn còn sống sót, vì thế hắn nhân tiện cứu ra luôn.
Tuy rằng trong mắt của chủ nhân Địa Phủ, mấy người này chẳng khác gì lũ tạp nham, nhưng dù sao thì cũng là trợ thủ, không phải lúc nào mọi chuyện cũng phải đến tay hắn, dù thế nào cũng phải có người thay hắn ra mặt xử lý một số việc chứ.
“Chủ thượng, ngươi.....”
Mấy người vừa mới đáp xuống, một người thuộc hạ trong số đó tiến lên một bước, đỡ lấy thần hồn của chủ nhân Địa Phủ, quan tâm nói.
“Không sao.”
Chủ nhân Địa Phủ vẫy vẫy tay, ý bảo mọi người không cần phải lo lắng, hắn hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn Huyền Quang giới một cái, trong ánh mắt ấy bừng lên sát ý đủ khiến cho người ta khiếp sợ.
“Tất cả những gì hôm nay, ngày sau sớm hay muộn gì thì bổn tọa sẽ thanh toán với bọn chúng!”

Chương 651. Không thuộc về vùng đất này.

Chương 651: Không thuộc về vùng đất này.
“Chủ thượng, bây giờ chỗ chúng ta cũng không tính là quá xa so với Huyền Quang giới, rất có thể Thái Sơ sẽ mang theo người đuổi giết đến đây, hay là chúng ta tạm thời đến một thế giới khác tránh họa đi?”

Có người đề nghị nói.
Thế giới khác trong miệng bọn họ thì chỉ là Chân Võ giới hoặc là Tu Di giới mà thôi.
Mà mấy thế giới kia đều được tách ra từ Thiên Diễm giới, mấy thế giới này đều có chút liên can với nhau trong quá khứ, cho nên cũng biết rõ vị trí của đối phương.
Lúc trước Địa Phủ càng quét cả thế giới, bởi vì lo lắng các thế giới khác sẽ nhúng tay vào, cho nên đánh nát tất cả những lối đi không gian nhưng nay đã khác xưa.
Bọn họ đã không có nhà để về, không thể nào cứ mãi lưu lạc trong hỗn độn, mà không thể nghi ngờ gì trước mắt chỉ có Tu Di giới và Chân Võ giới là trở thành chốn quay về của bọn họ..
"Đã trễ rồi."
Chủ nhân Địa Phủ trầm giọng nói.
"Ngay khi chúng ta chạy khỏi Huyền Quang giới, bóng dáng của Tu Di giới và Chân Võ giới đã xuất hiện từ trong hỗn độn, hơn nữa đã hợp nhất cùng Địa Tiên giới rồi!"
Những lời này vừa thốt ra.
Tất cả mọi người đều ngơ người.
"Sao lại có thể?"
Có người lẩm bẩm nói.
Trong suy nghĩ của mỗi người ở đây, Tu Di giới và Chân Võ giới là đường lui của bọn họ, lúc trước chưa tiến hành chinh phạt hai nơi này, chẳng qua chưa thể điều động nhân thủ mà thôi.
Chờ đến khi Địa Phủ thống trị hoàn toàn Huyền Quang giới, thì Tu Di giới và Chân Võ giới cũng khó thoát khỏi kết cục bị huỷ diệt.
Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, còn chưa đợi đến khi bọn họ vượt giới, thì đã bị Thiên Cơ Lâu chủ kéo bọn họ từ bên trong hỗn độn đến nối tiếp với Địa Tiên giới.
Nhưng mà.
Hôm nay lại một lần nữa, Thiên Cơ Lâu chủ đã hoàn toàn chặt đứt đường lui của bọn họ. Chẳng lẽ là.
Thiên Cơ Lâu chủ đã tính đến chuyện này từ trước rồi sao?
Nếu thật sự là như thế nói, thì Thiên Cơ Lâu chủ không khỏi quá sức đáng sợ. Dù sao thì.
Hai thế giới kia cũng chẳng hề yếu hơn so với Huyền Quang giới!

Trước khi kéo chúng về đây, thì tất nhiên là Thiên Cơ Lâu chủ đã hoàn toàn nắm chắc, mới có thể làm như vậy, nói như thế tới, kể từ khi bắt đầu, thì kết cục của Địa Phủ bọn họ đã được định trước rồi sao.
"Đằng sau tất cả những chuyện này đều là do Thiên Cơ Lâu chủ đứng sau khống chế sao?"
Có người nhẹ giọng nói.
Trong giọng nói mang theo một chút bất lực, như một con kiến khi đối mặt với sự an bài của thượng đế, căn bản là không thể nào sinh ra bất kỳ sự chống cự nào.
Đối phương còn chưa lộ mặt thì Địa Phủ cũng đã biến mất rồi.
Nếu như Thiên Cơ Lâu chủ tự mình ra tay, thì không biết là sẽ có cục diện như thế nào?
Đám người bọn họ may mắn là trước đây chưa có chết đi, không chịu chế của Hoán Hồn châu, nếu không thì e là đã bị một lưới bắt hết rồi!
"Là bổn tọa xem thường Thiên Cơ Lâu chủ."
Chủ nhân Địa Phủ chậm rãi mở miệng, hắn thở dài một cái, nhẹ giọng nói.
Cho đến ngày hôm nay.
Hắn không thể không đối mặt với cục diện này, nếu như biết trước là Thiên Cơ Lâu chủ có được năng lực như thế, chắc chắn là ngay từ lúc bắt đầu, đã cố gắng làm rùa rụt cổ, chuẩn bị tốt sách lược ứng phó."
Tuyệt đối sẽ khôn dễ dàng bị người ta đánh vào bên trong, mà chôn vùi toàn bộ Địa Phủ ngay tức khắc như vậy.
"Chủ thượng, hiện tại chúng ta ....."
Một vị thuộc hạ mở miệng hỏi.
Hắn mờ mịt nhìn đám sương mù hỗn độn chung quanh, trong lòng hoang mang lo sợ, tất cả mọi chuyện của đám người mình đều bị Thiên Cơ Lâu chủ đoán được hết, ai có thể chắc chắn rằng phải chăng hành động tiếp theo của mình có bị Thiên Cơ Lâu chủ thao tóm hay không?
Mỗi một người đều như một con rối gỗ, đều bị Thiên Cơ Lâu chủ nhìn thấu.
Nói thật là loại cảm giác này cũng không mấy dễ chịu, dường như là toàn thân trên dưới đã không còn chút bí mật gì cả.
"Tạm thời ở lại nơi này đi."
Chủ nhân Địa Phủ liếc mắt đánh giá chung quanh, mở miệng nói. Là phúc thì không phải họa.
Nơi này rất gần Huyền Quang giới, một khi bên trong Huyền Quang giới xuất hiện bất kỳ biến cố gì, bọn họ đều có thể biết được đầu tiên, hơn nữa

nếu như Thiên Cơ Lâu chủ muốn đối phó với bọn họ, thì họ cũng có thể nhanh chóng nghe được tiếng gió, mà tiến hành đào tẩu.
Thử hỏi.
Ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra thì còn ai có thể nghĩ đến, sau khi bọn họ rời khỏi Huyền Quang giới mà cũng không đi xa, ngược lại còn ở lại gần đây?
"Hơn nữa..."
Chủ nhân Địa Phủ nhìn vào hư không xa xôi, lần thứ hai nói: "Ta cảm thấy, sau khi Tu Di giới và Chân Võ giới hợp nhất đến đây, trước mắt thế giới này chưa chắc sẽ yên bình như vậy đâu!"
..... Vào lúc này.
Thiên Nguyên giới.
Bên ngoài Đại Hoang thành, một luồng sáng từ nơi xa bay tới, nhanh chóng đi vào bên trong thành.
Đây là một người nam tử, dáng vẻ chỉ mới trung niên, cả người lấp lánh thần huy, ánh mắt khép hờ, đảo qua mỗi một góc của Đại Hoang thành, muốn tra xét toàn bộ Đại Hoang thành không chừa lại bất kỳ thứ gì một lần.
"Đại Hoang thành này quả nhiên bất phàm."
Nam tử thu hồi ánh mắt, trong lòng trở nen trầm trọng, mới vừa rồi chỉ là nhìn lướt qua, mà đã nhìn thấy được vô số trận pháp khủng bố, rậm rạp chen chúc đầy trên hư không.
Trong số những trận pháp này, cái yếu nhất cũng là cấp Trường Sinh. Còn cái mạnh nhất, thì đến ngay cả hắn cũng không thể nhìn ra được cụ thể.
Có thể khẳng định, cho dù là một người có tu vi cấp Trường Sinh đỉnh phong, dám can đảm giở thói ngang ngược trong Đại Hoang thành, phỏng chừng cũng sẽ hóa thành tro bụi.
"Thiếu chủ đã dự đoán đúng, vị Thiên Cơ Lâu chủ này sâu không lường được, hắn đứng đằng sau thao túng tất cả mọi thứ, một khi đi sai bước nhầm, thì chẳng còn bất kỳ cơ hội nào cả!"
Nam tử đi vào trước Thiên Cơ Lâu, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bảng hiệu, trong ánh mắt mang theo vẻ suy tư.
Rõ ràng là tòa Thiên Cơ Lâu này đang nằm ở trước mắt, nhưng thần thức thăm dò thì chỉ là một vùng không khí, không có bất kỳ dấu vết nào, dường như nó không tồn tại trên mảnh đất này vậy, cực kỳ quỷ dị.

Chương 652. Không phải đã có đáp án rồi sao.

Chương 652: Không phải đã có đáp án rồi sao.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, thì rất khó tưởng tượng được lại có một tòa nhà qua mắt được sự tra xét của thần thức.

"Không thuộc về vùng đất này sao?"

Nam tử khẽ nhíu mày, hắn bước một bước ra, rồi lại chậm rãi thu chân trở về, trong mắt hắn thì dường như là Thiên Cơ Lâu này giống như cái miệng của một con cự thú vậy, có thể cắn nuốt cả đất trời.

Nếu như bản thân mình tiến vào trong đó, thì chẳng ai có thể chắc chắn là sẽ có kết cục ra sao. Dù sao thì.

Một nhân vật mà có thể sử dụng một trận pháp còn ghê gớm hơn cấp Trường Sinh, vậy thì chắc chắn là thực lực của đối phương cũng không thể khinh thường, bản thân mình chẳng qua cũng chỉ đến để thăm dò tin tức về Thiên Cơ Lâu, không phải tự đưa mình vào trong vòng nguy hiểm như vậy.

"Thiên Cơ Lâu rất kỳ lạ, phải về báo lại với thiếu chủ rồi nói sau."

Trong lòng lẩm bẩm một câu..

Rất nhanh đã có hồi âm.

Nam tử lập tức đã nhận được hồi âm của thiếu chủ nhà mình.

Sau khi hắn nhìn thấy nội dung bên trong, sắc mặt tức khắc trở nên vô cùng khó coi.

"Thiếu chủ lại bảo ta đi vào trong đó thăm dò một phen sao?"

Sắc mặt nam tử trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nhìn thoáng qua Thiên Cơ Lâu, lại nhìn nội dung bên trong miếng ngọc bội, trong lúc nhất thời lâm vào thế khó lựa chọn, nếu như đi vào bên trong Thiên Cơ Lâu thì lại rất đơn giản, nhưng muốn đi ra khỏi đó, thì chỉ có trời biết có bao nhiêu khó khăn, lỡ đâu mà đi vào thì được mà không đi ra được thì sao?

Tạm thời chưa cần nhắc đến Thiên Cơ Lâu, mà ngay cả tòa Đại Hoang thành trước mắt này, nói thật hắn cũng chưa chắc chắn là mình có thể chạy thoát ra được, một khi trận pháp được kích hoạt, thì ngay cả người có cảnh giới Tiên Vương cũng gần như là phải tốn một phen công sức.

Thì chẳng cần phải nhắc đến hắn lại là một người bình thường người, có tu vi Trường Sinh cảnh.
“Haii.”
Thật lâu sau đó.
Nam tử thở dài một tiếng, mang theo tâm trạng thấy chết không sờn, dứt khoát bước vào bên trong Thiên Cơ Lâu, ngay khi hắn đi vào bên trong, thì cảnh tượng chung quanh đã thay đổi.
Phảng phất như đi vào một vùng đất khác vậy.
Ngay cả thần thức cũng bị chặn đứng hoàn toàn, không thể nào thoát ra khỏi cơ thể.
Ngay sau khi phát hiện ra sự thay đổi này, nam tử vẫn luôn cảnh giác kia, cảm xúc của hắn ngay tức khắc thay đổi. Ngoại trừ thần thức ra, thì hắn còn phát hiện tu vi của mình hầu như là đã biến mất.
Điều này thì tương đối đáng sợ rồi.
Vị Thiên Cơ Lâu chủ thần bí kia, bất tri bất giác lại tước mất tu vi của mình, biến hắn thành một người bình thường. Phải biết rằng Tiên Vương cũng không làm được điều này, rất dễ để giết một người có tu vi Trường Sinh cảnh, nhưng muốn lấy đi tu vi của hắn trong yên lặng thì gần như là chuyện không thể.
“Thiên Cơ Lâu chủ.....”
“Lại đáng sợ như vậy sao?”
Sắc mặt nam tử xoẹt một cái, lập tức trắng bạch, thân thể run rẩy, xém chút nữa trực tiếp mềm nhũn ra ngã trên mặt đất, tu vi lúc trước là điều tự hào nhất của hắn.
Vào giờ phút này hoàn toàn mất đi hiệu lực, phỏng chừng có là ai thì cũng cảm thấy trong lòng trống rỗng. Bởi vì.
Đã không còn tu vi, thì sự sống chết đã bị người khác nắm trong lòng bàn tay, một khi đối phương cảm thấy không vui thì chỉ sợ là một giây tiếp theo thì mình sẽ lên đường xuống suối vàng.
“Ngươi tìm ta sao?”
Lúc này.
Một giọng nói trong trẻo truyền đến từ bên cạnh.
Nam tử nghe thấy giọng nói, lập tức hoàn hồn lại, không biết từ khi nào, cách nơi hắn đứng không xa, xuất hiện một vị thanh y nam tử, đang lẳng lặng ngồi trên ghế, một thân thanh bào, khí chất ôn nhuận như ngọc, khóe miệng mang theo nụ cười khiến cho người ta có cảm giác như là đang đắm

mình trong gió xuân, một đôi mắt cực kỳ thâm thúy, dường như là có thể nhìn thấu hết mọi thứ trên thế gian này.
Dưới đôi mắt ấy thì bất kỳ thứ gì đều không thể che dấu.
Sau khi nhìn nhau một giây đồng hồ, nam tử lập tức dời ánh mắt đi, gian nan chắp tay, nói: "Tại hạ Tằng Minh, trong lúc vô ý bước vào Thiên Cơ Lâu."
"Xin Thiên Cơ Lâu chủ chớ trách tội."
Có thể vô thanh vô tức mà xuất hiện trong Thiên Cơ Lâu, theo như Tằng Minh đoán thì chỉ có thể là một mình Thiên Cơ Lâu chủ mà thôi.
Hiện tại một thân tu vi của hắn đã hoàn toàn biến mất, trong đầu chỉ còn sót lại một ý niệm, đó chính là rời khỏi nơi đây, trong khoảnh khắc này, mấy thứ như là thăm dò tin tức đều không còn quan trọng.
Cái mạng nhỏ của mình sắp toi tới nơi rồi.
Nếu như có thăm dò được tin tức của Thiên Cơ Lâu chủ thì đã làm sao chứ.
Hắn có thể rời khỏi nơi này được nữa sao?
Lập tức.
Tằng Minh nhanh chóng nói: "Tại hạ còn có chuyện quan trọng trong người, sau này lại đến bái kiến Thiên Cơ Lâu chủ."
Nói xong.
Hắn trực tiếp xoay người, đi về phía bên ngoài.
Ngay khi hắn chỉ còn cách ngưỡng cửa Thiên Cơ Lâu một trượng nữa thôi thì, Lý Vân chậm rãi mở miệng.
"Ngươi đến Thiên Cơ Lâu, chưa thăm dò được tin tức gì mà đã rời đi như vậy, nếu như thiếu chủ sau lưng ngươi mà biết được, chỉ sợ là kết cục của ngươi sẽ không quá tốt đâu."
Khóe miệng Lý Vân mang theo nụ cười như có như không, nhẹ nhàng lạnh lùng nói. Những lời này vừa thốt ra.
Chân của Tằng Minh vốn dĩ đã bước ra, lập tức cứng đờ giữa không trung, sắc mặt của hắn trắng như tuyết, cả người lập tức ướt đẫm mồ hôi, không phải là hắn bị thiếu chủ sau lưng mình dọa cho sợ hãi.
Mà là bị nội dung trong câu nói của Lý Vân hoàn toàn đánh ngục.
"Sao có thể?"
Sự sợ hãi khắc sâu trong đáy lòng.
Chuyện mà thiếu chủ nhà mình phân phó cho mình, sao có thể truyền tới trong tai của Thiên Cơ Lâu chủ nhanh như vậy chứ? Phải biết rằng, khi thiếu chủ phân phó cho mình thì chỉ có hai người mình ở đấy mà.

Tại sao Thiên Cơ Lâu chủ lại biết được? Tự suy đoán được sao?
Nếu ngay cả nội dung trò chuyện cụ thể mà còn có thể tiên đoán được, thì thật đúng là quá đáng sợ rồi, đã có thể đoán ra được cả những chuyện này thì, liệu rằng hắn có thể tiên đoán được những chuyện khác không?
“Xin hỏi Thiên Cơ Lâu chủ, sao người có thể biết được những tin tức này?”
Tằng Minh chậm rãi thu lại nửa bước chân của mình, sắc mặt khó coi hỏi.
“Không phải là trong lòng ngươi đã có đáp án rồi sao?”
Lý Vân hỏi ngược lại.
“Ta.....”
Tằng Minh nghẹn lời.
Sau một lúc lâu trầm ngâm.
Hắn đã chẳng thèm quan tâm nữa, mục đích của hắn đến đây đều đã bị người ta đoán ra được rồi, che che giấu giấu, còn có ý nghĩa gì nữa sao? Dù sao thì.

Chương 653. Người tham gia trận chiến Địa Phủ.

Chương 653: Người tham gia trận chiến Địa Phủ.
Chỉ cần Thiên Cơ Lâu chủ không hài lòng, thì bất kỳ lúc nào đều có thể dìm chết mình, thay vì như vậy, còn không bằng thử hoàn thành nhiệm vụ mà thiếu chủ phân phó vậy.
Nghĩ đến đây, ngược lại Tằng Minh hơi bình tĩnh lại. Ít nhất.
Thiên Cơ Lâu chủ không có hung ác như trong tưởng tượng của hắn. Nhìn vẻ ngoài thì lại có cảm giác như một thế ngoại cao nhân, thờ ơ hững hờ.
Hẳn là một người như vậy sẽ không vô duyên vô cớ mà đi giết mình.
Dù sao thì bây giờ mình vẫn chưa trêu chọ Thiên Cơ Lâu, chỉ là có chút tò mò với Thiên Cơ Lâu chủ mà thôi. Thử hỏi trong mấy cái thế giới trước mặt, có mấy người không tò mò về Thiên Cơ Lâu chứ?
“Tiền bối.....”
Tằng Minh hạ quyết tâm, dứt khoát mặc kệ tất cả.
Hắn vừa muốn mở miệng thăm dò, nhưng còn chưa nói xong, đã bị Lý Vân cắt ngang.
“Ngươi muốn hỏi là Thiên Cơ Lâu có ý muốn đối đầu với các ngươi hay không sao?”

“Hay là nói, các ngươi tò mò về thực lực của ta hơn?”
Khóe miệng của Lý Vân mang theo một nụ cười như không cười nói. Cho đến ngày hôm nay.
Mặc dù Lý Vân không dựa vào hệ thống, nhắm mắt lại cũng có thể đoán được, những người bên ngoài kia cảm thấy vô cùng tò mò với thực lực của hắn. Bởi vì mỗi một lần hắn phô bày thực lực, đều khiến cho người ta chấn động.
Mà Tằng Minh trước mặt này cảm thấy tò mò cũng là điều hợp tình hợp lý.
“Dạ.....”
Tằng Minh cứng đờ gật gật đầu.
Trong khoảnh khắc khi hắn thừa nhận, thì nhiệt độ không khí trong toàn bộ Thiên Cơ Lâu lập tức xuống dưới mức không độ, trên mặt đất xuất hiện một lớp băng mỏng, ánh lên sắc lam của băng.
Bất luận kỳ kẻ nào đứng trong đó, đều sẽ cảm thấy không rét mà run, càng đừng nói đến Tằng Minh đã bị cướp đoạt một thân tu vi, hắn hiện tại giống như một người bình thường, đứng ở bên trong Thiên Cơ Lâu run bần bật.
Sau khi chống đỡ được một lúc. Bùm một tiếng.
Hắn rốt cuộc hết nhịn được nữa rồi, lập tức quỳ rạp xuống đất, thân thể run cầm cập, run giọng nói: “Tại hạ đáng chết, xin Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối thứ tội!”
Giờ khắc này. Hắn đã hiểu rõ.
Rất có thể câu hỏi của hắn đã chạm vào điều cấm kỵ của Thiên Cơ Lâu chủ, rảnh rỗi không có việc gì, lại hỏi thực lực của hắn làm gì, chẳng phải là tự tìm chết sao?
Sau khi biết được, ngươi muốn làm cái gì? Hạ độc thủ sau lưng sao?
Tuy rằng Lý Vân không sợ có người tính kế hắn, nhưng vẫn luôn có mưu đồ gây rối với chính mình, thì cũng đã đủ ghê tởm, giống như cả ngày có ruồi bọ kêu ong ong bên tai mình.
“Có một số việc, nên cho các ngươi biết thì tất nhiên là các ngươi sẽ biết.”
Lý Vân ngồi dậy tới, từ trên cao nhìn xuống đối phương, nhàn nhạt nói:
“Nhưng có một số việc, các ngươi không thể nào tò mò dù chỉ là một chút.”
“Hiểu chưa?”
“Dạ dạ dạ, tại hạ đã hiểu.”
Tằng Minh vã vội không ngừng gật đầu..... Bây giờ hắn đã bị chế ngự, chỉ trong nháy mắt, hắn đã cảm nhận được mình vờn tới vờn lui cạnh ranh

giới sinh tử không dưới mười lần, mỗi một lần đều làm hắn cảm giác sự tuyệt vọng đến vô tận.
Chỉ có trời biết, phải chăng vị Thiên Cơ Lâu chủ trước mắt này sẽ trực tiếp bóp chết mình.
Kể cả là mình có chết đi nữa, thì hắn ước chừng thế lực sau lưng mình, trong tình huống không rõ lắm về thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ. Nhất định sẽ làm bộ không biết, và sẽ mặc kệ cái chết của mình.
"Nhưng mà....." Lý Vân đổi giọng.
Này hai chữ này vừa thốt ra, Tằng Minh rõ ràng cảm giác được áp lực trên vai mình bớt đi không ít, hắn lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít, dường như chuyện này còn có chút biến chuyển.
"Có một số việc, nói cho ngươi biết cũng không sao, Thiên Cơ Lâu sẽ không nhúng tay vào chuyện của thế tục, bao gồm cả vị thiếu chủ sau lưng ngươi, đang âm thầm làm một số chuyện vặt."
Lý Vân nhẹ nhàng bâng quơ nói.
"Trong mắt ta, thì những thế lực trong tay hắn chẳng qua cũng chỉ là như thế mà thôi, một kẻ hồi sinh chuyển thế, mặc dù thực lực của hắn đã khôi phục đến đỉnh cao, thì đã sao chứ?"
Lời này vừa nói ra.
Tằng Minh không thể nào bình tĩnh được.
"Chuyện này mà Thiên Cơ Lâu chủ cũng đã biết rồi sao?"
Hắn là một người có tui vi Trường Sinh cảnh, cho dù có là là như thế nào cũng không thể nghe theo sự chỉ huy của một vị thiếu chủ của đế tộc, dù sao thì người có tui vi Trường Sinh vẫn phải có lòng tự tôn của chính mình.
Nhưng có một tình huống ngoại lệ, đó chính là tiềm lực trong tương lai của người này không thể đong đếm được.
Thiếu chủ của Liễu thị đế tộc chính là loại người này, đời trước hắn chính là một Tiên Vương kỳ cựu, sống qua vô số năm tháng, đã từng là kẻ vô địch một phương.
Sau khi hắn chết đi, thì thuộc hạ trước đây của hắn luôn tìm kiếm chuyển thế của hắn.
Mãi cho đến không lâu trước đây, mới tìm được một ít manh mối.
Nhưng mà không ngờ đến, chẳng qua là mình chỉ chạy đến Thiên Cơ Lâu một chuyến mà, vị Thiên Cơ Lâu chủ thần bí này cũng đã biết được tất cả mọi chuyện, bao gồm cả bí mật lớn nhất của thiếu chủ nhà mình!
Vậy thì đúng là có chút khó xử rồi.

“Làm sao, ngươi cho rằng thiếu chủ nhà ngươi hành sự không lọt giọt nước nào hay sao?”
Lý Vân nhẹ nhàng bâng quơ nói.
“Theo như ta thấy thì chẳng qua là hắn muốn mượn truyền thừa của Địa Phủ Khải Du kia, để tiến thêm một bước.”
“Này.....”
Tằng Minh ngơ ngẩn, thật lâu sau đó, hắn mới lẩm bẩm nói: “Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối nói đùa.”
Tuy nhiên là nói như vậy, nhưng rốt cuộc có phải là nói đùa hay không, thì trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, ở đời trước, thiếu chủ nhà mình bị mắc kẹt ở bước cuối cùng, chậm chạp không cách nào đột phá được.
Vì vậy bất đắc dĩ mới phải chuyển thế trùng tu.
Nhưng trăm triệu lần không ngờ tới chính là, vào thời điểm hắn chuyển thế trùng tu, lại có được tin tức về truyền thừa của Địa Phủ.
Thân là một vị Tiên Vương kỳ cựu, đã sống vô số năm tháng, hắn tận mắt chứng kiến sự huy hoàng của Địa Phủ, chẳng có một ai có thể biết rõ sự khủng bố của truyền thừa Địa Phủ hơn hắn.
Nếu có thể có được truyền thừa của Địa Phủ, không hề nghi ngờ, hắn sẽ có cơ hội đột phá một bước cuối cùng, trở thành một vô thượng Tiên Đế mà vạn giới phải cung phụng!
Mà chủ nhân Địa Phủ của Huyền Quang giới chính là mục tiêu đầu tiên mà hắn nhắm đến.
Còn chưa đợi đến khi hắn xuống tay, Huyền Quang giới cũng đã biến mất, chờ đến khi hắn biết được tin tức của Địa Phủ, thì hắn lại có chút ngơ ngác, bởi vì Địa Phủ đã bị hủy diệt!
“Tiền bối chính là người đã tham gia vào trận chiến của Địa Phủ năm đó sao?”
Tằng Minh thật cẩn thận hỏi.
Tin tức này vô cùng quan trọng, người đã từng tham gia huỷ diệt Địa Phủ mà sống đến hiện giờ, cho dù có là một tên lính quèn thì, hiện tại cũng trở nên vô cùng đáng sợ.
Nếu như là một trong những chiến lực chủ chốt trong trận chiến năm đó thì, chỉ sợ là thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ còn phải gấp cả trăm ngàn lần như vậy nữa.

Chương 654. Bây giờ lại nữa sao?.

“Ồ?”
Trên mặt Lý Vân hiện lên dáng vẻ cười như không cười, nhàn nhạt nói:
“Vấn đề có quan trọng không?”
Tằng Minh không trả lời, mà nhanh chóng gật gật đầu.
“Nếu ngươi muốn biết, ta đây cũng không ngại nói cho ngươi biết.”
Lý Vân chậm rãi nói.
Lời này vừa nói ra.
Tằng Minh lập tức tỉnh táo hẳn, hắn tập trung tinh thần, dựng lên lỗ tai, chờ Lý Vân tiếp tục nói, mà Lý Vân cũng không khiến hắn phải đợi lâu, trực tiếp nói một cách lưu loát: “Hai vật phẩm cấp Trường Sinh.”
“Hả?”
Tằng Minh phảng phất như nghe được một chuyện gì đó không thể tưởng tượng được, mặt mày ngay lập tức đơ ra.
“Hai..... Hai vật phẩm cấp Trường Sinh?”
“Không thì sao?”
Lý Vân hỏi lại.
Hắn khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: “Trừ phi ngươi đã quên mất đây là đâu? Bất kỳ một câu hỏi nào đều phải có một cái giá nhất định, chẳng ai có thể có được một tin tức miễn phí ở Thiên Cơ Lâu đâu.”
“Cho dù là Tiên Đế cũng không được!”
“Ta.....”
Tằng Minh nghẹn lời.
Hắn bị câu nói vừa rồi kia dọa sợ. Tiên Đế cũng không được?
Ý nằm trên mặt lời nói, vị Thiên Cơ Lâu chủ này còn chẳng thèm coi trọng Tiên Đế nữa hay sao?
Mặc kệ những lời này là thật hay là giả, hắn đều không tìm được lý do phản bác, bởi vì chỉ dựa vào chút thực lực ấy của hắn thì căn bản không thể nhìn thấu được Lý Vân.
“Bây giờ ngươi còn muốn biết nữa không?”
Ánh mắt Lý Vân nhìn xuống, nhìn về phía Tằng Minh, nhẹ giọng hỏi.
Sắc mặt Tằng Minh nhanh chóng thay đổi, hắn không ngừng tính toán trong lòng, mục đích mà hắn đến đây tìm hiểu tin tức có liên quan đến Thiên Cơ Lâu, nếu như cứ như vậy mà trở về.
Chỉ sợ là sẽ lưu lại ấn tượng về một kẻ làm việc không tốt trong lòng thiếu chủ. Phải biết rằng.

Thiếu chủ chính là một Tiên Vương chuyển thế, nếu như sau này không ngã xuống, thì sẽ là một vô thượng Tiên Vương, ôm chặc được bắp đùi của hắn thì mình sẽ có ngày lên như diều gặp gió.
Nhưng một khi lưu lại ấn tượng về một kẻ làm việc không tốt, thì đừng nói đến chuyện lên như diều gặp gió, nếu như làm không tốt sẽ bị đá văng ra.
Nếu như lại muốn tìm được một cái bắp đùi như vậy nữa, thì thật sự là không dễ nữa.
Thật ra vị Thiên Cơ Lâu chủ trước mặt này cũng là một cái bắp đùi vô cùng to, nhưng chắc có đến lượt mình không?
Phỏng chừng vô số người muốn được Thiên Cơ Lâu để mắt đến, chỉ dựa vào mình mà muốn Thiên Cơ Lâu chủ xem trọng liếc mắt một cái, thì gần như là không thể. một khi đã như vậy, vậy thì chỉ trông cậy vào thiếu chủ nhà mình thôi.
Nghĩ đến đây.
Tằng Minh cắn chặt răng, hắn lấy ra hai cái hộp ngọc, bên trong có phong ấn hai cây linh dược cấp Trường Sinh, đặt ở trước mặt Lý Vân, cung kính nói: “Xin Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối giải đáp một nghi vấn.”
“Dễ thôi.”
Lý Vân gật gật đầu, thu lại hai cái hộp ngọc, nhàn nhạt hộc ra mấy chữ.
“Ta chưa từng tham gia vào trận chiến ấy.”
“Hả?”
“Chưa từng sao?”
Tằng Minh có chút không kịp phản ứng lại.
Hai gốc linh dược cấp Trường Sinh mà chỉ đổi được một tin tức như vậy thôi sao.
Vậy thì biết hay không biết tin tức này, có gì khác nhau chứ?
Cho dù là Thiên Cơ Lâu chủ có nói với mình là hắn đã từng tham gia trận chiến ấy, thì mình còn có thể tương đối dễ chấp nhận. Kết quả là hắn không tham gia vào, vậy thì khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu.
Dựa vào thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ, thì ngàn vạn năm trước đây, khẳng định đã trở thành một kẻ hùng bá một phương, vậy tại sao hắn không tham gian chứ?
Là không quan tâm đến vạn giới, hay là không để tâm đến Địa Phủ, thái độ lúc bấy giờ của hắn là như thế nào? Căn bản là không thể nào phỏng đoán được điều này.

Không biết được thái độ của Thiên Cơ Lâu chủ, nếu như sau này thiếu chủ nhà mình có mưu đồ với truyền thừa của Địa Phủ, bỗng nhiên lại bị Thiên Cơ Lâu chủ nhúng tay vào, vậy thì phải làm sao bây giờ?
Vẻ mặt của Tằng Minh xám như tro tàn.
Bây giờ coi như hắn đã nhìn ra, gần như là không thể nào thăm dò được tin tức của Thiên Cơ Lâu.... Dù sao.
Thì làm sao mà Thiên Cơ Lâu chủ lại có thể kể chuyện của bản thân hắn cho người trong thiên hạ biết được chứ? Nếu như không thăm dò được tin tức của Thiên Cơ Lâu, trước mắt xem ra chỉ có thể đổi vấn đề khác.
Tằng Minh lại sửa sang lại suy nghĩ của mình một lần nữa, thử hỏi: "Tiền bối nghĩ như thế nào về sự trỗi dậy đột ngột của Địa Phủ ở Huyền Quang giới và xâm lấn vạn giới ?"
Lúc trước tuy rằng Địa Phủ ở Huyền Quang giới rất mạnh, nhưng Chân Võ giới cũng chẳng hề sợ hãi.
Từ lời kể của những sinh linh chạy thoát khỏi Huyền Quang giới, bọn họ nhiều ít cũng biết được chút tin tức về Huyền Quang giới , không ít người đã phong ấn cả tổ địa của nhà mình.
Còn có một số kẻ tàn nhẫn hơn, trực tiếp nghiền nát những hài cốt trong phần mộ tổ tiên thành tro bụi.
Kể từ đó, có thể nói là hạn chế đến mức thấp nhất sức uy hiếp của Hoán Hồn châu, mặc dù còn có một sốcá lọt lưới, nhưng sau khi hồi sinh thì sức uy hiếp không lớn.
Hiện tại nếu có thể thăm dò được thái độ của Thiên Cơ Lâu chủ, không thể nghi ngờ gì là sẽ mang lại rất nhiều lợi ích đối với bọn họ. Ít nhất.
Sẽ không đột ngột đụng phải họng súng của Thiên Cơ Lâu chủ.
"Vấn đề này....."
Lý Vân trầm ngâm một chút, nhàn nhạt nói: "Một vật phẩm cấp Trường Sinh."
"Này....."
Nghe thấy câu nói này, sắc mặt Tằng Minh ngay lập tức thay đổi, hai vật phẩm cấp Trường Sinh mà mình dùng cho câu hỏi vừa rồi kia coi như là đổ sông đổ bể rồi.
Bây giờ lại đến câu hỏi này, có khi nào lại trực tiếp bay luôn một đồ vật vô cùng quý giá nữa không?
Bất cứ thứ gì, chỉ cần dính đến hai chữ Trường Sinh thì đều có giá trị xa xỉ, chẳng phải cải trắng ngoài chợ, mặc dù là Tằng Minh thì cũng không thể dễ

dàng lấy ra được.
“Yên tâm.”
Lý Vân nhìn ra sự do dự của Tằng Minh, nhẹ giọng nói: “Trước đây đã có người từng hỏi câu này, chỉ lấy của ngươi một vật phẩm cấp Trường Sinh, thì ngươi cũng chẳng chịu thiệt đâu.”

Chương 655. Tại hạ không làm chủ được.

Có người đã từng hỏi?
Theo bản năng, Tằng Minh suýt nữa hỏi một câu, rốt cuộc là ai đã từng hỏi vấn đề nào. Nhưng lời nói đã đến bên miệng.
Hắn lại nuốt trở về.
May là mình không hỏi, nếu như hỏi, thì chỉ có trời biết vị Thiên Cơ Lâu chủ này lại đưa ra cái giá cắt cổ như thế nào nữa. Trầm ngâm nửa ngày.
Tằng Minh cắn răng, lần thứ hai lấy ra một vật phẩm cấp Trường Sinh, đặt ở trước mặt Lý Vân, mở miệng hỏi: “Tiền bối, bây giờ có thể nói được chưa?”
“Có thể.”
Lý Vân gật đầu, mở miệng nói: “Chuyện của Địa Phủ không liên quan gì đến Thiên Cơ Lâu, đương nhiên là nếu như các ngươi muốn đối đầu với Địa Phủ, Thiên Cơ Lâu cũng sẽ không nhúng tay vào.”
“Nhưng.....”
Nói đến đây.
Lý Vân đổi giọng.
Vừa rồi trong lòng Tằng Minh bắt đầu kích động, bỗng chốc như là bị bát một chậu nước lạnh, trái tim lần thứ hai run lên, hắn mang vẻ mặt tò mò nhìn về phía Lý Vân, lẳng lặng chờ đợi câu tiếp theo.
“Nhưng nếu như có người khác muốn quấy rối, mà có xảy ra bất kỳ chuyện gì, thì đều không liên quan đến Thiên Cơ Lâu.”
Lý Vân không để Tằng Minh chờ lắm, chậm rãi nói.
Ý của lời này đã rất rõ ràng. Đó chính là.
Các ngươi cứ đánh tự nhiên, Thiên Cơ Lâu sống chết mặc bây, nhưng có người đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức, thì bản thân hắn cũng sẽ không cự

tuyệt, nếu như các ngươi bị tin tức của Thiên Cơ Lâu hại mà bị đánh cho tan tành.
Đến lúc đó, cũng không nên đổ lên đầu của Thiên Cơ Lâu.
“Nếu nói như thế.....”
Tăng Minh cúi đầu, ánh mắt hắn lấp lánh, trong lòng cũng đang không ngừng toan tính.
Dường như là Thiên Cơ Lâu không có thiện cảm mà cũng không có ác ývới Địa Phủ, chưa chắc là thiếu chủ nhà mình không có cơ hội cướp được truyền thừa của Địa Phủ.
Còn về chuyện phải chăng là có người ngăn cản, điểm này hắn chưa từng nghĩ tới. Lại đến thời điểm.
Hắn đã thăm dò sáng tỏ không ít tin tức, Địa Phủ ở Huyền Quang giới đã khiến cho nhiều người tức giận, không ít người muốn diệt trừ quách đi cho rồi, mà đám người mình lại thèm nhỏ dãi Địa Phủ.
Ít nhất thì theo tình hình trước mắt, tất cả mọi người đều cùng chung chiến tuyến, đó chính là đều muốn giết chết chủ nhân Địa Phủ.
Mà điều quan trọng hơn là mình ở trong tối, những người khác đều ở chỗ sáng, ai có thể ngờ đến khi mọi người đang trai cò đánh nhau, còn có một ngư ông đứng ở một bên, sẵn sàng hành động?
“Xin hỏi tiền bối..”
Trong lòng Tằng Minh như lửa đốt, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc, vội vàng hỏi: “Tiền bối có biết tung tích của chủ nhân Địa Phủ Huyền Quang giới không?”
Địa Phủ ở Huyền Quang giới đã bị đánh tan rã.
Còn chủ nhân Địa Phủ mang theo mấy người còn sống sót đào tẩu, chuyện này đã không còn là bí mật.
Điều duy nhất khiến cho hắn lo lắng chính là chủ nhân Địa Phủ có khả năng sẽ đột phá Tiên Vương, trong tương lai không xa nữa, sẽ ngóc đầu trở lại.
Cho nên.
Lúc này, không biết có bao nhiêu người đang muốn tìm được tung tích của chủ nhân Địa Phủ, nhân lúc hắn còn chưa đột phá, thì bóp chết hắn từ trong trứng nươcs.
“Các ngươi muốn xuống tay với chủ nhân Địa Phủ sao?”
“Lá gan đúng là không nhỏ.”
Lý Vân cười khẽ nói.

Đối với việc này, hắn cũng không hề ngạc nhiên, tuy rằng thế lực sau lưng Tằng Minh không được Tiên Vương tọa trấn, nhưng trước khi thiếu chủ bọn hắn luân hồi chuyển thế, không thể nào không có sự chuẩn bị về lực lượng.
Dù sao thì.
Nguy hiểm của việc luân hồi chuyển thế không hề nhỏ, chỉ cần một sơ suất nhỏ thôi thì hắn chưa trưởng thành mà đã phải ngã xuống.
Hiện tại đối phương dùng con át chủ bài của mình để đi đuổi giết của chủ nhân Địa Phủ, thật ra thì cũng không phải là không có khả năng chiến thắng, tốt xấu gì thì người ta cũng đã từng là một vị Tiên Vương.
Hắn có không ít thủ đoạn.
Ví dụ như, khôi phục chiến lực của một Tiên Vương trong thời gian ngắn?
Những người như Tiên Vương, cho dù chỉ là trong thời gian của một lần hít hở, cũng đủ để trấn áp chủ nhân Địa Phủ.
“Tiền bối, tin tức này có giá bao nhiêu?”
Tằng Minh mong đợi hỏi.
“Không nhiều lắm.”
Lý Vân dựng thẳng một ngón tay lên, nhàn nhạt nói: “Một vật phẩm cấp Tiên Vương.”
“Tiên Vương?”
Tằng Minh gần như cho rằng mình đã nghe lầm.
Trong người hắn còn chẳng có được một vật phẩm cấp Trường Sinh, sở dĩ dám dò hỏi tin tức, đúng là bởi vì đứng sau lưng hắn là một thiếu chủ có tu vi Tiên Vương.
Nếu như là vật phẩm giá trị mà mình không lấy ra được, thì còn có thể nhờ thiếu chủ ra tay.
Nhưng hắn trăm triệu lần đều không ngờ tới một điều chính là Thiên Cơ Lâu chủ đúng thật là biết chặt chém, mới vừa ra giá đã làm một vật phẩm cấp Tiên Vương.
Chuyện này đúng là vượt quá quyền hạn của hắn.
Cho dù là thiếu chủ nhà mình cũng rất khó lmóc ra được.
Đã từng là Tiên Vương và bây giờ là Tiên Vương, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nếu như lấy ra thì, bọn họ đều phải đối mặt với vô số nguy cơ bị người khác đánh úp.
Dù sao thì.
Không quá lời khi nói rằng những vật phẩm cấp Tiên Vươn có thể trấn áp được đương đại. Ít nhất.

Nếu như đặt nó trong Thiên Nguyên giới hoặc là Địa Tiên giới thì chẳng quá đáng chút nào, trong những thế giới này đừng nói là người có tu vi cấp Trường Sinh, mà còn chẳng có lấy vài người có tu vi chân tiên nữa là Chân Tiên.
Tùy tiện móc ra một binh khí hoặc là công pháp cấp Tiên Vương, đủ để khiến cho vô số người phải khao khát, đồng thời còn chẳng ai dám hó hé gì.
Tuy rằng báu vật này rất động lòng, nhưng tất cả mọi người điều hiểu rõ, có một số thứ, bọn họ không thể đụng vào. Đây là sức uy hiếp của vật phẩm cấp Tiên Vương.
Mà hiện giờ, cái giá mà Thiên Cơ Lâu chủ đưa ra cao như vậy, trong lúc nhất thời, khiến cho Tằng Minh lâm rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, sau khi hắn trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Tiền bối, vật phẩm cấp Tiên Vương, thì tại hạ không làm chủ được, có thể để vãn bối hỏi thử ý kiến của thiếu chủ được không?"
"Có thể."
Lý Vân gật gật đầu, nói: "Ngươi nói cho thiếu chủ nhà các ngươi cơ hội không đến hai lần đâu, chủ nhân Địa Phủ chẳng còn cách cảnh giới Tiên Vương bao xa nữa đâu."
"Bất kỳ lúc nào đối phương đều có khả năng trở thành một Tiên Vương."
"Hơn nữa....."
"Trước đây, thiếu chủ của các ngươi chưa đột phá cảnh giới trở thành Tiên Đế, hiện tại nếu lại bỏ lỡ truyền thừa của Địa Phủ, tương lai sau này còn có thể trở thành Tiên Đế nữa hay không thì cũng khó mà nói được."

Chương 656. Cái giá quá đắt.

Tằng Minh vốn dĩ còn có chút do dự.
Nghe được lời này của Lý Vân, đôi mắt hắn đột nhiên sáng ngời, có chút không thể tin hỏi: "Ý của tiền bối là nói, nếu như thiếu chủ nhà ta lấy được truyền thừa trong tay của chủ nhân Địa Phủ....."
"Thì sẽ có thể như hổ thêm cánh sao?"
"A."
Lý Vân cười khẽ một tiếng.
"Địa Phủ của ngày xưa, huy hoàng đến mức nào?"
"Trong đó còn có một vị Tiên Đế tọa trấn, có được hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, thì còn chưa nhắc đến chuyện trước khi thiếu chủ nhà ngươi chuyển

thế, thì chẳng qua chỉ là một người có tu vi Tiên Vương mà thôi."
"Ngay cả khi hắn ta tiến thêm một bước và trở thành một chuẩn Tiên Đế, hắn vẫn có thể thu lợi rất nhiều từ trong truyền thừa của Địa Phủ."
"Đương nhiên."
Lý Vân liếc mắt nhìn Tằng Minh một cái, thong thả ung dung nói: "Cái mà vừa rồi ta nói chính là truyền thừa nguyên vẹn của Địa Phủ, mà một thứ như vậy, thì tạm thời các ngươi đừng nên nghĩ đến."
"Ngay cả khi có được nó, cũng không thể giữ nó, ngược lại sẽ dẫn lửa thiêu thân."
"Nhưng mà có một thứ ta có thể nói cho các ngươi biết, khi mua tin tức của Thiên Cơ Lâu ta, các ngươi không hề chịu thiệt, không hề bị lừa gạt!"
Một vật phẩm cấp Tiên Vương, đúng thật là có giá trị phi phàm, nhưng mặc kệ có nói như thế nào, chủ nhân Địa Phủ cũng đã dựa vào truyền thừa của Địa Phủ mà đã có thể trở thành một Tiên Vương hàng thật giá thật.
Bởi vậy có thể thấy được.
Truyền thừa trong tay hắn, tất nhiên là có giá trị bất phàm.
Đối với người khác mà nói, một vật phẩm cấp Tiên Vương gần như là đã dư xài rồi. Đứng bên cạnh.
Tằng Minh trầm ngâm một lát, hắn chắp tay với Lý Vân, sau đó đi ra bên ngoài Thiên Cơ Lâu, sau khi phất tay bày ra một cái cấm chế, trong tay xuất hiện một miếng ngọc bội.
Hắn nhanh chóng gởi một tin cho thiếu chủ. Không bao lâu.
Tại Chân Võ giới xa xôi, bên trong Liễu thị đế tộc, một người nam tử trẻ tuổi, đang tu luyện thì mở hai mắt.
"Ồ?"
Khóe miệng nam tử hiện lên nét cười, lẩm bẩm nói: "Nhanh như vậy mà đã có tin tức rồi sao? Hiệu suất làm việc của Tằng Minh quả nhiên không tệ!"
Hắn lấy miếng ngọc bội ra, nhìn thoáng qua nội dung bên trong. Càng xem sắc mặt lại càng thêm kỳ lạ.
Không phải là mình phái hắn đi thăm dò tin tức của Thiên Cơ Lâu chủ sao? Hắn lại bị Thiên Cơ Lâu chủ lừa gạt, khiến mình mua tin tức, đây là sao chứ?
Vừa mở miệng đã đòi một vật phẩm cấp Tiên Vương, thật sự coi mình là kẻ ngu nhiều tiền hả, coi một vật phẩm cấp Tiên Vương như rau cải ngoài chợ sao, thích tặng là tặng sao?
"Là vì tin tức của chủ nhân Địa Phủ sao?"

Trong lòng của nam tử trẻ tuổi trồi lên cảm giác không vui, nhưng rất nhanh cảm giác ấy đã biến mất.
“Chủ nhân Địa Phủ.....”
Nam tử trẻ tuổi nhẹ giọng lẩm bẩm.
Với hắn mà nói, người này cực kỳ quan trọng, nhưng mình cũng đã phái người đi tìm kiếm, cũng chẳng biết là có thể tìm được hắn hay không, nhưng lỡ như tìm được rồi thì sao?
Vậy thì chẳng phải là tự mình không đâu lại ném cho Thiên Cơ Lâu một vật phẩm cấp Tiên Vương rồi sao?
Nhưng nếu như không tìm thấy, có khi đối phương đã trở thành một Tiên Vương, đến lúc đó muốn mưu tính truyền thừa của đối phương, thì đúng là khó như lên trời.
Dù sao thì.
Thực lực bây giờ của hắn, chẳng qua chỉ mới bước vào cấp Trường Sinh, còn cách cảnh giới Tiên Vương một đoạn đường khá dài, mặc dù có át chủ bài, nhưng cũng không thể nào tùy tiện sử dụng.
Át chủ bài sở dĩ gọi là át chủ bài, nguyên nhân chính là vì nó có vô số hạn chế.
“Tằng Minh, đúng là đưa ra một câu hỏi khó cho ta mà.”
Nam tử trẻ tuổi cau mày, lẩm bẩm nói.
Hắn dùng ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, trong tầm tay xuất hiện một cái hộp ngọc, bên trong đó có một quyển thư tịch cổ xưa, mặt trên có bốn chữ lớn ‘Thiên La Đạo Chương’.
Đây là công pháp mà hắn tu luyện ở đời trước, có thể đạt tới cảnh giới Tiên Vương.
Với tình hình hiện giờ, thì đây là vật phẩm cấp Tiên Vương duy nhất mà hắn có thể lấy ra được, hơn nữa không làm tổn thương đến nguyên khí của hắn, tâm huyết của cả một đời của hắn mà cứ đưa ra không không như vậy, nhiều ít gì hắn cũng có chút không cam lòng.
Bởi vì hắn không nắm chắc được là sau khi đánh bại chủ nhân Địa Phủ, thì hắn có thể đi đến bước cuối cùng không nữa. Lỡ đâu.
Mất cả chì lẫn chài thì sao?
Trong khi hắn cảm thấy khó khăn trong việc đưa ra quyết định, ngọc bội truyền tin vừa rồi lại sáng lên. Vẫn là tin từ Tằng Minh.
“Thiếu chủ suy nghĩ sao rồi? Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã từng nói, đây là cơ hội duy nhất của thiếu chủ, bỏ lỡ cơ hội lần này, thiếu chủ muốn có thêm

cơ hội để tiến xa hơi thì đã có chút xa vời.....”
“Hơn nữa chủ nhân Địa Phủ đã gần tiếp cận với cảnh giới Tiên Vương, bất kỳ lúc nào cũng có thể trở thành một Tiên Vương, nếu như hắn đột phá, thì e là nếu chúng ta muốn đối đầu với hắn, phải trả một cái giá rất đắt.”
Tuy rằng Địa Phủ đã bị hủy diệt.
Nhưng chủ nhân Địa Phủ vẫn còn sống, hắn còn tồn tại, Địa Phủ vẫn còn là một thế lực siêu nhiên, chẳng có mấy ai dám can đảm trêu chọc, cho dù là tất cả người của Chân Võ giới hợp sức lại.
Phải chăng đủ sức để đối địch với chủ nhân Địa Phủ, thì cần phải cân nhắc thêm. Còn chưa cần nhắc đến Liễu thị đế tộc của bọn họ.
“Xem ra vẫn tiếc của không đành lòng.”
Nam tử nhìn thoáng qua công pháp bên cạnh, đây chính là tâm huyết của cả đời hắn, nhưng nếu thật sự có thể đổi lấy được truyền thừa của Địa Phủ thì cũng đáng.
Dù gì thì.
Địa Phủ chính là tâm huyết cả đời của một vị Tiên Đế.
Nếu như so với hắn thì bản thân mình cũng mới chỉ là một Tiên Vương mà thôi, vẫn còn kém quá xa.
Nghĩ thông suốt điều này, trực tiếp truyền nội dung của bộ công pháp qua ngọc bội, hơn nữa còn hạ một tầng cấm chế bên trong.
Như vậy tất nhiên là để đề phòng bị người ngoài nhìn lén, còn về phần Thiên Cơ Lâu chủ có thể xem được hay không, thì chẳng phải là việc mà hắn cần nghĩ.
Nghĩ đến.
Dựa vào thủ đoạn của Thiên Cơ Lâu chủ, hẳn là chẳng khó khăn gì để phá giải cấm chế mà mình lưu lại?..

Chương 657. Nhớ kỹ chưa?

Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Tằng Minh đi rồi quay trở lại.
Lúc này đây.
Trên tay hắn xuất hiện một miếng ngọc bội.
“Tiền bối, đây là đồ mà ngài yêu cầu, không biết tung tích của chủ nhân Địa Phủ....?”
“Dễ thôi.”

Lý Vân gật đầu, cầm lấy miếng ngọc bội nhìn thoáng qua, cấm chế bên trong dễ dàng bị hắn phá được, sau khi xem qua nội dung bên trong, khóe miệng của hắn dần dần xuất hiện một nụ cười.
Thông qua bộ công pháp này thì có thể biết được vị thiếu chủ của Tằng Minh kia, kiếp trước đúng là có chút thực lực. Bộ công pháp của hắn đúng là có chỗ độc đáo.
Nếu như cứ tiếp tục đi theo con đường này, tương lai cũng có một chút khả năng trở thành một Tiên Đế, đương nhiên, cũng chỉ là một chút mà thôi.
"Đây là tung tích của chủ nhân Địa Phủ."
Bàn tay Lý Vân vừa lật, một miếng ngọc bội mới tinh xuất hiện, từng đốm hoa ánh sáng bừng lên, dừng lại trước mặt của Tằng Minh.
"Ngay bây giờ, chủ nhân Địa Phủ đang ở trong hỗn độn gần với Huyền Quang giới....."
Lý Vân trầm ngâm một chút, rồi lại mở miệng nói: "Hôm nay ta sẽ tặng kèm các ngươi một tin tức, sức mạn trong tay của chủ nhân Địa Phủ cũng không hề yếu như các ngươi tưởng tượng đâu."
"Hả?"
Tằng Minh có chút nghi hoặc.
Vừa rồi hắn có nhìn thoáng qua ngọc bội, trong lòng không khỏi nói thầm một tiếng 'thủ đoạn không tồi'.
Nơi mà chủ nhân Địa Phủ ẩn thân thì cũng chẳng phải là lợi hại gì cho cann, nhưng đối phương có thực lực cấp Trường Sinh đỉnh phong lót đường, cố tình ẩn nấp, thì ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra thì gần như là chẳng có ai có thể tìm được.
Trước mắt.
Bản thân mình đã có được vị trí của đối phương.
Theo như hắn nghĩ thì chủ nhân Địa Phủ cũng chẳng khác nào một khối thi thể. Dù sao thì.
Đối phương vừa mới bị Thái Sơ làm cho trọng thương, mới chưa được bao lâu, thực lực tuyệt đối không thể nào khôi phục được, nếu như đám người mình chạy tới đó, giết chết chủ nhân Địa Phủ, có thể nói không cần tốn nhiều công sức.
Nhưng khi hắn cho rằng mình đã nắm chắc.
Thì một câu nói của Thiên Cơ Lâu chủ giống như một chậu nước lạnh, dội xuống từ trên đỉnh đầu, khiến cho hắn không khỏi phát run.
"Tiền bối, những lời này của ngài có ý gì?"

Tằng Minh khó hiểu.
Chẳng lẽ.
Chủ nhân Địa Phủ còn có những thế lực ẩn giấu sao?
Nhưng nếu như có, thì vì sao khi Địa Phủ bị huỷ diệt, hắn lại không sử dụng chứ?
"Tuy rằng Địa Phủ đã bị huỷ diệt, nhưng có một số thế lực vẫn tồn tại."
Lý Vân thong thả ung dung nói.
"Ý của tiền bối là nói, chủ nhân Địa Phủ còn có trợ thủ sao?"
Tằng Minh nhăn mày lại, khó hiểu nói: "Lúc này còn có ai dám không màn đến nguy cơ bị vạn giới phỉ nhổ, mà ra tay trợ giúp Địa Phủ chứ?"
"Tiền bối, ngài có biết ai là trợ thủ của Địa Phủ không?"
"Đây là một giao dịch khác."
Lý Vân mỉm cười nói.
"Ách....."
Tằng Minh nghẹn lời.
Mãi cho đến giờ phút này, hắn mới bỗng nhiên phát hiện, hình như mình lại rơi vào trong cạm bẫy của Thiên Cơ Lâu chủ, tin tức vừa rồi kia nào phải là muốn nhắc nhở hắn chứ.
Đây rõ ràng là đang chờ hắn cắn câu mà.
Trong lòng mình nổi lên sự tò mò, chỉ cần mở miệng dò hỏi, tất nhiên thì phải mất thêm chút máu nữa. Nhưng mà bây giờ trên người mình nào còn có thứ gì đáng giá nữa chứ?
Những tin tức có liên quan đến chủ nhân Địa Phủ, thì có dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ thì cũng có thể hiểu rõ được, tất nhiên là có giá trị xa xỉ, nhưng mà nếu bảo hắn lại đi dò hỏi ý của thiếu chủ, thì hắn lại có chút không thể mở miệng ra được.
Dù sao thì.
Bọn họ đã phải trả một cái giá quá lớn rồi.
"Chỉ cần không phải là một Tiên Vương ra tay, thì chủ nhân Địa Phủ chắp cánh khó thoát."
Tằng Minh nhẹ giọng nói.
Lý Vân không hề có ý kiến.
Trên thực tế cũng giống như suy đoán của Tằng Minh, đúng thật là sẽ không có Tiên Vương ra tay, hiện tại trong mấy thế giới hiện nay còn chẳng có lấy một Tiên Vương, thì làm sao có thể có Tiên Vương ra tay giúp đỡ Địa Phủ chứ?

Vừa rồi mình nói như vậy chẳng qua là vì muốn xén thêm chút thịt thôi.
Nếu như không lấy được thì với hắn mà nói, cũng chẳng sao cả.
"Nếu như không còn chuyện gì khác thì ngươi có thể đi rồi."
Lý Vân phất phất tay.
"Đúng vậy."
"Tại hạ cáo lui."
Tằng Minh chắp tay nói.
Đi ra bên ngoài Thiên Cơ Lâu, hắn thở ra một cái, ngọc bội xuất hiện trên tay, nhanh chóng gởi nội dung bên trong về Chân Võ giới trung.
"Có tin rồi?"
Trong Liễu thị đế tộc.
Một người trẻ tuổi mang bạch y, bỗng nhiên mở hai mắt, từ sâu trong đôi mắt hắn hiện lên chút ánh sáng khó có thể phát hiện được.
Bản thân hắn đã phải bỏ ra một quyển công pháp cấp Tiên Vương, nếu như nói hắn không lo lắng thì không đúng, lỡ đâu bị Thiên Cơ Lâu chủ giải bẫy thì đúng là mất cả chì lẫn chài rồi.
Cũng may là Tằng Minh lại gởi tin tức về cho mình.
Hắn lấy ngọc bội ra, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, cầm lòng không đậu lẩm bẩm một tiếng "Tốt" Tằng Minh quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, đã mang tin tức về tới.
Có được tung tích của chủ nhân Địa Phủ, thì mình có thể bắt đầu bày bố rồi, lần này chắc chắn là phải lấy được truyền thừa của Địa Phủ, nếu có thể tìm ra một con đường đi thẳng đến cảnh giới Tiên Đế.
Thì cho dù là phải bỏ ra mười vật phẩm cấp Tiên Vương, hắn cũng cam tâm tình nguyện.
"Chỉ mong là chủ nhân Địa Phủ, đừng làm ta thất vọng!"
Bạch y nam tử lẩm bẩm nói
"Hành Mậu!"
Người trẻ tuổi mở miệng.
Bên ngoài phòng hắn, một bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện, toàn bộ quá trình không có kinh động đến bất kỳ kẻ nào của Liễu thị đế tộc.
"Có thuộc hạ!"
Bóng người kia cung kính nói.
"Ngươi lập tức phái người bao vây nơi này, không để cho bất kỳ kẻ nào ra vào, trước khi ta đến đó, nhớ kỹ là không thể làm kinh động người ở bên

trong.”
“Nhớ kỹ chưa?”
Nam tử trẻ tuổi nói rồi, trong tay bay ra một tia sáng, dừng lại trước mặt bóng người kia. Bóng người kia nhận lấy tia sáng, cung kính nói: “Thuộc hạ nhớ kỹ.”
“Rất tốt, đi thôi.”
Nam tử trẻ tuổi vẫy vẫy tay.
Nhìn theo bóng người kia đi xa, hắn nhìn về phía một phương hướng khác, nhẹ giọng nói: “Chuyện cho đến bây giờ, thì ta cũng nên sử dụng một số lá bài tẩy trước đây của mình rồi.”
“Nếu không thì chỉ sợ là sẽ có sai sót.”
Tin tức vừa rồi mà Tằng Minh gởi về cho hắn, đã có nói rất rõ ràng, chủ nhân Địa Phủ cũng không chỉ lẻ loi có một mình, hắn còn có thuộc hạ và những người chưa rõ thế lực, sẽ nhúng tay vào.
Nếu như mình không chuẩn bị kỹ càng, xử lý không tốt sẽ như giỏ tre múc nước công dã tràng..

Chương 658. Cái giá quá đắt.

Tằng Minh vốn dĩ còn có chút do dự.
Nghe được lời này của Lý Vân, đôi mắt hắn đột nhiên sáng ngời, có chút không thể tin hỏi: “Ý của tiền bối là nói, nếu như thiếu chủ nhà ta lấy được truyền thừa trong tay của chủ nhân Địa Phủ.....”
“Thì sẽ có thể như hổ thêm cánh sao?”
“A.”
Lý Vân cười khẽ một tiếng.
“Địa Phủ của ngày xưa, huy hoàng đến mức nào?”
“Trong đó còn có một vị Tiên Đế tọa trấn, có được hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, thì còn chưa nhắc đến chuyện trước khi thiếu chủ nhà ngươi chuyển thế, thì chẳng qua chỉ là một người có tu vi Tiên Vương mà thôi.”
“Ngay cả khi hắn ta tiến thêm một bước và trở thành một chuẩn Tiên Đế, hắn vẫn có thể thu lợi rất nhiều từ trong truyền thừa của Địa Phủ.”
“Đương nhiên.”
Lý Vân liếc mắt nhìn Tằng Minh một cái, thong thả ung dung nói: “Cái mà vừa rồi ta nói chính là truyền thừa nguyên vẹn của Địa Phủ, mà một thứ như vậy, thì tạm thời các ngươi đừng nên nghĩ đến.”

“Ngay cả khi có được nó, cũng không thể giữ nó, ngược lại sẽ dẫn lửa thiêu thân.”
“Nhưng mà có một thứ ta có thể nói cho các ngươi biết, khi mua tin tức của Thiên Cơ Lâu ta, các ngươi không hề chịu thiệt, không hề bị lừa gạt!”
Một vật phẩm cấp Tiên Vương, đúng thật là có giá trị phi phàm, nhưng mặc kệ có nói như thế nào, chủ nhân Địa Phủ cũng đã dựa vào truyền thừa của Địa Phủ mà đã có thể trở thành một Tiên Vương hàng thật giá thật.
Bởi vậy có thể thấy được.
Truyền thừa trong tay hắn, tất nhiên là có giá trị bất phàm.
Đối với người khác mà nói, một vật phẩm cấp Tiên Vương gần như là đã dư xài rồi. Đứng bên cạnh.
Tằng Minh trầm ngâm một lát, hắn chắp tay với Lý Vân, sau đó đi ra bên ngoài Thiên Cơ Lâu, sau khi phất tay bày ra một cái cấm chế, trong tay xuất hiện một miếng ngọc bội.
Hắn nhanh chóng gởi một tin cho thiếu chủ. Không bao lâu.
Tại Chân Võ giới xa xôi, bên trong Liễu thị đế tộc, một người nam tử trẻ tuổi, đang tu luyện thì mở hai mắt.
“Ồ?”
Khóe miệng nam tử hiện lên nét cười, lẩm bẩm nói: “Nhanh như vậy mà đã có tin tức rồi sao? Hiệu suất làm việc của Tằng Minh quả nhiên không tệ!”
Hắn lấy miếng ngọc bội ra, nhìn thoáng qua nội dung bên trong. Càng xem sắc mặt lại càng thêm kỳ lạ.
Không phải là mình phái hắn đi thăm dò tin tức của Thiên Cơ Lâu chủ sao? Hắn lại bị Thiên Cơ Lâu chủ lừa gạt, khiến mình mua tin tức, đây là sao chứ?
Vừa mở miệng đã đòi một vật phẩm cấp Tiên Vương, thật sự coi mình là kẻ ngu nhiều tiền hả, coi một vật phẩm cấp Tiên Vương như rau cải ngoài chợ sao, thích tặng là tặng sao?
“Là vì tin tức của chủ nhân Địa Phủ sao?”
Trong lòng của nam tử trẻ tuổi trồi lên cảm giác không vui, nhưng rất nhanh cảm giác ấy đã biến mất.
“Chủ nhân Địa Phủ.....”
Nam tử trẻ tuổi nhẹ giọng lẩm bẩm.
Với hắn mà nói, người này cực kỳ quan trọng, nhưng mình cũng đã phái người đi tìm kiếm, cũng chẳng biết là có thể tìm được hắn hay không, nhưng lỡ như tìm được rồi thì sao?

Vậy thì chẳng phải là tự mình không đâu lại ném cho Thiên Cơ Lâu một vật phẩm cấp Tiên Vương rồi sao?
Nhưng nếu như không tìm thấy, có khi đối phương đã trở thành một Tiên Vương, đến lúc đó muốn mưu tính truyền thừa của đối phương, thì đúng là khó như lên trời.
Dù sao thì.
Thực lực bây giờ của hắn, chẳng qua chỉ mới bước vào cấp Trường Sinh, còn cách cảnh giới Tiên Vương một đoạn đường khá dài, mặc dù có át chủ bài, nhưng cũng không thể nào tùy tiện sử dụng.
Át chủ bài sở dĩ gọi là át chủ bài, nguyên nhân chính là vì nó có vô số hạn chế.
"Tằng Minh, đúng là đưa ra một câu hỏi khó cho ta mà."
Nam tử trẻ tuổi cau mày, lẩm bẩm nói.
Hắn dùng ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, trong tầm tay xuất hiện một cái hộp ngọc, bên trong đó có một quyển thư tịch cổ xưa, mặt trên có bốn chữ lớn 'Thiên La Đạo Chương'.
Đây là công pháp mà hắn tu luyện ở đời trước, có thể đạt tới cảnh giới Tiên Vương.
Với tình hình hiện giờ, thì đây là vật phẩm cấp Tiên Vương duy nhất mà hắn có thể lấy ra được, hơn nữa không làm tổn thương đến nguyên khí của hắn, tâm huyết của cả một đời của hắn mà cứ đưa ra không không như vậy, nhiều ít gì hắn cũng có chút không cam lòng.
Bởi vì hắn không nắm chắc được là sau khi đánh bại chủ nhân Địa Phủ, thì hắn có thể đi đến bước cuối cùng không nữa. Lỡ đâu.
Mất cả chì lẫn chài thì sao?
Trong khi hắn cảm thấy khó khăn trong việc đưa ra quyết định, ngọc bội truyền tin vừa rồi lại sáng lên. Vẫn là tin từ Tằng Minh.
"Thiếu chủ suy nghĩ sao rồi? Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã từng nói, đây là cơ hội duy nhất của thiếu chủ, bỏ lỡ cơ hội lần này, thiếu chủ muốn có thêm cơ hội để tiến xa hơi thì đã có chút xa vời....."
"Hơn nữa chủ nhân Địa Phủ đã gần tiếp cận với cảnh giới Tiên Vương, bất kỳ lúc nào cũng có thể trở thành một Tiên Vương, nếu như hắn đột phá, thì e là nếu chúng ta muốn đối đầu với hắn, phải trả một cái giá rất đắt."
Tuy rằng Địa Phủ đã bị hủy diệt.
Nhưng chủ nhân Địa Phủ vẫn còn sống, hắn còn tồn tại, Địa Phủ vẫn còn là một thế lực siêu nhiên, chẳng có mấy ai dám can đảm trêu chọc, cho dù là

tất cả người của Chân Võ giới hợp sức lại.
Phải chăng đủ sức để đối địch với chủ nhân Địa Phủ, thì cần phải cân nhắc thêm. Còn chưa cần nhắc đến Liễu thị đế tộc của bọn họ.
"Xem ra vẫn tiếc của không đành lòng."
Nam tử nhìn thoáng qua công pháp bên cạnh, đây chính là tâm huyết của cả đời hắn, nhưng nếu thật sự có thể đổi lấy được truyền thừa của Địa Phủ thì cũng đáng.
Dù gì thì.
Địa Phủ chính là tâm huyết cả đời của một vị Tiên Đế.
Nếu như so với hắn thì bản thân mình cũng mới chỉ là một Tiên Vương mà thôi, vẫn còn kém quá xa.
Nghĩ thông suốt điều này, trực tiếp truyền nội dung của bộ công pháp qua ngọc bội, hơn nữa còn hạ một tầng cấm chế bên trong.
Như vậy tất nhiên là để đề phòng bị người ngoài nhìn lén, còn về phần Thiên Cơ Lâu chủ có thể xem được hay không, thì chẳng phải là việc mà hắn cần nghĩ.
Nghĩ đến.
Dựa vào thủ đoạn của Thiên Cơ Lâu chủ, hẳn là chẳng khó khăn gì để phá giải cấm chế mà mình lưu lại?..

Chương 659. Nhớ kỹ chưa?

Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Tằng Minh đi rồi quay trở lại.
Lúc này đây.
Trên tay hắn xuất hiện một miếng ngọc bội.
"Tiền bối, đây là đồ mà ngài yêu cầu, không biết tung tích của chủ nhân Địa Phủ....?"
"Dễ thôi."
Lý Vân gật đầu, cầm lấy miếng ngọc bội nhìn thoáng qua, cấm chế bên trong dễ dàng bị hắn phá được, sau khi xem qua nội dung bên trong, khóe miệng của hắn dần dần xuất hiện một nụ cười.
Thông qua bộ công pháp này thì có thể biết được vị thiếu chủ của Tằng Minh kia, kiếp trước đúng là có chút thực lực. Bộ công pháp của hắn đúng là có chỗ độc đáo.

Nếu như cứ tiếp tục đi theo con đường này, tương lai cũng có một chút khả năng trở thành một Tiên Đế, đương nhiên, cũng chỉ là một chút mà thôi.
"Đây là tung tích của chủ nhân Địa Phủ."
Bàn tay Lý Vân vừa lật, một miếng ngọc bội mới tinh xuất hiện, từng đốm hoa ánh sáng bừng lên, dừng lại trước mặt của Tằng Minh.
"Ngay bây giờ, chủ nhân Địa Phủ đang ở trong hỗn độn gần với Huyền Quang giới....."
Lý Vân trầm ngâm một chút, rồi lại mở miệng nói: "Hôm nay ta sẽ tặng kèm các ngươi một tin tức, sức mạn trong tay của chủ nhân Địa Phủ cũng không hề yếu như các ngươi tưởng tượng đâu."
"Hả?"
Tằng Minh có chút nghi hoặc.
Vừa rồi hắn có nhìn thoáng qua ngọc bội, trong lòng không khỏi nói thầm một tiếng 'thủ đoạn không tồi'.
Nơi mà chủ nhân Địa Phủ ẩn thân thì cũng chẳng phải là lợi hại gì cho cann, nhưng đối phương có thực lực cấp Trường Sinh đỉnh phong lót đường, cố tình ẩn nấp, thì ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra thì gần như là chẳng có ai có thể tìm được.
Trước mắt.
Bản thân mình đã có được vị trí của đối phương.
Theo như hắn nghĩ thì chủ nhân Địa Phủ cũng chẳng khác nào một khối thi thể. Dù sao thì.
Đối phương vừa mới bị Thái Sơ làm cho trọng thương, mới chưa được bao lâu, thực lực tuyệt đối không thể nào khôi phục được, nếu như đám người mình chạy tới đó, giết chết chủ nhân Địa Phủ, có thể nói không cần tốn nhiều công sức.
Nhưng khi hắn cho rằng mình đã nắm chắc.
Thì một câu nói của Thiên Cơ Lâu chủ giống như một chậu nước lạnh, dội xuống từ trên đỉnh đầu, khiến cho hắn không khỏi phát run.
"Tiền bối, những lời này của ngài có ý gì?"
Tằng Minh khó hiểu.
Chẳng lẽ.
Chủ nhân Địa Phủ còn có những thế lực ẩn giấu sao?
Nhưng nếu như có, thì vì sao khi Địa Phủ bị huỷ diệt, hắn lại không sử dụng chứ?
"Tuy rằng Địa Phủ đã bị huỷ diệt, nhưng có một số thế lực vẫn tồn tại."

Lý Vân thong thả ung dung nói.
“Ý của tiền bối là nói, chủ nhân Địa Phủ còn có trợ thủ sao?”
Tằng Minh nhăn mày lại, khó hiểu nói: “Lúc này còn có ai dám không màn đến nguy cơ bị vạn giới phỉ nhổ, mà ra tay trợ giúp Địa Phủ chứ?”
“Tiền bối, ngài có biết ai là trợ thủ của Địa Phủ không?”
“Đây là một giao dịch khác.”
Lý Vân mỉm cười nói.
“Ách.....”
Tằng Minh nghẹn lời.
Mãi cho đến giờ phút này, hắn mới bỗng nhiên phát hiện, hình như mình lại rơi vào trong cạm bẫy của Thiên Cơ Lâu chủ, tin tức vừa rồi kia nào phải là muốn nhắc nhở hắn chứ.
Đây rõ ràng là đang chờ hắn cắn câu mà.
Trong lòng mình nổi lên sự tò mò, chỉ cần mở miệng dò hỏi, tất nhiên thì phải mất thêm chút máu nữa. Nhưng mà bây giờ trên người mình nào còn có thứ gì đáng giá nữa chứ?
Những tin tức có liên quan đến chủ nhân Địa Phủ, thì có dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ thì cũng có thể hiểu rõ được, tất nhiên là có giá trị xa xỉ, nhưng mà nếu bảo hắn lại đi dò hỏi ý của thiếu chủ, thì hắn lại có chút không thể mở miệng ra được.
Dù sao thì.
Bọn họ đã phải trả một cái giá quá lớn rồi.
“Chỉ cần không phải là một Tiên Vương ra tay, thì chủ nhân Địa Phủ chắp cánh khó thoát.”
Tằng Minh nhẹ giọng nói.
Lý Vân không hề có ý kiến.
Trên thực tế cũng giống như suy đoán của Tằng Minh, đúng thật là sẽ không có Tiên Vương ra tay, hiện tại trong mấy thế giới hiện nay còn chẳng có lấy một Tiên Vương, thì làm sao có thể có Tiên Vương ra tay giúp đỡ Địa Phủ chứ?
Vừa rồi mình nói như vậy chẳng qua là vì muốn xén thêm chút thịt thôi.
Nếu như không lấy được thì với hắn mà nói, cũng chẳng sao cả.
“Nếu như không còn chuyện gì khác thì ngươi có thể đi rồi.”
Lý Vân phất phất tay.
“Đúng vậy.”
“Tại hạ cáo lui.”

Tằng Minh chắp tay nói.
Đi ra bên ngoài Thiên Cơ Lâu, hắn thở ra một cái, ngọc bội xuất hiện trên tay, nhanh chóng gởi nội dung bên trong về Chân Võ giới trung.
“Có tin rồi?”
Trong Liễu thị đế tộc.
Một người trẻ tuổi mang bạch y, bỗng nhiên mở hai mắt, từ sâu trong đôi mắt hắn hiện lên chút ánh sáng khó có thể phát hiện được.
Bản thân hắn đã phải bỏ ra một quyển công pháp cấp Tiên Vương, nếu như nói hắn không lo lắng thì không đúng, lỡ đâu bị Thiên Cơ Lâu chủ giài bẫy thì đúng là mất cả chì lẫn chài rồi.
Cũng may là Tằng Minh lại gởi tin tức về cho mình.
Hắn lấy ngọc bội ra, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, cầm lòng không đậu lẩm bẩm một tiếng “Tốt” Tằng Minh quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, đã mang tin tức về tới.
Có được tung tích của chủ nhân Địa Phủ, thì mình có thể bắt đầu bày bố rồi, lần này chắc chắn là phải lấy được truyền thừa của Địa Phủ, nếu có thể tìm ra một con đường đi thẳng đến cảnh giới Tiên Đế.
Thì cho dù là phải bỏ ra mười vật phẩm cấp Tiên Vương, hắn cũng cam tâm tình nguyện.
“Chỉ mong là chủ nhân Địa Phủ, đừng làm ta thất vọng!”
Bạch y nam tử lẩm bẩm nói
“Hành Mậu!”
Người trẻ tuổi mở miệng.
Bên ngoài phòng hắn, một bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện, toàn bộ quá trình không có kinh động đến bất kỳ kẻ nào của Liễu thị đế tộc.
“Có thuộc hạ!”
Bóng người kia cung kính nói.
“Ngươi lập tức phái người bao vây nơi này, không để cho bất kỳ kẻ nào ra vào, trước khi ta đến đó, nhớ kỹ là không thể làm kinh động người ở bên trong.”
“Nhớ kỹ chưa?”
Nam tử trẻ tuổi nói rồi, trong tay bay ra một tia sáng, dừng lại trước mặt bóng người kia. Bóng người kia nhận lấy tia sáng, cung kính nói: “Thuộc hạ nhớ kỹ.”
“Rất tốt, đi thôi.”

Nam tử trẻ tuổi vẫy vẫy tay.
Nhìn theo bóng người kia đi xa, hắn nhìn về phía một phương hướng khác, nhẹ giọng nói: "Chuyện cho đến bây giờ, thì ta cũng nên sử dụng một số lá bài tẩy trước đây của mình rồi."
"Nếu không thì chỉ sợ là sẽ có sai sót."
Tin tức vừa rồi mà Tằng Minh gởi về cho hắn, đã có nói rất rõ ràng, chủ nhân Địa Phủ cũng không chỉ lẻ loi có một mình, hắn còn có thuộc hạ và những người chưa rõ thế lực, sẽ nhúng tay vào.
Nếu như mình không chuẩn bị kỹ càng, xử lý không tốt sẽ như giỏ tre múc nước công dã tràng..

Chương 660. Còn có một con đường sống?.

Bên ngoài Huyền Quang giới.
Bên trong mảnh hỗn độn hư vô. Chủ nhân Địa Phủ ngồi khoanh chân.
Đã một thời gian qua đi kể từ trận chiến lần trước, thân thể của hắn đã khôi phục, nhìn từ bên ngoài, thì khí huyết như lò lửa, ~ Mạnh mẽ đến mức cực hạn, nhưng trên thực tế.
Đây chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi.
Thương thế của hắn vẫn rất nghiêm trọng, muốn khôi phục hoàn toàn thì nếu không có gần một ngàn năm, phỏng chừng cũng chẳng có bao nhiêu hy vọng hồi phục.
"Phù!"
Một tiếng thở nhẹ.
Chủ nhân Địa Phủ mở hai mắt ra, từ sâu thẳm trong đáy mắt hắn có vô số phù hiệu lưu chuyển, như là một mảnh ngân hà có diện tích rộng lớn vô biên, xuyên qua hàng tỉ vạn dặm sao trời.
"Vì sao ta lại có một loại dự cảm không ổn chứ?"
Chủ nhân Địa Phủ lẩm bẩm nói.
Khi đạt đến cảnh giới của bọn họ thì mỗi một lần xuất hiện dự cảm, đều không phải là vô duyên vô cớ, nhất định là đã xảy ra một chuyện gì đó, cho nên trong lòng hắn mới cảnh báo trước.
"Chẳng lẽ là có người muốn gây khó dễ với ta sao?"
"Chẳng lẽ là Thiên Cơ Lâu chủ?"

Phỏng đoán này vừa mới xuất hiện, đã bị hắn ném ra khỏi đầu, nếu như người đó là Thiên Cơ Lâu chủ, đối phương ra tay tất nhiên là sẽ nhanh như chớp, sẽ không cho hắn bất kỳ cơ hội nào để thở nữa là.
Thậm chí.
Thậm chí còn chưa kịp xuất hiện dự cảm thì cảm người đã hóa thành tro bụi.
Nhưng nếu như không phải là Thiên Cơ Lâu chủ, chỉ sợ là có những kẻ khác, muốn đục nước béo cò.
"Đã bắt đầu có người ngồi không yên rồi sao?"
Trong mắt của chủ nhân Địa Phủ hiện lên một tia sát ý, khiến cho hỗn độn chung quanh đông cứng lại, làm cho đất trời bắt đầu run rẩy, như thể nó sắp tan vỡ trong giây tiếp theo.
Vài tên thuộc hạ của Địa Phủ đứnghung quanh, cảm nhận được lần lượt tỉnh lại từ trong tu luyện, nhìn thấy sự thay đổi chung quanh, đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự nghi ngờ trong mắt đối phương.
"Chủ thượng, có chuyện gì khác thường sao?"
Một thuộc hạ của Địa Phủ mở miệng hỏi.
"Nếu như ta đoán không sai, nơi chúng ta đặt chân đã bị người ta lần ra."
Chủ nhân Địa Phủ nhìn về hướng Huyền Quang giới.
Chính xác mà nói, ánh mắt hắn lướt qua Huyền Quang giới, dừng lại bên trên Tu Di giới và Chân Võ giới.
Sau khi hợp nhất, hai thế giới này không có nửa phần động tĩnh, thậm chí chẳng có lấy mấy người vượt giới để đi đến những thế giới khác.
Điều này có chút không đúng. Đương nhiên là.
Sau khi thế giới hợp nhất.
Gần như là mỗi người đều có chút hiếu kỳ, nhưng mà bọn họ lại làm như chẳng thấy thế giới bên cạnh, tất cả đều án binh bất động, có nhìn thế nào cũng có chút không đúng.
Điều giải thích duy nhất chính là, bọn họ đang âm thầm đã bắt đầu tra xét.
Sau khi biết được tình hình cụ thể, tất cả mọi người cảm thấy nước ở những thế giới khác quá sâu, không dám làm bừa. Đương nhiên.
Càng có khả năng là bây giờ bọn họ chưa muốn khai chiến, là bởi vì thế giới bên cạnh còn có chủ nhân Địa Phủ như mình tồn tại, dù sao thì nếu như bọn họ khai chiến thì mình có cơ hội tranh thủ rồi.
Dù gì thì.
Địa Phủ chuyên môn khống chế vong hồn.

Nếu như hai bên khai chiến, tất nhiên đều có tử thương, chẳng phải tất cả những kẻ chết đi đều sẽ trở thành thuộc hạ của Địa Phủ hay sao? Giờ phút này.
Phàm là người có đầu óc bình thường, đều sẽ không tùy tiện mạo hiểm.
Nếu như là như là giả thiết đầu tiên thì còn dễ thở, có lẽ là bọn họ e sợ uy danh của Thiên Cơ Lâu chủ, không dám vượt qua giới hạn nhưng nếu như là giả thiết thứ hai thì mình đã nguy hiểm rồi.
"Bởi vì bọn họ phải ra tay với những thế giới khác, điều kiện là phải trừ khử được chủ nhân Địa Phủ là mình!"
"Chủ thượng, chúng ta……."
Một vị thuộc hạ cảm thấy sợ hãi nhìn thoáng qua chung quanh, nhẹ giọng nói: "Hay là chúng ta tạm thời rời khỏi đây trước đi?"
Trước đây.
Trận chiến của Địa Phủ đã lưu lại bóng ma cực lớn trong lòng của bọn hắn.
Nếu như lại xuất hiện thêm một Thái Sơ nữa, thần không biết quỷ không hay mà đến gần bọn họ, hơn nữa còn bày bố một tòa sát trận thì tình hình sẽ chẳng hề khả quan chút nào.
Nếu như làm không tốt, có khi bọn họ còn lâm vào nguy cơ toàn quân bị diệt.
Sở dĩ lần trước có thể chạy thoát được, đó là bởi vì thực lực của chủ thượng siêu quần, mặc dù là yếu thế, nhưng vẫn có thể áp chế Thái Sơ.
Nhưng hiện giờ tình hình đã khác.
Vết thương cũ của chủ thượng chưa lành, đừng nói tới là Thái Sơ.
Đến ngay cả mấy kẻ có tu vi Trường Sinh cảnh, bọn họ cũng rất khó ngăn cản được.
Dù sao thì ngoài chủ nhân Địa Phủ ra, trên người mấy người bọn họ ít nhiều gì cũng có chút thương thế, thì xác suất bị thua khi chiến đấu trực diện cao hơn nhiều.
"Rời khỏi nơi này?"
.....
Chủ nhân Địa Phủ hơi hơi lắc lắc đầu, hắn đứng dậy, thân hình cao lớn, có một loại uy nghiêm không giận tự uy, hắn nhàn nhạt nói: "Chuyện đã đến nước này, chúng ta còn có thể đi nơi nào?"
"Có sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu chủ, thì cho dù chung sta có chạy tới chân trời góc biển, hắn cũng có thể suy đoán ra được vị trí của chúng ta!"

“Nếu như lần này ta đoán không sai, hẳn là Thiên Cơ Lâu chủ đã chỉ điểm cho một kẻ nào đó, nói cho hắn biết chỗ trú chân của chúng ta!”
“Này.....”
Nghe được lời của chủ nhân Địa Phủ, sắc mặt mỗi người ở đây đều rất khó coi lên.
Có sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu chủ thì thật sự là bọn họ cũng bó tay, trừ phi có người có thể vượt mặt được Thiên Cơ Lâu chủ trong việc tiên đoán thiên cơ.
Chỉ cần đảo loạn thiên cơ, bọn họ sẽ có thể tiêu dao tự tại. Nhưng đáng tiếc chính là.
Cho đến bây giờ, bọn họ chưa từng gặp ai có thể vượt qua Thiên Cơ Lâu chủ trong chuyện tiên đoán thiên cơ, thậm chí bọn họ còn chưa nghe nói đến người có thể đứng ngang hàng với Thiên Cơ Lâu chủ.
“Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể nằm chờ chết thôi sao?”
Có người bất đắc dĩ nói.
“Không.”
“Thật ra!”
Chủ nhân Địa Phủ lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Chỉ cần không phải là Thiên Cơ Lâu chủ đến đây, thì chúng ta vẫn còn một con đường sống.”

Chương 661. Cũng mấy ngày nữa thôi..

Chương trước Chương sau
“Một con đường sống?”
Nghe thấy câu nói này.
Lòng mọi người rung lên.
Chuyện đến nước này, bọn họ gần như là đã rơi vào tình trạng sơn cùng thủy tận rồi, vậy mà lại có con đường sống? Dù sao thì.
Chỉ cần là một người có đầu óc, sau khi đi vào bên trong Thiên Cơ Lâu, không những có thể thăm dò được nơi trú chân của bọn họ, thậm chí còn có thể đủ biết được bây giờ bọn họ còn được bao nhiêu thực lực.
Kể cả là có vô tâm không để ý đi nữa, thì thấy thế nào bọn họ cũng thua nhiều hơn thắng.
Trong tình hình địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, trong lòng đám người Địa Phủ nơi này gần như là sắp tuyệt vọng.

Đã thế mà ngay lúc này, chủ nhân Địa Phủ lại còn nói, đám người mình vẫn còn một cơ hội sống sót, thấy thế nào cũng có chút quá sức tưởng tượng.
"Xin hỏi chủ thượng, rốt cuộc là con đường sống.....?"
Có người nhẹ giọng hỏi.
"Truyền thừa của Địa Phủ cuồn cuộn vô biên, tuy rằng ta chỉ có được một phần, nhưng cũng đủ để đối phó với phần lớn những nguy cơ từ chư thiên vạn giới."
Chủ nhân Địa Phủ nhẹ giọng nói.
Hắn ngẩng đầu nhìn phía hư không, ánh mắt hắn sâu thẳm, lấp lánh giống như dãy ngân hà, hắn chậm rãi nâng một bàn tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một phù hiệu màu đen nhánh lóng lánh.
Giống như là một vầng mặt trời màu đen chiếu ra hàng ngàn tia sáng, xuyên thủng hư không. Quấy đảo hỗn độn vô biên, khiến nó rung lắc theo.
Yên lặng không một dấu hiệu.
Có một loại giao động không tên, khuếch tán vào sâu trong hư không. Hơn nữa.
Có tiếng vọng về từ một chỗ xa xôi trong hư không.
Nơi đó cách chỗ bọn họ đứng cũng không quá xa, đúng là ở nơi mấy thế giới phía trước được Thiên Cơ Lâu chủ hợp nhất với nhau.
Thậm chí.
Mỗi người ở đây đều rất quen thuộc với thế giới kia.
"Ở Tu Di giới sao?"
Chủ nhân Địa Phủ lẩm bẩm nói.
"Chủ thượng, đây là.....?"
Người đứng bên cạnh không hiểu ra sao, cho đến bây giờ bọn họ cũng chưa hiểu rõ lắm rốt cuộc một con đường sống mà chủ thượng nhà mình đã nói là ám chỉ cái gì.
"Năm xưa Địa Phủ càng quét vạn giới, không chỉ là do bản thân bọn họ có thế lực mạnh mẽ, mà là còn có vô số tộc đàn đi theo, mà những tộc đàn đi theo Địa Phủ phần lớn đã biến mất trong dòng sông lịch sử."
"Nhưng....."
"Chuyện gì cũng có ngoại lệ, luôn luôn có một số tộc đàn vẫn yên lặng chờ đợi Địa Phủ lần thứ hai quật khởi!"
Chủ nhân Địa Phủ bình thản nói.
Vừa rồi hắn mới truyền tin, đúng là ra lệnh một trong những tộc đàn mà đã thần phục Địa Phủ đến đây hỗ trợ.

Sau những năm tháng vô tận, ngay từ đầu hắn cũng chẳng rõ lắm là con bài tủ này của mình còn hữu dụng nữa hay không, sau khi thử nghiệm, thì kết quả vượt ngoài dự đoán của hắn.
Có một tộc đàn trả lời tin tức của hắn, mà hơn nữa nó lại nằm trong Tu Di giới.
Đây quả thật là niềm vui bất ngờ!
Tộc đàn năm xưa có thể thần phục Địa Phủ, thì bất kỳ tộc đàn nào đều vô cùng hùng mạnh, nhiều năm trôi qua, có thể là đối phương cũng đã bị tổn thương nguyên khí trầm trọng.
Nhưng chỉ cần giữ được một phần mười sức mạnh, thì đã đủ có thể khiến cho Địa Phủ của hắn lần thứ hai khôi phục vinh quang của ngày xưa, thậm chí còn tiến thêm một bước!
"Chủ thượng, cũng đã nhiều năm qua đi rồi, có khi nào những tộc đàn trước kia thần phục Địa Phủ có những suy nghĩ không giống như trước kia không?"
Có người thấp giọng nói.
Đã vô số năm trôi qua kể từ thời gian của Địa Phủ này xưa, trong khoảng thời gian này đã có không biết bao nhiêu lần thay da đổi thịt, tộc nhân hậu bối của tộc đàn có suy nghĩ như thế nào, thì chẳng ai biết được.
Lỡ đâu bọn họ bỏ gian tà theo chính nghĩa thì sao?
Chủ thượng làm như vậy, chẳng phải là tự tìm được chết hay sao?
Mà một điều quan trọng hơn nữa chính là, người ta thần phục Địa Phủ của ngày xưa, chứ chẳng phải là Địa Phủ của hiện tại, đối phương có thể vâng lời hay không còn chưa biết chắc được.
"Không sao."
Chủ nhân Địa Phủ vẫy vẫy tay, không thèm để ý, nhàn nhạt nói: "Năm đó Địa Phủ đã gieo nô ấn cho những tộc đàn này."
"Đời đời kiếp kiếp cũng không thể thoát khỏi, một khi đối phương có suy nghĩ khác, ta có thể khiến cho bọn chúng tan thành mây khói trong nháy mắt!"
"Vậy là tốt rồi....." Nghe xong những lời này.
Trong lòng của mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Đồng thời bọn họ có một chút chờ mong, năm đó những tộc đàn thần phục Địa Phủ, dù có như thế nào cũng sẽ không quá yếu, hôm nay lại hiện thế, thì sẽ là cảnh tượng như thế nào đây?
Có khi nào lại xuất hiện thêm một Tiên Vương?

Nhưng khi bọn họ nghĩ đến đối phương đang mai danh ẩn tích ở Tu Di giới, thì ảo tưởng trong lòng mỗi người đều biến mất. Tu Di giới chẳng khác Huyền Quang giới là mấy, không thể nào có Tiên Vương được, nhiều nhất thì cũng chỉ có tu vi Trường Sinh đỉnh phong mà thôi, nếu đối phương chạy tới, cùng lắm thì cũng chỉ có thể cứu bọn họ một mạng mà thôi.
Còn về việc phản công những thế giới khác, thì không có khả năng. Có thể. Mà kể cả có là như vậy thì cũng đã không tồi rồi.
Ít nhất, bọn họ còn có một chốn nương thân, tạm thời tránh được nguy cơ bị những người khác nhớ thương, chờ vạn năm sau, chủ thượng đột phá trở thành một Tiên Vương.
Thì lại có thể một lần nữa quân lâm thiên hạ.
"Chủ thượng, ước chừng bao lâu nữa thì bọn họ đến được đây?"
Một người thuộc hạ mở miệng hỏi.
Nếu sớm biết chủ thượng còn có thủ đoạn này, bọn họ hà tất phải lưu lạc bên ngoài, sống những ngày ăn bữa hôm lo bữa mai chứ?
Cái tộc đàn kia có thể bình yên vô sự sống sót sau khi Địa Phủ bị huỷ diệt, tự thân tất nhiên có chỗ hơn người, nếu như đám người mình mà đến đó, vậy chẳng phải là quá hời rồi sao?
"Nhanh thôi."
"Chắc cũng chỉ mấy ngày mà thôi."
Chủ nhân Địa Phủ liếc mắt nhìn mấy người một cái, nhàn nhạt nói.
"Vừa rồi chủ thượng có nói người có dự cảm không ổn, hay là chúng ta....." Có người đề nghị, nói:
Hắn chưa nói hết câu, nhưng ý tứ rất rõ ràng, nơi này không an toàn, chi bằng rời khỏi đây trước rồi hẵn tính, tránh bị người ta quăng một lưới bắt hết.
"Không cần vội."
Ánh mắt chủ nhân Địa Phủ đảo qua hư không, mở miệng nói: "Bổn tọa sẽ ở lại nơi này, ngược lại là muốn xem thử, rốt cuộc là kẻ nào muốn bỏ đá xuống giếng!"

Chương 662. Còn có trợ thủ?.

Bên trong Huyền Quang giới.

Một chiếc chiến thuyền bay ra, dài đến trăm trượng, như là một ngọn núi nhỏ đang trôi nổi giữa không trung, toàn thân hiện đầy thần văn, mang lại một cảm giác rét lạnh.

Bên trên có mấy bóng người ngồi nghiêm chỉnh, mỗi một người đều có khí huyết hùng mạnh, như có thể làm sập bầu trời.

"Được rồi."

Một giọng nói hùng hậu vang lên.

Một vị nam tử ngồi chính giữa, mở hai mắt ra, hắn nhìn thoáng qua vùng hỗn độn bên ngoài của Huyền Quang giới, nhàn nhạt nói: "Nơi này đã cận kề với Huyền Quang giới rồi."

"Không thể tiến về phía trước nữa, tránh cho chủ nhân Địa Phủ phát hiện ra."

Người này không phải là ai khác, mà chính là Vương Triệt trong Liễu thị đế tộc chạy đến đây, trước khi thiếu chủ chuyển thế thì hắn đã là người có tu vi Trường Sinh cảnh.

Sau những năm dài tháng rộng, hắn đã tu luyện đến tu vi Trường Sinh đỉnh phong. Chỉ còn cách cảnh giới Tiên Vương một bước nữa thôi.

Có thể nói là cũng ngang ngửa với Thái Sơ của Thiên Nguyên giới.

Nhưng càng là tới gần cảnh giới Tiên Vương thì mới càng có thể hiểu được chỗ đáng sợ của chủ nhân Địa Phủ, hắn để tay lên ngực tự hỏi, cho dù có là hắn thì cũng không thể xứng làm đối thủ của chủ nhân Địa Phủ, khi hắn còn ở đỉnh cao.

Giờ phút này.

Chủ nhân Địa Phủ đã bị thương nặng, không thể nào làm đối thủ của hắn được, nhưng nếu người ta đánh không lại, mà muốn chạy thì vẫn là không thành vấn đề.

Nhưng mà nếu như vì sai sót của hắn mà khiến cho chủ nhân Địa Phủ chạy mất, thì hắn sẽ mang trọng tội. Dù sao thì.

Tung tích của chủ nhân Địa Phủ, được chính thiếu chủ của bọn họ dùng một vật phẩm cấp Tiên Vương, đổi lấy từ trong tay của Thiên Cơ Lâu chủ. Nếu như chủ nhân Địa Phủ chạy mất, thì vật phẩm cấp Tiên Vương coi như mất đi giá trị.

Còn nếu lại muốn mua tung tích của chủ nhân Địa Phủ từ trong tay của Thiên Cơ Lâu chủ nữa, thì chẳng dễ dàng gì đâu.
Bởi vì chẳng ai có thể biết được, chủ nhân Địa Phủ sẽ chạy đi đâu nữa, nếu lỡ đâu chạy tới các thế giới khác, hơn nữa còn tìm được chỗ chống lưng. Hoặc là đối phương trở thành một Tiên Vương.
Nếu là như vậy thì chẳng ai có thể nói trước được là một vật phẩm cấp Tiên Vương còn có thể dàn xếp được nữa không.
"Vương huynh, bây giờ chúng ta đang ở bên phía này của Huyền Quang giới, phải chăng có chút xa?"
Một lão giả đứng bên cạnh Vương Triệt, một tay vuốt râu chậm rãi nói.
Tuy rằng Huyền Quang giới là một thế giới được tách ra từ Thiên Diễm giới, nhưng diện tích của nó vẫn rộng lớn vô biên, bọn họ cách quá xa chủ nhân Địa Phủ, lỡ đâu phía đối diện đã xảy ra chuyện gì, bọn họ căn bản là không biết được. Nếu như chủ nhân Địa Phủ chạy mất thì làm sao bây giờ?
"Không xa."
Vương Triệt lắc lắc đầu.
"Người có tu vi Trường Sinh cảnh cũng không phải là người bình thường, chúng ta có cẩn thận tỉ mỉ thì cũng không sai, nếu như đối phương khởi động thần niệm, thì e rằng có thể bao phủ cả một giới."
"Nếu đối phương thấy được bóng dáng của chúng ta, chỉ sợ khi đó mới khiến cho hắn chạy mất!"
"Chúng ta phải đợi ở đây sao?"
Lão giả nhíu mày, hắn liếc mắt nhìn chung quanh một cái, nhẹ giọng nói:
"Chỉ có mấy người chúng ta, phải chăng là hơi ít?"
Lúc này đây, thiếu chủ chỉ lphai ba người bọn họ cùng nhau đến đây, ngoại trừ hai người bọn họ ra thì còn có một người thiếu niên, trước mắt tuy rằng thực lực của ba người đều không tệ.
Nhưng nếu như để đối phó với Địa Phủ, lão giả vẫn có cảm giác có chút không đủ. Rắn chết vẫn còn nọc, câu này không phải là để chỉ Địa Phủ đó sao?
"Vậy là đủ rồi."
Vương Triệt liếc mắt nhìn lão giả một cái, nhàn nhạt nói: "Đạo hữu quá lo lắng rồi, bây giờ những người còn sót lại của Địa Phủ, mỗi người đều có thực lực bất phàm, còn một số thuộc hạ tầm thường, nếu như có dẫn theo thì cũng như con kiến mà thôi."

“Có hay không có bọn họ, thì kết quả của chuyện này cũng chẳng có gì thay đổi cả.”
“Còn có đó là.....”
Nói đến đây, giọng nói của Vương Triệt nặng nề thêm vài phần, trầm giọng nói: “Ngươi lo lắng là phải chẳng chủ nhân Địa Phủ có thể chạy thoát hay không, theo ý ta thì hẳn là không quá thực tế.”
“Dù sao thì cũng là tin tức mà chúng ta mua được từ chỗ Thiên Cơ Lâu, nếu như chủ nhân Địa Phủ bất kỳ lúc nào cũng có thể chạy thoát, chẳng phải là Thiên Cơ Lâu chủ đã đoán sai thiên cơ rồi sao?”
“Này...”
Lão giả muốn phản bác, nhưng trong lúc nhất thời lại chặng nghĩ được câu nào để phản bác. Rốt cuộc thì.
Vương Triệt đã nhắc đến Thiên Cơ Lâu chủ rồi, hắn còn có thể nói cái gì? Bọn họ đã thăm dò về quá khứ của Thiên Cơ Lâu, kết quả là bất kỳ chuyện gì mà Thiên Cơ Lâu chủ nói thì chắc chắn là không sai.
Hắn nói chủ nhân Địa Phủ ở chỗ nào, thì tất nhiên sẽ ở nơi đó. Toàn bộ chuyện này sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào, vì hành động của bọn họ .
“Chúng ta phải chờ ở đây bao lâu?”
Lão giả lần thứ hai hỏi.
“Chờ thiếu chủ đến.”
Vương Triệt trả lời.
Đám người bọn họ tối đa cũng chỉ là hỗ trợ mà thôi, thật ra người ra đòn sát thủ thì vẫn là thiếu chủ, dù sao thì kiếp trước hắn chính là Tiên Vương, nên hắn có rất nhiều lá bài tẩy.
Chỉ cần lấy ra một trong số đó thì đủ nghiền áp chủ nhân Địa Phủ, không thành vấn đề.
“Còn bây giờ chúng ta phải theo dõi chủ nhân Địa Phủ, xem thử rốt cuộc là hắn có chuẩn bị gì không, và.”
Nói tới đây.
Vương Triệt dừng một chút, nhìn lướt qua Tu Di giới cùng Chân Võ giới, chậm rãi nói: “Nhìn thử xem rốt cuộ là kẻ nào dám can đảm vào ngay lúc này, bất chấp thiên hạ to lớn, chạy đến giúp chủ nhân Địa Phủ!”
“Ồ?”
Nghe thấy câu nói này, lão giả nhíu mày, không thể tưởng tượng nói: “Chủ nhân Địa Phủ còn có trợ thủ sao?”

“Ta cũng không thể nào xác định được, nhưng tin tức này là do chính miệng Thiên Cơ Lâu chủ nói, hẳn là không sai được đâu.”
Vương Triệt nhẹ giọng nói.
“Thiên Cơ Lâu chủ sao?”
Lão giả lẩm bẩm tự nói.
Nếu như Thiên Cơ Lâu chủ đã mở miệng, vậy thì không trật đường nào hết. Sau lưng của chủ nhân Địa Phủ, tất nhiên còn che dấu thế lực, đang ôm cây đợi thỏ, bọn họ không thể nào không cẩn thận được..

Chương 663. Biến cố.

Cùng lúc đó.
Tu Di giới.
Bên trong một dãy núi non vô cùng bình thường, đột nhiên truyền đến một tiếng động như trời long đất lở. Gần như là trong khoảnh khắc.
Núi non xụp đổ, cổ thụ gãy nát, đất đá bắn lên trời, một chùm tia sáng đen như mực phóng lên cao, che phù bầu trời, khiến cho bầu trời trong phạm vi trăm vạn đều hóa thành một mảng bóng tối.
Một cổ khí tức âm trầm, lạnh băng lan tràn ra giống như thủy triều, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy như rơi vào trong hầm băng, cả người lạnh buốt.
“Có chuyện gì xảy ra?”
Một vị lão thánh chủ, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn về bầu trời phía xa, chờ đến khi hắn nhìn thấy cảnh tượng biến đổi to lớn kia, mặt hắn bỗng nhiên trắng bạch.
“Đó là Thiên Mang sơn?”
Thiên Mang sơn.
Đối với rất nhiều sinh linh của Tu Di giới mà nói, đây là một từ ngữ vô cùng xa xôi, xa xôi đến mức gần như là tất cả mọi người đã quên mất là bên trong Tu Di giới còn có một nơi như vậy.
Nhưng một số tông môn ở gần với Thiên Mang sơn thì vẫn còn một số ghi chép. Đó chính là.
Năm xưa, Thiên Mang sơn chính là một trong những ngòi nổ chính dẫn đến sự hủy diệt của Thiên Diễm giới.
Thậm chí có thể ngược dòng lịch sử trở về năm xưa khi Địa Phủ càng quét chư thiên vạn giới, khi đó Thiên Diễm giới đứng về phía của Địa Phủ, huy

hoàng cả một thời.
Nhưng sau khi Địa Phủ chiến bại.
Thiên Diễm giới không tránh được cảnh bị tính sổ, mà đương nhiên Thiên Mang sơn chính là một trong số đó.
Trận chiến tại Thiên Mang sơn là một trong những trận chiến xử lý dư nghiệt của Địa Phủ sau khi Địa Phủ bị huỷ diệt. Nếu như trong chư thiên vạn giới lúc ấy, trận chiến này cũng không mấy thu hút.
Dù sao thì.
Người của những thế giới tối cao kia, mục tiêu chính của bọn họ cũng không phải là Thiên Diễm giới.
Nhưng mà đối với Thiên Diễm giới mà nói, đó vẫn gần như là một trận kiếp nạn diệt giới vậy, trong trận chiến ấy toàn bộ Thiên Diễm giới đều bị đánh tan tành, không biết là có bao nhiêu Tiên Vương đã tham chiến.
Nghe nói từng có một người có tu vi chuẩn Tiên Đế ra tay, một chưởng đánh cho Thiên Diễm giới tách ra làm ba. Mà dưới một chưởng kia, Thiên Mang sơn cũng tan thành mây khói.
Chuyện này cũng đã qua ra vô số năm rồi.
Nhưng hôm nay Thiên Mang sơn lại xuất hiện dị biến, hơn nữa còn càng quét phạm vi trăm vạn chung quanh, vô số sinh linh sợ hãi run rẩy, cảm thấy dường như là có một ma thần viễn cổ sắp sửa thức tỉnh vậy.
Cảnh tượng này không thể không làm cho bọn họ liên tưởng đến chuyện không hay. Đặc biệt là này cổ khí tức này- quá cổ xưa.
Bên trong khí tức cổ xưa lại còn mang theo một chút gì đó xa lạ, rất giống như khí tức của người Địa Phủ được ghi lại trong truyền thuyết, sách cổ. Nó lạnh băng, âm hàn, không có một chút sinh khí.
“Thiên Mang sơn linh khí loãng, đừng nói chi đến tông môn, ngay cả một số yêu thú cũng khó có thể sinh tồn, hôm nay lại xuất hiện dị tượng kiểu này, e là Tu Di giới sắp xảy ra chuyện lớn rồi!”
Thân thể của lão thánh chủ run rẩy, ánh mắt già nua không chớp lấy một cái nhìn về phía bầu trời xa xa, từ sâu trong đáy mắt tràn đầy vẻ nghiêm trọng.
“Thánh chủ, bao nhiêu năm qua, Thiên Mang sơn sớm đã tĩnh lặng, phải chăng chuyện hôm nay có liên quan đến yêu thánh năm?”
Đứng bên cạnh lão thánh chủ, một vị nam tử trung niên cao lớn, lưng thẳng tắp, khí thế vô cùng sắc bén, đã bước vào cảnh giới Thánh Nhân.
Ở những thế giới khác thì có lẽ người như hắn đã được coi như là cường giả của một phương.

Nhưng bên trong Tu Di giới thì chỉ có thể xem như một người bình thường, dù sao thì trong thế giới này, đứng hàng đầu vẫn là những người có tu vi Trường Sinh cảnh. Chỉ là một Thánh Nhân thì không thể nào chen lên được hàng đầu đâu.
Còn yêu thánh trong miệng hắn, đó là chúa tể của Thiên Mang sơn năm xưa.
Mà còn là người mạnh nhất trongThiên Diễm giới, khi đó Thiên Diễm giới bị Yêu tộc khống chế, từ sau khi Địa Phủ bị huỷ diệt, Thiên Diễm giới phân ra làm ba phần, Yêu tộc trong Tu Di giới cũng không thể gượng dậy nổi. Cuối cùng hoàn toàn biến mất khỏi sân khấu lịch sử. Cho đến ngày nay.
Bên trong Tu Di giới, mặt dù Yêu tộc vẫn còn có chút thực lực, nhưng nếu như so với Nhân tộc thì kém khá xa, chỉ cần Nhân tộc muốn thì bất kỳ lúc nào cũng có thể huỷ diệt Yêu tộc.
“Lão phu cũng không chắc lắm, tốt nhất là không phải chủ nhân của Thiên Mang sơn năm xưa xuất thế.”
Lão thánh chủ lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói.
“Có lẽ.....”
Nam tử trung niên trầm ngâm nửa ngày, bỗng nhiên mắt hắn sáng ngời, kích động nói: “Thánh chủ , có khi nào chúng ta đoán sai rồi không, dị tượng hôm nay không phải là do chủ nhân của Thiên Mang sơn hồi sinh, mà là một binh khí nào đó trong Thiên Mang sơn hồi sinh không?”
“Hả?”
Nghe thấy câu nói, ngay cả vị lão thánh chủ này cũng không nhịn được mà thân thể run lên. Đúng vậy.
Bao nhiêu năm tháng đã trôi qua, lại còn trải qua một trận chiến tàn khốc như vậy, thử hỏi còn ai bên trong Thiên Mang sơn có thể sống sót chứ?
Tuy rằng lúc trước, vị chủ nhân của Thiên Mang sơn kia là một vị Tiên Vương kỳ cựu, đã là một kẻ bất tử bất diệt, nhưng làm sao hắn có thể tránh được sự truy sát của chư thiên vạn giới?
Chỉ cần dùng đầu ngón chân suy nghĩ thì cũng biết được là đối phương căn bản không thể nào chạy thoát được.
Không những hắn không thể chạy thoát, mà ngay cả những Yêu tộc khác trong Thiên Mang sơn cũng căn bản không thể chạy thoát, đương nhiên là đã bị tàn sát gần như là không còn một ai.
Tình huống hiện tại này, nói không chừng thật sự chỉ là một binh khí xuất thế. Dù sao thì.

Sau khi Thiên Mang sơn bị huỷ diệt, vô số người đều chạy đến đó tìm báu vật, nhưng cuối cùng chẳng a thu hoạch được gì. Hậu nhân không tìm được, nhưng không có nghĩa là không có.
Có lẽ là.
Đám người của Thiên Mang sơn cất giấu tài sản của bọn họ quá kỹ thì sao? Nếu như tông môn nhà mình có thể có được tài sản của Thiên Mang sơn, nói không chừng có thể một bước lên trời!
Tuy rằng đó là truyền thừa thuộc về Yêu tộc, nhưng ít nhiều gì thì Nhân tộc cũng có thể sử dụng được một chút, kể cả là một phần một trăm hay là một phần một ngàn số đồ vật mà vị Tiên Vương kỳ cựu kia lưu lại, cũng đủ để cho bọn họ huênh hoang khắp Tu Di giới.

Chương 664. Tạo hóa của Yêu tộc .

Chương trước Chương sau

"Ầm ầm ầm!"
Bên ngoài Thiên Mang sơn.
Một cỗ chiến xa xẹt qua bầu trời, rầm rầm vang dội, nghiền áp trời cao, khiến cho vòm trời cũng phải rung lắc theo, nhanh chóng vọt vào trong Thiên Mang sơn.
Bên trong chiếc chiến xa có một bóng ngường như thần như ma, to lớn ngồi ngay ngắn, trấn áp thiên địa, phảng phất một thiên thần đang đi tuần, ánh sáng chiếu khắp vạn giới, cho dù chỉ là một khí tức phát ra, đều có thể làm cho tất cả mọi thứ tan nát.
Không hề nghi ngờ.
Đây là một cường giả trên tu vi Đại Đế.
Sau khi nhìn thấy biến cố trong Thiên Mang sơn, đã chạy đến đây đầu tiên.
Lão thánh chủ đứng trong tông môn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tất cả đều biến sắc.
"Đây là Đại Đế của Tu Di giới chúng ta!"
Lão thánh chủ vội vàng truyền lệnh, mở miệng phân phó nói: "Mau, ngươi lập tức dẫn theo người, chạy tới Thiên Mang sơn, e là bây giờ tin tức về Thiên Mang sơn đã chẳng thể giấu giếm được nữa rồi!"
Trên thực tế, cũng đúng là như thế.
Biến động ở Thiên Mang sơn đã gây chấn động toàn bộ Tu Di giới, lúc này, không biết có bao nhiêu người đang ra roi thúc ngựa chạy tới rồi.

Có lẽ lại qua thêm một hai ngày nữa, nơi này sẽ trở thành trung tâm tề tụ của những thế lực lớn!
Chuyện liên quan đến một truyền thừa thượng cổ, mà trong đó lại có liên hệ với vô thượng Tiên Vương, phỏng chừng toàn bộ tất cả tu luyện giả của Tu Di giới sở đều sẽ không thể kìm chế được.
Kể cả là người có tu vi Trường Sinh cảnh cũng sẽ chạy đến!
Thậm chí, là những tu luyện giả từ Chân Võ giới xa xôi cũng sẽ có người âm thầm núp trong bóng tối, bất kỳ lúc nào đều có thể ra tay!
"Dạ!"
Nam tử trung niên nhanh chóng gật đầu, xoay người rời khỏi. Rất nhanh. Hắn mang theo hơn hai mươi vị cường giả của tông môn, phóng lên cao, bay về hướng Thiên Mang sơn. Tuy rằng.
Danh tiếng của tông môn bọn họ không được thịnh, thực lực cũng không mạnh, nhưng có một điều là, bọn họ ở rất gần Thiên Mang sơn, nói không chừng có thể chiếm được một chút tiên cơ.
Cho dù chỉ lấy được một chút gì đó, phỏng chừng cũng đủ để cho bọn họ sử dụng lâu dài.
"Ầm ầm!"
Trong Tu Di giới, khi vô số thế lực nhanh chóng chạy tới Thiên Mang sơn. Thì một tiếng vang lớn nổ ra.
Chấn động bầu trời vạn cổ, một cổ khí tức cuồng bạo phóng lên cao, làm tan nát vô số sao trời, đánh xuyên qua bầu trời, khí tức như một vầng mặt trời khuếch tán ra.
Khiến cho mặt đất trong phạm vi trăm vạn dặm chìm xuống, sóng thần cao hàng tỉ trượng trào dâng, khi đối mặt với khí tức này, không biết có bao nhiêu sinh linh bình thường chẳng có lấy chút sức lực để phản kháng, mà đã biến thành cát bụi chỉ trong chốc lát.
Nhưng vẫn có một ít tu luyện giả chằng hề cảm thấy dễ chịu chút nào, gian nan chống đỡ được.
"Yêu khí!"
Trên chiếc chiến xa, Đại Đế kia mở hai mắt ra, ánh mắt như thần kiếm cắt lìa hư không, nhìn về phía chỗ sâu trong Thiên Mang sơn, không biết từ bao giờ bên trong đã xuất hiện một tòa thần điện cổ xưa.
Tòa thần điện này, toàn thân đen nhánh, những phù hiệu màu xanh lục lượn lờ, chiếu rọi hư không, khiến cho tất cả mọi thứ chung quanh đều trở nên âm u lạnh lẽo, nhìn giống như một tòa cung điện đến từ địa ngục.

Khiến cho những người chứng kiến không rét mà run!
“Quả nhiên là cung điện mà vị yêu thánh kia lưu lại!”
Vị Đại Đế này lẩm bẩm tự nói, ánh mắt của hắn thì càng ngày càng phát sáng.
Khó trách từng ấy năm qua đi, không ai có thể tìm được truyền thừa của vị yêu thánh kia từ trong Thiên Mang sơn. Thì ra là cung điện của hắn vẫn còn được gìn giữ hoàn hảo đến như vậy.
Với điều kiện như vậy, chỉ cần cung điện này chưa xuất thế, thì e là chẳng ai có thể kiếm chát được gì.
“Ầm ầm ầm!”
Cung điện được đúc thành từ những chất liệu tài nguyên quý giá, bắt đầu lay động, từng chùm hoa ánh sáng bừng lên, khiến cho cả mảng đất trời ở đây cũng rung lắc theo.
Dường như bên trong có một luồng khí tức đang tăng lên một cách điên cuồng.
Chỉ trong thời gian ngắn ngủi cũng đã đạt tới cấp Trường Sinh, hơn nữa đến mức này mà nó còn đang không ngừng tăng lên, phảng phất như là không có điểm cuối vậy.
Khiến cho vô số người chạy đến đây, không khỏi cảm thấy trong lòng run lên.
“Chẳng lẽ là binh khí của vị thánh yêu kia lưu lại hay sao?”
“Phải chăng là vị thánh yêu kia trong Thiên Mang sơn kia vẫn chưa chết, vẫn luôn sống sót cho đến ngày nay?”
“Không thể nào! Năm xưa tuy rằng vị thánh yêu kia có thực lực thông thiên, nhưng khi phải đối mặt với sựđuổi giết của chư thiên vạn giới, hắn chắc chắn sẽ chẳng còn bất kỳ con đường sống nào, tình hình trước mắt này, dường như là binh khí của hắn thông linh, mới có thể xảy ra tình huống kia!”
“Các ngươi nhìn xem, trên cung điện có yêu văn, dường như có sinh mệnh sắp sửa xuất hiện vậy!”
Trên bầu trời gần với Thiên Mang sơn.
Có không ít người đã chạy đến, bọn họ đang bàn tán sôi nổi.
Ánh mắt của vô số người đều dưng lại trên cung điện màu đen kia, trong ánh nhìn chăm chú của bọn họ, cung điện phát sinh biến hóa, một mảng văn tự ở trên đó dường như hóa thành một mặt trời màu đen.

Ánh sáng lộng lẫy chiếu soi, mỗi một văn tự đều đang vặn vẹo, dường như sắp hóa thành thần hoàng, chân long, muốn phá tan xiềng xích mà chui ra.
Vào khoảnh khắc này.
Những yêu văn xuất hiện trên bức tường kia bắt đầu ngưng tụ thành một bộ cổ kinh, chẳng có một ai có thể hiểu được nội dung của nó, mặt trên của nó ẩn hiện một tầng sương mù, làm tăng thêm vài phần sắc thái thần bí.
Mỗi người đều biết bộ cổ kinh này nhất định là do vị thánh yêu kia lưu lại, tuy rằng Nhân tộc không thể nào tu luyện, nhưng chỉ cần có được nó, cẩn thận lĩnh ngộ, suy ngẫm, thì chưa chắc là đã không có được thu hoạch gì.
Đặc biệt là những người có tu vi Trường Sinh, giờ phút này càng thêm kích động không kìm chế được. Bọn họ như nhìn thấy được cảnh giới Tiên Vương đang vẫy tay gọi mình.
"Đây là tạo hóa của Yêu tộc chúng ta, đám Nhân tộc các ngươi cũng dám đụng vào sao?"
Một vị Đại Đế Yêu tộc bước ra, hắn hóa thành một tia sáng, điên cuồng xông về phía cung điện, trong miệng lạnh lùng nói: "Đợi đến khi bổn tọa có được tạo hóa của yêu thánh, tất nhiên sẽ càng quét toàn bộ Tu Di giới!"

Chương 665. Qúa đáng sợ.

Chương trước Chương sau

"Không hay rồi, Đại Đế của Yêu tộc!"
"Mau ngăn cản hắn!"
"Không thể để cho hắn lấy được truyền thừa của Thiên Mang sơn!"
.....
Vô số người thốt lên.
Yêu tộc bị áp chế vô số năm, nếu như thật sự bọn họ lấy được truyền thừa ở Thiên Mang sơn, chỉ sợ Yêu tộc sẽ trực tiếp chuyển mình thống trị, khi đó Nhân tộc có thể gặp nguy hiểm.
Càng quan trọng hơn là.
Ảnh hưởng của biến cố năm xưa ở Thiên Mang sơn thật sự quá lớn.
Bởi vì bọn họ có quan hệ với Địa Phủ, hiện nay trên đời này, phàm là những tông môn có truyền thừa xa xưa, thì cho dù là chưa nhìn thấy truyền thừa của Địa Phủ, nhưng nhiều ít cũng đã từng nghe đến.
Nếu như trong đó còn có một ít truyền thừa của Địa Phủ, vậy thì đúng là quá tuyệt rồi. Quyết không thể dễ dàng nhường cho Yêu tộc.

Lập tức mấy chục tia sáng bay vút lên trời, khí tức của chúng đều vô cùng khủng bố, như là mấy chục vầng mặt trời chiếu rọi trời cao, mang theo cái đuôi ánh sáng thật dài, xông về phía cung điện phía trước.
Mỗi người đều như muốn chiếm truyền thừa trong đó làm của riêng.
"Vụt!"
Bên ngoài cung điện không hề có bất cứ thứ gì ngăn cản, mọi người đều có thể đi vào bên trong đó. Trong nháy mắt, khi họ bước vào bên trong.
Toàn bộ cung điện tràn ngập ra một tầng khí tức thần bí, yêu lực cường đại chậm rãi ngưng tụ, trong đó là một khí tức của sinh mệnh, khỏe mạnh trưởng thành.
Loại khí tức này tuyệt đối không phải của một binh khí. Mà là một sinh vật hàng thật giá thật còn sống!
"Này"
Một Nhân tộc Đại Đế đột nhiên biến sắc, hắn thất thanh nói: "Không đúng, hình như bên trong điện này có điều gì đó kỳ lạ"
Phía sau lưng hắn còn có hơn mười vị Đại Đế, mỗi một người đều giật mình thần sắc, bọn họ cảm giác được yêu lực càng ngày càng cường thịnh, dần dần trở nên mãnh liệt như một vầng mặt trời.
Giờ khắc này.
Không chỉ có những người tiến vào trong đó.
Ngay cả những người canh giữ ở bên ngoài cũng cảm nhận được sự thay đổi quỷ dị.
"Mau lui lại!"
Có người hét lớn.
Trên thực tế, không cần hắn mở miệng nhắc nhở, đã có người bắt đầu nhanh chóng lui về phía sau, đặc biệt là nhữngngười đã tiến vào trong đại điện, vừa muốn xoay người, nhưng đám người đứng đầu tiên, đột nhiên hóa thành một đám sương máu, máu huyết như mưa, bao phủ trong không khí, bị những bức tường, mặt đất chung quanh hút lấy, chẳng còn lấy chút nào.
Vô số người nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy da đầu tê dại. Phải biết rằng đây chính là Đại Đế!.
Toàn bộ máu huyết của Đại Đế chắc chắn là giá trị phi thường, nhưng bên trong còn chất chứa vô số nguy cơ, kẻ nào mà lại dám trực tiếp hút lấy nó?
Ngược lại.
Tòa tòa cung điện dưới chân này không chỉ hút lấy máu huyết của những vị Đại Đế kia, nhưng hình như vẫn còn chưa phải là kết thúc.

“Nơi này thật đáng sợ.....”
Có người lẩm bẩm nói một câu.
Hắn hóa thành một tia sáng, xoay người bay ra ngoài. Đứng bên cạnh hắn.
“Vụt! Vụt! Vụt!”
Tất cả mọi người đều bay ngược ra ngoài, thân hóa thành tia sáng vọt nhanh về phía cửa ra.
“Ầm!”
Nhưng.
Một giây trước khi bọn họ đi ra ngoài, toàn bộ đại điện đột nhiên bừng lên vô số những đốm hoa ánh sáng, tất cả những thần văn đều hồi sinh, giống như những xiềng xích thần tắc đan xen lại với nhau từ khắp bốn phương tám hướng.
Khiến cho tất cả mọi người ở bên trong đều hóa thành một đám sương máu.
Chẳng một ai có thể tránh được một kiếp này.
Trong những Đại Đế đi vào bên trong này, chỉ trong thời gian của mấy hơi thở đã chết hết!
Cảnh tượng này khiến cho da đầu của vô số người tê dại, đây chính là Đại Đế đấy, tu luyện vô số năm, cũng không phải là con chó con mèo lang thang ngoài đường, kết quả lại cứ vậy mà bỏ mạng sao?
Thậm chí.
Còn chẳng kịp hét thảm một tiếng nữa. Này không khỏi quá mức khủng bố rồi.
“Tại sao lại như vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Thiên Mang sơn lại trở nên nguy hiểm nhue vậy.....”
Những người may mắn còn sống sót, mắt của tất cả mọi người đều trắng bệch, không biết làm sao. Cho đến bây giờ.
Thì cho dù là thằng ngốc thì cũng có thể đoán ra được, tòa đại điện trước mắt này nguy hiểm vô cùng, mạnh mẽ như Đại Đế, mà cũng không có sức phản kháng.
Mà đám người chẳng bằng Đại Đế như bọn họ thì sao đây?
Chỉ sợ vừa mới tới gần, thì đã hóa thành tro bụi.
“Đây hẳn là hậu chiêu do vị thánh yêu năm xưa lưu lại, tránh cho truyền thừa của minh rơi vào trong tay của người khác.”
Vị cường giả kia đắng đo nói.
Câu nói này của hắn được rất nhiều người tán thành, nhưng cũng có không ít người bắt đầu bồn chồn lo lắng, bởi vì có người cảm nhận được khí tức

sinh mệnh trong đại điện kia trở nên sôi trào hơn.
Gần như là một giây tiếp theo, nó sẽ thức tỉnh vậy..
“Trực giác nói cho ta, có lẽ năm đó Thiên Mang sơn cũng không bị huỷ diệt, có thể là có người còn sống, vẫn luôn tồn tại cho đến ngày nay, bây giờ lại muốn quân lâm thiên hạ!”
“Việc cấp bách lúc này là phải làm sao cho một tiền bối có tu vi Chân Tiên hoặc là tu vi Trường Sinh lập tức ra tay, đánh nát cái cung điện này, để tránh cho sinh linh bên trong hồi sinh!”
Có người nhìn cung điện phía dưới, trầm giọng nói.
Lười này mới vừa ra khỏi miệng, đã bị không ít người lắc đầu phủ quyết, đừng nói Yêu tộc, mà đến ngya cảNhân tộc, cũng không đành lòng đánh nát cung điện này.
Dù sao thì.
Bên trong có yêu văn xuất thế, đây là một bộ cổ kinh. Nếu như đánh nát cung điện thì, bọn họ còn kiếm chát được gì nữa chứ?
Bên trong càng hung hiểm, thì nó cũng đã thể hiện ra bên ngoài rồi, vậy thì những thứ tốt bên trong càng nhiều.
“Bất kể là bên trong Thiên Mang sơn có người còn sống cũng được, hay là có một binh khí hồi sinh cũng thế, thay vì ngồi đây suy đoán, chi bằng phá vỡ trận pháp bên ngoài cung điện này rồi hẳn nói.”
Vị nam tử kia lạnh lùng nói, khi hắn vừa dứt lời, sau lưng hắn, một cây trường thương, phóng lên cao, ánh sáng bắn ra, từ trên trời giáng xuống.
Hung hăng đánh vào phía trên cung điện, bộc phát ra lực dao động kịch liệt.
Ngay sau đó.
Bên trong cung điện hai luồng sáng màu đỏ tươi chiếu rọi cổ kim tương lai, dập nát hàng tỉ sao trời.

Chương 666. Suy nghĩ viễn vông.

Chương trước Chương sau
“Đó là cái gì?”
Vô số người sợ hãi gần chết.
Cảnh tượng này quá mức khủng bố.
Hai luồng ánh sáng đỏ thắm như máu, giống như hai cây cột chống trời, trên động chín tầng trời mây, dưới trấn địa ngục, quấy lên sóng gió đầy trời, trên mặt đất bao la đều bị nhuộm một tầng ánh sáng thê lương mà đẹp đẽ.
Vô số người đều cho rằng mình đang ở trong mộng . Quá mức không thật.

“Thụy quang!”
“Đây là hai ánh mắt!”
Có người phát hiện ra cảnh tượng bên trong cung điện, thất thanh hét lớn:
“Thượng cổ yêu thánh của Thiên Mang sơn kia căn bản vẫn chưa chết, hắn còn sống!”
Đây là một vị Đại Đế.
Ở nơi khác có lẽ có thể chèn ép vô số sinh linh. Nhưng ở chỗ này.
Hắn còn chẳng thể duy trì được phong độ trước kia của mình nữa là.
Bởi vì.
Hắn đã nhận ra một luồng khí tức không giống bình thường, đó là uy thế ngạo nghễ chư thiên vạn giới, căn bản là hắn không thể nào so sánh được, cho dù là người có tu vi cấp Trường Sinh cảnh cũng còn kém rất xa.
Mà đây không hề nghi ngờ gì là một nhân vật còn khủng bố hơn so với tu vi cấp Trường Sinh cảnh nữa. Bên trong cung điện chính là một người có tu vi cấp Tiên Vương! Tiên Vương!
Gần như là vĩnh hằng bất diệt, thiên địa tàn mà ta bất diệt, từ thượng cổ sống sót đến ngày hôm nay, trải qua trận chiến của Địa Phủ.
Sao hắn có thể ngẩng đầu mà nhìn một nhân vật như vậy được?
“Vị thánh yêu của Thiên Mang sơn kia sao?”
Không ít người nghe được lời kia, tất cả đều biến sắc. Cái này có chút vượt quá sự tưởng tượng của họ.
Lập tức.
Không ít người bắt đầu nhanh chóng lui về phía sau, mặc kệ rốt cuộc là câu nói vừa rồi của vị kia Đại Đế là thật hay là giả, thì tình hình trước mắt đã rất rõ ràng.
Thiên Mang sơn không phải là nơi nên nán lại lâu.
Nếu như tiếp tục lưu lại nơi này, rất có khả năng là tất cả mọi người đều không có cách nào có thể đi ra được. Nhưng khi bọn họ vừa muốn rời đi.
“Ầm ầm!”
Một tiếng nổ to truyền đến.
Bên trong cung điện, sắc màu đen tối bừng lên, các loại thần văn xoay vòng, pháp tắc vô tận, một bóng dáng khủng bố dần dần ngưng tụ, mang theo một cổ khí tức mãng hoang.
Phảng phất như từ thời viễn cổ giáng xuống thế gian này.
Ở bên cạnh hắn xuất hiện các loại dị tượng, có Côn Bằng rít gào khắp vũ trụ, giương cánh vung lên ngân hà như bị chia cắt làm đôi, lại có Thanh

Long vờn quanh, thân thể vừa động, vô số sao trời lần lượt hóa thành cát bụi.
Giờ khắc này.
Dường như có vô số thần thú cổ xưa đang cùng hiện thế cùng vị yêu thánh này.
“Thế giới này có thể tiếp nhận được ta sao?”
Một tiếng lẩm bẩm.
Đột ngột vang lên trong đất trời.
Giọng nói thăng trầm, đạm mạc, không có bất kỳ cảm xúc nào, vang vọng khắp đất trời. Trong giọng nói có mang theo một chút tò mò, và còn một chút nghi vấn, dường như vô cùng khó hiểu.
“Thiên Diễm giới đã khôi phục lại như lúc ban đầu rồi sao?”
Từ sâu trong cung điện.
Khí huyết dao động như biển lớn, có một bóng người ngồi xếp bằng ở nơi đó.
Từ xa nhìn lại, nơi đó sương mù mênh mang, một bóng người hùng vĩ giống như núi cao, tràn ngập một loại ma tính, áp lực trong không khí gần như là khiến cho người ta hít thở không thông.
Trong nháy mắt khi bóng người này xuất hiện.
Toàn bộ Tu Di giới gần như đổ sụp, rất nhiều ngọn núi lay động, đất đai nứt nẻ.
Sau khi sương mù dần dần tan đi, bóng dáng kia dần dần hiện ra, đây là một nam tử trung niên với đầu tóc đen nhánh.
Nhưng.
Đôi mắt của hắn lại là màu trắng bạc, sắc bén khiếp người.
Tuy rằng người này mang hình người, nhưng mỗi một cái sinh linh ở đây đều hiểu rõ, đây chắc chắn không phải là Nhân tộc, mà là một yêu thánh cổ xưa.
Hắn đã từng thống trị Thiên Diễm giới của ngày xưa!
“Nếu như ta không nhớ lầm thì trong trận chiến ấy, Thiên Diễm giới đã bị chia cắt hoàn toàn, hiện giờ lại hợp nhất với nhau, hơn nữa diện tích lạ trở nên rộng lớn hơn không ít?”
Yêu thánh ngồi ngay ngắn trong cung điện, sợi tóc rối tung buông xuống, ánh sáng sao lưu chuyển nhìn giống như một dải ngân hà, lộng lẫy sáng lạn, khiến cho người ta không thể không chú ý đến.

Hắn chỉ cần ngồi xếp bằng ở nơi nào, thì nơi đó gần như trở thành trung tâm của toàn bộ thế giới, mà vô số người chẳng dám hít thở, cũng chẳng dám thở mạnh nữa là.
Hắn dùng ánh mắt nghi hoặc đảo qua mỗi một góc của thế giới, càng xem càng nhíu mày, Thiên Diễm giới bây giờ yếu hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.
Thậm chí còn chẳng có lấy một Tiên Vương nữa là. Nguyên bản.
Theo lý mà nói, khi Thiên Diễm giới hợp nhất lại với nhau, thì ít nhất cũng nên có mấy Tiên Vương tọa trấn, vừa rồi hắn còn lo lắng, bản thân hắn vừa mới xuất thế, có khi nào lại bị vài vị Tiên Vương chạy tới ngăn cản.
Nhưng hiện giờ xem ra, hắn đã lo lắng thừa.
Thiên Diễm giới bây giờ yếu ớt đến mức đáng sợ, nhân vật mạnh mẽ nhất là người có tu vi Trường Sinh cảnh, còn chẳng có lấy một người có cảnh giới Tiên Vương. Phảng phất.
Như thế giới hiện tại vừa mới hợp nhất lại với nhau vậy. Tuy rằng đẳng cấp của thế giới đã tăng lên rồi, nhưng thực lực của những sinh linh bên trong thế giới còn kém rất xa ngày xưa.
"Kỳ lạ!"
Yêu thánh kia lẩm bẩm tự nói một câu.
Suy nghĩ nửa ngày mà không nghĩ ra, nên hắn chẳng them thèm nghĩ nữa.
Ánh mắt hắn lướt qua những sinh linh ở đây, nhìn về bầu trời phương xa, nơi đó chính là vị trí của chủ nhân Địa Phủ.
Lúc nãy.
Sở dĩ hắn thức tỉnh, đúng là bởi vì cảm nhận được sự triệu hồi của chủ nhân Địa Phủ.
"Đã bao nhiêu năm tháng trôi qua rồi, Địa Phủ lại muốn quật khởi một lần nữa sao?"
"Nhưng mà....."
Trong lòng yêu thánh nghĩ, nhẹ giọng nói: "Thực lực của chủ nhân Địa Phủ sao lại yêu ớt quá mức."
Lúc trước, hắn đã là một Tiên Vương kỳ cựu, mà còn sắp bước đến ngưỡng cửa của cảnh giới chuẩn Tiên Đế, sở dĩ nghe theo lời hiệu triệu của Địa Phủ.
Chẳng phải là vì nhìn trúng thế lực khổng lồ của Địa Phủ có lợi ích lớn đối với hắn hay sao? Hiện tại.
Địa Phủ yếu ớt đến mức khiến cho người ta tức lộn ruột, ngay đến cả chủ nhân Địa Phủ còn chưa tu luyện đến cảnh giới Tiên Vương nữa là, một

người như vậy, mà muốn hắn cúi đầu nghe theo.
Đúng là suy nghĩ viễn vông mà.

Chương 667. Nực cười.

"Địa phủ....."
"Chẳng qua cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi."
Yêu thánh chậm rãi đứng dậy, ánh mắt hắn sâu thẳm, thân hình cường tráng, như là một ngọn núi lớn. Cùng với tiếng nói của hắn.
Sao trời chung quanh chấn động, bão táp quay cuồng, sấm sét ầm ĩ. Trong đất trời.
Vô số pháp tắc đồng loạt xuất hiện, có vô số cảnh tượng đáng sợ xuất hiện trên bầu trời, đó là một cảnh tượng đẫm máu, nơi nơi đều là thi hài.
Có vô số những kẻ tựa như thần ma, miệng đang phun máu trên vòm trời, cảnh tượng như là ngày tận thế.
Có vô số thế giới tan vỡ, chẳng một ai có thể may mắn thoát khỏi.
"Đó là cái gì?"
Có người nhìn thấy cảnh tượng trên bầu trời, cả người như rơi vào hầm băng, cảnh tượng này thật là đáng sợ, bọn họ nhìn thấy nhiều nhân vật có tu vi Trường Sinh cảnh bị biến thành cát bụi chỉ trong một cái phất tay của người ta.
Còn có những Tiên Vương bị đánh xuyên ngực, đầu bị đánh nát.
Trong chỗ sâu trong khung cảnh này, dường như có hai bóng hình vô thượng đứng sừng sững ở hai đầu của đất trời, bọn họ đang giằng co với nhau, sương mù cuộn cuộn chung quanh.
Khiến cho tất cả hình ảnh đều trở nên mông lung, không thể nhìn rõ được.
Chỉ có thể mơ hồ phân biệt được đó là hai sinh linh mang dáng hình nhân loại.
"Thật là đáng sợ, dường như đây là một chiến trường cổ, lan tràn ra vô số thế giới, có không biết bao nhiêu nhân vật lớn tham chiến, đất trời đều biến thành màu máu!"
"Gần như là một kiếp nạn!"
"Ngay cả người có tu vi Trường Sinh đều chẳng thể quấy lên được chút sóng gió nào!"
Một vị Đại Đế sợ hãi nói.

Chỉ mới nhìn thấy cảnh tượng thôi thì cũng đã đáng sợ như vậy, thì chỉ có trời biết nếu như lạc vào trong đó thì phải tuyệt vọng đến mức nào nữa.
Loại chiến tranh hủy diệt này, nếu như bọn họ rơi vào bên trong đó, thì cũng chẳng mạnh hơn một con kiến là bao nhiêu, chỉ cần một luồng dư lực quét qua, thì đừng nói chi đến bọn họ, mà ngay đến cả thế giới cũng sẽ phải bị đánh nát.
"Đây là trận chiến ngày xưa ở địa phủ!"
Một người có tu vi Trường Sinh bước ra từ trong hư không.
Đây là một lão giả, đầu tóc hoa râm, thân hình gầy còm, toàn thân bốc lên khí tức mục nát, quần áo rộng thùng thình bao phủ lên thân thể hắn, tuy bay phất phới.
Giờ phút này.
Sắc mặt của lão giả rất nghiêm túc, hắn nhìn cảnh tượng trong hư không âm thầm thở dài. Hắn hiểu rõ.
Chẳng qua đây chỉ là hình ảnh tái hiện lại của năm đó mà thôi.
Lịch sử đã sớm bị chôn vùi trong dòng sông thời gian rồi, sở dĩ hôm nay tái hiện là bởi vì vị thánh yêu tham dự trận chiến này hồi sinh sống lại.
Những hình ảnh mà mọi người nhìn thấy được đều xuất phát từ thị giác của vị yêu thánh kia.
"Là trận chiến mà địa phủ bị hủy diệt năm xưa sao?"
Nghe được lời của lão giả nói, không ít người rơi vào trầm mặc. Bọn họ không hề ngốc.
Cảnh tượng như vậy đã xuất hiện rồi.
Chẳng phải là chứng minh cho khả năng là vị yêu thánh kia không chỉ không sao cả, thậm chí đã nhiều năm trôi qua, đã khôi phục được thương thế của mình rồi hay sao?
Một nhân vật đáng sợ như vậy xuất hiện, nhìn khắp toàn bộ Tu Di giới, ai có thể ngăn cản được hắn? Đừng nói là Tu Di giới.
Mà ngay đến cả trong những thế giới hiện nay, tất cả mọi người liên kết lại với nhau, thì căn bản cũng không phải là đối thủ của vị yêu thánh kia.
"Không lâu trước đây, Địa Phủ ở Huyền Quang giới vừa mới càng quét nguyên cả một thế giới, tuy rằng bây giờ Địa Phủ ở Huyền Quang giới đã bị hủy diệt, nhưng thế lực vẫn còn ở đó, các ngươi nói coi có khi nào chuyện hôm nay yêu thánh xuất thế có liên quan gì đến vị chủ nhân của Địa Phủ kia không?"
Đứng phía dưới, giọng nói nghi ngờ của một người chậm rãi vang lên.

Lời này vừa nói ra.
Tất cả mọi người có mặt ở đó đều trầm mặc.
Nếu như nói là hai bên không có bất kỳ liên quan gì đến nhau, bọn họ không hề tin chút nào. Khi vô số người đang còn trầm mặc.
Bỗng nhiên.
Một cổ uy áp khủng bố từ trên trời giáng xuống, đánh lên thân thể của mọi người, mỗi người đều cảm nhận vai của mình nặng xuống, giống như trên lưng mình đang cõng theo một ngọn núi lớn vậy.
Đè cho mỗi người đều không thở nổi.
Bên trong cung điện.
Yêu thánh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước.
Hắn đã thu hết tất cả biểu cảm của mọi người ở đây vào trong đáy mắt mình, khóe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười lạnh nhạt.
“Nhân tộc sao?”
“Lúc trước là một tộc đàn hèn mọn, mà lại có được sự huy hoàng như bây giờ sao?”
Năm đó.
Khi Thiên Diễm giới còn trọn vẹn, chưa hề chia tách, cũng đúng là lúc hắn đang ở đỉnh cao, Nhân tộc đã bị trấn áp hoàn toàn, không ít cường giả Nhân tộc bất đắc dĩ phải chạy đến những thế giới khác.
Phàm là Nhân tộc còn lưu lại ở Thiên Diễm giới, chẳng có ai còn có sức phản kháng. Quyền sinh sát dựa vào tâm trạng của hắn.
Vô số năm trôi qua.
Vật đổi sao dời.
Trước kia Nhân tộc chỉ là thực phẩm của Yêu tộc, mà hôm nay lại trở thành chủ nhân của Thiên Diễm giới, sau khi hắn dùng thần niệm quét khắp nơi, mà chỉ có thể tìm được vài sinh linh Yêu tộc trong một xó của một thế giới.
Đừng nói chi đến Yêu tộc có tu vi Trường Sinh cảnh.
Mà ngay đến cả những Yêu tộc có tu vi Chân Tiên, Đại Đế, đều ít đến đáng thương. Bởi vậy có thể nhận ra rằng.
Trong những năm tháng mà hắn không có ở đây, Yêu tộc đã rơi vào tình cảnh như thế nào.
“Ta đã trở về, Yêu tộc cũng nên quật khởi rồi!”
Yêu thánh lẩm bẩm tự nói,hai tay chắp sau lưng, ánh mắt sâu thẳm, sát ý bên trong đôi mắt càng thêm hừng hực, nhưng không bao lâu sau đó lại được che giấu.

“Trước mắt, có một số chuyện vẫn nên giải quyết cho xong.”
“Có mấy con kiến, có lẽ bản thân nó cũng chưa biết là mình đã đánh thức một nhân vật như thế nào, thật sự nghĩ rằng một kẻ có tu vi Trường Sinh, thì có thể hiệu triệu một vị Tiên Vương sao?”
“Nực cười!”
Hai chữ cuối được phun ra.
Yêu thánh bước ra một bước, trong nháy mắt bóng dáng của hắn đã biến mất tăm.
Giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy, chỉ có một tòa cung điện màu đen lặng lẽ đứng ở nơi đó, nhắc nhở vô số người rằng tất cả những chuyện vừa rồi không phải là ảo giác..

Chương 668. Cũng không giống như ngươi nghĩ đâu.

“Rầm.”
Một lúc lâu sau khi Yêu Thánh rời đi.
Một người có tu vi Trường Sinh cảnh, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm nói: “Đây là một hoá thạch sống đấy, hôm nay thức tỉnh, khó có thể đoán trước được sau này Tu Di giới sẽ ra sao.”
“Mạc đạo hữu có biết, hắn ta đi đâu rồi không?”
Đứng bên cạnh hắn.
Mạc Thanh Phong với mái đầu bạc trắng, nhìn cung điện phía dưới chân mình đăm đăm, chậm rãi lắc lắc đầu.
Thực lực của hắn rất mạnh, có thể nói là số một số hai ở Tu Di giới, đã bước vào cảnh giới Trường Sinh cảnh đỉnh phong, nhưng với nhãn lực của hắn cũng không thể nào biết được tung tích của đối phương.
“Có lẽ.....”
Mạc Thanh Phong trầm ngâm một chút, nhẹ giọng nói: “Là có liên quan đến Huyền Quang giới.”
“Huyền Quang giới?”
Một người có tu vi Trường Sinh khác, mày nhăn lại, hắn thấp giọng nói: “Địa Phủ sao?”
“Không sai.”
Mạc Thanh Phong gật gật đầu

“Yêu Thánh Thiên Mang sơn chung quy là thuộc hạ của Địa Phủ ngày xưa, mặc dù Địa Phủ đã bị huỷ diệt, nhưng ấn ký trên người hắn cũng sẽ không biến mất theo thời gian.”
“Xét đến cùng, hắn vẫn là người của Địa Phủ.”
“Hiện giờ Địa Phủ xuất thế, hắn cũng thức tỉnh theo, chăng ai có thể chắc chắn là hai bên không có chút liên quan gì đến nhau.”
“Có lý.”
Người có tu vi Trường Sinh cảnh kia tán thành gật gật đầu, nhưng ngay sau đó hắn có chút lo lắng nói: “Nhưng mà Địa Phủ ở Huyền Quang giới đã bị huỷ diệt rồi.”
“Vậy thì Yêu Thánh kia có dự tính gì?”
Nghe thấy câu nói này, Mạc Thanh Phong cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Dù sao.
Tin tức Địa Phủ bị huỷ diệt đã bay khắp các thế giới giống như một trận gió vậy, trên thì có những tu luyện giả kỳ cựu, dưới thì có những kẻ vừa mới nhập môn.
Gần như là tất cả mọi người đều nghe được tin tức này.
“Nghe đồn đằng sau chuyện Địa Phủ bị huỷ diệt, là do Thiên Cơ Lâu chủ thâu tóm.....”
Mạc Thanh Phong lẩm bẩm nói. Nói thật.
Giờ khắc này.
Trong lòng hắn có chút vui sướng. Bởi vì.
Hắn cũng đã thăm dò rất nhiều tin tức về Thiên Cơ Lâu, thông qua những tin tức vụn vặt thu thập được có thể biết được rằng, tuy rằng bên trong Thiên Cơ Lâu chỉ có một mình Thiên Cơ Lâu chủ, nhưng cũng là một con quái vật khổng lồ không thể lay chuyển được.
Thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ có giá chót thì cũng là một Tiên Vương.
Một nhân vật khủng bố như vậy, tuyệt đối không phải là đối tượng mà Tu Di giới có thể trêu vào. Trước mắt.
Yêu Thánh của Thiên Mang sơn đã thức tỉnh, hai vua cùng tồn tại, khi bọn họ đang cảm thấy đau đầu thì bỗng nhiên phát hiện ra giữa hai người kia có chút hiềm khích.
Đây đúng là một điều ngạc nhiên bất ngờ. Hai hổ tranh đấu, tất có một con bị thương.
Bọn họ chỉ cần quan sát động thái của tình hình, thì có thể nắm chắc bản thân họ sẽ không bị liên lụy vào trong đó. Đương nhiên.

Đợi nghêu cò tranh nhau, bọn họ sẽ làm ngư ông đắc lợi, nhưng trong lòng bọn họ vẫn hy vọng Thiên Cơ Lâu chủ sẽ chiến thắng, đây là cục diện tốt nhất, ít ra thì Thiên Cơ Lâu chủ không nhúng tay vào chuyện thế tục.
Ngược lại nếu như Yêu Thánh của Thiên Mang sơn thắng thì mọi chuyện sẽ khác.
Ngoại trừ việc hắn đã từng thần phục Địa Phủ ra, thì hắn còn từng là người thống trị Thiên Diễm giới, dã tâm của hắn vô cùng lớn, lỡ đâu Yêu Thánh thắng.
Thì có khả năng Tu Di giới sẽ chìm trong tối tăm.
"Thiên Cơ Lâu chủ sao?"
Người có tui vi Trường Sinh cảnh đứng bên cạnh biến sắc.
Sau khi các thế giới hợp nhất lại với nhau, thì tên tuổi của người này có thể nói là như sấm bên tai, muốn không biết cũng khó, nếu như người này đồng ý xuất thủ, vậy thì còn có hi vọng xoay chuyển tình thế.
"Nhưng mà....."
Dường như hắn lại đang nhớ đến điều gì đó, lại mở miệng nói: "Dù sao thì Yêu Thánh của Thiên Mang sơn cũng là một nhân vật xuất thân từ thời viễn cổ, không nên coi thường thực lực của hắn."
Dù có nói thế nào đi nữa thì.
Yêu Thánh của Thiên Mang sơn đã trải qua trận chiến vào thời viễn cổ đấy, mà lại còn sống sót. Không thể nghi ngờ về thực lực của hắn.
Nhưng Thiên Cơ Lâu chủ..... Nói thật.
Hắn cũng chẳng hề tin người kia, xét cho cùng, cũng là do Thiên Cơ Lâu chủ rất ít khi xuất thủ, mà trong những lần đấy đều là để đối phó với những kẻ tạp nham như Đại Đế...
Bọn họ cũng có thể chèn ép được một Đại Đế.
Từ đó suy ra, rốt cuộc thì chiến lực của Thiên Cơ Lâu chủ ở mức nào, thì gần như là một ẩn số, chỉ có năng lực suy đoán thiên cơ của hắn đã khiến cho vô số người kiêng kị.
"Bình tĩnh mà quan sát trước đã."
Mạc Thanh Phong thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói. Lúc này.
Bên kia.
Bên ngoài Tu Di giới.
Trên một chiếc chiến thuyền, vài bóng người ngồi song song với nhau, sắc mặt của mỗi người đều vô cùng nghiêm nghị.

Trong tay Vương Triệt cầm một miếng ngọc bội, sau khi quan sát một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Vừa mới nhận được tin tức, thiên Mang sơn đã xảy ra chuyện!”
“Thiên Mang sơn?”
Mấy người còn lại đều liếc mắt nhìn nhau, có chút không chắc chắn nói: “Nơi ở của vị Yêu Thánh năm xưa kia sao?”
“Không sai.”
Vương Triệt gật gật đầu.
“Vị Yêu Thánh kia đã chết bao lâu rồi, theo lý mà nói, thì xương cốt cùng chẳng còn lại gì nữa, sao lại có thể có chuyện được chứ? Chẳng lẽ truyền thừa mà hắn lưu lại xuất thế sao?”
Một người đi cùng bọn họ nghĩ đến đây, mặt mang đầy vẻ tiếc hận, nhẹ giọng nói: “Nếu đúng là như vậy, thật đúng là một chuyện đáng tiếc, dù sao thì truyền thừa của Yêu Thánh cũng là một chuyện quan trọng, nếu có thể có được thì tương lai sẽ có hi vọng trở thành Tiên Vương!”
“Cũng không giống như ngươi nghĩ đâu.”
Vương Triệt lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia chưa chết, hơn nữa không lâu trước đây, bỗng nhiên lại xuất thế!”
“Cái gì?”
Nghe được lời Vương Triệt nói.
Mấy người bên cạnh đột nhiên ‘soạt’ một tiếng, đồng loạt đứng dậy, không thể tin nói: “Ngươi nói vị Yêu Thánh kia chưa chết sao?”

Chương 669. Rút dây động rừng.

“Hầy!”
Vương Triệt than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ nói.
Tuy rằng hắn cũng không muốn tin, nhưng tin tức đã truyền đến chỗ mình, hơn nữa lời lẽ chân thật, rất có thể mọi chuyện đều là sự thật.
“Vị Yêu Thánh kia đã chết bao nhiên năm, năm đó những thế lực dưới trướng của Địa Phủ đều bị quét sạch gần hết, sao có thể còn sót lại vị Yêu Thánh kia được chứ?”
Một lão giả đứng bên tay trái của Vương Triệt không thể tin nói. Hắn tên là Lưu Tuần.
Đi theo thiếu chủ cũng khá lâu rồi.

Đời trước, thiếu chủ của bọn họ ra đời không lâu sau khi bị Địa Phủ huỷ diệt, cho nên biết rất rõ về những chuyện của Địa Phủ ngày xưa.
Đế ngay cả bọn họ cũng từng nghe thiếu chủ nhắc đến vài lần.
Cũng bởi vì vậy mà bọn họ biết được sự đáng sợ của Địa Phủ, cũng càng thêm hiểu sau khi Địa Phủ bị huỷ diệt, thì mức độ thanh trừ sau đó to lớn biết là bao.
Có thể nói.
Nhưng phàm là những thế lực có chút liên quan đến Địa Phủ đều bị dọn sạch. Chẳng bỏ sót lấy một ai.
Mà Yêu Thánh Thiên Mang sơn lại là mắt xích quan trong, thì dù thế nào cũng chẳng thể sống sót được.
"Tin tức đã lan truyền khắp nơi, chư vị có tin hay không, thì nó cũng là sự thật."
Vương Triệt bất đắc dĩ nói.
Tính tới tính lui mà chẳng tính tới vào thời khắc này lại có một Yêu Thánh xuất thế.
"Vương huynh, ngươi còn nhớ trước đây Thiên Cơ Lâu chủ có nói là sẽ có một thế lực thần bí trợ giúp chủ nhân Địa Phủ không? ngươi nói coi, cái mà Thiên Cơ Lâu chủ nói....."
"Có khi nào là Yêu Thánh này không?"
Một người khác trầm giọng nói.
"Hẳn chính là hắn rồi."
Vương Triệt hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói. Lúc nãy.
Bọn họ còn đang hoài nghi, đang suy nghĩ rốt cuộc là ai mà lại dám làm chuyện cả thiên hạ không tán đồng vào lúc này chứ, dám can đảm trợ giúp Địa Phủ, bây giờ xem ra ngoại trừ vị chủ nhân của Thiên Mang sơn này ra thì chẳng còn ai khác nữa.
"Nếu như Yêu Thánh thượng cổ kia vẫn còn sống, thì có khi nào sống đến bây giờ đã tiếp cận đến cảnh giới Tiên Đế rồi chăng?"
Lưu Tuần nhíu mày nói.
Thời điểm khi Địa Phủ bị huỷ diệt cách nay qua xa xôi.
Xa đến nổi mà trong khoảng thời gian này, không biết đã có biết bao nhiêu nhân vật kinh tài tuyệt diễm xuất thế, mà vốn dĩ tư chất của vị Yêu Thánh thượng cổ kia cũng chẳng tệ.
Hơn nữa bao nhiêu năm qua đi. Phỏng chừng.

Đến ngay cả là một con heo năm đó, thì bây giờ cũng trở nên cực kỳ bất phàm.
“Cái này ta cũng không rõ lắm.”
Vương Triệt cười khổ.
Rốt cuộc bây giờ trạng thái của Yêu Thánh của Thiên Mang sơn như thế nào, phỏng chừng chỉ có bản thân hắn mới biết.
“Bây giờ xem tình hình thì chúng ta phải đẩy nhanh tiến độ, mau chóng giải quyết chủ nhân Địa Phủ mới là điều quan trọng nhất. Nếu không thì đợi đến khi vị Yêu Thánh kia thống nhất Tu Di giới, thì đám người chúng ta có thể đều gặp phải kiếp nạn.”
Lưu Tuần nhẹ giọng nói.
Bọn họ vốn không phải sinh linh của thế giới này, mà là vì tìm kiếm thân thế chuyển thế của thiếu chủ, nên mới đến Tu Di giới này, bây giờ đã tìm được thiếu chủ.
Truyền thừa của Địa Phủ cũng đã có tin tức.
Chỉ cần giết chết chủ nhân Địa Phủ, bọn họ hoàn toàn có thể vỗ mông chạy lấy người.
Còn sau này, Tu Di giới sẽ ra sao thì đây không phải là điều mà bọn họ có thể khống chế được dù sao thì.
Một vị thượng cổ Yêu Thánh xuất thế, có dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ, thì cũng có thể đoán ra được là việc đầu tiên mà đối phương làm sau khi xuất thế tất nhiên là phải thống nhất Tu Di giới, gầy dựng lại vinh quang của thời thượng cổ.
Nếu cứ có thể thì e là hắn còn chẳng thèm ngại xây dựng lại Địa Phủ.
Nếu mà là như vậy, thì Tu Di giới kia tất nhiên sẽ bị một hồi chinh phạt kinh thiên động địa bởi vị Yêu Thánh kia. Nếu như bọn họ còn nhúng tay vào, thấy thế nào cũng có chút không hay lắm, dù sao thị thiếu chủ nhà họ vẫn chưa khôi phục được thực lực đỉnh phong.
Nếu như bây giờ phải đối đầu với một vị Tiên Vương hàng thật giá thật, thì tình thế chắc chắn là thua nhiều thắng ít.
“Trễ rồi.”
Vương Triệt liếc mắt nhìn Lưu Tuần một cái, nhàn nhạt nói: “Căn cứ vào tin tức, thì cách đây không bao lâu, vị Yêu Thánh kia đã rời khỏi Thiên Mang sơn, lúc này không biết đã đi đâu.”
“Ồ?”

Nghe thấy câu nói này, Lưu Tuần nhăn mày, trong lòng dâng lên một dự cảm không ổn, hắn thấp thỏm nói: "Phải chăng là Yêu Thánh kia, ... Bây giờ đây."
Còn có thể có chuyện gì đáng để khiến cho vị Yêu Thánh kia bận tâm được chứ.
Vô số năm trôi qua qua, tất cả mọi thứ của hắn bị thời gian chôn vùi, lúc này ngoài tin tức của Địa Phủ ra thì e rằng chẳng còn thứ gì đáng để cho hắn quan tâm nữa.
Mà đám người mình đây đang chuẩn bị đối phó với chủ nhân Địa Phủ.
Nếu là như vậy, nếu như làm không khéo, thì có khi lại đối đầu cùng với một vị Tiên Vương vừa mới xuất thế không?
"Không loại trừ khả năng này."
Vương Triệt âm thầm nói.
"Trước đây, Thiên Cơ Lâu chủ đã từng cảnh báo, từ trước đến nay lời hắn nói ra chưa bao giờ là vô nghĩa, nếu không có bất ngờ nào khác, thì e là nếu chúng ta muốn giết được chủ nhân Địa Phủ, thì đầu tiên phải qua được cửa của Yêu Thánh kia."
"Hành tung của Yêu Thánh kia bất định, phải chăng là hắn chạy đến trợ giúp chủ nhân Địa Phủ, điều này cũng chưa chắc chắn, trước mắt chi bằng chúng ta nên ra tay chiếm thời cơ?"
Lưu Tuần nhịn không được.
Trong mắt hắn hiện lên một tia sát ý, nhìn về phía đầu kia của Huyền Quang giới.
Biết rõ là sắp có một vị Tiên Vương đến đây, mà đám người mình còn ở đây chờ, thấy thế nào cũng chẳng phải là một lựa chọn khôn ngoan.
"Nhưng mà thiếu chủ còn chưa đến, chúng ta cũng chẳng biết được liệu rằng chủ nhân Địa Phủ còn có lá bài tủ nào nữa không, tùy tiện động thủ, e là sẽ rút dây động rừng."
Một người đứng bên cạnh, vô cùng lo lắng nói.
"Chẳng lẽ chúng ta cứ lãng phí thời gian không không vậy sao?"
Lưu Tuần không vui nói.
Căn bản là không thể phỏng đoán được thực lực của một Tiên Vương, nếu như hắn muốn chạy đến Huyền Quang giới, thì chẳng mất bao lâu, giờ phút này mỗi một phút mỗi giây đều cực kỳ quan trọng.
Hắn thật sự không muốn nhìn thấy một vị Tiên Vương nhúng tay vào.
"Có lẽ, thiếu chủ....."

Vương Triệt mở miệng. Nhưng lời còn chưa có nói xong.
Bên ngoài chiến thuyền vang lên một loạt tiếng bước chân..

Chương 670. Dự cảm không lành.

Tiếng bước chân rơi xuống đất.
Một bóng người mang bạch y bước vào từ bên ngoài.
Người này có dáng người cao gầy, mặt mày như ngọc, hai hàng lông mày sắt như kiếm, rất có khí phách, một đôi mắt sâu thẳm như sao trời.
"Thiếu chủ?"
Vương Triệt kinh hỉ nói.
Tuy rằng.
Trong mấy người ở đây, thực lực của bất kỳ ai đều mạnh hơn rất nhiều so với thiếu chủ, nhưng xét đến cùng, thì kiếp trước thiếu chủ chính là một vị Tiên Vương.
Căn cơ của bao nhiêu năm, không hề tầm thường, mà những tiềm lực còn ẩn giấu càng không thể đong đếm được, mấy người bọn họ còn lâu mới có thể sánh kịp.
Mấy người đang muốn hành lễ.
Lại bị người trẻ tuổi duỗi tay đỡ dậy.
"Không cần đa lễ."
Nam tử trẻ tuổi chắp tay sau lưng, đi vào chiếc ghế đầu tiên, cúi người ngồi xuống, ánh mắt dừng trên mặt của mấy người, vừa nhìn xong, hắn đã mở miệng nói: "Chuyện mà vừa rồi các ngươi nói, ta đã biết rồi."
"Thiếu chủ, chuyện một vị Tiên Vương xuất thế không phải là chuyện nhỏ, mà đối phương chính là một vịTiên Vương kỳ cựu thuộc thời viễn cổ, bây giờ chúng ta có nên.....?"
Lưu Tuần trầm ngâm nói.
"Mọi người yên tâm, chỉ là một Tiên Vương mà thôi, ta có thể ứng phó được."
Người trẻ tuổi tự tin nói.
"Thiếu chủ chắc chắn không?"
Ánh mắt của mấy người ở đây sáng ngời, có câu nói này của thiếu chủ, bọn họ cảm thấy yên tâm không ít.
"Chưa nói chắc là mười phần, nhưng cũng được chín phần."
Trên miệng của người trẻ tuổi mang theo nụ cười tự tin.

Có được sự cam đoan của thiếu chủ, mấy người đưa mắt nhìn nhau, không nói thêm gì, theo như bọn họ nghĩ thì lần này đại khái lần này thiếu chủ sẽ đích thân ra tay.
Dựa vào thực lực của thiếu chủ thì gần như là nắm chắc rồi.
Nhưng Vương Triệt vẫn có chút không yên tâm, hắn rất lo lắng nói: "Thiếu chủ, trước đây Thiên Cơ Lâu chủ từng nói qua, sẽ có người trợ giúp chủ nhân Địa Phủ, dựa vào tính cách của hắn thì sẽ không nói lời vô nghĩa, bây giờ chúng ta có cần đến Thiên Cơ Lâu lần nữa không?"
Tuy rằng từ Tu Di giới mà muốn chay đến Thiên Cơ Lâu thì đường xá xa xôi, nhưng đối với những người có tu vi Trường Sinh như họ mà nói thì cũng chẳng nhằm nhò gì cả.
Nếu như đi một chuyến thì cũng chỉ mất một hai tháng mà thôi.
Nhưng điều mấu chốt là, hắn không chắc chắn là thiếu chủ có muốn bỏ thời gian làm chuyện này hay không. Dù sao thì.
Vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia cũng đã xuất thế.
Bất kỳ lúc nào thì hắn đều có thể dẫn chủ nhân Địa Phủ đi, chỉ trong vòng một hai ngày thì thế trận đã phát sinh biến hóa, còn về phần một hai tháng, trong một khoảng thời gian dài như vậy sẽ xuất hiện những biến số gì.
Thì chẳng ai có thể nói trước được.
Nếu làm không khéo thì có khi mất cả chì lẫn chài.
Trước đây Thiên Cơ Lâu chủ chưa từng nói là chủ nhân Địa Phủ sẽ luôn ở tại nơi đó. Mà nếu như do mình mà khiến cho chủ nhân Địa Phủ chạy mất, thì cũng không thể trách Thiên Cơ Lâu chủ được.
"Không cần."
Người trẻ tuổi vô cùng tự tin, hắn nhìn thoáng qua Vương Triệt, tiếp tục nói: "Sở dĩ kiếp trước ta có thể đạt được thành tựu như vậy, đó là vì ta luôn tin vào nhân định thắng thiên!"
"Tuy rằng Thiên Cơ Lâu chủ có thể suy đoán thiên cơ, nhưng có một số việc sẽ luôn tồn tại biến số, có biết được chuyện trong tương lai hay không, thì đối ta mà nói, chẳng có ý nghĩa gì lớn."
"Nhưng mà....."
Vương Triệt còn muốn khuyên can.
Nhưng người trẻ tuổi lại vung bàn tay lên, nói một cách chắc chắn: "Đứng trước mặt sức mạnh tuyệt đối thì những nhân tố bên ngoài đều chẳng thể nào chịu được một đòn!"

“Tuy rằng Yêu Thánh của Thiên Mang sơn đã từng tham gia vào trận chiến thời thượng cổ ấy, nhưng cho đến bây giờ, rốt cuộc thì thực lực của hắn ra làm sao, thì chẳng ai có thể nói rõ được.”
“Bây giờ mà chạy đến Thiên Cơ Lâu, thì chẳng khác nào lo lắng không đâu.”
Bất kể là có nói như thế nào.
Thiên Mang sơn đã từng đứng chung chiến tuyến với Địa Phủ, đây là sự thật không cần bàn cãi, tuy rằng chủ nhân của thiên Mang sơn may mắn sóng sót, nhưng trong suy nghĩ của mọi người.
Tuy rằng hắn vẫn sống sót, nhưng chắc chắn là đã phải trả một cái giá rất lớn. Bây giờ.
Một Tiên Vương may mắn còn sống sót đối đầu với một vị Tiên Vương chuyển thế hồi sinh, hai người tranh đấu, ai thắng ai thua thì còn chưa biết được.
Mà sự tự tin của người trẻ tuổi kia cũng bắt nguồn từ đây. Nói lại thì.
Người trẻ tuổi cũng rất muốn xem thử kẻ từng là chủ nhân của Thiên Mang sơn, rốt cuộc là có đẳng cấp như thế nào. Dù sao thì khi hắn ra đời, Địa Phủ cũng đã bị huỷ diệt.
Trong lòng vẫn có chút tò mò về giai đoạn lịch sử hắc ám kia.
“Được rồi.”
Người trẻ tuổi liếc mắt nhìn mấy người kia một cái, nhàn nhạt nói: “Ta hiểu sự lo lắng của các ngươi, mọi chuyện đã có ta lo, không thể xảy ra sai sót đâu, bây giờ hãy tiến vào trong hỗn độn nào.”
“Chớ có tạo cơ hội cho chủ nhân Địa Phủ trốn mất.”
Hắn cũng không hề lo lắng khi phải đối phó với Yêu Thánh của Thiên Mang sơn. Nhưng mà nếu như đối phương muốn mang theo chủ nhân Địa Phủ chạy trốn, thì đúng là có chút khó giải quyết, tốt xấu gì thì đối phương cũng là một vị Tiên Vương.
Chắc chắn là hắn có không ít những con át chủ bài chưa lật. Giờ phút này.
Đối phương ở ngoài sáng, còn mình ở trong tối.
Có thể nói đây là một thời cơ tuyệt vời, dù sao thì bọn họ cũng không có được tin tức của Thiên Cơ Lâu chủ. Nếu như mình bỏ lỡ cơ hội này, thì chẳng dễ dàng gì mà lấy được truyền thừa của Địa Phủ.
“Đúng vậy.”
Ngồi phía dưới.
Vương Triệt gật đầu.

Hắn nâng một tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một phù hiệu vàng ánh rực rỡ, nó bay ra, đập vào bên trong chiến thuyền, chỉ trong tích tắc, mà chiếc chiến thuyền như hồi sinh vậy.
“Ong” một tiếng.
Chiến thuyền phát ra một tiếng vang nhẹ, trực tiếp phá tan hư không, xông vào trong hỗn độn. Cùng lúc đó.
Ở một chỗ khác ở Huyền Quang giới.
Chủ nhân Địa Phủ bỗng nhiên mở lớn hai mắt, hắn đột ngột đứng dậy, nhìn về phía trống không trong hỗn độn, mày nhíu chặt.
Không hiểu vì sao.
Trong khoảnh khắc vừa rồi, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm không lành.

Chương 671. Các hạ chính là chủ nhân Địa Phủ?.

“Chủ thượng, có chuyện gì rồi sao?”
Đứng bên cạnh chủ nhân Địa Phủ.
Một thuộc hạ, tò mò hỏi.
Nếu hắn không nhớ lầm nói, trong khoảng thời gian này, thì đây là lần thứ hai chủ thượng xuất hiện vẻ mặt như vậy rồi, lần trước là vì hắn có dự cảm không lành.
Nhưng còn lúc nào thì sao?
“Hình như là có kẻ địch đến!”
Chủ nhân Địa Phủ lẩm bẩm nói.
“Ồ?”
Mấy người đứng bên cạnh, lơ đãng nhíu mày, rồi sau đó lông mày giãn ra, nhẹ nhàng nói: “Chủ thượng không cần phải quá lo lắng, có lẽ không bao lâu nữa thì viện quân sẽ đến thôi.”
Tuy là nói như vậy.
Nhưng trong lòng của mấy người cũng không khỏi bồn chồn, lo lắng.
Bởi vì.
Bọn họ cũng không rõ lắm, rốt cuộc là thực lực của cái thế lực mà lúc nãy chủ thượng triệu đến trợ giúp ra làm sao, lỡ đâu lại là một đám Đại Đế chạy đến, thì coi như xong đời.

Tuy rằng Đại Đế rất mạnh, nhưng đối với tình hình hiện tại của bọn họ mà nói, thì cũng chẳng có nhiều tác dụng. Có đến nhiều hơn nữa thì cũng chỉ có thể là pháo hôi mà thôi.
“Đúng vậy.”
Chủ nhân Địa Phủ nhìn vào trong hỗn độn phía xa, nhẹ giọng nói: “Sắp có viện thủ tới.”
Hắn nhìn ấn ký trong lòng bàn tay của mình, trong đôi mắt hiện lên vẻ suy tư, đây là bí pháp của Địa Phủ, có thể khống chế tánh mạng của những người dưới trướng.
Ấn ký này càng lúc càng rõ ràng hơn, chứng tỏ là viện binh đã chẳng còn cách xa nơi mình đứng là mấy. Mà giờ phút này.
Gần như là đã có thể nhìn rõ ràng được hình dáng của ấn ký này.
Nhưng bản thân hắn vẫn chưa gặp được người trợ giúp cho hắn, điều này đồng nghĩa với việc gì? Đồng nghĩa với việc là đối phương đang đứng quan sát.
Chính vì thái độ này của đối phương mà đã khiến cho cảm giác không ổn trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt Giờ phút này hắn cảm thấy dường như hắn đã đánh giá bản thân mình quá cao.
Cũng đã xem nhẹ đối phương.
Địa Phủ đã bị huỷ diệt lâu như vậy rồi, thì chẳng ai có thể biết được là đối phương có sinh ra tâm tư nào khác không. Hơn nữa.
Hắn cũng không rõ lắm, rốt cuộc thì người đến đây là người của thời Địa Phủ hay là những người của thời đại hiện nay?
Tổ tiên của họ đã thần phục Địa Phủ, nhưng không đồng nghĩa với việc hậu thế của họ sẽ thừa nhận sự tồn tại của Địa Phủ. Dù sao thì năm dài tháng rộn trôi qua, thái độ của một người sẽ thay đổi theo thời gian, hơn nữa sẽ từ từ phát sinh sự thay đổi.
Nhưng đã biết rõ là như thế.....
Hắn vẫn không muốn trực tiếp dùng ấn ký để giết chết đối phương. Bản thân hắn muốn giết được đối phương thì quá dễ, nhưng sau đó thì sao?
Nếu như kẻ địch mạnh chạy đến mà bản thân hắn lại đã giết mất trợ thủ của mình. Kết quả của hành động này, rất có thể là tự bức mình vào đường cùng.
"Chỉ mong là không phải kết quả tệ nhất”
Chủ nhân Địa Phủ nhẹ giọng nói. Tiếng nói vừa dứt.
Cách đó không xa.

Hư không nứt ra, từng đóa hoa ánh sáng bay ra, giống như vạn tia sáng xuyên thủng bầu trờ, cực kỳ chói mắt, mà đằng sau những tia sáng này là một chiếc chiến thuyền cổ xưa.
Không biết là chiến thuyền này đã tồn tại bao nhiêu năm tháng rồi, trên thân thuyền loang lổ, phủ đầy những vết chém của dao kiếm, còn chưa tới gần thì một luồng sát khi thảm thiết đã đập vào mặt.
Giống như một con hoang thú viễn cổ từ thời xa xưa mà đáp xuống hiện tại, đứng trên mũi tàu.
Một vị bạch y nam tử trẻ tuổi, lẳng lặng đứng ở nơi đó, ánh mắt sâu thẳm, áo bào bay phần phật, sợi tóc tung bay, phảng phất như dẫm cả vạn đạo dưới chân mình.
Thiên địa pháp tắc như phát ra tiếng rên rỉ, phải nghe theo lời hắn.
"Tiên Vương?"
"Đây là một Tiên Vương sao?"
Trong lòng chủ nhân Địa Phủ nhảy dựng lên, khoảnh khắc này, tim hắn như ngừng đập.
Tiên Vương có thể hiệu triệu vạn đạo, một người thì đã đủ càng quét chư thiên, chẳng ai có thể là đối thủ của hắn, há là người mà hắn có thể ngăn cản được sao?
Cho dù như thế nào hắn cũng không thể ngờ được, nguy cơ mà hắn cảm nhận được lại là chuyện một vị Tiên Vương đích thân hành động, phải chăng người này chính là Thiên Cơ Lâu chủ?
Dù sao thì hắn cũng chưa từng đích thân đến gặp Thiên Cơ Lâu chủ. Nhưng không lâu sau.
Nội tâm sôi sục của hắn chậm rãi bình lặng lại, khoảng cách càng ngày càng gần, tui vi của vị bạch y nam tử đứng trên mũi tàu kia tu dần dần đã phô bày ra rõ ràng.
Đối phương không những không phải là Tiên Vương, ngược lại thực lực lại yếu đến mức đáng ngờ. Dường như.
Còn chẳng phải là một Thánh Nhân nữa.
Chỉ là một người miễn cưỡng đạt đến cảnh giới Thánh Chủ mà thôi thôi, một người như vậy, đối với hắn tới nói, thì chẳng bằng cả một con kiến hôi nữa, ít ra thì trong mắt người khác hắn cũng được xem như một người thiên kiêu trẻ tuổi.
Nhưng đối với một kẻ kỳ cựu lão đời như hắn nói, một người thiên kiêu trẻ tuổi còn chẳng bằng một cái rắm nữa là. Dù sao thì.

Lúc còn trai tráng, ai mà lại không phải là thiên kiêu cơ chứ?
Còn về chuyện tại sao trên người đối phương lại có khí tức của một vị Tiên Vương, tạm thời, chủ nhân Địa Phủ có chút mơ hồ, không hiểu được.
"Các hạ chính là chủ nhân Địa Phủ sao?"
Chiến thuyền bay ngang trời, bay đến trên vùng trời trên đầu đám người chủ nhân Địa Phủ.
Bạch y nam tử mỉm cười, từ trên cao nhìn xuống, hắn nhìn xuống mọi người, nhàn nhạt nói.
"Hử?"
Nghe thấy câu nói này.
Chủ nhân của Địa Phủ còn chưa mở miệng, nhưng đám người bên cạnh hắn đã cực kỳ không vui. Khi nào thì một kẻ bé nhỏ như một con kiến lại có tư cách đứng trên cao mà nhìn xuống bọn họ như vậy chứ? Chẳng qua là.
Khí chất của kẻ này quá đặt biệt, có một loại phong thái không giống người thường, ta tồn tại thì vô thiên, vô đạo, hắn như có thể đại diện cho thiên địa, địa diện cho vĩnh hằng.
Như là một tấm bia khổng lồ bất hủ sừng sững đứng ở nơi đó, chẳng một ai có thể vượt qua hắn.
Nguyên nhân chính vì mang lại cho người ta loại cảm giác này, tạm thời mới khiến cho thủ hạ của chủ nhân Địa Phủ, trong lúc nhất thời chưa muốn động thủ. Một người có thể che giấu được thực lực của mình, nhưng không thể che giấu được phong thái của mình, hiển nhiên những người này đều đã hiểu lầm, là thực lực của nam tử trẻ này rất có khả năng năng là không đơn giản như vẻ ngoài của hắn.

Chương 672. Rốt cuộc thì ngươi là ai?

"Ngươi là ai?"
Chủ nhân Địa Phủ trầm giọng mở miệng.
Thực lực của hắn rất bình thường, nhưng phong thái lại tuyệt vời, đặc biệt là ba người đứng sau lưng hắn lại là ba người có tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong. Trong mấy thế giới được hợp nhất hiện nay.
Không hề nghi ngờ gì là những nhân vật có tu vi Trường Sinh cảnh đang đứng trên đỉnh của kim tự tháp. Nhìn dáng vẻ của ba người cúi đầu nghe sai

bảo đứng sau lưng hắn kia, thì có nhìn thế nào cũng thấy không hề đơn giản.
Thử hỏi.
Người bình thường có thể điều động người có tu vi Trường Sinh được sao?
Có nhìn thế nào thì cũng cảm thấy dáng vẻ của đối phương giống như câu nói: 'Người đến chắc chắn là không có thiện ý', chủ nhân Địa Phủ không thể không cẩn thận cẩn thận. Dù sao thì.
Bây giờ hắn đã sa cơ, không còn như lúc trước nữa. Thương thế trên người còn chưa hồi phục thì cũng coi như thôi đi, thế lực của Địa Phủ đã bị phá hủy trong chốc lát, Hoán Hồn châu cũng chẳng biết tung tích.
Có thể nói.
Bây giờ trong tay hắn cũng chẳng còn được mấy lá bài tủ nữa.
Nếu như mà tùy tiện khai chiến thì người thanh niên này và ba người có tu vi Trường Sinh cảnh sau lưng hắn, có thể sẽ mang lại rắc rối lớn cho hắn, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ có nguy cơ ôm hận muôn đời.
"Xem ra ngươi đã thừa nhận rồi."
Nụ cười trên miệng của người trẻ tuổi càng thêm sâu, có một loại cảm giác như đã khống chế mọi thứ trong lòng bàn tay rồi.
Thiên Cơ Lâu chủ nói không sai, đúng thật là chủ nhân Địa Phủ ở chỗ này, hơn nữa thương thế trên người hắn rất nghiêm trọng, đối với hắn ta mà nói, là một con chó lang thang, quả thực không hề dễ dàng gì.
Hơn nữa.
Hắn liếc mắt đánh giá chung quanh một cái, không nhìn thấy hành tung của những người khác.
Chỉ có mấy người thuộc hạ đứng bên cạnh chủ nhân Địa Phủ, nói thật mấy thứ tạp nham này, hắn căn bản là chẳng thèm quan tâm. Nếu như chủ nhân Địa Phủ chỉ có được chút bản lĩnh này thôi.
Nói không chừng những thứ mờ mình dày công chuẩn bị, bây giờ xem ra có chút thừa thải rồi.
"Xem ra tin tức của Thiên Cơ Lâu không hề gạt ta!"
Người trẻ tuổi nhàn nhạt nói.
"Thiên Cơ Lâu?"
Nghe thấy ba chữ này, trong ánh mắt của chủ nhân Địa Phủ hiện lên sắc lạnh, hắn vĩnh viễn sẽ không quên, nguyên nhân vì sao trước đây Địa Phủ lại bị huỷ diệt, còn không phải là bởi vì Thiên Cơ Lâu chủ đứng sau lưng chỉ điểm hay sao?

Bây giờ Thiên Cơ Lâu chủ lại ra tay, chẳng lẻ muốn bức mình đến đường cùng hay sao?"
"Là Thiên Cơ Lâu chủ sai ngươi tới đây?"
Chủ nhân Địa Phủ gằn từng chữ, giọng nói vô cùng rét lạnh, gần như có thể làm vũ trụ đóng băng.
"Phải, mà cũng không phải."
Người trẻ tuổi cười như không cười nói.
"A!"
Chủ nhân Địa Phủ cười lạnh một tiếng, hiển nhiên là hắn cũng không hề tin cái người trẻ tuổi kia.
"Hôm nay các hạ tới đây, là cố tình muốn đối đầu với Địa Phủ hay sao?"
"Không sai."
Từ trên chiếc chiến thuyền, nam tử trẻ tuổi cất bước chân, bước từng bước đi xuống, hắn đi tới trước nặt của chủ nhân Địa Phủ, lạnh lùng nói: "Nếu như ngươi tình nguyền giao truyền thừa trong tay ra đây, ta có thể tha cho ngươi một mạng."
Truyền thừa của Địa Phủ, không phải là chuyện nhỏ.
Nếu chủ nhân Địa Phủ vẫn muốn tìm đến cái chết, muốn mang theo truyền thừa cùng nhau viên sinh, thì hắn cũng chẳng còn cách nào. Dựa vào tình hình hiện tại thì biện pháp tốt nhất là chủ nhân Địa Phủ tự nguyện giao nó ra.
"Thì ra là vì truyền thừa của Địa Phủ sao."
Chủ nhân Địa Phủ lập tức hiểu ra mọi chuyện, hình như chỉ có truyền thừa của Địa Phủ trong tay mình mới có thể thu hút vô số người. Nhưng hắn không ngờ đến ngày này sẽ đến nhanh như vậy.
"Chỉ dựa vào các ngươi sao?"
Giọng nói của chủ nhân Địa Phủ lạnh lùng, sát ý trong đôi mắt hừng hực.
Truyền thừa của Địa Phủ là vốn liếng để hắn có thể sống còn được, mất đi mấy thứ này thì mình có khác gì những người khác đâu chứ?
Còn về chuyện.
Người này nói nếu như mình giao truyền thừa của Địa Phủ ra, thì có thể tha cho một mạng. Câu này nghe thì nghe vậy thôi, còn nếu như tin vào câu nói này thì mình chẳng khác gì một thằng ngốc.
"Không biết sống chết."
Người trẻ tuổi cười nhạo một tiếng, hắn nâng một bàn tay lên, không hề có thêm bất kỳ động tác dư thừa nào, chỉ đưa tay vào trong hư không, một

thanh trường mâu đen nhánh đột nhiên ngưng tụ ra.
Trường mâu bay đến, phát ra một thanh âm chói tai, thần quang chiếu rọi vạn đạo, không gì cản nổi,đánh cho không gian chung quanh vỡ nát, khí tức sắc bén đến mức cực điểm, ép đến mọi người không thở nổi.
“Phụt!”
Một tiếng động nhỏ vang lên.
Bên cạnh chủ nhân Địa Phủ, một vùng hoa máu đẹp đẽ mà thê lương nở rộ, một bóng người bị trường mâu xuyên thẳng qua, ghim chặt trên hư không, máu loãng chảy xuôi theo trường mâu, nhuộm đỏ hư không.
Mọi người kinh hãi.
Sâu trong nội tâm tràn ngập chấn động.
Thật sự là quá nhanh, từ khi người trẻ tuổi để lộ ra địch ý đến khi hắn ra tay, căn bản là không hề có dấu hiệu báo trước, tất cả mọi chuyện chỉ diễn tra trong chớp mắt.
Cho dù là bọn họ có phòng bị từ trước, thì vẫn không thể nào ngăn cản được.
Có thể nói là một chiêu thức tuyệt thế, lập tức đóng đinh một người có tu vi Trường Sinh vào trong hỗn độn.
Nam tử trẻ tuổi nắm bàn tay lại, trường mâu phát ra một tiếng kêu nhẹ, dao động đáng sợ lan tràn ra, keng một tiếng, người có tu vi Trường Sinh kia bị ép thành cát bụi.
Máu tươi văng khắp nơi.
Trường mâu màu đen run lên không ngừng, máu loãng bắn tung tóe trên mặt mấy người còn lại, nhưng bọn hắn lại không dám có bất kỳ hành động nào. Hiện trường gần như là chết lặng.
Tất cả mọi người lạnh buốt cả người, cho dù là chủ nhân Địa Phủ, giờ khắc này, bỗng nhiên phát hiện ra tính nghiêm trọng của tình hình, thực lực của người trẻ tuổi trước mắt này chắc chắn là vượt quá sự tưởng tượng của hắn.
Nhìn qua, thì cảm thấy thực lực thấp kém.
Nhưng trong nháy mắt, khi hắn phô bày thực lực, thì nó đã hơn xa người có tu vi Trường Sinh. Cho dù là bản thân mình của giai đoạn mạnh nhất cũng không thể ngăn cản được hắn!
Tiên Vương!
Chỉ có Tiên Vương mới có thể trong một kích mà chém chết được người có tu vi Trường Sinh cảnh!
“Rốt cuộc thì ngươi là ai?”

Chủ nhân Địa Phủ khàn giọng nói.
Hắn không tin là người kia vẫn im hơi lặng tiếng như vậy, có được thực lực như vậy thì tất nhiên là có thể thống trị cả một thế giới, ít nhất thì trong nhận thức của hắn thì trong Huyền Quang giới, Chân Võ giới, Tu Di giới đều không có Tiên Vương tồn tại.
Chỉ có Thiên Cơ Lâu chủ vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, mới có được thực lực như vậy! Chẳng lẽ.
Người này chính là Thiên Cơ Lâu chủ?

Chương 673. Đánh giá sai đối thủ.

"Ta?"
Miêng của nam tử trẻ tuổi mang theo một nụ cười khẽ, nhàn nhạt nói: "Kiếp này ta tên là Liễu Thanh Vũ!"
"Liễu Thanh Vũ?"
Đầu óc của chủ nhân Địa Phủ nhanh chóng xoay chuyển. Sau một lát.
Không lần ra bất kỳ manh mối nào.
Trong ấn tượng của hắn, căn bản chẳng có một Tiên Vương nào tên là Liễu Thanh Vũ, còn về phần gia tộc Liễu thị thì hắn lại càng không biết. Dù sao thì.
Liễu thị chỉ là một đế tộc mà thôi.
Tuy rằng có chút danh tiếng trong Tu Di, nhưng nó chỉ giới hạn trong chính địa bàn của họ, sức ảnh hưởng của bọn họ không hề lan rộng ra khắp Tu Di giới.
Thì chưa thể nhắc đến một nơi xa xôi như là Địa Phủ ở Huyền Quang giới.
Chủ nhân Địa Phủ chưa từng nghe nói đến nó, đây cũng là chuyện bình thường.
"Ngươi là một Tiên Vương chuyển thế sao?"
Chủ nhân Địa Phủ trầm giọng nói.
"Phải thì sao?"
Liễu Thanh Vũ bước từng bước, đi tới bên cạnh chủ nhân Địa Phủ, lạnh nhạt nói: "Bây giờ thời gian của ngươi không còn nhiều nữa đâu, ngươi có giao truyền thừa của Địa Phủ ra hay không?"
"Cộp cộp!"
Chủ nhân Địa Phủ lùi lại mấy bước, hô hấp ngừng trệ, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bây giờ, Liễu Thanh Vũ đứng trước mặt hắn gần như đã hóa thành một ma thần, trên động chín tầng trời, dưới trấn địa ngục, khí tức tựa núi cao, ép cho người ta không thở nổi.
Cực kỳ khiếp người.
Cho dù là đứng thẳng cũng rất khó khăn.
Nếu như khi hắn còn ở giai đoạn mạnh nhất thì chắc sẽ tốt hơn một chút, nhưng hiện giờ thương thế trên người hắn đáng rất nghiêm trọng, đừng nói chi đến việc động thủ. Mà ngay đến cả việc gắng gượng đối kháng với khí thế của đối phương cũng đã hết sức gian nan.
Không thể nghi ngờ là nếu như động thủ, thì bản thân hắn sẽ bị hạ gục trong chớp mắt.
"Ngươi không nên ép người quá đáng, nếu ta tự sát ở đây, thì ngươi chẳng thể chiếm được gì cả."
Chủ nhân Địa Phủ lạnh lùng nói.
Ánh mắt hắn quét nhìn chung quanh, trong lúc không ai chú ý hắn nhìn thoáng qua ấn ký trong tay. Lúc này.
Ấn ký trong lòng bàn tay đã vô cùng sáng tỏ, điều này có nghĩa là thế lực dưới trướng Địa Phủ kia không những biết hết tất cả những chuyện đang phát sinh ở đây, thậm chí.....
Hắn đang đứng bên ngoài chiến trường, lẳng lặng nìn mọi thứ diễn ra ở đây. Nhưng tại sao hắn lại còn không ra mặt?
…… Sợ?
Hay là vì thực lực của hắn căn không đủ để đối phó với một vị Tiên Vương, cho nên hắn không dự định hiện thân? Chủ nhân Địa Phủ sắp nổi điên rồi.
Nếu như nói là đối phương không thể đối đầu với một vị Tiên Vương, căn bản là không thể nào!
Trong tình huống hắn đến gần chiến trường, mà không chỉ mình không phát hiện ra, thậm chí đến ngay cả cái người Liễu Thanh Vũ trước mặt này, là một vị Tiên Vương chuyển thế, mà cũng không phát hiện ra tung tích của hắn.
Dấu hiệu này chứng tỏ rằng kẻ dưới trước của Địa Phủ năm xưa cũng là một vị Tiên Vương! Sở dĩ hắn không ra mặt, là muốn nhìn mình tự tìm đường chết!
"Chỉ có thể dựa vào chính mình thôi sao?"
Trong lòng của chủ nhân Địa Phủ vô cùng nặng nề, hai tay hắn đưa lên, một thanh đại kích màu đen nhánh chậm rãi ngưng tụ, âm khí đầy trời, có tiếng

quỷ khóc thần gào vang vọng trong đất trời.
“Muốn cá chết lưới rách sao?”
Liễu Thanh Vũ cũng không ngạc nhiên, hắn xòe bàn tay ra, ấn về phía trước, một thủ ấn khổng lồ, che trời, dường như là đại diện cho ý chí của trời xanh.
Trên trời dưới đất chỉ có bàn tay này, ầm ầm áp xuống.
“Mặc dù ta chưa khôi phục được thực lực của trước đây, nhưng ngươi cũng không thể nào cản được ta!”
“Ta thân là chủ nhân Địa Phủ, chỉ dựa vào ngươi mà cũng thèm muốn truyền thừa trong tay ta sao?”
Chủ nhân Địa Phủ thét lên một tiếng thét dài, hắn phóng lên cao, đại kích trong tay bao phủ cả vũ trụ, nghênh đón thủ ấn khổng lồ, miệng quát: “Nếu hôm nay ta không chết, thì sau này các ngươi phải trả giá đắt!”
Tóc hăn tung bay, cầm trong tay đại kích, chiến ý cả người mãnh liệt mênh mông như đại dương, khuyết tán ra phía ngoài, giống như một chiến thần giáng xuống, không gì cản nổi.
Rất khó tưởng tượng, khi đối mặt với một vị Tiên Vương, mà hắn còn có thể bộc phát ra sức mạnh như vậy.
“Ầm ầm!”
Một tiếng nổ lớn vang lên.
Đại kích đập vào thủ ấn, bắn ra những tia lửa kinh người, dư lực càng quét khắp bốn phương tám hướng, toàn bộ hỗn độn đều rung lắc, giống như đang khai thiên lập địa.
Trong dư lực bùng nổ ấy, một bóng người bay ngược ra. Người này đúng là chủ nhân Địa Phủ.
“Không biết sống chết!”
Ánh mắt của Liễu Thanh Vũ lạnh lùng, bất động như núi, hắn bước ra một bước, thân hình nhanh như tia chớp, đi tới trước mặt chủ nhân Địa Phủ, bàn tay nhẹ nhàng nhấn lên ngực hắn.
“Ầm!”
Một sức mạnh như vạn quân, như lũ quét bất ngờ phát nổ! Một tiếng nổ truyền đến.
Sau đó là những tiếng răng rắc liên tục phát ra, trong nháy mắt xương cốt của chủ nhân Địa Phủ từ trên xuống dưới đều hóa thành tro bụi, máu tươi bắn ra khắp người.

Khí tức trên người hắn suy thoái nhanh đến mức mà mắt thường có thể nhìn thấy được.
“Muốn mượn dư lực mà chạy trốn sao?”
“Đúng thật là một kế sách hay, đáng tiếc là ngươi đã đánh giá sai đối thủ!”
Sắc mặt Liễu Thanh Vũ vẫn lạnh lùng như vậy, hắn phong ấn tu vi của chủ nhân Địa Phủ, thần niệm lập tức xông vào trong đầu của đối phương, bắt đầu lục tìm ký ức của đối phương.
Nếu như hắn không muốn giao ra, thì sưu hồn cũng là một cách.
Sở dĩ trước đây hắn không làm như vậy, là vì hắn lo lắng lỡ đâu Địa Phủ còn có trợ thủ, lỡ đâu hắn vừa mới bắt đầu sưu hồn, thì trợ thủ của Địa Phủ xuất hiện, trực tiếp cướp đi thần hồn của chủ nhân Địa Phủ.
Thì hắn đúng là giỏ tre múc nước công dã tràng.
Nhưng hôm nay xem ra những điều mình lo lắng có chút thừa thải.
Địa Phủ căn bản không hề có trợ thủ, thậm chí trong đầu của chủ nhân Địa Phủ dường như không hề có sự phòng vệ nào, mặc sức hắn lục tìm, rất nhanh hắn đã tìm được truyền thừa của Địa Phủ.

Chương 674. Là Yêu Thánh kia sao?.

“Đây là truyền thừa của Địa Phủ sao?”
“Quả nhiên bao la vô tận!”
Thật lâu sau đó.
Liễu Thanh Vũ mở lớn hai mắt, sâu trong đầu hắn đã xuất hiện thêm một truyền thừa, đó là một đống thần công bí pháp, thêm vào đó là một số ghi chép bí mật của Địa Phủ, những thứ này đều là truyền thừa của Địa Phủ.
Còn có một số thế lực dưới trướng của Địa Phủ, nếu như hắn có thể thống nhất Địa Phủ, sau này trừ việc có thể tiến thêm một bước, thì còn có thêm vô số thủ hạ nữa.
Chỉ là bây giờ nhược điểm duy nhất chính là hắn không có đủ thời gian để tu luyện những công pháp này. Ví dụ như.
Sinh tử bí pháp để khống chế thuộc hạ của Địa Phủ.
Bây giờ hắn đã có được loại thuật pháp này, nhưng muốn sử dụng được nó thì phải tốn thời gian, khổ tâm tu luyện nữa.
“Tại sao lại như vậy?”

Mặt mày của chủ nhân Địa Phủ như tro tàn.
Tại sao truyền thừa của Địa Phủ trên người hắn lại dễ dàng bị người khác cướp đi như vậy chứ?
"Hừ!"
Liễu Thanh Vũ cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Đến bây giờ mà ngươi vẫn chưa hiểu ra à?"
"Địa Phủ nuôi cổ, ai là người thừa kế của Địa Phủ đều không quan trọng, chỉ cần có thể gầy dựng lại vinh quang ngày xưa của Địa Phủ là được rồi, cũng chính vì nguyên nhân này mà kẻ nào có thực lực thì truyền thừa của Địa Phủ sẽ thuộc về người đó!"
"Mà bây giờ hiển nhiên là ta có tư cách làm người thừa kế của Địa Phủ hơn ngươi!"
Nói rồi.
Liễu Thanh Vũ chậm rãi nâng bàn tay lên, lòng bàn tay hắn bừng lên van tia sáng, có vô số thần tắc đan chen nhau, hóa thành một phù ấn rực rỡ.
Không gian chung quanh đều bị phù ấn chèn ép đến mức bắt đầu trở nên vặn vẹo. Nếu như phù ấn này áp xuống thì chắc chắn là chủ nhân Địa Phủ sẽ không còn bất kỳ con đường sống nào!
"Đáng hận!"
Lòng chủ nhân Địa Phủ nguội lạnh như tro tàn, hắn xòe bàn tay ra, phù văn trong lòng bàn tay càng thêm rực rỡ, nhưng hắn kẻ mà hắn triệu hồi vẫn không có ý định xuất hiện.
Nếu không phải thực lực của hắn đã bị phong ấn, trước khi chết, hắn chắc chắn sẽ kéo theo kẻ đó làm đệm lưng. Nhưng đáng tiếc.
Bây giờ tất cả đều đã quá muộn rồi.
"Ồ?"
"Trợ thủ à?"
Liễu Thanh Vũ nhíu mày, khinh thường cười, nhàn nhạt nói: "Xem ra thì Thiên Cơ Lâu chủ cũng chẳng thể tính chuẩn xác được mọi việc."
Nói xong.
Bàn tay hắn hạ xuống, phịch một tiếng, thân thể của chủ nhân Địa Phủ tan thành mây khói, dường như chưa từng xuất hiện vậy.
Làm xong hết mọi việc, ánh mắt hắn nhìn vào hư không.
Trước khi đến đây, Thiên Cơ Lâu chủ đã từng nói, chủ nhân Địa Phủ ẩn nấp ở gần Huyền Quang giới, xem ra thì chuyện này đúng là thật, nhưng mà.....

Thiên Cơ Lâu chủ còn nói đến một chuyện khác, đó chính là khi mình đối phó với chủ nhân Địa Phủ, thì mọi chuyện sẽ không thuận lợi như vậy, có lẽ sẽ có những người khác chạy đến gây rắc rối. Nhưng mà cho đến bây giờ, thì cũng chẳng nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ người nào khác nữa.
Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì Thiên Cơ Lâu chủ đã tính sai. Dù sao thì.
Lòng người khó dò.
Làm sao mà tất cả mọi thứ đều nằm trong dự đoán của Thiên Cơ Lâu chủ được cơ chứ?
"Không ai chạy đến cũng tốt, xem ra thì có một số thứ không dùng được rồi."
Liễu Thanh Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn vẫy vẫy tay, tùy ý nói:
"Chúng ta trở về đi!"
"Chúc mừng thiếu chủ có được truyền thừa của Địa Phủ, ngày mà thiếu chủ bước vào cảnh giới Tiên Đế đã sắp tới."
Người đứng bên cạnh hắn lập tức bước đến, khen tặng nói.
"Ừ."
Liễu Thanh Vũ không mặn không nhạt gật đầu, nhấc chân đi về hướng chiếc chiến thuyền. Trong khoảnh khắc khi hắn tiến vào bên trong chiến thuyền.
Bỗng nhiên.
Mí mắt của hắn nhảy lên, một cảm giác nguy hiểm trào lên từ sâu trong nội tâm, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, trong khoảnh khắc ấy, bóng dáng của cái chết bao trùm cả người hắn.
"Không hay!"
"Mau lui lại!"
Liễu Thanh Vũ hét lớn, thân hình nhanh như điện, bay ngược ra ngoài. Tốc độ của hắn rất nhanh.
Nhưng có một lá cờ lớn màu đen còn nhanh hơn!
"Ầm!"
Một lá cờ màu đen mực phủ xuống, ma uy ngập trời, mặt cờ che trời lấp đất, bên trong có chứa cả nhật nguyệt ngân hà, giống như một mảnh vũ trụ chân thật rơi xuống.
Đây là một thánh khí của Yêu tộc, nó được tạo thành từ được chế tạo từ ngân hà thần sa, một loại vật liệu mà đến ngay cả Tiên Vương cũng thèm nhỏ dãi, loại chất liệu này rất hiếm có ở mỗi thế giới.

Bởi vì một ngôi sao chỉ có thể luyện hóa thành một hạt ngân hà thần sa.
Mà muốn luyện chế ra một cây cờ như vậy, thì có trời mới biết được là phải tiêu tốn biết bao nhiêu ngôi sao trời, nhưng hôm nay một binh khí trong truyền thuyết như vậy lại đột nhiên xuất hiện.
Mà không hề có điềm báo trước.
Cây cổ kỳ màu đen bay phất phới, vũ trụ ngân hà ảm đạm thất sắc, khí tức của nó phát ra có sức ép như hàng tỉ vạn quân, ép cho toàn bộ chiếc chiến thuyền tan nát thành cát bụi.
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ lớn vang lên.
Hỗn độn hoàn toàn bị đánh nát, Liễu Thanh Vũ bắn ngược ra ngoài, thân thể nát bấy, xương cốt lộ rõ trắng xóa, máu chảy không ngừng, máu tươi che kín toàn thân.
Tuy rằng hắn đã kịp thời né được, nhưng vẫn phải chịu thương thế nặng nề khó mà có thể tưởng tượng nổi. Tuy rằng chiến lực chưa hoàn toàn mất hết, nhưng cũng chẳng khác mấy.
"Thiếu chủ!"
Đứng bên cạnh hắn.
Đám người Vương Triệt giật mình thất sắc.
Bọn họ chưa từng ngờ đến, vào ngay lúc này, lại xuất hiện một nhân vâth khủng bố, hơn nữa vừa ra tay đã khiến cho thiếu chủ nhà mình bị thương nặng.
Chẳng lẽ là.....
Đây là trợ thủ trong miệng của Thiên Cơ Lâu chủ hay sao? Cũng quá khủng bố đi mất.
Phải biết rằng, thiếu chủ nhà mình đã sử dụng lá bài tẩy, bây giờ hắn đã có thể sánh ngang với một vị Tiên Vương, nhưng mà vẫn bị thương nặng, phải chăng kẻ kia .....
Là Yêu Thánh kia?
Nghĩ đến đây, sắc mặt của tất cả mọi người không khỏi trở nên khó coi..

Chương 675. Cá chết lưới rách.

Chương trước Chương sau

"Thiếu chủ, ngươi không sao chứ?"
Đám người Vương Triệt nhanh chóng chạy đến, vây quanh người Liễu Thanh Vũ, bảo vệ hắn ở chính giữa, đồng thời đề phòng bốn phía, sợ có

người lại tung đòn sát thủ.
“Không sao.”
Liễu Thanh Vũ khó khăn vẫy tay.
Sắc mặt của hắn rất khó coi, chỉ trong khoảnh khắc mà như từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Một giây trước.
Hắn còn thỏa thuê đắc ý, nhưng giây tiếp theo đã bị đánh cho tan tác.
Tuy rằng ngoài miệng nói không sao, nhưng thực tế thì ngũ tạng lục phủ của hắn sắp vỡ vụn, đối phương cố ý, hắn có thể sống sót thì cũng coi như là may mắn nhất đời rồi.
Dù sao thì.
Hắn vẫn chưa phải là một Tiên Vương, mà người ra tay lại là một Tiên Vương hàng thật giá thật!
Nếu không phải căn cơ vững chắc, phỏng chừng khi nhận một kích vừa rồi kia, có lẽ thân thể của hắn đã nổ tung, đến lúc đó chỉ còn lại thần hồn, thì e là tình trạng của hắn cũng chẳng khá hơn chủ nhân Địa Phủ là bao nhiêu.
Liễu Thanh Vũ được đám người Vương Triệt đỡ dậy, gian nan đứng lên, hắn gắng gượng kìm chế thương thế, chắp tay vào hư không, mở miệng nói:
“Không biết là vị đạo hữu nào viếng thăm, lại đùa giỡn với Liễu mỗ?”
Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hắn không thể không nhún nhường.
Đối phương rõ ràng muốn đẩy hắn vào chỗ chết, nhưng tình hình bây giờ thì hắn cần phải giả vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nếu không thì giây tiếp theo rất có thể là ngày chết của mình.
Còn về.
Đám người Vương Triệt đứng bên cạnh hắn.
Căn bản là không thể mang lại cho hắn bất kỳ cảm giác an toàn nào, nếu như một vị Tiên Vương muốn động thủ, thì chỉ dựa vào người có tu vi Trường Sinh, làm sao có thể chống đỡ được?
Lời vừa thốt ra.
Trong hư không là một mảnh tĩnh mịch.
Bất kể là Liễu Thanh Vũ hay là đám người Vương Triệt đều vô cùng cẩn thận đề phòng chung quanh, nhưng lọt vào trong tầm mắt của bọn họ chỉ có hỗn độn vô tận đang không ngừng cuộn trào.
Trừ cái này ra.
Chỉ còn lại một lá cờ màu đen đang bắn ra thứ ánh sáng màu đen, trôi nổi trong hư không, mặt cờ bay phất phới, mặt trên lá cờ có ký hiệu thần bí, như ẩn như hiện.

Hiển nhiên.
Người đứng sau ra tay không có ý định muốn hiện thân.
“Nếu đạo hữu đã đến, sao không hiện thân gặp mặt? Nếu là trong tay ta có vật gì mà đạo hữu cảm thấy hứng thú, không ngại hiện thân nói chuyện, không cần phải hùng hổ doạ người như vậy.”
Liễu Thanh Vũ hít sâu một hơi, mở miệng nói. Lúc này.
Trong lòng hắn đã có một số suy đoán.
Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì e là người này là Yêu Thánh của Thiên Mang sơn thuộc Tu Di giới kia.
Cũng chỉ có hắn mới có được tu vi Tiên Vương, hơn nữa chỉ một đòn mà đã khiến cho mình bị thương nặng, bây giờ chủ nhân Địa Phủ đã ngã xuống, truyền thừa của Địa Phủ đang nằm trong tay của mình.
Sở dĩ đối phương xuống tay đánh lén, khẳng định không phải vì giúp chủ nhân Địa Phủ báo thù. Rất có khả năng là vì truyền thừa của Địa Phủ nằm trong tay mình!
Tuy rằng.
Phải chắp tay nhường lại truyền thừa của Địa Phủ, thì trong tay hắn có chút không đành lòng, nhưng tình hình bây giờ, mặc dù có không đànhh lòng thì cũng phải bỏ ra.
Nếu như không thì hôm nay e là chẳng một ai có thể rời khỏi đây. Lại qua một lúc lâu.
Trong hư không.
Vẫn là một mảnh yên tĩnh như cũ.
Khi lòng của mỗi người ở đây chìm vào đáy cốc.
Cây cờ vẫn bay phất phới cách đó không xa, đột nhiên xuất hiện dị tượng, từng luồng khí tức phát ra, các loại thụy khí hừng hực, ngàn vạn tia ráng lành chiếu soi.
Từng tia sáng phi tiên lấp lánh chói mắt đến nổi khiến cho người ta không thể mở mắt ra được.
“Hư không giam cầm!”
Một giọng nói lạnh lùng đến mức cực điểm truyền đến.
Giọng nói này rất là cổ xưa, không thuộc về thời đại bây giờ, nhưng ý nghĩa trong lời nói này thì tất cả mọi người ở đây đều hiểu.
Nghe thấy bốn chữ này, mọi người lạnh cả sống lưng, như rơi xuống hầm băng.

Đối phương đã hoàn toàn hạ sát tâm, căn bản không muốn cho bất kỳ người nào trong số họ rời khỏi đây, muốn giết chết bọn họ tại đây!
“Vù vù!”
Cây cờ quay tròn, bên trong nó xuất hiện một một mảnh thế giới trời sao, bên trong chính là một tinh vực khổng lồ, được luyện chế từ ngân hà thần sa.
Bây giờ nó xuất thế, trong nháy mắt đã hình thành một tiểu thế giới, kiên cố không gì phá vỡ nổi, lập tức giam cầm tất cả mọi người vào trong đó.
“Yêu Thánh của Thiên Mang sơn, ngươi muốn cá chết lưới rách cùng ta sao?”
Liễu Thanh Vũ gầm lên.
Rốt cuộc hắn không nhịn được nữa.
Nhưng mà cho dù hắn có nói ra những lời đáng sợ, thì đối phương vẫn không có ý định buông tha, hiển nhiên là chẳng thèm quan tâm đến hắn, bản thân hắn cho dù là trước khi chuyển thế hay là sau khi chuyển thế, đã khi nào từng phải chịu nổi nhục nhã như thế này rồi?
.....
Hắn hét lên một tiếng đầy giận dữ, một tay biến lớn, vung lên trời, tay không chụp lấy, căn bản không hề e ngại sức mạnh như che trời lấp đất của ngân hà, gần như là một tay che trời.
Giờ khắc này.
Khí tức trên người hắn tăng lên rất nhanh. Từ Đế cảnh!
Đến Chân tiên cảnh!
Trường Sinh cảnh!
Tiên Vương cảnh!
Trong thời gian chưa đến một hơi thở, hắn đã khôi tu vi đỉnh điểm của kiếp trước, hóa thành một vô thượng Tiên Vương ngạo nghễ vạn giới chư thiên!
Như là một vị đế vương vĩnh hằng bất hủ, đứng sừng sững trên hư không, mỗi một cử chỉ hành động đều phát ra khí tức thống trị thiên hạ.
Hắn đánh ra một chưởng, muôn vàn thần thông, tất cả đạo pháp đều hội tụ trong đó, chỉ với một chưởng này mà ngàn vạn pháp lực, vô số đạo thuật đều trở nên mất tác dụng.
Cái gọi là pháp thuật ‘giam cầm’ kia lập tức bị đánh cho lung lay sắp đổ.
Mặt cờ xôn xao rung động, phù văn trên mặt lá cờ hiện ra, dường như là như giây tiếp sẽ bị tan biến hoàn toàn.

Liễu Thanh Vũ giống như một con rồng hoang dại, lao thẳng vào, mỗi một lần đều đánh nát hàng tỉ vạn dặm hư không, không biết đã có bao nhiêu sao trời bị hắn đánh thành bụi phấn.
Toàn bộ những thứ bên trong thế giới nhỏ được tạo thành từ lá cờ đã diễn ra cảnh tượng phá hủy đáng sợ, giống như cảnh tượng của ngày tận thế, vạn vật không tồn tại, tất cả đều bị hơi thở của Tiên Vương gột rửa không còn sót lại gì..

Chương 676. Bại.

zalo 0704730588

“Đom đóm mà đòi sánh với mặt trăng sao?”

Giọng nói lạnh lùng kia lần thứ hai truyền đến.

“Ầm!”

Bên trong lá cờ đen nhánh xuất hiện những ngôi sao cổ, chúng chuyển động từ từ, rồi sau đó lao đến, đè xuống người Liễu Thanh Vũ, phát ra những tiếng ù ù.

Vô số người hoảng sợ.

Ngay trong khoảnh khắc này này, sao cổ cuồn cuộn đầy trời, lấp đầy nền trời, hóa thành một thế giới gần như là hoàn chỉnh, cách không xa bọn họ. Dường như là duỗi tay ra là có thể chạm được vào nó.

Cho dù là đứng ở Huyền Quang giới đều có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng ở đây. Không biết là đã có bao nhiêu người đoán lầm là lại có một thế giới mới đang hợp nhất lại đây.

Một cổ áp lực to lớn xông đến, xuất hiện trong lòng của vô số người, khó có thể chống đỡ được, đây chính là uy thế của những ngôi sao cổ xông ra từ bên trong lá cờ màu đen, chèm ép thiên địa.

“Rắc!”

Sắc mặt Liễu Thanh Vũ tái nhợt, thân thể nhanh chóng nứt nẻ, tuy rằng trong thời gian ngắn đã khôi phục cảnh giới Tiên Vương, nhưng chung quy khó có thể duy trì được lâu, chỉ trong thời gian nữa khắc ngắn ngủi, thân thể của hắn đã sắp vỡ vụn.

Tuy rằng có tu vi Tiên Vương.

Nhưng thân thể này của hắn thật sự là kém quá xa cảnh giới Tiên Vương. Thân thể này không thể nào chứa đựng được thực lực của hắn, nếu như cứ tiếp tục chiến đấu, đối phương không cần ra đòn sát thủ, thì bản thân hắn là người đầu tiên không trụ được.

“Ầm!”

Liễu Thanh Vũ vung tay lên, đánh nát một mảng sao trời, nhưng càng về sau thì lại có càng nhiều sao trời lao đến, rậm rạp, vô biên vô hạn, như là từng mảnh ngân hà, sắp thẳng lối trên vòm trời.

Liễu Thanh Vũ biến sắc.

Hắn cũng đã từng tìm hiểu về ngân hà thần sa, nếu như là binh khí mà người bình thường luyện chế, thì không thể nào sử dụng quá nhiều sao thần,

bởi vì nếu như sử dụng quá nhiều thì sẽ tạo thành tổn thất khó có thể tưởng tượng được cho một thế giớ.
Nhưng mà.
Số lượng ngân hà thần sa mà Yêu Thánh này sử dụng gần như là không thể đong đếm hết. Điều này đúng là vượt quá sức tưởng tượng.
Nhưng ngay sau đó.
Hắn nghĩ tới thân phận của đối phương, vì thế cũng có chút bình tĩnh hơn.
Vào những năm tháng xa xôi trước đây, đối phương đã từng thần phụ Địa Phủ, mà Địa Phủ lại càng quét chư thiên vạn giới, cho nên nếu như Yêu Thánh của Thiên Mang muốn sơn luyện chế ngân hà thần sa, thì đúng là cũng chẳng mất nhiều công sức.
Dù sao thì có nhiều thế giới như vậy.
Chỉ cần lấy của mỗi một thế giới một ít sao trời, thì đã có một con số kinh khủng rồi.
"Ầm ầm ầm!"
…… Va chạm kịch liệt vẫn còn đang tiếp diễn, sấm sét ầm ầm lao ra bên trong lá cờ màu đen, vạn đạo ngân hà buông xuống, mênh mang như thác nước, hùng vĩ như vòm trời thái cổ, khiến cho khí huyết của mọi người đều quay cuồng.
Quả thực là sắp bao phủ mảnh đất trời này. Đây là một loại dị tượng khiến cho người ta sợ hãi không thôi.
Ngược lại Liễu Thanh Vũ, hắn tập trung sức mạnh, quyền quang biến thành vĩnh hằng, mỗi một lần đều có thể đánh nát không biết bao nhiêu sao trời, nhưng thời gian trôi qua, dần dần hắn cũng trở nên kiệt sức.
Rõ ràng là đã bắt đầu có dấu hiệu yếu dần xuống, khí tức trên người hắn đã bắt đầu cạn kiệt.
Thực lực Tiên Vương được khôi phục trong thời gian ngắn ngủi không thể nào duy trì được nữa, chỉ cần qua một lúc nữa thôi thì hắn sẽ bị đánh trở về nguyên hình, một khi đã không còn căn cơ của một Tiên Vương, thì hắn sẽ chẳng còn có sức mà đánh trả nữa.
Một tiếng động nhỏ vang lên.
Lá cờ rơi xuống, Liễu Thanh Vũ bắn ngược ra ngoài, dị tượng đầy trời đều biến mất. Tất cả mọi vật khôi phục lại vẻ tĩnh lặng vốn có.
Lá cờ màu đen chót vót trên hư không trung.
Mà Liễu Thanh Vũ thì máu tươi đầy người, xương trắng lộ ra, khí tức trên người suy nhược, giờ khắc này đừng nói là cảnh giới Tiên Vương, mà còn

chẳng còn ngay cả cảnh giới Thánh Chủ.
Hắn đứng lẳng lặng ở nơi đó, hai mắt vô thần, đôi tay vô lực buông xuống, cả người dường như đã bị mất hết sức sống, giống như một cái xác không hồn.
Hắn biết là mình đã thua.
Mà kết cục của kẻ bại trận thì đương nhiên là cũng chẳng hề tốt đẹp.
Yêu Thánh của Thiên Mang sơn từ đầu đến cuối, đều không hề lộ diện, chẳng một ai biết hắn đang suy nghĩ gì, có thể là muốn lấy mạng của mình, mà cũng có thể là chỉ nhằm vào truyền thừa của Địa Phủ mà thôi……
"Kết thúc rồi."
Giọng nói lạnh lùng truyền đến, cây cờ xoay tròn, bao phủ lấy người của Liễu Thanh Vũ, biến thành một mảng tối tăm, 'vù' một tiếng, đánh nát hỗn độn, chẳng biết đã đi đâu.
"Thiếu chủ!"
Vương Triệt kinh hô.
Hắn xông lên phía trước, muốn ngăn cản mọi chuyện, nhưng mà cây cờ chỉ nhẹ nhàng lay động, một cổ uy thế không thể nào chống lại được, đánh cho hắn bay xa hàng tỉ dặm.
Chỉ cần một tia kí tức mà thôi thì đã đủ khiến cho xương cốt toàn thân trên dưới của hắn gần như là bị vỡ vụn. Nếu như uy lực của nó mạnh hơn một chút nữa thôi, thì chẳng biết là hắn có còn cơ hội sống sót nữa hay không.
"Yêu Thánh của Thiên Mang sơn, thả thiếu chủ nhà ta ra!"
Vương Triệt giãy giụa đứng dậy, bi phẫn rống to, nhưng mà hỗn độn vẫn cuồn cuộn, khắp nơi đều yên tĩnh, tất cả mọi thứ đều có vẻ cô tịch, nơi này đã sớm không còn khí tức của Yêu Thánh nữa rồi.
Mà cùng lúc còn có thiếu chủ nhà mình cũng biến mất theo.
Chẳng ai có thể biết được trong chớp mắt đó, Yêu Thánh của Thiên Mang sơn đã mang theo thiếu chủ nhà mình chạy đi đâu mất.
Có thể là đã rời khỏi hỗn độn, cũng có thể trực tiếp tiến vào sâu trong hỗn độn.
Thực lực của một vị Tiên Vương không phải là thứ mà bọn họ có thể phỏng đoán được, rất có thể mỗi một bước chân của họ là băng ngang qua cả một thế giới.
Đối phương không giết bọn họ, hiển nhiên là không thèm quan tâm đến bọn họ.

“Vương huynh, không cần hao công tốn sức nữa, có thể là bây giời thiếu chủ đã bị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn mang về Tu Di giới.”
Một người đi tới trước người Vương Triệt, sắc mặt khó coi nói.
Hắn nhìn thoáng qua phương hướng Tu Di giới, khẽ thở dài một hơi nói:
“Trước đây Thiên Cơ Lâu chủ đã từng nói là sẽ có người đến trợ giúp chủ nhân Địa Phủ.”
“Nhưng ai có thể ngờ được là lại có kết cục như vậy chứ?”

Chương 677. Càng sớm càng tốt.

Chương trước Chương sau
Trong hỗn độn.
Sương mù quay cuồng.
Đám người Vương Triệt đứng ngay tại chỗ, kinh hồn bạt vía.
Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến kết quả này, tuy rằng đã lấy được truyền thừa của Địa Phủ, nhưng thiếu chủ lại bị bắt đi, đây há chẳng phải là vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia mới là kẻ thắng lớn nhất hay sao?
“Chúng ta nên đoán ra từ trước mới phải.”
Một vị nam tử bất đắc dĩ nói. Trước đó.
Bọn họ cũng đã biết được tin tức về vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia xuất thế, ngay cả bọn họ cũng có thể đoán được, kẻ âm thầm muốn giúp chủ nhân của Địa Phủ chính là đối phương.
Thì cớ gì mà vị Yêu Thánh kia lại không ra tay chứ?
Nếu là lúc trước để chắc chắn hơn thì lại chạy đến Thiên Cơ Lâu thêm lần nữa, thì chắc chắn là sẽ không xảy ra tình trạng này. Chỉ tiếc.
Bọn họ đã đánh giá sai thực lực của thiếu chủ nhà mình.
Mà Liễu Thanh Vũ đã quá tự tin, cho rằng chính mình có con át chủ bài, mặc dù không phải là đối thủ của vị Yêu Thánh Thiên Mang sơn kia, cũng có thể dễ dàng thoát thân.
Cuối cùng thì thực tế đã hung hăng tát cho bọn họ một cái tát.
Đối phương tốt xấu cũng là một nhân vật đã từng trải qua trận chiến của Địa Phủ, tuy rằng đã quá xa xưa, vừa mới xuất thế, thì có thể là thực lực của hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục.
Nhưng.
Nhưng như vậy cũng chưa chắc là bọn họ có thể chống trả được.
“Vương huynh, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”
Có người mở miệng hỏi.

Thiếu chủ mất tích rồi, bọn họ cũng không phải Tiên Vương, nếu như tự tiện đối đầu với vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia, thì chính là tự tìm cái chết. Cả đám bọn họ có hợp sức lại với nhau, căn bản cũng không phải là đối thủ của một Tiên Vương.
Chỉ cần một ánh mắt thì có lẽ là đủ để giết chết cả đám bọn họ rồi, sở dĩ vừa rồi hắn không giết bọn họ, ý nghĩa đã rất rõ ràng, căn bản là người ta chẳng thèm để ý đến bọn họ.
Một người gần đạt đến cảnh giới Tiên Vương và một Tiên Vương hàng thật giá thật, đúng là chênh lệch như trời với đất.
"Chỉ có thể lại đến Thiên Nguyên giới một chuyến nữa thôi."
Vương Triệt trầm giọng nói.
"Vương huynh nói..... Thiên Cơ Lâu sao?"
Người vừa mở miệng người, có chút không chắc chắn nói.
"Không sai!"
Vương Triệt gật gật đầu.
"Nhưng mà....."
Người bên cạnh muốn nói rồi lại thôi.
Đúng thật là Thiên Cơ Lâu chủ rất lợi hại, nhưng thủ đoạn của hắn đều là suy đoán thiên cơ, mà thiếu chủ đã rơi vào tay Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia, nếu như bọn họ đi Thiên Cơ Lâu, thì e là chỉ có thể biết được tin thiếu chủ đã tử vong mà thôi.
Ngoài tin này ra thì còn có thể làm được gì nữa chứ? Chẳng lẽ là báo thù cho thiếu chủ sao?
Cái ý tưởng nàu thì bọn họ cũng chỉ dám nghĩ mà thôi, nếu như cả đám bọn họ đều là Tiên Vương, như vậy thì chuyện báo thù chắc chắn là không cần phải suy nghĩ đắng đo rồi, nhưng tình hình hiện tại thì.
Chuyện báo thù gần như là chuyện người si nói mộng mà thôi.
Còn không bằng giữ lại cái mạng nhỏ của mình, cố gắng tu luyện, thử xem mình có thể tiến đến bước cuối cùng hay không, tới lúc đó, thì mới quyết định là rốt cuộc có cần đến Thiên Cơ Lâu hay không.
Hơn nữa.
Lúc này đi Thiên Cơ Lâu thì cần phải có chút tài nguyên.
Trong số bọn họ, chẳng ai có thể biết được, rốt cuộc thì chuyện liên quan đến hai Tiên Vương, một người là Yêu Thánh của Thiên Mang sơn, còn một người là thiếu chủ của bọn họ. Tin tức về cả hai người bọn họ có giá như thế nào thì chỉ có trời mới biết.

Chỉ dựa vào mấy người bọn họ, muốn thăm dò tin tức về Yêu Thánh của Thiên Mang sơn, thật sự là quá khó khăn. Còn về chuyện muốn tính kế đối phương.....
Bọn họ chẳng dám nghĩ đến chuyện đó, khi đối mặt với thực lực tuyệt đối thì bất kỳ âm mưu nào cũng chỉ là một trò cười mà thôi.
"Thiếu chủ đối đãi với chúng ta không tệ!"
Sắc mặt Vương Triệt lạnh lùng, một cổ sát khí vô hình khuếch tán ra, bao trùm hai người còn lại, ánh mắt hắn sáng như đuốc, lạnh giọng nói: "Các ngươi chớ có quên."
"Tất cả những gì các ngươi có ngày hôm này đều là thiếu chủ ban cho!"
"Mà sau lưng Thiếu Chủ còn có một gia tộc lâu đời, chúng ta cùng lắm thì cũng chỉ là hộ đạo giả mà thôi, nếu như thật sư thiếu chủ có bất trắc gì!"
"Ba người chúng ta đều không thể chạy thoát được!"
Nói tới đây.
Sắc mặt của hai người còn lại tức khắc thay đổi. Vừa rồi.
Đúng thật là trong lòng bọn họ có dự định chạy trốn, dù sao thì hỗn độn rộng lớn mệnh mông, thế giới nhiều vô cùng, dựa vào thực lực của bọn họ, thì có thể tìm bất kỳ thế giới nhỏ nào.
Xưng vương xưng bá, cũng chẳng đùa.
Tìm đến một thế giới như Địa Tiên giới, thì bọn họ chính là người sáng tạo ra cả một thời đại!
Nhưng nếu như nghĩ ngược lại, nếu như người tron gia tộc của thiếu chủ truy đuổi đến đây, thì e rằng bọn họ cũng chẳng thể nào chống đỡ nổi trong thời gian của một hơi thở!
Mà giờ phút này.
Mà tốt nhất là Yêu Thánh của Thiên Mang sơn không xuống tay với thiếu chủ. Nói cách khác.
Giờ phút này.
Thế lực sau lưng thiếu chủ có thể là đã có những lão quái vật động thủ!
Tuy là thiếu chủ chưa từng tham gia vào trận chiến ở Địa Phủ, nhưng gia tộ của hắn chính là thế lực may mắn còn sống sót sau trận chiến của Địa Phủ đấy.
Trải qua bao nhiêu năm tháng, nội tình của thế lực này sâu bao nhiêu, có bao nhiêu nhân vật khủng bố, chẳng ai có thể biết rõ, nhưng có một điều có thể chắc chắn đó là.

Cho dù là bọn họ phải đắc tội với Yêu Thánh của Thiên Mang sơn, thì cũng không thể đắc tội với thế lực sau lưng thiếu chủ được.
Dù sao thì Thiên Mang sơn đã không còn phát triển, mà thế lực sau lưng thiếu chủ lại tích lũy qua lại hàng tỉ vạn năm, có thể nói là một thế lực bất hủ.
Đứng trên chư thiên vạn giới, trở thành đỉnh cao của kim tự tháp.
"Vậy khi nào thì chúng ta đến Thiên Cơ Lâu?"
Người vừa rồi mở miệng, trầm ngâm một lát, mặt đầy vẻ nghiêm trọng, mở miệng hỏi.
"Càng sớm càng tốt."
Vương Triệt liếc mắt nhìn vào trong hỗn độn, than nhẹ một hơi, nói: "Chỉ mong là mọi thứ còn kịp, nếu như thiếu chủ không sao, thì cũng coi như xong."
"Nếu như mà đã xảy ra chuyện gì thì, chúng ta khó tránh được tội chết!"
"Đi thôi."
Tiếng nói vừa dứt.
Vương Triệt bước ra một bước, trong nháy mắt bóng dáng của hắn đã biến mất, hai người đứng sau lưng hắn, yên lặng liếc nhìn nhau, cùng tiếp bước Vương Triệt.

Chương 678. Bái kiến Thiên Cơ Lâu chủ.

Chương trước Chương sau
Cùng lúc đó.
Thiên Nguyên giới.
Đại Hoang thành.
Cảnh sắt nơi này đã phồn hoa tới mức cực điểm. Trong yên lặng.
Nơi này đã trở thành trung tâm của toàn bộ Thiên Nguyên giới, mỗi một ngày đều có những sinh linh đến từ những thế giới khác như là Tử Huyền giới, Địa Tiên giới vv.
Thậm chí.
Còn có một số những thế giới còn chưa được hợp nhất đến đây.
Ví dụ như: Hồn giới, Thiên Yêu giới ...
Mà những thế giới này, luận về thực lực thì có lẽ tương đương như là Địa Tiên giới, thậm chí còn không bằng Địa Tiên giới, trước đây chẳng qua là

có được một lối đi không gian nối liền đến Thiên Nguyên giới mà thôi.
Nhưng sau khi đẳng cấp thế giới của Thiên Nguyên giới không ngừng tăng lên, thì những sinh linh vượt giới đến đây, không còn muốn quay trở về nữa.
Quê hương của họ chẳng qua chỉ là một nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng Thiên Nguyên giới của hiện tại đã hoàn toàn thay da đổi thịt, linh khí nồng đậm đến mức cục hạn, nơi nơi đều là thế ngoại đào viên.
Ở nơi này tu luyện một ngày thì bằng với tu luyện cả nửa năm ở thế giới của mình.
Nếu so sánh hai nơi với nhau thì, nếu như trở lại quê hương của mình, thấy thế nào cũng chẳng vừa ý. Hôm nay.
Một tiếng rồng gầm vọng lại từ hai đầu đất trời. Ngay sau đó.
Một con rồng xanh dài đến ngàn dặm, giống như một dải trường thành được đúc bằng sắt thép, kéo dài đến từ phía chân trời, vẩy rồng rực rỡ, ánh lên thần quang dưới ánh nắng mặt trời.
Tuy là nó còn chưa đến gần nhưng một khí tức vô địch thiên hạ đã lan tràn.
Vô số người khi nhìn thấy con rồng kia đều hoảng sợ thất sắc.
Chỉ dựa vào khí tức thì cũng đủ dể nhận thấy con rồng này đã đạt đến cảnh giới Đại Đế, mà điều đáng sợ hơn chính là trên đầu con rồng kia còn có bảy bóng người hùng vĩ!
Đúng là có chút đáng sợ rồi.
Phải biết rằng.
Tuy rằng bây giờ đẳng cấp thế giới của Thiên Nguyên giới đã tăng lên, nhưng cũng chẳng có lấy mấy người có thể tu luyện đến cảnh giới Chân Tiên, hiện nay Đại Đế vẫn là chiến lực đỉnh cao.
Mà giờ phút này.
Lại có người dùng một con thanh long có tu vi Đại Đế như một vật cưỡi.
Những người có mặt tại đó.
Có không ít người của Long tộc, sắc mặt trở nên xanh mét.
Ở những thế giới khác, có lẽ Long tộc còn chưa phải là những nhân vật hàng đầu, nhưng ở Thiên Nguyên giới này, Long tộc chính là mộ tộc đàn khổng lồ, chẳng hề thua kém gì Yêu tộc hay Nhân tộc cả.
Dù sao thì.
Bọn họ cai trị hải vực, tinh binh cường tướng dưới trướng không ít. Giờ phút này.
Nhìn thấy đồng tộc của họ phải sa cơ đến mức như vậy, trong lòng bọn họ mà cảm thấy dễ chịu thì mới là lạ đấy.

“Đây là Đại Hoang thành sao?”
Trên đầu con rồng.
Một vị nam tử mang áo tím, đầu đội ngọc quan, ánh mắt như điện, trong mỗi cái chớp mắt đều mang theo sự lạnh lẽo, trong mắt hắn có nhật nguyệt vạn cổ ẩn hiện, sâu thẳm vô tận.
Trong chớp mắt thì đã nhìn thấu tất cả.
“ Đại Hoang thành này vô cùng thâm sâu, nhưng trái lại thì Thiên Nguyên giới lại yếu ớt đến mức khiến cho người ta bực mình, nếu không có.....”
Nam tử mở miệng, trong giọng nói mang theo một chút khinh thường.
Nhưng còn chưa nói xong,một vị lão giả đầu bạc đứng bên cạnh vội vàng tiến lên một bước, trầm giọng nói: “Tộc trưởng cẩn thận lời nói, nơi này đã là Đại Hoang thành.”
“Nghe nói vị Thiên Cơ Lâu chủ kia có thể suy đoán quá khứ tương lai, lần này chúng ta đến đây là để cầu cạnh Thiên Cơ Lâu, nếu như lời ăn tiếng nói mà chọc cho Thiên Cơ Lâu chủ không vui thì.”
“Thì e là chúng ta phải ra về tay không.”
“Đại trưởng lão không cần lo, trong lòng ta hiểu rõ.”
Nam tử trung niên chậm rãi nói.
Theo như hắn thấy thì Thiên Nguyên giới có được ưu thế trời cho. Một nơi thế ngoại như vậy hẳn là có người tài cư ngụ. Mà trong tu luyện giới, người nào là người có tài?
Đương nhiên là kẻ nào có nắm đấm mạnh thì kẻ đó là người tài, nếu như không xảy ra chuyện ở Thiên Mang sơn, nói không chừng hắn cũng muốn học theo Địa Tiên giới trước kia.
Trước tiên là chạy đến Thiên Nguyên giới chiếm lấy mấy nơi phong thuỷ bảo địa rồi hẳn bàn. Chỉ tiếc.
Thiên Mang sơn xuất thế tung hoành, Tu Di giới của bọn họ ốc còn không mang nổi mình ốc, lúc này, nếu như còn xâm lấn những thế giới khác, thì dù thế nào đi nữa cũng chẳng thoát khỏi nguy cơ tự tìm được chết.
Mà còn chưa nói đến chuyện bên trong Thiên Nguyên giới còn có Thiên Cơ Lâu tọa trấn.
“Chỉ mong Thiên Cơ Lâu chủ đúng như lời đồn, có khả năng thông thiên, chỉ mong hắn có thể giải quyết vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia.”
Nam tử lẩm bẩm nói. Tiếng nói vừa dứt.
Con thanh long đáp xuống đất hóa thành một nam tử đứng bên ngoài Đại Hoang thành, đứng hầu ở một bên.

Mà người được xưng là tộc trưởng kia thì mang theo vài vị trưởng giả, lập tức đi vào trong Đại Hoang thành, khi bọn họ đi vào trong thành, có không ít người đứng nhìn, nhanh chóng nhường ra một lối đi.
Tuy rằng bọn họ không thể nhìn ra được thực lực của những người này, nhưng từ cách thức mà bọn họ xuất hiện thì chắc chắc đám người này không phải người bình thường. Ít nhất.
Thì hiện nay bên trong Thiên Nguyên giới cũng chẳng có ai có thể khủng bố như vậy, bắt con một con thanh long có tu vi Đại Đế làm vật cưỡi, phỏng chừng bên trong Địa Tiên giới cũng chẳng ai có thể làm được như vậy.
Ngoại trừ mấy thế giới này ra.
Vậy thì thân phận của mấy người này cũng không hề đơn giản.
Đối phương tuyệt đối là sinh linh của mấy thế giới mới vừa hợp nhất về đây. Nếu như không phải là sinh linh của Huyền Quang giới, thì cũng là của Tu Di giới hoặc là Chân Võ giới.
Cũng chỉ có người của mấy thế giới này mới có thể làm được như vậy mà thôi.
"Thiên Cơ Lâu!"
Nam tử trung niên nhìn thoáng qua hướng Thiên Cơ Lâu, bước nhanh như rồng bay hổ vồ, rất nhanh đã đến trước cửa Thiên Cơ Lâu, rồi bước vào bên trong, sau lưng hắn là vài vị trưởng giả vội vã đi theo.
"Tại hạ Tiêu Vô Thương, bái kiến Thiên Cơ Lâu chủ!"
Này khi tiến vào bên trong, không đợi quan sát đánh giá mọi thứ chung quanh mình, hắn nhanh chóng khom mình hành lễ nói. Không lâu sau.
Một giọng nói mơ hồ vọng lại từ sâu bên trong Thiên Cơ Lâu.
"Không cần đa lễ, đứng lên đi."
Ngay sau đó.
Một bóng người mặc thanh y xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Chương 679. Vãn bối không dám trèo cao.

"Ngồi đi."
Lý Vân bước từng bước một, khóe miệng mang theo nụ cười ôn hòa, hắn tùy tiện chỉ bên cạnh, bỗng nhiên bảy chiếc ghế tựa xuất hiện từ trong hư không.

“Đa tạ Thiên Cơ Lâu chủ.”
Khóe mắt Tiêu Vô Thương giật giật.
Thủ đoạn dùng một tay tạo vật từ hư không, khiến trong lòng hắn cảm thấy kinh ngạc không thôi.
Trong khoảnh khắc vừa rồi kia, hắn có thể khẳng định, bản thân hắn không hề cảm nhận được bất kỳ sựdao động của không gian nào, nói cách khác, đây không phải là đồ mà Thiên Cơ Lâu chủ lấy ra từ nhẫn trữ vật.
Mà là ghế dựa do hắn tạo ra từ một cái phất tay. Điều này thì có chút khủng bố rồi.
Theo như hắn biết, Tiên Vương cũng không có được bản lĩnh này.
Hư không tạo vật điều này có liên quan đến pháp tắc, mà pháp tắc lại là căn cơ của một thế giới, người bình thường không thể lĩnh ngộ được thủ đoạn này.
Từ điểm này có thể nhìn ra được thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ có lẽ là vô cùng cao cấp, dựa vào căn cứ này mà Tiêu Vô Thương ngay tức khắc có thể khẳng định.
Nếu như Thiên Cơ Lâu chủ ra tay.
Thì e là không cần phải lo lắng về chuyện của Thiên Mang sơn nữa.
“Tiền bối．.” Tiêu Vô Thương chắp tay.
Nhưng hắn còn chưa nói xong, đã bị Lý Vân vung tay cắt ngang.
“Ta hiểu ý của ngươi, nhưng hải khiến ngươi thất vọng rồi.”
Lý Vân vẫy vẫy tay, mắt ngước lên, liếc nhìn Tiêu Vô Thương một cái, nói như chẳng hề quan tâm đến: “Ta sẽ không nhúng tay vào chuyện tranh đấu của bất kỳ thế giới nào.”
“Cho nên.....”
“Chuyện ngươi muốn ta giúp Tu Di giới các ngươi trấn áp vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia, thì không có khả năng.”
“Ách.....”
Tiêu Vô Thương nghẹn lời.
Hắn và mấy trưởng lão còn lại đưa mắt nhìn nhau một cái, trước khi đến đây, bọn họ đã nghe được một số tin đồn, từ trước đến nay Thiên Cơ Lâu chủ không muốn nhúng tay vào chuyện của người khác.
Vốn dĩ bọn họ vẫn không tin, nhưng bây giờ xem ra, thì gần như mọi thứ đều là thật.

Nếu Thiên Cơ Lâu chủ không muốn giúp, vậy thì Tu Di giới của bọn họ sẽ gặp rắc rối lớn rồi. Người kia là một vị Tiên Vương đấy!
Trong khoảng thời gian này, hắn ta đã lặng mất tăm, chẳng ai biết hắn đi đâu, nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, sẽ có một ngày hắn trở về, tiếp tục gầy dựng lại Thiên Mang sơn.
Chờ đến khi Thiên Mang sơn kia xuất thế tung hoành, thì Nhân tộc bên trong Tu Di giới coi như xong đời. Từtrước đến nay, vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia chẳng hề có thiện cảm gì với Nhân tộc.
"Tiền bối, đừng cự tuyệt ngay như vậy."
Lúc này.
Một lão giả đứng bên cạnh Tiêu Vô Thương mở miệng. Đầu tóc trắng xoá, con ngươi vẩn đục, khoác lên mình một bộ quần áo rộng thùng thình, trong tay cầm một cây quải trượng, nhìn sao cũng thấy đây là một người già gần đất xa trời.
Nhưng đối phương có thể đi vào đây, còn có thể khiến cho Tiêu Vô Thương tỏ ra vài phần cung kính. Từ đó có thể nhận ra được, thân phận và thực lực của hắn cực kỳ không đơn giản.
Lão giả run rẩy đứng dậy, từ từ nói: "Nếu như tiền bối đã am hiểu suy đoán thiên cơ, cũng nên biết là tộc Tiêu thị khác với những gia tộc tầm thường khác."
"Ừ."
Lý Vân gật gật đầu, không có ý kiến.
"Tộc Tiêu thị đúng thật là bất phàm, tổ tiên đã từng xuất hiện Tiên Vương, hơn nữa không chỉ có một vị, mà lại từng tham gia vào trận chiến năm xưa ở Địa Phủ, cũng coi như là đã có công lao to lớn đối với Thiên Diễm giới."
"Hổ thẹn."
Lão giả chắp tay, mặt mang vẻ xấu hổ.
Tổ tiên hùng mạnh như vậy, nhưng đến bây giờ, tộc Tiêu thị chẳng có lấy một vị Tiên Vương, nhìn sao cũng thấy đã có dấu hiệu suy tàn.
Đương nhiên.
Điều này cũng không trách được bọn họ.
Sự thật là Thiên Diễm giới đã bị chia cắt, chỉ riêng một mình Tu Di giới chưa đủ để làm cho tộc Tiêu thị bọn họ xuất hiện một vị Tiên Vương.
Nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho bọn họ hưởng thụ vinh quang của tổ tiên. Dù sao thì
Bên trong tổ địa của bọn họ còn có hai thanh binh khí cấp Tiên Vương.

Nếu như không ngại thì có thể coi như hai vật này là đại sát khí ở Tu Di giới, rất có cảm giác lánh đời ẩn thế, không tranh đấu cùng ai.
"Nhưng mà....."
Lý Vân đôi giọng, mặt mang vẻ hài hước, nói: "Không phải là các ngươi nghĩ rằng tổ tiên của các ngươi có chút quan hệ với Thiên Cơ Lâu chứ?"
"Này....."
Trong lòng lão giả chấn động, vội vàng nói: "Vãn bối không dám trèo cao."
Vốn dĩ trong lòng hắn có chút tư tưởng này, bây giờ Thiên Cơ Lâu chủ mạnh mẽ như vậy, nói không chừng vào thời điểm khi Địa Phủ còn tồn tại cũng đã từng vang danh.
Nhỡ đâu.
Hai bên có chút dây mơ rễ má gì với nhau thì sao?
Bây giờ xem ra thì khả năng này cũng không lớn.
"Không dối gì tiền bối, tuy rằng tộc Tiêu thị hiện nay không bằng ngày xưa, nhưng thực lực thì vẫn có vài phần, chỉ cần tiền bối có thể ra tay trấn áp Thiên Mang sơn, thì tất cả mọi chuyện đều dễ bàn."
Lão giả cân nhắc nói.
Lời này đã rất rõ ràng, chẳng qua là.
Chỉ cần Lý Vân đồng ý động thủ, thì giá cả có thể thương lượng. Dù sao thì.
Một khi Thiên Mang sơn còn tồn tại thì toàn bộ tộc Tiêu thị của bọn họ đều sẽ không an toàn, lúc trước tổ tiên của bọn họ ở thế đối lập với Thiên Mang sơn.
Vô số năm trôi qua, tổ tiên bọn họ đã không còn nữa mà Yêu Thánh của Thiên Mang sơn vẫn còn sống khỏe mạnh, chẳng một ai có thể chắc chắn là vị Yêu Thánh kia có kiếm bọn họ tính sổ hay không.
Nếu Yêu Thánh của Thiên Mang sơn nhớ tới bọn họ.
Đừng nói đến chuyện bọn họ có hai binh khí cấp Tiên Vương, mà có nhiều hơn nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì, binh khí dù sao cũng chỉ là binh khí, nếu như so với một tôn Tiên Vương còn sống sờ sờ thì đúng là kém quá xa.
"Ta vẫn giữ câu nói lúc nãy, ta sẽ không nhúng tay can thiệp vào bất chuyện gì của Tu Di giới các ngươi."
Lý Vân lắc lắc đầu.
Những lời này vừa thốt ra, khiến cho đám người tộc Tiêu thị như rớt xuống hầm băng. Nhưng mà.....
Một câu nói tiếp theo lại khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người sáng ngời.
"Nhưng mà....."

Lý Vân dừng lại một lát, chậm rãi nói: “Ta có cách làm cho tộc Tiêu thị các ngươi khôi phục lại vinh quang của tổ tiên, các ngươi có muốn cân nhắc không?”

Chương 680. Tư chất hơi kém.

“Khôi phục vinh quang của tổ tiên sao?”

Lão giả trợn mắt lên, trên mặt xuất hiện vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đứng bên cạnh hắn.

Tiêu Vô Thương cũng đứng vội lên, không chỉ có hai người bọn họ, mà cả những trưởng lão còn lại cũng đưa mắt nhìn nhau, gần như là không thể tin vào những gì mà mình nghe được.

Vừa rồi.

Ý nghĩa trong lời nói của Thiên Cơ Lâu chủ, đúng thật là bọn họ hiểu rất rõ.

Hiện giờ tộc Tiêu thị vẫn có tiếng tăm ở Tu Di giới, nhưng nếu như so với tộc Tiêu thị của ngày xưa thì đúng thật là kém quá xa, chỉ với sức nặng của một vị Tiên Vương mà bọn họ cũng đã chẳng thể bì kịp.

Nếu quả thực đúng như lời của Thiên Cơ Lâu chủ nói, có thể làm cho bọn họ khôi phục lại vinh quang của tổ tiên. Tiêu Vô Thương chỉ muốn nói một câu.

Chúng ta không thể chối từ!

Cho dù là phải trả bằng một cái giá đắt thì cũng không tiếc.

Có một vị Tiên Vương tọa trấn, Yêu Thánh của Thiên Mang sơn có thể làm gì được bọn họ chứ? Kể cả là đánh không lại, thì cũng dư sức để tự vệ mà.

“Lời của tiền bối có thật không?”

Tiêu Vô Thương không khỏi hạ mình, ngay cả lời nói của hắn cũng trở nên cung kính hơn vài phần, mở miệng hỏi thăm. Trước đây.

Những tin tức mà họ thăm dò được.

Thì Thiên Cơ Lâu chủ từng làm cho người ta trở thành Đại Đế, thậm chí là trở thành Chân Tiên, nhưng loại này tin tức, bọn họ cũng chỉ nghe cho có mà thôi.

Dù sao thì.

Bây giờ tộc Tiêu thị có gia nghiệp khổng lồ, làm cho một người thành Đế, thậm chí trở thành Chân Tiên, cũng chẳng phải tốn quá nhiều công sức, nhưng muốn làm cho một người trở thành một Tiên Vương.

Thì lại là một khái niệm hoàn toàn khác. Từ xưa đến nay.

Trong dòng chảy lịch sử mênh mông, đến ngay cả Thiên Diễm giới vào giai đoạn thịnh vượng nhất, cũng có được mấy Tiên Vương chứ?
Nếu như chỉ dựa vào một lời chỉ điểm, mà có thể dễ dàng trở thành một Tiên Vương, thấy thế nào thì cũng có chút không thực tế. Tất nhiên là bọn họ cũng không cho rằng Thiên Cơ Lâu chủ có được bản lĩnh này.
Nhưng hôm nay, sau khi nghe thấy những lời này của Thiên Cơ Lâu chủ, vốn dĩ bọn họ không hề ôm hy vọng, bỗng nhiên trong lòng lại bừng lên một ánh hừng đông.
Lỡ đâu.....
Thiên Cơ Lâu chủ thật sự có được bản lĩnh này thì sao chứ?
"Trong Thiên Cơ Lâu này, ta chưa bao giờ nói đùa."
Lý Vân nhàn nhạt nói.
"Vậy thì chẳng hay tiền bối dự định làm thế nào để tộc Tiêu thị chúng ta khôi phục được sự phồn thịnh của ngày xưa? Liệu có thể làm cho một người trở thành Tiên Vương?"
Tiêu Vô Thương cẩn thận từng li từng tí hỏi.
"Nếu không thì sao?"
Lý Vân hỏi lại.
Nghe thấy câu trả lời này, trong lòng Tiêu Vô Thương lập tức khẳng định.
Hắn và vài vị trưởng lão nhà mình đưa mắt nhìn nhau một cái, hai bên đã hiểu thấu suy nghĩ trong lòng của đối phương.
"Tiền bối, kia....."
Tiêu Vô Thương chà xát hai tay, mắt hắn liếc nhìn từng vị trưởng lão đứng đằng sau, ánh mắt dừng lại một chút, vị trưởng lão bị hắn nhìn chăm chăm kia, cầm lòng không đậu trở nên kích động hơn.
Những người hiện diện tại đây đều nắm trong tay tài sản của tộc Tiêu thị.
Tuy là thực lực của bọn họ có chênh lệch, nhưng đều xấp xỉ nhau, đều là tu vi cấp Trường Sinh đỉnh phong, chỉ còn cách cảnh giới Tiên Vương một bước nữa thôi.
Nói cách khác.
Cơ hội để bọn họ trở thành Tiên Vương của bọn họ đều ngang nhau.
Bởi vậy.
Bình thường kẻ nào thân cận với tộc trưởng hơn, thì cơ hội đạt đến bước cuối cùng của kẻ đó lớn hơn một chút.
Phải biết rằng, đây chính là người sẽ đảm đương trách nhiệm mang lại vinh quang cho tộc Tiêu thị, kẻ nào có thể khiến cho tộc Tiêu thị khôi phục lại

vinh quang, thì hàng tỉ năm sau, công lao của hắn đều sẽ được tộc nhân ghi tạc lại.
Còn phải chăng là tộc trưởng sẽ trao cơ hội này cho mình. Bọn họ không hề nghĩ tới.
Bởi vì.
Thực lực Tộc trưởng đúng là có hơi kém, cho đến bây giờ chẳng qua cũng chỉ mới đạt đến cảnh giới Trường Sinh trung kỳ mà thôi, cách cảnh giới Tiên Vương cả một con đường xa.
Ít nhất thì.
Bây giờ hắn không có khả năng trở thành Tiên Vương.
"Phải chăng là tiền bối đang cân nhắc cho Tam trưởng lão trở thành Tiên Vương?"
Tiêu Vô Thương thử dò hỏi.
Lời này vừa nói ra.
Ngồi ở phía sau, một vị trưởng lão râu tóc bạc trắng xóa, thân thể không khỏi run lên, thiếu chút nữa thì đã nước mắt rơi như mưa rồi, Trước đây hắn đã từng chỉ điểm cho tộc trưởng tu luyện.
Hôm nay rốt cuộc cũng đã được đền đáp rồi!
Những gì mà hắn đã bỏ ra trong quá khứ, xem ra hôm nay chẳng hề lỗ vốn!
Trong lòng của những vị trưởng lão còn lại có chút thất vọng, ánh mắt đầy vẻ hâm mộ liếc nhìn Tam trưởng lão, đương nhiên cũng chỉ là hâm mộ thôi.
Dù sao cũng là cùng một tộc, bọn họ còn chưa đến nổi ghen ghét lẫn nhau.
Bất kể có nói như thế nào, thì Tam trưởng lão cũng là người của tộc Tiêu thị, dù là ai trở thành Tiên Vương, thì người được lợi sau này đều là tộc Tiêu thị.
"Phải."
Lý Vân gật đầu.
"Xin tiền bối chỉ điểm, chỉ cần có thể làm cho tộc Tiêu thị khôi phục như xưa, thì bất cứ giá nào chúng ta cũng sẽ chấp nhận!"
.....
Tiêu Vô Thương vui mừng quá đỗi, cao giọng nói.
"Năm vật phẩm cấp Tiên Vương."
Lý Vân dựng thẳng năm ngón tay, đưa qua đưa lại trước mặt Tiêu Vô Thương.
"A?"
Nghe vậy.

Sắc mặt Tiêu Vô Thương cứng đờ, gần như là bị sét đánh trúng, cả người choáng váng, thậm chí mặt còn mang theo vẻ vui mừng chưa kịp tiêu tan.
Năm vật phẩm cấp Tiên Vương. Điều này đúng là có chút đáng sợ.
Tuy rằng tộc Tiêu thị của bọn họ có gia nghiệp khổng lồ, nhưng dù sao thì cũng chẳng còn như xưa, một cái giá lớn như vậy, thì e là có bán hết toàn bộ tộc Tiêu thị cũng chẳng thể nào mua được nhiều vật phẩm cấp Tiên Vương như vậy.
"Tiền bối, tại sao lại đắt như vậy chứ?"
Vẻ mặt Tiêu Vô Thương chua xót hỏi.
"Bởi vì tư chất của người này hơi kém, hơn nữa vận mệnh không tốt, nếu muốn cho hắn trở thành Tiên Vương, thì tất nhiên là phải trả một cái giá rất đắt."
Lý Vân nhẹ nhàng bâng quơ nói.
Vị Tam trưởng lão này có thể đạt đến cảnh giới Trường Sinh đỉnh phong này, từ đó có thể nhận ra rằng lúc trước cũng là một thiên tài kinh tài tuyệt diễm.
Nhưng vào trong Thiên Cơ Lâu, lại bị nói là tư chất không tốt.
Phỏng chừng trong thiên hạ này, cũng chỉ có Lý Vân có tư cách nói như vậy mà thôi.
Thậm chí tộc Tiêu thị của bọn họ chẳng thể nào tìm đâu ra được một lý do phản đối.

Chương 681. Chuyện này đơn giản.

Đứng bên cạnh.
Tam trưởng lão của tộc Tiêu thị há miệng rồi lại ngậm miệng lại, hắn há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, nhưng nghĩ lại người đứng trước mặt mình chính là Thiên Cơ Lâu chủ, cuối cùng vẫn không mở miệng.
Khi còn trẻ, hắn cũng từng khí phách hăng hái.
Cho rằng bản thân hắn một ngày nào đó sẽ có thể tu luyện đến cảnh giới của tổ tiên khi xưa. Nhưng tới bây giờ.
Hiện thực đã trả lời cho hắn mọi thứ, cảnh giới Tiên Vương không hề dễ đột phá như vậy.
Từ xưa đến nay, những người có tu vi Trường Sinh đỉnh phong không nằm ở con số ít, nhưng mà số người có thể trở thành Tiên Vương ít đến mức có

thể đếm được, còn sau khi đột phá được cảnh giới Tiên Vương mà lại còn muốn tiến thêm một bước, vậy thì đúng thật là khó như lên trời.
"Tộc trưởng không cần phải lo lắng cho lão phu."
Tam trưởng lão lắc lắc đầu, giọng nói già nua từ từ vang lên, nói: "Lão phu có thể đạt đến cảnh giới như bây giờ cũng đã quá đủ rồi."
"Nhưng mà....."
Tiêu Vô Thương nhíu mày.
Nếu như trong tộc Tiêu thị không có Tiên Vương tọa trấn, thì ngày tàn của tộc đã không còn xa nữa.
Bất kỳ lúc nào Yêu Thánh của Thiên Mang sơn cũng có khả năng càng quét toàn bộ Tu Di giới, thật sự là thời gian của bọn họ chẳng còn nhiều lắm, có lẽ chỉ còn một năm, hoặc có lẽ chỉ còn một tháng.
Chẳng có ai có thể khẳng định được thời gian cụ thể là bao lâu.
"Tiền bối....."
Lúc này.
Lại một vị trưởng lão của tộc Tiêu thị, trong giọng nói mang theo mong đợi, mở miệng hỏi: "Nếu như những người còn lại muốn trở thành một Tiên Vương, thì phải bỏ ra bao nhiêu?"
Lời này vừa nói ra.
Ánh mắt của những trưởng lão còn lại sáng ngời. Đúng vậy!
Tam trưởng lão cần phải bỏ ra năm vật phẩm cấp Tiên Vương, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng là như thế. Dù sao thì.
Thiên Cơ Lâu chủ nói Tam trưởng lão có tư chất hơi kém, đạo vận hơn kém , nhưng những người còn lại chưa chắc sẽ có những khuyết điểm như vậy.
Đương nhiên.
Cũng không loại trừ khả năng bọn họ phải bỏ ra nhiều hơn nữa.
Nhưng tóm lại cũng không thể nào trong bảy vị trưởng lão của tộc Tiêu thị ở đây, ai ai cũng kém hơn Tam trưởng lão nhà mình chứ. Cũng phải có một hai người có xác suất trở thành Tiên Vương lớn hơn một chút chứ.
"Ừ?"
Lý Vân liếc mắt nhìn người đang nói chuyện một cái.
Nếu hắn không nhìn lầm thì người này hẳn là Tứ trưởng lão của tộc Tiêu thị, thực lực của hắn cũng xấp xỉ Tam trưởng lão, thậm chí còn mạnh hơn một bậc.
Hiển nhiên.
Hắn đặt ra câu hỏi này là có tính toán cho bản thân hắn.

“Các ngươi có trải nghiệm bất đồng, tạo hóa bất đồng, thì đương nhiên xác suất trở thành Tiên Vương có thấp có cao, thì số tài nguyên phải bỏ ra cũng sẽ không giống nhau.”
Lý Vân nhẹ nhàng bâng quơ nói.
“Quả nhiên!”
Nghe được câu trả lời khẳng định của Lý Vân.
Ánh mắt của Tứ trưởng lão sáng ngời, bàn tay dưới ống tay áo không kìm chế được mà nắm lại, hắn kích động hỏi: “Xin hỏi Thiên Cơ Lâu chủ, trong số những người ở đây ai có xác suất trở thành Tiên Vương cao nhất mà chi phí thấp nhất?”
“Chuyện này đơn giản.”
Lý Vân một tiếng cười khẽ.
Hắn quét mắt nhìn mấy người một cái, trong ánh mắt chờ mong của mọi người, hắn chậm rãi nói: “Tuy rằng ta biết, nhưng vì sao phải nói cho các ngươi biết?”
“Tin tức của Thiên Cơ Lâu cũng chẳng phải là dễ dàng gì có được.”
“Các ngươi phải biết, nếu như tin tức này rơi vào tay vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia, có lẽ hắn sẽ có chút hứng thú.”
Một kẻ mà tương lai có khả năng trở thành Tiên Vương, vô hình trung sẽ tạo ra chút uy hiếp với vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia, mặc dù không lớn, nhưng không hề nghi ngờ gì là vị Yêu Thánh kia sẽ tiêu diệt nguy cơ này từ trong trứng nước.
Dù sao thì.
Chẳng có một ai muốn nhìn thấy kẻ địch của mình dần dần trở nên lớn mạnh.
“Các ngươi cảm thấy vị Yêu Thánh kia sẽ bỏ ra cái giá lớn bao nhiêu để đổi lấy tin tức này?”
Lý Vân cười như không cười nói.
Câu hỏi này rất trí mạng.
Ít nhất đối với tộc Tiêu thị mà nói, thì đúng là như thế.
Nhưng nếu như đứng ở góc độ của người đứng quan sát mà nói, có lẽ vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia căn bản là sẽ không đến Thiên Cơ Lâu, bởi vì thực lực của hắn đủ để nghiền áp tộc Tiêu thị rồi.
Chỉ cần giết hết tất cả người của tộc Tiêu thị, thì tất nhiên là vấn đề cũng đã được giải quyết.

Nhưng đối với tộc Tiêu thị mà nói, thì dù cho tin tức này có không thực tế đi chăng nữa thì bọn họ cũng phải mua. Trong tình hình không biết rõ mọi chuyện, nói không chừng là phải tốn rất nhiều tiều để mua lấy tin tức không đáng giá này.
Chờ đến khi tộc Tiêu thị bị diệt vong thì tất cả mọi thứ cũng chẳng còn nữa.
"Tiền bối dự định cần bao nhiêu đồ vật mới đồng ý bán tin tức này?"
Tiêu Vô Thương trầm giọng nói.
Lời này nói ra, hắn đã chuẩn bị tốt tinh thần mất rất nhiều máu rồi.
"Không nhiều lắm."
Lý Vân vươn năm đầu ngón tay đong đưa trước mặt hắn, chậm rãi nói:
"Năm vật phẩm cấp Trường Sinh!"
"Năm vật phẩm cấp Trường Sinh sao?"
Tiêu Vô Thương nhíu mày.
Nghe thấy câu này, hắn trường thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu như so với năm vật phẩm cấp Tiên Vương thì đây chẳng khác nào một sự ban ân, hắn liếc mắt nhìn sáu vị trưởng lão đứng phía sau một cái.
Trong lòng hắn giờ phút này bỗng nhiên sáng tỏ.
Có lẽ cái giá đắt vừa rồi để làm cho Tam trưởng lão trở thành Tiên Vương, chỉ là kế sách của vị Thiên Cơ Lâu chủ này mà thôi. Chờ đến khi lòng hiếu kỳ của bọn họ nổi dậy.
Tất nhiên là sẽ tiếp tục hỏi thêm, đến khi đó hắn muốn biết được cái giá để làm cho Đại trưởng lão hoặc những trưởng lão khác trở thành Tiên Vương, thì sẽ không còn đơn giản như vậy nữa.
Mà trên thực tế, vị Thiên Cơ Lâu chủ này thật sự là đang đợi mình. Có thể nói.
Khi đám người mình tiến vào Thiên Cơ Lâu thì cũng đã tiến vào trong cái bẫy của hắn, hắn cố ý nói ra câu có cách làm cho một người trong tộc Tiêu thị trở thành Tiên Vương.
Thử hỏi.
Làm sao bọn họ có thể chống lại được sự cám dỗ này? Một khi đã dao động, thì chắc chắn sẽ ngoan ngoãn mà móc tài nguyên ra.

Chương 682. Là lão phu thật sao?.

Chương trước Chương sau

Dù sao thì năm vật phẩm cấp Trường Sinh cũng không phải là năm vật phẩm cấp Tiên Vương.

Tuy rằng tộc Tiêu thị của bọn họ cảm thấy đau như cắt thịt, nhưng cũng không phải không thể lấy ra được. Nagy lập tức.
Tiêu Vô Thương cắn chặt răng, gỡ xuống một chiếc nhẫn trữ vật trên tay của mình xuống, cung kính đưa đến trước mặt Lý Vân, mở miệng nói:
"Tiền bối, bên trong chiếc nhẫn này có năm bộ công pháp để tu luyện Trường Sinh cảnh, ngài xem đã được chưa?"
Tốt xấu gì thì trong lịch sử, tộc Tiêu thị cũng đã từng là gia tộc có Tiên Vương tồn tại, trong tộc có công pháp của Tiên Vương được coi như là căn cơ, đối với bọn họ mà nói, mặc dù phải lấy ra năm bộ công pháp Trường Sinh cảnh, cũng không ảnh hưởng gì mấy.
"Được rồi."
Lý Vân nhìn lướt qua nhẫn trữ vật, hơi hơi gật đầu.
"Vậy.."
Tiêu Vô Thương muốn nói lại thôi, nhưng vẻ kích động trong đôi mắt hắn thì làm cách nào cũng không thểche giấu được.
"Yên tâm."
"Đây là tin tức mà các ngươi muốn."
Lý Vân vung một tay lên, trong lòng bàn tay trống không xuất hiện một miếng ngọc bội, hắn thả thần thức của mình vào trong đó, khắc vào trong đó vô số văn tự, sau khi làm xong tất cả mọi chuyện.
Đưa miếng ngọc bội này vào tay của Tiêu Vô Thương. Ngọc bội rơi xuống.
Tiêu Vô Thương run rẩy vươn đôi tay, cung kính đón lấy nó, sau đó nhanh chóng mở ra xem xét. Đúng là không xem thì không biết, vừa thấy thì đã bị dọa sợ.
Nội dung tin tức bên trong vượt quá sự mong đợi của hắn. Vốn dĩ.
Hắn cho rằng bên trong miếng ngọc bội chỉ ghi lại tin tức của một người trong tộc Tiêu thị mà phải bỏ ra cái giá thấp nhất để đột phá Tiên Vương mà thôi.
Ai có thể ngờ được bên trong này còn ghi lại những tin tức về cái giá phải bỏ ra để những trưởng lão còn lại của tộc Tiêu thị đột phá cảnh giới Tiên Vương.
Nói cách khác.
Bên trong miếng ngọc bội này trực tiếp ghi lại cái giá phải bỏ ra để mỗi một vị tộc trưởng của tộc Tiêu thị đột phá cảnh giới Tiên Vương. Nếu dựa theo nội dung bên trong ngọc bội này, chuẩn bị xong mọi thứ rồi lại đến Thiên

Cơ Lâu một chuyến, sau khi rời khỏi đó thì tộc Tiêu thị lại xuất hiện thêm một vị Tiên Vương rồi!
"Đại trưởng lão cần có vật phẩm cấp Tiên Vương để đột phá!"
"Nhị trưởng lão cần có bảy vật phẩm cấp Tiên Vương để đột phá."
.....
"Ngũ trưởng lão cần có hai vật phẩm cấp Tiên Vương, sáu vật phẩm cấp Trường Sinh để đột phá."
.....
Sau khi Tiêu Vô Thương xem xong nội dung bên trong, trong lòng hắn nhất thời không thể bình tĩnh lại được. Vốn dĩ.
Hắn cho rằng Tam trưởng lão không thể nào đột phá được.
Nhưng căn cứ vào tình hình thực tế thì hắn là Đại trưởng lão là người có tư cách đột phá nhất, dù sao thì Đại trưởng lão chính là một người có tu vi Trường Sinh cảnh, cũng chẳng biết bao nhiêu vạn năm đã trôi qua kể từ khi hắn đạt đến cảnh giới bây giờ nữa.
Có thể nói hắn là một hoá thạch sống.
Nhưng ai có thể ngờ được là người có tư cách nhất trong số này lại là Ngũ trưởng lão!
Lúc đầu, Ngũ trưởng lão cũng chẳng được đánh giá là người có tư chất đứng đầu, vô cùng khó khăn trắc trở mới đi đến được ngày hôm nay, chẳng dễ dàng gì mới đạt đến cành giới Trường Sinh đỉnh phong.
Tất cả mọi người đều cho rằng tiềm lực của hắn đã cạn kiệt.
Nhưng Thiên Cơ Lâu chủ lại nói rõ rằng muốn để Ngũ trưởng lão đột phá thì cần bỏ ra giá thấp nhất! Chỉ cần hai vật phẩm cấp Tiên Vương!
Còn về.
Sáu vật phẩm cấp Trường Sinh thêm vào, bị hắn trực tiếp bỏ qua, đồ vật cấp Tiên Vương còn có thể lấy ra được thì nào có sá chi vật phẩm cấp Trường Sinh chứ?
"Tộc trưởng, thế nào rồi?"
Tứ trưởng lão của tộc Tiêu thị chờ mong hỏi.
Đối với việc trở thành Tiên Vương, hắn cũng có chút hi vọng, trong số những trưởng lão ở đây thì hắn không được coi là mạnh nhất, nhưng cũng không phải là người yếu nhất.
Tuy rằng nhìn bên ngoài thì xác suất của hắn không cao.
Nhưng loại chuyện đột phá cảnh giới này, vốn dĩ rất kỳ lạ, có người chết sống cũng không thể đột phá được, mà có người chỉ cần ngộ đạo thì có thể

tiến xa cả một đại cảnh giới.
Chưa chắc bản thân mình không có cơ hội này.
“Có kết quả rồi.”
Tiêu Vô Thương thở dài một hơi, hắn thu hồi thần niệm, tay cầm ngọc bội, chắp tay nói với Lý Vân: “Vãn bối đa tạ tiền bối đã chỉ điểm.”
“Đây là thứ mà các ngươi nên có.”
Lý Vân tùy tiện phất phất tay.
Tiêu Vô Thương không nhiều lời, vẫn hành lễ với Lý Vân, rồi sau đó hắn đứng dậy, ánh mắt đảo qua người của mỗi một vị trưởng lão.
Khi bị hắn nhìn đến thì trái tim của mỗi một trưởng lão đều không khỏi thắt lại. Cuối cùng.
Ánh mắt hắn dừng lại trên người của Ngũ trưởng lão.
“Ồ?”
Ngũ trưởng lão vẫn luôn trầm mặc im lặng từ đầu đến giờ, mắt hắn giật liên hồi, đầu tiên là mặt ngẩn ra, rồi sau đó trong lòng dâng trào cảm xúc mừng như điên, hắn vô cùng vất vả kiềm chế nổi vui mừng trong lòng, thử dò hỏi:
“Tộc trưởng, vì sao lại nhìn lão phu như vậy?”
“Tiêu Vô Thương, chúc mừng Ngũ trưởng lão”
Tiêu Vô Thương mỉm cười nói.
Nội dung bên trong miếng ngọc bội ghi lại số tài nguyên mà đám người Đại trưởng lão cần phải bỏ ra, con số này cũng không nhiều lắm, chẳng qua cũng chỉ là ba vật phẩm cấp Tiên Vương mà thôi, tộc Tiêu thị bọn họ cõ thể lấy ra được.
Dù sao thì.
Bên trong tộc Tiêu thị, ngoài binh khí cấp Tiên Vương ra thì còn có công pháp cấp Tiên Vương, cắn môi một cái là có thể lấy ra được bốn thứ, chuyệy này không thành vấn đề.
Nhưng mà.
Hiện tai nếu như để cho Đại trưởng lão trở thành Tiên Vương, hiển nhiên không hề có lời như Ngũ trưởng lão.
Dù sao thì công pháp kia còn dễ bàn, chỉ cần khắc lại một bản là được, nhưng mà binh khí thì lại khác, nó không thể nào phục chế lại được, nếu như lấy đi một cái thì sẽ thiếu mất một cái.
Còn nếu như Ngũ trưởng lão trở thành Tiên Vương, mà trong tay lại không có binh khí, vô hình trung chiến lực sẽ bị suy yếu đi rất nhiều.

Đến lúc đó đối đầu với Yêu Thánh của Thiên Mang sơn, một Tiên Vương kỳ cựu lâu năm, nói không chừng sẽ dễ dàng bại trận, cho nên có nhìn thế nào thì để cho Ngũ trưởng lão đột phá cũng là có lời nhất.
"Là lão phu thật sao?"
Ngũ trưởng lão bỗng nhiên đứng dậy, mặt mang vẻ không thể tưởng tượng nổi hỏi.
"Không sai."
Tiêu Vô Thương gật đầu.
Những vị trưởng lão còn lại của tộc Tiêu thị, có người thì mỉm cười, có người thì sắc mặt phức tạp, hiển nhiên là vì người được chọn không phải là bản thân họ, nên trong lòng họ ít nhiều gì cũng chút cảm giác mất mát.

Chương 683. Nơi hóa đạo.

"Đa tạ Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã chỉ điểm!"
Ngũ trưởng lão hưng phấn nói. Giờ khắc này.
Hắn tràn đầy khí phách hăng hái, khí tức quét sạch tuổi già, phảng phất như trở lại thời thiếu niên vậy, thần thái dâng cao. Đó chính là cơ hội trở thành Tiên Vương đấy!
Có thể nói.
Chỉ một câu nói của Thiên Cơ Lâu chủ đã làm thay đổi quỹ đạo cuộc đời hắn.
Nếu như không được Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm, cho dù là hắn có tiếp cận với cảnh giới Tiên Vương, nhưng mà trong tương lai có thể trở thành Tiên Vương được hay không thì đúng là một ẩn số.
"Không cần phải vội vàng cảm tạ ta như vậy, muốn trở thành Tiên Vương thì phải trả một cái giá rất lớn."
Lý Vân nhàn nhạt nói.
"Đúng, đúng."
Ngũ trưởng lão vội vàng không ngừng gật đầu, mở miệng nói: "Lâu chủ tiền bối nói rất đúng."
Sau khi nói xong.
Hắn dùng ánh mắt đầy mong chờ nhìn về phía tộc trưởng nhà mình.
Trên danh nghĩa, thì hắn chính là Ngũ trưởng lão của tộc Tiêu thị, thân phận cao quý, nắm quyền hành trong tay, nhưng nếu đụng đến những đồ vật có

cấp Tiên Vương, vậy thì một mình hắn không thể nào định đoạt được.
Đầu tiên thì phải được tộc trưởng gật đầu đồng ý mới được.
"Tiền bối, đây là hai bộ công pháp dùng để trấn tộc của tộc Tiêu thị chúng ta, ngài xem đây có được tính là hai vật phẩm cấp Tiên Vương không?"
Tiêu Vô Thương trầm ngâm một lát.
Lấy ra hai miếng ngọc bội đặt ở trước mặt Lý Vân.
Trong lịch sử của tộc Tiêu thị, tổng cộng xuất hiện hai vị Tiên Vương, mà hai vị Tiên Vương này đều sáng tạo ra công pháp của chính mình, để lại cho con cháu đời sau.
Bây giờ nếu như lấy binh khí ra làm vật trao đổi, thấy thế nào cũng có chút không thực tế. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có công pháp, mới tương đối thiết thực, đây cũng là suy nghĩ của ại đa số mọi người.
Dù sao thì
Giao ra một phần, thì trong tay của mình vẫn còn một phần.
Ngược lại thì nếu như những đồ vật như binh khí, đan dược vv, giao ra một thứ thì sẽ ít đi một thứ, hơn nữa những đồ vật đã đạt đến cấp bậc Tiên Vương này thì đều là hiếm có khó gặp.
Sau này còn có thể có được nó hay không, đây đúng là một ẩn số.
"Được ……."
Lý Vân gật đầu.
Nghe được câu trả lời, Tiêu Vô Thương thở dài một hơi.
Chỉ cần vật phẩm cấp Tiên Vương không sai sót gì, thì vật phẩm cấp Trường Sinh cảnh chẳng khó gì.
Lần này đến Thiên Cơ Lâu, bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều, trên người có không ít đồ tốt, vốn dĩ dự định nhờ Thiên Cơ Lâu chủ tự mình ra tay đối phó với Yêu Thánh của Thiên Mang sơn.
Nhưng hiện giờ.
Có thể đổi lấy một vị Tiên Vương cho nhà mình, cũng coi như là một niềm vui bất ngờ. Lập tức.
…… Tiêu Vô Thương lấy ra một cái nhẫn, đưa đến trước mặt Lý Vân, cung kính nói: "Đây là sáu vật phẩm cấp Trường Sinh, xin tiền bối xem qua."
"Ừ."
Lý Vân tùy ý nhận lấy nhẫn trữ vật, thần thức nhìn lướt qua, sau khi xác nhận không có gì sai sót thì tiện tay ném ra một miếng ngọc bội, rơi vào trong tay của Ngũ trưởng lão.

“Đây là cơ duyên của ngươi, sau khi có được nó, ta bảo đảm ngươi có thể thuận lợi bước đến bước cuối cùng, trở thành một Tiên Vương!”
“Đa tạ tiền bối.”
Trong lòng.
Sau khi Ngũ trưởng lão nhận lấy miếng ngọc bội, bàn tay run rẩy, cảm giác miếng ngọc bội này nóng phỏng tay, hắn nhìn thoáng qua nội dung bên trong, nhanh chóng ghi nhớ cơ duyên này.
Nơi này cách tộc Tiêu thị không tính là quá xa, ở ngay bên trong Tu Di giới, chẳng qua là có chút bí ẩn, nó được lưu lại từ thời thượng cổ, khi đó Thiên Diễm giới còn chưa bị chia cắt.
Bây giờ vật đổi sao dời, nếu không có sự chỉ điểm của Thiên Cơ Lâu chủ, có lẽ cơ duyên này vĩnh viễn sẽ không hiện thế.
“Nếu không còn chuyện gì khác nữa thì rời khỏi đây đi.”
Lý Vân vẫy vẫy tay, nhàn nhạt nói.
“Dạ!”
“Vãn bối, cáo lui!”
Đám người Tiêu Vô Thương cùng nhau chắp tay, nhanh chóng rời khỏi Thiên Cơ Lâu.
.....
Đi ra bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Tứ trưởng lão nhịn không được, mở miệng hỏi: “Ngũ trưởng lão, vừa rồi trong miếng ngọc bội mà Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối cho ngươi ghi cái gì?”
Nghe thấy câu nói này, tất cả mọi người của tộc Tiêu thị đều không kìm lòng được mà nhìn lại đây, tuy rằng bọn họ không có cách nào trở thành Tiên Vương, nhưng vẫn vô cùng tò mò với sự chỉ điểm của Thiên Cơ Lâu chủ.
Ai mà không muốn biết rốt cuộc thì Thiên Cơ Lâu chủ đã chỉ điểm ra thứ gì hay ho? Vừa rồi khi còn ở bên trong Thiên Cơ Lâu, chỉ là do thể diện nên ngại chưa hỏi mà thôi.
“Cái này.”
Ngũ trưởng lão lắc đầu: “Chỉ là một địa điểm mà thôi.”
“Địa điểm”
Tứ trưởng lão ngẩn ra, nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ là một động phủ từ thời thượng cổ hoặc là một nơi có tiên quả sinh trưởng hay sao?”
“Là nơi một vị Tiên Vương hóa đạo.”
Ngũ trưởng lão trầm ngâm một lát, chậm rãi nói.

“Hóa đạo?”
Nghe thấy lời này, vẻ mặt của mọi người chung quanh đều hiện lên vẻ kinh ngạc.
Tiên Vương trường sinh bất tử, đã thoát khỏi sự trói buộc của thời gian và không gian, theo lý mà nói, sẽ có rất ít Tiên Vương lựa chọn hóa đạo, bởi vì một khi hóa đạo.
Thì không chỉ đơn giản là vị Tiên Vương kia bị hồn phi phách, mà còn đồng nghĩa với việc thành tựu đạo quả của một đời đều lưu lại nơi đó.
Có thể nói.
Đây là một cách thức tạo phúc cho người đời sau!
Mà đối với chính bản thân mình mà nói, không hề có bất kỳ lợi ích nào cả.
Ngoài trường hợp gặp phải những thương thế không thể nào chưa lành ra, thì hầu như là sẽ không có Tiên Vương nào lựa chọn cách làm này. Phần lớn họ sẽ lựa chọn cách luân hồi chuyển thế.
Hoặc là.
Không ngừng ngao du khắp chư thiên vạn giới, tìm kiếm con đường tương lai của mình.
“Nếu như là nơi hóa đạo, vậy thì chắc chỉ có một mình Ngũ trưởng lão mới là người được chọn mà thôi.”
Giọng nói hơi mang chút tang thương của Đại trưởng lão vang lên, hắn âm thầm liếc nhìn Tứ trưởng lão một cái, nhắc nhở nói: “Cơ duyên mà Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm, e là ngoại trừ người đó ra thì nếu như người khác có được nó, cũng chưa chắc có thể đạt đến bước cuối cùng.”

Chương 684. Tiền bối có ý gì?.

Tứ trưởng lão nghe thấy vậy.
Mặt biến sắc.
Hắn nhận ra rằng Đại trưởng lão đang có ý cảnh cáo hắn. Bởi vì.
Bên trong tộc Tiêu thị, tất cả mọi người đều hiểu rõ hắn là kẻ khao khát cảnh giới Tiên Vương nhất, nếu như hắn thò chân ra chắn ngang, cướp đi cơ duyên của Ngũ trưởng lão.
Kết quả chắc chắn sẽ là cuối cùng cả hai người đều không thể bước đến bước cuối cùng. Khi đó.
Tổn thất của tộc Tiêu thị sẽ vô cùng lớn.
“Đại trưởng lão nói chí phải.”

Tứ trưởng lão ấp úng nói.
“Tứ trưởng lão cũng không cần lo lắng, chờ đến khi Ngũ trưởng lão trở thành Tiên Vương, tộc Tiêu thị tất nhiên sẽ có được sự vinh quang như ngày xưa, đến lúc đó lại dùng một số tài nguyên, hỗ trợ cho ngươi tiếp cận thêm một bước, chuyện này không thành vấn đề.”
Tam trưởng lão đứng bên cạnh giảng hòa.
Nếu như ở vào thời điểm khác, thì chắc chắn bọn họ sẽ không nói ra những lời này. Nhưng hiện giờ.
Thiên Cơ Lâu đang nằm ngay sau lưng ngươi mà thôi, chỉ cần có đủ tài nguyên thì đã có thể đổi lấy vô số cơ duyên, nếu như muốn trở thành một vị Tiên Vương, cũng chẳng phải là một chuyện không hề xa xôi không thể với tới được.
Theo như những gì mà bọn họ biết.
Trong vòng mấy năm ngắn ngủn, Thiên Nguyên giới dựa vào Thiên Cơ Lâu cũng đã có thêm không ít Đại Đế. Từ chuyện này là có thể nhận ra.
Đối với một thế giới, thì địa vị của Thiên Cơ Lâu quan trọng cở nào.
Trong một khoảng thời gian ngắn, trực tiếp nâng cao chiến lực của cả một thế giới, dễ dàng như việc ăn cơm uống nước vậy.
“Chư vị trưởng lão, chúng ta rời khỏi Tu Di giới cũng đã lâu rồi, bây giờ cũng nên trở về rồi. Nếu như còn không trở về thị vị Thiên Mang sơn kia.....”
Tiêu Vô Thương nhìn về phương xa, sâu trong đôi mắt hắn đầy vẻ nghiêm túc.
Hắn đang lo lắng khi đám người mình không có ở đó, vị Yêu Thánh của Thiên Mang sơn kia sẽ âm thầm làm vài chuyện bất lợi.
“Cũng đúng.”
Sáu vị trưởng lão gật gật đầu.
Trong khoảnh khắc khi bọn họ nhấc chân rời đi.
Hai bóng người mặc bạch y đi lướt quan bọn họ, nhanh chóng tiến vào bên trong Thiên Cơ Lâu.
“Ồ?”
Đại trưởng lão tộc Tiêu thị nhíu mày, liếc mắt nhìn hai bóng người này một cái, lẩm bẩm nói: “Trường Sinh đỉnh phong? Đây là người của thế giới nào vậy? Chẳng lẽ là Chân Võ giới hay là những thế giới còn lại?”
Hắn có thể khẳng định.

Hai người này không phải là người của Tu Di giới, cũng không phải là người của Huyền Quang giới, dù sao thì Huyền Quang giới cũng đã bị Địa Phủ cai trị, sau khi Địa Phủ bị huỷ diệt, thì lực lượng chiến lực cao cấp của Huyền Quang giới đã bị hao tổn mất một đám.
Bây giờ.
Một nhân vật có tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong xuất hiện, không thể không khiến cho trong lòng hắn trào lên lên cảm giác nghi ngờ. Bởi vì.
Một người có thực lực cường đại như vậy, sau khi đi vào trong Thiên Cơ Lâu. Không bao lâu nữa, thế gian này sẽ xuất hiện thêm một vị Tiên Vương.
Suy nghĩ một lát.
Nhưng không tìm được bất kỳ manh mối nào, Đại trưởng lão của tộc Tiêu thị trực tiếp quay đầu rời đi. Cùng lúc này.
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Hai giọng nói dõng dạc vang lên.
"Vãn bối Thái Sơ, bái kiến lâu chủ tiền bối!"
"Vãn bối Trường Sinh, bái kiến lâu chủ tiền bối!"
"Đã trở lại rồi sao?"
Lý Vân ngồi ở ghế trên, nhìn hai người đứng trước mặt mình, mỉm cười nói.
"Nhờ vào sự trợ giúp của tiền bối, chúng ta mới có thể thuận lợi tiêu diệt Địa Phủ."
Thái Sơ bùi ngùi nói.
Hiển nhiên.
Hắn cũng nhận định hành động của Mạnh Khánh Chi đều là do Lý Vân làm, du sao thì nếu không Lý Vân gật đầu, một kẻ chỉ có tu vi Đại Đế như Mạnh Khánh Chi thì làm sao có lá gan dám đi trêu chọc Địa Phủ chứ?
"Đây đều là tạo hóa của chính các ngươi mà thôi."
Lý Vân nhấc chung trà lên nhấp một hớp nước trà, nhàn nhạt nói: "Sau khi các ngươi huỷ diệt Địa Phủ thì liền chạy về Thiên Cơ Lâu, xem ra các ngươi cũng đã thu hoạch kha khá ở Địa Phủ nhỉ?"
"Này...."
Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân liếc mắt nhìn nhau một cái, có chút ngượng ngùng nói: "Đúng là cũng có thu hoạch, nhưng mà còn có một đạo hữu nữa cũng thu hoạch không ít."
"Chẳng qua là hắn không cùng đồng hành với chúng ta, cho nên trở về chậm một chút."

“Ừ” Lý Vân gật đầu.
Điều này rất đúng với tính cách của Mạnh Khánh Chi.
Hắn giữ nhiều đồ tốt trong người, mà thực lực của hắn lại không mạnh, nếu như không có trận pháp, thì bất kể là có đối đầu với Thái Sơ hay là Trường Sinh chân quân, thì hắn cũng chẳng thể dành được chút phần thắng nào.
Suy bụng ta ra bụng người, Mạnh Khánh Chi cảm thấy hai người kia có khả năng lớn là sẽ âm thầm hạ độc thủ với hắn. Bởi vậy.
Hắn thà là trở về sau, chứ không muốn đồng hành với hai người Thái Sơ.
Dựa theo thực lực Đại Đế của hắn thì muốn bay từ Huyền Quang giới về Thiên Nguyên giới, phỏng chừng ít nhất cũng phải mất đến mười năm tám năm gì đó, nói không chừng trở sau khi về đến Thiên Cơ Lâu, hắn đã tu luyện đến cảnh giới Đại Đế trung kỳ hoặc là hậu kỳ.
Dù sao thì.
Tài nguyên trong tay hắn rất phong phú.
“Lần này các ngươi trở về đây muốn thăm dò tin tức gì? Muốn tăng thực lực lên một bậc? Hay là muốn biết tung tích của chủ nhân Địa Phủ?”
Lý Vân tùy tiện hỏi
“Không dấu gì tiền bối.”
Qúa Sơ bước lên trước một bước, chắp tay nói: “Tuy rằng Địa Phủ đã bị huỷ diệt, nhưng tại hạ bất tài vô dụng, vẫn để cho chủ nhân của Địa Phủ chạy mất.”
“Thực lực của người này mạnh mẽ, đã tiếp cập rất gần với cảnh giới Tiên Vương, nếu hắn đột phá, chỉ sợ sẽ xảy ra tai họa ngập trời.”
“Xin tiền bối chỉ điểm một phen, hiện nay rốt cuộc là người này đang ở đâu.”
“A.”
Lý Vân nghe vậy, cười lắc lắc đầu.
“Ồ?”
“Tiền bối có ý gì?”
Trong lòng Thái Sơ lộp bộp một cái.
Sau khi bọn họ chạy về từ Huyền Quang giới thì vẫn luôn bôn ba trên đường, vì vậy còn chưa biết tin tức chủ nhân của Địa Phủ đã ngã xuống.
Đương nhiên.
Cũng là do tin tức này chưa được lan truyền ra. Dù sao thì.
Những người tham dự chuyện này, chỉ có mấy người Liễu Thanh Vũ và Yêu Thánh của Thiên Mang sơn mà thôi, bọn họ chẳng thèm truyền tin

khắp thế giới, vì vậy chuyện chủ nhân của Địa Phủ đã tử vong, cho đến bây giờ vẫn còn là một bí mật.

Chương 685. Còn có những người khác.

“Chủ nhân của Địa Phủ đã chết.”

Lý Vân lạnh lùng điền nhiên nói.

Khi câu nói này vang lên, lập tức như biến thành một khối đá khổng lồ ầm ầm nện vào lòng của hai người Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân, làm dậy lên một đợt sóng to gió lớn.

“Đã chết?”

“Sao có thể?”

Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ đã tự mình tham gia vào trong trận chiến ấy, thực lực của chủ nhân của Địa Phủ đã mang lại cho bọn hắn ấn tượng vô cùng sâu sắc. Thậm chí Thái Sơ còn có thể khẳng định.

Ở trong cùng cảnh giới Trường Sinh, tuyệt đối không có ai xứng làm đối thủ của chủ nhân của Địa Phủ, cho dù là chủ nhân của Địa Phủ đã bị trọng thương, thì người bình thường chắc chắn cũng không thể ngăn cản được hắn.

Hơn nữa.

Với căn cơ của chủ nhân của Địa Phủ.

Chẳng qua bao lâu nữa thì hắn sẽ khôi phục nguyên khí. Tới lúc đó.

Rất có khả năng là hắn sẽ trực tiếp trở thành một Tiên Vương.

Nhưng một kẻ khủng bố như vậy mà lại bị Thiên Cơ Lâu chủ thông báo là đã chết, dù sao đi chăng nữa thì cũng có chút không thể tưởng tượng được.

“Là do lâu chủ tiền bối đích thân động thủ sao?”

Trường Sinh chân quân nhẹ giọng hỏi.

Theo như suy nghĩ của hắn thì chỉ có Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối mới có thể làm được chuyện này.

“Không phải.”

Lý Vân lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Coi như là ta tặng cho các ngươi tin tức này, chắc cũng sẽ chẳng bao lâu nữa thì cả thiên hạ đều biết.”

Yêu Thánh của Thiên Mang sơn sẽ không chịu yên phận, chờ đến khi hắn ra tay, thì tất nhiên là tin tức về cái chết của chủ nhân Địa Phủ sẽ lan tràn ra. Hơn nữa.
Tốt xấu gì thì hai người này cũng là khách hàng thân thiết, chỉ là một tin tức vô thưởng vô phạt, không cần phải hố bọn họ thêm một vố nữa. Dù sao thì. Ngay thời điểm bọn họ đi vào trong Thiên Cơ Lâu, thì họ đã không có ý định trở về với hai bàn tay trắng.
"Đã có lời này của tiền bối, vậy thì chủ nhân của Địa Phủ thật sự là đã chết rồi."
Thái Sơ thở dài một hơi.
Cuối cùng thì tảng đá lớn đè trên ngực hắn cũng đã rơi xuống.
Không còn sự uy hiếp của chủ nhân Địa Phủ, thì hắn đã có thể ẩn tu một thời gian.
"Địa Phủ đã bị huỷ diệt, đối với vạn giới mà nói thì đây chính là một chuyện tốt, nhưng Minh đế của Địa Tiên giới vẫn còn sống, nói không chừng qua một thời gian nữa thì đây lại là một tai hoạ ngầm."
Trường Sinh chân quân nhíu mày nói.
Hắn xuất thân từ Địa Tiên giới, hắn biết rất rõ thực lực của Minh đế. Đặc biệt là.
Chủ nhân của Địa Phủ đã từng phái người đi tìm kiếm Minh đế, nhưng kết quả lại không giải quyết được gì.
Tuy rằng hắn không biết là trong quá trình này đã xảy ra chuyện gì, nhưng dùng đầu ngón chân mà suy nghĩ thì cũng có thể đoán ra được là Địa Phủ cũng đã ăn quả đắng ở chỗ của Minh đế.
Minh đế chỉ với tu vi cấp Chân Tiên mà đã có thể khiến cho nột Địa Phủ khổng lồ bị thua thiệt. Bởi vậy có thể đoán ra được căn cơ của Minh đế.
Một khi nàng quật khởi, nếu như không xử lý ổn thỏa thì chắc phải còn đáng sợ hơn nhiều so với Địa Phủ ở Huyền Quang giới. Dù sao thì.
Địa Phủ ở Huyền Quang giới không có lục đạo luân hồi, mà trong tay Minh đế lại nắm giữ lục đạo luân hồi, đây chính là một đại sát khí của Địa Phủ thời viễn cổ.
Một khi nó được kích hoạt thì cho dù là Tiên Đế cũng phải chịu trận.
"Tiền bối, bây giờ Minh đế đang ở đâu?"
Trường Sinh chân quân mở miệng hỏi.
"Nàng đang ở trong một thế giới nhỏ, nếu ngươi muốn biết vị trí cụ thể thì phải bỏ ra không ít đâu."

Lý Vân liếc mắt nhìn Trường Sinh chân quân một cái, tùy tiện nói: "Tuy rằng ngươi có thể mua nổi tin tức này, nhưng nếu như ngươi chạy đến đó thì e là khó giữ được tánh mạng."
"Nhưng nếu như mua thêm cách bảo vệ mạng sống thì, những thứ trên người của ngươi lại còn thiếu rất nhiều."
Lúc trước.
Khi còn tồn tại .
Địa Phủ đã phái đi những cường giả mạnh như vậy, cuối cùng đều phải nằm lại trong thế giới nhỏ của Minh đế, trong số những người kia có không ít người có tu vi Trường Sinh đỉnh phong. Mà nếu Trường Sinh chân quân với tu vi Chân Tiên đỉnh phong chạy đến đó, nói không chừng sẽ bị Minh đế giết chết ngay lập tức.
Cho dù Thái Sơ có đi theo hắn, thì e rằng hi vọng của hai người cũng chẳng nhiều nhặn gì.
Đối với những người thường xuyên ủng hộ chuyện làm ăn của Thiên Cơ Lâu, thì hắn cũng không muốn nhìn thấy Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân chết đi, hắn còn muốn kiếm chác thêm từ hai người này nữa mà.
"Này....."
Trường Sinh chân quân nghẹn lời.
Hắn không ngờ là chỉ mới có một khoảng thời gian ngắn ngủn, trước đây Minh đế còn chưa phải là đối thủ của hắn, mà nay lại khủng bố như vậy.
Chẳng lẽ là.
Thực lực của Minh đế lại tăng lên nhanh như vậy sao?
"Ngươi nghĩ nhiều rồi."
Lý Vân nhận ra được suy nghĩ trong lòng của Trường Sinh chân quân, chậm rãi nói: "Cũng không phải là do thực lực của nàng tăng nhanh một cách khủng bố, mà là sau khi đạt đến cảnh giới Chân Tiên thì nàng có thể sử dụng truyền thừa của Địa Phủ, vậy cho nên mới trở nên đáng sợ hơn."
..... Vốn dĩ.
Với thực lực của Minh đế, trong tay có truyền thừa của Địa Phủ, nhưng có một số thần thông và bí pháp thì nàng lại không thể nào sử dụng được, nhưng hiện tại thực lực của nàng lại tăng lên.
Thì đương nhiên là thủ đoạn cũng sẽ nhiều lên.
Có thể nói, truyền nhân của Địa Phủ, tu vi cứ tăng thêm một cấp thì thực lực sẽ xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bởi vì khi Địa Phủ của viễn cổ bị huỷ diệt thì con đường của bọn họ đã được định sẵn rồi, chỉ cần bọn họ tiến hành theo từng bước một, sớm muộn gì cũng có thể quân lâm vạn giới.
"Nếu như nàng đã đạt đến cảnh giới Trường Sinh cảnh, có lẽ sẽ trở thành chủ nhân tiếp theo của Địa Phủ."
Cuối cùng Lý Vân lại bồi thêm một câu.
Hai người Thái Sơ biến sắc, vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Lý Vân tùy tiện cắt ngang: "Đương nhiên, với điều kiện là các ngươi còn có thể nhìn thấy cảnh tượng khi đấy."
"Ồ?"
Thái Sơ chớp mắt, phát hiện ra có chút gì không bình thường, nhẹ giọng hỏi: "Tiền bối có ý gì?"
"Không phải là các ngươi đều cho rằng bên trong chư thiên vạn giới này chỉ có một mình Minh đế là một mối hiểm họa mà thôi chứ?"
Lý Vân cười như không cười nói.
"Còn có những người khác cũng nắm giữ truyền thừa của Địa Phủ sao?"
Thái Sơ biến sắc.
Chỉ với chủ nhân của Địa Phủ và Minh đế thì đã đủ khiến cho bọn họ sứt đầu mẻ trán, lại thêm một kẻ nắm giữ truyền thừa của Địa Phủ nữa, vậy phải làm sao bây giờ đây?

Chương 686. Phải mất phí.

"Chuyện còn chưa đủ rõ ràng sao?"
Lý Vân mỉm cười nói. Lời này vừa nói ra.
Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân bị hỏi cho nghẹn họng. Nhưng ngay sau đó.
Hai người bọn họ lập tức phản ứng lại. Đúng vậy.
Dựa vào tình hình trước mắt, thì cũng đã có hai người là Minh đế và chủ nhân của Địa Phủ, chẳng ai có thể biết được phải chăng ở những thế giới khác cũng có người có được truyền thừa của Địa Phủ hay không?
"Ý của tiền bối là không bao lâu nữa sẽ xuất hiện thêm một kẻ mà trong tay nắm giữ ttruyền thừa của Địa Phủ, sức uy hiếp của kẻ này còn lớn hơn của Minh đế và chủ nhân của Địa Phủ sao?"
Trường Sinh chân quân thử dò hỏi.

Hai người bọn họ vừa mới giải quyết Địa Phủ ở Huyền Quang giới, nếu thật sự lại xuất hiện thêm một kẻ địch mạnh nữa, mà còn mạnh hơn cả chủ nhân của Địa Phủ.
Thì đúng là bọn họ chẳng thể nào nghĩ ra được cách gì để đối phó cả. Bởi vì.
Một kẻ mà còn mạnh hơn chủ nhân của Địa Phủ, vậy thì có nghĩa là thực lực của đối phương chắc chắn sẽ mạnh hơn cảnh giới Trường Sinh, đạt đến cảnh giới Tiên Vương.
Mà nếu như là một Tiên Vương thì không phải là nhân vật mà bọn họ có thể đối phó được chỉ bằng một kế hoạch, chỉ cần một ánh mắt của người ta thôi, thì e là hắn và cả Thái Sơ đều phải xuống suối vàng .
"Hừ."
Lúc này, Lý Vân không trả lời.
Mà là cười khẽ một tiếng, bưng ấm trà bằng bạch ngọc bên cạnh lên, rót cho mình một chén nước trà. Với biểu cảm này.
Khiến cho tâm trạng của Trường Sinh chân quân đang đứng bên cạnh trầm xuống.
Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì e là suy đoán vừa nãy của mình sẽ trở thành sự thật. Một khi đã như vậy, thì rốt cuộc kẻ nằm truyền thừa của Địa Phủ là ai? Chẳng lẽ.
Là người của một thế giới khác vượt giới đến đây sao? Dù sao thì.
Lúc trước Địa Phủ ở Huyền Quang giới cũng đã vượt giới đến đây, chẳng qua là không bao lâu sau, Huyền Quang giới đã bị Thiên Cơ Lâu chủ kéo về đây mà thôi.
"Tiền bối..... Lúc này."
Thái Sơ dường như nhớ đến điều gì đó, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vội vàng gấp gáp hỏi: "Chủ nhân của Địa Phủ đã bị ai giết?"
Câu hỏi này vừa vang lên, Trường Sinh chân quân cũng lập tức phản ứng lại. Lúc trước.
Thực sự là chủ nhân của Địa Phủ đã bị họ đánh cho trọng thương, nhưng ít nhiều gì thì chủ nhân của Địa Phủ cũng còn giữ lại được chút nguyên khí, cũng không phải là người mà bất cứ kẻ bình thường nào đều có thể đối phó được.
Có thể đánh chết được chủ nhân của Địa Phủ.
Thì rất có thể thực lực của người này là Trường Sinh đỉnh phong, hoặc là.....Tiên Vương!

Hiện giờ trên đời này, tuy rằng không có Tiên Vương, nhưng tất cả mọi người rõ ràng, sau khi rất nhiều thế giới được Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối hợp nhất lại với nhau, Thiên Đạo đã cho phép Tiên Vương được tồn tại.
Chẳng ai có thể chắc chắc rằng Tiên Vương của những thế giới khác có lén lút đến đây không.
Nếu quả thật là một vị Tiên Vương, thì chuyện này đúng là nan giải rồi, là một vị Tiên Vương mà lại có được truyền thừa của Địa Phủ sẽ có sức mạnh đáng sợ cỡ nào chứ?
Muốn hủy diệt mấy thế giới chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.
"Coi như tin tức vừa nãy là ta tặng không cho các ngươi, nhưng tin tức này thì không dễ mà lấy được đâu."
Lý Vân nhấp một hớp nước trà, thong thả ung dung nói.
Tin tức về Yêu Thánh của Thiên Mang sơn giết chết chủ nhân của Địa Phủ, bây giờ cũng chẳng có mấy người biết, nhưng sau này thì nó cũng sẽ được phơi bày ra ngoài ánh sáng, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ.
Cho nên nói, tin tức này còn có vài phần giá trị.
Nếu như hai người Thái Sơ không muốn mua tin tức này, thì thật ra có thể chờ. Nhưng mà.
Sau một thời gian nữa, thế giới này sẽ thay đổi ra sao, Lý Vân cũng không thể nào đảm bảo được. Nghe thấy câu nói này.
Trường Sinh chân quân cùng Thái Sơ đưa mắt nhìn nhau một cái. Nếu như không có gì xảy ra ngoài dự tính, thì lúc này nên đưa ra câu hỏi mấu chốt rồi. Kẻ mà đã giết chủ nhân của Địa Phủ và có được truyền thừa của Địa Phủ!
Nghĩ đến đây.
Thái Sơ không hề do dự, hắn tháo xuống một chiếc nhẫn trữ vật, đặt ở trước mặt Lý Vân, cung kính nói: "Xin tiền bối mở lời!"
Lúc này đây....
Có thể nói là Thái Sơ giàu nứt đố đổ vách.
Trên bàn tay của hắn còn có sáu cái nhẫn giống nhau, có tháo xuống một cái thì cũng chẳng hề cảm thấy đau lòng chút nào.
"Kẻ đã giết chủ nhân của Địa Phủ chính là một vị Tiên Vương chuyển thế, bây giờ hắn đã rơi vào tay chủ nhân của Thiên Mang sơn rồi, người này là một Tiên Vương, sống qua hàng tỉ năm, thậm chí đã từng trải qua trận chiến hủy diệt Địa Phủ năm xưa!"

Lý Vân thu hồi nhẫn, liếc mắt nhìn những thứ chứa bên trong một cái, sau đó từ từ nói.
“Hai vị Tiên Vương?”
“Trong đó còn có một người đã từng trải qua trận chiến hủy diệt Địa Phủ năm xưa?”
Thái Sơ ngớ người.
“Không sai.”
Lý Vân gật đầu, tiếp tục nói: “Chủ nhân của Thiên Mang sơn chính là thuộc hạ trước kia của Địa Phủ, hiện giờ Địa Phủ đã không còn, thì tất nhiên là hắn cũng đã được tự do.”
“Lúc này.....”
Lý Vân nhìn thoáng qua hướng của Tu Di giới, khẽ cười một tiếng, lần thứ hai nói: “Phỏng chừng ấn ký của Địa Phủ trên người hắn cũng đã bị xóa mất rồi.”
Lúc trước.
Khi Địa Phủ cai trị gự chư thiên, có vô số thuộc hạ dưới trướng.
Trong số đó có không ít sinh linh bị hạ cấm chế, vì sợ bọn họ đột nhiên phản bội, mà chủ nhân của Thiên Mang sơn rõ ràng là một trong những kẻ đó.
Hiện tại hắn đã giết chết chủ nhân của Địa Phủ, còn bắt mất Liễu Thanh Vũ , cho nên xóa đi cấm chế trên người hắn cũng không phải là việc gì khó.
“Vậy còn một Tiên Vương nữa ở đâu?”
Trường Sinh chân quân mở miệng hỏi.
Chỉ một chủ nhân của Thiên Mang sơn mà cũng đã có lai lịch bất phàm như vậy, thì e rằng vị Tiên Vương còn lại kia cũng chẳng phải là người bình thường gì đâu.
“Người còn lại kia đến từ dị giới, hắn ra đời sau khi Địa Phủ bị huỷ diệt, gia tộc của hắn cũng đã từng trải qua trận chiến hủy diệt Địa Phủ năm xưa.”
“Cho đến ngày hôm nay, bên trong gia tộc của hắn vẫn còn không ít lão quái vật.”
Lý Vân nhàn nhạt nói.
Hắn không đề cập quá chi tiết về Liễu Thanh Vũ. Nếu như muốn biết chi tiết cụ thể thì phải mất phí.

Chương 687. Xin tiền bối chỉ điểm cho.

“Xem ra, mọi chuyện còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của chúng ta.”

Thái Sơ trầm giọng nói.

Cái chết của chủ nhân Địa Phủ thật sự là có liên quan đến Tiên Vương, hơn nữa còn là hai người, chuyện này khiến cho hắn có cảm giác rất khó giải quyết. Vị Tiên Vương chuyển thế kia còn dễ bàn, vì dù sao cũng chỉ là một kẻ chuyển thế hồi sinh mà thôi.

Mà không phải là một Tiên Vương hàng thật giá thật.

Nhưng chủ nhân của Thiên Mang sơn kia thì không giống vậy, hắn ta chính là một Tiên Vương đã sống đến mấy đời, cho đến ngày hôm nay, e là thực lực của hắn đã khủng bố đến mức cực điểm.

Hơn nữa.

Vị Tiên Vương chuyển thế kia đã rơi vào trong tay hắn. Phỏng chừng. Truyền thừa của Địa Phủ cũng đã bị hắn chiếm đoạt rồi.

Nếu là như vậy thì chuyện này không hề đơn giản như phép tính một cộng một bằng hai rồi

“Tiền bối có biện pháp nào có thể giúp chúng ta xử lý được chủ nhân của Thiên Mang sơn không?”

Thái Sơ mở miệng.

Hắn vẫn nhiệt tình sốt sắng như vậy, cho dù là chủ nhân của Thiên Mang sơn không sống ở Thiên Nguyên giới, thì hắn vẫn muốn xông về phía trước. Đương nhiên là sau khi được trải nghiệm chuyện của Huyền Quang giới. Hắn hiểu thấu đạo lý môi hở răng lạnh.

Nếu như bây giờ không đối phó với chủ nhân của Thiên Mang sơn, chờ đến khi hắn thống trị của Tu Di giới, đến lúc đó chỉ dựa vào một mình Thiên Nguyên giới thì rất có khả năng là không thể chống đỡ được.

“Có rất nhiều biện pháp, nhưng chưa chắc các ngươi đã mua nổi.”

Lý Vân tùy ý nói.

“Ồ.....”

Vẻ mặt Thái Sơ cứng đờ, hắn cắn chặt răng, mở miệng nói: “Bất kể là có phải bỏ ra cái giá lớn đến thế nào thì vãn bối đều...”

Hắn đã bất chấp tất cả. Nhưng lời nói còn chưa nói xong.
Trường Sinh chân quân đứng bên cạnh, nhanh chóng phản ứng, hắn ho nhẹ một tiếng, hơi hơi lắc đầu, sau đó chắp tay nói:
"Không biết tiền bối có biện pháp gì giúp hai người vãn bối đây đột phá cảnh giới hiện tại không?"
"Ồ?"
Thái Sơ bị Trường Sinh chân quân ngắt lời, vẻ mặt có chút không vui. Nếu là trước kia.
Trong tay hắn có nhiều tài nguyên như vậy, chắc chắn là việc đầu tiên hắn làm sẽ là sử dụng nó để đột phá đến cảnh giới Tiên Vương. Nhưng đáng tiếc là.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không là chủ nhân của Địa Phủ, sự chênh lệnh giữa hai người này như một trời một vực, vậy thì đột phá cảnh giới Tiên Vương thì đã sao chứ?
Dù có đột phá được cảnh giới Tiên Vương thì cũng chẳng có chút hi vọng nào, căn bản không thể nào là đối thủ của chủ nhân Thiên Mang sơn được.
Tốt xấu gì thì người ta cũng đã từng trải qua trận chiến của Địa Phủ ngày xưa."
Loại trải nghiệm này cũng chẳng phải là thứ mà bọn họ có thể bì được.
"Cái này thì đơn giản."
Lý Vân mỉm cười nói.
Nghe được câu trả lời của Lý Vân, Trường Sinh chân quân thở phào nhẹ nhõm, hắn xoay người lại, nhìn Thái Sơ một cái, thấp giọng nói: "Vãn bối biết trong lòng tiền bối cảm thấy khó hiểu."
"Nhưng lúc này, thực lực mới là thứ quan trọng nhất, không có thực lực thì cho dù có nhiều thủ đoạn đi chăng nữa, cũng chẳng có tác dụng gì khi đối đầu với một Tiên Vương cả."
"Tiền bối chớ có quên, chúng ta có thể tính kế được chủ nhân của Địa Phủ, ngoài sự trợ giúp của Thiên Cơ Lâu chủ tiền ra thì thực lực của tiền bối cũng là một trong những yếu tố quyết định"
Thái Sơ nghe thấy câu nói này, sắc mặt liên tục biến hóa. Sao hắn không hiểu được đạo lý này cơ chứ?
Nhưng mà.
Sau khi sử dụng tài nguyên trong tay mình để đột phá trở thành Tiên Vương, thì sao còn có thể thăm dò được tin tức của Thiên Mang sơn nữa chứ?

Không có sự chỉ điểm của Thiên Cơ Lâu chủ, chỉ dựa vào tu vi của một Tiên Vương, thì hắn không cho rằng bản thân hắn có thể là đối thủ của chủ nhân Thiên Mang sơn.
"Dù sao thì tiền bối cũng phải có lòng tin với Tu Di giới, bây giờ chúng ta đã biết được tin tức của chủ nhân Thiên Mang sơn, phỏng chừng phía Tu Di giới cũng chẳng khác bao nhiêu."
"Bọn họ còn lo lắng hơn chúng ta."
"Chỉ cần hai bên chúng ta liên thủ, thì muốn đối phó với một Thiên Mang sơn, hẳn là sẽ không quá khó."
Trường Sinh chân quân nhẹ nhàng nói.
"Tu Di giới.."
"Phù."
Thái Sơ thở dài một hơi, theo như suy nghĩ của hắn thì Tu Di giới cũng chẳng khác gì Huyền Quang giới, lúc trước chỉ một mình chủ nhân của Địa Phủ đã đủ càng quét cả Huyền Quang giới.
Hiện tại nếu như một Tiên Vương muốn thống trị của Tu Di giới, thật sự là chẳng có gì khó cả.
"Tiền bối đã bỏ qua một điểm, trước kia Huyền Quang giới không có sự tồn tại của lâu chủ tiền bối, mà bây giờ đã có sự tồn tại của lâu chủ, thì tiềm lực của Tu Di giới xưa đâu bằng nay!"
Trường Sinh chân quân lại nói.
Lời này vừa nói ra.
Ánh mắt Thái Sơ lập tức sáng ngời, dường như những lời này cũng không phải là không có đạo lý, nếu như người của Tu Di giới không phải là kẻ ngốc thì bọn họ nhất định sẽ đến Thiên Cơ Lâu.
"Tiền bối cho hỏi, trong khoảng thời gian này có người của Tu Di giới đến đây không?"
Thái Sơ hỏi.
Nói rồi.
Hắn lấy ra một vật phẩm cấp Trường Sinh, đặt ở trước mặt Lý Vân.
Bản thân hắn chỉ muốn hỏi là có ai đã đến đây hay chưa, chứ không hỏi là ai đã đến đây, cũng không hỏi là những người đó đã hỏi tin tức gì, vậy thì giái trị của một vật phẩm cấp Trường Sinh cũng coi như là vừa đủ.
Quả nhiên.
Ngay sau đó.

Lý Vân nhận lấy vật phẩm, chậm rãi nói: “Đúng thật là người của Tu Di giới đã tới Thiên Cơ Lâu.”
“Ồ!”
Sắc mặt của Thái Sơ cùng Trường Sinh chân quân cùng trở nên vui vẻ.
Chỉ cần người của Tu Di giới đã tới Thiên Cơ Lâu, thì chắc chắn là họ đã biết được chỗ khủng bố của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối. Dựa vào căn cơ của Tu Di giới.
Thì chẳng hề khó gì khi xuất hiện vài nhân vật có tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong.
Nói cách khác, chỉ cần bọn họ chịu bỏ ra một cái giá lớn, thì chắc chắn có thể bồi dưỡng ra được một hoặc hai nhân vật có tu vi Tiên Vương. Một vị Tiên Vương thì đương nhiên không phải là đối thủ của chủ nhân Thiên Mang sơn, nhưng hai, ba người thì sao?
Tảng đá lớn đè nặng trên ngực như được lấy xuống, Thái Sơ bình tĩnh trở lại, hắn liếc mắt nhìn nhẫn trữ vật trên tay một cái, nhanh chóng tháo nó xuống, đặt ở trước mặt Lý Vân.
“Xin tiền bối chỉ điểm cho vãn bối cách để đột phá cảnh giới hiện giờ.”
Đứng bên cạnh.
Trường Sinh chân quân cũng học theo, cũng tháo xuống hai chiếc nhẫn trữ vật, mở miệng nói: “Xin tiền bối chỉ điểm cho.”

Chương 688. Suy nghĩ sao rồi?.

“Hào phóng vậy sao?”
Lý Vân nhún vai.
Hai kẻ này chẳng thèm mặc cả, trực tiếp móc tài nguyên ra. Như vậy đối với hắn thì đây cũng coi như là một chuyện tốt.
Ít nhất thì đỡ phải nói nhiều.
Hắn nhận lấy nhẫn trữ vật, rà soát một lượt trong hệ thống, ánh mắt nhìn về phía Trường Sinh chân quân, nói: “Vận may của ngươi không tệ, trên Địa Tiên giới có tài nguyên phù hợp với ngươi rồi.”
“Đa tạ tiền bối.”
Trường Sinh chân quân vui mừng quá đỗi.
“Còn về phần ngươi.....”
Lý Vân nhìn về phía Thái Sơ.

Thái Sơ khác với với Trường Sinh chân quân, hắn cần phải đột phá đến cảnh giới Tiên Vương, những thế giới như Thiên Nguyên giới và Địa Tiên giới căn bản không có loạ cơ duyên này.
Nếu như hắn muốn đột phá thì phải đi đến những thế giới khác.
mà đến những thế giới khác đột phá thì không thể nghi ngờ gì là hiểm nguy sẽ tăng lên rất nhiều.
"Tiền bối, sẽ gặp phả những khó khăn gì?"
Sắc mặt Thái Sơ lo lắng nói.
"Cũng chẳng cón gì khó khăn, chỉ là có lẽ sẽ gặp chút trắc trở trong quá trình này mà thôi."
Lý Vân móc ra hai miếng ngọc bội, đặt vào tay của hai người, tiếp tục nói:
"Nếu ngươi muốn đột phá cảnh giới Tiên Vương, thì phải đến biên giới giữa Tu Di giới và Huyền Quang giới."
"Nơi đó cách Thiên Mang sơn không xa, ngươi phải hết sức cẩn thận."
Cách Thiên Mang sơn không xa, về một nghĩa nào đó mà nói, đã được coi như là địa bàn của Thiên Mang sơn, nếu như làm không kéo thì có thể bị chủ nhân của Thiên Mang sơn phát hiện, đến lúc đó
Tiên Vương kỳ cựu kia ngáng đường.
Thái Sơ có đột phá được hay không thì khó mà nói được.
"Vãn bối hiểu rõ."
Thái Sơ nghiêm túc gật gật đầu nói.
Hắn cất ngọc bội đi, chắp tay hành lễ, nói: "Vãn bối xin cáo từ."
Sau khi hắn rời đi.
Trường Sinh chân quân cũng rời đi.
Nhìn theo bonbgs hai người rời đi, Lý Vân nhìn thoáng qua số điểm số thiên cơ trên màn hình của hệ thống, lẩm bẩm nói: "Tiên Vương cũng dần dần xuất hiện rồi, có lẽ thực lực của mình cũng phải tăng lên một chút rồi."
Trước đây không lâu.
Hắn cũng đã đạt đến tu vi Tiên Vương.
Bây giờ lại tăng tu vi lên, thì mục tiêu của hắn phải là chuẩn Tiên Đế, đạt đến bước này, phóng ầm mắt nhìn khắp chư thiên vạn giới, chẳng có mấy ai xứng làm đối thủ của hắn cả.
Trừ phi chủ nhân của Địa Phủ ngày xưa xuất hiện. Nếu không thì hắn có thể sang bằng vạn giới.
Cùng lúc đó. Trong Tu Di giới trên đỉnh Thiên Mang sơn.
Trong nhà ngục đang giam giữ Liễu Thanh Vũ. Giờ phút này.

Tình trạng của Liễu Thanh Vũ rất thê thảm, thân thể nứt nẻ, miệng vết thương sâu đến mức có thể nhìn thấy xương trắng, máu đỏ chảy tràn ra nhuộm đỏ mặt đất. Thương thế như vậy gần như là nguy hiểm đến tánh mạng của hắn.
Nếu như hắn còn tu vi thì những điều này chẳng thể làm khó được hắn.
Nhưng hiện tại.
Tu vi của hắn đã bị phong ấn, khi đối mặt với chủ nhân của Thiên Mang sơn, hắn hầu như là không hề có sức phản kháng, một vị Tiên Vương chuyển thế làm sao có thể xứng là đối thủ của một Tiên Vương đỉnh phong được chứ?
“Suy nghĩ sao rồi?”
Bên ngoài nhà giam.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn, một người đàn ông trung niên với khuôn mặt lạnh lùng, trên người mặc chiến y, những sợi tóc màu tím xõa uống, kèm theo nét thần bí là sự lạnh lùng cực hạn.
Bên trong đôi mắt hắn là sắc lạnh bao phủ khắp đất trời.
Hắn nhìn Liễu Thanh Vũ không chớp mắt , sở dĩ sau khi hắn có được truyền thừa của Địa Phủ mà lại không giết đối phương, là bởi vì hắn nổi lòng tham với tài năng.
Đây chính là một vị Tiên Vương!
Tuy rằng là đó chỉ là chuyện của kiếp trước, nhưng kiếp này hắn cũng đã khôi phục lại ký ức của kiếp trước, nếu như cho hắn thêm thời gian, Liễu Thanh Vũ hoàn toàn có thể khôi phục lại thực lực của kiếp trước.
Chờ cho đến khi Liễu Thanh Vũ khôi phục lại thực lực mạnh nhất, một thuộc hạ có tu vi cấp Tiên Vương cũng đã đủ khiến cho người khác thèm nhỏ dãi.
“Ta xuất thân từ tộc Liễu thị của Thần giới, năm xưa ngươi từng là thuộc hạ của Địa Phủ, hẳn là đã từng nghe đến uy danh của tộc Liễu thị rồi. Muốn cho ta thần phục ngươi, ngươi không sợ chuốc lấy cơn thịnh nộ của tộc Liễu thị sao?”
Liễu Thanh Vũ chậm rãi ngẫng đầu lên, trong ánh mắt của hắn tràn đầy sát ý không hề giấu diếm.
Nếu không phải tu vi của hắn đã bị phong ấn, bây giờ hắn thà chọn tự bạo, chứ không muốn tiếp tục ở lại nơi này. Đúng là quá nhục nhã, bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu hắn trở thành tù nhân.
“Thần giới?”

“Đúng thật là một thế giới cổ xưa.”
Măt của chủ nhân của Thiên Mang sơn hiện lên màu sắc tang thương, hắn chưa từng nghe đến danh tiếng của tộc Liễu thị. Dù sao thì năm đó khi Địa Phủ còn tồn tại, đã từng càng quét khắp chư thiên.
Thực sự là có quá nhiều thế lực có sự tồn tại của Tiên Vương.
Những thế lực này có kẻ thần phục Địa Phủ, hoặc có kẻ lại đối đầu chống lại Địa Phủ. Tộc Liễu thị chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.
Cũng chẳng nổi bậc lắm.
Nhưng hắn biết đến danh tiếng của Thần giới, bởi vì trong thế giới kia đã từng có chuẩn Tiên Đế tồn tại, ngoài Tiên giới tối cao ra thì Thần giới chính là thế giới mạnh nhất.
Mà Địa Phủ chỉ thiếu một bước nữa là đã công phá Thần giới, đáng tiếc vào thời điểm cuối cùng lại thất bại trong gang tấc.
“Ngươi bắt nhốt ta ở đây, nói không chừng tộc Liễu thị ở Thần giới đã nghe được động tĩnh, bọn họ nhất định sẽ đến cứu ta, ngươi vốn là dư nghiệt của Địa Phủ dư nghiệt, đến lúc đó, ngươi khó thoát khỏi bị thanh trừ!”
Liễu Thanh Vũ lạnh giọng nói.
“Phải không?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn chẳng thèm để ý, hắn ngồi xuống nhìn về phía Liễu Thanh Vũ, ánh mắt mang theo vẻ trào phúng, nói: “Nếu ta không nhớ lầm thì năm xưa, tộc Liễu thị các ngươi hắn là đối đầu với Địa Phủ.”
“Ngươi thân là hậu nhân của tộc Liễu thị, tại sao bây giờ lại sa đọa đến mức mà phải đi tranh cướp truyền thừa của Địa Phủ chứ?”
“Ta..... ”
Liễu Thanh Vũ cứng họng.
Những lời này đã đâm trúng nỗi đau của hắn.
Nếu như những lão quái vật trong tộc biết được chuyện hắn cướp đoạt truyền thừa của Địa Phủ, thì e là họ sẽ nghĩ rằng mình là người thừa kế của Địa Phủ.
Đến lúc đó.
Chỉ sợ là thân phận Tiên Vương của mình cũng chẳng thể nào cứu được mình.

Chương 689. Lại là tộc Tiêu thị!.

Chương trước Chương sau

“Nếu như người hàng phục Thiên Mang sơn, hai người chúng ta liên thủ, đủ để thống trị cả một thế giới khổng lồ này!”
Cả người của chủ nhân Thiên Mang sơn lấp lánh ánh thần quang, như là một thần vương vô thượng, ngạo nghễ khắp bốn phương, thời khắc này, dường như vạn vật chúng sinh đều bị hắn dẫm dưới chân.
“Cả hai chúng ta đều có được truyền thừa của Địa Phủ.”
“Hơn nữa.....”
Ánh mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn nhìn về phía hướng của Địa Tiên giới, nói: “Trong thế giới kia còn có một người, trong tay hắn cũng có truyền thừa của Địa Phủ, nếu như lấy được nó.”
“Thì chư thiên vạn giới đều sẽ quỳ dưới chân chúng ta.”
Trước kia.
Hắn không biết sự tồn tại của Minh đế.
Nhưng sau khi giết chết chủ nhân của Địa Phủ, và sưu hồn hắn, thì hắn đã thu được tất cả ký ức của chủ nhân Địa Phủ, thậm chí hắn còn tìm được vị trí của Minh đế nữa.
Sở dĩ còn chưa động thủ. Là bởi vì.
Theo như suy nghĩ của hắn thì vị Tiên Vương chuyển thế trước mắt này quan trọng hơn một chút.
“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”
Liễu Thanh Vũ không hề nể nang mà châm chọc nói: “Năm đó chủ nhân của Địa Phủ đã càng quét chư thiên, cuối cùng thì vẫn bại vong, ngươi chỉ là một Tiên Vương thì làm sao có thể so sánh với người năm đó chứ?”
“Hừ.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn không thèm để ý, hắn khẽ cười một tiếng, nói: “Đó là do hắn không may mà thôi, đụng phải một vị Tiên Đế của Tiên giới, bây giờ vị Tiên Đế kia cũng đã biến mất rồi.”
“Bên trong vạn giới chẳng còn Tiên Đế nữa, chắc chắn là ta có thể khiến cho Địa Phủ quân lâm chư thiên thêm lần nữa!”
“Biến mất không có nghĩa là đã chết.”
Liễu Thanh Vũ lắc đầu.
“Ta đương nhiên là hiểu điều này.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn tỏ ra như nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay, hắn chậm rãi nói: “Nhưng năm đó chủ nhân của Địa Phủ cũng chẳng hề yếu, hắn cũng là một vị Tiên Đế, muốn đánh bại một nhân vật như vậy, thì vị Tiên Đế của Tiên giới kia há lại không trả một cái giá đắt?”

Mọi chuyện đã diễn ra lâu như vậy rồi. Rất nhiều ghi chép đã bị mai một. Râấ nhiều người chỉ biết một điều là sau trận chiến năm xưa giữa Tiên Đế và chủ nhân của Địa Phủ, Tiên Đế trọng thương trở về, mà chủ nhân của Địa Phủ thì đã không rõ tung tích.
Trong suy nghĩ của rất nhiều người, thì hẳn là chủ nhân của Địa Phủ đã chết rồi. Bởi vì.
Sau trận chiến đó, hắn đã không còn xuất hiện nữa.
Mà Tiên Đế cũng biến mất sau trận chiến ấy, rất nhiều người cho rằng, vì thương thế nghiêm trọng, nên hắn đã lặng lẽ tọa hóa rồi.
Tuy rằng một Tiên Đế thì không già, không chết, nếu như rơi xuống dòng sông thời gian thì không dễ dàng gì chết đi, nhưng cũng phải dựa vào tình hình thực tế, vid fuj như gặp phải một kẻ địch mạnh ngang tài ngang sức. Thì vẫn có khả năng tử vong.
“Chúng ta có thể sử dụng căn cơ của thế giới này để bồi dưỡng thế lực cho mình!”
“Hẳn là ngươi đã phát hiện, thế giới này chẳng khác gì mấy so với Thần giới của ngươi, còn mạnh hơn Thiên Diễm giới ngày xưa vài phần.”
“Hoàn toàn có thể dung nạp được những người có tu vi Tiên Vương, thậm chí có thể xuất hiện những nhân vật vô thượng như chuẩn Tiên Đế.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn chậm rãi, thong dong tự phụ nói: “Mà ta thì không bao lâu nữa thôi, đã có thể phá tan những ràng buộc hiện tại để bước vào một nơi hoàn toàn mới!”
“Ồ?”
Ánh mắt của Liễu Thanh Vũ sáng ngời, không thể tin nói: “Ngươi sắp trở thành chuẩn Tiên Đế sao?”
“Vẫn còn thiếu một chút, nhưng cũng không lâu nữa đâu.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn không hề phủ nhận, gọn gàng dứt khoát nói.
Hắn là một kẻ sống từ thời thượng cổ, đã ngủ say nhiều năm như vậy, có thể dùng từ ‘Thâm sâu khó dò’ để hình dung thực lực của hắn, nhìn chung trong thế giới này có thể nói một câu là vô địch.
“Này.....”
Ánh mắt của Liễu Thanh Vũ lấp lánh.
Nói thật.
Hắn có chút động lòng.
Bàn thân hắn lấy được truyền thừa của Địa Phủ, thì chắc chắn là không thể trở về tộc Liễu thị được nữa, bọn họ sẽ không cho phép hắn tu luyện công

pháp của Địa Phủ, nhưng nếu như không dựa vào Địa Phủ.
Thì cả đời này của hắn cũng có thể là Tiên Vương mà thôi.
Tuy là Tiên Vương không già không chết, nhưng phàm là người tu luyện đều có dã tâm, ai mà không muốn mình có thể tiến thêm được một bước?
Thứ mà tộc Liễu thị không thể cho hắn, nhưng Địa Phủ lại có thể cho, vậy tại sao bản thân hắn lại không thể gia nhập Địa Phủ chứ?
Đây cũng là nguyên nhân chủ chốt vì sao mà năm xưa có vô số thế lực đầu nhập dưới trướng của Địa Phủ.
Vào thời điểm Liễu Thanh Vũ đang muốn đồng ý, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên một bóng người mặc y phục màu xanh, trong lòng hắn chợt rùng mình, trầm giọng nói: "Ngươi chớ có quên, trên thế giới này còn có một nhân vật khủng bố!"
"Ồ?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhíu mày, chẳng thèm để ý nói: "Ngươi nói Thiên Cơ Lâu chủ sao?"
"Ngươi đã biết?"
Liễu Thanh Vũ ngẩn ra.
"Tất nhiên biết."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn lạnh lùng nói.
Hắn đã biết hết tất cả sự đáng sợ của Thiên Cơ Lâu chủ thông qua ký ức trong đầu của chủ nhân Địa Phủ. Chỉ cần một tin tức của hắn là đã có thể khiến cho chủ nhân của Địa Phủ rơi vào cảnh ngộ vạn kiếp bất phục.
Thủ đoạn này của hắn thật sự rất đáng sợ. Bởi vì.
Hắn không dám chắc chắn là Thiên Mang sơn của hắn hoàn hảo không có khuyết điểm, nếu như Thiên Cơ Lâu chủ cũng chỉ điểm cho một số Tiên Vương chạy đến Thiên Mang sơn.
Hắn cho rằng kết cục của hắn cũng chẳng thể nào tốt hơn bao nhiêu so với chủ nhân của Địa Phủ. Nhưng mà.....
Hắn lại biết được một tin tức thú vị từ trong đầu của chủ nhân Địa Phủ, đó chính là hình như Thiên Cơ Lâu chủ không hề có ác ý với Địa Phủ.
Thậm chí.
Hắn còn bán tin tức cho Địa Phủ, điều này có nghĩa là gì?
Có nghĩa là có thể lôi kéo được Thiên Cơ Lâu chủ, nếu như mình không trêu chọc hắn, hắn là hắn cũng sẽ không chủ động đối phó với Địa Phủ đâu nhỉ?

Điều duy nhất hiện tại cần phải đề phòng là phải chăng có người đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức, mà căn cứ vào tin tức tình báo của hắn thì cách đây không lâu có người của Tu Di giới đã từng chạy đến Thiên Cơ Lâu!
Mà thế lực kia lại là tộc Tiêu thị!

Chương 690. Vậy ngươi còn đắn đo gì nữa?.

“Nếu như ngươi đã biết Thiên Cơ Lâu chủ, thì chắc là phải biết hắn ta đáng sợ đến mức nào rồi!”

“Một người có thể chỉ điểm cho người khác vô số cơ duyên, đoán được cả cổ kim tương lai, nói không chừng cuộc trò chuyện bây giờ của chúng ta còn bị Thiên Cơ Lâu chủ nắm trong lòng bàn tay nữa.”

Liễu Thanh Vũ lạnh lùng nói.

Cho đến bây giờ, tất cả mọi thứ trên thế giời này chưa có một ai có thể nằm ngoài tầm kiểm soát của Thiên Cơ Lâu chủ, ít nhất thì tất cả mọi thứ thuộc về hắn đều đã bị tính toán ráo trọi.

Bây giờ hắn cảm thấy rất hối hận.

Vì sao lúc đó hắn không bỏ ra thêm chút tài nguyên để đến Thiên Cơ Lâu tìm biện pháp chắc chắn hơn. Nếu là như vậy.

Thì bản thân hắn đâu đến nông nổi như bây giờ?

“Thiên Cơ Lâu chủ có thể tính được mọi chuyện, vậy những người khác thì sao?”

Vẻ mặt của chủ nhân Thiên Mang sơn hiện lên nụ cười, ánh mắt nhìn về phía Liễu Thanh Vũ, nhàn nhạt nói: “Ví dụ như ngươi.”

“Ngươi có ý gì?”

Sắc mặt Liễu Thanh Vũ không hề dễ nhìn.

Đây rõ ràng là một sự cười nhạo trần trụi.

Đối phương đang cười nhao mình, mặc dù có được sự trợ giúp của Thiên Cơ Lâu mà cũng chẳng thể làm nên chuyện sao?

“Đừng hiểu lầm, ý của ta là phần lớn mọi người đều không thể suy đoán thiên cơ, bọn họ không thể nào hoàn hảo vô khuyết, mà vị Thiên Cơ Lâu chủ kia cũng không thể nào phơi bày hết được tất cả chân tướng của tất cả mọi thứ ra bên ngoài.”

“Chỉ cần bọn họ không tìm hiểu rõ ràng thì chúng ta sẽ có vô số cơ hội.”

Chủ nhân của Thiên Mang sơn cười khẽ nói.

“Ý của ngươi là.....?”

Liễu Thanh Vũ biến sắc.

Điều này thì hắn đã từng trải.

Trước đây bản thân hắn cũng đã biết sẽ có người tới trợ giúp chủ nhân của Địa Phủ, nhưng bởi vì tin tức chưa đủ cụ thể, rõ ràng, căn bản là không thể nào đoán được người đến lại là chủ nhân của Thiên Mang sơn, một nhân vật khủng bố như vậy.
Chỉ vì nguyên nhân này mà dẫn tới tình thế đảo ngược. Nếu như đổi lại là người khác.
Nói không chừng bây giờ e là thân mất đạo tiêu rồi.
"Bây giờ, ta đột nhiên xuất thế, tất cả sinh linh của Tu Di giới, thậm chí Chân Võ giới, Huyền Quang giới đều lo sợ bất an, bọn họ nhất định là đang tìm kiếm biện pháp để đối phó với ta."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn vô cùng tự tin, ánh mắt hắn sáng như sao, xuyên qua hư không, gần như là nhìn thấu suy nghĩ của vô số người, hắn chậm rãi nói: "Nếu muốn đối phó với ta."
"Thì chắc chắn bọn họ sẽ tìm kiếm biện pháp để nâng cao thực lực."
"Mà muốn làm cho thực lực tăng lên trong khoảng thời gian ngắn. E là trên đời này chỉ có Thiên Cơ Lâu chủ mới có thể chỉ điểm cho bọn họ một con đường sáng mà thôi."
"Ý của ngươi là muốn đi cướp cơ duyên của người khác sao?"
Liễu Thanh Vũ trầm giọng nói.
Thật ra thì đây là một cách rất đơn giản..
Khi Thiên Cơ Lâu mới vừa xuất hiện thì đã có người có ý định làm tu hú chiếm tổ, đi cướp cơ duyên của người khác, đương nhiên cũng đã có không ít người thành công.
Mà đối với chuyện này thì Lý Vân gần như là mặc kệ không quan tâm.
Dù sao thì.
Tin tức cũng đã bán cho các ngươi, các ngươi không giữ được nó, thì liên quan gì đến Thiên Cơ Lâu chứ?
Nhưng sau này, càng ngày càng có nhiều người đề cao cảnh giác, cố tình bố nghi trận khiến cho rất nhiều kẻ có ý định làm tu hú chiếm tổ có kết cục trở thành công dã tràng hoặc là mất đi tính mạng.
Cho nên chuyện này dần dần càng ngày càng ít.
Liễu Thanh Vũ không ngờ tới, chủ nhân của Thiên Mang sơn lại có ý định như vậy. Hiển nhiên.
Dựa vào thực lực Tiên Vương của hắn thì đúng là có bản lĩnh làm chuyện này, hơn nữa tỷ lệ thành công rất lớn, phỏng chừng chẳng có ai có thể chống lại được.

“Ha hả.”
hủ nhân của Thiên Mang sơn cười khẽ, nói: “Ta Thiên Mang sơn, tái hiện thế gian vẫn còn thiếu chút căn cơ, mà nay những người đó chủ động dâng tăng, há có lý nào ta lại không nhận chứ?”
Theo lý mà nói.
Thiên Mang sơn có được sự tồn tại của hắn, cũng tương đương với có được thế lực đáng sợ nhất trên thế gian hiện giờ. Nhưng mà.
Hắn không thể nào tự mình làm hết mọi chuyện, dù sao thì cũng phải cần có thủ hạ, trong khoảng thời gian này, tuy rằng có một số Yêu tộc gia nhập vào, nhưng đều là đám loi nhoi.
Muốn chiêu nạp được những kẻ có sức mạnh. Thì nói tóm lại là hắn cần rất nhiều thiên tài địa bảo.
Mà những kẻ có thể đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức, thì trong tay bọn chúng đều có vô số tài nguyên, nếu như hắn có thể tiêu diệt bọn họ, nhân tiện cướp luôn tin tức của Thiên Cơ Lâu về.
Chẳng phải là một bước lên trời hay sao? Lỡ đâu.
Trong số này có người mua cơ duyện để trở thành Tiên Vương. Vậy thì mình sử dụng điều kiện này để chiêu dụ thuộc hạ, phỏng chừng sẽ có không ít kẻ có tu vi Trường Sinh cảnh đổ xô vào.
Rốt cuộc.
Tin tức của Thiên Cơ Lâu đã được thời gian chứng thực, hắn nói có thể khiến cho người ta trở thành Tiên Vương, thì chắc chắn có thể trở thành Tiên Vương.
.....
Hơn nữa nếu như làm như vậy còn có thể vô hình trung loại bỏ đi không ít những kẻ địch tiềm ẩn, có thế nào thì đây cũng là một vụ làm ăn không lỗ vốn.
“Ngươi không sợ chọc giận Thiên Cơ Lâu chủ sao?”
Liễu Thanh Vũ trầm giọng nói.
“Ta không trêu vào Thiên Cơ Lâu, thì sao mà phải sợ?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn mỉm cười nói.
Giờ khắc này.
Liễu Thanh Vũ trầm mặc.
“Nếu như ngươi gia nhập Thiên Mang sơn, ta có thể giao vị trí phó sơn chủ của Thiên Mang sơn cho ngươi, sau này cho dù những lão bất tử của tộc Liễu thị có đến đây, ta cũng có thể giúp ngươi ngăn cản bọn họ.”

Chủ nhân của Thiên Mang sơn, nhẹ giọng nói: “Đợi đến khi ta kiếm đủ cơ duyên, thì có thể đến Thiên Cơ Lâu tìm cơ hội để tiến thêm một bước nữa.”
“Đến lúc đó, ta sẽ là người chỉ đứng sau Tiên Đế mà thôi!”
“Tộc Liễu thị của các ngươi chắc không có chuẩn Tiên Đế đâu nhỉ?”
“Không có.”
Liễu Thanh Vũ lắc đầu.
Muốn trở thành một chuẩn Tiên Đế là điều cực kỳ khó khăn, cho dù là tộc Liễu thị có truyền thừa hàng tỉ năm, nhưng cũng chẳng thể nào cho ra đời được một nhân vật như vậy.
“Nếu như đã không có, vậy thì ngươi còn đắn đo cái gì?”
Giọng nói của chủ nhân của Thiên Mang sơn chậm rãi vang lên.

Chương 691. Điều này quả thực không bình thường.

Liễu Thanh Vũ trầm mặc.
Thật lâu sau đó.
Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn, trầm giọng nói: “Ta có thể giúp ngươi, nhưng trong thời gian ngắn nhất, ngươi phải đột phá trở thành chuẩn Tiên Đế!”
“Ngươi sợ tộc Liễu thị tìm ngươi thanh toán sao?”
Khóe miệng của chủ nhân Thiên Mang sơn hiện lên nụ cười.
Hắn nhận ra được nỗi lo của Liễu Thanh Vũ, bởi vì đối phương cũng là một kẻ có dã tâm, muốn dựa vào truyền thừa của Địa Phủ để tiến thêm một bước nữa, nhưng lại e ngại bị tộc Liễu thị trả thù.
Chỉ dựa vào một mình hắn cộng thêm mình nữa thì cũng chẳng biết là có thể chống lại được áp lực từ tộc Liễu thị hay không, cái này khó mà nói trước được. Phải biết rằng.
Tộc Liễu thị đang ở Thần giới.
Một thế giới lâu đời như vậy, không chỉ có sự tồn tại của một mình tộc Liễu thị mà còn có những thị tộc xa xưa khủng bố khác nữa, nếu như những người này nhận được tin tức Liễu Thanh Vũ đã gia nhập vào Địa Phủ.
Thì chẳng ai có thể đảm bảo rằng đối phương sẽ dốc hết toàn lực đuổi giết đến đây hay không. Đến khi đó.

Kể cả chủ nhân của Thiên Mang sơn có thực lực cái thế vô song, thì làm sao có thể chống lại được vài vị Tiên Vương chứ?
“Ta sợ Thần giới và cả Tiên giới nữa!”
Liễu Thanh Vũ trầm giọng nói.
Hai Tiên Vương liên thủ với nhau mà muốn gầy dựng lại sự huy hoàng của Địa Phủ, thì chuyện này đã không còn là một trò trẻ con như khi chủ nhân của Địa Phủ và Minh đế làm trước đây rồi.
Tiên Vương đã được mặt định là có khả năng gây ra sóng to gió lớn trong vạn giới rồi. Nếu như không để tâm thì.
Chư thiên vạn giới sẽ có khả năng lại một lần nữa rơi vào trong bóng đêm.
“Yên tâm, chẳng phải là sau lưng chúng ta còn có Thiên Cơ Lâu chủ đấy hay sao? Nếu như ta có đủ tài nguyên thì bất kỳ lúc nào cũng có thể đột phá trở thành một chuẩn Tiên Đế!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn mỉm cười nói.
May mắn là Thiên Cơ Lâu chủ giữ thái độ trung lập, nếu nhuw Thiên Cơ Lâu chủ có chút bất mãn với Địa Phủ, thì chắn chắn là hắn sẽ không dám càn rỡ như vậy.
“Nếu muốn đột phá chuẩn Tiên Đế, thì ngươi còn thiếu bao nhiêu tài nguyên nữa?”
Liễu Thanh Vũ ngước mắt lên, mở miệng hỏi.
“Hiện giờ thì ta chỉ có hai bàn tay trắng.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn không thèm quan tâm nói.
“Ngươi!”
Liễu Thanh Vũ lập tức biến sắc, mặt xanh mét, hắn cảm thấy bản thân hắn đã bị mắt lừa.
“Đừng nổi nóng, chẳng phải là bên trong Tu Di giới, Chân Võ giới và Huyền Quang giới có rất nhiều heo đó sao? Giết hết bọn chúng thì chúng ta sẽ có được tất cả.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn mở miệng, nhẹ giọng an ủi nói.
“Vậy ngươi dự tínhh khi nào động thủ?”
Liễu Thanh Vũ cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng, trầm giọng tiếp tục nói: “Trước kia, ta có vài thủ hạ còn sống, bọn họ rất có thể sẽ liên lạc với tộc Liễu thị, cũng có thể sẽ chạy đến Thiên Cơ Lâu.”
“Nếu nhưà bọn họ đến Thiên Cơ Lâu thì còn may, nhưng nếu như bọn họ liên lạc với tộc Liễu thị.”

“Rất có thể là bây giờ tộc Liễu thị đang trên đường vượt giới, nếu bọn họ chạy đến đây, ngươi còn chưa kịp trở thành một chuẩn Tiên Đế, đến lúc đó thì cả ngươi và ta đều phải chết!.”
Giờ khắc này.
Ánh mắt của Liễu Thanh Vũ hiện lên sắc lạnh. Trước đây.
Hắn cảm thấy có chút may mắn vì thủ hạ của mình còn sống, nhưng bây giờ hắn hận không thể tự mình đổi đến đó giết chết những thủ hạ kia.
Bởi vì bọn họ đã biết quá nhiều.
Nếu như họ tiết lộ ra, thì mình còn giữ được mạng hay không cũng khó mà nói.
“Chuyện nhỏ mà thôi.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn vẫy vẫy tay, trong tay hắn bay ra một đạo thần quang, dừng lại trước mặt Liễu Thanh Vũ, mở miệng nói: “Bình đan dược này ngươi tạm thời dùng nó để chữa thương.”
“Chẳng lâu nữa đâu thì ta sẽ kiếm đủ tài nguyên, để trở thành một chuẩn Tiên Đế, mà ngươi cũng cần nhanh chóng khôi phục lại tu vi.”
Liễu Thanh Vũ ngơ ngẩn nhìn bình đan dược, lại nhìn cửa nhà tù đang mở, hắn trầm giọng nói: “Ngươi không sợ ta khôi phục tu vi rồi đào tẩu sao?”
“Hiện giờ ngươi đã không còn chỗ để đi, sâu trong đầu người đã lưu lại truyền thừa của Địa Phủ, cả đời này ngươi sẽ phải mang theo ấn ký của Địa Phủ.”
“Trừ phi ngươi tự xóa đi ký ức, nhưng ngươi làm được không?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn mỉm cười nói.....
Lời này vừa nói ra.
Liễu Thanh Vũ trầm mặc.
Đúng thật là hắn không nỡ, truyền thừa của Địa Phủ có thể làm cho hắn tiến thêm một bước, nếu như xóa bỏ ký ức, chẳng phải là mất hết tất cả sao?
Đến lúc đó.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đem tin tức hắn có truyền thừa của Địa Phủ truyền ra ngoài, vậy thì coi như xong đời, còn chưa kiếm chát được gì mà còn phải nộp luôn cả cái mang của mình.
Chẳng có vụ làm ăn nào thua thiệt hơn chuyện này nữa.
“Bổn tọa đi rồi sẽ sớm trở về!”
chủ nhân của Thiên Mang sơn vừa dứt lời, bóng dáng của hắn đã nhanh chóng biến mất.
..

Cùng lúc đó. Tu Di giới.
Bên trong tộc Tiêu thị.
Vài vị trưởng lão đang ngồi, sắc mặt của mỗi một người ở đây đều rất nặng nề lại thêm một chút bất an.
“Quay về đã mấy ngày rồi, không biết bây giờ Ngũ trưởng lão ra sao rồi, chắc là sắp đột phá rồi nhỉ.”
Tứ trưởng lão lẩm bẩm nói.
“Đừng nóng vội, một chuyện lớn như đột phá cảnh giới Tiên Vương, há có thể đột phá trong một sớm một chiều sao? Chúng ta đã đợi bao nhiêu năm nay rồi, cũng chẳng xá gì thêm một chút thời gian nữa.”
Đại trưởng lão mở miệng an ủi nói.
“Đạo lý này ta hiểu, nhưng mà bên Thiên Mang sơn kia.....” Tứ trưởng lão nhấp nhấp miệng.
Không biết vì sao.
Hắn luôn có cảm giác bất an, từ sau khi Thiên Mang sơn xuất thế, thật sự là quá yên lặng, dường như chưa từng xảy ra bất kỳ điều gì vậy.
Điều này quả thực không bình thường.
Hoàn toàn không phù hợp với tính cách của chủ nhân Thiên Mang sơn, nếu như hắn không phải là đang giả chết, thì chắc chắn là đang ấp ủ một âm mưu lớn.
Giờ phút này.
Không có lấy một Tiên Vương tọa trấn, trong lòng bọn họ thật sự là chẳng có lấy một chút cảm giác an toàn nào cả.
“Chắc có lẽ chủ nhân của Thiên Mang sơn chưa kịp để mắt đến tộc Tiêu thị nhanh như vậy đâu, yên tâm đi.”
Đại trưởng lão nhẹ giọng nói.

Chương 692. Thật kỳ lạ.

“Chỉ hy vọng là vậy.”
Tứ trưởng lão nhấp nháy miệng.
Hắn cảm thấy bất an nhìn thoáng qua bầu trời, sau đó lại liếc mắt nhìn đám người chung quanh một cái, không biết vì sao, một cảm giác hoảng sợ từ sâu trong lòng hắn dần dần trỗi dậy.
Không chỉ một lần.
Khiến cho hắn xuất hiện suy nghĩ muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Nhưng nơi này chính là tổ địa của tộc Tiêu thị, nhìn khắp những thế giới bây giời, hẳn là chẳng có nơi nào an toàn hơn nơi này.
Ngoại trừ Đại Hoang thành ra.
Trong khi tất cả trưởng lão của tộc Tiêu thị đều đang chờ đợi Ngũ trưởng lão. Thì bên ngoài tổ địa của tộc Tiêu thị.
Một người đàn ông tóc dài tung bay, phong thái tuyệt thế, bước từng bước một đi đến từ đằng xa, hắn bước đi trên hư không, ánh mắt nhìn quét chung quanh, khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh.
"Thật đúng là một vùng đất lành, nếu như đánh nát nó thì thật là đáng tiếc."
Người đàn ông nhẹ giọng nói.
Bao nhiêu năm qua, nơi này đã thuộc về tộc Tiêu thị, có vô số các loại trận pháp, linh khí trong chu vi mấy trăm vạn dặm quanh đây đều tập trung về chỗ này.
Hàng tỉ năm trôi qua.
Có thể nói, nhặt bất kỳ cục đá nào ở đây thì đều có giá trị xa xỉ.
"Ngươi là người phương nào?"
Lúc này.
Trước sơn môn của tộc Tiêu thị, hai tộc nhân bước vội đến, chắn trước mặt người đàn ông kia, bọn họ lạnh giọng nói.
"Ta?"
Người đàn ông ngước mắt lên, vẻ mặt vô cùng bình thản, chậm rãi nói: "Ta không phải là người."
"Hả?"
Hai đệ tử của tộc Tiêu thị lập tức nhăn mày, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, tất cả mọi nơi thuộc về Tu Di giới đều là thiên hạ của Nhân tộc.
Yêu tộc đã bị đàm áp đến bức đường cùng.
Những Yêu tộc bình thường tránh còn không kịp nữa là, tại sao lại có một kẻ thuộc Yêu tộc, quang minh chính đại chạy đến tước sơn môn của tộc Tiêu thị chứ?
Đây chẳng phải là tự tìm chỗ chết sao?
Nếu như hắn không phải Yêu tộc, vậy thì còn dễ hiểu. Hắn đến tộc Tiêu thị để gây chuyện!
"Làm càn, tộc Tiêu thị há là nơi để ngươi giương oai sao?"
"Nhanh chân rời khỏi đây, bằng không đừng trách chúng ta vô tình!"
Hai gã tộc nhân của tộc Tiêu thị trầm giọng nói.

“Thời gian mà tộc Tiêu thị các ngươi tồn tại thật đúng là đã quá dài rồi, thuở xưa khi ta còn cai trị Thiên Diễm giới, tộc Tiêu thị luôn đối nghịch với ta.”
“Hiện giờ ta đã phá phong ấn xuất thế, các ngươi vẫn còn sống tốt như xưa.”
“Chỉ tiếc cho những tộc nhân của ta”
“Đều đã bị chôn vùi trong dòng chảy của thời gian mất rồi, đám người tham sống sợ chết các ngươi cũng sống lâu như vậy rồi, bây giờ cũng đã đến lúc các ngươi nên xống Địa Phủ mà nhận tội với bọn họ rồi!”
Người đàn ông nhỏ giọng.
Nhưng mỗi một câu một chữ hắn nói ra như hóa thành những tia sấm sét, ầm ầm bổ vào trong lòng của hai tộc nhân Tiêu thị kia.
“Cai trị Thiên Diễm giới.....”
Giá trị đằng sau ý nghĩ của năm chữ này đủ để đè cho người ta không thở nổi. Phải biết rằng, đó là một thế giới đã bị đánh nát rồi!
Mà nay lại được người ta thản nhiên nhắc đến, người này có thể là một kẻ điên hoặc chính là một lão quái vật, mà còn là một lão quái vật dã từng cai trị Thiên Diễm giới nữa chứ.
Trong trí nhớ của họ chỉ có một người như vậy. Hoặc đúng hơn là một Yêu! Hắn chính là chủ nhân của Thiên Mang sơn vừa mới xuất thế cách đây không lâu!
“Địch.....!”
Một tộc nhân của tộc Tiêu thị, trong khoảnh khắc phát hiện ra chuyện này, đã kêu lên một cách thê lương, hắn muốn truyền âm để cảnh báo cho những tộc nhân bên trong tổ địa.
Nhưng khi hắn vừa mới mở miệng, thì đã khiếp sợ mà nhận ra rằng bản thân hắn không thể nào phát ra tiếng nói. Chẳng thể nào thốt ra được dù chỉ là một từ.
Toàn thân trên dưới, ngoài cặp mắt có thể chuyển động, thì chẳng còn chỗ nào có thể cử động được.
“Suỵt!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đưa một ngón tay lên, đặt ở bên miệng, ra hiệu yên lặng, thấp giọng nói: “Chớ có kinh động bọn họ, không thì lại tốn công phản kháng, máu chảy thành sông!”
“Mà máu của Nhân tộc chỉ làm ô uế đất đai của Thiên Diễm giới thôi!”
Tiếng nói vừa dứt.

Hai gã tộc nhân này khiếp sợ phát hiện, thân thể của bọn họ vô thanh vô tức bắt đầu tan rã, giống như băng tuyết gặp phải ánh mặt trời, rất nhanh cái đầu đã biến mất.
Rồi sau đó.
Hai người còn đang sống sờ sờ cứ như vậy mà tan biến.
Tiện tay giết chết hai con kiến, chủ nhân của Thiên Mang sơn không hề quan tâm, hắn nhìn thoáng qua dải núi thần kéo dài vô tận trước mặt mình, nhấc chân bước vào bên trong.
Mà trận pháp của tộc Tiêu thị chỉ như là một trò đùa vậy thôi, căn bản là không thể ngăn cả được hắn. Dù sao thì.
Tộc Tiêu thị bây giờ đã không còn là tộc Tiêu thị của ngày xưa nữa rồi, sau khi Thiên Diễm giới bị đánh nát, tộc Tiêu thị của bây giờ được hậu nhân gầy dựng lại.
Có lẽ là trận pháp của bọn họ có thể ngăn cản được người có tu vi Trường Sinh cảnh. Nhưng đối với Tiên Vương mà nói, căn bản là chẳng có chút tác dụng nào cả.
Một khắc sau.
Tiêu Vô Thương đang ngồi ngay ngắn ở trong đại điện, bưng chung trà bân cạnh lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Không biết từ khi nào.
Linh trà trong chén trà đã nguội lạnh.
Theo lý mà nói, cứ cách một lúc sẽ có tộc nhân dâng trà mới lên, nhưng lúc này lại đã qua một lúc lâu rồi.
Nghĩ đến đây.
Trong lòng của Tiêu Vô Thương có chút không vui.
Hắn nâng bàn tay lên, gõ nhẹ lên mặt bàn hai cái, tuy rằng tiếng động không lớn, nhưng lại vang vọng khắp trong đại điện, nhưng mà một lúc lâu sau cũng không thấy người đến dâng trà.
“Thật kỳ lạ!”
Vẻ mặt Tiêu Vô Thương có chút tức giận, thần thức của hắn bắt đầu thăm dò, muốn tìm cho được tộc nhân lười biếng kia, mà khi thần thức của hắn bao trùm toàn bộ đại điện.
Thì cũng không tìm thấy bóng dáng của bất kỳ tộc nhân nào cả.
“Kỳ lạ.”
Tiêu Vô Thương lặp lại câu nói này, nhưng vẫn không để ý, sau đó thần thức tiếp tục thăm dò, nhanh chóng bao trùm toàn bộ tộc Tiêu thị.
Lần này thì.

Sắc mặt hắn thay đổi, cả người như bị sét đánh trúng, cứng đờ ngay tại chỗ.
Không biết bắt đầu từ khi nào.
Tất cả mọi người trong tộc Tiêu thị, ngoài hắn và vài vị trưởng lão ra, thì chẳng còn ai nữa hết!

Chương 693. Không cần đến sau núi.

“Sao lại như vậy?”
Tiêu Vô Thương kinh ngạc biến sắc.
Bao nhiêu năm nay Tộc Tiêu thị lớn mạnh, tộc nhân phải đến mấy chục vạn người, cường giả vô số kể, trước kia khi nào trong tộc cũng có bóng dáng của tộc nhân.
Tại sao hôm nay lại chẳng thấy ai cả? Biến mất quá đột ngột.
Mọi việc xảy ra mà không hề có điềm báo trước, tất cả mọi người như bị một bàn tay vô hình hủy diệt trong tức khắc vậy.
Trong nháy mắt.
Một luồng khí lạnh chạy thẳng từ lòng bàn chân xông lên tận não, cả người Tiêu Vô Thương như rơi vào trong hầm băng, hắn trợn tròn mắt.
“Tộc trưởng, có chuyện gì xảy ra vậy?”
Đại trưởng lão nhíu mày, hắn vẫn chưa nhận ra tính chất nghiêm trọng của việc này.
“Các vị trưởng lão, tộc nhân.....Tại sao tất cả mọi người đều biến mất rồi?”
Tiêu Vô Thương run giọng nói.
“Tộc nhân?”
Một số trưởng lão sử dụng thần niệm rà soát bốn phương tám hướng, một lát sai, mọi người đều giật mình, ứ trưởng lão vội vàng đứng dậy, chạy ra phía bên ngoài điện.
Nhưng hắn còn chưa bước đến cửa.
“Cộp! Cộp! Cộp!”
Một loạt tiếng bước chân vang dội từ từ vang lên.
Tiếng bước chân này như dẫm vào lòng của tất cả mọi người, nó chứa đựng một loại quy tắc Thiên Đạo, khiến cho nội tâm của bọn họ như chìm xuống vực sâu.

Bọn họ có thể khẳng định rằng.
Sau khi thần thức của họ bao phủ khắp mọi nơi, thì không hề phát hiện ra bên ngoài điện có bất kỳ ai cả. Nhưng tiếng bước chân này lại vọng đến từ đâu?
Tiếng bước chân càng thêm gần, một luồng khí tức không rõ ràng tràn ngập ra, bao phủ toàn bộ tộc Tiêu thị.
"Có kẻ địch xông vào!"
Tứ trưởng lão chậm rãi lui về phía sau, tuy rằng hắn không phát hiện ra là ai đang tới gần đại điện, nhưng hắn cảm nhận được một luồng khí tức cổ xưa đang lan tràn.
Dường như nó đã có từ thuở trời đất sơ khai, chủ nhân của luồng khí tức này chí cao vô thượng, vũ trụ vạn vật đều phải tôn kính, khiến cho tâm trạng của bọn họ trở nên bồn chồn, không kìm chế được mà muốn quỳ lạy.
"Là kẻ nào ở đây? Lén lén lút lút, tại sao không dám xuất đầu lộ diện?"
Lục trưởng lão hét lớn.
Dưới áp lực của khí tức kia, thực sự là hắn không chịu nổi.
Phải chịu đựng thêm một giây nào nữa thì cũng sẽ khiến hắn phải phát điên, đúng là quá bức bối, hắn không sợ chết, chỉ sợ bản thân hắn chết...
Mà không rõ ràng.
Cũng giống như những tộc nhân kia, ngay đến cả một tiếng hét thảm cũng chẳng thể thốt nên, cứ như vậy mà bị người ta xóa khỏi thế gian này.
"Bổn tọa đã đến từ lâu rồi, chỉ là các ngươi vẫn không phát hiện ra thôi."
Một giọng nói truyền đến.
Một đạo thần quang sáng bừng lên từ bên ngoài, hóa thành một ánh cầu vồng, chia cắt cả thế giới này làm hai, chẳng có một ai trong tộc Tiêu thị kịp phản ứng.
Chưa kịp nháy mắt một cái.
Phụt!
Lục trưởng lão trợn hai mắt, vẻ mặt cứng đờ, hắn không dám tin từ từ cúi đầu xuống, nhìn xuống ngực của mình, ở chỗ đó lại xuất hiện một lỗ hổng.
Máu tươi phun ra, xương trắng ẩn hiện, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ cả mặt đất.
"Tiên..... Tiên Vương!"
Lục trưởng lão khó khăn mà thốt ra mấy chữ, cả người vô lực ngã ngữa ra sau.

Đạo thần quang vừa rồi không chỉ cắt đứt tất cả sức sống của hắn, thậm chí đến ngay cả thần hồn cũng bị tiêu tan, toàn bộ chuyện này chỉ diễn ra trong nháy mắt.
Thậm chí những trưởng lão còn lại của tộc Tiêu thị còn chẳng kịp phản ứng nữa.
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn?"
Đại trưởng lão phản ứng lại, trầm giọng nói.
Lúc này, kẻ có thực lực của một Tiên Vương, còn dám giết người của tộc Tiêu thị, thì ngoài chủ nhân của Thiên Mang sơn ra, hắn thật sự không thể đoán ra được người thứ hai.
"Danh hào xa xưa, nhưng hôm nay lại được nghe thêm một lần nữa, vẫn rất quen thuộc."
Giọng nói lạnh lùng vọng lại.
Tại cửa vào của đại điện, chẳng biết tự bao giờ đã xuất hiện một bóng người cao lớn, hắn khoanh tay đứng ở nơi đó, đưa lưng về phía mọi người, đầu tóc đen rủ xuống, như thần như ma.
Ánh sao quay quanh người hắn, ánh sáng chói loài, sừng sững dưới bầu trời.
Hắn nhẹ nhàng hờ hững mà giết chết một người có tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong, lạnh lùng thản nhiên như bóp chết một con kiến vậy.
Tất cả mọi người như hóa đá, không thể tưởng tượng được mà nhìn cảnh tượng này, trong khoảnh khắc này thời gian như ngừng trôi, khiến cho người ta quên cả hít thở.
Một vị Tiên Vương đỉnh phong lẻn vào trong tổ địa của tộc Tiêu thị, là cảnh tượng như thế nào?
Bây giờ tất cả mọi người đã được chứng kiến cảnh tượng này rồi.
Tất cả mọi người trong tộc đều như cỏ rác, chẳng có ai có thể chống đỡ được, cho dù là chỉ trong thời gian của một lần hít thở.
"Lão phu sẽ giữ chân hắn, tộc trưởng nhanh chóng chạy ra sau núi, tế khởi binh khí của tổ tiên, tuy không thể giết chết được hắn, nhưng cũng có thể mang lại một tia hi vọng cho tộc Tiêu thị chúng ta!"
Đại trưởng lão hít sâu một hơi, hắn tiến lên trước một bước, chắn trước mặt mọi người, chuẩn bị anh dũng hi sinh.
Thực lực của hắn không mạnh hơn Lục trưởng lão bao nhiêu, trong lòng hắn cũng chẳng rõ là mình có thể chống đỡ được bao lâu, nhưng chỉ cần

một chút thời gian thì cũng đủ để cho những người khác chạy đến sau núi, khởi động binh khí cấp Tiên Vương.
Có được Tiên Vương binh khí bảo vệ, tuy rằng bọn họ không thể chống lại hắn, nhưng nếu như muốn sống sót thì không thành vấn đề.
“Không cần chạy ra sau núi đâu.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nâng một bàn tay lên, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện hai luồng ánh sáng, bên trong đó là một cổ tháp, và một thanh trường mâu, hắn nhàn nhạt nói: “Tia hi vọng cuối cùng của các ngươi đã nằm trong tay ta!”
“Này.....”
Trong khoảnh khắc khi tất cả mọi người kể cả Đại trưởng lão nhìn thấy cổ tháp và trường mâu, thì đều đơ người ra. Đó là binh khí mà lão tổ lưu lại! Vậy mà lại rơi vào tay của chủ nhân Thiên Mang sơn, điều nay có nghĩ là hi vọng cuối cùng của bọn họ đã hoàn toàn tan biến.

Chương 694. Nhìn đủ chưa?.

Chương trước Chương sau
“Sao có thể như vậy chứ?”
Mặt mày Tiêu Vô Thương đầy vẻ không thể tin được.
Đồ vật của tổ tiên lưu lại, lại chứa đựng sức mạnh tối cao, tại sao lại lặng yên không tiếng động nào bị người ta khống chế được chứ?
“Đối với bổn tọa mà nói, không có gì là không thể.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn khép bàn tay lại, binh khí biến mất, hắn đứng ở nơi đó, bóng dáng mờ ảo như một chúa yêu cái thế, vô địch thiên hạ, coi nhẹ quần hùng.
Ánh sáng chói lóa ẩn hiện quanh người hắn lại trở nên chói mắt hơn nữa.
Thân mình của tất cả trưởng lão tộc Tiêu thị đều run rẩy, trong lòng cảm thấy sợ hãi đến mức cực điểm.
Con át chủ bài cuối cùng cũng đã rơi vào trong tay của kẻ địch, thật sự là bọn họ đã không còn bất kỳ chút hy vọng sống sót nào, có lẽ đợi sau khi Ngũ trưởng lão đột phá trở về, thì bọn họ sẽ còn một con đường sống.
Nhưng giờ phút này.
Bên phía Ngũ trưởng lão còn chưa có bất kỳ động tĩnh nào truyền về.
Xem tình hình bây giờ, hắn không thể nào đột phá trong thời khắc mấu chốt này rồi.
“Ong!”

Chủ nhân của Thiên Mang sơn vươn một tay lên, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một vầng mặt trời màu tím, chiếu rọi khắp chư thiên vạn giới, ánh sáng chói lóa cực độ, khiến cho không gian trở nên vặn vẹo.
Vầng mặt trời màu tím chuyển động từ từ, như nó đã từng tồn tại qua hàng tỉ năm, chậm rãi xuất hiện từ chỗ sâu trong vũ trụ ngân hà.
Lúc này.
Khí tức khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng kia khuyết tán ra như ánh sáng mặt trời, hàng vạn tia sáng màu tím như ầm ầm chiếu rọi khắp nơi như sóng cuộn núi lở.
"Không!"
Các trưởng lão của tộc Tiêu thị tuyệt vọng kêu to. Sức mạnh của vô thượng Tiên Vương là đây sao?
Sự giao động của chân nguyên này quả thực là quá đáng sợ.
Ngay tức khắc, tất cả mọi người đều vung binh khí của mình lên, chắn trước người, nhưng điều này căn bản là không hiệu quả, tất cả những binh khí này đều nhanh chóng tan rã như băng tuyết bị mặt trời chiếu soi.
Phải biết rằng.
Tất cả những binh khí này đều được luyện chế từ những chất liệu vô cùng quý hiếm, nhưng vào giờ phút này chúng cũng chẳng thể nào chống đỡ được dù chỉ trong giây lát, mọi thứ đều tan biến thành hư không.
"Ta..... Hận!"
Đại trưởng lão kêu thảm thiết, lời còn chưa dứt thì đã hồn phi phách tán.
"Đại trưởng lão!"
Tiêu Vô Thương kêu gào thê lương, hắn xông đến muốn cứu lấy thần hồn của Đại trưởng lão, nhưng vừa mới bước ra một bước, đã bị giữ lại.
Hắn trơ mắt nhìn tất cả trưởng lão chết đi ngay trước mặt mình.
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn, kẻ đáng chết!"
Tiêu Vô Thương rống to, huyết lệ rơi xuống, sự căn hận trong lòng bùng lên như là núi lửa phun trào, khiến cho máu huyết toàn thân bốc cháy, khí tức toàn thân bắt đầu dâng trào một cách đột ngột.
Nhưng vừa mới bắt đầu cháy lên, thì chủ nhân của Thiên Mang sơn đã nắm chặt năm ngón tay lại, đánh nát bươm thân thể của hắn.
"Đốt cháy căn cơ, muốn liều mạng với bổn tọa sao?"
Sắc mặt của chủ nhân Thiên Mang sơn lạnh lùng, hắn ung dung bình thản bắt thần hồn của Tiêu Vô Thương đến trước mặt mình, như đang làm một chuyện gì đó hết sức bình thường vậy.

“Cho dù cơn phẫn nộ của một con kiến có lớn đến thế nào đi chăng nữa, thì cũng không thể nào chạm được vào Thương Long trên trời cả!”
“Hành động ngày hôm nay của ngươi, rồi một ngày nào đó tộc Tiêu thị chúng ta sẽ đòi lại gấp trăm lần!”
Tiêu Vô Thương phẫn nộ quát.
“Phải vậy không?”
Trên khóe miệng của chủ nhân của Thiên Mang sơn hiện lên một nụ cười trào phúng, hắn khinh thường nói: “Lòng tin của ngươi xuất phát từ sự thiếu hiểu biết hay là đến từ Thiên Cơ Lâu?”
Ba chữ ‘Thiên Cơ Lâu’ vừa vang lên.
Sắt mặt của Tiêu Vô Thương đột nhiên thay đổi, ánh mắt hắn hiện lên sự hoảng hốt, dường như sợ bí mật dấu kín trong lòng hắn bị phát hiện, hắn cắn răng nói: “Súc sinh, có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi!”
‘Súc sinh’.
Đối với Yêu tộc mà nói, đây là hai từ có tính vũ nhục lớn nhất, nếu như những Yêu tộc khác nghe thấy, thì e là sẽ lập tức mất đi lý trí, nhanh chóng giết chết Tiêu Vô Thương.
Nhưng chủ nhân của Thiên Mang sơn lại như chẳng hề nghe thấy câu nói này vậy.
Hắn nhàn nhạt cười nói: “Ngươi muốn chết sao?”
“Không dễ như vậy đâu..... Nói.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nâng bàn tay lên, duỗi về phía người của Tiêu Vô Thương, bàn tay chậm rãi phủ lên trên đỉnh đầu của hắn.
“Ngươi.....!!”
“A!”
Sắc mặt Tiêu Vô Thương đại biến, kêu gào thê lương.
Trong đầu hắn có ký ức về chuyện đã từng đến Thiên Cơ Lâuc, thậm chí còn có tung tích nơi Ngũ trưởng lão đột phá cảnh giới Tiên Vương, nếu như mình bị...
Thì tất cả mọi thứ coi như chấm hết.
Bản thân mình có thể chết, nhưng hi vọng cuối cùng của tộc Tiêu thị tuyệt đối không thể nào có chuyện gì được.
“Vù!”
Thần quang lúc ẩn lúc hiện trong lòng bàn tay của chủ nhân Thiên Mang sơn, ánh mắt của Tiêu Vô Thương lập tức trở nên ảm đạm.

Ký ức của Tiêu Vô Thương như một đoạn phim, nhanh chóng bị chủ nhân của Thiên Mang sơn lục tìm xem, từ lúc khi bọn họ xuất phát từ trong tộc Tiêu thị, sau đó tiến vào Thiên Cơ Lâu.
Vào trong Thiên Cơ Lâu, từ thị giác của Tiêu Vô Thương, chủ nhân của Thiên Mang sơn đã nhìn thấy được một người nam tử mặc thanh y.
Người này được bao bọc bởi thần quang, ngồi ngay ngắn ở nơi đó, chung quanh người hắn, đại đạo thiên âm giao hòa, sau khi nghe xong cuộc đối thoại của mấy người, lòng hiếu kỳ của chủ nhân Thiên Mang sơn nổi lên.
Thần thức của hắn bắt đầu thăm dò về phía của Thiên Cơ Lâu chủ, muốn nhìn thấy rõ dung mạo của Thiên Cơ Lâu chủ. Nhưng chính vào lúc này.
Người nam tử mặc thanh y kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, bốn mắt đối diện nhau, vị Thiên Cơ Lâu chủ kia lại mở miệng nói:
“Nhìn đủ chưa?”
Tiếng nói vừa dứt.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn kêu lên một tiếng, bỗng nhiên thần thức bị đẩy văng ra, ấn đường của hắn suýt chút nữa thì nổ tung, thần hồn sắp vỡ nát, lần đầu tiên vẻ mặt gặp biến không sợ của hắn biến đổi.
“Hắn lại có thể phát hiện ra sự tồn tại của ta trong ký ức của Tiêu Vô Thương?”
“Là do hắn đã đoán trước được, hay là đã lưu lại hậu chiêu trong ký ức của Tiêu Vô Thương nhỉ?”
Tâm trạng của chủ nhân Thiên Mang như chìm xuống vực sâu.
Hắn nhận ra rằng bản thân hắn đã đánh giá rất cao Thiên Cơ Lâu chủ, nhưng bây giờ xem ra thì hắn vẫn xem nhẹ đối phương, ở trong trí nhớ của người khác mà xém chút nữa vị Thiên Cơ Lâu chủ kia đã giết chết mình.
Chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng được.

Chương 695. Thứ đáng chết!.

“Thiên Cơ Lâu chủ, quả nhiên danh bất hư truyền!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn trầm mặc một lúc lâu, rồi chậm rãi nói. Hắn không thể nhìn thấu được thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ, nhưng sau cái nhìn thoáng qua cuả ngày hôm nay , có thể phỏng đoán được đối phương đã là một người có tu vi chuẩn Tiên Đế, hoặc là Tiên Đế rồi.
Người này.

Bất kỳ lúc nào hắn cũng không thể đắc tội được! Chỉ có thể cố gắng hết sức để giao thiệp với hắn mà thôi.
"Chỉ mong hắn sẽ không đối đầu với mình."
Tâm trạng của chủ nhân Thiên Mang sơn nặng nề, chỉ một ánh mắt vừa rồi của Thiên Cơ Lâu chủ đã mang lại áp lực cực lớn cho hắn, khiến cho hắn vẫn còn đang cảm thấy vô cùng chấn động.
"Hầy --!"
Hắn thở dài một cái.
Cúi đầu xuống nhìn thoáng qua Tiêu Vô Thương, năm ngón tay bóp chặt, phanh một tiếng, bóp nát thần hồn của đối phương.
Sau đó.
Bàn tay của hắn vung vào trong hư không, tài sản bao nhiêu năm nay của tộc Tiêu thị đều bay vào trong lòng bàn tay của hắn.
"Bước tiếp theo, cũng nên đi tìm cái kẻ chuẩn bị trở thành Tiên Vương kia rồi."
Trong ký ức của Tiêu Vô Thương.
Hắn đã biết được vị trí của Ngũ trưởng lão tộc Tiêu thị.
Chỉ cần bóp chết tia hy vọng kia, thì trong toàn bộ Tu Di giới sẽ chẳng có một ai có thể trở thành Tiên Vương được nữa, còn về phần hai thế giới còn lại là Chân Võ giới, cùng Huyền Quang giới.
Hắn căn bản là không thèm để ý.
Huyền Quang giới thì không cần phải nói thêm nữa, thế giới này đã bị chủ nhân trước đây của Địa Phủ càn quét một lần, trước mắt chẳng qua cũng chỉ còn lại hai ba kẻ tép riu mà thôi.
Căn bản là chẳng làm nên trò trống gì.
Còn về phần Chân Võ giới.....
Thế giới này cũng là một phần ba của Thiên Diễm giới, nhưng cho đến bây giờ, dường như bọn họ còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, còn đắm chìm trong niềm vui hợp nhất thế giới.
Đây cũng là chuyện không thể thay đổi được.
Chân Võ giới giáp với Tu Di giới và Huyền Quang, giới cách quá xa Địa Tiên giới và những thế giới còn lại, bọn họ không dễ dàng gì mà băng qua được hai thế giới cường đại này để chạy đến Thiên Nguyên giới.
Bởi vì giờ phút này, bọn họ còn đang đề phòng chủ nhân của Địa Phủ.
Nhưng mà bọn hắn lại không biết, chủ nhân của Địa Phủ đã chết từ lâu rồi.
Sau một lúc lâu.

Bên trong Tu Di giới.
Trong một ngọn núi vô danh.
“Ầm ầm!”
Một tiếng nổ thật lớn truyền ra, thần quang bắn thẳng lên trời, soi sáng bầu trời đầy sao, thần uy đáng sợ càng quét bốn phương tám hướng, không biết có bao nhiêu dãy núi đã hóa thành bụi phấn trong nháy mắt.
Cả bầu trời đầy sao đang run lẩy bẩy, dường như bất kỳ lúc nào cũng đều có thể nổ tung.
Một luồng khí tức mạnh hơn cảnh giới Trường Sinh lan tràn ra như thủy triều.
“Đây là..... Tiên Vương?”
Tại một nơi cách đó không xa, trong một thế gia hùng mạnh, một cường giả vô thượng giật mình tỉnh lại, hắn nhìn về phía ngọn núi vô danh ở đằng xa kia, trong ánh mắt của hắn đầy vẻ nặng nề.
“Có người đột phá, hơn nữa khí tức này lại có chút quen thuộc, dường như là..... Người của tộc Tiêu thị?”
Người kia với thân hình to lớn, bước từng bước lên bầu trời, nhìn chăm chú vào ngọn núi không tên kia, sau khi cảm nhận luồng khí tức kia, hai hàng lông mày của hắn dần dần nhíu chặt.
“Không đúng.....”
“Luồng khí tức này có chút gì đó không đúng, tuy rằng đã gần đạt đến cảnh giới Tiên Vương, nhưng vẫn chưa phải là Tiên Vương!”
“Hình như là đã xảy ra chuyện gì đó làm gián đoạn quá trình đột phá!”
Đây đúng là một chuyện vô cùng ghê gớm.
Làm gián đoạn khi người khác đang đột phá để đạt thành tựu trong quá trình tu luyện, thù hận này chỉ xếp sau mối thù giết cha, nổi hận đoạt vợ mà thôi, đối với một số người có suy nghĩ tương đối cực đoan mà nói.
Thù hận này còn vượt cả mối thù giết cha, nổi hận đoạt vợ nữa. Trước mắt. Vào thời khắc mấu chốt sắp đột phá của cường giả tộc Tiêu thị kia, mà lại bị cắt ngang, e rằng toàn bộ tộc Tiêu thị đều sẽ phát điên vì chuyện này.
Người này quay đầu nhìn về phía tộc Tiêu thị. Nhưng điều khác thường chính là.
Giờ phút này, trong tộc Tiêu thị lại yên tĩnh đến mức đáng sợ, không có bất kỳ động tĩnh nào truyền ra, dường như là chẳng hề để tâm đến chuyện này vậy.
Phải biết rằng.

Đây chính chuyện một trưởng lão trong tộc của bọn họ sắp đột phá cảnh giới Tiên Vương đấy!
"Không đúng, rất không đúng, hình như là mình đã bỏ sót điều gì đó rồi."
Trong lòng hắn vô cùng nặng nề, bỗng hắn cảm nhận được một luồng khí tức bất thường, khi hắn đang muốn sắp xếp lại suy nghĩ của mình, thì một tiếng rống rung động cả bầu trời vọng đến.
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn, thứ đáng chết!"
"Xoẹt!"
Trời long đất lở.
Tiếng gào chấn động vạn cổ, một bóng dáng râu tóc bạc trắng phóng lên cao, cùng với tu vi sắp đạt đến cảnh giới Tiên Vương, vọt thẳng vào hư không.
Hắn và một bóng người to lớn đuổi giết nhau vào sâu trong vũ trụ. Mới vừa va vào nhau đã có máu tươi bắn tung tóe, bầu trời sụp đổ. Hai người đại chiến ác liệt, chẳng mấy chốc đã đến hồi gây cấn.
Tốc độ giao thủ của hai người thật sự là quá nhanh, trong nháy mắt đã giao thủ với nhau hàng ngàn hàng vạn chiêu, tuy rằng thời gian giao thủ rất ngắn, nhưng giao thủ lại khiến cho người ta nhìn không chớp mắt.
"Phụt!"
Một mảng máu bắn ra, máu chảy cuồn cuộn, một cánh tay bị đứt lìa rơi xuống từ trên bầu trời, mang theo một cơn mưa máu rơi xuống, nện xuống không biết bao nhiêu dãy núi cao thuộc địa phận của Tu Di giới, khiến cho chúng hóa thành những gò đất.
Máu tươi của người sắp lột xác thành một vị Tiên Vương chảy tràn trên mặt đất, khiến cho cả một vùng đất đều bị nhuộm lên một tầng ánh sáng thê lương mà đẹp đẽ, bốc lên khí tức khiên cho người ta sợ hãi.
"Người đang giao thủ với trưởng lão của tộc Tiêu thị là chủ nhân của Thiên Mang sơn sao?"
Giờ khắc này.
Tất cả mọi người của Tu Di giới đều không giữ được bình tĩnh.
Sau khi chủ nhân của Thiên Mang sơn xuất thế thì bắt đầu im hơi lặng tiếng, nhưng chưa được bao lâu đã không thể nhẫn nại được nữa rồi sao?
Việc đầu tiên sau khi xuất thế là tìm đến tộc Tiêu thị, rồi huỷ diệt tộc Tiêu thị, rồi tiếp theo hắn sẽ làm gì nữa? Phải chăng là sẽ động thủ với những người khác?

Trong lòng của rất nhiều người đều cảm thấy nặng nề, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì cánh tay mà bọn họ nhận ra kia thuộc về trưởng lão của tộc Tiêu thị.
Mới giao thủ không bao lâu mà trưởng lão của tộc Tiêu thị đã bị thương nặng, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa hắn sẽ tử vonng, nếu như mất đi tộc Tiêu thị.
Thì chiến lực của toàn bộ Tu Di giới sẽ yếu đi rất nhiều!

Chương 696. Hắn đến mau quá!.

"A!"
Một tiếng rống to truyền đến.
Ngũ trưởng lão tộc Tiêu thị đắm mình trong thần hỏa ngút trời, lực dao động đáng sợ bắn ra ngập trời, cả một vùng đất trời sụp đổ, rồi sau đó nhanh chóng lan tràn ra khắp nơi, long trời lở đất.
Thực lực của hắn đã đạt đến mức đỉnh điểm. Nhưng hắn vẫn không phải là đối thủ của chủ nhân Thiên Mang sơn.
"Ngươi nên đi đầu thai rồi."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn chắp hai tay sau lưng, bình tĩnh bước từng bước một về phía trước, cứ tiến thêm một bước thì khí thế trên người hắn lại tăng lên một phần.
Như một con hoang thú cổ đại thức tỉnh, uy lực đáng sợ ép cho toàn bộ Tu Di giới nổ tung. Tại một nơi xa xôi trong hư không.
Vô số người hãi hùng khiếp vía, bọn họ vốn dĩ cho rằng chủ nhân của Thiên Mang sơn đã cũng đủ khủng bố, nhưng chẳng ai có thể ngờ được là hắn còn chưa sử dụng hết toàn bộ sức mạnh của mình.
Trong tình cảnh chưa sử dụng toàn lực mà trực tiếp đánh áp đảo, khiến cho một người gần đạt đến cảnh giới Tiên Vương không còn sức phản kháng.
Điều này đã khiến cho lòng bọn họ hoàn toàn nguội lạnh. Lúc này.
Uy áp vô tận đè xuống, khiến cho nguyên thần của vô số sinh linh sắp nứt ra, như dao róc xương, gần như là mỗi tất da thịt đều sắp bị đứt lìa, đây là cảm giác đau đớn gần giống như là cực hình lăng trì.
Đã đứng xa như vậy, mà khí tức của chủ nhân của Thiên Mang sơn đã khủng bố như vậy.
Bọn họ chẳng thể nào tưởng tượng đượ Ngũ trưởng lão tộc Tiêu thị đứng ngay lại đó thì phải gánh chịu áp lực kiểu gì.

“Tộc nhân của ngươi đều đang chờ ngươi trên đường xuống suối vàng, đừng để cho bọn họ đợi lâu.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn giơ bàn tay ra, một ngón tay chỉ về phía xa, bầu trời phía trước mặt sụp đổ, một thanh trường mâu dược đúc bằng kim loại màu đen xuất hiện.
Trường mâu này ẩn chứa khí tức vô thượng tiên đạo, vào khoảnh khắc khi nó xuất hiện đã đâm xuyên qua cả một mảng trời xanh, giống như là một cây cột chống trời vắt ngang qua bầu trời, sức ép vô cùng kinh khủng.
“Đây là..... Báu vật trấn tộc của tộc Tiêu thị phải không?”
Một người có hiểu biết rộng đã nhận ra lai lịch của thanh trường mâu này.
Mà nay.
Trường mâu lại xuất hiện trên tay chủ nhân của Thiên Mang sơn, vậy thì e rằng tộc Tiêu thị.....
..... đã hoàn toàn biến mất.
“Ngươi đã làm gì?”
Trong khoảnh khắc khi Ngũ trưởng lão tộc Tiêu thị nhìn thấy thanh trường mâu, khóe mắt như muốn nứt ra, người khác đều có thể nhận ra lai lịch của thanh trường mâu này thì làm sao hắn không nhận ra cơ chứ?
“Ngươi nghĩ sao?”
Khóe miệng của chủ nhân Thiên Mang sơn cong lên, hiện lên một một nụ cười tàn nhẫn mà rét lạnh, hắn chỉ tay xuống, trường mâu vang lên một tiếng ‘ong’, ầm ầm giáng xuống cùng Thiên Đạo thần âm.
Giờ khắc này.
Đại đạo giao thoa, ngàn vạn tia đại đạo cùng nhau đáp xuống, có rồng cuốn hổ vồ, có thần hoàng bay múa, thiên âm như đao, như muốn chém giết sạch chúng sinh!
“Ầm ầm!”
Trường mâu xuyên thủng hư không, ngay lập tức ghim chặc Ngũ trưởng lão vào sâu trong lòng đất.
Cảnh tượng này như sao chổi rơi xuống, toàn bộ Tu Di giới rung lắc kinh hoàng, không biết đã có bao nhiêu ngọn núi bị phá hủy, hàng tỉ vạn dặm chung quanh đây đều bị sang thành bình địa.
“Từ nay vê sau, e là chẳn còn tộc Tiêu thị nữa rồi.”
Trong hư không xa xăm.
Một ông già lẩm bẩm nói.

Đại tộc sau lưng hắn cũng đã có truyền thừa lâu đời, ngang ngửa với tộc Tiêu thị, nhưng tổ tiên của họ đã từng cho ra đời một vị Tiên Vương, và đã nằm lại trong trận chiến Địa Phủ năm xưa.
Mà điều càng khiến cho người ta cảm thấy khó chịu đó chính là binh khí của Tiên Vương nhà họ lại còn bị thất lạc.
Bất kể là về danh tiếng hay là về căn cơ, bọn họ đều thua tộc Tiêu thị, nhưng truyền thừa thì cũng chẳng khác nhau là mấy, hôm nay nhìn thấy cảnh tộc Tiêu thị bị huỷ diệt.
Trong lòng bọn họ khó tránh khỏi cảm thấy thê lương.
“Người đâu.”
Lão giả nhẹ giọng gọi.
“Lão tổ có gì phân phó?”
Một người đàn ông có dáng vẻ uy nghiêm bước lên bầu trời, đi tới phía sau lưng lão giả, cung kính nói.
“Truyền lệnh của lão phu, hôm nay tộc Đoàn thị chúng ta rời khỏi Tu Di giới đến Thiên Nguyên giới, tìm một một nơi đặt chân trước, tất cả những tộc nhân còn đang ở bên ngoài, hôm nay trước khi mặt trời lặn đều phải quay về trong tộc!”
Lão giả nói một cách ngiêm túc. . . .
Tuy rằng Tu Di giới là một phần ba của Thiên Diễm giới, nhưng diện tích vẫn rộng lớn vô biên, muốn triệu hồi tất cả tộc nhân trong vòng một ngày thì đúng là có chút không thực tế.
Dù sao thì.
Chẳng phải bất kỳ tộc nhân nào đều có thể băng qua hư không vô tận chỉ trong chốc lát.
“Lão tổ, có hơi vội vàng quá không?”
Tộc trưởng nhẹ giọng hỏi.
“Chủ nhân của Thiên Mang sơn đã xuất thế, hôm nay đã giải quyết tộc Tiêu thị, ngày mai rất có thể là sẽtính sổ với tộc Đoàn thị, nếu như còn không rời khỏi đây, thì e là toàn bộ tộc Đoàn thị sẽ bị chôn lại ở Tu Di giới này!”
Lão giả trầm giọng nói, hắn liếc mắt nhìn tộc trưởng một cái, tiếp tục nói:
“Lui, xuống, làm theo lời của lão phu đi.”
“Dạ.....”
Vị tộc trưởng kia bất đắc dĩ, đành phải khom người hành lễ, quay về trong tộc. Nhưng khi hắn vừa mới rời đi.

Bỗng nhiên, ầm một tiếng, dường như là bị đập vào trong một vách tường vô hình vậy, cả người hắn chẳng hề có bất kỳ phản ứng nào cả, trực tiếp nổ tung thành một mảnh sương máu.
“Hử?”
Lão giả bỗng nhiên xoay người, trong mắt hắn hiện lên sự khiếp sợ vô cùng.
Tộc Đoàn thị không bằng tộc Tiêu thị, nhưng tộc trưởng cũng là một người có tu vi Trường Sinh cảnh, nhưng chẳng qua là hắn mới đột phải cảnh giới Trường Sinh mà thôi, một người như vậy sao có thể bị đụng chết một cách vô duyên vô cớ như vậy được?
Chắc chắn là có người đang âm thầm ra tay!
Mà kẻ có thể làm được chuyện này, thì trong cả Tu Di giới này có có một người là chủ nhân của Thiên Mang sơn mà thôi!
“Hắn đến mau quá!”
Lão giả chấn động thầm nghĩ.
“Các ngươi muốn chạy đi đâu?”
Giọng nói rét lạnh quanh quẩn trong đất trời, một bóng người mặc trường bào màu trắng bạc, bước nhanh tới, như đang đi tản bộ trong sân vậy, vô cùng nhàn nhã.
Nhưng khí tức phát ra lại khiến cho người ta không rét mà run.
Giống như một yêu ma dưới địa ngục phá cửa ngục tối, chạy trốn đến vùng đất này, muốn gieo rắc tai họa cho thiên hạ.

Chương 697. Quá ít.

“Trời....”
Lão giả run giọng nói.
Chưa đối mặt trực tiếp với người này, thì vĩnh viễn không thể nào cảm nhận được loại áp lực này, đối phương chỉ cần đứng ở nơi đó thì gần như là đủ khiến cho ngươi không thể hô hấp được rồi.
“Không sai.”
chủ nhân của Thiên Mang sơn hơi gật đầu.
“Ngươi... Tiền, hôm nay đến đây, có chuyện gì quan trọng sao?”
Lão giả gượng ép mình bình tĩnh lại, ngay cả thi thể của tộc trưởng Đoàn thị đang nằm bên cạnh hắn, mà hắn cũng không dám nhìn, lỡ đâu lại khiến cho đối phương sinh lòng nghi ngờ bản thân mình oán hận hắn.

Với thực lực của chủ nhân Thiên Mang sơn, tuyệt đối có thể đánh chết hắn chỉ trong nháy mắt.
“Diệt tộc!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn chậm rãi phun ra hai chữ.
Trong khoảnh khắc khi hai từ ‘diệt tộc’ vang lên, thì nhiệt độ chung quanh đột nhiên giảm xuống dưới mức âm độ, một trận cuồng phong nổi lên, chém đôi hư không, chia tách hỗn độn.
Vào thời khắc này.
Trên trời dưới đất đều xuất hiện một loại khí tức xơ xác tiêu điều.
Như là một vị thần thoát khỏi địa ngục, phá tan gông xiềng, chạy đến thế gian này, muốn diệt thế, sát khí cuồn cuộn tràn ngập khắp mỗi một ngóc ngách của thế giới.
Gần trong gang tất.
Khí tức của Tử Thần lượn lờ, từ cổ chí kim, càn khôn trên dưới thế giới này đều bị bao trùm bởi khí tức tử vong này.
“ Ngươi.....”
Lão giả kinh sợ, thân mình lảo đảo lui về phía sau, lúc này, hắn cảm thấy choáng váng. Hắn rất muốn cầu xin.
Nhưng khi phải đối mặt với một kẻ cả đẳng cấp như chủ nhân của Thiên Mang sơn, thì cầu xin sẽ có hiệu quả sao?
Một kẻ mà có thể trở thành Tiên Vương, thì đều là hạng người có lòng dạ sắt đá, không thể nào chỉ vì một hai câu nói mà lại thay đổi dự định ban đầu. Còn về chuyện buông ra một số câu nói tàn nhẫn, để cho cái chết của mình được vẻ vang hơn thì sao?
Dường như nó cũng chẳng có hiệu quả gì mấy. Chỉ khiến cho mình chết nhanh hơn mà thôi.
Trong khoảng thời gian ngắn, lão giả chẳng thể thốt nên dù chỉ là một câu nói, hắn muốn chạy trốn, nhưng không gian chung quanh đây đều đã bị phong tỏa, giống như một con kiến hôi phải đối mặt với một con Thương Long.
Chẳng thể nào giãy giụa, dù chỉ là một chút.
“Tộc Đoàn thị sa sút đến mức này rồi sao?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn hờ hững nói.
Vào thời đại của hắn, tộc Tiêu thị và tộc Đoàn thị là hai thế lực Nhân tộc mạnh nhất ở Thiên Diễm giới, dưới sự chỉ đạo của hai gia tộc này, thì mới miễn cưỡng đối đầu được với thiên Mang sơn.

Nếu không có hai gia tộc này, thì e là Nhân tộc ở Thiên Diễm giới đã bị giết tuyệt từ lâu rồi. Hàng tỉ năm trôi qua.
Tộc Tiêu thị còn có chút căn cơ, nhưng tộc Đoàn thị đã sa sút đến mức cùng cực, sự chênh lệch này thật sự là quá lớn.
“Một khi đã yếu nhược đến mức như vậy thì các ngươi cũng không cần thiết phải tồn tại nữa.”
Mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn khép hờ, vươn một ngón tay ra, đơn giản mà trực tiếp, không có bất kỳ động tác hoa lệ nào cả, lập tức điểm xuống.
“Vèo!”
Một vệt thần quang bừng lên.
Dải ánh sáng này chiếu sáng đất trời, vô cùng lộng lẫy, vô số người đều nhìn thấy chỉ trong nháy mắt, chùm tia sáng xuyên thủng trán của lão giả.
Cảnh tượng này như bị đóng băng.
Chỉ có một khối thi thể mất đi khí tức sự sống,chậm rãi ngã xuống từ trên bầu trời.
“Ầm!”
Thi thể rơi xuống, nện vào trên đại trận hộ sơn của tộc Đoàn thị, khiến cho trái tim của tất cả mọi người trong tộc Đoàn thị ngừng đập.
“Là..... Lão tổ!”
Có người cả kinh kêu lên.
Nhìn thi thể pử phía bên ngoài, xét về mặt cảm tình thì bây giờ bọn họ hẳn là sẽ bất chất tất cả mà dành lấy thi thể của lão tổ về, nhưng từ sâu trong nội tâm, lại có một giọng nói đang nhắc nhở bọn họ, không thể làm như vậy.
Bởi vì.
Bên ngoài còn có một chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Nếu trận pháp bị mở ra, người ta đánh giết vào bên trong thì phải làm sao bây giờ? Chỉ dựa vào đám người bọn họ, thì làm sao có thể ngăn cản được một vị Tiên Vương chứ?
“Vừa đáng thương vừa đáng buồn!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhìn xuống những sinh linh ở phía dưới, trong đôi mắt hắn đầy vẻ trào phúng, dưới con mắt của hắn thì đám người kia chỉ là những con kiến mà thôi.
Điều nực cười chính là.
Đàn kiến này lại cho rằng, chỉ dựa vào một trận pháp này là có thể ngăn cản được hắn. Không ngờ tới.

Trận pháp này cũng giống như một tờ giấy, chỉ cần chọc nhẹ là rách nát.
“Đầu thai đi.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn tự nói.
Hắn bước ra một bước, một tiếng nổ thật lớn vang lên, đột nhiên một luồng khí tức cực mạnh bùng nổ, từ trên chín tầng mây, một cái chân khổng lồ từ từ đạp xuống từ trên trời, đạp vỡ vô số sao trời, cuối cùng đạp lên tổ địa của tộc Đoàn thị.
Thế lực huy hoàng rực rỡ khi xưa, hôm nay đã tan thành mây khói.
Sau khi huỷ diệt tộc Đoàn thị, chủ nhân của Thiên Mang sơn vung bàn tay lên, số tài sản mà đối phương tích lũy bao nhiêu năm đều rơi hết vào trong tay hắn.
“Quá ít.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn lắc đầu.
Nếu như là Thiên Diễm giới của ngày xưa, thì số tài sản của tộc Đoàn thị và tộc Tiêu thị sẽ không ít ỏi như vậy . nhưng đổi lại thành Tu Di giới của ngày nay.
Tuy là hai gia tộc này cũng được coi như không tệ, nhưng nếu như so với trước đây thì kém quá xa.
Cho dù là hắn chưa từng đến Thiên Cơ Lâu, thì cũng biết chỉ dựa vào chút đỉnh tài nguyên này của hắn, căn bản không đủ để giúp hắn trở thành một chuẩn Tiên Đế.
“Xem ra lại phải nghĩ cách, kiếm thêm chút tài nguyên.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn quay đầu nhìn về phía hư không xa xôi, ở nơi đó còn có một thế lực khổng lồ đang chiếm đóng, mà căn cơ của đối phương không thể nào xem nhẹ được.
“Vậy thì là ngươi!”
Giọng nói vẫn còn vang vọng, phiêu tán trong hư không, mà bóng người đã biến mất. Lúc này.
Toàn bộ Tu Di giới đã trở nên hoàn toàn kinh hoảng. Tất cả mọi người đều hoang mang lo sợ.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đã xuất thế, mà ngay sau khi xuất thế đã huỷ diệt tộc Tiêu thị, rồi sau đó lại chôn vùi tộc Đoàn thị, hai lần ra tay này đều nhằm vào những thế lực có truyền thừa lâu năm, căn cơ vững mạnh.
Mục đích của đối phương gần như đã được phơi bày, đó chính là san bằng tất cả những trở ngại. Trong lúc nhất thời.

Tất cả mọi người trong Tu Di giới đều cảm thấy bất an, sợ đối phương bỗng nhiên đánh tới cửa tới.
Lại có không ít người của Tu Di giới triệu tập toàn bộ tộc nhân của mình, dìu già dắt trẻ bỏ trốn đến những thế giới khác. Chắc chắn đánh không lại.
Người ta là Tiên Vương, mà bọn họ có mạnh nhất thì cũng chỉ là cảnh giới Trường Sinh đỉnh phong mà thôi, thua nhau gần cả một đại cảnh giới, căn bản là không cùng một đẳng cấp.
Cho dù là có dựa vào chiến thuật số đông cũng không thể nào đánh thắng được.
Ngoài cánh chạy trốn ra, căn bản là không còn cách thứ hai để có thể lựa chọn.
Còn về phần đầu hàng, thì chuyện này cũng không thực tế, chủ nhân của Thiên Mang sơn là Yêu tộc, năm xưa căm thù Nhân tộc đến tận xương tuỷ, nếu đầu hàng hắn thì rõ ràng là chịu chết.
Ngược lại nếu như chạy trốn thì còn có đường sống.

Chương 698. Tìm đường sống trong chỗ chết.

Nửa tháng sau.
Trong hai thế giới hùng mạnh là Tu Di giới, Chân Võ giới nổi lên vô số trận gió tanh mưa máu.
Có không biết bao nhiêu gia tộc, tông môn, thánh địa có truyền thừa lâu đời, đã tan biến chỉ trong vòng một đêm, có thể nói là tu luyện giả trong hai thế giời này đã bị tổn thất nghiêm trọng.
Mà kẻ khởi xướng tất cả những chuyện này, không phải là ai khác.
Mà chính là chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Những người có tu vi Trường Sinh cảnh thuộc hai thế giới này không phải chưa từng nghĩ đến việc chống lại, nhưng sau khi bọn hắn liên kết với nhau, thì thứ nghênh đón bọn họ lại là một trận tàn sát.
Đối mặt với một kẻ có tu vi Tiên Vương như chủ nhân của Thiên Mang sơn, thì căn bản chẳng hề tồn tại thứ gọi là sức phản kháng. Trong lúc nhất thời.
Những thế lực lớn mạnh trong hai thế giới này đều sợ hãi, bọn họ chẳng hề thiết tha bất kỳ điều gì mà bỏ chạy đến những thế giới khác, chỉ mong thoát

được kiếp này.
Lại có người đi về phía Thiên Cơ Lâu.
Thử xem là có thể tìm được một con đường sống từ trong Thiên Cơ Lâu hay không. Chỉ tiếc.
Tưởng tượng thì rất tốt đẹp, hiện thực lại quá tàn khốc, bọn họ còn chưa đặt chân đến thế giới bên cạnh, đã bị chủ nhân của Thiên Mang sơn đuổi theo, giết chết ngay tại chỗ.
Ba thế giới cường đại.
Chỉ có Huyền Quang giới là tránh được một kiếp.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn thừa biết là Huyền Quang giới đã bị chủ nhân trước đây của Địa Phủ càng quét một lần rồi, bây giờ trong đó chỉ còn lại mấy kẻ lâu la, chẳng còn ai có thể kháng cự lại lữa.
Còn về phần tài nguyên thì lại càng ít ỏi.
Sau khi Địa Phủ ở Huyền Quang giới bị huỷ diệt, thì bây giờ Huyền Quang giới đã chẳng còn chút dầu mỡ gì nữa rồi, cũng chính là vì lý do này mà hắn cũng lười chạy đến đó.
"Lão tổ, chúng ta chạy đến đây, sẽ không bị phát hiện chứ?"
Lúc này.
Tộc Chu thị thuộc Tu Di giới đang chạy đến thế giới bên cạnh.
Còn chưa đến ngàn vạn dặm nữa thì đã có thể tiến vào trong Địa Tiên giới, mà tiến vào Địa Tiên giới, cũng sẽ không còn cách Thiên Nguyên giới quá xa nữa, bọn họ có thể thoải mái mà nhanh chóng chạy tới Thiên Cơ Lâu.
Nhưng điều khiến cho tộc trưởng tộc Chu thị không quá yên tâm chính là cách mấy trăm vạn dặm về phía Đông Nam chính là Thiên Mang sơn! Mấy trăm vạn dặm.
Nghe thì có vẻ như là rất xa.
Nhưng đối với một vị Tiên Vương mà nói, thì nó chẳng là cái gì, đối phương có thể chạy tới đây chỉ trong một cái chớp mắt.
Nếu như một vị Tiên Vương đuổi giết đến đây, đến lúc đó tộc Chu thị sẽ có kết cục ra sao, tộc trưởng như hắn cũng chẳng dám nghĩ, chắc là sẽ chết rất có bài bản.
"Hoảng cái gì chứ?"
Một lão giả râu tóc bạc trắng, cau mày quắc mắt, thấp giọng trách cứ nói.
"Hiện tại chủ nhân của Thiên Mang sơn đang bận rộn săn lùng khắp nơi ở Tu Di giới và Chân Võ giới, chẳng ai có thể biết được rốt cuộc bây giờ hắn ta đang ở đâu?"

“Có khi đang ở Tu Di giới, mà cũng có thể là đang ở Chân Võ giới, nhưng tuyệt đối sẽ không có mặt ở Thiên Mang sơn!”
“Vả lại, thì làm sao chủ nhân của Thiên Mang sơn có thể ngờ được ngay lúc này, lại có người dám đến gần hang ổ của hắn để đến những thế giới khác chứ?”
“Chiêu này của lão phu gọi là phương pháp ngược dòng, đảm bảo là tộc Chu thị có thể bình yên vô sự!”
“Hay!”
Tộc trưởng Chu thị là một người đàn ông trung niên có dáng người gầy ốm, sau khi nghe được những lời này của lão tổ, cầm lòng không đậu dựng thẳng ngón tay cái, bội phục nói: “Lão tổ không hổ là lão tổ, vậy mà có thể nghĩ ra được biện pháp này.”
Thật ra thì.
Nếu như cho hắn thêm thời gian, hắn cũng có thể nghĩ ra.
Nhưng có thể nghĩ ra và chuyện dám thực hiện nó thì đó là hai chuyện hoàn toàn không giống nhau.
Lúc này nhắc tới năm chữ ‘chủ nhân của Thiên Mang sơn’, thì bất kể là người nào của Chân Võ giới hay là Tu Di giới, thì đều cảm thấy bất an, giờ phút này ai làm dám đi vòng qua gần Thiên Mang sơn chứ?
Chuyện này nếu một khi sơ sẩy thì thua hết cả bàn cờ chứ chẳng chơi.
“Hôm nay, lão phu sẽ dạy cho các ngươi một đạo lý, đạo lý này gọi là tìm đường sống trong chỗ chết, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?”
Lão giả giơ tay vuốt râu, câu từ son sắt nói: “Theo như suy nghĩ của lão phu, chủ nhân của Thiên Mang sơn mạnh thì đúng là có mạnh, nhưng trí thông mình thì thật sự không ấn tượng mấy.....”
Khi hắn đang đĩnh đạc giảng bài. Không biết từ khi nào.
Tất cả mọi thứ chung quanh đều trở nên yên tĩnh.
Ánh mắt của tất cả tộc nhân tộc Chu thị nhìn hắn, đồng tử phóng đại, sắc mặt vô cùng trắng bệch, đặc biệt là tộc trưởng Chu thị, vẻ mặt như tro tàn.
“Ồ?”
Lão giả ngừng vuốt râu, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác không ổn, tuy rằng hắn chưa quay đầu lại, nhưng lại cảm nhận được một khí tức không lành.
Dường như có một ma thần địa ngục đứng sau lưng hắn, dùng cặp mắt sâu thăm thẳm mà nhìn chằm chằm vào hắn.

“Chắc, chắc là không xui xẻo tới mức đó chứ?”
Trong lòng lão giả tuyệt vọng nghĩ, hắn xoay người về sau một cách cứng ngắt. Đứng sau lưng hắn.
Một người đàn ông mặc trường bào màu nguyệt bạch, đang đứng khoanh tay, ánh mắt hắn mang theo nụ cười nhạo, nhìn bọn họ mà không chớp mắt .
“Chủ..... chủ nhân của Thiên Mang sơn!”
Lão giả gần như bị hút cạn hết sức sống, xém chút nữa đã xụi lơ ngã xuống.
Làm sao có thể?
Chẳng phải là chủ nhân của Thiên Mang sơn đang bận đối phó với những thế lực khác sao?
Tại sao vào thời khắc mấu chốt này lại trở lại thiên Mang sơn, lại vừa đúng lúc phát hiện ra tung tích của đám người mình cơ chứ? Xong rồi!
Trong khoảng khắc khi nhìn thấy chủ nhân của Thiên Mang sơn, không chỉ có lão giả cảm thấy tuyệt vọng, vô số tộc nhân đứng sau lưng hắn cũng cảm thấy tuyệt vọng. Phải đối mặt với một vị Tiên Vương, thì có mạnh như tộc Tiêu thị hay là tộc Đoàn thị cũng chẳng thể chống đỡ được?
Bọn họ lấy gì mà chống đỡ được chứ?
Bây giờ điều duy nhất có thể làm là đưa cổ chờ chém mà thôi.
“Tìm đường sống từ trong chỗ chết? Ý tưởng hay đấy, nhưng nếu như các ngươi đã tiến vào chỗ chết rồi, thì cần gì phải rời đi nữa?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn hờ hững mở miệng.
Không hề có thêm bất kỳ lời nào vô nghĩa, hắn trực tiếp vung một bàn tay lên, năm ngón tay mở ra, nhìn như năm cây cột chống trời, nện xuống từ trên bầu trời.
Tuy rằng đây chỉ là một đòn đơn giản, nhưng lại có uy lực hủy thiên diệt địa, chỉ dựa vào năng lực của tộc Chu thị, căn bản không thể nào ngăn cản được.
Vào thời khắc tất cả mọi người của tộc Chu thị đã hoàn toàn tuyệt vọng.
“Ầm ầm!”
Một khí tức Tiên Vương hoàn toàn xa lạ bùng lên, giống như con đê vỡ, lập tức càng quét kkhawps bốn phương tám hướng, giống như một vầng mặt trời bao phủ lấy tất cả mọi người.

Chương 699. Ngươi chưa đủ mạnh.

Chương trước Chương sau
“Ồ?”

Cảm nhận được luồng dao động kia.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn thu bàn tay về, ánh mắt hắn mang đầy vẻ khó hiểu nhìn về phía cách đó không xa, mặt mày đậm vẻ suy tư, lẩm bẩm nói: "Khí tức này…… Sao?"
"Không ngờ lại còn có một con cá lọt lưới."
Hắn nhớ rất rõ là bất kể là Tu Di giới hay là Chân Võ giới, thì cả hai thế giới này đều đã bị hắn càng quét sạch sẽ.
Vào thời điểm này.
Hẳn là chẳng còn ai chạy đến Thiên Cơ Lâu mới đúng.
Bởi vì những kẻ muốn chạy đến Thiên Cơ Lâu, đều bị hắn chặn giết ở nửa đường, nếu như chẳng còn ai chạy đến Thiên Cơ Lâu, vậy thì ngay lúc này đây, kẻ trở thành Tiên Vương có khả năng rất lớn là đột phá dựa vào căn cơ cửa chính hắn.
Hơn nữa.
Sớm không đột phá, muộn không đột phá, cố tình lại đột phá ngay lúc này.
Mà lại cách không xa Thiên Mang sơn nữa chứ.
Hiển nhiên là người này đang khiêu khích danh tiếng của hắn.
"Đây là....."
Đám người tộc Chu thị thoát khỏi tuyệt cảnh, tất cả đều quay đầu, nhìn về phía khí tức kia truyền đến, ngay lập tức cảm thấy khiếp sợ, rồi sau đó là mừng như điên.
"Tiên Vương!!!"
"Lão tổ, đây là một vị Tiên Vương! Chúng ta được cứu rồi!"
Tộc trưởng Chu thị thất thanh kêu lên.
Chẳng một ai có thể cảm nhận được hết cảm giác bây giờ của bọn họ, vốn dĩ tất cả đều tuyệt vọng, ai ngờ vào ngay lúc này, lại nhảy ra một vị Tiên Vương?
Phải biết rằng.
Trước đây trưởng lão của tộc Tiêu thị cũng sắp đột phá, kết quả bị chủ nhân của Thiên Mang sơn ngáng đường. Mà nay.
Lại có người đột phá ngay trước mắt của hắn, mà hắn lại hoàn toàn không biết gì cả, điều này giống như có người tát cho hắn hai bạt tai ngay trước mặt.
"Trời không diệt tộc Chu thị chúng ta!"
Lão giả kích động lệ tuôn trào, hắn cũng giống như những người khác gần như là không thể kìm chế được.

Tuy rằng hắn còn chưa biết tên tuổi của vị Tiên Vương kia, nhưng sự xuất hiện của hắn giống như ánh hừng đông, chiếu sáng con đường phía trước, trực tiếp kéo bọn họ khỏi bờ vực.
"Các ngươi vui mừng quá sớm."
"Chỉ là một kẻ vừa mới đột phá Tiên Vương mà thôi, các ngươi cho rằng hắn có thể cứu được tất cả các người hay sao?"
Ánh mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn trở nên rét lạnh, hắn lại ra tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một ký hiệu, hàng tỷ tia sáng bừng lên, hóa thành vô số thanh thần kiếm bắn ra.
"Keng! Keng! Keng!"
Âm thanh kim loại va vào nhau, vang lên không dứt bên tai.
Phóng tâm mắt nhìn ra, trên trời dưới đất, khắp nơi đều là kiếm quang, phủ lấp mỗi một ngóc ngách của đất trời, những âm thanh chói tai trực tiếp cắt lìa hư không.
Chém cho không gian thành những mảnh nhỏ.
Những kiếm quang kia rất sắc bén, tất cả chúng đều mang theo khí tức của sự hủy diệt, không gì cản nổi, mà cũng không thể nào chống đỡ được.
"Không....."
Giả lão rống lớn, hắn vung tay áo lên, khiến cho tất cả những tộc nhân của hắn bay xa vạn dặm về phía sau, nhưng đến lượt hắn còn chưa kịp tránh đi.
Thì kiếm quang đã rơi xuống.
Kiếm quang che phủ trời đất, giống như một tấm lưới trời phủ xuống, lại giống như một vùng mưa gió mù mịt, căn bản là không thể tránh được.
Mưa kiếm rơi xuống.
Khí tức sắc bén cứa và da thịt, khiến chúng như tách lìa, lão giả tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Nhưng ngay khi hắn cho rằng mình sẽ chết đi.
"Ầm!"
Một bóng ngừo chắn ngay trước người hắn ngay thời khắc mấu chốt.
"Ta..... Chưa chết sao?"
Lão giả không dám tin mở to hai mắt, nhìn chung quanh, lại nhìn vào bóng người trước mặt, sâu trong nội tâm tràn ngập cảm giác chấn động.
Đây là..... Tiên Vương vừa mới đột phá kia sao?
"Tiền bối.."
Lão giả hoàn hồn lại, lập tức chắp tay nói: "Vãn bối đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, ngày sau nếu có...."
"Lui ra."

Lão giả còn chưa nói xong.
Người đứng trước mặt hắn đã chậm rãi mở miệng, trong giọng nói của hắn mang theo sự chân thành đáng tin.
Lão giả ngẩn ra, rồi sau đó nhanh chóng phản ứng lại, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì e là vị tiền bối này muốn giao thủ với chủ nhân của Thiên Mang sơn, mà nếu như mình lưu lại nơi này, thì đúng thật là sẽ làm vướng tay vướn chân hắn.
Hắn lại chắp tay, thấp giọng nói một câu.
"Tiền bối nhất định phải cẩn thận."
Nói xong.
Hắn nhanh chóng xoay người rời đi.
Khi người của tộc Chu thị rời đi ngay dưới mí mắt của mình, chủ nhân của Thiên Mang sơn không hề có bất kỳ ý định ngăn cản nào.
Trong mắt hắn, một trăm tộc nhân tộc Chu thị căn bản chẳng thể nào sánh được với một Tiên Vương, cho dù là phải đánh chết hắn, trừ bỏ mối họa trong lòng mình.
Hay là thu phục hắn, để hắn nghe lệnh mình. Đều là một vụ làm ăn có lời.
Hơn nữa.
Từ sâu trong nội tâm hắn.
Người trước mặt này mang lại cho hắn một cảm giác rất quen thuộc, dường như hắn đã từng gặp người này ở đâu rồi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, bất kể như thế nào cũng chẳng thể nhớ ra được.
"Đạo hữu tên gì, đến từ đâu?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn mở miệng.
Đối phương đã bước vào cảnh giới Tiên Vương, cùng đẳng cấp với hắn, tuy rằng thực lực thì kém hơn hắn, nhưng tốt xấu gì cũng có tư cách ngồi cùng mân.
"Thái Sơ!"
Áo bào của Thái Sơ bay phất phới, tóc dài tung bay, bình tĩnh nói: "Đến từ Thiên Nguyên giới!"
"Thiên Nguyên giới?"
Thế giới này.
Tuy rằng thực lực của nó không mạnh, nhưng đối với chủ nhân của Thiên Mang sơn mà nói, lại là như sấm bên tai.
Nếu như không có hắn, thì bởi vì nguyên nhân là Thiên Nguyên giới có được Thiên Cơ Lâu chủ tọa trấn thôi.

Chỉ một mình Thiên Cơ Lâu chủ, đã khiến cho đẳng cấp của cả Thiên Nguyên giới trực tiếp tăng lên đến đến mấy cấp, nếu không có Thiên Cơ Lâu chủ, thì e rằng trong mắt hắn, Thiên Nguyên giới chi là một cái ao nhỏ mà thôi.
Căn bản không đáng để chú ý.
"Đến từ Thiên Nguyên giới, tên là..... Thái Sơ!"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn lặp lại một lần, thân thể của hắn run lên, trong mắt bắn ra hai tia sáng không thể tưởng tượng được, từ trong kẽ răng khó khăn phun ra hai chữ.
"Thái Sơ!"
"Thì ra là ngươi!"
Lúc này đây.
Hắn đã hiểu rõ.
Sau khi nghe được tên tuổi của Thái Sơ, thì chỗ mà hắn suy nghĩ mãi không ra, đã hoàn toàn có thể hiểu được rồi.
Đối với hắn mà nói, người này chắc chắn là không quen, nhưng đối với chủ nhân của Địa Phủ kia mà nói, thì đúng là quá quen thuộc. Bởi vì.
Thái Sơ chạy đến Huyền Quang giới, đã gây rắc rối lớn cho Địa Phủ của Huyền Quang giới. Lúc trước chủ nhân của Địa Phủ vì muốn giết chết Thái Sơ mà không ngại vượt giới.
Kết quả không ngờ tới.
Thái Sơ đi một chuyến Thiên Cơ Lâu, có được nhược điểm của Địa Phủ của Huyền Quang giới, xem chút nữa thì chôn vùi luôn Địa Phủ của Huyền Quang giới.
Sau đó, chủ nhân của Địa Phủ khó khăn lắm mới mang theo thủ hạ chạy trốn. Rồi sau đó.
Lại rơi vào tay của Liễu Thanh Vũ.
Đối với hắn mà nói, thì những chuyện này chẳng là gì cả, nhưng đối với chủ nhân của Địa Phủ mà nói, thì lại giống như một nỗi ám ảnh, mà hắn vẫn canh cánh trong lòng.
Sau lại.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng đã từng tìm hiểu chuyện này, với suy nghĩ của hắn thì, Thái Sơ cũng chẳng là cái gì, mà vị Thiên Cơ Lâu chủ kia mới là tác giả đứng phía sau thao tóm hết tất cả những chuyện này.
Thái Sơ chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Bây giờ, Thái Sơ lại trở thành Tiên Vương ở đây, cũng chỉ vì một câu nói, mà khơi gợi vô số hồi ức của chủ nhân Thiên Mang sơn. Giờ phút này.
Hắn nhớ đến ký ức của Tiêu Vô Thương.
Bởi vì trong ký ức của Tiêu Vô Thương, đã từng nhìn thấy Thái Sơ bước vào trong Thiên Cơ Lâu! Điều này chứng minh cái gì?
Chứng minh một điều là Thái Sơ đột phá cảnh giới Tiên Vương, không phải dựa vào căn cơ của bản thân hắn, mà là dựa vào sự chỉ điểm của Thiên Cơ Lâu chủ, nói cách khác, tình cảnh của ngày hôm nay có thể lại là cảnh tượng tái diễn giống như ở Địa Phủ Huyền Quang giới.
Rất có khả năng là Thiên Cơ Lâu chủ lại đang thao túm. Lúc này đây.
Nói không chừng đang nhằm vào mình!
“Thiên Cơ Lâu.....”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn khó khăn phun ra ba chữ, từ sâu trong nội tâm của hắn trào ra một loại cảm giác bất lực, thậm chí hắn còn không dám có thái độ thù hận khi thốt lên ba chữ này.
Bởi vì.
Thiên Cơ Lâu chủ am hiểu nhất là suy đoán thiên cơ.
Mà bản thân hắn lại biết, Thiên Cơ Lâu chủ có thể là đang âm mưu đối phó với hắn, nếu hắn còn dám nảy sinh oán hận Thiên Cơ Lâu, lỡ đâu bị Thiên Cơ Lâu chủ biết được.
Thì bản thân hắn chẳng phải là già đời rồi còn mắt mưu, chán sống rồi sao?
Hắn điên cuồng càng quét Tu Di giới và Chân Võ giới, chẳng phải là vì thu gom tài nguyên hay sao?
Mà thu gom tài nguyên, cũng chỉ là vì muốn đến Thiên Cơ Lâu đổi lấy một cơ hội để trở thành chuẩn Tiên Đế hay sao, nhưng nếu như chính vì lòng oán hận của mình, mà khiến cho Thiên Cơ Lâu chủ không bán tin tức cho mình.
Thì bây giờ mình cũng nên lo liệu hậu sự là vừa.
Chờ đến khi tộc nhân gia tộc của Liễu Thanh Vũ chạy lại đây, phát hiện ra chuyện ở đây, nếu như xử lý không tốt sẽ có cường giả của Thần giới xuống đây, mà chỉ dựa vào một Tiên Vương đỉnh cao như mình.
Thì ngàn vạn lần cũng không thể nào chống đỡ được một thế giới chí cao vô thượng.
“Mặc dù thủ đoạn của Thiên Cơ Lâu chủ cũng kiến ta rất khâm phục, nhưng bao nhiêu năm nay, ở địa bàn thuộc Thiên Mang sơn chúng ta chưa bao giờ phát hiện, nơi đây lại có trở thành cơ duyên trở thành Tiên Vương.”

Trong giọng nói của chủ nhân Thiên Mang sơn mang theo một chút kính nể, nhưng ngay sau đó giọng điệu lại trở nên lạnh tanh, hắn nhìn về phía Thái Sơ, lạnh giọng nói: "Nhưng ta muốn biết Thiên Cơ Lâu chủ có thể đích thân ra tay, cứu ngươi một mạng hay không!"
Muốn xem thử phải chăng là Thiên Cơ Lâu chủ đang trợ giúp Thái Sơ đối phó với Địa Phủ hay không, thì có một cách đơn giản nhất đó chính là giết Thái Sơ.
Nếu Thiên Cơ Lâu chủ có thể cướp được Thái Sơ khỏi tay của mình. Thì không cần nghi ngờ gì nữa.
Thái Sơ chính là quân cờ trong tay của Thiên Cơ Lâu chủ, hơn nữa giá trị của hắn rất lớn, đặt biệt dùng để đối phó với Địa Phủ.
Nhưng nếu là Thiên Cơ Lâu chủ mặc kệ không quan tâm, thì rất có khả năng là Thái Sơ mua lấy cơ duyên để trở thành Tiên Vương mà thôi, một cái khách hàng chẳng có bất kỳ quan hệ gì với Thiên Cơ Lâu chủ.
Kể từ giây phút khi hắn bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu, thì người này đã chẳng còn có chút liên quan gì đến Thiên Cơ Lâu rồi.
"Cuồng vọng!"
Thái Sơ quát lạnh.
Hắn vung tay tạo kiếm, một tia kiếm quang, mang theo ý nghĩa chân chân từ thuở trời đất sơ khai, gào thét bắn ra, nhanh chóng chém về phía chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Thái Sơ hiểu rất rõ là bản thân hắn vừa mới trở thành Tiên Vương, cảnh giới chưa ổn định, nếu như thực sự phải khai chiến, thì đại khái bản thân hắn không phải là đối thủ của chủ nhân Thiên Mang sơn.
Mà điều hắn có thể là kìm chân đối phương.
Để cho người của tộc Chu thị đi thật xa, rồi hắn sẽ kiếm cơ hội trốn thoát.
"Muốn động thủ trước, chỉ có thể chứng minh là ngươi chưa đủ mạnh!"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn không kinh không giận, ngược lại trong lòng có chút vui sướng, Thái Sơ hoàn toàn không giống như có chỗ dựa, nếu sau lưng hắn có một thế lực hùng mạnh chống đỡ.
Lúc này, hẳn là Thái Sơ phải nên bình tĩnh mới đúng. Nhưng hiện giờ xem ra.
Dường như Thái Sơ có quan nhiều điều lo lắng.
"Nhìn dáng vẻ này của ngươi, trong mắt của Thiên Cơ Lâu chủ, giá trị của ngươi cũng chẳng quá lớn."

Chủ nhân của Thiên Mang sơn cười lạnh một tiếng, bàn tay tạo trảo, vung lên che lấp bầu trời,
chung quanh bàn tay hiện lên vô số tinh cầu, tất cả những thứu này đều là do bàn tay của hắn hút đến từ phía bên ngoài.
Hết cái này đến cái khác, vô cùng to lớn, ù ù chuyển động, mang theo khí hỗn độn vô cùng kinh người. Xoẹt!
Kiếm quang bị bóp vụn.
Bàn tay to lớn kia chụp lấy người Thái Sơ, năm ngón tay nắm chặt, sắp bóp chết đối phương.
"Phá!"
Thái Sơ hét lớn.
Từng tia kiếm quang màu đỏ đậm bắn ra, hết tia này đến tia khác bừng lên, chém bàn tay kia thành hư vô kiếm khí kia vô cùng khủng bố, đỏ thắm như máu, lộng lẫy như ngân hà.
"Ầm ầm!"
Vùng đất nằm bên cạnh Tu Di giới này đã bị đánh nát hoàn toàn, khí hỗn độn chung quanh phun trào, vô cùng dữ dội, một số tinh cầu không thể chống đỡ được dao động này, lần lượt nổ tung, phát ra những luồng tia sáng vô cùng chói mắt.
Cảnh tượng này quả thật giống như ngày tận thế!
Từ xa nhìn lại, cả vùng đất trời như bị đánh nổ tung, tinh vực ảm đạm, toàn bộ Tu Di giới đều ở không ngừng rung lắc, gần như là sắp nứt ra.
Một cảnh tượng khủng bố như vậy.
Khiến cho rất nhiều người nghĩ tới một trận chiến thời viễn cổ.
Trogn trận chiến ấy, có đến mấy vị vô thượng Tiên Vương động thủ, lại có thêm sự tham chiến của chuẩn Tiên Đế, trực tiếp chia cắt Thiên Diễm giới thành ba nửa, tuy rằng trận chiến của ngày hôm nay không thể sánh bằng trận chiến của thời thượng cổ kia.
Nhưng nhiều ít cũng đã tái hiện lại ba phần khí thế.
"Một người trong số đó là chủ nhân của Thiên Mang sơn, nhưng người còn lại là ai? Chẳng lẽ là Thiên Cơ Lâu chủ sao?"
Trong một gia tộc đang trên đường trốn chạy, có một trưởng lão nhìn về phía nà, thấp giọng nói. Theo như hắn được biết.
Trong những thế giới hiện tại.
Ngoài chủ nhân của Thiên Mang sơn ra, thì dường như là không còn Tiên Vương nào khác nữa. Mà nay.

Bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một vị Tiên Vương, ngoài vị Thiên Cơ Lâu chủ thần bí kia ra, thì thật sự là hắn không thể nghĩ ra được ai có thể đánh nhau với chủ nhân của Thiên Mang sơn đến mức độ này.
"Không phải Thiên Cơ Lâu chủ."
Có người lắc đầu, mở miệng nói: "Vị Tiên Vương nà mới đột phá, hẳn là người của Chân Võ giới, hoặc là người của những thế giới khác, nếu như là Thiên Cơ Lâu chủ thì e là bây giờ chủ nhân của Thiên Mang sơn đã bại trận."
"Có khi nào có người mua được cơ duyên trở thành Tiên Vương ở Thiên Cơ Lâu không?"
Vị trưởng giả vừa rồi mở miệng, trầm ngâm nói: "Ta từng nghe được từ một luồng tin không chính thức nói rằng, chỉ vì tộc Tiêu thị đến Thiên Cơ Lâu mua cơ duyên cấp Tiên Vương, nên suýt chút nữa thì Ngũ trưởng lão của bọn họ đã trở thành Tiên Vương."
Tuy rằng.
Ngũ trưởng lão của tộc Tiêu thị đã ngã xuống.
Nhưng vô số người đã chính mắt nhìn thấy trận chiến này hôm đó, nếu không phải chủ nhân của Thiên Mang sơn xuống tay bất ngờ, thì e rằng Tu Di giới của bọn họ đã có thêm một vị Tiên Vương rồi.
……
Mà nếu như có Tiên Vương tọa trấn, thì bọn họ cần gì phải rời bỏ quê hương?
"Không loại trừ khả năng này, nhưng đáng tiếc là căn cơ của gia tộc chúng ta không đủ, nếu không thì đã sớm chạy đến Thiên Cơ Lâu, cũng có thể....."
Vị trưởng lão kia nói đầy tiếc nuối.
Hắn nói chưa nói xong, nhưng ý nghĩa của câu nói đó thì đã rất rõ ràng.
Sau khi những trưởng giả khác trong gia tộc nghe được những lời này, thì lâm vào trầm tư.
Đúng thật là bọn họ chẳng thể nào có được nhiều tài nguyên, bởi vì những gia tộc tông môn có nhiều gia sản, đều đã bị chủ nhân của Thiên Mang sơn huỷ diệt.
Nhưng nếu như một vài gia tộc có thực lực không yếu gom góp lại với nhau, thì vẫn có chút hy vọng.
Chỉ cần gom góp đủ tài nguyên, mọi người cùng nhau đến Thiên Cơ Lâu, nói không chừng có thể tạo ra được một Tiên Vương thuộc về Tu Di giới,

đến lúc đó có lẽ có thể xoay xở được với chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Lại cộng thêm sự hỗ trợ của vị Tiên Vương hôm nay, có lẽ có thể đánh đuổi được chủ nhân của Thiên Mang sơn. Đương nhiên.
Cũng chỉ là có thể đánh đuổi được hắn mà thôi, còn làm sao có thể đánh chết được hắn, chủ nhân của Thiên Mang sơn sống lâu như vậy, đã từng trải qua trận chiến ở thời thượng cổ, mà vào thời đại ngày nay muốn cho hắn ta ngã xuống.
Chẳng khác nào người si nói mộng.
"Ta đi liên lạc với Chân Võ giới và Huyền Quang giới, bọn họ đã thấy được sự uy hiếp của chủ nhân Thiên Mang sơn, phỏng chừng bọn họ sẽ không phản đề nghị của chúng ta đâu."
Tộc trưởng của gia tộc kia trầm giọng nói.
"Nhưng mà tình hình cấp bách, chúng ta nên rời khỏi Tu Di giới trước, đến được Thiên Nguyên giới rồi bàn."
Vị tộc trưởng này nhìn thoáng chiến trường ở phía đằng xa, cảm thấy may mắn nói: "Bây giờ, chủ nhân của Thiên Mang sơn đang bị giữ chân, đối với chúng ta mà nói, thì đây là một cơ hội ngàn năm một thuở!"

Chương 700. Cùng nhau đến Thiên Cơ Lâu một chuyến?.

Đại chiến vẫn đang tiếp diễn.
Thái Sơ cùng chủ nhân của Thiên Mang sơn, đánh từ Tu Di giới đánh vào sâu trong hỗn độn. Máu huyến bắn khắp ba vạn dặm.
Đánh nát không biết bao nhiêu tiểu thế giới. Nửa tháng sau.
Cả người Thái Sơ đều là vết thương, hắn vừa mới trở thành Tiên Vương, chiến đấu với chủ nhân của Thiên Mang sơn đến giờ phút này, đã gần như là dầu hết đèn tắt.
Nếu như còn đánh tiếp.
Người cuối cùng phải ngã xuống nhất định là hắn.
Trái lại đối phương vẫn là dáng vẻ thành thục lão luyện như cũ.
"Bây giờ ngươi vẫn chưa phải là đối thủ của bổn tọa."
Ánh mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn phát ra thứ ánh sáng yêu dị, rực rỡ lộng lẫy, bắn ra vạn đạo tiên quang, kết thành những phù văn đáng sợ, hóa thành một thanh tiên đao, bổ vào giữa trán của Thái Sơ.

“Phốc!”
Thái Sơ hộc máu bay ngược sau.
Nguyên thần của hắn biến thành một mảng ảm đạm, tiên đao kia trực tiếp chém vào thần hồn của hắn, suýt nữa thì đã chém hắn ra thành hai nữa.
Tuy rằng.
Trên thân thể không hề nhìn thấy vết thương. Nhưng thần hồn của hắn lại sắp vỡ nát rồi.
“Không thể kéo dài được nữa.”
Thái Sơ cắn răng.
Thực lực của mình không bằng đối phương, nếu tiếp tục lưu lại nơi đây, thì chỉ còn con đường chết, vừa mới trở thành Tiên Vương, gánh trên vai bao nhiêu hi vọng của các thế giới.
Hắn không muốn phải nằm lại nơi này.
“Đi!”
Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện.
Thái Sơ há mồm phun ra một búm máu, huyết quang vừa xuất hiện, đã bừng lên thứ ánh sáng lộng lẫy, chiếu sáng khắp chư thiên vạn giới, phủ lên toàn bộ hỗn độn một tầng ánh sáng thê lương mà đẹp đẽ.
Đây là tinh huyết của một vị Tiên Vương.
Ẩn chứa vô thượng đạo và lý, khiến cho Thiên Đạo phải ầm vang, khiến chư thiên vạn giới, các loại đại đạo thần phục.
“Đi!”
Thái Sơ quát nhẹ.
Huyết quang vô tận hợp thành nhất thể, hóa thành một thanh thần kiếm dài chừng ba trượng, toàn thân đỏ như máu, mang theo sát khí đáng sợ hóa thành một đường cong.
Nhanh chóng bắn về phía chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Đây là đòn mạnh nhất của Thái Sơ, cũng là một chiêu chí mạng, mạnh như chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không dám lơ là.
“Liều mạng rồi sao?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhíu mày, nhưng ngay sau đó nhanh chóng phản ứng lại, hắn lạnh giọng nói: “Hắn là muốn chạy trốn mới đúng, nhưng ngươi chạy được sao?”
“Phanh!”
Hắn dẫm thật mạnh một bước, hỗn độn nổ tung, chủ nhân của Thiên Mang sơn phô bày thần uy, là vạn đạo đạo thần liên từ thuở sinh thời của hắn xuất

hiện, mỗi một đạo đều chấn động trời xanh.
Như là từng dải ngân hà rủ xuống từ trên bầu trời, khắp nơi đều biến thành một vùng trắng xoá, vô biên vô hạn, như là một tấm lưới trời chắn trước người.
Kiếm quang va vào tấm lưới trời.
Đây là chiêu thức khủng bố muôn đời hiếm thấy, căn bản là chưa ai từng được chứng kiến.
Một vụ nổ kịch liệt phát ra, lan tràn ra khắp hàng tỉ vạn dặm hỗn độn, không biết đã có bao nhiêu vũ trụ phải chịu ảnh hưởng, gần như là sắp bị hủy diệt.
Sắp quay lại thuở ban đầu của nó.
Đến ngay cả Tu Di giới cũng suýt chút nữa bị tan vỡ, tất cả những sinh linh trong thế giới này đều run bần bật, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là vòm trời trên đỉnh đầu của mình xuất hiện những khe nứt đáng sợ.
Trong mỗi một khe nứt kia thì đều có những trận gió từ trong hỗn độn thổi đến, băm vằm mặt đất thành những mảnh nhỏ.
“Phanh!”
Bầu trời rách toang.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn bỗng rùng mình, hắn nhanh chóng lùi lại, hắn không ngờ rằng chiêu này của Thái Sơ lại lợi hại như vậy, đánh ta hết tất cả những tuyến phòng ngự mà hắn thiết lập.
“Hây!”
Hắn hét lớn một tiếng, bàn tay chụm lại, bắt lấy mãnh kiếm quang dài ba trượng, nắm chặt nó trong lòng bàn tay, hung hăng bóp nát nó thành một mảnh hư không.
Kiếm quang vỡ vụn.
Tay phải của chủ nhân Thiên Mang sơn đầm đìa máu tươi, gần như có thể nhìn thấy được cả xương trắng, hắn coi như không nhìn thấy vết thương trên lòng bàn tay, đưa bàn tay ra phía sau lưng, một lúc sau, thời gian còn chưa đủ để hít thở một hơi.
Thì bàn tay đã khôi phục như lúc ban đầu.
Dường như cảnh tượng bị thương mới vừa nãy, chẳng qua cũng chỉ là ảo giác mà thôi.
Sau khi ngăn cản một kích kia của Thái Sơ, hắn quay đầu lại nhìn lại, chỗ khi nãy Thái Sơ vừa đứng, hiện tại đã chẳng còn thấy bóng dáng của đối phương nữa rồi.

Trước sau chẳng qua cũng chỉ mới chớp mắt một cái.
Trong toàn bộ hỗn độn đã hoàn toàn không còn dấu vết của Thái Sơ nữa rồi.
"Ngươi trốn được sao?"
Trên mặt của chủ nhân Thiên Mang sơn xuất hiện một nụ cười lạnh, thần thức trào ra, quét khắp vạn vạn dặm hư không, đúng vào lúc hắn sắp dò được tung tích của Thái Sơ.
"Ồ?"
Hắn bỗng nhiên phát ra một tiếng ồ nhẹ, có chút khó hiểu nhìn về phía Tu Di giới.
"Hắn đã khôi phục lại thực lực của một Tiên Vương rồi sao?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn lẩm bẩm tự nói.
Hắn nhìn theo phương hướng Thái Sơ chạy trốn, rồi lịa nhìn về phía Tu Di giới, cuối cùng cũng không chọn lựa đuổi theo Thái Sơ, mà lại quay trở về Thiên Mang sơn.
Vào thời khắc này.
Trên bầu trời Thiên Mang sơn.
Phong vân hội tụ.
Một cổ khí tức khủng bố đến mức cực điểm tràn ngập ra, ép cho vô số sinh linh không thể chịu nổi áp lực đó mà quỳ rạp xuống mặt đất. Tất cả mọi người đều mang theo vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Thiên Mang sơn. Lại là một vị Tiên Vương!
Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, mà ở phía Thiên Mang sơn lại liên tục xuất hiện khí tức của hai vi Tiên Vương xa lạ, Tiên Vương đầu tiên đang giao thủ cùng chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Nhưng người này..... Hình như có chút gì đó không đúng.
Hình như đối phương ở ngay trong lòng Thiên Mang sơn. Trong lúc nhất thời, chuyện này khiến cho sắc mặt của rất nhiều người thay đổi.
Một chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng đủ khủng bố rồi, nếu lại xuất hiện thêm một cường giả tu vi Tiên Vương nữa, thì bọn họ có còn đường sống nữa không chứ?
Phải biết rằng.
Lúc này, bất kể là trong Tu Di giới hay là Chân Võ giới, những thế lực lớn mạnh có thể chạy trốn được thì đều đã chạy mất rồi, chỉ còn lại một số thế lực không thể chạy trốn được thì đều đã bị chủ nhân của Thiên Mang sơn sang bằng rồi.

Những người còn sót lại, gần như đều là những kẻ muốn chạy mà chạy không được, muốn đánh mà lại đánh không lại.
Mặc dù có muốn gia nhập vào Thiên Mang sơn, thì chưa chắc người ta đã đồng ý tiếp nhận bọn họ, đủ thấy là tình cảnh sau này của bọn họ gian nan đến mức nào.
Vốn dĩ chỉ một chủ nhân của Thiên Mang sơn, cũng đủ khiến cho bọn họ không thở nổi. Mà nay.
Lại xuất hiện thêm một vị Tiên Vương.
Giống như là hai ngọn núi khổng lồ đè trên đỉnh đầu của bọn họ, trực tiếp tước đoạt đi tia hi vọng cuối cùng của mọi người.
"Cuối cùng cũng đã khôi phục lại tu vi củ kiếp trước."
Trong Thiên Mang sơn.
Dưới một mật thất.
Liễu Thanh Vũ ngồi khoanh chân, ánh mắt đầy vẻ thẳng trầm và sâu thẳm, tóc dài buông xõa, lấp lánh ánh sao, khí tức trên người hắn phát ra một cách tự nhiên, đập vụn vạn dặm hư không.
Hắn vốn dĩ là một Tiên Vương.
Chỉ là vì chuyển thế trùng tu, cho nên đã phong ấn toàn bộ tu vi mà thôi, cũng chẳng phải là phế bỏ đi. Dù sao thì.
Cho dù hắn có tự kiêu hơn nữa, thì cũng sẽ ném hết tất cả tu vi của kiếp trước, lỡ đâu đời này không gặp may, tư chất của thân thể không ổn, tu luyện không đến cảnh giới Tiên Vương thì phải làm sao?
Vốn dĩ hắn muốn đi theo con đường trước đây của cổ nhân, đó chính là tái sinh chín kiếp, sau khi hết chín kiếp thì nghịch thiên thành công thành một chuẩn Tiên Đế.
Xác suất thành công của quá trình này là rất nhỏ, bởi vì trong quá trình này có quá nhiều nhân tố không xác định, nếu như bị kẻ thù tìm được, thì bản thân hắn có thể sẽ chết đi.
Cũng có khả năng.
Bản thân hắn không thể vượt qua được cửa ải mê muội của quá trình đầu thai chuyển kiếp, trực tiếp đánh mất bản thân trong vòng luân hồi vô tận, rồi sau cùng không thể nào trở về.
Nhưng có một điều không thể không nói, một khi cách làm này thành công, thì chắc chắn là lợi ích đạt được sẽ vô cùng nghịch thiên, cảm ngộ của chín kiếp gộp lại với nhau, đủ để đưa hắn lên đến một cảnh giới khủng bố.
Vốn dĩ.

Hắn tính toán như vậy, cũng hành động theo kế hoạch này.
Nhưng không ngờ đến trong thế giới mà hắn đầu thai này, lại tìm được truyền thừa của Địa Phủ, còn đụng phải chủ nhân của Thiên Mang sơn, điều này đã làm đảo loạn mọi kế hoạch của hắn.
Trước mắt.
Hắn đã bị trói chung cùng với chủ nhân của Thiên Mang sơn trên một chiếc chuyền, nếu còn không khôi phục tu vi, chờ đến khi người của tộc Liễu thị ở Thần giới tìm tới đây, thì hắn sẽ chẳng còn bất kỳ đường sống nào cả.
Bởi vậy.
Hắn trực tiếp khôi phục tu vi của kiếp trước.
Nếu như đã phá vỡ phong ấn của bản thân hắn, thì cũng có nghĩ là kế hoặc chín kiếp quy về một mối của hắn đã hoàn toàn không thể tiếp tục được nữa.
Nhưng hắn cũng chẳng hề quan tâm, chỉ cần hắn có thể lấy được truyền thừa của Địa Phủ, đừng nói chi là chuẩn Tiên Đế, mà ngay đến cả Tiên Đế, cũng không phải là không thể mơ đến.
Nếu như vận may nhiều hơn.
Nếu như hắn và chủ nhân của Thiên Mang sơn có thể càng quét chư thiên vạn giới, tái hiện lại sự huy hoàng vô thượng của Địa Phủ này xưa, gom góp một số lượng tài nguyên khổng lồ, chỉ cần đi một chuyến Thiên Cơ Lâu.
Đến lúc đó.
Muốn trở thành chuẩn Tiên Đế, thì cần gì phải qua chín kiếp? Một kiếp là đủ rồi!
“Đạo hữu khôi phục cảnh giới Tiên Vương, thật sự là rất đáng mừng!”
Không biết từ lúc nào, chủ nhân của Thiên Mang sơn đã xuất hiện bên ngoài mật thất, hắn mỉm cười nói.
“Sơn chủ đã trở về rồi sao?”
Liễu Thanh Vũ cũng không hề ngạc nhiên.
Hắn đã khôi phục lại cảnh giới Tiên Vương, thần thức đã trở nên vô cùng mạnh mẽ, vào giấy phút khi đối phương xuất hiện thi hắn cũng đã nhận ra rồi, hắn phất phất tay, cánh cửa ngục tự động mở ra.
“Sơn chủ không ngại bước vào trong này chứ.”
“Đơn giản thôi.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn bước vào bên trong, sau khi liếc mắt một cái đánh giá Liễu Thanh Vũ, lập tức ngồi ở phía đối diện với hắn, cười nói: “Tu

vi của đạo hữu đã khôi phục, thực lực của Thiên Mang sơn tăng lên nhiều, sự nghiệp vĩ đại sau này của chúng ta lại nắm chắc thêm ba phần."
"Chỉ là cảnh giới Tiên Vương mà thôi, không đáng nhắc đến, chỉ cần có thể tái hiện lại ba phần sự huy hoàng của Địa Phủ năm xưa, thì ta đã cảm thấy thõa mãn rồi."
Liễu Thanh Vũ cười khẽ nói.
Lời này cũng chỉ có hai người bọn họ nghe được.
Nếu như là có người ngoài ở đây, sợ là sẽ hâm mộ đến chết mất.
Cảnh giới Tiên Vương chính là thành tựu mà suốt cuộc đời, mà vô số tu luyện giả chưa chắc đã có thể đạt đến được.
"Sơn chủ, mới vừa động thủ với ai sao?"
Liễu Thanh Vũ liếc nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn một cái, kinh ngạc nói.
Chân nguyên trên người đối phương đang dao động kịch liệt, khí huyết như hoả lò, thậm chí trên người còn có những vết thương nhỏ, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng kẻ có thể khiến cho đối phương bị thương.
Hiển nhiên không phải là một kẻ đơn giản.
"Vừa mới giao thủ với một tiểu bối một trận."
Sắc mặt của chủ nhân Thiên Mang sơn âm trầm, thấp giọng nói.
"Ồ?"
Liễu Thanh Vũ nhíu mày, hỏi: "Hắn chết rồi sao?"
"Chưa."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Để hắn trốn rồi."
"Này....."
Liễu Thanh Vũ không nói gì.
Thân là Tiên Vương, có thể nói là hắn đã từng nếm trải sự cường đại của chủ nhân Thiên Mang sơn, người mà có thể chạy thoát lòng bàn tay của đối phương, e là thực lực vô cùng khủng bố.
Chẳng lẽ..... Là người của Thần giới đến rồi sao?
Dựa vào tình hình trước mắt mà đoán, thì ngoài Tiên Vương của Thần giới chạy đến đây, thì các thế giới còn lại không bao giờ có thể xuất hiện Tiên Vương.
Bởi vì.
Những thế giới kia quá yếu ớt, tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong là cực hạn, muốn có thêm một vị Tiên Vương, là điều vô cùng khó khăn, đương nhiên nếu như chạy đến Thiên Cơ Lâu thì lại là chuyện khác.

Chẳng qua.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đã từng nói, tộc Tiêu thị có suy nghĩ này, nhưng với tính cách của chủ nhân Thiên Mang sơn, căn bản sẽ không để cho một Tiên Vương xuất hiện trong tộc Tiêu thị.
"Là Tiên Vương của Thiên Nguyên giới!"
Dường như là chủ nhân của Thiên Mang sơn nhận ra nghi vấn của Liễu Thanh Vũ, không tiếp tục úp úp mở mở nữa, trực tiếp nói hết câu: "Chắc là ngươi có biết hắn, hắn ta tên là Thái Sơ!"
"Ồ?"
Nghe thấy câu nói này, Liễu Thanh Vũ khẽ ừ một tiếng, mơ hồ nói: "Thái Sơ?"
Hắn biết rất rõ người này.
Dù sao thì hắn cũng đã từng sưu hồn chủ nhân của Địa Phủ, về nguyên nhân tại sao Địa Phủ của Huyền Quang giới bị huỷ diệt, thì chẳng có mấy người biết rõ hơn hắn, mà trong chuyện này Thái Sơ lại đóng góp một phần rất lớn.
Nếu không có Thái Sơ ra tay, có lẽ hiện tại người trở thành Tiên Vương chính là chủ nhân của Địa Phủ!
"Thì ra là hắn!"
Liễu Thanh Vũ thở dài một cái, từ từ nói. Tuy rằng điều này nằm ngoài dự kiến, nhưng cũng hợp tình hợp lý, Thái Sơ huỷ diệt Địa Phủ, có được số tài nguyên khổng lồ của Địa Phủ ở Huyền Quang giới, thì trở thành Tiên Vương cũng chẳng có gù là kỳ lại cả.
Dù sao thì.
Huyền Quang giới của ngày xưa cũng chẳng hề yếu kém, sau khi bị Địa Phủ chiếm đóng, số lượng tài nguyên khổng lồ của nó đều rơi vào trong tay Địa Phủ, mà Thái Sơ lại huỷ diệt Địa Phủ.
.....
Chỉ có trời mới biết, tài sản của hắn khổng lồ đến mức nào.
"Người này trở thành Tiên Vương, chính là do được Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm, ta lo lắng là Thiên Cơ Lâu chủ sẽ gây khó khăn cho chúng ta...."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn lo lắng nói.
Vết xe đổ của Địa Phủ ở Huyền Quang giớii sờ sờ ngay trước mắt, hiện tại Thái Sơ lại trở thành Tiên Vương, bước vào cùng một cảnh giới với bọn họ, nếu như nói hắn không lo lắng là không đúng.

Nếu như chỉ có một mình Thái Sơ, thì đương nhiên là hắn sẽ không thèm để tâm.
Nhưng lại có thêm một vị Thiên Cơ Lâu chủ, vậy thì đã hoàn toàn khác đo, chỉ cần được Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm một chút, thì chẳng ai mà biết được khi nào thì Thái Sơ lại đánh lén bọn họ nữa?
Cho dù là hắn có mạnh hơn Thái Sơ nhiều lần, nhưng cũng không thể chống đỡ được mãi khi bị đối phương liên tục đánh lén.
"Điều này thì sơn chủ cứ việc yên tâm, theo ta được biết, thì dường như Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối cũng không hề có ác ý với Địa Phủ."
Liễu Thanh Vũ cười khẽ nói.
"Lời này có ý gì?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nghe thấy vậy, trên mặt hiện lên nét vui mừng, kinh ngạc hỏi.
"Trong ký ức của chủ nhân Địa Phủ, ta phát hiện ra bọn họ đã từng đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức, mà Thiên Cơ Lâu chủ đúng thật cũng đã từng chỉ điểm cho bọn họ."
"Tuy rằng sau cùng họ đã thất bại, nhưng xét đến cùng, là do tin tức mà bọn họ mua được chưa đầy đủ mà thôi."
"Từ chuyện này có thể nhận ra rằng, chỉ cần có thể đưa ra được một mức giá cao, trên đời này bất kỳ kẻ nào cũng có thể mua được tin tức mà mình muốn từ Thiên Cơ Lâu!"
"Kể cả hai người chúng ta!"
Liễu Thanh Vũ đĩnh đạc nói, cuối cùng lại bồi thêm một câu.
"Trước kia ta từng phái người đến Thiên Cơ Lâu dò hỏi tung tích của chủ nhân Địa Phủ, với thủ đoạn thần cơ diệu toán của Thiên Cơ Lâu chủ, thì làm sao không biết được dự tính của ta chứ?"
"Nhưng hắn vẫn bán tin tức cho ta."
Nói đến đây.
Liễu Thanh Vũ không khỏi có chút bực mình, Thiên Cơ Lâu chủ rõ ràng đã nói, khi mình động thủ thì sẽ có kẻ địch mạnh xuất hiện, đáng tiếc là bản thân mình đã quá tự phụ, lại chẳng mua tin này.
Nếu như hỏi cụ thể tất cả tin tức, thì bản thân mình sao lại đến nông nổi này chứ? Nói không chừng.
Bây giờ đây, minh đã mang theo truyền thừa của Địa Phủ rời khỏi Tu Di giới, chuẩn bị bắt đầu nghiên cứu truyền thừa của Địa Phủ cũng không chừng nữa?

“Nếu nói như thế, thì mọi chuyện dễ xử lý rồi.”
Mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn sáng ngời, trong lòng hắn cảm thấy yên tâm không ít.
Chuyện khiến cho hắn lo lắng chỉ có Thiên Cơ Lâu chủ, ngoài Thiên Cơ Lâu chủ ra, thì hắn chẳng hề bận tâm đến bất kỳ kẻ nào cả. Đến ngay cả một thế giới hùng mạnh như là Thần giới, thì hắn cũng chẳng hề cảm thấy sợ hãi.
“Lúc trước, sơn chủ càng quét khắp nơi, không biết bây giờ số tài nguyên để khiến ngươi trở thành chuẩn Tiên Đế còn thiếu bao nhiên nữa?”
Liễu Thanh Vũ mở miệng hỏi.
“Cái này ta cũng không chắc chắn lắm, cần phải đến Thiên Cơ Lâu một chuyến đã.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn trầm ngâm nói.
Giá cả của tin tức đều là do Thiên Cơ Lâu chủ quyết định, đối phương nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu, thật ra thì hiện bây giờ số tài nguyên trong tay không ít.
Nhưng có đủ trở thành chuẩn Tiên Đế hay không, hắn cũng không dám khẳng định.
“Vừa đúng lúc ta có một số việc cần phải xử lý, không bằng cùng nhau đi Thiên Cơ Lâu một chuyến đi?”
Liễu Thanh Vũ đề nghị nói.
“Ta cũng có ý định này!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn vui vẻ gật đầu.
Vốn dĩ hắn đang muốn đi Thiên Cơ Lâu, nhưng e ngại thân phận của mình, sợ bị Thiên Cơ Lâu chủ giết chết, cho nên không dám đi, nhưng hiện tại Liễu Thanh Vũ đã giúp hắn cởi bỏ gút mắc trong lòng.
Hắn cũng muốn nhìn xem thử Thiên Cơ Lâu chủ trong truyền thuyết, rốt cuộc là có đẳng cấp như thế nào.

Chương 701. Đây là ai?.

Chương trước Chương sau
Thiên Nguyên giới.
Đại Hoang thành, trước cửa Thiên Cơ Lâu.
Hai bóng người phong trần mệt mỏi bước nhanh đi tới từ cuối phố.
Vương Triệt đứng dưới bảng hiệu của Thiên Cơ Lâu, ngẩng đầu nhìn lên gác mái trước mặt, thở dài một cái, bùi ngùi nói

“Cuối cùng cũng đã đến được Thiên Cơ Lâu.”
“Đúng vậy.”
“Cuối cùng tới nơi rồi.”
Người đứng bên cạnh Vương Triệt cũng thổn thức cảm thán nói.
Từ sau khi thiếu chủ bị chủ nhân của Thiên Mang sơn bắt đi, hai người từ đầu kia của Huyền Quang giới ngựa không ngừng vó, phải mất thời gian rất lâu mới coi như là chạy đến được Thiên Cơ Lâu.
Đã bao nhiêu ngày trôi qua. Nói thật.
Hai người cũng chẳng còn bao nhiêu hi vọng với sự sống sót của thiếu chủ.
Khi hai người trên đường đến đây, bọn họ nghe được một ít tin đồn, chủ nhân của Thiên Mang sơn càng quét khắp nơi, huỷ diệt không ít thế lực.
Không biết đã có bao nhiêu gia tộc cùng tông môn có căn cơ thâm sâu, bị chôn vùi dưới bàn tay của chủ nhân Thiên Mang sơn.
Một kẻ hung tàn, không có chút cảm xúc nào như vậy, thiếu chủ nhà mình lại rơi vào tay của đối phương, kết cục tất nhiên là dữ nhiều lành ít, trước khi chết, nói không chừng còn bị sưu hồn nữa kìa.
“Chỉ mong thiếu chủ, người tốt sẽ được ông trời giúp đỡ.”
Vương Triệt thở dài một hơi, nhẹ giọng nói.
Thiếu chủ ngã xuống, thì hai người không thể bảo vệ thiếu chủ chu toàn như bọn họ, chỉ sợ là khó thoát khỏi liên can, sau này tộc Liễu thị điều tra xử lý, nói không chừng hai người còn phải chôn cùng với thiếu chủ nữa.
“Đã đến trước cửa Thiên Cơ Lâu, hai người cũng ta còn suy đoán thì có ý nghĩa nữa chứ?”
Trương Chính Phong suy ngĩ rất thoáng, trực tiếp chạy vào bên trong Thiên Cơ Lâu, vừa đi vừa nói chuyện: “Có vấn đề gì thì hỏi Thiên Cơ Lâu chủ, tất nhiên là sẽ biết được tất cả.”
“Nói cũng phải.”
Vương Triệt lẩm bẩm một câu, đuổi kịp bước chân của Trương Chính Phong.
.....
Sau khi tiến vào Thiên Cơ Lâu.
Hai người cùng chắp tay hành lễ, cao giọng nói: “Vãn bối Vương Triệt, cầu kiến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối!”
“Vãn bối Trương Chính Phong, cầu kiến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối!”
“Không cần đa lễ.”

Bóng dáng của Lý Vân xuất hiện, trong tay hắn bưng một ly trà, ngồi ngay ngắn ghế trên, một bộ thanh bào không vướng bụi trần, dường như chưa ba giờ di chuyển vậy.
Nhưng hai người Vương Triệt lại hiểu rõ. Lúc nãy.
Khi đi vào trong Thiên Cơ Lâu, hai người không hề nhìn thấy bất kỳ người bóng người nào. Mà nay.
Thiên Cơ Lâu chủ lặng yên không một tiếng động xuất hiện từ trong không khí, chỉ với chút biểu hiện này thì đã có thể biết được là thực lực của hắn không phải là thứ mà hai người bọn họ có thể suy đoán được.
"Ngồi đi."
Lý Vân nhấp một hớp nước trà, buông chung trà xuống, chỉ về phía sau lưng hai người nói.
"Đa tạ tiền bối."
Hai người nhìn cái ghế tựa đột ngột xuất hiện phía sau lưng, đã cảm thấy không còn ngạc nhiên nhiều nữa.
Với thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ, nếu như làm bất cứ chuyện gì, đều có thể bị hai người bọn họ cảm nhận ra được điều gì đó không đúng, vậy thì không phải là Thiên Cơ Lâu chủ.
Sau khi ngồi xuống.
Vương Triệt không chút do dự, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói: "Tiền bối, mục đích mà hôm nay chúng ta đến đây, chắc có lẽ là ngài cũng đã biết rồi, không biết thiếu chủ của chúng ta có còn sống hay không?"
Nói rồi.
Hắn lấy ra một vật phẩm cấp Trường Sinh, đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Không đủ."
Lý Vân cũng không ngẫng đầu lên mà nói.
Bây giờ Liễu Thanh Vũ đang trên đường chạy đến Thiên Cơ Lâu, chẳng bao lâu nữa thì tin tức mà Vương Triệt hỏi sẽ chẳng còn là một điều bí mật nữa.
Nhưng vấn đề là.
Bây giờ chuyện này vẫn là một bí mật.
Hơn nữa đối tượng mà đối phương hỏi thì lại là Liễu Thanh Vũ - một vị Tiên Vương, vậy thì cái giá để biết được tin tức này đã không còn có là một vật phẩm cấp Trường Sinh nữa.
"Không..... Không đủ?"

Vương Triệt ngơ ngẩn, theo như suy nghĩ của hắn thì một vật phẩm cấp Trường Sinh đã đủ dư dả rồi. Phải biết rằng.
Trước đây, thiếu chủ nhà mình còn chưa phải là một người có tu vi cấp Thánh Chủ nữa là, mà chỉ là một người có tài trẻ tuổi, mà bản thân hắn dùng một vật phẩm cấp Trường Sinh để trao đổi tin tức.
Là do hoàn toàn là nhìn vào giá trị của bốn chứ 'Thiên Cơ Lâu chủ' này.
Chỉ cần Thiên Cơ Lâu chủ gật gật đầu, hoặc là lắc đầu, thì đã có thể nói cho hai người bọn họ biết sự sống chết của thiếu chủ nhà mình. Nhưng điều khiến cho hai người không thể ngờ đến chính là.
Thiên Cơ Lâu chủ lại phun ta hai từ 'không đủ'.
Trong phút chốc, điều này khiến cho bọn họ có chút không kịp phản ứng lại.
"Ba vật phẩm cấp Trường Sinh."
Lý Vân chậm rãi nói.
Nghe được câu 'ba vật phẩm cấp Trường Sinh', Trương Chính Phong bên cạnh không khỏi nhíu mày, trong lòng dâng lên cảm giác không ổn, hắn thử hỏi: "Xin hỏi tiền bối, có phải là thiếu chủ nhà ta đã xảy ra chuyện gì ngoài dự đoán rồi hay không?"
Hắn có cùng suy nghĩ với Vương Triệt.
Thực lực của thiếu chủ nhà hắn rất bình thường, tuy rằng kiếp trước là một Tiên Vương, nhưng tóm lại là chuyện của kiếp trước, kiếp này chỉ dựa vào một phần ký ức nhớ lại của kiếp trước, chẳng hề có chút cảm ngộ tu luyện nào cả.
Một người như vậy thì cũng không khác gì những nhân tài trẻ tuổi khác cả.
Theo lý mà nói, không nên lấy mức giá cao như vậy, nhưng Thiên Cơ Lâu chủ lại cố tình mở miệng đòi ba vật phẩm cấp Trường Sinh, vậy thì chỉ có một lời giải thích duy nhất.
Thiếu chủ đã gặp phải rắc rối khó có thể hình dung được.
"Đây là một câu hỏi khác, vẫn có giá là ba vật phẩm cấp Trường Sinh."
Lý Vân bình thản cười nói.
"Ách....."
Sắc mặt của Trương Chính Phong cứng đờ.
Lần này.
Hắn có thể chắc chắn là thiếu chủ tuyệt đối đã gặp phải phiền toái, dường như tình tình hình cũng không mấy lạc quan, nhưng cụ thể là rắc rối gì thì hắn lại không thể biết được.

Trương Chính Phong cùng Vương Triệt đưa mắt nhìn nhau một cái, hai người nhìn thấy được suy nghĩ trong mắt của đối phương.
Hai người mở hết tất cả nhẫn trữ vật ra, từng người lấy ra những đồ vật khác nhau, bên trong có công pháp, binh khí, đan dược vv.
Tổng cộng đủ năm thứ.
Cộng thêm số đồ mà khi nãy Vương Triệt móc ra, tổng cộng sáu vật phẩm cấp Trường Sinh, đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Xin tiền bối chỉ rõ."
Vương Triệt chắp tay nói.
"Câu hỏi đầu tiên, thiếu chủ nhà các ngươi vẫn chưa chết, vẫn còn đang sống rất tốt, thậm chí còn sống tốt hơn so hai người các ngươi."
Bàn tay Lý Vân phất qua mặt bàn, thu hết tất cả đồ vật về, vừa nhìn vừa nói.
"Chưa chết?"
Nghe thấy câu nói này.
Vương Triệt và Trương Chính Phong lộ rõ vẻ vui mừng lên mặt.
Thiếu chủ nhà mình vẫn chưa chết, vậy đúng là thật tốt quá, chỉ cần người còn sống vậy thì mọi chuyện đều có thể, hai người bọn họ có thể nghĩ cách cứu thiếu chủ ra, ít nhất thì cũng có thể liên lạc với người của tộc Liễu thị.
Chỉ cần có thể cứu được thiếu chủ ra, tuy rằng hai người bọn họ có thể sẽ bị trách phạt. Nhưng tất nhiên là sẽ không bị trừng phạt quá nặng.
Nhưng mà.....
Sau khi nghe xong nửa câu nói còn lại của Thiên Cơ Lâu chủ, bọn họ lại rơi vào sự nghi ngờ, thiếu chủ nhà mình rơi vào tay của chủ nhân Thiên Mang sơn, có thể sống sót thì cũng đã không tệ rồi.
Nhưng mà còn sống tốt hơn cả hai người bọn họ nữa, đây là sao? Chẳng lẽ, thiếu chủ đã trở thành khách quý của Thiên Mang sơn rồi sao?
Làm sao có thể? Ngày xưa.
Tộc Liễu thị cũng như là toàn bộ Thần giới đều đoàn kết với nhau, cùng chống lại sự xâm lược của Địa Phủ, mà nay tuy rằng thiếu chủ có mưu đồ với truyền thừa của Địa Phủ, nhưng chẳng qua cũng là vì muốn tiến thêm một bước nữa mà thôi.
Nhưng không thể nào có khả năng đứng chung trên một chiếc thuyền với chủ nhân của Thiên Mang sơn chứ.
"Tiền bối, vế sau của câu nói này là có ý gì?"
Trương Chính Phong chần chờ hỏi.

“Đây là câu hỏi thứ hai, thiếu chủ nhà các ngươi đã khôi phục lại tu vi, mà.....”
Lý Vân nói đến đây, cố ý ngừng lại một lúc, chậm rãi nói: “Hơn nữa còn trở thành phó sơn chủ của Thiên Mang sơn!”
“Cái gì!”
Vương Triệt giật mình thất sắc, hắn bỗng nhiên đứng dậy, không thể tin nói: “Không thể nào!”
“Chuyện này tuyệt đối không thể nào!”
“Thiếu chủ nhà chúng ta xuất thân từ tộc Liễu thị - một gia tộc đứng đầu ở Thần giới, trong tộc ước chừng có đến mấy vị Tiên Vương, lại có những lão tổ đã từng tham gia vào trận chiến ở Địa Phủ nằm xưa.”
“Thiếu chủ vốn là tộc nhân của tộc Liễu thị, thì sao lại đầu nhập vào Địa Phủ chứ?”
Mưu đoạt truyền thừa của Địa Phủ và gia nhập vào Địa Phủ, đây hai khái niệm hoàn toàn bất đồng.
Sử dụng truyền thừa của Địa Phủ để khiến cho tu vi của mình có thể tiến thêm một bước, thì bọn họ còn có thể hiểu được, dù sao thì người trong tu luyện giới, vì muốn tăng tu vi của mình mà có thể bất chấp tất cả.
Có người đã từng đoạn tình tuyệt tính, tu luyện theo con đường vong tình, đến sau cùng còn không nhìn người thân, chỉ vì muốn trở thành một nhân vật chí cao vô thượng.
Thiếu chủ cướp truyền thừa của Địa Phủ, chỉ vì muốn tìm kiếm một lối đi tắt cho mình, thì có thể hiểu được. Nhưng lại đầu nhập vào Địa Phủ.....
Điều này thì có chút rắc rối rồi. Phải biết rằng.
Thuở xưa, Địa Phủ đối đầu với cả chư thiên vạn giới, tộc Liễu thị của bọn họ cũng từng bị Địa Phủ gây thiệt hại, đã từng có Tiên Vương chết dưới tay của Địa Phủ.
Mà nay thiếu chủ lại gia nhập Địa Phủ, vậy thì đúng là giống như phản bội lại toàn bộ tộc Liễu thị.
Nếu như chuyện này mà bị truyền ra ngoài, e là tất cả trưởng giả của tộc Liễu thị đều sẽ giận tím mặt, sau đó phái Tiên Vương xuống đây mà giết chết hắn ngay tại đây.
“Tin hay không thì các ngươi tự quyết định đi.”
Lý Vân nhẹ nhàng thờ ơ nói.
Hắn không muốn giải thích thêm, cũng chẳng thèm giải thích.

Thiên Cơ Lâu chỉ có trách nhiệm đổi chát tin tức, mà không chịu trách nhiệm về chuyện phải làm cho bọn họ tin vào nó, nếu như không tin, thì chẳng bao lâu nữa mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi.
Đến lúc đó.
Chỉ vì bản thân mình không tin mà chịu thiệt thòi, thì cũng là chuyện của bản thân mình mà thôi.
"Vương huynh, đừng vội."
Lúc này.
Trương Chính Phong đứng dậy, an ủi nói: "Một khi lâu chủ tiền bối đã nói như vậy, tất nhiên là hắn có lý lẽ của mình...."
Tuy rằng.
Bản thân hắn cũng chẳng quá tin.
Dù sao thì.
Bọn họ đã đi theo thiếu chủ nhà mình, ngay trước cả khi hắn đầu thai chuyển thế, bọn họ hiểu rất rõ tính cách của thiếu chủ, không thể tin là thiếu chủ nhà mình lại dễ dàng phản bội lại toàn bộ tộc Liễu thị và cả Thần giới như vậy.
Nhưng những lời này lại được thốt ra từ miệng của Thiên Cơ Lâu chủ, mặc dù hắn không muốn tin, nhưng từ sâu trong nội tâm hắn cũng sinh ra vài phần nghi ngờ.
Thật sự là.
Bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu chủ' này quá có sức nặng.
Bất kể những chuyện gì mà hắn từng nói thì tất cả đều trở thành sự thật mà không hề có ngoại lệ.
Mà nay hắn lại nói thiếu chủ đầu nhập vào Thiên Mang sơn, có lẽ thật sự thiếu chủ đã đầu nhập vào Thiên Mang sơn, trở thành phó sơn chủ.
"Phù!"
Vương Triệt thở dài một cái, cố gắng bình tĩnh lại, hắn chắp tay nói với Lý Vân: "Tiền bối thứ tội, vừa rồi vãn bối nhất thời xúc động, có chút thất thố."
"Không sao."
Lý Vân vẫy vẫy tay, không hề quan tâm nói.
Ngay khi Trương Chính Phong và Vương Triệt tiếp tục dò hỏi tin tức. Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Hai bóng người cùng xuất hiện một lúc.

Hai bóng người này là một người già và một người trung niên, người già kia mặc áo tang, khuôn mặt tiều tụy, hiển nhiên là đã vượt muôn dặm trường, phong trần mệt mỏi chạy đến đây.
Người này không phải là ai khác, mà lại lão tổ của tộc Chu thị, sau khi tiến vào Địa Tiên giới.
Đã qua quýt tìm một chỗ để sắp xếp cho tộc nhân, còn bản thân hắn thì nhanh chóng chạy đến Thiên Cơ Lâu, mục đích của hắn đến đây là muốn hỏi thử ở những thế giới còn lại có chỗ cho tộc Chu thị dừng chân không.
Thứ hai là muốn hỏi cách để đối phó với chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Cuối cùng là muốn dò hỏi về chuyện cần phải mất bao nhiêu giá trị để hắn có thể đột phá cảnh giới Tiên Vương, nếu như cái giá này quá lớn thì hắn sẽ liên thủ với những thế lực khác, cùng nhau nghĩ cách gom góp tài nguyên.
Hiện giờ.
Có không ít người có cùng ý tưởng này, bọn họ đã ngấm ngầm liên lạc với nhau, mà lão tổ của tộc Chu chẳng qua là người đầu tiên chạy đến Thiên Cơ Lâu mà thôi.
Trong khoảnh khắc khi đáp xuống đất, lão tổ tộc Chu thị vội vàng chạy vào Thiên Cơ Lâu. Nhưng khi vừa mới bước vào trước cửa, đã bị dội ngược trở về.
Dường như trước mặt hắn tồn tại một cấm chế vô hình, chặn hắn ngay ở bên ngoài, không thể nào đi vào bên trong.
“Sao lại thế này?”
Trong lòng lão giả cả kinh, run giọng nói: “Chẳng lẽ Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, không muốn gặp lão phu sao?”
“Tiền bối, đừng quá hoang mang.”
Lúc này, người đàn ông trung niên đứng phía sau lão giả mở miệng, hắn chậm rãi nói: “Trong Thiên Cơ Lâu đang có người, lúc này người ở bên ngoài không thể tiến vào bên trong.”
“Thì ra là thế.”
Lão tổ tộc Chu thị thở dài nhẹ nhõm một hơi, đây là lần đầu tiên hắn đến Thiên Cơ Lâu, khi gặp phải tình huống này, còncho rằng Thiên Cơ Lâu chủ không muốn gặp hắn nữa chứ.
Nếu là Thiên Cơ Lâu chủ không muốn gặp hắn, vậy thì không chỉ một mình hắn xong đời, mà những thế giới còn lại cũng xong luôn, bởi vì nếu như tất cả mọi người bọn họ có đoàn kết lại với nhau thì cũng không phải là đối thủ của một mình chủ nhân Thiên Mang sơn.

“Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở, xin hỏi đạo hữu xưng hô ra sao?”
Lão tổ tộc Chu thị xoay người lại, chắp tay nói.
Người đàn ông trung niên đứng trước mặt hắn, dựa vào tu vi mà nói thì chẳng qua cũng chỉ là một người có tu vi Trường Sinh sơ kỳ mà thôi, nhưng lúc này, mỗi một người có tu vi Trường Sinh cảnh đều là chiến lực nòng cốt.
Nếu như có thể kết giao thì nên kết giao.
Huống chi, người này còn biểu lộ thiện ý ra trước nữa chứ?
“Tại hạ là người của Địa Tiên giới, tên là Trường Sinh.”
Trường Sinh chân quân mỉm cười nói.
Quá trình hắn đột phá thì nhẹ nhàng hơn Thái Sơ rất nhiều, bởi vì hắn không cần phải chạy đến Tu Di giới, mà chỉ cần ở lại Địa Tiên giới là được rồi, vì vậy thời gian chạy tới chạy lui cũng ngắn hơn rất nhiều.
Sau khi hắn đột phá, nghe nói trong Tu Di giới có hai vị Tiên Vương đang giao thủ. Dựa vào thực lực của hắn, thì không thể nào chạy đến đó để quan sát được.
Vì vậy.
Hắn muốn chạy đến Thiên Cơ Lâu.
Dự định chạy đến Thiên Cơ Lâu để hỏi Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối một câu, tình hình hiện tại của Thái Sơ tiền bối như thế nào. Theo như suy nghĩ của hắn.
Một trong hai vị Tiên Vương giao thủ với nhau ở Tu Di giới kia, chắc chắn có một người là Thái Sơ tiền bối, hơn nữa với tính cách của Thái Sơ tiền bối, chỉ sợ cũng không thể nào ngồi yên mà nhìn Tu Di giới bị chủ nhân của Thiên Mang sơn quậy cho chướng khí mù mịt được.
“Thì ra là Trường Sinh đạo hữu, lão phu ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”
Ánh mắt của lão tổ tộc Chu thị sáng ngời, vui mừng nói.
Nếu là người khác, thì có lẽ hắn cũng chẳng biết rõ lắm, nhưng hắn cũng đã từng được nghe đến bốn chữ ‘Trường Sinh chân quân’, đó chính là một trong những nhân vật đã huỷ diệt Địa Phủ của Huyền Quang giới
Chỉ với thực lực của một người có tu vi Chân Tiên cảnh, mà đã dám đột nhập vào trong Địa Phủ, cho dù có nhìn như thế nào thì, thì đây đúng là nhân tài rường cột của chính phái.
“Không dám nhận, không dám nhận.”
Trường Sinh chân quân liên tục xua tay, xấu hổ cười nói: “Đây đều là công lao của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, Thái Sơ tiền bối và Mạnh đạo hữu, vãn

bối chẳng qua cũng chỉ là góp vui mà thôi.”
Đúng là khi huỷ diệt Địa Phủ của Huyền Quang giới, hắn cũng đi theo. Nhưng nếu luận về công lao, khẳng định là công lao của Thái Sơ và Mạnh Khánh Chi nhiều hơn, này hai người kia, một người thì đối đầu chính diện, một người thì bố trí trận pháp.
Ngược lại dường như bản thân hắn cũng chẳng làm nên công chuyện gì. Khiến cho hắn xấu hổ vô cùng.
“Đạo hữu lòng mang thiên hạ, biết rõ Huyền Quang giới giống như hang hổ, còn dám.....”
Lão giả mở miệng, vẻ mặt tươi cười, khi bản thân hắn cho rằng mình đã tìm được một tri kỷ chính đạo. Bỗng nhiên.
“Bịch”
Một tiếng vang lớn truyền đến.
Một bóng người toàn thân đều là máu, bay vào bên trong Đại Hoang thành, thất tha thất thểu chạy tới trước cửa Thiên Cơ Lâu, còn chưa kịp dừng lại thì đã ngã gục trên mặt đất.
“Ồ?”
“Đây là ai?”
Lão tổ tộc Chu thị và Trường Sinh chân quân cùng nhau nhìn về phía người kia, chỉ liếc mắt một cái, hai người lập tức chấn kinh thất sắc.
“Ân nhân!”
“Thái Sơ tiền bối!”

Chương 702. Dễ gì được đâu.

Thái Sơ bỗng nhiên xuất hiện.
Khiến cho cả hai người là lão tổ tộc Chu thị cùng Trường Sinh chân quân đều hoảng sợ.
Dù thế nào đi chăng nữa thì bọn họ cũng không ngờ được là lần này Thái Sơn lại xuất hiện trước mặt hai người với cách thức như vậy.
“Ân nhân, ngươi sao rồi?”
Lão tổ tộc Chu thị ngồi xổm xuống đất, lấy ra một lọ đan dược, đổ vào trong miệng của Thái Sơ, quan tâm hỏi han. Sau một lát.
Thái Sơ từ từ tỉnh dậy, nhìn thoáng qua cảnh tượng chung quanh, lúc này mới cảm thấy yên lòng, hắn khó khăn vẫy vẫy tay, nói: “Không sao.”
“Tiền bối, ngươi là.....”

Trường Sinh chân quân vươn tay, nâng Thái Sơ dậy, có chút khó hiểu hỏi.
Không chờ Thái Sơ trả lời.
Lão tổ tộc Chu thị đứng bên cạnh đã trầm giọng mở miệng.
"Vừa rồi, ân nhân đã giao thủ với chủ nhân của Thiên Mang sơn, nhưng nhìn tình hình thì chỉ sợ chiến cuộc không mấy lạc quan."
Nói rồi hắn khẽ thở dài một hơi.
Nếu tình hình có chút lạc quan thì e là Thái Sơ cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt hai người với dáng vẻ như vậy.
Đường đường là một Tiên Vương, chỉ cần không gặp phải vết thương trí mạng, gần như là chỉ cần một cái chớp mắt thì đã có thể hồi phục lại nguyên trạng, nhưng bâu giờ, đếm ngay cả sức lực để khôi phục vết thương mà Thái Sơ còn chẳng làm được.
Có thể thấy được là hắn đã khốn đốn đến mức độ nào rồi.
Nói một câu gần như là 'dầu hết đèn tắt', thì cũng chẳng hề quá đáng chút nào.
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn lại mạnh đến mức như vậy sao?"
Mặt mày Trường Sinh chân quân trầm như nước. Tuy rằng.
Trước kia, hắn cũng đã nghe được một số tin tức, nhưng vẫn không dám xác nhận, mà nay khi nghe những lời nói thốt ra từ trong miêng của lão tổ tộc Chu thị, Thái Sơ cũng không lên tiếng phản bác.
Chỉ sợ chuyện này cũng đã chắc chắn như đinh đóng cột rồi.
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn là một người thuộc về thời đại viễn cổ, tuy rằng bị phong ấn qua rất nhiều năm, nhưng thật ra thì thực lực của hắn lại độc nhất vô nhị trên đời này, trừ phi Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối tự mình ra tay, nếu không thì....."
Thái Sơ nhẹ giọng mở miệng. Trong giọng nói tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.
Chỉ khi giao thủ với đối phương thì mới hiểu được sự đáng sợ của đối phương.
Thái Sơ đã tự vấn lòng mình, bản thân mình đã dốc hết bản lĩnh, nhưng cũng chỉ có thể làm đối phương bị thương mà thôi thôi, chút thương thế ấy thì không đáng kể chút nào.
Có hay không có thì cũng chẳng khác gì nhau.
"Nhưng lâu chủ tiền bối, sẽ không nhúng tay vào chuyện của vạn giới."
Trường Sinh chân quân nhấp nháy miệng, trầm giọng nói.
Nếu Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối bằng lòng tham dự, phỏng chừng chủ nhân của Thiên Mang sơn sẽ chẳng có cơ hội quấy lên sóng to gió lớn như vậy, e

là ngay khi đối phương ra tay.
Thì đã bị Thiên Cơ Lâu chủ tát một cái chết tươi rồi.
"Có lẽ....."
Lão tổ tộc Chu thị trầm ngâm một lúc, tiếp tục nói: "Chỉ một mình ân công thì không thể nào là đối thủ của chủ nhân Thiên Mang sơn, nhưng nếu như có thêm vài vị Tiên Vương nói, thì chưa chắc không thể trấn áp được đối phương."
"Chuyện này có dễ gì đâu"
Thái Sơ lắc đầu.
Cái giá để có được một vị Tiên Vương ở Thiên Cơ Lâu là rất lớn, khiến cho rất nhiều thế lực không thể nào đảm đương nổi. Còn nếu như có thêm vài vị.
Thì e rằng ngay đến cả một thế giới chưa chắc đã có thể trả nổi cái giá này.
Mà quan trọng là.
Đối phó với một kẻ như chủ nhân của Thiên Mang sơn, thì hai ba người vừa mới trở thành Tiên Vương, căn bản không thể làm nên chuyện gì. Đi đánh nhau?
Người ta đã trở thành Tiên Vương bao nhiêu năm rồi, còn đám người mình chỉ vừa mới trở thành Tiên Vương, đến ngay cả một binh khí thuận tay cũng chẳng có, giá thấp nhất thì cũng phải có được năm sáu người mới có thể cân sức cân tài với đối phương được.
Nhưng mà muốn bồi dưỡng ra được năm sáu vị Tiên Vương, nói thì nghe thật dễ nhưng nếu như thực sự phải làm thì, có dễ gì đâu?
"Tộc Chu thị của lão phu cũng có chút căn cơ, hơn nữa vài thế lực kết giao với nhau, cũng có cùng dự định bồi dưỡng Tiên Vương giống như lão phu."
Lão giả do dụ, trầm ngâm nói: "Nếu như nhiều thế lực liên kết với nhau, có lẽ có thể bồi dưỡng ra được một đến hai vị Tiên Vương."
Nếu như là hai vị Tiên Vương cộng thêm Thái Sơ nữa. Thì cũng đã có đến hai ba vị Tiên Vương.
Mặc dù vẫn chưa phải là đối thủ của chủ nhân Thiên Mang sơn, nhưng nếu như muốn giao thủ cùng đối phương thì cũng không thành vấn đề.
"Chỉ tiếc..……....."
Nói rồi, lão tổ tộc Chu thị lại thẫn thờ nói: "Nếu như vào thời khắc quan trọng khi Ngũ trưởng lão của tộc Tiêu thị đột phá, mà hắn không bị chủ nhân của Thiên Mang sơn ngăn cản....."
"Thì có lẽ phía chúng ta đã có được hai vị Tiên Vương tọa trấn."

Tuy rằng hai vị Tiên Vương không nhiều lắm, nhưng cũng là một chiến lực khó có thể bỏ qua, ít nhất thì cũng không để cho Tu Di giới rơi vào cục diện như ngày hôm nay.
"Nếu như tài nguyên không đủ, chỗ vãn bối vẫn còn thừa không ít....."
Trường Sinh chân quân suy nghĩ một hồi, nhẹ giọng nói.
Khi ở trong Địa Phủ của Huyền Quang giới, hắn đã chiếm được không ít thứ tốt, bây giờ hắn đã đột phá cảnh giới Trường Sinh, còn một chặng đường dài nữa mới bước đến được cảnh giới Tiên Vương.
Tạm thời căn bản không thể nào trở thành một cường giả Tiên Vương được.
Trước mắt.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn trực tiếp uy hiếp đến tất cả thế giới, tất cả mọi người đều hiểu đạo lý môi hở răng lạnh, nếu không thể huỷ diệt Thiên Mang sơn, thì dù cho tài nguyên trong tay có nhiều hơn nữa.
Cũng chẳng làm nên trò trống gì.
"Lão phu xin ghi nhận ý tốt của đạo hữu, nhưng muốn trở thành một Tiên Vương, thì phải tiêu tốn không ít, chỉ sợ là...."
....
Lão tổ của tộc Chu thị hơi hơi lắc đầu.
Số tài nguyên trong tay Trường Sinh chân quân không ít, nhưng ngược lại nếu muốn trở thành một Tiên Vương, có lẽ số tài nguyên ấy chỉ như là muối bỏ biển mà thôi, cho dù bọn họ có gom góp lại chung với nhau.
E là cũng chỉ như giật gấu vá vai mà thôi.
"Lúc trước khi huỷ diệt Địa Phủ của Huyền Quang giới, Mạnh đạo hữu cũng thu hoạch không ít, chỉ tiếc là hắn không có ở đây, nếu như hắn có mặt ở đây, có lẽ có thể hỏi ý kiến của hắn xem sao."
Trường Sinh chân quân lẩm bẩm nói.
Nhưng dường như hắn lại nhớ đến điều gì đó, lại khẽ thở dài một hơi, nói:
"Chỉ tiếc là với tính cách của Mạnh đạo hữu, thì e là chuyện này có chút khó khăn."
Trường Sinh chân quân và Thái Sơ rõ biết rất rõ về thu hoạch của Mạnh Khánh Chi, ở một mức độ nào đó mà nói, thì Mạnh Khánh Chi còn thu hoạch được nhiều hơn hai người rất nhiều lần.
Bởi vì.
Vào thời điểm thu lấy tài nguyên, Mạnh Khánh Chi không hề thu trận pháp lại.

Có rất nhiều nơi mà Trường Sinh chân quân và Thái Sơ không thể đến bởi vị bị trận pháp ngăn cản, trái lại Mạnh Khánh Chi lại không hề lo ngại về phương diện này.
Vì vậy đã chiếm được không ít chỗ tốt.
Dựa vào số tài nguyên trong tay hắn, có lẽ dư sức để bồi dưỡng một Tiên Vương. Nhưng Mạnh Khánh Chi có đồng ý móc ra số tài nguyên kia hay không thì rất khó nói.
Dù sao thì.
Lợi ích mà mình liều mạng mới có được, tại sao lại phải để cho người khác được lợi?
Huống hồ gì nếu thật sự phải lấy tài nguyên, sau đó để làm cho người khác trở thành Tiên Vương rồi, mà Mạnh Khánh Chi chẳng qua cũng chỉ là một Đại Đế, để rồi sau đó hắn có dám đi đòi lại số tài nguyên kia về lại hay không nữa, thì khó mà nói được.
"Lúc này, Mạnh đạo hữu chắc là vẫn chưa trở về Thiên Nguyên giới đâu nhỉ?"
Thái Sơ nhẹ giọng nói.
Tiếng nói vừa dứt.
Cuối đường phố.
Một người đàn ông mặc y phục màu đen, phong trần mệt mỏi, mang theo vẻ mặt từng trải, dừng bước chân.
Bọn họ đứng cách đó không xa, không hề sử dụng thần thức truyền âm, tuy rằng giọng nói không lớn, nhưng cũng chẳng có mấy người có thể nghe thấy được, nhưng chắc chắn trong mấy người kia không hề bao gồm vị Đại Đế kia.

Chương 703. Tặng cho các ngươi một tin tức.

"Mạnh đạo hữu!"
Trường Sinh chân quân nhìn thấy bóng người nơi cuối con phố, mắt hắn lập tức sáng ngời, vừa rồi còn đang nhắc đến Mạnh Khánh Chi, không ngờ đối phương đã đến rồi.
"Tại hạ Mạnh Khánh Chi, tham kiến các vị tiền bối."

Vẻ mặt của Mạnh Khánh Chi có chút không được tự nhiên, nhưng đã bị người ta nhìn thấy rồi thì hắn cũng không tiện mà rời đi. Dù sao.
Đám người ở đây.
Bất kỳ ai ở đây đều có thể quăng hắn ra xa mười vạn tám ngàn dặm.
Còn nếu như bơ đi, coi như không thấy thì sau này đụng mặt khó tránh khỏi ngại ngùng, hơn nữa bản thân mình lại là người trong ma đạo, những người này lại là những kẻ đi theo con đường chính đạo.
Trước mắt lúc này.
Có sự hiện hữu của một kẻ thù lớn như Địa Phủ, thì đương nhiên bọn họ sẽ không nổi lòng căn thù với ma đạo. Nhưng nếu như không còn sự tồn tại của Địa Phủ.....
Vậy thì khó mà nói được.
Vì vậy.
Vào ngay lúc này, chuyện xây dựng mối quan hệ tốt với đám người Trường Sinh chân quân và cả Thái Sơ, vẫn là rất cần thiết, tốt xấu gì thì cũng đã từng kề vai chiến đấu.
Sau này nếu lỡ thanh trừ ma đạo, thì có lẽ bản thân mình còn có thể tránh được một kiếp.
“Tại hạ mới cùng hai vị tiền bối bàn về Mạnh đạo hữu, thật không ngờ là Mạnh đạo hữu đã trở lại.”
Trường Sinh chân quân mặt đầy ý cười nói.
“Nhọc lòng các vị nhớ thương.”
Mạnh Khánh Chi ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười.
Hắn đã nghe được những lời vừa nãy, những người này đang gom góp tài nguyên, muốn bồi dưỡng một vị Tiên Vương, mà bản thân mình chỉ mới vừa là Đại Đế trung kỳ, đối với mình thì cảnh giới Tiên Vương thì chỉ có thể nhìn mà không thể với tới.
Nhưng nếu như những người này muốn mình góp chút sức, thì chi ít cũng phải mất một đống máu. Chuyện mua bán không có lời này, thì có đánh chết mình cũng không nhúng tay vào.
Trừ phi.
Một khi mình tu luyện đến cảnh giới Trường Sinh đỉnh phong, những người này đồng ý móc tiền túi ra để giúp mình một phen, nhưng chuyện này có thực tế không?
Mạnh Khánh Chi cảm thấy chuyện này không quá thực tế.

Thực lực và tu vi thì đều phải tự mình dành lấy, dựa vào sự trợ giúp của người khác, gởi gắm hy vọng vào người khác, thì đúng là quá hư ảo mờ mịt.
“Tiểu hữu tới đúng lúc lắm, chắc có lẽ hôm nay ngươi đến đây cũng là vì muốn gặp lâu chủ tiền bối, nếu như không ngại thì cùng nhau đi vào Thiên Cơ Lâu với nhau, được không?”
Thái Sơ đề nghị nói.
Nghe vậy.
Vẻ mặt Mạnh Khánh Chi cứng đờ, cười gượng một tiếng nói: “Thực lực của vãn bối vô cùng thấp kém, không dám quấy rầy chuyện lớn của các vị tiền bối, đợi sau này, vãn bối đến Thiên Cơ Lâu cũng không sao.”
“Này.....”
“Cũng được.”
Thái Sơ cũng không gượng ép, ôn hòa nói.
Ai có chí nấy, Mạnh Khánh Chi không muốn nhúng tay vào, cũng là điều hợp tình hợp lý, số tài nguyên của hắn có đều là do bản thân dấn thân vào nguy hiểm mới có được, người khác cũng không tiện ép hắn lấy ra.
Đứng bên cạnh.
Trường Sinh chân quân cũng là than nhẹ một tiếng, không nói thêm gì. Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Vương Triệt trầm mặc thật lâu, có chút không cam lòng hỏi: “Tiền bối, việc đã đến nước này, có cách nào để thiếu chủ nhà ta hồi tâm chuyển ý hay không?”
Bọn họ chính là hộ đạo giả của thiếu chủ.
Thiếu chủ nhầm đường lạc lối.
Bọn họ cũng không thể tránh khỏi liên can, chờ đến khi trưởng lão của tộc Liễu thị điều tra ra, hắn và Trương Chính Phong với những người có tu vi Trường Sinh cảnh còn lại đều không thể thoát tội.
“Có.”
Lý Vân không cần nghĩ ngợi nói.
“Đơn giản là vì thiếu chủ nhà các ngươi muốn tiến thêm một bước mà thôi, chỉ cần các ngươi có thể làm cho hắn nhìn thấy hy vọng, hơn nữa xóa bỏ hậu quả truyền thừa của Địa Phủ trong tay hắn.”
“Đương nhiên là hắn sẽ hồi tâm chuyển ý.”
“A..... Này.....”
Vương Triệt biến sắc.

Chuyện này cũng quá khó khăn.
Thực lực của thiếu chủ vốn là Tiên Vương, khiến cho hắn nhìn thất hy vọng, thì cũng có nghĩa là làm cho hắn có thể trở thành chuẩn Tiên Đế, chuyện này quá tốn kém.
Trừ phi tộc Liễu thị ra tay.
Nhưng một gia tộc như vậy, thì làm sao có thể bỏ ra một cái giá lớn chỉ vì Liễu Thanh Vũ chứ.
Sử dụng những tài nguyên đó để bồi dưỡng một trưởng lão khác có năng lực mạnh hơn,chẳng phải là sẽ có được lợi ích lớn hơn sao?
Còn về chuyện xóa đi hậu quả truyền thừa của Địa Phủ nằm trong tay Liễu Thanh Vũ, biện pháp đơn giản nhất đó chính là giết hết những người biết được tin tức là được.
Nếu làm được như vậy, đương nhiên là sẽ không còn hậu quả. Nhưng điều này căn bản là không thực tế.
Đầu tiên.
Bọn họ chẳng thể nào qua được cửa ải của chủ nhân Thiên Mang sơn kia rồi, nếu như có thể qua được thì cũng không cần lãng phí công sức ở đây.
“Tiền bối còn có biện pháp nào tốt hơn không?”
Vương Triệt nhẹ giọng hỏi.
Trước mắt.
Thiên Cơ Lâu chủ chính là hi vọng cuối cùng của bọn họ. Ngoài ra thì chẳng còn bất kỳ cơ hội nào khác nữa.
“.Có.”
Lý Vân phun ra một chữ, nưng sau khi dừng một lát, hắn chậm rãi nói:
“Nhưng dựa vào số tài sản hiện tại của hai người các ngươi, thì e rằng không mua nổi.”
“Thì ra là thế.”
Vương Triệt cười khổ.
Hắn và Trương Chính Phong đưa mắt nhìn nhau một cái, cùng cảm nhận được sự bất lực trong mắt của đối phương.
Đã đến nước này rồi, thì gần như là hai người đã không còn đường lui, thiếu chủ đầu nhập vào Thiên Mang sơn, mà chỉ vì muốn biết được tình trạng của thiếu chủ mà bọn họ đã tiêu hết tất cả của cải.
Cũng gần như là đã đến bước đường cùng rồi.
“Chúng vãn bối đã quấy rầy tiền bối rồi, hôm nay xin cáo từ.”
Vương Triệt đứng dậy, chắp tay nói.

Thiên Cơ Lâu chủ cũng đã nói thẳng ra, là trong tay hai người đã chẳng còn tài nguyên nữa rồi, bọn họ cũng biết rõ về tài sản của mình, bây giờ nếu như tiếp tục lưu lại đây thì cũng không thể nào có được tin tức hữu dụng nữa.
Chi bằng rời khỏi đây trước, thượng lượng với những vị hộ đạo giả còn lại một chút, rốt cuộc thì nên giải quyết chuyện này ra sao.
Thông báo cho tộc Liễu thị?
Hay là lựa chọn đứng về phía thiếu chủ, cùng nhau gia nhập Thiên Mang sơn?
"Ừ."
Lý Vân gật đầu, liếc mắt nhìn hai người một cái, nói: "Không tiễn."
Lời nói vừa thốt ra.
Lý Vân dường như nhớ đến điều gì đó, lại nói: "Hôm nay ta sẽ tặng thêm cho các ngươi một tin tức, nếu như không có việc gì cấp bách thì hãy lưu lại Đại Hoang thành."
"Ồ?"
Vương Triệt và Trương Chính Phong vốn đã cất bước chân, bỗng nhiên thu chân lại, khó hiểu hỏi: "Lời này của tiền có ý gì?"
"Ý trên mặt chữ."
Lý Vân không muốn giải thích quá nhiều, trực tiếp phất phất tay.
"Đâu....."
Tuy rằng hai người rất thắc mắc, nhưng vẫn nói: "Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm."

Chương 704. Chắc là không thành vấn đề đâu.

Trương Chính Phong và Vương Triệt cùng nhau rời khỏi Thiên Cơ Lâu.
Đi ngang qua đám người Thái Sơ đang đứng bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
"Ồ?"
Lão tổ tộc Chu thị nhìn bóng dáng của hai người, không khỏi nhíu nhíu mày, không biết vì sao, hai người này lại mang lại một loại cảm giác quen thuộc cho hắn, hình như là đã từng gặp ở đâu rồi.
Nhưng dựa theo khí tức của họ thì vô cùng xa la. Dường như không phải là sinh linh của Tu Di giới.
"Kỳ lạ."

Lão tổ tộc Chu thị, lẩm bẩm tự nói.
“Đạo hữu phát hiện điều gì sao?”
Thái Sơ khó hiểu hỏi.
“Không có gì, có lẽ là do ta suy nghĩ nhiều mà thôi.”
Lão tổ tộc Chu thị lắc lắc đầu, lần thứ hai nhìn về hướng hai người Vương Triệt rời khỏi, giờ phút này đối phương đã đi về phía góc đường, biến mất tăm.
“Chủ nhân của Thiên Mang sơn xuất thế, e rằng nhiều kẻ lánh đời ẩn thế đã không thể ngồi yên nữa rồi.”
Thái Sơ nhẹ giọng nói.
Ẩn ý trong lời nói của hắn, đương nhiên là ám chỉ hai người Vương Triệt vừa mới rời đi.
Thực lực của bọn họ không hề tầm thường, đã đạt tới cảnh giới Trường Sinh đỉnh phong, nếu có thể tiến thêm được một bước nữa, có lẽ sẽ trở thành chiến lực khủng bố.
Nhưng đáng tiếc.
Hai người kia không hề có ý định muốn tạo quan hệ với bọn họ. Bọn họ cũng không nên vội vã kết giao với đối phương.
“Hẳn là như thế.”
Lão tổ tộc Chu thị gật gật đầu, rồi nói: “Người ở trong Thiên Cơ Lâu đã rời khỏi, chuyện của chúng ta cũng không nên chậm trễ, cũng nên đi bái kiến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đi thôi.”
Đây là lần đầu tiên hắn vào Thiên Cơ Lâu.
Vô cùng tò mò với vị Thiên Cơ Lâu chủ trong truyền thuyết.
“Cũng được.”
Thái Sơ gật đầu.
Cùng lúc đó.
Ở biên giới Đại Hoang thành.
Trương Chính Phong cùng Vương Triệt nhìn biển mây dưới chân, trên mặt mang theo vẻ u sầu.
“Câu nói cuối cùng khi nãy của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, dường như là có ẩn ý gì đó.”
Vương Triệt khó hiểu nói.
Dựa vào thân phận của Thiên Cơ Lâu chủ, thì lời hắn nói ra chắc chắn là phải có căn cứ, nếu như đã bảo bọn họ ở lại trong Đại Hoang thành, khẳng định lý do của mình.

Nhưng điều quan trọng là lý do này là gì? Hay là.
Nếu như bọn họ rời khỏi Đại Hoang thành, thì sẽ gặp phải nguy hiểm? Dù sao thì.
Đại Hoang thành chính là nơi an toàn nhất hiện nay, cho dù là một Tiên Vương cũng không dám làm càn ở đây, chỉ cần lưu lại nơi này, cho dù là chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng chẳng thể nào làm gì được bọn họ.
"Có lẽ là không muốn chúng ta đảo loạn thế cục hiện nay mà thôi."
Trương Chính Phong lẩm bẩm nói.
"Ngươi nói xem có khi nào Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã đoán được là chủ nhân của Thiên Mang sơn sẽ gây bất lợi cho chúng ta không?"
Mắt Vương Triệt sáng ngời, dường như là đoán ra được cái gì vậy, thất thanh nói.
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn?"
Trương Chính Phong hơi hơi trầm ngâm, rồi sau đó gật đầu nói: "Không loại trừ khả năng này, nhưng nếu như thiếu chủ chúng ta đã trở thành phó sơn chủ của Thiên Mang sơn, thì dù sao cũng đã có chút dây mơ rễ má với nhau, chắc là hắn cũng chẳng đến nỗi xuống tay với hai người chúng ta đâu nhỉ."
Trong bất kỳ thế giới nào hiện nay, thì thực lực của hai người bọn họ đều không hề tệ, trong số những người có cùng cấp bậc, nếu như hai người liên thủ với nhau thì chẳng ai có thể thắng được họ cả.
Muốn giết bọn họ, trừ phi là Tiên Vương ra tay. Nhưng mà bây giờ.
Trong những thế giới này, số lượng Tiên Vương cũng chỉ có một vài ngườii¡, một người là thiếu chủ nhà mình, một người là chủ nhân của Thiên Mang sơn, còn có một người mà bọn họ cũng không quen biết thì đã tiến vào Thiên Cơ Lâu.
Nhưng thiết nghĩ người vừa mới đột phá cảnh giới Tiên Vương kia sẽ không thể nào gây khó dễ cho bọn họ. Nếu là như vậy thì.
Có thể nói, hai người bọ họ hành tẩu bên ngoài sẽ không thể gặp bất kỳ nguy hiểm gì.
"Khó mà nói được."
Vương kích nhíu mày, trầm giọng nói: "Theo ý của ta, thiếu chủ đã gia nhập Thiên Mang sơn, nhất định có nỗi khổ bất đắc dĩ, chủ nhân của Thiên Mang sơn vì muốn cắt đứt đường lui của thiếu chủ, tất nhiên sẽ xuống tay với đám người chúng ta."
"Này..."

Trương Chính Phong rơi vào trầm tư.
Không thể không nói, hắn cho rằng lời Vương Triệt nói rất có lý.
Vào kiếp trước của thiếu chủ, mấy người bọn họ cũng đã đi theo bên người thiếu chủ, mà nay lại trở thành hộ đạo giả của thiếu chủ, cảm tình không thể nói là chỉ thân cận ở mức bình thường được.
Chắc chắn là thiếu chủ sẽ không làm hại bọn họ.
Nhưng chủ nhân của Thiên Mang sơn thì khó mà nói, nói không chừng hiện giờ chủ nhân của Thiên Mang sơn đang tìm kiếm tung tích của bọn họ, chuẩn bị đánh chết bọn họ nữa chứ.
"Nếu là như vậy, chẳng phải là mấy vị đạo hữu hiện đang ở bên ngoài đang rất nguy hiểm sao?"
Trương Chính Phong trầm ngâm nói.
Hai người bọn họ đã ở trong Đại Hoang thành, thì có thể tránh thoát một kiếp, nhưng những người còn lại ở bên ngoài thì chưa chắc, nếu như bị chủ nhân của Thiên Mang sơn nhắm trúng, thì tuyệt đối sẽ không còn bất kỳ đường sống nào.
"Thêm vào đó, bất kể là thiếu chủ nhà mình thực sự có nổi khổ tâm hay không, nhưng hắn cũng đã gia nhập Thiên Mang sơn rồi, có liên can đến Địa Phủ, chúng ta là hộ đạo giả thiếu chủ ....."
"Có nên thông báo cho tộc Liễu thị hay không?"
Thân là hộ đạo giả của Liễu Thanh Vũ, trọng trách trên người bọn họ rất nặng, bất kể là Liễu Thanh Vũ có làm cái gì, bọn họ đều phải thông báo cho tộc Liễu thị.
Chứ đừng nói chi đến loại tin tức quan trọng kiểu như là gia nhập vào Địa Phủ này.
Nhưng bọ họ vốn cũng là thuộc hạ của thiếu chủ ở kiếp trước, bọn họ hiểu rất rõ hậu quả khi làm như vậy, một khi tin tức được truyền đi, kết cục của bọn họ ra sao thì khó mà nói, nhưng chắc chắn là thiếu chủ sẽ bị trừng phạt.
Dù sao thì.
Bóng ma ám ảnh mà Địa Phủ gieo lại trong lòng của những sinh linh thuộc thế giới tối cao là quá lớn, hầu hết mọi người đều giữ thái độ thà giết lầm còn hơn bỏ sót.
Nếu như bọn họ biết được, Liễu Thanh Vũ có liên quan đến Địa Phủ, tất nhiên là sẽ chẳng thèm hỏi thêm bất kỳ điều gì, sẽ trực tiếp giết chết Liễu Thanh Vũ ngay tại chỗ.
"Cứ từ từ đã."

Vương Triệt thở dài, nói: “Chúng ta đi đón những vị đạo hữu còn lại về đây, đến lúc đó chúng ta cùng nhau thương lượng, rốt cuộc thì nên xử trí chuyện này ra sao.”
“Cũng được.”
Trương Chính Phong gật gật đầu.
Lời của Thiên Cơ Lâu chủ, bọn họ vẫn luôn ghi tạc trong lòng, nhưng nếu như hai người bọn họ chỉ rời khỏi Đại Hoang thành mà không rời khỏi Thiên Nguyên giới, thì chắc là không thành vấn đề đâu nhỉ?
Dù sao thì.
Hiện tại, chủ nhân của Thiên Mang sơn vẫn còn ở Tu Di giới, hẳn là không để mắt đến Thiên Nguyên giới bên này đâu.

Chương 705. Khí tức này.

"Ồ?"

Bên ngoài Đại Hoang thành.

Ước chừng trăm vạn.

Vương Triệt bỗng nhiên dừng bước chân, hắn nhíu mày nói: "Dường như có gì đó không đúng....."

"Làm sao vậy?"

Trương Chính Phong khó hiểu nói.

"Ta vừa mới truyền tin cho vài vị đạo hữu còn lại, cũng đã lâu rồi mà vẫn không nhận được hồi âm."

Vương Triệt trầm giọng nói.

Theo lý mà nói, ngọc bội truyền tin là vật tùy thân, không thể nào không cảm nhận được, cho dù là đang ở trong trạng thái tu luyện, đều có thể cảm nhận được sự dao động của ngọc bội truyền tin.

Nhưng vài vị đạo hữu còn lại không hề cảm nhận được. Có nghĩ thế nào cũng thấy có chút không được bình thường.

"Hay là bế quan rồi?"

Trương Chính Phong kinh ngạc nói.

Những lời này vừa thốt ra, hắn đã tự mình phủ nhận, mỗi một người trong số bọn họ đều hiểu rất rõ cục diện hiện tại, bất kỳ lúc nào cũng có thể bế quan ngoại trừ bây giờ.

Thì e rằng đám người kia cũng sẽ hiểu được đạo lý này.

"Không phải là....."

Trương Chính Phong biến sắc, lẩm bẩm nói: "Bọn họ bị chủ nhân của Thiên Mang sơn tìm thấy rồi sao?"

Ngọc bội truyền tin không hề có động tĩnh, chỉ có ba khả năng, một là chủ nhân của nó đang bế quan, hai là ngọc bội bị mất, còn lại thì.....!

Bế quan thì không có khả năng, ngọc bội truyền tin bị mất điều này càng không có thể. Loại trừ hai suy đoán đó ra thì chỉ còn khả năng thứ ba.

"Chắc là không thể nào." Vương Triệt nói một cách không chắc chắn.

Từ sau khi thiếu chủ bị bắt đi, bọn họ đã quyết định lưu lại Huyền Quang giới, ngoại trừ thiếu chủ nhà họ biết được vị trí này ra, thì làm sao chủ nhân của Thiên Mang sơn có thể biết được?

Dù sao thì cũng không thể nào là do thiếu chủ gia nhập Thiên Mang sơn.
Rồi lại giở trò giết người trừ hậu họa với đám người mình hay sao?
Suy nghĩ này vừa mới nhú lên, hai người lập tức cảm thấy bản thân như rơi xuống hầm băng, tuy rằng bọn họ không thể tin, nhưng sự thật đã bày ra ngay trước mặt, Huyền Quang giới có diện tích rộng lớn.
Đến ngay cả chủ nhân của Thiên Mang sơn muốn tìm được bọn họ, thì cũng phải tốn chút thời gian.
Nhưng những người khác lại mất tích trong một khoản thời gian ngắn, mà lại chẳng hề truyền ra chút tin tức nào, nếu như không phải thiếu chủ âm thầm tiếp tay, thì bọn họ thật sự nghĩ không thể nào đoán ra được khả năng nào nữa cả.
"Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối bảo chúng ta trừ phi là thật cần thiết nếu không thì đừng rời khỏi Đại Hoang thành sao?"
Trương Chính Phong giật mình hiểu ra nói. Trước đây.
Tuy rằng bọn họ đoán không ra, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới hai người bọn họ sẽ chết đi, dù sao thì Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối chỉ nói là tốt nhất đừng rời khỏi Đại Hoang thành mà thôi.
Chứ không nói là nếu như hai người rời khỏi đó thì phải chết.
Dựa vào chút vận may này, cho nên bọn họ muốn đi tiếp ứng vài vị đạo hữu còn lại. Mà nay.
Dựa vào ngọc bội truyền tin, bọn họ đoán ra được có khả năng là những vị đạo hữu còn lại đã không còn sống nữa, ngay tức thì khiến cho hai người bắt đầu cảm thấy kinh hoảng.
Bởi vì.
Bọn họ không biết là những vị đạo hữu kia đã chết đi khi nào.
Nếu như vừa mới chết đi, thì bất kể là do thiếu chủ nhà mình ra tay, hay là chủ nhân của Thiên Mang sơn ra tay, thì chắc chắn hai người này đều đang ở Huyền Quang giới, tạm thời thì chưa đuổi đến Thiên Nguyên giới được.
Nhưng nếu như những người kia chết vào lúc hai người bọn họ vừa mới bước vào trong Thiên Cơ Lâu? Dựa vào tốc độ của Tiên Vương.....
"E rằng thiếu chủ và chủ nhân của Thiên Mang sơn đã sắp đuổi tới Thiên Nguyên giới rồi!"
Gần như là thế rồi.
Sau khi suy nghĩ cẩn thận tiền căn hậu quả.

Mặt mày Vương Triệt trầm như nước, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì thiếu chủ đã quyết tâm gia nhập vào Thiên Mang sơn, muốn gầy dựng lại Địa Phủ của năm xưa, thì hai người mình còn gì mà phải băn khoăn, đắng đo nữa chứ?
"Lập tức quay lại Đại Hoang thành, nhân tiện truyền tin thiếu chủ đã gia nhập Thiên Mang sơn về cho tộc Liễu thị!"
Vương Triệt trầm giọng nói.
Thiếu chủ chưa chết, thì chắc hẳn là hai người bọn họ sẽ phải đối mặt với một số hình phạt, nhưng sẽ không quá nghiêm trọng, dù sao cũng là thiếu chủ chủ động gia nhập vào Thiên Mang sơn.
Mà chuyện truyền thừa của Địa Phủ cũng là do thiếu chủ bắt đầu lên kế hoạch.
Mấy người bọn họ, trên danh nghĩa là hộ đạo giả, nhưng trên thực tế, thì chỉ là thuộc hạ của Liễu Thanh Vũ mà thôi.
"Được"
Trương Chính Phong không hề chần chờ, hắn cũng hiểu được tính nghiêm trọng của mọi chuyện, lập tức lấy ra một miếng ngọc bội màu vàng kim, khắc vào bên trong một số tin tức.
Nhưng chưa kịp khắc hết tất cả tin tức vào bên trong. Bỗng nhiên.
Một cổ áp lực cuồn cuộn, giáng xuống từ trên trời!"
Phảng phất như hàng tỉ ngọn núi thần giáng xuống từ trên trời, mang theo áp lực vô tận, đè lên người của hai người Vương Triệt cùng Trương Chính Phong, còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã nghe 'ầm ầm' mấy tiếng, hai người bị đè xuống đất mặt.
Tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền đến.
Mắt đất nứt nẻ, từng khe nứt xuất phát từ chỗ của hai người, lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng, dư lực khủng bố quét qua mấy vạn dặm chung quanh.
.....
Tất cả những ngọn núi cao, cây cối cổ thụ đều hóa thành cát bụi chỉ trong nháy mắt.
Trong số những thứ đó còn có cả ngọc bội trong tay của Trương Chính Phong nữa.
Một tin tức nguyên vẹn còn chưa được khắc hết vào bên trong, lại phải gượng ép mà truyền đi, nhưng người của tộc Liễu thị có thể hiểu được hay không, vậy thì khó mà nói.

“Phụt!”
Hai người cùng phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ mặt đất phía dưới.
“Khí tức này.....”
Vương Triệt và Trương Chính Phong đưa mắt nhìn nhau một cái, hai người đều nhìn thất được vẻ kiếp sợ và không thể tin được từ trong mắt của đối phương.
Đối với hai người bọn họ mà nói, thì khí tức này hết sức quen thuộc, trong những năm tháng trước kia, chủ nhân của khí tức này đã đồng hành cùng với họ hơn mười vạn năm lâu.
Mà nay lại lần nữa cảm ứng được luồng khí tức này, thì cục diện đã hoàn toàn thay đổi.
“Thiếu chủ!”
Hai người quay đầu lại, nhìn về phía không trung, chỉ thấy trên bầu trời cách đó không xa, không biết từ khi nào đã có thêm hai bóng người, một trong hai bóng người kia chính là thiếu chủ mà bọn họ ngày đêm nhớ mong thì còn có thể là ai khác nữa?
Mà người còn lại.
Chính là cơn ác mộng của toàn bộ người Tu Di giới - chủ nhân của Thiên Mang sơn! Mà hai người xuất hiện cùng nhau, thì gần như là đã thể hiện lập trường của Liễu Thanh Vũ rồi.

Chương 706. Tiên Vương.

Chương trước Chương sau
“Thiếu chủ, ngươi thật sự gia nhập Thiên Mang sơn, muốn nối giáo cho giặc sao?”
Trương Chính Phong lòng như tro tàn.
Tuy rằng hắn đá biết hết tất cả mọi chuyện từ chỗ của Thiên Cơ Lâu chủ, nhưng hôm nay khi nhìn thất thiếu chủ xuất hiện, vẫn khiến cho hắn khó mà tin được.
“Xem ra các ngươi đã đến Thiên Cơ Lâu rồi.”
Liễu Thanh Vũ bạch y tung bay, tóc dài uốn lượn, cả người chìm trong ánh thần quang, như là một Tiên Vương vô thượng, cao cao tại thượng, ngạo nghễ mà nhìn xuống chúng sinh.
Trên mặt hắn không hề có cảm xúc gì, chỉ có sự lạnh lùng đến cực hạn. Hắn chẳng hề có chút cảm giác thương hại nào với hai thuộc hạ năm xưa của mình cả.

Từ trong lời nói vừa rồi của đối phương, hắn cũng đã phỏng đoán ra một số điều, nếu như bọn họ chưa đến Thiên Cơ Lâu, thì làm sao họ có thể biết được là mình đã gia nhập Thiên Mang sơn rồi chứ?
"Những vị đạo hữu kia cũng là do thiếu chủ xuống tay hay sao?"
Trương Chính Phong trầm giọng hỏi.
"Bọn họ chờ các ngươi trên đường xuống suối vàng."
Liễu Thanh Vũ lạnh lùng nói.
"Nơi này là Thiên Nguyên giới, đừng phí lời với bọn họ, nếu như bị Thiên Cơ Lâu chủ biết được, thì e rằng chúng ta khó ra tay được."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn tiến lên trước một bước, liếc mắt nhìn Liễu Thanh Vũ một cái, hỏi: "Có cần ta ra tay giúp ngươi giết bọn họ không?"
"Không cần."
Liễu Thanh Vũ lắc đầu, hắn vươn một tay lên, năm ngón tay xòe ra, một phù văn bay ra từ trong lòng bàn tay, ánh lên ngàn vạn sắc vàng kim, hóa thành từng thanh thần kiếm, bắn ra.
"Người của ta, thì chỉ có ta mới có thể ra tay giải quyết!"
"Keng! Keng! Keng!"
Âm thanh của những thanh kiếm va vào nhau chấn động đất trời. Giờ phút này.
Trên trời dưới đất đều ngập tràn kiếm quang, như là một vầng mặt trời cuồn cuộn chiếu soi, bao trùm mọi ngóc ngách của đất trời, khiến cho người ta không thể nào tránh được.
"Thiếu chủ, năm xưa Địa Phủ càng quét vạn giới, kết cục cuối cùng khó mà tránh khỏi bị tiêu diệt, hôm nay chỉ có hai người thiếu chủ và chủ nhân của Thiên Mang sơn, thì làm sao có thể chống lại chư thiên chứ?"
Vương Triệt vẫn luôn yên lặng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lạnh giọng nói: "Hôm nay chúng ta đi trước một bước, nhưng chúng ta sẽ đợi ngươi trên đường xuống suối vàng!"
Câu nói sau cùng.
Phảng phất là như là một lời nguyền rủa u ám nhất vang vọng khắp đất trời.
Khi câu nói này truyền đến tai của Liễu Thanh Vũ, khiến cho sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi, dường như là bị chọc trúng chỗ đau, hắn trầm quát: "Chết!"
"Ầm ầm!"
Kiếm quang vô cùng vô tận trút xuống, như là con đê trời bị vỡ, bao phủ khắp một mảng không gian vô tận, hai người Vương Triệt và Trương Chính

Phong còn chẳng kịp hét thảm một tiếng, thì đã hồn phi phách tán.
Nhìn hai người kia tan thành mây khói, sắc mặt của Liễu Thanh Vũ vẫn tái xanh như cũ.
Hắn không ngờ được là hai người thuộc hạ trước đây của mình chỉ biết vâng vâng dạ dạ, vào thời điểm sắp chết lại có thể nói ra những lời ác độc như vậy với mình.
Thậm chí còn chẳng hề cầu xin tha thứ.
"Đạo hữu không cần để bụng lời của bọn chúng, mà nay vận mệnh đã nằm trong tay của chính chúng ta, kết cục ra sao thì đều phải do chúng ta định đoạt."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đứng bên cạnh an ủi nói: "Nói lại thì, nay đã khác xưa, bên trong chư thiên vạn giới này, đừng nói là không có Tiên Đế, mà đến ngay cả chuẩn Tiên Đế cũng chẳng có, thì lấy ai có thể ngăn cản được bước chân của chúng ta?"
Đương nhiên.
Trong số này không bao gồm Thiên Cơ Lâu chủ.
Bởi vì đối phương sẽ không đối đầu với Địa Phủ, thì tất nhiên là bọn họ cũng sẽ không cố ý khiêu khích Thiên Cơ Lâu.
"Ta hiểu lời này."
Liễu Thanh Vũ hít sâu một hơi, tâm trạng dần dần bình thường lại, hắn vung bàn tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một lực hút, mà miếng ngọc bội vốn dĩ đã vỡ vụn, bị hắn hút vào trong tay.
Hắn phất tay khôi phục lại miếng ngọc bội, sau khi quan sát nội dung bên trong, sắc mặt lập tức đại biến.
"Không xong!"
Liễu Thanh Vũ thất thanh nói.
"Làm sao vậy?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn tò mò hỏi.
"Tin tức ta gia nhập Thiên Mang sơn đã bị bọn họ truyền đi rồi, theo như suy đoán của ta, thì e rằng không bao lâu nữa sẽ có cường giả Tiên Vương của tộc Liễu thị đến đây!"
Liễu Thanh Vũ lại bóp nát miếng ngọc, trầm giọng nói: "Thời gian còn lại của chúng ta không nhiều lắm!"
"Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đến Thiên Cơ Lâu trước được không?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn trầm ngâm nói.

“Được.”
Liễu Thanh Vũ gật đầu.
Hai người bước ra một bước, trong nháy mắt đã chạy đến trước cổng Đại Hoang thành, không hề do dự chút nào, nhanh chóng đi vào trong đó.
....
Cùng lúc đó. Bên trong Thiên Cơ Lâu.
“Khí tức Tiên Vương!”
Thái Sơ bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Tuy rằng Thiên Cơ Lâu có thể ngăn cản người bên ngoài nhìn trộm vào bên trong, nhưng từ bên trong nhìn ra bên ngoài thì hoàn toàn không bị bất kỳ sự ngăn cản nào. Giờ phút này.
Không chỉ có Thái Sơ.
Mà những người khác, cùng với không ít người bên trong Đại Hoang thành, đều cảm nhận được uy thế của Tiên Vương, dù sao thì trăm vạn dặm cũng chẳng phải là một khoảng cách xa xôi.
Rất nhiều người đều đã cảm nhận được, cách nơi này trăm vạn dặm, đã có chuyện kinh thiên động địa xảy ra.
“Rất xa lạ, gần như là chưa từng gặp Tiên Vương này!”
“Chẳng lẽ là có người đang giao thủ với một vị Tiên Vương trong Thiên Nguyên giới hay sao?”
Thái Sơ lẩm bẩm nói.
“Hình như là.....”
Lão tổ tộc Chu thị đứng bên cạnh, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ sợ hãi, nhẹ giọng nói: “Người mà trở thành Tiên Vương trong Thiên Mang sơn là ai?”
Hắn chưa từng gặp Liễu Thanh Vũ, nhưng sau này đã từng nghe người khác nhắc đến.
Dù sao thì mối quan hệ của hắn rộng hơn Thái Sơ rất nhiều, chuyện Thiên Mang sơn vừa mới xuất hiện thêm một vị Tiên Vương, đối với hắn mà nói, đây không phải là một bí mật.
Chẳng qua là hắn chưa biết rốt cuộc thì vị Tiên Vương kia là ai mà thôi.
“Xin hỏi tiền bối, ngài có biết rốt cuộc thì vị Tiên Vương kia là ai không?”
Lão tổ tộc Chu thị xoay người lại, chắp tay hỏi Lý Vân.

Chương 707. Vết xe đổ.

Chương trước Chương sau

“Là một Tiên Vương vừa mới gia nhập Thiên Mang sơn, hơn nữa không thuộc về thế giới này mà thôi.”
Lúc này đây.
Lý Vân không chọn cách giấu giếm, mà là nói thẳng ra. Giờ phút này.
Liễu Thanh Vũ đã xuống tay.
Thân phận của hắn đã không còn được coi như là một điều bí mật nữa, dù sao thì tất cả mọi người của Tu Di giới cũng đều đã cảm nhận được, lại thêm vào đó là khi hắn khôi phục thực lực của một Tiên Vương, thì đã có rất nhiều người của Tu Di giới có suy đoán của chính mình.
Không biết đã có bao nhiêu người biết được chuyện bên trong Thiên Mang sơn còn có một Tiên Vương thứ hai tọa trấn. Nếu Lý Vân tiếp tục giấu giếm, thì cũng chẳng hề có ý nghĩa gì hết.
“Mới vừa đầu nhập vào Thiên Mang sơn, mà lại không thuộc về thế giới này nữa sao?”
Lão tổ của tộc Chu thị giơ tay vuốt râu, hai hàng lông mày nhíu chặc lại với nhau, hắn bán tín bán nghi nói: “Chẳng lẽ lại là một Tiên Vương từ thế giới khác chạy về đây sao?”
“Không sai.”
Lý Vân gật đầu, tiếp tục nói: “Nhưng nếu như các ngươi muốn biết lai lịch cụ thể của hắn thì phải mất chút phí cho tin tức này.”
Bản thân của Liễu Thanh Vũ đã không còn là bí mật nữa.
Nhưng tộc Liễu thị sau lưng hắn thì lại có vài phần giá trị.
Trong toàn bộ Thiên Nguyên giới, chẳng có một ai biết về tộc Liễu thị sau lưng của Liễu Thanh Vũ, lại càng không biết nguyên nhân tại sao Liễu Thanh Vũ chạy đến nơi này, nhúng tay vào chuyện của Địa Phủ.
“Xem ra Thiên Mang sơn chẳng hề đơn giản như tưởng tượng của chúng ta, hôm nay Địa Phủ lại ngóc đầu nổi dậy, sợ rằng chỉ dựa vào mấy thế giới này của chúng ta liên thủ lại với nhau thì đã có thể chống cự lại được.”
Thái Sơ trầm giọng nói.
Tuy rằng hắn đã trở thành Tiên Vương, nhưng hắn không có cuồng vọng đến mức mà dựa vào sức lực của một mình hắn mà có thể chống lại được toàn bộ Thiên Mang sơn.
Dù sao thì.
Hắn cũng đánh không lại chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Còn chưa nhắc đến lại thêm một vị Tiên Vương xa lạ kia nữa.

Dựa vào uy thế của lần hạ thủ vừa rồi là có thể nhận ra thực lực của vị Tiên Vương kia, e rằng chưa bằng chủ nhân của Thiên Mang sơn, nhưng cũng chẳng thua bao nhiêu, chắc cũng là một vị Tiên Vương kỳ cựu.
Thực lực tuyệt đối hơn xa hắn.
Mà nay.
Vị Tiên Vương xa lại kia bỗng nhiên lại động thủ cách Đại Hoang thành không xa, lần này hắn đến đây là vì muốn đối phó với người nào đó hay là vì đến Thiên Cơ Lâu?
Hay là cả hai mục đích trên?
Nếu như chỉ muốn đối phó với một người nào đó thì còn dễ bàn, nhưng nếu như là đến Thiên Cơ Lâu.. Vậy thì rắc rối rồi.
Dựa vào tính tình của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, e là sẽ không dấu diếm về phần tin tức, còn về phần những người đó có thể mua được tin tức gì thì khó mà nói được.
"Tiền bối vừa mới nói, vị Tiên Vương kia đã gia nhập Thiên Mang sơn, vậy e rằng đối với chúng ta mà nói thì là địch chứ không phải là bạn, việc cấp bách trước mắt là tốt nhất bên phía chúng ta cũng phải nên có thêm vài vị Tiên Vương mới tương xứng được."
Trường Sinh chân quân trầm ngâm nói.
Hắn vung bàn tay lên, ba chiếc nhẫn trữ vật xuất hiện trước mặt đám người Thái Sơ, hắn mỉm cười nói: "Đây là chút lòng thành của tại hạ, mong hai vị nhận lấy."
"Này....."
Sắc mặt của Thái Sơ cứng lại, có chút ngạc nhiên mà nhìn Trường Sinh chân quân. Lúc trước.
Khi còn trong Địa Phủ, hắn và Trường Sinh chân quân còn có Mạnh Khánh Chi, mọi người đều bội thu, nhưng tất cả những tài sản của hắn đều đã dùng để đổi lấy cơ duyên trở thành Tiên Vương.
Còn Trường Sinh chân quân, tuy rằng cũng đã sử dụng một ít, nhưng chắc chắn là chẳng hao tổn quá nhiều.
Mà nay.
Hắn lại lấy ra ba cái nhẫn trữ vật, e rằng đây là tất cả số tài sản của hắn.
"Kẻ địch mạnh như Địa Phủ đang ở ngay trước mắt, tại hạ thực lực thấp kém, sợ là không thể giúp được chuyện gì lớn, chút thành ý này, cứ coi như đây là một chút tài hèn sức mọn của tại hạ vậy."

“Nếu có thể tạo ra thêm được một vị Tiên Vương, đó là sự may mắn của chư thiên vạn giới.”
Trường Sinh chân quân không hề để tâm mà nói.
“Tấm lòng cao cả của đạo hữu, lão hủ bội phục.”
Lão tổ của tộc Chu thị vô cùng kính nể mà chắp tay thi lễ với Trường Sinh chân quân. Tự để tay lên ngực tự hỏi.
Dưới tình huống như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay dứt khoát như vậy, cho dù là hắn biết được trong toàn bộ tộc Chu thị chẳng có ai có thể trở thành Tiên Vương.
Nhưng hắn cũng sẽ không lấy ra tất cả số tài nguyên để bồi dưỡng cho một người khác. Nhưng Trường Sinh chân quân lại làm được như vậy.
Điều này làm cho hắn cảm thấy trong lúc nhất thời, không biết nên nói gì mới phải.
“Sau này còn cần gì giúp đỡ, có thể đến Thái Sơ thánh địa tìm ta, ta quyết không chối từ.”
Thái Sơ nhìn Trường Sinh chân quân một cái thật chăm chú, chân thành nói.
Giá trị của những lời nói này có hơi cao rồi, bởi vì hắn không hề nói cụ thể là chuyện gì, nói cách khác chỉ cần Trường Sinh chân quân mở miệng, hắn đều sẽ giúp một tay.
Mà cũng chẳng phải bất cứ ai đều có thể nhận được lời hứa của một vị Tiên Vương.
Trường Sinh chân quân không màng thắng thua, chắp tay đáp lễ lại hai người, nói: “Thời gian cấp bách, hai vị tiền bối nên tranh thủ đưa ra quyết định.”
Tiên Vương của Thiên Mang sơn đã đến rồi, nếu như làm không kéo thì chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng đã ở bên ngoài Đại Hoang thành. Thời gian trôi qua.
Cũng tức là nói bọn họ đã đứng ở trước cửa của Thiên Cơ Lâu, thì bọn họ cũng chẳng cảm thấy ngạc nhiên chút nào. Trái lại.
Lý Vân lại nhàn nhã, không hề có chút vội vàng, ung dung từ tốn, chỉ là cười nhưng không nói, dường như tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm tay của hắn.
“Đạo hữu nói là, lão hủ cũng nên hỏi vấn đề quan trọng nhất rồi sao.”
Lão tổ của tộc Chu thị phản ứng lại, nhưng chưa kịp mở miệng hỏi thì đã bị Thái Sơ cắt ngang.

“Chờ một chút.”
Thái Sơ mở miệng.
Lão tổ của tộc Chu thị cùng Trường Sinh chân quân đứng bên cạnh, đều cảm thấy khó hiểu nhìn qua.
“Chúng ta đang ở bên trong Thiên Cơ Lâu, mà Tiên Vương của Thiên Mang sơn lại đang ở trước cửa Thiên Cơ Lâu, nếu như sau khi chúng ta rời khỏi đây, bọn họ lại đến bái kiến tiền bối.....”
Thái Sơ trầm giọng nói.
Nhưng lời còn chưa nói hết.
Mà ý nghĩa của lời nói thì không cần nói cũng biết.
Lão tổ của tộc Chu thị cũng không phải là đồ ngốc, hắn lập tức phản ứng lại, trên người hắn toát ra mồ hôi lạnh. Nguy hiểm thật.
Xém chút nữa thì mình đã bị người của Thiên Mang sơn lừa rồi.
Có thể mua đứt tin tức của Thiên Cơ Lâu, nhưng giá cả thì lại tăng lên gấp vài lần, vốn dĩ chỉ là tin tức về cơ duyên của một Tiên Vương, nhưng hôm nay lại phải trả giá cao hơn gấp mấy lần.
Bọn họ căn bản là chẳng thể nào mua được.
Nhưng nếu như họ không mua đứt tin tức này, thì chỉ cần Tiên Vương của Thiên Mang sơn tiến vào Thiên Cơ Lâu, thì có thể dễ dàng biết được tất cả hành tung của bọn họ.
Đến lúc đó.
Bọn họ sẽ giẫm vào vết xe đổ như kết cục của Ngũ trưởng lão tộc Tiêu thị.

Chương 708. Nhiều vậy sao?.

“Vậy thì phải làm sao mới được đây?”
Lão tổ của tộc Chu thị bất đắc dĩ nói.
Đám người mình đã đứng bên trong Thiên Cơ Lâu, thì dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể không mua tin tức? Nếu như mà không mua.
Thì sao để chống lại Thiên Mang sơn được chứ?
Mà như mua rồi, nếu như không xử lý tốt thì cuối cùng cũng sẽ biến thành của để dành cho Thiên Mang sơn mà thôi.
Còn về chuyện mua đứt tin tức, thì bọn họ căn bản chưa từng nghĩ đến, phải trả giá quá lớn, bọn họ không thểnào mà gánh được cái giá này. Vốn dĩ số lượng tài nguyên đủ để có thể làm cho vài người trở thành Tiên Vương.

Cuối cùng số tài nguyên này lại biến thành chỉ đủ làm cho một người trở thành Tiên Vương, vậy thì chẳng tránh khỏi quá thua thiệt. Nhìn vào cục diện trước mặt.
Nếu như chỉ thêm một Tiên Vương, thì e là cũng hẳng không thay đổi được gì.
"Hay là chúng ta hỏi tiền bối mục đích đến đây của bọn họ thì sao?"
Ánh mắt của lão tổ tộc Chu thị sáng ngời, nhẹ giọng nói.
Biết trước được mục đích của đối phương, thì đám người bọn họ cũng có thể thư thả mà bày bố, ai nói bọn họ không thể làm chim sẻ đứng sau chực sẵn một lần được chứ?
Dù sao thì.
Bên phía bọn họ cũng có một Tiên Vương mà.
Tuy rằng đánh không lại, nhưng nếu muốn chạy trốn hẳn là không khó.
"Này....."
Thái Sơ nghẹn lời.
Hắn cảm thấy cách này vẫn không ổn.
Đối phương có hai Tiên Vương, muốn cướp miếng ăn từ trong miệng hổ, độ khó quá cao.
Hơn nữa rốt cuộc thì mục đích của hai người này đến Thiên Cơ Lâu là cái gì, thì chẳng ai có thể nắm chắc được, có thể là vì thực lực, cũng có thể là vì những chuyện khác nữa.
Thậm chí còn khả năng bọn họ chỉ đến đây để thăm dò thái độ của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối mà thôi. Nếu là mục đích sau cùng này.
Thì đám người mình phải bỏ ra một cái giá cực lớn chỉ để có được tin tức này, nhưng kết quả đối bọn họ mà nói, lại chẳng có bất kỳ tác dụng gì, thì đúng thật là mất nhiều hơn được.
"Không ổn."
Thái Sơ lại lắc lắc đầu, thở dài nói: "Việc cấp bách bây giờ hẳn là chúng ta nên tăng cường thực lực, điều này không phải là giả, nhưng người của Thiên Mang sơn đã tới rồi."
"Cũng tương đương với rất nhiều biến số vô căn cứ."
Nói rồi.
Thái Sơ như vô tình liếc mắt nhìn Lý Vân một cái.
Biến số trong miệng hắn không phải là ai khác, mà chính là Thiên Cơ Lâu chủ đang đứng trước mắt.

Vị tiền bối này có thể khiến cho một thế giới từ suy bại trở thành hưng thịnh chỉ bằng một suy nghĩ của mình, nhưng cũng có thể khiến cho một thế giới đang hưng thịnh trở thành suy bại...
Cứ nhìn tình hình bây giờ, chỉ cần Thiên Cơ Lâu chủ hơi nghiêng về phía Địa Phủ, thì chắc chắn là bọn họ sẽ chẳng còn bất kỳ đường sống nào. Cho dù là có xuất hiện thêm vào vị Tiên Vương nữa thì cũng sẽ bị đánh bại từng người một.
Cũng may là.
Thiên Cơ Lâu chủ không tỏ ý kiến với lời hắn nói, điều này khiến cho hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít, ít nhất thì trước mắt Thiên Cơ Lâu chủ chưa có lập trường xác định.
Sẽ không thiên vị mà giúp đỡ bất kỳ một bên nào cả.
Chuyện này đối với bọn họ mà nói, là tin tốt nhưng cũng là tin xấu. Có thể nắm bắt được cơ hội hay không, cũng chỉ có thể dựa vào chính bọn họ mà thôi.
"Tiền bối, ngài có kiến nghị gì, xin hãy mau nói ra đi."
Trường Sinh chân quân vội vàng nói.
Trước mắt.
Người của Thiên Mang sơn đã tới đây, bây giờ bọ họ có thể rời khỏi Đại Hoang thành hay không thì cũng là một ẩn số, lúc này lại còn tiếp tục úp úp mở mở, thì đúng là lãng phí thời gian.
"Năm xưa Địa Phủ càng quét chư thiên, cho đến ngày hôm nay, trong không ít gia tộc cổ xưa có ghi chép về Địa Phủ năm xưa."
Thái Sơ không tiếp tục vòng vo nữa, mà là gọn gàng dứt khoát nói: "Ta nghĩ là phải chăng chúng ta nên truyền tin tức Địa Phủ xuất thế ra bên ngoài."
"Ồ?"
Nghe thấy câu nói nói.
Ánh mắt của lão tổ của tộc Chu thị cùng Trường Sinh chân quân sáng ngời.
Thực lực của bọn họ đúng thật là còn kém rất xa, cho dù là có gom góp tài nguyên lại với nhau thì chưa chắc đã có thể là đối thủ của Thiên Mang sơn.
Nhưng nếu như truyền tin tức này đến những thế giới khác, vậy thì không giống như vậy nữa.
Trong hỗn độn bao la, thế giới nhiều như cát trên sông Hằng, sau khi tìm được một thế giới hùng mạnh, chỉ cần truyền tin tức về Địa Phủ đến một thế lực khủng bố nào đó.

Đến lúc đó.
Thì e rằng sẽ có không ít cường giả đến đây.
Chỉ dựa vào một mình Thiên Mang sơn, tuyệt đối không phải là đối thủ của cả chư thiên vạn giới.
Tuy rằng thủ đoạn này không được coi như cao tay, nhưng không thể không nói đây đúng là một biện pháp thực tế nhất.
Nhược điểm duy nhất chính là hỗn độn mênh mang vô biên, bọn họ căn bản là không thể tìm được vị trí của những thế giới hùng mạnh khác, mà ngược lại xác suất tìm thấy những thế giới yếu kém hơn lại khá lớn.
Nhưng nếu như những thế giới nhỏ yếu kia có đến đây, cũng không làm nên trò trống gì, mà chỉ là tự tìm cái chết mà thôi.
"Tiền bối, ngoài Thiên Nguyên giới ra, ngài có biết còn có thế giới nào hùng mạnh hơn nữa không?"
Lão tổ của tộc Chu thị vội vàng không chờ được mà nói.
"A."
Lý Vân khẽ cười một tiếng, quét mắt nhìn lão tổ của tộc Chu thị một cái, nhàn nhạt phun ra hai chữ.
"Phí lời!"
Trước đây.
Khi Thiên Nguyên giới còn độc lập, những thế giới khác đều là do một tay hắn kéo về đây hợp nhất , mà nay lão tổ của tộc Chu thị lại còn cố hỏi câu này, chẳng phải là biết rõ rồi mà cố hỏi sao?
Giờ phút này.
Kể cả Thái Sơ và Trường Sinh chân quân đều có chút xấu hổ.
Bọn họ hiểu là, sở dĩ Thái Sơ đề nghị như vậy, đúng là vì coi trọng điều này của Thiên Cơ Lâu chủ, bọn họ muốn mượn sức của Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối.
Truyền tin tức đến cho những thế giới hùng mạnh hơn.
Kể cả là khi Thiên Cơ Lâu chủ không chịu truyền tin, thì ít nhất cũng có thể chỉ cho họ một con đường.
"Những thế giới mạnh hơn gấp trăm ngàn lần Thiên Diễm giới ngày xưa thì có Thiên Ma giới, Quỷ giới, Hoang giới vv, còn mạnh hơn nữa thì có Thần giới, Tiên giới vv."
Lý Vân nhíu mày, quét mắt nhìn mọi người một cái, cười khẽ nói: "Các ngươi muốn biết tung tích của những thế giới kia sao?"
"Nhiều vậy sao?"

Đám người Thái Sơ chặc lưỡi.
Bọn họ biết được rằng Thiên Diễm giới chính là một thế giới cường đại, cho dù là đã bị chia cắt rồi thì cũng còn có những người có tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong tồn tại, nhưng lại không ngờ đến còn có rất nhiều thế giới mạnh hơn Thiên Diễm giới.
Nếu như bất kỳ thế giới nào trong số này hợp nhất về đây, thì e rằng cũng đủ để đè bẹp Thiên Mang sơn.

Chương 709. Nhưng cũng sẽ không quá khó.

"Chư thiên vạn giới bao la vô tận."
"Mà Thiên Diễm giới chẳng qua cũng chỉ là một góc của nó mà thôi."
Lý Vân cười khẽ nói.
Trong mắt của một số sinh linh chí cường thì Thiên Nguyên giới có khi cũng chẳng được coi như là một thế giới nữa là, nhiều nhất thì cũng chỉ được coi như là một cái ao nhỏ mà thôi.
Cho dù là bị hủy diệt, cũng sẽ không khiến cho bất kỳ ai cảm thấy đau lòng.
Mà nay.
Sau khi rất nhiều thế giới hợp nhất với nhau.
Thì chẳng qua cũng chỉ có thể đứng ngang hàng với một số thế giới hùng mạnh mà thôi, còn nếu như muốn vượt xa chúng thì đúng thật là quá khó khăn. Ít nhất.
Thì phải đợi đến khi hợp nhất thêm với một số thế giới cường đại, mới có chút hy vọng.
"Tiền bối nói chí phải."
Thái Sơ gật đầu, hắn trầm ngâm nói: "Không biết trong mắt của tiền bối, sinh linh của thế giới nào trong số đó có thù lớn nhất với Địa Phủ, nguyện ý ra tay tương trợ chúng vãn bối?"
Những thế giới khác mạnh thì đúng là có mạnh thật.
Nhưng chẳng một ai có thể đảm bảo rằng sau khi đưa bọn họ đến đây, thì sẽ xảy ra tình huống dẫn sói vào nhà hay không. Vốn dĩ.
Bọn họ đã phải gắng gượng hết sức để chống cự lại Thiên Mang sơn, lỡ đâu lại rước về một đám người cùng một giuộc với Địa Phủ, trở mặt giúp đỡ Địa Phủ đối phó lại bọn họ, thì tất cả mọi chuyện coi như xong.

Dù sao thì.
Tiền bối vừa nói có Thiên Ma ciới còn có Quỷ giới vv.
Nghe tên thì biết dường như đó cũng chẳng phải là những thế giới tôn trọng hoà bình, cho dù là bọn họ đồng ý đối phó với Địa Phủ, nhưng đợi sau khi Địa Phủ bị tiêu diệt, thì bọn họ có suy nghĩ gì chẳng một ai biết được.
Nếu như bọn họ tiếp tục đối phó với Thiên Nguyên giới hoặc là Tu Di giới, đến lúc đó chẳng còn ai có thể ngăn cản được.
Mà Thiên Cơ Lâu chủ trước mặt này, theo như suy nghĩ của bọn họ, chính là một nhân vật thần thông quảng đại, nếu như Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối ra tay, khẳng định có thể đoán định được thế giới nào tương đối căm hận Địa Phủ.
Hơn nữa..... Lại không có dã tâm quá lớn.
“Thế giới có thù với Địa Phủ thì đếm không hết.”
Lý Vân chậm rãi nói.
Năm đó.
Địa Phủ đã để lại nổi ám ảnh rất lớn cho vô số thế giới, cho đến ngày nay, vẫn có những Tiên Vương lâu đời cố kị chuyện Địa Phủ lại ngóc đầu trở lại.
Nhưng người có thể trợ giúp đám người Thái Sơ thì..... Lý Vân chỉ có thể cười trừ mà thôi.
“Các ngươi cho rằng người tu luyện đều thanh tâm quả dục hết rồi sao? Có thể leo lên đến được bước này, đều là những kẻ có chấp niệm mạnh mẽ, có một vài suy nghĩ không thực tế nên bỏ đi.”
Lý Vân nhàn nhạt nói.
Ý tứ của câu nói này hết sức rõ ràng.
Đó chính là kẻ thù của Địa Phủ thì rất nhiều, nhưng nếu như muốn người ta giúp bọn hắn trừ khử Thiên Mang sơn không công, sau khi làm xong việc vỗ vỗ cái mông rời đi, hơn nữa lại không can thiệp vào tương lai của bọn họ.
Điều này căn bản là không thể.
Phải biết rằng.
Mời thần thì dễ mà tiễn thần thì khó.
Chuyện này là xác định rồi.
Ngày xưa có một số Tiên Vương chưa biết đến sự tồn tại của Thiên Diễm giới thì cũng coi như vậy đi, mà bây giờ nếu như bọn họ biết được, mà còn biết thế giới này có tiềm lực vô biên.
Mà lại không có cường giả chiếm cứ.

Thử hỏi ai không động tâm?
“Này.....”
Thái Sơ bất đắc dĩ thở dài một hơi, hắn cũng hiểu rằng một số suy nghĩ của hắn qua mức ngây thơ. Trên đời này, căn bản là chẳng có biện pháp nào là đẹp cả đôi đàng.
Trước mắt xem ra.
Điều duy nhất có thể trông chờ đó chính là hy vọng đám người đến đây không quá hung ác, hơn nữa sẽ không lạm sát vô cớ.
“Xin tiền bối hãy chỉ điểm, chỉ cần có thể cứu những thế giới bây giờ thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng là được rồi.”
Thái Sơ cung kính nói.
Tạm thời hắn chưa nghĩ đến chuyện bồi dưỡng Tiên Vương.
Lão tổ của tộc Chu thị đứng bên cạnh cũng có suy nghĩ này, người của Thiên Mang sơn cũng đã đến đây rồi, cho dù là muốn mua tin tức thì bây giờ cũng không phải là lúc để mua, ít nhất phải đợi người của Thiên Mang sơn rời đi rồi mới bàn.
Tránh gặp cảnh giỏ tre múc nước công dã tràng.
Trước mắt nếu có thể mời về những người trợ giúp hùng mạnh, thì không thể nghi ngờ gì là hợp lý hơn chuyện bọn hắn tự mình bồi dưỡng Tiên Vương, dù sao thì Tiên Vương đến từ những thế giới kia, cũng không phải là kẻ yếu.
Đối đầu với Thiên Mang sơn, phần thắng sẽ nhiều hơn một chút.
“Vừa vặn”
Lý Vân nhìn lướt qua ngoài thành, không dấu vết thở dài một tiếng, mở miệng nói: “Ở phía tây đúng là có một thế giới hùng mạnh, có lẽ sẽ giúp được các ngươi một phen.”
Thế giới trong miệng hắn, không phải là thế giới nào khác, mà chính là Thần giới.
Vốn dĩ.
Nếu như đám người Vương Triệt không rời khỏi Đại Hoang thành, có lẽ có thể còn giữ được mạng sống, nhưng đối phương cứ khăng khăng rời đi, hắn cũng sẽ không ngăn cản.
Nhìn vào kết quả thì có thể nhận ra rằng e rằng chết đi là kết cục duy nhất của họ. Ít nhất.
Bọn họ cũng đã truyền được tin tức đi.

Chỉ cần truyền được tin tức đi, thì có thể thu hút được sự chú ý của tộc Liễu thị Thần giới, đến lúc đó Tiên Vương của tộc Liễu thị chạy đến đây, thì cục diện khó mà nói được.
"Xin tiền bối hãy chỉ điểm!"
Thái Sơ vui mừng quá đỗi.
Hắn tiến lên một bước, lấy ra không ít đồ vật đặt ở trước mặt của Lý Vân.
Đứng bên cạnh.
Trường Sinh chân quân cùng lão tổ của tộc Chu thị cũng liếc nhìn nhau, thấy được sự vui mừng trong mắt của đối phương, có những Tiên Vương khác đến đây, mà còn trợ giúp đám người mình nữa vậy là ổn rồi.
Lão tổ tộc Chu thị trầm ngâm một lúc, cũng lấy ra một cái nhẫn trữ vật đặt ở trước mặt của Lý Vân.
Nếu như mua tin tức, vậy thì chẳng có lý do gì mà lại để một mình Thái Sơ phải bỏ tiền túi ra, ít nhiều gì thì hắn cũng muốn ra vẻ một chút, dù sao thì bản thân hắn cũng đang ở đây.
"Thế giới này không phải là thế giới nào khác là, mà chính là Thần giới!"
Lý Vân thu hồi tất cả số tài nguyên, chậm rãi nói: "Chẳng bao lâu nữa, trong Thần giới sẽ có một gia tộc cường đại phái người xuống đây."
"Người được phải đến chính là ba Tiên Vương, thực lực không thể khinh thường, nếu như các người biết cách ứng phó thì tuy rằng không dễ gì đối phó được với Thiên Mang sơn, nhưng cũng sẽ không quá khó."

Chương 710. Có vị trí cụ thể không?.

Chương trước Chương sau
"Biết cách ứng phó?"
Đứng bên cạnh.
Trường Sinh chân quân nhăn mày, hắn cảm nhận được có điểm không tốt.
Ba vị Tiên Vương đến đây, hơn nữa lại có thêm Thái Sơ tiền bối tương trợ, theo lý mà nói, thì hẳn là nắm chắc phần thắng khi đối phó với hai vị Tiên Vương của Thiên Mang sơn mới đúng.
Nhưng tại sao tiền bối lại còn nói ra cây đấy?
Dựa vào thực lực của tiền bối, nhất định sẽ không làm chuyện vô căn cứ, đương nhiên là câu nói kia của hắn có thâm ý.

“Xin hỏi tiền bối, ý tứ trong câu nói vừa rồi của ngài còn ám chỉ điều gì khác nữa sao?”
Thái Sơ cũng cảm giác được điều gì đó không đúng, hắn lấy ra vài món tài nguyên, đặt ở trước mặt Lý Vân, cung kính hỏi. Đã đến Thiên Cơ Lâu nhiều lần.
Thái Sơ cũng biết, phải biết được hết trọn vẹn một tin tức, nếu không thì, cuối cùng chính mình chết như thế nào cũng không biết, huống chi sau lưng hắn còn có người của Thiên Mang sơn nữa chứ?
Lỡ đâu bị người ta tính kế, vậy thì mọi chuyện cũng coi như xong xuôi.
“Các ngươi đã quên mất là người của Thiên Mang sơn đã đến bên ngoài Đại Hoang thành rồi sao?”
Lý Vân thu hồi tài nguyên, nhẹ nhàng bâng quơ nói.
Lời này vừa nói ra.
Bất kể là Thái Sơ hay là hai người Trường Sinh chân quân và lão tổ của tộc Chu thị đều thầm thốt lên một câu: “quả nhiên”.
Trước đây bọn họ cũng đã có suy đoán, có thể là chủ nhân của Thiên Mang sơn sẽ ra tay, mà nay nghe được câu trả lời khẳng định như vậy, lập tức xác nhận suy nghĩ trong lòng mình.
Vốn dĩ.
Chỉ dựa vào thực của của hai vị Tiên Vương Thiên Mang sơn thì chẳng thể nào đối phó nổi với ba vị Tiên Vương. Nhưng nếu như được Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối chỉ điểm, vậy thì không thể nói chắc được.
Nghĩ đến đây.
Trong lòng mấy người cảm thấy vô cùng phức tạp.
Bọn họ rất muốn cầu xin tiền bối đừng chỉ điểm cho người của Thiên Mang sơn, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, bọn họ cảm thấy sức nặng bản thân bọn họ cũng chưa đủ lớn đến mức như vậy.
Có một số lời căn bản không thể nói ra.
Lỡ đâu chọc cho Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối cảm thấy không vui, thì đúng là mất nhiều hơn được.
“Tiền bối, không biết là ba vị Tiên Vương mà ngài vừa nói, vì sao lại đột nhiên đến nơi này của chúng ta? Bọn họ sẽ vượt giới ở đâu để đến đây?”
lLo tổ của tộc Chu thị suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi.
Hắn cảm thấy vị thế trung lập của Thiên Cơ Lâu chủ đã vô cùng rõ ràng, thay vì cầu xin tiền bối đừng trợ giúp cho Thiên Mang sơn, chi bằng hỏi rõ ràng chi tiết về ba vị Tiên Vương kia thì lại tốt hơn.

Dù sao thì.
Thiên Cơ Lâu chủ cũng chẳng có ác ý gì với những thế giới hiện nay.
Nhưng ba vị Tiên Vương kia thì chưa nói chắc được gì.
Trước mắt.
Tuy rằng Địa Phủ đã ngóc đầu dậy, nhưng không thể nào mà tin tức lại được lan truyền đi nhanh như vậy, nhanh đến mức vượt cả hỗn độn, truyền vào bên trong Thần giới, còn đưa đến ba vị Tiên Vương nữa chứ.
Có nghĩ sao thì cũng cảm thấy dường như trong chuyện này còn cất giấu một bí mật ghê gớm.
"Tuy rằng tin tức này không quá quan trọng, nhưng giá của nó cũng không thấp."
Lý Vân ngước mắt, liếc mắt nhìn lão tổ của tộc Chu thị một cái.
Đối phương tức khắc ngầm hiểu, đem vài món đan dược Trường Sinh cảnh đặt ở trước mặt Lý Vân, mong đợi nói: "Nhờ tiền bối giải thích mối nghi ngờ."
"Đơn giản."
Lý Vân thu lấy đan dược, chậm rãi nói: "Bởi vì Tiên Vương còn lại của Thiên Mang sơn đến từ Thần giới, mà giờ phút này ba vị Tiên Vương đang vượt giới đến đây, là người trong gia tộc của hắn!"
"Cùng một gia tộc?"
Mắt của lão tổ tộc Chu thị nhấp nháy, đây là lần đầu tiên mà hắn nghe được tin tức này.
Nếu như bản thân hắn đoán không lầm thì, ba vị Tiên Vương của gia tộc kia đến đây, chỉ sợ là tới để thanh lý môn hộ.
Từ điểm mà suy luận, thì lập trường của đối phương tất nhiên sẽ nghiêng về phía họ, nếu như hai bên liên thủ thì Thiên Mang sơn sẽ bị huỷ diệt trong một sớm một chiều mà thôi, mà lý do tại sao Thiên Mang sơn nhắm vào ba vị Tiên Vương vượt giới mà đến kia. Chỉ sợ cũng là do.
Hai bên xuất thân cùng một gia tộc.
"Tiền bối, không biết khi nào thì đối phương sẽ vượt giới đến đây và họ sẽ đáp xuống nơi nào?"
Lão tổ của tộc Chu thị truy vấn nói.
Điểm này rất quan trọng.
Hiện nay, Thiên Mang sơn vẫn chưa có hành động gì, nhưng đợi đến khi bọn họ tiến vào Thiên Cơ Lâu, khẳng định sẽ hỏi những câu giống như vậy,

đám người mình giành trước một bước, thì có thể chạy đến chỗ kia mà sắp xếp trước một chút.
Nếu là như vậy.
Cũng là tránh cho ba vị Tiên Vương kia còn chưa biết được tình hình cụ thể, đã bị Thiên Mang sơn lừa đánh chết.
"Còn chưa đủ rõ ràng hay sao?"
Lý Vân khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói: "Tu Di giới!"
"Tu Di giới?"
Nghe thấy ba chữ này, trong lòng đám người ở đây đều cảm thấy cả kinh, nhưng sau khi bình tĩnh lại, nếu như ba vị Tiên Vương vượt giới đến đây đã biết được tin tức.
Cho nên trực tiếp xuất hiện ở Tu Di giới, cũng là điều hợp tình hợp lý.
"Tiền bối, lãnh thổ của Tu Di giới rộng lớn bao la, có vị trí cụ thể không?"
Lão tổ của tộc Chu thị lần thứ hai mở miệng hỏi.
"Tộc Liễu thị."
.....
Lý Vân không chút để ý nói.
Tộc Liễu thị của Tu Di giới thua xa tộc Liễu thị ở Thần giới một trời một vực, nhưng nếu như Liễu Thanh Vũ đã lựa chọn gia tộc này để đầu thai chuyển thế, thì đã chứng minh hai bên vẫn có chút quan hệ.
Chẳng qua là mối quan hệ này đã quá mức xa xăm, gần như là không còn nữa.
"Tộc Liễu thị?"
Lão tổ của tộc Chu thị mang theo vẻ suy tư, dường như hắn đã từng nghe đến tên của gia tộc này, nếu như hắn không nhớ nhầm thì đó hình như là một đế tộc.
Thực lực của tộc nhân rất bình thường, không hề có bất kỳ chỗ nào nổi trội.
Tuy rằng không được coi là mạnh, nhưng cũng không được coi là quá yếu, chỉ có thể xem như thế lực bậc trung mà thôi.
Suy nghĩ nửa ngày, nhưng hắn vẫn không đoán ra được lý do vì sao ba vị Tiên Vương kia lại lựa chọn đáp xuống đó, cuối cùng chỉ có thể kết luận là vì ngẫu nhiên mà thôi.
"Đa tạ tiền bối chỉ điểm."
Lão tổ của tộc Chu thị chắp tay, đưa mắt liếc nhìn đám người Thái Sơ một cái, hai bên liền hiểu rõ suy nghĩ của đối phương, đồng thời chắp tay nói:
"Chúng vãn bối xin tạm cáo lui."

Có ba vị Tiên Vương tới cứu viện.
Có thể tạm thời gác lại ý tưởng sử dụng tài nguyên để bồi dưỡng Tiên Vương của mình lại, bởi vì điều này không hề đảm bảo, người của Thiên Mang sơn cũng đã tới đây rồi.
Mà đám người mình còn mua cơ duyên, muốn trở thành Tiên Vương. Vậy thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.
Trước mắt.
Chỉ có thể mượn sức của ba vị Tiên Vương, dẹp yên Thiên Mang sơn mới là điều quan trọng nhất.

Chương 711. Ý ta đã quyết.

Chương 711: Ý ta đã quyết.
Sắc mặt của Lục trưởng lão tự nhiên, nhàn nhạt mở miệng nói: "bất kể chuyện này là thật, hay là giả, giờ phút này tộc Liễu thị của chúng ta cũng không thể nào chỉ ngồi nhìn mà không quan tâm được."
"Cần phải có thái thượng trưởng lão ra mặt giải quyết."
"Nếu không thì, một khi chuyện này truyền ra ngoài, danh tiếng của tộc Liễu thị chúng ta sẽ sụp đổ trong chốc lát."
Một vị thái thượng trưởng lão có quyền cao chức trọng, sau khi chuyển thế , bỗng nhiên lại gia nhập vào Địa Phủ, chuyện này nếu như ồn ào khiến cho tất cả mọi người đều biết, thì tộc Liễu thị chúng ta còn có mặt mũi mà ở lại Thần giới nữa hay không?
Lại thêm vào. Bao nhiêu năm qua.
Cũng không phải là tộc Liễu thị không có kẻ thù.
Nếu như kẻ thù của bọn họ dựa vào chuyện này mà thổi phồng mọi chuyện lên, vậy thì không ổn chút nào. Nếu mọi chuyện là giả thì còn may, nếu như chuyện này là thật.....
Bọn họ không thể nào dám chắc chắn về kết cục của tộc Liễu thị, có thể là tất cả tộc nhân đều sẽ bị liên lụy bởi chuyện của Liễu Thanh Vũ.
Bởi vì người bên ngoài cũng không thể nào chắc chắn là chỉ có một mình Liễu Thanh Vũ của tộc Liễu thị đầu nhập vào Địa Phủ, hay là toàn bộ tộc Liễu thị đều có quyết định này.
Nếu như Địa Phủ của ngày xưa lại lần nữa ngóc đầu nổi dậy, mà tộc Liễu thị lại phản bội Thần giới, thì e rằng chẳng có ai có thể ngăn cản được.

Trong tình huống đó, không thể nghi ngờ gì chuyện hủy diệt tộc Liễu thị là lựa chọn tốt nhất.
“Liễu Thanh Vũ trưởng lão vẫn chưa hồi âm lại, chúng ta cũng nên chờ đợi, có lẽ mọi chuyện còn có thể thay đổi được.” Sắc mặt của lão giả kia không tốt, trầm giọng nói.
Đây là hi vọng cuối cùng của bọn họ.
Vào lúc tộc trưởng triệu tập tất cả mọi người, hắn cũng đã truyền tin cho Liễu Thanh Vũ, nhưng đáng tiếc là cho đến bây giờ thì hắn vẫn chưa nhận được hồi âm.
Giống như là Liễu Thanh Vũ vẫn chưa hề đọc tin vậy.
Điều này khiến cho nội tâm của hắn thấp thỏm, ngay cả khi nói chuyện đều có chút không đủ tự tin.
“Hồi âm?”
“A!”
Cửu trưởng lão cười lạnh một tiếng, hắn bước lên một bước, đến trước mặt của lão giả, đứng sóng vai với nhau, vẻ mặt vẫn lạnh băng, nói: “Ngươi cho rằng Liễu Thanh Vũ trưởng lão sẽ hồi âm lại sao? Kể cả khi hắn hồi âm lại, thì lời nói của hắn có được mấy phần đáng tin?”
“Chuyện hắn gia nhập Địa Phủ cũng không phải là việc nhỏ, tộc Liễu thị của chúng ta thà tin là có còn hơn là không, nếu hắn không gia nhập Địa Phủ, thì tất nhiên là mọi người đều vui mừng.”
“Cùng lắm là mấy vị thái thượng trưởng lão đi không công một chuyến mà thôi.”
“Còn nếu như mà hắn gia nhập vào Địa Phủ.....”
Nói tới đây.
Trong giọng nói của Cửu trưởng lão đã mang theo một chút sát ý khiến cho người không rét mà run. Tuy rằng không có nói ra.…….
Nhưng đám người đang đứng ở đây đã hiểu rõ
Thì chính là những vị thái thượng trưởng lão được phái đến đó sẽ tự mình ra tay, thanh lý môn hộ.
“Tộc trưởng, việc này còn có rất nhiều ẩn tình, lão phu cảm thấy nên cẩn thận vẫn hơn, nếu chỉ bởi vì lời nói của một thuộc hạ, mà khiến cho tộc Liễu thị của chúng ta phải làm lớn chuyện.”
“Lại phái thêm vài vị thái thượng trưởng lão ra mặt, nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài thì e rằng tộc Liễu thị của chúng ta sẽ trở thành trò cười!”

Lão giả có chút đau lòng nói. Lỡ đâu.
Sau khi mấy thái thượng trưởng lão chạy đến đó, phát hiện tất cả mọi chuyện chủ là hiểu lầm mà thôi, thì tới chuyện rồi.
Nói không chừng người ngoài còn tưởng rằng tộc Liễu thị mới nghe gió nổi đã tưởng mưa rơi, bị Địa Phủ dọa sợ, cứ thấy gió thổi cỏ lay thì sẽ lập tức động binh đao.
Há lại không bị người chê cười sau lưng chứ?
"Vậy thì theo như Tam trưởng giả, chúng ta nên xử lý chuyện này ra sao?" Tộc tộc trưởng tộc Liễu thị nhướng mày, tỏ ra vô cùng quan tâm hỏi.
"Lão phu cho rằng, việc này nên âm thầm lặng lẽ giải quyết, tốt nhất là nên phái người đi tìm hiểu rõ ràng trước cũng không muộn, nếu như những người được phái đi tử vong, thì có thể chứng minh một điều là Liễu Thanh Vũ trưởng lão đã gia nhập vào Thiên Mang sơn."
"Nếu như họ không chết thì vừa vặn có thể cho Liễu Thanh Vũ trưởng lão mộ cơ hội để giải thích."
"Nếu là như vậy thì tộc Liễu thị của chúng ta cũng không cần phải là lớn chuyện đến mức mà tất cả mọi người đều biết được."
Nói rồi.
Tam trưởng lão liếc mắt nhìn hai người còn lại một cái, nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng.
Theo như suy nghĩ của hắn, cách xử lý này của hắn có thể gọi là lão luyện thành thục, là biện pháp phù hợp nhất, tránh cho tộc Liễu thị bị mất mặt trướ c toàn bộ Thần giới.
"Tam trưởng lão cũng biết những chuyện liên quan đến Địa Phủ, bất kể ra sao thì tộc Liễu thị của chúng ta cũng không thể chỉ ngồi nhìn mà không làm gì chứ?"
Sắc mặt của tộc trưởng tộc Liễu thị dần dần trở nên rét lạnh, hắn trầm giọng nói: "Liễu Thanh Vũ trưởng lão cũng không phải là người thường, hắn chính là một Tiên Vương, mà thế lực có thể khiến cho một Tiên Vương cao quý đầu nhập, thì chẳng hề bình thường chút nào!"
"Tộc trưởng. Ngươi....."
Sắc mặt của Tam trưởng lão thay đổi, không vui nói: "Hay là tộc trưởng cũng cho rằng Liễu Thanh Vũ trưởng lão đã gia nhập Thiên Mang sơn? Nên nhớ đó chỉ là lời nói phiến diện của một bên mà thôi."
"Ồ?"

Tộc trưởng tộc Liễu thị lạnh giọng nói: “Vậy thì sao Liễu Thanh Vũ trưởng lão lại chậm chạp không hồi âm? Tuy rằng hắn đã đã luân hồi chuyển thế, nhưng vẫn còn liên lạc với tộc Liễu thị chúng ta, thì không thể nào khi thuộc hạ của hắn đã truyền tin về, mà hắn lại chậm chạp không hồi âm.”
“Có lẽ.....”
Tam trưởng lão biện giải nói: “Có lẽ Liễu Thanh Vũ trưởng lão dã gặp phải rắc rối gì rồi.”
“Chuyện rắc rối mà có thể uy hiếp đến một vị Tiên Vương, vậy thì càng cần phải có đám người thái thượng trưởng lão ra mặt mới được.”
Tộc trưởng tộc Liễu thị vung tay áo lên, lạnh lùng nói: “Ý ta đã quyết, hôm nay ta sẽ đến gặp các vị thái thượng trưởng lão, mời bọn họ ra mặt đưa Liễu Thanh Vũ trưởng lão về.”
“Nếu mọi chuyện đều là hiểu lầm, thì tộc Liễu thị của chúng ta sẽ không làm gián đoạn hành trình chuyển thế trùng tu của Liễu Thanh Vũ trưởng lão.”
“Nhưng nếu như mọi chuyện là thật, thì tộc Liễu thị của chúng ta quyết sẽ không cùng Địa Phủ thông đồng làm bậy!”

Chương 712. Chỉ cho một con đường sáng.

Chương 712: Chỉ cho một con đường sáng.
Hôm sau.
Thần giới.
Trong cấm địa của tộc Liễu thi, bóng dáng của ba khí tức khủng bố lao thẳng lên bầu trời, phất tay xé rách hư không, bóng người bước vào trong đó, ngay lập tức biến mất không còn dấu vết.
Hành động này.
Khiến cho vô số thế lực trên Thần giới xôn xao theo.
Ngay bây giờ, Tiên Đế không còn nữa, chuẩn Tiên Đế thì hiếm hoi, Tiên Vương chính là chiến lực hàng đầu, đột nhiên có ba vị Tiên Vương bỗng nhiên xuất hiện.
Đây chính là một chuyện kinh thiên động địa.
Không biết có bao nhiêu người, trong lòng lộp độp một tiếng, thầm than một câu ‘không ổn’. chỉ sợ.

Là ba vị Tiên Vương kia đến để đối phó với bọn họ.
Cũng may, sau khi ba vị Tiên Vương hiện thân, thì đã biến mất không thấy tung tích, không hề có bất kỳ động tĩnh gì truyền đến, khiến cho rất nhiều người âm thầm thở phù nhẹ nhõm một hơi.
Nhưng đồng thời.
Trong lòng của bọn họ lại dấy lên một nổi nghi ngờ.
Tộc Liễu thị hành động phô trương như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?
Ba vị Tiên Vương là cả một vấn đề, ở Thần giới thì có lẽ không thể nào lộng hành không e sợ, nhưng ở các thế giới khác thì có thể sang bằng tất cả! Nếu ba người này đáp xuống, chỉ riêng uy thế thôi thì cũng đã đủ làm vỡ nát vô số thế giới.
“.....”
Giờ phút này.
Trong lòng của rất nhiều người không hẹn mà cùng nghĩ đến.
.....
Cùng lúc đó. Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cùng Liễu Thanh Vũ sánh vai nnhau mà đến.
Hai người đứng ở trước cửa Thiên Cơ Lâu, chủ nhân của Thiên Mang sơn ngẩng đầu nhìn thoáng qua gác mái trước mặt, trong mắt mang theo vẻ nặng nề.
Trong mắt hắn. Tòa nhà trước mặt này.
Rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng lại như xa cuối chân trời, toàn thân tòa tháp được bao phủ bởi một tầng sương mù, khiến cho lòng người không tự chủ được mà xuất hiện cảm giác kính trọng vô biên.
“Thiên Cơ Lâu chủ, danh bất hư truyền..”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn trầm giọng nói.
Tiếng nói vừa dứt.
Hắn lặng lẽ liếc mắt nhìn một tòa nhà cách đó không xa, rồi sau đó nhàn nhạt nói: “Chúng ta cũng đi gặp vị Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối kia một lần đi.”
“Được.”
Liễu Thanh Vũ lãnh đầu.
Hắn đã ngưỡng mộ danh tiếng của Thiên Cơ Lâu chủ từ lâu, hôm nay có thể gặp một lần, đương nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội này, sau khi hai người đi vào. Cách đó không xa.

Trong một tòa nhà.
Mạnh Khánh Chi lập tức thu hồi thần thức, hắn còn cảm thấy sợ hãi vỗ vỗ ngực, nghĩ mà sợ nói: "Hù chết lão phu."
Mới vừa rồi, thần thức của mình vừa mới quét đến thì đã bị người nọ phát giác, tuy chỉ với một cái liếc mắt nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho hắn có cảm giác như đang đối mặt với một con hung thú viễn cổ.
Cái loại cảm giác gần như là hít thở không thông này, hắn chưa bao giờ trải qua.
Cho dù là đối mặt với chủ nhân của Địa Phủ, cũng không có loại cảm giác này.
Nếu như hắn không phải đang ở bên trong Đại Hoang thành, thì e rằng hắn đã chạy trối chết, đương nhiên có thể chạy thoát được hay không, thì còn chưa biết.
"E rằng hai người kia không phải là thu vi Trường Sinh cảnh."
Mạnh Khánh Chi tính toán trong lòng.
Cũng không phải là hắn chưa từng tiếp xúc với người có tu vi Trường Sinh cảnh, nhưng cho dù là Thái Sơ hay là chủ nhân của Địa Phủ cũng không thể nào mang lại cho hắn cảm giác áp lực như vậy.
Nếu không phải là người có tui vi Trường Sinh cảnh. Vậy chỉ còn một khả năng. Đó chính là Tiên Vương trong truyền thuyết!
Sở dĩ là trong truyền thuyết, là bởi vì trong kiếp sống của hắn, hắn chưa từng nghe nói đến cảnh giới này, mà sau khi những thế giới hùng mạnh như Tu Di giới hợp nhất đến đây.
Thì cảnh giới Tiên Vương cũng dần dần được biến đến rộng rãi mà thôi.
Mạnh Khánh Chi cũng chỉ là được nghe nói đến mà thôi, nhưng hắn không ngờ đến nhanh như vậy mà đã có thể nhìn thấy Tiên Vương còn sống sờ sờ.
Hơn nữa.
Còn bước vào Thiên Cơ Lâu.
"Đến ngay cả Tiên Vương mà cũng phải đến gặp Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối sao?"
Mạnh Khánh Chi thấp thỏm bất an, thế giới này biến hóa quá lớn, trước kia thì Đại Đế vẫn là chiến lực hàng đầu, nhưng hiện tại thì còn chẳng chen được vào hàng thứ hai nữa là.
Hắn có một loại cảm giác như mình bị thế giới này bỏ rơi.
Nếu như thực lực của bản thân hắn không thể tăng lên, thì sao này phỏng chừng chỉ cần một suy nghĩ của Tiên Vương cũng đủ để khiến cho hắn và

Cửu U Ma tông tan thành mây khói trong nháy mắt.
Thậm chí, ngay đến cả cơ hội chạy đến Thiên Cơ Lâu cũng chẳng còn.
Thực lực chênh lệch quá lớn, chẳng thể nào là chuyện mà một chút mánh khóe nhỏ có thể bù đắp được rồi. Trừ phi.
Cửu U Ma tông dọn đến Đại Hoang thành. Chuyện này rõ ràng là không thực tế.
"Làm sao để thực lực tăng lên nhanh chóng đây?"
Mạnh Khánh Chi giống như con kiến bò trên chảo nóng, hắn có rất nhiều tài nguyên, nhưng muốn tài nguyên thông qua Thiên Cơ Lâu, rồi chuyển hóa trở thành cơ duyên, sau đó mới chuyển hóa thành thực lực.
Thì cần phải có thời gian. Không thể nào muốn là được.
Hơn nữa.
Thực lực tăng lên quá nhanh, dễ dẫn tới căn cơ không ổn, mặc dù trong thời gian ngắn mình đã trở thành Chân Tiên, bước vào cảnh giới Trường Sinh, thì đã làm sao?
Sẽ chỉ khiến cho mình trở thành đá lót đường của những thiên tài, bị khiêu chiến vượt cấp một cách vô nhân tính mà thôi.
Vốn là một thiên tài trẻ tuổi của Thiên Nguyên giới vô số năm về trước, Mạnh Khánh Chi sẽ không cho phép chuyện này xảy ra với chính mình.
"Nếu thật sự mà không được nữa, thì lão phu cũng không phải là không thể cân nhắc đến truyền thừa của Địa Phủ ....."
Mạnh Khánh Chi vuốt nhẫn trữ vật trên tay, trong con ngươi hiện lên một tia sáng lạnh, lẩm bẩm nói. Đã trải qua trận chiến ở Huyền Quang giới.
Hắn vô cùng hiểu biết về sự mạnh mẽ của Địa Phủ.
Đặc biệt là thời gian gần đây, nghe nói Tu Di giới vừa mới được hợp nhất về đây, đã nổi lên một trận sóng to gió lớn, nhưng mà cụ thể là đã xảy ra chuyện gì.
Thì hắn cũng không biết rõ.
Nhưng nghe người ta nói, hình như là có liên quan đến Địa Phủ.
Hai thế giới hùng mạnh thì đều có tin đồn về Địa Phủ, điều này đã chứng minh được sự đáng sợ của truyền thừa Địa Phủ.
Nếu như mình đã lấy được truyền thừa của Địa Phủ thì còn lo gì không thể quật khởi?
Còn về phần ảnh hưởng mang lại, vậy thì không quan trọng, chỉ cần có thực lực, hà tất phải để ý chuyện làm sao mà có được thực lực chứ?

Thứ duy nhất khiến cho hắn lo lắng chính là, thực lực của hắn chẳng là gì.
Nếu như tùy tiện nhúng tay vào, chỉ sợ sẽ bị người ta dễ dàng nghiền thành bụi, còn chẳng có cơ hội mà luân hồi chuyển thế nữa.
"Chỉ mong Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối có thể chỉ cho ta một con đường sáng!"
Mạnh Khánh Chi ngẩng đầu, nhìn về hướng Thiên Cơ Lâu, lẩm bẩm nói.

Chương 713. Trở thành chuẩn Tiên Đế?.

Chương trước Chương sau

"Vãn bối Liễu Thanh Vũ, bái kiến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối!"
"Vãn bối phong Thặng, bái kiến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối!"
Thiên Cơ Lâu nội.
Liễu Thanh Vũ cùng chủ nhân của Thiên Mang sơn cùng nhau chắp tay hành lễ.
"Ngồi đi."
Lý Vân ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn hai người một cái, duỗi tay chỉ ghế dựa bên cạnh, mở miệng nói.
"Đa tạ tiền bối."
Hai người nghe thấy vậy.
Trong lúc lơ đãng, đưa mắt nhìn nhau một cái, cùng nhìn thấy suy nghĩ trong mắt của đối phương.
Tuy rằng Thiên Cơ Lâu chủ chỉ nói hai chữ mà thôi, nhưng hai chữ này đã để lộ ra thái độ của hắn, chính là không hề có bất kỳ ác gì đối với Địa Phủ.
Dù sao thì.
Nếu như có ác ý, thì ngay bây giờ đối phương đã có thể ra tay.
Trước đây, bọn họ đã từng hành động ở gần Đại Hoang thành, đối phó với hai người Trương Chính Phong cùng Vương Triệt, vốn dĩ có thể lặng yên không một tiếng động giải quyết đối phương.
Nhưng sở dĩ lại chọn gióng trống khua chiêng mà động thủ.
Đơn giản là muốn thử thái độ của Thiên Cơ Lâu chủ, dựa vào thực lực của Thiên Cơ Lâu chủ, có thể dò xét được mọi nhất cử nhất động của họ, một khi Thiên Cơ Lâu chủ muốn xuống tay với bọn họ, bọn họ có thể nhanh chóng chạy thoát.
Nhưng Thiên Cơ Lâu chủ không chọn động thủ.

Điều này vô hình trung ngầm đồng ý, đã xóa tan nổi nghi ngờ trong lòng hai người, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng mà vì sao bọn họ dám đến Thiên Cơ Lâu.
"Tiền bối, vừa rồi hai người vãn bối có chỗ mạo phạm ở bên ngoài kia, xin tiền bối lượng thứ....."
Liễu Thanh Vũ chắp tay.
Hắn biết.
Trên thế gian này, chẳng có điều gì có thể giấu được Thiên Cơ Lâu chủ.
Hai người họ có thể đã sử dụng một chút thủ đoạn nhỏ, nhưng những thủ đoạn này, không đồng nghĩa với việc là Thiên Cơ Lâu chủ không biết, đối phương có thể không truy cứu, nhưng hai người bọn họ lại không thể coi như chưa từng xảy ra.
Dù sao thì.
Hai người còn phải nhờ vả Thiên Cơ Lâu chủ.
Đối phương chỉ cần giấu diếm một chút tin tức, thì có thể đẩy hai người vào chỗ chết.
"Ồ?"
Lý Vân cười khẽ.
"Là chuyện của hai người Vương Triệt sao?"
"Dạ....."
Liễu Thanh Vũ căng da đầu nói.
Ở nơi giao thủ, hai người kia đã từng nói ra chuyện bản thân mình gia nhập Thiên Mang sơn, hiển nhiên là hai người này đã đến Thiên Cơ Lâu một chuyến.
Chẳng ai có thể biết được giao tình của hai người bọn họ và Thiên Cơ Lâu chủ là như thế nào. Nếu vừa gặp mà đã đã thân, thì lớn chuyện rồi.
Đương nhiên.
Xác suất của chuyện này là không lớn, một người như Thiên Cơ Lâu chủ, thì chưa chắc hai người Vương Triệt cùng Trương Chính Phong đã có thể lọt vào mắt của Thiên Cơ Lâu chủ.
Nhưng là Liễu Thanh Vũ không dám đánh cuộc.
Nếu như đoán sai.
Vậy thì sẽ thua hết cả bàn cờ.
"Ta từng chỉ điểm cho hai người kia, nhưng bọn hắn chưa từng để tâm đến lời của ta, có lẽ là số kiếp như vậy."
Lý Vân thong thả ung dung nói.

Những gì nên nói thì mình đã nói, hơn nữa mục đích ban đầu của câu nói kia, chẳng qua là cũng chỉ muốn làm hết sức để giữ lấy hai gốc cỏ mà thôi. Nhưng hai gốc cỏ kia đúng là không biết phấn đấu, thì hắn cũng hết cách. Dù sao cũng không thể tự mình ra tay cứu bọn họ chứ?
Cũng không phải không thể tự mình ra tay, chẳng qua là không càn thiết, hai người kia còn chưa đủ tư cách để hắn phải đích thân động thủ một lần.
"Tầm nhìn của bọn họ quá hẹp, không thể nào lý giải được ý nghĩa trong lời nói của tiền bố, ngã xuống cũng là điều hợp tình hợp lý."
Liễu Thanh Vũ chắp tay, lời nói vô cùng chân thành, nhưng sắc mặt lại trở nên nhẹ nhàng hơn.
Hắn lặng im liếc nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn, ngay sau đó quay đầu lại, cười khẽ nói: "Không dám gạt tiền bối, hôm nay vãn bối đến đây, thật ra là chuyện quan trọng."
"Muốn trở thành chuẩn Tiên Đế sao?"
Lý Vân cười như không cười nhìn Liễu Thanh Vũ, nhàn nhạt nói: "E rằng người muốn tiến thêm một bước không phải ngươi, mà là người đứng bên cạnh ngươi?"
Nói rồi.
Lý Vân dời mắt nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Thân thể của chủ nhân Thiên Mang sơn run lên, cuống quít đứng dậy, nơm nớp lo sợ, dường như là bị nhìn thấu mọi suy tư vậy, không dám đối mặt với Lý Vân.
Hắn cuối người về phía trước, chắp tay nói: "Tiền bối tuệ nhãn, vãn bội bội phục!"
Tuy là đã trải qua vô số sóng to gió lớn, thì giờ phút này chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không thể nào giữ được bình tĩnh, bởi vì ngay khi tiến vào, vị Thiên Cơ Lâu chủ trước mặt này đã tạo cho hắn một cảm giác ngưỡng mộ như núi cao.
Lần đầu khi hắn có được cảm giác này chính là kh Địa Phủ càng quét vạn giới.
Ngay lúc đó, khi hắn bái kiến chủ nhân của Địa Phủ, cũng đứng rất xa nhìn thoáng qua, chỉ cần liếc mắt một cái, thì đã để lại cho hắn một ấn tượng là không thể nào tiêu diệt được.
Mà nay.
Cảnh đời đổi dời.

Hắn cho rằng trên thế gian này đã không còn những người tựa như thần ma từ lâu rồi. Nhưng không ngờ tới, hôm nay lại nhìn thấy một người tương tự ở trong Thiên Cơ Lâu.
Đối mặt với người như vậy, dù có kiêm tốn đến mức nào, thì đều là điều đương nhiên, bởi vì người như vậy có thể khiến cho mình vạn kiếp bất phục chỉ trong giây lát.
"Chuẩn Tiên Đế."
Lý Vân cười khẽ, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, toàn bộ Thiên Cơ Lâu đều vọng lên những tiếng vang thanh thúy, dường như đang gõ vào lòng hai người kia vậy, khiến cho tâm trang của bọn họ trở nên vô cùng nặng nề.
"Các ngươi cũng biết, phóng tầm mắt nhìn khắp chư thiên vạn giới, vạn cổ thời không, chuẩn Tiên Đế đều là người kinh tài tuyệt diễm nhất?"
"Phàm là những nhân vật như vậy, đều có thể kiến lập nên một thế lực bất hủ, thiên địa diệt mà ta bất diệt, muốn trở thành một người như vậy, cũng chẳng hề đơn giản như vậy đâu."
"Từ sau khi Địa Phủ huỷ diệt cho đến nay, các ngươi đã từng biết ai trở thành chuẩn Tiên Đế chưa?"
Lý Vân chậm rãi nói.
Lời này vừa nói ra.
chủ nhân của Thiên Mang sơn lâm vào trầm mặc, hắn đã bị phong ấn, hắn cũng chẳng biết được mấy chuyện của Tu Di giới, chứ đừng nói chi là các thế giới khác.
Liễu Thanh Vũ càng thêm nghiêm túc.
Theo như hắn biết, từ vạn cổ tới nay, thật đúng là chưa từng có chuẩn Tiên Đế nào cả.
Thế cho nên có rất nhiều tu luyện giả không còn biết đến cái cảnh giới chuẩn Tiên Đế này rồi, không ít người cho rằng, Tiên Vương chính là cái đích cuối cùng của việc tu luyện.
Nếu không phải do tộc Liễu thị của bọn họ có truyền thừa lâu đời, phỏng chừng cũng không biết trên cảnh giới Tiên Vương còn có hai cái cảnh giới nữa.

Chương 714. Chẳng lẽ là ngươi không tin ta?.

Chương trước Chương sau

Chương 714: Chẳng lẽ là ngươi không tin ta?.
“Tiền bối, nếu như vãn bối muốn tiến thêm một bước, thì phải cần bao nhiêu tài nguyên?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn kiên nhẫn hỏi.
Bản thân hắn chuẩn bị lâu như vậy, chính là vì ngày hôm nay, nếu như Thiên Cơ Lâu chủ cũng không có cách nào để làm cho hắn đột phá, thì e rằng hắn có chết cũng không thể nhắm mắt.
“Nhiều quá rồi.”
Lý Vân liếc mắt nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn một cái, nhàn nhạt nói.
“Với tư chất của ngươi, đời này không thể nào đột phá được cảnh giới chuẩn Tiên Đế, nếu như muốn tiến thêm một bước, vậy thì cũng gần với chuyện nghịch thiên sửa mệnh, ngươi có biết được những nguy hiểm trong chuyện này không?”
Lý Vân chỉ chiếc nhân trữ vật trên tay của chủ nhânb Thiên Mang sơn, từ tốn nói:
“Chỉ với số tài nguyên của hai thế giới gom góp lại với nhau, còn chưa thể nào làm người tiến thêm một bước được.”
Nếu như gom góp hết tài nguyên của Thiên Diễm giới tước đây vào tay hắn, thì có lẽ có thể làm chủ nhân của Thiên Mang sơn tiến thêm một bước.
Nhưng giờ phút này Thiên Diễm giới.....
Chẳng qua cũng chỉ mới hợp nhất lại với nhau mà thôi.
Trước đây thì Thiên Diễm giới vẫn còn là ba thế giới nhỏ độc lập, thì có được bao nhiêu tài nguyên chứ?
Còn chưa nói đến chuyện trước kia Huyền Quang giới đã bị Địa Phủ càng quét sạch sẽ, còn hai thế giới còn lại, căn bản không đủ để khiến cho ochủ nhân của Thiên Mang sơn đột phá.
“Cần nhiều như vậy sao?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cứng họng.
Hắn nghĩ rằng nếu như mình muốn đột phá chuẩn Tiên Đế, tất nhiên sẽ hao tổn rất nhiều, nhưng không ngờ tới lại phải hao tổn nhiều như vậy. Phải biết rằng.
Bản thân hắn đã càng quét sạch sẽ Chân Võ giới cùng Tu Di giới rồi. Đã như vậy mà còn chưa thỏa mãn điều kiện.
Chỉ có trời mới biết, muốn tiến thêm một bước, thì cần phải có bao nhiêu tài nguyên. Đặc biệt là.

Vừa rồi Thiên Cơ Lâu chủ đã nói rõ cho hắn, hắn căn bản không có tư chất để đột phá chuẩn Tiên Đế, suýt chút nữa đã khiến cho hắn tuyệt vọng.
Cũng may là.
Thiên Cơ Lâu chủ không có nói, lực bất tòng tâm.
Chỉ cần Thiên Cơ Lâu chủ chịu hỗ trợ, bất kể là phải tốn bao nhiêu tài nguyên, hắn chẳng hề để tâm, cho dù là phải khai chiến với Thần giới cũng chẳng là gì cả.
"Từ vạn cổ đến nay chưa hề có chuẩn Tiên Đế, mà một kẻ không đủ tư chất, vận may lại ít như ngươi, lại muốn trở thành chuẩn Tiên Đế....."
Đương nhiên là phải trả một cái giá không hề rẻ. Lý Vân nhẹ giọng nói.
Chuẩn Tiên Đế chỉ kém Tiên Vương một cảnh giới mà thôi. Nhưng có thể nói là chúng khác nhau như trời với đất.
Tiên Vương.
Mỗi một thế giới hùng mạnh đều sẽ có vài người, trong những thế giới khủng bố như là Thần giới, Tiên giới, từ xưa đến nay, sau bề dày của lịch sử.
Không biết là trên mặt nổi có bao nhiêu Tiên Vương, còn lại những kẻ lặng lẻ ẩn mình, ra ngoài trải nghiệm thì chẳng đến một ngàn cũng phải được ám trăm người.
Nhưng số lượng Tiên Vương nhiều đến như vậy mà lại chẳng có đến một vị chuẩn Tiên Đế, bởi vậy có thể thấy được độ khó của việc trở thành chuẩn Tiên Đế.
"Tiền bối có thể chỉ rõ, cụ thể cần bao nhiêu tài nguyên không?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cắn răng nói.
Chấp niệm của hắn quá sâu, nếu như không thể trở thành chuẩn Tiên Đế, chỉ sợ sẽ trở nên điên loạn mất, bây giờ biết rõ bản thân hắn không hề có khả năng này, nhưng hắn lại muốn biết cái giá của nó.
"Với tư chất của ngươi, ít nhất phải có được mười vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế!"
"Có thể là binh khí, hay công pháp, hoặc là đan dược đều được."
Lý Vân lạnh nhạt nói.
Lời này vừa nói ra.
Giống như một tia sấm sét bổ xuống từ trên trời, đánh lên trên người của chủ nhân Thiên Mang sơn, chấp niệm từ vạn cổ đến nay, khiến cho cả người hắn trở nên ngây ngẩn.
Mười vật phẩm..... Cấp chuẩn Tiên Đế.

Chuyện này làm người ta khó có thể tin.
Từ xưa đến nay, còn chưa chắc là đã tồn tại mười vị chuẩn Tiên Đế. Còn mình phải chạy đi đâu để kiến mười vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế đây?
Cho dù là những thứ đó có tồn tại, bản thân mình có thể lấy được chúng sao?
Chỉ sợ vừa mới tới gần, thì đã bị khí tức của chúng đánh cho trọng thương, dù gì thì bất cứ đồ vật gì có liên quan đến chuẩn Tiên Đế, đều không phải là thứ mà người khác có thể dễ dàng đụng vào được.
Cho dù là vị chuẩn Tiên Đế kia đã chết đi, nhưng lỡ đâu một sợi thần hồn của hắn vẫn bất diệt thì sao? Thế giới diệu kỳ, mọi chuyện đều có thể xảy ra.
Tùy tiện cướp lấy những đồ vật như vậy, cuối cùng xác suất mà mình phải mất mạng là rất lớn.
"Hừ....."
Liễu Thanh Vũ trong lúc lơ đãng, liếc nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn một cái, tuy rằng hắn đã gia nhập Thiên Mang sơn, nhưng lại không phải là thuộc hạ của chủ nhân Thiên Mang sơn.
Trước mắt.
Theo như suy nghĩ của hắn thì đối phương coi như xong đời rồi.
Cho dù hắn có khả năng vô tận, cũng không thể nào lấy ra được mười vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế . Nếu hắn có thể kiếm được, vậy thì hắn đã chẳng phải là chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Nếu như đối phương đã hết hi vọng rồi, vậy thì bản thân mình còn có thể cân nhắc một chút, dù sao thì mình còn có truyền thừa của Địa Phủ, lỡ đâu mình lại có thể trở thành chủ nhận của Địa Phủ đời tiếp theo thì sao?
"Xin hỏi tiền bối, nếu như vãn bối muốn tiến thêm một bước thì sao?"
Liễu Thanh Vũ tỏ ra tự nhiên nói.
Theo như hắn nghĩ thì bản thân ra đời sau khi Địa Phủ bị huỷ diệt, chỉ một thời gian ngắn sau thì đã trở thành Tiên Vương, rồi sau đó lại nghịch thiên chuyển mệnh bước vào luân hồi.
So về tài năng thì phải đáng gờm hơn chủ nhân của Thiên Mang sơn gấp nhiều lần. Chắc là.
Số lượng tài nguyên cần tiêu tốn chắc cũng ít hơn nhiều.
Nếu như hắn tiến được thêm một bước, điều này đúng là không thể không cân nhắc, rồi sau đó mình sẽ nhận chủ nhân của Thiên Mang sơn làm thuộc hạ.

“Cũng giống như hắn thôi.”
Lý Vân liếc mắt nhìn Liễu Thanh Vũ một cái, không vui nói.
“Ách.....”
Trong phút chốc.
Liễu Thanh Vũ choáng váng cả người.
Sao có thể?
Năm xưa mình còn được Thần giới xưng tụng là thiên tài hàng đầu, tại sao số tài nguyên cần tiêu hao lại bằng với chủ nhân của Thiên Mang sơn được chứ?
“Có phải là tiền bối tính sai rồi không?”
Liễu Thanh Vũ truy vấn nói.
“Chẳng lẽ ngươi không tin ta?”
Lý Vân liếc mắt, giọng điệu lạnh lùng, mang theo gai góc.

Chương 715. Cũng không phải ai cũng có thể biết được.

“Ta cũng không có đủ tố chất để trở thành chuẩn Tiên Đế sao?”
Liễu Thanh Vũ trợn mắt cứng họng.
Bản thân hắn đường đường là thiên tài của cả một thế hệ, vượt trội hơn người của cả một thế hệ trên Thần giới, sao lại có thể không có tố chất để trở thành chuẩn Tiên Đế được chứ?
Chuyện này không khoa học chút nào.
“Nói đúng ra, ngươi mạnh hơn hắn một bậc, nhưng cũng không nhiều lắm, số tài nguyên cần tiêu hao thì cũng giống nhau.”
Lý Vân nhẹ nhàng thờ ơ nói.
“Này.....”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ không biết nói gì nữa.
Hai người liếc mắt nhìn nhau, gần như là đều nhìn thấy được sự tuyệ vọng trong mắt của đối phương.
Một người thì cần đến mười vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế, hai người cộng lại với nhau là hai mươi món, gần như là khỏi cần nghĩ ngợi thêm nữa.
Chớ nói chi đến Thần giới.
Mà ngay đến cả Tiên giới, mạnh hơn Thần giới rất nhiều.

Ngoại trừ trong sách cổ có ghi chép lại là có một vị Tiên Đế, ba vị chuẩn Tiên Đế ra, thì chẳng còn có bất kỳ ghi chép nào khác nữa, nói cách khác, gom góp hết tất cả tài nguyên của chư thiên vạn giới lại.
Gần như là không đủ để giúp cho hai người trở thành chuẩn Tiên Đế.
Không phải vì những nguyên nhân khác.
Mà chỉ là vì chuẩn Tiên Đế vô cùng ít ỏi, từ xưa đến nay, chỉ xuất hiện hai vị Tiên Đế, một vị là Tiên Đế của Tiên giới, một vị là Tiên Đế của Địa Phủ.
Chuẩn Tiên Đế thì nhiều hơn một chút, nhưng cũng vô cùng ít ỏ, đếm trên đầu ngón tay.
Còn những đồ vật mà Tiên Đế lưu lạ, hai người bọn họ còn chẳng dám mơ đến, căn bản là không thể nào lấy được, còn những đồ vật mà chuẩn Tiên Đế lưu lại thì cũng đã mai một, mất dạng.
Có đủ để cho một người đột phá hay không, cũng khó mà nói chắc được.
Càng chưa nói đến chuyện là làm cho người còn lại bước được đên bước cuối cùng.
“Xin hỏi tiền bối, ngài có biện pháp nào khác để giúp hai người vãn bối tiến thêm một bước không?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn dò hỏi.
“Không có.”
Lý Vân ngẩng đầu.
Mắt trong suốt mà nhìn hai người, trầm giọng nói: “Các ngươi cho rằng dễ dàng đạt đến chuẩn Tiên Đế lắm sao? Biện pháp chỉ có một, mà cũng chỉ có một lối đi mà thôi.”
“Trong chuyện này có sự nguy hiểm rất lớn, nếu ta đã chỉ điểm cho các ngươi rồi, nhưng có thể thành công đi đến được bước cuối cùng hay không thì rất khó nói.”
“Chỉ có một biện pháp, mà còn chứa đựng nguy hiểm cao..... “ Chủ nhân của Thiên Mang rùng mình.
Trong lòng hắn bỗng nhiên xuất hiện một dự cảm không ổn, trực giác nói cho hắn, có lẽ đây cũng chẳng phải là biện pháp gì hay ho, có thể chuyện này có liên quan đến một chuẩn Tiên Đế nào đó.
Dù sao thì.
Thứ mà có thể khiến một vị Tiên Vương, đột phá thành công trở thành một chuẩn Tiên Đế, ít nhất cũng phải là cơ duyên của một người có tu vi từ chuẩn Tiên Đế trở lên lưu lại, cứ thử tưởng tượng, nếu chuyện này có liên quan đến một Tiên Đế thì cũng là điều nên có.

“Tiền bối, nếu như Liễu Thanh Hoằng muốn trở thành chuẩn Tiên Đế, thì cần bao nhiêu tài nguyên?”
Liễu Thanh Vũ nhẹ giọng hỏi.
Liễu Thanh Hoằng là người xuất sắc nhất trong tộc Liễu thị từ xưa đến nay, thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới Tiên Vương đỉnh phong, chỉ còn kém một chút nữa thì sẽ bước chân vào cảnh giới chuẩn Tiên Đế.
Trong Thần giới.
Vẫn luôn có lời đồn đãi, Liễu Thanh Hoằng là người có hy vọng lớn nhất trở thành chuẩn Tiên Đế.
Những người được liệt vào danh sách giống như Liễu Thanh Hoằng, chẳng có một ai nằm ngoài những kẻ đã sống rất lâu đời, chỉ có một mình Liễu Thanh Hoằng là ra đời sau trận đại chiến ở Địa Phủ, hắn còn sinh sau đẻ muộn hơn cả Liễu Thanh Vũ nữa.
“Thiên tài già kia của tộc Liễu thị các ngươi sao?”
Lý Vân cười khẽ nói.
“Ách..... Dạ.”
Liễu Thanh Vũ xấu hổ nói.
Tuy rằng Liễu Thanh Hoằng ra đời muộn, nhưng nếu như so với hắn mà nói thì tính đến hiện tại, hắn cũng đã sống được hàng tỉ năm rồi.
Bất kể là ở một thế giới nào thì cũng đã thành một lão quái vật không hơn không kém. Gọi hắn là thiên tài già cũng chẳng có gì là quá đáng.
“Cũng giống như các ngươi mà thôi.”
Lý Vân không mặn không nhạt nói.
“..... giống nhau?”
Liễu Thanh Vũ gần như là hoài nghi bản thân hắn nghe lầm..... Sao có thể?
Tư chất của Liễu Thanh Hoằng, đến ngay cả hắn cũng cực kỳ bội phục, nếu nói bản thân hắn là một nhân vật có một không hai trong một thế hệ, thì Liễu Thanh Hoằng là một nhân vật có một không hai trong cả nửa kỷ nguyên!
Trong mấy ngàn vạn năm, chưa từng có ai có thể phá vỡ được kỷ lục tu luyện của hắn.
Khi hắn ra đời, lúc ấy tộc trưởng tộc Liễu thị đã từng nói rằng Liễu Thanh Hoằng - con trai hắn có tố chất của một Tiên Đế.
Trên thực tế.
Cũng đúng là như thế.

Liễu Thanh Hoằng đúng là giống như một vị Tiên Đế trẻ tuổi, không có đối thủ trong những người có cùng tu vi, trong khoảng thời gian ngắn đã bỏ xa tất cả mọi người, cuối cùng lại trở thành Tiên Vương từ rất sớm.
Khiến cho vô số người hâm mộ không thôi.
Nhưng một nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy.
Mà Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối lại nói hắn cũng cần đến mười vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế, điều này có nghĩa là gì?
Phải chăng có nghĩa là tất cả những người có tu vi Tiên Vương đỉnh cao đều phải cần số lượng tài nguyên giống như nhau? Nói cách khác.
Con đường trở thành chuẩn Tiên Đế đã bị chặn đứng rồi sao?
Muốn trở thành chuẩn Tiên Đế, gần như là chuyện không có khả năng?
“Tiền bối, phải chăng trong chuyện này còn có ẩn tình gì?”
Liễu Thanh Vũ hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.
Số tài nguyên mà mỗi một cá nhân phải hao tổn để trở thành chuẩn Tiên Đế gần như là giống nhau, điều này đồng nghĩa với việc trong chuyện này có điều gì đó bí ẩn.
Ít nhất.
Theo như hắn nghĩ thì, hắn và Liễu Thanh Hoằng mạnh hơn một chút so với những Tiên Vương khác.
Mà chủ nhân của Thiên Mang sơn, có thể sinh tồn qua bao nhiêu năm tháng như vậy thì cũng có chỗ hơn người, đáng ra là không cần phải tốn nhiều tài nguyên như vậy mới có thể miễn cưỡng trở thành một chuẩn Tiên Đế.
“Tất nhiên là có ẩn tình.”
Lý Vân gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, chậm rãi nói: “Nhưng mà cũng không phải ai cũng có thể biết được ẩn tình này.”
Nói rồi.
Lý Vân nâng chén trà, từ tốn nhấp một ngụm. Ý tứ không cần nói cũng biết.

Chương 716. Đây chẳng phải là hại người hay sao?.

Chương trước Chương sau
“Quả nhiên.”
Liễu Thanh Vũ thầm nghĩ trong lòng. Trong những năm tháng xa xưa trước đây.

Tuy rằng rất khó để chạm đến cảnh giới Chuẩn Tiên Đế, nhưng trong những năm tháng dài rộng đó cũng đã xuất hiện một hai người, nhưng mãi cho đến ngày nay, Địa Phủ đã bị diệt vong sau nhiều năm.
Nhưng lại chưa từng có chuẩn Tiên Đế xuất hiện. Dù có nhìn thế nào thì cũng có chút không thực tế.
Nếu như trong này không có chút gì bí mật thì, hắn là không tin.
"Tiền bối, tin này đáng giá bao nhiêu?"
Liễu Thanh Vũ mở miệng hỏi. Vừa rồi.
Ý nghĩa trong câu nói vừa rồi của tiền bối đã rất rõ ràng rồi, hắn cũng không phải là đồ ngốc, nếu như muốn biết được loại tin tức này thì phải dùng những đồ vật có giá trị tương đương để trao đổi.
Còn cụ thể cần bao nhiêu tài nguyên, vậy thì phải xem ý của Thiên Cơ Lâu chủ.
"Không nhiều lắm."
Lý Vân nhún vai, chậm rãi nói: "Một vật phẩm cấp Tiên Vương là được rồi, dù sao thì cũng không phải chỉ có một người biết tin này."
"Ồ??"
Liễu Thanh Vũ và chủ nhân của Thiên Mang sơn đều nhíu mày.
Hai người bọn họ đã chuẩn bị tâm lý sẽ mất một đống máu.
Trăm triệu lần không ngờ rằng chỉ cần một vật phẩm cấp Tiên Vương, là có thể biết được một bí mật động trời, khiến cho hai người bọn họ nhất thời chưa kịp phản ứng lại.
Theo lý mà nói.
Loại tin tức tuyệt mật này ít nhất phải có giá từ một vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế trở lên? Rồi sau đó.
Bọn họ nghĩ đến chuyện tin tức, không chỉ có một người biết, trong lòng lại nhanh chóng bình tĩnh lại.
Trong tay của chủ nhân Thiên Mang sơn xuất hiện một cái tháp nhỏ vô cùng cổ kính, đưa đến trước mặt của Lý Vân, cung kính nói: "Xin thỉnh tiền bối giải đáp nghi ngờ."
Cổ tháp này.
Cũng chẳng phải thứ nào khác, mà chính là cổ tháp hắn cướp được từ tộc Tiêu thị, bây giờ lấy ra để đổi lấy một tin tức thì cũng rất hợp lý. Nhưng mà sau khi Lý Vân nhận lấy nó, cẩn thận đánh giá cái cổ tháp này, rồi thu lại nó. Hai người bọn họ đứng bên cạnh.
Đã có chút nóng lòng. Lý Vân chậm rãi mở miệng.

“Bao nhiêu năm nay, chẳng có ai có thể trở thành chuẩn Tiên Đế, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là có người chặt đứt một phần pháp tắc Thiên Đạo, cắt đứt con đường của tất cả mọi người.”
“Cái gì?”
Nghe thấy câu nói đó.
Liễu Thanh Vũ và chủ nhân của Thiên Mang sơn mắt to trừng mắt nhỏ, suy nghĩ đầu tiên trong đầu đó là không thể nào. thiên đạo pháp tắc.
Đó là cái gì?
Đó là nền tảng của một thế giới, thậm chí là của vô số thế giới. Há là chuyện mà sức người muốn chặt đứt là chặt được được đâu? Đây cũng chẳng phải là chuyện đùa.
Nhưng nghĩ đến đây là do chính miệng Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối nói, bọn họ cố kiềm chế sự kinh ngạc trong lòng, lẳng lặng chờ Lý Vân nói tiếp.
Bọn họ biết rằng nếu như Thiên Cơ Lâu chủ đã nói như vậy, khẳng định là có lý do của hắn.
“Nói chính xác là chỉ chặt đứt con đường phía trước của các ngươi mà thôi.”
.
“Này.....”
Liễu Thanh Vũ khó hiểu, hắn không hiểu ra làm sao, chắp tay nói: “Tiền bối có thể nói rõ được không?”
“Con đường tu luyện này của các ngươi đã không còn đi tiếp được nữa, bởi vì thiên địa pháp tắc không cho phép, trừ phi có người có thể lập ra một con đường tu luyện mới.”
“Nếu không thì vĩnh viễn sẽ không xuất hiện thêm một chuẩn Tiên Đế, thậm chí là Tiên Đế nào nữa.”
“Từ xưa đến nay, có một người phát giác ra một số điều không đúng, muốn bù đắp lại cho con đường phía sau, nhưng phần khiếm khuyết của thiên địa pháp tắc, cũng không phải là thứ mà sức người có thể bù đắp lại được.”
Lý Vân thong thả ung dung nói.
Mỗi một câu một chữ giống như sét đánh giữa trời quang, đánh vào đầu óc của hai người, khiến cho bọn họ không thể nào bình tĩnh lại được, con đường tu luyện bị cắt đứt?
Vậy thì phải làm như thế nào đây?
Ý nghĩa trong câu nói này của tiền bối đã rất rõ ràng, đó chính là trong hệ thống tu luyện hiện tại, cho dù là ngươi có tu luyện bất kỳ loại công pháp

nào, mà nếu như không thoát khỏi vi của hệ thống này.
Thì vĩnh viễn cũng không thể nào có thể xuất hiện người có tu vi chuẩn Tiên Đế.
Trừ phi xuất hiện người có thể thành lập một hệ thống tu luyện mới. Nhưng một nhân vật như vậy.
Cả một kỷ nguyên cũng chẳng thể xuất hiện được một người, chờ cho đến khi hệ thống tu luyện mới xuất hiện, thì chỉ có trời biết đến ngày tháng năm nào.
"Ý của tiền bối là, nếu như chúng vãn bối muốn trở thành chuẩn Tiên Đế, thì phải sáng tạo ra một con đường tu luyện mới hay sao?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đầy chua xót nói.
Đối với hắn mà nói, thì việc sáng tạo ra một bộ công pháp hoàn toàn mới thì quả thực quá đơn giản, dù sao thì thực lực Tiên Vương của hắn đã có sẵn đó, ý tưởng chợt xuất hiện trong đầu thì đã có ngay một bộ công pháp xuất sắc rồi.
Bất kỳ một ý tưởng nào cũng có thể tạo thành một công pháp, đủ sức cho người ta có thể thành Đế. Đây là ưu điểm của kẻ mạnh, thực lực dư dả. Đối với hắn mà nói, việc sáng tạo ra một bộ công pháp cũng đơn giản như là ăn cơm uống nước vậy.
Nhưng mà muốn sáng tạo ra một hệ thống tu luyện hoàn toàn mới. Điều này quả thực là khó khăn.
Trong hệ thống tu luyện này, hắn đã đạt đến cảnh giới Tiên Vương đỉnh cao, con đường phía trước đã hoàn toàn bị bịt kín rồi, muốn thoát khỏi phạm trù này, đi con đường riêng của mình, quả thực khó như lên trời.
Có thể nói.
Thực lực càng cao, thì càng bị hệ thống tu luyện trước mắt hạn chế càng lớn, cũng giống như một Tiên Vương như hắn. Vậy thì có thể nhận định rằng, thành tựu cả đời này chỉ đến thế này mà thôi.
"Xin hỏi tiền bối, rốt cuộc thì ai đã chặt đứt con đường phía trước?"
Liễu Thanh Vũ trầm giọng hỏi.
Sắc mặt hắn âm trầm như nước, tâm tình vô cùng nặng nề, ngày xưa không biết thì cũng coi như thôi, nhưng bây giờ đã biết rồi, hắn hận không thể nào tự tay sang bằng phần mộ tổ tiên của kẻ đã chặt đứt Thiên Đạo.
Chẳng phải là làm hại người hay sao chứ? Hơn nữa.
Không phải chỉ làm hại một người hai người, mà lại làm hại vô số người, có thể nhận ra được nếu như sau này không có nhân vật khai sáng xuất hiện,

thì tất cả mọi người đều hoàn toàn bị kìm hãm.
Theo như suy nghĩ của hắn, thì người có thể làm được chuyện này, hơn nữa có đủ thực lực và động cơ. E là.
Chỉ có chúa tể của Địa Phủ trong truyền thuyết kia mà thôi!

Chương 717. Cũng không phải rất khó.

“Dạ Phong Hành.”
Lý Vân chậm rãi phun ra ba chữ. Nghe thấy ba chữ này.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đều cảm thấy bối rối.
Người kia là ai?
Chưa từng nghe thấy cái tên này mà.
Chẳng lẽ là tên của thật của chủ nhân Địa Phủ ngày xưa sao? Dù sao thì.
Sau khi Địa Phủ càng quét khắp chư thiên, thì chẳng còn ai nhắc đến tên thật của hắn nữa, cái tên này đã trở thành một điều cấm kỵ, bất kỳ ai nhắc đến cái tên này thì hắn đều có thể cảm nhận được.
Nếu như nói đến chuyện tốt lành thì cũng coi như thôi.
Còn nếu như nói những lời bậy bạ, thì e rằng chủ nhân của Địa Phủ chẳng hề nề hà gì mà dùng một tia suy nghĩ để giết chết ngay kẻ dám nhắc đến tên của hắn.
Cũng chính vì nguyên nhân này.
Dần dà.
Mà tên tuổi của người sáng lập ra Địa Phủ đã chẳng còn nữa. Trên đời này cũng chẳng có ai có thể biết được tên thật của hắn nữa.
“Sai rồi.”
Lý Vân đưa mắt nhìn Liễu Thanh Vũ và chủ nhân của Thiên Mang sơn một cái, nháy mắt đã nhìn thấu suy nghĩ trong đầu của hai người này, hắn lắc lắc đầu, nói: “Có lẽ là các ngươi không biết hắn.”
“Nhưng hắn còn có một tên gọi khác, đó là Thần Đế.”
“Hắn đã từng kiến lập nên một thế lực không hề thua kém Địa Phủ, tên của nó là Thần Đình.”
“Thần..... Đình?????”
Đứng bên cạnh.

Thân thể của chủ nhân Thiên Mang sơn run lên, trong đôi mắt hắn là vẻ không thể tưởng tượng nổi.
Có lẽ là bởi vì Liễu Thanh Vũ sinh sau đẻ muộn, chưa từng trải qua trận chiến năm xưa ở Địa Phủ, nhưng hắn lại đã từng nếm trải, bất kể là chủ nhân của Địa Phủ hay là chủ nhân của Thần Đình.
Đều là những nhân vật mà chỉ cần một động tác nhỏ là đủ có thể hủy thiên diệt địa.
Cho dù là có đứng xa để nhìn thôi, thì cũng đủ để khiến cho tâm hồn con người chấn động dữ dội, huống hồ chỉ là những người mà đứng gần hai người kia.
Cho đến ngày nay.
Lại nghe nhắc đến tên của hai người này, chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không khỏi cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Dường như là chính bản thân hắn lại trở về những ngày tháng đắm chìm trong máu lửa kia.
Cho dù là hắn đã đạt đến tu vi Tiên Vương đỉnh phong từ lâu rồi, nhưng hắn vẫn tự hỏi bản thân, nếu như lại một lần nữa trở về niên đại kia, thì vẫn chẳng có chút cảm giác an toàn nào, bởi vì trận chiến ấy quá mức khủng bố.
Từ Tiên Đế, chuẩn Tiên Đế cho đến Đại Đế, Thánh Nhân, đã có không biết bao nhiêu tu luyện giả bị cuốn vào trận chiến năm đó. Chiến trường lan rộng vô số thế giới.
Một Tiên Vương như hắn mà tham dự vào, thì cũng chỉ như một gợn sóng hơn lớn mà thôi.
Căn bản là không thể làm nên trò trống gì trong thế cục tổng thể của chiến trường, cái loại cảm giác bất lực kia khiến cho đầu óc hắn như phát điên, thật sự là quá sức đáng sợ.
“Tiền bối nói là người đã ra tay chặt đứt con đường phía trước, chính là chủ nhân của Thần Đình sao?”
Liễu Thanh Vũ có chút không thể tin nói.
Vị Thần Đế này chính là Tiên Đế đầu tiên trong lịch sử, mà cụ thể điều này có phải là sự thật hay không, thì không biết được, nhưng trong sách cổ có ghi lại như vậy.
Nếu như không có vị Thần Đế này chứng đạo.
Cho đến bây giờ, có thể là trong lòng của vô số người chuẩn Tiên Đế đã là cảnh giới tối cao rồi.
Cho dù là vị Thần Đế kia đã sớm đã biến mất trong dòng sông lịch sử, mà Thần Đình do một tay hắn kiến lập cũng đã tan thành mây khói rồi. Nhưng

mà hệ thống tu luyện mà hắn lưu lại vẫn phát triển mạnh mẽ.
Có thể nói.
Trong thời đại bây giờ.
Mỗi một tu luyện giả đều đang đi theo con đường của Thần Đế.
Nhưng cũng chính vì nguyên nhân này mà khiến cho người ta cảm thấy có chút không thể tin, người mà ra tay chặt đứt con đường tu luyện lại chính là người sáng tạo ra hệ thống tu luyện này.
Điều này khiến cho người ta không thể hiểu được.
Hắn làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?
Cho dù là muốn chặt đứt thì ngươi cũng nên chặt đứt con đường tu luyện mà chủ nhân của Địa Phủ kiến tạo ra mới phải chứ, dù sao thì chủ nhân của Địa Phủ cũng là kẻ tạo ra một lối đi mới, sáng tạo ra một con đường tu luyện hoàn toàn mới.
Để phòng ngừa Địa Phủ tro tàn lại cháy, chặt đứt con đường tu luyện phía trước của Địa Phủ, chẳng phải là rất tốt hay sao? Hà cớ gì mà đích thân chặt đứt truyền thừa của mình chứ?
"Đúng vậy."
Lý Vân gật đầu, đồng thời nhìn Liễu Thanh Vũ một cách thâm thúy, giọng điệu có chút trầm thấp: "Con đường tu luyện mà do chủ nhân của Địa Phủ sáng tạo ra, cũng đã bị chặt đứt"
"Ta....."
Lửa giận trong lòng Liễu Thanh Vũ bùng phát.
Vị Thần Đế kia cũng thâm hiểm quá đi mất. Chặt đứt tất cả con đường tu luyện, vậy chẳng phải là chặt đứt con đường tu luyện của tất cả mọi người rồi hay sao?
Uổng công bọn họ cực khổ thâu tóm truyền thừa của Địa Phủ. Kết quả coi như xong.
Tất cả đều trở thành hoa trong gương, trăng trong nước.
Nếu như Tiên Vương là điểm dừng cuối cùng, thì tất cả những gì mà bọn họ đã làm trước đây, chẳng phải nực cười như một thằng hề hay sao? Không thể tiến thêm một bước thì cũng thôi đi.
Mà ngược lại còn dính dáng đến Địa Phủ, đắc tội với một đám kẻ thù, dù sao thì một số sinh linh ở Thần giới cũng sẽ không dễ dàng mà buông tha cho bọn họ, chắc chắn là sẽ đuổi đến xử lý bọn họ.
"Thật ra thì muốn sáng tạo ra một con đường tu luyện hoàn toàn mới, cũng không phải rất khó."

Lý Vân nhẹ nhàng hững hờ nói.
Có thể những người khác sẽ bị hạn chế tầm nhìn, nhưng hắn chỉ bẻ ngón tay thôi thì cũng đã có thể đếm ra được đến vài loại, ví dụ như: Thân vi chủng, hoa phấn lộ .....
Mà thứ thấp kém nhất thì cũng có Nhất thủ đấu khí, hoặc là Bách vạn niên hồn hoàn.
Nếu như loại xuất sắc ưu tú thì trực tiếp sáng tại ra Kim đan đại đạo, cũng chẳng phải là không thể.
Lý Vân có thể nghĩ ra được nhiều con đường tu luyện mới dễ như trở bàn tay, nhưng còn sinh linh của thế giới có thể sáng tạo ra được hay không, vậy thì khó mà nói.
Cho dù Lý Vân có nói cho họ tên và ý nghĩ của những hệ thống tu luyện đó. Nhưng chờ cho đến khi bọn họ thử nghiệm, rồi cuối cùng hoàn thiện hệ thống tu luyện này thì, còn không biết là phải đến ngày tháng năm nào nữa.
Đương nhiên.
Theo như suy nghĩ của Lý Vân.
Nếu như không được số mệnh Thiên Đạo che chở, thì tự tiện khiến tạo ra một con đường tu luyện mới, thì nguy cơ bị tẩu hỏa nhập ma sẽ càng lớn hơn.
Nói không chừng, một ngày nào đó còn chết đi một cách không rõ ràng nữa.

Chương 718. Lan truyền khắp chư thiên vạn giới thì sao?

“Tiền bối cứ đùa.”
Liễu Thanh Vũ chua xót nói.
Theo như suy nghĩ của hắn.
Thực lực của vị Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối trước mắt này, đương nhiên là phải trên cảnh giới Tiên Vương, thấp nhất là chuẩn Tiên Đế, cao nhất thì có thể là một Tiên Đế.
Đối phương chắc chắn là đã kiến tạo một con đường tu luyện ra thuộc về chính mình.
Nếu như có thể đi theo con đường của hắn, trở thành một vị chuẩn Tiên Đế, tất nhiên là không khó, nhưng vị tiền bối trước mặt này, dường như không

hề có suy nghĩ muốn truyền phương pháp tu luyện lại cho bọn họ.
Điều này cũng khiến cho bọn họ không dám mở miệng dò hỏi. Còn về phần.
Có lẽ đối với Thiên Cơ Lâu Chủ mà nói, kiến tạo ra một con đường tu luyện khác thì vô cùng đơn giản, nhưng đối với bọn họ mà nói, thì chẳng khác gì một ngõ cụt.
Nếu như tùy tiện làm thử, nói không chừng trực tiếp tẩu hỏa nhập ma.
"Thần Đế làm như vậy, tuy rằng đoạn tuyệt tương lai của Địa Phủ, nhưng đồng thời cũng chặt đứt tương lai của tất cả mọi người, hà tất phải làm vậy?"
Liễu Thanh Vũ thở dài nói.
"Hắn phòng ngừa đại họa mà thôi."
Lý Vân hờ hững lạnh lùng nói.
Chẳng ai có thể biết được là sau này Địa Phủ có tro tàn lại cháy hay không, mặc dù Địa Phủ đã bị sang phẳng rồi, nhưng trên con đường tu luyện mà bản thân hắn sáng tạo ra, có khi nào lại tiếp tục sinh ra một kẻ có dã tâm nữa hay không?
Vị Thần Đế kia đã trực tiếp chặt đứt tất cả những con đường dẫn bước đến tu vi chuẩn Tiên Đế. Muốn giới hạn cho tất cả người tu luyện dừng lại ở mức cảnh giới Tiên Vương mà thôi. Nếu là như vậy.
Thì cho dù có kẻ nảy sinh dã tâm không nên có, cũng sẽ chẳng thể mang lại ảnh hưởng quá lớn, dù sao thì tuy rằng Tiên Vương có mạnh mẽ đi chăng nữa, thì cũng có không ít những người như vậy.
Sẽ không giống với Tiên Đế, một khi ra tay thì sẽ ảnh hưởng đến cả chư thiên vạn giới.
"Tiền bối, tại hạ có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Thần Đế, nhưng vừa nãy tiền bối đã có nói, có thể làm cho người ta thành công đạt đến cảnh giới chuẩn Tiên Đế, có thật vậy không?"
Liễu Thanh Vũ chà xát hay tay, tò mò hỏi. Đi theo đường của người ta thì chẳng được rồi.
Nhưng trước mắt Thiên Cơ Lâu Chủ có cách, hắn vẫn không muốn từ bỏ cơ hội này, bất kể là biện pháp gì, bất kể là nguy hiểm ra sao, hắn cũng muốn thử một lần.
Đứng bên cạnh.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng tỉnh táo lại.
Hắn cũng rất tò mò về biện pháp như lời của Thiên Cơ Lâu Chủ nói.

Nếu như có thể tiến thêm một bước, như vậy thì trong chư thiên vạn giới, hắn sẽ chẳng còn bất kỳ đối thủ nào, bởi vì tiền bối đã nói là tu luyện con đường phía trước đã bị chặt đứt.
Có thể khẳng định là một khi hắn trở thành chuẩn Tiên Đế, thì đó chính là thiên hạ vô địch! Còn về phần.
Tiên Đế hoặc là chuẩn Tiên Đế ngày xưa, còn sống hay không, hắn chưa nghĩ tới, bởi vì theo như suy nghĩ của hắn thì những nhân vật như vậy, sau khi trải qua trận chiến năm xưa ở Địa Phủ.
Mặc dù chưa chết đi, thì cũng chỉ còn lại chút hơi tàn mà thôi, chẳng thể nào mang lại uy hiếp quá lớn cho hắn.
"Tất nhiên là thật."
Lý Vân gật đầu, hắn thong thả ung dung nói: "Tuy rằng ta có biện pháp làm cho các ngươi bước vào cảnh giới tiếp theo, nhưng e rằng hai người các ngươi không trả nổi cái giá đó mà thôi。 "
"Điểm này, vãn bối hiểu rõ."
Liễu Thanh Vũ tò mò hỏi: "Nhưng tiền bối có thể tiết lộ một chút về biện pháp cụ thể để trở thành chuẩn Tiên Đế được không? Cũng là để cho trong lòng ai người vãn bối có chút lòng tin không?"
Lời này.
Liễu Thanh Vũ không phải là muốn tay không bắt giặt, mà là muốn biết biện pháp trong miệng Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối thật sự có thể thành hiện thực.
Dù sao thì.
Cả hai con đường tu luyện phía trước đều đã bị chặt đứt.
Muốn tiến thêm một bước, thì cần phải trả một cái giá rất lớn, điều này khiến cho cả hai người không thể không thận trọng được.
"Địa Phủ."
Lý Vân đưa mắt nhìn hai người một cái, chậm rãi phun ra hai chữ. Dừng lại một chút.
Hắn còn nói thêm: "Thần Đế."
"Hả?"
Liễu Thanh Vũ và chủ nhân của Thiên Mang sơn vô cùng khó hiểu. Ý của tiền bối là gì.
Không phải nói là hệ thống tu luyện của hai người này đều bị chặt đứt rồi sao? Chẳng lẽ, tiền bối có biện pháp để sửa chữa hay sao?

Đúng rồi.
Người như tiền bối e là chẳng phải cùng cấp như đám Thần Đế, đối phương có thể chặt đứt, tiền bối lại có thể khôi phục được nó, dường như cũng là điều hợp tình hợp lý.
Phỏng chừng.
E rằng bọn họ phải trả giá để nhờ Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ra tay rồi. Tuy rằng.
Điều này đi ngược lại với thông lệ là không bao giờ ra tay của Thiên Cơ Lâu Chủ.
Nhưng chỉ cần Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối có biện pháp, vậy là đủ rồi.
"Tiền bối đã có biện pháp, thì vãn bối yên tâm rồi."
Liễu Thanh Vũ chắp tay.
Hắn đưa mắt nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn, mỉm cười nói: "Vãn bối tạm thời cáo từ."
"Này....."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhíu mày, trong lòng hắn hoài nghi, Liễu Thanh Vũ này muốn làm cái quái gì? Từ sau khi hai người hắn vào đây, còn chưa kịp hỏi ra tin tức gì mà đã phải rời đi rồi? Hơn nữa.
Đám người vừa rồi rời khỏi Thiên Cơ Lâu, rõ ràng đã mua được tin gì đó từ Thiên Cơ Lâu, chẳng lẽ bọn họ không nên hỏi thử mà đã rời khỏi đây rồi sao?
Tuy rằng trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu.
Nhưng chủ nhân của Thiên Mang sơn vẫn lựa chọn tin tưởng Liễu Thanh Vũ, hắn vung tay ôm quyền, cung kính nói: "Vãn bối cáo từ."
"Không tiễn."
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu. Hai người vừa mới bước ra bên ngoài.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đã nhịn không được, vẻ mặt không vui nói: "Liễu đạo hữu, ngươi muốn làm cái quái gì vậy?"
"Chẳng phải là chúng ta đã biết được điều muốn biết rồi sao? Bây giờ không đi khỏi đây thì đợi đến khi nào?"
Liễu Thanh Vũ thần sắc tự nhiên nói.
"Chúng ta đã biết cái gì?"
"Làm sao để trở thành chuẩn Tiên Đế? Hay là chuyện người khác muốn đối phó với chúng ta?"
Ánh mắt của chủ nhân của Thiên Mang sơn lạnh băng, lạnh giọng nói.

“Chuẩn Tiên Đế vô cùng xa xôi mờ mịt, tuy rằng Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối có biện pháp, nhưng cái giá của nó không phải là thứ mà ta và ngươi có thể trả nổi, thay vì phung phí tài nguyên vô ích, chi bằng để dành sau này dùng vào việc quan trọng.”
Liễu Thanh Vũ mỉm cười nói.
“Có ý gì?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn khó hiểu.
“ Người muốn trở thành chuẩn Tiên Đế không biết hai người chúng ta, chỉ dựa vào chúng ta thì không thể nào gom góp đủ tài nguyên, nhưng nếu như chúng ta lan truyền tin tức này ra khắp chư thiên vạn giới thì sao?
Liễu Thanh Vũ trầm giọng nói.

Chương 719. Kế hay.

"Ngươi muốn lan truyền tin tức này đến những thế giới khác sao?"

Chủ nhân của Thiên Mang sơn trợn mắt cứng họng.

Sau khi nghe được những lời mà Thiên Cơ Lâu Chủ nói. Nói thật ra.

Hắn cũng gần như là hết hi vọng vào cảnh giới chuẩn Tiên Đế này rồi.

Con đường phía trước đã bị chặt đứt, bất kỳ ai đều không thể đột phá, hắn không nghĩ rằng bản thân hắn là một kẻ thuộc hàng thiên tài có kinh tài tuyệt diễm, có thể tự kiến tạo ra một con đường tu luyện mới.

Nếu như tất cả mọi người đã không thể nào đột phá được.

Vốn dĩ hắn muốn đổi lấy một số cơ duyên ở Thiên Cơ Lâu, khiến cho căn cơ của hắn tăng lên. Dù sao thì cũng không thể nào đột phá được.

Chi bằng làm cho bản thân mình biến thành Tiên Vương mạnh nhất.

Nhưng hắn còn chưa kịp hỏi thì đã bị Liễu Thanh Vũ kéo ra khỏi đó, khiến cho hắn cứ nghẹn ở trong lòng. Mà nay.

Sau khi nghe được lời của Liễu Thanh Vũ, khiến cho mí mắt hắn giật giật, trong lòng có chút dao động.

Chỉ dựa vào hắn và Liễu Thanh Vũ, không hề nghi ngờ gì, tuyệt đối là không thể nào móc đâu ra được cơ duyên, nhưng nếu như có được sự trợ giúp của sinh linh thuộc những thế giới khác, vậy thì chưa chắc đã vậy.

Dù sao thì.

Trong chư thiên vạn giới.

Vẫn có không ít Tiên Vương.

Nhưng điều mấu chốt là làm sao để lan truyền được tin tức này ra bên ngoài. Hơn nữa.

Sau khi tin tức này được lan truyền ra bên ngoài, thì phải làm sao để khiến cho người ta tin vào nó, trong những thế giới hiện giờ, thì danh tiếng của Thiên Cơ Lâu vô cùng hiển hách, điều này là không giả, nhưng nếu như ở những thế giới khác.

Vậy thì danh tiếng này còn hữu dụng hay không thì chưa chắc. Nếu như làm không khéo.

Căn bản là chẳng có được mấy người tin vào nó.

Cho dù có người tin vào chuyện này, chờ đến sau khi mọi người kiểm tra tính xác thực của tin tức này, thì cũng không biết là phải mất bao lâu. Trước mắt, hai người bọn họ không có nhiều thời gian như vậy. Cứ lãng phí thời

gian như vậy, kéo dài càng lâu, thì xác suất mà sinh linh của chư thiên vạn giới chạy đến đây thanh toán bọn họ lại càng lớn.
Rất có khả năng.
Kết quả cuối cùng là một đám Tiên Vương nhà người ta gom đủ cơ duyên, tìm ra biện pháp để trở thành chuẩn Tiên Đế, còn hắn và Liễu Thanh Vũ cũng sẽ trở thành bộ xương khô rồi.
"Thật sự có cách để đưa tin tức này đến những thế giới khác sao?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn truy vấn nói.
Những thế lực dưới trướng của hắn đã tan thành cát bụi từ lâu lắm rồi, bây giờ kẻ có thể phá phong ấn mà hiện thế thì cũng chỉ lẻ loi một mình hắn, ngay cả chuyện những thế giới ở nơi nào thì hắn cũng chẳng biết được.
Huống hồ chi là chuyện đưa tin tức này ra bên ngoài.
"Sao lại không chứ?"
Liễu Thanh Vũ khẽ cười một tiếng, thần sắc thong dong, hắn nâng tay lên, xòe tay ra, trong lòng bàn tay hắn là một miếng ngọc bội, phát ra thứ ánh sáng lấp lánh.
"Đây là.....?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhíu mày, hắn hết nhìn miếng ngọc bội, rồi lại nhìn Liễu Thanh Vũ, bán tín bán nghi nói: "Ngọc bội truyền tin?"
"Đương nhiên."
Liễu Thanh Vũ gật đầu.
Hắn thu hồi ngọc bội, chậm rãi nói: "Chẳng lẽ là sơn chủ đã quên thân phận của ta rồi sao?"
"Hử?"
"Tộc Liễu thị Thần giới sao?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn kinh ngạc nói.
Hắn liếc mắt đánh giá Liễu Thanh Vũ một cái, chần chờ nói: "Người của tộc Liễu thị chưa biết tin tức về ngươi sao?"
Thần giới không phải là một thế giới nhỏ.
Tộc Liễu thị được truyền thừa đến nay, còn có Tiên Vương tọa trấn, lại càng không phải là những .
Nếu như bọn họ có thể hỗ trợ truyền bá tin tức, thì thật sự là một sự trợ giúp đắc lực, chẳng đến bao lâu thì toàn bộ người của Thần giới đều sẽ biết.
Nếu như xử lý không tốt.
Còn sẽ có sinh linh của Tiên giới nhúng tay vào.

Sau khi truyền khắp hai thế giới hùng mạnh kia, thì ngày mà tin tức này truyền khắp chư thiên vạn giới, cũng không còn xa nữa. Dù sao thì.
Trong vạn giới, hai thế giới này có thể gọi là đứng hàng đầu, còn những thế giới khác thì lại có tu tưởng hùa theo một cách mù quáng, một khi hai thế giới này hành động, thì những thế giới khác chắc chắc sẽ không thể ngồi yên.
Tới lúc đó, kế hoạch cũng gần như là thành công.
Vô số người chạy đến Thiên Cơ Lâu, thì làm sao không thể gom góp đủ cơ duyên để trở thành chuẩn Tiên Đế chứ?
"Biết thì đã sao?"
Vẻ mặt của Liễu Thanh Vũ hờ hững, từ từ nói: "Tộc Liễu thị cũng không phải là một thể thống nhất, hậu nhân của ta nắm giữ không ít vị trí quan trong trong tộc Liễu thị."
"Có một số việc, bọn họ căn bản là không thể giấu được ta."
Vào thời điểm hắn còn ở trong Thiên Cơ Lâu.
Thì đã có một số tin tức được truyền đến miếng ngọc bội này.
Khi đó, hắn cũng chỉ cần tùy tiện liếc mắt nhìn một cái, nhưng chỉ cần nhìn một cái là hắn cũng đã biết được tất cả hành động của tộc Liễu thị, bao gồm cả tin tức đối phương phái đi ba vị Tiên Vương.
Điều này cũng là do lực áp chế trong Thiên Cơ Lâu đã bị Lý Vân loại bỏ không ít. Nếu không thì.
Căn bản là hắn không thể nào nhận được tin tức này.
"Thì ra là thế."
Cặp lông mày đang nhíu chặt của chủ nhân Thiên Mang sơn dần dần giãn ra.
"Ít ngày nữa sẽ có ba vị Tiên Vương vượt giới từ Thần giới đến đây, có lẽ chúng ta có thể nhân cơ hội này bắt bọn họ phải nằm lại nơi này."
Liễu Thanh Vũ mỉm cười nói.
"Tuy rằng, chúng ta không biết sinh linh của những thế giới kia sẽ làm gì để đối phó với chúng ta."
"Nhưng chắc là sẽ không có sức uy hiếp lớn bằng ba vị Tiên Vương cùng nhau đến đây, chờ đến khi xử lý xong ba người bọn họ, rồi lại trấn áp đám sinh linh kia, chắc là không cần tốn quá nhiều sức."
"Hơn nữa....."
Nói đến đây, Liễu Thanh Vũ dừng lại một chút, hắn chậm rãi nói: "Ta đã sai những tộc nhân hậu bối lan truyền tin tức trong Thần giới."

“Phỏng chừng chẳng bao lâu nữa, toàn bộ Thần giới sẽ biết, trong Thiên Nguyên giới này có sự tồn tại của một tòa Thiên Cơ Lâu, có thể trợ giúp cho bọn họ lớn mạnh hơn!”
“Kế hay.”
Ánh mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn sáng ngời, mở miệng khen. Nhiều người cùng ra sức.
Có lẽ bọn họ không cần phải chờ đợi quá lâu, thì sẽ có vô số Tiên Vương đuổi tới Thiên Nguyên giới này.

Chương 720. Chỉ là một thứ công cụ.

Chương 720: Chỉ là một thứ công cụ.
Tu Di giới.
Tộc Liễu thị.
Sau khi Thiên Mang sơn xuất thế.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đã càng quét gần như là toàn bộ Tu Di giới, phàm là những tộc đàn lớn mạnh, thì gần như đều đã bị chôn vùi, còn tộc Liễu thị.
Bởi vì có liên quan đến Liễu Thanh Vũ, may mắn thoát được một kiếp. Giờ phút này.
Trong đại điện tộc Liễu thị.
Tộc trưởng tộc Liễu thị đứng hầu một bên, Liễu Thanh Vũ và chủ nhân của Thiên Mang sơn đang đứng sóng vai ở chính giữa, nhìn ra vào hư không phía xa, hai hàng lông mày lộ ra vẻ nhạo bám.
“Tuy rằng tộc Liễu thị ở Tu Di giới có chút quan hệ với tộc Liễu thị ở Thần giới, nhưng tháng rộng năm dài qua đi, e rằng mối liên hệ giữa các ngươi chỉ còn sót lại mỗi một cái tên giống nhau mà thôi.”
Khóe mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn lóe lên, liếc mắt một cái nhìn tộc trưởng tộc Liễu thị đang nơm nớp lo sợ, hờ hững nói. Vị tộc trưởng này. Vốn dĩ còn có chút kiêu căng, nhưng sau khi cảm nhận được khí thế của hai người này, lập tức kinh sợ, hiểu được đạo lý là phải bo bo giữ mình.
“Nói một cách nghiêm túc thì ta cũng là sinh linh của Tu Di giới”. Liễu Thanh Vũ nhàn nhạt nói.

“Chẳng qua là lúc trước Thiên Diễm giới bị chia cắt, tộc Liễu thị ở đây dần dần suy bại, mà nhánh tộc nhân ở Thần giới lại càng thêm hưng thịnh.”
“Hàng tỉ năm trôi qua, tuy rằng hai bên đã chẳng còn liên quan đến nhau, nhưng vẫn có chung nguồn gốc, đây cũng là sự thật.” Lời này vừa nói ra.
Tộc trưởng tộc Liễu thị đứng bên canh, thân thể của hắn run lên, hắn dùng vẻ mặt không thể tưởng tượng được mà nhìn Liễu Thanh Vũ một cái. Rồi sau đó hắn nhanh chóng cúi đầu. Trước đó.
Liễu Thanh Vũ chẳng qua cũng chỉ là một tộc nhân bình thường trong tộc Liễu thị của Tu Di giới mà thôi, một thời gian trước, bỗng nhiên rời khỏi gia tộc, hôm nay lại trở về.
Chưa từng nghĩ đến.
Đã tu luyện đến một cảnh giới khủng bố.
Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng, tộc nhân có tên là Liễu Thanh Vũ này bị một lão quái vật nào đó cướp mất thân thể rồi chứ. Nhưng nhìn tình hình bây giờ.
E rằng không phải.
Dường như là đối phương mang theo ký ức của kiếp trước, chuyển thế hồi sinh, hơn nữa trong lời nói của hắn có nhắc đến một thế giới khủng bố, mà ở đó cũng có một tộc Liễu thị.
Nhưng cho dù hắn có lục lung trí nhớ của mình lên.
Thì cũng không nhớ rõ những ghi chép trong tộc lại có chuyện tộc Liễu thị có những tộc nhân khác đi đến những thế giới khác. Có lẽ là bởi vì.....
Đây là kết quả do Thiên Diễm giới bị chia cắt mang lại.
Trước khi Thiên Diễm giới bị chia tách, tuy rằng tộc Liễu thị cũng chưa được coi như là lớn mạnh, nhưng cũng không được coi như là quá kém, tốt hơn rất nhiều so với hiện tại. Nhưng sau khi Thiên Diễm giới bị đánh nát.
Tộc Liễu thì càng ngày càng lụn bại. Phần lớn ghi chép trong tộc cũng bị mai một.
Theo như suy nghĩ của tộc trưởng tộc Liễu thị thì nguyên nhân mà hắn không biết đến tộc Liễu thị ở Thần giới, có khả năng là do nguyên nhân này.
Cũng không biết là có thể nhân cơ hội này mà tạo mối quan hệ với Thần giới được không.
Trong lòng của tộc trưởng tộc Liễu thị đầy mong chờ.
Nếu có thể ôm được cái bắp đùi này, nói không chừng một ngày nào đó, bọn họ lại có thể tái hiện được huy hoàng của năm xưa. Khi tộc trưởng tộc

Liễu thị đang mơ mộng.
Thì chủ nhân của Thiên Mang sơn mở miệng.
“Có chung nguồn gốc?”
“Hừ.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Theo như ta thấy thì ngươi chẳng hề quan tâm đến bọn họ, đợi lát nữa đại chiến xảy ra, đám người này còn sống được bao nhiêu?”
“Hơn nữa.....”
Nói đến đây.
Hắn không nói tiếp nữa.
Mới vừa đây thôi, Liễu Thanh Vũ đã tự mình bày bố một sát trận, sát trận này dùng để đối phó với Tiên Vương của tộc Liễu thị, một khi trận pháp được khởi động, thì những sinh linh có thực lực thấp hơn Tiên Vương.
E rằng sẽ hóa thành một đám sương máu trong phút chốc.
“Hai vị.....”
Tộc trưởng tộc Liễu thị kinh hãi.
Hắn không phải là đồ ngốc, khi hai người này nói chuyện, căn bản là không hề cố kỵ đến hắn, chỉ trong đôi ba câu nói là có thể đoán ra được, chẳng bao lâu nữa chỗ này sẽ trở thành một bãi chiến trường....
Hai vị này không phải là người bình thường, nếu như dốc hết sức, thì đừng nói chi là những tộc nhân bình thường mà e rằng đến ngay bản thân hắn cũng khó mà sống sót.
Phải biết rằng.
Khi hai người này vừa xuất hiện, thì chỉ với một luồng khí tức đã đủ chèn ép cho hắn không thể nhúc nhích được một chút nào, nếu như dốc toàn lực thì sẽ là cảnh tượng hủy thiên diệt địa đến mức nào?
Nhưng khi hắn vừa mới mở miệng.
Liễu Thanh Vũ liếc mắt một cái, thì một tia sáng bổ xuống, giống như là một ngọn núi thần từ thời thái cổ giáng xuống từ trên trời, đè lên vai hắn.
Tức khắc.
“Ầm” Một tiếng động vang lên.
Tộc trưởng tộc Liễu thị nửa quỳ trên mặt đất, những khe nứt chằng chịt xuất hiện khắp đại điện, bắt đầu từ chỗ của hắn lan rộng ra khắp bốn phương tám hướng.
Sắc mặt của hắn trắng bệch, ngực nhấp nhô kịch liệt, trong lòng tràn đầy sự run sợ.

Nếu như vừa nãy, Liễu Thanh Vũ dùng thêm một chút sức nữa, thì chỉ sợ bây giờ hắn đã biến thành cát bụi rồi.
Hắn chỉ muốn thuyết phục để hai người đổi chiến trường khác, nhưng không ngờ tới, căn bản là chẳng thể nói nên lời, đứng trước mặt hai người này thì mình cũng chỉ như một con kiến hôi mà thôi.
Còn chẳng có cơ hội mà vùng vẫy nữa là.
"Chỗ này khi nào thì có phần của ngươi lên tiếng?"
Liễu Thanh Vũ lạnh lùng nói.
Những lời này truyền vào tai của tộc trưởng tộc Liễu thị, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã, nhưng hắn cũng chẳng có cách nào cả, Liễu Thanh Vũ bây giờ đã chẳng còn là Liễu Thanh Vũ mà hắn từng quen biết nưã rồi.
Mà là một kẻ hoàn toàn xa lạ.
Đối với hắn mà nói, thì tộc Liễu thị cũng chỉ là một thứ công cụ. Dùng xong thì có thể vứt đi bất kỳ lúc nào.
"Hành động ngày hôm nay của đạo hữu, khá là hợp ý của ta, người tu luyện thì không nên bị ràng buộc bởi những chuyện tầm thường."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cười khẽ nói.
Hắn liếc mắt nhìn tộc trưởng tộc Liễu thị đang rất chật vật, mở miệng dò hỏi: "Tính tính thời gian, thì mấy vị Tiên Vương vượt giới đến đây từ Thần giới, hẳn là cũng sắp đến rồi nhỉ?"

Chương 721. Chẳng phải là còn tiền bối ở đây sao?.

Cùng vào lúc đó.
Thiên Cơ Lâu.
Mạnh Khánh Chi xuất hiện với tốc độ cực nhanh, hắn sải bước, nhanh chóng tiến vào trong Thiên Cơ Lâu.
"Vãn bối Mạnh Khánh Chi, bái kiến tiền bối."
Mới vừa bước vào bên trong.
Mạnh Khánh Chi đã nhanh chóng chắp tay hành lễ nói.
"Đã về rồi sao?"
Lý Vân nâng mí mắt lên, quét mắt nhìn Mạnh Khánh Chi một cái, hờ hững lạnh lùng nói.

“Nhờ vào tiền bối che chở, vãn bối trên đương đi mới không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào mà trở về Thiên Nguyên giới.”
Mạnh Khánh Chi bùi ngùi nói.
Đi một chuyến Huyền Quang giới.
Hắn mới biết được thực lực của một Đại Đế như hắn là bé nhỏ không đáng kể biết bao nhiêu. Cho dù là.
Huyền Quang giới đã bị Địa Phủ làm cho suy yếu đi rất nhiều, nhưng vẫn còn không ít Đại Đế, đối với hắn mà nói, thì thực lực của những người đó vô cùng mạnh mẽ.
Nếu như sơ ý.
Có khả năng là hắn còn chẳng thể ra khỏi Huyền Quang giới. Dù sao thì.
Thứ mà hắn mang theo trên ngươ chính là tài sản của Địa Phủ thuộc Huyền Quang giới. Nếu như bị người ta biết được mà không bị tập kích hội đồng sao chứ?
“Thật ra lúc trước ngươi có thể lựa chọn cùng về với hai người Thái Sơ.”
Lý Vân khẽ cười nói.
“Hai người bọn họ cũng không sẽ không có bất kỳ sự ham muốn nào với đồ vật trong tay ngươi đâu.”
“Tiền bối nói chí phải.”
Mạnh Khánh Chi sinh ngượng ngùng cười.
Nhưng không hề quan tâm.
Nếu ngay từ đầu, Thiên Cơ Lâu Chủ đã nói như vậy nói, thì hắn có thể yên tâm cùng về với hai người Thái Sơ, nhưng không nhận được sự đảm bảo của Thiên Cơ Lâu Chủ.
Thì có cho hắn một trăm lá gan, cũng không dám đồng hành với Thái Sơ.
“Tiền bối, đây là trận pháp mà trước đây ngài cho vãn bối mượn, vãn bối đã mang về cho ngài, hoàn hảo không tổn hao gì.”
Trong tay Mạnh Khánh Chi xuất hiện một trận bàn, dâng nó lên, có chút lưu luyến không nở.
Ở Huyền Quang giới.
Trong trận chiến ở Địa Phủ.
Có thể nói là sự khủng bố của trận pháp này đã được thể hiện một cách vô cùng điệu nghệ.
Một kẻ mạnh như chủ nhân của Địa Phủ, cũng chẳng thể phá vòng vây mà thoát ra ngoài, thì đừng nói chi đến những kẻ có tu vi cảnh giới Trường

Sinh, một khi bị nhốt vào trong này thì tuyệt đối không có cách nào chạy thoát được.
Mà bây giờ.
Một thời đại mà cường giả cứ ùn ùn tăng lên không dứt.
Nếu như mình và Cửu U Ma tông sau lưng mình có được một cái trận pháp như vậy che chở, thì ít nhiều gì cũng có được một chút cảm giác an toàn.
"Ồ."
Lý Vân duỗi tay tiếp nhận trận bàn, nhìn lướt qua Mạnh Khánh Chi, cười khẽ nói: "Lần này ngươi đến Huyền Quang giới, xem ra thu hoạch không ít ha, ngay cả tu vi cũng đã tiến bộ rất nhiều"
"Ngần này tu vi mà so với tiền bối, thật đúng là kém quá xa."
Mạnh Khánh Chi có chút ngượng ngùng nói.
Hắn dừng lại một chút, dường như hắn ta nhớ ra điều gì vậy, nhẹ giọng hỏi: "Tiền bối, sau khi vãn bối đến Huyền Quang giới, nghe nói là truyền thừa của Địa Phủ khôn phải là thứ bình thường, có phải đúng như vậy không?"
Khi còn ở Huyền Quang giới.
Hắn cũng đã được chứng kiến sự đáng sợ của chủ nhân Địa Phủ.
Sau này trên đường trở về, có lưu lại ở Huyền Quang giới một thời gian, từ trong những lời bàn tán của sinh linh Huyền Quang giới, hắn đã biết được không ít tin tức về Địa Phủ.
Có thể nói.
Trong Huyền Quang giới.
Từ Đại Đế hay là những người có tu vi Trường Sinh cho đến những sinh linh bình thường, thì chẳng có ai mà không e ngại Địa Phủ. Đặc biệt là.
Đối với truyền thừa của Địa Phủ, trong những cuộc nói chuyện của những người đó, tuy rằng có chút ý sợ hãi, nhưng lại có không ít người lại tỏ ra ham muốn với nó.
Dù sao thì.
Nếu như có nó trong tay.
Thì có thể tạo thành một thế lực mà đủ để càng quét cả Huyền Quang giới, có mấy ai mà không ham chứ?
"Tất nhiên là thật."
Lý Vân nhìn sâu vào hắn, trầm ngâm nói: "Không ngờ, ngươi lại nảy sinh hứng thú với truyền thừa của Địa Phủ."
"Khụ khụ."

Mạnh Khánh Chi ho khan một tiếng, che giấu sự lúng túng của mình, ngượng ngùng nói: “Tiền bối nói đùa, thử hỏi trên thế gian này, có được mấy người không hứng thú với truyền thừa của Địa Phủ chứ?”
Truyền thừa của Địa Phủ không phải là thứ tầm thường. Đừng nói đâu xa mà chỉ cần lấy phương pháp khống chế người chết ra, thì đủ để làm cho vô số thế giới chấn động, trước kia Địa Phủ ở Huyền Quang giới chính là dựa vào điểm này, mới có thể càng quét toàn bộ thế giới.
“Nhưng mà ngươi có biết là bây giờ đến ngay cả Tiên Vương cũng có ý với truyền thừa của Địa Phủ không?”
Lý Vân thong thả ung dung nói
“Tiên Vương cũng có ý sao?”
Nghe thấy tin tức này.
Ánh mắt của Mạnh Khánh Chi lóe lên một tia sáng rực rỡ.
Hắn đã đoán được là truyền thừa của Địa Phủ sẽ khiến cho người ta thèm đỏ mắt rồi, nhưng không ngờ tới, có được nó trong tay rồi mà đến Tiên Vương cũng động lòng.
Vậy thì phải đáng sợ đến mức nào chứ?
Nếu trước kia mà nói thì hắn còn chưa biết Tiên Vương mạnh mẽ ra làm sao, nhưng sau khi lưu lại Huyền Quang giới một thời gian, thì hắn cũng đã có hiểu biết về Tiên Vương rồi.
Nói thẳng ra thì những nhân vật như vậy có thể coi như là bất hủ.
Đối với bọn họ mà nói, tuổi thọ cũng chỉ là một con số mà thôi, thực lực khủng bố vô biên, vậy mà bọn họ còn muốn cướp đoạt truyền thừa của Địa Phủ, vậy thì nó đúng là quý giá phàm.
Hắn hiểu được ra với thực lực của chính mình, chỉ sợ không đủ để nhúng tay vào. Nhưng mà ai mà ngờ là sau lưng mình lại là Thiên Cơ Lâu Chủ chứ nhỉ?
Có Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối trợ giúp, thì chưa nói đến chuyện mình có thể nuốt hết được truyền thừa của Địa Phủ, thì cho dù là có được một chút xíu của nó thôi, phỏng chừng cũng có thể đủ hưởng thụ cả đời.
“Xem ra ngươi vẫn chưa biết đến lai lịch của Địa Phủ, mà cũng quên mất thực lực của chính mình.” Lý Vân khẽ cười nói.
Truyền thừa của Địa Phủ khiến cho ai ai cũng phải động lòng, nếu như là lúc trước thì cũng coi như thôi, nhưng hiện tại có Liễu Thanh Vũ và chủ nhân của Thiên Mang sơn tham dự vào, chỉ dựa vào thực lực Đại Đế của Mạnh Khánh Chi mà còn muốn chia chát một phần sao.

Đúng là có chút chán sống rồi đây.
“Chẳng phải là còn tiền bối ở đây sao?”
Mạnh Khánh Chi nịnh nọt nói.

Chương 722. Hình như cũng có chút thành tựu.

Đối với thực lực của chính mình.
Trong thâm tâm Mạnh Khánh Chi hiểu rất rõ, thực lực của một Đại Đế.
Nếu như trong hoàn cảnh lúc xưa của Thiên Nguyên giới, thì đúng là đẳng cấp cao nhất, nhưng mà hiện giờ thì cũng chẳng đáng để ý.
Có thể dùng một câu nói để hình dung là: “ Đại Đế không bằng con chó, Chân Tiên đầy ra đó.” Trong Đại Hoang thành.
Đây chính là câu nói chính xác nhất.
“Chớ có quên, ta có thể chỉ điểm cho ngươi để ngươi biết trước được thiên cơ, nhưng ta sẽ không ra tay giúp ngươi.”
Lý Vân nhàn nhạt nói.
Biết trước được những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, đúng thật là một sự hỗ trợ rất lớn.
Nhưng có thể nắm bắt được thiên cơ này hay không, thì còn phải có thực lực nhất định, mà tình hình hiện tại của Mạnh Khánh Chi, cho dù là hắn có biết trước chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.
Thì cũng chẳng có gì là chắc chắn cả.
Bởi vì.
Thực lực của hắn quá yếu.
Cho dù là Lý Vân không cần dựa vào hệ thống, cũng có thể biết được rằng nếu như Mạnh Khánh Chi nhúng tay vào việc này, thì xác suất mà hắn sống sót đến cuối cùng cũng chẳng thể nào cao.
Có thể nói.
Là chết chắc.
“Điều này thì vãn bối biết, nhưng chẳng phải là tiền bối có một loại biện pháp để khiến cho thực lực tăng mạnh hay sao?”
Mạnh Khánh Chi ton hót cười, hắn bước gần đến, mong đợi nói: “Ví dụ như.....”
“Biện pháp trước đây mà tiền bối đưa cho Phương Hàn ấy.”

“Bây giờ cũng có thể dùng cách này để giúp vãn bối mà.”
“Ồ?”
Lý Vân nghe vậy, mày nhíu lại, bật cười nói: “Ngươi chắc chắn là trong tương lai ngươi có thể bước lên đỉnh cao được sao? Lỡ đâu ngươi không còn tương lai thì làm sao?”
“Ngươi phải biết rằng, tất cả những chuyện mà ta làm chẳng qua chỉ là mở dòng sông thời gian ra thôi, người trợ giúp Phương Hàn chính Phương Hàn trong tương lai.”
“Nếu như trong tương lai, ngươi đã chẳng tồn tại nữa, thì ngoài việc ngươi phải bỏ ra một cái giá rất lớn ra, còn có khả năng chẳng thu hoạch được gì cả.”
“Này.....”
Mạnh Khánh Chi chần chờ một lúc, chậm rãi nói: “Dù sao thì phải thử một lần mới được.”
Đầu tiên là.
Có thể học theo Phương Hàn, nhân quá trình tranh đoạt truyền thừa của Địa Phủ, kiếm lấy chút cháo. Thứ hai.
Cũng có thể xem thử tương lai mình còn sống hay không. Nếu như chết rồi. Thì mình còn có thể hỏi ngược lại tiền bối một câu, mình chết như thế nào, đến lúc đó nói không chừng, còn có thể đảo ngược tình thế nữa.
Bất kể là thế nào, thì bản thân mình cũng sẽ không bị lỗ vốn đâu.
“Nếu ngươi đã hạ quyết tâm, vậy thì phải coi ngươi bỏ ra được bao nhiêu, ngươi đánh đổi càng lớn, thì ta có thể giúp ngươi nhìn được tương lai càng xa hơn.”
“Nếu như chỉ là một thanh Đế binh, thì cũng chỉ có thể nhìn được đến mấy ngàn năm sau mà thôi.”
Lý Vân chậm rãi nói.
Mấy ngàn năm.
Đối với người khác mà nói, đã xem như vô cùng xa xôi rồi.
Nhưng đối với một lão quái vật đã sống mấy trăm vạn năm như Mạnh Khánh Chi này mà nói, thì chỉ như một cái chớp mắt, chẳng có ý nghĩa gì, dưới góc nhìn của Mạnh Khánh Chi.
Bản thân hắn của mấy ngàn năm sau.
Cùng lắm cũng chỉ là Chân Tiên, có khi còn chưa thể đột phá.
Bản thân hắn khi đó gần như là không có chút tác dụng gì, trừ phi là bản thân hắn của mấy chục vạn năm về sau, mới có thể đứng ở vị thế hàng đầu

trong thời đại này.
Có sự trợ giúp của tiền bối, thì sau mấy chục vạn năm, chắc là thực lực của mình cũng sẽ không quá yếu? Nghĩ như vậy.
Mạnh Khánh Chi chi vươn đôi tay, liên tiếp gỡ xuống chín chiếc nhẫn trữ vật, đặt ở trước mặt Lý Vân, khi hắn đang chuẩn bị gỡ xuống chiếc nhẫn cuối cùng, hắn do dự một lát.
Mở miệng nói: "Tiền bối, chừng này tài nguyên, ngài xem thử là có thể đi đến năm bao nhiêu trong tương lai?"
"Trăm vạn năm sau."
Lý Vân tùy tiện liếc mắt một cái, mở miệng nói.
"Trăm vạn năm sao? Cũng gần như là vậy."
Mạnh Khánh Chi nhủ thầm một câu, hắn ngẩng đầu lên, kiên định nói: "Xin tiền bối ra tay."
Khoảng thời gian trăm vạn năm.
Dù thế nào đi chăng nữa thì mình cũng có thể đạt đến được một trình độ khủng bố, nếu như có được sự trợ giúp của Thiên Cơ Lâu, mà còn không thể trở thành một cường giả.
Thì chỉ có thể nói, tư chất của mình đúng thật là không ra gì.
"Ong!"
Lý Vân vung tay lên, hư không trước mặt vỡ vụn, một con song dài vô biên vô hạn xuất hiện, mênh mông bao la, trên mặt sông phủ đầy sương mù hỗn độn.
Bao phủ hết tất cả mọi thứ.
Giữa lòng sông có vô số bọt sóng cuộn lên, mang theo sức mạnh của thời gian và không gian.
"Ngươi của trăm vạn năm sau, dường như là có chút thành tựu."
Lý Vân nhìn dòng sông thời gian, khẽ cười một tiếng, hắn điểm ra một chỉ, một khúc của dòng sông thời gian bỗng nhiên nổ tung, một đám bọt sóng bị hắn tóm lấy.
Dẫn vào bên trong Thiên Cơ Lâu.
Trong nháy mắt, khi đám bọt sóng tiến vào trong Thiên Cơ Lâu, thì một bóng người vĩ ngạn bước ra. Người này.
Mặc áo bào màu đen, đứng khoanh tay, tóc đen rối tung, ánh mắt bễ nghễ, ma khí toàn thân ngập trời, phảng phất giống như một ma chủ thời viễn cổ, từ tương lai về đến hiện tại.
Sau khi hắn đi vào bên trong này.

Trước tiên thì ánh mắt hắn lộ ra chút ngi ngờ, sau khi nhìn lướt qua hai người bên cạnh, thì dường như là nhớ ra điều gì đó, nhanh chóng phản ứng lạ, khom mình hành lễ với Lý Vân nói: "Vãn bối Mạnh Khánh Chi, bái kiến tiền bối!"
Đứng bên cạnh.
Mạnh Khánh Chi với tu vi của một Đại Đế nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, trong lòng vô cùng kích động, mà điều càng khiến cho hắn cảm thấy mãn nguyện chính là bản thân hắn của trăm vạn năm về sau.
Dường như thực lực cực kỳ không tầm thường.
Cũng không phải vì thực lực của bản thân mạnh mẽ, mà không coi ai ra gì, ngược lại lại vô cùng cung kính với Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối.
Nhìn bên ngoài thì, dường như chẳng khác gì mấy với hai người mà hắn nhìn thấy ở bên ngoài Thiên Cơ Lâu kia, chẳng lẽ là.
Mạnh Khánh Chi có chút không thể kiềm chế sự kích động trong lòng. Bản thân hắn của trăm vạn năm sau.
Thật sự trở thành một cường giả có thực lực khủng bố? Trừ phi đây chính là Tiên Vương trong truyền thuyết?
Bản thân mình cũng có thể đạt đến đẳng cấp này sao?

Chương 723. Ngươi đừng vui mừng quá sớm.

"Không cần đa lễ."
Lý Vân giơ tay.
Hắn cẩn thận liếc mắt đánh giá người trước mắt, Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau. Không thể không nói.
Người này so với Mạnh Khánh Chi của bây giờ, nhìn từ bề ngoài thì có thể thấy là trẻ hơn rất nhiều, nhưng khí thế lại khủng bố hơn gấp vô số lần.
Mỗi một cử chỉ đều toát ra một loại cảm giác đường hoàng, phóng khoáng.
Từ trong khí tức của hắn.
Lý Vân còn phát hiện ra một tia khí tức có liên quan đến công pháp của Địa Phủ. Có thể khẳng định.
Tất nhiên là người này đã có được một phần truyền thừa của Địa Phủ. Thứ duy nhất không hoàn hảo đó chính là.
Trăm vạn năm sau.

Dường như hắn miễn cưỡng bước vào cảnh giới Tiên Vương, mà thực lực thì chẳng qua cũng chỉ vừa mới ổn định mà thôi, cảnh giới tu vi này, đừng nói là so sánh với một số kẻ có mệnh trời.
Mà ngay cả những kẻ đóng vai phụ cũng có thể bỏ xa Mạnh Khánh Chi hơn cả vạn dặm. Đây cũng là chuyện đương nhiên.
Thiên Nguyên giới hầu như là chưa xuất hiện một nhân vật chính nào có đủ sức nặng, Mạnh Khánh Chi thì còn chẳng được xem như là một vai phụ, nhiều nhất thì cũng chỉ được coi như là một thiên tài bình thường của Thiên Nguyên giới mà thôi.
Có thể đạt đến cảnh giới Tiên Vương, có thể nói là vô cùng may mắn rồi.
Nếu như muốn tiến thêm một bước nữa.
Thì người bình thường không thể bỏ ra được cái giá mà hắn phải trả.
"Ngươi có biết lý do vì sao hôm nay ta triệu hồi ngươi về trăm vạn năm trước là gì không?"
Lý Vân ngước mắt, nhàn nhạt nói.
"Vãn bối hiểu rõ."
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau lập tức chắp tay nói. Đây là chuyện mà hắn đã từng trải qua.
Trong tương lai, khi thời điểm trăm vạn năm sắp đến, hắn đã rời khỏi nơi mình bế quan. Bởi vì.
Hắn biết.
Những ngày gần đây, Thiên Cơ Lâu Chủ sẽ triệu hồi mình về với trăm vạn năm trước.
Sau khi đi vào Thiên Cơ Lâu, hắn nhìn thoáng qua bản thân mình của trăm vạn năm trước, nói thật ra trong lòng hắn có chút không quá vừa lòng, theo như hắn nhìn nhận thì bản thân hắn lúc này đúng thật là có chút kém cỏi.
Chỉ mới ở tu vi Đại Đế.
Ngần này tu vi thì chẳng khác gì một con kiến to xác là mấy.
Nhưng mà chỉ với ngần đấy thực lực, mà dường như bản thân hắn của bây giờ còn có chút dáng vẻ đắc chí, không những không cảm thấy hổ thẹn mà lại còn tự hào nữa chứ.
"Nếu như đã biết rồi thì cũng đơn giản rồi."
Lý Vân nhàn nhạt nói.Vừa dứt lời.
Sắc mặt của Mạnh Khánh Chi trăm vạn năm sau hiện lên vẻ do dự, dường như có nỗi niềm khó nói. Cảnh tượng của ngày hôm nay.
Hắn đã từng trải một lần.

\---- theo lý mà nói, thì hắn đã phải rất quen thuộc rồi.
Nhưng là.....
Hắn không phải là một người theo khuôn phép cũ. Bởi vì.
Hắn biết tiếp theo sau đây, chỉ cần bản thân hắn lấy ra một số phương thức bảo toàn tính mạng, thì không bao lâu nữa, sẽ có thể khiến cho Mạnh Khánh Chi của hiện tại lại bắt đầu hành động đục nước béo cò.
Lấy được một ít truyền thừa của Địa Phủ.
Nhưng đối với hắn mà nói, chút truyền thừa đó chỉ có tác dụng ở giai đoạn đầu, nhưng tác dụng sau này của nó thì lại không lớn. Lúc này đây.
Hắn muốn thử xem là có phải không thể nào thay đổi được lịch sử hay không. Dù sao thì.
Sau trăm vạn năm mới trở thành Tiên Vương. thực sự là có chút chậm.
Nếu có thể nhanh hơn một chút, có lẽ bản thân mình trong tương lai sẽ có một cục diện khác.
“Tiền bối, có thể để vãn bối đích thân ra tay được không?”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau thử nói.
“Ồ?”
Nghe thấy câu nói này, Lý Vân lông nhíu mày, hắn nhìn Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau, lại phất tay khởi động màn hình hệ thống, lúc này mới đột nhiên phát hiện ra.
Quá khứ trong tương lai của Mạnh Khánh Chi bỗng nhiên đã xảy ra chuyển biến.
Vốn dĩ tất cả những chuyện mà xảy ra sau khi Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau tiến vào Thiên Cơ Lâu, đã được hệ thống hiển thị ra hết.
Mà bây giờ muốn nhìn xem những chuyện cụ thể đã xảy ra với hắn. Thì lại phải cần có điểm thiên cơ! Điều này nói lên điều gì?
Nói lên Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau này đã không còn là Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau nữa, có thể nói vô hình trung, lịch sử đã bị thay đổi!
Nói thì có chút dài dòng.
Nói một cách đơn giản thì.
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau này chính là Mạnh Khánh Chi vốn có trong lịch sử, mà Mạnh Khánh Chi với thực lự Đại Đế ở hiện tại thì sau trăm vạn năm sau lại có một dáng vẻ hoàn toàn khác.
“Ngươi thật sự là biết tranh thủ đấy.”
Lý Vân như đang suy tư điều gì đó nói.

Hắn suy nghĩ Mạnh Khánh Chi của bây giờ mới chỉ là một Đại Đế, đợi đến trăm vạn năm sau, e là còn sẽ trở lại Thiên Cơ Lâu, khi đó sẽ là tình huống như thế nào?
Có khi nào lịch sử lại lặp lại?
Nếu mà cứ tiếp tục như vậy, vậy chẳng phải là Mạnh Khánh Chi có thể trở thành một Tiên Đế chỉ trong vòng trăm vạn năm sau hay sao? Dù sao thì.
Tất cả mọi thứ của ngày hôm nay.
Đều xảy ra ngay trước mắt của một Mạnh Khánh Chi với thực lực của Đại Đế, đợi đến trăm vạn năm sau, chắc là hắn cũng sẽ thử nói ra câu nói tương tự.
Tuy rằng câu nói thì giống nhau, nhưng với tính cách của Mạnh Khánh Chi, tất nhiên sẽ không làm ra những chuyện giống nhau. Hắn chính là một kẻ mà dám làm tất cả mọi chuyện chỉ vì thực lực.
"Tiền bối, phải chăng đồng ý rồi?"
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau mừng rỡ nói.
Bao nhiêu năm nay, kinh nghiệm ra vào Thiên Cơ Lâu đã mách bảo với hắn rằng chỉ cần Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối không cự tuyệt ngay lập tức, thì đồng nghĩa với việc chuyện này chắc chắn khả thi.
"Ngươi đừng vui mừng quá sớm."
Lý Vân liếc mắt nhìn Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau, tức giận nói.
"Bây giờ ngươi đã trở thành mộ Tiên Vương, có thể vượt được dòng sông thời gian, hẳn là ngươi hiểu rõ, trong không phải là thời không thuộc về mình thì không thể tùy ý hành động."
"Nếu như chỉ cần tạo ra chút gió thổi cỏ lay, thì sau trăm vạn năm sau đều sẽ mang lại sự thay đổi ngập trời gợn sóng."
"Ma tất cả những tội nghiệp này đều sẽ tính hết lên đầu ngươi."
"Tội nghiệp này đủ để bị trời phạt, đừng nói chi ngươi chỉ là một Tiên Vương, cho dù là một Tiên Đế muốn vượt qua được một cách bình an vô sự, chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu."

Chương 724. Tiền bối còn gì sai bảo sao?.

Chương trước Chương sau
"Điều này thì vãn bối hiểu."
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau chắp tay nói.

Tu luyện nhiều năm như vậy, những chuyện từng trải qua cũng coi như không ít.
Hắn biết rằng nếu như tùy tiện động tay động chân trong thời không không phải của mình, sẽ mang đến ảnh hưởng to lớn bao nhiêu, lở đâu khiến cho một nhân vật quan trọng nào đó sắp xuất hiện đột nhiên biến mất.
Vậy thì tất cả những tội nghiệp đều sẽ đổ hết lên đầu hắn. Thế giới trong tương lai.
Không hề giống với thế giới ở hiện tại, Thiên Đạo của tương lai vô cùng cường đại, cho dù là một Tiên Vương như hắn cũng không dám chống đối Thiên Đạo.
Nếu thật sự gây ra rắc rối, khiến cho trời giáng thiên kiếp, thì e rằng hắn cũng chẳng thể chịu đựng được bao lâu, thì sẽ hóa thành tro bụi. Nhưng nghĩ đến thực lực của chính mình.
Hắn lại có chút không cam lòng.
Không thử một lần thì làm sao biết được, biện pháp này có thể thực hiện được hay không? Nếu như không thể thực hiện được.....
Thì e rằng sau khi Mạnh Khánh Chi của hiện tại trở nên thành thục hơn, sẽ không hành động một cách tùy tiện như vậy, mà cho dù bản thân mình có phải chết, thì cũng phải qua trăm vạn năm sau mới chết đi.
Chỉ cần Mạnh Khánh Chi của hiện tại kìm chế một chút tham niệm. Lịch sử sẽ còn biến hóa.
Nói cách khác.
Nếu như bây giờ mình hành động một cách tùy ý thì cũng chẳng có chút ảnh hưởng gì đến Mạnh Khánh Chi với thực lực Đại Đế, nếu như gây ra rắc rối lớn thì mình sẽ chết, nhưng Mạnh Khánh Chi không chết, thì vẫn có cơ hội làm lại từ đầu.
“Lợi dụng Thiên Cơ Lâu để thử nghiệm suy nghĩ trong lòng ngươi, từ trước tới nay, ngươi là kẻ đầu tiên làm như vậy đấy.”
Lý Vân nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Mạnh Khánh Chi, nhàn nhạt nói.
Đối với những tu luyện giả khác mà nói, khoảng thời gian trăm vạn năm có lẽ cũng chẳng có gì thay đổi, chỉ là một đoạn năm tháng dài đằng đẵng mà thôi.
Nhưng đối với Mạnh Khánh Chi mà nói, lại là một vòng tuần hoàn.
Trong vòng tuần hoàn này, hắn có thể liên tục thử nghiệm, tìm ra một con đường trưởng thành có lợi nhất cho hắn. Mà mắc xích quan trọng nhất trong vòng tuần hoàn này.

Chính là Thiên Cơ Lâu.
Bởi vì chỉ có Lý Vân mới có thể giúp hắn không ngừng quay lại thời không hiện tại từ trong dòng sông thời gian. Chuyện này giống như một lỗi phần mềm.
Mạnh Khánh Chi dự định lợi dụng lỗi phần mềm này để liên tục cập nhật, cập nhật cho đến khi nào bản thân hắn cảm thấy thực lực hài lòng mới thôi.
Không thể không nói.
Có lẽ là sẽ có vài người có thể nghĩ đến điểm này, nhưng người dám thực sự làm thì e rằng chỉ có mỗi một mình Mạnh Khánh Chi mà thôi.
Lúc này.
Mạnh Khánh Chi với thực lực chẳng qua cũng chỉ đạt đến cảnh giới Đại Đế.
Mà đã ngửi thấy một mùi không bình thường rồi.
Hắn không phải kẻ ngốc, chỉ cần suy nghĩ một chút, thì đã có thể cảm nhận được điều gì đó không đúng, dù sao thì người đứng trước mặt này, chính là bản thân hắn của trăm vạn năm sau.
Thời gian có thể mài mòn đi tất cả mọi thứ.
Nhưng rất khó có thể thay đổi bản tính của một người, từ trong cuộc đối thoại vừa rồi, Mạnh Khánh Chi đã đoán ra được một chút gì đó trong suy nghĩ của bản thân hắn ở trăm vạn năm sau
“Có lẽ, người đứng trước mặt ta trăm vạn năm trước đây đã trải qua những chuyện không giống với ta ở hiện tại, mà hắn muốn tự mình ra tay, chẳng lẽ là định thay đổi cục diện sao?”
Mạnh Khánh Chi với thực lực Đại Đế nhăn mày lại, trong lòng trầm ngâm:
“Nếu như trăm vạn năm sau, ta lại trở về Thiên Cơ Lâu, phải chăng là muốn thay đổi một cách khác?”
Lý Vân liếc mắt nhìn Mạnh Khánh Chi với thực lực Đại Đế, rồi lại Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau, trong lòng cảm thấy cạn lời, đúng là cùng một người.
Ngay cả cách suy luận cũng giống nhau như đúc.
Đều nghĩ đến cách làm sao để làm tăng thực lực.
Gần như là đến mức không từ bất kỳ thủ đoạn nào rồi.
“Tiền bối, nếu như vãn bối hành động ở thời không này, liệu có bị Thiên Đạo của thế giới này áp chế không?”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau ngượng ngùng nói.
Bị Thiên Cơ Lâu Chủ nói bản thân hắn là người đầu tiên lợi dụng Thiên Cơ Lâu, lời này cũng chẳng hay ho gì, lỡ đâu đắc tội với Thiên Cơ Lâu Chủ, thì

đúng là mất nhiều hơn được.
Cho nên.
Hắn không dây dưa mãi với vấn đề đó. Mà trực tiếp nói đến Thiên Đạo.
“Đây là đương nhiên, ngươi chỉ có thể phát huy được cỡ chừng bảy đến tám phần thực lực mà thôi.”
Lý Vân tùy tiện nói.
“Bảy phần sao?”
Mạnh Khánh Chi nhíu mày.
Có chút yếu.
Không bao lâu sau khi hắn trở thành Tiên Vương, vốn dĩ hắn chính là kẻ yếu nhất trong đám Tiên Vương, mà bây giờ chỉ có thể sử dụng bảy phần thực lực, có thể nói là còn chẳng bằng Tiên Vương yếu nhất nữa.
Chừng này thực lực thì đối phó với người có tu vi Trường Sinh cảnh thì không thành vấn đề.
Nhưng đối phó một vị Tiên Vương hàng thật giá thật, thì chẳng có chút phần thắng nào.
“Nhưng mà, như vậy cũng đủ dùng rồi.”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói.
Tiền bối đã đồng ý là mình có thể ra tay, dù sau thì bảy phần thực lực còn tốt hơn nhiều so với việc chỉ có thể đứng nhìn, chỉ cần mình hành động đúng thời cơ, ví dụ như....
Khi những người khác đều bị trọng thương.
Cho dù là bảy phần thực lực, cũng có thể xoay chuyển toàn bộ cục diện.
“Nếu là không còn chuyện gì khác, vãn bối xin cáo từ.”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau cung kính chắp tay với Lý Vân, trầm giọng nói. Tin tức.
Hắn không cần phải mua nữa.
Bởi vì hắn trở về đây từ trăm vạn năm sau, có một số việc đã biết trước rồi, trước mắt chỉ cần chạy đến mục đích là được.
Theo như dư tính của hắn, thì chẳng bao lâu nữa.
Đám người chủ nhân của Thiên Mang sơn sẽ giao thủ với vài vị Tiên Vương vượt giới đến đây từ Thần giới, mà bản thân hắn thì có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi.
“Chờ một chút.”
KhiMạnh Khánh Chi chi sắp sửa rời khỏi Thiên Cơ Lâu, Lý Vân bỗng nhiên mở miệng.

“Tiền bối còn có gì sao bảo sao?”
Hai Mạnh Khánh Chi đều cùng nhau quay đầu lại, vẻ mặt nghi hoặc.
“Ngươi đã quên là ngươi trở về đây từ trăm vạn năm sau rồi sao?”
“Nhất cử nhất động của ngươi đều sẽ mang lại ảnh hưởng cho thế giới hiện này, bản thân ngươi sẽ phải gánh chịu sức mạnh cua thiên kiếp.”
“Nhưng người đã mang ngươi về đầy từ dòng sông thời gian, chẳng lẽ lại không phải chịu thiên kiếp hay sao chứ?”
Lý Vân cười khẽ nói.

Chương 725. vì sao phải đến Tu Di giới?.

“Ách.....”
Nghe thấy câu nói này.
Bất kể là Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau hay là Mạnh Khánh Chi của hiện tại, mặt mũi đều cứng đờ. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái. Đều nhìn thấy vẻ lúng túng trong mắt nhau.
“Xem ra đường tắt này cũng không dễ đi a.....”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau cười khổ một tiếng, trong lòng âm thầm nhớ đến.
Câu nói này của tiền bối rõ ràng là muốn nhắc hắn phải bỏ ra chút giá trị, dù sao thì cũng là chính mình gây rối, có lý nào lại bắt tiền bối phải giúp hắn chống đỡ thiên kiếp chứ.
Mà bản thân hắn lại có thể vỗ vỗ mông rời đi như vậy được.
Nhưng tiền bối là người của thời không này, chẳng có lý dò gì mà lại chạy đến một thời không khác để sinh sống cả.
Cũng chính là bởi vì hắn không hề biết căn bản là Lý Vân chẳng thèm quan tâm đến thiên kiếp, nếu như mà hắn biết được, thì e rằng lại là một tình huống khác.
“Tiền bối, trên người vãn bối chẳng còn thứ gì khác, chỉ còn một chiếc nhẫn trữ vật này.....”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau dùng vẻ mặt chua xót tháo xuống chiếc nhẫn duy nhất của hắn. Đây là tất cả số tài sản của hắn.
Dù sao thì.

Hắn vừa mới trở thành Tiên Vương, mà nguyên nhân để hắn trở thành Tiên Vương, đương nhiên là không cần phải nói nhiều, đều nhờ vào sự trợ giúp của vi Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối trước mặt này.
Có thể nói.
Tất cả gia sản của hắn vốn dĩ đã trả hết cho Thiên Cơ Lâu ở thời không tương lai rồi. Ở chỗ này, thật sự là hắn không thể nào kiếm đâu ra được đồ có giá trị.
"Còn thiếu một ít."
Lý Vân nhìn về phía chiếc nhẫn kia, đơn giản liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói. Lời này vừa nói ra.
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau không nói gì, mà là dùng ánh mắt nhìn về phía Mạnh Khánh Chi với thực lực Đại Đế đứng bên cạnh hắn.
Cảm giác được ánh mắt.
Mạnh Khánh Chi của hiện tại chép chép miệng, hắn biết là bản thân hắn chẳng thể nào né đi đâu được.
Số tài sản hiện tại của hắn, không chỉ có một mình hắn biết, mà hai người đứng bên cạnh có thể cũng biết rất rõ, một người chính là bản thân hắn của trăm vạn năm sau.
Đối với chuyện bản thân hắn của trăm vạn năm trước có bao nhiêu của cải, có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Còn về phần.
Thiên Cơ Lâu Chủ.
Vậy thì khỏi cần nhắc nữa.
Chỉ cần liếc mắt nhìn mình một cái, phỏng chừng đã có thể nhìn thấu hết mọi thứ của mình.
Hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi, lật bàn tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên châu đen như mực, hình dáng vô cùng cổ xưa, mặt trên còn có một vết nứt.
Dường như là bất kỳ lúc nào cũng có thể vỡ nát. Nhìn qua thì trông nó rất bình thường.
Nhưng Mạnh Khánh Chi đã cẩn thận nghiên cứu rất lâu thì biết rõ viên châu này vô cùng bất phàm, ngay cả hắn cũng không thể phá hủy nó, rất có khả năng đây chính là át chủ bài của Địa Phủ.
Hoán Hồn châu!
Vốn dĩ.
Hắn muốn giữ lại Hoán Hồn châu này, coi nó như là một con át chủ bài.
Nhưng hiện tại xem ra, chuyện này chẳng thể thành rồi.

“Hoán Hồn châu?”
Lý Vân liếc mắt một cái, chỉ với một chiêu đơn giản đã thu nó về trong tay, sau khi hắn nhìn thấy vết nứt trên bề mặt của viên châu, lông mày bất chợt nhíu lại.
Hắn phất tay lên viên Hoán Hồn châu, một phù hiệu lấp lánh thấm vào bên trong đó. Tức khắc.
Bên ngoài viên Hoán Hồn châu, ánh sáng tỏa ra lóng lánh, từng luồng khí tức âm hàn tràn ngập ra, trong luồng khí tức này dường như phong ấn vô số oan hồn, có âm thanh của quỷ khóc thần gào, vang vọng khắp Thiên Cơ Lâu.
“Yên lặng!”
Lý Vân khẽ quát một tiếng.
Âm thanh bên trong viên Hoán Hồn châu đột nhiên im bặt.
Ánh sáng lấp lánh vốn có của nó cũng tan thành mây khói, nhìn lại lần nữa, Hoán Hồn châu đã trở về với dáng vẻ tầm thường của nó, điều duy nhất không giống chính là cái vết nứt đã biến mất.
“Này.....”
Hai người Mạnh Khánh Chi nhìn thấy cảnh tượng này, cả hai đều cầm lòng không đậu nuốt một ngụm nước miếng. Đây chính là báu vật của Địa Phủ đấy.
Chỉ vì bên ngoài của nó có một vết nứt mà giá trị của nó giảm đi rất nhiều, nhưng không ngờ tới Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối phất tay một cái thì đã hoàn toàn biến mất.
Vậy là．．． Giá trị của nó đã chẳng thể còn được đánh giá như trước nữa rồi.
“Được rồi, bây giờ cũng coi như đủ rồi, các ngươi có thể rời đi.”
Lý Vân thu hồi Hoán Hồn châu, nhàn nhạt nói.
“Ách..... Dạ.”
Hai người Mạnh Khánh Chi lưu luyến thu hồi ánh mắt, khom người hành lễ, xoay người rời đi. Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Mạnh Khánh Chi với thực lực Đại Đế nhìn thoáng qua người bên cạnh, vài lần mở miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cũng nuốt trở vào.
Bởi vì.
Hắn bỗng nhiên phát hiện, bản thân hắn lại không biết nên xưng hô người này như thế nào. Gọi hắn là tiền bối?

Hình như có chút không hợp lý, dù sao thì người này chính là mình mà.
Còn gọi là đạo hữu, vậy lại càng không đúng, bởi vì kể cả người ta có là mình đi nữa, thì họ cũng là một Tiên Vương hàng thật giá thật, chỉ dựa vào chút thực lực của hắn thì thật sự là quá xa xôi so với cảnh giới Tiên Vương.
Nghẹn nửa ngày.
Rốt cuộc hắn không nhịn nổi nữa.
Thấp giọng nói: "Bây giờ chúng ta đi đâu đây? Ngươi đến từ trăm vạn năm sau, hẳn là đã trải qua một số việc, tất nhiên biết bước tiếp theo phải đi như thế nào."
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau liếc mắt nhìn hắn một cái, một cổ khí tức kiêu ngạo khó thuần, âm lãnh bá đạo tràn ngập ra. Đứng trước mặt Thiên Cơ Lâu Chủ, hắn tỏ ra phúc hậu và vô hại, nhưng ra bên ngoài, vậy thì đã khác rồi, với thân phận của một Tiên Vương như hắn, trong ma đạo, tốt xấu gì cũng là ông vua ông chúa rồi.
Hắn chẳng thèm để mắt đến người bình thường. Trong đó.
Có cả bản thân hắn của hiện tại.
Nếu như người đứng trước mặt này không phải là bản thân hắn của trước đây, thì một con kiến hôi có tu vi Đại Đế như thế này làm sao có có hội đứng bên cạnh hắn mà mở miệng nói chuyện?
"Tu Di giới."
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau chậm rãi phun ra ba chữ.
"Tu Di giới?"
Mạnh Khánh Chi với thực lực Đại Đế không hiểu ra làm sao, khó hiểu hỏi: "Vì sao phải đến Tu Di giới?"

Chương 726. Đã bố trí ba tòa trận pháp.

"Bởi vì không bao lâu nữa, Tu Di giới sẽ xảy ra chuyện lớn!"
Vẻ mặt Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau mang theo chút hồi tưởng nói.
Trăm vạn năm trước kia, hắn đã từng nếm trải chuyện này.
Mấy vị Tiên Vương giao thủ, đánh tan nát đất trời, non nửa Tu Di giới gần như là hoàn toàn biến mất, dư âm của trận chiến quét ngang hàng tỉ vạn dặm hư không.

Khi đó.
Hắn chẳng qua cũng chỉ là một Đại Đế.
Chỉ có thể đứng nhìn từ đằng xa, cuối cùng thì nhờ vào một số mánh khóe, mới kiếm chát được chút ít.
Lúc này đây.
Bản thân hắn đã trở thành Tiên Vương, có lẽ những thứ mà hắn lấy được sẽ có khác biệt so với quá khứ.
"Chuyện lớn?"
Mạnh Khánh Chi nhíu mày, kinh ngạc hỏi: "Lớn như thế nào?"
"Sẽ có Tiên Vương động thử."
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau mặc một bộ áo đen, đứng bất động như núi, hắn trầm giọng nói.
"....."
Mạnh Khánh Chi hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt thay đổi, trong lòng hắn cảm thấy bồn chồn, lại liếc mắt nhìn Thiên Cơ Lâu sau lưng mình một lần, có chút không tự tin nói
"Có đến ba Tiên Vương ra tay, phải chăng là ta cũng không nên đến đó?"
Lần này tiến vào Thiên Cơ Lâu, hoàn toàn khác so với những lần trước đây.
Bản thân hắn lại chẳng chiếm được chút lợi ích nào, thậm chí còn chẳng có lấy được chút thủ đoạn nào, nếu như tùy tiện chạy vào trận chiến giữa các Tiên Vương, thì chẳng phải là đục nước béo cò.
Mà là tự tìm đường chết!
Quan trọng hơn nữa là hắn có chút không tin tưởng bản thân hắn của trăm vạn năm sau.
Lỡ đâu không bảo vệ được cho mình thì làm sao?
Nếu như vậy thì.
Không chỉ bản thân hắn mất mạng mà, hắn của trăm vạn năm sau phỏng chừng cũng mất mạng theo.
"Không!"
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau khẽ lắc đầu, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười, nhẹ giọng nói: "Ngươi phải đi, có một số thứ rơi vào trong tay của ngươi, mới có thể phát huy được tác dụng lớn nhất."
"Mà ta cũng có thể được lợi nhờ ngươi."
Bất kể là công pháp hay là truyền thừa của Địa Phủ, chỉ cần Mạnh Khánh Chi tu luyện ngay bây giờ, thì hắn của trăm vạn năm sau cũng sẽ có được thứ giống như vậy.

Vì vậy.
Dù sao đi chăng nữa, hắn cũng phải kéo Mạnh Khánh Chi qua đó.
Sở dĩ hắn làm như vậy, còn do một lý do nữa đó là hắn không biết chuyện này sẽ gây ra ảnh hưởng lớn như thế nào đến bản thân hắn, lỡ đâu gây ra ảnh hưởng quá lớn thì không chừng sẽ bị Thiên Đạo giết chết ngay lập tức cũng nên.
Không còn cách nào để lấy được đồ tốt đem về.
Cho nên điều cần thiết là phải lôi theo Mạnh Khánh Chi của hiện tại.
"Như vậy a……"
Mạnh Khánh Chi chẹp chẹp miệng, trên mặt hắn vẫn có chút sự lo lắng, thử dò hỏi: "Hay là chúng ta lại đến Thiên Cơ Lâu lần nữa, để đổi lấy mấy cách bảo vệ tính mạng từ Thiên Cơ Lâu tiền bối đi?"
"Yên tâm, chuyện này ta đã từng trải qua rồi, trong lòng đã có tính toán rồi, có ta ở đây, ngươi sẽ không sao cả."
Nói xong.
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau không chờ đối phương mở miệng, trực tiếp vung tay áo lên, kéo theo đối phương hóa thành một tia sáng bay về phía bên ngoài Đại Hoang thành.
.....
và lúc đó.
Tu Di giới.
Bên ngoài tộc Liễu thị.
Thái Sơ và lão tổ tộc Chu thị và với Trường Sinh chân quân đang ẩn mình trong một sơn cốc cách đó không xa. Sơn cốc không này lớn.
Nhưng lại có hoa thơm bướm lượn, lại được Thái Sơ bố trí một trận pháp bao phủ toàn bộ.
Lão tổ tộc Chu thị chắp tay sau lưng, đi qua đi lại trong sơn cốc, mặt mày chất chứa nỗi u sầu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn vào bầu trời, trong miệng phát ra một tiếng thở dài.
"Hây."
"Cũng đã hơn nửa tháng rồi, mà tại sao mấy vị Tiên Vương kia còn chưa đến đây chứ?"
"Vượt giới không phải là chuyện đơn giản, hơn nữa Thần giới cách Tu Di giới bao xa, thì chúng ta cũng không biết rõ, chắc là không thể chạy đến đây trong thời gian ngắn được."

Thái Sơ khoanh chân ngồi trên một khối đá xanh, lòng hướng trời xanh, hai mắt khép chặt, chậm rãi mở miệng nói.
“Chuyện này thì lão phu cũng hiểu, nhưng cứ qua thêm một ngày, chủ nhân của Thiên Mang sơn lại sẽ chuẩn bị chu đáo hơn một phần, trong vòng nửa tháng mà hắn đã bố trí xong ba tòa trận pháp!”
Lão tổ tộc Chu thị trầm giọng nói.
Tộc Liễu thị của bọn hắn cách đó không xa, có thể quan sát được bên trong tổ địa của tộc Liễu thị vốn dĩ bình thường trầm lắng, thỉnh thoảng lại bắn lên vài tia thần quang.
Mỗi một tia thần quang đều ẩn chứa sát ý kinh thiên. Cho dù là có cách xa nơi đó hàng tỉ vạn dặm, thì khiến cho người ta dựng tóc gáy. Có thể khẳng định.
Đó là những tòa sát trận, chưa kể đến những tu luyện giả bình thường, cho dù là một Tiên Vương tùy tiện bước vào trong đó, chỉ sợ đều có nguy cơ tử vong.
Ba tòa sát trận, phỏng chừng có thể giết được ba vị Tiên Vương!
“Cho dù chúng ta có biết, thì đã sao nào?”
Trường Sinh chân quân đứng ở một bên, bất đắc dĩ buông tay.
Trong số đám người bọn họ, chỉ có một mình Thái Sơ là Tiên Vương, không thể nào hiện thân ngăn cản được, một khi Thái Sơ hiện thân, thì có thể là chưa chờ được ba vị Tiên Vương kia xuất hiện, thì bản thân hắn đã đi tong trước rồi.
Dù sao thì.
Một mình hắn cũng không phải là đối thủ của hai người Liễu Thanh Vũ và chủ nhân của Thiên Mang sơn hợp lực lại với nhau.
“Chỉ mong là ba vị Tiên Vương Thần giới nhanh chóng đến đây, nếu không thì, cho dù bọn họ có đến, gần như là chẳng thể làm nên trò trống gì.”
Lão tổ tộc Chu thị lại thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói. Hắn vừa dứt lời.
“Ầm ầm!”
Một nổ lớn truyền đến.
Bầu trời nứt ra.
Một cái hố khổng lồ xuất hiện ở trên bầu trời. Giờ khắc này.
Bầu trời gần như nứt ra, có không biết bao nhiêu vết nứt chằng chịt lan dần khắp bốn phương tám hướng, sương mù hỗn độn tràn khắp mấy chục vạn dặm chung quanh.
Bên trong khe nứt ấy tràn ra khí tức đủ để diệt thế.

Khiến cho vô số sinh linh của Tu Di giới không thể kìm chế được mà quỳ rạp xuống mặt đất, mọi người nơm nớp lo sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.
Phảng phất.
Như có thiên thần sắp sửa giáng xuống nơi này từ bên ngoài thế giới.
Khiến cho trong lòng bọn họ không thể xuất hiện bất kỳ suy nghĩ phản kháng nào cả.

Chương 727. Cuối cùng cũng đã tới.

"Đến rồi!"
Thái Sơ đứng thẳng dậy, tóc tung bay, áo bào màu trắng bay phất phới, một đôi mắt vô cùng rực rỡ, phản chiếu thứ ánh sáng lấp lánh.
Hắn nhìn không chớp mắt vào bầu trời ở phía xa. Bên trong khe nứt kia.
Hắn đã cảm nhận được ba luồng uy thế khủng bố đến mức cực điểm. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra.
Thì đây chính là ba vị Tiên Vương Thần giới vượt giới đến đây!
"Thật tốt quá."
Trường Sinh chân quân mừng rỡ vô cùng, hắn tiến lên hai bước, cũng nhìn vào không trung, mở miệng nói: "Chuyện này không nên trì hoãn nữa, Thái Sơ tiền bối, bây giờ chúng ta có thể hành động rồi."
"Không vội."
Thái Sơ vẫy vẫy tay.
"Ồ?"
Trường Sinh chân quân nhíu mày, trên mặt mang theo vẻ khó hiểu.
Ba vị Tiên Vương đến đây, theo lý mà nói, thì đây là chuyện tốt đối với Tu Di giới, lúc này bọn họ xuất hiện, có thể giúp cho đối phương tránh được cạm bẫy ở trong tộc Liễu thị.
Nhưng hai từ 'không vội' này của Thái Sơ tiền bối phải hiểu sao cho đúng đây?
"Nếu bây giờ chúng ta chạy đến, e rằng đối phương sẽ không cảm kích."
Thái Sơ nhẹ giọng nói.
Ba vị Tiên Vương này đến đây từ Thần giới, mỗi một người đều có thực lực sâu không lường được, bất kể là xét về mặt căn cơ của bản thân họ, hay là

gia tộc đứng đằng sau lưng họ.
Thì chưa chắc đối phương đã thèm quan tâm đến Tu Di giới. Giờ phút này. Nếu như bây giờ bọn họ xuất hiện, thật ra rất dễ dàng.
Nhưng đối phương có cảm kích bọn họ hay không, thì khó mà nói trước được. Nếu làm không tốt.
Lòng tốt sẽ trở thành lòng lang dạ thú. Dù sao thì.
Bọn họ xuất thân từ Thần giới, mà lại là thế lực đáng sợ ở Thần giới, đã quen với chuyện ăn trên ngồi trước rồi, tự dưng lại có một Tiên Vương không quen biết xuất hiện, hơn nữa lại nói cho bọn họ ở phía dưới có mai phục.
Người ta sẽ tin sao?
E là xác suất hoài nghi bọn họ có ý đồ xấu còn cao hơn nữa.
"Ba vị Tiên Vương liên thủ với nhau, cho dù là chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ có liên thủ với nhau, thì e rằng cũng không thể đánh bại họ trong khoảng thời gian ngắn được."
Thái Sơ nhìn lướt qua nơi tộc Liễu thị cách đó không xa, chậm rãi nói:
"Hiện giờ, chúng ta cứ ở bên ngoài trận pháp, đợi lát nữa trận chiến đến hồi căng thẳng, ta sẽ ra tay phá trận, cứu bọn họ ra ngoài."
Trận pháp mà đám người chủ nhân của Thiên Mang sơn bày bố đều là sát trận, chứ không phải là trận pháp phòng ngự. Nếu như muốn phá trận từ bên trong, có lẽ sẽ rất khó khăn.
Nhưng nếu như phá trận từ bên ngoài, vậy thì tương đối đơn giản. Hơn nữa. Ttrong thời khắc mấu chốt cứu được ba vị Tiên Vương, chỉ cần bọn họ không phải là người máu lạnh, chắc chắn là sẽ ghi nhớ ân tình của hắn, tới lúc đó, tất cả mọi chuyện đều sẽ dễ hơn.
Bốn vị Tiên Vương liên thủ với nhau.
Đối phương lại còn mất đi sự che chở của trận pháp. Nói không chừng. Hôm nay có thể giải quyết dứt điểm, giết chết được chủ nhân của Thiên Mang sơn và cả Liễu Thanh Vũ ngay tại chỗ.
"Xem ra Thái Sơ tiền bối đã có suy tính trong lòng"
Lão tổ tộc Chu thị vuốt râu cười khẽ.
...
Bên trong tộc Liễu thị.
Trong khoảnh khắc khi không trung nứt ra.
Tất cả mọi người trong tộc Liễu thi đều trở nên hoảng loạn.

Bao nhiêu năm nay, họ chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có cảnh tượng như ngày hôm nay, càng đừng nhắc đến chuyện là nó sẽ xuất hiện ngay trên bầu trời tổ địa của bọn họ, chỉ cần không phải là kẻ ngốc thì cũng biết là sắp xảy ra chuyện lớn rồi.
Có không biết là bao nhiêu tộc nhân tộc Liễu thị muốn chạy trốn ra bên ngoài. Nhưng mà bọn họ còn chưa chạy ra. Thì trên bầu trời.
Một khí tức đáng sợ đến cực điểm ầm ầm giáng xuống, giống như một ngọn núi lớn giáng xuống từ trên trời, đè lên vai của mỗi người, ghì chặt mọi người ngay tại chỗ.
“Chuyện gì vậy?”
“Chắc là có cường giả ngoại giới đáp xuống!”
“Tộc trưởng và vài mấy trưởng lão đâu? Tại sao vẫn chưa xuất hiện? Còn không khởi động hộ sơn đại trận nữa, thì e rằng mọi thứ chẳng còn kịp nữa rồi, thực lực của đối phương quá đáng sợ, e là chúng ta không ngăn cản được đâu.”
“Chẳng lẽ là chủ nhân của Thiên Mang sơn đuổi giết đến đây rồi sao? Nghe nói chủ nhân của Thiên Mang sơn đã tắm máu toàn bộ Tu Di giới, chẳng lẽ hôm nay hắn muốn xuống tay với tộc Liễu thị chúng ta hay sao?”
“Không loại trừ khả năng này.....”
Tộc nhân của tộc Liễu thị, mặt xám như tro tàn. Bọn họ gần như là tuyệt vọng.
Vào thời khắc mấu chốt này, tộc trưởng tộc Liễu thị cũng không xuất hiện, mà đến ngay cả mấy vị trưởng lão, cũng chẳng nhìn thấy bóng dáng, dường như là họ đã tan biến vào hư không vậy.
Bỏ rơi tất cả tộc nhân ở lại đây. Trong đại điện.
Tộc trưởng tộc Liễu thị nhìn hai bóng người sừng sững như hai ngọn núi trước mặt, trên mặt mang theo vẻ không đành lòng, vài lần muốn nói rồi lại thôi, nhưng cuối cùng hắn cũng nhịn xuống.
Bên ngoài.
Những tiếng kêu thảm thiết của tộc nhân gần như là khiến hắn không thể chịu đựng được. Hắn muốn mang theo tộc nhân chạy khỏi đây, nhưng mà.
Đối mặt với hai người Liễu Thanh Vũ và chủ nhân của Thiên Mang sơn, hắn thật sự không biết phải nói ra sao, hai người này quá đáng sợ, nếu như đắc tội với bọn họ, thì e rằng ngay lập tức toàn bộ tộc Liễu thị đều sẽ không còn tồn tại nữa.
“Tới chậm hơn chút so với suy nghĩ của ta.”

Vẻ mặt Liễu Thanh Vũ lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn vào khe nứt trên bầu trời, lẩm bẩm nói.
“Cuối cùng cũng đã tới rồi.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cười khẽ.
Đối mặt với ba vị Tiên Vương sắp đến, hắn có vẻ bình tĩnh, dưới chân hắn có ba tòa sát trận, hắn có lòng tin rằng mình sẽ khiến cho đối phương phải nằm lại nơi này.
Dù sao thì.
Ngoài ba tòa sát trận a, bọn họ còn có hai vị Tiên Vương.
“Làm cho ba người này nằm lại nơi đây, phỏng chừng có thể gây ra một trận phong ba ở Thần giới, mà e rằng tin tức về Địa Phủ cũng sẽ truyền khắp chư thiên vạn giới theo nó.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhẹ giọng nói.
“Chẳng phải là chúng ta còn có thể lan truyền tin tức làm sao để trở thành chuẩn Tiên Đế hay sao?”
Liễu Thanh Vũ nhàn nhạt nói.
Người thừa kế của Địa Phủ xuất thế, đây đúng là một đại sự trong chư thiên vạn giới. Nhưng làm sao để trở thành chuẩn Tiên Đế, sao lại không phải là chuyện lớn chứ?
Hai chuyện này cùng nhau xuất hiện, khi đó áp lực của bọn họ sẽ giảm đi không ít, dù sao thì cũng chẳng phải bất kỳ Tiên Vương nào cũng muốn đối phó với bọn họ trước.

Chương 728. Ngươi còn không ra bái kiến?.

“Đã đến Thiên Diễm giới rồi.”
Bên trong hỗn độn.
Ba bóng người cao lớn đứng sóng vai nhau.
Vạt áo tung bay, cả người lấp lánh, thần quang ẩn hiện, giống như là ba thiên thần đang hạ giới, chỉ với một luồng khí tức phát tán ra một cách tự nhiên, gần như là đã chèn ép cho hỗn độn nứt ra.
Giờ phút này.
Ba người đứng chung một chỗ.

Khí tức ngạo nghễ vạn giới, duy ngã độc tôn tràn ngập mỗi một góc trời. Với những người có thực lực hơi yếu, e rằng với mới tới gần, thì có thể sẽ bị hồn phi phách tán. Người đứng bên trái.
Là một người đàn ông trẻ tuổi, nhìn vẻ mặt nhìn cũng chừng cở mười bày mười tám tuổi, hắn mặc áo bào màu tím, hào hoa phong nhã, uy nghi rạng rỡ, đôi mắt vô cùng cuốn hút, trong ánh mắt ấy phát ra những tia sáng lạnh. Chính giữa trán có một mặt trăng màu đen, ánh lên thứ ánh sáng màu đen nhánh sâu thẳm, đáng sợ mà bức người. Cho dù ngay cả một tuyệt đỉnh Tiên Vương đứng ở chỗ này.
Cũng không dám nhìn thẳng vào hắn.
Người này không phải là ai khác, mà là Liễu Khiêm Chi- một trong Liễu gia tam vương. Là một người đã từng trải qua trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa.
Khi đó.
Hắn còn chưa trở thành Tiên Vương, nhưng cũng từng tham dự vào trận chiến ấy, hơn nữa còn chém giết không ít người có tu vi Trường Sinh cảnh của Địa Phủ, bối phận của hắn vô cùng xa xưa.
Cho dù là Liễu Thanh Vũ đứng ở chỗ này, cũng phải gọi hắn một tiếng là "Tam thúc công".
"Thế giới này đã khôn còn là Thiên Diễm giới nữa rồi, nghe nói đã bị chia cắt làm ba phần, bây giờ đã là Tu Di giới, không biết là sau khi trải quan trận chiến của Địa Phủ năm xưa....."
"Huyết mạnh của tộc Liễu thị chúng ta còn sót lại bao nhiêu tộc nhân."
Người đứng giữa ba người.
Là một ông lão với mái tóc trắng xoá, đôi mắt đục ngầu, tay chống quải trượng, hắn khoác lên mình một bộ quần áo rộng thùng thình, dường như là chỉ cần một cơn gió thổi qua, thì sẽ bị thổi ngã bất cứ lúc nào.
Ánh mắt hắn khi nhìn về phía Tu Di giới, mang theo một chút bâng khuâng.
Năm đó.
Là tộc nhân của tộc Liễu thị rời khỏi Thiên Diễm giới, trong đầu hắn vẫn còn chút ấn tượng đối với tình trạng của tổ địa năm xưa, hôm nay lại lần nữa trở về, tất nhiên là hắn có cảm giác vừa nhớ nhà vừa dè dặt, vô cùng phức tạp.
"Tổ không cần lo lắng, tộc nhân của tộc Liễu thị chúng ta cho dù là ở bất kỳ thế giới nào đều sẽ đứng ởvị trí cao nhất, chắc là ở Tu Di giới cũng sẽ như vậy thôi."

Một ông lão đứng bên phải mở miệng an ủi nói.
Hắn tên là Liễu Huyền Thành, đáng vẻ bên ngoài cũng già nua, nhưng xuất thân của hắn thì lại kém hơn rất nhiều.
Hắn là người ra đời sau khi tộc Liễu thị đã đứng vững ở Thần giới, mà ông lão đứng gần hắn, lại là một trong những người có công lao lớn trong việc giúp tộc Liễu thị quật khởi ở Thần giới năm xưa, một trong bảy người đứng đầu trong tộc Liễu thị.
Nhưng mà thời điểm tộc Liễu thị đang ở vào những ngày tháng huy hoàng nhất.
Kết quả là ai mà ngờ được, lại đụng phải thời điểm đen tối khi Địa Phủ càng quét khắp vạn giới.
Bảy vị Tiên Vương của tộc Liễu thị cùng nhau tham chiến, cuối cùng bốn người ngã xuống, chỉ còn lại ba người, trong số ba người này còn có một người bị trọng thương không thể chữa trị, lặng yên mà tọa hóa.
Hai người còn lại, mỗi một người trong số này đều là những nhân vật kỳ cựu trong tộc Liễu thị. Mà vị Thất tổ này.
Chính là một trong hai người này.
Cho dù là nhìn hắn có vẻ như đã gần đất xa trời, dường như chẳng còn sống được bao lâu nữa, nhưng chẳng một ai dám khinh thường hắn, dù sao thì Tiên Vương cũng bất tử bất diệt.
Nhìn vẻ bề ngoài, chưa cần đề cập đến chuyện già khú.
Thì cho dù là chỉ còn sót lại mỗi tấm bia mộ, cũng chẳng có ai dám chắc chắn rằng người kia có thể đội mồ sống dậy, càng quét khắp thiên hạ hay không. Còn về phần danh hiệu Liễu gia tam vương kia.
Là gọi chúng cho ba người, những không phải có nghĩa là Liễu gia chỉ có ba vị Tiên Vương, mà là ba vị Tiên Vương này tương đối tích cực, lâu lâu mới lộ diện một lần.
Cho nên được người ta gọi là Liễu gia tam vương.
“Chỉ hy vọng là như vậy.”
Thất tổ khẽ thở dài một hơi, nhìn về phía Tu Di giới trước mặt, lặng lẽ nói:
“Cũng không biết cái thằng nhóc Thanh Vũ kia làm gì ở chỗ này, ấy vậy mà gây ra rắc rối lớn đến vậy.”
“Đừng giống như trong lời đồn, không lầm đường lạc lối mới tốt.”
Giữa tộc Liễu thị và Địa Phủ có thâm cừu đại hận, có bốn vị Tiên Vương đã trực tiếp chết dưới tay của Tiên Vương Địa Phủ.

Còn có một người vì giao thủ với Tiên Vương của Địa Phủ mà bị tổi thương đến căn cơ, lặng lẽ chết đi.
Một mối thù như vậy, cho dù là có trút hết nước sông trong vạn giớ, cũng khó có thể rửa sạch được, có thể nói là đối với tộc Liễu thị, thì bất kỳ người thừa kế nào của Địa Phủ chắc chắn sẽ không thể nào còn đường sống.
Nếu như trong số những tộc nhân của tộc Liễu thị, có một người lén lút tu luyện công pháp của Địa Phủ.
Thì chẳng khác nào, hung hăng đánh một cái lên mặt của tất cả tộc nhân tộc Liễu thị.
"Chắc không đâu....."
Liễu Huyền Thành mỉm cười nói: "Lời nói của thuộc hạ chưa chắc đã hoàn toàn chính xác, vẫn chưa có kết luận, có lẽ là trong chuyện này có chút gì đó nhầm lẫm, chúng ta đến Tu Di giới thì sẽ biết thôi mà."
Lúc này.
Không ai muốn thừa nhận Liễu Thanh Vũ có dính líu đếu Địa Phủ.
Nếu như tin này mà bị lộ ra ngoài, không chỉ một mình Liễu Thanh Vũ xong đời, mà ngay đến cả tộc Liễu thị cũng sẽ gặp phải đả kích to lớn. Dù sao thì.
Thần giới vô cùng rộng lớn.
Trong số những thế lực bị tổn thất trong trận chiến giao thủ với Địa Phủ năm xưa, không chỉ có một gia tộc như tộc Liễu thị, mà còn có những thế lực khác, cũng bị Địa Phủ gây tổn thất nặng nề, cho đến bây giờ vẫn chưa thể khôi phục lại nguyên khí.
Nếu như những người này biết được Liễu Thanh Vũ có mưu đồ với truyền thừa của Địa Phủ. Nếu như chẳng may.
Những người đó sẽ cho rằng hành động của Liễu Thanh Vũ là do lãnh đạo của tộc Liễu thị chỉ điểm. Khi đó.
Bọn họ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch tội được.
"Hừ!"
Lúc này.
Liễu Khiêm Chi hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Liễu Thanh Vũ này, từ nhỏ ta đã biết hắn là kẻ thích đi tắt rẻ ngang, thường xuyên đầu cơ trục lợi, không đủ nghị lực, nếu thật sự hắn có lầm đường lạc lối, thì cũng có thể."
Tính cách của hắn lạnh lùng cứng nhắc.
Bởi vì đã từng tham gia trận chiến Địa Phủ năm xưa, căm thù đến tận xương tuỷ Địa Phủ.

Bất kể là Liễu Thanh Vũ có chạm vào truyền thừa của Địa Phủ hay chưa, nếu như tin tức này đã truyền về trong tộc Liễu thị, tất nhiên là có nguyên do.
Dù sao thì.
Không có lửa làm sao có khói.
Cũng chính vì nguyên nhân này, mà ấn tượng của Liễu Khiêm Chi đối với Liễu Thanh Vũ đã rơi xuống mức thấp nhất.
"Được rồi, đừng nói nữa."
Thất tổ giơ tay cắt ngang câu nói của Liễu Khiêm Chi, từ từ cất bước về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện nói: "Chúng ta cùng nhau đến Tu Di giới xem thử."
"Đúng vậy."
Liễu Khiêm Chi nghe vậy, nhấp nhấp miệng, đưa mắt nhìn Liễu Huyền Thành, cuối cùng không nói thêm gì.
"Ầm ầm!"
Trong Tu Di giới, bầu trời nổ vang.
Khí tức uy nghiêm khủng bố càng thêm nồng đậm, lấp đầy mỗi một góc của thế giới.
Trong chu vi hàng tỉ vạn dặm chung quanh, bắt đầu từ chỗ của tộc Liễu thị, không biết bao nhiêu sinh linh quỳ rạp xuống đất, bất kể là người ma quỷ thần hay là điểu thú trùng ngư.
Đều không ngoại lệ.
Tất cả đều vô cùng kính như nhìn thấy thần linh vậy.
"Vù!"
Trong phút chốc.
Ba vầng mặt trời vô cùng đáng sợ dâng lên.
Ba bóng dáng hoàn toàn khác biệt và khủng bố, hiện lên trên vùng trời bên ngoài thế giới.
"Đó là cái gì?"
Có người ngẩng đầu nhìn thấy cảnh tượng này.

Chương 729. Ngươi còn không ra bái kiến?. (2)

Chương trước Chương sau

Nhưng lại lập tức cúi đầu, không dám tiếp tục quan sát, hắn biết rằng có lẽ đây là cảnh tượng khủng bố mà cả đời này hắn khó mà có thể nhìn thấy được.
“Nhân vật tầm cỡ này chưa ra tay, mà đã có uy thế mạnh mẽ đến như vậy, chỉ sợ là chẳng thua gì khí thế của chủ nhân của Thiên Mang sơn lúc trước.....”
Trong đầu của không ít người lần lượt nhớ đến. Giờ phút này.
Trong lòng của vô số người đang cảm thấy bồn chồn.
Nguyên nhân khiến cho Thiên Diễm giới chia tách là bởi vì vấn đề thời gian, có rất ít người biết đến chuyện này.
Nhưng vẫn có những gia tộc lâu đời, có thể dựa vào một số manh mối mà tìm hiểu được một số bí mật thời thượng cổ, đó là chỉ vài vị Tiên Vương đã có thể đánh nát Thiên Diễm giới.
Mà bây giờ thì sao?
Nếu như mấy người này đối đầu với chủ nhân của Thiên Mang sơn, thì e rằng ngoại trừ Thiên Cơ Lâu chủ ra tay ra, nếu không thì chẳng có ai có thể ngăn cản được cuộc chiến này.
Mà dưới sự ảnh hưởng bởi trận chiến giữa các Tiên Vương này.
Bây giờ trong Tu Di giới, từng người từng người một, tất cả đều không thể thoát khỏi kết cục tử vong. Nếu như.....
Những người này không động thủ với chủ nhân của Thiên Mang sơn, ngược lại liên thủ cùng với hắn, như vậy thì, Thiên Diễm giới sẽ còn vẹn nguyên, nhưng tất cả mọi người ở đây đều chẳng thể ngóc đầu lên được.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn kia sẽ khiến cho tất cả mọi người không thở nổi. Lại cộng thêm ba vị Tiên Vương nữa.....
Cái cảnh tượng kia thật sự là không thể tưởng tượng.
“Kỳ lạ?”
Khi vô số người của Tu Di giới đang hoảng sợ vô đối.
Liễu Khiêm Chi nhăn mày, nhìn lướt qua phía dưới, khó hiểu nói: “Theo như ta biết thì, Tu Di giới đã tan rã rồi từ lâu rồi, tại sao bây giờ nó lại giống như thuở ban đầu vậy?”
“Hơn nữa”. Nói đến đây.
Hắn không nói nữa. Bởi vì.
Hai người đứng bên cạnh hắn cũng phát hiện được chỗ bất đồng.
Tuy rằng Thiên Diễm giới trước kia không hề yếu, nhưng cho dù là Thiên Diễm giới nguyên vẹn, thì cũng có sự chênh lệch không nhỏ với Thần giới.

Nhưng mà bây giờ Tu Di giới.
Bọn họ phát hiện ra được là diện tích của nó rộng lớn vô biên, nếu như so sánh với Thần giới thì cũng chẳng khác nhau là mấy, sàn sàn như nhau. Đây đúng là một thế giới cường đại vô biên a!
Mà điều khiến cho bọn họ cảm thấy kỳ lạ là tuy rằng thế giới này có diện tích rộng lớn, nhưng lại rất yếu ớt, phóng tầm mắt nhìn khắp nơi, đừng nói chi đến Tiên Vương, mà ngay đến cả những người có tu vi Trường Sinh cảnh cũng chẳng có mấy người.
"Kỳ lạ."
Liễu Huyền Thành cẩn thận cảm nhận pháp tắc thiên địa, nhẹ giọng nói: "Pháp tắc hoàn thiện, có thể dung nạp những người có tu vi Tiên Vương, nhưng thế giới này lại không có Tiên Vương hành tẩu."
"Dường như là đẳng cấp của thế giới này vừa mới được tăng lên vậy."
"Nó mang lại cho ta cảm giác dường như..... Mấy thế giới, bỗng nhiên bị người ta gượng ép kéo lại với nhau vậy."
Sự khiếp sợ trong lòng.
Cũng chẳng kém hơn sự khiếp sợ trong lòng của những sinh linh Tu Di giới là bao nhiêu. Bởi vì.
Trước khi đến đây, bọn họ cũng không biết rằng Tu Di giới bây giờ chẳng kém gì Thần giới.
Tuy rằng chiến lực hàng đầu chẳng bằng Thần giới, nhưng luận về diện tích rộng lớn của thế giới, nếu như so với Thần giới thì chẳng khác gì nhau là mấy, chỉ cần qua thêm một thời gian nữa thì e rằng lại xuất hiện thêm một Thần giới nữa, đứng ngạo nghễ trên đỉnh của vạn giới.
"Xem ra thế giới này có chuyện mà chúng ta không biết."
Thất tổ vuốt râu, ánh mắt lập loè, hắn nhẹ giọng nói: "Người mà có thể làm được chuyện này, chỉ sợ không phải là nhân vật mà chúng ta dễ dàng đụng chạm."
"Tuy rằng tộc Liễu thị của chúng ta không sợ đối phương, nhưng cũng không thể tùy tiện gây thù chuốc oán, việc khẩn cấp bây giờ là phải tìm được thằng nhóc Thanh Vũ kia rồi tính."
Thất tổ thấy nhiều biết rộng
Trong lòng hắn rất rõ là đừng nói chi đến tộc Liễu thị mà ngay đến cả trong Thần giới, cũng chẳng có ai có thể tự dưng dễ dàng hợp nhất mấy thế giới lại với nhau.
Sở dĩ nói không sợ đối phương.

Là bởi vì không muốn vô duyên vô cớ mà hạ thấp danh tiếng của tộc Liễu thị mà thôi.
Hiện tại Tu Di giới này, nhìn bên ngoài thì vô cùng yếu ớt, nhưng có thể hợp nhất những thế giới này lại với nhau, đủ để chứng minh nước ở đây rất sâu.
Ít nhất.
Thì nó ẩn chứa một nhân vật với thực lực khủng bố khó dò.
Tộc Liễu thị của bọn họ không dám làm điều gì xằng bậy, cũng không muốn làm đều xằng bậy. Dù sao thì
Mục đích mà bọn họ tới đây cũng chẳng phải là chiến tranh vượt giới, chỉ muốn tìm được Liễu Thanh Vũ, bắt hắn về mà thôi.
"Phía dưới kia chính là tổ địa của tộc Liễu thị ở Tu Di giới."
Liễu Huyền Thành nhìn đình đài lầu các trùng điệp phía dưới, mở miệng nói: "Có lẽ những người này biết tung tích của Liễu Thanh Vũ, dù sao thì sau khi Liễu Thanh Vũ chuyển thế, đầu thai vào nơi này."
"Đi xuống xem thử đi." Thất tổ gật đầu nói.
Nơi này chính mà mục tiêu mà bọn họ đã xác định trước. Mà nay.
Nếu đã đến rồi mà không nhìn xem thử thì sẽ có chút tiếc nuối.
Lần này Thất tổ đến đây, trong lòng hắn không khỏi mang theo vài phần suy nghĩ muốn xem thử là bao nhiêu năm sau, rốt cuộc thì tộc Liễu thị ở Tu Di giới đã phát triển như thế nào.
Chỉ là hôm nay sau khi nhìn thấy. Trong lòng hắn rầu rĩ.
Theo như quan sát của hắn thì tộc Liễu thị ở đây đã lụi tàn rồi, trong tộc chỉ có vài ba kẻ nổi trội, người có thực lực mạnh nhất là Đại Đế, đừng nói chi đến Thần giới.
Mà ngay đến cả ử Tu Di giới, cũng chẳng thể được liệt vào danh sách đứng đầu.
"Năm đó tộc Liễu thị lừng lẫy một thời ở Thiên Diễm giới, cũng không tránh được kết cục suy tàn."
Thất tổ đáp xuống mặt đất, cầm trong tay quải trượng, đi đằng trước, hắn đưa mắt nhìn kiến trúc xa lạ chung quanh, vẻ mặt ảm đạm.
Không bao lâu.
Ba người đi tới phía trước đại điện của tộc Liễu thị. Đi tới nơi này.
Sắc mặt của Liễu Khiêm Chi đã có chút âm trầm. Ba người đáp xuống, uy thế mạnh mẽ.

Toàn bộ Tu Di giới đều cảm nhận được, mà phía tộc Liễu thị thì tộc nhân quỳ đầy đất, nếu như nói là trưởng lão hay tộc trưởng của tộc Liễu thị không phát hiện ra.
Thì căn bản là điều không thể.
Nhưng nếu như đối phương đã phát hiện, nhưng lại không hề có bất kỳ động tĩnh gì, chậm chạp không ra nghênh đón. Thì nhìn thế nào cũng có chút kỳ lạ.
Chẳng lẽ.
Tộc Liễu thị Tu Di giới cũng chưa đến mức suy tàn, bọn họ còn đang muốn phô trương thanh thế sao? Có chút không khôn ngoan.
"Trong điện có khí tức của một Đại Đế, cho dù người này không phải là tộc trưởng tộc Liễu thị thì cũng phải là một vị trưởng lão....."
....
Liễu Khiêm Chi trầm giọng nói, trong giọng nói của hắn có chút không vui.
Trước mặt Thất tổ, thì hắn chỉ là một vãn bối chính không hơn không kém, nhưng ở chỗ này, nếu như bàn về thân phận thì e rằng hắn cũng phải là lão tổ tông của tộc trưởng tộc Liễu thị.
Dù sao thì
Hắn sống hàng tỉ năm rồi.
Mà tộc trưởng tộc Liễu thị mới ra đời được bao lâu chứ?
Ba người đều đi đến phía trước đại điện, đối phương vẫn chưa đi ra, muốn ba người hắn phải tự mình đi gặp hắn ta hay sao đây? Mặt mũi của hắn ta cũng lớn quá đi!
Nghĩ đến đây.
Liễu Khiêm Chi không thể kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng, trầm giọng nói: "Thất tổ Liễu thị trở về, ngươi còn không ra bái kiến?"
Tuy rằng lửa giận trong lòng đã ngút trời, nhưng Liễu Khiêm Chi vẫn giữ chút cảm tình cho đối phương, chưa bắt hắn ra đây, dù gì thì có nói như thế nào đi nữa, thì đây cũng là huyết mạch dòng chính.
Mà tộc Liễu thị ở Thần giới chỉ là nhánh phụ mà thôi. Vẫn phải nể mặt mũi đối phương. Nhưng câu nói vừa xong.
Trong điện vẫn chập chạm không hề động tĩnh. Giờ khắc này.
Không chỉ sắc mặt của Liễu Khiêm Chi không tốt, mà ngay đến cả Liễu Huyền Thành đứng một bên cũng thu lại nụ cười, hắn tiến lên một bước, bàn tay vung lên, muốn bắt đối phương ra đây.
Nhưng ngay khi hắn vừa ra tay. Một giọng nói thanh trong.

Truyền vào trong tai ba người.
“Thất tổ tự mình đến đây khiến cho vãn bối vạn phần sợ hãi, hôm nay không nghênh đón từ xa, mong Thất tổ lượng thứ.”
Tiếng nói vừa dứt.
Phía trước đại điện xuất hiện một người đàn ông có dáng người cao lớn, phong thái vô song, quanh thân hắn lấp lánh ánh sáng, hắn phiêu nhiên xuất trần, mỗi một cử chỉ đều toát ra khí chất thần bí mà độc đáo.
Khiến cho người ta không thể nào không chú ý.
“Liễu Thanh Vũ!”
Nhìn thấy người tới.
Trong nháy mắt , sắc mặt của ba người đều trở nên nghiêm túc.

Chương 730. Ngươi đã chuẩn bị trước rồi phải không?.

Đã chuyển thế một lần.
Thì khuôn mặt của Liễu Thanh Vũ không thể nào giống như đúc kiếp trước.
Nhưng khí tức này.
Bất kể có làm như thế nào, cũng không thể nào dấu đi được.
Kiếp này, tuy rằng Liễu Thanh Vũ tu luyện một phần công pháp của Địa Phủ, nhưng về mặt tổng thể thì vẫn chủ yếu dựa vào truyền thừa của tộc Liễu thị.
Chính do bởi nguyên nhân này.
Mà trong khoảnh khắc khi hắn xuất hiện, tam vương Liễu thị đều nhận ra hắn.
Liễu Khiêm Chi nheo mắt lại, ẩn ân trong đó là một tia sắt lạnh, từng phù hiệu chớp lòe quanh thân hắn, sát khí cuộn trào, ép cho hư không chung quanh trở nên vặn vẹo.
“Thanh Vũ, rời khỏi gia tộc chưa được bao lâu, lông cánh của ngươi cứng lên không ít nhỉ.”
Nếu như trước đây, tộc trưởng tộc Liễu thị ở Tu Di giới không ra bái kiến, thì chỉ khiến cho hắn hơi chút tức giận mà thôi, nhưng bây giờ đã hoàn toàn khác biệt.
Bởi vì.
Ở trong đại điện.

Lại có sự hiện hữu của Liễu Thanh Vũ.
Mà quan trọng hơn nữa là vừa nãy, ba người bọn họ không hề phát hiện được dấu vết của Liễu Thanh Vũ, chuyện này vô cùng không bình thường.
Ba người này không hề phát giác ra Liễu Thanh Vũ.
Nhưng Liễu Thanh Vũ không thể nào không phát hiện ra được ba người bọn họ. Dù sao thì
Ba người bọn họ cũng vượt giới đến đây, và cũng không hề che giấu khí tức.
Dựa theo gia quy của gia tộc Liễu thị, khi Liễu Thanh Vũ nhìn thấy ba người bọn họ, thì phải đến bái kiến, dù sao thì người có thân phận thấp nhất ở đây là Liễu Khiêm Chi, cũng là người bằng vai phải lứa với thúc công của Liễu Thanh Vũ.
Còn về phần.
Thất tổ.
Thì lại là lão tổ tông.
Nhưng Liễu Thanh Vũ lại không hề có bất cứ hành động nào, mãi cho đến khi ba người đến trước cửa đại điện, hắn mới để lộ tung tích. Hắn muốn làm gì?
Nói đơn giản thì là không tôn trọng trưởng bối.
Mà nói một cách nghiêm trọng thì chính là khi sư diệt tổ!
Cho dù là bất kỳ tội danh nào cũng đều đủ để luận tội Liễu Thanh Vũ.
Rồi khi liên tưởng đến những gì thuộc hạ của gia tộc đã từng nói, Liễu Thanh Vũ đã gia nhập vào Địa Phủ, điều này khiến cho ba người bọn họ cảm thấy vô cùng nặng nề.
Bất kể là Liễu Thanh Vũ có đầu nhập vào Địa Phủ hay chưa, thì chỉ dựa vào hành động của ngày hôm nay, e rằng Liễu Thanh Vũ chẳng còn trung thành với gia tộc Liễu thị nữa rồi.
“Đứng trước mặt Tam thúc công, Thanh Vũ chẳng qua cũng chỉ là một vãn bối mà thôi, cho dù có đủ lông đủ cánh đi chăng nữa, cũng không dám làm cho Tam thúc công không vui.”
Liễu Thanh Vũ mỉm cười nói.
Ánh mắt hắn khi nhìn về phía Liễu Khiêm Chi, không hề có bất kỳ sự e dè nào.
Tuy rằng câu nói này rất cung kính, nhưng hắn vẫn đứng nơi đó, lù lù bất động. Giờ phút này.

Liễu Thanh Vũ đứng ở cửa đại điện, mà tam vương Liễu thị lại đứng phía dưới bậc thang, tạo nên thế kẻ đứng trên cao nhìn xuống người đứng phía dưới.
Khiến cho Liễu Khiêm Chi nhăn mày.
“Ầm!”
Liễu Khiêm Chi tiến lên trước một bước, bước chân nặng nề, giống như một ngôi sao rơi xuống, phát ra một tiếng vang lớn, một luồng dao động mà mắt thường có thể nhìn thấy được bắn ra.
Tất cả những kiến trúc chung quanh sụp đổ, đất đá bay tán loạn, tất cả những ngọn núi trong chu vi không biết bao nhiêu vạn dặm chung quanh đều đồng loạt nổ tung, bị xóa sổ vĩnh viễn.
Mái tóc của Liễu Khiêm Chitung bay, một vầng mặt trăng màu đen giữa trán bừng lên hàng tỉ tia thần huy bất phàm của Tiên Vương, chiếu soi khắp nơi, bao trùm hàng tỉ vạn dặm bầu trời.
“Phụt!”
Không biết đã có bao nhiêu người há miệng nôn ra máu. Mà lại có người ngay lập tức biến thành cát bụi.
Tiên Vương giận dữ, người thường giống như cỏ rác, không hề có bất kỳ sức phản kháng nào, trong giây lát, đã tan biến chẳng con lại gì. Đứng bên cạnh.
Trong lòng Liễu Huyền Thành có chút không nhẫn tâm, hắn phất nhẹ ống tay áo, quét bay tộc nhân của tộc Liễu thị và vô số người thường đang ở chung quanh ra khỏi chiến trường.
Hắn biết.
Liễu Thanh Vũ đã thay đổi.
Mà với tính cách của Liễu Khiêm Chi, chỉ sợ không tránh được một hồi chiến tranh.
Tiên Vương giao thủ, thì e rằng những sinh linh bình thường không thể nào thoát được kiếp nạn, lúc này, đưa bọn họ ra ngoài, có lẽ cũng coi như đây là một chuyện tốt.
“Nếu trong mắt nhà ngươi còn có Tam thúc công hư ta, còn không xuống đây nhận tội?”
Liễu Khiêm Chi quát khẽ.
Giọng nói như sấm sét, cuồn cuộn không thôi, âm vang khắp đất trời.
Vô số cột lôi lông rít gào lao ra, gần như là đã ngưng tụ thành thực thể, khủng bố như ngày tận thế, khiến cho lòng người lo sợ bất an.

“Câu này của Tam thúc công có ý gì?”
Liễu Thanh Vũ điền nhiên lạnh lùng, vạt áo tung bay, hắn chẳng hề quan tâm đến khí thế của Liễu Khiêm Chi, uy áp khủng bố bắn tới trước mặt hắn, như biến thành một cơn gió mát phất qua mặt. Hắn đứng ở nơi đó, khóe miệng đầy ý cười, chậm rãi nói: “Rốt cuộc là vãn bối đã phạm vào tội gì, mà lại làm phiền Tam thúc công, Huyền Thành lão tổ và Thất tổ phải tự mình đến đây?”
“Phải chăng nhà ngươi đầu nhập vào Địa Phủ?”
Liễu Khiêm Chi trầm giọng nói.
Lời này vừa nói ra.
Đứng bên cạnh hắn, Thất tổ vẫn không nhúc nhích, yên lặng như một pho tượng đất, âm trầm lặng lẽ, đột nhiên mở to hai mắt, ánh mắt như thiên kiếm, sắc bén vô cùng, khiến cho người khác không thể nào nhìn thẳng.
Thất tổ nhìn về phía Liễu Thanh Vũ.
Đối với một hậu bối được coi như là kinh tài tuyệt diễm, hắn cũng tương đối lưu tâm, không hy vọng hắn đi vào đường cùng. Mặc dù cho đến bây giờ.
Liễu Thanh Vũ chưa bao giờ chào hỏi hắn, lại chẳng hề có lễ tiết mà một hậu bối nên có. Trong lòng hắn vẫn ôm một chút hi vọng với Liễu Thanh Vũ.
Dù sao thì
Đây là một Tiên Vương.
Gia nghiệp của tộc Liễu thị hùng mạnh, muốn bồi dưỡng được một Tiên Vương cũng không phải là chuyện dễ dàng, sau khi trải qua trận chiến Địa Phủ năm xưa, năm vị Tiên Vương lần lượt ngã xuống.
Cho đến ngày nay.
Tộc Liễu thị vẫn chưa lấy lại được vị trí đỉnh cao.
Hắn không hy vọng, vào ngay lúc này, tộc Liễu thị có một vị Tiên Vương rời bỏ tộc đàn, xoay người gia nhập vào Địa Phủ.
“Chưa từng.”
Liễu Thanh Vũ lạnh lùng lắc đầu.
Trực tiếp phủ nhận chuyện này.
Chỉ cần không phải là kẻ ngốc, người bình thường đều sẽ không quang minh chính đại mà thừa nhận bản thân mình có liên quan đến Địa Phủ. Dù sao thì

Liễu Thanh Vũ biết được là ba người trước mặt rất khó đối phó, một Thất tổ thành đạo trước cả trận đại chiến năm xưa ở Địa Phủ, Liễu Huyền Thành và Liễu Khiêm Chi đứng bên cạnh, hai người này cũng chẳng yếu ớt.
Ngoại trừ tình thế bắt buộc ra thì hắn không muốn động thủ.
Cho dù là có ba trận pháp, trong lòng hắn cũng không hề nắm chắc mười phần là có thể đánh hạ được ba người này. Kết quả tốt nhất chính là khiến cho ba người này đến từ đâu thì về lại đó.
Sau đó.
hắn và chủ nhân của Thiên Mang sơn sẽ thả tin tức về chuẩn Tiên Đế ra, thu hút những cường giả giới khác chạy đến Thiên Cơ Lâu, để cho hai người có thể đục nước béo cò.
Chỉ cần một trong hai người là hắn hoặc là chủ nhân của Thiên Mang sơn trở thành chuẩn Tiên Đế. Tới lúc đó.
Mới trở mặt với tộc Liễu thị, thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến đại cục.
Giờ phút này mà muốn động thủ với ba người kia là hạ sách, chỉ khi bất đắc dĩ mới phải bước theo hướng này.
"Chưa từng?"
Mặt Liễu Khiêm Chi lạnh nhạt, hắn tiếp tục mở miệng nói: "Vậy được, ngươi mở cửa thần hồn thức hải ra để ta thăm dò thử, nếu quả thực theo như lời ngươi nói, ta và Thất tổ lập tức rời đi!"
Thần hồn thức hải.
Đó là nơi chứa đựng ký ức của cả một đời người.
Nếu như thủ đoạn cao tay, thì đừng nói gì đến kiếp này, mà cho dù là tất cả những chuyện ở kiếp trước cũng có thể điều ra ra được.
Liễu Thanh Vũ nghe thấy câu nói này, nụ cười trên mặt dần dần tắt đi, từ sâu trong đáy mắt biến thành một vùng băng giá. Tam thúc công này của mình, nhìn có vẻ như là muốn bức mình vào đường cùng!
Nếu như mở thần hồn thức hải ra, thì bản thân mình còn gì là bí mật nữa chứ?
Nếu như Liễu Khiêm Chi thăm dò ra, thì đừng nói đến chuyện mưu đồ của bản thân mình và chủ nhân Thiên Mang sơn không thể nào che dấu được, mà đến ngay cả trận pháp mới vừa mới được bố trí kia, đều sẽ hóa thành hư không trong giây lát.

Chương 731. Ngươi đã chuẩn bị trước rồi phải không?. (2)

“Thanh Vũ, mọi người đều là người trong nhà, Khiêm Chi có thăm dò một lần thì cũng chẳng sao, lại có thểcởi bỏ hiềm nghi cho ngươi.” Liễu Huyền Thành khuyên lơi dụ dỗ, nói gần nói xa.

Trong mắt hắn thì.

Mọi người đều là người một nhà.

Giữa người trong nhà với nhau thì có bao nhiêu bí mật chứ?

Hơn nữa, với tính cách của Liễu Khiêm Chi, e rằng cũng chẳng hứng thú gì mà thăm dò những chuyện đời tư của Liễu Thanh Vũ một ít riêng tư, cùng lắm là sẽ xem thử kiếp này hắn đã từng trải qua những chuyện gì mà thôi.

Còn về phần công pháp của Liễu Thanh Vũ.....

Tất cả bọn họ đều xuất thân từ tộc Liễu thị, hoàn toàn không sợ nghi ngờ về chuyện tiết lộ công pháp, nhưng ngược lạ.

Hành động này còn có thể giúp cho Liễu Thanh Vũ tẩy rửa tội danh, có thể được coi như là một cách giải quyết vấn đề mà mọi người cùng vui vẻ.

“Việc này là không thể nào.”

Liễu Thanh Vũ lắc đầu cự tuyệt.

“Ồ?”

Liễu Khiêm Chi nhíu mày, lạnh nhạt mở miệng nói: “Là không muốn hay là không dám? Hay là trong lòng có mưu đồ?”

“Một hai phải ép ta tự mình ra tay trấn trụ ngươi, mang về tộc Liễu thị, rồi au đó ngươi mới ngoan ngoãn phục tùng hay sao?”

Giọng nói của hắn mang theo sự tàn khốc, áo bào toàn thân không gió mà lay động, trong vầng mặt trăng giữa trán của hắn có vô số phù hiệu đang ẩn hiện,giống như là một vị vô thượng Tiên Vương băng qua dòng sông thời gian.

Đáp xuống nơi này.

“Tam thúc công không tin ta, thì ta có nói gì đi chăng nữa, cũng đâu có tác dụng gì.”

Liễu Thanh Vũ chắp tay sau lưng, ở góc độ mà ba người kia không thể nhìn đến được, trong lòng bàn tay của hắn, hoa văn màu máu bắt đầu lan tràn ra, hợp nhất thành một thể cùng với hư không đất trời, nối liền trời và đất.

Hắn tiếp tục mở miệng nói: “Chỉ vì câu nói của thuộc hạ, mà các ngươi muốn sưu hồn ta, nếu như sau này có người bên ngoài không tin tưởng ta, chẳng lẽ lại bắt ta mở thần hồn thức hải ra nữa sao?”
“Liễu Thanh Vũ ta chính là mộ Tiên Vương, há có thể để cho người ta hăm dò thần hồn thức hải?”
“Người ngoài có hoài nghi, thì tất nhiên sẽ có tộc Liễu thị đối phó, Thanh Vũ ngươi chỉ cần để cho một mình Liễu Khiêm Chi thăm dò một chút là được, chỉ cần chứng minh được là ngươi trong sạch, tộc Liễu thị sẽ bảo đảm ngươi bình an vô sự.”
Liễu Huyền Thành nhẹ giọng mở miệng.
“Hừ.”
Liễu Thanh Vũ cười khẽ một tiếng, ánh mắt cao ngạo, liếc mắt nhìn ba người một cái, lạnh lùng nói: “Xét đến cùng thì chẳng qua là các ngươi thà rằng tin vào lời nói của thuộc hạ, chứ không chịu tin ta mà thôi.”
“Thanh Vũ, ngươi quá kích động rồi.”
Liễu Huyền Thành bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.
Hắn nhìn lướt qua Thất tổ đứng bên cạnh, lại muốn mở miệng khuyên bảo.
Nhưng Liễu Khiêm Chi đứng bên cạnh lại lạnh nhạt mở miệng.
“Không cần nhiều lời với hắn, khống chế được hắn rồi, thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng!”
Liễu Khiêm Chi vừa nói xong.
Trên trời dưới đất xuất hiện vô số cột sấm sét, những con lôi xà màu đen bổ xuống, hóa thành từng vầng mặt trời mênh mông vô bờ.
Cảnh tượng đáng sợ như trời xanh nổi giận, như ngày tận thế!
Liễu Khiêm Chi đứng sừng sững trên bầu trời, tóc đen bay tán loạn, ánh mắt đáng sợ như dao, nhìn chằm chằm Liễu Thanh Vũ trước mặt, mang theo lửa giận ngút trời.
Thời khắc này.
Hắn như là hóa thân thành một ma chủ. Vô cùng đáng sợ, khiến cho người ta không dám tới gần.
Trời xanh hay chư thần đều chẳng là gì trong mắt hắn, dù cho thần linh có đến đây thì cũng sẽ bị khống chế, đây là một loại tự tin rằng mình là vô địch.
Dù sao thì
Người có thể trở thành một Tiên Vương, khi còn trai trẻ, mấy ai mà chẳng phải là một thiên kiêu?

Thời gian mà Liễu Khiêm Chi tu luyện lâu hơn rất nhiêù so với Liễu Thanh Vũ, trong mắt hắn, Liễu Thanh Vũ chẳng qua cũng chỉ là một vãn bối mà thôi, khống chế được đối phương có thể nói là dễ như trở bàn tay.
“Giết!”
Hét lớn một tiếng.
Liễu Khiêm Chi vung trảo lên, vô số cột sấm sét ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, từ phía chân trời xa xôi úp xuống, bao phủ phạm vi trăm vạn dặm.
Cho dù là một bầu trời đầy sao, thì dưới lòng bàn tay của hắn đều trở nên ảm đạm thất sắc. Thời khắc này.
Nhật nguyệt càn khôn gần như điên đảo.
Thiên Đạo pháp tắc trở nên hỗn loạn dưới khí tức này, bóng đêm bao phủ từng ngóc ngách, khiến cho vô số sinh linh cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.
.....
Đây là phương thức tu luyện độc đáo của Liễu Khiêm Chi, tuy rằng nó có xu hướng thiên về Ma đạo, nhưng vẫn không mất đi vẻ quang minh chính đại.
“Tam thúc công, nay đã khác xưa, ta đã không còn là Liễu Thanh Vũ của ngày xưa nữa, chỉ với chút thực lực này của ngươi thì chẳng thể đánh bại được ta.”
Liễu Thanh Vũ ngẩng đầu, gằn từng chữ. Tiếng nói vừa dứt.
Một luồng dao động mạnh như mặt trời, lan tràn ra khắp hàng tỉ vạn dặm, vô số sinh linh ở phía cuối chân trời xa xôi cũng cảm thấy kinh hãi theo, lại là một nhân vật chí cao vô thượng xuất hiện!
Không biết bao nhiêu người điên cuồng lui lại, cho dù là đã rời khỏi Tu Di giới, thì trong lòng họ đều không có bất kỳ cảm giác an toàn nào cả, sợ là sẽ ảnh hưởng đến bản thân mình.
Chỉ mới khí thế thôi mà đã đáng sợ như vậy.
Nếu như thực sự động thủ, không biết là sẽ khủng bố đến mức nào.
“Nghiệt súc!”
Mắt Liễu Khiêm Chi trợn ngược, cuối cùng thì lửa giận trong lòng không thể kìm nén được nữa, một vãn bối mà lại dám ăn nói với mình như vậy, Liễu Thanh Vũ coi như là đại nghịch bất đạo.
“Ầm ầm!”
Bàn tay vỗ xuống, áp lực rơi xuống từ trên trời.

Mặt đất luống sâu xuống hơn cả vạn trượng, nước biển dâng trào, nhấn chìm bốn phương tám hướng.
“Thôi được.”
“Hôm nay đúng lúc để cho Tam thúc công nhận rõ bản thân.”
Liễu Thanh Vũ tiến lên trước một bước, sau lưng hắn xuất hiện một sinh linh nhìn giống như thần hoàng, đắm mình trong thần hỏa ngút trời, phóng lên cao, chập chờn thứ ánh sáng lộng lẫy.
Chiếu sáng bầu trời và mặt đất.
“Quát!”
Một tiếng hoàng kêu.
Thần hoàng đập vào bàn tay khổng lồ che trời kia, phát ra tiếng động đinh tai nhức óc. Một luồng dao động khủng bố nhanh chóng khuếch tán ngập trời.
Đại điện hoàn toàn sụp đổ, cảnh tượng sụp đổ nhanh chóng lan ra khắp nơi, trời sụp đất nứt, đáng sợ như ngày tận thế. Tiên Vương giao thủ, toàn bộ Tu Di giới xuất hiện dấu hiệu tan vỡ.
Thế giới vừa mới hợp nhất, giờ phút này lại xuất hiện nguy cơ tách rời, khiến cho không biết bao nhiêu người đều nghẹn họng nhìn trân trối, bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi nếu trận chiến này cứ tiếp diễn thì mức độ đáng sợ của nó là bao nhiêu.
“Tam thúc công, thế nào?”
Bụi bây đầy trời, giọng nói của Liễu Thanh Vũ vang lên, hắn bước từng bước một đi ra, bay lên bầu trời, đứng trên vòm trời thượng, phong độ vô song.
Hắn nhìn thẳng Liễu Khiêm Chi, mặt mang theo vẻ thổn thức, nhìn lướt qua hai vị Tiên Vương phía dưới, lại nhìn đến Liễu Khiêm Chi đứng đối diện, không đợi đối phương trả lời.
Hắn lại bùi ngùi nói: “Nếu như khi nãy cùng lùi một bước, sạo lại đến nỗi này?”
“Nhưng nếu đã động thủ, vãn bối cũng không thể không làm như thế.”
Dứt lời.
Liễu Thanh Vũ vung tay lên.
“Ầm!”
Một tiếng nổ lớn vang lên.
Trận pháp được bố trí lúc trước được kích hoạt toàn bộ, ánh sáng bắn lên tận trời, bao phủ mảnh đất trời này, lập tức chia cắt bầu trời, vây khốn ba vị

Tiên Vương và cả hắn bên trong trận pháp.
Ba tòa sát trận bắt đầu khởi động. Cái loại sát khí này đủ kinh thế.
Mỗi một hòn đá, mỗi một khối gạch ngói bên trong trận pháp bị nhuộm lên một tầng ánh sáng đỏ thắm, chứa đựng sát ý khiến cho người ta tim đập nhanh, vô cùng khủng bố.
Nhìn thấy cảnh tượng này.
Không chỉ một mình Liễu Khiêm Chi.
Mà ngay đến cả trong lòng Thất tổ và Liễu Huyền Thành cũng cảm thấy nặng nề.
Liễu Khiêm Chi nhìn lướt qua cảnh sắc chung quanh, hít sâu một hơi, lạnh giọng nói: "Ngươi đã chuẩn bị trước rồi phải không?"

Chương 732. Mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Ngươi đã có chuẩn bị từ trước rồi.
Điều ngày gần như là đã giải thích tất cả mọi chuyện. Từ lúc bắt đầu.
Liễu Thanh Vũ đã biết rằng bọn họ sắp tới. Hơn nữa.
Hắn đã có chuẩn bị, bố trí ba tòa sát trận, mỗi một tòa đều rất khủng bố, có thể vây sát một Tiên Vương, nếu như Liễu Thanh Vũ không có âm mưu.
Thì hắn cần gì phải làm vậy?
Tình hình hiện tại, gần như tương tự với việc không đánh đã khai.
"Ầm ầm!"
Ba tòa sát trận khởi động.
Thiên địa lập tức trở nên mơ hồ, bị ảnh hưởng bởi sức mạnh khổng lồ mà cuồn cuộn này, thời không trong khu vực này gần như cũng bắt đầu đảo loạn.
Tất cả mọi thứ bắt đầu tan vỡ rồi lại tổ hợp lại với nhau.
Khiến cho vô số sao trời biến thành tro bụi, cuối cùng đồng loạt bay về phía sâu trong hỗn độn. Thời khắc này.
Toàn bộ người của Tu Di giới đều lâm vào trầm mặc, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía tộc Liễu thị. Sức mạnh tinh thần của bọn họ cảm nhận được một loại khí thế không thể nào đối kháng được.
Đặc biệt là.

Những người đứng hơi gần chiến trường, trong lòng lại càng cảm thấy sợ hãi.
Nơi xa nhất mà mắt họ có thể nhìn thấy là ba tòa trận pháp, như hóa thành một tấm lưới trời, phủ xuống từ trên chín tầng trời mây, che kín bầu trời, bao phủ khắp hư không vô tận.
Bao vây đất trời vào giữa, sức ép khiến cho người ta không thể thở nổi.
“Khi trận pháp này xuất hiện đã đủ để chứng minh ngươi đã phản bội lại tổ huấn của tộc Liễu thị rồi.”
Giọng nói tang thương của Thất tổ nặng nề vang lên giữa hư không.
Trong giọng nói của hắn mang theo ba phần bất đắc dĩ, ba phần than thở, ba phần thất vọng, và một phần cảm xúc phẫn nộ cuối cùng.
Vì đối đầu với Địa Phủ, mà tộc Liễu thị đã phải trả giá một cái giá rất đắt, năm xưa khi một vị lão tổ ngã xuống, đã từng lập lời thề rằng hậu bối của tộc Liễu không được dính líu đến Địa Phủ.
Nhưng hôm nay.
Dường như Liễu Thanh Vũ lại manh nha cái mầm mống này. Tuy rằng.
Bọn họ vẫn chưa có chứng cứ, nhưng dựa vào tình hình trước mắt, thì mọi chuyện đã gần như rõ ràng rồi. "Thấy lợi tối mắt, ngang ngạnh cứng đầu” .
Đến ngay cả Liễu Huyền Thành cũng phải lắc đầu.
Tuy là hắn luôn luôn không thiên vị, cực kỳ khoan dung với tộc nhân, lúc này cũng có chút không nhịn được nữa. Không thể nào tha thứ chuyện này trận với tộc nhân của mình, huống chi còn vây khốn Thất tổ bên trong trận pháp nữa chứ?”
“Liễu Thanh Vũ, tội không thể tha!”
Liễu Khiêm Chi mở miệng.
Ánh mắt hắn rét lạnh, bước nhanh về phía trước , trên người mang theo khí thế thẳng tiến không lùi,ép xác đến phía đại điện, một tay vung lên bầu trời, nắm chặt lại, một thanh kiếm màu đen nhánh mỏng dài xuất hiện.
Liễu Khiêm Chi cầm kiếm mà đi, mái tóc tung bay, vầng trăng giữa trán bừng sáng, cứ bước đến một bước, thì sự dao động trong khoảng đất trời này lại kịch liệt hơn một phần.
Như là một con hung thú viễn cổ dần dần thức tỉnh, nhe hàm răng. Dưới luồng khí tức này, toàn bộ thế giới gần như là vỡ tan.
Ở phía bầu trời xa kia, có không biết bao nhiêu người cảm thấy kinh hãi gần chết, đã bị ba tòa sát trận bao phủ, gần như là phong tỏa tất cả sự sống.
Nhưng vẫn có uy năng khủng bố uy năng thẩm thấu ra bên ngòai. Lúc này.

Nguyên thần của bọn họ rạn nứt, cảm giác như dao nạo xương, từng thớ thịt sắp bong ra thành từng mảng, không thể không nhanh chóng rời khỏi Tu Di giới.
Có thể tưởng tượng.
Nếu không có sự tồn tại của ba tòa sát trận này, thì e rằng toàn bộ Tu Di giới sắp biến mất hoàn toàn. Mà thứ tạo ra tất cả mọi chuyện này chỉ là từ một luồng dao động, chứ chưa phải là từ sức ảnh hưởng trực tiếp khi hai bên giao thủ.
"Ồ?"
Liễu Thanh Vũ hừ nhẹ một tiếng, hắn bình thản ung dung, tự tin bất phàm, dường như là đã nắm chắc thắng lợi, hắn thong thả ung dung nói: "Trong chư thiên vạn giới này, kẻ nào có thể định tội được ta?"
"Ta."
Liễu Khiêm Chi mở miệng.
Vào khoảnh khắc khi lời nói vừa ra khỏi miệng. Hắn lại hành động.
Chẳng có một ai có thể nhìn thấy rõ động tác của hắn, chỉ có thể cảm nhận được một cách mơ hồ, có một ánh kiếm màu đen gần như là cắt nát vụn hư không, chia vùng đất trời này thành hai nửa.
"Leng keng!"
Âm thanh của tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên. Hai người va vào nhau.
Bên trong chiến trường là một mảnh hỗn độn, nơi nơi trời sụp đất nứt, càn khôn rung lắc, quỷ khóc thần gào, sương mù quay cuồng, ẩn hiện hơi thở của thuở sơ khai.
Bao trùm lên tất cả mọi vật.
Hai vị Tiên Vương giao thủ, uy năng xuyên thủng đất trời.
Một trong hai người đang rống giận, khí huyết cả người bốc cháy, đánh ra pháp tắt, như muốn đánh thủng cả vùng vũ trụ này.
Đó chính là pháp thuật mạnh nhất không gì sánh kịp, khiến cho đất trời rung chuyển, đến ngay cả pháp thân cũng cao lớn đến hàng tỉ trượng. Bởi vì.
Hai người kia cùng tu luyện công pháp của tộc Liễu thị, trong khoảng thời gian ngắn, người ngoài không thể phát hiện ra được đây là chiêu thức của người nào.
Nhưng người đứng bên ngoài.
Đều có thể nhận ra rằng hai người đã dốc hết sức mình mà chiến.

Triển khai ra những chiêu thức cường đại nhất, muốn nhanh chóng đánh bại đối phương. Trận chiến này kéo dài rất lâu, hỗn độn vô tận xông đến làm cho vòm trời này nổ tung.
Đếm không xuể có bao nhiêu cột sấm sét kéo đến trên không trung, hóa thànhmột vùng biển lôi bao la vô tận, mặt trời bất tận, dập dềnh trùng điệp, kéo dài tới tận phía cuối chân trời.
“Thất tổ, người nghĩ kết quả của trận chiến này sẽ như thế nào?”
Liễu Huyền Thành đứng bên cạnh Thất tổ, không dự tính tiến vào hỗ trợ, mà là quay đầu dò hỏi. Theo như hắn thấy thì.
Trong khoảng thời gian này, Liễu Thanh Vũ tiến bộ không tệ. Nhưng cũng chỉ thế mà thôi.
Liễu Khiêm Chi cũng không phải là người đơn giản, tu vi dày dặn, đã trải qua trận chiến Địa Phủ năm xưa, có thể nói là được tôi luyện ra từ máu và lửa.
Chỉ dựa vào một mình Liễu Thanh Vũ thì e rằng chẳng đáng để xem. Kể cả. Liễu Thanh Vũ đã bố trí trước ba sát trận. Nhưng vậy thì đã sao?
Chỉ là chó cùng rứt giậu mà thôi.
Một vị Tiên Vương lại cộng thêm ba tòa sát trận, thì không thể nào ngăn cản được ba Tiên Vương đỉnh phong liên thủ với nhau, nếu như bọn họ muốn rời khỏi đây, chẳng ai có thể ngăn cản được, bất cứ lúc nào đều có thể rời khỏi đây.

Chương 733. Mọi chuyện đều có thể xảy ra. (2)

Mà điều quan trọng hơn chính là.....

Ngay bây giờ, Liễu Thanh Vũ đã bị áp đảo.

Chỉ với một mình hắn, lại không thể nào phân thân, thì lấy ai mà duy trì trận pháp chứ?

Không có người duy trì trận pháp, thì chính là thiếu mất đi linh tính, chỉ cần tìm được quy luật, thì không cần phải dùng bạo lữ phá trận, bọn họ cũng có thể thong dong thoát ra ngoài được.

Trước mắt không còn nguy hiểm.

Liễu Huyền Thành cũng không khỏi lơ là cảnh giác.

Thậm chí còn thoải mái, ung dung quan sát tình hình chiến đấu.

"Khó mà nói trước được."

Thất tổ khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Trong khoảng thời gian này, Thanh Vũ tiến bộ không nhỏ, mà lại là Khiêm Chi ra tay, cũng không thể nào khống chế được hắn trong thời gian ngắn."

"Huống chi....."

Nói đến đây.

Thất tổ nhìn lướt qua chung quanh, chau mày,từ sâu trong đáy mắt, từng mảng phù hiệu hiện ra, quét qua mỗi một góc không gian, nhưng không tìm được người muốn tìm.

"Thất tổ, huống chi cái gì?"

Liễu Huyền Thành khó hiểu.

"Huống chi, căn cứ vào tin tức mà thuộc hạ kia gởi về thì, Thanh Vũ gia nhập Thiên Mang sơn, ta hoài nghi chủ nhân của Thiên Mang sơn đã phá phong ấn, hơn nữa khôi phục hoàn toàn thực lực rồi!"

Thất tổ trầm giọng nói . .

Tuy rằng tin tức mà thuộc hạ kia gởi về không viết cụ thể, nhưng về chuyện Liễu Thanh Vũ gia nhập Thiên Mang sơn, lại ghi lại rất rõ ràng.

Nếu như là những người khác có lẽ sẽ không hiểu biết bao nhiêu về Thiên Mang sơn. Nhưng Thất tổ lại không nằm trong số những người này.

Hắn nhớ rất rõ, vào thời thượng cổ, chủ nhân của Thiên Mang sơn đích thân giết chết mấy vị Tiên Vương của Thần giới, thực lực không thể khinh

thường, e rằng còn mạnh hơn mình một phần.
Người như vậy, nếu thực lực khôi phục hoàn toàn, e là lại là một trận tai ương!
Lúc trước vì ngoài chuyện muốn trấn áp chủ nhân của Thiên Mang sơn, mà Thần Giới đã phái đi mấy vị Tiên Vương ra, thì còn có một vị chuẩn Tiên Đế ra tay, đích thân đánh nát Thiên Diễm giới.
Mục đích của hành động này không phải là vì chuyện gì khác.
Mà là vì khiến cho thế giới này tan rã, cho dù chủ nhân của Thiên Mang sơn có thể phá được phong ấn thoát ra ngoài, cũng không thể ngay lập tức tìm được một thế giới phù hợp để khôi phục tu vi.
Dù sao thì
Một Tu Di giới bị chia cắt, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể dung nạp được người có tu vi Trường Sinh cảnh.
Một Tiên Vương muốn khôi phục tất cả tu vi ở một thế giới như vậy, thì đúng là người si nói mộng. Nhưng không ngờ được rằng.
Chờ đến khi bọn họ trở lại Thiên Diễm giới một lần nữa, thì lại phát hiện ra rằng Thiên Diễm giới đã hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu. Thậm chí đẳng cấp còn tăng lên.
Một khi đã như vậy.
Thì thực lực của chủ nhân Thiên Mang sơn đã khôi phục được mấy phần?
Có khi nào bây giờ hắn đang ẩn mình mà âm thầm quan sát?
Tuy rằng Thất tổ rất muốn tìm được đối phương, nhưng e dè thực lực của chủ nhân Thiên Mang sơn chỉmạnh chứ không hề yếu hơn hắn, nếu như hắn cố ý ẩn nấp, thì căn bản hắn không thể phát hiện ra được.
“Khôi phục thực lực? Không thể nào?”
Liễu Huyền Thành lẩm bẩm nói.
Đúng là thực lực của chủ nhân Thiên Mang sơn rất mạnh, hắn không hề nghi ngờ về điều này. Nhưng mà.
Đối phương đã bị phong ấn hàng tỉ năm rồi.
Bao nhiêu năm tháng trôi qua rồi, thực lực của hắn không bị thụt lùi thì cũng coi như quá tốt rồi, còn muốn khôi phục thực lực đỉnh cao, chẳng khác nào giống người si nói mộng.
Có lẽ.
Sẽ có một ngày trong tương lai, chủ nhân của Thiên Mang sơn có thể khôi phục được thực lực đỉnh cao, nhưng chắc chắn không phải là bây giờ.

“Mọi chuyện đều có thể xảy ra, chủ nhân của Thiên Mang sơn có thể bước đến bước này, tất nhiên là có chỗ đặc biệt, nói không chừng hắn còn có một số bí thuật đặt biệt, có thể nhanh chóng khôi phục thực lực.”
Thất tổ trầm ngâm nói.
“Nếu như nói như vậy thì, phải chăng chủ nhân của Thiên Mang sơn đang ẩn nấp ở đâu đó ”
Trong lòng Liễu Huyền Thành cảm thấy căng thẳng, hắn nhìn chung quanh, cũng muốn tìm kiếm dấu vết chủ nhân của Thiên Mang sơn, khi ánh mắt hắn lướt qua đại điện.
Bỗng chốc.
Đồng tử của hắn co rụt lại.
Một tia sáng đen nhánh lóe lên rồi biến mất trong đám sương mù, chờ đến khi hắn hoàn hồn lại, Liễu Huyền Thành bỗng nhiên nhận ra cổ mình bỗng trở nên lạnh lẽo.
Trước mắt hắn, trời đất quay cuồng.
Một cái đầu người rất lớn bay ngang tạo ra một đường vòng cung giữa bầu trời, chưa rơi xuống đất, đã bị một bàn tay vỗ một phát, biến thành một vùng sương máu.
Tại nơi đó.
Chỉ còn lại một thi thể không đầu, đứng lẳng lặng ở nơi đó.
“Tách tách tách.....”
Trên thân thể của Liễu Huyền Thành, máu loãng phun trào, nhuộm đỏ quần áo, ướt sũng mặt đất, tạo nên một cảnh tượng đẹp đẽ mà thê lương, khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.
“Huyền Thành!”
Thất tổ đau đớn kêu lên một tiếng.
Cách đó không xa.
Thi thể của Liễu Huyền Thành vẫn chưa ngã xuống đất, thi thể đang run rẩy, máu tươi chảy xuôi, nhuộm đỏ mặt đất, nhưng vẫn còn một chút sức sống.
Từ trong cái đầu bị vỡ nát kia.
Một tia thần quang bay vào bên trong thi thể đó. Rất nhanh.
Máu tươi không còn chảy nữa, thậm chí còn chảy ngược vào trong.
Cái đầu đã bị chém đứt, nhanh chóng mọc ra cái mới. Nhìn bên ngoài thì.
Liễu Huyền Thành đã khôi phục hoàn toàn như lúc ban đầu, nhưng sắc mặt trắng bệch luôn luôn hiện rõ, hắn đã bị thương rất nặng, có thể giữ được

tánh mạng cũng coi như là quá may mắn rồi.
Một người có tu vi Tiên Vương.
Khó giết khó diệt.
Nhưng cũng không khó để khiến cho hắn bị thương nặng. Trước mắt.
Liễu Huyền Thành chính là như thế.
Bị một người có thực lực mạnh hơn hắn rất nhiều đánh lén, căn bản là hắn không có bất kỳ cơ hội nào để phản kháng, cho dù có một người như Thất tổ đứng bên cạnh, cũng chẳng thể làm nên trò trống gì.
"Chủ nhân của .....Thiên Mang sơn!"
Sắc mặt của Liễu Huyền Thành rất khó coi, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ, nhìn về phía đại điện cách đó không xa.

Chương 734. Cần dùng thêm vài phần thực lực.

Vừa rồi hắn đã nhìn thấy rất rõ, thứ ánh sáng màu đen kia chiếu đến từ chỗ sâu đại điện, trong chốc lát đã đánh cho hắn bị thương nặng.
Thậm chí còn chẳng để cho hắn có cơ hội kịp phản ứng. Ngoài chủ nhân của Thiên Mang sơn ra.
Thì chẳng thể là ai nữa.
"Phong Thặng!"
Thất tổ cũng mở miệng.
Khuôn mặt già nua của hắn trở nên nghiêm túc hẳn lên.
Tuy rằng còn chưa động thủ, nhưng bầu không khí chung quanh đã trở nên cực kỳ căng thẳng, đông đặc lại, khiến cho người ta gần như là không thở nổi, không thể hít thở được.
Thật là đáng sợ.
Càng là những động tác không gây tiếng động thì lại càng mang lại áp lực cực cao.
Bởi vì chẳng một ai có thể xác định chính xác là tiếp theo đây, đối phương sẽ xuống tay với ai. Người có tên, cây có bóng.
Những nhân vật có thể sống sót sau trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa, cho dù là có bị chế ngự qua hàng tỉ năm nhưng vẫn chưa chết đi, đều đáng để được đối đãi một cách thận trọng.
Mà Phong Thặng.

Cũng chính là chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Có thể nói là thủ đoạn của hắn sâu không lường được, đặc biệt là đã từng tu luyện tuyệt chiêu của Địa Phủ, lại càng có thêm nhiều thủ đoạn quỷ dị. Cho dù là Thất tổ và Liễu Huyền Thành có liên thủ với nhau.
Trong lòng hai người cũng không nắm chắc mấy phần thắng.
"Phong Thặng, nếu như ngươi ở đây, sao không hiện thân gặp mặt?"
Thất tổ trầm giọng mở miệng.
"Phong Thặng?"
Một giọng nói âm trầm vang lên.
Trong giọng nói của hắn còn có thêm chút bùi ngùi.
"Một cái tên xa xôi."
"Lần trước nghe được cái tên này, chắc là trước trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa."
Giọng nói vang lên.
Đại điện phát ra một tiếng động nặng nề. Theo sau.
"Cộp! Cộp! Cộp!"
Tiếng bước chân truyền đến.
Cả đất trời đều đang run rẩy, có một luồng khí tức vô danh khuếch tán ra, vạn đạo xích thần buông xuống từ trên bầu trời, vang leng keng, giống như thác nước buông xuống từ trên bầu trời, vô biên vô tận.
Cửa điện mở ra.
Một trận cuồng phong thổi lên.
Mỗi một luồng gió đều là màu đen, cắt lìa hư không, xé nát hỗn độn, vào thời khắc này, trên trời dưới đất, đều tràn ngập khí tức tiêu điều.
Giống như có một ma thần đến từ địa ngục, thoát khỏi gông xiềng, chạy đến thế giới này, muốn diệt thế.
Từ cổ chí kim, trên dưới càn khôn, tất cả đều đảo điên, dòng sông thời gian gần như là bị đảo ngược dòng chảy.
Sát ý khiến cho tim người ta đập nhanh, nó gần như là ngưng tụ thành thực thể, rồi hóa thành những ảo ảnh trong đất trời, đó là một vùng chiến trường cổ xưa.
Vạn tộc phơi thây.
Biển máu chảy tràn hàng tỉ vạn dặm, tràn ngập khắp vô tận hư không.
Những gì mà có thể nhìn thấy được là thi thể, là tàn đao đoạn kiếm rải rắc khắp nơi, vô số vầng mặt trời màu máu lặng lẽ sôi trào mãnh liệt.
Chỉ với một vài cảnh tượng như vậy.

Đủ khiến cho rất nhiều người kinh hồn bạt vía, nhanh chóng bị tẩu hỏa nhập ma.
Người bình thường không thể nào tưởng tượng được, nếu như bản thân họ rơi vào bên trong cảnh tượng này, thì phải nếm trải cảm giác tuyệt vọng như thế nào.
Thực lực của một người phô bày ra, vậy mà đủ khiến cho trong đầu Tiên Vương sinh ra một loại ảo giác, điều này đúng là không thể tưởng tượng.
"Đây là Thiên Diễm giới thời thượng cổ!" Thất tổ nhìn thoáng qua ảo ảnh, sắc mặt nặng nề, hắn vung nhẹ tay áo đánh tan ảo ảnh, trầm giọng nói:
"Phong Thặng, ngươi tự tiện phá phong ấn, không sợ Thần giới trừng trị ngươi hay sao?"
Nói rồi.
Hắn nhìn thoáng qua hai người vẫn đang giao thủ ở trên không, nội tâm trở nên lạnh lẽo. Cho đến bây giờ, tình hình đã rất rõ ràng.
Liễu Thanh Vũ chính xác là đã phản bội lại tộc Liễu thị, gia nhập vào hàng ngũ Địa Phủ.
Hai vị Tiên Vương lại cộng thêm ba tòa sát trận, khó trách đối phương không thèm chạy, còn ở đây chờ bọn họ, thì ra là còn có con át chủ bài, giương cung mà chưa bắn.
"Thần giới?"
"Hừ!"
"Chỉ là trò cười mà thôi."
Một tiếng cười khẽ.
Bên trong đại điện, từng bước từng bước đi ra, quần áo màu lam nhạt tung bay theo gió, đạo vận luân chuyển, một loại sức mạnh luân hồi bao phủ khắp bốn phương tám hướng.
Như muốn hủy diệt vạn linh.
Đây là một bí pháp chỉ thuộc về Địa Phủ.
Hôm nay lại lần nữa xuất thế, khiến cho tất cả mọi người không khỏi nhíu mày.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đứng ngoài điện, tay chắp sau lung, ngạo nghễ vũ trụ, quân lâm thiên hạ, cả người hắn đều lấp lánh ánh thần quang, khí tức rét lạnh, không thể coi thường được.
Nhìn hắn có vẻ rất uy phong, mỗi cử chỉ hành động đều lộ ra khí chất bình tĩnh, khuôn mặt anh tuấn trẻ trung, không hề có dấu vết của thời gian trên đó.

Nếu như so sánh với Thất tổ.
Hắn nhìn giống như một hậu bối trẻ tuổi vậy.
Mỗi một người ở đây đều biết rất rõ là địa vị của người này cũng chẳng thấp, còn sống lâu hơn Thất tổ nhiều năm nữa là.
Năm đó.
Cũng chính vì một chiến lực mới xuất hiện như hắn, thống trị toàn bộ Thiên Diễm giới, mới khiến cho tộc Liễu thị không thể không chuẩn bị kỹ càng từ trước, phái một nhánh tộc nhân rời khỏi Thiên Diễm giới.
Đến Thần giới để phát triển.
Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, gần như là một Yêu Vương có thực lực hùng mạnh đến nỗi không thể nào đoán trước được, năm xưa đã chèn ép cho vạn tộc phải quỳ lạy.
Hôm nay lại xuất thế.
Hư không chung quanh cũng cất lên thiên âm tế bái theo.
"Năm xưa tộc Liễu thị ở Thiên Diễm giới chỉ không chút nổi bật, hàng tỉ năm sau, vậy mà lại có được vài phần thực lực ở Thần giới, thật sự khiến cho người ta kinh ngạc."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhẹ giọng, hắn híp mắt lại, liếc mắt nhìn hai người kia, chẳng thèm để tâm đến họ.
Từ xưa đến nay, tộc Liễu thị ở Thiên Diễm giới chưa từng xuất hiện Tiên Vương, cũng bởi vậy mà trong những năm tháng khi hắn còn thống trị Thiên Diễm giới, thì ba chữ 'tộc Liễu thị' căn bản là không lọt vào tầm mắt của hắn.
Mà trong trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa.
Hắn từng đối phó với vài vị Tiên Vương của Thần giới, nhưng chưa từng giao thủ với Tiên Vương của tộc Liễu thị. Vì vậy.
Đây là lần đầu tiên mà hắn nghe nói đến sự tồn tại của đám người Thất tổ.
"Thứ mà khiến cho ngươi kinh ngạc còn rất nhiều!"
Liễu Huyền Thành hít sâu một hơi, miễn cưỡng chịu đựng thương thế trong người, ánh mắt hắn gắt gao nhìn thẳng vào kẻ thù mà xém chút nữa đã giết chết mình, lạnh giọng nói: "Không bao lâu nữa, chuyện ngươi phá phong ấn sẽ truyền khắp toàn bộ Thần giới, đến lúc đó ngươi cũng sẽ không còn may mắn như hàng tỉ năm trước nữa đâu."
Vào lần đó.

Chương 735. Cần dùng thêm vài phần thực lực. (2)

Sở dĩ không giết chết chủ nhân của Thiên Mang sơn.

Nguyên nhân chủ yếu bởi vì chủ nhân của Thiên Mang sơn chẳng qua cũng chỉ là một thế lực phụ thuộc vào Địa Phủ mà thôi. Cũng chưa được coi là nhân vật trung tâm.

Những nhân vật hàng đầu Địa Phủ có không ít người là Tiên Vương kỳ cựu, những người đó mạnh hơn nhiều so với chủ nhân của Thiên Mang sơn. Lúc đó, cho dù là Thần giới, hay là Tiên giới, đều dốc hết sức hết lòng để đánh giết những kẻ như vậy.

Cũng chính vì nguyên nhân này.

Dẫn tới lực lượng tác chiến của vạn giới không đủ.

Mà vì lý do không đủ Tiên Vương, nên chủ nhân của Thiên Mang sơn chỉ bị khống chế cho xong việc. Mà nay.

Cảnh đời đổi dời.

Cục diện của vạn giới đã hoàn toàn khác.

Không có sự kìm hãm của con quái vật Địa Phủ khổng lồ này, muốn đối phó với một lẻ như chủ nhân của Thiên Mang sơn, thật đúng là không cần phải tốn quá nhiều sức, chỉ cần vài thế lực ở Thần giới liên kết lại với nhau. Thì đã có thể dễ dàng giết chết chủ nhân của Thiên Mang sơn.

"Vậy sao?"

Chủ nhân của Thiên Mang sơn không tỏ ý kiến, tùy tiện nói: "Ta mong ngày đó sẽ đến."

"Nhưng mà trước tiên, ta hy vọng các ngươi hãy nên suy xét lại tình hình hiện tại của mình."

Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhìn lướt qua sát trận bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Bây giời trước mặt các ngươi chỉ có hai con đường, một là gia nhập Thiên Mang sơn!"

"Mà con đường còn lại là chết!"

Hàng tỉ năm trước, Thiên Mang sơn cũng từng có binh hùng tướng mạnh, Tiên Vương không chỉ có một người, bây giờ chỉ có vài ba kẻ vặt vãnh, nếu có thể chiêu hàng được tam vương Liễu thị.

Thì ngày mà Thiên Mang sơn gầy dựng lại huy hoàng của ngày xưa đã sắp tới.
“Người si nói mộng!”
Thất tổ còn chưa mở miệng, Liễu Huyền Thành đã mở miệng rồi.
Hắn chẳng hề có chút thiện cảm nào với Địa Phủ, vì vậy ngay lập tức không cần suy nghĩ mà đã cự tuyệt lời mời của chủ nhân Thiên Mang sơn.
“Liễu Thanh Vũ cũng đã bỏ gian tà theo chính nghĩa, sao các ngươi không cân nhắc một chút?”
“Dù sao thì....”
“Nếu như bỏ lỡ cơ hội này, thì công sức mà các ngươi tu luyện hàng tỉ năm, đều hóa thành hoa trong gương, trăng trong nước.”
“Không cần cân nhắc, người của tộc Liễu thị tuyệt đối sẽ không quy hàng Địa Phủ!”
Liễu Huyền Thành nói năng chính đáng.
“Hây.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn thầm than nhẹ một tiếng, tựa hồ có chút bất đắc dĩ, hắn hơi cúi đầu, rồi ngẩng đầu lên, trong mắt hắn bây giờ chỉ còn lại sát ý vô tận.
“Nếu đã là như vậy, ta đây đành phải tiễn các ngươi lên đường thôi!”
“Vút!”
Thần quang bắn rat.
Trong tay hắn tạo nên một ấn quyết, đánh về phía hư không. Ngay tức thì.
Ba tòa sát trận gần như là thức tỉnh, tản ra sát khí đủ để kinh thế, che trời lấp đất, ùn ùn kéo đến.
Những tia sáng màu đỏ thắm bay lên từ mỗi một tấc không gian, hóa thành những thành trường kiếm trong suốt, lấp lánh thứ ánh sáng lộng lẫy, bất kỳ lúc nào cũng có thể chém rơi nhật nguyệt.
“Không ổn!”
“Rời khỏi đây!”
Thất tổ nhìn thấy động tác của chủ nhân Thiên Mang sơn, quát nhẹ một tiếng, hắn dùng tay bắt lấy Liễu Huyền Thành, đồng thời nhắc nhở Liễu Khiêm Chi một câu, nhanh chóng vọt vào trong trận pháp.
Vừa rồi, cũng chẳng phải là hắn đứng yên không làm gì.
Dưới sự bao phủ của ánh mắt, hắn tìm được điểm yếu của tòa sát trận này, chỉ cần đánh nát nơi này, ba người có thể bình yên vô sự rời đi.
Không được trận pháp hỗ trợ, ba đánh hai, phần thắng chắc có.

Tuy rằng Liễu Huyền Thành bị trọng thương, nhưng thực lực của một Tiên Vương vẫn còn, thời khắc mấu chốt, cũng có thể phát huy tác dụng không hề nhỏ.
Đứng giữa không trung, thân mình già nua của Thất tổ bắn ra uy thế khủng bố, hắn vung bàn tay lên, trong tay xuất hiện một thanh trường mâu màu bạc, dài chừng một trượng, đâm về phía bầu trời trước mặt.
Động tác của hắn cũng không nhanh lắm.
Nhưng lại phát ra thánh âm Thiên Đạo.
“Thiên Đạo cùng minh?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.
Trong mắt hắn, vào thời điểm này, Thất tổ phô diễn phong thái của một vô thượng Tiên Vương, quanh thân đại đạo giao thoa, hàng trăm vạn sợi buông xuống, có thần Long nhảy lên, tiên Hoàng bay lượn, âm thanh như đao, sắp phá nát vạn pháp.
“Có chút thực lực, nhưng cũng chỉ thế này mà thôi.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn hừ lạnh một tiếng, một tay áp xuống, trận pháp khởi động, phát ra những tiếng ùn ùn, hàng tỉ tia kiếm quang, hóa thành một dòng nước lũ lao xuống.
Đây là một con sông dài được tại thành từ kiếm quang không gì chặn được, thế không thể đỡ. Trong chốc lát đã đánh xuyên hư không.
Chắn ngay trước mặt của Thất tổ. Kiếm quang như cầu vồng.
Sát ý như nước triều dâng.
Cực kỳ đáng sợ.
Mỗi một tia kiếm quang đỏ như lửa, như được ngưng tụ từ những sợi pháp tắc, đủ để dễ dàng chém giết một người có tu vi Trường Sinh đỉnh phong.
Giờ phút này, chúng tụ họp lại với nhau.
Cho dù là tuyệt đỉnh Tiên Vương cũng phải biến sắc.
“Keng!”
Trường mâu trong tay Thất tổ lấp lánh như tinh ngọc, xán lạn rực rỡ, trong đôi mắt lạnh lẽo vô tận, nó vào vào dòng sông kiếm quang kia.
“Ầm ầm!”
Những tiếng va chạm đinh tai nhức óc vọng ra.
Chấn động cả đất trời.
Đất đai cũng phải sụt lún theo.

Hư không như một mặt kính vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ, sương mù hỗn độn khuếch tán, bao phủ đại địa vô ngần. Đây là một đòn kinh thế.
Áo bào của Thất tổ bay phần phật, hắn đứng ở nơi đó, một bước chưa lui, gần như là một chiến thần, cho dù là đã già nua, nhưng khí huyết vẫn còn hùng mạnh.
Điều này quả thực không thể tưởng tượng được.
Phải biết rằng.
Đây là trận pháp có thể vây giết một Tiên Vương, huống hồ gì lại là ba tòa sát trận kết hợp lại với nhau. Nhưng Thất tổ vẫn chặn được một đòn kia.
Chỉ dựa vào một mình hắn mà đối kháng với chủ nhân của Thiên Mang sơn đang điều khiển ba tòa trận pháp, nếu như được đồn đại ra ngoài, phỏng chừng đủ để gây chấn động toàn bộ Thần giới, cho dù là chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng phải nghiêm túc hơn vài phần.
Tuy rằng bản thân hắn đa sống sót sau trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa. Nhưng người đứng trước mắt này cũng như thế.
Đã từ trải qua sự thử thách, cho dù là một Tiên Vương bình thường đi nữa thì đều sẽ xảy ra sự thay da đổi thịt, còn chưa nhắc đến chuyện Thất tổ vốn chẳng phải là một Tiên Vương bình thường.
Dù sao thì
Tiên Vương bình thường không thể nào thoát khỏi kiếp nạn này. Hàng tỉ năm sau trận đại kiếp nạn lần trước, chủ nhân của Thiên Mang sơn bị phong ấn, thực lực không hề tăng lên, nhưng Thất tổ thì vẫn luôn tu luyện, sự chênh lệch giữa hai người.
Cũng coi như là chẳng hề lớn.
Có thể nói một câu là sàn sàn như nhau.
“Xem ra nếu muốn đánh hạ các ngươi, thì cần phải dùng thêm vài phần thực lực.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhìn xuống phía dưới, trong con mắt đen nhánh, sát khí như rồng vọt ra, chẳng hề nhìn thấy hắn làm bất kỳ động tác nào, bước ra một bước về phía trước.
Trogn nháy mắt, thân thể của hắn đã biến thành hai.
Hai tên chủ nhân của Thiên Mang sơn xuất hiện ngay trước mặt mọi người.
Cả hai người này đều là người sống sờ sờ, dườn như là đều đã tu luyện hàng tỉ năm, khí tức trên người đều là Tiên Vương đỉnh phong, khiến cho người khác không thể không để mắt đến.

Chủ nhân của Thiên Mang sơn bước đến, lạnh lùng mở miệng: "Ngươi chủ trì trận pháp đi, để ta giết bọn hắn!"
Lời này vừa thốt ra.
Hắn hạ bàn tay xuống, bàn tay cắt lìa thế giới, bổ xuống dưới như đao.
Còn cần phải mở miệng trao đổi, có thể thấy được là hai người kia tâm ý không tương thông, đây là thuật pháp gì chứ?
Thất tổ nhíu mày.
Hắn nhìn hai tên chủ nhân của Thiên Mang sơn, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, nhưng chưa kịp nhớ ra, thì bàn tay hóa thành thiên đao kia đã bổ đến trước mặt.
"Keng!"
Thất tổ dùng tay chắn, tạo ra lực dao động khủng bố, khiến cho một mảng lớn không gian tan vỡ, những vết nứt khổng lồ xuất hiện trên hư không.
"Rắc!"
Ngay sau đó.
Thất tổ trở tay bắt lấy bàn tay của đối phương, khí huyết luân chuyển, dùng sức vặn, một sức mạnh vô cùng khủng bố khuếch tan ra, muốn bẻ gãy lìa một cách tay của đối phương.
Nhưng cảnh tượng như trong tưởng tượng của hắn vẫn chưa xuất hiện.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cười lạnh một tiếng, bàn tay của hắn bừng lên thứ ánh sáng lấp lánh, hóa thành một thanh thần kiếm, chém xuống
"Phốc!"
Hoa máu lại nở rộ trong đất trời.

Chương 736. Là ngươi!.

Mấy ngày sau.
Đại chiến vẫn đang tiếp diễn.
Ba tòa sát trận hoạt động, sát khí như nước như sóng, khuếch tán khắp hư không, khiến cho hàng tỉ ngôi sao trời trở nên ảm đạm theo. Toàn bộ Tu Di giới.
Gần như là đang run rẩy, dường như là sắp tan rã vâyh.
"Đây là Tiên Vương đang giao thủ với nhau sao?"
"Thật là đáng sợ."
Mạnh Khánh Chi đứng trên hư không. Đứng bên cạnh hắn.
Bản thân hắn của trăm vạn năm sau. Giờ phút này.

Đã cả người như được phủ lên một tầng sương đen, chỉ để lộ ra ngoài mỗi một đôi mắt. Sở dĩ làm như vậy.
Là bởi vì.
Sau khi bọn họ rời khỏi Thiên Cơ Lâu, thì ngay lập tức đã bị Thiên Đạo của vùng đất này phát hiện ra, áp chế hoàn toàn Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau bằng trật tự thần liên.
Có thể nói.
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau đang cõng trên lưng sự áp chế của Thiên Đạo mà hành tẩu trong thế gian này.
Dù sao thì
Hắn cũng không phải là người của thời đại này, mà đến từ tương lai. Nếu như là một tu luyện giả bình thường thì cũng chẳng sao.
Căn bản là không thể phát hiện ra điều gì khác thường.
Nhưng lúc này, đối thủ của hắn đều là những nhân vật có cấp bậc Tiên Vương, những người này liếc mắt một cái là có thể nhìn ra chỗ khác thường ở hắn, nếu như bị người ta nhìn ra được.
Vậy thì rắc rối lớn rồi.
Một Tiên Vương không thể nào phát huy toàn bộ thực lực của mình, người khác cũng chẳng ngại đánh chết hắn ngay tại đây.
Dù sao thì.
Giết chết Mạnh Khánh Chi cũng chẳng mất mát gì. Nói không chừng.
Còn có thể kiếm được một vố nữa.
“Những gì mà ngươi nhìn thấy bây giờ chẳng qua cũng chỉ là một góc của tảng băng trôi mà thôi, trò hay thực sự còn ở phía sau kia.”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau nhẹ nhàng nói.
Trong lúc lơ đãng, ánh mắt hắn liếc nhìn vào một sơn cốc cách đó không xa, trong tình trạng những vùng đất chung quanh đó đều đã bị đánh nát, mà sơn cốc kia vẫn hoàn hảo không bị hư tổn gì.
Nhìn thế nào cũng chẳng hề bình thường.
Nếu như hắn nhớ không lầm thì Thái Sơ Tiên Vương có thanh danh vang dội trong tương lai. Giờ phút này.
Hẳn là đang ở bên trong sơn cốc.
Nếu như không phải quan điểm của hai người bất đồng, chỉ cần dựa vào mối giao hảo khi cùng nhau bắt tay nhau huỷ diệt Địa Phủ ở Huyền Quang giới, nói không chừng còn có thể trở thành bằng hữu.
“Tính thời gian thì hẳn là hắn sắp ngồi không yên rồi.”

Trên miệng Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm xuất hiện nụ cười, lẩm bẩm nói.
“Cái gì?”
Mạnh Khánh Chi nghe được bản thân hắn của trăm vạn năm sau hình như đang nói gì đó, nhưng hắn chưa nghe rõ, vì vậy hỏi lại.
“Không có gì.”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau nhẹ nhàng lắc đầu.
“Đâu.....” Mạnh Khánh Chi thần thờ.
Hai người bọn họ là một, đơn giản là đến từ những thời không khác nhau thôi, mà ngay đến mình cũng phải gạt sao? Tuy rằng trong lòng mang theo chút nghi hoặc.
Nhưng Mạnh Khánh Chi không truy vấn, mà là đổi đề tài.
“Vừa rồi ngươi có nói đây chỉ là một góc của tảng băng trôi, là sao?”
Theo như suy nghĩ của hắn.
Bây giờ, Tu Di giới gần như là đã bị đánh nát hoàn toàn rồi.
“Ngươi cho rằng Tiên Vương giao thủ với nhau chỉ đến trình độ này thôi sao?”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau nhìn vào bầu trời phương xa, nhẹ giọng nói: “Ngươi sai rồi, do có trận pháp ngăn chặn, nếu như không có ba đại trận này, thì cho dù là ta cũng không thể nào mang ngươi đến đây được.”
Năm vị Tiên Vương giao thủ.
Một kẻ mạnh như Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau đều không thể đảm bảo cho bản thân hắn bình an vô sự, thì càng đừng nói đến chuyện mang theo một kẻ chỉ có thực lực Đại Đế như mình.
Chưa cần đến dư lực trong trận chiến.
Mà chỉ cần một ánh mắt của họ thôi cũng có thể trực tiếp tiễn hắn xuống suối vàng.
“Này.....”
Mạnh Khánh Chi tặc lưỡi.
Hắn nhấp nháy miệng, ánh mắt nhìn khắp chung quanh, muốn tìm một chỗ trốn, nhưng mà hắn lại phát hiện chung quanh đây chỉ còn tường đổ vách xiêu, căn bản là không có chỗ để cho hắn trốn.
Sau khi tìm kiếm không có kết quả.
Hắn nhìn về phía người đứng bên cạnh mình.
“Một lát nữa ngươi cũng hành động sao?”

“Hả?”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau nhíu mày, hắn bỗng nhiên xoay người, liếc mắt nhìn bản thân mình một cái đầy thâm ý, rồi một lúc lâu sau đó thở dài một tiếng, hắn lật bàn tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một tấm phù triện.
Phù triện này có màu vàng kim, không biết được tạo ra bằng chất liệu gì. Trên đó khắc hoạ những phù văn huyền ảo, mỗi một hoa văn đều có Thiên Đạo chí lý đan xen nhau, cực kỳ huyền diệu.
“Cái này tặng cho ngươi, có thể cản được đòn công kích của Tiên Vương, thời khắc mấu chốt thì dùng để bảo vệ tính mạng.”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau trầm giọng nói.
Hai người chính là một người, chỉ là thuộc về những đoạn thời gian khác nhau mà thôi, chỉ cần một ánh mắt thì gần như là có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.
“Nhưng mà.”
Điều mà khiến cho Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau không ngờ tới chính là.
Bản thân mình của trước kia lại vô sỉ đến vậy, bòn rút đến ngay trên người hắn.
“Còn có thứ tốt vậy sao?”
Ánh mắt Mạnh Khánh Chi sáng ngời, vui vẻ nhận lấy, liếc mắt đánh giá một lượt. Theo mắt nhìn của hắn thì tuy rằng không thể nhìn ra được chỗ đặc biệt của vật này.
Nhưng trực giác nói cho hắn biết rằng nó có giá trị xa xỉ.
Tốt xấu gì thì cũng do bản thân hắn của trăm vạn năm sau tặng, hắn còn có thể lừa gạt chính mình hay sao chứ?
Trong mắt hắn, trên đời này, trong lòng của mỗi người đều có ý xấu, chỉ có bản thân hắn của trăm vạn năm và Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối mới không lừa gạt hắn mà thôi.
Những người tốt như vậy, khắp chư thiên vạn giới này, cũng chẳng nhiều lắm.
“Phù triện này chỉ có thể dùng một lần, nhớ là không được sử dụng lung tung.”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau, trịnh trọng nói.
“Hả?”
Mạnh Khánh Chi nhăn mày lại. Chỉ có thể sử dụng được một lần?

Bủn xỉn như vậy sao?
Người này có đúng là bản thân hắn của trăm vạn năm sau không?
“Vậy ngươi.....”
Mạnh Khánh Chi còn muốn moi thêm chút mỡ nữa.
Nhưng vừa mới mở miệng, còn chưa kịp nói gì. Nơi xa.
“Phanh!”
Một tiếng nổ lớn truyền đến.
Một thanh thần kiếm xông thẳng lên tận trời, kiếm khí phát ra tiếng kêu leng keng, hóa thành núi cao, giáng xuống thế gian, khiến cho thiên địa vạn vật đều trở nên ảm đạm thất sắc dưới kiếm khí ngút trời này.
Kiếm quang như cầu rồng, ầm ầm vang dội. Bắn ra uy thế khủng bố.
Thời khắc này.
Giống như một thiên thần kiếm đạo hồi sinh, che phủ thiên địa.
Một bóng người to lớn, bước từng bước một đến từ phía cuối chân trời, hắn cầm trong tay trường kiếm, chiến ý ngút trời, kiếm quang trong đôi mắt hắn bắn ra.
Theo từng bước chân của hắn.
Vùng trời này lập tức trở nên mơ hồ, trở nên cực kỳ hỗn loạn, chỉ có kiếm đạo quy tắc rõ ràng vô tận, đang phô diễn thiên địa chí lý.
“Thái Sơ Tiên Vương?”
“Thái Sơ tiền bối?”
Mạnh Khánh Chi và bản thân hắn của trăm vạn năm sau cùng nhau mở miệng.

Chương 737. Là ngươi!. (2)

Mạnh Khánh Chi nhìn Thái Sơ ở phía xa, lại nhìn về bản thân hắn đang đứng cạnh, lúc này hắn bỗng nhiên hiểu ra một chút. Dường như là bản thân hắn của trăm vạn năm vẫn đang ẩn nhẫn, chính là đang chờ đợi thời khắc này, cho dù là trăm vạn năm qua đi thì phong cách đục nước béo cò vẫn chẳng hề thay đổi.
“Trò hay thực sự, rốt cuộc đã bắt đầu rồi!”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau không chớp mắt nhìn bóng người ở nơi xa, trên mặt hiện lên chút mong đợi.
Xét theo hiện tại.

Thì vòng xoay của lịch sử cũng không xuất hiện bất kỳ thay đổi nào, tất cả mọi chuyện đều giống hệt như trong ký ức của hắn. Vậy thì tiếp theo.....
Phải chẳng cơ hội của mình cũng sắp đến rồi? Cách đó không xa.
Thái Sơ bước lên bầu trời, hắn nhìn ba tòa sát trận ở phía đằng xa.
"Phá!"
Một tiếng quát nhẹ.
Kiếm khí động trời mây, một luồng kiếm quang sau lưng hắn hóa thành muôn vạn, chằng chịt, vô số kiếm quang phủ kín đất trời.
Hình thành một vầng mặt trời.
Lời nói vừa dứt, kiếm khí phát ra những tiếng vang leng keng, xuyên thủng hư không, bay nhanh về phía trận pháp, chém xuống.
·.....Cùng lúc đó.
Bên trong sát trận.
Liễu Khiêm Chi đã lung lay sắp đổ, cả người hắn đều là máu tươi, trên ngực còn có một vế kiếm chém, gần như là chém đôi cơ thể hắn ra, khủng bố đến mức có thể nhìn thấy được xương trắng, vô cùng kinh hồn táng đảm.
Hắn đứng trên mặt đất, ánh mắt lạnh lùng nhìn Liễu Thanh Vũ trên bầu trời, sát ý không hề che giấu lấp đầy đầy mỗi một tấc không gian.
Tuy rằng thực lực của hắn không kém gì Liễu Thanh Vũ, nhưng ở một mức độ nào đó thì còn mạnh hơn hắn rất nhiều. Nhưng ngại vì.
Đối phương không phải chỉ có một người.
Còn được ba sát trận hỗ trợ, cho dù bây giờ hắn cũng đã bị thương nặng, tuy rằng vẫn chưa chết đi, nhưng cũng gần như dầu hết đèn tắt.
Chắc là không bao lâu nữa, thì hắn cũng không thể nào chịu đựng nổi. Ngay bên cạnh hắn.
Ở một nơi khác trên chiến trường.
Tình hình chiến đấu cũng chẳng hề lạc quan.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn dùng sức mạnh của một mình hắn mà khống chế được sự tấn công liên thủ của hai người là Thất tổ và Liễu Huyền Thành, khiến cho hai người kia chỉ còn sức chống đỡ, mà chẳng còn lực để trả đòn.
Mười ngày sau.
Liễu Huyền Thành vốn đã bị trọng thương, thân thể của hắn đã bị đánh nát mấy lần.
Mỗi một lần thân thể hồi phục, thì lại phải mất nhiều công sức hơn lần trước, phỏng chừng nếu cứ tiếp tục như vậy thêm vài lần nữa, thì cho dù

chủ nhân của Thiên Mang sơn không chủ động ra tay.
Thì căn cơ của Liễu Huyền Thành cũng đã sắp cạn kiệt đến nơi rồi.
“Chẳng lẽ thật sự hôm nay, chúng ta phải nằm lại đây sao ?”
Liễu Khiêm Chi không cam lòng, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Liễu Thanh Vũ trên bầu trời, hận không thể đích thân đâm chết đối phương, nhưng thương thế trên người vô cùng trầm trọng.
Không có lúc nào mà không nhắc nhở hắn nên có dự liệu trước. Rừng còn xanh, sợ gì không củi đốt.
Chỉ cần trị liệu thương thế xong, ba người liên thủ, thì muốn đối phó với hai người Liễu Thanh Vũ, phần thắng vẫn rất cao, nhưng hiện tại không phải là đối thủ của họ, đó là vì đã bị người ta lừa vào tròng.
Nếu như không có sự hỗ trợ của sát trận, phỏng chừng hai người kia đã chạy trối chết từ lâu rồi.
“Ầm!”
“Không.....!”
Trên hư không.
Một tiếng rống to truyền đến.
Cơ thể của Liễu Huyền Thành nổ tung trên bầu trời, biến thành một vùng sương máu, ở nơi thân thể hắn bị đánh nổ tung, cả người chủ nhân của Thiên Mang sơn nhuộm đầy máu tươi, chậm rãi thu hồi bàn tay.
Giờ phút này.
Hắn đứng đó, cả người tắm trong máu tươi, gần như là một ma thần đứng ở nơi đó, ngạo nghễ vạn giới, khiến cho người ta hãi hùng khiếp vía.
“Huyền Thành!”
Thất tổ rống to, nhưng lại không biết làm gì.
Hắn rất muốn ngăn cản chủ nhân của Thiên Mang sơn, nhưng một mình hắn căn bản không phải là đối thủ của đối phương, chủ nhân của Thiên Mang sơn muốn đối phó với ai, thì hắn chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.
“Bây giờ, ngươi còn muốn khôi phục thân thể, không dễ dàng như vậy đâu.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn ngước mắt, nhìn về phía Liễu Huyền Thành đang tập trung máu tươi lại, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, hắn vồ bàn tay to lớn ra, lạnh giọng nói: “
“Sau hàng tỉ năm, ngươi là Tiên Vương đầu tiên chết dưới tay ta, hôm nay sẽ dùng máu tươi của ngươi để tuyên bố với vạn giới, ta - chủ nhân của Thiên Mang sơn đã trở lại!”

Nói rồi.
Lòng bàn tay hắn sáng lên, ánh sáng chiếu rọi khắp vạn cổ núi sông, gần như là có thể cần tù tiên thần, nhanh chóng chụp về phía thần hồn của Liễu Huyền Thành.
Nếu như bị chủ nhân của Thiên Mang sơn bắt được.
Chỉ cần nghĩ đến kết cục thì đã không rét mà run.
"Phong Thặng, ngươi dám!"
Khóe mắt Thất tổ như sắp nứt ra, hắn phóng lên cao, trường mâu trong tay bay ngang trời, xuyên thủng vũ trụ, đâm về phía giữa trán của chủ nhân Thiên Mang sơn, khí tức sắc nhọn, thế không thể đỡ.
Hắn đang muốn vây Nguỵ cứu Triệu.
"Ta có gì mà không dám?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn quay đầu lại, giễu cợt nhìn Thất tổ một cái, một tay còn lại vung lên, hai ngón tay dựng thẳng, leng keng một tiếng, nhẹ nhàng bình thản kẹp lấy trường mâu.
"Ngươi cũng sắp dầu hết đèn tắt, chờ chút nữa sẽ tiễn ngươi lên đường!"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cười lạnh, búng tay đánh bay đối phương ra ngoài, hắn quay đầu, ánh mắt lại dừng lại trên người Liễu Huyền Thành, thản nhiên nói: "Trong vòng khống chế của ba sát trận, ngươi có thể chống đỡ được đến bây giờ, cũng coi như là không dễ dàng gì, nhưng chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi, lên đường đi."
"Rất nhanh, tộc nhân của ngươi sẽ xuống đó cùng các ngươi."
"Ta có chết, cũng phải kéo theo ngươi."
Thần hồn của Liễu Huyền Thành bừng sáng, hắn trôi lơ lững trên bầu trời, đột nhiên quanh thân hắn bùng lên một khí tức đáng sợ, gần như là xuyên qua cổ kim tương lai, mênh mông cuồn cuộn khắp chư thiên vạn giới.
Thần uy vô thượng khiến cho ba tòa sát trận run lẩy bẩy, dường như bất kỳ lúc nào cũng sẽ tan vỡ. Khí tức khuếch tán ra.
Sao trên bầu trời cũng trở nên ảm đạm thất sắc.
"Không thể!"
Thất tổ rống to, thân hình già mua của hắn bay đến với tốc độ cực nhanh, tiêu hao vô số sức lực, đuổi đến, muốn ngăn cản tất cả mọi chuyện xảy ra.
Hắn có thể nhìn ra được là Liễu Huyền Thành muốn tự bạo.
Một vị Tiên Vương bất chấp tất cả, thì uy lực khi hắn tự bạo có thể nói là khủng bố, đừng nói chi đến ba tòa sát trận ngay trước mắt mà ngay đến cả chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng sẽ bị thương nặng.

Liễu Huyền Thành muốn dùng mạng sống của hắn để đổi lấy một con đường sống cho hai người còn lại.
"Ồ?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhăn mày, phi thân lui lại, trầm giọng nói: "Có chút can đảm."
Không phải bất kỳ Tiên Vương nào đều có thể bất chấp tất cả vào thời điểm quan trọng, những kẻ đi đến bước này của họ là đã bất tử bất diệt, chỉ cần còn một cơ hội sống thì sẽ có ngày ngóc đầu trở lại.
Nhưng thông thường thì rất nhiều Tiên Vương chỉ vì một cơ hội sống này mà bị che mờ hai mắt, cuối cùng lặng lẽ chết đi. Nhưng cho dù đã chết đi. Chỉ cần một tia chân linh chưa bị diệt, kiếp sau còn có thể làm lại từ đầu.
Nếu như được đạo hữu chỉ điểm cho con đường tương lai, rồi lại nhớ lại ký ức của kiếp trước, thì vẫn trở thành một vị Tiên Vương hàng thật giá thật.
Ngược lại nếu như tự bạo.
Thì tất cả coi như hết.
Tu vi hàng tỉ năm hóa thành nước chảy, mây trôi, biến mất hoàn toàn khỏi thế gian này.
Cũng chính vì nguyên nhân này mà rất ít Tiên Vương sử dụng cách thức bất chấp tất cả này.
"Rút!"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn quét mắt nhìn Thất tổ và Liễu Khiêm Chi một cái, không cam lòng nói. Một vị Tiên Vương muốn tự bạo.
Nếu như bọn họ còn lưu lại nơi này, vậy thì chẳng hề thông minh.
Khi hắn và Liễu Thanh Vũ sắp tạm thời tránh đi, ầm ầm một tiếng nổ lớn truyền ra, hàng tỉ tia kiếm mang đánh nát trận pháp, đánh úp xuống.
"Keng! Keng! Keng!"
Kiếm quang như cầu vồng.
Như nước triều cuồn cuộn, phủ kín trờ đất, mỗi một góc trời, mỗi một đạo kiếm quang, đều giống như những sinh vật có sinh cơ, trong khoảnh khắc khi nó xuyên thủng trận pháp, thì đã chỉa mũi kiếm nhắm ngay vào Liễu Thanh Vũ và chủ nhân của Thiên Mang sơn.
"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!"
Trên người Liễu Thanh Vũ mang theo không ít vết thương, trực tiếp bị đánh vào lòng đất, mà chủ nhân của Thiên Mang sơn không hề phòng bị cũng trở nên vô cùng chật vật, khó khăn lắm mới ngăn chặn được tất cả tia kiếm quang.

“Là ngươi!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhìn về phía bên ngoài bầu trời, ánh mắt rét lạnh, từ trong kẽ răng, khó khăn phun ra hai chữ.

Chương 738. Đột nhiên quay trở lại?.

Trên chín tầng trời mây.
Thái Sơ đứng trước gió, kiếm quang trong tay bừng bừng, cắt lìa bầu trời.
Dưới chân hắn.
Ba tòa sát trận ầm ầm đổ sập, phát ra những tiếng nổ khiến cho người ta ê cả răng, không biết có bao nhiêu vụn đá bắn ra khắp bốn phương tám hướng, nhanh chóng tan thành mây khói.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn ngẩng đầu, nhìn về phía Thái Sơ, từ sâu trong đôi mắt hắn là một mảng sương giá. Kẻ đứng trước mắt này.
Hắn quá quen thuộc.
Lúc trước.
Đối phương đột nhiên trở thành Tiên Vương bên ngoài Thiên Mang sơn, cũng đã đồng nghĩa với việc tát cho hắn một cái lên mặt, nếu lúc ấy Liễu Thanh Vũ chưa khôi phục thực lực, thì hắn đã lập tức giết chết đối phương rồi còn đâu.
Hiện tại xem ra.
Lúc trước, mình để cho đối phương chạy thoát, đó chính là một nước cờ sai lầm nhất. Nếu như lúc đó giết chết hắn, thì làm sao có chuyện của ngày hôm nay?
“Ngày đó đã để ngươi may mắn trốn thoát được, hôm nay lại còn dám trở về, chẳng lẽ muốn tự tìm đường chết hay sao!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn lạnh giọng mở miệng.
Mắt thấy đại cục đã định, ở ngay lúc này, bỗng nhiên lại xuất hiện một yếu tố bất ngờ, làm hắn có chút trở tay không kịp.
Nếu hắn không nhớ lầm.
Người này hẳn là mới vừa trở thành Tiên Vương mới đúng, rồi sau đó bị hắn bị thương nặng, dù có thế nào thì thương thế của đối phương cũng không thể khôi phục nhanh đến như vậy, chứ đừng nói chi là chạy đến nơi đây quấy rối.

Phải biết rằng.
Đối phương vừa mới đột phá, cảnh giới còn chưa vững chắc,mà đã bị trọng thương, nếu không điều trị tốt, nếu như xử lý không kéo có khi còn bị tụt cảnh giới nữa.
Chẳng lẽ là.....
Thân hình của chủ nhân Thiên Mang sơn chấn động, từ sâu trong đầu hiện lên một bóng người mặc thanh y. Là Thiên Cơ Lâu chủ đứng sau lưng giúp đỡ hắn khôi phục thực lực sao?
Đúng rồi!
Thương thế của đối phương nghiêm trọng như vậy.
Chỉ có Thiên Cơ Lâu chủ đích thân ra tay, mới có thể giúp hắn khôi phục thực lực, ổn định tu vi trong khoảng thời gian ngắn như vậy!
“Hôm nay, nếu ta đã dám đến, thì đã nắm chắc mười mươi!”
Thái Sơ thản nhiên đáp lại.
Không hề để ý đến chủ nhân của Thiên Mang sơn. Lúc này.
Tam vương Liễu thị đã bị trọng thương, nhưng Liễu Thanh Vũ và chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng hơn gì đâu? Hai người kia một kẻ thì bị trọng thương, còn một kê thì bị thương nhẹ.
Tình hình của chủ nhân Thiên Mang sơn còn tốt hơn một chút, nhưng Liễu Thanh Vũ thì chẳng hề dễ chịu chút nào, vốn dĩ đối phó Liễu Khiêm Chi đã rất phiền toái, gần như là bị thương nặng.
Vừa rồi lại bị mình phá vỡ trận pháp, cùng lúc thuận tay động tay động chân một chút, bây giờ mặt dù tình hình của Liễu Thanh Vũ tốt hơn Liễu Huyền Thành một chút.
Nhưng chẳng tốt hơn được bao nhiêu.
Có thể nói.
Bốn đánh hai.
Tỉ số thắng thua đã bắt đầu lệch đi. Nếu như làm không tốt.
Hôm nay có thể giải quyết dứt điểm, để cho đối phương hoàn toàn nằm lại nơi này.
“Sự tự tin của ngươi đến từ Thiên Cơ Lâu chủ sao?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn trầm giọng mở miệng.
“Nếu không thì sao?”
Thái Sơ mỉm cười.
“Ngươi cho rằng chỉ có mình ngươi đến Thiên Cơ Lâu thôi sao?”
Nghe thấy câu nói này.

Nội tâm của chủ nhân Thiên Mang sơn nặng nề hơn vài phần.
Hắn thầm nghĩ trong lòng bản thân hắn quá sơ ý, nên nhớ rằng sở dĩ đối phương sở dĩ trở thành Tiên Vương là do Thiên Cơ Lâu chủ tương trợ.
Khi hắn âm thầm bày bố, thì cũng nên dự đoán được.
Đối phương cũng sẽ đến Thiên Cơ Lâu mua tin tức. Lúc trước.
Sở dĩ hắn không nghĩ tới điểm này, xét đến cùng vẫn là do khinh thường Thái Sơ, trong mắt hắn, một kẻ mới vừa thành Tiên Vương, thì sức uy hiếp được bao nhiêu chứ?
Nhưng mà hiện thực đã cho hắn một cái tát vang dội.
“Phanh.”
Mặt đất nổ tung.
Liễu Thanh Vũ chật vật bước ra từ dưới lòng đất, tiên khí lượn lờ quanh thân hắn, có pháp tắc luân hồi ẩn hiện, nghịch chuyển thời gian và không gian, nhanh chóng khôi phục thương thế.
Trong nháy mắt.
Thân thể của hắn đã khôi phục như lúc ban đầu, nhưng đôi mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Thái Sơ.
“Cho dù ngươi có đến Thiên Cơ Lâu, thì sau này cũng có thể bị giết chết!”
Liễu Thanh Vũ lạnh giọng mở miệng.
Chuyện của ngày hôm nay, hắn sẽ không để yên như vậy đâu, đối phương có thể đi Thiên Cơ Lâu mua được ân mưu của hắn, thì sau này hắn cũng có thể đến Thiên Cơ Lâu mua hành tung của Thái Sơ.
Một khi nắm bắt được hành tung của Thái Sơ. Khi đó.
Một kẻ vừa mới trở thành Tiên Vương cũng không phải là đối thủ của hắn và chủ nhân Thiên Mang sơn.
“Thanh Vũ, ngươi không có sau này đâu.”
Thất tổ bước đến, ánh mắt lạnh lùng nhìn Liễu Thanh Vũ nói một câu. Rồi sau đó.
Hắn đi tới phía trước Thái Sơ, chắp tay hành lễ, run rẩy nói: “Lão phu đa tạ đạo hữu, ân nghĩ hôm nay đã ra tay tương trợ, ngày sau sẽ không quên, chỉ cần đạo hữu mở lời, tộc Liễu thị tuyệt đối không chối từ.”
đứng bên cạnh hắn.
Liễu Khiêm Chi cũng chắp tay hành lễ.
Mà Liễu Huyền Thành cũng khôi phục tu vi, cuối cùng đã thấy được hi vọng sống sót, không ai lại muốn đi tìm cái chết, càng đừng nói chi đến chuyện tự bạo.

“Đạo hữu không cần đa lễ, huỷ diệt Địa Phủ vốn chính là trách nhiệm của tất cả tu sĩ trong chư thiên vạn giới.”
Thái Sơ duỗi tay đỡ, mỉm cười nói.
“Xin hỏi đạo hữu, Thiên Cơ Lâu chủ mà mọi người vừa nhắc đến là.....?”
Thất tổ mở miệng.
Mang theo một ý dò hỏi.
Tuy rằng.
Hắn chưa từng nghe nói đến bốn chữ Thiên Cơ Lâu chủ này, nhưng trong cuộc đối thoại giữa mấy người này, hắn đã suy đoán được kha khá.
Dù sao thì
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không phải là một kẻ yếu.
Người mà đến ngay cả hắn cũng cảm thấy khiếp sợ, tuyệt đối là một nhân vật mạnh mẽ đến mức cực điểm.
Nếu như người trước mắt thực sự được Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm, nói như vậy thì vị Thiên Cơ Lâu chủ chưa từng được gặp mặt kia, có ơn không hề nhỏ với tộc Liễu thị bọn họ.
Không được Thiên Cơ Lâu chủ chỉ điểm.
Thì hôm nay có thể là tam vương Liễu thị đã gặp nguy hiểm. Nếu như tệ hơn.
Có khi cùng nằm lại chỗ này.
“Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối ở Đại Hoang thành của Thiên Nguyên giới, bất kỳ lúc nào chư vị cũng có thểđến bái kiến, nhưng việc cấp bách trước mắt vẫn là phải giải quyết hai dư nghiệt của Địa Phủ này đã.”
Thái Sơ không nhanh không chậm nói.
Nói rồi.
Hắn quay đầu nhìn về phía hai người chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ.
“Không sai.”
Sau khi được Thái Sơ nhắc nhở, Thất tổ cũng hoàn hồn lại, hắn hít sâu một hơi, uy thế trên người liên tục tăng lên, như là một tiên thần già nua giáng xuống thế gian.
Không có trận pháp áp chế, uy thế của hắn tăng lêm đến đỉnh phong, cơ hồ không kém gì chủ nhân của Thiên Mang sơn.
“Chủ nhân của Thiên Mang sơn giao cho tộc Liễu thị của chúng ta, còn về phản đồ của tộc Liễu thị thì giao cho đạo hữu, có được không?”
Thất tổ thương lượng nói.

Với con mắt của hắn, không khó để nhận ra được là Thái Sơ chỉ vừa mới đột phá mà thôi, nếu để cho hắn đối phó với chủ nhân của Thiên Mang sơn, thì không thể nghi ngờ gì là tự tìm cái chết.
Mà Liễu Thanh Vũ đã bị thương nặng.
Nếu giao cho Thái Sơ đối phó, hắn là không thành vấn đề.
"Có thể."
Thái Sơ không thoái thác, trực tiếp gật đầu. Tiếng nói vừa dứt.
Hắn không hề tỏ ra do dự chút nào, trực tiếp ra tay.
"Keng!"
Thần kiếm xuất khiếu, không trung run rẩy, mặt đất phía dưới hoàn toàn vỡ nát, sao trên trời lập tức nổ tung, hóa thành bột phấn, tạo nên mộ cảnh tượng sáng lạn.
Trường kiếm cấp Tiên Vương vẽ ra một quỹ đạo huyền ảo trên hư không, mô phỏng hình ảnh của một dải ngân hà, đổ xuống chín tầng trời mây, chém về phía Liễu Thanh Vũ .
Bên cạnh.

Chương 739. Đột nhiên quay trở lại?. (2)

Thất tổ cũng bắt đầu hành động, quát lạnh một tiếng, ra tay cùng một lúc với Liễu Khiêm Chi, hai người một đao một mâu, đánh xuyên qua hỗn độn, mang theo sấm sét đầy trời, đánh giết về hướng chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Thần uy vô tận, khí áp vạn giới.
Khiến cho không biết bao nhiêu sinh linh cảm thấy hãi hùng khiếp vía.
Tuy rằng uy năng còn chưa hạ xuống, nhưng sát ý cũng đã càng quét khắp bốn phương tám hướng, toàn bộ Tu Di giới rào rạt run rẩy, gần như là sắp tan rã.
"Ngươi thấy thế nào?"
Sắt mặt Liễu Thanh Vũ tái nhợt, hắn đưa mắt nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn, nhanh chóng truyền âm hỏi. Trước mắt.
Tình thế rất bất lợi với bọn họ.
Đối phương lại có thêm một Tiên Vương có trạng thái hùng mạnh, có thể nói là khí thế như cầu vồng, mà hai người bọn họ khổ chiến rất lâu, nguyên

khí đã hao tổn hơn phân nửa.
Nếu như tiếp tục đánh tiếp, kết quả sẽ chẳng lạc quan. Có lẽ.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn có thể thong dong rời đi. Nhưng bản thna hắn.....
Liễu Thanh Vũ để tay lên ngực tự hỏi, dựa vào tình hình hiện tại của hắn, nếu không muốn đánh đổi thì căn bản là không có khả năng chạy khỏi chiến trường này.
Trước đây.
Hắn kiêu ngạo, cho rằng bản thân hắn thiên tư vô song, cho dù là chủ nhân của Thiên Mang sơn và Tam thúc công nhà hắn, hắn đều kinh thường.
Nhưng trải qua trận chiến này.
Hắn mới bỗng nhiên phát hiện, những người đã từng trải qua trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa, hơn nữa còn sống sót, mỗi một người đều có chút tài năng, căn bản không phải là người mà hắn có thể ứng phó được.
Mới vừa rồi.
Hắn dựa vào sát trận chống đỡ, những cũng bị Liễu Khiêm Chi đánh thành trọng thương.
Nếu là không có sát trận trợ giúp, có khi bây giờ hắn đã bị Liễu Khiêm Chi chế ngự hoàn toàn.
“Tình huống có biến, rời khỏi đây trước, chờ đến khi tin tức có thể đột phá chuẩn Tiên Đế truyền ra, chúng ta vẫn có thể vùng dậy.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhanh chóng trả lời. Vừa nói xong.
Thần uy vô tận áp xuống.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn gặp nguy không loạn, hắn thét dài một tiếng, nghịch thiên bay lên, cả người hóa thành một thiên thần, cao tới trăm vạn trượng, đầu đội trời chân đạp đất.
Hơi thở như mây, giọng nói như sấm.
Đôi con mắt chiếu sáng mọi nơi như một vầng mặt trời, rực rỡ lấp lánh, giống như một người khổng lồ có từ thuở khai thiên lập địa, tiên uy mênh mông cuồn cuộn khuếch tán khắp bốn phương tám hướng.
Bàn tay khổng lồ đập xuống, sức mạnh dồi dào và hùng hậu sôi trào.
“Ầm ầm ầm!”
Một chưởng này, mang theo khí tức không thể tưởng tượng, vượt qua cổ kim, che lấp càn khôn, bừng lên thứ sức mạnh vô địch, lập tức khiến cho tất cả sinh linh trên thế giới đều thay đổi sắc mặt.
Vào thời khắc này, bầu trời gần như nổ tung.

Vừa rồi có trận pháp ngăn cách, mà đa đủ khiến cho bọn họ hãi hùng khiếp vía, đừng nói gì bây giờ đã không còn bị trận pháp ngăn cách.
Khí tức khủng bố vô cùng dâng trào mênh mông cuồn cuộn, toàn bộ Tu Di giới nhanh chóng bị san phẳng bởi sức mạnh này. Núi non trùng điệp, hoa cỏ cây cối đến ngay cả những tông môn có truyền thừa xa xưa.
Đều nhanh chóng bị huỷ diệt dưới sức mạnh này, chẳng còn sót lại thứ gì cả.
"Phanh!"
Vô số thần thông đánh vào nhau, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc. Trong giây phút ấy.
Sao trời tắt lịm, mặt đất sụp đổ. Cảnh tượn của ngày tận thế hiện lên.
Đến ngay cả Thất tổ và Liễu Khiêm Chi của tộc Liễu thị đều bị dội ngược ra ngoài, miệng hộc máu, sắc mặt biến đổi lớn, hiển nhiên là chẳng dễ chịu gì.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn vốn hóa thân thành người khổng lồ, lảo đảo lui về phía sau, bước vào phía sâu trong hỗn độn.
Trước ngực hắn là một mảnh đỏ tươi, vừa rồi gắn gượng đỡ một đòn của Thất tổ và Liễu Khiêm Chi, hắn cũng bị thương không hề nhẹ, sau khi liếc mắt nhìn Liễu Thanh Vũ.
Khẽ quát một tiếng: "Lui!"
Tiếng nói vừa dứt.
Thân hình biến thành một tia sáng, phóng lên cao, hòa vào trong hỗn độn, rất nhanh đã biến mất không còn dấu vết.
"Ngươi.....!"
Sắc mặt Liễu Thanh Vũ rất khó coi, hắn nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn biến mất trong hỗn độn, không nhìn được thầm mắng một câu. Thực lực của đối phương rất mạnh, có thể thong dong rời đi.
Nhưng bản thân hắn thì không có được bản lĩnh này. Lúc này.
Hắn bị Thái Sơ níu chân, mà chủ nhân của Thiên Mang sơn lại chạy, cũng có nghĩa là nếu như Thất tổ và Liễu Khiêm Chi cùng nhau ra tay, thì muốn trừng trị hắn ra sao cũng được.
Điều này khiến cho hắn cảm thấy chua xót vạn phần.
Nhưng cho dù có nghĩ như thế nào, thì bản thân hắn đã bước lên chiếc thuyền của Địa Phủ, không thể nào thoát thân được, bây giờ chỉ có chạy trốn mới là đúng đắn.

“Liễu Thanh Vũ, ngươi còn không buông tay đầu hàng, cùng ta trở về Thần giới?”
Liễu Khiêm Chi vung trường đao đen nhanh trong tay lên, ánh lên thứ ánh sáng màu đỏ tía, nó nhanh chóng lớn lên, như một vầng mặt trời chói chang, càng quét khắp đất trời, cho dù là Tiên Vương thì thời khắc này tim cũng đập nhanh đến bất ngờ.
“Thanh Vũ, ngươi đã đi quá xa rồi.”
Thất tổ cũng ở mở miệng.
Trường mâu của hắn vung vào hư không, bầu trời hiện hóa vô số sao trời, nhanh chóng rơi xuống dưới, mỗi một ngôi sao trời đều có sức mạnh vô biên, mang theo vô tận thần uy.
Phủ đầy đất trời.
“Ầm ầm ầm!”
Không biết là có bao nhiêu ngôi sao với cái đuôi kéo dài, quét qua hư không, lay động vô tận quang huy, khiến cho rất nhiều người câm lặng, hoảng sợ không thôi.
Hai vị Tiên Vương đỉnh phong hợp tác.
Vốn dĩ Liễu Thanh Vũ đã nguy cấp, trong nháy mắt bị ép đến bên bờ vực thẳm. Chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị khống chế ngay tức khắc.
“Không thể đợi được nữa.”
Liễu Thanh Vũ cắn răng, hắn cười lạnh một tiếng: “Nếu như cùng các người trở về, các ngươi sẽ tha cho ta sao?”
Tuy rằng.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đã bỏ rơi không quan tâm đến hắn, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng chán ghét, nhưng hắn hiểu được là nếu như hắn quay về tộc Liễu thị, thì rất có thể tiếp theo sau đó sẽ phải đối mặt với cái chết.
Nhưng đi tìm chủ nhân của Thiên Mang sơn, thì còn có khả năng ngóc đầu trở lại. Đối mặt với hai sự lựa chọn.
Hắn rất dễ nhận ra là mình nên đi còn đường nào.
“Phanh!”
Liễu Thanh Vũ đôi tay kết ấn, trên người bừng lên huyết quang, vô cùng chói chang, cả người đều bị bao phủ bên trong, phản chiếu khắp thiên địa một màu đỏ rực như máu.
Đây là một loại bí pháp.

Tuy rằng không thể là thực lực tăng lên, nhưng là có thể tăng tốc độ. Bây giờ vận dụng nói, rõ ràng là muốn chạy trốn.
“Bắt lại hắn!”
Thất tổ hô to.
Muốn chặn hắn lại, nhưng lại chậm một bước.
“Chuyện hôm nay vẫn chưa kết thúc, Liễu Thanh Vũ ta sớm muộn gì cũng sẽ trở lại!”
Liễu Thanh Vũ oán hận đưa mắt nhìn Thái Sơ, sau đó không hề lưu luyến, hắn hóa thành một chùm huyết quang, phóng lên cao, trong nháy mắt đã tiến vào bên trong hỗn độn.
Ngay khi hắn vừa chạy khỏi Tu Di giới.
“Phanh!”
Một tiếng nổ vang lên.
Hắn bắn ngược trở về với tốc độ cực nhanh. Nhìn thấy cảnh tượng này.
Đám người Thái Sơ đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt của tất cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, trong lúc nhất thời có chút không kịp phản ứng, thậm chí không biết đã xảy ra chuyện gì.
Tại sao Liễu Thanh Vũ vừa mới chạy trốn thì đã bay ngược trở về?

Chương 740. Một loại cảm giác thưởng thức lẫn nhau.

“Phốc!”
Cơ thể Liễu Thanh Vũ run rẩy dữ dội, hắn đứng giữa không trung, há mồm nôn ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ sao trời.
Hắn không thể tin mà nhìn vào bầu trời phía xa, con ngươi trợn lên, dường như phát hiện ra một điều gì đó bất thường, khiến cho hắn vô cùng phẫn nộ.
Chỉ thiếu một chút nữa thôi!
Chỉ cần mất chút xíu thời gian nữa thôi là hắn đã có thể đào tẩu. Nhưng vào thời khắc mấu chốt, lại bị người ta đánh chặn!
Có lẽ những người khác còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng hắn lại biết rõ.
Trên đường hắn đào tẩu, rõ ràng có sự tồn tại của một trận pháp, không phải là sát trận, mà là một vây trận. Đây là do ai bày trận?
Mà lại bày trận khi nào?

Vì sao vừa rồi khi chủ nhân của Thiên Mang sơn rời khỏi lại không thấy gì, nhưng đến khi mình rời đi, bỗng nhiên lại xuất hiện một vây trận?
Điều này thật sự là không thể tưởng tượng!
"Liễu Thanh Vũ, xem ra ông trời cũng không muốn để ngươi chạy thoát!"
Liễu Khiêm Chi cười lạnh.
Trong lòng vui sướng vô cùng.
Tuy rằng hắn vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, bởi vì tất cả mọi chuyện vừa rồi diễn ra quá nhanh, gần như là chỉ trong một cái chớp mắt, Liễu Thanh Vũ đã bị bắn ngược trở về, như là đụng phải một trận pháp.
Mà lại giống như đụng phải một nhân vật vô thượng, trong thời gian ngắn hắn không thể nào đoán ra được.
Hắn cũng chẳng thèm nghĩ nữa.
Chỉ cần bắt được Liễu Thanh Vũ, vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.
Ít nhất.
Tộc Liễu thị của bọn họ có thể bảo vệ được bản thân mình thoát khỏi trận sóng gió của Địa Phủ này, còn về phần chủ nhân của Thiên Mang sơn, hắn thì liên quan gì đến tộc Liễu thị bọn họ chứ?
Chỉ cần lan truyền tin tức của hôm nay ra ngoài.
Thì tất cả những cường giả trong chư thiên vạn giới sẽ bao vây tiễu trừ hắn.
Mặc cho hắn có thủ đoạn thông thiên, cũng không thể làm nên trò trống gì, hắn có thể dùng một chọi hai, thậm chí dùng một chọi ba, chẳng lẽ còn có thể dùng một chọi mười hay sao chứ?
E rằng cũng chẳng bao lâu nữa, chủ nhân của Thiên Mang sơn sẽ lặng lẽ mà chết đi.
"Mọi chuyện kết thúc rồi, Thanh Vũ, ngươi nên cùng chúng ta trở về Thần giới rồi."
Thất tổ cũng đi rồi đi lên, già nua khuôn mặt, ánh mắt vẩn đục, đưa mắt nhìn Liễu Thanh Vũ, từ sâu trong đáy mắt mang theo một chút thổn thức.
"Hừ."
Liễu Thanh Vũ hừ lạnh một tiếng.
Không để ý đến đám người Thất tổ, mà là ngẩng đầu nhìn vào không trung, lạnh giọng nói: "Rốt cuộc ngươi là ai, giấu giấu diếm diếm, không dám hiện thân gặp mặt sao?"
So với đám người Thất tổ.
Đương nhiên là sự thù hận của hắn đối với kẻ âm thầm ngăn cản lớn hơn.

Nếu không có kẻ len lúc kía, e rằng bây giờ hắn đã chạy khỏi Tu Di giới, chỉ cần rời khỏi nơi này, những người khác nhất định sẽ không thể đuổi kịp hắn.
Đợi một thời gian nữa.
Hắn lại là một hảo hán.
Kết quả vào thời điểm cuối cùng lại bị người ta chặn đứng, tất cả đều thành hoa trong gương, trăng trong nước.
Tiếp theo sau đây, hắn có dùng đầu ngón chân cũng có thể suy đoán được kết cục của hắn, tuyệt đối sẽ vô cùng thê thảm, nhẹ nhất thì cũng bị tước bỏ tu vi.
"Ta đã đến từ lâu, chỉ là ngươi vẫn không phát hiện ra mà thôi."
Một giọng nói với lời lẽ chính đán vang vọng trong hư không.
Một lát sau.
Mạnh Khánh Chi với áo bào màu đen, tay chắp sau lưng, tóc tai bung xõa, đi cùng với ma khí ngập trời, bước xuống từ trên vòm trời.
Mỗi một bước đi của hắn như hòa nhịp cùng với đất trời, dường như Thiên Đạo phải xoay theo hắn, cực kỳ thần dị.
"Dư nghiệt của Địa Phủ, ai cũng có thể giết, hôm nay đụng phải lão phu, coi như ngươi xui xẻo, nếu không phải nể tình ngươi là tộc nhân của tộc Liễu thị, thì lão phu đương nhiên sẽ đích thân giết chết ngươi ngay tại đây!"
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau vừa đi vừa nói chuyện. Giọng nói hùng hậu hữu lực.
Nếu như ma khí không xoay chuyển quanh người hắn, phỏng chừng bất kỳ ai nghe thấy câu này, đều phải cho rằng đây là một lãnh đạo thuộc phe chính đạo, mà không phải là một ông lớn của ma đạo.
"Mạnh đạo hữu?"
Thái Sơ nhìn thấy người bỗng nhiên xuất hiện. Trong lúc nhất thời, có chút chưa kịp phản ứng.
Nếu hắn nhớ không nhầm thì chẳng phải người này có tu vi của Đại Đế hay sao chứ? Tuy rằng Đại Đế là đỉnh phong của nhân đạo.
Nhưng nó còn cách tiên đạo một đoạn xa cần phải đi nữa, lần trước khi nhìn thấy hắn, hắn mới thành Đế chưa được bao lâu, tại sao đột nhiên lại trở thành một Tiên Vương được?
Hơn nữa.
Dựa vào khí tức của tu vi, thì dường như cũng chẳng kém hơn mình là bao.
Chuyện này đúng là quá thần dị.

Từ Đại Đế đến Tiên Vương, cho dù là người của thế giới nào thì đều phải trải qua trăm vạn năm gian khổ tu luyện. Nếu như không may mắn, tư chất không tốt.
Thì có cả khối người cả đời không thể trở thành Tiên Vương. Mà Mạnh Khánh Chi.
Lại lắc mình biến hoá, trở thành một vị Tiên Vương hàng thật giá thật, dù thế nào đi chăng nữa cũng khiến cho hắn vô cùng khó hiểu.
"Tại hạ Mạnh Khánh Chi, ra mắt các vị đạo hữu."
Mạnh Khánh Chi dùng ma khí che phủ thân thể, bao trùm quanh thân, hơi hành lễ.
Hành động này vô hình trung khiến cho mọi người có thiện cảm hơn rất nhiều, dù sao thì một người trong ma đạo mà có lễ tiết như vậy cũng rất hiếm gặp.
Đặc biệt là.
Vào thời khắc mấu chốt, lại còn giúp bọn họ ngăn cản Liễu Thanh Vũ.
Càng làm cho mức độ thiện cảm trong lòng bọn họ tăng lên một bậc. Trong số những người này.
Thái Sơ đặc biệt cảm thấy cảm động.
Lần trước.
Mạnh đạo hữu không ngại khoảng cách hàng tỉ vạn dặm xa, một mình băng qua Tử Huyền giới, chạy đến Huyền Quang giới, dùng thực lực của một Đại Đế giúp đỡ bọn hắn nghịch chuyển tình thế.
Lúc này đây.
Lại không biết là hắn đã sử dụng thủ đoạn gì, đột nhiên trở thành Tiên Vương, vượt ngàn dặm xa đến đây trợ giúp bọn họ. Lòng nhiệt tình này.
Thái Sơ tự hỏi, e rằng người trong chính đạo cũng chẳng có mấy người có thể làm được.
"Chào đạo hữu."
Tam vương Liễu thị không dám kiêu ngạo, cũng trả lễ.
Giúp người trong lúc hoạn nạn, đáng để bọn họ thi lễ.
"Đạo hữu, tu vi của ngươi....."
Thái Sơ không thể kìm chế được sự tò mò trong lòng, mở miệng hỏi một câu.
"Thái Sơ đạo hữu, chẳng lẽ đã quên Thiên Cơ Lâu rồi sao?"
Mạnh Khánh Chi cười thần bí, chậm rãi nói.
"Thiên Cơ Lâu?"

Thái Sơ hít ngược một hơi, đưa mắt đánh giá khắp người Mạnh Khánh Chi một lần, từ sâu trong đáy mắt toàn là sự kinh hãi. Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối lại có thủ đoạn khủng bố như vậy sao?
Có thể trực tiếp khiến cho một người có thực lực của một Đại Đế đạt đến cảnh giới của một Tiên Vương? Điều này đúng là quá sức tưởng tượng.
Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối có dư sức mạnh để tạo ra Tiên Vương hay sao? Đương nhiên.
Sở dĩ hắn nghĩ như vậy, là bởi vì Mạnh Khánh Chi sử dụng ma khí bao phủ toàn thân, bọn họ không thể phát hiện ra được sức mạnh áp chế của Thiên Đạo trên người của Mạnh Khánh Chi.
Hơn nữa.
Bọn họ chưa hề động thủ, thì lại càng không thể phát hiện ra được Mạnh Khánh Chi căn bản không phải là một Tiên Vương hàng thật giá thật, ít nhất thì ở thời không hiện tại, thực lực Tiên Vương của hắn có không ít sự mơ hồ.
Mà điểm này.
Lại phù hợp với mong muốn của Mạnh Khánh Chi.
Có thể không động thủ, thì tuyệt đối không động thủ, tránh cho những con bài của mình không bị lộ ra. Cũng chính vì nguyên nhân này.
Mang lại một cảm giác kỳ diệu cho đám người Thái Sơ, dù sao thì Mạnh Khánh Chi cũng đã nhắc đến Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, làm sao mà bọn họ không tin được chứ?
Bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu chủ' đã trở thành bốn chữ vàng rồi.
Cho dù là bất kỳ chuyện gì không thể lý giải được, nếu có liên quan đến Thiên Cơ Lâu, thì gần như mọi chuyện đều có thể thuận theo tự nhiên.
"Thì ra là thế."
Thái Sơ thở dài một cái, lẩm bẩm nói: "Nếu là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối ra tay, chuyện này cũng có thể hiểu được, nhất định là Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối đã đoán được chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc, cho nên phái đạo hữu đến trợ giúp." Mạnh Khánh Chi mỉm cười không nói.
Ừ.
Ngươi nói đúng hết.
Lúc này.

Chương 741. Một loại cảm giác thưởng thức lẫn nhau. (2)

Hắn thích nhất chính là đối phương còn giúp hắn tìm lý do chính đáng, đám người Thái Sơ đã suy nghĩ lý do cho mình, chuyện này khỏe hơn nhiều so với việc tự mình phải giải thích lý do?

"Không ngờ rằng Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối, thực sự cũng không muốn nhìn thấy Địa Phủ quật khởi."

Thái Sơ khẽ lắc đầu, có chút bùi ngùi nói: "Lúc trước vì tiền bối bán tin tức cho đám người Địa Phủ mà trong lòng là có chút bất mãn, hiện tại nghĩ lại đúng là không nên."

Đứng bên cạnh.

Tam vương Liễu thị đưa mắt nhìn nhau, không hiểu ra sao. Hai người bọn họ đang nói cái gì?

Vì sao chúng ta nghe chẳng hiểu?

Bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu chủ' này, đây không phải là lần đầu tiên mà bọn họ nghe nói đến, trước đây chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng đã từng nhắc tới, nhưng là lúc ấy tình hình chiến đấu đang nguy cấp.

Cho nên không thể nào tra hỏi được.

Hôm nay lại là lần thứ hai nghe được hai người này nhắc tới.

Từ đôi câu vài lời, bọn họ lập tức cảm nhận được bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu chủ' này bị che phủ bởi nhiều tầng vải.

Đến ngay cả Tiên Vương mà cũng có thể dễ dàng bồi dưỡng được, đây là chuyện mà một người bình thường có thể làm được hay sao? Ít nhất thì cũng phải là một chuẩn Tiên Đế mới có thể có thực lực làm được chuyện này? Chưa chắc là.

Chuẩn Tiên Đế có thể khủng bố đến mức này!

"Xin hỏi hai vị đạo hữu, rốt cuộc thì Thiên Cơ Lâu chủ này là thần thánh phương nào?"

Thất tổ chắp tay hỏi.

Theo như suy nghĩ của hắn.

Một nhân vật cường đại và hơn nữa khủng bố như vậy, rất có khả năng đã từng nổi danh trong trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa, nếu như hai người này có thể cung cấp một ít tin tức.

Nói không chừng, hắn còn có thể nhớ lại được điều gì đó. Dù sao thì
Năm đó, tộc Liễu thị cũng đã từng tham chiến. Lỡ đâu.
Một vị Tiên Vương nào đó trong tộc Liễu thị bọn họ đã từng có chút liên hệ với vị Thiên Cơ Lâu chủ thần bí này thì sao?
“Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối thần bí khó lường, trên đời này, chẳng một ai biết hắn từ đâu tới đây, càng không biết thực lực của hắn khủng bố đến mức nào, thứ duy nhất mà hắn thể hiện trước mặt chúng sinh chính là khả năng suy đoán thiên cơ của mình.”
Thái Sơ chậm rãi nói.
Trong giọng nói của hắn mang theo sự kính ngưỡng không hề che giấu.
“Suy đoán thiên cơ?”
Thất tổ sửng sốt một chút, đầu óc nhanh chóng suy tư, liên tưởng đến những nhân vật cổ xưa. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi.
Trong đầu hắn đã hiện lên mấy bóng người, nhưng đều bị loại trừ từng người một, theo hắn biết, những người đó đều đã bị thiên cơ phản phệ, cuối cùng đều tử vong.
Dù sao thì
Cho dù là một vị Tiên Vương thì nếu như cứ tiết lộ thiên cơ, cũng sẽ bị Thiên Đạo tính sổ.
“Không phải là.....?”
Thân thể Thất tổ chấn động, lẩm bẩm nói: “Một tiền bối nào đó vẫn chưa tọa hóa, mà lén rời khỏi thế giới trước kia để đến đây tĩnh tu chứ?”
Không thể không nói, khả năng này vô cùng lớn.
Nhưng nếu như muốn nghiệm chứng chuyện này, thì bản thân hắn phải chạy đến Thiên Cơ Lâu xem thử một lần mới được.
“Xem ra lần này, Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối cũng đang âm thầm trợ giúp chúng ta rất nhiều.”
Sắc mặt của Liễu Huyền Thành vô cùng tái nhợt.
Hắn vừa mới bị đánh nổ thân thể mấy lần, lần cuối cùng còn suýt chút nữa bị bức cho tự bạo, bây giờ đã bị thương tổn căn cơ, nhưng cũng may là khống chế được thương thế rồi.
Ít nhất.
Giờ phút này không có gì đáng ngại.
Hắn nhìn Thái Sơ, rồi lại nhìn sang Mạnh Khánh Chi, vui vẻ nói: “Hai vị đều đã từng được vị Thiên Cơ Lâu chủ kia chỉ điểm, nếu như không nhờ hai

vị ra tay trượng nghĩa, ta thật sự không dám tưởng tượng, kết cục cuối cùng sẽ như thế nào.”
“Đây đều là bổn phận của chúng ta, nếu là như làm ngơ mặc kệ Địa Phủ, chỉ sợ tai họa khôn cùng, hôm nay đã diệt trừ nguy cơ này, cũng coi như là một chuyện tốt.”
Mặt mày Mạnh Khánh Chi tỏ ra nghiêm túc, giọng nói của hắn mang theo một chút tiếc hận, nói: “Chỉ tiếc, đã để cho chủ nhân của Thiên Mang sơn chạy mất, hâyy.”
Thái Sơ nhìn Mạnh Khánh Chi một cái đầy kỳ lạ, trực giác mách bảo hắn câu nói này của Mạnh Khánh Chi có chút quái dị, không giống như là lời mà hắn thường nói.
Nhưng mà.
Người ta đã trợ giúp mình hai lần, đây là sự thật. Chẳng lẽ.....
Trước kia, bản thân mình đã nhìn lầm Mạnh Khánh Chi rồi hay sao?
Thực ra hắn ta thật là một người chân thực nhiệt tình, một lòng nghĩ đến vạn giới hay sao?
.....
Thái Sơ đang tự trách, không ngờ rằng trước kia bản thân hắn lại nhìn lầm.
Hắn lại chắp tay nói với Mạnh Khánh Chi: “Mạnh đạo hữu không cần lo lắng, chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không là người dễ đối phó, hôm nay hắn cũng đã trốn mất rồi.”
“Sau ngày hôm nay chỉ còn lại mỗi một mình hắn, khó có thể làm nên sóng gió gì.”
“Đúng vậy.”
Thất tổ cũng gật đầu, hắn nhìn Mạnh Khánh Chi một cái thật kỹ, tuy rằng đây là lần đầu gặp mặt, nhưng đối phương đã mang lại cho hắn một cảm giác thưởng thức lẫn nhau.
Chẳng phải lúc xưa bản thân mình cũng là như thế?
Địa Phủ càng quét chư thiên, bản thân mình không nói một lời, đã gia nhập vào đại quân chống lại Địa Phủ hay sao. Cảnh đời đổi dời.
Hôm nay lại nhìn thấy được hình bóng của chính mình lúc trước trên người của một hậu bối. Cũng là một bầu nhiệt huyết như vậy.
Thứ duy nhất không giống chính là người này tu luyện ma công. Nhưng mà.
Hắn cũng không phải là một người cổ hủ.

Sở dĩ ma đạo được coi là ma đạo, vĩnh viễn không phải là do công pháp, mà là bởi vì người, chỉ cần làm người ngay thẳng, thì cho dù có tu luyện ma công thì có làm sao chứ?
Trong chính đạo chẳng phải cũng có ngụy quân tử đấy hay sao? Cứ so sánh như vậy.
Hình tượng của Mạnh Khánh Chi lập tức to lớn hơn vài phần.
"Đợi sau khi chúng ta trở về Thần giới, tất nhiên sẽ truyền bá chuyện này đến khắp các thế lực, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa sẽ có vô thượng cường giả đến đây để trừ khử chủ nhân của Thiên Mang sơn."
Thất tổ trầm giọng nói.
"Nếu nói như vậy, vậy thì làm phiền các vị rồi."
Mạnh Khánh Chi chắp tay.
"Đây là điều nên làm."
Thất tổ đáp lễ, hắn liếc mắt nhìn Liễu Thanh Vũ đứng bên cạnh mình một cái, chắp tay hành lễ với hai người nói: "Thời gian cũng không còn sớm, bọn ta đã bắt được phản đồ của tộc Liễu thị rồi thì cũng không thể nán lại được nữa."
"Ồ?"
Mạnh Khánh Chi nhíu mày, kinh ngạc nói: "Ba vị phải đi rồi sao?"
"Mạnh đạo hữu, còn chuyện gì nữa sao?"
Thất tổ nghi hoặc hỏi.
"Không có gì."
Mạnh Khánh Chi ho nhẹ một tiếng, che giấu sự ngượng ngùng của hắn, hắn trầm ngâm nói: "Thứ cho tại hạ lỗ mãng lo lắng cho ba vị đạo hữu đây, dù sao thì ba người cũng đã bị thương nặng."
"Bây giờ lộ trình trở về Thần giới lại cực kỳ lâu, lại thêm chuyện chủ nhân của Thiên Mang sơn đã bỏ trốn, ta lo trên đường sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn."
"Chi bằng....."
"Ba vị tạm thời ở lại đây dưỡng thương, được không?"
"Này.....
Thất tổ nghe vậy, sắc mặt có chút do dự. Không thể không nói.
Chuyện mà Mạnh Khánh Chi lo lắng là có lý, chủ nhân của Thiên Mang sơn đã đào tẩu, nhưng nói thật đối phương cũng chẳng có thương thế gì nhiều, trong thời gian ngắn sẽ hồi phục.
Trái lại ba người bọn họ.

Bản thân hắn bị thương nhẹ, Liễu Khiêm Chi bị trọng thương, Liễu Huyền Thành nhất thảm, đã mất đi sức chiến đấu. Một đội ngũ như vậy, đụng phải chủ nhân của Thiên Mang sơn, thật đúng là chẳng có bao nhiêu phần thắng. Nếu như xui xẻo.
Có khi lại bị giết một hai người.
Huống hồ gì.
Liễu Thanh Vũ nằm trong tay bọn họ, chẳng ai có thể chắc chắn là chủ nhân của Thiên Mang sơn không chặn đường cướp người chứ?
Còn về phần nhờ hai người Mạnh Khánh Chi hộ tống bọn họ trở về, chuyện này căn bản là không cần phải suy nghĩ, người ta đã giúp bọn họ rất nhiều, rồi bây giờ lại nhờ họ hộ tống.
Bất kể là như thế nào cũng không thể được.

Chương 742. Ta cũng chẳng phải là thứ tốt lành gì.

"Cũng phải."
Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Thất tổ bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Liễu Huyền Thành một cái, thở dài một tiếng, nói: "Đợi đến khi thực lực của ba người chúng ta khôi phục được một phần rồi lại bàn."
"Vậy thì làm phiền hai vị đạo hữu, trợ giúp hộ pháp."
"Đây là chuyện đương nhiên."
Thái Sơ còn chưa đáp lời, Mạnh Khánh Chi đã cười như hoa mở miệng nói trước, tỏ thái độ nhiệt tình vì lợi ích chung.
Tức khắc.
Lại khiến cho mức độ thiện cảm của người tộc Liễu thị đối với hắn nhảy lên một bậc nữa. Không uổng công lần này đến Tu Di giới.
Không chỉ trấn áp được phản đồ của tộc Liễu thị, lại còn quen biết được với một cây cổ thụ của phe hắc đạo, có tấm lòng quang minh chính đại, khiến cho bọn họ cảm thấy an tâm.
Nếu như người như vậy mà nhiều hơn. Thì cần gì phải là đến chuyện Địa Phủ bất diệt?
"Ba vị đạo hữu, cứ yên tâm chữa trị thương thế là được."
Thái Sơ cũng đáp lại một câu.
"Làm phiền rồi."

Ba người Thất tổ hơi gật đầu.
Bọn họ cũng không đi quá xa nơi này, mà là bố trí một tụ linh trận pháp ở cách đây không xa, hấp thu linh khí trong phạm vi trăm vạn quanh đây, tập trung về đây.
Sau khi ba người nuốt một viên đan dược, khoanh chân ngồi chính giữa trận pháp, nhanh chóng chữa trị thương thế. Mắt nhìn thấy ba người đã bắt đầu nhập định.
Mạnh Khánh Chi bình tĩnh đứng ở một bên, lơ đãng liếc mắt nhìn Liễu Thanh Vũ một cái, lại quan sát Thái Sơ một hồi.
Sau khi phát giác Thái Sơ không chú ý đến mình. Hắn lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Dựa theo ký ức trăm vạn năm trước của hắn, Liễu Thanh Vũ mang trên người truyền thừa của Địa Phủ, trên người hắn lại có truyền thừa của tộc Liễu thị, cả hai thứ này đều có giá trị phi phàm.
Truyền thừa của Địa Phủ thì không cần phải nói.
Nó được một Tiên Đế lưu lại, không thể nào đo lường được giá trị của nó.
Truyền thừa của tộc Liễu thị cũng không phải bình thường, dù sao gia tộc của người ta cũng đã có một thời huy hoàng, tuy rằng hiện tại không bằng năm đó, nhưng cũng là một con quái vật khổng lồ.
Đã bồi dưỡng ra được mấy Tiên Vương.
Nếu như có thể rơi vào tay mình, chẳng phải là mình đỡ tốn công tốn sức vòng vòng đường tắt hay sao?
Sở dĩ bản thân mình phải mất trăm vạn năm mới trở thành Tiên Vương, điểm mấu chốt trong chuyện này chẳng phải là vì mình không có công pháp để trở thành Tiên Vương hay sao?
Nếu bây giờ bản thân mình có được nó.
Chẳng phải là.
Mình chẳng cần phải mất đến trăm vạn năm cũng có thể trở thành Tiên Vương được hay sao? Tiên Vương mấy chục vạn năm.
Đúng thật là không dám tưởng tượng, trong chư thiên vạn giới này, người kinh tài tuyệt diễm nhất e cũng chỉ có tốc độ tu luyện như vậy mà thôi.
Đương nhiên.
Là không kể đến những nhân vật chính có số may mắn.
Tốc độ tu luyện của những người có vận may không thể tính theo lẽ thường, thành quả tu luyện mấy trăm năm của bọn họ cũng đủ để sánh bằng với kết

quả tu luyện mấy chục vạn thậm chí hơn cả trăm năm của những người khác.
Căn bản là không thể so sánh được với nhau.
Mạnh Khánh Chi xác định rất rõ mục đích của bản thân, chỉ cần hắn dựa vào Thiên Cơ Lâu, có thể được xếp ngang hàng với những thiên tài hàng đầu là được.
Nghĩ đến đây.
Mạnh Khánh Chi chớp mắt, lập tức nảy ra một ý tưởng.
Hắn tiến lên hai bước, đi tới trước mắt Thái Sơ, mỉm cười nói: "Vừa rồi, đạo hữu cũng đã trải qua một hồi ác chiến, chẳng lẽ không cần chữa trị một chút sao?"
"Ở đây đã có ta trông chừng rồi, đạo hữu đừng ngại cứ tu luyện đi."
"Ư?"
Thái Sơ nghe vậy, đưa mắt nhìn Mạnh Khánh Chi, nhẹ giọng đáp lại nói: "Mới vừa rồi giao thủ, ta không bị thương, cho nên không cần chữa trị, đạo hữu quá lo rồi."
"Vả lại."
Hắn nhìn về phía Liễu Thanh Vũ, trầm giọng nói: "Người này đã gia nhập Địa Phủ, thủ đoạn quỷ bí, chỉ có một người, e rằng không thể coi chừng được hắn."
"Ách....."
Vẻ mặt Mạnh Khánh Chi cứng đờ. Vậy thì có chút khó xử rồi.
Thái Sơ đúng là quá thận trọng, ngươi đi tu luyện thì mất mát gì chứ? Bây giờ ngươi canh giữ ở chỗ này, ta rất khó ra tay.
"Nỗi lo lắng của Thái Sơ đạo hữu cũng giống như ý ta."
Mạnh Khánh Chi cười gượng một tiếng, hắn nhìn Liễu Thanh Vũ một cách âm trầm, thử nói: "Hai người chúng ta liên thủ với nhau thì hắn không có cơ hội đào tẩu."
"Nếu như hắn đã không còn cách nào trốn thoát được, hay là chúng ta nhân lúc ba vị đạo hữu Liễu thị đang khôi phục tu vi, tra khảo hắn một chút?"
"Cũng là để biết được chủ nhân của Thiên Mang sơn đã trốn đi đâu."
Bị Mạnh Khánh Chi nhìn chằm chằm, Liễu Thanh Vũ bất giác rùng mình một cái, hắn nghểnh cổ, đối mặt với Mạnh Khánh Chi, không chút lùi bước, lạnh giọng nói: "Ngươi dám!"
"Hắc."

Mạnh Khánh Chi cười quái dị một tiếng, nói: “Có gì mà ta không dám? Chẳng lẽ là ngươi chưa từng trải nghiệm phương thức sưu hồn trong ma đạo sao?”
“Này..... Không ổn lắm.”
Thái Sơ nhăn mày, nhìn Mạnh Khánh Chi, chậm rãi nói: “Dù sao thì Liễu Thanh Vũ cũng là người của tộc Liễu thị, cho dù là hắn đã phản bội, nhưng chúng ta tự tiện tra khảo hắn, thì không thể tránh được bị nghi ngờ là quá dài tay rồi.”
“Nếu như sau khi ba vị đạo hữu hồi phục mà biết được chuyện này, thì chắc là sẽ vô cùng vui vẻ.”
“Đạo hữu cứng nhắc quá rồi.”
Mạnh Khánh Chi bĩu môi.
Thái Sơ này cái gì cũng tốt, nhưng cái tính cách bảo thủ không chịu thay đổi, khiến cho hắn không thể nào vui được, cho dù đối phương đã trở thành Tiên Vương.
Nói thật.
Mạnh Khánh Chi cũng chẳng thể nào coi đối phương như là kẻ thù được.
Bởi vì.
Nếu như hắn muốn đối phó với kiểu người như vậy, thật sự là quá đơn giản.
“Địa Phủ chính là kẻ thù lớn của chư thiên vạn giới, nếu như Liễu Thanh Vũ phản bội tộc Liễu thị vì những lý do khác, đương nhiên là chúng ta không có quyền hỏi đến.”
“Nhưng mà.....”
Nói đến đây.
Mạnh Khánh Chi hơi ngừng lại, ngữ khí trở nên vô cùng nặng nề, hắn chậm rãi nói: “Liễu Thanh Vũ đã gia nhập Địa Phủ, vậy thì đây là đã không còn là chuyện riêng của một mình tộc Liễu thị nữa rồi, mà mỗi một tu luyện giả trong chư thiên vạn giới của chúng ta đều có một phần trách nhiệm.”
“Bây giờ tra khảo hắn chút tin tức về chủ nhân của Thiên Mang sơn, thì cũng là vì lo lắng cho sự an nguy của chư thiên vạn giới!”
“Nên biết rằng.....”
“Chủ nhân của Thiên Mang sơn ẩn nấp ở bên ngoài, cứ thêm một ngày trôi qua thì nguy hiểm lại lớn hơn một phần, dựa vào thực lực của hắn, nếu như hắn phát rồ lên, thì hoàn toàn có thể huỷ diệt vô số thế giới nhỏ.”
“Thái Sơ đạo hữu, ngươi trăm ngàn lần đừng vì lòng nhân từ trong phút chốc, mà hại hàng tỉ thương sinh vô tội!”

Lời này vừa nói ra.
Thái Sơ hoàn toàn á khẩu không trả lời được.
Hắn biết rất rõ thực lực của chủ nhân Thiên Mang sơn, nếu như hắn ta trốn trong hỗn độn, đúng thật là có thể huỷ diệt không biết bao nhiêu thế giới nhỏ, như Thiên Nguyên giới của trước kia.
Một thế giới như vậy, trong mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn thì chẳng khác nào một con kiến cả. Nếu thật sự đối phương muốn khôi phục lại tu vi dựa vào máu huyết của sinh linh.
Thì chỉ trong một ngày.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn có thể huỷ diệt hàng tỉ vạn thương sinh.
"Này....."
Thái Sơ không nói gì.
"Thái Sơ đạo hữu, ngươi hắn biết rằng thứ mà ta tu luyện chính là công pháp ma đạo, nếu như ngươi không đành lòng, cứ để một mình ta thăm dò là được."
"Ngươi chỉ cần đứng đây hộ pháp là được."
Mạnh Khánh Chi hào sảng nói.
Rất có khí phách của một kẻ nếu xảy ra chuyện gì thì một mình hắn sẽ gánh vát trách nhiệm. Mà ý nghĩa của hai chữ ' thăm dò' trong miệng hắn.
Trong lòng Thái Sơ cũng hiểu rõ, đơn giản là sử dụng một số thủ đoạn âm hiểm độc ác, dù gì thì Mạnh Khánh Chi cũng tu luyện công pháp ma đạo, hắn muốn thăm dò chuyện gì.
Thì sao lại có thể sử dụng những thủ đoạn ôn hòa như trong chính đạo được chứ? Có dùng đầu ngón chân mà đoán thì chuyện này căn bản là không có khả năng.
Còn sỡ dĩ không để Thái Sơ cùng làm, theo như suy nghĩ của Thái Sơ thì hẳn là đối phương đang nghĩ cho hắn, sợ là một người trong chính đạo như hắn sẽ không thể nào chịu đựng được.
"Được rồi."
Sau khi suy nghĩ thật lâu, Thái Sơ bất đắc dĩ gật đầu.
Cũng không phải hắn không biết rõ sự uy hiếp của Địa Phủ, thay vì lãng phí thời gian không đâu, chi bằng để cho Mạnh Khánh Chi sử dụng chút biện pháp của riêng hắn.
Chỉ cần không làm chết người.

Chương 743. Ta cũng chẳng phải là thứ tốt lành gì. (2)

Chờ đến khi tam vương Liễu thị hồi phục thì có thể giải thích được.

Mạnh Khánh Chi nghe vậy, trên mặt hiện lên một nụ cười, hắn dùng một tay xách Liễu Thanh Vũ, đi đến chỗ xa, vừa đi vừa nói chuyện nói: "Ta đưa hắn đến chỗ khác, tránh làm bẩn mắt đạo hữu."

Thái Sơ nhấp nhấp miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cũng cũng không nói thành lời. Rất nhanh.

Mạnh Khánh Chi đã mang theo Liễu Thanh Vũ biến mất khỏi tầm mắt của hắn. Nhưng nếu quan sát bằng thần thức.

Thì vẫn có thể nhìn thấy, Mạnh Khánh Chi và Liễu Thanh Vũ cũng chẳng đi xa lắm, chẳng qua cũng chỉ trong phạm vi năm vạn dặm mà thôi.

Với khoảng cách này.

Đối với một vị Tiên Vương mà nói, gần như là bằng không. Chỉ cần một ý niệm thì có thể nhanh chóng chạy tới. Đi đến bên một gò đất.

Mạnh Khánh Chi nhìn thoáng qua chung quanh, vung tay áo bố trí một ảo trận, nếu nhìn từ bên ngoài, thì hắn đang tra hỏi Liễu Thanh Vũ, nhưng nếu như nhìn từ bên trong trận pháp thì sẽ phát hiện, tất cả mọi chuyện hoàn toàn khác.

"Quả nhiên là ngươi không giống với những gì mà ngươi vừa thể hiện!"

Liễu Thanh Vũ bị ngã trên mặt đất, nhưng cũng không tức giận, mà trên khóe miệng của hắn là một nụ cười lạnh, phảng phất như phát hiện ta một chuyện gì đó không giống bình thường.

"Ngươi và ta là cùng một loại người!"

Liễu Thanh Vũ nói một cách chắc chắn.

"Ồ?"

Mạnh Khánh Chi xoay người lại, bình thản ung dung, nhìn Liễu Thanh Vũ mở miệng nói: "Sao ngươi lại biết?"

"Từ lúc bắt đầu, trong lòng ngươi đã có ý đồ xấu, ngươi có thể lừa gạt được tam vương Liễu thị và Thái Sơ Tiên Vương kia, nhưng là ngươi không thể qua được mắt ta!"

Ánh mắt của Liễu Thanh Vũ lập loè, trong đáy mắt có sát ý với người đối diện, được che giấu kỹ càng.

Chặc đứt được sống của mình, hắn không hận là không thể nào, nhưng bây giờ đối phương đang nắm giữ cơ hội sống còn duy nhất của hắn.
Hắn chỉ có thể hạ mình, mở miệng khẩn cầu Mạnh Khánh Chi giơ cao đánh khẽ.
Chỉ cần Mạnh Khánh Chi đồng ý, bất kỳ lúc nào hắn cũng có thê dễ dàng trốn được, cho dù đám người Thái Sơ có ngăn cản, cũng không kịp.
"Nếu ta đoán không lầm, hẳn là ngươi đến đây cũng là vì truyền thừa của Địa Phủ phải không?"
Liễu Thanh Vũ giãy giụa làm đứng dậy, nhìn liếc mắt một cái nhìn về phương hướng Thiên Nguyên giới, lạnh lùng cười nói: "Từ trong câu nói vừa nãy, có thể biết được thực lực của ngươi có được là từ Thiên Cơ Lâu."
"Phỏng chừng....."
"Thiên Cơ Lâu chủ ban cho ngươi thực lực cường đại như vậy, hẳn là không phải tặng không, ít ra thì ngươi cũng đã phải trả một cái giá rất đắt, nếu như không thu hoạch được gì, hắ chẳng phải là ngươi phải trắng tay mà về hay sao?"
"Bởi vậy ta có thể kết luận, đương nhiên là ngươi có ý đồ, muốn bù đắp lại những gì đã bỏ ra ở Thiên Cơ Lâu, mà ý đồ của ngươi là truyền thừa của Địa Phủ!"
Nói đến đây.
Lời lẽ của Liễu Thanh Vũ chắc chắn.
Dường như là nhìn thấy tất cả những giao dịch của Mạnh Khánh Chi ở Thiên Cơ Lâu vậy.
"Ngươi thực thông minh."
Mạnh Khánh Chi cười khẽ.
"A."
Liễu Thanh Vũ khinh thường, cười nhạo nói: "Ta cũng từng đến Thiên Cơ Lâu, ta biết sự khủng bố của Thiên Cơ Lâu chủ, và biết rõ độ khó khi muốn kiếm lợi từ Thiên Cơ Lâu."
"Trên đời này, có lẽ sẽ có người bỏ ra mà chẳng mong thu về."
Mà ngươi.....
"Tuyệt đối không phải là loại người này!"
"Thế nào?"
Liễu Thanh Vũ mang theo nụ cười nắm chắc thắng lợi, quỷ dị nói: "Có muốn làm một cuộc giao dịch với nhau không? Ta cho ngươi truyền thừa của Địa Phủ, ngươi chừa cho ta một con đường sống!"

“Ta có thể đồng ý với ngươi, coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra!”
“Đúng là một ý kiến không tồi.”
Mạnh Khánh Chi chậm rãi nói.
“Ngươi đồng ý rồi?”
Liễu Thanh Vũ nghe vậy, lập tức tỉnh táo lại, hắn lập tức đứng dậy, nhanh chóng nói: “Vậy ngươi nhanh giúp ta giải trừ phong ấn, ta sẽ lập tức giao truyền thừa của Địa Phủ cho ngươi!”
Vừa nói chuyện.
Thì ánh sáng lạnh trong mắt hắn lấp láy.
Chỉ cần bản thân hắn có thể chạy thoát.
Sau này còn có rất nhiều cách từ từ xử lý kẻ này, thực lực Tiên Vương của hắn nhìn như hoa trong gương, trăng trong nước, nhưng thực lực của bản thân mình thì lại là hàng thật giá thật.
Giết hắn, chỉ cần một ý niệm là đủ rồi.
Không gấp, Mạnh Khánh Chi vẫy vẫy tay.
“Ồ?”
Sắc mặt của Liễu Thanh Vũ trở nên khó coi, trầm giọng nói: “Ngươi muốn đổi ý?”
“Ta chưa đồng ý, lấy đâu ra chuyện đổi ý chứ?”
Mạnh Khánh Chi hài hước nói.
“Ngươi lừa ta?”
Liễu Thanh Vũ vô cùng phẫn nộ, bao nhiêu năm nay hắn tung hoành vạn giới, đây là lần đầu tiên bị một vãn bối lừa cho một vố đau, khiến hắn cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nếu như không bị phong ấn thực lực bị phong ấn.
Hắn muốn lập tức chém chết kẻ kia ngay tại đây.
“Ha ha, tình hình hiện tại của ngươi, không cần ta nhiều lời, chỉ cần một ý niệm của ta thôi, thì ngươi chết không có chỗ chôn, ta lại đi lừa ngươi sao?”
Mạnh Khánh Chi thả ra một luồng khí tức, chèn ép cho hư không trở nên vặn vẹo, thời không xao động quanh thân hắn, dẫn động vô số quy tắc Thiên Đạo, vô cùng khủng bố.
“Ngươi muốn làm cái gì?”
“Sưu hồn?”
Sắc mặt Liễu Thanh Vũ trắng bệch, bước từng bước lui về phía sau vài bước, trước đây hắn đã từng bị chủ nhân của Thiên Mang sơn sưu hồn, hắn không muốn nếm thêm một lần nữa.
Nếu như cứ liên tục bị người ta sưu hồn.

Thì hắn còn gì là thể diện của một Tiên Vương nữa? Nếu như làm không tốt.
Sẽ còn để lại di chứng, tạo thành tâm ma, sau này còn muốn tiến thêm một bước, thì e rằng sẽ cực kỳ gian nan.
“Ta không ngại sưu hồn đâu, dù sao thì ngươi cũng biết ta chẳng phải thứ tốt lành gì mà.”
Trên mặt Mạnh Khánh Chi mang theo nụ cười hiền lành, chậm rãi nói:
“Nếu ngươi chủ động phối hợp, có lẽ sẽ tránh được một kiếp nạn.”
Nụ cười này.
Rơi vào trong mắt của Liễu Thanh Vũ thì không thua gì nụ cười của ác ma, khiến hắn cầm lòng không đậu rùng mình một cái.
“Được!”
Liễu Thanh Vũ cắn chặt răng, hắn trầm giọng nói: “Ta giao cho ngươi truyền thừa của Địa Phủ, nhưng hy vọng ngươi có thể giữ lời hứa, chừa cho ta một con đường sống.”
“Ngươi giao truyền thừa của Địa Phủ cho ta trước đã.”
Mạnh Khánh Chi vung bàn tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một miếng ngọc bội, giao cho Liễu Thanh Vũ, từ từ nói: “Ngươi đừng nghĩ đến chuyện lừa gạt ta, ta có cách khiểm chứng lời ngươi nói là thật hay giả.”
“Chớ có quên, trên đời này vẫn còn có Thiên Cơ Lâu chủ tiền bối!”

Chương 744. Mạnh đạo hữu đâu rồi?.

Đưa miếng ngọc bội ra.
Mạnh Khánh Chi nhân tiện giải một phần phong ấn, để Liễu Thanh Vũ có thể ghi lại truyền thừa của Địa Phủ vào trong miếng ngọc bội. Có thực lực của một Tiên Vương.
Hắn không lo đối phương có thể chạy thoát được. Dù sao thì.
Ở đây không chỉ có một mình hắn hiện diện, mà gần đây còn có Thái Sơ, cùng với Tam Vương tộc Liễu Thị, lại cộng thêm trận pháp vừa rồi, đừng nói chi là Liễu Thanh Vũ đã bị trọng thương.
Cho dù là đối phương hoàn hảo không hề bị thương, vẫn còn đang ở đỉnh phong độ, cũng chắp cánh khó thoát.
“Thiên Cơ Lâu Chủ.....”

Sắc mặt của Liễu Thanh Vũ rất khó coi.
Đối phương nhắc tới Thiên Cơ Lâu Chủ, ẩn ý của hắn không cần nói cũng biết.
Khẳng định là đã lấy được tin tức gì đó từ Thiên Cơ Lâu, giờ phút này cố ý nhắc tới, chính là muốn sử dụng tên tuổi của Thiên Cơ Lâu Chủ để chèn ép hắn.
Cho dù là trong người hắn có nhiều thủ đoạn đi chăng nữa, cũng chẳng bao giờ dám giở trò trước mặt Thiên Cơ Lâu Chủ. Hơn nữa.
Trước khi Mạnh Khánh Chi rời khỏi Thiên Cơ Lâu, liệu rằng hắn có hỏi Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối mọi chuyện sẽ tiếp diễn như thế nào không nhỉ?
Tình hình trước mắt.
Phải chăng là Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã báo trước cho Mạnh Khánh Chi rồi không? Đến ngay cả.....
Chuyện mình đưa truyền thừa của Địa Phủ cho đối phương, đều nằm trong sự tính toán của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, hơn nữa từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, tất cả mọi chuyện đều nói hết cho Mạnh Khánh Chi rồi sao?
Tưởng tượng đến đây.
Trên người Liễu Thanh Vũ lập tức toát một lớp mồ hôi lạnh.
Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mạnh Khánh Chi, giờ phút này hắn cũng không hề sốt ruột, hơn nữa khóe miệng treo một nụ cười lạnh, nhìn hắn một cách thích thú.
Điều này càng khiến cho hắn sởn tóc gáy. Dường như……..
Tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm khống chế của Mạnh Khánh Chi vậy.
Giờ khắc này.
Liễu Thanh Vũ xác định rằng Mạnh Khánh Chi chắc chắn đã biết được tất cả mọi chuyện từ Thiên Cơ Lâu, nếu không thì sao hắn lại có thể bình tĩnh như vậy chứ?
Tự cho rằng bản thân mình đã biết hết tiền căn hậu quả.
Liễu Thanh Vũ cắn chặt răng, hắn tiếp nhận miếng ngọc bội, khắc hết tất cả những hiểu biết của hắn về truyền thừa của Địa Phủ vào bên trong miếng ngọc bội, không hề giữ lại bất kỳ thứ gì cả.
Nếu như so với truyền thừa của Địa Phủ, thì tính mạng của hắn vẫn quan trọng hơn.
Hắn không muốn chỉ vì một phút bốc đồng của mình mà chôn vùi tương lai của hắn.

“Đây là truyền thừa của Địa Phủ mà ngươi muốn, hắn là ngươi biết trong tay ta chỉ có một phần mà thôi, mà nay tất cả nó đều nằm hết trong này rồi.”
Liễu Thanh Vũ đưa ngọc bội lại cho hắn.
Hắn nhìn Mạnh Khánh Chi thật kỹ, nói như thể đã đánh mất thứ gì đó:
“Trước khi ngươi xem nội dung bên trong miếng ngọc bội này, thì vẫn còn đường lui, nhưng nếu như ngươi xem xong nội dung bên trong này rồi.”
“Chỉ sợ là.....”
“Trong chư thiên vạn giới này, sẽ chẳng còn bất kỳ nơi nào có thể nấu thân đâu!”
Lời này.
Ý nghĩ vô cùng sâu xa.
Nhưng cũng không khó lý giải.
Chỉ cần Mạnh Khánh Chi xem nội dung truyền thừa của Địa Phủ, thì tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới đều sẽ thừa nhận rằng Mạnh Khánh Chi đã gia nhập vào Địa Phủ, vì dù sao hắn cũng đã có được truyền thừa của Địa Phủ.
Chẳng ai có thể đảm bảo rằng đối phương có tu luyện hay không.
Vì để đề phòng bất trắc, biện pháp tốt nhất là giết chết hắn.
Mà theo như suy nghĩ của Liễu Thanh Vũ , thì Mạnh Khánh Chi cũng coi như là tự chặn đứng đường lui, hai người đều mang theo truyền thừa của Địa Phủ thì chính là lên cùng một chiếc thuyền.
Là đồng bọn vớ nhau.
Vào ngay lúc này, giúp đỡ huynh đệ một phen, không phải là chuyện hợp tình hợp lý hay sao chứ?
“Chuyện này không cần ngươi phải lo.”
Mạnh Khánh Chi không thèm để ý, lấy ngọc bội, sau khi nhìn thoáng qua nội dung bên trong, nhanh chóng ghi nhớ trong đầu, rồi sau đó hắn lại lấy ra một miếng ngọc bội trống không, đưa tới trước mặt Liễu Thanh Vũ.
“Công pháp mà ngươi tu luyện trước kia, ta cũng rất tò mò, có thể giao ra đây để ta tham khảo một chút được không?”
“Ồ?”
Mắt Liễu Thanh Vũ cứng đờ, sắc mặt lạnh lùng, lạnh giọng nói: “Ngươi muốn chiếm đoạt công pháp của tộc Liễu thị sao?”
“Ngươi đã phản bội tộc Liễu thị, bây giờ cũng chẳng cần thiết phải giữ bí mật nữa”
Mạnh Khánh Chi mỉm cười nói.

“Ngươi qua tham lam, coi chừng chết nghẹn, nếu như công pháp của tộc Liễu thị rơi vào tay của người ngoài, thì e rằng kết cục của ngươi sẽ vô cùng thê thảm!”
Liễu Thanh Vũ lạnh giọng nói.
Bất kỳ một gia tộc nào đều không cho phép công pháp trấn tộc nhà mình lọt vào tay của người ngoài.
Nếu như Liễu Thanh Vũ chưa phản bội gia tộc, Mạnh Khánh Chi chắc chắn sẽ không dám có ý định này, nhưng may mắn là Liễu Thanh Vũ đã phản bội tộc Liễu thị.
Bởi vậy.
Lấy được công pháp của tộc Liễu thị từ trong tay của hắn rất đơn giản. Sau này.
Để lại nó cho bản thân mình của hiện tại.
Có công pháp của tộc Liễu thị, lại cộng thêm truyền thừa của Địa Phủ, có được cả hai thứ, vậy chẳng phải là tốt hơn rất nhiều so với việc phải từ mò mẫm tìm đường hay sao?
“Chuyện này không cần ngươi phải lo.” Mạnh Khánh Chi tùy ý nói.
“Một câu thôi, ngươi có giao ra hay không?”
“Tại sao lại không giao?”
Liễu Thanh Vũ không thèm quan tâm nói, hắn vô cùng dứt khoát khắc nội dung công pháp của tộc Liễu thị vào trong miếng ngọc bội. Đương nhiên.
Bộ công pháp mà hắn ghi lại kia không phải là thứ mà hắn tu luyện. Mà là công pháp của Liễu Huyền Thành tu luyện.
Những loại công pháp có thể được xem như là công pháp trấn tộc trong tộc Liễu thị, cũng không hề ít, dù gì thì trong lịch sử của bọn họ, cũng đã từng xuất hiện không ít Tiên Vương.
Mà công pháp của Liễu Huyền Thành tu luyện, là của một vị lão tổ lưu lại, Liễu Thanh Vũ cũng đã từng xem qua, nhưng hắn không tu luyện.
Hôm nay đưa nó cho Mạnh Khánh Chi thì rất phù hợp. Vậy thì.
Tương đương với chuyện hắn cũng đã nắm được thóp của Mạnh Khánh Chi.
Nếu như đối phương không tha cho hắn, xong chuyện này, hắn hoàn toàn có thể nói chuyện này cho ba người Thất tổ, bất kể là bọn họ có tin hay không, chỉ sợ trong lòng đều sẽ có khúc mắc.
Chờ đến một ngày.

Mạnh Khánh Chi sử dụng chiêu thức của tộc Liễu thị, vậy thì ngày tàn của hắn đã đến rồi!
Cho dù hắn không để lộ vết tích của công pháp tộc Liễu thị, nhưng còn có truyền thừa của Địa Phủ nữa mà, hai loại truyền thừa này, bất kể là loại nào đều có thể đẩy Mạnh Khánh Chi vào chỗ chết.
“Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.”
Mạnh Khánh Chi cười tươi vô cùng, hắn nhìn thoáng qua nội dung bên trong ngọc bội, trong lòng quả thực vui như hoa nở.
Trước khi đến đây.
Hắn không ngờ rằng mình sẽ thu hoạch được nhiều đến vậy.
Nhưng sau một phen biểu diễn của mình, không chỉ có được truyền thừa của Địa Phủ như mà đời trước hắn không có được, thêm vào đó là cả truyền thừa của tộc Liễu thị.
Điều quả thực là không thể tưởng tượng được.
“Thứ ngươi muốn, ta đều đã cho ngươi, chừng nào thì ngươi mới có thể thả ta đi?”
Liễu Thanh Vũ vội vàng nói.
Cả truyền thừa của Địa Phủ lẫn công pháp của tộc Liễu thị đều đã đưa cho hắn.
Nếu như Mạnh Khánh Chi còn không buông tha cho mình, thì e rằng chẳng bao lâu nữa Tam Vương tộc Liễu Thị sẽ tỉnh lại, dù sao thì thương thế của Thất tổ cũng không nghiêm trọng lắm.
Rất nhanh sẽ khôi phục hoàn toàn.
Chờ đến khi hắn tỉnh lại, mà mình còn muốn chạy khỏi đây, thì gần như là chuyện không thể.
“Ta đồng ý thả ngươi bao giờ chứ?”

Chương 745. Một loại cảm giác thưởng thức lẫn nhau.

Chương trước Chương sau
Mạnh Khánh Chi thu hồi hai miếng ngọc bội, hài hước nhìn Liễu Thanh Vũ, nhàn nhạt nói.
“Ngươi.....”
Liễu Thanh Vũ nheo mắt lại, lửa giận trong ngực dâng lên, hắn lạnh giọng nói: “Ngươi nói mà không giữ lời?”

“Ngươi quên rồi sao?”
Mạnh Khánh Chi ung dung nói: “Chẳng phải vừa rồi ngươi nói, chúng ta cùng một loại người, cho nên hẳn là ngươi hiểu rõ, loại người như chúng ta, từ trước đến nay nói chuyện chưa bao giờ giữ chữ tín.”
“Dù sao thì.....”
“Ta cũng chẳng thề thốt với thiên đạo!”
“Ngươi, đáng chết!”
Liễu Thanh Vũ giãy giụa đứng dậy, vọt về hướng Mạnh Khánh Chi, nếu như tu vi của hắn vẫn còn, hắn rất muốn giết chết hắn ngay tại đây.
Đáng tiếc là.
Bây giờ toàn bộ tu vi của hắn đã bị phong ấn.
Vừa mới bước đến hai bước, đã bị Mạnh Khánh Chi phất nhẹ tay áo, quét bay ra ngoài.
“Phanh!”
Liễu Thanh Vũ đập vào trên một khối đá lớn, khiến cho tảng đá này nát thành cát bụi, hắn thì vô cùng chật vật, hắn nửa quỳ trong đám đá vụn, thân hình run nhè nhẹ.
Vừa tức giận, vừa phẫn hận, sát ý vô biên.
Hắn không ngờ đến hắn lại có ngày bị người ta chơi đùa trong lòng bàn tay.
Phải biết rằng.
Từ xưa đến nay đều là hắn đùa bỡn người khác, chưa từng có ai dám nói năng lỗ mãng với hắn?
“Ta nhỡ kỹ chuyện ngày hôm nay, đừng để cho ta có cơ hội thoát ra được, nếu không thì ta sẽ khiến cho ngươi muốn sống cũng không được, mà muốn chết cũng chẳng xong!”
Liễu Thanh Vũ lạnh giọng mở miệng, giọng nói phảng phất như vọng về từ địa ngục Cửu U, thấm vào trong xương cốt, khiến cho nhiệt độ của mảnh đất trời này giảm xuống không ít.
“Nếu như là trước kia, có lẽ ngươi có thể trốn thoát, nhưng lúc này thì e là khó rồi.” Mạnh Khánh Chi khẽ cười nói.
Đời trước.
Liễu Thanh Vũ đã chạy thoát.
Hơn nữa lại còn liên thủ với chủ nhân của Thiên Mang sơn, quấy lên một trận phong ba thật lớn, khi đó thực lực của hắn quá yếu, cũng không thể tham dự, chuyện đã xảy ra rồi thì hắn mới biết, nhờ chuyện này mà chủ nhân của Thiên Mang sơn đã trở thành chuẩn Tiên Đế.

Dựa vào thực lực của một chuẩn Tiên Đế, chủ nhân của Thiên Mang sơn trực tiếp đánh xuyên toàn bộ Thần giới. Khi hắn biết được chuyện này thì. Tất cả mọi chuyện đã phát sinh, hắn cũng chẳng thể nào thay đổi được chuyện gì hết. Nhưng lúc này đây.
Đã không còn Liễu Thanh Vũ, hắn rất tò mò, liệu rằng chủ nhân của Thiên Mang sơn còn có thể trở thành chuẩn Tiên Đế được nữa hay không? Theo lý mà nói.
Chuyện chủ nhân của Thiên Mang sơn trở thành chuẩn Tiên Đế, chính là hướng đi đúng của lịch sử, nếu như chỉ vì mình mà lịch sử thay đổi, khiến cho chủ nhân của Thiên Mang sơn không thể trở thành chuẩn Tiên Đế. Vậy thì báo ứng mà hắn phải nhận có thể sẽ rất lớn.
Một vị chuẩn Tiên Đế bỗng nhiên biến mất trong lịch sử, những người vốn dĩ phải chết trong tay của chủ nhân Thiên Mang sơn, kết quả lại chẳng chết đi, ngược lại còn sống.
E rằng toàn bộ thời không phải xoay chuyển vào một quỹ đạo hoàn toàn mới.
Mà sau khi bản thân hắn trở về thời không của mình, thì phải chịu thiên kiếp, chỉ cần nghĩ đến chuyên này thôi đã khiến cho người ta không rét mà run.
“Hay là.....”
Mạnh Khánh Chi nhăn mày lại, hắn đưa mắt nhìn Liễu Thanh Vũ một cái, trong lòng nghĩ đến: “Thả hắn?”
Nếu thả Liễu Thanh Vũ thì có lẽ lịch sử cũng sẽ thay đổi, nhưng về mặt tổng thể thì thay đổi sẽ không lớn lắm. Nhưng nếu là như vậy.
Vậy thì mình trong tương lai, chắc là sẽ gặp nguy hiểm.
Với tính tình của Liễu Thanh Vũ, tất nhiên là không thể làm gì được mình, nhưng nếu như mình chỉ có thực lực của một Đại Đế thì sao? Thì bản thân mình ở hiện tại đã chết mất xác rồi.
Vậy thì mình của tương lai cũng sẽ tan thành mây khói.
“Xem ra không thể thả hắn đi rồi.”
Mạnh Khánh Chi rối rắm một lát, hắn quyết tâm, lập tức xoay người đi ra ngoài trận pháp. Mục đích của hắn đã hoàn thành.
Có ở lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Dù sao.
Thì chẳng bao lâu nữa, đám người Thái Sơ cũng sẽ phát hiện ra điều bất thường, sau khi bọn họ đến đây, nhất định sẽ phát hiện ra Liễu Thanh Vũ bị phong ấn thực lực.

Còn về phần.
Liễu Thanh Vũ có thể thoát thân được hay không, hắn không nghĩ đến chuyện này. Bởi vì điều này căn bản là không có khả năng.
“Đúng rồi.”
Mạnh Khánh Chi đang bỏ đi, bỗng nhiên dừng lại, quay người đi tới trước mặt Liễu Thanh Vũ, mỉm cười nói: “Xém chút nữa thì quên mất một thứ”
Nói rồi.
Hắn nâng bàn tay lên, áp xuống đầu của Liễu Thanh Vũ.
“Ngươi.....”
“Ngươi muốn làm gì!”
Liễu Thanh Vũ kêu to.
Trực giác mách bảo hắn, Mạnh Khánh Chi sẽ gây bất lợi cho hắn, tình cảnh này thật sự rất giống lúc trước hắn bị chủ nhân của Thiên Mang sơn sưu hồn.
Chẳng lẽ là...
Hắn không tin tưởng những thứ mà mình mới giao ra, muốn sưu hồn xác nhận lại sao? Chỉ trong nháy mắt.
Trên mặt của Liễu Thanh Vũ hiện lên vẻ khuất nhục. Nhưng không bao lâu.
Mạnh Khánh Chi thu tay lại, Liễu Thanh Vũ chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt hắn hiện lên một chút mê mang, nhìn Mạnh Khánh Chi, rồi lại nhìn cảnh sắc chung quanh.
Trong đầu là một mớ hỗn loạn.
Hắn không biết tại sao mình lại ở trong tình trạng này.
Hắn chỉ nhớ rõ là bản thân hắn đang giao thủ với Liễu Khiêm Chi, chớp mắt một cái đã ở nơi này, dường như đã bỏ sót chuyện gì đó, nhưng bất kể như thế nào hắn cũng không thể nhớ ra được.
“Ngươi xóa ký ức của ta?”
Tuy Liễu Thanh Vũ đã quên tất cả những chuyện vừa xảy ra, nhưng chỉ cần nhìn tình trạng của hắn, rồi lại nhìn lại hành động lúc nãy của Mạnh Khánh Chi, không khó để hắn có thể đoán ra được là hắn vừa trải qua chuyện gì.
“Thân phận của ngươi đặc biệt, ta không thể nào giết ngươi, nhưng cũng không thể lưu lại tai hoạ ngầm, cho nên đây là lựa chọn tốt nhất.”
Mạnh Khánh Chi chậm rãi nói.
Tiếng nói vừa dứt, hắn liền xoay người rời đi, nâng bước chân lên, hư không trước mắt xoa động, một khe nứt không gian mở ra, hắn bước vào trong đó, bóng dáng của hắn nhanh chóng biến mất.

“Không thể nào giết ta? Nhưng cũng không thể lưu lại tai hoạ ngầm?”
Liễu Thanh Vũ ngây người, trong miệng lẩm bẩm tự nói.
“Lời này có ý gì?”
“Hắn xóa đi ký ức của ta, chắc chắn là trong đoạn ký ức này đã xảy ra cái gì đó, sở dĩ mình rơi vào tình cảnh này, khẳng định là có liên quan đến người kia!”
Liễu Thanh Vũ nhanh chóng bình tĩnh lại, bắt đầu phân tích tình hình hiện tại. Hắn phát hiện ra tu vi của mình bị phong ấn.
Giờ phút này.
Đang ở bên trong một ảo trận.
Quan sát cảnh vật chung quanh, hẳn là vẫn ở trong tổ địa của tộc Liễu thị, chỉ là hắn không biết được tình hình bây giờ chủ nhân của Thiên Mang sơn ra sao?
“Cũng không biết Tam Vương tộc Liễu Thị sao rồi?”
Nhưng đây cũng không phải là kết quả xấu nhất.
Ánh mắt Liễu Thanh Vũ lập loè, trong đầu không ngừng suy tư, bản thân hắn làm sao để chạy khỏi đây, nhưng suy nghĩ rất lâu cũng chẳng tìm được bất kỳ cơ hội nào.
Khi nội tâm của hắn loạn như ma.
Một bóng người mặc áo bào trắng bước vào.
Khi Thái Sơ nhìn vào bên trong chỉ thấy một mình Liễu Thanh Vũ, trong lòng tức khắc cảm thấy nặng nề, nhanh chóng mở miệng hỏi: “Mạnh đạo hữu đâu rồi?”

Chương 746. Ta lời hết ý cạn rồi.

Chương trước Chương sau
“Mạnh đạo hữu đâu?”
“Mạnh đạo hữu nào?”
Sắc mặt của Liễu Thanh Vũ rất khó coi, hắn bỗng nhiên nghĩ tới người vừa rồi rời đi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: Ngươi nói cái người vừa rồi sao?”
“Hả?”
Thái Sơ nhìn sắc mặt của Liễu Thanh Vũ, trong mắt hiện lên một chút nghi ngờ. Biểu hiện này của đối phương.
Khiến hắn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Theo lý mà nói, vừa nãy khi mấy người nói chuyện, cũng không hề tránh né Liễu Thanh Vũ, hẳn là hắn cũng đã nghe được, mặc dù không biết tên họ đầy đủ của Mạnh Khánh Chi.
Thì đáng lý ra cũng biết Mạnh đạo hữu mà mình nhắc đến là ai mới đúng. Nhưng hôm nay.....
Liễu Thanh Vũ lại bỗng dưng không biết. Chuyện này vô cùng không bình thường.
"Chẳng lẽ thủ đoạn mà Mạnh đạo hữu sử dụng âm ngoan độc ác quá mức, khiến cho ký ức của Liễu Thanh Vũ bị hỗn loạn sao?"
Thái Sơ mờ mịt nhìn thoáng qua chung quanh, không hề phát hiện bóng dáng của Mạnh Khánh Chi, hắn lại mở miệng hỏi: "Người lúc nãy dò hỏi ngươi đi đâu rồi?"
"Còn cái này ảo trận này nữa, là sao?"
Đúng là bởi vì có sự tồn tại của ảo trận.
Mới khiến cho Thái Sơ không phát hiện ra điều bất thường, mà bây giờ đi vào bên trong trận pháp, thì tất cả mọi thứ ở đây đều khác so với suy nghĩ của hắn, bất giác trong lòng hắn dâng lên một dự cảm không ổn.
Liễu Thanh Vũ vẫn còn ở đây, nhưng Mạnh Khánh Chi đã chẳng thấy tăm hơi? Rốt cuộc thì hắn ta đã làm gì.
Mà lại rời đi không lời từ biệt chứ?
"Vừa rồi người kia.."
Nghĩ đến bóng người vừa rồi rời đi, ánh mắt của Liễu Thanh Vũ lập tức trở nên rét lạnh, tuy rằng hắn đã mất đi ký ức, nhưng có dùng đầu ngón chân tưởng tượng cũng biết.
Đối phương đã làm cái gì.
Chắc chắn cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, nếu không thì, hà tất gì phải xóa đi ký ức của mình?
Đường đường là một vị Tiên Vương mà lại bị người ta trực tiếp xóa đi ký ức, loại cảm giác này tuyệt đối không dễ chịu. Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn về phương hướng Mạnh Khánh Chi rời đi, nhàn nhạt nói: "Chuyện đã đến nước này, ngươi vẫn không hiểu rõ mọi chuyện hay sao?"
Liễu Thanh Vũ không ngốc.
Trong khoảnh khắc khi hắn nhìn vào mắt của Thái Sơ, cũng đã có thể khẳng định, e rằng chủ nhân của Thiên Mang sơn đã chạy thoát thân, mà tuy rằng mình không biết tình hình của Tam Vương tộc Liễu Thị.
Nhưng phỏng chừng chẳng hề hấn gì. Cũng có nghĩa là.

Chỉ có một mình hắn trở thành kẻ bị bắt.
Lúc này, nếu không nghĩ cách mang lại chút rắc rối cho đám người Thái Sơ, thì e rằng mình sẽ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu trở lại nữa.
Dù sao thì.
Gia nhập Địa Phủ chính là tội vĩnh viễn không được siêu sinh ở Thần giới.
Một khi bị mang về, thì coi như mọi chuyện hỏng hết.
Biện pháp tốt nhất chính là khiến cho đối phương không thể quay về, phải ở lại đây vì một lý do nào đó, có như vậy, hắn mới có cơ hội xoay chuyển.
"Hiểu rõ cái gì?"
Thái Sơ quát lạnh nói.
"A."
Liễu Thanh Vũ khoanh chân ngồi tại chỗ, đưa mắt lạnh lùng nhìn Thái Sơ một cái, cười khinh một tiếng, mở miệng nói: "Xem ra các ngươi vẫn chưa biết rõ suy nghĩ thật sự của kẻ vừa rồi."
"Hắn không giống với các ngươi, từ lúc bắt đầu thì mục đích mà hắn đến đây chính là vì truyền thừa trong tay ra. Tuy rằng."
Hắn không xác định được vừa rồi bản thân hắn đã xảy ra chuyện gì.
Nhưng điều này cũng không cản trở đến chuyện hắn đổ thừa chuyện truyền thừa của Địa Phủ lên đầu của Mạnh Khánh Chi, bởi vì có như vậy mới có thể đánh lạt hướng đám người Thái Sơ.
"Truyền thừa trong tay ngươi sao?"
"Truyền thừa của Địa Phủ?"
Lòng Thái Sơ cảm thấy nặng nề hơn, hắn có chút không thể tin tưởng tất cả những chuyện này, dù sao thì biểu hiện vừa nãy của Mạnh Khánh Chi rất chân thực, giống như một lãnh tụ của phe chính đạo vậy.
Như thế nào mà.
Chỉ trong chớp mắt.
Đã thay đổi biến thành một kẻ đầy âm mưu không từ bất kỳ thủ đoạn nào vậy?
"Không chỉ có truyền thừa của Địa Phủ, mà còn có tất cả những truyền thừa của tộc Liễu thị nữa."
Liễu Thanh Vũ trực tiếp bất chấp tất cả, dù sao thì cũng đã đổ hết lên đầu hắn, có đổ thêm chút nữa, cũng chẳng làm sao cả, dứt khoát kéo luôn tộc Liễu thị theo luôn.
Nhưng mà điều mà hắn không biết chính là.

Vô hình chung, tất cả những gì mà hắn nói bây giờ đều ăn khớp với hành động lúc nãy của Mạnh Khánh Chi.
“Không thể nào.”
Thái Sơ trầm ngâm một chút, chậm rãi mở miệng nói: “Mạnh đạo hữu tuyệt đối không phải là người như vậy.”
“Nếu hắn không phải là người như vậy, vì sao đột nhiên rời đi?”
“Vì sao lại phải bố trí ảo trận này?”
“Chẳng phải là muốn đánh lừa mọi người hay sao!”
Vẻ mặt Liễu Thanh Vũ tự nhiên, tuy rằng ký ức của hắn đã xóa bỏ, nhưng chỉ cần không nhắc đến chuyện vừa rồi, không ai có thể phát hiện ra được hắn bị mất đi một đoạn ký ức.
Mà nay nói năng một cách hiên ngang, có vẻ đã có tính toán kỹ càng.
Cho dù là Thái Sơ, trong lúc nhất thời lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết nên tin tưởng ai thì mới đúng đây.
“Thanh Vũ, ngươi khiến lão phu quá thất vọng rồi.”
Khi Thái Sơ đang còn nghi hoặc khó hiểu, Thất tổ chắp hai tay sau lưng, run rẩy đi tới, hắn liếc mắt nhìn Liễu Thanh Vũ một cái, thần thái tự tin nói: “Mạnh đạo hữu tuyệt đối không phải là loại người như ngươi vừa nói!”
Tuy rằng số lần gặp mặt Mạnh Khánh Chi của hắn còn chẳng nhiều bằng quan hệ giữa Thái Sơ cùng đối phương, nhưng mấy câu nói ít ỏi vừa rồi đã mang lại cho hắn một loại cảm giác thưởng thức lẫn nhau.
Người như vậy, sao lại gia nhập Địa Phủ chứ?
Sao lại có thể trộm truyền thừa công pháp của tộc Liễu thị chứ? Phải biết rằng.
Mạnh Khánh Chi nhà người ta cũng là một vị Tiên Vương, đã đi đến đẳng cấp này, thì đối với Mạnh Khánh Chi mà nói, công pháp của tộc Liễu thị thật sự chẳng còn ý nghĩa gì lớn.
Nếu như tộc Liễu thị có chuẩn Tiên Đế, có lẽ Thất tổ sẽ tin tưởng là Mạnh Khánh Chi ham muốn truyền thừa của tộc Liễu thị, nhưng điều mấu chốt là bọn họ không có.
Mọi người đều là Tiên Vương, mỗi người đều có con đường riêng phải đi.
Cho dù hắn có lấy công pháp của tộc Liễu thị, thì đối với Mạnh Khánh Chi mà nói, cũng chỉ có ý nghĩ tham khảo mà không có khả năng sử dụng làm công pháp tu luyện.
Chỉ vì một công pháp có ý nghĩ tham khảo, mà đắc tội với tộc Liễu thị, có như thế nào đi nữa thì cũng không thực tế, Mạnh Khánh Chi vốn là một vị

Tiên Vương, tại sao lại có thể làm một chuyện không thông minh như vậy?
“Đạo hữu, thật ra..... “Thái Sơ mở miệng nói.
Hắn muốn nói, chưa chắc thực lực của Mạnh Khánh Chi đã là thật, có thể chỉ duy trì được một thời gian mà thôi, dù sao thì nếu Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối làm cho Mạnh Khánh Chi trở thành Tiên Vương trong thời gian ngắn còn nghe được.
Nếu như thực sự khiến làm cho Mạnh Khánh Chi trở thành một vị Tiên Vương hàng thật giá thật, vậy thì phải đánh đổi bằng một cái giá rất đắt. Cho dù là Mạnh Khánh Chi có dốc hết tất cả gia sản thì cũng không thể trả nổi cái giá này.
Nhưng mà.....
Hắn còn chưa nói xong, đã bị Thất tổ cắt ngang.
“Thị phi đúng sai, trong lòng lão phu hiểu rõ, trước đây đạo hữu đã từng nói, vị Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối kia có thể tiên đoán được mọi thứ, chỉ cần hỏi hắn thì sẽ biết rõ mọi chuyện rồi.”
Thất tổ xua tay, cắt lời của Thái Sơi. Theo sau.
Hắn trừng mắt nhìn Liễu Thanh Vũ một cái, hừ lạnh một tiếng nói: “Đã đến nước này rồi, mà ngươi còn muốn kéo theo người khác chịu tội nữa sao?”
Một là người vừa rồi ra tay giúp bọn họ một phen, một là kẻ có thể ruồng bỏ cả tộc nhân của mình, lại cấu kết với chủ nhân của Thiên Mang sơn muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ.
Nên tin tưởng ai, không nên tin tưởng ai, không cần nói cũng biết. Nếu như.

Chương 747. Ta lời hết ý cạn rồi. (2)

Bọn họ thật sự tin lời của Liễu Thanh Vũ nói, chỉ sợ khi tin tức này truyền ra ngoài, sẽ bị người ta cười rụng răng, dù sao thì người ta mới vừa trợ giúp bọn họ.

Quay đầu lại, tộc Liễu thị đã muốn đối phó với ân nhân. Về sau này ai còn dám giúp đỡ tộc Liễu thị nữa?

Cho dù thật sự Mạnh Khánh Chi có lấy công pháp của tộc Liễu thị, thì bây giờ bọn họ cũng không thể để lộ ra, ít nhất thì trước khi có chứng cứ, không thể chủ động xuống tay với Mạnh Khánh Chi.

Nếu không thì.

Một khi bị đã mang tiếng vong ân phụ nghĩa, mà muốn gỡ gạt lại thì chẳng hề dễ dàng như vậy đâu.

“Chuyện của Địa Phủ không phải là nhỏ, ta cũng không cho rằng Mạnh đạo hữu là loại người không màng đến đại cục, chỉ là không biết tại sao hắn lại không từ mà biệt.”

Thái Sơ thở dài, bất đắc dĩ nói.

“Có lẽ.....”

Thất tổ trầm ngâm một lát, nhẹ giọng nói: “Hắn có suy nghĩ riêng của mình.”

“Chắc là như thế.”

Thái Sơ gật đầu.

Bất kỳ ai trong số hai người họ đều không muốn tin rằng Mạnh Khánh Chi sẽ mơ tưởng đến truyền thừa của Địa Phủ, bởi vì nếu là như vậy, thì không thể nghi ngờ gì là bên Địa Phủ sẽ lại có thêm một vị Tiên Vương.

Chuyện này đối với chư thiên vạn giới mà nói, không phải là một chuyện tốt.

Mới vừa khống chế được Liễu Thanh Vũ, vừa quay đầu lại thì lại xuất hiện thêm một Mạnh Khánh Chi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì làm sao để đối phó với Địa Phủ chứ? Ai có thể chắc chắn là sau khi trấn áp chủ nhân của Thiên Mang sơn sẽ không xuất hiện thêm một Tiên Vương kỳ cựu nữa?

“Thương thế trên người đạo hữu sao rồi?”

Thái Sơ mở miệng hỏi.

“Đã không còn gì đáng ló.”
Thất tổ xua tay, ý bảo đối phương không cần lo lắng.
Vốn dĩ thương thế của hắn cũng không nặng, có thể hồi phục rất nhanh, còn về phần Liễu Khiêm Chi cùng Liễu Huyền Thành thì e rằng phải chờ thêm một thời gian nữa.
“Vậy là tốt rồi.”
Nghe được thương thế của Thất tổ đã hồi phục, Thái Sơ thở dài nhẹ nhõm một hơi, có hai người ở đây, bọn họ cũng không cần lo lắng chủ nhân của Thiên Mang sơn đánh ngược trở lại.
“Chuyện ngày hôm nay, ta đã truyền tin về cho tộc Liễu thị rồi, một số Tiên Vương đang trải nghiệm bên ngoài, nội trong thời gian tới cũng sẽ trở về, đến lúc đó chuyện của phản đồ này, tộc Liễu thị của chúng ta sẽ có lời giải thích với chư thiên vạn giới.”
“Còn về phần chuyện của chủ nhân Thiên Mang sơn, tộc Liễu thị của chúng ta cũng sẽ chịu trách nhiệm.”
Thất tổ trầm giọng nói.
“Làm phiền đạo hữu.”
Ánh mắt Thái Sơ sáng ngời, mỉm cười nói.
Biết được thái độ của tộc Liễu thị, thì chuyện của Địa Phủ hẳn là cũng sắp kết thúc rồi, dù sao thì thực lực của tộc Liễu thị hùng mạnh như vậy, căn cơ vững chắc như vậy.
Thì một chủ nhân của Thiên Mang sơn, căn bản không thể nào là đối thủ của bọn họ. Chỉ cần trừ khử chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Thì những thế giới bây giờ có thể sống yên bình một đoạn thời gian, ước chừng sau mười vạn năm nữa, thì tổng thể của những thế giới này sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.
Tiên Vương thì không dám nói.
Ít nhất thì những người có tu vi Trường Sinh cảnh sẽ nhiều hơn gấp mười lần bây giờ.
“Đây là chức trách của ta mà thôi.”
Thất tổ không để ý nói.
Cùng lúc đó.
Bên ngoài Tu Di giới.
Một tia sáng đáp xuống đất, hóa thành hai bóng người. Hai Mạnh Khánh Chi đứng trên một ngọn núi.

Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau vung tay lên bày ra một cái cấm chế, ngăn cản người bên ngoài nhìn vào, sau khi hắn xác định không còn bất kỳ sơ hở nào, thì mới thở ra một hơi thật dài.
"Mọi chuyện sao rồi?"
Mạnh Khánh Chi với thực lực Đại Đế mới vừa hiện thân đã, gấp đến độ không thể chờ hỏi.
"Đã kết thúc rồi."
Trong tay của Mạnh Khánh Chi trăm vạn năm sau xuất hiện hai miếng ngọc bội, đặt vào trong tay của hắn ở hiện tại, mở miệng nói: "Đây là truyền thừa của Địa Phủ và truyền thừa của tộc Liễu thị."
"Trước khi ngươi đạt đến cảnh giới Tiên Vương, thì hai phần truyền thừa này đủ để cho con đường phía trước của ngươi sẽ bằng phẳng không trắc trở."
"Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, nếu như không rơi vào tình thế vạn bất đắc dĩ thì không được tùy ý sử dụng."
"Hả?"
Mạnh Khánh Chi nhíu mày, đưa mắt nhìn hai miếng ngọc bội một cái, rồi sau đó hít ngược một hơi khí lạnh, không thể tin nói: "Hai truyền thừa này, đều là do ngươi cướp lấy sao?"
Hai phần truyền thừa có thể giúp người ta trở thành Tiên Vương, thì cho dù có nằm ở đâu cũng đủ nóng bỏng tay, hôm nay bản thân hắn của trăm vạn năm sau đều giao hết lại cho một mình hắn.
Cho dù là Mạnh Khánh Chi có to gan lớn mật, giờ phút này cũng có chút không giữ được bình tĩnh. Có thể dự đoán được.
Nếu như tin tức này mà truyền ra ngoài, thì bản thân hắn sẽ chết không có chỗ chôn.
"Gì mà cướp lấy?"
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau nhăn mày, không vui nói: "Đây đều nhờ vào sự trợ giúp của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, cộng thêm sự thông minh của ta, khó khăn lắm mới lấy được!"
"Vậy thì có khác gì nhau đâu?"
Mạnh Khánh Chi bất đắc dĩ nói.
Hai công pháp này, cả hai cái cho dù mình có tu luyện, thì cũng không thể quang minh chính đại mà sử dụng, bởi vì nếu sử dụng, hậu hoạn vô cùng.
Truyền thừa của Địa Phủ thì không cần phải nói.
Chỉ riêng tộc Liễu thị thôi thì hắn cũng ăn đủ luôn.

Cho dù có trở thành Tiên Vương, trong lòng hắn cũng sẽ không có bất kỳ chút cảm giác an toàn nào.
“Yên tâm, cho dù gặp phải chuyện gì thì đều có thể chạy đến Thiên Cơ Lâu, với thủ đoạn của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, có thể đảm bảo cho ngươi bình an vô lo.”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau dặn dò một câu, rồi sau đó nhìn sắc trời, nhẹ giọng nói: “ Ta lời hết ý cạn rồi.”
“Nói lại thì, bản thân ngươi đã là một Tiên Vương, hà tất gì phải đưa cho ta công pháp của người khác chứ?”
Mạnh Khánh Chi khó hiểu hỏi.
“Đó là thứ do ta tự nghĩ ra, không thuộc về thời không này, không thể nào tặng cho ngươi, nhưng mà ngươi có truyền thừa của Địa Phủ với truyền thừa của tộc Liễu thị, con đường tương lai của ngươi sẽ rộng lớn hơn.”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau bất đắc dĩ nói: “Nếu như ta lấy công pháp của mình ra, chỉ sợ là sẽ khiến cho thời không này hỗn loạn, đến lúc đó thiên kiếp giáng xuống, thì cho dù là ta cũng không thể nào chống đỡ được.”
“Này.....” Mạnh Khánh Chi không nói gì.
Hắn không ngờ tới, chỉ một bộ công pháp mà lại có thể gây ra sóng gió như vậy.
“Kể cả là với tình huống hiện giờ, thì e rằng sau khi ta trở về cũng chẳng dễ chịu gì đâu”. Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau, cười tự giễu, bất đắc dĩ nói.
Vốn dĩ Liễu Thanh Vũ không chết đi, nhưng cũng bởi vì hắn mà bị khống chế, mà một kẻ bình thường như hắn lại có được truyền thừa của Địa Phủ và truyền thừa của tộc Liễu thị.
Tất cả mọi thứ trong tương lai đều bị thay đổi trở nên rối tinh rối mù. Giờ phút này.
Trong lòng hắn cũng có chút lo lắng.
“Nhưng tất cả mọi chuyện đều đáng giá.”
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau thở dài một cái, hắn quay đầu lại nhìn bản thân mình một lần thật kỹ, rồi dễ dàng mở ra một khe nứt không gian, nhấc chân bước vào dòng sông thời gian.

Chương 748. Chỉ có ba canh giờ.

Chương trước Chương sau

“Từ từ.....”
Mạnh Khánh Chi lại mở miệng. Nhưng đã muộn mất một bước.
Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau đã một bước bước vào dòng sông thời gian, nhanh chóng biến mất trong đó. Nhìn bóng dáng của đối phương đi xa.
Mạnh Khánh Chi thở dài một hơi, hơi có chút bất đắc dĩ. Bản thân hắn vẫn còn nhiều thứ chưa kịp hỏi a. Ví dụ như…….
Kết cục của chủ nhân Thiên Mang sơn sau này thế nào?
Cho dù có nói thế nào đi nữa, thì bản thân mình trong tương lai cũng đã sống hơn một trăm vạn năm, chắc chắn là biết được không ít chuyện, nếu có thể nói cho mình biết trước một chút.
Chẳng phải là đỡ phải đến Thiên Cơ Lâu rồi không?
Tuy rằng không thể nói cho hắn những chuyện to lớn, nhưng nói cho mình chút chuyện nhỏ nhặt cũng được mà, bản thân mình dựa vào chuyện biết trước tương lai, tuyệt đối có thể kiếm được một mối hời.
Chỉ tiếc là Mạnh Khánh Chi của trăm vạn năm sau không có cho hắn cơ hội này.
“Nói cũng lạ, vừa rồi khi bản thân mình của trăm vạn năm sau rời khỏi thời không này, dường như không cần nhờ vào sự giúp đỡ của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối.....”
Mạnh Khánh Chi nhìn phương hướng mà bản thân mình của trăm vạn năm sau rời đi, lâm vào trầm tư. Hắn biết.
Một người có đẳng cấp như Tiên Vương, hàng tỉ năm cũng khó mà xuất hiện một người.
Tuy rằng tương đối ít ỏi, nhưng so với chuẩn Tiên Đế hoặc là Tiên Đế thì lại chiếm số đông, một người có đẳng cấp như vậy cũng đủ để vượt được dòng sông thời gian .
Nhưng vì sao.
Khi đối phương quay về đây lại cần sự trợ giúp của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, mà lúc rời đi lại không cần? Mạnh Khánh Chi có nghĩ trăm lần cũng không ra.
“Trừ phi hắn không thể tự quay về được?”
Ánh mắt Mạnh Khánh Chi sáng ngời, dường như đã bắt được trọng điểm.
Rất có thể là không bao lâu nữa trong tương lai đã xảy ra một chuyện gì đó, khiến cho dòng sông thời gian trở nên hỗn loạn, khiến cho người trong tương lai không thể trở về.

Mới có thể giải thích được chuyện này.
Nhưng vấn đề là rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện lớn đến mức nào mới có thể ảnh hưởng đến dòng sông thời gian của tương lai chứ?
Mạnh Khánh Chi chẹp miệng, hắn nhìn hai miếng ngọc bội trong tay, trong lòng cảm thấy nặng nề, dựa vào tầm nhìn của hắn, thì không thể nào đoán được chuyện xảy ra trong tương lai.
Nhưng chuyện này cũng không thể cản nổi trong nội tâm của hắn dâng lên một loại cảm giác vội vã.
Không có thực lực, thì cho dù ở bất kỳ thời đại nào đều trở thành đối tượng mặc người xâu xé, càng đừng nói đến chuyện sau này truyền thừa của Địa Phủ xuất thế.
Lúc này chỉ vừa mới bắt đầu, cũng đã có Tiên Vương xuất thế, thì tương lai gần có chuẩn Tiên Đế xuất hiện, Mạnh Khánh Chi cũng không cảm thấy ngạc nhiên, nếu không muốn trở thành còn sâu cái kiến thì bản thân hắn phải trở nên mạnh mẽ hơn.
Ít nhất thì cũng phải trở thành một con kiến hùng mạnh.
Tránh cho sau này bị uy hiếp, thì ngay cả sức phản kháng cũng không có.
.....
Bên kia.
Trong hỗn động vô biên.
Bóng dáng của chủ nhân Thiên Mang sơn chậm rãi xuất hiện.
Hắn đứng trong hỗn độn vô biênn, chung quanh là gió lớn gào thét, lạnh lẽo vô cùng, giống như từng thanh thiên đao, cắt vào hư không. Nếu như thực lực thấp hơn cảnh giới Trường Sinh.
Thì e rằng trong khoảnh khắc đã bị gió của hỗn độn cắt thành mảnh nhỏ rồi.
Mà thực lực của chủ nhân Thiên Mang sơn đã đạt tới cảnh giới Tiên Vương đỉnh phong, đối với hắn mà nói, chút ảnh hưởng này như có như không, căn bản còn chẳng thể động đến được một mảnh góc áo của hắn nữa là.
“Đáng giận!”
Sau khi chủ nhân của Thiên Mang sơn xuất hiện, tức giận bất bình thầm mắng một tiếng. Cả một kế hoạch.
Vốn dĩ hai người còn nắm chắc thắng lợi, kết quả chỉ trong nháy mắt thì tình thế đã xoay chuyển, tuy rằng bản thân hắn gắng gượng chạy thoát được, nhưng Liễu Thanh Vũ lại bị bắt lại.
Bởi vậy, hai người bọn họ đã thua to rồi. Vốn dĩ.

Hai vị Tiên Vương liên thủ với nhau, phóng tầm mắt nhìn khắp chư thiên vạn giới này, chưa nói đến mức có thể tung hoành, nhưng nhiều ít gì cũng có được chút sức mạnh để tự bảo vệ mình, hiện giờ Liễu Thanh Vũ bị bắt, chỉ còn lại mỗi một mình hắn.
Vậy thì rắc rối rồi.
Cái này gọi là song quyền khó địch bốn tay.
Tuy rằng chủ nhân của Thiên Mang sơn có kiêu ngạo hơn nữa, cũng không cho rằng một mình hắn có thể chống lại toàn bộ chư thiên vạn giới.
Nếu như hắn là chủ nhân ngày xưa của Địa Phủ thì cũng còn được.
Nhưng đáng tiếc hắn không phải là người kia, căn bản không thể nào có được phong độ của một người chèn ép cả vạn giới.
"Liễu Thanh Vũ bị bắt, tất nhiên sẽ bị mang về Thần giới, một khi về đến Thần giới, vậy thì tất cả mọi chuyện coi như chấm hết."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn chau mày, đứng giữa hỗn độn, nội tâm phập phồng vô chừng.
Dựa theo kế hoạch vốn có của bọn họ.
Sau khi loại bỏ người mà tộc Liễu thị phái tới, thì sẽ dựa vào hậu nhân của Liễu Thanh Vũ ở Thần giới tung tin tức trở thành chuẩn Tiên Đế ra.
Hậu nhân của Liễu Thanh Vũ trong tộc Liễu thị cũng coi như có quyền cao chức trọng. Lời nói của bọn họ có sức nặng không nhỏ.
Có những người này giúp lan truyền tin tức.
Tuyệt đối có thể khiến cho tất cả những thế lực ở Thần giới đều biết đến tin tức về chuẩn Tiên Đế trong khoảng thời gian ngắn. Kể từ đó.
Sẽ có rất nhiều Tiên Vương chạy đến đây, và chắc chắn có thể lấy được thứ họ muốn từ chỗ của Thiên Cơ Lâu Chủ. Nhưng hiện giờ.....
Tính tới tính lui mà chẳng tính tới chuyện kế hoạch của hai người lại có nhiều lỗ hổng đến vậy, nếu như mà chỉ một mình Thái Sơ thì cũng được, hai người bọn họ có thể ổn định thế cục.
Mặc dù đánh không lại, nhưng nếu muốn chạy thì vẫn không thành vấn đề.
Nhưng mà ngờ phút cuối lại xuất hiện thêm một Mạnh Khánh Chi?
Liễu Thanh Vũ bị bắt là chuyện nhỏ, mà có khi hậu nhân của hắn cũng sẽ bị xử lý theo, vậy thì tình hình nghiêm trọng rồi, theo lý mà nói, chỉ một mình Liễu Thanh Vũ gia nhập Địa Phủ.
Hắn là hậu nhân của hắn sẽ không bị liên lụy.
Nhưng có thể dự đoán được là e rằng sau này hậu nhân của Liễu Thanh Vũ không thể nắm quyền được nữa. Chắc chắn sẽ bị gạt ra ngoài rìa.

Nhưng cũng may là tộc Liễu thị cây cao bóng cả, muốn hoàn tất chuyện trao trả quyền hành, không phải là chuyện mà một sớm một chiều có thể làm được, bởi vì quan hệ giữa bọn họ rất rắc rối phức tạp.
Mà trước khi hoàn tất việc trao trả quyền hành. Thì bọn họ còn có chút quyền lên tiếng.
Thời gian trao trả quyền hành sẽ không kéo dài lâu, có thể nói là rất nhanh, nếu như không nắm chắc được thời cơ, thì tất cả kế hoạch sẽ trôi theo dòng nước.
"Lại phải đến Thiên Cơ Lâu một lần nữa."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhìn về phía hư không xa xôi, lẩm bẩm nói.
Trước kia.
Hắn đã muốn hỏi Thiên Cơ Lâu Chủ rốt cuộc thì mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào, chỉ tiếc lúc ấy bị Liễu Thanh Vũ kéo đi.
Khiến cho hắn chưa kịp hỏi được nghi vấn trong lòng hắn.
Bây giờ xem ra là Liễu Thanh Vũ quá tự phụ, cho rằng trong tộc Liễu thị còn có hậu nhân của hắn, mà trong Tu Di giới lại không có đối thủ.
Lúc này mới biến thành dã tràng xe cát.
Nếu là lúc ấy cẩn thận một chút, thì sao lại đến nông nỗi này? Nghĩ đến đây.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn bước ra một bước, trong nháy mắt bóng dáng của hắn đã biến mất, sau khi hắn xuất hiện thì đã đến gần với Tu Di giới, lại bước ra thêm một bước nữa, thì đã tiến vào trong Địa Tiên giới.
Với tốc độ di chuyển của một Tiên Vương.
Muốn băng qua mấy thế giới, thì cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian.
Không đến một ngày.
Đại Hoang thành đã nằm trong tầm nhìn.
Bước vào trong Đại Hoang thành, chủ nhân của Thiên Mang sơn thu liễm tất cả khí tức, từ bên ngoài nhìn vào thì hắn giống như một người bình thường, sau khi bước vào bên trong Thiên Cơ Lâu.
"Vãn bối Phong Thặng, bái kiến Thiên Cơ Lâu Chủ."
Hắn tới rất đúng lúc, vừa rồi vừa có một người bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu, hắn trực tiếp chen ngang đi vào. Tuy rằng những người đứng bên ngoài có chút bất mãn, nhưng cũng không dám nói gì.
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn?"
Lý Vân ngồi ghế trên, nhìn Thấy Phong Thặng tiến vào, cũng không đứng dậy nghênh đón, mà là bưng chén trà chậm rì rì nhấp một ngụm, thản nhiên mở miệng nói.

“Trước mặt tiền bối, vãn bối không gánh nổi tên tuổi này.” Phong Thặng cung kính nói.
Lúc này.
Chương 749. Chỉ có ba canh giờ. (2)

Hắn đứng bên trong Thiên Cơ Lâu, người đứng trước mặt hắn, chính là Thiên Cơ Lâu Chủ thanh danh hiển hách, mà nếu như bản thân hắn sử dụng cái tên ‘Chủ nhân của Thiên Mang sơn’ này.
Thì sẽ mang lại cho người ta một loại ảo giác là ngang hàng với nhau.
Cho dù có cho hắn thêm mười lá gan, Phong Thặng cũng không dám ngồi chung chiếu với Thiên Cơ Lâu Chủ.
“Ngồi đi.”
Lý Vân cảm thấy có chút buồn cười, hắn vẫy ống tay áo, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, đợi đến khi Phong Thặng ngồi xuống.
Lý Vân nhìn thoáng qua màn hình của đối phương, trong nháy mắt đã hiểu mục đích lần này đối phương đến đây là gì. Hắn vờ như không có việc gì nói: “Kế hoạch của các ngươi thất bại rồi sao?”
“Tất cả mọi chuyện đều như lời tiền bối.”
Khóe miệng của chủ nhân Thiên Mang sơn đầy chua xót nói.
“Hừ”
Lý Vân cười khẽ, không cho ý kiến.
Ngay từ đầu khi đối phương lên kế hoạch, Lý Vân cũng đã đoán được đương nhiên là đối phương sẽ thua, chỉ với Tiên Vương bày bố ba tòa trận pháp.
Có lẽ là có khả năng chiến thắng.
Nhưng muốn đánh hạ người ta, thì khả năng này quá thấp.
Chỉ cần có một vị Tiên Vương ôm quyết tâm cá chết lưới rách, thì chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ chắc chắn ăn không hết mà gói đem về.
Càng đừng nói đến chuyện.
Còn có sự xuất hiện của hai người Mạnh Khánh Chi và Thái Sơ.
Hiện tại xem ra, tất cả mọi chuyện đều giống như trong suy nghĩ của hắn, chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ ôm hận mà về, như dã

tràng xe cát thì cũng coi như xong, mà bản thân Liễu Thanh Vũ còn bị bắt lại.
Nói một câu: 'ăn trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo", cũng chẳng quá đáng chút nào.
"Hôm nay ngươi đến Thiên Cơ Lâu là muốn cứu Liễu Thanh Vũ ra sao?" Lý Vân cười khẽ nói.
Đứng ở góc độ của hắn.
Nói thật.
Hắn cũng không muốn Liễu Thanh Vũ bị bắt lại, bởi vì Lý Vân biết được kế hoạch của chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ, mục đích của người ta là tin tức về chuẩn Tiên Đế.
Mà giúp hắn được nổi tiếng hơn đây mà.
Nếu thật sự đứng nhìn Liễu Thanh Vũ đi vào đường chết, thì danh tiếng Thiên Cơ Lâu của hắn muốn nổi khắp chư thiên vạn giới, e rằng còn phải mất không ít công sức nữa.
"Không sai."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn không hề có chút do dự nào, trực tiếp móc ra hai binh khí cấp Tiên Vương, đặt ở trước mặt Lý Vân thành khẩn nói
"Xin tiền bối chỉ giáo cho."
"Tuy rằng thực lực của ngươi không tệ, nhưng ngươi hẳn hiểu rằng giờ phút này bên cạnh Liễu Thanh Vũ , ngoại trừ Tam Vương tộc Liễu Thị ra thì còn có Thái Sơ."
"Bốn vị Tiên Vương liên thủ, dựa vào sức của một mình ngươi, muốn cứu được Liễu Thanh Vũ thì khó khăn không nhỏ."
Lý Vân cười khẽ nói.
"Điểm này vãn bối hiểu…"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nghe thấy vậy, trên mặt không hề xuất hiện bất kỳ biểu hiện ngạc nhiên nào cả, tính tình của Thiên Cơ Lâu Chủ vốn đã có tiếng.
Vào trong Thiên Cơ Lâu.
Nếu như không mất nhiều máu thì chẳng thể nào đi ra được.
Nếu như hôm nay mình muốn cứu Liễu Thanh Vũ, thì cũng phải như thế, đặc biệt là khi phải đối mặt với bốn kẻ địch mạnh, mà Thiên Cơ Lâu Chủ không cắt của mình một miếng thịt, thì còn xứng với tên gọi Thiên Cơ Lâu Chủ nữa không?
Rồi lại móc thêm hai binh khí Tiên Vương bày ra.

Trong lúc nhất thời.
Trong nội bộ Thiên Cơ Lâu, thần quang lấp lánh, đạo vận vô cùng, uy năng khổng lồ trào dâng như thủy triều che phủ bốn phương tám hướng, giống như vô số thần vương sống lại trở về từ những thời không xa xôi.
“Như này cũng tương đối rồi đó.”
Lý Vân gật đầu.
Một Tiên Vương còn sống sờ sờ, nếu xét về mặt giá trị thì đáng giá hơn nhiều so với bốn binh khí cấp Tiên Vương, nếu như hắn tiếp tục nâng giá thì, chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không thể nào tìm được lý do để mà từ chối.
Lý Vân biết là mình có thể dễ dàng nâng giá lên, nhưng chủ nhân của Thiên Mang sơn thì không thể trả nổi. Hắn cũng không muốn nhìn Liễu Thanh Vũ bị người của tộc Liễu thị trực tiếp giết chết.
So với một tộc Liễu thị vẫn còn chưa tin tưởng mình lắm, thì trong mắt hắn, giá trị của Liễu Thanh Vũ lớn hơn một chút, dù sao thì Liễu Thanh Vũ cũng sẽ không có thái độ hoài nghi hắn.
“Ba ngày lúc sau, thương thế của Liễu Huyền Thành sẽ khôi phục hơn một nửa, mà Liễu Khiêm Chi sẽ hoàn toàn bình phục.”
Lý Vân chậm rãi mở miệng.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn vô cùng chăm chú lắng nghe.
Liễu Huyền Thành thì hắn biết, người này đã bị tổn thương hoàn toàn, cơ thể của hắn đã bị đánh nát rất nhiều lần, xem chút nữa còn bị bức cho tự bạo.
Chỉ mất ba ngày mà đã có thể khôi phục hơn một nửa, cũng coi như không dễ dàng. Nhưng cũng chỉ thế mà thôi.
Ngược lại.
Khi hắn nghe thấy thương thế của Liễu Khiêm Chi sắp khỏi hoàn toàn, khiến lòng hắn trở nên nặng nề, đối phương vốn dĩ có bốn vị Tiên Vương, hiện tại thì có ba người đã hồi phục về trạng thái tốt nhất.
Ngay cả hắn cũng không dám đối đầu trực diện.
“Ba ngày sau, thất tổ và Liễu Huyền Thành của tộc Liễu thì sẽ mang theo Liễu Thanh Vũ quay về Thần giới, mà Liễu Khiêm Chi sẽ theo sự chỉ điểm của Thái Sơ đi đến Thiên Cơ Lâu.”
Lý Vân chậm rãi nói.
Nói rồi.

Hắn tung ra một cái ngọc bội, rơi vào trong tay của chủ nhân Thiên Mang sơn.
“Đây là tuyến đường của Liễu Khiêm Chi, ngươi nếu có thể đánh bại Liễu Khiêm Chi trong vòng ba canh giờ, có lẽ có thể dùng Liễu Khiêm Chi để đổi lấy Liễu Thanh Vũ.”
Lý Vân liếc mắt nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn một cái, tiếp tục nói:
“Nếu như trong vòng ba canh giờ mà không thể đánh bại được hắn, vậy thì ngươi nên suy nghĩ cách để chạy trốn đi.”
“Bởi vì, đến lúc đó, Thất tổ tộc Liễu thị sẽ đến cứu viện, Thái Sơ cũng sẽ chạy đến hỗ trợ.”
“Ba chọi một, tỷ lệ thắng của ngươi rất thấp.”
“Chỉ có ba cái canh giờ sao?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn tiếp nhận ngọc bội, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, hít sâu một hơi, trầm giọng nói. Hắn biết.
Tộc Liễu thị sẽ phái người đến Thiên Cơ Lâu, dù sao thì trong lúc giao chiến, mấy người không ngừng nhắc tới Thiên Cơ Lâu, chỉ cần là một người bình thường, đều sẽ nãy sinh tò mò.
Tuy rằng hắn không muốn bị kẹp giữa ba phía, nhưng cẩn thận ngẫm lại, thì đây chính là cục diện tốt nhất rồi. Đối phó với Liễu Khiêm Chi thì mình còn có thời gian để một chọi một.
Nhưng nếu như động thủ với đám người Thất tổ, thì vừa bắt đầu đã phải một chọi hai, thực lực của Thất tổ vẫn dĩ không yếu, Liễu Huyền Thành cũng đã hồi phục được một thời gian.
Nếu như thật sự ra tay, thì hắn không phải là đối thủ của hai người kia. Nghĩ tới nghĩ lui.
Thì dường như chỉ có cách mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối chỉ cho là thực tế nhất.
Điều duy nhất không vẹn tròn chính là chỉ có ba canh giờ, lỡ đâu mà hết thời gian, thì rất cả thể mình phải nằm lại đó.
Trong lòng của chủ nhân Thiên Mang sơn thầm cảm thấy may mắn, nếu như không có tin tức này, bản thân mình rề rà chậm trễ thêm chút nữa, vậy thì chuyện này không thể giải quyết được bằng bốn binh khí cấp Tiên Vương rồi.
Dù sao thì.
Vốn dĩ không phải giao đấu, vừa giao đấu đã phải liều mạng chém giết rồi.

Chương 750. Quả nhiên số ta chưa tận.

“Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm.”

Bên trong Thiên Cơ Lâu.

Chủ nhân của Thiên Mang sơn chắp tay nói lời cảm tạ.

Hắn thu hồi ngọc bội, lại lần nữa mở miệng nói: “Vãn bối tạm thời cáo lui.”

“Ừ.”

Lý Vân tùy tiện gật gật đầu, nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn rời đi. Chờ đến khi đối phương hoàn toàn đi xa.

Lý Vân mới thu hồi tầm mắt.

Phất tay mở giao diện hệ thống ra, nhìn số điểm thiên cơ hiện tại của mình, Lý Vân khẽ thở dài một hơi, càng tiến gần thêm một bước, thì số điểm còn thiếu lại còn rất nhiều.

Thực lực hiện tại.

Tuy rằng.

Đã đủ để có thể tung hoành trong chư thiên vạn giới, nhưng theo như suy nghĩ của hắn thì vẫn còn thiếu chút nữa, không thể trở thành Tiên Đế trong truyền thuyết, chung quy vẫn còn không ít ràng buộc.

“Có lẽ âm mưu lần này của Liễu Thanh Vũ và Phong Thặng cũng là một cơ hội.”

Trong lòng Lý Vân nghĩ đến.

Người ta đang giúp đỡ mình quảng cáo mời chào khắp nơi, thì mình cũng không thể nào ngồi yên không làm gì, ít nhất thì cũng phải làm mới một chút danh tiếng của Thiên Cơ Lâu.

Trước kia mọi chuyện đều hạn chế trong phạm vi của mấy thế giới mà mình hợp nhất về đây.

Bây giờ bất kể như thế nào, cũng phải đưa danh tiếng của mình phổ cập đến những thế giới khác, ví dụ như đến Thần giới, Tiên giới....vv.

Dù sao cũng không thể để.

Sau khi những người có tu vi Tiên Vương ở những thế giới khác chạy đến đây, còn phải tự mình thăm dò tính chân thực của tin tức từ Thiên Cơ Lâu.

Nếu là như vậy.

Không thể tránh khỏi chuyện tốn không ít thời gian.

“Xem ra cũng phải xem xét về bảng xếp hạng cảnh giới Tiên Vương một chút.”
Lý Vân nâng một tay lên, sờ sờ cằm, trầm ngâm nói.
Trong khoảng thời gian này.
Hắn cũng đã đưa ra không ít bảng danh sách từ Thiên Cơ Lâu, mỗi một lần như vậy đều mang lại không ít ảnh hưởng, nhưng sức ảnh hưởng của những thứ này chỉ hạn chế trong nhưng thế giới hiện tại mà thôi.
Cho dù hắn có đưa ra bảng xếp hạng Tiên Vương, đưa tất cả Tiên Vương lên danh sách này, căn bản cũng không thể nào lan truyền đến được Thần giới, Tiên giới.
Mà điều mấu chốt là.
Trong mấy thế giới hiện giờ.
Tiên Vương mạnh nhất thì dường như chính là chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Đưa ra bảng xếp hạng Tiên Vương nếu như xử lý không tốt thì chẳng có ai có thể được xếp vào trong bảng này, nếu là như vậy thì rất khó xử, chẳng khác nào không có bảng này.
Dù sao tất cả mọi người đều không có tên trên bảng này.
Có tên trên bảng thì cũng chẳng thể nào nhìn thấy được. Mà nay.
Không thể nghi ngờ gì là kế hoạch của Liễu Thanh Vũ cùng chủ nhân của Thiên Mang sơn sẽ thu hút rất nhiều Tiên Vương, lúc này, nếu như biết lợi dụng thời cơ thì có thể nhanh chóng truyền bá tên tuổi của Thiên Cơ Lâu ra khắp chư thiên vạn giới chỉ trong một lần.
Cho dù là Thần giới và Tiên giới cũng không dám khinh thường Thiên Cơ Lâu. Tuy rằng.
Dựa vào thực lực của Lý Vân, thật ra thì cũng chẳng cần quan tâm đến Thần giới, nhưng tóm lại hắn cũng chẳng muốn nhìn thấy những kẻ không chịu mở mắt nhìn mà cứ chạy lại khiêu khích Thiên Cơ Lâu.
Để tránh phiền toái, trực tiếp vứt ra bảng xếp hạng Tiên Vương.
Khiến cho bọn họ nội đấu để kiểm chứng tính chân thật của bảng xế hạng, như vậy thì hắn sẽ thanh nhàn.
Sau khi kiểm chứng tính chân thật của bảng xế hạng xong, chỉ cần không phải là kẻ ngốc, người bình thường tuyệt đối không dám khinh thường Thiên Cơ Lâu, bởi vì người mà có thể làm nên bảng xếp hạng này.
Thực lực của người này..... Tuyệt đối là xếp trên cảnh giới Tiên Vương.
“Hy vọng Phong Thặng và Liễu Thanh Vũ sẽ không khiến mình thất vọng.”

Lý Vân nhìn hướng Phong Thặng đi xa, phất tay mở màn hình hệ thống, muốn khiểm tra thử là khi nào thì hai người kia mới có thể phát tán tin tức kia ra ngoài.
Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lại bỏ suy nghĩ này.
Với tính cách của Phong Thặng, hắn sẽ cần sự trợ giúp của Liễu Thanh Vũ, bên cạnh không có người giúp đỡ, chỉ dựa vào một mình hắn thì e rằng chẳng thể nào tạo nên một gợn sóng.
Bên trong Địa Tiên giới.
Liễu Khiêm Chi đang bay.
Hắn thu liễm toàn bộ khí tức quanh thân, phảng phất như một người bình thường, chạy về phía Thiên Nguyên giới, tuy rằng tốc độ di chuyển không nhanh, nhưng tuyệt đối không chậm.
Sở dĩ làm như vậy.
Chủ yếu là vì đề phòng chủ nhân của Thiên Mang sơn. Dù sao thì.
Tuy rằng bọn họ đã đánh bại hai người chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ, nhưng kết quả thì lại để cho chủ nhân của Thiên Mang sơn chạy mất, trong lòng của Liễu Khiêm Chi hiểu rất rõ về thực lực của đối phương là như thế nào.
Với tính cách của chủ nhân Thiên Mang sơn, chắc chắn là không thể nuốt trôi cục tức này. Hắn tất nhiên sẽ quay lại tả thù.
Nhưng cụ thể thì sẽ tìm tới ai thifkhoong nói chắc được.
Có thể là Thất tổ, có thể là Thái Sơ, cũng có khả năng là mình..... Cho nên.
Lúc này, tất cả mọi thứ đều phải cẩn thận, chỉ cần đến được Đại Hoang thành, thì có thể bảo đảm được an toàn của bản thân.
“Chỉ mong là vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia thật sự giống như lời của Thái Sơ đạo hữu nói, thực lực sâu không lường được, cho dù là chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không dám làm càn.”
Liễu Khiêm Chi âm thầm tự nhủ.
Hắn đã chứng kiến thực lực của Thái Sơ, vo cùng khâm phục Thái Sơ.
Nhưng là Thiên Cơ Lâu Chủ thì khó mà nói được, dù sao thì vẫn chưa tận mắt nhìn thấy, tất cả đều là tin vỉa hè, rốt cuộc thì thực lực của đối phương như thế nào, hắn cũng không đoán ra được.
Lỡ đâu.
Thực lực của Thiên Cơ Lâu Chủ không bằng chủ nhân của Thiên Mang sơn, vậy thì rắc rối rồi. Dù sao thì.

Theo như suy nghĩ của hắn, người giỏi về suy đoán thiên cơ, thì thông thường chiến lực không cao, giữa những người có cùng cấp bậc thì xếp sau cùng, cho dù là có bị kiêu chiến vượt cấp thì cũng vô cùng bình thường.
"Qua khỏi Địa Tiên giới là Tử Huyền giới, không xa nữa là Thiên Nguyên giới."
Liễu Khiêm Chi nhìn thoáng qua phía trước, lẩm bẩm nói.
Đang lúc hắn muốn cỗ vũ cho tinh thần mình thêm hăng hái, để chạy tới Thiên Nguyên giới.
Bỗng nhiên.
Phía trước trên ngọn núi.
Một bóng người mặc trường bào màu trắng bạc đập vào trong mắt.
Người này có dáng người thon dài, không biết đã xuất hiện từ bao giờ, đứng khoanh tay, đứng ở trên đỉnh núi, quanh thân tràn ngập đạo vận, có một loại khí chất ngạo nghễ thiên hạ, khiến cho người ta không thể không để tâm.

Chương 751. Quả nhiên số ta chưa tận. (2)

Mái tóc hắn tung bay, khuôn mặt trắng nõn, một đôi mắt vô cùng thâm trầm, khí tức hỗn độn lượn lờ quanh thân. Cảm ứng được Liễu Khiêm Chi đã đến.
Hắn dần dần xoay người lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười.
"Quả nhiên tất cả mọi chuyện đều giống như Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối dự đoán, quả nhiên là ngươi sẽ đi ngang qua đây."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn chậm rãi nói.
Thực lực của Liễu Khiêm Chi không bằng hắn, nhưng nếu như đối phương thu liễm tất cả khí tức trên người, chuyên tâm di chuyển chạy đến Thiên Cơ Lâu thì trong chốc lát, căn bản là hắn không thể tìm được đối phương.
May mắn mà được Thiên Cơ Lâu Chủ chỉ điểm.
Bảo hắn chờ ở nơi này, quả nhiên, Liễu Khiêm Chi đã chui đầu vô lưới.
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn!"
Liễu Khiêm Chi nhìn khuôn mặt của người nọ, đồng tử không khỏi co rụt lại, trong lòng tràn ngập sự chấn động.
Hắn không ngờ tới chủ nhân của Thiên Mang sơn lại quay trở lại, còn chọn hắn làm mục tiêu đầu tiên để xuống tay. Bản hắn đã thu liễm tất cả khí thức,

theo lý mà nói, hắn là chủ nhân của Thiên Mang sơn không thể nào tìm được hắn mới đúng vậy, vì sao vẫn đụng phải đối phương chứ?
Nhưng chờ đến khi hắn nghe được bốn chữ 'Thiên Cơ Lâu Chủ'. thì lòng hắn chìm xuống đáy cốc.
Người có tên, cây có bóng.
Người mà ngay đến cả Thái Sơ đạo hữu và cả Mạnh Khánh Chi đạo hữu đều vô cùng tôn sùng, giờ phút này lại chỉ điểm cho chủ nhân của Thiên Mang sơn, dường như là chuyện tìm được mình cũng chẳng phải là chuyện gì khó.
"Rốt cuộc thì lập trường của Thiên Cơ Lâu Chủ là như thế nào?"
Trong lòng Liễu Kiêm Chi vô cùng thắc mắc.
Đầu tiên là trợ giúp đám người mình thoát khỏi tử cục của chủ nhân Thiên Mang sơn, thậm chí còn khống chế Liễu Thanh Vũ, dù có nhìn thế nào thì cũng giống một nhân sĩ phe chính đạo.
Tại sao vừa quay đầu.
Đã chỉ điểm cho chủ nhân của Thiên Mang sơn, để cho hắn phục kích mình chứ?
"Xem ra ngươi đang thắc mắc."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cười khẽ, hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng giọng điệu thì lại vô cùng khiếp người, hắn đạp chân bay lên, quanh thân hắn xuất hiện từng tia ánh sáng màu đỏ thắm, càng quét khắp bốn phương tám hướng.
Hóa thành một vầng mặt trời vô biên vô hạn, đưa mắt nhìn không thấy điểm cuối, bộc lộ ra khí tức vô cùng huyền diệu kỳ ảo.
Cái này không phải là trận pháp, mà chỉ là một luồng khí tức tự nhiên phát tán ra của chủ nhân Thiên Mang sơn, vậy mà đã tạo thành một cảnh tượng khủng bố, vào khoảnh khắc này, tất cả những sinh linh thuộc Địa Tiên giới đều quỳ rạp trên đất.
Trong lòng của không ít người đều lo sợ không yên, vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì. Thật sự là vô cùng đáng sợ.
Như là một ma thần đia ngục, thoát khỏi nhà giam, chạy đến thế gian này để diệt thế.
"Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn thản nhiên nói: "Mạng của ngươi còn có tác dụng khác."

Nói rồi, bàn tay hắn chụp xuống, hàng tỉ tia sáng hiện lên, dường như toàn bộ thiên địa bị đè sập xuống bởi luồng sáng đột nhiên xuất hiện này, vô số sao trời run rẩy.
Vũ trụ gần như không thể chống đỡ được khí tức này, sắp vỡ vụn hoàn toàn.
"Ầm ầm!"
Một bàn tay khổng lồ đến mức không thể nào tưởng tượng được xuất hiện, thậm chí còn tràn ngập khí tức tiên đạo, che phủ đất trời, uy lực của sức mạnh gần đạt đến cấp chuẩn Tiên Đế.
Bỗng nhiên xuất ra từ trong lòng bàn tay.
Áp xuống dưới, muốn khống chế hoàn toàn Liễu Khiêm Chi ngay tại chỗ này.
"Chủ nhân Thiên Mang sơn, ngươi dám!"
Liễu Khiêm Chi kinh giận không thôi, trên trán hắn bỗng nhiên nứt ra một mảnh trăng tròn, vô số ánh đao bắn ra từ trong đó, hóa thành một dãi ngân hà mênh mông cuồn cuộn.
Hắn chưa từng nghĩ rằng đối phương lại trực tiếp dứt khoát đến như vậy.
Vừa động thủ.
Căn bản là không làm bất kỳ hành động vô nghĩa nào, trực tiếp động thủ.
Hắn muốn làm cái gì?
Muốn giết mình sao?
Nghĩ đến đây, sau lưng Liễu Khiêm Chi bỗng toát mồ hôi lạnh, hắn nhanh chóng móc ra một miếng ngọc bội, ngay lập tức bóp nát.…….....
Đây là giao hẹn giữa hắn và Thất tổ.
Cho dù là bên nào gặp nguy hiểm, chỉ cần bóp nát ngọc bội, thì người còn lại có thể cảm ứng được.
"Quá muộn rồi."
Sau khi chủ nhân của Thiên Mang sơn nhìn thấy hành động của Liễu Khiêm Chi, vẻ mặt của hắn không hề xuất hiện sự bất ngờ, tay còn lại của hắn như tia chớp đánh ra.
"Xẹt!"
Giờ phút này.
Uy thế khủng bố bỗng nhiên càng quét khắp đất trời, trời xanh vạn cổ dường như đang run rẩy, tất cả trời trăng mây gió đều đổ sập dưới khí tức này.
"Keng!"

Như là bàn tay khổng lồ của trời xanh, nhìn không thấy điểm cuối, từ cuối đừng chân trời xa xôi ập đến đây, phủ lên bầu trời, đánh úp xuống, phong tỏa tất cả mọi không gian mà Liễu Khiêm Chi trốn tránh.
"Khinh người quá đáng!"
Liễu Khiêm Chi gầm lên một tiếng, mi tâm bừng sáng, tóc rối tung bay, khí ngập vạn cổ, hắn hóa thành một tia sáng, phóng lên cao, trực tiếp đỡ đòn.
"Ầm ầm!"
Một tiếng vang thật lớn.
Sau Tu Di giới, Địa Tiên giới lại lần nữa hóa thành một bãi chiến trường, sau khi toàn bộ Địa Tiên giới rung lắc, vô số khe nứt xuất hiện từ trung tâm của trận giao chiến, điên cuồng khuếch tán khắp bốn phương tám hướng.
Giữa chiến trường, một luồng năng lượng cuồn cuộn ngất trời như hung hiểm trong dải ngân hà, như nước lũ dâng ngập trời, rồi sau đó sau khi ngàn vạn tia sáng, tất cả sao trời lấp lánh đều biến mất. Nơi này biến thành một mảnh trắng xoá.
Chỉ có thể nghe thấy, thỉnh thoảng truyền ra những tiếng động đinh tai nhức óc, và còn bắn ra cả huyết quang, khiến cho cả Địa Tiên giới đều bị nhuộm đỏ một tầng huyết quang.
.....
Hai vị Tiên Vương giao thủ, mới vừa hành động, đã tiến vào thời điểm gay cấn.
Gần như là đã sử dụng hết mọi tuyệt kỹ, muốn đánh bại đối phương trong thời gian ngắn nhất. Cũng chính vì nguyên nhân này.
Mà thương thế trên người hai người kia tăng lên một cách nhanh chóng.
.....
"Không xong rồi?"
Cùng lúc đó. Bên trong hỗn độn.
Thất tổ đột ngột dừng lại, sắc mặt hắn thay đổi, nhìn vào trong lòng bàn tay, một miếng ngọc bội vỡ nát, sắc mặt khó coi nói: "Khiêm Chi đụng phải Phong Thặng rồi!"
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn?"

Chương 752. Ngươi tính toán hay lắm.

Chương trước Chương sau

Liễu Huyền Thành nghe vậy, nhăn mày lại, không thể tưởng tượng nói: "Không phải là hắn đã chạy mất rồi sao? Tại sao đột nhiên lại quay trở về? Hơn nữa thực lực của Khiêm Chi cũng không bình thường, tại sao lại dễ dàng bị đối phương phát hiện chứ?"
"Điểm này, lão phu cũng không rõ lắm, nhưng Khiêm Chi thật sự đã đụng phải chủ nhân của Thiên Mang son."
Sắc mặt của Thất tổ vô cùng nặng nề nói.
Miếng ngọc bội kia là khi hai người chia tay nhau đã giao kết với nhau, trừ phi gặp phải chủ nhân của Thiên Mang sơn, nếu không thì sẽ không tùy tiện bóp nát ngọc bội.
Mà nay.
Ngọc bội đã nát.
Rất rõ ràng là Liễu Khiêm Chi đã đụng phải chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Nếu như đã đụng phải nhau, thì nguyên nhân vì sao lại đụng phải nhau đã không còn quan trọng nữa rồi, mà việc cần làm ngay bây giờ chính là đi giải cứu Liễu Khiêm Chi. Nếu không thì chỉ dựa vào sức của một mình hắn, rất có khả năng sẽ phải nằm lại đó.
"Ta đi trợ giúp Khiêm Chi, ngươi mang theo Liễu Thanh Vũ nhanh chóng trở về Thần giới." Thất tổ nhanh chóng phân phó.
"Thất tổ, ta đi cùng với ngươi, dù sao thì chúng ta cũng không thể nào chắc chắn được là vào lúc này, chủ nhân của Thiên Mang sơn lại giỡ trò gì nữa hay không."
Liễu Huyền Thành nghĩ đến cảnh tượng không lâu trước đây. Đến bây giờ khi nhớ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi. Lỡ đâu.
Lần này, đối phương lại lặp lại thủ đoạn kia, bố trí một sát trận, như vậy thì một mình Thất tổ chạy đến đó, rất có thể là lại giẫm lên vết e đổ của Liễu Khiêm Chi.
"Này....."
Thất tổ nhìn Liễu Khiêm Chi rồi lại nhìn Liễu Thanh Vũ, suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu nói: "Cũng đứng."
Bên cạnh.
……
Liễu Thanh Vũ nhắm chặt hai mắt, nhìn như lão tăng nhập định, nhìn vẻ ngoài thì dường như chẳng hề quan tâm đến chuyện bên ngoài. Nhưng trên thực tế, hắn đang mừng như điên.
"Quả nhiên, ta không nhìn lầm chủ nhân của Thiên Mang sơn!"

Liễu Thanh Vũ âm thầm nói.
Theo như suy nghĩ của hắn, lúc này chủ nhân của Thiên Mang sơn gây chuyện, nhất định là vì giải cứu mình, không có sự trợ giúp của mình, một mình chủ nhân của Thiên Mang sơn, căn bản chẳng thể làm nên trò trống gì
"Xem ra ông trời đứng về phía ta, quả nhiên số ta chưa tận!"
Trong mắt Liễu Thanh Vũ hiện lên một tia rét lạnh.
Giờ khắc này.
Trong đầu hắn hiện lên mấy bóng người, có Thái Sơ, có Tam Vương tộc Liễu Thị, nhưng hình ảnh cuối cùng lại là người có tên là Mạnh Khánh Chi kia.
Hắn vĩnh viễn sẽ không quên chính kẻ kia đã xóa đi ký ức của hắn.
Hắn muốn bắt Mạnh Khánh Chi về, xem thử rốt cuộc là đối phương đã xóa đi đoạn ký ức nào của mình, rồi sau khi khôi phục lại ký ức, thì sẽ khiến cho đối phương hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh. Chỉ có như thế, mới có thể báo được thù rửa được hận.
Bên ngoài Địa Tiên giới.
Bên trong hỗn độn.
Trận đại chiến ở đây vẫn còn đang tiếp diễn.
Tóc tai Liễu Kiêm Chi tung bay, khí tức nhấn chìm núi sông, tiên khí khủng bố bao phủ quanh thân.
Giữa trán của hắn bắn ra một chùm hào quang, trong chùm hào quang đó có một con người nhỏ đang ngồi xếp bằng ở nơi đó, trông giống như là một sinh linh viễn cổ tối cao đang ẩn nhẫn. Một khi xuất thế sẽ hủy thiên diệt địa.
"Mở"
Quát lớn một tiếng.
Người nhỏ ở giữa mày của Liễu Khiêm Chi bừng sáng lên, dường như chiếu sáng cả cổ kim, vạn pháp bất xâm, tung hoành vạn giới, hắn đột nhiên đứng thẳng người dậy, đạp lên dòng sông thời gian mà đến đây.
Giờ khắc này.
Liễu Khiêm Chi mang lại cho người ta một loại ảo giác, dường như không thuộc về mảnh đất trời này, không thuộc về thời không này, hắn thật sự giống như là một sinh linh tung hoành trong dòng sông thời gian.
Trông giống như một cường giả vô thượng hồi sinh.
"Dùng thần hồn làm lò, nuôi dưỡng tiên linh, tạo thành một vị chuẩn Đế, đúng là một biện pháp không tệ."

Chủ nhân của Thiên Mang sơn cười khẽ.
Hắn nhìn ra được một người nhỏ bước ra từ giữa trán của Liễu Khiêm Chi, vô cùng bình tĩnh, hắn đã từng chứng kiến loại công pháp này, đây là công pháp của một vị chuẩn Tiên Đế của Tiên giới sáng tạo nên.
Vị chuẩn Tiên Đế kia đã từng thống trị mấy kỷ nguyên, nhờ dựa vào loại công pháp này. Rồi sau đó.
Chết dưới tay của chủ nhân Địa Phủ.
Sau khi vị chuẩn Tiên Đế kia ngã xuống, hắn đã từng chính mắt nhìn thấy cảnh tượng kia, lúc ấy hư không sụp đỏ, vạn giới lay động, tỉ vạn sinh linh bi thương khôn cùng, trời đổ mưa máu, bao phủ toàn bộ Tiên giới.
Vị chuẩn Tiên Đế kia ngã xuống, Thiên Đạo cũng giao động. Nhưng cuối cùng.
Vị chuẩn Tiên Đế kia vẫn bị ma diệt thần hồn, cuối cùng chẳng thể lưu lại bất cứ thứ gì. Vỗn dĩ.
Vô số người cho rằng sau khi vị chuẩn Tiên Đế kia ngã xuống, công pháp của hắn cũng biến mất theo vào dòng sông thời gian, không ngờ tới hôm nay lại nhìn thấy Liễu Khiêm Chi sử dụng nó.
Đây hẳn là lá bài tủ mạnh nhất của hắn. Sử dụng loại tuyệt chiêu này.
Cũng tương đương vỡi chuyện hắn muốn liều mạng.
“Con đường của ngươi xưa, mà ngươi có thể bước đến được bước này, cũng coi như không dễ dàng gì, chẳng qua cũng chỉ có thế mà thôi.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đứng sừng sững trên hư không, trên đỉnh đầu ngưng tụ ra mấy vạn ngôi sao lớn, chúng cùng nhau chuyển động, bắn ra thứ ánh sáng lộng lẫy, rồi sau đó rơi xuống cùng một lúc.
Như là một vũ trụ nhỏ rơi xuống, che phủ bầu trời.
“Ngươi mưu đồ truyền thừa của Địa Phủ, thì không phải là con đường của người xưa sao?”
Liễu Khiêm Chi lạnh lùng đáp lại, hắn lật tay vung lên, người nhỏ cao ba tấc hóa thành một chùm tia sáng, hủy diệt vĩnh hằng, khiến cho một mảng lớn sao trời nổ tung, hóa thành cát bụi. Vũ trụ nhỏ bị cắt nhỏ hoàn toàn.
“Không thể đánh đồng hai chuyện này với nhau.”
Sắc mặt của chủ nhân Thiên Mang sơn bất biến, ánh mắt lạnh như băng, tóc tai tung bay, từng sợi tóc trong suốt lộng lẫy, đôi mắt sâu thẳm như một mặt trời, hắn kết pháp ấn, bắn về phía trước.
Đây là một vị Tiên Vương đỉnh phong dốc hết toàn lực, cảnh tượng này không thể tưởng tượng, còn đáng sợ hơn cả thuở hồng hoang.

“Ầm ầm!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn xuất kích, trời sụp đất nứt, dòng sông thời gian gần như bị chia tách.
“Giết!”

Chương 753. Ngươi tính toán hay lắm. (2)

Liễu Khiêm Chi cũng không hề sợ hãi, hét lớn một tiếng, bay lên, người nhỏ cao ba tấc bày bố một pháp tướng khổng lồ, thân thể của hắn khủng bố tuyệt luân, sau lưng hắn hiện lên ảo ảnh của chư thiên vạn giới.
Mỗi một thế giới đều đứng bên cạnh pháp tướng, như là một đám tinh vân nhỏ bé, làm người ta hồn xiêu phách lạc.
“Ầm!”
Hai người bắt đầu đánh nhau, khí tức sinh tử tràn ngập khắp nơi, ánh sáng luân hồi soi rọi, phảng phất như có thể đưa tiễn người ta vào chỗ chết, đây là cảnh tượng kỳ dị xuất hiện khi hai vị Tiên Vương sát phạt chém giết lẫn nhau.
Trong cảnh tượng mù mịt này.
Thời không trong toàn vũ trụ đều bị nghịch chuyển.
“Ầm ầm ầm!”
Không biết là hai người đã giao thủ với nhau bao nhiêu lần, không biết đã có bao nhiêu trật tự thần liên đan xen, dây dưa cùng nhau, hàng tỉ chùm tia sáng bừng lên, mỗi một chùm sáng đều có thể cắt qua vũ trụ, trở thành vĩnh hằng.
Cuối cùng.
Một bóng người tàn tạ bay ra.
Bay xuyên qua hỗn độn, bắn vào bên trong Địa Tiên giới, giống như một ngôi sao băng, mang theo luồng khí tức cực kỳ thê thảm, xuyên qua không gian, đập luống sâu vào lòng đất.
“Ầm ầm!”
Một âm thanh đinh tai nhức óc truyền ra.
Tất cả sinh linh của Địa Tiên giới đều cảm nhận được mặt đất dưới chân mình đang chấn động, dường như sắp đứt gãy, rung lắc kịch liệt, khiến cho tâm hồn con người cũng phải dao động theo.

“Ngươi còn thua xa.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhẹ giọng nói, ánh mắt lạnh nhạt, sau lưng hắn phát ra tiếng kêu keng keng, hàng tỉ tia kiếm quang bắn ra, cực kỳ chói mắt.
Giống như trùng tu lại đất trời.
Đây là công pháp làm nên tên tuổi của hắn, cũng là bí mật đặt biệt của hắn, sau lưng hắn như mọc lên một đôi cánh chim rực rỡ, hóa thành một con chim thần, giương cánh bay lượn, phóng lên cao, lưu lại một cái bóng khổng lồ.
Đây là lần đầu tiên chủ nhân của Thiên Mang sơn hiện nguyên hình.
Đây là một loại thần thú không tên, toàn thân nó có màu tím ánh kim, ngoại hình giống như diều hâu, nhưng lại khủng bố hơn vô số lần, cũng chẳng kém cạnh gì so với Chân Long, Thần Hoàng cả.
“Chết!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn vỗ nhẹ đôi cánh, hàng tỉ kiếm quang chém ra, bắn ra từ trong hỗn độn, đâm vào bên trong Địa Tiên giới, mảnh đất trời này sắp bị hủy diệt hoàn toàn.
“Ầm! Ầm! Ầm!”
Những tiếng động thật lớn, vang lên không dứt bên tai.
Nhìn như sông trên trời chảy xuống, vô số kiếm quang trút xuống từ trên trời, lấp kín nơi mà Liễu Khiêm Chi rơi xuống.
“A” Liễu Khiêm Chi rít gào một tiếng, hắn vô cùng chật vật, người nhỏ giữa trán của hắn trở nên yếu ớt, phát ra vô số tia sáng, chỉ có thể miễn cưỡng che chắn cho hắn.
Nhưng ngay cả như vậy. Không lâu sau.....
“Rắc.”
Một tiếng vỡ nát giòn tan khiến cho lòng người vỡ tan vọng đến, trên thân thể của người nhỏ cao ba tấc từ từ xuất hiện những vết nứt, rồi sau đó vỡ tan biến thành một vùng mưa ánh sáng giữa trời, tan biến trong đất trời.
“Xoạt!”
Người nhỏ vỡ vụn.
Liễu Khiêm Chi cũng bị thương nặng theo, hắn há mồm phun ra một ngụm máu tươi, còn chưa kịp khống chế thương thế, thì vô số kiếm quang kịch liệt lao đến.
Cắt nát người hắn thành một mảnh sương máu.

Thần hồn của hắn miễn cưỡng thoát ra được, còn chưa kịp chạy trốn thì đã bị một bàn tay khổng lồ nhanh chóng bắt lại, nắm trong lòng bàn tay.
"Vừa đúng ba canh giờ."
Bên trong hỗn độn.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn thu hồi bàn tay, hắn nhìn thoáng qua Liễu Khiêm Chi trong lòng bàn tay, trong lòng tính toán thời gian, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười.
Trong ba canh giờ đã nhanh chóng đánh bại một vị Tiên Vương. Đây là chuyện mà phần lớn mọi người đều không thể làm được. Dù sao thì.
Tốc độ bình phục của Tiên Vương rất khủng bố, chỉ cần không phải là vết thương trí mạng thì đều có thể hồi phục trong một khoảng thời gian ngắn, cũng chính vì nguyên nhân này mà khi Tiên Vương giao thủ với nhau, nếu như chưa được mấy năm thì.
Gần như là không thể phân chia thắng bại.
Muốn phân chia thắng bại trong khoảng thời gian ngắn thì phải ra tay bất kể giá nào. Mà vừa rồi.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn hóa ra bản thể, mà Liễu Khiêm Chi cũng đã sử dụng át chủ bài của mình, hai người đều đã dùng hết những tuyệt kỹ bí mật của mình, mới có thể phân chia thắng bại trong thời gian ngắn ngủn.
Nếu như chiến tích này mà được truyền đến trong Thần giới, phỏng chừng những con mắt ngạc nhiên sẽ rơi đầy đất.
"Tính thời gian, thì người của tộc Liễu thị và kẻ tên Thái Sơ kia, chắc là cũng sắp đến đây rồi chứ?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhìn thần hồn trong lòng bàn tay, nhẹ giọng lẩm bẩm.
Vừa dứt lời.
Một tia kiếm quang bắn đến từ phía cuối đường chân trời, dừng cách chủ nhân của Thiên Mang sơn không xa.
"Ồ?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhíu mày, không hề có chút ngạc nhiên nào, khẽ cười nói: "Quả nhiên là đúng như lời của Thiên Cơ Lâu Chủ, ba canh giờ, không thừa không thiếu, người tới vừa đúng lúc!"
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn, ngươi lại còn dám trở lại, không sợ phải nằm lại nơi này hay sao?"
Thái Sơ bước tới, bạch y tung bay, mày kiếm dựng ngược, khí tức sắc bén, không hề che giấu, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng.

Cắt cho hư không chung quanh thành những mảnh nhỏ.
“Tiểu bối!”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn liếc mắt nhìn Thái Sơ một cái, không hề có chút hứng thú nào, hắn nhàn nhạt nói: “Ở trước mặt ta, ngươi không có tư cách gì để phát ngôn!”
Lúc trước.
Nếu không phải bản thân hắn nhất thời sơ suất, chủ nhân của Thiên Mang sơn không cho rằng đối phương có bất cứ khả năng nào để trở thành một Tiên Vương. Cho dù đối phương may mắn đột phá.
Nhưng trong lòng của chủ nhân Thiên Mang sơn vẫn không muốn được đánh đồng với đối phương. Dù sao thì.
Hắn đạt đến cảnh giới Tiên Vương đỉnh phong này đã vô số năm, mà đã từng tham dự vào trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa, những Tiên Vương đã từng chết dưới tay hắn, không dưới mười người thì cũng đến bảy tám người.
Một hạt giống mới thật sự là không đáng để chú ý đến.
Nếu như không vì Liễu Thanh Vũ, thì hắn chẳng ngại gì mà không ra tay giết chết Thái Sơ ngay bây giờ.
“Ngươi đã làm gì Liễu Khiêm Chi đạo hữu?”
Thái Sơ tiếp tục tiến lên một bước, ép hỏi.
“Ngươi nói hắn sao?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay hắn là một bóng người gần như mơ hồ, lẳng lặng nằm đó, cực kỳ mơ hồ, giống như một cây nến trước gió vậy.
Chỉ cần bị gió thổi qua, thì sẽ tan biến không còn lại gì.
“Ngươi.....”

Chương 754. Ngươi tính toán hay lắm. (3)

Nhìn thấy tình trạng của Liễu Khiêm Chi, Thái Sơ đột nhiên tiến lên một bước, kiếm quang trong tay ẩn hiện, suýt chút nữa không thể kìm lòng được, trực tiếp xuất chiêu, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống.....
Bản thân hắn muốn động thủ thì rất dễ dàng.

Nhưng nếu đối phương bóp nát thần hồn của Liễu Khiêm Chi, đương nhiên lại càng đơn giản hơn.
Có lẽ.
Ngay trước cả khi hắn động thủ thì người ngã xuống trước tiên sẽ là Liễu Khiêm Chi, mà nay, đã mất đi sự hỗ trợ của Liễu Khiêm Chi đạo hữu, chỉ dựa vào sự liên thủ của hắn và Thất tổ, chưa chắc đã có thể đánh lại đối phương.
Chứ đừng nói chi là.
Bây giờ Thất tổ vẫn chưa quay lại đây. Giờ phút này.
Không có trận pháp của Mạnh Khánh Chi hỗ trợ, chủ nhân của Thiên Mang sơn hoàn toàn chiếm thế chủ động, trong tay hắn nắm giữ thần hồn của Liễu Khiêm Chi, muốn đánh hoặc muốn đi, hoàn toàn không là vấn đề.
"Ngươi muốn thế nào mới đồng ý thả Liễu Khiêm Chi đạo hữu?"
Thái Sơ trầm giọng nói.
"Không vội."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhìn về phía hư không, mỉm cười nói:
"Chẳng phải người ta chờ đã đến rồi đó hay sao?"
Trong lúc hắn đang nói chuyện.
Thất tổ cùng Liễu Huyền Thành sánh vai nhau, nhanh chóng bay lại đây.
Một tay Liễu Huyền Thành dắt Liễu Thanh Vũ, một tay để ở sau người, trong lòng bàn tay kia cầm một lá cờ màu xanh biếc, bắn ra thứ ánh sáng chói lóa.
Nếu đã biết được chủ nhân của Thiên Mang sơn đang âm thầm giở trò quỷ. Thì ngay khi họ đến đây, không thể nào không có chuẩn bị chút gì, ít nhất thì cũng phải chuẩn bị sẵn sàng một vài thủ đoạn phòng vệ.
Nếu như chủ nhân của Thiên Mang sơn dám can đảm động thủ, thì đầu tiên hắn sẽ kích hoạt cây cờ trong tay, bao vây mảnh đất trời này lại, bên trong lá cờ này có khắc một trận pháp.
Tuy rằng trận pháp này không bằng những trận pháp được thiết kế tỉ mỉ, nhưng uy lực cũng không tầm thường, bao vây một vị Tiên Vương trong khoảng thời gian ngắn thì không thành vấn đề.
"Phong Thặng, ngươi năm lần bảy lượt khiêu khích tộc Liễu thị, ngươi thật sự cho rằng chúng ta không làm gì được ngươi sao?"
Thất tổ mặt trầm như nước, lạnh giọng nói.
Hôm nay chủ nhân của Thiên Mang sơn khống chế Liễu Khiêm Chi, chẳng khác nào trực tiếp dẫm một chân lên mặt mũi của tộc Liễu thị.

Bao nhiêu năm qua.
Đã bao giờ tộc Liễu thị bị sỉ nhục như vậy?
Phải biết rằng một vị Tiên Vương đang nằm trong tay của hắn, tiện tay thì có thể bóp chết, chuyện này nếu như là ở thế giới bên ngoài thì quả thực không dám tưởng tượng.
"Nếu như các người có thể làm gì được ta, thì người đến đây hôm nay cũng chẳng thể nào là hai người các ngươi rồi." Chủ nhân của Thiên Mang sơn điềm đạm thản nhiên nói.
Chẳng hề để tâm đến sự uy hiếp của Thất tổ.
"Thật can đảm!"
Râu tóc của Thất tổ đều dựng ngược lên, quát lạnh một tiếng.
Hắn không hề phản bác lời nói của chủ nhân Thiên Mang sơn, trên thực tế đúng là như thế, đúng thật là bọn họ không thể làm gì chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Tuy rằng toàn bộ tộc Liễu thị mạnh hơn nhiều so với một mình chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Nhưng căn bản là có không ít Tiên Vương không còn ở trong tộc.
Mà đều đi ra ngoài trải nghiệm cả rồi.
Cho dù là biết được trong tộc xảy ra chuyện, một chốc một lát cũng không thể chạy về được, cũng chính vì nguyên nhân này mà tộc Liễu thị dễ dàng bị chủ nhân Thiên Mang sơn bắt chẹt.
"Không cần nhiều lời vô nghĩa, bây giờ người của tộc Liễu thị các ngươi đang nằm trong tay ta, chỉ cần một suy nghĩ của ta thôi thì hắn sẽ hồn phi phách tán."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn mở lòng bàn tay ra, lộ ra thần hồn của Liễu Khiêm Chi. Nói rồi.
Hắn chậm rãi khép lòng bàn tay lại, dường như bất kỳ lúc nào cũng sẽ kép bàn tay lại, khiến cho Liễu Khiêm Chi biến mất hoàn toàn khỏi thế gian này.
"Không cần."
Liễu Huyền Thành la lên một tiếng, cầm lòng không đậu nói: "Chủ nhân Thiên Mang sơn, ngươi muốn làm gì, còn không mau dừng tay!"
"Dừng tay?"
Khóe miệng của chủ nhân Thiên Mang sơn hiện lên một nụ cười, hắn dừng động tác bóp tay lại, chậm rãi nói: "Có thể, nhưng phải xem thành ý của các ngươi."

“Chủ nhân của Thiên Mang sơn, rốt cuộ thì ngươi muốn gì?”
Thất tổ lạnh giọng hỏi.
“Rất đơn giản, một mạng đổi một mạng, các ngươi giao Liễu Thanh Vũ, ta thả người của các ngươi.” Chủ nhân của Thiên Mang sơn duỗi tay chỉ vào Liễu Thanh Vũ đứng cách đó không xa.
Liễu Thanh Vũ nghe vậy, ánh mắt lập tức lóe lên một chút kích động, quả nhiên là giống như mình đoán lần này chủ nhân của Thiên Mang sơn đánh về đây, chính là tới cứu mình.
Nếu như không có gì bất ngờ thì.
Chắc là sẽ giữ được cái mạng nhỏ của mình.
“Phong Thặng, ngươi tính toán hay đấy!”
Thất tổ trầm giọng nói.
Đám người mình trả ra một cái giá rất đắt, mới miễn cưỡng bắt được phản đồ này, kết quả chỉ vì một cái nói nhẹ nhàng của chủ nhân Thiên Mang sơn, mà phải thả người.
Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?
Nhưng nếu như không thả người, thì Liễu Khiêm Chi phài làm sao bây giờ?
Trong lúc nhất thời.
Đám người Thất tổ lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.
“Đạo hữu.....”
Thái Sơ mở miệng.
Muốn nói gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy thần hồn của Liễu Khiêm Chi, hắn há miệng muốn nói, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, dù thế nào thì cũng không thể nào nói tiếp được nữa.
Mỗi một người đứng ở đây đều hiểu rất rõ.
Nếu hôm nay thả Liễu Thanh Vũ, thì không khác gì thả hổ về rừng, nhưng nếu như không thả người, thì phải làm sao? Trơ mắt nhìn Liễu Khiêm Chi chết đi sao?
“Cân nhắc sao rồi?”
Giọng nói của chủ nhân Thiên Mang sơn lạnh như băng, phảng phất như một cơn gió địa ngục càng quét chung quanh, khiến cho nhiệt độ trong đất trời giảm xuống không ít, mang lại cho người ta cảm giác sởn gai ốc.
Đôi mắt hắn âm u nhìn về phía mấy người, bàn tay lại bóp vào thêm chút nữa.
Thần hồn của Liễu Khiêm Chi trở nên suy yếu, ngũ quan vặn vẹo, đương nhiên là đang phải chịu sự đau đớn cực hạn, nhưng hắ vẫn cắn chặt răng,

không nói lời nào.
Tất nhiên.
Nếu như hắn mở miệng lên tiếng thì rất dễ dàng gây ảnh hưởng đến sự phán đoán của đám người Thất tổ. Giờ phút này.
Hắn thà rằng chết đi, cũng không muốn đổi với Liễu Thanh Vũ.
Nếu như hôm nay thả Liễu Thanh Vũ, sau này không chừng sẽ gây nên sóng to gió lớn, hắn không muốn chỉ vì một mình hắn mà khiến cho toàn bộ Thần giới rơi vào vòng nguy hiểm.
"Ngươi có thể đổi điều kiện khác được không?"

Chương 755. Lại còn có thể như vậy sao?.

"Ngươi có thể đưa ra những yêu cầu khác, chỉ cần nó nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được của tộc Liễu thị, lão phu sẽ đồng ý với ngươi."
Thất tổ trầm ngâm một lúc lâu, chậm rãi nói. Đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của hắn rồi.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn lắc đầu, lạnh lùng phun ra hai chữ.
"Không được!"
Hai từ này như một tia sấm sét bổ xuống từ trên trời giáng, đánh vào lòng của mỗi người ở đây, khiến cho tâm thần của họ run rẩy.
"Ta chỉ cần Liễu Thanh Vũ."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn gằn từng chữ. Trong giọng nói của hắn. Mang ngữ điệu khẳng định.
"Này....."
Mặt của Thất tổ co rút, vẻ mặt rất phức tạp, hai mắt đục ngầu đưa mắt nhìn Liễu Thanh Vũ, rồi lại nhìn thoáng qua Liễu Khiêm Chi, trong lòng đang đấu tranh kịch liệt.
Tuy rằng cơ ngơi của tộc Liễu thị to lớn, nhưng một kẻ phản bội như Liễu Thanh Vũ. Một Tiên Vương phản loạn.
Vô hình chung đã khiến cho căn cơ của tộc Liễu thị suy yếu đi rất nhiều.
Nếu như hôm nay, ngay cả Liễu Khiêm Chi mà cũng không thể bảo vệ được, thì tộc Liễu thị liền mất đi hai vị Tiên Vương, muốn khôi phục lại nguyên khí, thì chẳng biết là phải mất bao nhiêu vạn năm nữa.
Phải biết rằng.

Từ sau trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa.
Mãi cho đến nay, tộc Liễu thị vẫn chưa thể khôi phục lại vinh quang của ngày xưa, hôm nay lại bị tổn thất nặng nề, có khả năng sẽ không thể nào còn có thể khôi phục lại vinh quang của ngày xưa nữa.
“Thất tổ, quyết định nhanh lên.”
Liễu Huyền Thành nhìn thấy Liễu Khiêm Chi đang phải chịu nổi đau đớn đến cùng cực, không khỏi thúc giục nói. Hắn thật sự không thể nào tiếp tục đứng nhìn được nữa.
Địa vị của Liễu Khiêm Chi thấp hơn hắn mấy bậc, đây là mầm non mà lúc trước do chính tay hắn đề bạc lên, bây giờ người ta cũng đã trở thành Tiên Vương, quan hệ giữa hai người vẫn luôn bền chặc.
Hắn không muốn nhìn thấy một hậu nhân chết đi như vậy.
Càng đừng nói là chỉ vì một kẻ phản bội như Liễu Thanh Vũ mà phải chết đi.
“Lão phu đồng ý với yêu cầu của ngươi.”
Một lúc sau.
Thất tổ khó khăn mở miệng, hắn vươn bàn tay ra, trong lòng bàn tay bừng lên một luồng sáng, một lực hút khổng lồ xuất hiện, bắt lấy Liễu Thanh Vũ.
“Ngươi thả Khiêm Chi, lão phu sẽ thả Liễu Thanh Vũ.”
“Dễ thôi.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nghe thấy vậy, trên mặt hiện lên một nụ cười thỏa mãn, hắn mở xòe năm đầu ngón tay ra, một tia sáng màu đỏ như lửa, bao phủ lấy thần hồn của Liễu Khiêm Chi, sau đó mang theo thần hồn bay ra ngoài.
Thất tổ cũng làm như vậy.
Hắn dùng bàn tay vỗ nhẹ vào lưng của Liễu Thanh Vũ, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một phù hiệu không dễ phát hiện ra, chợt lóe rồi biến mất, dung nhập vào trong cơ thể của Liễu Thanh Vũ.
Mà Liễu Thanh Vũ lại không hề phát giác được. Một người, một thần hồn.
Trên bầu trời từ từ tuến dần về phía nhau, trong khoảnh khắc khi lướt qua nhau.
Nụ cười trên miệng của chủ nhân Thiên Mang sơn đột nhiên thay đổi, biến thành một nụ cười rét lạnh, hắn dùng một tay chụp vào người Liễu Thanh Vũ, tay còn lại nhanh chóng điểm xuống.
Luồng sáng màu đỏ bao phủ quanh người Liễu Khiêm Chi ầm ầm nổ tung.
“Bùm!”

Một tiếng nổ vang lên.
Thứ ánh sáng lộng lẫy quay chung quanh thần hồn của Liễu Khiêm Chi nổ tung, vô cùng chói mắt, như một ngôi sao nổ tung trên bầu trời.
Đây là chiêu thức cực kỳ tàn nhẫn.
Muốn giết chết Liễu Khiêm Chi ngay tại đây, nếu mưu kế của chủ nhân Thiên Mang sơn thực sự thành công, thì Liễu Khiêm Chi chẳng còn bất kỳ đường sống nào.
"Phong Thặng, ngươi dám!"
Thất tổ phẫn nộ, râu tóc đều dựng đứng lên, hắn vọt đến nhanh như chớp, bàn tay to lớn vung ra, bao phủ lấy thần hồn của Liễu Khiêm Chi, muốn bảo vệ lấy nó.
Vào thời khắc này, Liễu Thanh Vũ, chủ nhân của Thiên Mang sơn, đều không quan trọng bằng Liễu Khiêm Chi. Nếu thả Liễu Thanh Vũ thì cũng coi như thôi.
Nhưng mà nếu như Liễu Khiêm Chi ngã xuống, vậy thì đây là một tổn thất vô cùng to lớn đối với tộc Liễu thị. Thì dùng câu nói mất cả chì lẫn chài để miêu tả cũng chẳng hề quá.
"Ngươi vẫn nên suy nghĩ thử là trong tộc Liễu thị có thứ linh đan diệu dược có thể khôi phục được thần hồn đi thì hơn."
"Ha ha."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cười dài một tiếng, một tay nắm lấy Liễu Thanh Vũ, hóa thành một tia sáng phóng lên cao, trong chớp mắt đã biến mất tăm, chẳng biết đi đâu.
Một chiêu vừa rồi.
Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện muốn giết chết Liễu Khiêm Chi. Dù sao thì.
Đám người đi bên cạnh Thất tổ cũng chẳng phải là kẻ bất tài, nếu như giết người ngay dưới mắt của bọn họ, thì độ khó không hề nhỏ, nhưng khiến cho Liễu Khiêm Chi bị thương nặng thì cũng không khó.
Đầu tiên là đánh cho Liễu Huyền Thành tàn phế, rồi bây giờ lại khiến cho Liễu Khiêm Chi bị trọng thương.
Có thể nói là toàn bộ tộc Liễu thị đã bị tổn thương nguyên khí, không mất đến trăm vạn năm, thì e rằng hai vị Tiên Vương không thể nào khôi phục được trạng thái đỉnh cao.
Cho dù là tộc Liễu thị có hùng mạnh, có căn cơ khủng bố, thì đã làm sao chứ?

Thương thế nghiêm trọng vô cùng, đây cũng không phải là chuyện mà một sớm một chiều có thể chữa trị được, cần phải trải qua một đoạn thời gian rất dài mới có thể chữa khỏi hoàn toàn thương thế.
Trong tình trạng có hai Tiên Vương bị trọng thương.
Sau này, tộc Liễu thị muốn đối phó với hắn, thì cũng phải suy tính một chút, bởi vì phía hắn cũng có hai vị Tiên Vương, sẵn sàng trả đòn.
Trước khi tộc Liễu thị hoàn toàn chắc ăn, phỏng chừng không dám hành động thiếu suy nghĩ.
"Phong Thặng! Tộc Liễu thị không đội trời chung với ngươi!"
Thất tổ rống giận.
"Ầm!"
Ánh sáng ngút trời.
Thất tổ cũng đang chống đỡ hết sức, dùng một bàn tay bảo vệ lấy thần hồn của Liễu Khiêm Chi, nhưng kể cả có là như thế, thì một cánh tay của hắn cũng bị nổ thành sương máu.
Kể cả thần hồn của Liễu Khiêm Chi cũng bị hủy đi một phần.
Liễu Khiêm Chi vốn dĩ đang bị trọng thương, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, xém chút nữa thì hồn phi phách tán.
"Phù --!"
Nhìn thấy Liễu Khiêm Chi không sao, Thất tổ thở dài một cái, chân nguyên cuồn cuộn quanh thân người hắn, cánh tay bị nổ tung nhanh chóng liền lại, rồi sau đó trợ giúp Liễu Khiêm Chi khống chế thương thế.
Còn về chuyện làm cho thân thể của Liễu Khiêm Chi hồi phục trong khoảng thời gian ngắn.

Chương 756. Lại còn có thể như vậy sao?. (2)

Chỉ sợ là không có cách nào.
Bởi vì thương thế của Liễu Khiêm Chi quá nặng, bản thân hắn không có cách nào tổ hợp lại thân thể của mình, người ngoài giúp hắn tạo nên một thân thể mới, căn bản không phù hợp, hai cái này sẽ nảy sinh xung đột.
Phải đợi đến khi thương thế của thần hồn Liễu Khiêm Chi được khống chế, mới có thể tính toán bước tiếp theo được.
"Thương thế của Liễu Khiêm Chi đạo hữu sao rồi?"

Thái Sơ cahyj đến đây, quan tâm hỏi.
“Không sao.”
Thất tổ xòe bàn tay ra, thần hồn của Liễu Khiêm Chi nằm trong lòng bàn tay của hắn, tuy rằng chỉ còn lại một nữa phần thần hồn, nhưng cũng may là tạm thời đã ổn định.
Chỉ là bản thân Liễu Khiêm Chi lại rơi vào trạng thái hôn mê.
“May mắn là chưa phải tình huống xấu nhất.”
Thái Sơ nặng nề nói.
Khái niệm Tiên Vương khó giết khó diệt, đó là nói với những người khác, nhưng nếu như một người đã vượt xa cảnh giới Tiên Vương, muốn tiêu diệt một người có thực lực không bằng hắn, thì lại rất đơn giản.
Hiện tại tình hình của Liễu Khiêm Chi chính là như vậy.
Sự chênh lệch giữa hắn và chủ nhân của Thiên Mang sơn là rất lớn, nếu như đối phương muốn giết hắn, căn bản không cần phải tốn quá nhiều sức.
“Nhưng chung quy là đã để cho chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ chạy thoát rồi, tất cả mọi công sức trước đây đã đổ sông đổ bể rồi.”
Liễu Huyền Thành nhìn phương hướng chủ nhân Thiên Mang sơn rời đi, không hề che dấu sát ý trong mắt hắn, lạnh giọng nói: “Rồi sẽ có một ngày, ta sẽ tự tay giết chết chủ nhân của Thiên Mang sơn!”
“Chuyện này không vội, việc cấp bách bây giờ là phải chữa trị thương thế cho Khiêm Chi.”
Thất tổ bất đắc dĩ nói.
Đi ra ngoài một chuyến, Liễu Thanh Vũ thì không bắt được, mà bên mình lại có hai vị Tiên Vương bị trọng thương, quả thực là thảm đến mức không thể nào thảm hơn được nữa.
“Trên người ta có chút đan dược, có thể trợ giúp khôi phục thần hồn.”
Thái Sơ móc ra một lọ đan dược, đưa đến trước mặt Thất tổ, chẳng qua là trên mặt hắn có chút ngượng ngùng xấu hổ.
Chẳng phải là vì điều gì khác.
Mà là bởi vì.
Bản thân hắn ra tay có chút keo kiệt.
Trước kia hắn đã tiêu tốn quá nhiều ở Thiên Cơ Lâu,bây giờ thì gần như là chẳng còn gì, thứ đan dược dùng để khôi phục thần hồn mà hắn móc ra, chẳng qua cũng chỉ là đan dược cấp Trường Sinh cảnh mà thôi.

Đối với Tiên Vương mà nói, thì đan dược này cũng có chút công hiệu. Nhưng vô cùng mờ nhạt.
Nhưng mà nhiều ít gì thì cũng là tấm lòng.
"Đa tạ ý tốt của đạo hữu, nhưng mà thương thế của Khiêm Chi nghiêm trọng, lão phu dự định trở về Thần giới rồi lại bàn sau."
Thất tổ đưa mắt nhìn Thái Sơ, trầm giọng nói: "Thế giới này đã bị chủ nhân của Thiên Mang sơn chiếm cứ, mà nay đối phương lại cứu được Liễu Thanh Vũ, e rằng nếu đạo hữu tiếp tục lưu lại nơi này, thì có chút không an toàn."
"Chi bằng đạo hữu đi theo lão phu về Thần giới, tộc Liễu thị chúng ta bằng lòng đón tiếp đạo hữu như một vị Khánh Khach". Thất tổ là một lão cáo già sống lâu năm. Nhìn vào phần đan dược vừa nãy mà Thái Sơ lấy ra.
Hắn cũng đã biết, Thái Sơ là một Tiên Vương cực kỳ hào sảng, hơn nữa xuất thân từ một thế giới suy tàn như vậy, thì cho dù sau lưng hắn có tông môn.
Thì cũng chẳng quá mạnh.
Nếu như là ở trên Thần giới, thì loại Tiên Vương như hắn chẳng khác nào một tán tu.
Nếu như có thể lôi kéo hắn về với tộc Liễu thị làm một Khách Khanh, không thể nghi ngờ gì đây là một chuyện tốt đối với tộc Liễu thị. Dù sao thì bất kỳ thế lực nào cũng không chê việc có quá nhiều Tiên Vương.
Hơn nữa.
Trải qua chuyện trước kia, bọn họ đã nhận biết được tính cách của Thái Sơ. Một người như vậy, thì vô cùng đáng tin cậy.
"Này……."
Trong mắt Thái Sơ hiện lên chút suy tư, hắn hơi dao động với lời đề nghị của Thất tổ, nhưng cũng rất nhanh đã bỏ qua suy nghĩ này.
"Đa tạ tấm lòng của đạo hữu, đợi sau khi tiêu diệt hết dư nghiệt của Địa Phủ, tại hạ sẽ suy xét cẩn trọng hơn, nhưng mà hiện giờ Thiên Nguyên giới còn cần tại hạ."
"Vào thời khắc mấu chốt này, tại hạ không thể nào rời đi. Chủ nhân của Thiên Mang sơn chỉ mới bỏ chạy, chứ chưa chết."
Đối phương đang ẩn nấp trong bóng tối, bất kỳ lúc nào cũng có thể ngóc đầu trở lại, nói không chừng một ngày nào đó sẽ tạo nên một trận kiếp nạn thảm khốc. Nếu như mình không còn ở đây.
Chỉ sợ chẳng còn Tiên Vương nào có thể đứng ra nữa.

Nếu như Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối mặc kệ, thì hậu quả quả thật là không dám tưởng tượng.
Thái Sơ cũng không phải là người máu lạnh vô tình, đối với sự ngang ngược, càng quấy của chủ nhân Thiên Mang sơn, hắn không thể làm như không thấy.
“Đạo hữu cao thượng.”
Thất tổ kính nể nói một câu.
Thái Sơ không cự tuyệt một cách thẳng thừng, vậy thì đồng nghĩa với việc chuyện này còn có cơ hội xoay chuyển, hắn cũng không vội vàng, chỉ cần sau này có thể khiến hắn đứng chúng trên một con thuyền với tộc Liễu thị vậy là đủ rồi.
“Nếu như sau này đạo hữu đến Thần giới, mời ghé tộc Liễu thị một lần.”
“Sẽ có một ngày như vậy.”
Thái Sơ trả lời.
“Vậy thì lão phu sẽ chờ trong tộc Liễu thị, cung nghênh đạo hữu ghé thăm.”
Thất tổ nhìn nhìn sắc trời, mỉm cười nói: “Lão phu còn có chuyện quan trọng trong người, không thể nán lại thêm nữa.....”
“Lần này, đạo hữu trở về là vì thương thế của Liễu Khiêm Chi đạo hữu sao?”
Nhìn thấy Thất tổ muốn rời đi, Thái Sơ dường như nhớ đến điều gì đó, hắn bỗng nhiên mở miệng nói.
“Không sai.”
Thất tổ gật đầu, mặt mang theo vẻ khó hiểu hỏi: “Phải chăng đạo hữu có biện pháp khôi phục thần hồn?”
Tuy rằng Thái Sơ rất nghèo, nhưng không có nghĩa là hắn không có bí pháp khôi phục thần hồn, dù sao thì trong vạn giới, có không biết là bao nhiêu công pháp huyền ảo, chẳng ai có thể khẳng định là.
Có khi nào một nơi nào đó trên một thế giới vô danh lại tồn tại một loại công pháp thần kỳ nghịch thiên.
“Tại hạ cũng không chắc.”
Thái Sơ suy nghĩ một hồi, trầm ngâm nói: “Trước kia, tại hạ đã từng nhắc tới Thiên Cơ Lâu Chủ, đạo hữu còn nhớ không?”
“Thiên Cơ Lâu Chủ?”
Thất tổ sửng sốt, khó hiểu nói: “ Chẳng phải đạo hữu có nói là vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia chỉ là tinh thông suy đoán thiên cơ thôisao? Chẳng lẽ hắn còn biết trị liệu thương thế nữa sao?”

Chương 757. Chớ để ta đợi lâu.

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì phải đánh giá lại giá trị của Thiên Cơ Lâu Chủ một lần nữa.

Mọi người đều biết.

Bên trong thế giới huyền huyễn, những người không thể đắc tội đó chính là một số người tinh thông năng lực hiếm có, ví dụ như luyện đan, luyện khí, trận pháp, thiên cơ..... vv.

Những người như vậy, có thể là chiến lực không cao.

Nhưng nói không chừng, một lúc nào đó ngươi lại cần phải dùng những người như vậy, lỡ đâu không cẩn thận đắc tội, mà khiến cho người ta không muốn giúp ngươi, thì tới công chiện rồi.

Mà điều quan trọng hơn chính là phàm là những người tinh thông một thứ gì đó, thì mạng lưới quan hệ đứng sau lưng người đó vô cùng khủng bố, chọc vào một cái, thì có khi lại chọc phải một đám người đáng sợ.

Mà Thiên Cơ Lâu Chủ tinh thông suy đoán thiên cơ thì cũng coi như xong, nhưng nếu như còn tinh thông thuật luyện đan vv, vậy thì vô cùng khủng bố.

"Đạo hữu hiểu lầm rồi."

Thái Sơ vội vàng mở miệng biện giải nói: "Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối dường như không biết luyện đan hay gì đó, nhưng khả năng suy đoán thiên cơ của hắn lại là độc nhất vô nhị."

"Có Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ra tay, có lẽ có thể tìm được một số linh đan diệu dược, có thể khôi phục được thương thế thần hồn của Liễu Khiêm Chi đạo hữu trong khoảng thời gian ngắn."

"Ồ?"

Thất tổ nhíu mày, kinh ngạc nói: "Lại còn có thể như vậy sao?"

"Thủ đoạn của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, không phải là thứ mà chúng ta có thể phỏng đoán được." Thái Sơ mỉm cười giải thích.

Sau khi đến Thiên Cơ Lâu vài lần, hắn phục sát đất Thiên Cơ Lâu Chủ, thật sự là hắn không thể nghĩ ra trên thế gian này có chuyện gì mà Thiên Cơ Lâu Chủ không thể làm được.

"Nếu quả thực như thế thì...."

Thất tổ nhìn thần hồn của Liễu Khiêm Chi, rồi lại đưa mắt nhìn Liễu Huyền Thành một cái, nhẹ giọng nói: "Cũng chẳng ngại đến xem thử"

Dù sao thì nếu muốn trở về Thần giới thì cũng phải mất rất nhiều thời gian. Mà hành trình này đường xá xa xôi, bất kỳ chuyện gì cũng đều có khả năng phát sinh, hơn nữa linh dược giúp khôi phục thần hồn bên trong tộc Liễu thị cũng không phải là không có, nhưng hiệu quả thì lại không được tốt lắm.
Dù sao thì.
Linh dược kiểu này vốn hiếm thấy.
Huống chi là loại linh dược chuyên dùng để khôi phục thần hồn của Tiên Vương, thì lại càng hiếm hơn.
Chi bằng đến Thiên Cơ Lâu để thử chút vận may. Lỡ đâu.
Vị Thiên Cơ Lâu Chủ thần bí kia thật sự giống như lời của Thái Sơ đạo hữu thì sao? Quan trọng nhất chính là.
Thiên Nguyên giới gần đây, dựa vào tốc độ của bọn họ thì không cần một ngày là có thể chạy đến đó, chuyện này dễ hơn chuyện chạy về Thần giới không ít, hành trình này cũng không có nguy hiểm gì.
.....
Khi đám người Thái Sơ dẫn theo Tam Vương tộc Liễu Thị chạy tới Thiên Cơ Lâu.
Bên trong Tu Di giới.
Trên Thiên Mang sơn.
Nơi này là sào huyệt của chủ nhân Thiên Mang sơn.
Hắn vừa mang theo Liễu Thanh Vũ đáp xuống từ trên bầu trời.
Sau khi đáp xuống đất, chủ nhân của Thiên Mang sơn duỗi tay giải cấm chế trên người Liễu Thanh Vũ, mở miệng nói: "Trong thời gian này, đạo hữu tạm thời ở lại nơi đây, chữa trị thương thế đi."
"Đa tạ ân cứu mạng của sơn chủ."
Liễu Thanh Vũ chắp tay, rồi rắm nói. Trước đây.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn ném hắn lại đó một mình, rồi chạy mất, chuyện này đã khiến cho hắn ghi hận trong lòng, nhưng sau lại không ngờ được là chủ nhân của Thiên Mang sơn lại đánh đến.
Cứu hắn ra.
Điều này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng rối rắm, trong lúc nhất thời không biết nên cảm kích hay là ghét bỏ hắn.
"Đây là điều mà ta nên làm."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đưa mắt nhìn chăm chú Liễu Thanh Vũ, hắn đã thu hết vào đáy mắt vẻ mặt của Liễu Thanh Vũ, đương nhiên là hắn cũng đã đoán ra được suy nghĩ trong lòng Liễu Thanh Vũ.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra nói.
Hẳn là Liễu Thanh Vũ có ý định khác, chẳng qua tạm thời hai người còn đang đứng cùng trên một chiếc thuyền, cho nên hai người đều vô cùng kìm chế.
Trong khoảng thời gian ngắn, đều sẽ không chọn việc trở mặt. Dù sao thì.
Sau khi trở mặt với nhau, hai người mạnh ai nấy làm, phỏng chừng chẳng được bao lâu thì sẽ bị người của Thần giới trực tiếp khống chế.
Việc cấp bách trước mắt.
Là phải trở thành chuẩn Tiên Đế mới đúng. Bất kỳ ai, chỉ cần trở thành chuẩn Tiên Đế, thì người còn lại, cho dù trong lòng có bất mãn hơn nữa, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể ngoan ngoãn thần phục.
Chỉ có thực lực mới là nền tản để khống chế mọi thứ. Những thứ còn lại chỉ là mây bay nước chảy.
“Chuyện ở Thần giới, ngươi sắp xếp sao rồi?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn không yên tâm hỏi.
Đây mới là nguyên nhân chủ yếu mà hắn cứu Liễu Thanh Vũ về, hắn không hề có chút căn cơ nào ở Thần giới, nếu không có Liễu Thanh Vũ tương trợ, chỉ sợ không thể thu hút được nhiều Tiên Vương đến đây.
Mà nếu như Tiên Vương không đến đây.
Thì làm sao có thể tiếp tục chặn đường cướp của được nữa chứ?
“Yên tâm.”
Liễu Thanh Vũ mặt không gợn sóng, bình tĩnh vô cùng, hắn nhẹ giọng nói:
“Ta đã sắp xếp xong rồi, ước chừng không bao lâu nữa, toàn bộ Thần giới, thậm chí là Tiên giới đều sẽ biết được tin tức bên trong Thiên Nguyên giới có cơ duyên chuẩn Tiên Đế cơ duyên xuất thế!”
Chuẩn Tiên Đế.
Đây là một cảnh giới khiến cho vô số người đổ xô đến.
Cho dù tin tức này là giả, nhưng cũng sẽ có vô số Tiên Vương kỳ cựu chen chúc nhau chạy đến, bởi vì chẳng ai có thể hiểu được cảm giác muốn trở nên hoàn thiện của bọn họ.
Càng đừng nói đến chuyện.
Tin tức này vốn dĩ không phải là giả.
“Trải qua những chuyện trước đây, chúng ta càng không thể sơ sẩy lơ là, lỡ đâu có người tự dưng phá đám, thì hậu quả của chuyện này chúng ta không thể gánh vác được đâu.”
Liễu Thanh Vũ trầm trọng nói.

Có lẽ.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn còn có thể chống đỡ được, nhưng Liễu Thanh Vũ tự hỏi, chỉ cần một lần gặp phải chuyện bất ngờ, thì hàng tỉ năm tu vi sẽ hóa thành nước chảy, mây trôi.
“Ngươi đang nói Thiên Cơ Lâu Chủ sao?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhíu mày, hàm xúc nói.
“Không sai.”
Liễu Thanh Vũ gật đầu, tiếp tục nói: “Lúc ngươi cứu được ta, ta đã nhìn thấy Thái Sơ Tiên Vương ở đấy, rất có thể hắn sẽ trở thành một biến số.”
“Nếu như hắn dẫn theo Tam Vương tộc Liễu Thị chạy đến Thiên Cơ Lâu, vậy thì chúng ta không thể nào bảo đảm được là bọn họ sẽ dò hỏi Thiên Cơ Lâu Chủ vấn đề gì.”

Chương 758. Chớ để ta đợi lâu. (2)

Bọ họ hiểu rất rõ phong cách của Thiên Cơ Lâu Chủ. Chỉ cần trả đúng giá. Trong chư thiên vạn giới này, không có gì tin tức mà hắn không dám bán.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiện tay bán đi kế hoạch của hai người bọn họ, cũng là điều hợp tình hợp lý, lỡ đâu bị Tam Vương tộc Liễu Thị biết được, có khi nào người ta sẽ căn cứ vào kế hoạch này mà có những sắp xếp tương ứng? Nếu là như vậy.
Không chừng một ngày nào đó, hai người bọn họ sẽ rơi vào bẫy của người ta. Dù sao thì.
Với tài lực của hai người bọn họ, không thể nào bì được với tộc Liễu thị, số lượng tài nguyên mà người ta có thể lấy ra được còn nhiều hơn của bọn họ nữa.
Tất nhiên là giá trị của tin tức mua được sẽ quý giá hơn.
“Hẳn là không sao đâu.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn suy nghĩ một lát, ánh mắt lập loè, nhẹ giọng nói: “Cho dù tin tức chúng ta phát tán ra ngoài là một âm mưu, vậy nếu Tam Vương tộc Liễu Thị biết được thì đã sao?”
“Nói không chừng.....”
“Bọn họ cũng sẽ động tâm.”
Đó chính là cơ duyên khiến cho người ta trở thành chuẩn Tiên Đế đây.
Cho dù là truyền thừa của Địa Phủ vậy thì đã sao. Chỉ cần có thể đạt đến bước cuối cùng thì dù có bắt họ phải chết, phỏng chừng cũng sẽ có rất nhiều

người chết cũng không tiếc.
“Nhưng cho dù như thế, chúng ta cũng phải vô cùng cẩn thận.”
Liễu Thanh Vũ nhíu mày, dặn dò một câu.
“Đạo hữu cứ việc yên tâm, ngươi cứ an tâm dưỡng thương là được, ta sẽ chạy đến Đại Hoang thành trước, ta muốn xem thử bọn họ có thể có được âm mưu gì.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn khẽ cười một tiếng, cao giọng nói.
Hắn đưa mắt nhìn về phương hướng Đại Hoang thành một cái, không rõ ý đồ, nói năng đầy thâm ý: “Nếu như bọn họ không đến Thiên Cơ Lâu thì cũng coi như xong, nếu thật sự có đến đó.”
“Ta sẽ đợi đến khi bọn họ rời khỏi, rồi sẽ đi vào trong Thiên Cơ Lâu, hỏi thử Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối rốt cuộc là Tam Vương tộc Liễu Thị đã hỏi gì.”
“Ồ?”
Liễu Thanh Vũ ồ nhẹ một tiếng, rất bất ngờ mà nhìn chủ nhân của Thiên Mang sơn một cái, trong lòng tính toán một chút, khẽ gật đầu nói: “Như vậy cũng được.”
“Để tránh cho chúng ta rơi vào cạm bẫy của những người khác, mà không biết.”
“Đạo hữu nhanh chóng chữa trị thương thế đi, ta đi trước đây.”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn mỉm cười nói. Vừa nói xong.
Hắn bước ra một bước, bóng dáng đã biến mất tăm. Mà sau khi đối phương đi khỏi đó.
Liễu Thanh Vũ vốn dĩ mặt mang ý cười, vẻ tươi cười trên mặt chậm rãi biến mất, từ sâu trong đáy mắt hắn lại là một mảnh lạnh băng, từ trong yết hầu phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường.
“Hừ!”
Mọi người đều là Tiên Vương.
Trong lòng chủ nhân của Thiên Mang sơn tính toán gì, sao hắn lại không biết được chứ?
Lúc này chạy đến Thiên Cơ Lâu, có lẽ cũng vì mục đích muốn đối phó với Tam Vương tộc Liễu Thị, nhưng tuyệt đối không chỉ là như vậy. Theo như hắn thấy thì, có lẽ chủ nhân của Thiên Mang sơn còn tính toán khác.
Ví dụ như.
Đối phó với mình! Trước kia.

Khi còn ở trong Thiên Cơ Lâu, tuy rằng Thiên Cơ Lâu Chủ chưa nhắc đến chuyện có thể làm cho mấy người trở thành chuẩn Tiên Đế, nhưng chỉ cần trong lòng tính toán một chút, thì cũng không khó đoán được.
Chắc chắn là chỉ có thể khiến cho một người đột phá.
Dù sao thì chuẩn Tiên Đế cũng không phải là cải trắng ngoài đồng, nếu có thể khiến cho một người đột phá, đã một chuyện cực kỳ khó khăn.
Cũng chính vì nguyên nhân này mà giữa hắn và chủ nhân của Thiên Mang sơn đã nảy sinh mâu thuẫn không thể giải quyết được, cả hai người đều muốn đột phá, vậy thì cơ duyên này sẽ thuộc về ai?
Trong tình thế chẳng ai muốn chắp tay nhường nhịn, chỉ có thể ai cướp được thì sẽ là của người đó. Nghĩ đến đây.
Ánh mắt của Liễu Thanh Vũ hiện lên chút tàn nhẫn.
Hắn lật bàn tay lên, một miếng ngọc bội hiện lên, hắn truyền vào trong đó một tia chân nguyên, chỉ trong khoảnh khắc trên miếng ngọc bội phát ra thứ ánh sáng chói mắt, chiếu sáng cả mảnh đất trời này.
Cùng lúc đó. Trong Thần giới, tộc Liễu thị.
Bên trong một gian mật thất.
Một miếng ngọc bội cũng bay lên, những phù hiệu trên miếng ngọc bội phát ra khí tức cổ xưa tang thương, một bóng người mờ ảo băng qua giới hạn của thời gian cùng không gian đáp xuống nơi này.
Trong khoảnh khắc khi ảo ảnh đó xuất hiện. Trong mật thất.
Vài bóng người không dám tin mà đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó không thể khống chế được sự kích động trong lòng, nhanh chóng quỳ rạp xuống đất, trong miệng hô to: “ Tôn tử bất hiếu, khấu kiến lão tổ!”
Tuy rằng Liễu Thanh Vũ ra đời từ sau trận đại chiến năm xưa ở Địa Phủ, nhưng trận đại chiến ở Địa Phủ cách này nay đã quá xa xôi, gần như là đã trải qua hàng tỉ vạn năm.
Đã bao nhiêu năm tháng trôi qua.
Hậu nhân của Liễu Thanh Vũ đã khai chi tán diệp ở trong tộc Liễu thị từ lâu rồi. Bởi vì.
Bên trên có một vị Tiên Vương như hắn tọa trấn, cho nên hậu nhân của Liễu Thanh Vũ rất có tiếng nói trong tộc, cho dù là tộc trưởng cũng phải cân nhắc mấy phần.
“Đứng lên đi.”
Giọng nói của Liễu Thanh Vũ phát ra từ bên trong miếng ngọc bội, khiến cho mỗi một người đứng trong mật thất đều vô cùng kích động

“Cuối cùng thì lão tổ cũng đã xuất hiện rồi, thật sự là quá tốt.”
Một ông già râu tóc bạc trắng, gần như là vui mừng đến sphats khóc, hắn run rẩy nói: “Lão tổ, ngài không biết, trong khoảng thời gian này, trên dưới tộc Liễu thị, lòng người hoảng sợ.”
“Có không biết bao nhiêu tộc nhân đang lén nghị luận, lão tổ đã gia nhập Địa Phủ, mà nay lão tổ đã xuất hiện, cuối cùng cũng có thể bác bỏ tin đồn rồi.”
Lời này vừa nói ra.
Những người đứng bên cạnh đều gật đầu theo.
Bọn họ đều là hậu nhân của Liễu Thanh Vũ, bởi vì Liễu Thanh Vũ có khả năng đã gia nhập Địa Phủ, bọn họ bị liên đới, cũng đã chịu không ít sự chỉ trích.
Bình thường.
Thì tất cả mọi người đều là tộc nhân, bên ngoài thì có vẻ kìm chế một chút.
Nhưng bên trong thì cũng không giống như vậy.
Thậm chí.
Tộc trưởng của tộc Liễu thị đã bắt đầu đoạt quyền, không ít hậu nhân của Liễu Thanh Vũ vốn dĩ còn giữ những chức vụ cao nhưng đã lập tức bị thay đổi.
Tuy rằng.
Chuyện này mới chỉ là bắt đầu, những người bị thay thế chẳng qua cũng chỉ là một vài vị trưởng lão mà thôi, nhưng nếu như là người thông minh thì sẽ hiểu được, đây là chiêu nước ấm nấu ếch xanh, đề phòng bọn họ phản kháng mà thôi.
E rằng chẳng bao lâu nữa.

Chương 759. Rất đơn giản, giao dịch mà thôi.

Chương trước Chương sau

Toàn bộ lãnh đạo cấp cao của tộc Liễu thị sẽ bị thay máu toàn bộ.
E rằng sau này hậu nhân của Liễu Thanh Vũ sẽ phải từ nhánh chính đổi lại thành dòng phụ mà thôi.
“Lão tổ, khi nào thì ngài trở về Thần giới?”
Có người mở miệng hỏi.
Mỗi một người vô cùng kích động mà chờ đợi Liễu Thanh Vũ trả lời.

Bóng dáng của Liễu Thanh Vũ lâm vào trầm mặc, một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi mở miệng, nói: "Chuyện mà ta giao phó, các ngươi làm đến đâu rồi?"
Lời này vừa nói ra.
Trong lòng tất cả mọi người đều trở nên lạnh lẽo. Lão tổ lại né tránh câu trả lời.
Chẳng lẽ.....
Mọi chuyện là đúng như lời đồn trong tộc sao, hắn đã đầu hàng Địa Phủ, hơn nữa còn liên thủ với dư nghiệt của Địa Phủ, phục kích ba vị Tiên Vương vượt giới kia rồi sao?
Bọn họ không dám tưởng tượng đến cảnh tượng đó. Phải biết rằng.
Trong ba vị Tiên Vương kia có một người là Thất tổ đấy!
Một nhân vật thuộc cấp bậc lão tổ tông trong tộc Liễu thị của Thần giới, dám xuống tay với người này, thật đúng là đại nghịch bất đạo. Nếu như bị đồn ra ngoài thì chắc chắn sẽ bị người ta phỉ nhổ.
"Khởi bẩm lão tổ, về chuyện tin tức chuẩn Tiên Đế, chúng ta đã bắt đầu phái người lan truyền tin tức, e rằng không bao lâu nữa, tất cả sinh linh ở Thần giới đều sẽ biết tin."
Lão giả vừa rồi mở miệng, bất đắc dĩ nói.
Bọn họ không biết chuyện mà mình làm bây giờ là dúng hay sai, nhưng nếu lão tổ đã mở miệng phân phó, thân là con cháu hậu bối, chỉ có thể nghe theo.
Dù sao thì.
Cho dù có nói như thế nào đi nữa, chẳng phải chuyện lão tổ gia nhập Địa Phủ mới chỉ là lời đồn thôi sao? Chưa chứng minh được, vậy thì chưa phải là sự thật.
"Rất tốt"
Liễu Thanh Vũ vừa lòng gật đầu, tiếp tục nói: "Chính Nham, trong mấy ngày này, ngươi chuẩn bị một ít báu vật đến Tu Di giới một chuyến, ta có chuyện quan trọng cần dùng!"
Người được gọi là Chính Nham kia.
Không phải là ai khác.
Mà là hậu duệ trực hệ của Liễu Thanh Vũ, tên là Liễu Chính Nham, thực lực đã đạt tới cảnh giới Trường Sinh đỉnh phong, còn cách cảnh giới Tiên Vương một bước xa.

Nhưng hắn bị mắc ở cảnh giới này hơn ngàn vạn năm, vẫn không thể nào đột phá được.
Thân hình Liễu Chính Nham run lên, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, cúi đầu đồng ý nói: "Lão tổ yên tâm, vãn bối sẽ đi chuẩn bị"
"Không tệ."
"Không uổng công trước đây ta coi trọng ngươi như vậy."
Liễu Thanh Vũ gật đầu, trầm giọng nói: "Đợi ngươi đến Tu Di giới, ta sẽ cho ngươi một vận may, có lẽ có thể giúp được ngươi tiến được đến bước cuối cùng!"
Tiên Vương muốn trở thành chuẩn Tiên Đế, mà Trường Sinh cảnh lại muốn trở thành Tiên Vương, đây là quy luật bất di bất dịch từ muôn đời xưa tới nay. Cho dù là Liễu Chính Nham cũng không ngoại lệ.
Vốn dĩ.
Hắn còn đang lo lắng đến chuyện sau khi lão tổ gia nhập Địa Phủ, có khi nào lại gây bất lợi cho mình hay không, mà nay nghe được tin tức có thể giúp mình tiến thêm một bước.
Sự lo lắng ban nãy.
Lập tức bị hắn quăng lên chín tầng mây.
"Vãn bối sẽ cố gắng hết sức, không phụ sự giao phó của lão tổ!"
Liễu Chính Nham cao giọng nói.
"Nhanh chóng chuẩn bị, chớ để ta đợi lâu!"
Trong mật thất.
Ảo ảnh của Liễu Thanh Vũ biến mất. Không khí có chút lắng đọng.
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, dáng vẻ đều như lọt vào trong sương mù.
"Chính Nham, ngươi thật sự sẽ làm theo những gì mà Thanh Vũ lão tổ phân phó hay sao?"
Một người đàn ông trung niên, nhanh chóng mở miệng nói.
"Nếu không thì còn có thể làm sao bây giờ?"
Liễu Chính Nham xòe hai tay ra, dáng vẻ rất chi là bất đắc dĩ. Mọi người không nói gì.
Đúng vậy.
Bất kể Liễu Thanh Vũ có thế nào, nhưng trên danh nghĩa, hắn là một trong nhưng lão tổ của tộc Liễu thị , và là một cường giả tu vi Tiên Vương. Hiện tại cũng chưa có tin tức chứng thực chuyện Liễu Thanh Vũ đã gia nhập Địa Phủ.

Bọn họ còn là con cháu hậu bối của hắn, dù sao không thể vội vàng nói Liễu Thanh Vũ là dư nghiệt của Địa Phủ. Chuyện này há chẳng phải tự tay tát vào mặt của mình hay sao?
"Nhưng mà trong tộc đều nói....." .Người đàn ông trung niên muốn nói nhưng lại thôi. Chuyện cho đến bây giờ.
Lời đồn về Liễu Thanh Vũ càng ngày càng nghiêm trọng, nói giống như thật, bịa chuyện như thật, bọn họ còn là hậu nhân của Liễu Thanh Vũ, mà gần như còn phải tin tưởng đến ba phần.
Dù sao thì.
Nếu nói là giả. Chắc chắn là tộc trưởng sẽ bác bỏ tin đồn.
Nhưng là tộc trưởng ngồi yên không quan tâm, thì dường như có mấy phần ngầm đồng ý. nếu là như vậy, thì trong chuyện này đúng là có vài phần ẩn tình đáng cho người ta suy nghĩ sâu xa.
Căn cứ vào phỏng đoán của đa số người.
Bây giờ tộc trưởng còn chưa gật đầu, đơn giản là vì không muốn cho tộc Liễu thị mang cái tiếng gia nhập vào Địa Phủ. Chỉ chờ đến sau khi Liễu Thanh Vũ bị bắt về, thì sẽ công bố với chư thiên vạn giới.
Chuyện xấu trong nhà mình sẽ tự mình giải quyết, thì người bên ngoài cũng sẽ không nói được gì cả. Mà nay.
Dường như những lời đồn này đều có ý nghĩa như một liều thuốc dự phòng.
"Trong tộc nói những gì?"
Liễu Chính Nham xoay người, ánh sáng trong mắt bừng lên, nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên kia không chớp mắt, trầm giọng nói:
"Ngươi muốn nói là người trong tộc người đều đang đồn lão tổ đã gia nhập Địa Phủ sao?"
"....."
Người đàn ông trung niên muốn nói lại thôi.
"Hồ đồ!"
Liễu Chính Nham quát lớn một câu, lạnh lùng nói: "Thanh Vũ lão tổ chính lão tổ trực hệ của nhánh chúng ta, ngoại trừ việc chúng ta phải tin tưởng người ra thì còn có thể tin ai?"
Nhìn bề ngoài thì tộc Liễu thị đoàn kết hòa thuận.
Nhưng thật ra trong lòng người trong tộc Liễu thị đều hiểu rất rõ, nằm bên dưới lớp vỏ hòa thuận kia là nội bộ lục đục, dù sao thì một gia tộc với tài nguyên phong phú như vậy.

Tộc nhánh này chiếm hữu nhiều hơn một chút, còn tộc nhân của nhánh khác chiếm hữu ít hơn một chút. Nếu như.
Liễu Thanh Vũ thật sự gia nhập Địa Phủ giống như trong đồn, vậy thì tộc nhánh của bọn họ đã hoàn toàn bị gạt bỏ, đến lúc đó đừng nói gì đến chuyện mất hết tài nguyên tu luyện.
Mà còn có thể được ở lại trong tổ địa của tộc Liễu thị, vậy cũng coi như không tồi rồi.
"Nhưng mà....."
Người đàn ông trung niên còn muốn đang nói gì đó.
Nhưng còn chưa nói xong, đã bị Liễu Chính Nham phất tay cắt ngang, hắn không kiên nhẫn nói
"Đừng nhưng mà nữa."

Chương 760. Rất đơn giản, giao dịch mà thôi. (2)

"Lui xuống, làm theo những gì mà lão tổ phân phó đi, trong lòng ta tự có suy tính."
"Dạ....."
Người đàn ông trung niên bất đắc dĩ nói.
Chờ đến khi mọi người rời khỏi mật thất.
Liễu Chính Nham khoanh tay đứng đó, hắn xoay người sang chỗ khác, một đôi mắt âm trầm nhìn vào ngọc bội trước mặt, lẩm bẩm nói: "Con đường mà ngươi chọn sai rồi, lão tổ à!"
Bên ngoài còn đang suy đoán, liệu rằng Liễu Thanh Vũ đã thật sự gia nhập vào Địa Phủ hay không.
Nhưng trong lòng của Liễu Chính Nham gần như là đã khẳng định, chắc chắn là lão tổ nhà mình đã gia nhập vào Địa Phủ, hôm nay hắn muốn lấy tài nguyên, chắc là có mưu đồ.
Rốt cuộc thì đối phương mưu đồ thứ gì thì hắn không rõ lắm.
Nhưng một điều có thể khẳng định chính là đương nhiên thứ này không hề nhỏ.
"Mong là..... Lão tổ đừng làm ta thất vọng."
Một tiếng thì thầm trầm thấp vang lên.

Liễu Thanh Vũ làm chuyện gì, đã gia nhập vào Địa Phủ hay chưa, thì hắn cũng không quan tâm, chỉ cần có thể khiến cho hắn trở thành Tiên Vương, thì tất cả mọi thứ đều đáng giá.
Cho dù có theo Liễu Thanh Vũ đến cùng, cũng không thành vấn đề gì.
Thiên Nguyên giới.
Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Bóng dáng của Thái Sơ dẫn theo Tam Vương tộc Liễu Thị dần dần xuất hiện.
"Nơi này chính là Thiên Cơ Lâu sao?"
Thất tổ ngẩng đầu nhìn bảng hiệu phía trên, trong mắt hiện lên chút suy tư, trong đầu hắn lần lượt hiện lên mấy bóng người, nghĩ đi nghĩ lại, xem thử có nhân vật nào am hiểu suy đoán thiên cơ đã từng làm như vậy.
Nhưng kết quả cuối cùng cũng không có gì khác, hoàn toàn thất bại.
Trong ấn tượng của hắn, những người am hiểu suy đoán thiên cơ, thì có rất ít người mở cửa hàng giao dịch, bởi vì làm như vậy thì quá nổi bật, rất dễ khiến cho người ta ghen ghét.
Dù sao thì.
Đối với một số người mà nói, chuyện ngươi tiết lộ thiên cơ có thể được coi như là nhặt được báu vật, nhưng đối với một số người khác mà nói, thì chính là tai họa ngập đầu.
Cho nên.
Đa số những người có thể suy đoán thiên cơ, phần đông trong số họ hận không thể ẩn nấp kỹ hơn, cho dù là có muốn tiên đoán giúp người ta thì cũng là tùy duyên.
Hơn nữa.
Người ta cũng chỉ nói một nửa nội dung, không tiết lộ hết, phần còn lại thì tự suy đoán.
Sở dĩ phải làm như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là bởi vì thực lực của bọn họ không đủ, nếu như nói hết ra toàn bộ thì đương nhiên là thuận tiện, nhưng sẽ rước lấy phiền phức không nhỏ.
Nói không chừng ngày nào đó, vô tình lại đắc tội với một nhân vật khủng bố. Cho dù là không đắc tội với người, vậy thì cũng đã đắc tội với Thiên Đạo. Hai cái này, chỉ cần một trong hai nguyên nhân này thôi cũng đủ cho ngươi no đòn.
"Thiên Cơ Lâu chủ, thật đúng là một mình một cõi mà."

Liễu Huyền Thành nhìn thoáng qua câu đối bên cạnh, cười khẽ nói: “Chẳng lẽ hắn không sợ tiết lộ quá nhiều thiên cơ, sẽ bị người ta đánh tới cửa hay sao?”
“Cho dù không ai đánh tới cửa tới, thì đợi đến khi thiên kiếp giáng xuống.....”
“Nói năng cẩn thận!”
Liễu Huyền Thành còn chưa nói xong. Thất tổ đứng bên cạnh hắn đã quát nhẹ một tiếng.
Hắn nhìn thoáng qua Thiên Cơ Lâu, lại quay đầu lại, trừng mắt nhìn Liễu Huyền Thành một cái, nhẹ giọng nói: “Có một số lời không thể nói bậy, người mà có thể khiến cho Thái Sơ đạo hữu tôn sùng như vậy, há là kẻ đầu đường xó chợ?”
“Hơn nữa.....”
“Nếu ta đoán không sai thì, tòa Thiên Cơ Lâu này cũng không phải thứ phàm tục, có thể là một pháp bảo cấp Tiên Vương, cũng có thể cao hơn nữa!”
Với năng lực của hắn, chỉ có thể phát hiện ra trong Thiên Cơ Lâu, nơi nơi đều toát ra một vẻ không bình thường. Nhưng cụ thể thì chỗ nào không giống như bình thường.
Hắn cũng không thể nói được.
Nhưng có thể khẳng định một điều là Thiên Cơ Lâu không tầm thường, có thể công khai trưng bày một báu vật như vậy ra đây, hơn nữa không sợ người khác thèm muốn.
Trong tay một người như vậy há có thể không có chút tài năng? Ít nhất.
Tộc Liễu thị của bọn họ không thể dễ dàng gì trêu chọc.
Mặc dù không thể kết giao, nhưng tuyệt đối cũng không thể trở thành kẻ địch.
“Thất tổ chớ trách, vãn bối lỡ lời.”
Liễu Huyền Thành cũng tỉnh ngộ, vội vàng bồi tội nói.
“Vị Thiên Cơ Lâu chủ kia cũng không là người bình thường, chắc là sẽ không chấp nhặt với ngươi đâu.”
Thất tổ khẽ thở dài một hơi.
Trên Thần giới, tộc Liễu thị có nội tình thâm hậu, thế cho nên là người của tộc Liễu thị bất kể có đi đến đâu, đều được người người kính trọng, không dám lời là.
Điều này dẫn đến chuyện rất nhiều người trong tộc có mắt để trên đỉnh đầu.

Trên thì có Tiên Vương dưới thì có tộc nhân bình thường, tất cả đều vô cùng kiêu ngạo, cho dù là một kẻtương đối khiêm tốn như Liễu Huyền Thành, cũng mắt phải cái tật này, càng đừng nói chi đến những người khác.
"Đi thôi, chúng ta đi bái kiến vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia đi."
Thất tổ thu hồi tầm mắt, hơi mỉm cười, duỗi tay nói với Thái Sơ : "Thái Sơ đạo hữu, mời."
"Mời!"
Thái Sơ đáp lại.
Mấy người sánh vai nhau bước vào bên trong Thiên Cơ Lâu. Vừa tiến vào bên trong.
Mấy người liền nhìn thấy bên trong Thiên Cơ Lâu, trên một cái ghế dài đang lay động, trên đó là một người đàn ông mặc áo xanh, hai tròng mắt nửa khép, đang chợp mắt.
Hai ngón tay như ngọc thạch đang nhẹ nhàng gõ tay vịn, truyền ra tiếng gõ có tiết tấu vận luật. Thất tổ và Liễu Huyền Thành đưa mắt nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra.
Theo lý mà nói.
Đạt đến tu vi như Thiên Cơ Lâu Chủ, chẳng phải là đã nhận ra có người đến từ bên ngoài từ lâu rồi sao?
Cho dù không nhìn thấy, thì cũng có thể tiên đoán được, tại sao mấy người mình đến đây, mà dáng vẻ của hắn dường như không phát hiện ra chuyện này vậy?
Căn bản là chẳng hề có dự định đứng lên chào hỏi, chuyện này khiến cho họ có chút không biết làm sao.
"Tiền bối?"
Thái Sơ tiến lên trước một bước, nhẹ giọng lên tiếng. Nhưng không hề có chút phản ứng nào.
Bên trong Thiên Cơ Lâ chỉ có tiếng "cộc cộc" truyền đến, phảng phất như đại đạo thần âm quanh quẩn bên tai mỗi người.
"Tiền bối?"
Thái Sơ lại lần nữa mở miệng.
"Ngồi."
Lúc này.
Cuối cùng thì cũng có người trả lời.
Lý Vân nằm ở trên ghế nằm, vẫn không đứng dậy, mà chỉ tùy ý phun ra một chữ, một tay vươn ra, chỉ vào mấy chiếc ghế dựa cách đó không xa.

Ba người đưa mắt nhìn nhau một cái.
Sau khi cúi người ngồi xuống.

Chương 761. Rất đơn giản, giao dịch mà thôi. (3)

Chỉ có Liễu Huyền Thành khó xử đứng tại chỗ. Bởi vì.
Thiên Cơ Lâu Chủ chỉ chuẩn bị hai chiếc ghế dựa, mà thật là ngại quá, hắn lại không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng. Điều này khiến cho nội tâm của Liễu Huyền Thành có chút buồn bực.
Nếu như bản thân hắn đoán không sai, phỏng chừng những câu nói khi nãy ở bên ngoài đã bị Thiên Cơ Lâu Chủ nghe được, cho nên cố ý không chuẩn bị chỗ cho hắn.
Cũng chính vì nguyên nhân này, trong lòng Liễu Huyền Thành âm thầm ghi nhớ chuyện Thiên Cơ Lâu Chủ ghi thù, sau này chắc chắn sẽ không nói bậy sau lưng Thiên Cơ Lâu Chủ.
Nếu không thì.
Nói không chừng ngày nào đó sẽ bị gây khó dễ.
"Tiền bối....."
Sau khi Thái Sơ ngồi xuống, hơi chút dè dặt, hắn chà xát tay, nhẹ giọng nói: "Ngài có biết chuyện chủ nhân của Thiên Mang sơn cứu Liễu Thanh Vũ đi không?"
"Biết."
Thân hình Lý Vân lắt lư, rất là nhàn nhã, trong giọng nói thoát ra một chút cảm giác lười biếng, hắn thong thả ung dung nói: "Chậm hơn chút so với suy nghĩ của ta."
"Nếu hắn dốc hết sức, thì chưa đến ba canh giờ, chắc chắn Liễu Khiêm Chi sẽ thua."
"Ách....."
Thái Sơ không nói gì.
Đám người Thất tổ vô cùng lúng túng.
Thần hồn của Liễu Khiêm Chi vẫn còn nằm trong tay của đám người Thất tổ, mà vị Thiên Cơ Lâu Chủ này lại trực tiếp nói chỉ ra Liễu Khiêm Chi không phải là đối thủ của chủ nhân Thiên Mang sơn.

Tuy rằng bên ngoài thì tất cả mọi người đều đã biết. Nhưng ai cũng như ai không hề nhắc đến.
Bởi vì tổn thất này quá làm mất mặt tộc Liễu thị.
Nhưng vị Thiên Cơ Lâu Chủ này lại không hề cố kỵ nói thẳng ra, mà còn nói ngay trước mặt Thất tổ, trong lúc nhất thời khiến cho Thất tổ và Liễu Huyền Thành không biết giấu mặt đi đâu.
"Khụ khụ."
Thái Sơ ho nhẹ một tiếng, làm dịu đi bầu không khí xấu hổ, hắn thử hỏi: "Theo vãn bối được biết, Liễu Khiêm Chi đạo hữu bị chủ nhân của Thiên Mang sơn phục kích trên đường chạy đến Thiên Cơ Lâu."
"Theo lý mà nói, Liễu Khiêm Chi đạo hữu rất cẩn thận, thu liễm tất cả khí tức của mình, vậy cho nên không thể nào bị chủ nhân của Thiên Mang sơn phát hiện ra hành tung chứ."
"Cho dù có phát hiện ra được, cũng chẳng thể nào nhanh như vậy..... "Thái Sơ nói xong lời này.
Hai mắt không chớp mắt nhìn chằm chằm Lý Vân.
Sở dĩ hắn nói như vậy, đó là muốn nghe thử Lý Vân sẽ trả lời như thế nào.
Bởi vì hắn cho rằng sở dĩ chủ nhân của Thiên Mang sơn phát hiện ra Liễu Khiêm Chi nhanh như vậy, hẳn là do Thiên Cơ Lâu Chủ đang âm thầm chỉ điểm.
"Đơn giản."
Lý Vân nhún vai, nhàn nhạt nói: "Muốn biết nguyên nhân, một vật phẩm cấp Trường Sinh."
"Này....."
Thái Sơ chép chép miệng, dùng ánh mắt ra hiệu cho Thất tổ. Bây giờ hắn rất nghèo, vật phẩm cấp Trường Sinh cũng chẳng còn mấy món, nhưng hai người đứng bên canh hắn thì lại không giống như vậy, người ta xuất thân từ tộc Liễu thị của từ Thần giới.
Gia tài đồ sộ, sự nghiệp khổng lồ. Tiên Vương cũng có đến vài vị.
Vật phẩm cấp Trường Sinh chỉ là chuyện vặt vãnh, căn bản không đáng gì.
Sự thật đúng như Thái Sơ đoán, trong khoảnh khắc khi Lý Vân nói xong, Liễu Huyền Thành liền tiến lên một bước, bày ra mười vật phẩm cấp Trường Sinh.
Trong đó có công pháp, đan dược..... Đầy đủ. Sở dĩ hắn lấy ra nhiều đồ như vậy.
Đương nhiên là.

Bọn họ cũng không dự định chỉ hỏi một tin tức.
Thái Sơ hỏi:"Tiền bối, bây giờ có thể giải đáp thắc mắt được chưa?"
Lý Vân quay đầu, đưa mắt nhìn Thái Sơ một cái, bàn tay phất lên, tất cả những vật phẩm cấp Trường Sinh cảnh trên mặt bàn biến mất, hắn mới mở miệng nói:
"Bởi vì trước đó hắn đã đến Thiên Cơ Lâu môt chuyến."
"Cái gì?"
Liễu Huyền Thành nhịn không được thất thanh hô lên.
Thất tổ cũng nheo mắt lại, có chút cảm giác không thể tin tưởng.
Trước kia, đầu tiên là hắn gặp được Thái Sơ, lại quen biết với Mạnh Khánh Chi, còn tưởng rằng vị Thiên Cơ Lâu Chủ này, chính là một vị tiền bối chính đạo, nhưng ai có thể tưởng.....
Hắn cũng giúp đỡ Địa Phủ chứ?
Chuyện này khiến hắn có chút không thể chấp nhận nổi.
Mà bởi vì.
Hắn đã từng chính mắt nhìn thấy cảnh tượng tối tăm khi Địa Phủ càng quét chư thiên, đó thật sự là cảnh tượng không hề có chút ánh mặt trời, Thiên Cơ Lâu Chủ lại giúp đỡ Địa Phủ.
Là muốn ngồi xem vạn giới bị huỷ diệt hay sao?
…….
"Hai vị đạo hữu, tạm thời đừng nóng vội."
Thái Sơ vội vàng đứng dậy, trấn an hai người này, mở miệng nói: "Tiền bối hành sự đều có nguyên tắc của người, chúng ta không thể nào can thiệp được."
Hắn không muốn nhìn thấy cảnh tượng tộc Liễu thị gây hấn với Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối.
Nếu thật sự mà ầm ĩ lên, thì tới công chiện rồi, e rằng chủ nhân của Thiên Mang sơn sẽ cười cho bằng chết, vốn dĩ hắn ta đang lo lắng bọn họ sẽ lấy được tin tức tuyệt mật từ Thiên Cơ Lâu.
Kết quả bọn họ tự chặn đường lui của mình.
Trên đời này, có chuyện này đáng cười hơn chuyện này nữa không?
Một bên được Thiên Cơ Lâu trợ giúp, bên còn lại thì không, như vậy vừa nhìn đã biết phần thắng của bên nào cao hơn, không cần nói cũng biết, dù sao thì biết địch biết ta rồi, muốn thua trận cũng khó.
"Tiền bối, tại hạ mạo muội hỏi một câu, tại sao ngài lại làm như vậy?"
Liễu Huyền Thành kiềm chế sự bất mãn trong lòng, trầm giọng hỏi.

Chỉ cần một lời chỉ điểm của Thiên Cơ Lâu Chủ, nói thì nghe có vẻ bình thường, nhưng ý nghĩ đằng sau câu nói này là gì?
Có nghĩ là Liễu Thanh Vũ vốn dĩ đã bị bắt lại chạy mất, chỉ vì một lời chỉ điểm này mà Liễu Khiêm Chi bị người ta gây thương tích nặng, xém chút nữa thì hồn phi phách tán.
Có lẽ Thiên Cơ Lâu Chủ không hề để bụng.
Nhưng tộc Liễu thị của bọn hắn không thể không để bụng, bởi vì chỉ với một tin tức như vậy, tộc Liễu thị của họ trực tiếp bị tổn thất nặng nề!
Ai có thể đảm bảo là sau này lại xuất hiện một tin tức, có khi nào có thể giúp cho chủ nhân của Thiên Mang sơn trực tiếp trấn áp hai vị Tiên Vương của tộc Liễu thị hay không?
“Vì sao lại làm như vậy à?”
Lý Vân thản nhiên nói: “Rất đơn giản, giao dịch mà thôi.”

Chương 762. Nguyên Họa tiên trì.

“Giao dịch?”

Liễu Huyền Thành nhăn mày. Vẻ mặt của hắn khó coi tới cực điểm.

Hai chữ ‘giao dịch’ vô cùng đơn gian, xem chút nữa đã trực tiếp đẩy hai vị Tiên Vương của Liễu thị vào đường cùng! Hơn nữa.

Tại sao Liễu Thanh Vũ lại phản bội tộc Liễu thị?

Trong chuyện này, nói không chừng cũng có phần của Thiên Cơ Lâu Chủ, bởi vì nếu như chỉ dựa vào một mình Liễu Thanh Vũ, thì hắn không có dũng khí phản bội lại tộc Liễu thị.

Cho dù có thêm chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không thể được.

Một dư nghiệt của Địa Phủ chưa đủ để khiến cho tâm đạo của Liễu Thanh Vũ dao động, dù sao thì một người có thể trở thành Tiên Vương, há nào lại là người dễ thay đổi lý tưởng của mình như vậy?

Chắc chắn là Liễu Thanh Vũ nhìn thấy được năng lực tiên đoán thiên cơ của Thiên Cơ Lâu Chủ. Do vậy mới khiến hắn bắt đầu động tâm.

Dù sao thì.

Tuy rằng truyền thừa của Địa Phủ đáng sợ, nhưng lại không hoàn chỉnh, mà tuy rằng truyền thừa của tộc Liễu thị không bằng Địa Phủ, tốt xấu gì thì nó cũng hoàn chỉnh.

Liễu Thanh Vũ không thể nào chọn cái nhỏ, bỏ cái lớn.

Người duy nhất khiến cho hắn nhìn ra là được truyền thừa của Địa Phủ còn có cơ hội hoàn chỉnh, mới có thể bí quá hoá liều, dứt khoát kiên quyết gia nhập Địa Phủ.

Ngoài vị Thiên Cơ Lâu Chủ trước mắt này ra, hắn thật sự không thể nghĩ ra ai có thể làm được đến bước này.

“Tiền bối, ngài có thực lực, lại có thể suy đoán thiên cơ, trong chư thiên vạn giới này, bất kỳ chuyện gì đều không thể nào qua được mắt của ngài, cho nên....”

Liễu Huyền Thành ổn định lại cảm xúc, hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói:

“Cho nên tiền bối, chắc là ngài đã biết chuyện xưa của Địa Phủ.”

Liễu Huyền Thành không phải đồ ngốc.

Một người mà có thể tùy tiện chỉ điểm một câu, đã khiến cho tộc Liễu thị của họ phải trả giá đắt, khẳng định là không thể đắc tội, dù sao thì trên Thần giới, tộc Liễu thị cũng có kẻ thù.

Vị Thiên Cơ Lâu Chủ này chỉ cần chỉ điểm một chút cho kẻ thù của tộc Liễu thị, thì bọn họ coi như xong. Nếu đã không thể đắc tội.
Thì phải nghĩ cách để lôi kéo Thiên Cơ Lâu Chủ về phía mình, đối phó với Địa Phủ.
Nếu như bọn họ muốn nhờ Thiên Cơ Lâu Chủ trợ giúp, vậy thì phải biết châm chước giọng điệu khi nói chuyện của mình. Ít nhất.
Phải giữ được sự tôn kính đối với vị Thiên Cơ Lâu Chủ này.
"Tự nhiên sẽ hiểu."
Lý Vân ngồi dậy, khóe miệng mang một nụ cười, vẻ mặt như chuẩn bị xem kịch vậy.
"Nếu như tiền bối đã biết, vì sao còn muốn giúp Địa Phủ?"
"Làm vậy chẳng khác nào không màng đến hàng tỉ vạn sinh linh của chư thiên vạn giới sao?"
Liễu Huyền Thành truy vấn nói.
"Xem ra ngươi còn chưa hiểu Thiên Cơ Lâu."
Lý Vân vươn bàn tay ra, chậm rãi rót cho mình một chén trà, đưa đến bên miệng nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thong thả ung dung nói: "E rằng chuyện mà Thái Sơ cho ngươi biết còn quá ít."
"Thôi vậy."
"Ta sẽ tự mình nói cho ngươi nghe một lần."
"Trong Thiên Cơ Lâu này, bất kỳ kẻ nào, chỉ cần có thể đưa ra đồ vật đủ giá trị thì có thể có được tin tức có giá trị tương đương."
"Ngươi đã hiểu chưa?"
"Bất kỳ kẻ nào sao?"
Trên mặt Thất tổ mang theo vẻ bất đắc dĩ, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Kể cả Địa Phủ sao?"
"Ngươi nghĩ sao?"
Lý Vân liếc xéo, đưa mắt nhìn Thất tổ một cái, nhàn nhạt nói.
"Đây....."
Sắc mặt Thất tổ cứng lại, trên mặt hắn xuất hiện chút khó xử.
Chuyện cho đến bây giờ, thực ra đã vô cùng rõ ràng, bởi vì chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đã đến Thiên Cơ Lâu nhiều lần.
Thiên Cơ Lâu Chủ đã dùng hành động để chứng minh tất cả với bọn họ.
Nhưng bọn hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn nghe câu trả lời khẳng định từ chính miệng của Thiên Cơ Lâu Chủ. Kết quả đáp án này khiến cho lòng bọn họ rét lạnh.

“Đây đúng là tác phong hành xử xưa nay của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối....”
Thái Sơ nhìn Lý Vân, rồi lại nhìn hai người Thất tổ , cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ nói
“Tiền bối, nếu như ngươi trợ giúp Địa Phủ, thì chư thiên vạn giới sẽ chìm vào đêm đen vô tận.”
Liễu Huyền Thành vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn tiếp tục khuyên bảo.
Nhưng hắn còn chưa nói xong, đã bị Lý Vân trực tiếp cắt ngang.
“Ngươi muốn nói rằng nếu như Địa Phủ nổi dậy một lần nữa, chư thiên vạn giới sẽ lại bị bóng tối bao phủ sao?”
Lý Vân cười khẽ nói.
“Dạ.....”
Liễu Huyền Thành căng da đầu, gật đầu.
“Ngươi sai rồi.”
Lý Vân liếc mắt nhìn ba người một cái, chậm rãi nói: “Bất kể là các ngươi, hay là Địa Phủ, cho dù phía nào thống trị chư thiên vạn giới, đều sẽ không xuất hiện tình cảnh tối tăm như lời các ngươi nói.”
“Rơi vào bóng tối, chỉ là những kẻ đối đầu với Địa Phủ như các ngươi mà thôi.”
“Ví dụ như, sau khi Địa Phủ thất bại, chẳng phải là đã bị các ngươi thanh trừ từ trên xuống dưới một lần rồi sao? Ngược lại nếu như các ngươi thất bại, đương nhiên cũng sẽ rơi vào kết cục như vậy.”
“Nhưng những sinh linh bình thường trong vạn giới này vốn là như thế nào thì vẫn sẽ là như vậy.”
“Cũng có nghĩ là.....”
Lý Vân nói đến đây, giọng điệu trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều, nhẹ giọng nói: “Mỗi người các ngươi chỉ vì cá nhân mình mà thôi, trong mắt ta thì đám người Địa Phủ chẳng khác các người là mấy.”
Nếu thật sự Địa Phủ muốn chèm ép chư thiên vạn giới, nhưng bọn hắn cũng không muốn chỉ bên dưới chẳng còn ai, mà muốn làm người đặt ra luật lệ, nếu như năm xưa Địa Phủ thật sự thành công thống trị chư thiên vạn giới.
Lý Vân cảm thấy có lẽ bây giờ chư thiên vạn giới cũng sẽ là một bức tranh phồn vinh hưng thịnh khác, nói không chừng thậm chí một số người trong ma đạo sẽ không dám luyện chế những pháp khí ác độc nữa.
Dù sao thì.
Sự tồn tại của Địa Phủ thật sự là có thể phán xét hồn phách. Mà hiện giờ.

Đã không còn sự tồn tại của Địa Phủ, rất nhiều tu luyện giả đều ôm suy nghĩ rằng sau khi chết đi thì mọi thứ sẽ kết thúc, cho nên khi còn sống mới dám làm xằng làm bậy, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện sau khi chết đi.
Tuy rằng bây giờ trong chư thiên vạn giới cũng coi như là phồn vinh.
Nhưng chung quy vẫn thiếu trật tự, các thánh địa, tông môn, gia tộc chèn ép chúng sinh, những chuyện đấu đá lẫn nhau liên tục không dứt.
Dẫn tới mỗi một phút mỗi một giây đều có vô số sinh linh chết đi.

Chương 763. Nguyên Họa tiên trì. (2)

Chỉ cần Tiên Vương bất kỳ động thủ, thì sẽ có vô số những thế giới nhỏ bị đánh nát.
"Tiền bối, há có thể đánh đồng chúng ta với Địa Phủ chứ?"
Liễu Huyền Thành trầm giọng nói.
Địa Phủ rõ ràng khét tiếng ở Thần giới, nếu như đánh đồng bọn họ cùng với Địa Phủ, thì chính là sự vũ nhục lớn nhất với bọn họ, dù sao thì năm xưa Địa Phủ mới là kẻ chiến bại.
Tuy rằng tộc Liễu thị của họ đã phải trả một cái giá rất lớn, nhưng tốt xấu gì cũng là người chiến thắng. Sau này.
Tộc Liễu thị phát triển rất nhanh chóng, cho dù vẫn chưa khôi phục lại hào quang như lúc xưa, nhưng cũng đã tiến rất gần rồi, kết quả không ngờ được là Liễu Thanh Vũ lại là một con thiêu thân.
Khiến cho hi vọng trở lại đỉnh vinh quang của bọn họ bị chìm xuống đáy cốc.
"Bản chất cũng không khác nhau."
Lý Vâ nói một câu sâu cay, sau đó quay đầu nhìn về phía Thất tổ, mỉm cười nói: "Hôm nay các người đến Thiên Cơ Lâu, chắc không phải tranh luận với ta chuyện Thiên Cơ Lâu phải chăng không nên trợ giúp Địa Phủ chứ?"
"Nếu như mà vì chuyện này, thì ta nghĩ các vị có thể rời đi được rồi, bởi vì đáp án đã rất rõ ràng."
"A....."
Mặt Thất tổ cứng đờ, hắn cười một tiếng, nói: "Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối hiểu lầm rồi, đương nhiên là lần này chúng ta đến Thiên Cơ Lâu không phải

vì tranh luận chuyện của Địa Phủ."
"Thiên Cơ Lâu có địa vị khác biệt, tiền bối muốn giúp ai, thì đều là do người tình nguyện, người ngoài không thể nào can thiệp được."
Thất tổ nghĩ rất thoáng.
Nếu không khuyên bảo được Thiên Cơ Lâu Chủ, vậy chi bằng kết giao với Thiên Cơ Lâu, ít nhất về sau, sẽ không khiến cho bên mình bị uất ức. Cả hai bên đều có thể lợi dụng Thiên Cơ Lâu để hoàn thành mục đích của chính mình.
Vậy thì phải xem thử giữa chủ nhân của Thiên Mang sơn và tộc Liễu thị, ai có thể dành được tin tức hữu dụng nhất từ Thiên Cơ Lâu.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đã bị phong ấn hàng tỉ vạn năm, mà nay vừa mới phá phong ấn, có thể nói là một nghèo hai trắng tay, ngược lại tộc Liễu thị lại có tài sản phong phú.
Số lượng tài vật mà hai bên có thể sử dụng căn bản là không thể đánh đồng cùng nhau.
Thất tổ rất tự tin, tin tức mà bọn họ có thể mua được từ Thiên Cơ Lâu, chắc chắn chủ nhân của Thiên Mang sơn không thể sánh kịp.
"Thật không dám giấu giếm, hôm nay chúng ta đến đây, thật sự là có rất nhiều chuyện, nhờ Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối tiên đoán giúp."
Thất tổ chắp tay, mở miệng nói.
"Ừ."
Lý Vân nằm dài trên ghế, vươn ngón tay chỉ Liễu Huyền Thành đứng bên cạnh, mở miệng nói: "Không hổ là đã người đã từng trải qua trận chiến Địa Phủ năm xưa, ngươi thức thời hơn nhiều so với vãn bối của ngươi."
"Ta....."
Sắc mặt Liễu Huyền Thành tối sầm, há miệng ra những không thể nào thốt ra được một câu nói hoàn chỉnh.
Nếu như người khác nói như vậy, thì hắn đã lập tức giết chết đối phương rồi, cho dù tính tình có tốt đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể tùy tiện để người ta bỡn cợt như vậy nữa.
Nhưng Thiên Cơ Lâu Chủ nói như vậy, hắn chẳng thể nào thốt lên được lời, dù chỉ là một câu phản bác.
"Nói thử xem."
Lý Vân thản nhiên nói: "Ngươi muốn bắt đầu hỏi từ chuyện gì? Liễu Khiêm Chi đang nằm trong tay áo của ngươi? Hay là âm mưu của đám người chủ nhân Thiên Mang sơn?"

“Hay là tin đồn mới nổi lên trong Thần giới của các ngươi?”
Trong tộc Liễu thị, Liễu Thanh Vũ có hậu nhân giúp đỡ hắn phát tán tin đồn.
Mà Thất tổ vốn là lão tổ tông của tộc Liễu thị, năng lực suy đoán của hắn rất đáng sợ, trong ngày đầu tiên khi tin tức về chuẩn Tiên Đế được tung ra, hắn cũng đã biết.
Thất tổ sống bao nhiêu năm.....
Đương nhiên là hắn không kém gì chủ nhân của Thiên Mang sơn, đương nhiên là cũng đã tiếp cận với cảnh giới chuẩn Tiên Đ. Nghe được tin tức về chuẩn Tiên Đế, làm soa mà hắn có thể ngồi yên cho được?
Hôm nay đi vào Thiên Cơ Lâu, bản thân hắn cũng mang theo nghi vấn này, muốn hỏi thử Thiên Cơ Lâu, rốt cuộc thì đằng sau câu chuyện này là kẻ nào đang âm thầm lên kế hoạch.
“Tiền bối thần cơ diệu toán, vãn bối bội phục.”
Trong lòng Thất tổ run lên, bản thân hắn còn chưa mở miệng, mà đối phương cũng đã nhìn thấu tâm tư của hắn rồi, thực lực kiểu này cũng không phải là ai cũng có thể có được.
Hắn chỉnh đốn lại suy nghĩ của mình, nhanh chóng hoàn hồn lại, mở miệng nói: “Nếu tiền bối đã biết, vậy thì vãn bối sẽ bắt đầu từ chuyện đầu tiên.”
“Tiền bối có biết có biện pháp nào có thể trị khỏi thương thế hiện nay của Khiêm Chi không?”
“Biện pháp thì rất nhiều.”
Thất tổ vừa mới nói xong, Lý Vân đã trực tiếp mở miệng, hắn thong thả ung dung nói: “Điểm khác nhau duy nhất chính là ngươi muốn tốc độ khôi phục vết thương của hắn nhanh như thế nào?”
“Nhanh như thế nào?”
Thất tổ đọc thầm ba chữ này. Trong lòng nhanh chóng hiểu được.
Ý tứ của Thiên Cơ Lâu Chủ đã rất rõ ràng. Phỏng chừng là.
Muốn hồi phục nhanh hơn thì cái giả phải trả càng cao, dù sao nếu như muốn từ từ trị liệu, thì dựa vào căn cơ của tộc Liễu thị là có thể làm được. Căn bản không cần phải nhờ vào Thiên Cơ Lâu.
Nhưng nếu muốn nhanh chóng khôi phục, thì cái giá phải trả khó mà nói được. Thất tổ trầm ngâm một phen, mở miệng nói: “Đương nhiên là càng nhanh càng tốt!”
“Trong vòng một ngày thì sao?”

Lý Vân nằm trên ghế, nghiêng người lại, sợi tóc đổ như thác nước, uyển chuyển nhẹ nhàng rơi xuống, khóe miệng hắn mang theo một nụ cười ấm áp, chậm rãi nói.
Thất tổ nghẹn họng nhìn trân trối.
Đám người Thái Sơ đứng bên cạnh hắn cũng đầy vẻ không thể tin. Người khác không biết, nhưng bọn hắn biết rất rõ.
Liễu Khiêm Chi đã bị chủ nhân của Thiên Mang sơn đánh cho tàn phế, thần hồn đã bị tổn thương nặng, thân thể không còn, muốn chưa trị thương thế nhanh chóng, quả thực khó như lên trời.
Dù sao thì.
Ngoài việc khôi phục thần hồn, còn phải khôi phục thân thể. Mà huống hồ là.....
Liễu Khiêm Chi có thể đã bị tổn thương căn cơ.
Bình thường, nếu như muốn khôi phục thương thế, thì cần tốn ít nhất trăm vạn năm, nhưng bây giờ bên trong Thiên Cơ Lâu, bọn họ lại nghe được hai từ ‘một ngày’ từ trong miệng của Thiên Cơ Lâu Chủ.
Quả thực không thể tưởng tượng.

Chương 764. Khiến cho một vị Tiên Vương thay da đổi thịt.

“Xin hỏi tiền bối, ngài làm thế nào mới có thể chữa trị thương thế cho Khiêm Chi trong vòng một ngày?”
Thất tổ truy vấn nói.
“Rất đơn giản.”
Lý Vân nhướng mày, cười nói: “Ngươi đã từng nghe nói đến Nguyên Họa tiên trì chưa?”
“Nguyên Họa tiên trì sao?”
Thất tổ vừa lật bàn tay, thần hồn của Liễu Khiêm Chi đã xuất hiện, hắn nhìn thoáng qua thần hồn Liễu Khiêm Chi, rồi lại nhìn Lý Vân, có chút không hiểu nói: “Tiền bối đang nói đến Nguyên Họa Tiên Đế năm xưa tham dự trận chiến Địa Phủ sao?”
Nguyên Họa Tiên Đế.
Cũng không phải là một Tiên Đế, mà chỉ là một chuẩn Tiên Đế mà thôi.

Là một chuẩn Tiên Đế xuất thân từ Tiên giới, cai quản trong vòng mấy kỷ nguyên, vào giai đoạn cuối cùng khi hắn còn cai quản chư thiên thì Địa Phủ xuất hiện.
Hắn là chuẩn Tiên Đế đầu tiên đối đầu với Địa Phủ, nhưng cũng là chuẩn Tiên Đế đầu tiên đầu hàng Địa Phủ.…… Mới đầu.
Khi Địa Phủ vừa mới nổi dậy, Nguyên Họa Tiên Đế có cảm giác là quyền uy của mình bị khiêu khích, cho nên chủ động xuất kích, muốn tiêu diệt mối họa này ngay từ trong trứng nước.
Nhưng.
Địa Phủ không những không bị hắn trấn áp, ngược lại lại xuất hiện thêm một vị Tiên Đế. Rồi đánh cho Nguyên Họa Tiên Đế trở tay không kịp.
Hắn thấy tình thế không ổn, nên trở thành kẻ đầu tiên gia nhập Địa Phủ, trở thành một trong những chuẩn Tiên Đế đầu tiên của Địa Phủ, để giúp cho Địa Phủ nhanh chóng nổi dậy, có thể nói là đã có đóng góp to lớn.
Sau này.
Địa Phủ chiến bại, Nguyên Họa Tiên Đế tất nhiên là cũng khó tránh khỏi bị tiêu diệt.
Nhưng ngay khi hắn sắp bị trừng trị, hắn lại trở mặt gia nhập phía Tiên giới, đâm ngược Địa Phủ, khiến cho Địa Phủ vốn là sắp sửa chiến bại, lập tức bị ép vào tuyệt cảnh.
Năm xưa, Nguyên Họa Tiên Đế dựa vào thủ đoạn trở mặt liên tục, khiến cho vô số người ngạc nhiên.
Khi tất cả mọi người đều cho rằng Nguyên Họa Tiên Đế sẽ thoát khỏi kiếp nạn, không ngờ tới chủ nhân của Địa Phủ hành động từ xa, chỉ với một chưởng đã đánh cho Nguyên Họa Tiên Đế tan thành một vùng mưa máu.
Một chuẩn Tiên Đế cai trị Tiên giới mấy kỷ nguyên, lại bị hạ gục bằng một cảnh tượng kịch tính như vậy.
Tuy rằng hắn đã mất rồi, nhưng vẫn chẳng có một ai cho rằng, Nguyên Họa Tiên Đế là một kẻ yếu, dù sao thì hắn có thể bước đến được đẳng cấp ấy, cũng phấn đấu dựa vào thực lực hàng thật giá thật.
Mà nay.
Thiên Cơ Lâu Chủ nhắc tới Nguyên Họa tiên trì, dù sao đi nữa thì dường như cũng có một mối liên hệ không nói được thành lời với Nguyên Họa Tiên Đế.
“Không sai.”

Lý Vân gật đầu, hắn nhìn Liễu Khiêm Chi một cái đầy thâm ý, từ từ nói: "Nói đến thì, Nguyên Họa Tiên Đế này có chút liên quan đến Liễu thị các ngươi."
"Này....."
Thất tổ nghẹn lời, hắn sửng sốt nửa ngày, mới ngượng ngùng gật đầu, nói: "Tất cả mọi chuyện đều không thể qua được mắt của tiền bối."
Năm đó.
Sau Nguyên Họa Tiên Đế bị chủ nhân của Địa Phủ đánh chết bằng một chưởng, thần hồn cũng tan biến. Có thể nói là chết đi vĩnh viễn rồi.
Nhưng mà bộ hạ và hành cung của hắn thì vẫn còn được gìn giữ. Sau khi đám người Địa Phủ bị tiêu diệt.
Người của tộc Liễu thị chính là những người đầu tiên đánh vào Nguyên Họa tiên cung, sau khi đánh chiến vào trong tiên cung, bọn họ đã lấy được không biết là bao nhiêu tài nguyên, công pháp tu luyện.
Trong số những thứ này.
Thứ đáng giá nhất phải kể tới Nguyên Họa cổ kinh.
Đây là công pháp giúp Nguyên Họa Tiên Đế nổi danh, trên toàn bộ Tiên giới, có thể nói là xếp hàng đầu, điều duy nhất khiến cho người ta tiếc nuối chính là phần công pháp mà tộc Liễu thị đạt được cũng không trọn vẹn. Chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Tiên Vương. Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.
Nếu như lọt ra bên ngoài, có thể gây ra một trận gió tanh mưa máu, nhưng rơi vào trong tay người tộc Liễu thị thì chẳng ai dám can đảm nói gì nữa.
Thứ nhất là vì.
Tộc Liễu thị hùng mạnh, cho dù là đã mất đi vài vị Tiên Vương, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Thứ hai.
Vì chống lại Địa Phủ mà tộc Liễu thị đã phải trả một cái giá rất đắt, những người khác đều nhìn thấy được, bây giờ bọn họ có được chút lợi ích, điều này cũng đúng theo lẽ thường.
Cuối cùng.
Dưới tình huống chẳng ai can dự vào.
Tộc Liễu thị đã bỏ túi cổ kinh của Nguyên Họa, sau này giao cho Liễu Khiêm Chi tu luyện, mà nay Liễu Khiêm Chi đã tu luyện xong.
Chỉ còn một phần bị thiếu là chưa tu luyện mà thôi.
Nếu như có thể hoàn thiện phần công pháp còn lại, thậm chí có khả năng sẽ trở thành một chuẩn Tiên Đế! Dù sao thì.

Dù sao thì kẻ mà chặn đứng con đường tu luyện phía trước là vị Tiên Đế kia và chủ nhân của Địa Phủ, mà con đường tu luyện do Nguyên Họa Tiên Đế sáng tạo ra thì lại không bị ảnh hưởng.
Có thể đi theo con đường của hắn, tiến về phía trước, ít nhất thì cũng có thể trở thành một chuẩn Tiên Đế. Còn về phần có thể đột phá được giới hạn cuối cùng hay không.
Vậy thì phải dựa vào tạo hóa cá nhân.
"Nguyên Họa tiên trì chính là đồ vật mà Nguyên Họa Tiên Đế lưu lại, nó có công hiệu kỳ diệu đối với những người tu luyện Nguyên Họa cổ kinh ."
Lý Vân chậm rãi nói.
"Có thể khôi phục thần hồn sao?"
Thất tổ thử hỏi.
"Đây chỉ là phần phụ mà thôi, thậm chí có thể làm cho Liễu Khiêm Chi thoát thai hoán cốt, thực lực tiến thêm một bước, đương nhiên có thể có được cái may mắn này hay không thì phải dựa vào cá nhân hắn."
Lý Vân nói, ánh mắt dừng lại trên thần hồn của Liễu Khiêm Chi.
"Này thật là tốt quá!"
Thất tổ kích động không kềm chế được, hắn chà xát bàn tay, dò hỏi: "Xin hỏi tiền bối, có thể mượn nhờ cơ hội này mà giúp đỡ Khiêm Chi hoàn thiện phần công pháp còn lại không?"
Không cần nói cũng biết đến giá trị của Nguyên Họa cổ kinh.
Cho dù là nó có thiếu phần cuối, vẫn đủ khiến cho vô số người tranh dành nhau. Lúc trước.
Sỡ dĩ các thế lực lớn đồng ý để tộc Liễu thị lấy đi Nguyên Họa cổ kinh, nguyên nhân lớn nhất chính là vì nó thiếu đi phần cuối, nhưng nếu nó còn nguyên vẹn.
Thì tộc Liễu thị chẳng dễ dàng gì mà có thể lấy đi Nguyên Họa cổ kinh như vậy. Mà nay.
Vị Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối vô cùng thần bí này có thể suy đoán thiên cơ, dễ dàng nói ra được bốn chữ 'Nguyên Họa tiên trì' này, có khi hắn lại biết được rốt cuộc phần còn thiếu của Nguyên Họa cổ kinh nằm ở đâu.

Chương 765. Khiến cho một vị Tiên Vương thay da đổi thịt. (2)

Chương trước Chương sau

Nếu như tộc Liễu thị của họ có được Nguyên Họa cổ kinh, nói không chừng chuyện gầy dựng lại vinh quang ngày xưa đã nằm trong tầm tay. Cho dù là có muốn tiến thêm một bước, cũng không phải không có khả năng.
"Có thể."
Lý Vân tỏ vẻ không sao nhún vai, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà phải thêm tiền."
"Thêm tiền?"
Thất tổ không hiểu ra làm sao.
Mặt Thái Sơ hiên lên vẻ quả nhiên là như thế.
Chuyện liên quan đến công pháp mà một vị chuẩn Tiên Đế lưu lại, há lại dễ dàng rơi vào trong tay của những người khác? Phỏng chừng.
Nếu như tộc Liễu thị thật sự có ý với Nguyên Họa cổ kinh kia, thì không thể nào không mất một đống máu, bởi vì loại công pháp này quá trân quý.
"Thêm bao nhiêu nữa?"
Trong lòng Thất tổ dâng lên một dự cảm không ổn, mở miệng hỏi.
"Chuyện này liên quan đến bộ cổ kinh mà một chuẩn Tiên Đế lưu lại, Thiên Cơ Lâu của ta cũng không lừa ngươi, chỉ cần mười bộ công pháp cảnh giới Tiên Vương là được rồi."
Lý Vân bày ra vẻ nghĩ cho Thất tổ, chậm rãi nói.
"..."
Thất tổ trợn trong hai tròng mắt, trong đôi mắt vẩn đục của hắn tràn đầy vẻ không thể tin, hắn run giọng nói: "Mười bộ?"
Tộc Liễu thị đúng thật là hùng mạnh.
Nhưng cũng không phải là mỗi một vị Tiên Vương đều có thể tự nghĩ ra một công pháp của mình đâu.
Đa số những người có thể tự nghĩ ra công pháp đều là kinh tài tuyệt diễm, mà những người có tư chất kém hơn một chút đều dựa vào việc tu luyện công pháp của người đi trước, từng bước từng bước đi đến được bây giờ. Ví dụ như Liễu Khiêm Chi, Liễu Huyền Thành và cả Liễu Thanh Vũ, cả ba người này đều chưa từng sáng tạo ra công pháp của bản thân. Nhưng mà.
Điểm bất đồng duy nhất chính là so với hai người còn lại thì Liễu Thanh Vũ mạnh hơn một chút, đã bắt đầu bước lên con đường tự sáng tạo ra công pháp của mình, mà nay chuyển thế trùng tu.
Là bước đầu tiên của việc sáng tạo ra công pháp. Chỉ tiếc.
Bây giờ xem ra thì đã thất bại trong gang tấc.

Có biết bao nhiêu Tiên Vương đều tu luyện dựa vào công pháp mà người đi trước lưu lại, như vậy thì có thể biết được là một bộ công pháp cấp Tiên Vương quý giá cỡ nào, tộc Liễu thị của họ cũng chẳng có nhiều lắm.
Nhưng.
Thiên Cơ Lâu Chủ vừa mở miệng thì đòi mười bộ. Chuyện này đúng là làm khó bản thân mình mà.
"Như thế nào?"
Lý Vân vô cùng buồn cười nói: "Không lấy ra được sao?"
"Cái giá này đã rất công bằng rồi, nếu như ở bên ngoài thì mười vị Tiên Vương có thể bồi dưỡng ra được một vị chuẩn Tiên Đế không?"
"Này……"
Thất tổ nghẹn lời.
Hắn bất đắc dĩ chắp tay nói: "Điều này thì vãn bối hiểu rõ, nhưng ngại vì căn cơ của tộc Liễu thị hữu hạn."
Tiên Vương và chuẩn Tiên Đế là hai đối tượng hoàn toàn khác nhau, nếu như tộc Liễu thị có được căn cơ như vậy, Thất tổ chắc chắn sẽ không chút do dự mà đổi lấy tung tích của Nguyên Họa cổ kinh.
Nhưng đáng tiếc.
Tộc Liễu thị của họ còn thua quá xa.
Chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý tưởng này, chờ sau này có cơ hội rồ lại bàn tính.
"Tiền bối hãy nói về chuyện phải mất bao nhiêu để cho Liễu Kiêm Chi đến được Nguyên Họa tiên trì trước đi."
Thất tổ lui một bước, bất đắc dĩ hỏi.
"Bavật phẩm cấp bậc Tiên Vương."
Lý Vân vươn tay, dựng thẳng lên ba ngón tay, nhàn nhạt nói.
Thất tổ nhíu mày.
Cái giá này cũng có chút đắt. Nhưng cũng may mà.
Lúc này đây.
Thiên Cơ Lâu Chủ chưa nói rõ ra là hắn muốn thứ gì, chỉ cần là vật phẩm cấp bậc Tiên Vương là được, nếu như đều cần công pháp.
Vậy thì tộc Liễu thị của họ gặp rắc rối rồi.
Thất tổ suy nghĩ một chút, lấy ra một bộ công pháp và hai cây linh dược đặt trước mặt Lý Vân.
Bộ công pháp này cũng không phải là công pháp trấn tông của tộc Liễu thị, nhưng tốt xấu cũng gì thì nó có thể giúp người ta tu luyện đến cảnh giới Tiên Vương, mà hai cây linh dược này còn có thể trồng ra được nữa.

Lấy ra một hai cây cũng không thành vấn đề.
Nếu như là những thứ binh khí khác thì lại không giống rồi.
Đưa ra một cái coi như là mất đi một cái, đối với tộc Liễu thị mà nói, cũng tương đối đau lòng.
“Tiền bối, đồ vật đều ở chỗ này, chẳng hay bây giờ Nguyên Họa tiên trì ở chỗ nào?”
Thất tổ gấp không chờ nổi hỏi.
“Thiên Ma giới.”
Lý Vân mở miệng nói ra ba chữ.
“Thiên Ma giới?”
Thất tổ nhăn mày, trong lòng có chút khiếp sợ.
Đúng là Nguyên Họa Tiên Đế xuất thân từ Tiên giới, nhưng sau này lại đầu quân cho Địa Phủ, hang ổ của hắn đã không còn ở Tiên giới từ lâu rồi, mà Thiên Ma giới lại đúng là nơi dừng chân sau này của Nguyên Họa Tiên Đế.
Thực lực chung của thế giới này có khả năng là yếu hơn Tiên giới. Nhưng tuyệt đối không kém gì Thần giới.
Ở đó có không ít Tiên Vương, thậm chí có người còn phỏng đoán ở đó vẫn tồn tại chuẩn Tiên Đế, dù sao thì đây là một trong những thế giới cường đại nhất dưới trướng của Địa Phủ năm xưa.
Cũng là sào huyệt của Địa Phủ.
Bên trong Thiên Ma giới, Ma tộc đông đúc, những nhân vật đáng sợ nhiều đếm không xuể. Mà thêm nữa là có sự tồn tại của Thiên Ma, khiến cho vô số người nghe tiếng sợ vỡ mật.
Nếu như Nhân tộc bọn họ tùy tiện tiến vào trong Thiên Ma giới, thì chẳng khác nào một tấm bia sống, một khi bị lộ hành tung, phỏng chừng sẽ nằm lại đó ngay lập tức.
Cho dù có là Tiên Vương cũng chẳng thể làm được gì.
“Đây là vị trí cụ thể, có đi hay không đi tùy ngươi.”
Lý Vân móc ra một miếng ngọc bội, đưa đến trước mặt Thất tổ, chậm rãi nói.
“Này.....”
Thất tổ thả thần thức vào trong đó, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, một hồi lâu vẫn chưa lên tiếng.
“Thất tổ, sao rồi?”
Liễu Huyền Thành tò mò hỏi.
“Rất hung hiểm.”

Thất tổ thu hồi thần thức, trầm giọng nói.
Vị trí của Nguyên Họa tiên trì nằm sâu bên trong Thiên Ma giới, nơi này có vô số Thiên Ma hùng mạnh, năm đó hắn cũng đã từng đến đó một lần.
Nhưng mà là đi theo một vị chuẩn Tiên Đế của Tiên giới, mới đến một nơi như vậy. Sau này.
Sau khi Địa Phủ bị huỷ diệt.
Nhưng Thiên Ma trong Thiên Ma giới lại khó có thể thanh trừ sạch sẽ, chỉ có thể đưa Thiên Ma giới vào sâu trong hỗn độn, tránh cho bọn họ tiếp tục xông ra khiến cho người ta sợ hãi...

Chương 766. Khiến cho một vị Tiên Vương thay da đổi thịt. (3)

Tuy rằng đã đưa Thiên Ma giới đi rồi, nhưng Thất tổ để tay lên ngực tự hỏi, hắn vẫn có thể tìm được vị trí cụ thể. Bởi vì hắn chính là một trong những người chứng kiến.
Nếu như chạy đến đó, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, chỉ trong vòng một hai tháng là có thể tìm được Thiên Ma giới.
Đối với một vị Tiên Vương mà nói, hai tháng thật sự là rất nhanh, nhưng vấn đề là sau khi bản thân hắn tìm được Thiên Ma giới, rồi thì phải làm sao?
Đi vào bên trong thật sao?
Chẳng phải từ tự tìm đường chết sao?
Cũng chính là do vị Tiên Đế năm đó đã khiến cho Thiên Ma giới cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, bây giờ trong lòng bọn họ không thể nào không oán hận.
Một sinh linh Thần giới tùy tiện đi vào trong đó, chỉ cần nghĩ đến hậu quả thôi thì đã khiến cho người không rét mà run.
Người ta không thể đối phó với Tiên giới, cũng có thể không thể đối phó được với Thần giới, nhưng đối phó với một Tiên Vương của Thần giới thì cũng không khó, ai bảo ngươi tự dưng chạy tới?
Phỏng chừng.
Nếu như mình chết ở Thiên Ma giới, cũng sẽ không có người đứng ra giúp mình. Dù sao thì.

Không chẳng ai muốn tùy tiện khiêu khích một thế giới cường đại chỉ vì một Tiên Vương.
“Không phải nằm ở trung tâm của Thiên Ma giới chứ?”
Sắc mặt của Liễu Huyền Thành lập tức trắng bệt, hắn lẩm bẩm nói.
Nếu như nó nằm ở biên giới của Thiên Ma giới, thì hắn và Thất tổ thu liễm toàn bộ khí tức, có lẽ còn có thể lặng lẽ đi vào, nhưng nằm sâu bên trong.
Vậy thì rắc rối rồi.
Xác suất bị phát hiện của bọn họ là rất cao, rất có khả năng có đi mà không có về.
“Đúng vậy.”
Thất tổ ngửa cổ lên trời thở dài, gật đầu cảm thấy bất đắc dĩ.
“Đạo hữu đừng thất vọng vội, nếu như tiền bối đã chỉ cho các ngươi biện pháp, tất nhiên là cũng có thể đưa các ngươi vào Thiên Ma giới một cách an toàn.”
Lúc này.
Thái Sơ mỉm cười nói một câu.
Trước đây, chẳng phải là bản thân hắn cũng đã đụng phải chuyện tương tự hay sao?
Hắn biết rõ cái tính tình của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, nếu như bản thân hắn không hỏi, thì người sẽ không chủ động nói ra, vì vậy vào thời khắc mấu chốt, nhắc nhở hai người Thất tổ một câu.
Tránh bỏ lỡ cơ hội tốt.
“Đúng vậy.”
Thất tổ hoàn hồn lại, ánh mắt sáng ngời, hắn kích động hỏi: “Phải chẳng tiền bối có cách đem chúng ta vào Thiên Ma giới an tôanf?”
“Tất nhiên là có, nhưng cần một vật phẩm cấp Tiên Vương.”
Lý Vân mỉm cười nói.
Nụ cười này rơi vào trong mắt hai người Thất tổ, không khỏi khiến cho bọn họ phát run, cái giá phải trả cũng quá khủng bố, vì muốn giúp Liễu Khiêm Chi chữa trị thương thế.
Trong khoảng thời gian ngắn, đã phải bỏ ra bavật phẩm cấp Tiên Vương.
Giờ phút này.
Lại phải móc ra thêm một cái nữa, nói thật có chút khiến bọn họ không thể tiêu hóa được.
Bất cứ thứ gì, chỉ cần thêm vào hai chữ ‘Tiên Vương’, vậy thì đều có giá trị xa xỉ, tộc Liễu thị nhiều tiền nhiều của, cũng chẳng thể làm vậy được.

Chẳng cần đến một hai lần như vậy thì toàn bộ gia sản tộc Liễu thị của họ sẽ phải ném hết cho Thiên Cơ Lâu mất. Hơn nữa.
Ba vật phẩm cấp bậc Tiên Vương đã cũng đủ để cho Liễu Khiêm Chi hồi phục thương thế, mà còn dư dả nữa kìa, chẳng qua là phải tốn nhiều thời gian chút thôi.
Nghĩ đến đây.
Thất tổ có chút do dự.
Rốt cuộc là tiếp tục hỏi thăm để giúp Liễu Khiêm Chi chữa trị thương thế, hay là dừng lại tại đây?
Bây giờ mà dừng lại thì dựa vào ba vật phẩm cấp bậc Tiên Vương vừa rồi, thì ít nhất bọn họ cũng đã biết được tung tích của Nguyên Họa tiên trì, sau này nếu như có cơ hội, có thể lấy lại cơ duyên này.
Tổn thất cũng coi như không quá lớn.
Nhưng nếu tiếp tục truy hỏi, thì phải mất thêm một kiện vật phẩm cấp bậc Tiên Vương, nếu như làm không khéo có khi còn lỗ sạch vốn.
"Ta biết các ngươi đang lo lắng chuyện gì."
Lý Vân mở miệng.
Hắn tiếp tục nói: "Lúc nãy ta cũng đã nói công hiệu lớn nhất của Nguyên Họa tiên trì, không phải là nằm ởchỗ giúp cho Liễu Khiêm Chi chữa trị thương thế, đó chẳng qua chỉ là công hiệu phụ mà thôi."
"Nếu như hắn đủ may mắn thì sẽ có cơ hội, đủ để cho hắn hoàn toàn thay da đổi thịt!"
"Các ngươi có biết khiến cho một vị Tiên Vương thay da đổi thịt, có nghĩa là gì không?"
"Này....."
Thất tổ có chút động lòng.
Lý Vân thấy vậy, tiếp tục rèn sắt khi còn nóng nói: "Hơn nữa, các ngươi cũng biết, một con đường an toàn đi vào trung tâm của Thiên Ma giới có giá trị như thế nào chứ?"
"Sau này, một khi Địa Phủ ngóc đầu trở lại, chẳng ai có thể bảo đảm là Thiên Ma giới lại tiếp tục đứng về phía Địa Phủ nữa hay không, mà đến lúc đó các ngươi nắm giữ một cách thức để đi đến trung tâm của Thiên Ma giới....."
Nói đến đây.
Lý Vân không nói tiếp nữa Bởi vì.
Hắn biết.

Chỉ cần Thất tổ không phải là đồ ngốc, thì phải hiểu được nên lựa chọn như thế nào.
“Tiền bối đã nói đến như vậy thì.”
Thất tổ cười bất đắc dĩ, chắp tay nói: “Xem ra thì, tại hạ cũng hết cách để cự tuyệt nữa rồi.”
Một con đường có thể bình yên vô sự dẫn vào trung tâm của Thiên Ma giới, về tình về lý, tộc Liễu thị của họ đều không thể cự tuyệt. Nắm giữ được một con đường như vậy.
Cái khác thì không nói.
Chỉ cần chiến tranh nổ ra, thì tộc Liễu thị của họ là có thể nắm được quyền phát ngôn tuyệt đối, nói không chừng còn có thể đạt được lợi ích vô cùng lớn trong trận đại chiến Địa Phủ này.
Dù sao thì.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn đã bắt đầu bộc lộ tài năng, khó mà đảm bảo rằng Thiên Ma giới không biết được tin. Nếu như bọn họ có dị tâm.
Mà tộc Liễu thị nắm trong tay một con đường đi đến trung tâm của Thiên Ma giới, vậy thì có thể cho bọn hắn một đòn trí mạng.
“Đây là một vật phẩm cấp Tiên Vương, chẳng hay tiền bối có hài lòng không?”
Thất tổ lấy ra một lọ đan dược, đặt ở trước mặt Lý Vân, nói.
“Được rồi.”
Lý Vân gật đầu.
Trong tay hắn lại hiện lên một miếng ngọc bội, hắn đưa đến trước mặt Thất tổ mở miệng giải thích nói: “Đây là con đường dẫn đến Nguyên Họa tiên trì, men theo con đường này là có thể tránh được tất cả thế lực ở Thiên Ma giới.”

Chương 767. Chính là người của tộc Liễu thị các ngươi.

Chương trước Chương sau
“Chỉ cần các ngươi cẩn thận một chút, chắc chắn sẽ được an toàn vô hiểm.”
“Ồ?”
Khuôn mặt Thất tổ co rút, hắn tiếp nhận ngọc bội, thăm dò nội dung bên trong, sau khi nghi nhớ kỹ lộ tuyến trong đầu.
Hắn mới thở dài một cái.

Nội dung trong miếng ngọc bội giống i như những gì Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối nói, nhưng lộ tuyến này có chút ngắn gọn.
Ngoài lộ trình tuyến đường ra, thì chẳng còn bất kỳ miêu tả gì khác.
Cho dù là dọc theo lộ tuyến này có những thế lực nào, cũng không hề có bất kỳ sự miên tả nào cả.
Đi theo lộ tuyến của con đường này, khó tránh khỏi sẽ mang lại cho người ta một loại cảm giác hai mắt bị bịt cứng lại.
Xét về bất kỳ góc độ nào, Thất tổ đều có cảm giác là mình đã bị hố nặng, một vật phẩm cấp Tiên Vương mà chỉ đổi được một lộ tuyên snhuw vậy.
Đúng là mất máu mà.
"....."
Thất tổ thu hồi ngọc bội, lại lần nữa mở miệng nói.
"Muốn hỏi chuyện thứ hai sao?"
Lý Vân cười khẽ nói.
"Không sai."
Thất tổ gật gật đầu, nói: "Tại hạ biết quy định của Thiên Cơ Lâu, chắc là trước đây chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng đã đến Thiên Cơ Lâu vài lần."
"Mà kế hoạch của bọn bọ, chắc là cũng đã có rất nhiều chỗ cần tiền bối chỉ điểm."
"Nếu không thì."
"Chỉ dựa vào hai người chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ, thì rất khó mà tạo nên sóng gió gì trong chư thiên vạn giới."
Hai vị Tiên Vương đỉnh phong liên thủ với nhau, đây đúng là một sức mạnh không thể lơ là, nhưng cũng phải xem thử là ở đâu, nếu như là bên trong Tu Di giới.
Hoặc là trong Thiêm Diễm giới trước kia.
Vậy thì không cần nghi ngờ gì nữa, hai vị Tiên Vương là đủ càng quét tất cả.
Nhưng nếu như là bên trong những thế giới hàng đầu như Thần giới hoặc là Tiên giới, hai vị Tiên Vương lại chẳng đáng để mắt đến, bên trong những thế giới như vậy, bất kỳ gia tộc khủng bố nào.
Đều có đến hai ba vị Tiên Vương.
Cũng giống như tộc Liễu thị, thậm chí còn có thể có đến bốn năm vị Tiên Vương.

Muốn đối phó với hai người chủ nhân của Thiên Mang sơn, quả thực quá dễ dàng, sở dĩ hiện tại vẫn chưa khống chế hai người đó, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì sự chỉ điểm của Thiên Cơ Lâu.
Nếu không thì.
Phòng chừng giờ này Liễu Thanh Vũ đã phải chịu trừng phạt.
"Xin hỏi tiền bối, trước đây khi chủ nhân của Thiên Mang sơn phục kích ba người chúng ta, mục đích thật sự của hắn chỉ là vì nhằm vào tộc Liễu thị chúng ta thôi sao?"
Thất tổ mở miệng hỏi.
Tuy rằng hắn chưa hiểu rõ lắm, nguyên nhân vì sao hai người chủ nhân của Thiên Mang sơn lại biết được chính xác nơi mà họ đáp xuống, nhưng điều này cũng không gây trở ngại đến phán đoán của hắn.
Nếu đoán không sai.
Trogn chuyện này hẳn là có sự chỉ điểm của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối.
Nếu bọn họ không nắm chắc một trăm phần trăm, thì sao có thể bố trí trước ba sát trận? Phải biết rằng.
Số lượng tài nguyên cần dùng để bố trí một sát trận cấp Tiên Vương có thể gọi là vô cùng, bọn họ không thể nào chỉ dựa vào một phỏng đoán không căn cứ mà bố trí ba tòa sát trận.
Chỉ có lời nói của Thiên Cơ Lâu Chủ mới có thể khiến cho bọn hắn tin tưởng đến như vậy.
"Phải mà cũng không phải."
Lý Vân đưa mắt nhìn Thất tổ một cái, cười khẽ nói.
"Ồ?"
Sắc mặt Thất tổ thay đổi, phát hiện ra chút gì đó không bình thường, truy vấn nói: "Tại sao lại nói như vậy? Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình gì sao?"
"Một vật phẩm cấp Trường Sinh."
Lý Vân chỉ lên mặt bàn bên cạnh, mười vật phẩm cấp Trường Sinh mà Liễu Huyền Thành bày trên mặt bàn, lập tức biến mất một cái, sau khi thu tiền.
Lý Vân không úp úp mở mở, mà trực tiếp nói hết lời: "Trước đây khi bọn họ phục kích ba người các ngươi, có hai mục đích quan trọng, một là giúp Liễu Thanh Vũ trừ đi hậu hoạn về sau."
"Trợ giúp Liễu Thanh Vũ....."
Liễu Huyền Thành nhíu mày, trừ sâu trong đáy mắt hiện lên sự phẫn nộ.

Bọn họ đều là tộc nhân cùng tộc với Liễu Thanh Vũ, mà lại là trưởng bối của hắn, mà nay đến tình cảnh này, đã trở thành mối họa trong mắt đối phương rồi sao?
Nếu không phải nghe được những lời này từ chính miệng của Thiên Cơ Lâu Chủ, bọn họ quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình.
"Không sai."
Lý Vân gật đầu, tiếp tục nói: "Còn về mục đích thứ hai thì chính là chuyện thứ hai mà các ngươi muốn hỏi."
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đang có mưu đồ với truyền thừa của Địa Phủ."
"Quả nhiên là như thế!"
Đám người Thất tổ đưa mắt nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy được sự sáng tỏ trong mắt đối phương.
Với tình huống của đám người chủ nhân Thiên Mang sơn, đã lâm vào tình cảnh khó khăn, thực lực của bọ họ đã đến đường cùng, lại đắc tội với tộc Liễu thị.
Trừ phi đột phá được cảnh giới tiếp theo, nếu không thì không thể nào phá giải được tình trạng hiện tại. Muốn đột phá được, đâu có dễ dàng như vậy đâu?
Huống hồ gì là từ cảnh giới Tiên Vương đột phá đến cảnh giới chuẩn Tiên Đế.
Chỉ có truyền thừa của vị chủ nhân vô thượng Địa Phủ năm xưa lưu lại mới có thể khiến cho bọn họ tiến thêm một bước nữa, mới có khả năng khiến cho họ trở thành chuẩn Tiên Đế.
"Xin hỏi tiền bối, kế hoạch của chủ nhân Thiên Mang sơn là như thế nào?"
Thái Sơ nhân cơ hội hỏi.
"A."
Nghe thấy câu hỏi này, Lý Vân khẽ cười một tiếng, đưa mắt nhìn ba người một cái, lúc này trực tiếp lấy đi năm vật phẩm cấp Trường Sinh.
Đứng bên cạnh.
Đám người Thất tổ hoàn toàn không thèm để ý, đều đang chờ đợi câu trả lời tiếp theo.
"Nói đến đay, vậy thì phải nói đến chuyện thứ ba mà các ngươi muốn hỏi rồi."
Lý Vân nhẹ giọng nói.
"Hả?"

Thất tổ nghe vậy, trong mắt hiện lên một vẻ tỉnh ngộ, hắn kinh ngạc nói: "Tiền bối nói là tin đồn xuất hiện trong Thần giới liên quan đến chuẩn Tiên Đế, chính là âm mưu của chủ nhân Thiên Mang sơn sao?"
"Chủ nhân Thiên Mang sơn cố ý thả tin đồn, chẳng lẽ muốn thu hút sự chú ý của mọi người ở Thần giới sao?"
Liễu Huyền Thành cũng mở miệng nói.
Dường như hắn đã nhìn thấu tất cả mọi chuyện, nói một cách khẳng định: "Đúng rồi, chỉ có làm như thế, bọn họ mới có thể tránh được một kiếp, sử dụng tin tức giả về chuẩn Tiên Đế khiến cho mọi người không để ý đến bọn họ, đúng là một kế hoạch kín kẽ!"
"Ngươi sai rồi."
Liễu Huyền Thành vừa mới nói xong, Lý Vân liền mở miệng nói: "Có đôi khi, tin đồn cũng chưa chắc là tin đồn, mà cũng có thể là sự thật."

Chương 768. Chính là người của tộc Liễu thị các ngươi. (2)

"Này..... Không thể nào?"
Liễu Huyền Thành không hiểu ra làm sao, có chút không hiểu nói: "Phải chăng Tiền bối nói tin đồn mà chủ nhân của Thiên Mang sơn lan truyền là sự thật hay sao?"
"Vậy thì mục đích thực sự của hắn là gì?"
"Nếu như hắn nắm giữ cơ duyên trở thành chuẩn Tiên Đế, thì bản thân hắn âm thầm trở thành chuẩn Tiên Đế, chẳng phải tốt hơn sao? Mà nay lại lan truyền tin này ra ngoài, chẳng phải là sẽ gây bất lợi cho chính bản thân hắn hay sao?"
"Nếu như hắn thả tin về cơ duyên chuẩn Tiên Đế ra ngoài, tất nhiên là hắn khó mà tranh đoạt được với người khác, nếu như thả đi tin tức về một cơ duyên giả ra ngoài, thì e rằng những kẻ bị mắc mưu đương nhiên sẽ thẹn quá hóa giận.."
"Đến lúc đó e rằng chủ nhân của Thiên Mang sơn ăn trộm gà không được mà còn mất nắm gạo."
"Có lẽ....."
Thất tổ lâm vào trầm tư, mắt hắn nhìn về phía Lý Vân, lẩm bẩm nói: "Hắn là muốn mượn tay của Thần giới để giúp hắn hắn thực hiện mục đích của

mình!”
Lời này vừa nói ra.
Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.
Bên trong Thiên Cơ Lâu, trừ Lý Vân ra, thì tất cả những người còn lại mặt đều biến sắc. Chủ nhân của Thiên Mang sơn đang gài bẫy cả Thần giới?
Nếu như tất cả Tiên Vương của Thần giới đều bị hắn lợi dụng, thì sau này nếu như chuyện này lộ ra ngoài, chỉ sợ là tất cả mọi người đều không dám ngẩng đầu lên.
Bị một kẻ mà mình căm thù nhất lợi dụng, ai có thể cảm thấy dễ chịu chứ?
“Tiền bối, chẳng hay là bây giờ trên Thần giới, rốt cuộc lời đồn về chuẩn Tiên Đế đã đến mức nào rồi?”
Thái Sơ mở miệng hỏi.
“Đã truyền khắp non nửa cái Thần giới rồi, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa, toàn bộ người trên Thần giới đều sẽ biết được tin tức này, thậm chí còn có.....”
Thất tổ dừng lại một chút, thở dài một hơi, nói: “Có lẽ tin này sẽ truyền đến Tiên giới.”
“Khi đó, nó không chỉ tác động đến Thần giới, mà Tiên giới cũng sẽ bị ảnh hưởng theo.”
Chuẩn Tiên Đế.
Từ sau trận đại chiến năm xưa ở Địa Phủ, đã chẳng còn chuẩn Tiên Đế nào mới xuất hiện nữa.
Có không biết bao nhiêu Tiên Vương bị mắc lại ở cảnh giới cuối cùng này, giờ phút này lại xuất hiện một tin tức liên quan đến chuẩn Tiên Đế, thì chẳng khác nào một mồi lửa châm vào thùng thuốc nổ.
Tất cả Tiên Vương đều sẽ điên cuồng chen chúc chạy lại đây. Bởi vì.
Bọn họ đều biết rất rõ.
Kẻ nào trở thành chuẩn Tiên Đế, thì sẽ trở thành chúa tể tối cao của những kỷ nguyên hiện tại, sẽ trở thành một dấu ấn rực rỡ trong dòng sông thời gian của tương lai.
“Nếu nói như vậy thì đây là một trận kiếp nạn.”
Sắc mặt Thái Sơ khó coi nói.
Tuy rằng hắn vẫn chưa thể nào nhìn thấu được tất cả mọi chuyện trong tương lai, nhưng hắn đã đoán được, tin tức về chuẩn Tiên Đế là thật, e rằng bất kể là Tiên Vương của Tiên giới hay là Thần giới.
Hay là của những thế giới khác đều sẽ ào ạt hành động.

Khi đó, cho dù là Tiên Vương cũng sẽ có không ít người chết đi, dù sao thì cơ duyên chuẩn Tiên Đế vô cùng quý giá, không phải ai cũng có thể đột phá được.
Phỏng chừng cũng sẽ chỉ có môt số lượng người nhất định mà thôi.
Tất cả mọi Tiên Vương sẽ vì một con số như vậy mà huyết chiến đến mức nào, thì chẳng ai có thể đảm bảo được. Nếu mô tả cảnh tượng đó bằng một câu: "máu chảy thành sông" cũng chẳng hề quá đáng.
"Tiền bối có cánh nào ngăn cản tất cả những chuyện này không?"
Liễu Huyền Thành mở miệng hỏi.
"Có."
Lý Vân không cần nghĩ ngợi nói.
"Thật tốt quá."
Vẻ vui mừng của Liễu Huyền Thành lộ rõ trên mặt, hắn tiến lên một bước, khom mình hành lễ nói: "Xin tiền bối chỉ điểm cho."
"Đơn giản."
Lý Vân mỉm cười vẫy vẫy tay, nói: "Chuyện này cũng chẳng đáng giá gì, các ngươi cũng có thể đoán ra được, chỉ cần xóa bỏ hết ký ức của những người biết đến chuyện này là được."
"Này.."
Nụ cười trên mặ Liễu Huyền Thành vẫn chưa kịp khép lại, thì đã cứng đờ rồi.
Mới vừa nghe được nửa câu đầu, hắn còn đang rất vui vẻ, nhưng nghe đến nửa câu sau, thì rỗ ràng đây không phải là tất cả những gì mà hắn muốn.
Xóa bỏ ký ức.
Trên đời này nào có chuyện gì đơn giản như vậy?
Người thường thì cũng coi như cho qua, nhưng phải biết rằng, những kẻ động tâm với tin tức chuẩn Tiên Đế đều là Tiên Vương, vậy thì làm sao mà xóa đi ký ức được chứ?
Nếu như hắn thật sự dám làm như thế.
Phỏng chừng toàn bộ tộc Liễu thị cũng sẽ không thể bảo vệ được cho hắn, nói không chừng người ta sẽ cho rằng tộc Liễu thị của họ muốn độc chiếm cơ duyên này đấy.
Khi đó.
Hắn có mà hết đường chối cãi.
"Tiền bối, chẳng lẽ giết hai người chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không được sao?"

Thất tổ trầm ngâm nói.
“Không được.”
Lý Vân lắc đầu, thuận miệng nói: “Tin tức đã truyền ra, người có tâm tất nhiên sẽ tìm kiếm chân tướng, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa, bọn họ sẽ chạy đến Thiên Nguyên giới.”
Nói đến đây.
Lý Vân ngừng lời.
Mặc dù những lời nói tiếp theo hắn không nói, nhưng những người khác cũng đã hiểu rồi.
Chỉ cần những Tiên Vương ở những thế giới khác đến Thiên Nguyên giới, thì sẽ nghe được thanh danh của Thiên Cơ Lâu, mà đối phương chạy đến Thiên Cơ Lâu để dò hỏi tin tức về chuẩn Tiên Đế.
Thiên Cơ Lâu Chủ sẽ nói hay không nói? Đáp án khẳng định là nói.
Chỉ cần trả nổi cái giá, đương nhiên Thiên Cơ Lâu Chủ biết gì nói nấy.
“Xin hỏi tiền bối chủ nhân Thiên Mang sơn ở tịa Tu Di giới, cách Thần giới rất xa, hơn nữa, đã bao nhiêu năm tháng qua đi, thủ hạ dưới của hắn đều đã hồn phi phách tán.”
“Vậy rốt cuộc là ai đang âm thầm giúp hắn phát tán tin tức này?”
Thất tổ trầm giọng hỏi.
Tin đồn về chuẩn Tiên Đế này, có tốc độ lan truyền cực nhanh, từ khoảnh khắc khi hắn biết đến tin tức kia, cho đến khi tin tức này truyền khắp Thần giới, căn bản là chẳng đến mấy ngày.
Từ điểm này có thể thấy được.
Có một thế lực khủng bố đang âm thầm giúp đỡ.
Những thế lực có thể làm được chuyện này, chắc chắn không bình thường.
Ít nhất thì cũng phải là một thế lực hàng đầu, thậm chí có thể chẳng hề thua kém tộc Liễu thị!
Nghĩ đến đây, từ sâu trong nội tâm Thất tổ cảm thấy có chút bức bách.
Thần giới còn tiềm ẩn một thế lực giúp đỡ chủ nhân của Thiên Mang sơn, làm sao hắn có thể yên tâm được chứ? Nếu như bây giờ mà không bắt được chúng, chỉ sợ sau này sẽ gặp đại họa.

Chương 769. tiền bối nói thật sao?.

Chương trước Chương sau
“Ngươi thật sự muốn biết sao?”
Lý Vân nhìn Thất tổ đầy thâm ý, hài hước nói.

“Đương nhiên.”
Thất tổ không hề có bất kỳ sự do dự nào, trực tiếp gật gật đầu.
Nhưng sau khi gật đầu, hắn lại có cảm giác kỳ lạ, tại sao Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối lại nói như vậy? Chẳng lẽ.
Lại có liên quan đến tộc Liễu thị hay sao? Hắn là không đâu nhỉ?
“Ba vật phẩm cấp Trường Sinh.”
Lý Vân thuận miệng nói một câu, trên mặt bàn bên cạnh, ba vật phẩm cấp Trường Sinh biến mất, mà Liễu Huyền Thành lại lập tức bổ sung thêm một số vật phẩm mới.
“Tiền bối, bây giờ có thể nói cho chúng ta biết rốt cuộc là kẻ nào đang âm thầm giúp đỡ cho chủ nhân của Thiên Mang sơn được chưa?”
Thất tổ tò mò hỏi.
“Người trợ giúp cho chủ nhân của Thiên Mang sơn không phải là ai khác.”
Lý Vân cười khẽ nói: “Mà chính là người của tộc Liễu thị các người, hắn tên là Liễu Chính Nham!”
“Là hắn?”
Liễu Huyền Thành kinh hô một tiếng.
Trước đó hắn cũng đã nghĩ tới rất nhiều người, nhưng duy nhất là không nghĩ tới người trong tộc Liễu thị, dù sao thì trong tộc Liễu thị bọn họ đã có một kẻ như Liễu Thanh Vũ.
Cũng đã rất mất mặt.
Tin tức này vẫn luôn được ép xuống, chưa được lan truyền ra ngoài. Vì e ngại danh tiếng của tộc Liễu thị sẽ mất sạch
Bây giờ thì hay rồi.
Lại lòi ra một Liễu Chính Nham, tiếp tay cho giặc, phát tán tin tức về chuẩn Tiên Đế ra ngoài. Chẳng trách tin tức lại lan truyền nhanh như vậy.
Căn cơ của tộc Liễu thị bọn họ vô cùng khủng bố, lại có bọn họ âm thầm thúc đẩy, chẳng phải là tin tức này sẽ truyền khắp Thần giới trong thời gian ngắn hay sao?
Trước kia thì có Liễu Thanh Vũ, rồi lại đến Liễu Chính Nham.
Hai tin này liên tục truyền ra, e rằng thanh danh của tộc Liễu thị bị mất hết, thì rất có khả năng là những thế lực khác ở Thần giới sẽ hoài nghi tộc Liễu thị đã đứng cùng chuyến tuyến với Địa Phủ.
Dù sao thì.
Nếu chỉ có một kẻ tạo phản thì cũng coi như thôi.
Tại sao bây giờ lại là một đám người cùng nhau tạo phản chứ?

“Tiền bối, tin tức này là thật sao?”
Da đầu của Liễu Huyền Thành căng cứng, hắn hỏi.
Trong khoảnh khắc khi Thiên Cơ Lâu Chủ mở miệng nói, thật ra thì trong lòng hắn đã tin, nhưng tin tức này không khỏi quá đáng sợ. Hắn rất hy vọng là Thiên Cơ Lâu Chủ đoán sai.
Nhưng câu nói tiếp theo của Thiên Cơ Lâu Chủ đã khiến cho lòng hắn lạnh buốt.
“Sao nào?”
Lý Vân ngẩng đầu, khẽ cười một tiếng, nhìn về phía Liễu Huyền Thành, nhàn nhạt nói: “Ngươi không tin sao? Bây giờ ngươi có thể đưa tin về trong tộc truyền tin, để cho tộc trưởng của các ngươi phái người đi nghiệm chứng thử, phỏng chừng chẳng bao lâu sẽ nhận được hồi âm đấy.”
“A?”
Này.....
Sắc mặt của Liễu Huyền Thành sầu thảm, hắn có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Thất tổ, mở miệng nói: “Thất tổ, bây giờ chúng ta.....”
Chuyện đã đến nước này.
Thì tộc Liễu thị của họ như đi trên một sợ dây thăng bằng, chỉ cần hơi bất cẩn thì sẽ rơi xuống vực sâu vạn kiếp bất phục.
Vốn dĩ.
Bọn họ muốn tự mình bắt lấy Liễu Thanh Vũ, sau khi mang hắn về Thần giới, sẽ công bố rằng Liễu Thanh Vũ đã gia nhập vào Địa Phủ.
Tuy rằng Liễu Thanh Vũ đã gia nhập Địa Phủ, cho dù tộc Liễu thị chịu tiếng xấu, nhưng tốt xấu gì thì tộc Liễu thị của họ tự mình giải quyết, phỏng chừng sẽ không gây nên ảnh hưởng gì quá lớn.
Nhưng kết quả thì lại hay rồi.
Liễu Thanh Vũ chưa bắt được thì cũng coi như thôi.
Lại có thêm một Liễu Chính Nham âm thầm trợ giúp hai người chủ nhân của Thiên Mang sơn, phát tán tin đồn về chuẩn Tiên Đế ra khắp nơi. Nếu nhớ rằng.
Liễu Chính Nham đang lợi dụng sức mạnh của tộc Liễu thị đấy.
Trên Thần giới, cũng không phải chỉ có mỗi một mình tộc Liễu thị, mà còn có những thế lực khác nữa, cũng ngang hàng với tộc Liễu thị, chẳng bao lâu nữa, e rằng người ta có thể lần theo dấu vết để lại, tra ra được tộc Liễu thị.
Khi đó.

Phỏng chừng có không ít người sẽ cho rằng tộc Liễu thị chính là kẻ đứng sau chỉ đạo. Tin tức về chuẩn Tiên Đế này cũng là do tộc Liễu thị truyền ra ngoài.
Một khi chuyện này được chứng thực, thì tộc Liễu thị có muốn giải thích như thế nào đi nữa thì cũng vô ích mà thôi, cho dù bọn họ có khai trừ Liễu Thanh Vũ ra khỏi gia tộc.
Thì phỏng chừng người ta cũng sẽ cho rằng, đây là kế sách thí xe giữ tướng của tộc Liễu thị.
Chỉ có.
Trước khi người ta thám thính được chuyện gì đó, thì phải công bố những tin tức này ra ngoài mới có thể chứng mình được mình trong sạch. Trước mắt.
Không hề nghi ngờ gì Liễu Huyền Thành có suy nghĩ này.
Nhưng muốn hành động dựa vào ý tưởng này của mình thì còn cần Thất tổ gật đầu, dù sao thì vào những thời khắc quan trọng của tộc Liễu thị, nếu như không được sự đồng ý của Thất tổ.
Những người khác căn bản là không có quyền quyết định.
“Làm theo những gì ngươi nghĩ đi.”
Sau khi Thất tổ nghe được những câu nói của Thiên Cơ Lâu Chủ, thân thể của hắn trở nên cứng ngắt, hắn cũng không ngờ rằng tộc Liễu thị sẽ bị người ta lợi dụng đến mức này.
Lúc này còn không công bố tin tức này ra, mà đợi đến khi những người khác thám thính được, thì ý nghĩa của chuyện này đã hoàn toàn khác.
“Dạ!”
Liễu Huyền Thành gật đầu, hắn lấy ra một cái ngọc bội từ trong tay áo, nhanh chóng truyền đi một tin tức. Rất nhanh.
Thần giới.
Trong tộc Liễu thị, hộ sơn đại trận ‘vụt’ một tiếng mở ra, khi mọi người con chưa kịp phản ứng, thì tộc trưởng tộc Liễu thị mang theo không ít trưởng lão.
Nhanh chóng vội vàng chạy đến cung điện của hậu nhân Liễu Thanh Vũ.
Cùng lúc đó. Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Liễu Huyền Thành gởi tin tức đi rồi, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Sau khi tin này được phát đi.
Chắc là chẳng bao lâu nữa, trong tộc sẽ có hồi âm, đám người mình phát hiện ra sớm, phỏng chừng có thể dùng một lưới bắt hết hậu nhân của Liễu

Thanh Vũ.
Chỉ mong.
Mọi chuyện vẫn chưa đến tình trạng xấu nhất. Dù sao thì.
Những thế lực khác muốn điều tra tin tức về chuẩn Tiên Đế cũng cần chút thời gian, bọn họ không có được sự hỗ trợ của Thiên Cơ Lâu Chủ, phỏng chừng hành động cũng không nhanh bằng tộc Liễu thị.
Chỉ cần tộc Liễu thị có thể nhanh chóng thoát thân, thì bọn họ còn có cơ hội tẩy trắng.
"Tiền bối, ngài có tiên đoán được là liệu rằng tộc Liễu thị chúng ta có thể bình an vượt qua kiếp nạn này không?"
Thất tổ có chút không yên tâm nói.
Tuy rằng.

Chương 770. tiền bối nói thật sao?. (2)

Có một số chuyện đã được an bài. Nhưng sau này thì sao?
Tương lai còn chưa đến, tất cả mọi chuyện đều có biến số, lỡ đâu một ngày nào đó mọi thứ không như dự đoán, tộc Liễu thị của họ có thể sẽ bị ảnh hưởng.
Lúc này, dường như ngoài lời nói của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ra thì chẳng ai có thể mang lại cho hắn cảm giác an toàn cả.
"Nếu như trong kiếp nạn lần này thì tộc Liễu thị của các ngươi sẽ không sao, chỉ có chút nguy cơ mà thôi." Lý Vân thong thả ung dung mở miệng.
Trong lúc hắn mở miệng nói chuyện, mười vật phẩm cấp Trường Sinh do Liễu Huyền Thành vừa mới móc ra đặt trên bàn cũng biến mất.
"Vậy là tốt rồi."
Thất tổ thở dài nhẹ nhõm một hơi, tâm trạng luôn căng thẳng của hắn cũng đã được giải tỏa.
Đối với mười vật phẩm cấp Trường Sinh, hắn cũng không thèm để tâm, có thể dùng chút vật phẩm này để đổi lấy sự bình an của tộc Liễu thị, thì bất kể có như thế nào đều đáng giá.
"Tiền bối, vậy khi cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế, liệu rằng tộc Liễu thị của chúng ta có gặp phải nguy hiểm gì không? Ví dụ như một vị Tiên Vương nào đó có khả năng sẽ tử vong?"

Liễu Huyền Thành tò mò hỏi.
Nếu như tin tức về chuẩn Tiên Đế đã được chứng thực, vậy thì không lý nào tộc Liễu thị của họ sẽ bỏ lỡ cơ hội này, không thể nào thiếu được một số người đích thân hành động.
Có khả năng.
Thất tổ cũng sẽ tham gia.
Lúc này, thăm dò thử người nào có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không hề nghi ngờ gì là vô cùng đáng giá.
"Năm vật phẩm cấp bậc Tiên Vương."
Lý Vân liếc mắt nhìn Liễu Huyền Thành một cái nhàn nhạt nói.
"Năm..... Năm cái?"
Liễu Huyền Thành tặc lưỡi, chép miệng, hắn biết điều không tiếp tục đặt câu hỏi, bởi vì năm vật phẩm cấp bậc Tiên Vương đã vượt quá sức của bọn họ.
Hiện tại trong tộc Liễu thị, vì chuyện Liễu Thanh Vũ làm phản, nên chỉ còn sót lại năm vị Tiên Vương. Rất rõ ràng.
Tiền bối đưa ra giá năm vật phẩm cấp bậc Tiên Vương, chính là mỗi một vật phẩm cấp bậc Tiên Vương tương đương với một vị Tiên Vương, chỉ cần trả nổi cái giá này thì có thể biết được chuyện trong tương lai, Tiên Vương của tộc Liễu thị có gặp phải nguy hiểm gì không.
"Huyền Thành, việc này không vội."
Thất tổ lắc đầu nói.
Tin tức về chuẩn Tiên Đế vẫn chưa xác đinh, bây giờ lại lo lắng cho sự an nguy của bản thân thì có chút nóng vội, chi bằng chờ đến khi tin tức về chuẩn Tiên Đế được chứng thực.
Rồi mới bàn tiếp.
"Tiền bối, cơ duyên chuẩn Tiên Đế mà đám người chủ nhân Thiên Mang sơn dò hỏi trước đây rốt cuộc là ở đâu? Rồi làm sao để lấy được nó?"
Thất tổ suy nghĩ một chút, rồi lại bổ sung nói: "Chẳng hay là cơ duyên giúp cho bọn họ trở thành chuẩn Tiên Đế có thể sử dụng cho những người khác hay không, để làm cho họ trở thành chuẩn Tiên Đế?"
Sau khi đạt đến cảnh giới Tiên Vương.
Mỗi bước tiến về phía trước thì lại vô cùng khó khăn.
Bởi vì con đường của mỗi một người đều không giống nhau, bởi vậy phương thức có thể khiến cho người này trở thành chuẩn Tiên Đế chưa chắc có thể sử dụng cho những người khác.

Thất tổ vừa hỏi xong câu này, khiến cho ánh mắt của hai người còn lại đều sáng ngời. Đúng vậy.
Chẳng phải là chủ nhân của Thiên Mang sơn muốn trở thành chuẩn Tiên Đế hay sao? Chúng ta chỉ cần chặn đứng kế hoạch của hắn là được.
Nếu như cơ duyên của hắn cũng có thể sử dụng cho những người khác tiến thêm một bước. Vậy thì đến lúc đó, chủ nhân của Thiên Mang sơn chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn cơ duyên của mình rơi vào trong túi của người khác.
Phỏng chừng vẻ mặt lúc đấy của hắn rất là đặt sắc.
"Muốn biết cơ duyên ở nơi nào, ba vật phẩm cấp Tiên Vương."
Lý Vân nhẹ giọng nói.
Thất tổ than thầm một tiếng, đưa mắt nhìn hai người còn lại một cái. Cả ba người đều có chút kinh ngạc.
Không phải bởi vì cái giá này quá cao, mà là bởi vì nó quá thấp. Phải biết rằng.
Đây là chuyện có liên quan đến bí mật để trở thành chuẩn Tiên Đế đấy, cho dù không có được nó, nhưng chỉ cần biết được manh mối thì cũng đã vô cùng quý giá rồi, nhưng Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối lại chỉ cần ba vật phẩm cấp bậc Tiên Vương.
Như vậy thì.
Ba người tự vấn bản thân về phong cách của Thiên Cơ Lâu Chủ, chỉ cảm thấy trong chuyện này có một cái bẫy đang chờ bọn họ. Ít nhất thì.
Bí mật về chuẩn Tiên Đế không thể nào có được một cách dễ dàng như vậy.
"Về phần cơ duyên mà bọn họ đã hỏi có thể làm cho những người khác trở thành chuẩn Tiên Đế hay không, ta chỉ có thể nói cho các ngươi là bên trong chư thiên vạn giới, bất kỳ Tiên Vương nào có được cơ duyên này, thì đều có thể trở thành một chuẩn Tiên Đế!"
Lời nói của Lý Vân làm người ta kinh ngạc không thôi. Nghe được câu nói này.
Cả ba người đều sửng sốt, rất lâu vẫn chưa hoàn hồn lại.
"Tiền..... Tiền bối, ngươi nói là bất kỳ ai??"
"Cũng....."
Thái Sơ lắp bắp hỏi: "Cũng bao gồm cả ta sao?"
Mới đầu.
Thái Sơ cũng chẳng hề để bụng tin tức liên quan đến chuẩn Tiên Đế, dù sao thì bản thân hắn vừa mới đột phá cảnh giới Tiên Vương, bản thân hắn ra sao thì trong lòng hiểu rất rõ ràng.

Vì vậy.
Khi đám người Thất tổ đặt câu hỏi, hắn cũng không xen vào. Nhưng vừa rồi.
Câu nói của Thiên Cơ Lâu Chủ đã khiến cho nội tâm của hắn bùng cháy lên một ngọn lửa hừng hực. Bất kỳ ai có được cơ duyên này đều có thể trở thành chuẩn Tiên Đế, vậy thì bản thân hắn thì sao? Tuy rằng.
Bây giờ hắn chỉ là Tiên Vương sơ kỳ, nhưng chỉ cần lấy được cơ duyên, rồi lánh đi một thời gian, không qua bao lâu thì hắn sẽ trở thành là một Tiên Vương kỳ cựu!
Lại dốc lòng tu luyện thêm một thời gian nữa, tất nhiên sẽ trở thành một chuẩn Tiên Đế! Mà một chuẩn Tiên Đế, là một nhân vật như thế nào chứ? Là một người thống trị cả một kỷ nguyên, thống trị vạn giới, chỉ cần một hiệu lệnh thì vạn tộc thần phục thử hỏi tu luyện giả nào mà lại không muốn đứng ở vị trí kia chứ?
Cho dù là Thái Sơ tương đối thanh tâm quả dục, nhưng cũng không thể chống lại được sức hút của nó.
“Không sai.”
Lý Vân gật đầu.

Chương 771. tiền bối nói thật sao?. (2)

Nghe được câu trả lời khẳng định, Thái Sơ gian nan nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác bản thân hắn miệng đắng lưỡi khô, từ khi bắt đầu tu luyện cho đến nay, hắn chưa từng kích động như bây giờ.
Đứng bên cạnh.
Thất tổ cùng Liễu Huyền Thành cũng vô cùng kích động.
Dù thế nào đi nữa thì bọn họ cũng chứng từng nghĩ đến, cơ duyên mà hai người chủ nhân của Thiên Mang sơn mưu đồ lại khủng bố như vậy. Lại có thể khiến cho bất kỳ Tiên Vương nào đột phá đến bước cuối cùng.
Nếu như tin tức này được gởi về Thần giới, phỏng chừng tất cả Tiên Vương đều sẽ gần như là điên cuồng tìm kiếm vị trí của cơ duyên này.
“Lão tổ, tộc Liễu thị chúng ta nhất định không thể bỏ lỡ cơ hội này, nếu như trong tộc Liễu thị có thể xuất hiện một chuẩn Tiên Đế, thì chắc chắn sẽ đứng đầu chư thiên vạn giới!”

Liễu Huyền Thành âm thầm truyền âm nói. Nói rồi.
Hắn nhìn Thái Sơ với vẻ mờ mịt. Lúc này.
Hắn có chút hối hận vì đã dẫn theo Thái Sơ, dù sao thì đứng trước tin tức về chuẩn Tiên Đế, huynh đệ ruột thịt mà còn có thể phản bội, huống chi mà với một người vừa mới quen mấy ngày chứ?
Bây giờ nếu như đuổi người đi ra ngoài, thì lại không thấu tình đạt lý, nhưng nếu như để đối phương ở lại đây, hắn lại lo lắng về tin tức mà tộc Liễu thị mua được, sẽ bị Thái Sơ nhanh chân cướp lấy.
Cũng may mà.
Thực lực của Thái Sơ cũng không thâm hậu, chắc không thể nào là đối thủ của cả tộc Liễu thị.
"Yên tâm."
Thất tổ cũng truyền âm đáp lại nói: "Tộc Liễu thị chúng ta nhất định phải có được nó."
Một giọng nói già nua vang vọng bên tai của Liễu Huyền Thành, mang theo ý vị chém đinh chặt sắt, giờ phút này hắn bỗng nhiên có chút cảm kích chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Nếu như không có đối phương, thì làm sao mình có thể biết đến Thiên Cơ Lâu chứ? Rồi sao mà lại có thể có được cơ hội này?
"Tiền bối."
Trong lòng đã quyết định, Thất tổ không hề có chút do dự nào, trực tiếp mở miệng nói: "Không biết, cái tin tức về chuẩn Tiên Đế này cần bao nhiêu tài nguyên?"
Trong lúc hỏi.
Thất tổ đã làm tốt công tác chuẩn bị để mất thêm máu, hắn không tin bản thân tộc Liễu thị có truyền thừa hàng tỉ năm, lại không mua nổi một tin tức về chuẩn Tiên Đế.
Chỉ cần có thể có được tin tức này, cho dù phải khiến cho tộc Liễu thị trở nên một nghèo hai trắng tay, hắn cũng không thèm quan tâm.
"Không đắt."
Lý Vân cười khẽ.
Nghe thấy hai chữ này.
Đám người Thất tổ cùng nhau thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Nhìn có vẻ Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối là người thấu tình đạt lý, cũng không phải là cái loại bóc lột người ta thậm tệ.
"Chỉ cần mười vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế mà thôi."

Lý Vân mỉm cười nói.
“Mười ..... vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế?”
Thất tổ gần như là nghi ngờ bản thân hắn nghe lầm.
“Tiền bối nói thật sao?”
Liễu Huyền Thành cũng chưa từ bỏ ý định hỏi một câu.
Nếu như là những thứ khác thì không nói đến, nhưng mười vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể lấy ra được, đừng nói chi đến người bình thường, phải nói là chẳng có ai có thể lấy ra được
Ngay cả là một vị chuẩn Tiên Đế!
Cho dù là Tiên Đế, có được một gia sản đồ sộ như vậy hay không, đều khó mà nói.
Cũng có nghĩ là khi Thiên Cơ Lâu Chủ nói ra mười vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế, chưa từng suy xét đến chuyện một cá nhân hoặc là một cái thế lực có thể mua nổi tin tức này!
“Lời ta nói luôn là sự thật.”
Mặt Lý Vân mang đầy vẻ mặt chân thành nói.
“Đâu.....”
Vẻ mặt của Liễu Huyền Thành cứng đờ, hắn bất đắc dĩ nói: “Chỉ e rằng chẳng ai có thể lấy ra được mười vật phẩm cấp bậc chuẩn Tiên Đế.”
“Chuyện này thì các ngươi tự mình nghĩ cách đi.”
Lý Vân không hề do dự mà báo giá cho bọn họ rồi, về phần bọn họ có mua được hay không thì đó là chuyện của bọn họ.
“Xin hỏi tiền bối, tại sao cái giá cho việc trở thành chuẩn Tiên Đế lại cao như vậy?”
Đứng bên cạnh.
Thái Sơ tò mò hỏi.
Trước đây, khi hắn trở thành Tiên Vương, cũng đã từng được Thiên Cơ Lâu Chủ chỉ điểm, theo như hắn biết, tuy rằng mức giá để hắn trở thành một Tiên Vương đúng là cũng khủng bố.
Nhưng cũng không khủng bố đến mức mà phải dùng đến mười vật phẩm cấp bậc Tiên Vương để đổi lấy. Suy luận theo hướng này.
Thì dù thế nào đi nữa nếu như muốn trở thành một chuẩn Tiên Đế, thì chẳng thể nào cần đến một cái giá cao như vậy. Dù gì thì cũng không thể nói.

Là vì số lượng chuẩn Tiên Đế ít hơn rất nhiều so với Tiên Vương chứ? Lý do này có chút khập khiễng.
"Nguyên nhân rất đơn giản."
Lý Vân nhìn Thất tổ, mỉm cười nói: "Bởi vì nguyên nhân khiến cho Tiên Vương khác với chuẩn Tiên Đế, hắn là hắn biết một ít."
Nói rồi.
Ánh mắt Lý Vân dừng lại trên người Thất tổ.
Nhìn theo mắt của Lý Vân, hai người còn lại đều mang theo vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Thất tổ. Trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ tò mò.
"Ta biết?"
Thất tổ khó hiểu. Bản thân mình biết cái gì?
Nghe ý của tiền bối, dường như là mình biết ẩn tình, nhưng tại sao mình chẳng có chút ấn tượng nào chứ?
Hắn cúi đầu trầm tư, sau một lúc lâu, dường như hắn nhớ đến điều gì đó, hồ nghi nói: "Ý của tiền bối là chuyện con đường tu luyện phía trước đã bị chặt đứt rồi sao?"
"Đương nhiên."
Lý Vân gật đầu.
"Nhưng mà....."
Thất tổ nhanh chóng nói: "Đây chẳng phải là lời đồn bắt nguồn từ Tiên giới hay sao?"
Năm đó.
Sau khi Địa Phủ bị huỷ diệt.
Thần đế của Tiên giới cũng biến mất theo.
Sau khi Thần đế biến mất, đồng thời cũng có một tin đồn truyền ra, nội dung chính là con đường tu hành phía trước đã bị chặt đứt, sau này rất khó xuất hiện những người có tu vi chuẩn Tiên Đế.
Còn về phần đột phá tu vi Tiên Đế.
Vậy thì phải dựa hoàn toàn vào vận may rồi.
Vào thời điểm khi lời đồn này xuất hiện, tất cả mọi người đều không tin, nhưng thời gian dần dần trôi qua, vẫn không có chuẩn Tiên Đế xuất hiện, có một số người đã tin.
Nhưng đa số mọi người đều cho rằng cơ duyên chưa tới. Dù sao thì.
Trước kia, cũng đã từng có một hai kỷ nguyên không xuất hiện chuẩn Tiên Đế, mà hiện giờ không xuất hiện, chỉ có thể là do tất cả mọi người thiếu may mắn mà thôi.

Chương 772. Việc này ngươi không cần bận tâm.

Cũng không thể chứng minh được là con đường phía trước chắn chắn đã bị chặt đứt.

“Thất tổ, năm đó thật sự có xuất hiện tin đồn này sao?”

Liễu Huyền Thành khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy.”

Thất tổ gật đầu, tiếp tục nói: “Chỉ là có rất ít người biết đến, sỡ dĩ lão phu biết được chuyện này, chẳng qua cũng chỉ là do cơ duyên ngẫu nhiên mà thôi.”

“Những người biết được tin tức này, cả Thần giới cộng thêm Tiên giới, thì chẳng qua cũng chỉ có chừng mười người mà thôi, có lẽ bây giờ không chỉ có mười người, nhưng theo ta thì ước chừng chẳng có một ai tin vào tin tức này.”

Cho dù là Thất tổ thì hắn cũng không tin. Bởi vì.

Sau khi hắn biết được tin tức này, con đường tu luyện của hắn vẫn luôn thuận lợi, chỉ sau khi hắn đạt đến tu vi Tiên Vương đỉnh phong, tài năng thì có hạn, nhưng tu vi vẫn luôn tăng lên.

Chẳng qua là không có cách nào đột phá mà thôi.

“Ta hiểu rồi.”

Ánh mắt Thái Sơ hiện lên vẻ sáng suốt, hắn nhìn về phía Lý Vân, nhẹ giọng nói: “Sở dĩ tiền bối đưa ra giá cao như vậy, là muốn ra tay bù đắp con đường đã bị chặn đứng phía trước sao?”

“Ồ.....”

Lý Vân trầm ngâm một lát, ra vẻ bí hiểm gật đầu, trong miệng thốt ra hai chữ: “Không sai.”

Người bù đắp vào con đường đã bị chặn đứng phía trước là hệ thống, có liên quan gì đến hắn đâu chứ.

Nhưng nếu như Thái Sơ đã hỏi như vậy.

Công lao này phải tính vào người hắn, nếu không thì làm sao có thể duy trì hình tượng Thiên Cơ Lâu Chủ được nữa chứ?

“Thì ra là thế.”

Ngay lúc này.

Không chỉ có Thái Sơ, mà ngay cả Thất tổ cùng Liễu Huyền Thành đều có vẻ đã hiểu thấu mọi chuyện. Trong phút chốc đã hiểu ra rồi.
Chẳng trách mà.
Tuy rằng chủ nhân của Thiên Mang sơn biết được tin tức về chuẩn Tiên Đế, mà bản thân hắn lại không hề dấu diếm, ngược lại còn lan truyền ra ngoài, khiến cho tất cả mọi người đều biết.
Là vì hắn ta căn bản không thể nào móc ra được nhiều tiền như vậy.
Sau khi tin đồn trên Thần giới truyền khắp chư thiên vạn giới, thì e rằng sẽ có rất nhiều người động tâm, tới lúc đó, Tiên Vương vạn giới đồng lòng hợp lực.
Thì sao mà không gom góp đủ tài nguyên được cơ chứ?
"Chủ nhân của Thiên Mang sơn đúng là biết tính toán."
Ánh mắt của Liễu Huyền Thành lập loè, lạnh giọng nói: "Lại muốn lợi dụng tất cả Tiên Vương của chư thiên vạn giới, nhưng đáng tiếc kế hoạch của hắn đã bị chúng ta vạch trần."
"Có tộc Liễu thị chúng ta ở đây, chắc chắn sẽ không thể để cho hắn trở thành Tiên Vương được!"
"Không sai!"
Thất tổ gật gật đầu, mang theo chút khí chất nghĩa bất dung từ.
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế, tộc Liễu thị của họ cũng rất khao khát, sao lại có thể nhường không không cho những người khác được? Càng đừng nói đến người của Địa Phủ.
Nếu như chủ nhân của Thiên Mang sơn trở thành chuẩn Tiên Đế, vậy thì chư thiên vạn giới sẽ gặp nguy hiểm, dù sao thì bây giờ có chuẩn Tiên Đế tồn tại hay không, chẳng ai có thể nói được.
Năm đó sau trận chiến Địa Phủ, tuy rằng có chuẩn Tiên Đế còn sống, nhưng đã biết bao nhiêu năm trôi qua, chưa từng có ai để lộ tung tích.
Rất nhiều người đều hoài nghi, bọn họ đã rời khỏi vùng đất này. Kể cả Thần đế cũng như vậy.
Nếu không có chuẩn Tiên Đế và Tiên Đế, lúc này nếu là xuất hiện một chuẩn Tiên Đế thuộc Địa Phủ, thì bọn họ chẳng có chút năng lực nào mà để đánh trả.
Chỉ khi nắm giữ được cơ duyên này trong tay mình, mới có thể gọi là không còn chút sơ sót nào.
"Tiền bối, nếu lão phu không nhớ lầm thì vừa rồi ngài có nói, nếu như muốn biết tung tích về cơ duyên chuẩn Tiên Đế, thì cần phải có ba vật phẩm

cấp bậc Tiên Vương, đúng không?”
Thất tổ hỏi.
“Không sai, đúng là ba cái.”
Lý Vân gật đầu.
“Này.....”
Thất tổ cứng đờ, trên khuôn mặt già nua của hắn mang theo chút cảm giác vô cùng tiếc nuối, nói: “Chỉ tiếc, trên người lão phu chỉ có hai vật phẩm cấp bậc Tiên Vương.”
“Đến bây giờ vẫn còn thiếu một cái.”
“Thất tổ, ta còn một.....”
Liễu Huyền Thành nghe thấy vậy, vội vàng đi tới trước mặt Thất tổ, muốn mở miệng nói, có thể đưa binh khí của mình cho Thất tổ, giao cho Thiên Cơ Lâu Chủ để đổi lấy tin tức trước đã rồi bàn sau.
Lúc này.
Tin tức về chuẩn Tiên Đế đã được chứng thực.
Kẻ nào biết được tung tích của nó trước, không hề nghi ngờ gì sẽ chiếm được tiên cơ, dù sao thì có thể chạy đến đó bày bố trước, không nói cái khác, cho dù là bố trí trước mấy trận pháp.
Chỉ cần dựa vào sức mạnh của tộc Liễu thị, thì đủ để đối phó được hơn mười vị Tiên Vương! Nếu như chuẩn bị chu toàn hơn chút nữa.
Thì đừng nói chi là mười vị Tiên Vương, cho dù có nhiều gấp đôi, bọn họ cũng có thể xử lý được, dù sao có chuẩn bị từ trước, những kẻ khác làm sao có thể ngăn cản được bọn họ?
Vì vậy.
Liễu Huyền Thành không hề suy nghĩ mà đưa binh khí của mình ra.
Dù sao thì binh khí của hắn cũng là cấp Tiên Vương, chỉ cần có thể khiến cho tộc Liễu thị xuất hiện một vịchuẩn Tiên Đế, đừng nói gì một binh khí, cho dù là có lấy ra tất cả gia tài.
Hắn cũng vui vẻ chấp nhận.
Thất tổ xua xua tay, ánh mắt sáng rực nhìn Lý Vân, thử hỏi: “Xin hỏi tiền bối, có cách nào để thay thế vật phẩm cấp bậc Tiên Vương không?”
“Ồ?”
Lý Vân ồ nhej một tiếng, trên mặt xuất hiện một nụ cười đầy thâm ý. đứng đối diện với hắn.
Thất tổ cũng mang theo nụ cười của một con cáo già.

“Ngươi không hổ là một lão quái vật sống lâu, chỉ trong thời gian ngắn mà đã nghĩ ra biện pháp này.”
Lý Vân hài hước nói.
Trước mặt hắn xuất hiện màn hình giao diện hệ thống của Thất tổ.
Số lượng vật phẩm cấp bậc Tiên Vương trên người hắn căn bản không chỉ có hai, mà là bốn cái!
Nói cách khác, chỉ cần tiền tài của một mình hắn là đã có thể lấy được tin tức về tung tích của chuẩn Tiên Đế, nhưng hắn lại cố ý không lấy hết tài sản của mình ra.
Ý trên mặt lời nói, không cần nói cũng biết.
Hắn muốn thử xem là có thể sử dụng những thứ khác để thay thế vật phẩm cấp bậc Tiên Vương được không.
Nếu như những thứ khác có thể thay thế được vật phẩm cấp bậc Tiên Vương, vậy thì phải chăng là có thể dùng những thứ khác để thay thế cho vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế?
Nếu thật sự có thể.
Cũng chẳng khó khăn gì để khiến được mười vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế.
“Tiền bối qua khen, vãn bối cũng chỉ là thuận miệng hỏi thử thôi, không biết tiền bối có đồng ý hay không?”
Thất tổ chắp tay nói.
“Có thể.”
Lý Vân gật đầu.

Chương 773. Việc này ngươi không cần bận tâm. (2)

Đối phương đã muốn dùng những thứ khác để thay thế, đối với bản thân hắn mà nói, cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.
Dù sao thì.
Một vật phẩm cấp bậc Tiên Vương, nhiều nhất thì cũng bằng chừng đó điểm số thiên cơ mà thôi, tất cả đều đã được cố định, cũng chỉ giao động ở một mức nào đó mà thôi.
Nhưng mà.
Nếu như dùng những vật phẩm khác để thay thế, thì mình có thể toàn quyền quyết định.

Mình nói giá trị của nó không đủ, thì chính là không đủ. Cho dù người khác có nói như thế nào,thì cũng phải vuốt mũi mà chịu thôi, dù sao thì bọn họ cũng không có cách nào đo lường giá trị của vật phẩm cấp bậc Tiên Vương và những vật phẩm khác.
“Không biết tiền bối, cần bao nhiêu vật phẩm khác để thay thế cho một vật phẩm cấp bậc Tiên Vương?”
Thất tổ hưng phấn hỏi.
Chỉ cần có thể tính ra được cần bao nhiêu vật phẩm khác có thể thay thế một vật phẩm cấp bậc Tiên Vương, vậy thì hắn có thể tính được đại khái một vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế thì cần bao nhiêu tài nguyên.
“Cái này khó mà nói, phải xem thử ngươi có thể lấy ra được bao nhiêu vật phẩm.”
Lý Vân hơi mỉm cười, chuyền lại bóng cho hắn.
Ý trên mặt lời. Không cần nói cũng biết.
Các ngươi có thứ gì, cứ việc lấy hết ra đây, chỉ cần đủ tiền, ta sẽ nói cho các ngươi.
“Này.....”
Thất tổ nghẹn lời.
Hắn mơ hồ cũng đoán ra được ý đồ của Thiên Cơ Lâu Chủ, nhưng khó mà nói ra được, dù sao thì người ta đã giúp mình tính ra rồi, lại còn không để cho người ta kiếm chút tiền chênh lệch giá cả nữa.
“Lần này, tại hạ xuất môn cũng chưa từng nghĩ sẽ có nhiều chuyện như vậy, bởi vậy số lượng tài nguyên mang theo bên mình cũng không được nhiều lắm.”
Thất tổ mở miệng nói một câu.
Hắn vung bàn tay lên, trước mặt hắn xuất hiện hai vật phẩm cấp bậc Tiên Vương, rồi sau đó lại xuất hiện môt chiếc nhẫn trữ vật, bên trong có một lượng lớn linh thạch, cùng với một số đan dược bình thường.
Thậm chí.
Còn có không ít thiên tài địa bảo.
Nhân vật đẳng cấp Tiên Vương, cho dù nói rằng không mang theo nhiều đò lắm, nhưng sau khi lấy hết mọi thứ ra, thì có thể gọi là khủng bố. Mấy thứ này có lẽ dư sức cho Thiên Nguyên giới bồi dưỡng ra một vùng thánh địa.
“Xin hỏi tiền bối, chừng này đã đủ chưa?”
Thất tổ mặt mang vẻ chờ mong hỏi.

Thân là lão tổ của một thế lực lớn một vùng, hắn hiểu rất rõ về tài sản của mình, có lẽ số đồ vật mà hắn vừa mới lấy ra chưa đủ để đổi lấy một binh khí cấp Tiên Vương.
Dù sao thì một binh khí cấp Tiên Vương có giá mà cũng không có người bán.
Nhưng nếu xét về mặt giá trị, chắc là cũng không ít hơn bao nhiêu.
"Không đủ."
Lý Vân thu hết tất cả đồ vật lại, nhàn nhạt nói.
"Không đủ?"
Thất tổ nhíu mày, hắn mịt mờ nhìn thoáng qua Liễu Huyền Thành, người ta lập tức hiểu ý, hắn tiến lên một bước, cũng lấy xuống một chiếc nhẫn, đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Tiền bối, bây giờ thì sao?"
Liễu Huyền Thành rất thật thà, ngoại trừ giữ lại binh khí cấp Tiên Vương thì móc ra hết tất cả đồ vật của hắn. Lý Vân nhìn màn hình hệ thống, giá trị của số lượng đồ vật mà hai người lấy ra đã vượt xa giá trị của một vật phẩm cấp bậc Tiên Vương, nhưng hắn cảm thấy hình như còn có thể ép thêm chút giá cả nữa.
Lập tức.
Ánh mắt hắn liếc nhìn Liễu Khiêm Chi vẫn còn đang hôn mê. Người này. Cũng được coi như là một người quyền cao chức trọng trong tộc Liễu thị. Số lượng tài nguyên trên người hắn không hề ít, giờ phút này thần hồn của hắn đang ngủ say, nhưng nhẫn trữ vật còn nằm trong tay của Thất tổ, nếu như có thể lừa được hắn, thì đây lại là một mối thu nhập đầy khả quan.
"Tiền bối, Khiêm Chi đã hôn mê, thương thế còn chưa bình phục, chúng ta không thể mở được nhẫn trữ vật của hắn.....
Thất tổ chú ý tới ánh mắt của Lý Vân, tức khắc lộ ra vẻ mặt u sầu.
Hắn rất hy vọng là Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối có thể giơ cao đánh khẽ, chừa cho bọn hắn một con đường sống. Nếu giao hết nhẫn trữ vật ra thì mấy người bọn họ đều thành nghèo rớt mồng tơi.
Ra khỏi nhà thì tiền bạc rủng rỉnh, đến Thiên Cơ Lâu một chuyến, ngay đến cả nhẫn trữ vật cũng chẳng còn, nói ra ai mà tin cho được?
"Vậy thì hết cách, ta muốn mà chẳng giúp được gì". Lý Vân xòe hai tay ra, bất đắc dĩ nói.
"Này.."

Thất tổ nghe thấy vậy, sắc mặt càng khó coi hơn nữa, tay hắn mò vào trong áo, sờ sờ nhẫn trữ vật của Liễu Khiêm Chi, trong lòng âm thầm cầu nguyện, chỉ mong là trong chiếc nhẫn trữ vật của Khiêm Chi, không có thứ gì quý giá.
Nếu như có thì, đúng là lỗ to rồi.
Còn về phần gắng gượng mà mở nhẫn trữ vật ra, thì có chút không thực tế, tốt xấu gì Liễu Khiêm Chi cũng là cao thủ cấp Tiên Vương. Nếu như gượng ép mà mở nhẫn trữ vật của hắn ra, cuối cùng chỉ có thể mất cả người lẫn của.
Chi bằng giao cho Thiên Cơ Lâu Chủ, để cho hắn tự sầu não vì chuyện này đi. Dù sao thì.
Vừa rồi cũng đã móc ra không ít tiền của rồi, bây giờ mà dừng lại thì có chút không thực tế. Sau khi cân nhắc một lúc lâu.
Thất tổ thở dài trong lòng, hắn lấy nhẫn trữ vật của Liễu Khiêm Chi ra, cung kính đưa ra nói: "Tiền bối, đây là nhẫn trữ vật của Khiêm Chi, nhưng tại hạ không thể nào mở ra được."
"Hôm nay trao đổi nó với tiền bối, chẳng hay tiền bối có cách nào không?"
"Việc này ngươi không cần quan tâm."
Lý Vân tùy ý tiếp nhận nhẫn trữ vật, sau đó đưa ra một miếng ngọc bội, đặt lên trên mặt bàn, mở miệng nói: "Đây là thứ mà các ngươi muốn."
"Đi theo chỉ dẫn trong ngọc bội, ngươi có thể tìm được cơ duyên chuẩn Tiên Đế, nhưng muốn đi vào thì phải trả một cái giá rất lớn."
"Nhưng mà....."
"Ta có thể nhắc nhở ngươi một câu, nếu như không có biện pháp để vào trong đó, tùy ý xông vào nơi đó, cho dù là chuẩn Tiên Đế, thì đều có khả năng tử vong!"

Chương 774. Khiến đạo hữu chê cười rồi.

"Chuẩn Tiên Đế cũng sẽ tử vong sao?"
Mấy chữ này vừa thốt ra.
Cho dù là Thất tổ hay là hai người Thái Sơ đều rùng mình, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự e ngại trong mắt của đối phương.
Từ mấy lời này, không khó để nhận thấy rằng.

Nơi mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối chỉ điểm, chắc chắn là cực kỳ hung hiểm.
“Vãn bối đã hiểu, đa tạ tiền bối chỉ điểm.”
Thất tổ khom người, cung kính nói: “Thắc mắc trong lòng tại hạ đã được cởi bỏ, hôm nay tạm thời cáo từ.”
“Không tiễn.”
Lý Vân gật đầu.
Ba người Thất tổ cùng nhau rời khỏi Thiên Cơ Lâu.
Mới vừa rời khỏi đó, Thất tổ lấy ra miếng ngọc bội vừa rồi, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, sau khi thu hồi thần thức, hắn thở dài một hơi.
“Thì ra năm đó nơi mà hai vị Tiên Đế giao thủ chính là đây”. Thất tổ lẩm bẩm nói.
“Lão tổ, trong miếng ngọc bội...”. Trong lòng Liễu Huyền Thành rất tò mò, hắn muốn mở miệng dò hỏi, nhưng sau khi nhìn thấy Thái Sơ, hắn lập tức ngậm miệng lại không nói, chuyện này liên quan đến tin tức về chuẩn Tiên Đế, không thể tùy ý tiết lộ.
Ít nhất.
Thì bọn họ còn chưa thân thiết với Thái Sơ đến nổi mà có thể chia sẽ tin tức về chuẩn Tiên Đế. Phải biết rằng.
Đây chính là thứ mà phải tiêu hao rất lớn mới đổi lấy được, há có thể đưa không không cho người khác?
“Tại hạ chợt nhớ ra mình còn có chút việc cần làm, hôm nay xin cáo từ, mong rằng hành trình đến Thiên Ma giới của hai vị sẽ thuận buồm xuôi gió.”
Thái Sơ mỉm cười nói. Hắn không phải đồ ngốc.
Người ta giữ kín tin tức về chuẩn Tiên Đế đến mức như vậy, mà hắn còn tiếp tục ở lại đây, nhiều ít gì cũng có chút không biết điều.
Dù sao thì.
Vừa rồi bên trong Thiên Cơ Lâu, bản thân hắn cũng đã chiếm được không ít tin tức về chủ nhân của Thiên Mang sơn. Thậm chí.
Còn biết được kế hoạch của chủ nhân Thiên Mang sơn.
Nếu như còn bám theo hỏi tung tích của cơ duyên chuẩn Tiên Đế, vậy thì khó tránh khỏi sẽ khiến cho người ta nghĩ nhiều.
Cho dù là bản thân hắn có ơn cứu mạng hai người kia, cũng không thể vượt quá giới hạn, tránh cho người ta sinh lòng nghi kị.
“Không sao.”

Thất tổ vẫy tay, hắn đưa mắt dáng vẻ không vui nhìn Liễu Huyền Thành một cái, rồi sau đó quay đầu chắp tay nói với Thái Sơ: "Nếu như chuyện không gấp thì đạo hữu có thể nán lại thêm mấy ngày. Vừa đúng lúc, chúng ta đang muốn tìm hiểu một chút về tình hình ở Thiên Nguyên giới, dù sao thì sau này vẫn còn phải thường xuyên chạy đến Thiên Nguyên giới."
Nếu như là Thiên Nguyên giới của trước kia.
Bọn họ sẽ chẳng hề có chút suy nghĩ muốn quan sát thêm chút nào. Nhưng mà nay.
Thiên Nguyên giới lại xuất hiện một Thiên Cơ Lâu, vậy thì khó mà nói trước được, nếu như chẳng may thì có khi hai ba ngày lại phải đến Thiên Cơ Lâu một lần. Mà Thái Sơn vốn dĩ là sinh linh bản địa của Thiên Nguyên giới.
Chẳng cần phải nghi ngờ là hắn có ưu thế trời cho.
Chỉ cần hắn không chết đi, sau này chắc chắn sẽ trở thành một nhân vật có quyền thế ở Thiên Nguyên giới. Bây giờ tạo mối quan hệ tốt với hắn, thì đúng là một vụ làm ăn có lời.
Còn về phần tung tích về chuẩn Tiên Đế. Cái này có quan trọng không?
Chẳng hề quan trọng chút nào!
Cho dù có nói cho Thái Sơ, chỉ dựa vào một mình hắn thì có thể làm nên chuyện gì?
Có dùng đầu ngón chân mà nghĩ thì hắn chẳng thể nào sánh bằng cả tộc Liễu thị khổng lồ, nếu như có thểsử dụng một tin tức như vậy, lôi kéo được một Tiên Vương trong tương lai có tiềm lực vô hạn.
Thất tổ vô cùng tán thành giao dịch này.
"Tin tức về Chuẩn Tiên Đế này cũng chẳng nhằm nhò gì, nói cho đạo hữu cũng không sao, ước chừng chẳng bao lâu nữa thì nó chẳng còn là bí mật nữa đâu."
Thất tổ mỉm cười nói.
"Này."
Thái Sơ nghe vậy, có chút dao động, nhưng hắn vẫn kiềm chế sự hiếu kỳ trong lòng, chần chờ nói: "Đạo hữu, làm vậy có được không?"
Hắn hiểu rất rõ thân phận của mình.
Có một số việc,hắn không thể tùy tiện đụng vào, cho dù là Tiên Vương, cũng không phải muốn làm gì thì làm, dù sao thì núi cao còn có núi cao hơn.

Chỉ một mình chủ nhân của Thiên Mang thì đã có thể giết chết hắn một cách dễ dàng.
Nếu như bản thân hắn biết được tin tức về Chuẩn Tiên Đế, chuyện này đối với bản thân hắn mà nói, chưa chắc đã là một chuyện tốt, chứ đừng nói chi đến chuyện tộc Liễu thị người ta phải đổi bằng ba vật phẩm cấp Tiên Vương.
Hôm nay nếu như nhận ân huệ này của đối phương.
Sau này mà muốn trả ơn, vậy thì không dễ dàng đâu.
"Không có gì là được không được."
"Thái Sơ đạo hữu không cần suy nghĩ nhiều, đây là tin tức mà lão phu tự nguyện tặng cho ngươi thôi, nói không chừng ngày sau chúng ta còn có thể tiếp tục hợp tác, cùng nhau đối phó với chủ nhân của Thiên Mang sơn."
Thất tổ không hề lưu tâm nói. Dường như.
Cái tin tức mà đổi bằng ba vật phẩm cấp Tiên Vương, trong mắt hắn chẳng đáng giá một đồng vậy.
"Nếu như đạo hữu cần tại hạ hỗ trợ, tại hạ tất nhiên sẽ dốc hết sức lực."
Đối phương đã nói đến như vậy rồi.
Thái Sơ cũng không muốn tỏ vẻ nữa, bất kỳ cái nhân nào cũng đều ham muốn tin tức về Chuẩn Tiên Đế, cho dù là Thái Sơ cũng không ngoại lệ.
Trước mắt.
Mục tiêu hiện tại của hắn là đối phó với chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Nếu có thể nhân cơ hội này khiến bản thân có thể trở thành chuẩn Tiên Đế, vậy thì không thể tốt hơn được nữa.
"Dễ thôi."
Thất tổ khẽ cười một tiếng, nói: "Không gạt đạo hữu, tung tích về cơ duyên chuẩn Tiên Đế nằm trong một vùng hỗn độn thuộc phía tây Thiên Ma giới, nơi đó đã từng là nơi mà hai vị Tiên Đế giao chiến."
"Hai vị Tiên Đế giao chiến?"
Liễu Huyền Thành trầm giọng nói: "Là chiến trường nơi Thần đế Tiên giới giao tranh với chúa tể Địa Phủ sao?"
"Không sai."
Thất tổ gật đầu, tiếp tục nói: "Chuyện này có liên quan đến Tiên Đế, đúng thật là như lời của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã nói, đó không phải là nơi mà những người có đẳng cấp Tiên Vương như chúng ta có thể đặt chân vào."
"Cho dù là chuẩn Tiên Đế đi vào, thì cũng sẽ gặp nguy hiểm."

“Hơn nữa
“Hơn nữa cái gì?”
Thái Sơ tò mò hỏi.
“Hơn nữa, căn cứ vào tin tức của Thiên Cơ Lâu Chủ cung cấp, thì hình như trận giao chiến giữa hai vị Tiên Đế kia vừa mới kết thúc không bao lâu.”

Chương 775. Khiến đạo hữu chê cười rồi. (2)

Thất tổ có chút chần chờ nói.
“Làm sao có thể như vậy?”
Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Thái Sơ là không thể tin được.
Trận đại chiến ở Địa Phủ đã trôi qua biết bao nhiêu năm rồi, cụ thể thì đã bao nhiêu năm thì không ai nhớ rõ ràng, ít nhất cũng phải hơn hàng tỉ năm rồi.
Thậm chí còn có khả năng là đã qua một hoặc hai kỷ nguyên.
Trong khoảng thời gian này, có không biết bao nhiêu thế lực xuất hiện rồi biến mất, trong tiềm thức của vô số sinh linh đã không còn nhớ rõ năm xưa đã từng có một trận chiến như vậy nữa.
Chỉ có những thế lực khổng lồ như tộc Liễu thị, thì còn có một số ghi chép cụ thể. Còn về phần những người khác.
Thì chỉ đều nghe qua tin đồn vậy thôi.
Đã trải quan một thời gian dài như vậy, thì làm sao trận chiến giữa hai vị Tiên Đế mới vừa kết thúc được chứ? Dù sao thì cũng không thể nào nói hai người kia giao thủ từ ngày đó cho đến bây giờ chứ?
Cái này cũng quá không thực tế.
Tiên Vương giao thủ với nhau thì cứ phải gọi là hủy thiên diệt địa, còn về phầnchuẩn Tiên Đế cùng Tiên Đế giao thủ với nhau, vậy thì càng không cần phải nói, hai người vẫn luôn giao thủ với nhau, vậy thì có đánh tan tành chư thiên vạn giới, thì cũng chẳng thành vấn đề.
“Thất tổ, phải chăng Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đoán sai chỗ nào rồi?”
Liễu Huyền Thành chần chờ nói.
Chuyện liên quan đến Tiên Đế, trong lúc nhất thời, Thiên Cơ Lâu Chủ không thể đoán định chính xác, thì cũng là hợp tình hợp lý. Dù sao thì Chuyện càng khủng bố.

Thì càng khó có thể tiên đoán được, huống gì là chuyện liên quan đến Tiên Đế.
Nếu như đổi lại là một người tiên đoán thiên cơ khác, thì đừng nói đến chuyện tiên đoán hai vị Tiên Đế, cho dù là tùy tiện tiên đoán về trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa thì đều sẽ bị phản phệ mà chết.
"Không thể nào."
Thất tổ nói như chém đinh chặt sắt.
Tuy rằng chỉ mới vừa đi vào trong Thiên Cơ Lâu hôm nay, nhưng sâu trong nội tâm của hắn đã tin lời của Thiên Cơ Lâu Chủ, hắn lẩm bẩm nói: "Có lẽ đại chiến năm xưa ở Địa Phủ không hề đơn giản như trong suy nghĩ của chúng ta."
"Có khi nào hai vị Tiên Đế đánh nhau vượt qua dòng sông thời gian không?"
Thái Sơ nhẹ giọng nói.
Tiên Vương đã có thể vượt qua dòng sông thời gian, chỉ là vô cùng nguy hiểm. Nếu như hành tẩu bên trong, chỉ cần không cẩn thận thì sẽ bị nhấn chìm trong dòng sông thời gian, rồi sau đó không thể nào thoát ra được.
Chỉ có chuẩn Tiên Đế mới có thể dễ dàng ngao du trong sông thời gian. Khi đạt đến tu vi của một Tiên Đế.
Nếu như giao đấu từ mốc thời gian này đến một mốc thời gian khác, cũng là chuyện hoàn toàn có khả năng.
"Khó mà nói."
Thất tổ nhăn mày lại, thần thức tiến vào bên trong ngọc bội, lại quan sát một lượt, để chứng minh vừa rồi hắn không xem lầm. Nếu như lời Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối nói chính là sự thật.
Trận đại chiến giữa hai vị Tiên Đế đến gần đây mới kết thúc, thì tại sao hắn lại không cảm nhận được gì? Theo lý mà nói, dao động tạo ra từ trận đại chiến giữa hai vị Tiên Đế, không hề dễ dàng che giấu được mới đúng, còn về chuyện Thần đế của những năm tháng xa xưa, thật ra cũng dễ giải thích.
Đơn giản là.
Sau khi hắn trấn áp được chúa tể Địa Phủ, rồi quay trở về năm tháng xa xưa.
"Được rồi, không cần bàn đến chuyện này nữa, chỉ cần sau này gom góp đủ cơ duyên, sau khi có thể đi vào bên trong chiến trường kia, thì tất cả những điều bí ẩn đều sẽ được giải đáp."
Thất tổ chẳng đoán ra được, dứt khoát là không thèm nghĩ nữa.

“Phỏng chừng bí mật này cũng chẳng giấu diếm được bao lâu nữa đâu.”
“Thất tổ.....!”
Thất tổ vừa mới nói xong, Liễu Huyền Thành đứng bên cạnh bỗng nhiên kinh hô một tiếng.
“Làm sao vậy?”
Thất tổ có chút không vui.
Không thể không nói.
Mấy ngày nay, biểu hiện của Liễu Huyền Thành khiến cho hắn cảm thấy có chút không vừa lòng, Cho dù là về phương diện thực lực hay là đối nhân xử thế đều hơi kém.
Cũng chính vì nguyên nhân này.
Hắn đã chọn phái Liễu Khiêm Chi đến Thiên Cơ Lâu thay vì là Liễu Huyền Thành. Nhưng không ngờ rằng Liễu Khiêm Chi giữa đường lại xảy ra chuyện.
Mà nay.
Liễu Huyền Thành hô lên như vậy, hoàn toàn không có được sự bình tĩnh mà một người có tu vi Tiên Vương nên có, khiến cho trong lòng hắn hơi có chút bất mãn, nhưng giờ phút này Thái Sơ đang ở bên cạnh, hắn cũng không thể nào nổi cáu được.
“Đã xảy ra chuyện gì?”
Thất tổ hỏi một câu.
“Liễu Chính Nham.....Trốn rồi!”
Trong tay Liễu Huyền Thành cầm một miếng ngọc bội, trầm giọng nói:
“Vừa rồi người trong tộc có truyền tin cho ta, báo rằng hậu nhân của Liễu Thanh Vũ đều đã bị khống chế.”
“Nhưng chỉ thiếu mỗi một mình Liễu Chính Nham.”
“Hả?”
Khuôn mặt của Thất tổ có rút, hắn không ngờ rằng vào thời khắc mấu chốt, lại xảy ra sơ xuất, còn chưa bắt được Liễu Thanh Vũ thì cũng vậy đi, mà trong tộc bọn họ lại để sổng mất Liễu Chính Nham.
“Tại sao lại để Liễu Chính Nham trốn được?”
Thất tổ gắng gượng kiềm chế lửa giận trong ngực, trầm giọng hỏi.
“Không đám gạt lão tổ, thực lực Liễu Chính Nham không yếu, chỉ còn cách Tiên Vương một bước nữa thôi, mà ba người chúng ta lại không có trong tộc, cho nên không có Tiên Vương tọa trấn, lúc này mới không phát hiện ra rằng Liễu Chính Nham đã trốn mất.”

Liễu Huyền Thành nhanh chóng nói: “Hơn nữa.....”
.....
“Hơn nữa cái gì?”
Trong lòng Thất tổ có cảm giác không ổn.
“Thất tổ đừng tức giận.”
Liễu Huyền Thành an ủi một câu, có chút thấp thỏm nói: “Liễu Chính Nham kia cũng coi như là có quyền cao chức trọng, có tiếng nói không nhỏ trong tộc Liễu thị, khi hắn rời đi, đã mở Tàng Bảo các.....”
“Lấy đi ba vật phẩm cấp Tiên Vương, và vô số những..... thiên tài địa bảo khác.”
“Cái gì?!!”
Tuy Thất tổ thờ ơ lãnh đạm, vinh nhục không màng, nhưng giờ phút này cũng không thể nhịn được nữa. Theo như hắn thấy thì, căn cơ của tộc Liễu thị đã hoàn toàn mục nát rồi, đầu tiên là Liễu Thanh Vũ, sau đó là Liễu Chính Nham, hai người kia đã trực tiếp khiến cho nguyên khí của tộc Liễu thị bị thương tổn.
Ba vật phẩm cấp Tiên Vương đấy!
Đây là một giá trị khủng bố đủ để đổi được tin tức về tung tích của Chuẩn Tiên Đế, từ chuyện này thì có thể nhận ra được mức độ quý giá của nó.
Cũng vì biết được điều này.
Phỏng chừng Liễu Chính Nham đã biết chuyện của Liễu Thanh Vũ từ lâu rồi.
“Lão tổ, chúng ta có nên phái người đuổi giết Liễu Chính Nham hay không?”

Chương 776. Tin tức này là giả.

Liễu Huyền Thành nhỏ giọng hỏi.

chuyện này đúng thật là có chút lớn rồi, trước kia, không ai ngờ được là Liễu Chính Nham dám làm như thế, phải biết rằng hắn chính mà một trong số ít những trưởng lão có thực quyền trong tộc Liễu thị.

Có thể nói rằng, hắn là người có quyền lên tiếng nhất chỉ sau tộc trưởng.

Ngày xưa.

Hắn đi đến bất kỳ nơ nào, thì bất kỳ ai cũng phải đối đãi cung kính, cũng chính vì nguyên nhân này mà hắn mới lợi dụng sơ hở này mở Tàng Bảo Các.

Lập tức càng quét vô số thiên tài địa bảo.

Điều mấu chốt là nếu hắn chỉ làm như vậy thì cũng coi như thôi, nhưng kết quả lại để cho hắn chạy mất, chuyện này giống như là hung hăng tát lên mặt của mọi người tộc Liễu thị một bạt tai.

"Phái người!"

"Lập tức phái người đi!"

"Liễu Chính Nham kia, sống phải thấy người, chết phải thấy xác"

Thất tổ có chút tức giận không thể kìm chế được, khuôn mặt già nua của hắn đỏ lên, như một con hung thú viễn cổ đang tức giận, muốn cắn người, hắn lạnh giọng nói: "Đồng thời lệnh cho tộc trưởng đương nhiệm truyền tin cho những Tiên Vương đang trải nghiệm bên ngoài của tộc Liễu thị, bảo họ trở về tộc ngay lập tức!"

Nếu như ba Tiên Vương không cùng lúc đi ra ngoài, những Tiên Vương lại đang trải nghiệm bên ngoài, thì làm sao Liễu Chính Nham có thể có được cơ hội này?

Mà nay.

Không chỉ suy nghĩ cho tộc Liễu thị, mà còn phải suy nghĩ đến chuyện tộc Liễu thị của họ phải có sự chuẩn bị sẵn sàng, vì không bao lâu nữa tin tức về Chuẩn Tiên Đế sẽ lan truyền ra.

Triệu hồi tất cả Tiên Vương chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

"Dạ!"

Liễu Huyền Thành rùng mình một cái, hắn biết là Thất tổ thật sự sắp hành động rồi, hắn lập tức đáp lại nói: "Ta sẽ truyền tin về cho tộc trưởng ngay."

"Phù --!"

Một lúc lâu sau khi ngực của Thất tổ kịch liệt phập phồng, hắn thở dài một cái, cố gắng lấy lại bình tĩnh, chắp tay nói với Thái Sơ: "Lão phu trị gia không nghiêm, khiến đạo hữu chê cười rồi."
"Chuyện như vậy, trừ Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ra thì chẳng ai có thể tiên đoán được, đạo hữu không cần phải quá đau lòng, chuyện cấp bách trước mắt là phải chữa trị thương thế cho Liễu Khiêm Chi đạo hữu rồi lại bàn tiếp."
Thái Sơ chân thành nói.
Thần giới.
Khi trên dưới tộc Liễu thị đang sứt đầu mẻ trán vì thanh tẩy phản đồ. Mạch nước ngầm đang yên ả, bỗng bắt đầu gợn lên những gợn sóng.
Huyền Không thành.
Đây là một tòa thành trì đáng sợ, tách biệt khỏi mặt đất, như là một tòa tiên đảo, bay bổng trên bầu trời Thần giới, năng lượng vờn quanh cuồn cuộn như là một vầng mặt trời vô cùng vô tận.
Chung quanh thành trì được bao phủ bởi lớp sương mù mênh mông cuồn cuộn, che phủ bầu trời.
Bên trong thành trì.
Có vô số sinh linh, trong số này phần đông đều là tu luyện giả, phần lớn là sinh linh đến từ khắp nơi trên Thần giới, ngẫu nhiên sẽ có một vài sinh linh dị giới khác nữa.
"Đã nghe tin gì chưa?"
Lúc này.
Trong một tửu lâu thuộc Huyền Không thành. Không ít người khe khẽ nói nhỏ.
"Nghe tin gì?"
"Truyền thừa Tiên Đế sắp sửa xuất thế, nếu như may mắn thì kiếp này chúng ta sẽ may mắn tận mắt chứng kiến cường giả cấp Tiên Đế xuất hiện trên thế gian, thống trị kỷ nguyên."
"Không thể nào, dạo gần đây đâu có nghe thấy có vị Tiên Vương nào sắp đột phá đâu."
"Đã nói là truyền thừa, nếu là truyền thừa, vậy thì đương nhiên kẻ nào cướp thì chính là của kẻ đó, mà người cướp được nó, tất nhiên sẽ trở thành cường giả cấp Tiên Đế."
"A, các ngươi cho rằng cường giả cấp Tiên Đế là gì hả? Há chỉ dựa vào một cơ duyên thì có thể dễ dàng đột phá sao? Nếu mà đơn giản như vậy, chẳng

phải là Tiên Đế đầy ra đó rồi sao?"
"Vậy thì ngươi chưa biết rồi, nếu như đây là cơ duyên của Thần đế năm xưa trấn áp Địa Phủ lưu lại thì sao?"
"Thần đế người ta còn chưa chết đi, muốn tìm kiếm người thừa kế, hoàn toàn có thể tự mình tìm kiếm, làm sao lại lưu lại truyền thừa theo cách này chứ?"
"Nói không chừng, là vị kia của Địa Phủ..."
"....?"
"Nói năn cẩn thận!"
.....
Toàn bộ tửu lầu.
Trong nháy mắt, khi hai từ 'Địa Phủ' xuất hiện, nhiệt độ đã trong không khí đã giảm xuống vô số lần, không biết có bao nhiêu người đồng loạt đưa mắt nhìn qua đây.
Mà kẻ vừa mới nhắc tới Địa Phủ, tự biết mình nói lỡ lời, vội vàng cúi đầu.
Cũng may những người khác chỉ có suy nghĩ hóng chuyện, cũng chẳng hề quan tâm lắm đến chuyện ở Địa Phủ. Tuy rằng.
Bên trong Tu Di giới.
Cũng đã náo loạn đến mức lật trời vì chuyện ở Địa Phủ.
Nhưng đối với Thần giới mà nói, thì nơi này quá xa xôi, bọn họ căn bản không biết đến những chuyện đã xảy ra trong Tu Di giới, lại càng không biết người thừa kế Địa Phủ đã bắt đầu thành hình.
"Chuyện về truyền thừa Tiên Đế, không hề đơn giản như vậy đây, có một số thứ, người bình thường căn bản là không thể chạm vào được."
Trong một góc của tửu lầu.
Một ông già đầu tóc trắng xoá, mặc áo vải thô, trên người không hề lộ ra bất kỳ khí tức gì, hắn ngồi ngay ngắn ở nơi đó, một tay bưng chén rượu, khinh thường nói: "Các ngươi chưa biết chuyện này là thật hay giả, đã làm ồn ào huyên náo, trong chuyện này ắc có âm mưu, hơn nữa cảnh giới phía trên Tiên Vương, có rất nhiều người, cả đời cũng không thể nào đột phá được."
"Nhiều nhất thì chỉ có thể dừng chân ở cảnh giới chuẩn Tiên Đế mà thôi."
"Rốt cuộc thì loại truyền thừa nào mà có thể khiến cho người ta một bước lên trời, bước vào cảnh giới Tiên Đế chứ?"
"Hừ."
Ông lão vừa mới nói xong, thì đã có người khinh thường cười, phản bác nói: "Lời lão tiên sinh nói quả đúng là sự thật, thật ra thì không bao lâu

trước đây, tộc Liễu thị đã thừa nhận chuyện này chính là do Liễu Thanh Vũ trong tộc của họ truyền ra.”
“Chẳng qua là vì Liễu Thanh Vũ phạm phải sai lầm lớn, đã bị trục xuất khỏi tộc Liễu thị, nhưng tin tức này lại là hàng thật giá thật.”

Chương 777. Tin tức này là giả. (2)

“Ngươi cũng chẳng suy nghĩ thử là tộc Liễu thị ở đẳng cấp nào sao? Người ta là một con quái vật khổng lồ từng tham dự trận chiến ở Địa Phủ năm xưa, thì sao lại có thể lan truyền tin tức giả cơ chứ?”
“Có chuyện như vậy nữa sao?”
Trên khuôn mặt già nua của ông lão lộ ra vẻ dao động, đương nhiên là hắn vẫn chưa biết chuyện tộc Liễu thị đã công khai tin tức về Chuẩn Tiên Đế. Thậm chí còn âm thầm đẩy một tay.
Khiến cho tin tức này càng ngày càng rầm rộ, gần như là không thể dấu diếm được nữa.
“Tin tức do một phản đồ truyền ra, mà tộc Liễu thị không chỉ không phủ nhận, ngược lại thừa nhận sự thật về truyền thừa của Tiên Đế, thú vị thật.”
Ông già buông chén rượu, quay đầu nhìn về phía tộc Liễu thị, trong hư không dường như xuất hiện hàng tỉ phù hiệu ẩn hiện, cắt nát hư không, xuyên thủng hư vô.
Phảng phất trực tiếp băng qua khoảng không hàng tỉ vạn dặm, nhìn thẳng vào trong tổ địa của tộc Liễu thị.
“Xem ra chuyện này còn phức tạp hơn nhiều so với sự tưởng tượng của lão phu.”
“Thôi vậy.”
“Chi bằng đến tộc Liễu thị thăm do tình hình thực tế rồi lại tính.”
Tiếng nói vừa dứt.
Ông già đứng dậy, bước ra một bước, không thấy hắn làm bất kỳ động tác dư thừa nào, hư không trước mặt chợt nổ nung, hiện ra một khe nứt màu đen, tản ra khí tức cô độc, vĩnh hằng.
Ông già đi vào trong đó, trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng.
Mà cái khe nứt màu đen kia.....
Cũng từ từ khép lại như như lúc ban đầu.
“Này.....”

Bên trong tửu lầu, không ít người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, suy nghĩ xuất thần.
Theo bọn họ biết, Huyền Không thành chính là một tòa thành trì vô cùng khủng bố, có Tiên Vương tọa trấn, lại có thêm trận phám do Tiên Vương bố trí, phàm là những kẻ có thực lực dưới Tiên Vương.
Một khi bước vào Huyền Không thành.
Chẳng thể nào bay lên được, đừng nói chi đến chuyện đánh nát hư không, trực tiếp rời khỏi thành. Chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng nổi.
Người mà có thể làm được đến mức này, hơn nữa còn chẳng thèm để ý đến trận pháp bên trong thành, ít nhất cũng là một người có tu vi Tiên Vương.
"Ông già vừa rồi, chẳng lẽ là một vị Tiên Vương sao??"
"Phỏng chừng..... Chính là vậy."
Cùng lúc đó.
Nằm sâu trong Huyền Không thành.
Một nữ tử mặc cung trang màu tím, chậm rãi đi trên một thềm đá bằng bạch ngọc, vạt áo lay động, giống như tiên tử trên mây, hạ xuống phàm trần.
Vô cùng thu hút ánh nhìn.
Phía trước mặt nàng là một ngọn đồi thấp, chung quanh trùng trùng cấm chế, vô số phù hiệu màu vàng kim trôi nổi, giống như một vầng mặt trời nhỏ đang tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt.
Đây là một trận pháp khủng bố, chỉ cần bước sai một bước sẽ khiến cho người ta hồn phi phách tán. Có dù có là Tiên Vương thì cũng phải vô cùng cẩn thận.
Nữ tử mặc áo tim đi đến phía trước mặt ngọn đồi, uyển chuyển quỳ gối, môi đỏ khẽ mở.
"Đệ tử cung Tử Huyền, cầu kiến lão tổ."
Giọng nói vang lên, quanh quẩn khắp chung quanh, kéo dài không dứt.
Không biết qua bao lâu.
"Ong!"
Một tiếng động nhẹ vang lên, trên đỉnh đồi, tiên quang bừng sáng, uy áp khủng bố tràn ngập, đè xuống thần hồn của những người bên trong Huyền Không thành, khiến cho nguyên thần của bọn họ đều phải nứt toạc ra.
Không biết bao nhiêu người cảm nhận được khí tức này, lập tức không nhịn được mà quỳ rạp trên đất.
"Là ngôi mộ kia!"
Có người thất thanh nói.

Trước khi Huyền Không thành trở nên phồn vinh hưng thịnh, rất nhiều người biết được nơi này có chôn một mộ phần.
Không biết là mộ phàn này đã tồn tại bao lâu, có người nói bên trong ngôi mộ này là một vị vô thượng Tiên Vương đã từng tham gia trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa, bởi vì trọng thương không chữa trị nên đã ngủ say ở đây.
Còn có người nói rằng đây là một Tiên Vương, sống trước cả thời chiến tranh Địa Phủ. Vì một nguyên nhân nào đó mà chết ở đây, nên mới có mộ phần này.
Cho dù là cách nói nào.
Nhưng có một điều được vô số người cùng tán thành.
Đó chính là mộ phần ở Huyền Không thành này có lai lịch cực kỳ xa xưa, hơn nữa người đang ngủ say trong phần mộ này vô cùng khủng bố. Vô số năm về trước.
Hắn đã từng ra tay một lần.
Chỉ với một đòn đã khiến cho một cường giả Tiên Vương trọng thương. Bởi vậy có thể thấy được.
Sinh linh bên trong mộ phần này mạnh mẽ như thế nào.
Cũng bởi vì điều này, vô số năm qua, chẳng một ai dám can đảm trêu chọc Huyền Không thành, cho dù là kẻ hùng mạnh một thời như tộc Liễu thị cũng không muốn đối đầu với Huyền Không thành.
Bởi vì.
Bọn họ cũng không biết, sinh linh nằm bên trong mộ phần này, rốt cuộc thì thực lực của hắn như thế nào. Hôm nay.
Khi khí tức kinh khủng kia vừa xuất hiện, thì lập tức tác động đến ký ức đã chôn vùi sâu trong lòng của vô số người. Cái người mà bao nhiêu năm vẫn đang ngủ say trong mộ phần .
Bỗng nhiên tỉnh lại.
Chẳng lẽ.
Hắn cũng vì tin tức của truyền thừa Tiên Đế sao?
“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại đánh thức ta?”
Đồi núi rung lắc.
Dưới đất truyền ra một giọng nói khàn khàn đến mức vô tận, giống như là âm thanh khi hai miếng vỏ cây đang cọ xát vào nhau, sần sùi chói tai, kèm theo đó là uy nghiêm đáng sợ đến mức cực điểm.
“Đệ tử có chuyện quan trọng, muốn bẩm báo lão tổ.”

Khuôn mặt của Cung Tử Huyền căng thẳng, nàng không dám dừng lại, nhanh chóng nói: "Hôm nay tới nay là vì bên trong Thần giới liên tục lan ra tin đồn, nói rằng không bao lâu nữa sẽ có truyền thừa chuẩn Tiên Đế xuất thế."
Huyền Không thành không giống với tán tu ở bên ngoài.
Nguồn tin của bọn họ rất đáng tin, tin tức lại cụ thể, rõ ràng hơn so với những chỗ khác.
"Truyền thừa chuẩn Tiên Đế?"
Phía bên dưới ngọn đồi, một giọng nói khàn khàn vang lên, trong giọng nói có chút ý không chắc chắn, hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Ha ha, loại chuyện này tất nhiên là không có khả năng xuất hiện, lời đồn cũng chỉ là lời đồn mà thôi."
"Không đáng tin!"
Giọng điệu của chủ nhân lời nói vô cùng chắc chắn.
Dường như khẳng định là sẽ không có truyền thừa chuẩn Tiên Đế vậy.
Cung Tử Huyền không hiểu ra làm sao, nàng không biết rốt cuộc thì lão tổ lấy đây ra sụ tự tin như vậy, nhưng lời đồn bên ngoài vô cùng chân thật, nếu như nàng không bẩm báo.
Rất có thể Huyền Không thành sẽ hụt mất một cơ hội tốt.

Chương 778. Tin tức này là giả. (3)

Chờ đến khi chuẩn Tiên Đế thực sự xuất thế, vậy thì Huyền Không thành chỉ còn lại một sự lựa chọn duy nhất. . . . . Đó chính là thần phục!
Nếu như không thần phục, lỡ đâu chọc giận một vị chuẩn Tiên Đế, Huyền Không thành với truyền thừa hàng tỉ năm, vô cùng có khả năng sẽ tan thành mây khói trong phút chốc.
"Lão tổ, việc này được truyền ra từ trogn tộc Liễu thị, hơn nữa theo như thám tử của Huyền Không thành hồi báo, dường như ngươi mà lan truyền tin tức này chính là Liễu Thanh Vũ- thái thượng trưởng lão của tộc Liễu thị."
"Mà rất có khả năng là Liễu Thanh Vũ đã gia nhập Địa Phủ."
"Hơn nữa, đệ tử đã điều tra rõ, không bao lâu trước đây, tam vương Liễu thị đã rời khỏi tổ địa của tộc Liễu thị, đến nay chưa rõ hướng đi , đệ tử hoài nghi, có thể là bọn họ đã vượt giới để truy bắt Liễu Thanh Vũ."
"Ồ?"

Một tiếng ồ nhẹ truyền ra.
Giọng nói không có cảm xúc như giếng cổ không gợn sóng, lần đầu tiên xuất hiện một tia dao động, dưới ngọn đồi, một đôi mắt không có tròng, sâu hun hút mở ra.
Từ sâu trong đáy mắt ẩn hiện luân hồi pháp chế, chèn ép cho thiên địa pháp tắc phải run rẩy.
Cho dù là một luồng uy năng phát tán ra trong thiên địa, cũng đủ để khiến cho người ta ngừng thở, quả thực là không thể nào chống đỡ được, như là một thần vương cổ xưa từ viễn cổ đáp xuống thời không hiện tại.
"Tộc Liễu thị?"
"Không sai."
Cung Tử Huyền cung kính trả lời nói.
"Gia tộc này thì ta có chút ấn tượng, không ngờ tới bây giờ lại cho ta một bất ngờ thú vị đến vậy."
Trong giọng nói khàn khàn ấy mang theo một chút cảm xúc chế giễu, dường như chẳng hề quan tâm đến tộc Liễu thị, mà nói năng đầy thâm ý:
"Ngươi có khẳng định là Liễu Thanh Vũ thật sự đã gia nhập Địa Phủ không?"
"Này."
Cung Tử Huyền chần chờ một chút, chậm rãi nói: "Đệ tử chưa dám khẳng định, nhưng bên trong tộc Liễu thị để lộ tin tức, phỏng chừng đã là tám chín phần mười."
"Dù sao thì với lực lượng của tộc Liễu thị, nếu như chuyện này là giả, bọn họ chắc chắn sẽ không để nó lan truyền ra ngoài, mà nay đã khiến cho Huyền Không thành chúng ta nghe được, phỏng chừng bọn họ đang trù tính cho tương lai."
"Theo như suy nghĩ của đệ tử, bây giờ rất có khả năng là tộc Liễu thị đã có một mối quan hệ nào đó không muốn cho ai biết với Địa Phủ."
"Phải không?"
Giọng nói khàn khàn, phun ra hai chữ, nhẹ giọng nói: "Ngươi hoài nghi toàn bộ tộc Liễu thị đã gia nhập Địa Phủ sao?"
"Không loại trừ khả năng này." Cung Tử Huyền gật đầu nói.
Liễu Thanh Vũ vốn dĩ là thái thượng trưởng lão của một gia tộc, mà hắn còn gia nhập Địa Phủ, thì lấy ai đảm bảo rằng những người còn lại sẽ trong sạch?

Trước khi, tộc Liễu thị lấy ra được đủ chứng cứ chứng minh bản thân mình trong sạch. Những thế lực khác.
Chắc chắn sẽ giữ khoảng cách với tộc Liễu thị, dù sao thì cũng chẳng ai muốn bị tộc Liễu thị kéo xuống nước.
Mà chứng cứ đầy đủ.
Thì đương nhiên chính là cái đâu trên cổ của Liễu Thanh Vũ.
Chỉ khi Liễu Thanh Vũ chết đi, mà còn phải chết dưới tay tộc Liễu thị, thì những người khác mới có thể miễn cưỡng tin tưởng tộc Liễu thị trong sạch.
Đương nhiên.
Cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi. Nếu như không may.
Đây lại là khổ nhục kế của tộc Liễu thị thì sao?
"Năm xưa tộc Liễu thị đã dốc hết sức đối đầu với Địa Phủ, mà nay lại định đứng về phía của Địa Phủ rồi sao? Thật đúng là tạo hóa trêu người a!"
Giọng nói của chủ nhân mang theo ý chế giễu nồng đậm.
"Lão tổ....."
Cung Tử Huyền lại lần nữa mở miệng, nàng nhẹ giọng nói: "Điều quan trọng trong chuyện này không phải là ộc Liễu thị có gia nhập Địa Phủ hay là không, mà có thể là bọn họ đã biết được tung tích về truyền thừa chuẩn Tiên Đế....."
Nghe được lời lão tổ nói.
Từ sâu trong nội tâm, Cung Tử Huyền có chút không hiểu, trước đây lão tổ đã từng nói người đã có tu vi Tiên Vương đỉnh phong, nhưng vì sao khi đối mặt với truyền thừa chuẩn Tiên Đế mà lại không động tâm chút nào?
Ngược lại.
Lại có chút hiếu kỳ với chuyện tộc Liễu thị có gia nhập vào Địa Phủ hay không. Chuyện này không giống bình thường à.
Chỉ là một tộc Liễu thị thì chẳng đáng là gì, nhưng nếu như xuất hiện một chuẩn Tiên Đế, vậy thì rắc rối rồi. Dù sao thì
Cho dù tộc Liễu thị có mạnh hơn nữa, cũng không thể nào đối đầu được với toàn bộ Thần giới, nhưng một chuẩn Tiên Đế, thật đúng là có thể càng quét cả Thần giới.
"Vùng đất này, đã không thể nào có chuẩn Tiên Đế xuất hiện nữa."
"Tin tức này, đương nhiên cũng là giả."
Giọng nói khàn khàn khẳng định, nhưng mà vừa nói hết câu, hắn lại có chút trầm mặc, dường như trong lòng đang cân nhắc lợi và hại, tiếp tục mở miệng nói.

“Nhưng nếu như tin tức đã lan truyền ra, có lẽ cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, ngươi phái người điều tra kỹ tộc Liễu thị, một khí có tin tức, lập tức báo cho ta.”
“Dạ!”
Cung Tử Huyền nghe vậy, ánh mắt sáng ngời, lập tức cung kính nói.
Thần giới.
Tiên Phong Cổ Đạo.
Đây là một thế lực siêu nhiên, tọa lạc ở biên giới Thần giới. Nghe nói.
Vào những năm tháng xa xưa trước đây, thế lực này đến từ Tiên giới, sau trận đại chiến ở Địa Phủ năm xưa, đã dời đại bản doanh đến Thần giới.
Tuy rằng cũng được xem như là thế lực của Thần giới.
Nhưng vẫn có tầng tầng lớp lớp quan hệ với Tiên giới. Giờ phút này.
Bên trong Tiên Phong Cổ Đạo.
Trên một ngọn núi thần cao chót vót, sương mù lượn lờ, từng tòa cung điện lầu đài ẩn mình trong sương khói, thấp thoáng còn có thể nhìn thấy được những tia thần quang bắn lên tận trời, che phủ cả bầu trời.
Bên trong đó.
Dường như là đang có những con hung thú viễn cổ với thân hình to lớn như những ngọn núi, đi lại trên mặt đất, khí huyết ngút trời, khiến cho người ta không rét mà run.
Phảng phất như đang quay trở lại thời thượng cổ vậy.
“Gầm--!”
Một tiếng rồng gầm truyền ra.
Chín con Thương Long kéo một chiếc thần xa bằng bạch ngọc bay ngang qua, tạo thành một dải mây huyền ảo kéo dài, dừng lại ngay trên một ngọn núi thần nằm ở vị trí trung tâm nhất của Tiên Phong Cổ Đạo.
Đây là Ẩn Tiên đỉnh.
Cũng chính là trung tâm của Tiên Phong Cổ Đạo. Người bình thường không dễ gì đi vào bên trong này được.
“Đạo chủ, người của Huyền Cơ môn tới rồi.”

Chương 779. Đã tiên đoán được gì rồi?.

Chương trước Chương sau

Chiếc thần xa cửu long vừa mới dừng lại, một người người trẻ tuổi dẫn đầu đi xuống, hắn đi tới phía trước một ngôi nhà tranh trên Ẩn Tiên đỉnh, chắp tay nói.
"Ta biết rồi, ngươi lui xuống đi."
Bên trong nhà tranh.
Vang lên một giọng nói ôn hòa. Rồi sau đó.
"Kẽo kẹt" một tiếng, cánh cửa nhà tranh mở ra, một người đàn ông mặc áo bào màu lam nhạt, dáng người cao lớn, cất bước đi ra, tóc buông dài, mặt mày như ngọc, khóe miệng còn mang theo nụ cười ôn hòa.
Nhìn dáng vẻ bên ngoài thì chưa đến ba mươi tuổi, không hề có chút khí thế cao cao tại thượng, ngược lại lại giống như một văn nhân học giả đọc đủ thứ thi thư.
Khiến cho người khác khó có thể tưởng tượng ra được người này chính là đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo.
"Đệ tử cáo lui."
Người trẻ tuổi chắp tay hành lễ, nhanh chóng xoay người rời đi. Nhìn theo bóng dáng đệ tử rời khỏi.
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo đứng ngay tại chỗ, đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn vào chiếc xe kéo Cửu Long thần, cất cao giọng nói: "Môn chủ Huyền Cơ môn vượt giới đến đây, Triệu Quân Hành không nghênh đón từ xa, mong đạo hữu thứ tội."
"Đạo hữu quá khách khí."
Một giọng nói già nua vang lên, bên trong chiếc xe kéo cửu long, một ông già run rẩy đi ra, lưng gù, khuôn mặt tái nhợt, da dẻ đầy nếp nhăn, tay chắp sau lưng.
Cứ mỗi bước đi của hắn thì ngực kịch liệt phập phồng, cứ như phải chịu đựng một sự đau đớn đến cùng cực. Nhưng cho dù là như vậy.
Đôi mắt của hắn vẫn sắc bén vô cùng, dường như có thể xuyên qua vạn vật thế gian, có thể tiên đoán được cổ kim tương lai, vô cùng khủng bố.
Cho dù là Triệu Quân Hành- Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo chỉ nhìn vào mắt hắn trong khoảnh khắc, cũng không nhìn được mà phải dời ánh mắt.
Chỉ với một ánh mắt mà thôi.
Triệu Quân Hành có cảm giác dường như tất cả những bí mật của hắn đều bị nhìn thấu.
Nhìn khắp thế gian này, người mà có thể làm được như vậy, Triệu Quân Hành cho rằng cũng chỉ có Huyền Cơ môn của Tiên giới mới có thể làm

được như vậy, bởi vì chỉ có bọn họ mới am hiểu tiên đoán thiên cơ.
Lại càng có thể nhìn thấu nhân tâm, đoán trước được phúc họa tai ương.
"Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo tự mình ra nghênh đón, lão hủ vô cùng vinh hạnh." Ông già bước xuống khỏi chiếc xe kéo, hơi hơi chắp tay nói.
"Môn chủ Huyền Cơ môn đến Tiên Phong Cổ Đạo, tại hạ há có thể không đến gặp được sao?"
Triệu Quân Hành khẽ cười một tiếng, mở miệng nói.
Ông già đứng trước mặt này, nhìn thì có vẻ gần đất xa trời, dường như chỉ cần đẩy một cái là ngã, nhưng chẳng một ai dám khinh thường hắn chỉ vì điều này, bởi vì sau lưng hắn chính là Huyền Cơ môn - một con quái vật khổng lồ.
Thực lực tự thân của Huyền Cơ môn thì rất bình thường.
Nhưng không sánh bằng vô số thế lực to lớn của Tiên giới đứng sau lương Huyền Cơ môn.
Từ xưa đến nay, không biết đã có bao nhiêu người của các thế lực nhờ người của Huyền Cơ môn giúp bọn họ tiên đoán thiên cơ, càng không biết có bao nhiêu thế lực đã từng mắc nợ ân tình của Huyền Cơ môn.
Trong thế giới huyền huyễn này, thứ mà quý giá nhất chưa bao giờ là thiên tài địa bảo. Mà là một ân tình.
Trêu chọc vào Huyền Cơ môn, rất có khả năng sẽ chọc phải không biết bao nhiêu lão quái vật đã từng thiếu nợ ân tình của Huyền Cơ môn. Cho dù là.
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo, khi đối mặt với ông già có thực lực vừa mới bước vào cảnh giới Tiên Vương này, cũng không dám có bất kỳ thái độ gì.
"Nơi này không phải là nơi phù hợp để nói chuyện, đạo hữu xin mời vào bên trong."
Triệu Quân Hành trực tiếp mở miệng mời.
"Đa tạ."
Lão giả gật đầu.
Hai người một trước một sau, đi vào bên trong căn nhà tranh.
Bên trong nhà không hề có bất kỳ vật trang trí nào dư thừa, chỉ có một chiếc giường, một cái bàn gỗ, cùng với hai cái ghế tròn, có thể nói là đơn sơ đến đỉnh điểm.
Sau khi hai người ngồi xuống.
Triệu Quân Hành trầm ngâm một lát, mở miệng hỏi: "Trên đường đạo hữu đến Thần giới đã nghe nhắc đến một tia đồn chưa?"

“Tin đồn?”
Lão giả nhíu mày, vuốt râu cười khẽ, nếp nhăn trên mặt xếp chồng lên nhau, hắn nhàn nhạt nói: “Đạo chủ, chẳng lẽ đang muốn thăm dò lão phu sao?”
“Không dám.”
Triệu Quân Hành liên tục xua tay, nói: “Tại hạ vô cùng tin tưởng về truyền thừa của Huyền Cơ môn, nhưng mấy ngày gần đây, tin đồn về tin tức Chuẩn Tiên Đế, thật sự là quá sức tưởng tượng.”
“Vì vậy.”
“Tại hạ muốn mời đạo hữu giúp tiên đoán thử xem là tin tức lần này, rốt cuộc là do người phương nào phát tán ra, nó bắt nguồn từ đâu và rốt cuộc là tin tức này là thật hay giả!”
“Này.”
Lão giả bỗng ngừng động tác vuốt râu, hắn trầm ngâm nói: “Đạo hữu cũng biết là chuyện này có liên quan đến chuẩn Tiên Đế, thậm chí rất có khả năng có liên quan đến Tiên Đế?”
“Điều này thì trong lòng tại hạ hiểu rõ.”
Triệu Quân Hành khẽ cười một tiếng, hắn gỡ xuống một chiếc nhẫn trên tay, đặt trên mặt bàn, mỉm cười nói: “Đây là chút lòng thành của Tiên Phong Cổ Đạo, mong đạo hữu nhận cho.”
“Nếu quả thực chuyện này là thật, coi như tại hạ thiếu Huyền Cơ môn một ân tình.”
Đối với quy củ của Huyền Cơ môn.
Trong lòng Triệu Quân Hành hiểu rất rõ, chẳng qua cũng chỉ là một số thiên tài địa bảo tương đối quý giá, nếu như tin tức tương đối bí ẩn thì lại thiếu hắn thêm một món nợ ân tình.
Hắn vốn là đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo, thực lực đã tiếp cận đến cảnh giới chuẩn Tiên Đế, không phải ai cũng có thể nhận được một lời hứa hẹn của hắn, giờ phút này trao nó cho Huyền Cơ môn.
Có thể thấy được, hắn vô cùng coi trọng kết quả của chuyện này.
Dù sao thì
Chuyện liên quan đến chuẩn Tiên Đế.
Cũng chẳng phải ai cũng có thể bình tĩnh được.
“Vẫn chưa đủ.”
Lão giả lắc đầu, hắn vươn bàn tay khô gầy ra, đẩy chiếc nhẫn trữ vật lại.
“Hả?”

Triệu Quân Hành thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, trong lòng có dự cảm không tốt, bản thân hắn ra tay vô cùng rộng rãi, nhưng đối phương vẫn không động tâm.
Điều này chứng minh là hắn muốn nhiều hơn nữa.
Nếu như người bình thường, dám chặt chém hắn như vậy, có khi hắn đã đứng dậy tiễn khách.

Chương 780. Đã tiên đoán được gì rồi?. (2)

Nhưng người ta xuất thân từ Huyền Cơ môn, thì lại khác rồi, mặc dù trong lòng phẫn nộ ngập trời, cũng phải nhịn xuống, trăm triệu lần không thể đắc tội với đối phương.
Bởi vì Huyền Cơ môn đã biết quá nhiều.
Chăng ai biết được rốt cuộc thì trong tay Huyền Cơ môn đã nắm được bao nhiêu bí mật của những người khác.
"Nếu như đạo hữu có những yêu cầu khác, đừng ngại lên tiếng, chỉ cần tại hạ có thể làm được, tất nhiên sẽ không dám chậm trễ." Triệu Quân Hành cười cứng đờ, trong lòng đã làm tốt công tác chuẩn bị mất nhiều máu.
"Không dối gì đạo hữu."
Lão giả không hề do dự chút nào cả, trực tiếp mở miệng nói: "Đời này, lão phu đã suy đoán vô số thiên cơ, chưa từng thất thủ. Nhưng mấy ngày gần đây, tâm thần không yên, lão phu nghi ngờ có lẽ là kiếp số của ta sắp đến rồi!"
"Kiếp số?"
Triệu Quân Hành nhăn mày lại, trong miệng lặp đi lặp lại câu này, hắn bỗng nhiên trừng mắt, trầm giọng lại lần nữa phun ra hai chữ: "Thiên khiếp?"
"Không sai." Lão giả gật đầu.
"Tại sao lại có chuyện này?"
Sắc mặt của Triệu Quân Hành hơi khó nhìn, vẻ mặt thờ ơ, lãnh đạm vừa rồi một đi không trở lại, hắn cũng không phải là không biết chút gì, có thể gọi là biết rất rõ kiếp số của Huyền Cơ môn.
Môn chủ Huyền Cơ môn đời trước, cũng coi như là may mắn, đã đạt đến tu vi Tiên Vương đỉnh phong, nhìn thấu thiên cơ, đã chuẩn bị bày bố sẵn sàng.
Nhưng sau lại.

Thiên kiếp giáng xuống, vẫn phải hóa thành tro bụi. Mà nay.
Môn chủ Huyền Cơ môn đời này đã nói ra chuyện thiên kiếp rồi, rất có thể là hắn muốn bản thân mình ra tay tương trợ một phen khi thiên kiếp giáng xuống.
Phải biết rằng.
Khi môn chủ Huyền Cơ môn đời trước ngã xuống, đã có không ít người thiếu nợ nhân tình của hắn, ra tay giúp đỡ. Nhưng kết quả thì sao?
Môn chủ Huyền Cơ môn vẫn phải chết. Không chỉ có như thế.
Phàm là những kẻ đã trợ giúp môn chủ Huyền Cơ môn, đều bị thiên kiếp theo dõi, đánh tan vận may, từ đó về sau, không những tu vi không thể nào tiến bộ được.
Thậm chí.
Còn gặp vận rủi.
Chỉ trong vòng trăm vạn năm ngắn ngủn, đã có sáu bảy vị Tiên Vương ngã xuống. Nếu như nói chuyện này không có liên quan đến chuyên của môn chủ Huyền Cơ môn đời trước, thì sẽ chẳng ai muốn tin.
Dù sao thì
Tiên Vương khó giết khó diệt, tại sao chỉ trong vòng trăm vạn năm, bao nhiêu Tiên Vương đã từng trợ giúp Huyền Cơ môn đều chết đi vì nhiều nguyên nhân khác nhau chứ?
Cũng chính vì điều này.
Trong lòng của đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo bắt đầu do dự.
Tìm người khác giúp đỡ mình, nhiều nhất thì chỉ cần bỏ chút tài nguyên, nhưng tìm vị môn chủ Huyền Cơ môn này hỗ trợ thì chính là liều mạng đấy.
Bản thân hắn còn đang tính toán mưu đồ chút truyền thừa chuẩn Tiên Đế, nhưng không ngờ rằng mình không duyên không cớ mà chết đi.
“Trăm năm sau, nếu như Đạo chủ tình nguyện tương trợ lão phu, lần tiên đoán thiên cơ này, lão phu không lấy một xu, hơn nữa nếu như tin tức này là thật, lão phu đương nhiên sẽ giúp ngươi bước vào cảnh giới chuẩn Tiên Đế.”
Lão giả dùng ngữ khí trịnh trọng, liếc mắt nhìn lên không trung một cái, chậm rãi nói: “Lão phu biết là đạo chủ đang lo lắng điều gì, môn chủ Huyền Cơ môn đời trước là sư phụ ta.”
“Sư phụ ta chết dưới thiên kiếp, vậy thì có thể nhận ra rằng Tiên Vương không thể nào ngăn cản được thiên kiếp, nhưng chuẩn Tiên Đế thì sao?”

“Nếu như đạo chủ trở thành chuẩn Tiên Đế, thì có thể thống trị vạn giới, cai quản thương sinh, cho dù là Thiên Đạo cũng không thể nào làm khó được người, đến lúc đó chuyện ngươi giúp lão phu vượt qua thiên kiếp, chẳng qua cũng chỉ cần một suy nghĩ mà thôi.”
“Thật sao?”
Triệu Quân Hành động lòng, thân thể nghiêng về phía trước, nhanh chóng mở miệng nói.
“Đương nhiên là thật!”
Lão giả gật đầu.
“Vậy thì nếu như tin tức về Chuẩn Tiên Đế là giả thì sao?”
Triệu Quân Hành lại một lần mở miệng.
Hiện giờ.
Bên trong Thần giới, tin tức này đã gây ồn ào huyên náo, nhưng rốt cuộc là thật hay là giả, thì chưa có ai dám khẳng định, chỉ biết có người nói rằng nếu muốn chứng minh sự thật giả của tin tức này, có thể đến Thiên Nguyên giới để chứng thực.
Nhưng vấn đề là.
Thiên Nguyên giới ở đâu?
Chưa từng nghe ai nói đến.
Điều duy nhất có thể khẳng định chính là Thiên Nguyên giới chắc chắn là một thế giới, tồn tại ở một nơi đó trong hỗn độn. Nếu là như vậy, thì cho dù là có rất nhiều người muốn đến Thiên Nguyên giới.
Căn bản là không cơ hội.
Không phải ai cũng có thể băng qua dòng hỗn độn.
“Nếu là giả, thì lần tiên đoán thiên cơ này cũng chỉ là một vụ giao dịch bình thường mà thôi, lão phu sẽ không làm khó Đạo chủ.”
Lão giả chậm rãi nói.
Nghe được câu trả lời này, trong lòng Triệu Quân Hành không còn sầu lo.
Người ta đã đưa ra một cái giá hậu hĩnh như vậy rồi, nếu như hắn còn không gật đầu, đúng là có chút không biết điều, dù sao thì những người có thực lực xấp xỉ với hắn, cũng không phải chỉ có một.
Trong tộc Liễu thị đã có hai lão quái vật, thực lực không kém gì hắn.
“Vậy thì mời đạo hữu tiên đoán thiên cơ giúp.”
Triệu Quân Hành nhanh chóng mở miệng nói.
“Dễ thôi.”

Lão giả mỉm cười vuốt râu, thong dong tự nhiên nói: “Chẳng hay đạo chủ muốn bắt đầu với vấn đề nào?”
“Ừ.”
Triệu Quân Hành trầm ngâm một chút, mở miệng nói: “Vậy thì bắt đầu từ vấn đề rốt cuộc thì tin tức này bắt nguồn từ đâu đi.”
“Được.” Lão giả gật đầu.
Hắn giơ tay áo to rộng lên, một quyển sách ố vàng rơi xuống, trên đó có vô số phù hiệu, mỗi một cái đều tỏa sáng rực rỡ.
Những phù hiệu này như được sắp xếp theo một quy luật nào đó, đang mô tả loại pháp tắc huyền ảo nhất trong thiên địa.
“Khai!”
Lão giả quát nhẹ.
Trên trang giấy tiên khí bốc lên, che phủ bầu trời, xoay chuyển thời gian, toàn bộ đất trời bỗng nhiên biến đổi, hai người vốn dĩ đang ngồi ngay ngắn trong căn nhà tranh.
Ngay sau đó.
Lại đi đến trong một vùng sao trời, chung quanh là sao trời, ánh sao đầy trời, nhìn giống như những quân cờ, đan xen trên trời cao.
Hai người ngồi ở chỗ này, từ sâu trong nội tâm không thể kìm chế được mà dâng lên một loại cảm giác nhỏ bé.
Loại cảm giác này cũng không phải do bầu sao trời mang lại, mà phảng phất như là do bởi thời gian, mỗi một ngôi sao trời đều giống như ánh sáng của một cường giả chiếu khắp chư thiên.
Mà chính mình.

Chương 781. Hay là đạo hữu thử tiên đoán một chút?.

Ở chỗ này, cũng trở thành một ngôi sao trời lu mờ, nếu như so với những ngôi sao trời chung quanh đây thì ảm đạm vô sắc.
“Thủ pháp thật quỷ dị.”
Trong lòng Triệu Quân Hành âm thầm nói một câu. Ở phía đối diện vơi shawns.
Lão giả đang dùng tay kết ấn, mỗi một pháp ấn xuất hiện, trong hư không sẽ xuất hiện một ngôi sao tỏa sáng rực rỡ, trong khoảnh khắc ngắn ngủn, bầu

trời sáng rực lên.
Mà cả người lão giả dường như cũng bừng cháy lên, hắn mở mắt ra, từ sâu trong đáy mắt là hình ảnh giới sinh giới diệt, vô số sinh linh đang biến hóa.
Vô cùng quỷ dị.
"Tinh chi phân dã, các hữu sở chúc, thiên dịch chi tượng, liệt túc nhi thành."
"Hây!"
Lão giả vừa mở miệng hô, nhưng còn chưa nói xong, một tiếng nổ thật lớn vọng lại, chấn động sao trời khắp mười phương. Trên chín tầng trời.
Ngân hà tỏa sáng, những ngôi sao trời biến thành pháo hoa rực rỡ, nhanh chóng nổ tung, mênh mang bát ngát, giống như một thác nước trút xuống dưới.
"Phụt!"
Thân thể lão giả chấn động, há mồm hộc ra một ngụm máu tươi, cảnh sắc chung quanh nhanh chóng biến hóa, khi hai người hoàn hồn lại là lúc, trở về với căn nhà tranh vừa rồi.
"Đạo hữu, ngươi làm sao vậy? Không sao chứ?"
Triệu Quân Hành nhanh chóng đứng dậy, bước tới bên người lão giả, sau khi đưa cho hắn uống một viên đan dược, lo lắng hỏi: "Đã tiên đoán được gì rồi?."
Thiên dịch chi tượng..... Thiên dễ chi tượng!!!"
Lão giả không trả lời hắn.
Giờ phút này.
Hai mắt lão giả như thất thần, trong miệng không ngừng lặp đi lặp lại bốn chữ kia, giống như là quẻ bói vừa rồi đã hút hết tất cả năng lượng trên người hắn vậy, cả người đều trở nên uể oải.
"Đạo hữu?"
Triệu Quân Hành chau mày, hắn cảm thấy chân tay luống cuống.
Tình huống này vượt quá dự đoán của hắn, đây cũng là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy, không hiểu biết rốt cuộc thì đối phương đã đoán ra được điều gì.
Nhưng từ câu nói vừa rồi trong miệng của lão giả thốt ra kia, và cùng với bốn chữ "thiên dịch chi tượng" mà hắn cứ lặp đi lặp lại kia, e rằng không phải là chuyện gì tốt.
Thiên dịch chi tượng.

Nói một cách đơn giản, chẳng phải là sắp chuyển trời rồi hay sao? Chẳng lẽ.....?
Nghĩ đến đây.
Ánh mắt của Triệu Quân Hành sáng ngời, cái tin đồn đang sôi sục ở Thần giới kia lại là sự thật sao? Nếu như là giả.
Thì cũng chẳng đến nổi phải khiến cho một kẻ đường đường là môn chủ Huyền Cơ môn, chỉ mới bói có một quẻ mà đã biến thành cái bộ dạng kia rồi.
"Thiên dễ chi tượng....."
Triệu Quân Hành cũng nhắc đi nhắc lại một câu đấy, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời bên ngoài, nhưng không phát hiện ra bất kỳ vấn đề gì cả, chỉ có thể lại lần nữa móc ra một viên đan dược, nhét vào trong miệng của lão giả.
Một lúc lâu sau đó
Có lẽ là.
Đan dược đã phát huy tác dụng.
Hai mắt của lão giả dần dần khôi phục lại thần thái, miệng dừng lẩm bẩm, thở dài một cái, hắn được Triệu Quân Hành dìu chậm rãi đứng dậy.
Rồi lại lần nữa ngồi xuống, lão giả không còn dáng vẻ như vừa rồi nữa rồi.
Vốn dĩ đã già nua, giờ phút này lại càng suy kiệt, như một thanh gỗ mục, liên tục phát ra khí tức mục nát, dường như sẽ hóa thành một nắm đất trong phút chốc.
"Hầy --!"
"Nguy hiểm thật."
Lão giả ngồi xuống, nhấp một ngụm nước trà do Triệu Quân Hành rót cho, lòng còn sợ hãi.
"Vừa rồi cũng nhờ vào hai viên đan dược của đạo hữu, nếu không thì, e rằng lần này lão phu tiên đoán thiên cơ gặp nguy rồi."
"Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà thôi."
Triệu Quân Hành vẫy tay, tỏ vẻ không hề quan tâm, rồi sau đó sắc mặt hắn lại thay đổi, hơi tò mò hỏi: "Đạo hữu, rốt cuộc vừa rồi ngài đã nhìn thấy chuyện gì rồi? Có thể kể ra được không?"
"Thiên cơ khó dò."
Lão giả liên tục lắc đầu đau khổ, bất đắc dĩ nói: "Đây cũng là lần đầu tiên, lão phu gặp phải tình huống này, dường như là đã nhìn thấu tất cả mọi thứ, lại như hoàn toàn chẳng hề hay biết gì cả."

“Ồ?”
Triệu Quân Hành nhướng mày, có chút kinh ngạc nói: “Đã nhìn thấu tất cả mọi chuyện? Rồi lại hoàn toàn chẳng hề hay biết gì cả? Là sao?”
Không chỉ có một mình lão giả cảm thấy buồn bực, mà ngay đến cả Triệu Quân Hành cũng cảm thấy khó hiểu, biết thì là biết, không biết thì là không biết, ngươi này nói biết rồi lại không biết, vậy là ý làm sao?
Trong mắt hắn.
Người của Huyền Cơ môn, chỉ có điểm này là không tốt.
Bất kể là nói đến cái gì đều rất như lạt trong đám sương mù, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu, không chịu nói rõ ra, tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào suy luận của chính mình.
Không hề nghi ngờ gì, vị môn chủ Huyền Cơ môn này đúng là ông tổ của nghề đánh đố mà.
“Thiên cơ khó dò, thiên cơ không thể tiết lộ.....”
Lão giả hơi lắc đầu.
“Ta.....”
Gân xanh nổi đầy trên trán của Triệu Quân Hành, hai tay hắn nắm chặt trong tay áo, bóp chặt, vài lần muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng lại biến thành một tiếng thở dài.
“Đạo hữu, về chuyện khởi nguồn của tin tức về Chuẩn Tiên Đế, có thể tiết lộ chút manh mối không?”
Triệu Quân Hành nhẹ giọng hỏi.
Tuy rằng.
Hắn có chút bất mãn với thái độ của lão giả, nhưng Triệu Quân Hành vẫn nhẫn nại, hỏi một câu.
“Thiên mang đạm bạch liễu thâm thanh
Phiêu vũ phi thời hoa mãn thành
Vạn giới sương hồng nhất chu tuyết
Nhân sinh khán đích kỉ thanh minh.”
Lão giả khép hờ hai mắt, sau khi im lặng một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng.
Triệu Quân Hành: “???”
Là sao?
Thiên mang đạm bạch liễu thâm thanh
Phiêu vũ phi thời hoa mãn thành?

Có chữ ‘Liễu” trong này, chẳng lẽ đúng như lời đồn đang lan truyền bên ngoài, tin đồn về chuẩn Tiên Đế bắt nguồn từ tộc Liễu thị sao?
“Ý của tiền bối là chỉ tộc Liễu thị sao?”
Triệu Quân Hành đè thấp giọng hỏi.
Nếu quả thật là tộc Liễu thị, thì chuyện này có hơi khó rồi, dù sao thì người ta cũng không phải dễ chọc, xét về mặt thực lực, thì Tiên Phong Cổ Đạo của họ chưa chắc đã có thể chạm vào tộc Liễu thị.
Không chỉ là Tiên Phong Cổ Đạo.
Mà phóng tầm mắt nhìn khắp chư thiên vạn giới, cũng chẳng có mấy thế lực dám can đảm uy hiếp tộc Liễu thị, để cho họ giao ra cơ duyện chuẩn Tiên Đế.
Mà quan trọng hơn nữa là.
Nếu thật sự tộc Liễu thị biết về cơ duyên chuẩn Tiên Đế, người ta cũng chẳng phải đồ ngốc, làm sao có thể đưa không không tin tức này cho những người khác chứ?
Điều này chẳng phải là tự chuốc lấy rắc rối hay sao?
“Phải mà cũng không phải.”

Chương 782. Hay là đạo hữu thử tiên đoán một chút?. (2)

Lão giả trợn mắt, nhìn Triệu Quân Hành một cái, chậm rì rì nói: “Lão phu đã nói tất cả những điều nên nói rồi, có thể lĩnh ngộ được hay không thì phải dựa vào đạo hữu rồi.”
“Nếu như nói thêm nữa, thì e rằng chẳng mấy chốc thiên kiếp sẽ giáng xuống mất.”
Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy.
Từ sâu trong lòng của hắn cũng không nắm chắc, vừa rồi khi suy đoán thiên cơ, hắn cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy. Dường như đứng đằng sau tất cả chuyện này, có một bàn tay vô hình.
Đang âm thầm khống chế tất cả mọi chuyện.
Hắn đã thử bói xem người đứng sau màn là ai, nhưng vào thời khắc mấu chốt, một bàn tay trắng mịn như ngọc, bỗng nhiên giáng xuống từ trên trời, đập cho hắn một cái văng ra ngoài.
Chuyện này đã khiến cho hắn vô cùng e dè.

Một người chưa từng thấy mặt, có thể dễ dàng cắt ngang quá trình tiên đoán thiên cơ của hắn như vậy. Chỉ sợ không phải là người bình thường.
Nếu như hắn tiết lộ quá nhiều chuyện, không tránh được có thể sẽ dẫn lửa thiêu thân. Trước mắt.
Thiên kiếp của mình sắp giáng xuống, vì để bảo vệ chính mình, cũng chỉ có thể cố hết sức tiết lộ một chút tin tức ngoài lề, còn về phần chủ nhân của bàn tay kia.
Một chữ hắn cũng không dám nói ra.
Sợ một khi thiên kiếp giáng xuống, đánh chết hắn ngay tại chỗ.
"Đạo hữu....."
Triệu Quân Hành thay đổi suy nghĩ, nghĩ tới một tin đồn khác về tộc Liễu thị, hắn mở miệng hỏi: "Có thật là thái thượng trưởng lão - Liễu Thanh Vũ của tộc Liễu thị đã gia nhập vào Địa Phủ rồi không?"
Trong khoảng thời gian này, có rất nhiều tin đồn về tộc Liễu thị, đầu tiên là thả ra tin tức về Chuẩn Tiên Đế, rồi sau đó là tin Liễu Thanh Vũ đã gia nhập Địa Phủ.
Cuối cùng.
Thì lại truyền ra tin tức là tộc Liễu thị đã thanh trừ toàn bộ hậu nhân của Liễu Thanh Vũ.
Mấy tin tức này tập trung lai, đã mang lại không ít đề tài cho những câu chuyện trà dư tửu hậu của vô số sinh linh trên Thần giới, nhưng Triệu Quân Hành vốn là đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo.
Linh cảm rất nhạy bén, có lẽ những việc này chẳng hề tách biệt với nhau.
Mà giữa chúng có mối liên hệ nào đó.
Nếu như tộc Liễu thị bất đắc dĩ mới phải tung ra tin tức về Chuẩn Tiên Đế thì sao? Chưa biết chừng.
Liễu Thanh Vũ lại chính là mấu chốt quan trọng nhất.
"Bốn mùa không nghỉ ngơi,
Năm đi lại năm tới.
Vạn vật đều đổi thay,
Trên trời không bị suy yếu thúc giục.
Phía đông sáng lại phía tây tối,
Hoa rụng lại hoa nở.
Chỉ có khách xuống suối vàng,
Mờ mịt chẳng thấy về."
"Ồ?"

Triệu Quân Hành nghe thấy vậy, hai hàng lông mày nhíu chặt lại với nhau.
Lúc này đây, lão giả không hề dùng bất kỳ chữ nào nhắc đến Địa Phủ, nhưng dường như mỗi một câu nói đều ám chỉ Địa Phủ, ‘ vạn vật đều đổi thay’ , đây chẳng phải là chủ trương của Địa Phủ năm đó hay sao?
Phải biết rằng.
Tiên Đế của Địa Phủ sử dụng luân hồi pháp tắc.
Hắn cho rằng, vạn vật trên thế gian đều có bắt đầu và kết thúc, ngoài người của Địa Phủ, thì những người khác không thể trường sinh, cho dù là Tiên Vương cũng phải bước vào vòng luân hồi.
Chỉ có người trong Địa Phủ mới là tiên thần duy nhất trong chư thiên vạn giới.
Mà hắn là chúa tể Địa Phủ, người tạo ra quy tắc. Quy tắt của hắn vừa xuất hiện thì hàng tỉ vạn sinh linh của vạn giới đều phải tuân thủ, không thể phản kháng.
Phàm là có người vi phạm, thần hồn vĩnh viễn chôn hoàng tuyền, muôn đời không được siêu sinh.
‘Chỉ có khách xuống suối vàng,
Mờ mịt chẳng thấy về.’
Triệu Quân Hành nâng ngón tay nâng lên, sờ sờ cái cằm, trong đầu hắn không ngừng suy tư, nếu như không có gì bất ngờ xảy thì Liễu Thanh Vũ có thể đã thật sự gia nhập vào Địa Phủ.
Nhưng vấn đề là.
Môn chủ Huyền Cơ môn không nhắc đến Liễu Thanh Vũ.
Hắn ám chỉ một mình Liễu Thanh Vũ hay là toàn bộ tộc Liễu thị chứ? Điểm này.
Đừng bao giờ cho rằng Triệu Quân Hành đa nghi, bởi vì người của Huyền Cơ môn chẳng hiếm khi làm ra loại chuyện này, hỏi một đằng trả lời một nẻo, đây chính là chuyên môn sở trường của bọn họ.
Mặc dù là Triệu Quân Hành hỏi về Liễu Thanh Vũ, thì chưa chắc người của Huyền Cơ môn cũng sẽ nói về chuyện của Liễu Thanh Vũ. Dù sao thì Chuyện Liễu Thanh Vũ gia nhập Địa Phủ và chuyện toàn bộ tộc Liễu thị gia nhập Địa Phủ, hai chuyện này cũng chẳng xung đột với nhau. Toàn bộ tộc Liễu thị gia nhập Địa Phủ, chẳng phải đồng nghĩ với chuyện Liễu Thanh Vũ cũng gia nhập Địa Phủ? Một lúc sau.
Triệu Quân Hành cảm thấy đầu óc rối tinh rối mù lên, chỉ một mình Liễu Thanh Vũ thì cũng chẳng coi là gì, nhưng nếu là toàn bộ tộc Liễu thị thì rắc

rối to rồi.
Nhưng trong phút chốc.
Triệu Quân Hành lại hoài nghi, dưới sự giúp sức của môn chủ Huyền Cơ môn, bản thân hắn thật sự có thể trở thành một chuẩn Tiên Đế hay sao?
Nghĩ đến chuẩn Tiên Đế.
Triệu Quân Hành bỗng nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng.
Hắn vô cùng trịnh trọng hỏi: "Đạo hữu, rốt cuộc thì tin tức về Chuẩn Tiên Đế là thật hay giả?"
"Trong giả có thật mà trong thật có giả."
Lão giả liếc mắt một cái nhìn Triệu Quân Hành, hắn cũng chỉ có thể nói được như vậy. Hắn biết là tin tức này là thật.
Nhưng vấn đề là.
Hắn còn đã bói ra được là tin tức này do người ta có tình sắp đặt, đối với những người không thể tìm được cơ duyên mà nói, thì tin tức này là giả hay là thật thì có gì khác nhau đâu?
Dù sao thì
Người không lấy được cơ duyên, không những sẽ bị người ta lợi dụng, thậm chí có khả năng còn phải mất mạng. Là thật hay là giả, đối với bọn họ mà nói, chẳng còn quan trọng.
Triệu Quân Hành nghĩ dường như môn chủ Huyền Cơ môn đã nói hết tất cả những cũng như chẳng nói gì. Vậy thì tới công chiện rồi.
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế này, rốt cuộc là thật hay là giả?
"Đạo hữu, có thể nói trực tiếp được không, rốt cuộc là thật hay là giả?"
Triệu Quân Hành bất đắc dĩ hỏi.
Câu nói vừa rồi bảo trong giả có thật mà trong thật có giả, quả thực là quá biết dày vò người khác mà, cuối cùng bất kể tin tức này là thật hay là giả, thì đều đúng cả.
Bất kể có nói như thế nào thì, môn chủ Huyền Cơ môn đều có lý.
Nhưng nếu như mình hiểu sai nghĩ, vậy thì mình phải trả giá bằng cả tính mạng của mình.

Chương 783. Hay là đạo hữu thử tiên đoán một chút?. (3)

Chương trước Chương sau

Thân là đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo, người cầm lái của cả một thế lực khổng lồ, bất kỳ ai đều có thể đánh cược, mà chỉ có một mình hắn là không thể. Một khi thua cược thì không chỉ có bản thân hắn hồn phi phách tán. Mà có khi Tiên Phong Cổ Đạo đằng sau hắn cũng sẽ biến mất theo hắn.
"Là thật hay là giả, tất cả phụ thuộc vào suy nghĩ của đạo hữu."
Lão giả thong thả ung dung nói.
"Được".
Triệu Quân Hành gắt gao nhìn chằm chằm lão giả, hắn miễn cưỡng phun ra một chữ từ trong kẽ răng, gian nan nói: "Ta tạm thời tin là thật!"
Lời này vừa nói ra.
Khuôn mặt lão giả không hề có bất kỳ sự thay đổi này, dường như đã sớm đoán trước được vậy.
Nhưng Triệu Quân Hành, lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau khi hắn nói vậy, lão giả không phủ định, vậy thì chứng minh suy đoán của hắn hẳn là đúng rồi.
Nếu như là đúng.
Vậy thì khúc mắc của chuyện này đã tương đối rõ ràng.
Đầu tiên là Liễu Thanh Vũ đầu nhập vào Địa Phủ, rồi sau đó là tam vương Liễu thị rời khỏi Thần giới, đến nay không biết tung tích, tiếp theo là tộc Liễu thị thanh trừ hậu nhân của Liễu Thanh Vũ.
Chuyện này phải chăng là.
Liễu Thanh Vũ tìm được truyền thừa của chúa tể Địa Phủ năm xưa, rồi sau đó gia nhập vào Địa Phủ? Tam vương Liễu thị hành động, phải chăng là để đối phó với kẻ phản bội Liễu Thanh Vũ, hay là vì muốn chiếm đoạt truyền thừa của chúa tể Địa Phủ lưu lại.
Từ tình huống hiện tại, tộc Liễu thị thanh trừ hậu nhân của Liễu Thanh Vũ, thì có lẽ là tam vương Liễu thị muốn cướp đoạt truyền thừa Địa Phủ, hoặc là muốn truy giết kẻ phản bội Liễu Thanh Vũ, chuyện này tương đối hợp lý.
Mà Liễu Thanh Vũ không cam lòng ngồi chờ chết, do đó cố ý sai hậu nhân của mình phát tán tức về Chuẩn Tiên Đế. làm cho tộc Liễu thị trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích.
Để giúp hắn có cơ hội tranh thủ thời gian chạy trốn.
Không thể không nói, suy luận này tương đối hợp lý. Nếu không thì không thể nào giải thích được chuyện tộc Liễu thị đã tìm được cơ duyên chuẩn Tiên Đế, mà lại còn tiết lộ nó ra ngoài.

Phỏng chừng tộc Liễu thị biết được chuyện cơ duyên chuẩn Tiên Đế bị tiết lộ ra ngoài, cũng có chút thẹn quá hóa giận, cho nên mới thanh trừ toàn bộ hậu nhân của Liễu Thanh Vũ một lần.
Nghĩ thông suốt điểm này.
Trong lòng Triệu Quân Hành đã rõ ràng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía lão giả, hỏi từng câu từng chữ: "Lúc nãy, đạo hữu đã từng nói sẽ giúp ta có được cơ duyên chuẩn Tiên Đế, có thật vậy không?"
"Tất nhiên là thật". Lão giả gật đầu.
"Nói lời giữ lời!"
Triệu Quân Hành hùng hồn nói. Tuy rằng.
Người của Huyền Cơ môn đoán thiên cơ luôn ba phải đằng nào cũng được, nhưng dù sao thì cũng tốt hơn là không biết gì, nếu không được môn chủ Huyền Cơ môn trợ giúp, thì làm sao bản thân hắn có thể đoán được tiền căn hậu quả?
Hơn nữa.
Không được sự trợ giúp của môn chủ Huyền Cơ môn, mà bản thân hắn phải phái người đi thăm dò tính chính xác của tin tức, thì chẳng biết là phải tốn bao nhiêu lâu. Đợi đến khi bản thân hắn thăm dò rõ ràng, phỏng chừng những người khác cũng đã biết hết rồi.
Hắn đi trước mọi người một bước.
Thử hỏi trong chư thiên vạn giới này, ai có thể trở thành đối thủ của hắn chứ? Tộc Liễu thị?
Chẳng qua cũng chỉ là một tảng đá kê chân thôi, hắn biết trước được tương lai, thì có thể thong dong bày bố, hầu như là không có ai có thể có được ưu thế như hắn.
"Đạo hữu, ngươi có biết rốt cuộc thì truyền thừa chuẩn Tiên Đế ở đâu không?"
Triệu Quân Hành dường như nhớ đến điều gì đó, đột nhiên mở miệng hỏi.
"Hả?"
Lão giả nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, trong miệng bất đắc dĩ nói: "Cái này lão phu cũng không rõ ràng lắm."
"Hay là đạo hữu lại thử suy đoán xem sao?"
Triệu Quân Hành thử nói.
"Thử tiên đoán sao?"
Lão giả chần chờ.

Hắn nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, một bàn tay trắng mịn như ngọc đã lưu lại bóng ma trong lòng hắn. Thật sự là quá khủng bố.
Trực tiếp cắt đứt mạch tiên đoán của hắn.
Nếu như bản thân lại thực hiện thêm một lần nữa, thì chủ nhân của bàn tay kia có thể buông tha cho hắn hay sao? Dựa vào thực lực của đối phương. Tuyệt đối là bản thân hắn không thể nào chống đỡ nổi.
Chỉ cần đối phương muốn thì hoàn toàn có thể đánh chết mình chỉ với một cái tát, vừa rồi bản thân hắn chỉ bịthương nhẹ, có thể nhận ra rằng đối phương không hề nảy sinh sát ý với mình.
Nhưng nếu như mình lại tiếp tục tiên đoán, vậy thì chưa nói chắc được.
"Đạo hữu gặp phải khó khăn gì sao?"
Triệu Quân Hành khó hiểu, mở miệng hỏi.
Danh tiếng của Huyền Cơ môn, đừng nói là ở Tiên giới, cho dù là ở Thần giới, hay là những thể giới hùng mạnh khác thì đều vang danh, bình thường chưa từng thấy người của Huyền Cơ môn đắng đo như vậy.
Tại sao lúc này.
Đường đường là môn chủ Huyền Cơ môn, mà dường như là gặp phải trở ngại gì đó?
Dù sao thì cũng không thể nói là vì sợ thiên kiếp giáng xuống mà phải rửa tay gác kiếm chứ nhỉ.
Nếu như rửa tay gác kiếm mà có tác dụng thì, phỏng chừngThiên Cơ Môn chủ đời trước sẽ không phải chết thê thảm như vậy. Thông thường khi người của Huyền Cơ môn.
Gặp phải thiên kiếp, lúc đó cũng không ngừng tiên đoán, mong muốn tìm được một con đường sống, nhưng phần lớn bọn họ đều đi vào ngõ cụt, càng tiên đoán thì chết càng nhanh.
Mà môn chủ Huyền Cơ môn.
Chắc là phải hiểu rõ điều này, nên hắn đã đặt cược hết mọi thứ lên trên người mình.
Lúc này, hi vọng duy nhất cuar hắn chính là mình, nếu như hắn không giúp mình, vậy thì bản thân mình không thể nào trở thành chuẩn Tiên Đế. Mà nếu mình không thành chuẩn Tiên Đế, thì cũng không có cách giúp hắn thoát khỏi thiên kiếp.
Trong lòng Triệu Quân Hành đang cân nhắc, chậm rãi mở miệng nói: "Nếu như đạo hữu có khó khăn gì, cứ nói ra, nếu như tại hạ có thể giúp được thì nhất định sẽ dốc hết sức mình."

Chương 784. Đây là cái gì?.

“Cũng không phải.”

Lão giả chua xót lắc đầu.

“Vậy thì tại sao?”

Triệu Quân Hành lại lần nữa hỏi.

“Này.....”

Lão giả nghẹn lời.

Có một số chuyện, hắn có thể nói, nhưng có một số chuyện, ví dụ như liên quan đến thiên cơ, thì cần phải quanh co lòng vòng, úp úp mở mở. Nhưng còn một số chuyện thì tuyệt đối không thể nói ra dù chỉ là một từ.

Ví dụ như.

Chủ nhân của cánh tay vừa rồi kia.

Hắn không biết người kia mạnh mẽ ra sao, nhưng có thể tính toán được là mình đang tiên đoán thiên cơ, hơn nữa ra tay ngăn cản, đương nhiên là người ta mạnh hơn mình rất nhiều.

Mà người mạnh hơn mình, ít nhất thì cũng phải có tu vi Tiên Vương đỉnh phong. Nếu không may.

Có khi lại là một chuẩn Tiên Đế.

Tuy rằng chuẩn Tiên Đế đã không còn xuất thế, nhưng chẳng ai dám nói chắc là chuẩn Tiên Đế đã chết hết rồi. Dù sao thì

Vào thời điểm đại chiến Địa Phủ năm xưa, chuẩn Tiên Đế ở phía của Thần đế, vẫn còn có hai vị sống sót, bởi vì thời gian dần trôi, nên tên tuổi của hai vị chuẩn Tiên Đế kia cũng mất đi.

Nhưng Huyền Cơ môn vẫn nhớ như in chuyện này.

Hắn đang hoài nghi, kẻ vừa rồi ra tay với hắn, rất có khả năng là một trong hai vị chuẩn Tiên Đế kia.

Hắn vốn là môn chủ Huyền Cơ môn, vẫn vô cùng tự tin với bản lĩnh tiên đoán thiên cơ của bản thân. Trong chư thiên vạn giới này, có lẽ là có rất nhiều người có tu vi vượt xa người của hắn.

Nhưng xét về phương diện suy đoán thiên cơ, thì gần như là không có ai có thể vượt được người của hắn.

Chỉ có chuẩn Tiên Đế, những kẻ có thể đi ngược chiều dòng sông thời gian, mới có được bản lĩnh ra tay ngăn cản hắn. Nếu đối phương có thể là một chuẩn Tiên Đế.

Vậy thì khi nói chuyện phải chú ý một chút.
Có thể mình vừa nói ra tên tuổi của đối phương, thì người ta đã cảm ứng được. Đứng bên cạnh.
Triệu Quân Hành không biết trong lòng lão giả đang rối rắm, chỉ có thể nhìn ra đối phương trầm ngâm không nói, dường như có chút khó xử, hắn không kìm được mà hoài nghi phải chăng là môn chủ Huyền Cơ môn này đang cố tình che giấu chuyện gì đó.
Chẳng lẽ hắn bói ra được tất cả mọi chuyện, nhưng trong lòng cũng nổi lên chút ham muốn với cơ duyên của chuẩn Tiên Đế hay sao? Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện đã bị Triệu Quân Hành ném ra khỏi đầu.
Xác suất của chuyện này quá thấp.
Không phải là vì những cái khác, mà là bởi vì thực lực của lão giả quá thấp, vừa mới trở thành Tiên Vương mà thôi, cách tu vi chuẩn Tiên Đế quá xa.
Cho dù là hắn có lấy được cơ duyên, cũng không thể nào đột phá trong thời gian ngắn.
Nếu không phải là vì nguyên nhân này.
Vậy thì rất có khả năng là hắn đã gặp phải một vấn đề nào đó khó giải quyết.
“Đạo hữu.”
Triệu Quân Hành khẽ thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ tin tức đã được chứng thực, nếu như chúng ta chẳng biết chút gì thì rất khó đảm bảo là sau này chúng ta sẽ gặp phải biến có gì.”
“Ta không thể đột phá chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu như đạo hữu vì thiên kiếp mà....”
Nói tới đây.
Triệu Quân Hành ngừng lại.
Hắn biết là bản thân hắn nói đến đó là đã đủ rồi, tiếp theo chỉ cần đối phương không phải là kẻ ngốc, thì sẽ biết cân nhắc nặng nhẹ. Có được thì phải có mất.
Chỉ dựa mấy lời thơ ý tứ không rõ, đương nhiên là không thể nào từ chối mình được. Dù sao thì
Thiên kiếp cũng chẳng phải dễ chống lại như vậy. Trừ phi khiến cho hắn trở thành chuẩn Tiên Đế.
“Hả?”
Lão giả nhíu mày, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào người Triệu Quân Hành một hồi, cuối cùng không thể nào kéo dài được nữa, hắn trầm giọng

nói: “Thôi vậy, để lão phu tiên đoán thêm lần nữa vậy.”
“Nhưng hiện tại, lão phu không dám chắc là mình có thể tiên đoán được điều gì.” Những lời này cũng coi như là một liều thuốc dự phòng
Một khi mọi chuyện không ổn, hắn sẽ ngừng ngay lập tức, để tránh gặp phải rắc rối.
“Được.”
Triệu Quân Hành gật đầu.
Hắn hiểu được đây đã là sự nượng bộ lớn nhất của đối phương rồi.
Suy đoán thiên cơ cũng phải biết lượng sức, biết rõ chuyện không thể làm mà vẫn kiên trì, thì chính là tự tìm cái chết.
Những người khác có thể tùy tiện nói ra hai chữ “nghịch thiên”, nhưng duy nhất chỉ những người có thểsuy đoán thiên cơ thì lại không thể nào tùy tiện sử dụng những câu từ có ý làm trái ý trời như này.
“Vèo!”
Lão giả không hề có chút do dự nào, tay hắn kết ấn quyết, trang giấy ố vàng trước mặt, lại lần nữa sáng lên, từng chữ viết trên trang giấy bay vọt ra, hóa thành những ngôi sao khổng lồ.
Treo trên bầu trời cao, chiếu ra hàng tỉ tia sáng rực rỡ.
Không gian chung quanh trở nên hiu quạnh, không gian vũ trụ vĩnh hằng.
Lúc này đây.
Triệu Quân Hành đã bị ngăn cách ở bên ngoài.
Chỉ có một mình lão giả xuất hiện bên trong, hắn lo lắng chuyện vừa rồi sẽ bị Triệu Quân Hành đoán ra được manh mối. Lỡ đâu tin tức truyền ra, đối với Huyền Cơ môn nà nói thì chưa biết là phúc hay là họa.
Lại một lần nữa đi tới không gian thần bí này, lão giả bắt đầu suy đoán, những ngôi sao khổng lồ trên vòm trời, bắt đầu chậm rãi luân chuyển theo một quỹ đạo huyền ảo nào đó.
Toàn bộ vòm trời đều đang vặn vẹo.
Phảng phất như thời gian đang trôi qua rất nhanh, nhưng lại mang lại cho người ta một loại cảm giác thời gian như đang trôi ngược, vô cùng quỷ dị.
“Phụt!”
Không biết qua bao lâu.
Toàn bộ không gian ầm ầm chấn động, những ngôi sao khổng lồ nứt ra, thân thể lão giả như chịu một đòn tấn công mạnh, hắn nhanh chóng mở hai mắt, há mồm hộc ra một ngụm máu tươi.
Hắn hoảng sợ nhìn về phía trước. Không biết từ khi nào.

Cảnh tượng chung quanh hắn lặng yên không một tiếng động đã xảy ra biến hóa. Hắn cũng không trở về lại căn nhà tranh của Triệu Quân Hành. Mà đi đến một không gian xa lạ.
Chung quanh là một mảnh trắng xoá, ẩn hiện như một tầng sương mù, không thể nhìn xa quá ba mét. Cho dù là có thần tức cấp Tiên Vương đi nữa.
"Không đúng…"
Sắc mặt lão giả kỳ lạ, vốn dĩ hắn còn muốn dùng thần thức để thăm dù hoàn cảnh chung quanh, nhưng bỗng nhiên phát hiện, đừng nói chi đến thần thức của bản thân, mà ngay đến cả tu vi cũng biến mất tăm.
"Chuyện gì thế này?"
Lão giả sởn cả tóc gáy.
Rõ ràng là hắn vừa mới sử dụng cổ pháp của Huyền Cơ môn để suy đoán thiên cơ, nhưng trong chớp mắt, đã bị dịch chuyển đến một không gian xa lạ thế này?

Chương 785. Đây là cái gì?. (2)

Đây tuyệt đối không phải là không gian do trang giấy ố vàng kia tạo ra.
Trang giấy ố vàng kia chính là báu vật của Huyền Cơ môn, dùng để ngăn cản cảm ứng của Thiên Đạo, trong tờ giấy sẽ tự tạo thành một thế giới, ở bên trong có thể suy đoán bất kỳ chuyện gì mà mình muốn biết.
Nhưng hiện giờ.
Cái không gian này hoàn toàn không giống như vậy.
Bản thân hắn lại người ta dùng phép thần thông vô thượng, gượng ép bắt đến không gian khác, đừng nói là suy đoán tương lai, mà ngay đến cả tu vi cũng bị mất hết.
Nếu không phải hắn vẫn còn sống.
Thì lão giả cho rằng tu vi của mình đã bị người ta phế bỏ rồi.
"Tiền bối?"
Lão giả thử mở miệng hỏi.
Hắn biết là bản thân hắn đã đụng phải một nhân vật vô thượng. Người mà có thể làm được đến mức này, thì rất có thể chính là chủ nhân của bàn tay mà hắn nhìn thấy lần trước.
Rõ ràng là đối phương không muốn mình suy đoán quá sâu thiên cơ, cho nên mới bắt mình đến đây

Có thể phá được báu vật của Huyền Cơ môn, hơn nữa trong tình trạng mình không hề hay biết gì mang mình đến nơi này, vậy thì không thể nào phỏng đoán được thực lực của đối phương rồi.
Nếu như nói đây là tu vi cấp chuẩn Tiên Đế, thì có khi lại là xem nhẹ người này rồi.
Cho dù là bây giờ có người nói cho hắn, chuyện này là do vị Thần đế năm xưa vị gây ra, lão giả cũng sẽkhông hoài nghi chút nào cả.
"Tiền bối?"
Lão giả nhìn chung quanh, lại gọi thêm một tiếng, vẫn không có bất kỳ câu trả lời nào vọng lại. Chỉ có sương mù mênh mông bát ngát bao phủ khắp nơi.
Một chút động tĩnh không có.
Yên tĩnh đến mức khiến người ta phát hoảng.
Trong lòng lão giả có chút không chắc chắn, hắn thử thăm dò bước về phía trước một bước, không hề có trận pháp như trong dự đoán, ngược lại vô cùng an toàn.
Điều này khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.
Nhìn có vẻ.
Dường như chủ nhân của bàn tay kia cũng không có ác ý với hắn.
Hắn đánh bạo tiến về phía trước, không biết đi được bao lâu, gần như chỉ mới mười lăm phút mà như đã qua hàng tỉ năm, khi trong lòng hắn hốt hoảng.
Lớp sương mù phía trước cuồn cuộn, một hòn đảo nhỏ như ẩn như hiện, xuất hiện trong tầm mắt.
Điện tích của hòn đảo nhỏ này vô vùng rộng lớn, nói là đảo nhỏ nhưng thực chất lại giống như một mảnh lục địa, chỉ chừng vài vạn dặm, một người thường cả đời có thể cũng chẳng thể nào đi đến được đến biên giới.
Nhưng đối với một Tiên Vương mà nói, thì lại rất bình thường. Ví dụ như.
Huyền Không thành của Thần giới, mang cả một đại lục vắt ngang trên bầu trời, che phủ trăm vạn, chung quanh bao phủ bởi chúng tinh tú, còn đáng sợ hơn cả nơi này.
Nhưng điểm mấu chốt là.
Bây giờ lão giả chẳng còn chút tu vi nào cả, mà một hòn đảo nhỏ với diện tích vài vạn dặm đối với hắn nói, quả thực chính là ác mộng.
Hắn thật cẩn thận bước lên đảo nhỏ, đập vào mắt hắn là lầu đài cung điện bằng bạch ngọc, lúc này mây che khói lượn, giống như là một tiên cảnh

chốn nhan gian vậy.
Mông mông lung lung.
Cực kỳ hư hảo.
Hắn hành tẩu trên đường phố, tiếng bước chân vang lên, quanh quẩn trong thiên địa. Mỗi một bước đi đều vô cùng thấp thỏm, lo sợ giây tiếp theo, trong những cung điện chung quanh này, sẽ có một nhân vật đáng sợ lao ra.
Nhưng điều quỷ dị chính là.
Đình đài trên đảo nhỏ này giống như là một tòa thành chết, không hề có bóng người. Chuyện này quá không bình thường.
"Tiền bối!"
Lão gi càng ngày càng hoảng, hắn dừng bước chân, chắp tay hướng lên bầu trời nói: "Vãn bối Lý Quan Chân, chẳng hay đã làm gì mạo phạm tiền bối, mong tiền bối lượng thứ!"
"Nếu có chỗ thất lễ, đợi sau khi vãn bối rời khỏi đây, tất nhiên sẽ dâng lễ trọng!"
Giong nói già nua mà lại to lớn vang dội quanh quẩn bên trong thành trì, rồi vang vọng về phía cuối chân trời. Nhưng mà điều khiến lão giả cảm thấy lạnh lẽo chính là.
Chủ nhân của bàn tay vẫn không hề có ý định trả lời.
"Hắn muốn nhốt mình đến chết ở đây sao?"
Lão giả tuyệt vọng nghĩ.
Chắc chắn là do mình đã tiên đoán được điều không nên, chuyện suy đoán thiên cơ này, dễ đắc tội với Thiên Đạo cũng coi như thôi, đồng thời còn dễ dàng đắc tội với những người khác.
Đây là điều mà từ lâu lão giả đã biết rồi.
Nhưng nếu đã bước vào con đường này, đã sớm không còn đường lui rồi, chỉ có thể đi đến cùng mà thôi.
"Hẳn là vị tiền bối kia e ngại phương pháp suy đoán thiên cơ của mình, nhưng rốt cuộc bản thân mình đã đoán ra được gì rồi? Tại sao mình lại chẳng có chút ấn tượng nào nhỉ?"
Trong đầu lão giả không ngừng suy nghĩ, hồi tưởng đến những chuyện mà mình đã tiên đoán vừa rồi. Nhưng một lúc lâu sau đó
Vẫn chẳng hề phát hiện ra chút manh mối nào cả.
"Tiền....."
Lão giả lại lần nữa mở miệng, nhưng vẫn chưa nói xong, rốt cuộc không kịp nói lời tiếp theo. Bởi vì hắn bỗng nhiên phát hiện, sương mù trước mặt dần

dần tan đi.
Cách đó không xa.
Xuất hiện một tòa tháp cổ xưa, từng mái ngói ánh lên thứ ánh sáng xán xán rực rỡ, như được ngưng tụ thành từ đạo tắc, quanh thân nó như có thời quang luân chuyển.
Ở chỗ này, dường như thời gian đã trôi chậm đi rất nhiều, có thể nhìn thấy được hình thức ban đầu của dòng sông thời gian. Mà tòa tháp này lại tọa lạc chót vót trên dòng sông thời gian, trấn áp quá khứ tương lai.
"Đây là cái gì?"
Lão giả lạnh cả sống lưng, lần đầu tiên hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sau khi dụi mắt, hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào tòa tháp kia, muốn thấy rõ toàn cảnh.
Nhưng tòa nhà kia quá thần bí.
Nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng trong mơ hồ thì lại như cảnh tượng xuất trần bay bỗng ngoại thế.Những viên ngói lưu ly nằm lặng lẽ ở đó, vừa ẩn chứa sự hào hùng, mạnh mẽ, lại toát lên vẻ khí thế hùng vĩ.
Phảng phất như nó đã tồn tại từ muôn đời nay.
"Thiên....."
Lão giả lẩm bẩm tự nói, hắn phát hiện ra trên tòa tháp, có treo một bảng hiệu, hình như trên đó có viết ba chữ, nhưng hắn có làm gì thì cũng không thể nhìn thấy hết được cả ba.
Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai chữ.
"Thiên..... Thiên Cơ?"
Lời vừa mới thốt ra.
Một giọng nói trong trẻo vọng lại đây.
"Nhãn lực không tồi."
"Tiền bối?"
Lão giả lại dụi dụi hai mắt, cách đó không xa, trong tòa tháp kia xuất hiện một bóng người mặc áo bào màu xanh, dáng người thon dài, tay chắp sau lưng. Chỉ đứng ở đó, phảng phất như là trung tâm của mảnh thiên địa này.

Chương 786. Chuyện này không cần đạo hữu phải nhọc lòng.

Chương trước Chương sau
Khiến cho người ta không thể không để ý.

“Là tiền bối đưa tại hạ đến nơi này sao?”
Lão giả thật cẩn thận hỏi.
Vừa nói chuyện, lại dùng dư quang trong khóe đánh giá người đứng trước mặt một chút, chỉ tiếc là trên mặt người này được bao phủ bởi một tầng thần quang, che phủ dung mạo, khiến cho người ta không thể nào nhìn rõ được.
Càng muốn nhìn rõ thì lại càng không thể nhìn thấy được gì cả. Đến cuối cùng, hắn thậm chí còn có cảm giác bản thân hắn đang nói chuyện với không khí, trước mặt như một mảng trống không.
Loại cảm giác này cực kỳ kỳ lạ.
Phảng phất như người đàn ông trước mặt này không hề tồn tại trong quá khứ hiện tại và tương lai, thực ảo đan xen, rất khó diễn tả được.
“Không sai.”
Một giọng nói trong trẻo truyền đến.
Lão giả nghe vậy, ttrong lòng cực kỳ căng thẳng, hơi chần chờ hỏi: “Không biết tiền bối, lần này mang vãn bối đến nơi này, rốt cuộc là vì chuyện gì?”
Vừa nói chuyện.
Lão giả vừa suy nghĩ đến suy đoán vừa rồi.
Hắn lập tức nói: “Nếu như vãn bối có chỗ nào mạo phạm, xin tiền bối lượng thứ.”
Giờ khắc này.
Trong lòng lão giả gần như đã chắc chắn.
Chuyện về chuẩn Tiên Đế lần này rất có khả năng là một ván cờ, mà đây lại chính là ván cờ do kẻ thần bí trước mặt này tạo ra, hắn không hiểu rõ lắm mưu đồ của đối phương.
Nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến chuyện trong lòng hắn suy nghĩ tưởng tượng. Nói không chừng.
Chính là vì hắn có thể suy đoán thiên cơ, nhìn thấy điều gì đó không nên nhìn thấy, cho nên khiến cho vị tiền bối này nảy sinh sự e ngại, cố ý bắt mình ở lại đây.
Lúc này.
Cho dù là lão giả đã tu luyện vô số năm, đã quen với sinh tử, trong lòng từ lâu đã như giếng cổ không gợn sóng, thì lúc này không tránh khỏi cũng có chút bùi ngùi.
Danh tiếng của Huyền Cơ mônthật sự là lừng lẫy.
Một vị tiền bối chưa từng gặp mặt, thực lực không rõ này, mà cũng có chút e dè mình, sợ mình tiên đoán ra được chuyện gì đó, phá hủy âm mưu của

hắn.
“Chỗ nào mạo phạm?”
Bên trong Thiên Cơ Lâu, Lý Vân khoanh tay đứng ngay cửa sổ, nhìn lão giả trước mặt, hơi lắc đầu, nói: “Ngươi cũng chẳng làm gì mà mạo phạm.”
“Không có?”
Lão giả ngẩng đầu, trong lòng cảm thấy rất buồn bực, thử hỏi: “Tiền bối, chẳng phải là vì tin tức về Chuẩn Tiên Đế, mà cố tình nhốt vãn bối ở đây sao?”
Theo như hắn nghĩ thì.
Chuyện liên quan đến chuẩn Tiên Đế, ước chừng trong chư thiên vạn giới này, gần như là tất cả Tiên Vương, tất cả mọi người đều được xem như là quân cờ. Chính chuyện này lại là một bàn cờ lớn
Mà bản thân mình.
Đường đường môn chủ Huyền Cơ môn, tinh thông tiên đoán thiên cơ, không hề nghi ngờ chính là biến sốduy nhất.
Nếu như thả mình đi, thì sau này chỉ cần tiên đoán một chút, có khi lại đoán ra được phương pháp phá giải cục điện. Nếu như đổi vị trí cho nhau.
Lão giả tự hỏi bản thân hắn cũng sẽ nhốt người ta lại đây, nếu tàn nhẫn một chút, thì giết luôn, cũng là hợp tình hợp lý.
Tưởng tượng đến đây.
Cả người lão giả không khỏi toát mồ hôi lạnh.
Vị tiền bối này, chắc là sẽ không có suy nghĩ này đâu nhỉ?
Nếu thật sự là như thế, thì có lẽ là mình chưa đợi thiên kiếp đến, mà đã hóa thành tro bụi rồi.
“Tin tức về Chuẩn Tiên Đế?”
Lý Vân nhíu mày, trên mặt xuất hiện vẻ buồn cười, nhàn nhạt nói: “Ngươi chỉ tiên đoán được chừng này thôi sao?”
“Ách.” Sắc mặt lão giả cứng đờ.
Cái gì mà ‘Chỉ tiên đoán được chừng này thôi sao?’ . Chừng đó mà chưa đủ nhiều hay sao?
Trong lòng
Nội tâm của lão giả như bị nện một cú nặng ngàn cân.
Phải biết rằng, hiện giờ ở Thần giới và cả Tiên giới, tin đồn bay đầy trời, gần như là hoàn toàn không biết chút gì về chân tướng sự thật.
Biết được tin tức về Chuẩn Tiên Đế này là một ván cờ, mà nó lại chính là một ván cờ vô cùng khủng bố do vị tiền bối này bày ra, chừng đó vẫn còn

chưa đủ rõ ràng hay sao?
“Xem ra ta đã hơi đánh giá cao các ngươi rồi.”
Lý Vân lắc đầu, thở dài nói.
Hắn ở bên trong Thiên Cơ Lâu, đã phát hiện ra được có người đang tiên đoán thiên cơ rồi. Mà ngay lúc đó hắn đang có khách hàng bên trong Thiên Cơ Lâu, nên không rảnh để ý đến môn chủ Huyền Cơ môn này.
Cho nên.
Chỉ tát cho hắn ta một cái.
Nhưng không ngờ rằng khách hàng kia vừa mới rời khỏi, hắn lại cảm nhận được có người đang tiên đoán tương lai. Lúc này đây.
Trong lòng hắn nổi lên chút tò mò, muốn xem thử là rốt cuộc người trong thế giới này tiên đoán tương lai ra làm sao, đáng tiếc là sau khi nhìn thấy.
Kết quả đã khiến cho hắn hoàn toàn thất vọng.
Đối phương đúng thật là có chút thủ đoạn, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.
Cho dù là chuyện gì thì cũng chỉ có thể tiên đoán qua loa mà thôi.
Nếu như là như vậy thì cũng coi như không có gì, nhưng điểm mấu chốt là Lý Vân phát hiện ra rằng đối phương tội nghiệp đầy mình, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa sẽ phải chịu thiên kiếp.
Với tình hình của lão già này, phỏng chừng không thể chịu nổi thiên kiếp.
“Tiền bối.....”
Lão giả đang muốn cãi lại.
Nhưng vẫn chưa kipk mở miệng, Lý Vân vẫy tay, nói: “Trở về đi, chưa biết chừng, ta và ngươi còn có cơ hội gặp lại.”
“Chờ một chút, tiền bối!”
Lão giả kêu lên.
Vừa rồi đúng thật là hắn có ý định rời đi, nhưng bây giờ thì đã khác rồi, hắn muốn hỏi vừa nãy, rốt cuộc chuyện về chuẩn Tiên Đế là như thế nào.
Rốt cuộc có phải là kế hoạch của tiền bối hay không?
Nếu đúng là như vậy, vậy thì phải chăng sẽ bịt miệng mình lại?
Nếu như không phải, hôm nay tiền bối kéo mình đến nơi này, rốt cuộc là vì cái gì? Dù sao thì cũng không thể nào là nhất thời nổi hứng được chứ?
Lời còn chưa nói dứt.
Cảnh tượng trước mắt lão giả dần dần mơ hồ, chung quanh lại lần nữa bị sương trắng bao phủ.
“Xẹt!”
Một tiếng động nhỏ vang lên.

Tiên Phong Cổ Đạo.
Trong căn nhà tranh.
Lão giả lập tức đứng dậy, hắn đưa mắt đánh giá chung quanh một cái, vẫn chưa bình tĩnh lại nói: “Lão phu, vừa rồi.”
Đứng bên cạnh.
Triệu Quân Hành ngập ngừng, hắn rất muốn nói một câu, vừa rồi ngươi ngủ quên. Nhưng chuyện này làm sao mà nói ra được.
Dù sao thì
Chưa từng nghe nói có chuyện Tiên Vương mà còn ngủ quên được nữa.
Chẳng may mà.
Khi suy đoán thiên cơ, Huyền Cơ môn nhà người ta làm như vậy thì sao?
Bên ngoài trông có vẻ là đang ngủ, nhưng trên thực tế lại là xuất hồn ra ngoài, để đi nhìn trộm tương lai thì sao?

Chương 787. Chuyện này không cần đạo hữu phải nhọc lòng. (2)

“Vừa rồi đạo hữu đang tiên đoán về tung tích của cơ duyên chuẩn Tiên Đế.” Triệu Quân Hành nhẹ giọng nói, chưa xong lại bồi thêm một câu.
“Chẳng hay, đạo hữu đã tiên đoán được gì rồi?”
“Ta.”
Lão giả há miệng thở dốc, vừa muốn mở miệng, hắn bỗng nhiên nhớ đến tất cả những gì mà hắn vừa mới trải qua, cầm lòng không đậu nói: “Thiên Cơ.”
Đây là hai chữ mà hắn nhìn thấy trên tòa tháp kia. Còn một chứ còn lại thì không biết là gì.
Nhưng hắn có thể cảm giác được, vị tiền bối kia vô cùng thần bí, rất có khả năng cũng tinh thông chuyện tiên đoán tương lai, ít nhất thì năng lực của hắn mạnh hơn mình rất nhiều.
Nếu không thì.
Cũng không thể nào mà có thể đem mình đến một không gian khác khi mà mình không hề cảm giác được. Mà nay.
Triệu Quân Hành mở miệng hỏi, hắn không biết phải trả lời như thế nào.
Tiết lộ sự tồn tại của vị tiền bối kia sao?
Loại chuyện này, có cho hắn thêm mười lá gan, hắn cũng không dám nói ra.
Nhưng nếu như không nói ra, thì dường như lần tiên đoán vừa rồi của mình

chẳng thể đoán ra được gì cả.
Chuyện này có liên quan đến một nhân vật thần bí, vượt khỏi dự tính của hắn. Nếu như còn miễn cưỡng tiên đoán, lỡ đâu gặp phải phản phệ, thì khó mà tưởng tượng được.
"Thiên cơ?"
Sắc mặt Triệu Quân Hành kỳ lạ, hắn liếc mắt nhìn lão giả một cái, nhẹ giọng nói: "Chắc là đạo hữu sẽ không nói là thiên cơ khó dò chứ hả?"
Đây là câu nói yêu thích của đám người Huyền Cơ môn.
Vấp phải những vấn đề nan giải, chỉ cần nói một câu thiên cơ khó dò coi như có lệ vậy là xong. Nếu như ở thời điểm khác.
Triệu Quân Hành chắc chắn sẽ trực tiếp phất tay áo rời đi, tốt xấu gì hắn đường đường chính chính cũng là một Tiên Vương, muốn biết trước tương lai thì có thể đi vào trong dòng sông thời gian.
Nhìn thử tương lai.
Nhưng giờ phút này lại không được, bởi vì trong tương lai sẽ phát sinh biến cố lớn, trên dòng sông thời gian sương mù cuồn cuộn, vô cùng hung hiểm. Nếu tùy tiện tiến vào bên trong, có khả năng sẽ bị lạc trong đó.
Có lẽ là sẽ bị mắc kẹt ở trong một khoảng thời gian nào đó, vĩnh viễn không thể nào thoát ra được.
Với tư cách là đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo, thì nếu như không chắc chắn hoàn toàn, thì hắn sẽ không đi vào trong đó để mạo hiểm. Chỉ có chuẩn Tiên Đế mới có đủ tự tin để tiến vào một đoạn thời gian mà sắp sửa phát sinh đại kiếp nạn.
Mà vào những thời điểm như vậy.
Sự tồn tại của Huyền Cơ môn lại càng bộc lộ sự quan trọng. Bởi vì.
Chỉ có những người như bọn họ mới có thể tìm được một đường sống trong hoàn cảnh hung hiểm tứ phía. Vốn dĩ.
Triệu Quân Hành cho rằng bản thân hắn đích thân mời môn chủ của Huyền Cơ môn đến đây, hẳn là ổn. Nhưng xét theo tình hình hiện tại thì, không chỉ không ổn, mà càng lúc lại càng quái dị.
"Tin tức về Chuẩn Tiên Đế lần này rất khủng bố!"
Lão giả xoa trán, sau khi bình tĩnh lại, thở ra một hơi, trầm giọng nói. Nhớ đến vị tiền bối thần bí kia.
Hắn không thể không càng thêm cẩn thận.
Đối phương không nói cho hắn biết là tin tức về Chuẩn Tiên Đế lần này, rốt cuộc có phải là do hắn đứng đằng sau thao túng hay không, nhưng mà nay

mọi chuyện còn chưa được rõ ràng.
Hắn không ngại ngần mà mặc định rằng vị tiền bối kia chính là kẻ đứng đằng sau thao túng.
Nếu thật sự vị tiền bối kia chính là kẻ đứng đằng sau thao túng, thì dựa vào thực lực của hắn, phỏng chừng có thể hoàn toàn đưa hết tất cả những cường giả trong chư thiên vạn giới này vào tròng.
Người ta cũng không thể nào biết trước tương lai, chỉ có vị tiền bối kia là có khả năng biết được. Mà xác suất lớn là hắn có tu vi chuẩn Tiên Đế.
Những kẻ khác, mạnh nhất cũng chỉ là Tiên Vương, thì làm sao có thể chống lại âm mưu của một vị chuẩn Tiên Đế cơ chứ?
"Rất khủng bố?"
Lòng Triệu Quân Hành rung lên, lập tức đặt câu hỏi nói: "Thứ gì rất khủng bố? Đạo hữu có thể nói cụ thể một chút được không?"
"Ngẫu khai thiên nhãn thứ hồng trần, khả liên thân thị nhãn trung nhân."
(Chợt khai thiên nhãn ngắm hồng trần, thương thay thân mình người trong cuộc)
Lão giả bất đắc dĩ cười, vô cùng chua xót mà nói.
Cho dù bản thân có là Tiên Vương đi nữa, giờ phút này bỗng nhiên phát hiện, bản thân hắn chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ, khiến lòng hắn trào ra một cảm giác bất lực.
Căn bản là không thể trốn tránh được.
Nếu như vị tiền bối kia muốn giết mình, thì căn bản chẳng cần phải tốn quá nhiều công sức, chỉ một ý niệm là đủ rồi. Nếu như mình chết rồi.
Bây giờ trong căn nhà tranh này, phỏng chừng chỉ còn lại một khối thi thể thôi nhỉ? Vấn đề là.
Vị tiền bối kia lại thả hắn đi, là sao? Hơn nữa.
Nếu như hắn không nhớ nhầm thì.
Vị tiền bối kia đã từng nói, bản thân hắn còn có cơ hội gặp lại vị tiền bối kia nữa. Phải chăng vị tiền bối kia đã nhìn thấy được khứ tương lai, vì vậy mới nói ra một câu như vậy?
"Ngẫu khai thiên nhãn thứ hồng trần, khả liên thân thị nhãn trung nhân."
Triệu Quân Hành lặp đi lặp lại câu này. Nếu như là vào thời điểm khác, hắn chắc chắn là không hề tiếc lời mà tán thưởng, khen ngợi một tiếng " thơ hay".
Nhưng lúc này.
Hắn lại không có hứng thú này. Giờ phút này.

Thân là môn chủ Huyền Cơ môn, mỗi một câu nói đều có ý nghĩa đặc biệt, lúc này, đối phương sẽ không vô duyên vô cớ mà nói ra một câu như vậy.
“Thứ rất khủng bố mà đạo hữu vừa nói kia nằm trong câu thơ này sao?” Triệu Quân Hành thử hỏi.
“Phải mà cũng không phải.”
Lão giả lặp lờ nước đôi.
Tin tức về Chuẩn Tiên Đế lan ra, không biết đã khiến cho bao nhiêu Tiên Vương động tâm. Cũng đồng nghĩa với việc tất cả Tiên Vương đều đã nhúng tay vào. Cho dù mình có nói nhiều hơn nữa, thì bọn họ có thể chống lại được sự cám dỗ của chuẩn Tiên Đế hay không?
“Đạo hữu!!”
Cho dù là Triệu Quân Hành có tốt tính hơn nữa, giờ phút này cũng có chút không thể nhịn được nữa. Một lần hai lần thì cũng coi như thôi.
Ngươi thì cứ nói, phải mà cũng không phải, có mà cũng không có, rốt cuộc là có ý gì?
“Ý trời không thể nói rõ, thiên cơ không thể đoán được.”
Lão giả lắc đầu, trầm giọng nói: “Tiết lộ quá nhiều thiên cơ, không chỉ bất lợi cho lão phu, mà còn bất lợi cho đạo hữu nữa. Nên nhớ rằng tất cả mọi chuyện trong tương lai không phải là bất biến.”
Nói xong.

Chương 788. Chuyện này không cần đạo hữu phải nhọc lòng. (3)

Lão giả vươn tay thu về ba chiếc nhẫn trữ vật trên mặt bàn.
Đây là tiền công cho việc tiên đoán thiên cơ mà lúc nãy Triệu Quân Hành đã đưa.
Nhưng lão giả dùng điều kiện chống đỡ thiên kiếp để trao đổi, nên không nhận tiền công, mà Triệu Quân Hành cũng không quan tâm, cho nên nhẫn trữ vật vẫn còn ở đó.
Nhưng giờ phút này.
Lão giả lại chủ động lấy nhẫn trữ vật.
Ý trên mặt chữ, mọi chuyện đã rất rõ ràng. Tiền trao cháo múc, không ai nợ ai.
“Ý Đạo hữu là sao?”

Triệu Quân Hành khó hiểu hỏi.
Lúc nãy, chẳng phải đối phương đã nói là không lấy tiền sao? Tại sao bây giờ lại đổi ý?
Chẳng lẻ lại nói rằng, hắn quan tâm đến đồ trong nhẫn trữ vật, mà không quan tâm đến cơ duyên chuẩn Tiên Đế hay sao, tuy rằng lão giả làm cho hắn cảm thấy mấy đồ kia không đáng giá.
Nhưng dù sao thì cũng còn tốt hơn là không có. Ít nhất.
Bản thân hắn đã biết được tộc Liễu thị đã gặp phải phiền phức lớn, Liễu Thanh Vũ cũng đã gia nhập Địa Phủ. Cũng coi như là nhanh hơn một bước so với những người khác.
"Kiếp nạn trong tương lai có lẽ sẽ càng quét chư thiên vạn giới, đạo hữu tự thu xếp đi, lão phu chỉ nói được vậy thôi."
Lão giả chắp tay, đứng dậy, mở miệng nói.
"Có ý gì?"
Triệu Quân Hành cảm thấy rất buồn bực, tò mò hỏi: "Lúc nãy, đạo hữu nói là sẽ giúp tại hạ mà."
"Có một số việc, cho dù lão phu có lòng nhưng cũng không đủ sức, chỉ sợ lão phu sẽ nuốt lời, nhưng mà lão phu sẽ tặng cho đạo hữu một tin tức."
Lão giả suy nghĩ một chút.
Nếu mình cứ bỏ đi như vậy, đúng thật là có chút không biết điều. Dù sao thì Ngay từ đầu đã thỏa thuận xong, bây giờ cứ như vậy mà vỗ mông rời đi, không khỏi có chút không thấu tình đạt lý.
"Tin tức gì?"
Triệu Quân Hành hỏi.
"Sau này nếu như có nhìn thấy một tòa tháp, phía trên có viết hai chữ 'Thiên Cơ', thì chớ nên trêu chọc." Lão giả trịnh trọng nói.
"Tháp? Thiên cơ?"
Lòng Triệu Quân Hành trầm xuống, trực giác mách bảo cho hắn, chắc chắn là vừa nãy lão giả đã tiên đoán được gì đó, nhưng đối phương không nói, thì mình cũng chẳng thể nào tra hỏi.
Dù sao thì
Đối phương đến từ Tiên giới, đằng sau lưng hắn là cả Huyền Cơ môn. Cho dù là chính hắn, nếu muốn trêu chọc đối phương thì cũng phải cân nhắc một chút. Nhưng mà.
Mặc dù đối phương đã hạ quyết tâm rời đi, nhưng Triệu Quân Hành vẫn muốn tranh thủ thêm chút xíu, nếu bỏ lỡ cơ duyên chuẩn Tiên Đế thì coi

như xong.
Mà không cần nghi ngờ gì, Huyền Cơ môn chính là một sự trợ giúp đắc lực.
Hắn mở miệng nói: "Đạo hữu đã từng nói, chẳng bao lâu nữa, sẽ có thiên kiếp giáng xuống, nếu như ta giúp...."
"Chuyện này không cần đạo hữu phải nhọc lòng." Lão giả vuốt râu cười khẽ một tiếng, nói.
Nếu như là trước kia, hắn nhất định sẽ ký thác tất cả hy vọng lên người Triệu Quân Hành, nhưng bây giờ hắn đã biết có thể là có một nhân vật khủng bố đang lập kế hoạch.
Cho dù hắn có sợ thiên kiếp thì cũng không dám nhúng tay vào. Càng quan trọng hơn nữa là.
Dường như người thần bí kia cũng không có ác ý với mình, mà rất có thể đó là một vị chuẩn Tiên Đế.
Mà một chuẩn Tiên Đế sẵn có, với một kẻ có khả năng trở thành chuẩn Tiên Đế, thì bản thân hắn muốn tìm ai giúp đỡ, chẳng phải đã rất rõ ràng hay sao ?
Trực tiếp đi tìm vị tiền bối kia, chẳng phải thơm hơn sao?
"Lần tiên đoán vừa rồi của đạo hữu, xem chừng thu hoạch không nhỏ ha." Giọng của Triệu Quân Hành chua lè.
Mà thu hoạch này.
Bây giờ coi chừng cũng chẳng có liên quan nhiều gì đến hắn.
Rất có khả năng là có liên quan rất lớn đến bản thân của lão giả, ít ra thì hắn đã không còn nhắc đến hai chữ 'Thiên kiếp' nữa. Phải biết rằng.
Lúc mới gặp mặt, lão giả mang lại cho người ta một loại cảm giác gần đất xa trời, dáng vẻ thì bất kỳ lúc nào cũng có thể xuống mồ. Mà nay dáng vẻ già nua kia đã biến mất, tràn đầy tự tin, phảng phất như đã nhìn thấy được hy vọng.
Loại chuyện này vô cùng bất thường. Cho dù là đồ ngốc.
Thì e rằng cũng có thể đoán ra được là đối phương đã có được cơ duyên nào đó.
"Đạo hữu nghĩ nhiều rồi."
"Lão phu chỉ là may mắn tình cờ gặp được một cổ nhân mà thôi."
Lão giả nói đến đây, không muốn nhiều lời thêm nữa, trực tiếp chắp tay, nói: "Đạo hữu xin dừng bước, lão phu cáo từ."
Nói xong.
Lão giả gấp rút rời đi.

Sở dĩ vội vàng như vậy.
Là vì muốn trở về Huyền Cơ môn lật xem sách cổ, Huyền Cơ môn có truyền thừa xa xăm, đã tồn tại trước khi Địa Phủ xuất thế.
Điển tịch của tông môn gần như là có tất cả mọi thứ. Bất kể thứ gì cũng có ghi chép lại.
Dựa theo phỏng đoán của hắn, vị tiền bối vô cùng thần bí kia, tất nhiên là một nhân vật có thanh danh hiển hách nhất một thời trong lịch sử, có sự chỉ dẫn của hai chữ 'Thiên Cơ".
Thì rất có thể sẽ tìm được tên tuổi của vị tiền bối kia, chỉ cần xác nhận được thân phận của hắn.
Thì những chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.
"Không tiễn."
Thái độ của Triệu Quân Hành thái độ cũng đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng chắp tay nói. Cho dù là ai.
Vừa mới bị người ta lừa cho một vố.
Nói muốn giúp họ trở thành chuẩn Tiên Đế, kết quả cuối cùng lại thay đổi, thì e rằng tâm trạng cũng sẽ không hề tốt. Bây giờ vẫn chưa trở mặt lạnh lùng, tất cả đều vì nể mặt mũi của Huyền Cơ môn.
Nếu không phải vì cố kỵ những thế lực đứng sau lưng Huyền Cơ môn, phỏng chừng Triệu Quân Hành cũng đã có ý định bóp chết đối phương. Dù sao thì
Lừa gạt một Tiên Vương, mà đó còn là chủ nhân của Tiên Phong Cổ Đạo nữa, thì đây cũng là một chuyện gì hay ho. Nhìn theo bóng dáng lão giả rời đi.
Triệu Quân Hành khoanh tay đứng tại chỗ tóc đen tung bay, khí chất uy nghiêm, ánh mắt lấp lánh, ánh mắt nhìn chăm chú vào chiếc xe kéo kia.
Mãi cho đến khi chiếc xe kéo kia biết mất.
Hắn mới dần dần thu hồi tầm mắt.
"Thiên cơ, tòa tháp, cổ nhân?"
Triệu Quân Hành lẩm bẩm tự nói.
Tuy rằng lão giả chẳng nói gì nhiều lắm, nhưng này ba chữ này liên kết với nhau, cũng chẳng khó để phỏng đoán được. Phỏng chừng.
Trong lúc đối phương đang tiên đoán thiên cơ, đã nhìn thấy được một phần tương lai, mà trong hình ảnh của tương lai ấy, có một nhân vật được mô tả bởi ba từ ấy, sẽ gây nên một trận phong ba bão táp.

Chương 789. Ngươi bị người ta lừa rồi.

Rất có thể là người này có liên quan đến tin tức về Chuẩn Tiên Đế. Nghĩ đến đây.

Triệu Quân Hành phất tay, đánh ra một tia thần quang, nó lẫn vào trong hư không. Rất nhanh sau đó.

Hư không vặn vẹo.

Rồi xuất hiện một cánh cửa, bên trong đó là một vị lão giả áo tím, khí tức của hắn mơ hồ, quanh thân được bao phủ bởi ráng màu, như là một cao nhân đắc đạo.

“Tham kiến Đạo chủ.”

Lão giả vừa xuất hiện, đã khom mình hành lễ.

“Ừ.”

Triệu Quân Hành gật đầu, hắn nhìn về phía lão giả, nhẹ giọng nói: “Mọi chuyện thăm dò đến đâu rồi?”

Thân là chủ nhân của Tiên Phong Cổ Đạo, thế lực khổng lồ, quan hệ vô cùng rắc rối phức tạp. Không thể nào chỉ nhờ vào sự tiên đoán của Huyền Cơ môn, đó chỉ là một trong những thủ đoạn của họ mà thôi.

Mà không thể ỷ lại vào nó.

Thứ được bọn họ chân chính coi như tai mắt của mình chính là thám tử mà bọn họ trà trộn vào khắp các tông môn.

“Hồi bẩm đạo chủ, tin tức đã thám thính được tương đối rồi, Liễu Thanh Vũ của tộc Liễu thị đúng thật là đã phản bội tộc Liễu thị, nhưng vẫn chưa điều tra rõ được nguyên nhân cụ thể .”

“Về mặt tin tức, Tộc Liễu thị giấu diếm rất kỹ, nhưng mà một số tộc Liễu thị bình thường trong tộc gần như là đã thừa nhận chuyện Liễu Thanh Vũ gia nhập vào Địa Phủ.”

Lão giả kính cẩn trả lời.

“Tin tức này, ta đã biết, còn hướng đi của tam vương Liễu thị, các ngươi điều tra thế nào rồi?”

Triệu Quân Hành mở miệng hỏi.

Trực giác mách bảo với hắn rằng.

Những chuyện mà tam vương Liễu thị biết đến, phỏng chừng cũng chẳng ít hơn Liễu Thanh Vũ. Dù sao thì nếu như ba lão quái vật này không gật đầu, thì bây giờ tộc Liễu thị cũng sẽ không để lộ bất kỳ tin tức nào.
Bây giờ.
Chính vì hành động của tộc Liễu thị, mà tin tức về Chuẩn Tiên Đế, toàn bộ tộc Liễu thị không những không có ý định che giấu, ngược lại còn quạt gió thêm củi.
Trong chuyện này, nếu nói không có sự đồng ý của tam vương Liễu thị, thì chắc chắn là không thể nào.
Nếu không may.
Tam vương Liễu thị chính là kẻ lập âm mưu lớn nhất đứng phía sau. Vì vậy.
Chuyện tìm được hướng đi của tam vương Liễu thị là cực kỳ quan trọng.
"Tại hạ đang điều tra, đến nay hướng đi của tam vương Liễu thị vẫn chưa rõ, nhưng mà....." Nói đến đây.
Lão giả hơi dừng lại.
"Nhưng mà sao?"
Trong lòng Triệu Quân Hành không vui.
Bởi vì chuyện vừa nãy của môn chủ Huyền Cơ môn, khiến cho hắn cảm thấy rất khó chịu. Kết quả bây giờ thuộc hạ của mình còn úp úp mở mở, khiến cho trong lòng hắn bất giác bùng lên một trận lửa giận không tên.
"Không dám gạt đạo chủ, thông qua lời của một vị trưởng lão của tộc Liễu thị, thuộc hạ biết được hậu nhân của Liễu Thanh Vũ - Liễu Chính Nham, dường như là đã trốn đến Thiên Diễm giới rồi."
Lão giả áo tím vội vàng nói.
"Liễu Chính Nham?"
Triệu Quân Hành nhíu mày.
Dường như hắn đã từng nghe qua tên của người này, nhưng ấn tượng cũng không sâu đậm.
Thật sự là vì sự chênh lệch về đẳng cấp giữa hai người có chút lớn, dù sao thì hắn và đám Liễu Thanh Vũ là cùng một đẳng cấp, mà Liễu Chính Nham còn chưa phải là tộc trưởng của tộc Liễu thị nữa mà.
Chẳng qua hắn ta cũng chỉ là một trưởng lão mà thôi. Còn chưa thể tiếp cận được với hắn.
Biết được tên của đối phương, thì cũng coi như là vinh hạnh to lớn của Liễu Chính Nham rồi.

“Người này là phản đồ của tộc Liễu thị, mà còn có một thân phận khác, phỏng chừng đạo trưởng sẽ cảm thấy thú vị.”
Lão giả áo tím mỉm cười nói.
“Ồ?”
Triệu Quân Hành nhíu mày, lộ ra vẻ rất hứng thú, hắn mở miệng nói: “Nói tiếp.”
“Một thân phận khác của Liễu Chính Nham chính là hậu nhân của Liễu Thanh Vũ, mà còn có quan hệ ruột thịt nữa!”
“Theo như những gì nghe được, khi Liễu Chính Nham trốn chạy khỏi tộc Liễu, còn mang theo một lượng lớn tài nguyên, mục đích của hắn cũng không khó đoán.”
Lão giả áo tím kính cẩn nói.
“Lại có chuyện như vậy sao?”
Mắt Triệu Quân Hành sáng ngời.
Môn chủ Huyền Cơ môn không mang lại cho hắn hy vọng quá lớn, nhưng hắn không ngờ tới mình lại lấy được tin tức quan trọng như vậy từ tay thủ hạ cua rminhf.
Hậu nhân của Liễu Thanh Vũ , vào ngay lúc này lại trốn khỏi tộc Liễu thị.
Điều này nói lên cái gì?
Nói lên rằng sau lưng Liễu Chính Nham có cao nhân ở chỉ điểm. Giúp hắn vào thời khắc quan trọng, tránh được một kiếp. Phải biết rằng.
Lúc này, tộc Liễu thị đang thanh trừ hậu nhân của Liễu Thanh Vũ đấy.
Bởi vậy có thể phán đoán rằng cao nhân đứng đằng sau Liễu Chính Nham, rất có khả năng chính là Liễu Thanh Vũ. Mà hắn ta lại mang theo một lượng lớn tài nguyên trốn khỏi tộc Liễu thị, nói không chừng chính là đi gặp Liễu Thanh Vũ.
“Không đúng.”
Sắc mặt Triệu Quân Hành bỗng nhiên biến đổi, sắc mặt kỳ lạ nói: “Nếu như Liễu Chính Nham trốn khỏi tộc Liễu thị, vì sao vị trưởng lão của tộc Liễu thị nói cho ngươi tin tức này, lại biết được rằng Liễu Chính Nham sẽ chạy đến Thiên Diễm giới?”
“Ngươi đừng nói với ta rằng trước khi Liễu Chính Nham chạy trốn, còn nói cho những người khác hướng đi của mình chứ?”
“Này.....”
Lão giả áo tím nghe thấy câu này, sắc mặt cũng thay đổi. Đúng vậy.

Nếu như Liễu Chính Nham đã có dự định trốn chạy, tất nhiên là phải càng kín tiếng càng tốt, tại sao lại làm cho tin đồn bay đầy trời được?
Nếu như người của tộc Liễu thị biết được hướng đi của Liễu Chính Nham, phỏng chừng bây giờ Liễu Chính Nham đã bị bắt về rồi, nếu vẫn chưa bị bắt trở về, có nghĩa là tộc Liễu thị không biết hướng đi của Liễu Chính Nham.
Nhưng hiện giờ.
Vị trưởng lão của tộc Liễu thị kia lại cố tình nói cho mình biết rằng Liễu Chính Nham chạy đến Thiên Diễm giới. Điều này đồng nghĩa với cái gì?
Đồng nghĩ với việc đối phương có âm mưu không thể để cho người khác biết được.
"Phế vật, ngươi bị người ta lừa rồi!"
Triệu Quân Hành quát lạnh một tiếng, uy thế như một vầng mặt trời khuếch tán ra, quét ngang vòm trời, hàng tỉ ngôi sao trời rào rạt lay động, toàn bộ Tiên Phong Cổ Đạo gần như tan rã.
Không biết có bao nhiêu sinh linh chưa biết chuyện gì, đột nhiên 'phịch' một tiếng quỳ rạp xuống đất, sắc mặt trắng bệch. Luồng uy áp này thật sự là quá đáng sợ.
Như trời nổi cơn thịnh nộ, không bỏ sót nơi nào cả, bao phủ hàng tỉ vạn dặm chung quanh, mỗi một tu luyện giả đều thấp thỏm trong lòng, lo sợ chủ nhân của khí tức này, chỉ cần một ý niệm thì đủ để giết chết hết tất cả mọi người.

Chương 790. Ngươi bị người ta lừa rồi. (2)

Cũng may mà.

Luồng khí tức này tới cũng nhanh, mà đi cũng mau.

Triệu Quân Hành thu liễm toàn bộ khí tức, liếc mắt nhìn lão giả một cái , lạnh lùng nói: "Lần này ngươi hành sự thất trách, tội trạng tạm thời chưa tính, ngươi hãy đến tộc Liễu thị thám thính cho rõ ràng, tại sao bọn họ lại tiết lộ chuyện Liễu Chính Nham đi Thiên Diễm giới."

Trực giác mách bảo cho hắn.

Sở dĩ tộc Liễu thị làm như vậy, tất nhiên là có mục đích sâu xa. Có lẽ.

Trong Thiên Diễm giới có ẩn chứa một số chuyện không muốn người ta biết .

"Đa tạ Đạo chủ khoan hồng độ lượng, thuộc hạ sẽ đi điều tra liền."

Lão giả áo tím như được đại xá, vội vàng khom mình hành lễ, nhanh chóng lui xuống. Không gian khôi phục lại như lúc ban đầu.

Triệu Quân Hành hừ lạnh một tiếng, rõ ràng cơn giận vẫn còn sót lại chưa tiêu, đầu tiên là môn chủ Huyền Cơ môn ra vẻ thần bí, rồi sau đó lại là thuộc hạ của mình làm việc thất trách, bị người ta lợi dụng.

Có nhìn thế nào thì cũng thấy mọi chuyện không thuận lợi. Làm hắn vô cùng bực bội.

"Thiên Diễm giới, Thiên Diễm giới, lẽ nào Liễu Thanh Vũ lại ẩn náu ở Thiên Diễm giới sao?"

"Ồ?"

"Thiên Diễm giới???"

Triệu Quân Hành đi về phía căn nhà tranh, trong miệng lẩm bẩm tự nói, sau khi hắn lặp đi lặp lại mấy lần cái tên Thiên Diễm giới, hắn chợt dừng chân, dường như đã nhớ đến điều gì đó.

"Thiên Diễm giới!"

"Chẳng phải là thế giới kia đã đánh nát rồi hay sao?"

Lúc trước.

Thiên Diễm giới cũng được coi như là một thế giới rộng lớn, mà còn có Tiên Vương tồn tại, danh tiếng của nó trong chư thiên vạn giới không hề không nhỏ, chỉ tiếc là chủ nhân của Thiên Diễm giới.

Là chủ nhân của Thiên Mang sơn, lại đứng về phía Địa Phủ. Sau khi Địa Phủ thất bại, tất nhiên là khó thoát khỏi bị thanh trừ. Mà vào thời điểm chủ nhân của Thiên Mang sơn bị trừng trị, thì Thiên Diễm giới cũng bị một vị chuẩn Tiên Đế đánh tan hoàn toàn.
Theo lý mà nói.
Một thế giới bị tan rã như Thiên Diễm giới, thì không thể nào gánh nổi uy danh của Thiên Diễm giới nữa rồi. Bởi vì.
Một thế giới như vậy thì không thể nào chứa được Tiên Vương.
Liễu Thanh Vũ lại là một Tiên Vương, tại sao lại chạy đến một thế giới như vậy chứ?
Mà tộc Liễu thị, tại sao lại sử dụng một lời nói dối rõ ràng là có trăm ngàn sơ hở như vậy để lừa gạt những sinh linh của Thần giới cơ chứ?
Dù sao thì
Chuyện Thiên Diễm giới bị đánh nát cũng chẳng phải là chuyện gì bí mật, tuy rằng chuyện này đã trôi vào dĩ vãng rồi, cũng chẳng có mấy người biết được, nhưng chỉ cần lật xem lại sách cổ.
Thì muốn hiểu rõ tiền căn hậu quả cũng chẳng có gì là khó cả. Nhưng tộc Liễu thị lại cố tình nói như vậy.
Phỏng chừng.
Trong chuyện này còn có ý nghĩa khác.
“Hay là...” Vẻ mặt Triệu Quân Hành trầm xuống, nhìn về phía bầu trời bên ngoài, nhẹ giọng nói: “Thiên Diễm giới đã xảy biến cố gì đó? Dù sao thì cũng không phải chuyện thế giới này được người ta khôi phục lại chứ?”
Chuẩn Tiên Đế có thể đánh nát một thế giới. Nhưng rất khó khôi phục lại một thế giới.
Hủy diệt và sáng tạo, vĩnh viễn không phải là cùng một cấp bậc. Dù gì thì một người có thể đập nát một cái ly, nhưng có mấy ai có thể nặng ra được một cái ly mới đâu?
Nếu quả thật là Thiên Diễm giới được khôi phục về như lúc ban đầu.
Vậy thì chuyện này đủ khiến cho người ta phải suy nghĩ cẩn thận, nói không chừng trong chuyện này còn ẩn chứa một chân tướng sự thật khiến cho người ta sợ hãi.
“Xem ra ta phải phái người đến Thiên Diễm giới một chuyến.....”
Triệu Quân Hành giơ tay, muốn gọi người, nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, hắn rút tay lại, lẩm bẩm nói: “Có lẽ, mình phải đích thân đến đó, đây cũng là một ý tưởng không tồi.”

Dựa vào thực lực của một Tiên Vương như hắn, trong chư thiên vạn giới này, chỉ cần không đụng tới chuẩn Tiên Đế, thì gần như là chẳng có ai có thể địch lại hắn. Mà Thiên Diễm giới lại là tin đồn được tộc Liễu thị thả ra, để cho người khác đi hắn có chút không yên tâm, lỡ đâu bị người ta lợi dụng thì sao?
Vậy thì chẳng phải là mình sẽ mất cả chì lẫn chài hay sao chứ?
Đi đi về về một chuyến cũng phải mất nhiều thời gian, đợi đến khi hắn biết được, rồi mới phái người chạy đến đó, rất có thể Tiên Phong Cổ Đạo đã bị người ta bỏ lại phía sau rồi.
Để hắn đích thân đến đó xem thử, thì hắn mới có thể hoàn toàn yên tâm.
Nghĩ gì làm nấy.
Triệu Quân Hành triệu tập vài vị trưởng lão của Tiên Phong Cổ Đạo, sau khi sắp xếp một số chuyện trong tông môn, thì một mình rời khỏi Tiên Phong Cổ Đạo.
···· cùng lúc đó.
Bên trong Thiên Ma giới.
Đây là một thế giới khổng lồ, diện tích rộng lớn vô biên.
Trên bầu trời có hai mặt trăng, chiếu rọi thứ ánh sáng mang ma tính, khiến cho cả thế giới, phảng phất như được bao phủ bởi một đám sương mù, ngoại trừ sinh linh bản địa của Thiên Ma giới ra.
Người của những thế giới bên ngoài rất khó sinh sống ở đây. Cũng chính vì nguyên nhân này.
Thiên Ma giới mới bị vĩnh viên lãng quên, không có sinh linh Nhân tộc tồn tại.
Sâm La quỷ vực là một thế lực mới xuất hiện ở Thiên Ma giới sau khi Địa Phủ xuất thế. Lúc trước Địa Phủ đã đem Thiên Ma giới hỗn loạn chỉnh đốn lại.
Và đặt tên cho nó là Sâm La quỷ vực.
Sau khi Địa Phủ bị tiêu diệt, Sâm La quỷ vực vốn dĩ đã phải biến mất, nhưng vì e ngại vô số cường giả của chư thiên vạn giới thanh trừ dư nghiệt của Địa Phủ.
Mà Thiên Ma giới lại là đại bản doanh của Địa Phủ năm xưa. Đương nhiên là cũng nằm trong danh sách phải bị tiêu diệt.
Vì ứng phó với sự tấn công của chư thiên vạn giới, nên vô số cường giả của Thiên Ma giới, trong cơn tuyệt vọng, lại đoàn kết với nhau. Vậy nên cái tên Sâm La quỷ vực này cũng được duy trì đến bây giờ.

Giờ phút này.
Trong trung tâm của Sâm La quỷ vực.
Phía trên một mảnh đất khô cằn, một đại điện nằm lẻ loi, cô đọc, cung điện cao tới mấy vạn trượng, giống như một ngọn núi nguy nga, khí thế hùng vĩ, trải dài vạn dặm.
Từ xa nhìn lại, đã khiến cho tâm hồn phải chấn động. Bên trong cung điện.
Bên trên vương tọa, một bóng người bao phủ trong lớp sương mù màu đen, một đôi mắt sâu thẳm xuất hiện, một giọng nói khàn khàn, lạnh băng vang lên.
“Chư vị, Địa Phủ sắp hồi sinh rồi!.”

Chương 791. Lục Đạo Luân Hồi chuyển động.

“Chư vị, Địa Phủ sắp hồi sinh rồi.”
Một giọng nói rét lạnh vang vòng khắp cung điện. Lời còn chưa dứt.
“Vút.”
Một tiếng động nhỏ vang lên.
Trong đại điện trống không, bỗng dưng hiện lên vô số những bóng người đáng sợ, mỗi một người đều cao trăm trượng, như những người khổng lồ thời thái cổ đang đứng sừng sững ở nơi đó.
Quanh thân người nọ là ma khí sôi trào, chèn ép cho hư không trở nên vặn vẹo, khí tức khiến cho người ta hít thở không thông, khuếch tán ra như ánh mặt trời.
Bên trong những ánh mắt kia bắn ra những tia sáng lạnh.
“Địa Phủ?”
Một sinh linh trên người có sáu chiếc cánh, cả người được bao phủ bởi lớp vẩy cá, khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói: “Nó đã bị hủy diệt từ lâu rồi, hôm nay lại xuất thế, chẳng qua cũng chỉ là mấy thằng hề nhảy nhót, giả danh Địa Phủ mà thôi.”
“Không đáng ngại!”
“Không sai.”
Sinh linh với sáu chiếc cánh vừa mới nói xong, thì bên trong một góc đại điện, một sinh linh gần giống như Nhân tộc với cánh tay khô gầy, như một ông già gầy còm, khoanh chân ngồi ở chỗ kia, phát ra giọng nói khàn khàn:

“Địa Phủ đã tan thành mây khói từ lâu rồi, chẳng còn sót lại chút gì cả. Bao nhiêu năm qua đi, đã từng xuất hiện không biết bao nhiêu là truyền nhân của Địa Phủ?”
“Nhưng kết quả thì sao?”
“Vẫn nhanh chóng bị những cường giả của chư thiên vạn giới giết chết mà thôi.”
Bao nhiêu năm qua, đã có biết bao nhiêu truyền nhân của Địa Phủ lừng lẫy một thời. Những trong số những truyền nhân của Địa Phủ kia vào thời điểm lừng lẫy nhất của họ, có được một hai người gì đó là có được một hai phần phong thái của Địa Phủ lúc xưa.
Ngay cả bên trong Thiên Ma giới trung, cũng có người sinh lòng muốn gia nhập vào đó. Dù sao thì
Bọn họ đã bị Địa Phủ thống trị nhiều năm như vậy, trong lòng không ít sinh linh đã bị ấn tượng bởi Địa Phủ, vẫn mong chờ Địa Phủ hồi sinh.
Nhưng mà bọn họ còn chưa kịp gia nhập vào.
Thì những truyền nhân của Địa Phủ đã bị cường giả của chư thiên vạn giới tiêu diệt nhanh gọn. Từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, chẳng thể làm nên được sóng gió gì.
Thế cho nên.
Không ít sinh linh của Thiên Ma giới nghe được tin tức về truyền nhân của Địa Phủ, thì đều cười xòa rồi bỏ qua mà thôi. Hôm nay.
Chủ nhân của Sâm La quỷ vực gọi bọn họ đến đây, không ít người còn nghĩ đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, kết quả ở nghe được chủ nhân của quỷ vực mở miệng nói một câu như vậy.
Bọn họ có thể kìm chế mà không bật cười, cũng coi như là đã kìm nén hết sức rồi.
Một thế giới khổng lồ như Thiên Ma giới, vào thời kỳ đỉnh cao thì cũng sàn sàn như Tiên giới, thậm chí còn mạnh hơn xa so Thần giới. Một thế giới cường đại như vậy.
Cũng sẽ không chạy theo đùa giỡn với truyền thừa Địa Phủ. Trừ phi.
Chúa tể Địa Phủ ngày xưa trở về.
Nếu là như vậy, thì không ít người sẽ thần phục.
“Vực chủ đã nói như vậy, trừ phi đã nắm được tin tức gì rồi?”
Lúc này.
Bên trong một ngọn lửa quỷ có màu sắc xanh lục, ngọn lửa nhảy nhót, bập bùng vô chừng, mang theo khí tức nóng rực, khuếch tán ra, một giọng nói

lạnh lùng truyền vào trong tai mọi người.
Tuy rằng sinh linh này không có thực thể. Nhưng lại chẳng có ai dám khinh thường.
Bởi vì.
Lúc này bên trong Thiên Ma giới, những cường giả cấp Tiên Vương còn sống sót sau trận đại chiến Địa Phủ năm xưa, số lượng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.
Trong chư thiên vạn giới, có lẽ số sinh linh còn sống sót không ít, nhưng năm đó những sinh linh đứng bên hàng ngũ của Địa Phủ còn sống sót tương đối ít.
Dù sao thì
Bọn họ cũng là người thua cuộc.
Cũng là đối tượng bị thanh trừ, những kẻ có thể sống sót được gần như là vô cùng ít ỏi, cho dù là có may mắn sống sót, thì cũng có kết cục giống như chủ nhân của Thiên Mang sơn bị trấn áp ở một chỗ nào đó.
Cho dù sau này có phá được phong ấn thoát ra, cũng chưa chắc có thể có được may mắn như chủ nhân của Thiên Mang sơn, còn giữ được chiến lực đỉnh cao. Còn về phần.
Một nhân vật giống như một đám ma trơi màu xanh này, không chỉ còn sống mà còn có thể xưng hùng xưng bá ở trong Thiên Ma giới, gần như chẳng được mấy người.
Từ mặt này cũng có thể phản ánh được thực lực đáng sợ của sinh linh này.
“Chẳng lẽ các ngươi chẳng nghe được chút tin đồn nào sao?”
Chủ nhân của Sâm La quỷ vực ngồi trên vương tọa, khí tức căng thẳng, giống như một chúa tể vô thượng từ vạn cổ đến nay, khí tức mênh mông cuồn cuộn càng quét mười phương, độc tôn vũ trụ.
Cho dù là một tiếng thì thầm nhẹ, cũng ẩn chứa đạo tắc vô thượng, đủ khiến cho cả đại điện phải rung lên. Đáng sợ như Thiên Đạo giao thoa.
“Tin đồn?”
Đứng phía dưới.
Vô số bóng người đưa mắt nhìn nhau, thấp giọng tự nói.
Sâm La quỷ vực là tổng hợp toàn bộ Thiên Ma giới, mỗi một cá nhân ở đây đều có thế lực riêng của mình, bọn họ đều là những người có quyền quyết định ở chính trong lãnh địa của mình.
Đương nhiên là họ cũng có nguồn tin của riêng mình. Cho dù là Thiên Ma giới đã bị trục xuất, bọn họ cũng có thủ đoạn riêng của mình để lấy được tin

tức từ trong chư thiên vạn giới. Mà bên trong Sâm La quỷ vực.
Chỉ có một người thần bí nhất. Đó chính là vực chủ của Sâm La quỷ vực.
Chẳng ai biết được thân phận thật sự của hắn, cũng chẳng ai có thể biết được hắn xuất hiện từ bao giờ, càng không có người biết, sau lưng hắn là thế lực nào chống đỡ.
Chỉ biết.
Thực lực của hắn mạnh mẽ vô cùng.
Từng dẫn dắt Thiên Ma giới ngăn cản những đợt thanh trừ của chư thiên vạn giới.
Thiên Ma giới có thể sống sót cho đến bây giờ, thì có công lao to lớn của vực chủ Sâm La quỷ vực. Điều duy nhất khiến cho người ta nghi ngờ là rốt cuộc người này đã từng tham gia vào trận chiến Địa Phủ năm xưa hay chưa.
Đương nhiên.
Vào lúc này, vấn đề này đã chẳng còn quan trọng nữa.
Hôm nay vị vực chủ của Sâm La quỷ vực này lại lần nữa nhắc đến tin tức Địa Phủ quật khởi. Điều này chứng tỏ hắn có thủ đoạn đặc biệt để lấy được tin tức từ bên ngoài.
Có lẽ.
Hắn cũng là một nhân vật lão làng khủng bố.
Chẳng qua là biết che giấu, nên vẫn chưa bị người ta phát hiện thân phận thật sự mà thôi.
“Vực chủ nói là tin đồn gần đây xuất hiện ở Thần giới hay sao?”

Chương 792. Lục Đạo Luân Hồi chuyển động. (2)

Sinh linh với sáu chiếc cánh vừa mới mở miệng, nhàn nhạt nói. Đối với Thần giới.
Thiên Ma giới bọn họ không thể nào không để ý đến kẻ thù lớn ngày trước này. Dù sao thì
Chẳng ai muốn bị trục xuất vĩnh viễn, vô số sinh linh của Thiên Ma giới đương nhiên là muốn được trở về.
Chỉ một Thiên Ma giới, cho dù diện tích có rộng lớn hơn nữa, có khổng lồ hơn nữa, cũng không thể nào có thể thỏa mãn được giả tâm của tất các

cường giả Thiên Ma giới, bọn họ muốn dành lấy những vùng đất rộng lớn hơn.
Lúc trước.
Khi chưa có sự tồn tại của Địa Phủ, Thiên Ma giới không ngừng lấn chiếm các thế giới khác. Hiện tại tạm thời dừng lại, chẳng qua cũng chỉ là đang ngủ đông, đợi khôi phục thực lực mà thôi.
Mà trước mắt.
Nguyên khí của bọn họ đã khôi phục, ánh mắt lại nhắm về phía chư thiên vạn giới.
Địa Phủ xuất hiện, vô hình trung đã tạo cho không ít người một cái cớ, cũng coi như là một cầu nối, để cho bọn họ có cơ hội dám công khai xuất hiện trong chư thiên vạn giới hiện giờ.
“Không sai.”
Vực chủ của Sâm La quỷ vực nhẹ nhàng bâng quơ phun ra hai chữ.
“Tại sao chỉ vì một lời đồn mà vực chủ đã kết luận là Địa Phủ lại muốn quật khởi? Phải chăng như vậy là quá võ đoán rồi.”
Một người bước ra nói
Đây là một người cao đến trăm trượng, có một chân và hai tay, chỉ có một mắt ở chính giữa trán, bắn ra thứ ánh sáng màu đỏ tươi, gần như chiếu sáng nguyên nửa đại điện.
Hắn mới vừa xuất hiện, một cổ huyết khí nồng đậm cực điểm, gần như không thể hòa tan được, hình thành một vùng biển máu ngập trời, bên trong có vô số sinh linh đang kêu rên.
Trong đó.
Thậm chí có bóng dáng của Tiên Vương xuất hiện bên trong. Quả thực là đủ khiến cho tâm hồn người ta sợ hãi.
“Thiên Ma giới chúng ta đã thoát khỏi sự khống chế của Địa Phủ từ lâu, mà nay lại đang ở vào giai đoạn huy hoàng. Chỉ dựa vào một mình Thiên Ma giới thì đã đủ phản công chư thiên vạn giới, không cần phải dựa vào danh tiếng của Địa Phủ.”
“Còn với tin đồn mà vực chủ vừa nói, theo ta thấy không cần để ý tới, chỉ cần Thiên Ma giới chúng ta không quan tâm đến, bọn họ tự nhiên sẽ chó cắn chó.”
“Chờ đến khi nguyên khí của chúng bị tổn thương nghiêm trọng, Thiên Ma giới chúng ta sẽ thừa cơ xuất kích.”

Sinh linh một mắt kia, lời nói như sấm dền, ù ù rung động, cùng với khí tức cường đại lan tràn ra khắp toàn bộ trong đại điện, có thể nói là lung lạc lòng người.
Lời hắn nói ra được không ít người chấp nhận.
Năm đó Thiên Ma giới thần phục Địa Phủ, cũng không phải là phục tùng một cách vui vẻ, mà là bị cưỡng ép bằng vũ lực, hiển nhiên đây là một thế thực không hề tin phục Địa Phủ.
Bọn họ chẳng hề có lòng tôn kính Địa Phủ.
Mà nay Địa Phủ lại xuất thế, theo như ý của hắn thì chẳng hề có chút liên quan gì đến Thiên Ma giới, ngược lại chuyện này như một miếng mồi ngon quăng ra ngoài, để cho tất cả những cường giả của chư thiên vạn giới cướp đoạt.
Dù sao thì
Lời đồn đang gây ầm ĩ trong Thần giới là về truyền thừa chuẩn Tiên Đế mà.
Chỉ cần là một Tiên Vương, thì chẳng có ai mà không ham muốn.
Chờ đến khi chư thiên vạn giới thảm bại tương đối, Thiên Ma giới sẽ lợi dụng thời cơ bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, thì chư thiên vạn giới há còn sức để phản kháng sao?
Hắn vừa mới nói xong.
Thì đã có ngươi đứng ra phản bác.
“Thiên Ma giới từng là thuộc hạ của Địa Phủ, mà chúng ta cũng có quan hệ không nhỏ với Địa Phủ. Mặc dù Thiên Ma giới chúng ta không quan tâm, sống chết mặc bây, các ngươi cho rằng chư thiên vạn sẽ không đề phòng sao?”
“Thay vì nhắm vào bọn họ, chi bằng Thiên Ma giới của chúng ta chủ động xuất kích!”
Một người nhỏ bé cao chưa đến ba thước màu đen bước ra, cơ bắp cả người hắn cuồn cuộn, cho dù là thân hình thấp bé, vẫn tản ra thứ khí tức chèn ép chư thiên vạn giới.
Khiến cho người ta không thể không nhìn lại. Rất rõ ràng.
Tất cả mọi người ở đây đều biết rất rõ, đây là một vị Tiên Vương có thực lực khủng bố, hơn nữa là một vị Tiên Vương có hảo cảm với Địa Phủ.
Năm đó tuy rằng Địa Phủ chiến bại.
Nhưng không thể không nói, đó là thời điểm mà Thiên Ma giới hùng mạnh nhất, dùng thực lực của chính bản thân cứng rắn đối đầu với tất cả cường giả trong chư thiên vạn giới, hơn nữa không rơi xuống thế hạ phong.

Khi vừa mới bắt đầu, thậm chí còn đè chư thiên vạn giới dưới búa rìu của mình.
Rất nhiều Tiên Vương của Thiên Ma giới đều mang hoài niệm về những năm tháng anh hùng kia, hận không thể khiến cho vị chúa tể của Địa Phủ kia lập tức lập tức hồi sinh, dẫn dắt bọn họ tiếp tục chinh chiến chư thiên.
"Ngươi cho rằng bây giờ Thiên Ma giới có thể đối đầu với chư thiên sao? Không nói đến các thế giới khác, mà chỉ cần Tiên giới và Thần giới liên thủ với nhau, thì cũng là quá sức với Thiên Ma giới của chúng ta ."
Sinh linh một mắt kia, nói với giọng ồm ồm: "Mà ngươi lại còn muốn chủ động xuất kích, thật là ngu không ai bằng!"
"Huyết Vương!"
Người nhỏ bé chưa cao đến ba thước nghe vậy, tức khắc giận tím mặt, quát lạnh nói: "Ngươi có biết bản thân mình đang nói cái gì không? Chủ thượng của ngươi đã từng là Quỷ Vương của Địa Phủ. Mà nay ngươi lại quay lưng với Địa Phủ, nếu như chủ thượng của ngươi luân hồi chuyển thế trở về, biết được mình lại có một hậu bối như vậy, phỏng chừng sẽ xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu."
"Hừ."
Huyết Vương cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Đó là vì bọn họ không thức thời."
Bên trong Thiên Ma giới, thì tình cảm trong tông tộc cực kỳ nhạt nhẽo, đây là một thế giới hung tàn, tất cả mọi chuyện đều đặt thực lực lên hàng đầu. Chỉ cần thực lực của bản thân sung mãn.
Hoàn toàn có thể giết tộc trưởng đời trước hoặc là tông chủ, rồi mình sẽ thay vào vị trí đó. Huyết Vương, và ngay cả vực chủ của Sâm La quỷ vực đều đi lên bằng cách này.
Bọn họ có thể đi đến được bước này, đều có chiến tích cực kỳ huy hoàng. Mỗi một người trong số họ đều có thể cho tất cả cường giả của chư thiên vạn giới phải giật mình.
Đứng bên cạnh.
Đám người sinh linh với sáu chiếc cánh kia với vẻ mặt cười cợt, nhìn hai người đấu võ mồm. Đây là chuyện bình thường ở Thiên Ma giới.

Chương 793. Lục Đạo Luân Hồi chuyển động. (3)

Toàn bộ Thiên Ma giới chia làm hai phe phái, một bên thì ngốc nghếch ủng hộ sự hồi sinh của Địa Phủ, mà phe còn lại thì một lòng một dạ muốn bắt đầu mới.
Có dự định đá Địa Phủ qua một bên.
Bọn họ tin rằng cho dù không có Địa Phủ, thì Thiên Ma giới vẫn là một thế giới mà không ai dám coi khinh.
"Chúa tể Địa Phủ đã chết, bây giờ thần hồn cũng đã bị ma diệt, ý định của ngươi chắc sẽ phải thất bại, nếu muốn cho Thiên Ma giới lại trở lại đỉnh cao như xưa....."
Giọng điệu của Huyết Vương khinh thường, chậm rãi mở miệng.
Nhưng còn chưa nói xong.
Đột nhiên bị vực chủ của Sâm La quỷ vực ngắt lời.
"Đủ rồi."
Vực chủ của Sâm La quỷ vực lạnh lùng mở miệng.
Hắn vừa nói xong, toàn bộ đại điện lập tức an tĩnh lại, mọi người nín thở ngưng thần, dần dần bình tĩnh lại, tuy rằng bọn họ nhìn nhau chướng mắt.
Nhưng đối với vực chủ của Sâm La quỷ vực, còn có có vài phần kính sợ.
Người ta dẫn dắt Thiên Ma giới đối đầu với chư thiên vạn giới, còn khiến cho tất cả cường giả của chư thiên vạn giới phải bó tay, tạm thời đừng nói đến chiến tích xa xưa.
Bên trong một thế giới cá lớn nuốt cá bé như ở Thiên Ma giới.
Vực chủ của Sâm La quỷ vực bá chiếm vị trí này lâu như vậy, không có chút tài năng, đương nhiên là không thể làm được.
"Nếu chư vị đều ở tò mò, vì sao ta lại kết luận Địa Phủ sắp hồi sinh, vậy thì ta sẽ giải đáp thắc mắc trong lòng của chư vị."
Vực chủ của Sâm La quỷ vực chậm rãi mở miệng, lời nói lạnh lùng đến mức cực hạn, không có bất kỳ dao động cảm xúc nào, nhưng trong mỗi một câu một chữ đều có sóng to gió lớn.
"Bởi vì....."
"Mấy hôm trước, Lục Đạo Luân Hồi của Thiên Ma giới lại chuyển động."
Lời này vừa nói ra.
Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.
"Cái gì?"
"Không thể nào!"

“Năm đó, chẳng phải là Lục Đạo Luân Hồi của Thiên Ma giới đã bị đánh nát rồi sao? Căn bản là không có người nào có thể phục hồi nó. Nếu như đã không ai có thể phục hồi nó thì làm sao lại đột ngột chuyển động?”
“Chuyện này đã không còn là chuyện của Lục Đạo Luân Hồi nữa rồi, chư vị phải biết rằng Lục Đạo Luân Hồi kia chính là binh khí của vị chúa tể vô thượng của Địa Phủ lúc xưa đấy, binh khí cấp Tiên Đế!”
“Đúng vậy, ngoại trừ chúa tể Địa Phủ hồi sinh ra thì còn có ai có thể khiến cho lục đạo luân hồ chuyển động lại chứ?”
“Chẳng lẽ..... Vị chúa tể của Địa Phủ kia, căn bản còn chưa chết sao?”
“Ha ha.”
“Thần Đế cũng đã trở về rồi, ngươi cảm thấy chúa tể Địa Phủ còn có thể sống sót hay sao?”
“Chẳng lẽ có người đã lấy được chân truyền của Địa Phủ từ trong truyền thừa của Địa Phủ sao, cho nên hắn đã đánh thức Lục Đạo Luân Hồi vẫn luôn ngủ say hay sao?”
.....
Những câu nói này của vực chủ Sâm La quỷ vực.
Khiến cho cả đại điện gần như là nổ tung, tất cả mọi người không có cách nào để bình tĩnh lại.
Đối với Thiên Ma giới mà nói, ý nghĩa của Lục Đạo Luân Hồi là rất lớn, nó đang ở ngay dưới đại điện mà mọi người đang đứng đây, đã từng được các đời vực chủ của Sâm La quỷ vực trông coi.
Hôm nay tin tức Lục Đạo Luân Hồi chuyển động, nếu truyền đến chư thiên vạn giới, phỏng chừng cường giả trong chư thiên vạn giới đều phát điên tập thể quá.
Bởi vì.
Bọn họ lại hiểu hơn ai hết sự nguy hại của Địa Phủ. E rằng.
Chuyện về chuẩn Tiên Đế phải dời lại sau rồi..
Sinh linh với sáu chiếc cánh tiến lên vài bước, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi:
“Lời vừa rồi của vực chủ là sự thật ư?”
Lục Đạo Luân Hồi.
Chuyện này có liên quan rất lớn.
Không phải là do bọn họ không cẩn thận, cho dù là Địa Phủ đã bị hủy diệt, nhưng giá trị tự thân của Lục Đạo Luân Hồi vẫn còn sờ sờ ra đó, dù sao cũng là một binh khí cấp Tiên Đế đấy.

Phóng tầm mắt nhìn khắp chư thiên vạn giới, chẳng có ai mà không thèm muốn nó. Mà cũng là vì nó không thể luyện hóa được.
Nếu như có người có thể luyện hóa được nó, thì cho dù là vực chủ của Sâm La quỷ vực, phỏng chừng cũng không ngăn được chư thiên vạn giới đến cướp đoạt.
Mà nay bỗng nhiên nó lại chuyển động, không phải là vì chúa tể Địa Phủ trở về, mà do ý chí bên trong Lục Đạo Luân Hồi tự hồi sinh. Chuyện này mà bị lan truyền ra ngoài thì đủ để gây chấn động chư thiên.
"Hoàn toàn là sự thật."
Vực chủ của Sâm La quỷ vực nhàn nhạt phun ra bốn chữ. Đứng phía dưới. Sinh linh cao chưa đến ba thước liếc xéo Huyết Vương một cái, hài hước nói: "Làm sao?"
"Một người có tu vi cấp Tiên Đế là vĩnh hằng bất tử, cho dù là một người có tu vi đồng cấp, cũng không thể nào ma diệt được họ, theo ta thấy thì chúa tể Địa Phủ sắp sửa hồi sinh rồi!"
"Mà Thiên Ma giới của chúng ta, sớm muộn gì đều phải đi theo chúa tể Địa Phủ, thống trị chư thiên vạn giới."
Trong Thiên Ma giới.
Trong lòng của những sinh linh ủng hộ Địa Phủ, mỗi một người đều không quá tin vào chuyện chúa tể Địa Phủ đã ngã xuống. Theo như suy nghĩ của bọn họ thì xác suất chúa tể Địa Phủ còn sống là rất lớn.
Dù sao thì
Tiên Vương cũng đã rất khó giết chết.
Huống chi chuẩn Tiên Đế hay là Tiên Đế?
Nói không chừng, chúa tể Địa Phủ chỉ đang trong thời gian nghỉ dưỡng thương mà thôi, chờ thương thế của hắn khỏi rồi, sớm muộn gì đều sẽ quân lâm thiên hạ một lần nữa.
"Hừ!"
Huyết Vương khinh thường hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói: "Chớ có quên, Tiên giới còn có một vị Thần đế, nếu là chúa tể Địa Phủ còn sống, thì sao người kia có thể bỏ đi được chứ?"
Kết cục của năm đó, bất kể có nói thế nào thì đều là Thần đế đã trở về.
Mà chúa tể Địa Phủ thì không rõ tung tích.
Từ điểm này mà đoán, thì chúa tể Địa Phủ đã bại, hơn nữa là hoàn toàn đại bại.

Mặc dù có ngóc đầu trở lại, nếu tiếp tục gặp phải Thần đế, thì xác suất mà Địa Phủ bị thua vẫn rất lớn, thậm chí có thể nói là, trăm phần trăm sẽ thất bại.
"Chuyện cũ đã qua rồi."
Một đám lửa quỷ màu xanh lè, trôi nổi trên hư không trung, ngọn lửa chớp tắt vô chừng, thần quang ẩn hiện. Hắn vừa mở miệng.
Trong đại điện tức khắc an tĩnh hơn nhiều.
Tốt xấu gì cũng là một cường giả đã từng tham dự trận chiến ở Địa Phủ, bên trong đại điện này, ngoài vực chủ của Sâm La quỷ vực ra thì, chỉ có hắn là lời nói còn có chút sức nặng.
"Tì Vương có ý gì?"

Chương 794. Không phải là sinh linh của Thiên Ma giới .

Sinh linh với sáu chiếc cánh ánh hướng mắt về phía đám ma trơi kia, trong giọng nói mang theo vài phần thăm dò ý kiến.
Hắn rất tò mò, một Tiên Vương mà xuất đầu lộ diện nhiệt tình vì Địa Phủ như hắn, thì sẽ lựa chọn đứng về phía bên nào, nếu như Huỳnh Vương cũng đứng về phía Địa Phủ.
Vậy thì thái độ của những người còn lại cũng chẳng phải rất quan trọng.
"Rắn chết vẫn còn nọc, huống chi là Địa Phủ?"
Huỳnh Vương trầm ngâm một lúc lâu sau, chậm rãi mở miệng.
Năm xưa thế lực của Địa Phủ vô cùng khổng lồ, thống trị vô số thế giới, cường giả dưới trướng nhiều vô số kể, không biết đã có bao nhiêu Tiên Vương đồng ý gia nhập vào Địa Phủ.
Sau này Địa Phủ đại bại.
Có không ít Tiên Vương đã trực tiếp chạy trốn.
Nếu như Địa Phủ lại thống trị vạn giới, phỏng chừng chỉ cần một thời gian ngắn thôi thì sẽ thu hút được một lượng lớn cường giả. Trước kia.
Những người đó không lộ mặt, là vì không quá coi trọng những truyền nhân trước đây của Địa Phủ, mà hiện giờ Lục Đạo Luân Hồi bắt đầu chuyển động, đồng nghĩ với việc mọi chuyện có chút không bình thường.
Chưa biết chừng.
Chẳng bao lâu nữa sẽ phát sinh chuyện lớn.

Mà Địa Phủ, rất có khả năng sẽ nhân cơ hội này, trực tiếp một bước lên trời.
“Hôm nay, nếu như vực chủ đã nhắc tới chuyện Lục Đạo Luân Hồi, phỏng chừng đã trong lòng có quyết sách, không biết vực chủ tính toán ra sao?”
Giọng nói của Huỳnh Vương mơ hồ, bên trong ngọn lửa có bóng dáng của một con người, ngồi xếp bằng, trên đầu là sao trời, dưới chân vạn tinh lay động, giống như đang ở bên trong một thế giới nhỏ, vô cùng khủng bố.
Bóng người này không có thực thể, giống như hư ảnh, nhưng phát ra khí tức chèn ép vạn cổ, cho dù chỉ là một ánh mắt cũng đủ để cắt nát dòng sông thời gian.
Chung quanh hắn bốc lên một biển lửa ngập trời, cảnh tượng như ngày tận thế.
“Ra khỏi Thiên Ma giới, chinh chiến chư thiên .”
Vực chủ của Sâm La quỷ vực trông như là một vô thượng ma chủ, ngẩng cao đầu nhìn về phía hư không, ánh mắt sâu thẳm. Khi hắn mở miệng nói.
Chung quanh vang lên tiếng thần linh than khóc, Thiên Ma gào rống, toàn bộ Thiên Ma giới đều lay động, rung rinh theo, hàng tỉ ngôi sao lớn đều run lẩy bẩy.
“Cái gì?”
“Không thể nào.”
“Lúc này thì không thể!”
Vực chủ của Sâm La quỷ vực vừa dứt lời, trong đại điện đã có vô số người, mở miệng quát lạnh. Sâm La quỷ vực là một thế lực hoàn toàn mới, do vô số thế lực của Thiên Ma giới hợp lại với nhau.
Có thể nói.
Người nắm giữ vị trí vực chủ của Sâm La quỷ vực này, chẳng khác nào khống chế toàn bộ Thiên Ma giới, nhưng mà nếu nói theo một cách khác, nếu như tất cả mọi người bằng mặt không bằng lòng.
Thì Sâm La quỷ vực chỉ là một cái danh nghĩa mà thôi.
Hiện tại vực chủ của Sâm La quỷ vực có công kiến tạo, uy áp vạn giới, khiến cho vô số người phải ngước nhìn. Tuy rằng chưa biết được thật hư, nhưng vào thời điểm không có sự uy hiếp trí mạng.
Cũng không thể nào khiến cho Thiên Ma giới trở nên bền chắc như thép.
Dù sao thì
Sinh linh của Thiên Ma giới, trời sinh tính bạo ngược, mỗi người đều có ý định riêng của mình, muốn cho bọn họ đoàn kết một lòng, trừ phi vị chúa tể Địa Phủ kia hồi sinh.

Hôm nay.
Vực chủ Sâm La quỷ vực mới vừa đưa ra ý định này, những người khác lập tức không hưởng ứng. Nếu như thật sự.
Chuyện rời khỏi Thiên Ma giới, tiến hành chinh chiến chư thiên, đã uy hiếp đến lợi ích của đại bộ phận người, có người muốn giữ lại địa bàn của mình, có người cho rằng Thiên Ma giới căn bản không phải là đối thủ của Tiên giới nhà người ta.
Tùy tiện khai chiến, đó chính tự tìm cái chết. Hơn nữa.
Vực chủ của Sâm La quỷ vực và chúa tể Địa Phủ, thật sự là khác biệt quá lớn, người ta chính là Tiên Đế, còn ngươi thì sao? Phỏng chừng cũng chỉ là một Tiên Vương đỉnh phong mà thôi.
Chừa cho ngươi mặt mũi, thì ngươi chính là vực chủ, nếu như không cho ngươi mặt mũi thì ngươi chẳng là cái rắm gì đâu.
"Nếu là vực chủ cứ khăng khăng muốn rời khỏi Thiên Ma giới, vậy thì Vô Biên Huyết Hải chúng ta rút khỏi Sâm La quỷ vực, từ nay về sau anh đi đường anh tôi theo đường tôi."
Huyết Vương lạnh giọng nói.
Vừa nãy, hắn đã nói.
Lời đồn trong Thần giới bay đầy trời, Thiên Ma giới chỉ cần sống chết mặc bây, không quan tâm, thì ngày sau sẽ có cơ hội, một lần đánh tan chư thiên vạn giới.
Nhưng bất đắc dĩ là vực chủ Sâm La quỷ vực vốn không nghe theo lời mình. Nếu như đã bất đồng ý kiến, vậy thì mình có gì mà nói nữa chứ?
Cùng lắm thì.
Mình sẽ rời khỏi Sâm La quỷ vực, mình sẽ mang theo Vô Biên Huyết Hải, từ từ tìm cơ hội, chờ đến khi những người này bị vô số cường giả của chư thiên vạn giới đấm nát mặt ra.
Đương nhiên là sẽ nhớ đến mình.
Khi đó.
Những người này không tự mình đến mời hắn, thì sợ rằng hắn sẽ không tham gia vào Sâm La quỷ vực.
"Được."
Vực chủ của Sâm La quỷ vực, ngồi trên cao, uy áp như địa ngục, quanh người bao phủ bởi sương mù màu đen, khiến cho người ta nhìn không rõ dung mạo, lại càng không thể nhìn rõ được cảm xúc của hắn, chỉ có khí tức như một vầng mặt trời khiến cho người ta không rét mà run.

Giờ phút này.
Hắn chậm rãi phun ra hai chữ, khiến cho trong lòng rất nhiều người không nhịn được mà dao động.
Bọn họ cũng không muốn đi theo vực chủ của Sâm La quỷ vực để chịu chết, giờ phút này có thể rời khỏi Sâm La quỷ vực, chẳng khác nào là một cơ hội, bản thân mình có thể xưng vương xưng bá, thì ai lại muốn nghe theo người khác chỉ huy chứ.
Lập tức.
Đã có hai sinh linh muốn bước ra, nói lên suy nghĩ của mình. Nhưng khi họ vừa mới nhấc chân lên.
"Ong!"
Vực chủ của Sâm La quỷ vực đã đứng dậy, sau lưng hắn huyết khí ngưng tụ thành hình người, chuyển đông cơ thể, nhẹ nhàng vung quyền, vạn kinh cộng minh, sao bay đầy trời.
Giống như một con Thần Hoàng niết bàn, uy lực của nó chỉ mới vừa phô ra một góc, thì đã đủ trấn áp toàn bộ Thiên Ma giới, vô số Tiên Vương phải giật mình theo.
Quá dọa người rồi.
Như là một vị ma đế viễn cổ phục sinh, ngạo nghễ thế gian.
"Ầm ầm!"
Hư ảnh của vực chủ Sâm La quỷ vực xuất quyền, ma uy ngập trời, một con Chu Tước màu đen nhánh phát ra tiếng kêu dài, chấn cánh bay ra, thiêu trụi cả nửa không trung.
"Hả?"
Huyết Vương vốn đang muốn rời đi.

Chương 795. Không phải là sinh linh của Thiên Ma giới (2)

Chương trước Chương sau

Nhìn thấy cảnh tượng này, khóe mắt của hắn như muốn nứt ra, kinh giận không ngớt, quát to: "Ngươi dám!"
Lời còn chưa dứt.
Hắn kích hoạt huyết hải vô biên, lao vào đánh nhau với con Chu Tước màu đen kia, phát ra nhiều tiếng động đinh tai nhức óc, toàn bộ Thiên Ma giới cũng run rẩy theo.

Trên vòm trời.
Không biết là đã có bao nhiêu ngôi sao phát nổ, vô số mảng trời trở nên tối tăm.
“Phanh!”
Bên ngoài.
Tòa đại điện viễn cổ không biết là đã đứng sừng sững ở đó bao nhiêu năm, ầm ầm chấn động, máu tươi bắn đầy trời, lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng, có một thân hình nát bươm đang nằm ngửa trong biển máu.
Trôi nổi dập dền theo sóng gió.
Đó là Huyết Vương.
Một Tiên Vương cường đại, cũng chỉ trong một kích mà thôi, được xưng huyết hải không cạn, Tiên Vương Huyết Vương bất tử đã hoàn toàn trọng thương, giống như một con chó chết bị vứt bỏ ra ngoài.
“Này.”
Vốn dĩ có một số Tiên Vương muốn noi theo bước chân của Huyết Vương, cùng nhau bỏ đi, không khỏi thu chân mình lại.
Trước đây.
Bọn họ cho rằng vực chủ của Sâm La quỷ vực chỉ mạnh hơn bọn hắn chút xíu mà thôi, nhưng mạnh mẽ một mức độ nào đó mà thôi. Mà bây giờ xem ra, bọn họ đã phỏng đoán sia lầm, người ta căn bản không cùng cấp bậc với bọn họ.
Muốn bóp chết bọn họ, thì cũng đơn giản như bóp chết một con kiến mà thôi.
“Hắn đúng thật là Tiên Vương sao?”
Đây là suy nghĩ trong lòng của những người đang đứng trong đại điện. Tiên Vương thì làm sao có được đẳng cấp như vậy?
“Bây giờ còn ai muốn rời khỏi Sâm La quỷ vực nữa không?”
Vực chủ của Sâm La quỷ vực đứng phía trên bậc thang, bước từng bước một đi xuống, tiếng bước chân vang vọng, quanh quẩn khắp đại điện, giống như ma âm vô thượng.
Dội vào trong tai của mỗi người, làm hiễu loạn tâm thần.
Tất cả mọi người ở đây đều cầm lòng không đậu mà lui về phía sau một bước, tất cả mọi người đều cảm thấy, dường như trên lưng mình đang khiêng một ngọn núi lớn, ép cho bọn họ thở không nổi.
Mãi cho đến lúc này, bọn họ mới bừng tỉnh.

Người đứng trước mặt họ, lúc trước đã chống lại sức ép của chư thiên vạn giới, kéo Thiên Ma giới khỏi bờ vực bị hủy diệt và hồi sinh nó.
Nếu như hắn không xuất hiện.
Bây giờ có lẽ Thiên Ma giới đã bị xóa tên khỏi chư thiên vạn giới rồi. Bên trong đại điện rộng lớn.
Bóng người được bao phủ bởi sương đen, lẳng lặng đứng ở nơi đó, tuy rằng thân hình cũng không cao lớn, nhưng lại mang lại cho người ta một loại áp lực to lớn, khiến cho người ta gần như là ngưng thở.
"Một đôi mắt gần như là có thể nhìn thấu lòng người, không ai dám can đảm nhìn thẳng vào hắn."
"Nếu các ngươi đều không muốn ra đi, vậy."
Vực chủ của Sâm La quỷ vực mở miệng, giọng nói vô cùng lạnh lùng, dường như vọng lại từ địa ngục Cửu U, khiến cho người ta không rét mà run, cho dù là mạnh mẽ vô cùng như Huỳnh Vương.
Vào thời khắc này cũng lựa chọn im lặng không lên tiếng, lặng lẽ đứng chờ vực chủ của Sâm La quỷ vực đi xuống. Nhưng mà điều khiến cho người ta không ngờ đến chính là.
Vào ngay lúc này.
"Ầm!"
Một tiếng nổ vang lên.
Như sao chổi va chạm trái đất, bốn bề dậy sóng, anh sáng xé rách vòm trời, khiến cho cả Thiên Ma giới phải run rẩy theo. Thiên Ma giới vốn dĩ là một mảnh tối tăm.
Vào thời khắc này, bừng sáng.
Khiến cho hai mảnh trăng trên bầu trời cũng trở nên ảm đạm vô sắc. Vào ngay lúc này.
Một cổ áp lực khủng bố đến cực điểm, lan tràn ra như thủy triều, không bờ không bến, cho dù là có ở bên trong đại điện cách đó vô cùng xa, thì cũng có thể cảm nhận được rất rõ ràng.
"Tiên Vương!"
"Không phải là sinh linh của Thiên Ma giới!"
Trong đại điện, không biết bao nhiêu người nhìn về hướng phát ra tiếng động. Nơi cuối tầm mắt, có thể nhìn thấy rõ ràng.
Ở cuối đừng chân trời, một vầng mặt trời chói chang từ từ dâng lên, bắn ra hàng tỉ ta sáng, phát ra uy thếcường đại bá đạo, ẩn hiện trong đó là một bóng người đứng sừng sững.

Khí huyết như rồng, hóa thành một vầng mặt trời, bao phủ phần lớn sao trời, toàn bộ Thiên Ma giới phải chấn động theo. Cảnh tượng này vô cungfg hiếm thấy.
Đã đã bao nhiêu năm rồi?
Trong Thiên Ma giới, chưa từng có Tiên Vương bên ngoài đi vào, mà Tiên Vương của Thiên Ma giới chưa từng đi ra bên ngoài.
Hôm nay.
Một vị Tiên Vương dị giới đột nhiên xông vào. Điều này nói lên chuyện gì? Chẳng lẽ là chư thiên vạn giới bắt đầu động thủ với Thiên Ma giới rồi hay sao? Trong lúc nhất thời.
Trong đại điện, tất cả Tiên Vương của Thiên Ma giới đều dời tầm mắt lên người của vực chủ Sâm La quỷ vực, sau khi chứng kiến thực lực của đối phương.
Tất cả mọi người đều vứt bỏ chút suy nghĩ về may mắn.
Người ta có thể ngồi an ổn ở vị trí này, đương nhiên là có thực lực đủ trấn áp Thiên Ma giới, mà giờ phút này Thiên Ma giới lại để người tùy tiện xông vào.
Nếu như sinh linh của Thiên Ma giới không thèm để ý, thì e rằng danh tiếng của Thiên Ma giới coi như vứt.
“Vực chủ, có cần ta ra tay giết chết hắn không?”
Trong điện.
Một ngọn lửa bùng lên, một người đàn ông bước ra từ bên trong, hắn mặc vũ y, tóc đen tung bay, thân cao chín thước, không khác gì người bình thường, nhưng uy năng còn mạnh hơn cả thần ma.
Thân cao đến chín thước, mang theo dao động ngập trời, ánh sáng như biển rộng, một ánh lửa thần bắn lên từ đỉnh đầu, xuyên thủng đất trời.
“Huỳnh Vương.....”
Không ít người nhíu mày.
Vì sao đối phương lại chủ động đứng ra, còn muốn hành động trấn áp sinh linh ngoại giới này trước tiên? Theo lý mà nói.
Lúc này, Huỳnh Vương, chẳng phải là nên làm giống như bọn họ, thăm dò át chủ bài của vực chủ Sâm La quỷ vực hay sao chứ?
“Không vội.”
Vực chủ của Sâm La quỷ vực đứng khoanh tay mà đứng, đám sương mù màu đen sôi trào quanh người hắn, một đôi mắt nhìn xuyên qua vũ trụ, dừng lại ngay ánh mặt trời đang từ từ dâng lên kia.

Trong miệng lẩm bẩm nói: “Nguyên Họa Tiên Đế!”
“Nguyên Họa Tiên Đế?”
Tất cả mọi người trong đại điện đều cảm thấy khó hiểu, thậm chí không hiểu ra làm sao.
Danh tiếng của người kia vô cùng vang dội, không chỉ có sinh linh của Thiên Ma giới mà ngay đến cả trong chư thiên vạn giới, cũng có không ít người từng được nghe đến bốn chữ này.
Thứ nhất là bởi vì, thực lực của người này quá mạnh mẽ, độc nhất vô nhị trong chư thiên, chính là một chuẩn Tiên Đế hàng thật giá thật.
Thứ hai là Nguyên Họa Tiên Đế là một kẻ ba phải có tiếng, đầu tiên là đứng về phía Thần đế, rồi sau đó lại gia nhập Địa Phủ, mắt thấy Địa Phủ sắp sửa không xong.
Lập tức lại chạy lại bên Thần đến. Có thể nói.

Chương 796. Chuẩn..... Tiên Đế!.

Bất kể là ở thế giới nào đi nữa, thì Nguyên Họa Tiên Đế cũng giống như là một câu chuyện cười.
Người bình thường chẳng thể làm được như hắn, mà hắn, đường đường là một chuẩn Tiên Đế, lại có thể làm ra được loại chuyện như vậy mà chẳng hề có chút áp lực nào, thật sự khiến cho người ta kinh tởm.
“Đúng thật là khí tức công pháp của Nguyên Họa Tiên Đế.”
Huỳnh Vương đứng ở một bên, khí tức như vực sâu núi thẳm, bùng phát như ánh mặt trời, vô biên vô hạn, chung quanh hắn biển lửa sôi trào, như là một vô thượng Hỏa thần.
Khống chế lửa thần trong chư thiên.
Hắn đã từng tham gia vào trận chiến ở Địa Phủ, đương nhiên là đã từng nhìn thấy Nguyên Họa Tiên Đế. Cũng biết đến khí tức của công pháp Nguyên Họa cổ kinh.
Tuy rằng phần lớn tất cả mọi người đều vô cùng khinh bỉ cách làm việc của Nguyên Họa Tiên Đế, nhưng lại cực kỳ bội phục thực lực của Nguyên Họa Tiên Đế.
Dù sao thì

Không phải ai cũng có thể đột phá đến cảnh giới chuẩn Tiên Đế, cũng không phải ai đều có thể cai trị chư thiên vạn giới đến mấy kỷ nguyên.
Nếu không có sự xuất hiện của Địa Phủ.
Nói không chừng Nguyên Họa Tiên Đế còn có thể lưu lại tên tuổi rực rỡ của hắn trong lịch sử. Đương nhiên.
Bây giờ xem ra, Nguyên Họa Tiên Đế cũng đã lưu lại tên tuổi rực rỡ của hắn, nhưng chỉ là hơi khó coi mà thôi.
"Nếu ta không nhớ lầm thì, đế cung của Nguyên Họa Tiên Đế đã bị cường giả của Thần giới công phá hoàn toàn rồi mà"
Huỳnh Vương trầm ngâm nói.
Sau khi Nguyên Họa Tiên Đế gia nhập vào Địa Phủ, thì đã di dời đế cung của hắn đến Thiên Ma giới, rồi sau này hắn lại phản bội, trực tiếp mang theo đế cung trốn chạy.
Vốn dĩ là một chuẩn Tiên Đế của Tiên giới.
Sau khi di dời sào huyệt của hắn đến Thần giới. Nhưng bất đắc dĩ là.
Lúc ấy.
Tin tức Nguyên Họa Tiên Đế gia nhập vào chư thiên vạn giới còn chưa được truyền ra, bản thân hắn đã bị chúa tể Địa Phủ, tát cho một cái từ xa, đánh cho tan tành.
Đế cung của hắn cũng chẳng khác nào trở thành một sự an ủi từ xa gởi tặng cho Thần giới. Cường giả của Thần giới không hề từ chối, vui vẻ nhận lấy.
Nghe nói đế kinh của Nguyên Họa Tiên Đế cũng đã rơi vào tay của tộc Liễu thị Thần giới. Mà bây giờ khí tức công pháp của Nguyên Họa Tiên Đế lại xuất thế, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì đây chắc chắn là người của tộc Liễu thị.
Bởi vì.
Trong chư thiên vạn giới này, chỉ có bọn họ, mới có thể tu luyện bộ công pháp này.
"Người của tộc Liễu thị Thần giới đúng là to gan, bọn họ cho rằng Thiên Ma giới chúng ta, là nơi bọn họ muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?"
Sinh linh cao chưa đến ba thước, lạnh giọng nói.
Hắn nhìn vầng mặt trời ở đằng xa, sát ý cả người khuếch tán ra mênh mông cuồn cuộn, quấy động trời cao, không biết đã có bao nhiêu ngôi sao trên bầu trời đang run rẩy kịch liệt, tinh vực vô biên đều trở nên ảm đạm.
Tiên Vương phẫn nộ, bất kỳ kẻ nào cũng cảm thấy sợ hãi.
"Cứ nhìn xem."

Vực chủ của Sâm La quỷ vực, nhàn nhạt nói một câu.
Hắn vừa mở miệng, toàn bộ đại điện trở nên an tĩnh đi rất nhiều, những người vốn dĩ đang nóng lòng muốn thử sức, cũng dập tắt ý định chôn sâu trong lòng này.
Phải biết rằng.
Huyết Vương vừa rồi làm trái lệnh của vực chủ, giờ phút này vẫn còn đang nằm ở bên ngoài kia. Cùng lúc đó.
Ở phía bên ngoài.
Trên một dãy núi cách xa đại điện hàng tỉ vạn dặm.
Hai người Liễu Huyền Thành cùng Thất tổ đang đứng sóng vai nhau, bọn họ ngẩng đầu nhìn vào hư không, trên mặt mang theo chút cảm xúc nặng nề.
Dị tượng này quá khủng bố. Vượt qua dự đoán của bọn họ.
Hiện giờ.
Toàn bộ Thiên Ma giới, chỉ cần không phải là người mù, thì gần như đều nhìn thấy dị tượng này, nói không chừng không biết lúc nào sẽ dẫn Tiên Vương của Thiên Ma giới đến đây.
Phải biết rằng.
Thiên Ma giới không kém gì Thần giới.
Ở một mức độ nào đó mà nói, thì mạnh hơn Thần giới không ít.
Thiên Ma giới nhà người ta có thể chống lại sự tấn công của vạn giới, nếu như hoán đổi vị trí, Thất tổ cảm thấy Thần giới bọn họ không thể chống cự được vạn giới liên thủ.
Đặc biệt là.
Vực chủ của Sâm La quỷ vực chưa từng xuất hiện kia, thực lực của người này không thể khinh thường, tuy rằng trong thời điểm Địa Phủ đại chiến, chưa từng chứng kiến hắn ra tay.
Nhưng sau trận đại chiến Địa Phủ.
Trong tình hình, Thần đế quy ẩn, chúa tể Địa Phủ ngã xuống, các chuẩn Tiên Đế không xuất thế, toàn bộ chiến trường đều trở thành sân khấu của một mình hắn.
Có thể nói là, dựa vào sức mạnh của bản thân mà cứng rắn bảo vệ Thiên Ma giới. Với bản lĩnh này, cho dù hắn là kẻ thù của mình, thì Thất tổ cũng vô cùng bội phục.
“Thất tổ, ngươi nghĩ Khiêm Chi còn mất bao lâu nữa?”

Liễu Huyền Thành ngẩng đầu nhìn vào hư không, lo lắng nói. Trong khoảng thời gian này.
Hắn đã phát hiện ra không ít bóng người đang nhìn lén chung quanh, trong số này có không ít người có tu vi Trường Sinh cảnh, phỏng chừng đợi thêm chút nữa, thì Tiên Vương của Thiên Ma giới cũng sẽ chạy đến đây.
Nếu như Tiên Vương của Thiên Ma giới chạy đến đây.....
Liễu Huyền Thành để tay lên ngực tự hỏi, ba người bọn họ liên thủ với nhau, chưa chắc có thể xông ra khỏi Thiên Ma giới.
"Chắc là sắp rồi."
Thất tổ cũng không tự tin hơn bao nhiêu.
Nếu đây không phải là một cơ duyên lớn có liên quan đến Nguyên Họa Tiên Đế, cho dù có thế nào đi nữa thì bọn họ cũng không chạy vào trong Thiên Ma giới. Bây giờ thì hay rồi, lấy được cơ duyên.
Nhưng tình hình này cũng quá đáng sợ đi.
Một vòng mặt trời xuất hiện chói chang ngang trời, phát ra hàng tỉ vạn tia sáng, chiếu sáng mỗi một góc Thiên Ma giới, cho dù là bất kỳ ai đều có thể nhìn thấy rõ ràng, khí tức Tiên Vương gần như là ở khắp mọi nơi.
Nếu như hiện tượng này mà nằm trong Thần giới, thì đó là một chuyện tốt.
Nhưng ở Thiên Ma giới, thì đúng là tự tìm đường chết.
"Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối nói như thế nào?"
Liễu Huyền Thành dường như nhớ ra chuyện gì đó, mở miệng hỏi. Theo lý mà nói.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã dụ liệu hết tất cả mọi việc, cảnh tượng ngày hôm nay hẳn là cũng nằm trong dự liệu của hắn, vì vậy tất nhiên là khi đó đã có nhắc nhở họ rồi.
Nói cách khác.
Biết rõ là đi chịu chết, thì sao Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối lại bảo họ đến đây chứ?
"Thiên Cơ Lâu Chủ?"

Chương 797. Chuẩn..... Tiên Đế!. (2)

Sắc mặt Thất tổ vừa thay đổi, trong lòng bàn tay vung lên, một miếng ngọc bội xuất hiện, hắn cẩn thận xem lại nội dung bên trong một lần nữa, sau một

lát, hắn thu hồi thần thức, hắn thở dài một cái.
“Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối nói hữu kinh vô hiểm.”
“Hữu kinh vô hiểm?”(có nguy hiểm nhưng không sao)
Liễu Huyền Thành nhíu mày.
Vừa nghe thấy câu nói này của Thiên Cơ Lâu Chủ, dường như có ẩn chứa một thứ ma tính nào đó, khiến cho sự lo lắng trong lòng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại. Tiền bối đã nói là hữu kinh vô hiểm.
Vậy thì chắc chắn là hữu kinh vô hiểm.
Từ khi gặp được Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối cho đến bây giờ, chưa có chuyện gì mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối không thể tiên đoán được.
“Tuy là nói như vậy, nhưng nơi này cũng coi như không xa trung tâm của Thiên Ma giới lắm.”
Thất tổ liếc mắt nhìn vào hư không ở phía xa, hắn biết là bên trong đại điện ở đằng xa kia là trung tâm của Thiên Ma giới, nơi đó là nơi ở của vực chủ Sâm La quỷ vực.
Thực lực của người này cao thâm khó dò.
Nếu như hắn phát hiện ra sự khác thường ở đây, phỏng chừng sẽ chạy đến đây ngay lập tức.
Nhìn thì khoảng cách xa xôi, nhưng đối với một vô thượng Tiên Vương mà nói, chút xa xôi này, thật sự không là gì, chỉ trong nháy mắt là đã có thể đến đây.
Với thực lực của đối phương, nếu như muốn bắt ba người bọn họ lại, thì dễ như trở bàn tay.
“Ầm ầm!”
Ánh sáng lóe lên.
Ánh sáng rực rỡ quanh người Liễu Khiêm Chi từ từ tan biến, vũ trụ khôi phục lại như lúc ban đầu, Thiên Ma giới dần dần trở về trạng thái tối tăm, chẳng khác gì lúc trước.
Khí tức Tiên Vương nặng nề như núi, dần dần rút đi như thủy triều.
“Vút!”
Trên vòm trời.
Liễu Khiêm Chi đã bình phục, thực lực tăng lên một tầng, hắn mở hai mắt ra, ánh mắt như hai dòng điện lạnh, bổ xuống vòm trời, áp lực vô thượng đè xuống đất trời.
Mảnh trăng giữa trán hắn chậm rãi xoay tròn, xuất hiện một loại khí tức tiềm ẩn thực lực, gần như khiến cho hắn bức phá cảnh giới Tiên Vương mà

hướng đến một cảnh giới mới.
Đó là khí tức chỉ thuộc về Nguyên Họa Tiên Đế lúc trước. Mà nay.
Lại xuất hiện trên người Liễu Khiêm Chi.
“Vèo!”
Sắc mặt Liễu Khiêm Chi lạnh lùng, tóc dài bay lượn, bước từng bước một bước xuống từ trên vòm trời. Chiến y trên người lấp lánh thần huy, làm cho hắn giống như một vị chiến thần, mạnh mẽ mà uy nghiêm.
“Tham kiến Thất tổ, tham kiến Huyền Thành lão tổ.”
Liễu Khiêm Chi đi tới trước mặt hai người, chắp tay hành lễ. Trong lúc nói chuyện, dư quang từ khóe mắt liếc nhìn chung quanh một cái, trong mắt hiện lên một vẻ nghi ngờ.
Ký ức của hắn chỉ dừng lại tại thời điểm khi hắn đang giao thủ cùng chủ nhân của Thiên Mang sơn. Mà nay khi tỉnh lại.
Lại bỗng nhiên phát hiện, ra cảnh sắc chung quanh hoàn toàn thay đổi.
Không phải là bất kỳ thế giới nào mà hắn biết, mà lại giống hệt với Thiên Ma giới được ghi lại trong sách cổ. Chẳng lẽ.
Trong khoảng thời gian mình hôn mê, bọn Thất tổ lại mang mình đến Thiên Ma giới sao?
“Không cần đa lễ.”
Thất tổ vẫy tay, hắn nhìn lướt qua chung quanh, trầm giọng nói: “Tỉnh rồi thì tốt, nơi này không nên nán lại quá lâu, chờ đến khi chúng ta rời khỏi nơi này rồi nói.”
“Đúng vậy.”
Liễu Khiêm Chi với đầy một bụng nghi hoặc.
Hắn rất muốn hỏi thử là mình đã khôi phục ra làm sao, hơn nữa sau khi hồi phục, trạng thái của hắn tốt lên hơn bao giờ hết. Dường như thực lực cũng tăng lên một bậc.
Cũng chẳng thua gì chủ nhân của Thiên Mang sơn. Ít nhất.
Nếu như đụng phải đối phương một lần nữa.
Thì bản thân hắn sẽ không thua nhanh đến vậy.
“Vút!”
Ba người hóa thành tia sáng, không hề do dự chút nào, trực tiếp phóng lên cao, bay ra ngoài. Vào thời điểm tiến vào Thiên Ma giới.
Hai người Thất tổ cùng Liễu Huyền Thành thu liễm toàn bộ khí tức, dựa theo sự chỉ điểm của Thiên Cơ Lâu Chủ, cẩn thận mò mẫn tiến vào trung tâm của Thiên Ma giới.

Mà giờ phút này khi rời đi.
Thì đã không còn thu liễm nữa rồi.
Bởi vì sau chuyện lúc nãy của Liễu Khiêm Chi, hành tung của họ đã bị bại lộ, để nhanh chóng rời khỏi Thiên Ma giới, bọn họ không cần phải giấu diếm nữa.
"Vực chủ, bọn họ sắp trốn đi rồi!"
Bên trong đại điện mà đen nhánh.
Sinh linh cao chưa đến ba thước, nôn nóng nói.
Tốc độ của những người có tu vi Tiên Vương là cực nhanh, chỉ trong một cái nháy mắt là có thể đi được hàng tỉ vạn dặm, chẳng bao lâu nữa thì bọn họ sẽ ra khỏi Thiên Ma giới.
Chờ đến khi bọn họ rời khỏi Thiên Ma giới, thì còn muốn kiếm họ mà trừng trị thì không dễ đâu.
"Yên tâm!"
Giọng nói của vực chủ Sâm La quỷ vực giống như giếng cổ không gợn sóng, dường như mọi chuyện đều nằm trong dự tính của hắn, hắn duỗi tay, vô số ánh sao trời trên bầu trời rơi xuống, được pháp lực của hắn ngưng tụ thành một thanh cổ kiếm.
Thanh cổ kiếm này được luyện chế từ tinh túy của hàng tỉ ngôi sao trời, tuy rằng là vực chủ của Sâm La quỷ vực chỉ tiện tay luyện chế thôi, nhưng trong khoảnh khắc khi nó xuất hiện, vẫn tản ra một loại khí chất sát phạt tàn khốc.
Kiếm khí xuyên thủng Thiên Ma giới, xé tan vũ trụ, đâm xuyên bầu trời sao.
"Keng!"
Cổ kiếm rung lên.
Chém ra một luồng kiếm quang kinh thiên động địa. Sát khí vô tận, chấn động cổ kim.
"Không ổn!"
Ở xa trong vũ trụ, tam vương Liễu thị mắt thấy sắp rời khỏi Thiên Ma giới, bọn họ cảnh giác sự biến đổi sau lưng, vội vàng quay đầu lại nhìn thoáng qua.
Với chỉ một cái liếc mắt, đã khiến cho bọn họ sởn tóc gáy.
Một tia kiếm quang dư dội như cả một thiên hà, buông xuống từ trên trời, mênh mông bát ngát, bao phủ vô số sao trời, càng quét về phía họ.
"Là vực chủ của Sâm La quỷ vực!"

Thất tổ hét lớn một tiếng, tế ra một chiếc ấm màu vàng xanh, chưa kịp hoàn thành, kiếm quang đã đập vào chiếc ấm màu vàng xanh kia, phát ra tiếng nổ kịch liệt.
Ánh sáng của chiếc ấm đã trở nên ảm đạm, trực tiếp văng ra ngoài, xe rách mấy trăm vạn dặm bầu trời.
Cho dù là Thất tổ thì thân thể cũng run lên, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ hư không, cực kỳ đẹp đẽ mà thê lương.
"Quả nhiên là hắn đã phát hiện ra chúng ta!"
Thất tổ không kịp lau máu tươi trên khóe miệng, đôi mắt già nua gắt gao nhìn chằm chằm thanh cổ kiếm treo trên hư không, từ sâu trong lòng là một mảnh bi thương.

Chương 798. Đây chỉ là khởi đầu mà thôi.

Chỉ với một chiêu mà thôi.
Khiến lòng hắn sinh ra một loại cảm giác bất lực, dường như người mà hắn đang đối mặt không phải là một nhân vật có tu vi Tiên Vương, mà lại giống như là một chuẩn Tiên Đế!
Nhưng sao có thể như vậy chứ?
Sau trận đại chiến ở Địa Phủ, trong năm tháng dài đằng đẵng chẳng hề có sự tồn tại của chuẩn Tiên Đế. Thiên Ma giới là bên chiến bại, thì lại càng không thể xuất hiện chuẩn Tiên Đế.
Rốt cuộc đối phương có lai lịch gì?
Rốt cuộc thực lực của đối phương như thế nào?
Sâu trong lòng Thất tổ là một đống nghi vấn, chưa đợi đến khi hắn tìm hiểu rõ, thì thanh cổ kiếm cách đó không xa đã mang lại cho hắn câu trả lời chí mạng nhất.
"Keng! Keng! Keng! Keng!"
Cổ kiếm chấn động, một hóa thành bốn, sát khí đáng sợ, giống như cánh của địa ngục đang mở rộng, như mãnh thú Hồng Hoang tập kích, kiếm khí cuồn cuộn dâng lên, trời sụp đất nứt, dải ngân hà trên bầu trời đều trở nên ảm đạm.
Bốn thanh cổ kiếm vắt ngang trăm vạn, to lớn như bốn cây cột chống trời, chỉ cần nhìn một cái đã đủ khiến cho người ta hãi hùng khiếp vía, huống hồ

gì là ngăn cả.
Cùng lúc này.
Bên trong thanh cổ kiếm khuếch tán ra một loại khí tức vượt trên cả Tiên Vương, áp đảo vạn vật thương sinh. Như là một Thiên Ma viễn cổ thức tỉnh, quan lâm chư thiên vạn giới.
Làm cho cả Thiên Ma giới bốc lên một cơn lốc xoáy màu đen, sao trời như sóng biển, quay cuồn mười phương, cát bay đá cuốn đầy trời, khắp nơi đều là cảnh tượng quỷ khóc thần gào.
"Chuẩn..... Tiên Đế!"
Thất tổ nhìn thấy khí tức này, cả người như rơi vào trong hầm băng, từ trong kẽ răng khó khăn phun ra ba chữ.
Chuẩn Tiên Đế.
Là nhân vật mà hàng tỉ năm qua, chưa từng xuất hiện. Năm đó sau khi Địa Phủ bị huỷ diệt.
Mỗi một Tiên Vương đều cho rằng vẫn còn chuẩn Tiên Đế trên đời. Chỉ là chuẩn Tiên Đế vẫn không xuất thế, nên bọn họ không thể nào chứng thực mà thôi. Mà nay.
Một chuẩn Tiên Đế hàng thật giá thậ bỗng nhiên xuất hiện ở Thiên Ma giới, thật sự là khiến cho người ta giật mình, không hiểu ra làm sao, quả thực là không thể tin được.
Nhìn thấy bóng dáng như thần ma kia, hấp thu tinh khí của đất trời, thời khắc này, những điều thắc mắc trước kia của Thất tổ đã được giải đáp rõ ràng rồi.
Chẳng trách mà.
Vị vực chủ của Sâm La quỷ vực có thể dùng sức mạnh của một mình hắn ngăn cản chư thiên vạn giới tấn. Chẳng trách mà.
Hắn ngồi vững trên vị trí vực chủ của Sâm La quỷ vực qua hàng tỉ năm, mà chẳng ai có thể thay thế được hắn. Thì ra thực lực chân chính của hắn.
Là một chuẩn Tiên Đế!
Trong khi bọn họ chỉ vì một cơ duyên chuẩn Tiên Đế mà đánh sống đánh chết với nhau, người ta đã có sẵn một chuẩn Tiên Đế sờ sờ ra đó.
Chuyện này khiến cho bọn họ trong lúc nhất thời hoàn toàn thất vọng.
Chuẩn Tiên Đế cùng Tiên Vương chính là hai cảnh giới hoàn toàn bất đồng, đối phương muốn đè chết một Tiên Vương, không cần phải làm quá nhiều, chỉ cần một ý niệm là đủ rồi.

Ở trên thế gian này, từ xưa đến nay, vô số lần trong dòng thời gian, chưa bao giờ có người có thể khiêu chiến vượt cấp ở cảnh giới cấp Tiên Vương, mà đối phó với chuẩn Tiên Đế.
Cho dù là một Tiên Vương có thể chặn được một đòn của chuẩn Tiên Đế. Thì đã có thể được vinh danh là người đứng đầu chỉ sau chuẩn Tiên Đế mà thôi.
"Ực."
Liễu Huyền Thành nuốt một ngụm nước bọt, giờ phút này, chân hắn cũng đang run, đây lần đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy được chuẩn Tiên Đế.
Đương nhiên.
Đây cũng có thể là lần cuối cùng.
Cho dù có là ai khi nghĩ đến chuyện bản thân mình dám cướp đi cơ duyên của Thiên Ma giới ngay trước mắt của chuẩn Tiên Đế, đều không kìm được mà phát run, mà đám người mình có thể sống đến bây giờ.
Quả thực là do ông trời quá ưu đãi.
"Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối không phải đã nói.."
"Hữu kinh vô hiểm sao?"(kinh hãi nhưng không nguy hiểm)
Thất tổ lẩm bẩm nói.
Nếu nói chuẩn Tiên Đế chính là sự kinh hãi nằm bên trong hữu kinh vô hiểm, vậy thì sự kinh hãi này cũng có chút khủng bố, chuyện này không thể nào dùng từ kinh hãi đề hình dung nữa rồi.
Quả thực chính là tuyệt vọng.
Cho dù là ba Tiên Vương bọn họ có liên thủ với nhau, căn bản cũng không phải là đối thủ của người ta. Phải biết rằng.
Một chuẩn Tiên Đế vào thời điểm đỉnh phong có thể thống trị chư thiên vạn giới, Tiên Vương dưới trướng của hắn quả thực là vô số kể, ba người bọn họ cũng chỉ đủ để làm bao cát cho họ luyện tập mà thôi.
"Chẳng lẽ là Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối tính sai rồi?"
Tuy rằng Liễu Khiêm Chi vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng giờ phút này khi nhìn thấy chuẩn Tiên Đế xuất hiện, mà tình cảnh của ba người bọn họ không hề tốt, nên cũng hiểu ra được bảy tám phần.
Phỏng chừng.....
Lần này ba người bọn họ đã đụng phải sắt thép rồi.
Chọc cho chuẩn Tiên Đế xuất hiện, chuyện hôm nay còn có thể tốt lành được nữa sao?
"Hẳn là không thể nào."

Liễu Huyền Thành ngập ngừng, hắn không hề muốn tin vào chuyện này, nhưng mà mọi chuyện đã là như thế, hắn không muốn tin cũng phải tin. Thiên Cơ Lâu Chủ vẫn luôn được xưng là thần cơ diệu toán, làm sao lần này lại có thể đoán sai được chứ?
Đối mặt với một vị chuẩn Tiên Đế, dù thế nào thì hắn cũng không thể nào nghĩ ra được, làm sao thì mới có thể hữu kinh vô hiểm rời đi.
"Ong!"
Bốn thanh cổ kiếm vang lên.
Chấn động vô số sao trời, toàn bộ Thiên Ma giới cũng chấn động theo.
Sát khí vô bờ, như sóng, như phong ba, càng quét khắp bốn phương tám hướng, không biết có bao nhiêu núi non sông ngoài đã biến thành cát bụi chỉ trong giây lát.
Vực chủ của Sâm La quỷ vực đứng sừng sững bên trong đại điện, hắn bước từng bước ra, sương mù màu bắt đầu bao phủ, Thiên Ma giới vốn dĩ đã đen tối, thời khắc này hoàn toàn bị che phủ bởi đêm đen.
Giống như quân vương Vĩnh Dạ đáp xuống nơi này.
"Tự tiện xông vào Thiên Ma giới, phải chết!"
Vực chủ của Sâm La quỷ vực đạp chân nhảy lên, từ sâu trong đôi mắt hắn là nhật nguyệt luân chuyển, khủng bố như thuở hồng hoang, khí tức diệt thế khuếch tán ra.
Hắn dùng một tay chỉ xuống, bốn thanh cổ kiếm, chợt vang lên một tiếng ong nhẹ, bầu trời bị chẻ ra. Thời khắc này.
Toàn bộ Thiên Ma giới đã bị chẻ đôi.

Chương 799. Đây chỉ là khởi đầu mà thôi. (2)

Hỗn độn vô biên cuồn cuộn, vô số sao trời bị ảnh hưởng cũng nổ tung, bốn thanh cổ kiếm mang theo thần huy khủng bố, lay động trời cao, chém về phía ba người Thất tổ.
Trong lúc khẩn trương, Liễu Khiêm Chi quay đầu nhìn về phía Thất tổ, trong ánh mắt mang theo chút thăm dò.
"Phải đánh một trận rồi."
Thất tổ hít một hơi, trầm giọng nói.

Hắn nắm chặt một tay, ấm thần màu vàng xanh vừa mới bị phá hủy, lại bừng lên thứ ánh sáng màu vàng xanh lộng lẫy, sặc sỡ loá mắt, từng gợn sóng lông vũ tiên xuất hiện.
Tỏa ra uy thế Tiên Vương vô thượng, mặt trời trăng sao trên bầu trời đều đang lay động.
Ấm này được chế luyện từ một loại thần kim vô danh, đã được Thất tổ tế luyện qua hàng tỉ năm, đã từng uống máu tươi của Tiên Vương Địa Phủ, thần uy vô tận.
Đến nay bên trong chiếc ấm này vẫn còn sót lại thần chỉ của Tiên Vương.
Ấm thần màu vàng xanh được Thất tổ đánh thức, bên trong đó có thần chỉ hồi sinh, khí tức Tiên Vương lưu chuyển, uy thế trấn cửu thiên, miệng ấm phun ra nuốt vào ánh sáng, khí hỗn độn xuất hiện.
Một dải ngân hà như ẩn như hiện bên trong.
“Giúp lão phu một tay!”
Thất tổ hét lớn một tiếng.
Liễu Khiêm Chi cùng Liễu Huyền Thành đứng bên cạnh, lập tức phản ứng lại, ba người hợp lực kích hoạt ấm thần màu vàng xanh, uy thế của nó càng mạnh, dải ngân hà như hóa thành một dòng sông thời gian, vắt ngang trên vòm trời.
Giờ phút này.
Nó đã ngưng tụ thành hình, như là một dòng sông thời gian thực sự, từ hư không chảy về đến thực tại.
Ba vị Tiên Vương liên thủ, nếu như ở vào những thời điểm khác thì, một hai Tiên Vương căn bản không phải là đối thủ, uy năng mà nó phát ra có thể phá tan bầu trời, bao trùm toàn bộ Thiên Ma giới.
Nhưng mà hôm nay.
Thực lực của nó lại vẫn chưa đủ lắm.
“Phanh!”
Một tiếng nổ kịch liệt vang lên, ấm thần màu vàng xanh ầm ầm chấn động, bốn thanh cổ kiếm đang chém xuống, chúng va vào nhau, khí tức sát phạt mãnh liệt, kinh động chư thiên vạn giới!
Kiếm khí cuồn cuộn như khói sáng, như hàng ngàn hàng vạn dải ngân hà đổ xuống, mênh mông vô biên, tàn phá bừa bãi khắp mười phương. Vô số người cảm thấy da đầu như tê dại, làm sao có thể ngăn cản được uy thế này cơ chứ?
Cho dù là ba vị Tiên Vương liên thủ, căn bản là không thể ngăn cản được.

Cũng may mà nhân vật như vậy là người của bọn họ Thiên Ma giới, nếu như là người của chư thiên vạn giới, phỏng chừng hôm nay Thiên Ma giới đã gặp phải nguy hiểm rồi.
"Ầm ầm!"
Ấm thần màu vàng xanh nổ ầm ầm, trên miệng ấm xuất hiện từng khe nứt, nó điên cuồng lan tràn ra, ánh sáng quanh thân nó bừng lên, tuy rằng đã cản được phần lớn uy năng, nhưng vẫn bị chém bay ra ngoài.
Đứng phía dưới ấm thần.
Ba người Thất tổ run lên.
Thân thể như trúng phải đòn tấn công mạnh, tất cả đều há mồm phun ra một ngụm máu tươi, nhanh chóng bắn ngược ra ngoài. Lần này.
Nếu như vực chủ của Sâm La quỷ vực sử dụng nhiều thực lực hơn chút nữa, thì ba người Thất tổ sẽ không thể gặp may mắn được như lần trước, đặc biệt là Thất tổ, hắn đứng mũi chịu sào.
Cả người toàn là máu, bắn ra ngoài như một con bù nhìn, nguyên thần xém chút nữa thì nứt thành hai nữa, cả người nát bươm. Hai người bên cạnh.
Tuy rằng trạng thái tốt hơn một chút, nhưng cũng chẳng tốt hơn là bao nhiêu.
Đặc biệt là Liễu Huyền Thành, hắn vốn đã có sẵn thương tích trong người, lần này lại càng thêm nghiêm trọng, thân thể xém chút nữa đã bị đánh nổ, cũng gần rơi vào tình trạng như Liễu Khiêm Chi lúc trước.
"Tách nhau ra!"
Thất tổ rống lớn một tiếng.
Lời còn chưa dứt, hắn đã lập tức liều mạng phi thân ra, một khắc cũng không dám dừng lại.
Ba vị Tiên Vương tách nhau rời đi, nếu như là một người đồng cấp, có lẽ một chốc một lát thật đúng là không thể nào đuổi kịp bọn họ, chỉ có thể nhìn bọn họ phá vây chạy.
Nhưng đối với chuẩn Tiên Đế mà nói, thì trong đầu ba người không chắc chắn lắm, chuẩn Tiên Đế mạnh hơn rất nhiều so với bọn họ, chỉ cần một ý niệm là có thể đóng băng vũ trụ, bắt lấy ba người bọn họ, chuyện này cũng không cần tốn bao nhiêu sức lực.
Nhưng dù có nói như thế nào đi nữa, thì đây cũng là một cơ hội.
Nếu như không thử, thì làm sao mà biết được có người có thể chạy thoát được? Lỡ đâu.
Nếu như họ thật sự thành công thì sao? Trong nháy mắt mà thôi.

Tam vương Liễu thị đã biến mất ở phía cuối chân trời, chỉ trong thời gian của một lần hít thở, thì đã chạy đến biên giới của Thiên Ma giới, chỉ trong chốc lát nữa thôi.
Bọn họ có thể hoàn toàn rời khỏi Thiên Ma giới, thoát khỏi sự kìm kẹp của đông đảo thần thức Tiên Vương Thiên Ma giới. Dù sao thì
Để chạy trốn, ba người đều đã dốc hết sức mình, tốc độ nhanh đến mức cực hạn.
"Vực chủ..."
Sinh linh cao chưa đến ba thước, nhìn thấy tam vương Liễu thị ở đằng xa, trong lòng sốt ruột vô cùng, hắn nhanh chóng lên tiếng, nhưng còn chưa nói xong.
Dường như hắn đã nhớ đến điều gì đó, giọng nói không kìm được mà thấp xuống, nhẹ giọng nói: "Vực chủ, bọn họ sắp thoát khỏi Thiên Ma giới."
"Chẳng lẽ ngài không xuống tay bắt bọn họ lại sao?"
Nếu là người khác.
Hắn đã sớm mở miệng tức giận mà mắng. Nhưng người trước mặt thì lại không giống.
Người ta chính là vực chủ của Sâm La quỷ vực, và còn là chúa cứu thế của Thiên Ma giới, mà lại còn là một chuẩn Tiên Đế, một Tiên Vương nhỏ bé như hắn, há có thể chỉ trích người ta sao?
Trước kia không biết thì cũng coi như thôi, bây giờ đã tận mắt nhìn thấy uy thế của chuẩn Tiên Đế, còn dám tùy tiện mở miệng, vậy thì đúng là tự tìm cái chết.
Thời khắc này.
Không ít Tiên Vương của Thiên Ma giới bọn họ cũng đột nhiên hiểu ra. Tại sao trong số bọn họ, rõ ràng thực lực của Huỳnh Vương xếp hàng đầu, nhiều năm như vậy, vẫn luôn cung kính với vực chủ của Sâm La quỷ vực.
Bởi vì người ta đã biết từ lâu rằng vực chủ chính là một cường giả cấp chuẩn Tiên Đế.
Chỉ có bọn họ không biết nặng nhẹ, còn cả ngày suy tính làm sao để dành lấy vị trí này mà thôi.
Những người năm xưa trong lòng có suy nghĩ này, tất cả đều toát mồ hôi lạnh, may mắn là suy nghĩ này vẫn chưa biến thành hành động.
Nếu không thì.
Giờ phút này, bản thân mình còn có thể đứng ở đây hay không, cũng chưa chắc.

“Không cần, cứ để cho bọn họ đi.”

Chương 800. Đây chỉ là khởi đầu mà thôi. (3)

Vực chủ của Sâm La quỷ vực vẫy tay, không thèm để ý nói. Nói rồi.

Hắn xoay người rời đi, lại lần nữa đi vào trong đại điện, ngồi ngay ngắn trên vương tọa.

Đông đảo Tiên Vương của Thiên Ma giới đi theo sau lưng vực chủ của Sâm La quỷ vực, trở lại đại điện, trên mặt của mỗi người đều mang theo vẻ khó hiểu.

“Vực chủ, vừa rồi, nếu như ta không nhìn lầm thì bọn họ chính là tam vương Liễu thị của Thần giới!”

“Sau lưng bọn họ chính là tộc Liễu thị, có thâm cừu đại hận với Thiên Ma giới của chúng ta, hôm nay người của tộc Liễu thị dường như đã lấy được cơ duyên lớn trong Thiên Ma giới.”

“Chúng ta há có thể cứ thả bọn họ đi khư khư như vậy sao?”

Vào thời khắc này, sinh linh với sáu chiếc cánh cũng bước ra, trầm giọng hỏi.

Thiên Ma giới có thâm cừu đại hận với chư thiên vạn giới. Đối với sinh linh của chư thiên vạn giới mà nói, Thiên Ma giới chính là cấm địa, người bình thường không thể bước vào.

Mà nay ngày.

Người của tộc Liễu thị không chỉ bước vào, còn quang minh chính đại trốn thoát từ trong tay của chuẩn Tiên Đế, điều này nói lên điều gì?

Trong Thiên Ma giới không có người, bị người ta đánh cho một cái tát, mà còn không bắt được người ta. Khiến cho mỗi một Tiên Vương của Thiên Ma giới cảm thấy chẳng vẻ vang gì.

“Đúng không?”

Vực chủ của Sâm La quỷ vực liếc xéo sinh linh với sáu chiếc cánh một cái, lạnh lùng nói: “Ngươi phải biết là cường giả của Thần giới, bọn họ cũng nghĩ như vậy đấy.”

“Vực chủ có ý gì?”

Sinh linh với sáu chiếc cánh sửng sốt. Rồi sau đó.

Đã nhanah chóng nhận ra được. Cường giả Thần giới cũng nghĩ như vậy sao?
Tộc Liễu thị là một đại gia tộc lớn mạnh, điểm này không thể nghi ngờ, bọn họ xuất hiện từ trước cả trận đại chiến ở Địa Phủ. Vào thời điểm chư thiên vạn giới bị Địa Phủ gần như bức đến đường cùng.
Tộc Liễu thị kiên quyết đứng về phía chư thiên vạn giới. Theo lý mà nói.
Tộc Liễu thị cả đời không qua lại với Thiên Ma giới, nhưng hôm nay người của tộc Liễu thị lại chạy vào trong Thiên Ma giới, cướp lấy một truyền thừa thì cũng coi như rồi.
Kết quả lại còn trốn mất.
Trốn thì cũng coi như xong, mấu chốt là còn chạy trốn ngay dưới mắt của một vị chuẩn Tiên Đế nữa chứ. Vậy thì tới công chiện rồi.
Nếu như không phải là tam vương Liễu thị, mà đổi thành ba vị Tiên Vương khác, ước chừng trong lòng của mỗi người đều không chắc lắm, để tay lên ngực tự hỏi, đừng nói là ba vị Tiên Vương, mà ngay cả có thêm ba vị Tiên Vương cùng liên thủ.
Cũng không thể nào thoát khỏi bày tay của một chuẩn Tiên Đế. Nhưng vì sao tam vương Liễu thị lại chạy trốn được như vậy?
Nếu như chuyện này mà truyền đến tai cường giả của Thần giới một cách không rõ ràng, vậy thì ý nghĩ của nó cũng sẽ khác. Dù sao thì
Tộc Liễu thị đã từng có tiền án.
Liễu Thanh Vũ trong tộc của bọn họ, là một thái thượng trưởng lão, đã có thể gia nhập Địa Phủ, hôm nay tam vương Liễu thị chạy thoát khỏi tay của chuẩn Tiên Đế Thiên Ma giới.
Chuyện này có nhìn như thế nào thì đều như là tộc Liễu thị có mối quan hệ không rõ ràng với Địa Phủ. Nếu không thì.
Chuẩn Tiên Đế của Thiên Ma giới nhà người ta dựa vào cái gì để chừa cho ba người các ngươi một con đường sống? Lần này thì phải ngậm bồ hòn làm ngọt.
“Vực chủ là muốn cho bọn họ tự chém giết lẫn nhau sao?”
Mắt của sinh linh với sáu chiếc cánh sáng ngời, vui mừng nói.
“Vực chủ.”
Lúc này, Huỳnh Vương có chút khó hiểu, nói: “Tuy rằng tam vương Liễu thị có chút tiếng nói trong Thần giới, nhưng nếu như ở trong chư thiên vạn giới thì họ cũng chẳng là cái thá gì.”

“Hôm nay chỉ vì ba người bọn họ, mà vẽ vời thêm chuyện, phải chăng là chuyện bé xé ra to?”
Theo như Huỳnh Vương thấy thì, cho dù có muốn châm ngòi li gián quan hệ giữa tộc Liễu thị cùng Thần giới, cũng không có tác dụng gì, bởi vì khi đối mặt với chư thiên vạn giới, căn bản là bọn họ chẳng thể quấy nên được phong ba gì.
Chỉ cần cường giả Thần giới đồng ý liên hợp với nhau, có thể dễ dàng huỷ diệt toàn bộ tộc Liễu thị.
“Đây chỉ là khởi đầu mà thôi.”
Vực chủ của Sâm La quỷ vực khẽ cười một tiếng, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Thần giới, thản nhiên nói: “Thần giới không hề đơn giản như vẻ bề ngoài mà các ngươi nhìn thấy đâu.”
“Ồ?”
Huỳnh Vương nhíu mày, trên nét mặt có chút kinh ngạc. Thần giới không hề đơn giản như vẻ bề ngoài sao?
Hay là.
Trong Thần giới còn ẩn chứa một chuyện không muốn người khác biết. Hay là vực chủ cũng đã bắt đầu tính toán đến Thần giới từ vô số năm trước rồi?
“Không biết, tiếp theo vực chủ có dự tính gì?”
Huỳnh Vương nhẹ giọng hỏi.
“Đương nhiên là ra khỏi Thiên Ma giới, lấy truyền thừa chuẩn Tiên Đế vào tay”. Vực chủ của Sâm La quỷ vực nhàn nhạt nói.
“Đúng vậy.”
Huỳnh Vương muốn nói nhưng lại thôi, liếc mắt nhìn chung quanh một cái, vẻ mặt của người đứng bên cạnh cũng chẳng khác hắn là mấy, sau khi ngừng một lát, Huỳnh Vương tiếp tục nói: “Không phải đó chỉ là một lời đồn thôi sao?”
“Có đôi khi, lời đồn chưa chắc là đã lời đồn, năm xưa chuẩn Tiên Đế ngã xuống sau trận chiến ở Địa Phủ không chỉ có riêng một hai người mà thôi.”
Vực chủ của Sâm La quỷ vực mở miệng nói. Nghe thấy lời này.
Vẻ mặt của những người đứng chung quanh đều nghiêm túc hẳn lên.
Tuy rằng đa số bọn họ chưa từng tham dự vào trận chiến ấy, nhưng cũng không hề gì, trên sách cổ cũng có thể tìm hiểu được chút da lông. Cho dù chỉ xem được một phần nhỏ nội dung.
Cũng hiểu được sự tàn khốc của trận chiến ấy.

Thân là người trong chiến trường, cho dù là Tiên Vương cũng không dám chắc có thể toàn thây rút lui. Dù sao thì chuẩn Tiên Đế cũng đã có người chết, Tiên Vương thì có là gì?
"Vực chủ cho rằng cơ duyên chuẩn Tiên Đế kia, thật sự có thể làm cho người đột phá cảnh giới Tiên Vương hay sao?"
Huỳnh Vương do dự nói.
Hắn cũng đã đạt đến tu vi Tiên Vương đỉnh phong từ lâu, muốn tiến thêm một bước, nhưng vì tài năng có hạn, từ sau trận đại chiến ở Địa Phủ đã là như vậy, đến bây giờ vẫn là như vậy.
Nếu như không có cơ duyện khác, phỏng chừng đây chắc là thành tựu cao nhất của cả đời mình. Mà tin đồn ở Thần giớ xuất hiện.
Như trong tình cảnh tuyệt vọng, lại cho hắn thấy một tia hi vọng.

Chương 801. Lỡ đâu Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối hơi tham lam.

"Khó mà nói, với từng người thì cơ duyên sẽ khác nhau, nhưng nếu như bên Thiên Ma giới lại có thêm một vị chuẩn Tiên Đế, thì thế cục của chư thiên vạn giới sẽ hoàn toàn thay đổi."
"Chỉ là không biết, lần này rốt cuộc là tộc Liễu thị đã tìm được cơ duyên của chuẩn Tiên Đế nào?"
Ánh mắt của vực chủ của Sâm La quỷ vực sâu thẳm, nhẹ giọng nói.
Sở dĩ hắn để cho người của tộc Liễu thị chạy thoát, trong chuyện này có mục đích, muốn để cho đối phương dẫn đường, mà về phương diện khác, còn là vì tin đồn trong Thần giới.
Mà nay.
Toàn bộ Thần giới, thậm chí Tiên giới, tin đồn bay đầy trời.
Cho dù là hắn, trong lúc nhất thời cũng không thể phân biệt được, rốt cuộc là người của tộc Liễu thị có gia nhập vào Địa Phủ hay không, nếu như không gia nhập vào Địa Phủ, hoặc nếu chỉ có một mình Liễu Thanh Vũ gia nhập Địa Phủ.
Thì chuyện hắn giết chết tam vương Liễu thị, trong lòng cũng sẽ không có áp lực gì. Nhưng nếu như.
Tộc Liễu thị đã hoàn toàn đầu quân cho Địa Phủ?

Vậy thì bản thân hắn giết chết tam vương Liễu thị, chẳng phải là lợi cho địch hại cho ta hay sao?
Hôm nay thả tam vương Liễu thị, đối với hắn mà nói, không ảnh hưởng đến toàn cục, nếu sau này tộc Liễu thị thật sự không gia nhập vào Địa Phủ, hắn hoàn toàn có thể ra tay thêm lần nữa, giết chết tam vương Liễu thị.
Hôm nay hắn đã thả cho bọn họ chạy trốn ra sao, thì ngày sau sẽ lấy mạng của đối phương như thế đó.
"Năm đó, nếu như vực chủ cũng tham chiến, thì cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế lần này, nói không chừng là của cố nhân hoặc là đối thủ của vực chủ."
Sinh linh với sáu chiếc cánh mỉm cười nói.
Hắn nói lời này chỉ là để thăm dò.
Từ sau khi vực chủ động thủ, trong toàn bộ đại điện này, không chỉ mỗi mình hắn, những người khác cũng đang rất tò mò, rốt cuộc thân phận lúc xưa của vực chủ là gì.
Dù sao thì
Lúc trước trong trận đại chiến của Địa Phủ, mỗi một vị chuẩn Tiên Đế đều là người có số có má.
Mà phỏng chừng địa vị của vực chủ lúc trước cũng không thấp, có thể tham dự vào đại chiến Địa Phủ, mà còn có thể bảo vệ được cho Thiên Ma giới sau khi đại chiến Địa Phủ kết thúc. Thực lực và sự quyết đoán như vậy, cũng không phải ai cũng có thể làm được.
Từ điểm này cũng có thể nhận ra được, vực chủ của Sâm La quỷ vực có khả năng là thuộc hạ trung thành của Địa Phủ.
Bất kể có nói như thế nào thì Sâm La quỷ cũng là dấu tích còn sót lại của Địa Phủ năm xưa, mà vực chủ của Sâm La quỷ vực, trời sinh trên người đã có sẵn ấn ký của Địa Phủ.
Mà vị vực chủ của Sâm La quỷ vực này, không chừng trong tay hắn còn nắm giữ một phần truyền thừa của Địa Phủ, chỉ là vẫn chưa từng để lộ ra mà thôi.
Đủ loại dấu hiệu hợp lại với nhau.
Thì có nói vị vực chủ của Sâm La quỷ vực này chính là sự chuẩn bị mà Địa Phủ để lại, thì có người cũng sẽ tin.
"Cố nhân? Đối thủ?"
"Hừ."

Vực chủ của Sâm La quỷ vực cười lạnh một tiếng, giống như sấm sét rền vang, mây gió phía cuối chân trời sôi trào, một luồng khí tức áp lực lan tràn ra, càng quét toàn bộ Thiên Ma giới.
Ngay cả những ngôi sao trên bầu trời cũng chớp tắt không chừng, dường như là bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung vậy.
"Các ngươi đừng suy đoán quá nhiều, mỗi người hãy trở về địa bàn cai quản của mình, chỉnh đốn quân ngũ chuẩn bị chiến tranh, theo ta ra khỏi Thiên Ma giới, hãy để cho danh tiếng của Địa Phủ một lần nữa quân lâm chư thiên!"
Lời này vừa nói ra.
Tất cả mọi người ở đây đều có suy nghĩ giống nhau.
Bọn họ nghe ra được ý quở trách trong lời nói này.
Nếu vực chủ đã không muốn tiết lộ thân phận của bản thân, bọn họ cũng không phỏng đoán thêm nữa.
Lập tức.
Không ít người bắt đầu sôi nổi cáo từ rời đi.
Vực chủ đã mở miệng, có vực chủ tọa trấn, sau lưng lại có chuẩn Tiên Đế chống lưng, sự nghi ngờ trong lòng mọi người đều tan biến thành hư không.
Bây giờ đã không còn là cục diện mà Thần đế và chúa tể Địa Phủ cùng tồn tại nữa rồi.
Mà nay, một chuẩn Tiên Đế đã xuất thế, đủ để càng quét chư thiên vạn giới, ít nhất hiện giờ trên mặt nổi của chư thiên vạn giới, thì chẳng có thế giới nào có chuẩn Tiên Đế tồn tại.
Bên ngoài.
Trong một vùng hỗn độn, cách Thiên Ma giới hàng tỉ vạn dặm. Ba người Thất tổ lần lượt hiện thân.
Thất tổ đứng trong một mảnh sương mù, thân hình khòm khòm, ngực kịch liệt phập phồng, trên khuôn mặt không hề có chút huyết sắc nào, cho dù là đã chạy khỏi Thiên Ma giới, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.
Chuẩn Tiên Đế đấy!
Ngoài những năm tháng xa xưa trước đây ra, hắn chỉ nhìn thấy một người là Thiên Cơ Lâu Chủ, chuẩn Tiên Đế đầy mơ hồ, ai mà ngờ không lâu sau này lại nhìn thấy được một vị chuẩn Tiên Đế ở Thiên Ma giới chứ?
Chuyện này đúng là có chút quá bất ngờ.
Đây là cái mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối gọi là hữu kinh vô hiểm sao? Nếu như hung hiểm vạn phần, thì sẽ là như thế nào?

Phải chăng là sẽ có một vị Tiên Đế nhảy ra?
“Sau lưng các ngươi có sinh linh của Thiên Ma giới đuổi theo không?”
Thất tổ điều chỉnh cảm xúc, quét mắt nhìn Liễu Khiêm Chi cùng Liễu Huyền Thành đứng bên cạnh một cái, hơi có chút không yên tâm nói. Đã chạy khỏi Thiên Ma giới xa như vậy rồi.
Nhưng vẫn chưa thể chạy đến nơi an toàn, vị trí hiện giờ của bọn họ chính là một mảnh hỗn độn, có thể nói là bốn bề trống không.
Nếu như cường giả Thiên Ma giới đánh tới, bọn họ coi như khổ rồi. Chẳng có người trợ giúp.
Nếu như không may thì có khi phải nằm lại nơi này vĩnh viễn.
“Hẳn là không có.”
Liễu Huyền Thành lắc đầu, Liễu Khiêm Chi bên cạnh trầm ngâm một chút, cũng trả lời giống như Liễu Huyền Thành.
“Vậy là tốt rồi.”
Thất tổ thở phào nhẹ nhõm.
Có thể chạy thoát được từ trong tay của một vị chuẩn Tiên Đế, đây cũng coi như là phúc trong họa rồi, huống hồ gì trong hành trình đến Thiên Ma giới.
Tộc Liễu thị của họ còn thu hoạch được kha khá. Trước kia.
Miếng ngọc bội mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đưa cho bọn họ, có thể nói là thật còn hơn vàng, căn cứ vào chỉ dẫn trong miếng ngọc bội tìm đến cơ duyện mà Nguyên Họa Tiên Đế lưu lại.
Làm cho Liễu Khiêm Chi hoàn toàn thay da đổi thịt.

Chương 802. Lỡ đâu Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối hơi tham lam. (2)

Thực lực tiếng thêm một bước, có được Liễu Khiêm Chi trợ giúp, trong lần tranh đoạt cơ duyên chuẩn Tiên Đế này, xác suất thành công của tộc Liễu thị sẽ tăng lên rất nhiều.
“Thất tổ, trong khoảng thời gian ta hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao thực lực của ta, lại...”
Liễu Khiêm Chi mở miệng dò hỏi.
Sau khi hắn thức tỉnh, nghi vấn này cứ xoay quanh trong óc.
Nhưng vừa rồi, bị vực chủ của Sâm La quỷ vực uy hiếp, hắn không tiện mở miệng, giờ phút này cuối cùng hắn đã tìm được cơ hội, hỏi rõ mối nghi ngờ

trong lòng mình.
“Việc này nói ra thì rất dài.”
Thất tổ bắt đầu từ từ kể, kể lại chuyện bọn họ làm sao đến được Thiên Cơ Lâu, rồi làm sao cẩn thận lẻn vào trong Thiên Ma giới, giúp hắn cướp lấy cơ duyên của Nguyên Họa Tiên Đế.
“Thì ra là thế.”
Nghe xong lời Thất tổ kể.
Trong mắt Liễu Khiêm Ch hiện lên vẻ sáng tỏ. Rồi sau đó
Trong lòng cảm thấy vô cùng cảm kích.
Vì bản thân hắn, mà hai người Thất tổ, có thể nói là đã phải trải qua muôn ngàn hiểm nguy, dù sao thì cũng không phải cũng có lá gan tiến vào Thiên Ma giới.
Ví dụ như hôm nay.
Bọn họ gặp phải chủ nhân của Sâm La quỷ vực, ngoài Thiên Cơ Lâu Chủ ra, bọn họ thực sự không thể nghĩ ra được còn có ai có thể là đối thủ của hắn.
“Nói lại thì, tại sao vực chủ của Sâm La quỷ vực lại thả chúng ta đi?”
Liễu Huyền Thành nhíu mày nói.
Trực giác mách bảo cho hắn, trong chuyện này còn có ẩn tình nào đó, nhưng trong lúc nhất thời, hắn cũng không đoán ra được mục đích của đối phương.
“Có thể là vì thả cọng dây dài để câu con cá lớn, cũng có khả năng.....”
Nói tới đây, giọng nói của Thất tổ nghiêm trọng hơn không ít, hắn thấp giọng nói: “Là muốn bước toàn bộ tộc tộc Liễu thị chúng ta vào đường cùng!”
“Thất tổ, ý của ngươi là hắn ta cố ý làm như vậy, vì muốn làm cho tộc Liễu thị chúng ta phải ngậm bồ hòn làm ngọt sao?”
Liễu Khiêm Chi nghĩ thông suốt mấu chốt trong chuyện này, sắc mặt trở nên âm trầm.
Đó chính là một vị chuẩn Tiên Đế đấy, trên đời này, có ai có thể chạy thoát được khỏi tay của chuẩn Tiên Đế chứ?
Cho dù là tam vương Liễu thị có hợp lực với nhau, căn bản là không thể.
Có thể nói.
Chỉ cần vực chủ của Sâm La quỷ vực thả ra một chút tin đồn, tộc Liễu thị của họ căn bản là không thể nào giải thích được, là do vị chuẩn Tiên Đế kia muốn tha chết cho bọn họ, đây là không thể nào là sự thật.

Mà Thiên Ma giới cùng Thần giới lại là tử địch.
Nếu như trong chuyện này không có cái gì đó, thì lại sao người ta lại không duyên cớ thả bọn họ ra cơ chứ?
"Không loại trừ khả năng này."
Thất tổ gật đầu.
"Chúng ta đây nên làm gì bây giờ? Phải chăng phải về Thần giới?"
Liễu Khiêm Chi hỏi . . . . . .
"Không cần, trực tiếp đến Thiên Nguyên giới đi, lúc này nếu như chúng ta lại trở về Thần giới, đối mặt với chúng ta sẽ chỉ là sự bài xích của vô số người."
Thất tổ trầm giọng nói.
Chuyện này là hắn còn nói giảm nói tránh, nghiêm trọng một chút thì vô số cường giả của Thần giới có lẽ sẽ trấn áp bọn họ.
Cho dù là bọn họ có gia nhập Địa Phủ hay không. Dù sao thì sau khi bị trấn áp, đối với người khác mà nói, họ cũng chẳng có tổn thất gì. Nhưng thật ra thì tộc Liễu thị của họ cho dù lo trước lo sau, cuối cùng cũng chẳng thu hoạch được gì.
Mà Thiên Nguyên giới.
Không bao lâu nữa, sẽ trở thành mắt bão. Bây giờ chạy đến Thiên Nguyên giới, tuyệt đối không hề sai.
Thời khắc mấu chốt.
Nếu như có người muốn gây bất lợi cho ba người bọn họ, thì họ cũng có thể trốn vào trong Đại Hoang thành, nơi đó cũng có một vị chuẩn Tiên Đế như Thiên Cơ Lâu Chủ, phỏng chừng sẽ không có người dám làm càn.
"Vậy còn những người khác trong tộc Liễu thị thì sao....."
Liễu Huyền Thành muốn nói lại thôi.
"Yên tâm, tộc Liễu thị của chúng ta cũng không yếu ớt như vậy, vẫn còn có ba người chúng ta, và còn có những vị Tiên Vương khác nữa, cường giả của Thần giới không dám làm gì tộc Liễu thị đâu."
Thất tổ chậm rãi nói.
Cho dù chuyện ở Thiên Ma giới ngày hôm nay bị truyền ra, chỉ cần không có chứng cứ vô cùng xác thực, thì người của Thần giới cũng không dám tùy tiện đối phó với tộc Liễu thị.
Dù sao thì
Loại mánh lới này, không thể gạt được mọi người. Lỡ đâu.

Đây là kế hoạch của Thiên Ma giới thì sao?
Muốn mượn tay của Thần giới trừ khử tộc Liễu thị, vậy thì chẳng phải là bọn họ không không lại trúng phải quỷ kế của Thiên Ma giới rồi sao?
"Khiêm Chi, ngươi báo cho Thanh Hoằng và đám người Nhị tổ, bảo bọn họ nhanh chóng chạy đến gần Thiên Ma giới, bố trí trận pháp gần nơi có cơ duyên chuẩn Tiên Đế."
"Mà ba người chúng ta chạy đến Thiên Nguyên giới thăm dò tin tức."
Thất tổ nhanh chóng phân phó.
Bên trong tộc Liễu thị, tiếng nói của tam vương có giá trị ngang nhau, xét về một mức độ nào đó mà nói, thì trong mắt người ngoài, thực lực của ba người này chênh lệch không lớn, mà Liễu Thanh Hoằng cùng Nhị tổ thì lại bất đồng.
Một người còn sống lâu đời hơn cả Thất tổ, cũng đã sống sót sau trận đại chiến ở Địa Phủ. Lúc ấy Thất vương Liễu thị trực tiếp chết đi bốn người, còn có một người thì sau trận chiến năm đó, thương thế chuyển biến xấu, lặng lẽ chết đi.
Chỉ còn lại Thất tổ cùng Nhị tổ, từ điểm này, cũng có thể đoán ra được thực lực của Nhị tổ, có thể nói là sâu không lường được.
Còn về phần Liễu Thanh Hoằng, thì lại là thiên tài ẩn dật của tộc Liễu thị. Được cho là người có khả năng đột phá tu vi chuẩn Tiên Đế nhất.
Hai người kia liên thủ với nhau, chỉ cần không tới quá gần Thiên Ma giới, hẳn là sẽ không có nguy hiểm, dù sao Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã nói với họ là nơi đó nằm ở phía tây của Thiên Ma giới.
Phỏng chừng người của Sâm La quỷ vực cũng sẽ không phái người chạy đến đó dò xét. Dù sao thì
Nếu như bọn chúng biết nơi đó có cơ duyên chuẩn Tiên Đế, phỏng chừng căn bản là không tới phiên bọn họ cướp đoạt.
"Ta lập tức làm ngay."
Liễu Khiêm Chi gật đầu, nói rồi trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một miếng ngọc bội, nhanh chóng truyền đi hai tin tức.

Chương 803. Không chờ nổi rồi sao?.

Chương trước Chương sau

Thất tổ lại quay đầu nhìn về phía Liễu Huyền Thành, mở miệng nói: "Tin tức mà trước đó tộc Liễu thị của chúng ta phát tán ra bên ngoài sao rồi?"
Liễu Huyền Thành nghe vậy, lập tức móc ra một miếng ngọc bội, sau khi nhìn thoáng nội dung bên trong, trả lời nói: "Như trong dự đoán, đã truyền khắp Thần giới cùng Tiên giới."
"Nghe nói có không ít Tiên Vương đã bắt đầu vượt giới, đang tìm kiếm đường đến Thiên Diễm giới."
"Trong số này có người của Huyền Không thành và Tiên Phong Cổ Đạo."
"Rất tốt."
Thất tổ vừa lòng gật đầu, tiếp tục nói: "Sai trong người trong tộc tiết lộ con đường dẫn đến Thiên Diễm giới. Cứ vậy thì, những kẻ thờ ở bàng quang ở Thần giới, Tiên giới, chỉ sợ cũng sẽ hoàn toàn không ngồi yên được nữa."
Căn cứ vào những ghi chép trong sách cổ, mà tìm kiếm Thiên Diễm giới thì đã là chuyện không thể. Dù sao thì nó cũng đã bị đánh nát, chẳng biết là nó đã trôi đến nơi nào trong hỗn độn rồi.
Sau này.
Nó lại bị Thiên Cơ Lâu Chủ kéo về với Thiên Nguyên giới.
Mà tộc Liễu thị của họ có thể tìm được nó, cũng nhờ vào thân phận chuyển thế của Liễu Thanh Vũ. Nếu không có Liễu Thanh Vũ giật dây bắc cầu. Phỏng chừng bây giờ còn chưa tìm được tung tích của Liễu Thanh Vũ. Mà nay.
Bọn họ đã chủ động tiết lộ tung tích của Thiên Diễm giới. Thì mấy ngày nữa, trong Thần giới thậm chí Tiên giới sẽ nổi lên sóng to gió lớn, nhấn chìm rất nhiều Tiên Vương.
Những người này đều có gia sản đồ sộ, mỗi một người lấy ra một chút, phỏng chừng cơ duyên chuẩn Tiên Đế sẽ lập tức xuất thế.
"Ta sẽ lập tức truyền tin cho tộc trưởng Liễu thị."
Liễu Huyền Thành gật đầu nói.
"Ừ."
Thất tổ vừa lòng gật đầu, nói: "Chỉ hy vọng Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối sẽ không đưa ra mức tài nguyên quá cao"
Những vật phẩm cấp Chuẩn Tiên Đế, gần như là không ai có thể lấy ra được, dùng vật phẩm cấp Tiên Vương mà trao đổi, thì chỉ có trời biết phải cần bao nhiêu vật phẩm. Lỡ đâu Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối hơi tham lam. Vậy thì Thần giới cùng Tiên giới và những thế giới khác đều phải bị lột hết một lớp da mất.

Thiên Diễm giới.
Một thế giới vốn dĩ đã bị chia năm xẻ bảy, sau khi được hợp nhất lại, một Thiên Diễm giới đã biến mất trong chư thiên vạn giới hàng tỉ năm, lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của vô số người.
Mà nay.
Tuy rằng Thiên Diễm giới vừa mới trải qua một trận phong ba do chủ nhân của Thiên Mang sơn gây ra. Nhưng về mặt tổng thể mà nói.
Vẫn là một nơi có địa hình tươi tốt, nơi nơi đều là cảnh tượng hưng thịnh phát đạt.
Thiên địa linh khí tăng đều, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủn cũng đã tăng lên gần ba tầng, cũng không nên xem thường ba tầng này, đối với người thường mà nói, có lẽ sự thay đổi không quá lớn.
Nhưng đối với tu luyện giả mà nói, đặc biệt là những tán tu, tốc độ tu luyện của bọn họ bỗng chốc tăng lên ba tầng.
Những cảnh giới vốn dĩ không thể đột phá được.
Hiện tại xem ra, dường như cũng không phải là không thể hy vọng xa vời.
Chuyện này cũng dẫn tới danh tiếng của Thiên Cơ Lâu Chủ được tăng thêm một bước. Dù sao thì nếu như
không có Thiên Cơ Lâu Chủ, thì bọn họ há có thể có được một điều kiện tu luyện đầy ưu thế như vậy chứ?
Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, linh khí tiếp tục tăng lên, tương lai sẽ đạt đến đẳng cấp như của Thần giới, hoặc là Tiên giới, cũng không phải là không có khả năng.
“Nơi đó là Thiên Diễm giới sao?”
Trong hỗn độn mênh mông.
Một bóng người bôn ba đường dài chạy đến. Người này không phải là ai khác.
Mà chính là Liễu Chính Nham bỏ trốn khỏi tộc Liễu thị, trên đoạn đường này, hắn đã dùng hết mọi thủ đoạn để chạy đến, cuối cùng cũng đã đến Thiên Diễm giới.
Tới nơi này rồi.
Cũng coi như tạm thời an toàn.
tuy rằng thế lực của tộc Liễu thị khổng lồ, nhưng tóm lại còn chưa thể gây ảnh hưởng đến nơi đây. Theo hắn biết.
Nơi này hẳn là thiên hạ của Thiên Mang sơn, mà lão tổ của mình chính là phó sơn chủ của Thiên Mang sơn, nói một câu dưới một người mà trên vạn

người, cũng không quá đáng chút nào.
Trên đường đến đây, Liễu Chính Nham đã nghĩ tới quảng đường tương lai sau này của mình. Ít nhất thì phải thoái mái hơn một chút so với trong tộc Liễu thị chứ ha?
Cẩn thận thăm dò lộ trình, Liễu Chính Nham không hề do dự chút nào, nhanh chóng bay về phương hướng mà Liễu Thanh Vũ đã nói cho hắn, ước chừng hơn một tháng lúc sau.
Cuối cùng hắn cũng đã đến trước một dãy núi hoang vắng.
Nhìn dãy đồi núi liên miên trập trùng, kéo dài đến cuối tầm mắt. Liễu Chính Nham gần như đã cho rằng mình đã đến nhầm nơi.
"Nơi này là Thiên Mang sơn sao?"
Liễu Chính Nham gần như là không thể tin vào hai mắt của mình.
Theo lý mà nói, Thiên Mang sơn tốt xấu gì cũng là thế lực mạnh nhất ở Thiên Diễm giới. Dù là trước hay sau trận đại chiến ở Địa Phủ, thì nó đều là thế lực có Tiên Vương tồn tại đấy.
Tại sao lại đặt sào huyệt ở chỗ này cơ chứ? Trên thực tế.
Chuyện này cũng không thể trách gì chủ nhân của Thiên Mang sơn, dù sao thì địa bàn của hắn đã bị người ta phong ấn hàng hơn tỉ năm, nếu như vẫn còn là động thiên phúc địa, thì mới là lạ.
Sau khi phá phong ấn, hắn vẫn luôn tìm kiếm cách thức để trở thành chuẩn Tiên Đế. Cho nên.
Đã hoàn toàn bỏ hoang đại bản doanh của mình. Cho đến bây giờ cũng không hề xây sửa lại chút nào.
Rồi sau một thời gian nữa, cơ duyên chuẩn Tiên Đế lại sắp xuất thế, vào thời khắc mấu chốt này, chủ nhân của Thiên Mang sơn làm gì còn có tâm tư mà chỉnh đốn Thiên Mang sơn nữa chứ?
"Lão tổ, tại sao lại...."
Khóe miệng Liễu Chính Nham co rút, muốn nói tại sao mà lão tổ lại chẳng khôn ngoan chút nào, gia nhập vào một nơi mà chim còn chẳng thèm ị như vậy chứ, nhưng nghĩ đến đây đã là bên trong địa bàn của Thiên Mang sơn. Lời đã đến bên miệng, lại bị hắn gượng ép nuốt trở về. Xem kiểu này thì. Bản thân hắn muốn nhờ lão tổ che chở, trở thành một nhân vật dưới hai người, trên trăm triệu người, hình như có chút hơi quá trớn
"Ai."
Liễu Chính Nham khẽ thở dài một tiếng, trên bầu trời, thấy được nơi xa kia chỉ có một tòa đại điện, nhanh chóng bay qua. Đi vào trước cổng đại điện.

Chương 804. Không chờ nổi rồi sao?. (2)

Liễu Chính Nham khom mình hành lễ, cung kính hô: "Vãn bối Liễu Chính Nham, cầu kiến lão tổ!"

Thanh âm vọng về phương xa.

Không lâu sau.

Một giọng nói lạnh lùng vọng ra từ trong điện.

"Vào đi."

Giọng nói vừa kết thúc.

Hai cánh cửa lớn nặng nề phía trước đại điện, ầm ầm mở ra, phảng phất như nặng cả trăm vạn ký lô vậy. Vào thời điểm khi nó mở ra, toàn bộ mặt đất dưới chân gần như là lay động theo.

Bên trong đại điện.

Là một mảnh tối tăm, cho dù là thần thức cấp Trường Sinh, đều bị ngăn chặn hoàn toàn, không thể thoát ra khỏi cơ thể.

Trong lòng Liễu Chính Nham đầy sự thấp thỏm đi vào trong đó, khi nhìn thấy hai bóng người ở phía trước, ngồi ở phía cao trên đại điện, hơi thở uy nghiêm, giống như ma thần.

Người ngồi phía bên trái rất có hứng thú liếc mắt đánh giá hắn một cái, ngay sau đó dời ánh mắt. Mà người ngồi phía bên phải.

Là một người đàn ông còn trẻ, ánh mắt sâu thẳm, tóc dài buông xuống, thần huy lưu chuyển, một bộ chiếc y màu trắng bạc lấp lánh thứ ánh sáng lạnh lẽo, giống như một thần vương trẻ tuổi.

Người này nhìn rất trẻ.

Nhưng Liễu Chính Nham lại không dám chần chừ.

Hắn bước nhanh về phía trước, khom người quỳ gối trên mặt đất, lại lần nữa hô to nói: "Vãn bối Liễu Chính Nham, bái kiến Thanh Vũ lão tổ, bái kiến chủ nhân Thiên Mang sơn đại nhân!"

"Đứng lên đi."

Liễu Thanh Vũ nhàn nhạt mở miệng.

"Đa tạ lão tổ."

Liễu Chính Nham vội vàng trả lời, chậm rãi đứng dậy.

"Đồ mà ta sai ngươi lấy, ngươi có mang đến không?"

Liễu Thanh Vũ mở mắt, ánh mắt rơi xuống, nhìn về phía Liễu Chính Nham, dò hỏi.
“Vãn bối đã mang đến đây, mời lão tổ xem qua.”
Liễu Chính Nham tháo xuống một chiếc nhẫn trên ngón tay, cung kính dâng lên, mở miệng nói: “Vãn bối mang đến một bộ công pháp có thể tu luyện đến cấp Tiên Vương, hai binh khí cấp Tiên Vương, cùng với rất nhiều tài nguyên khác nữa.”
“Rất tốt.”
Liễu Thanh Vũ nghe thấy câu nói này, trên vẻ mặt lạnh lùng vô cùng, nụ cười hiếm thấy hiện lên. Mấy thứ này.
Bình thường thì Liễu Chính Nham có thể chạm vào, nhưng muốn mang nó đi, thì vô cùng không dễ dàng, mà nay hắn không chỉ lấy được chúng, mà còn mang đến Thiên Diễm giới.
Tất nhiên là trong quá trình này cũng chịu không ít khổ.
Điều này khiến cho Liễu Thanh Vũ nhìn bằng con mắt coi trọng, hậu nhân này của hắn dường như đã không làm hắn thất vọng.
Ba vật phẩm cấp Tiên Vương, có thể không mua được nhiều, nhưng cũng chẳng ít tin tức từ Thiên Cơ Lâu, đủ để cho hắn biết được không ít bí mật.
Ít nhất.
Thì có thể biết được thời điểm cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế, đủ để cho hắn đi trước mọi người một bước.
“Đây là điều mà vãn bối nên làm.”
Liễu Chính Nham cung kính nói.
Liễu Thanh Vũ hơi gật đầu, không nói thêm gì, giơ tay lên, nhẫn trữ vật nằm trên tay Liễu Chính Nham đã bay đến trong lòng bàn tay của hắn.
Đứng bên cạnh.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng không khỏi liếc mắt nhìn thêm một cái.
Hắn cũng muốn có chiếc nhẫn trữ vật này, nhưng đáng tiếc là bản thân hắn lại không có hậu nhân như vậy. Mà số của cải trước kia của hắn.
Đều đã ném vào trong Thiên Cơ Lâu.
Ném vào Thiên Cơ Lâu thì cũng coi như thôi, mấu chốt là chẳng thu được tin tức gì, Thiên Cơ Lâu Chủ chỉ cho hắn một miếng ngọc bội trống không, nói cho hắn đợi đến khi cơ duyên chuẩn Tiên Đế hiện thế.
Bên trong tự nhiên sẽ xuất hiện tin tức mà hắn muốn. Chuyện này giống như bị gài hàng.

Có trời mới biết, có khi nào Thiên Cơ Lâu Chủ ăn xong mà không trả tiền, nhưng e ngại thực lực mạnh mẽ của Thiên Cơ Lâu Chủ, mà mình đã giao hết tài nguyên của bản thân ra rồi.
Cũng chẳng thể nói thêm được gì nhiều.
Chỉ có thể xám xịt quay trở về Thiên Mang sơn.
"Thanh Vũ lão tổ."
Liễu Chính Nham chà xát tay, nhìn Liễu Thanh Vũ, muốn nói lại thôi.
Sở dĩ bản thân hắn phản bội tộc Liễu thị, mang theo nhiều đồ tốt như vậy, không ngại băng qua hàng tỉ vạn dặm xa, băng qua dòng hỗn độn chạy đến nơi này, là vì cái gì?
Vì đầu quân cho Liễu Thanh Vũ sao? Đây là điều không có khả năng.
Tuy rằng Liễu Thanh Vũ là lão tổ trực hệ của hắn, nhưng chuyện hắn gia nhập Địa Phủ chính là sự thật, bản thân hắn trợ giúp Liễu Thanh Vũ, chẳng phải là đối đầu với chư thiên vạn giới rồi hay sao?
Chỉ cần Liễu Thanh Vũ thất bại, chắc chắn là hắn sẽ chết tương đối thê thảm. Còn nếu như ở lại tộc Liễu thị.
Những kẻ là hậu nhân của Liễu Thanh Vũ như bọn họ, tuy rằng sẽ bị trừng phạt, nhưng cũng sẽ không bị trừng phạt quá nặng. Nhiều lắm thì chỉ đá ra khỏi tổ địa, đưa đến nơi khác tiếp tục làm mưa làm gió mà thôi.
Mà Liễu Chính Nham hắn là một người có tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong, thì lại càng có thể chấp chưởng một vùng lãnh thổ rộng lớn, có lẽ còn có thể sáng lập ra một mảnh trời riêng.
Sở dĩ từ bỏ tương lai tốt đẹp như vậy, chạy đến nơi này. Còn không phải là vì trở thành Tiên Vương hay sao?
Chỉ cần có thể trở thành Tiên Vương, như vậy những ghì phải bỏ ra trước đây, tất cả đều là đáng giá. Mà nay.
Lão tổ lấy được lợi ích, lại im miệng không nói chuyện giúp mình trở thành Tiên Vương. Nếu như nói trong lòng Liễu Chính Nham không lo lắng, là không thể nào.
"Ồ?"
Liễu Thanh Vũ thu hồi nhẫn trữ vật, ánh mắt lại nhìn về phía Liễu Chính Nham, sau khi đánh giá đối phương một phen, Liễu Thanh Vũ nhàn nhạt nói: "Không chờ nổi rồi sao?"
"Vãn bối bị mắt ở cảnh giới Trường Sinh đỉnh phong đã gần ngàn vạn năm rồi, bỗng nhiên nghe nói lão tổ có biện pháp giúp vãn bối đột phá, cho nên khó có thể khống chế được cảm xúc, đã khiến lão tổ chê cười."

Liễu Chính Nham cười gượng một tiếng, chắp tay nói.
“Yên tâm.”
Liễu Thanh Vũ lạnh lùng gật đầu, tiếp tục nói: “Nếu như ta đã đồng ý với ngươi rồi, tất nhiên sẽ giúp ngươi, hôm nay ta cũng không ngại nói cho ngươi, cơ duyên trở thành Tiên Vương của ngươi đang nằm ở trong Thiên Cơ Lâu thuộc Đại Hoang thành.”
Dù sao chỉ là chuyện của một câu nói mà thôi.
Liễu Thanh Vũ không hề quanh co lòng vòng, trực tiếp nói cho Liễu Chính Nham.
Còn về phần chạy đến Thiên Cơ Lâu, Thiên Cơ Lâu Chủ có giúp hắn trở thành Tiên Vương hay không, vậy chuyện này không phải là của hắn, chỉ cần Liễu Chính Nham trả đủ tài nguyên.....
Hắn là có thể trở thành Tiên Vương chứ nhỉ? Liễu Thanh Vũ nghĩ như thế.
Nếu như Liễu Chính Nham trở thành Tiên Vương, vô hình trung bên phía họ sẽ có thêm một trợ lực hùng mạnh.

Chương 805. Không chờ nổi rồi sao?. (3)

“Đại Hoang thành? Thiên Cơ Lâu?”
Liễu Chính Nham suy tư một chút, hình như là bản thân hắn cũng đã từng nghe thấy mấy tên này ở trong tộc Liễu thị. Nhưng rốt cuộc là Đại Hoang thành nằm ở nơi nào, hắn lại chẳng biết chút gì.
Ngay khi hắn đang muốn tiếp tục đặt câu hỏi. Liễu Thanh Vũ lại lần nữa mở miệng.
“Đại Hoang thành nằm trong Thiên Nguyên giới, chỉ cần ngươi ra khỏi Thiên Mang sơn, đi ra ngoài hỏi thăm một chút, thì muốn biết được vị trí của Thiên Nguyên giới, cũng không phải là việc gì khó.”
“Đúng vậy.”
Liễu Chính Nham gật đầu, kiềm chế sự tò mò trong lòng, hắn chắp tay nói: “Nếu lão tổ không còn gì phân phó, thì vãn bối cáo lui trước.”
“Lui ra đi.”
Liễu Thanh Vũ hờ hững gật đầu.
Sau khi Liễu Chính Nham rời đi, chủ nhân của Thiên Mang sơn ngồi ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, cười khẽ mở miệng: “Hậu bối này của ngươi, trong tay

hẳn là còn có chút tài nguyên, ngươi không muốn lấy chúng lại sao?"
"Nếu như muốn lấy, có lẽ ngươi còn có thể có được thêm chút tin tức từ Thiên Cơ Lâu, chuyện này rất có lợi đối với kế hoạch của hai người chúng ta!"
"A."
Liễu Thanh Vũ liếc xéo chủ nhân của Thiên Mang sơn một cái, từ sâu trong đáy mắt hắn có chút cảm xúc lạnh băng.
Sau khi chủ nhân của Thiên Mang sơn chạy đến Thiên Cơ Lâu, đã có được tin tức gì, hắn chẳng thèm nói cho mình dù chỉ là một chút, thì làm sao mình lại ngốc đến mức nói hết tất cả tin tức cho hắn chứ?
Còn về chuyện lấy đi số tài nguyên trong túi của Liễu Chính Nham, sau đó đi Thiên Cơ Lâu mua tin tức, rồi lại chia sẽ với hắn, không thể nào.
Dựa vào thực lực của một mình hắn.
Trong lòng Liễu Thanh Vũ hiểu rất rõ, bản thân hắn cũng không phải là đối thủ của chủ nhân Thiên Mang sơn.
Nếu như sau khi có được tin tức, đối phương muốn trở mặt, bản thân hắn lại chẳng có chút sức lực để phản kháng, nhưng ngược lại nếu như Liễu Chính Nham trở thành Tiên Vương.
Hai người bọn họ hợp sức với nhau, có lẽ có thể đứng ngang hàng với chủ nhân của Thiên Mang sơn.
Một bên là người có dã tâm cực lớn, một bên lại là hậu nhân của mình, nếu như phải lựa chọn giữa hai người này, thật ra cũng không khó để chọn.
"Sơn chủ đi một chuyến Thiên Nguyên giới, mang tiếng là đi giám thị tam vương Liễu thị, không biết là có đến Thiên Cơ Lâu không nhỉ?"
Liễu Thanh Vũ cười khẽ hỏi: "Nếu như đã đến Thiên Cơ Lâu, phải chăng là đã biết được tin tức gì rồi?"
"Hả?"
Chủ nhân của Thiên Mang sơn khẽ cau mày, bất đắc dĩ nói: "Thiên Cơ Lâu Chủ chỉ cho ta một miếng ngọc bội trống không, ngoài vật này ra thì chẳng có thêm bất kỳ tin tức gì."
"Phải không?"
Liễu Thanh Vũ rõ ràng là không tin. Những lời này, lừa quỷ hả?
Thiên Cơ Lâu kia có tiếng một tay giao tiền, một tay giao hàng, tại sao lại có thể đưa một miếng ngọc bội trống không được chứ? Không muốn chia sẻ tin tức, trực tiếp cự tuyệt là được, không cần phải vòng vo tam quốc như vậy.

“Xem ra là đạo hữu không tin ta?”
Chủ nhân của Thiên Mang sơn trầm giọng nói.
Hắn nhìn thẳng vào Liễu Thanh Vũ, từ sâu trong lòng, nói thật hắn có chút thất vọng, bản thân hắn đã cứu đối phương về đây, đối phương không chỉ không cảm kích, ngược lại lòng lại có hiềm khích.
Điều này chẳng khác nào lọng dạ quá bạc bẽo.
Nhưng nghĩ đến, đối phương có thể vì truyền thừa Địa Phủ, dễ dàng phản bội lại gia tộc của mình, trong lòng lại chợt cảm thấy bình thường trở lại.
Đến ngay cả gia tộc của mình mà còn có thể phản bội.
Còn muốn trông cậy vào đối phương báo ân, xác suất của chuyện này quá mức hão huyền.
“Cũng không phải, đạo hữu có ơn cứu mạng ta, hiện giờ trong tay ta cũng có không ít tài nguyên, chi bằng hai người chúng ta cùng đến Thiên Cơ Lâu một chuyến được không?”
Liễu Thanh Vũ chân thành nói.
“Muốn để ta đến Thiên Cơ Lâu đối chất với Thiên Cơ Lâu Chủ hay sao?”
Trong lòng chủ nhân của Thiên Mang sơn nghĩ vậy.
Sau khi suy nghĩ này xuất hiện.
Hắn không cần nghĩ ngợi liền gật đầu, nói: “Có thể.”
Chỉ cần đến Thiên Cơ Lâu, chuyện Thiên Cơ Lâu Chủ cho mình một miếng ngọc bội trống không, sẽ có thể giải thích được, hắn không có gì là không dám đi.
Mà suy nghĩ muốn thăm dò mình của Liễu Thanh Vũ nhất định sẽ thất bại.
Ngay khi hai người họ đang muốn chạy đến Thiên Nguyên giới.
Chủ nhân của Thiên Mang sơn bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí cả người khuếch ta, bao phủ khắp đất trời, trầm giọng quát: “Ai!”
Một tiếng quát lạnh.
Giống như thiên lôi nổ tung, ù ù vang dội, toàn bộ Thiên Mang sơn gần như nứt ra, không biết bao nhiêu khe nứt bắt đầu lan ra như mạng nhện, bao phủ phạm vi ngàn vạn dặm..
“Vụt!”
Hư không nứt ra.
Hai bóng người to lớn cùng lúc xuất hiện trên vòm trời, chân đạp vào bầu trời vô tận, hỗn độn chung quanh cuồn cuộn, sương mù tràn ngập khắp thiên địa.
Hai ánh mắt sắc bén xuyên qua vũ trụ, đảo qua mỗi một tấc không gian.

“Sơn chủ, phát hiện ra điều gì rồi?”
Liễu Thanh Vũ trầm giọng nói.
Khí tức của hắn như mặt trời, lan tràn ra khắp thiên địa, làm cho nhật nguyệt sao trời phải run lẩy bẩy, núi non sông ngoài đều phải nổ tung, vô cùng khủng bố.
Chiến y trên người lấp lánh rực rỡ, cả người giống như một vầng mặt trời, treo trên trời cao. Bắn ra hàng tỉ tia sáng, chiếu sáng sao trời.
Thời khắc này.
Khí thế của hắn đã tăng lên đến mức cực hạn, đã chuẩn bị sẵn sàng động thủ bất kỳ lúc nào, nhưng kết quả lại làm hắn thất vọng rồi, từ đầu cho đến cuối hắn không hề phát hiện ra bất kỳ bóng người nào.
Nếu chủ nhân của Thiên Mang sơn không phát giác, thậm chí hắn cũng không biết, nhất cử nhất động của mình đã bị người ta giám thị. Nghĩ như vậy.
Khiến cho sống lưng hắn phát lạnh, may mắn mà chưa trở mặt với chủ nhân của Thiên Mang sơn, nếu không thì, chỉ dựa vào một mình hắn, chỉ sợ là khó khăn từng bước.
Dù sao thì
Tin tức về Chuẩn Tiên Đế đã phát tán ra bên ngoài.
Những Tiên Vương chạy đến đây đều là tuyệt đỉnh cường giả, trong số này có không ít lão quái vật sống sót sau trận đại chiến ở Địa Phủ. Bất kỳ kẻ nào trong số đó đều mạnh hơn một bậc so với hắn.

Chương 806. Hy vọng Thiên Cơ Lâu không khiến ta thất vọng.

“Người của Thần giới!”
Sắc mặt chủ nhân Thiên Mang sơn âm trầm, sau khi cảm nhận khí tức còn sót lại, nặng nề nói.
“Người của Thần giới?”
Sắc mặt của Liễu Thanh Vũ biến đổi, kinh ngạc nói: “Người của tộc Liễu thị sao?”
Lúc này.
Dường như chỉ có người của tộc Liễu thị mới có khả năng chạy đến đây, chỉ là không biết rốt cuộc là ai đến đây, Thất tổ? Hay là Liễu Thanh Hoằng?

Hoặc là vị Nhị tổ đáng sợ kia?
Còn về phần Liễu Khiêm Chi cùng Liễu Huyền Thành, hắn không hề nghĩ đến, thực lực của hai người kia thì sàn sàn so với hắn, tuyệt đối không có khả năng lặng yên không một tiếng động lẻn vào Thiên Mang sơn tới.
"Chỉ sợ không phải người của tộc Liễu thị."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn chậm rãi lắc đầu, tiếp tục nói: "Nếu nhưu ta không nhớ nhầm, thì đây hẳn là khí tức của người Huyền Không thành thuộc Thần giới!"
"Cái gì!"
Nghe được ba chữ Huyền Không thành.
Liễu Thanh Vũ nhăn mày, lạnh giọng nói: "Tại sao hành động của Huyền Không lại nhanh như vậy? Hay là vị lão thành chủ kia? Chuyện này không thể nào?"
Huyền Không thành là một thế lực thần bí.
Đã tồn tại từ Trước trận đại chiến ở Địa Phủ, nhưng khi Thần giới bị Địa Phủ vây công, vị lão thành chủ của Huyền Không thành kia vẫn chưa từng hiện thân.
Lại chưa từng tham gia vào cuộc chiến cuộc.
Rất nhiều người đều nghi ngờ rằng Huyền Không thành đang chờ đợi Thần giới bị thua, rồi sẽ đầu hàng Địa Phủ.
Nhưng điều khiến cho người ta không nghĩ ra chính là vào phút cuối cùng vị lão thành chủ của Huyền Không thành kia đột nhiên hành động, liên tiếp đánh chết năm vị Tiên Vương của Địa Phủ.
Chỉ với một màn này.
Ba chữ Huyền Không đã danh chấn chư thiên vạn giới. Dù sao thì
Không phải ai cũng có thể liên tiếp đánh chết năm vị Tiên Vương, rất nhiều người suy đoán, thành chủ Huyền Không thành rất có thể là một người đứng đầu chỉ sau chuẩn Tiên Đế mà thôi.
Đương nhiên.
Danh hiệu này, rất nhiều người đều đã từng được xưng tụng như vậy.
Nhưng mà trên người của thành chủ Huyền Không thành, danh hiệu này đã được xưng tụng hơn một ngàn vạn năm, bởi vì hắn vẫn luôn lánh đời không xuất hiện, cho nên đã bị Liễu Thanh Hoằng đột nhiên xuất hiện mà cướp đi.
Vô số năm qua đi.
Thành chủ Huyền Không thành kia không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ muốn đột phá cảnh giới chuẩn Tiên Đế.

Rất nhiều người đều cho rằng, trong quá trình hắn đột phá đã chết đi, nhưng ai mà ngờ được hắn không chỉ không chết đi mà còn đột nhiên xuất quan chứ?
Mà điều càng không thể nghi ngờ chính là.
Hắn lại là người đầu tiên chạy đến Thiên Diễm giới, còn lén lúc rình rập hai người lúc lâu. Chẳng ai có thể nói rõ được rốt cuộc là hắn đã nghe lén được bao nhiêu.
Có thể chỉ biết được một chút, cũng có thể đã nghe hết tất cả. Nghĩ đến đây. Cho dù là chủ nhân của Thiên Mang sơn cũng phải bớt lại vài phần tùy ý, trong chư thiên vạn giới này, những cường giả ẩn thế thật sự là quá nhiều. Hắn chỉ là một chủ nhân Thiên Mang sơn nho nhỏ, còn chưa đủ tư cách chèn ép quần hùng.
Cứ nhìn lão thành chủ Huyền Không thành kia mà nói, nếu như hắn dám một chọi một đơn đả độc đấu, tỷ lệ chiến thắng gần có thể nói là xa vời.
"Có thể làm được đếnn trình độ này, cũng cũng chỉ có lão thành chủ Huyền Không thành kia thôi."
Giọng nói của chủ nhân của Thiên Mang sơn nghiêm túc, hắn xoay người lại, nhìn Liễu Thanh Vũ một cái, trầm giọng nói: "Xem ra kế hoạch của chúng ta phát triển còn nhanh hơn dự tính của chúng ta nữa!"
"Đúng thật là ngoài dự kiến của ta". Liễu Thanh Vũ gật đầu.
Hắn vốn nghĩ rằng chỉ sai hậu nhân của hắn giúp hắn phát tán tin tức, ai có thể ngờ là sau khi Thất tổ biết được, trực tiếp dốc hết toàn bộ nhân lực của tộc Liễu thị cơ chứ?
Bởi vậy, tốc độ lan truyền của tin tức có thể nói là khủng bố. Trong khoảng thời gian ngắn.
Cho dù là Thần giới hay là Tiên giới, Thiên Ma giới và những thế giới cường đại khác, tất cả đều biết được chuyện cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế.
Khi tin tức này đang gây ồn ào huyên náo, lại dẫn đến một lão quái vật như thành chủ Huyền Không thành chứ, cũng không khó để lý giải.
"Nói lại thì, tại sao người của Huyền Không thành lại chạy đến đây nhanh vậy chứ?"
Ánh mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn sắc bén, nhìn Liễu Thanh Vũ, muốn nhìn thấu lòng đối phương.
Theo như hắn thấy thì, Thiên Diễm giới đã không còn là Thiên Diễm giới của ngày xưa, cho dù là có vô số cường giả trong Thần giới, nhưng bọn hắn

muốn căn cứ vào sách cổ để tìm kiếm vị trí của Thiêm Diễm giới.
Tất phải tốn không ít thời gian.
Nhưng lão thành chủ Huyền Không thành lại chạy đến đây rất nhanh, loại chuyện này, rõ ràng không giống bình thường. Trừ phi……
Liễu Thanh Vũ đang âm thầm giúp đỡ một phen.
"Có ý gì?"
Liễu Thanh Vũ cảm ứng được ánh mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn, nhăn mày lại, không vui nói: "Ngươi hoài nghi ta bắt tay với thành chủ Huyền Không thành sao? Ngươi nghĩ quá nhiều rồi đấy."
"Theo ta thấy thì là do thành chủ Huyền Không thành đi theo Liễu Chính Nham, mới chạy được đến đây thôi."
"Không loại trừ khả năng này."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nghe vậy, tùy ý gật đầu. Còn về phần tin được bao nhiêu.
Cũng chỉ có bản thân hắn rõ ràng mà thôi.
Với thực lực của Liễu Chính Nham, chẳng qua cũng chỉ là tu vi Trường Sinh cảnh đỉnh phong mà thôi, nếu như ở nơi khác, có lẽ cũng được coi như là rất mạnh, nhưng khi đối mặt với thành chủ Huyền Không thành.
Thì vẫn không là gì.
Muốn vô thanh vô tức theo dõi hắn, quả thực quá là dễ dàng.
"Hiện giờ lão thành chủ Huyền Không thành đã tới, phỏng chừng những người khác cũng đang trên đường đến đây."
Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhẹ giọng nói.
"Đúng vậy."
Liễu Thanh Vũ cảm thán một câu, hắn lặng lẽ sờ sờ nhẫn trữ vật trên tay, nhẹ giọng nói: "Thời gian còn lại của chúng ta đã không nhiều lắm."
"Hai người chúng ta tạo ra một trận phong ba lớn như vậy, chỉ mong không phải là người ngoài cuộc."
Liễu Thanh Vũ lại bồi thêm một câu.
Nếu là trước đây, hắn thật sự là tràn đầy niềm tin, nhưng hôm nay xem ra, mọi chuyện còn nghiêm trọng hơn nhiều so với bọn hắn tưởng tượng, Chỉ riêng một mình thành chủ Huyền Không thành đã vô cùng khó giải quyết.
Hơn nữa lai có thêm những người khác.
Cuối cùng người thắng rốt cuộc là ai, còn khó mà nói.
"Đi thôi."

Chủ nhân của Thiên Mang sơn nhìn Liễu Thanh Vũ một cái thâm sâu, giọng nói buồn bã: “Chúng ta cũng nên đi Thiên Cơ Lâu xem thử, chỉ mong lúc này đây, có thể lấy được một ít tin tức hữu dụng.”

Chương 807. Hy vọng Thiên Cơ Lâu không khiến ta thất vọng. (2)

Vào lức hai người chạy tới Thiên Nguyên giới. Tại Thiên Diễm giới.

Một người đàn ông trung niên ôn nhuận nho nhã đáp xuống từ bầu trời phía bên ngoài.

Hắn đáp xuống mặt đất, đầu tiên là nhìn lướt qua chung quanh, rồi sau đó trong ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc, trong miệng xuýt xoa nhẹ một tiếng, lẩm bẩm nói

“Nơi này chính là Thiên Diễm giới?”

Hắn phát ra tiếng cảm thán giống như của Liễu Chính Nham, nhưng một điểm bất đồng chính là trước đó Liễu Chính Nham đã biết được chút bí mật, mà còn hắn thì đây là lần đầu tiên bước chân lên Thiên Diễm giới từ sau trận đại chiến ở Địa Phủ.

“Quả nhiên là giống như lời đồn, Thiên Diễm giới đã được người ta dùng đại thần thông khôi phục hoàn toàn rồi.”

…… Không đúng, mà Thiên Diễm giới bây giờ, tựa hồ như.

Người đàn ông trung niên nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm ứng một phen, nhẹ giọng nói: “Dường như còn rộng lớn hơn nhiều so với trước kia, thú vị.”

“Xem ra Thiên Diễm giới bây giờ, không chỉ đã khôi phục như lúc ban đầu, mà còn tiến thêm một bậc nữa.”

“Quả nhiên là đằng sau cơ duyên chuẩn Tiên Đế có cao nhân tồn tại, chỉ dựa vào những gì phát hiện ra ngày hôm nay, thì đã thấy chuyến đi này không tệ.”

Người này không phải là ai khác.

Mà chính là đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo, xuất phát từ Tiên Phong Cổ Đạo, một đường phong trần mệt mỏi, căn cứ vào ghi chép trong sách cổ, bôn ba trong hỗn độn, khó khăn lắm mới tìm được tới nơi này.

Sau khi đi vào trong Thiên Diễm giới.

Hắn đã lập tức phát hiện sự thay đổi của Thiên Diễm giới.

Chưa nhắc đến độ đậm đặc của linh khí, mà chỉ cần nhìn diện tích rộng lớn của thế giới này thì đã có thể nói, cũng đã hoàn toàn hơn xa Thần giới. Có lẽ ngàn vạn năm sau.
Thế giới này sẽ áp đảo cả Thần giới.
Có được phát hiện này, trong lúc nhất thời trong lòng của đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo bỗng nổi lên suy nghĩ muốn dời Tiên Phong Cổ Đạo đến nơi đây.
"Ồ?"
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo nhìn lướt qua chung quanh, trên trán hiện lên một chút nghi hoặc, hắn tiến lên vài bước, bàn tay khẽ vung, từng khối đá lớn vỡ vụ bị hắn dịch chuyển qua một bên.
Bên dưới xuất hiện trận văn đã bị chôn sâu dưới đáy.
Mỗi một trận văn, dù là đã mất đi hiệu lực, nhưng vẫn ẩn chứa sát khí kinh thiên, phảng phất như không bao lâu trước, nới này đã xảy ra một trận đại chiến.
"Nếu ta không nhìn lầm, thì nơi này trước kia hẳn là một gia tộc."
Từ sâu trong đáy mắt của đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo linh quang lập loè, hắn không ngừng đánh giá chung quanh, trong phạm vi trăm vạn dặm, đi đi lại lại một hồi, cười khẽ nói: "Có ba tòa sát trận tồn tại, xem ra có người đã biến gia tộc này thành miếng mồi, nhử Tiên Vương đến đây, tại đây đã xảy ra một trận đại chiến!"
Tuy rằng chưa được tận mắt nhìn thấy trận đại chiến lúc đó.
Nhưng từ một ít dấu vết để lại, vẫn có thể thăm dò ra không ít tin tức, ví dụ như thủ đoạn sử dụng ba tòa sát trận cấp Tiên Vương này.
Vậy thì đối tượng bị mai phục, phỏng chừng cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Khả năng lớn nhất đó là tam vương Liễu thị!
Bởi vì thời gian trước, những người có khả năng chạy đến đây nhất, dường như chỉ có ba người bọn họ.
"Thú vị! Thật sự thú vị."
"Để ta xem thử, rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì!"
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống đất, sức mạnh thời quang chung quanh tuôn trào mãnh liệt, thời gian hư không đều bị xoay chuyển.
Dường như thời gian đã quay ngược.
Những công trình kiến trúc vốn dĩ đã vỡ vụn, khôi phục lại hình dáng ban đầu với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Trận pháp vỡ nát cũng bắt đầu dần dần sáng lên, từ sâu trong hỗn độn, có mấy bóng người khủng bố mà uy nghiêm, dường như bước ra từ bên trong dòng sông thời gian.
Cả người họ đượcbao phủ trong lớp sương mù, như ẩn như hiện, có thể phát hiện ra là thực lực của mỗi một người đều trên cảnh giới Tiên Vương. Giờ phút này.
Cả người bọn họ tắm máu, khóe miệng đóng mở, dường như đang nói chuyện, nhưng hơn một nữa số âm thanh đã bị ngăn cách bởi thời gian, không thể nghe rõ, nhưng có một phần nhỏ lời nói.
Lại vô cùng rõ ràng.
Những người này liên tục không chỉ có một lần nhắc tới một chỗ. Đó chính là Thiên Cơ Lâu!
“Vụt!”
Thời gian chấn động.
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo gần như là có thể bắt lấy trăng sao, toàn thân tắm trong ánh thần huy, tựa như thiên thần viễn cổ hạ phàm, đứng sừng sững trong thiên địa, sử dụng đại thần thông tái hiện lại chuyện quá khứ.
Trong đó có rất nhiều hình ảnh bị thiếu hụt.
Nhưng cho dù có là như thế, hắn cũng đã có thể hiểu khái quát về tiền căn hậu quả.
“Liễu Thanh Vũ quả nhiên đã gia nhập Địa Phủ.”
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo đã gắng gượng đến mức cực hạn, vung tay đánh tan cảnh tượng chung quanh, nơi này lại lần nữa khôi phục lại dáng vẻ hoang tàn đổ nát, mà hắn đứng sừng sững trên đống đổ nát đó, nhẹ giọng nói: “Nhưng người đã trợ giúp Liễu Thanh Vũ là ai? Còn kẻ mà vào thời khắc mấu chốt giúp tam vương Liễu thị một phen lại là ai? Dường như trong Thần giới không có người như vậy?”
“Chẳng lẽ là đến từ Tiên giới sao?”
Sau khi nhìn hết tất cả mọi chuyện lúc nãy, trong lòng đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo đầy nghi hoặc, tuy rằng hắn đã lý giải được hơn phân nửa, nhưng lại có nhiều sự nghi hoặc lại xuất hiện trong lòng.
Hắn vốn dĩ chỉ cho rằng, đây là một trận quyết chiến giữa Liễu Thanh Vũ cùng tam vương Liễu thị. Nhưng không ngờ tới là.
Trong trận đại chiến này còn có rất nhiều Tiên Vương không biết tên họ bị cuốn vào chuyện này, mỗi một cái tên đều vô cùng xa lạ, bất kể là như thế

nào thì đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo cũng chẳng thể nhớ ra được những người này là ai.
Dường như là hắn chưa bao giờ được gặp.
"Còn có Thiên Cơ Lâu mà trong miệng bọn họ nhắc tới nữa chứ". Nghĩ đến đây.
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo bỗng nhiên nhớ lại, lúc môn chủ Huyền Cơ môn rời đi, đã nói cho hắn một chuyện là một tòa tháp có tên là Thiên Cơ, nếu như mình có nhìn thấy, chớ nên trêu chọc.
Chẳng lẽ nói..
Thiên Cơ Lâu trong miệng đám người Liễu Thanh Vũ kia, chính là tòa tháp có tên là Thiên Cơ mà môn chủ Huyền Cơ môn nói cho mình biết hay sao?

Chương 808. Hẳn là đã nhìn thấu tất cả con người mình rồi.

Có thể khiến cho môn chủ Huyền Cơ môn khiếp sợ đến như vậy, thậm chí từ bỏ ý định trợ giúp mình trở thành chuẩn Tiên Đế, vì vậy có thể đoán ra được là Thiên Cơ Lâu không hề bình thường.
Ít nhất.
Cũng có khả năng còn khủng bố hơn cả Huyền Cơ môn nữa. Thậm chí có thể là còn áp đảo cả Huyền Cơ môn nữa.
Tưởng tượng đến đây, trong mắt đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo hiện lên một tia vui mừng, lẩm bẩm nói: "Nếu thế gian thật sự có một nhân vật khủng bố như vậy, ta phải đến nhìn thử một phen."
"Hy vọng Thiên Cơ Lâu sẽ không khiến ta thất vọng.."
Thiên Nguyên giới.
Đại Hoang thành.
Nơi này càng ngày càng thêm phồn vinh.
Trên đường phố, người qua lại đông đúc, tu luyện giả cường đại nhiều như nước.
Ở chỗ này, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy Thánh Nhân, Đại Đế nhiều vô kể, lại có rất nhiều cường giả Trường Sinh cảnh lẫn lộn bên trong, nếu như cẩn thận quan sát, nói không chừng còn có thể bắt gặp một vị Tiên Vương nữa.
Khoảng thời gian trước.
Đã từng xuất hiện một lời đồn.

Có một người trẻ tuổi, sau khi đi vào trong Thiên Cơ Lâu, vừa mới rời khỏi, đã đụng phải một vị Tiên Vương, không biết là đã dẫm phải vận cứt chó gì, ấy vậy mà bị một Tiên Vương liếc mắt một cái thì đã nhìn trúng.
Còn thu làm đồ đệ.
Trong chuyện này, phải chăng là có Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đứng sau lưng quạt gió thêm củi, người ngoài không thể biết được. Nhưng có một điều có thể khẳng định đó chính là.
Phóng tầm mắt nhìn khắp bao nhiêu thế giới, có lẽ chẳng có nơi nào mà cường giả lại nhiều như ở Đại Hoang thành.
Nếu như mình mà may mắn, nói không chừng sẽ được cường giả nào đó coi trọng, sau đó thu làm đệ tử. Vì vậy.
Một số cường giả có tên trên Thiên Kiêu bảng, hơn nữa thế lực sau lưng không mạnh lắm, thường xuyên chạy đến đây lắc lư, mong sao bản thân mình cũng có thể có đươc may mắn như vậy.
Có thể một bước lên trời. Dù sao thì
Có thể được xếp vào trong Thiên Kiêu bảng, thì cho dù là nằm trên bảng xếp hạng của thế giới nào, đều chứng minh một phần tư chất và thực lực.
Nếu như không có chút thực lực.
Thì sao có thể được xếp vào Thiên Kiêu bảng chứ?
“Đã nghe thấy gì chưa, mấy ngày trước đây, Trường Sinh bảng bỗng nhiên phát sinh biến động. “
Bên trong Đại Hoang thành.
Có người thấp giọng nói. Trường Sinh bảng.
Đây là một bảng xếp hạng mà trước đây Lý Vân đã từng công bố, bên trong chư thiên vạn giới, vào thời điểm sóng ngầm đang cuộn trào như lúc này, hắn cũng không hề bỏ sót chuyện bảng xếp hạng.
Đã công bố Trường Sinh bảng ra từ lâu rồi.
Nhưng bởi vì trên thế giới này, chẳng có bao nhiêu người có tu vi Trường Sinh cảnh, cho nên cũng chẳng tạo nên ảnh hưởng gì lớn. Rất nhiều người chỉ đến nhìn qua một cái rồi thôi.
Những người có tu vi Trường Sinh cảnh đã có được sự trường sinh, chỉ cần không tự tìm cái chết, thì gần như là sẽ bất tử, cho dù là bất kỳ kẻ nào trong số này đều có thể xưng vương xưng hùng được.
Những tu luyện giả bình thường, căn bản là không thể nào tiếp cận được.
“Phát sinh biến động?”

Bên trong Đại Hoang thành, ở một quán rượu. Không ít người đều đang nhìn lên bầu trời.
Người bình thường thì hay chú ý đến Tuyệt Sắc bảng hoặc là Thiên Kiêu bảng của các thế giới, còn như Đế bảng, Trường Sinh bảng thì có rất ít người xem, những loại bảng xếp hạng này, hàng ngàn hàng vạn năm mới thay đổi một lần.
Nếu có nhìn thì cũng chẳng có tác dụng gì lớn cả.
Nhưng thật ra Thiên Kiêu bảng lại thường xuyên biến động. Nói không chừng.
Một thiên kiêu nào đó bỗng nhiên ngã xuống.
Từ khi Thiên Kiêu bảng xuất thể cho tới bây giờ, chỉ riêng trên Thiên Kiêu bảng của Thiên Nguyên giới gần như là đã có hơn phân nửa số người đã bị thay thế rồi, một nửa số người còn lại trên bảng nếu như không phải bị rớt hạng thì là đã chết rồi.
Một số người vẫn còn trụ vững ở những vị trí đầu tiên trên Thiên Kiêu bảng thì đều là những người xuất sắc. Mà nay.
Trường Sinh bảng vẫn luôn không phát sinh biến động, bỗng nhiên thay đổi, chuyện này tức khắc khiến cho vô số người tò mò.
Rất nhiều người ngẩng đầu nhìn về phía Trường Sinh bảng.
"Ồ."
Có người ồ nhẹ một tiếng, không thể tin nói: "Tại sao vị trí thứ hai trên Trường Sinh bảng Thiên Diễm giới lại được thay bằng một người có tên là Liễu Chính Nham nhỉ?"
Trước đây.
Thiên Nguyên giới, Tử Huyền giới, Huyết Võng giới và những thế giới gộp chung lại với nhau thì có một hai nhân vật có tu vi Trường Sinh cảnh, mà còn chưa được tinh là cường giả.
Thái Sơ đã trở thành Tiên Vương.
Trong mấy thế giới này, Trường Sinh cảnh cũng đã bị gián đoạn. Cho nên. Khi Lý Vân đưa ra Trường Sinh bảng, chỉ thống kê những người có tu vi Trường Sinh cảnh ở Thiên Diễm giới.
Bảng xếp hạng này đã được Lý Vân cố ý trù tính, chỉ cần bước vào Thiên Diễm giới, thì sẽ tự động được xếp hạng lên trên bàng xếp hạng của Thiên Diễm giới.
Mà sau khi Liễu Chính Nham bước vào Thiên Diễm giớ, tất nhiên là tên của hắn sẽ xuất hiện trên bảng xếp hạng. Đương nhiên.

La bởi vì số lượng người có tu vi Trường Sinh cảnh quá ít, nên hắn mới suy nghĩ như vậy. Trước tiên là tìm mấy cường giả tô điểm chút cho bảng xếp hạng, chờ đến khi những người có tu vi Trường Sinh cảnh của vùng đất này trưởng thành.
Trên Trường Sinh bảng sẽ không còn tên của cường giả của những thế giới khác.
“Liễu Chính Nham này, chắc không phải là người của Thiên Diễm giới đâu nhỉ?”
Có người nhẹ giọng nói.
“Hẳn là không phải.”
Một vị lão giả vuốt râu, ánh mắt hắn nhìn lên bảng xếp hạng trên bầu trời, nhẹ giọng nói: “Lúc trước Trường Sinh chân quân của Địa Tiên giới đã từng đến Thiên Diễm giới một lần, sau đó tên của hắn đã xuất hiện ở vị trí thứ mười trên Trường Sinh bảng.”
“Mà nay vị trí thứ hai trên Trường Sinh bảng lại xuất hiện tên của Liễu Chính Nham, mà tên của Trường Sinh chân quân cũng đã biến mất.”
“Phải biết rằng Trường Sinh chân quân chính là người của Địa Tiên giới, nếu như Liễu Chính Nham là sinh linh của Thiên Diễm giới, phỏng chừng đã nằm trong bảng này từ lâu rồi.”

Chương 809. Hẳn là đã nhìn thấu tất cả con người mình rồi. (2)

Trường Sinh chân quân cũng được coi như là điểm nhấn duy nhất của Địa Tiên giới. Nhưng ngặt nỗi.
Loại thần thông mà hắn tu luyện quá đặt biệt, nguyên thần trực tiếp hóa thành chín cái, chiến lực của mỗi phân thân đều rất không tầm thường, nếu như hợp sức với nhau, thì ngay đến cả muốn động thủ với người đứng đầu trên Trường Sinh bảng, cũng không thành vấn đề.
Nhưng đáng tiếc chính là.
Trường Sinh bảng chỉ thống kê chiến lực của bản thân.
Cho nên Trường Sinh chân quân chỉ có thể ấm ức mà rớt khỏi bảng.
Chuyện này cũng làm cho sinh linh của Địa Tiên giới vô cùng khó xử, Trường Sinh chân quân không nằm trên bảng, sinh linh Địa Tiên giới bọn họ về sau chẳng còn có lý do mà khoe khoang nữa rồi.

“Khoảng thời gian này, bên trong Đại Hoang thành, rõ ràng là xuất hiện không ít người lạ mặt, chẳng lẽ lại có một thế giới cường đại nào đó sắp sửa hợp nhất lại đây sao?”
Có người nhớ đến những chuyện phát sinh trước kia, trong lòng phỏng đoán nói.
Những thế giới cường đại nhà người ta chẳng hề giống với những thế giới yếu ớt như bọn họ.
Trước khi dung hợp thế giới, hoàn toàn có thể phái người đến nơi này thăm dò phương hướng, nếu như thế giới này rất mạnh, thì sau khi hợp nhất thế giới có lẽ sẽ bình an, không sao cả.
Nhưng nếu như thế giới này quá yếu ớt..... Vậy thực xin lỗi.
Tham khảo hành động của Tử Huyền giới và Địa Tiên giới, thì sẽ hiểu rõ thực trạng.
“Khả năng này cũng không phải là không có.....”
Sắc mặt của một sinh linh Địa Tiên giới tương đối khó coi, trầm giọng nói:
“Địa Tiên giới chúng ta còn có một phần lớn lãnh thổ quốc gia giáp giới với hỗn độn, không biết Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối sẽ dung hợp một thế giới như thế nào về đây nữa.”
“Cũng không biết thế giới này sẽ được kéo lại phía nào ở đây nữa.”
Nếu là dung hợp về phía Thiên Diễm giới, thì sinh linh của những thế giới còn lại có thể thở phào một hơi, nếu như dung hợp vào Địa Tiên giới hoặc là Huyết Võng giới.
Vậy thì ý nghĩ của nó cũng sẽ khác đi.
“Không cần quá lo lắng, bây giờ mấy thế giới hợp nhất về đây sớm đã như cây liền cành rồi, nếu như có dị giới xâm lấn, tất cả mọi người cùng nhau chống đỡ, cũng không phải là không có khả năng dành thắng lợi.”
Một vị lão Thánh Nhân Thiên Nguyên giới, lên mặt nói. Nghe được những lời này.
Không ít người trừng hắn một cái.
Thiên Nguyên giới có Thiên Cơ Lâu Chủ tọa trấn, còn có một Thái Sơ Tiên Vương ở bên cạnh, thì sao những thế giới bình thường dám tới trêu chọc bọn họ?
Trong khoảng thời gian này.
Khi sinh linh Thiên Nguyên giới nhìn đến những thế giới, đều có dáng vẻ của một anh cả.

Sau lưng có một chỗ dựa cường đại, đối mặt với sinh linh của các thế giới khác, tất nhiên là không hề thiếu tự tin.
“Nói không chừng, Liễu Chính Nham chỉ vô tình đi vào trong Thiên Diễm giới mà thôi, mọi người đừng quá buồn lo vô cớ.”
Một người có tu vi Thánh Chủ nhẹ giọng nói: “Chỉ là Trường Sinh bảng biến động mà thôi, nếu như sau này Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối còn tung ra bảng xếp hạng Tiên Vương.”
“Thì đó mới là đại sự kinh thiên động địa.”
“Chuyện này không thể nào đâu?”
Vị Thánh Chủ kia vừa dứt lời, thì đã có người mở miệng nói: “Trước khi mấy thế giới dung hợp với nhau, chúng ta còn chẳng biết Tiên Vương ra làm sao, mà nay nhờ vào sinh linh Thiên Diễm giới, thì mọi người mới biết được là trên cảnh giới Trường Sinh cảnh còn có một cảnh giới nữa.”
“Mà nay, rất nhiều thế giới cộng lại với nhau, số lượng Tiên Vương chưa chắc đã được năm đầu ngón tay, lúc này làm sao mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối lại có thể tung ra bảng xếp hạng Tiên Vương được chứ?”
Lời này vừa nói ra.
Rất nhiều người đều rất tán đồng.
Theo như suy nghĩ của vô số người, bất kỳ bảng xếp hạng nào, ít nhất cũng phải có mười thứ hạng. Nếu như không gom không đủ mười vị thứ, thì có tung ra một bảng xếp hạng hưu vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì.
Chỉ cần là Tiên Vương thì có thể được xếp vào trong bảng xếp hạng, vậy thì làm sao có thể thể hiện được uy tín của bảng xếp hạng cấp bậc Tiên Vương được nữa chứ?
Nếu như sinh linh dị giới vượt giới đến đây, nhìn thấy bảng xếp hạng này khoa trương đến như vậy, chẳng phải là sẽ cười đến rụng răng hay sao? Khi vô số người đang nghị luận sôi nổi.
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân đứng trên Thiên Cơ Lâu, tay chắp sau lưng, ánh mắt trong lúc lơ đãng, đảo qua một bóng người vội vàng lướt qua. Người này, cả người bao phủ trong sương mù, trên người pháp tắc lượn lờ, tuy rằng hành tẩu bên trong đám người, nhưng hắn thu liễm hết tất cả khí tức, chẳng một ai chú ý tới, có một nhân vật cường nhanh chóng lướt qua bên cạnh mình.
“Tiên Vương?”
Lý Vân nhìn bóng người này, nhăn mày lại, phát hiện một chút gì đó không đúng, lại lẩm bẩm nói: “Không phải Tiên Vương, hình như là chuẩn Tiên

Đế, mà cũng không giống.”
“Kỳ lạ.”
Lý Vân nghi ngờ phun ra hai chữ.
Đối phương chưa bước vào Thiên Cơ Lâu, đương nhiên là hắn không điều tra tin tức về đối phương, còn về phần tiêu tốn điểm thiên cơ để thăm dò, có chút không cần thiết.
Hắn đã là chuẩn Tiên Đế, đang chuẩn bị đột phá Tiên Đế, lúc nàybất kỳ một điểm thiên cơ nào đều vô cùng quan trọng.
Sẽ không lãng phí vào chuyện này
Mà người kỳ lại vừa rồi mới đi lướt qua Thiên Cơ Lâu.
Nếu là Lý Vân không đoán sai, đối phương đã xuất hiện ở Đại Hoang thành, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa, sẽ bước vào trong Thiên Cơ Lâu.
Tới lúc ấy.
Tất cả mọi thứ của đối phương đương nhiên là không thể che đậy được.
Cho nên.
Lý Vân chờ được.
“Thôi vậy, đã có Tiên Vương chạy tới, vậy thì cũng nên tung ra bảng xếp hạng này rồi.”
Lý Vân vươn một tay ra, trong lòng bàn tay bay ra một quầng sáng.
Đây là một bảng xếp hạng cấp bậc Tiên Vương, bên trong bao gồm tất cả Tiên Vương của chư thiên vạn giới, thứ tự của một trăm vị thứ hắn đã chuẩn bị xong rồi.
Chỉ là vẫn chưa công bố. Dù sao thì
Mấy thế giới hiện tại này, cũng chỉ có vài ba mống là có tu vi cấp Tiên Vương, công bố ra thì để cho ai xem? Mà nay.
Tình huống đã bất đồng.
Tiên Vương các giới bắt đầu vượt giới đến đây, công bố bảng xếp hạng này cũng không tính là quá muộn. Hơn nữa.
Bảng xếp hạng này cũng coi như là một phần tin tức miễn phí mà mình tặng cho tất cả Tiên Vương trong chư thiên vạn giới. Dù sao thì có bảng xếp hạng này rồi, trong lòng bọn họ cũng có thể biết được kẻ địch mạnh của mình là ai.

Chương 810. Hẳn là đã nhìn thấu tất cả con người mình rồi. (3)

Có thể nói.
Những người đứng vị thứ càng cao.
Thì tỷ lệ lấy được cơ duyên chuẩn Tiên Đế càng cao.
“Hệ thống.”
Lý Vân lặng lẽ nói thầm, tiếp tục nói: “Công bố bảng xếp hạng Tiên Vương ra, đặt ở vị trí dễ thấy nhìn nhất trong Đại Hoang thành.”
Vừa dứt lời.
Toàn bộ Đại Hoang thành ầm ầm chấn động.
Vô số người đại kinh thất sắc, không thể tin tưởng ngẩng đầu nhìn về phía không trung.
“Đã xảy ra chuyện gì?”
Có người thất thanh nói.
Đại Hoang thành chính là nơi an toàn nhất trong Thiên Nguyên giới, đã bao nhiêu năm, chưa từng xảy ra chấn động kịch liệt như vậy, mà nay bỗng nhiên lại xuất hiện chấn động.
Khiến cho rất nhiều người biến sắc. Chỉ thấy.
Trên bầu trời cao, phong vân hội tụ, tất cả những bảng xếp hạng cùng thụt xuống một phân, ở nơi cao nhất, một khối thần thạch bảy màu, không biết được tạo ra từ chất liệu gì.
Xuất hiện từ trong hư vô.
Vạn tia sáng bừng lên, như là một vầng mặt trời chói chang xuất hiện trên bầu trời Đại Hoang thành. Không biết bao nhiêu người không nhịn được mà nhắm hai mắt lại, không dám nhìn thẳng khối thần thạch nàu.
Vào thời khắc này.
Toàn bộ Đại Hoang thành sáng bừng lên, chỉ có những tu luyện giả cường đại mới có thể nhìn ra một chút manh mối, khi nhìn về phía nội dung hiện lên trên thần thạch, trong nháy mắt.
Trong lòng của rất nhiều người bỗng trở nên nặng nề.
“Đây là.”
Ở một góc nọ, có một vị Đại Đế đang ngồi khoanh chân, hắn nhìn hư không, bỗng nhiên đứng dậy, đọc lên ba chữ đầu tiên xuất hiện trên thần thạch.
“Tiên Vương bảng!”
Thừ thời khắc mà Thái Sơ trở thành Tiên Vương kia.

Trong lòng của vô số người đã có phỏng đoán, có lẽ không lâu nữa, sẽ xuất hiện bảng xếp hạng của những nhân vật lão làng vô thượng như Tiên Vương. Nhưng mà điều khiến cho người ta không ngờ tới chính là.
Bảng xếp hạng này lại xuất hiện nhanh như vậy, như vậy khiến cho người ta khó có thể đoán trước. Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng.
Tại sao Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối lại bất ngờ tung ra bảng xếp hạng này chứ? Cùng lúc đó.
Trong một góc nhỏ.
Một bóng người, cả người bao phủ trong lớp sương mù dừng bước, dung mạo già nua, sắc mặt âm tình bất định, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng.
Tản ra khí tức như tro tàn.
Cả người hắn phảng phất như là một bộ xác khô di động, toàn thân đều tản ra tử khí nồng đậm, nếu như không có chiếc áo bào màu đen là một pháp bảo cấp Tiên Vương phủ trên người của hắn kia.
E rằng tử khí trên người hắn đã sớm tràn ra ngoài.
Mà tử khí trên người hắn, nếu như không khống chế, phỏng chừng toàn bộ Thiên Nguyên giới đều sẽ hóa thành một mảnh địa ngục.
"Người vừa nãy là Thiên Cơ Lâu Chủ sao?"
"Quả nhiên rất đáng sợ."
"Hắn là một vị cường giả cấp chuẩn Tiên Đế."
Bóng người được bao phủ bởi lớp sương mù kia, hắn vươn một bàn tay khô gầy, đưa lên mặt nhìn, tự bản thân hắn đưa mắt đánh giá một cái, nhẹ giọng lẩm bẩm nói: "Chỉ là không biết Thiên Cơ Lâu Chủ có thần dị như trong lời của hai người Liễu Thanh Vũ kia hay không?"
"Nếu quả thực là như vậy, hắn là hắn đã nhìn thấu tất cả con người mình rồi."
Vừa dứt lời.
Toàn bộ Đại Hoang thành ầm ầm chấn động.
Bóng người được bao phủ bởi lớp sương mù kia ngẩng đầu nhìn lên, khi nhìn thấy ba chữ 'Tiên Vương bảng' kia, trên mặt hắn có chút kinh ngạc.
Nhẹ giọng nói: "Tiên Vương bảng? Thú vị."
"Là bảng xếp hạng Tiên Vương hay sao? Chỉ là tình trạng hiện giờ của ta thì là Tiên Vương? Hay là chuẩn Tiên Đế đây?."
Thần thạch bày màu xuất hiện.
Chiếu sáng toàn bộ Thiên Nguyên giới.

Ánh sáng quá bắt mắt, giống như một ngọn núi che phủ cả bầu trời, không muốn nhìn thấy cũng khó, mỗi một chữ trên đó đều ẩn chứa đạo lý của Thiên Đạo.
Đứng từ xa xa nhìn một cái, đủ khiến cho người ta không kìm được mà đắm chìm trong đó.
Bảng xếp hạng này gần như là tiếng nói của ý chí Thiên Đạo, nó mới vừa vừa xuất hiện, đã khiến cho những bảng xếp hạng khác trở nên ảm đạm thất sắc. Trên thực tế.
Cũng đúng là như thế. Tiên Vương bảng.
Không phải là thứ mà những bảng xếp hạng khác có thể sánh cùng.
Những nhân vật có thể được liệt bào trong bảng xếp hạng này, trong bất kỳ thế giới nào, chỉ cần một cái giẫm chân của họ thì thì toàn bộ thế giới đều phải run rẫy.
【 Tiên Vương bảng 】
【 Hạng nhất: Chu Khất! 】
Tiên Vương bảng khác với những bảng xếp hạng khác, không hề có bất kỳ miêu tả nào về thế lực, cũng không miêu tả nào về cảnh giới thực lực, càng không có thuyết minh về chiến tích, đặc biệt là vị thứ đầu tiên.
Chỉ là một cái tên.
Vào thời điểm khi hai chữ ‘Chu Khất’ xuất hiện, ánh sáng trên thần thạch bảy màu lại càng thêm rực rỡ, dường như một loại ý chí vô thượng được bí mật thêm vào bên trong.
Như là một Tiên Vương vô thượng, từ trên trời giáng xuống, sau khi đáp xuống phàm trần, ngạo nghễ nhìn muôn nghìn chúng sinh, khiến cho vô số sinh linh cảm thấy bản thân họ đang bị một khối đá lớn đè lên, gần như là không thở nổi.
Rõ ràng là sinh linh có tên là Chu Khất, cũng không có ở chỗ này.
Nhưng rất nhiều người đều cảm nhận thấy, dường như có một đôi mắt vô cùng sâu thẳm, đang nhìn xuyên qua dòng sông thời gian, nhìn phía này
“Chu Khất là ai?”
“Tại sao người đứng đầu trên Tiên Vương bảng không phải ta?”
Đại Hoang thành.
Trong một ngóc nhỏ, bóng người cả người bao phủ trong lớp sương mù, trên người là một chiếc áo choàng màu đen, nhìn bảng xếp hạng trên bầu trời, cả người run rẩy, một mắt tối om bắn ra những tia không thể tin tưởng.

Bóng người cả người bao phủ trong lớp sương mù màu đen kia, một cổ tử khí nồng đậm đến cực điểm khuếch tán ra, cuồn cuộn như ánh mặt trời.
Trogn khoảnh khắc khi tử khí lan tràn ra.
Hắn nhanh chóng thu hồi chúng lại, sau khi ngực phập phồng vài cái, hắn ổn định cảm xúc lại, trầm giọng nói: "Có lẽ."
"Thiên Cơ Lâu Chủ cho rằng ta đã đột phá cảnh giới Tiên Vương rồi, cho nên không xếp ta vào trong Tiên Vương bảng. Không sai, từ lâu ta đã không còn là Tiên Vương rồi!"
"Chắc chắn là như thế!"
Tuy rằng hắn không biết Chu Khất- Kẻ đứng đầu trên Tiên Vương bảng là ai. Nhưng hắn tự cho rằng bản thân hắn tuyệt đối không thua gì Chu Khất.
"Chu Khất?"
Bên ngoài Đại Hoang thành.

Chương 811. Đây là vị Tiên Vương nào trong lịch sử?.

Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo, dáng người cao lớn, khí chất ôn nhuận, tay để sau lưng, đứng trên một ngọn núi, khí tức toàn thân đã được thu liễm, nhìn thì giống như một người bình thường.
Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn hư không. Giờ phút này.
Hắn đã chạy đến Thiên Nguyên giới.
Cách Đại Hoang thành cũng không xa lắm, hắn vốn dĩ còn muốn chạy đến Thiên Cơ Lâu, thăm dò sự thật về vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia, nhưng không ngờ rằng lại nhìn thấy Tiên Vương bảng xuất thế.
Nếu như đã nhìn thấy.
Thì cũng không vội gì một lúc, không ngại xem xong rồi hãy đi.
Nhưng không ngờ rằng sau khi Tiên Vương bảng xuất hiện, tên người đứng đầu vừa mới xuất hiện, căn bản là hắn không quen biết người ta, thậm chí còn chưa từng nghe thấy tên của họ.
"Chu Khất?"
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo nhăn mày lại, trong miệng lẩm bẩm tự nói: "Là người của Thần giới? Hay là người của Tiên giới, dù sao thì chắc cũng không phải là người của Thiên Ma giới hoặc là người của các thế giới khác đâu nhỉ?"

Tuy rằng.
Sau khi nhiều nhân vật cường đại trở nên hoàn toàn nổi tiếng, đều sẽ sử dụng một cái tên khác, và sẽ không sử dụng tên tuổi thật của mình quá nhiều.
Nhưng chỉ cần là tên tuổi mà đối phương từng sử dụng. Thì đều sẽ được ghi lại trên sách cổ.
Mà Chu Khất này thật sự là quá xa lạ, trong khoảng thời gian ngắn, đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo cũng không thể nhớ nổi được vị Tiên Vương cường đại nào mà trước kia có tên là Chu Khất.
“Trong Thiên Ma giới, hình như có một Huỳnh Vương, thực lực mạnh mẽ, đã từng tham gia vào đại chiến ở Địa Phủ, chẳng lẽ tên của hắn ta là Chu Khất sao?”
“Còn có vực chủ của Sâm La quỷ vực thần bí kia cũng là một cường giả, từng dẫn dắt Thiên Ma giới ngăn cản sự tấn công của chư thiên vạn giới, có khi trước đây hắn có tên là Chu Khất.”
Trong đầu của Tiên Phong Cổ Đạo nhanh chóng hiện lên hai bóng người.
Không thể không nói.
Ở một mức độ nào đó mà nói, thì hai người kia đúng thật là có khả năng chiếm giữ vị trí đầu trên Tiên Vương bảng.
Một người đã từng tham gia vào đại chiến ở Địa Phủ, thực lực đã được khảo nghiệm, điều này là không thể nghi ngờ, còn có một người chỉ dựa vào thực lực của chính mình chống đỡ được sự tấn công của chư thiên vạn giới.
Thậm chí còn gầy dựng Thiên Ma giới đã tan rã, liên hợp lại với nhau. Thủ đoạn và thực lực của người này thì cũng không cần nhiều lời
“Chỉ là không biết..... Với thực lực của ta, có thể xếp thứ mấy?”
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo nhẹ giọng nói.
Năm xưa hắn chưa từng tham gian trận đại chiến ở Địa Phủ, vào thời điểm Địa Phủ càng quét chư thiên thì hắn còn chưa sinh ra, nhưng thật ra, đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo đời trước đã từng tham dự trận chiến ấy.
Chỉ tiếc.
Trong trận chiến ấy, toàn bộ Tiên Phong Cổ Đạo đều bị đánh cho tàn phế.
Ngay cả, đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo đời trước cũng đã ngã xuống trong trận chiến ấy.
Mãi cho đến sau khi hắn thượng vị, Tiên Phong Cổ Đạo mới bắt đầu dần dần khôi phục nguyên khí, mà nay vô số năm tháng qua đi, Tiên Phong Cổ

Đạo đã khôi phục lại sự huy hoàng của ngày xưa.
Ngay cả hắn cũng đã sắp bước đến cảnh giới Tiên Vương đỉnh phong. Hơn nữa.
Thứ mà hắn tu luyện chính là pháp tắc thời gian, loại pháp tắc này rất khó lĩnh ngộ, mà hắn có thể đi đến được bước này, ở một mức độ nào đó mà nói, cũng đã chứng minh rằng tư chất của hắn không tầm thường.
Mặc dù không thể nào chen vào danh sách ba người đứng đầu được.
Nhưng nếu như là top mười..... Thì chắc là cũng có hi vọng.
Chờ đến sau này, khi Tiên Vương bảng truyền khắp chư thiên, hắn vốn là đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo, tên tuổi nằm trong top mười trên bảng, vậy thì chẳng phải là toàn bộ Tiên Phong Cổ Đạo cũng phải nổi tiếng theo hắn hay sao?
Tưởng tượng đến đây.
Thậm chí là đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo đã bắt đầu có chút chờ mong.
"Keng!"
Một tiếng động nẹ truyền đến.
Trên thần thạch bảy màu, lại lần nữa bừng lên ánh sáng, một bóng người từ trên trời giáng xuống, phảng phất như lại có một vị Tiên Vương vô thượng từ một nơi nào đó trong thời không đáp xuống nhân gian.
Lúc này đây.
Toàn bộ thần thạch bảy màu tản ra sự lạnh lẽo, khí tức tiêu điều
Dường như là Tiên Vương đứng vị thứ hai đích thân đến Đại Hoang thành, hắn đứng ở nơi đó, ngạo nghễ nhìn đất trời, cho dù là chưa từng gặp người thật.
Nhưng chỉ dựa vào khí tức này cũng đã đủ khiến cho người ta không rét mà run.
Trong khoảng khắc khi cảm nhận được khí tức này, sắc mặt của đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo thay đổi.
Hắn bay lên trời, áo bào bay phần phật, khí tức cả người dâng trào như gặp phải kẻ thù, hai mắt không chớp mắt nhìn thần thạch bảy màu ở nơi xa.
Trầm giọng nói: "Lục Vô Đạo!"
Theo lời hắn vừa nói.
Cái tên thứ hai trên thần thạch bảy màu dần dần hiện ra.
【Hạng nhì: Lục Vô Đạo! 】
"Chẳng phải là hắn đã chết từ lâu rồi sao? Tại sao lại còn sống?"

“Bảng xếp hạng của Thiên Cơ Lâu chủ, chắc không phải là người chết rồi cũng được đưa vào trong bảng xếp hạng đâu nhỉ?”
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo trầm giọng nói.
Nếu như nói hạng nhất là Chu Khất, người này hắn không quen biết, thậm chí chưa từng nghe đến. Nhưng xếp thứ hai là Lục Vô Đạo, kẻ này thanh danh hiển hách.
Thậm chí có thể nói. Người này.
Dựa vào thực lực Tiên Vương của mình gần như là khai sáng cả một thời đại! Bởi vì.
Trong lúc Địa Phủ đại chiến, hắn là người mạnh nhất trong đám Tiên Vương của Địa Phủ, hơn nữa người này là người cùng thời với Nguyên Họa Tiên Đế.
Năm đó từng giao đấu với Nguyên Họa Tiên Đế, còn chiếm thế thượng phong.
Chẳng qua, là Nguyên Họa Tiên Đế tương đối may mắn, bước vào cảnh giới chuẩn Tiên Đế trước cả Lục Vô Đạo.
Nhưng cho dù là Nguyên Họa Tiên Đế đã trở thành chuẩn Tiên Đế, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không thể nào trấn áp Lục Vô Đạo được, Lục Vô Đạo kia ngoài chuyện thực lực bản thân hắn rất mạnh mẽ ra.
Thì trong tay hắn còn nắm giữ hai binh khí cấp chuẩn Tiên Đế!
Dựa vào hai binh khí này, gần như là hắn có thể đánh tay đôi với chuẩn Tiên Đế trong khoảng thời gian ngắn , quả thực là khủng bố! Nghe nói.
Hắn đã từng được chúa tể Địa Phủ chỉ điểm, thực lực khủng bố tới mức không thể nào phỏng đoán được, tuy rằng không phải chuẩn Tiên Đế, nhưng hơn hẳn chuẩn Tiên Đế!

Chương 812. Đây là vị Tiên Vương nào trong lịch sử?. (2)

Cũng may mà.
Sau trận dadaaaĐịa Phủ đại chiến lúc sau.
Lục Vô Đạo bị coi như mục tiêu thanh trừ hàng đầu, nghe nói khi đó hai vị chuẩn Tiên Đế ra tay, tự mình giết chết hắn, ngay cả thần hồn cũng bị tiêu diệt.
Chuyện này khiến cho vô số người thở ra nhẹ nhõm một hơi.

Bởi vì nếu như Lục Vô Đạo còn sống, nếu không thì đến bây giờ tất nhiên hắn đã trở thành một Tiên Đế hoặc là một chuẩn Tiên Đế mạnh đến cực điểm mà gần như là không có đối thủ đồng cấp.
Nhưng không ngờ rằng bao nhiêu năm sau, tên của hắn lại lần nữa xuất hiện trên Tiên Vương bảng, chuyện này đúng thật là không thể tưởng tượng.
Rốt cuộc là Tiên Vương bảng này thống kê những Tiên Vương mạnh nhất hiện tại hay là những Tiên Vương mạnh nhất, cho dù là đã chết đi từ xưa cho đến nay?
Ý nghĩa của hai đối tượng này hoàn toàn không giống nhau.
Nếu như đã chết mà cũng được xếp hạng, thì mọ người cũng chẳng có ý kiến gì khi Lục Vô Đạo nằm trong bảng xếp hạng……. Bởi vì.
Người ta thật sự rất mạnh.
Nhưng như đây chỉ thống kê những Tiên Vương vẫn còn sống, vậy thì ý nghĩ của nó đã hoàn toàn khác. Bởi điều này nói lên rằng Lục Vô Đạo có thể vẫn còn sống!
Hơn nữa.
Còn là một cường giả vô thượng của Địa Phủ.
Nếu như hắn xuất thế, thì còn đáng sợ hơn nhiều so với cái gì mà truyền nhân của Địa Phủ.
Phỏng chừng.
Bây giờ trong chư thiên vạn giới, chẳng ai xứng làm đối thủ của hắn, chuẩn Tiên Đế không xuất thế, vậy thì Lục Vô Đạo chính là người mạnh nhất, đương nhiên là không tính cái tên Chu Khất thần bí kia.
Bởi vì mọi người cũng chưa từng nghe đến hai chữ ‘Chu Khất’.
“Chắc là Tiên Vương đã chết cũng có thể được vào bảng xếp hạng, nếu không thì căn bản là không thể nào giải thích được tại sao tên của Lục Vô Đạo lại xếp thứ hai trên bảng”
Trong lòng đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo nặng nề nghĩ đến.
Cho dù là đứng ở phe đối lập, thậm chí chưa từng nhìn thấy phong thái của Lục Vô Đạo, nhưng mà từ những gì ghi lại trong sách cổ, hắn vẫn có thể đoán ra được chút manh mối.
Nhưng chỉ với một chút gì đó thôi, cũng đủ để khiến cho lòng hắn sợ hãi.
Dù sao thì
Không phải ai trong số những người cùng đẳng cấp, cũng có thể áp đảo một chuẩn Tiên Đế, đặc biệt là sau khi đối phương trở thành chuẩn Tiên Đế, còn chẳng thể nào làm gì được hắn cả.

Điều này lại càng thêm khủng bố.
Còn về phần vào thời điểm đại chiến ở Địa Phủ, chiến tích của Lục Vô Đạo lại càng đáng sợ hơn. Một mình hắn gần như là đánh gục tất cả những Tiên Vương đồng cấp ở Tiên giới.
Đơn đả độc đấu, chẳng ai là đối thủ của hắn.
Toàn bộ Tiên giới đều bị ép đến mức mà không dám ngẩng đầu, cũng may mà Lục Vô Đạo chưa tham gia vào chiến trường ở Thần giới, nếu không thì, e rằng tất cả những người phía Thần giới sẽ bị đánh đến mức tự kỉ.
Sở dĩ Tiên Phong Cổ Đạo biết nhiều như vậy.
Là bởi vì Tiên Phong Cổ Đạo vốn dĩ là thế lực thuộc Tiên giới, sau lại mới dọn đến Thần giới, bởi vậy trong sách cổ của ghi lại rất nhiều điều bí mật của Tiên giới.
Trong số này.
Bao gồm cả lịch sử phát triển của Lục Vô Đạo.
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo lặng lẽ thở dài, lẩm bẩm nói: "Nếu như Tiên Vương đã chết đi cũng được liệt vào bảng xếp hạng, vậy thì dựa vào thực lực của ta, nhìn khắp xưa nay..."
Lúc này đây, trong lòng hắn có chút không chắc chắn. Hiện nay thì.
Trong tất cả Tiên Vương, hắn tự hỏi có lẽ bản thân hắn có thể nằm trong top mười.
Nhưng mà.
Trong dòng thời gian lịch sử dài đằng đẵng, thật sự là có quá nhiều nhân vật kinh tài tuyệt diễm. Hắn có chút không quá tự tin, dường như với tư chất của hắn, thì e rằng khó mà lọt vào danh sách top một trăm.
"Cũng không biết, người đứng vị thứ ba là nhân vật nào trong lịch sử vị đây?"
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo nhẹ giọng nói.
Từ sâu trong lòng hắn gần như là đã tin rằng là Tiên Vương bảng này, rất có thể là những nhân vật đã chết rồi vẫn có thể được liệt vào trong danh sách, bởi vì hắn thật sự không muốn tin rằng.
Lục Vô Đạo vẫn còn sống.
Trong khoảnh khắc khi lời vừa nói xong.
Trên thần thạch bảy màu lại lần nữa bắn ra ánh sáng. Lúc này đây.
Thứ ánh sáng xuất hiện kia lại có màu xám xịt, một luồng khí tức tĩnh mịch lan tràn khắp nơi, phảng phất như mang người ta đến vùng đất Sâm La quỷ vực.

Khắp nơi đều là cảnh tượng của ngày tận thế.
Dường như là có một khối thi thể đang bao phủ lấy hư không, lẳng lặng nằm ở nơi đó, nhưng lại chèn ép hàng tỉ ngôi sao trời, khiến cho chúng phải run lẩy bẩy.
Trong khoảnh khắc khi thi thể này xuất hiện, toàn bộ núi non sông ngoài của Thiên Nguyên giới đều lu mờ.
"Người chết?"
Trên thần thạch bảy màu vẫn chưa xuất hiện tên người, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo lại chấn động tinh thần.
Lúc này đây.
Hắn có thể xác nhận.
Bảng xếp hạng mà lần này Thiên Cơ Lâu Chủ công bố ra, dường như là người chết cũng có thể được xếp hạng. Nếu không thì.
Làm sao để giải thích chuyện người xếp thứ ba lại là một thi thể chứ?
Đến đẳng cấp như hắn thì đã có thể phân biệt được người chết hay là người sống. Dù sao thì tuổi thọ của Tiên Vương là vô tận, vẫn chưa từng nghe nói đến vị Tiên Vương nào chết vì tuổi thọ đã tận.
Mà nay.
Một khối thi thể xuất hiện, đây phỏng chừng là một vị Tiên Vương đã chết rồi, nhưng lại lần nữa được Thiên Cơ Lâu Chủ đưa vào trong bảng xếp hạng.
"Chỉ là không biết, đây là vị Tiên Vương nào trong lịch sử?"
Trong lòng đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo tò mò nói. Không để cho hắn đợi quá lâu.
Trên thần thạch bảy màu, một dòng chữ viết chậm rãi xuất hiện.
"Hạng ba: Lương Phục Thần."
"Lương Phục Thần? Lương Phục Thần?"
"Lương Phục Thần!!"
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo lẩm bẩm tự nói, trong phút chốc hắn đã thất thần, hắn mới vừa nhìn thấy cái tên này, cảm thấy dường như có chút xa lạ, nhưng sau khi hắn nhẩm đi nhẩm lại vài lần.
Từ sâu trong đầu hắn dần dần hiện rõ một bóng người. Người đứng vị trí thứ ba trên Tiên Vương bảng kia, hắn có biết!

Chương 813. Tất cả đều là lãnh đạo của Địa Phủ.

"Thế mà lại là hắn!"

Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo chau mày, chấn động kỳ lạ.

Nói đến ba chữ' 'Lương Phục Thần' này, dù là sinh linh của Tiên giới, Thiên Ma giới hay là Thần giới đều vô cùng xa lạ, nhưng nếu nhắc tới một cái tên khác của hắn.

Thì lại là như sấm bên tai. Đặc biệt là.

Trong thời kỳ đại chiến Địa Phủ, cái tên này cũng từng lừng lẫy một thời, khiến cho vô số người phải chú ý. Đó chính là.

Lão thành chủ của Huyền Không thành!

Đây là một người mà được rất nhiều người phỏng đoán rằng thực lực của hắn không thua gì Lục Vô Đạo, nhưng đáng tiếc là thời gian hắn xuất hiện quá ngắn ngủi, sau khi giết chết năm Tiên Vương của Địa Phủ.

Thì hắn đã nhanh chóng ẩn thế.

Có thể nói là đến cũng vội vàng, mà đi cũng vội vàng.

Cũng giống như sấm chớp vậy, người ta chưa kịp phản ứng, thì hắn đã rời khỏi chiến trường. Nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, hắn vẫn tỏa sáng rực rỡ.

Phải biết rằng.

Đó là năm Tiên Vương của Địa Phủ đấy.

Không phải bất cứ ai cũng có thể dùng sức mạnh của bản thân mà có thể giết chết năm vị Tiên Vương.

Năm đó có rất nhiều người đánh đồng hắn với Lục Vô Đạo. Nhưng lại có một số người khịt mũi coi thường, mấu chốt trong vấn đề này chính là Lục Vô Đạo mới tu luyện có bao lâu?

Có thể nói là trong số những người cùng thời đó, hắn là nhân vật xuất sắc tuyệt diễm, nổi tiếng nhất. Hơn nữa.

Không gì sánh nổi.

Cho dù là Nguyên Họa Tiên Đế đã trở thành chuẩn Tiên Đế, cũng không thể làm lu mờ đi phong thái của hắn. Ngược lại là lão thành chủ Huyền Không thành.

Đây chính là một lão quái vật, tương truyền rằng vào thời viễn cổ xa xưa, hắn cũng đã là một tôn Tiên Vương, ít nhất thì cũng đã từng có được cơ duyên huy hoàng của ba vị chuẩn Tiên Đế.
Đừng nói gì là trong Thần giới, cho dù là trong chư thiên vạn giới, gần như là chẳng có ai có thể sống lâu được như hắn.
Mà một kẻ có thể sống lâu như vậy.
Cho dù là một con heo thì phỏng chừng cũng đã trở thành một kẻ vô địch.
Chính vì nguyên nhân này mà rất nhiều người khịt mũi coi thường lão thành chủ Huyền Không thành, không ít người đều cho rằng thực lực của hắn vốn dĩ đã mạnh mẽ, nhưng sau khi đánh nhau xong thì nhanh chóng lánh đời, phỏng chừng sợ mình sẽ chết đi.
Rất rõ ràng là muốn tiếp tục làm một con rùa đen rút đầu.
Một lão quái vật đã sống vô số kỷ nguyên, hắn hiểu quá rõ đạo lý bo bo giữ mình. Đương nhiên.
Cũng có người hoài nghi, sở dĩ lão thành chủ Huyền Không thành chỉ hành động trong một thời gian ngắn như vậy, là bởi vì thân thể hắn đã xảy ra chuyện, tuổi thọ đã không còn nhiều lắm.
Chỉ tiếc.
Cũng chẳng có người tin vào cách nói này.
Người có tu vi Trường Sinh cảnh cũng đã có thể trường sinh bất tử, Tiên Vương thì lại càng bất tử bất diệt.
Dựa theo lý lẽ này, lão thành chủ Huyền Không thành đã có thể sống cùng nhật nguyệt, thọ cùng thiên địa, thì sao tuổi thọ của hắn lại chẳng còn bao nhiêu được chứ?
Thêm vào đó.
Có thể vừa ra tay, đã đánh gục năm Tiên Vương. Có nhìn thế nào thì hắn cũng đang tỏa sáng. Nói hắn sắp chết đi, hơn nữa tuổi thọ đã gần cạn.
Trừ phi tất cả mọi người là đồ ngốc.
Phải biết rằng, đây là một trong số vài nhân vật tỏa sáng nhất trong đại chiến Địa Phủ, ngoài chiến trường của Tiên Đế cùng chuẩn Tiên Đế ra, thì làm sao mà họ có thể dễ dàng ngã xuống cơ chứ?
Mà quan trọng hơn là lão thành chủ Huyền Không thành lại không rơi vào tình huống như Lục Vô Đạo, người ta bị hai vị chuẩn Tiên Đế đuổi giết, còn hắn thì bình yên ẩn thế.
So sánh giữa hai người, thì lão thành chủ Huyền Không thành trước mắt vẫn còn sống sờ sờ ra đó. Nhưng hôm nay, Tiên Vương bảng vừa xuất hiện.

Trên bảng xếp hạng lại tản ra một tia khí tức chỉ thuộc về lão thành chủ Huyền Không thành, còn có tử khí ngút trời của bóng dáng thi thể đang che trời kia.
Cái này khiến cho rất nhiều người không thể không một lần nữa suy xét về lời đồn năm xưa. Đặc biệt là đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo.
Hắn chau mày, trong đầu hiện lên ký ức khi mình xem qua sách cổ, trong lòng không nhịn được mà xuất hiện hoài nghi. Chẳng lẽ.
Lời đồn đều là thật sự?
Thân thể của lão thành chủ Huyền Không thành thật sự đã xảy ra vấn đề, nên mới khiến cho hắn ngã xuống?
Theo lý mà nói, một Tiên Vương sống laai như vậy, hơn nữa còn rất mạnh mẽ, sẽ không dễ dàng chết đi như vậy, nhưng hắn lại cố tình chết đi. Phỏng chừng trong chuyện này đã xảy ra chuyện gì đó mà không muốn cho người ta biết được.
Theo như suy nghĩ của đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo, chuyện có khả năng lớn nhất cũng là chuyện có tỷ lệ xảy ra lớn nhất, hẳn là lão thành chủ kia khát vọng sẽ đột phá chuẩn Tiên Đế.
Bởi vì.
Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích được vì sao mà hắn chết đi.
Một người sống lâu như vậy, chứng kiến những năm tháng huy hoàng mà mấy vị chuẩn Tiên Đế thống trị thời không. Nếu như nói vị lão thành chủ kia không động tâm, vậy thì không có khả năng.
Nhưng vấn đề là nếu như hắn có năng lực và thiên chất để đột phá chuẩn Tiên Đế, phỏng chừng đã sớm đột phá. Mà đã trì hoãn lâu nhưu vậy, nhưng vẫn chưa đột phá.
Thì gần như đã tuyên bố rằng căn bản là hắn không có cơ hội này. Nếu như gượng ép đột phá, thì chỉ mất nhiều hơn được.
Thậm chí.
Tu vi hàng tỉ năm sẽ hóa thành nước chảy, mây trôi trong một đêm.
“Ai.”
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo than nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: “Bây giờ, xem ra vị lão thành chủ của Huyền Không thành kia, hẳn là đã bước lên con đường mà hắn không nên đi kia rồi.”
“Nếu vị lão thành chủ kia đã ngã xuống, chỉ sợ là sau này Huyền Không thành cũng sẽ không yên ổn.”
Trước kia thì.

Huyền Không thành vô cùng huy hoàng, cho đến nay, cũng được coi như là một trong những thế lực siêu nhiên. Mà tất cả những điều này đều là nhờ vào vị lão thành chủ kia.
Bởi vì.
Huyền Không thành ngẫu nhiên sẽ có lời đồn về chuyện vị lão thành chủ kia sắp sửa xuất quan, hoặc là chỉ điểm cho vãn bối, chuyện như vậy truyền ra, khiến cho rất nhiều người kiêng kị.
Cho dù đã bao nhiêu năm qua đi, phong thái của lão thành chủ trong trận đại chiến Địa Phủ năm nào vẫn còn lưu lại trong lòng người. Nếu như hắn vẫn còn sống đến bây giờ.
Chỉ sợ là thực lực của hắn sẽ càng mạnh hơn nữa.

Chương 814. Tất cả đều là lãnh đạo của Địa Phủ. (2)

Một mình hắn đã có thể hạ gục năm vị Tiên Vương cường đại.
Cũng chính vì nguyên nhân này mà cho dù trong Huyền Không thành chỉ có một vị Tiên Vương là lão thành chủ kia, thì những người khác cũng không dám có thái độ bất kính với Huyền Không thành.
Nhưng mà nay.
Tiên Vương bảng vừa xuất hiện.
E rằng vô số người vừa nhìn thấy, trong phút chốc sẽ hiểu rõ. E rằng lão thành chủ kia đã chết từ lâu rồi?
Những chuyện trước đây về lão thành chủ, chẳng phải là Huyền Không thành các ngươi cố ý lừa bịp người khác hay sao chứ?
Không có lão thành chủ chống đỡ, Huyền Không thành có thể tồn tại được nữa không, thì chẳng ai nói chắc được điều gì. Cho dù là lão thành chủ Huyền Không thành đã có cống hiến to lớn với Thần giới.
Nhưng điều này cũng không đủ để bảo đảm Huyền Không thành được bình yên vô sự.
“Nói lại thì, từ xưa đến nay, trong dòng sông thời gian dài vô tận, lão thành chủ Huyền Không thành có thể đứng ở vị thứ ba cũng coi như là nằm trong dự đoán.”
Đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo lẩm bẩm nói.

Một người có tư chất không tồi, còn tồn tại qua rất nhiều kỷ nguyên, có thể gọi là một nhân vật lâu đời nhất, thậm chí còn sống lâu hơn so với một số ít vị chuẩn Tiên Đế. Người như vậy mà trở thành Tiên Vương mạnh nhất, cũng không quá.
Bây giờ lại xếp thứ ba, nói thật thì rất nhiều người còn cho rằng vị thứ này có hơi thấp. Thật sự là.
Căn bản là chưa từng nghe đến tên Chu Khất, người đứng đầu bảng kia.
Còn người đứng ở vị trí thứ hai - Lục Vô Đạo kia, mới hoàn toàn có được tiếng tăm sau đại chiến Địa Phủ. Trong số ba người này, hẳn là chưa từng giao thủ với nhau.
Có nói là cùng xếp hạng nhất.
Thì rất nhiều người cũng chẳng hề có ý kiến.
"Chỉ xếp hạng ba thôi sao?"
Đại Hoang thành.
Trong một góc bí mật, một bóng người được bao phủ bởi lớp áo choàng màu đen, quanh thân sương mù quay cuồng đứng ở nơi đó, thân thể được bao bọc dưới lớp áo choàng.
Run nhè nhẹ.
Đôi bàn tay đen nhánh, đầy vết lở loét, gắt gao nắm chặt, trong lòng bàn tay, khí tức hủy diệt khuếch tan ra khắp Đại Hoang thành.
Có thể nói là toàn bộ Thiên Nguyên giới đều sắp bị hủy diệt.
"Tại sao lão phu chỉ đứng thứ ba? Lão phu là chuẩn Tiên Đế! Sao lão phu lại phải xếp chung một bảng với bọn họ chứ? Hay là Thiên Cơ Lâu Chủ vì chuyện lão phu đã từng chết một lần?"
"Cho nên mới xếp ta vào Tiên Vương bảng, muốn nhục nhã lão phu phải không?"
Bóng người mặc áo đen thân không phải là ai khác.
Mà chính là lão thành chủ Huyền Không thành, đi theo Liễu Chính Nham đi vào Thiên Diễm giới .
Sau khi hắn nghe được cuộc đối thoại giữa chủ nhân của Thiên Mang sơn cùng Liễu Thanh Vũ, thì nhanh chóng chạy đến Thiên Nguyên giới, sau khi đến nơi này mới phát hiện, Thiên Cơ Lâu lại có được sự uy nghiêm như vậy.
Đặc biệt là bản lĩnh thần cơ diệu toán của đối phương, khiến cho lòng hắn dâng lên vài phần tò mò. Vốn dĩ là hắn muốn đến Thiên Cơ Lâu hỏi thăm vài tin tức.

Nhưng ngại vì nguyên nhân cá nhân, mà hắn lại lui bước, bởi vì hắn vẫn chưa biết được rốt cuộc Thiên Cơ Lâu Chủ có đẳng cấp nào, hơn nữa tình trạng hiện tại của hắn cũng không được bình thường.
Tùy tiện bước vào Thiên Cơ Lâu, không thể chắc chắn là phúc hay là họa. Trong thời khắc hắn do dự.
Tiên Vương bảng đột nhiên xuất thế. Vốn dĩ.
Hắn cho rằng thực lực của hắn hẳn là sẽ không bị liệt vào trong bảng xếp hạng này, mà cho dù là có bị liệt vào trong bảng xếp hạng này thì cũng phải đứng vị trí đầu tiên, dù sao thì thực lực của hắn cũng sờ sờ ra đó.
Nhưng ai có thể ngờ được.
Bản thân hắn thật sự đã có tên trên bảng, nhưng không chỉ không được xếp đầu tiên mà ngay cả vị trí thứ hai cũng chẳng đến phiên hắn, mà chỉ đứng ở vị trí thứ ba.
Điều này khiến cho hắn cảm thấy bản thân hắn đã bị xúc phạm rất nghiêm trọng. Bản thân hắn là chuẩn Tiên Đế đấy!
Tại sao lại chẳng bằng hai Tiên Vương chứ?
Nếu như lão thành chủ Huyền Không thành của trước đây, có lẽ sẽ không thèm nói thêm bất cứ điều gì, nhưng mà nay hắn đã không còn là lão thành chủ Huyền Không thành, mà là một người hoàn toàn mới.
Làm sao hắn có thể nuốt trôi cục tức này được chứ?
“Nếu như ngươi đưa ra Tiên Vương bảng này để nhục nhã lão phu trước, vậy thì đừng trách lão phu không khách khí!”
Lão thành chủ Huyền Không thành cười lạnh lẽo, hắn vung bàn tay ra, trong lòng bàn tay khô gầy hiện lên một đám sương mù màu đen quay cuồng, tản ra khí tức diệt thế.
“Người ta nói rằng Thiên Cơ Lâu Chủ thần cơ diệu toán, ngươi có đoán được rằng ngày hôm nay trong Đại Hoang thành sẽ có kiếp nạn này?”
Nếu là Thiên Cơ Lâu Chủ có thể ngăn được mình.
Vậy thì bản thân hắn sẽ tạm thời tin tưởng, Thiên Cơ Lâu Chủ thật sự là có thể tiên đoán được. Nhưng nếu như.
Bản thân hắn ra tay hủy diệt Đại Hoang thành, mà Thiên Cơ Lâu Chủ lại chẳng hề hay biết chút gì, vậy thì cũng đủ để chứng minh, đối phương chẳng qua cũng chỉ là một kẻ mua danh chuộc tiếng mà thôi.
“Vút!”
Hư không chấn động, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa tuôn trào mãnh liệt, giống như thủy triều điên cuồng khuếch tán khắp bốn phương tám

hướng.
Một vùng sương mù màu xám nhanh chóng lan tràn ra.
“A, Thiên Cơ Lâu Chủ chẳng qua cũng chỉ là như vậy.”
Lão thành chủ Huyền Không thành cười lạnh.
Nhưng tiếng cười chưa ngưng, nụ cười trên mặt hắn đã hoàn toàn đông cứng lại rồi, hắn phát hiện ra đám sương mù mà hắn phát tán ra đã bắn ngược trở về với tốc độ nhanh gấp đôi.
Nơi nó đi qua. Bầu trời nứt toác ra.
Bầu trời trước mặt hắn trông giống như một mặt gương, một vết nứt thật lớn vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hắn, bên trong đó có một bản tay mền mại như ngọc từ từ thò ra.
Bàn tay này như được đúc từ bạch ngọc, không dính bụi trần, trong lòng bàn tay có khí tức khai thiên tích địa lưu chuyển, vạn vật sinh diệt, giống như là bàn tay của thượng đế.
Tuy rằng tốc độ chậm rãi, nhưng lại có thêm sức mạnh nhân quả.
Chủ nhân của bàn tay đánh ra một chưởng, thì đã mang lại cho lão thành chủ Huyền Không thành một loại ảo giác, bất kể là hắn có trốn đến nơi nào, thì bàn tay đó chắc chắn cũng sẽ đập trúng hắn.
“Không!”
Lão thành chủ Huyền Không thành rống giận, hắn muốn né tránh, nhưng bỗng nhiên phát hiện, hư không chung quanh hắn đều bị khép lại.

Chương 815. Bọn họ đều đã chết rồi.

Cho dù hắn có là Tiên Vương, thậm chí là đã bước một bước vào tu vi chuẩn Tiên Đế, cũng không thể nào xé rách hư không rời đi. Chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay kia đập vào thân thể của mình.
“Chuẩn Tiên Đế!!”
Khóe mắt của lão thành chủ Huyền Không thành sắp nứt ra. Mãi cho đến lúc này, hắn mới phát hiện, sự chênh lệnh giữa bản thân hắn và một vị chuẩn Tiên Đế, hoặc chính là sự chênh lệch giữa hắn và Thiên Cơ Lâu Chủ, rốt cuộc là to lớn đến nhường nào.
Nếu như đổi lại là những chuẩn Tiên Đế khác, hắn cho rằng bản thân hắn cũng không đến nổi mà không có sức phản kháng.

Nhưng đổi lại là Thiên Cơ Lâu Chủ. Thì tất cả mọi chuyện đã khác.
Dường như bản thân hắn giống như một con kiến, mặc người xâu xé.
"Ầm!"
Bàn tay đập lên người lão thành chủ Huyền Không thành, hắn bắn ra xa giống như là một viên đạn pháo được bắn đi, hóa thành một đường cong trên vòm trời, bay xa hàng tỉ vạn dặm, trực tiếp đâm vào trong Tử Huyền giới.
Khi hắn bắn ngược ra ngoài, bên tai còn vang lên một giọng nói lạnh lẽo.
"Cút!"
Một từ 'cút', giống như thiên lôi đánh xuống, khiến cho hắn một lúc lâu sau đó vẫn không thể nào bình tĩnh lại được.
"Ầm ầm!"
Bên trong Tử Huyền giới.
Một mảnh núi non nát vụn, bụi bay đầy trời, cát bụ che trời, che phủ vạn dặm bầu trời, bên trong đám bụi mù là một bóng dáng cả người đầu máu tươi, thất tha thất thểu đứng dậy.
Vừa mới đứng lên, đã há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Cả người đều nhanh chóng ngục ngã.
Sắc mặt Lý Vân lạnh lùng, chậm rãi thu hồi bàn tay, nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra bên trong Tử Huyền giới, hắn nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng.
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
"Nếu không phải là vị Tiên Vương bảng vừa mới xuất hiện, hôm nay sẽ không hời cho ngươi như vậy đâu."
Tốt xấu gì thì lão thành chủ Huyền Không thành cũng là một người đứng thứ ba trong danh sách, dù sao thì bản thân hắn cũng không thể nào giết chết hắn ngay lập tức, để cho hắn sống còn lợi hơn nhiều so với giết hắn.
Dù sao thì
Không bao lâu nữa, người này còn có tác dụng lớn.
"Hệ thống."
Lý Vân lắc bàn tay, bưng chén trà lên, nhẹ nhàng uống một ngụm nước trà, thong thả ung dung nói: "Công bố vị trí thứ tư và thứ năm đi."
Tiếng nói vừa dứt.
Trên thần thạch bảy màu lại lần nữa xuất hiện hai cái tên.
【Hạng Tư: Phệ Uyên.】
【Hạng Năm: Thiên Chiến】

Hai cái tên này vừa xuất hiện, cho dù là đạo chủ của Tiên Phong Cổ Đạo hay là lão thành chủ Huyền Không thành vừa mới bị thương nặng kia hay là những sinh linh vừa mới đến Thiên Nguyên giới.
Tất cả đều lâm vào trầm mặc. Cũng chẳng bởi vì nguyên nhân nào khác.
Mà là bởi vì năm xưa hai người kia đều là lãnh đạo của Địa Phủ!
"Thì ra là hai người này?"
Một tiếng thì thầm nho nhỏ truyền ra. Biên giới Thiên Nguyên giới.
Hai bóng người lập tức cứng ngắt tại chỗ.
Hai người này chẳng phải là ai khác, mà chính là chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ từ Thiên Diễm giới gấp rút chạy đến đây.
Bọn họ đứng ở trên bầu trời, ngẩng đầu nhìn thần thạch bảy màu trên Đại Hoang thành, vẻ mặt cực kỳ đặc sắc, dường như nhìn thấy một chuyện gì đó không thể tin được.
"Chẳng phải hai người kia dã chết rồi sao?"
Liễu Thanh Vũ mở miệng.
Tuy rằng hắn ra đời tương đối muộn, nhưng tốt xấu gì thì tộc Liễu thị cũng là thế lực lớn một phương, trong gia tộc có vô số sách cổ, đối với những chuyện trước đây của Địa Phủ.
Nhiều ít gì thì hắn cũng đã được đọc qua một ít từ trong sách cổ của tộc.
Lúc đại chiến diễn ra.
Một số nhân vật vô cùng xuất sắc, có thể nói là hắn đã thuộc như lòng bàn tay. Ví dụ như.
Đám người Lục Vô Đạo, lão thành chủ Huyền Không thành.
Còn về phần Phệ Uyên và Thiên Chiến, Liễu Thanh Vũ cũng đã từng đọc về số mệnh của hai người này, hai vị Tiên Vương này đều không phải sau này mới gia nhập vào Tiên Vương của Địa Phủ.
Mà ngay từ lúc bắt đầu, đã đi theo chúa tể của Địa Phủ rồi. Có thể nói.
Địa vị của bọn họ còn cao hơn cả Lục Vô Đạo trong Địa Phủ.
Mãi đến sau này, Lục Vô Đạo mới gia nhập Địa Phủ, rồi lại lập được công lớn mà thôi, nhưng luận về thời gian đi theo chúa tể của Địa Phủ thì phải nhìn vào hai vị Tiên Vương này.
Bên trên có sự tồn tại của chúa tể Địa Phủ, hắn tùy tiện chỉ điểm một hai câu, thì đủ có thể giúp cho một Tiên Vương hưởng thụ cả đời. Mà hai người Phệ Uyên và Thiên Chiến xuất hiện ở vị thứ cao như vậy, nói thật cũng có gì là đáng ngạc nhiên.
Dù sao thì.

Không phải bất kỳ ai đều có thể nhận được sự chỉ điểm của Tiên Đế.
“Người đã chết rồi, sao Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối lại còn đưa vào bảng xếp hạng chứ?”
Liễu Thanh Vũ khó hiểu nói.
“Hừ.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn cười khẽ một tiếng, nhàn nhạt nói: “bây giờ năm người đứng đầu, chẳng phải là đều đã chết rồi hay sao?”
“Ngay đến cả kẻ đứng hạng nhất - Chu Khất kia, theo như ta thấy thì hắn đã chết cách đây bao nhiêu năm rồi. Nếu không thì tại sao chúng ta lại chưa từng nghe đến tên tuổi của họ chứ?”
Theo lý mà nói.
Những kẻ có thể xếp trên cả Lục Vô Đạo.
Thì những người này, cho dù là ở vào thời gian nào, thì chắc đều là những kẻ vô cùng nổi danh, nhưng lạ một nổi là bọn họ lại chẳng có chút ấn tượng nào, điều này quá kỳ lạ.
Dường như trong dòng lịch sử dài đằng đẵng, căn bản là không có những người như vậy. Điều duy nhất có thể giải thích đó là..
Người này đã chết đi từ rất lâu rồi, lâu đến nổi mà khi sách cổ còn chưa có thì Chu Khất cũng đã xuất thế.
“Nếu như hai đạo hữu Phệ Uyên và Thiên Chiến còn sống, thì có lẽ hai người chúng ta cũng sẽ không bó tay bó chân như bây giờ.”
Vẻ mặt của chủ nhân Thiên Mang sơn âm trầm nói.
Năm xưa hắn cũng là một thành viên của Địa Phủ, đương nhiên là đã từng nhìn thấy phong thái của hai vị Tiên Vương này, mãi cho đến hôm nay khi nhớ lại thì vẫn rõ ràng như ngay trước mắt.
Đối với Lục Vô Đạo của Địa Phủ, hắn không dám hy vọng xa vời.
Bởi vì Lục Vô Đạo quá lạnh lùng, cho dù là đã gia nhập Địa Phủ, thì cũng là một kẻ hành xử cực kỳ khác người. Thì nếu như Lục Vô Đạo còn sống, chủ nhân Thiên Mang sơn cũng không dám đi tìm đối phương.
Lỡ đâu Lục Vô Đạo không nhận người quen, giết mình cũng không chừng.
Nhưng mà.
Hai vị Tiên Vương Phệ Uyên và Thiên Chiến này thì lại không giống.

Chương 816. Bọn họ đều đã chết rồi. (2)

Bọn họ là thuộc hạ trungh thành của Địa Phủ, chỉ cần hắn đánh tiếng đứng về phía Địa Phủ, thì hai vị Tiên Vương này chắc chắn sẽ không có khả năng cự tuyệt mình.
Nói không chừng.
Còn sẽ đưa tay giúp đỡ mình nữa. Thử hỏi.
Hai vị Tiên Vương đứng thứ tư thứ năm liên thủ với nhau, ngoài ba người đứng đầu trên Tiên Vương bảng và chuẩn Tiên Đế ra, còn có ai có thể ngăn cản?
“Đạo hữu, với thực lực của ngươi, có được liệt vào trong bảng không?”
Liễu Thanh Vũ bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu.
Thực lực của chủ nhân Thiên Mang sơn rõ như ban ngày, trong trận chiến ở Tu Di giới không lâu trước đây, hắn dùng sức của một người đánh bật sự liên thủ của Thất tổ và Liễu Huyền Thành.
Phải biết rằng.
Thất tổ chính là đã từng tham gia vào cuộc chiến Địa Phủ. Nhưng lại rất khó ngăn cản chủ nhân Thiên Mang sơn.
Càng quan trọng hơn là.
Lúc trước chủ nhân Thiên Mang sơn còn phải phân thân để khống chế sát trận, thủ đoạn như vậy, Liễu Thanh Vũ tự nhận rằng mình không bằng.
Nếu chủ nhân Thiên Mang sơn còn không được xếp vào bảng.
Hắn không thể nào tưởng tượng được, rốt cuộc thì những người có tên trên bảng xếp hạng khủng bố ra làm sao.
Càng không thể nào tưởng tượng được, những người thuộc top 10, thì thực lực của họ phải ra làm sao?
“Chắc là có.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn hơi không chắc chắn nói.
Nếu như chỉ xếp hạng những Tiên Vương còn sống đương thời, thì trăm phần trăm hắn cho rằng mình có thể lọt vào danh sách, nhưng mà nay năm vị trí đầu đều là người đã chết.
Đương nhiên.
Bọn họ cho rằng là vậy.
Nếu là như vậy.
chủ nhân Thiên Mang sơn có chút không tin. Bởi vì.
Chẳng một ai có thể biết rốt cuộc dòng chảy thời gian này kéo dài bao lâu, đã đi qua bao nhiêu kỷ nguyên, trong dòng thời gian vô tận này, những kẻ

kinh tài tuyệt diễm, thật sự là quá nhiều.
Cho dù là chủ nhân Thiên Mang sơn, đã từng thống trị Thiên Diễm giới, có thể nói là độc tôn vũ trụ, nhưng như vẫn không đủ tự tin.
“Cứ xem tiếp đi, có lẽ rất nhanh sẽ có kết quả.”
Liễu Thanh Vũ chậm rãi nói.
Tiếng nói vừa dứt.
Trên khối thần thạch bảy màu, lại xuất hiện một cái tên.
Vị Tiên Vương đứng ở vị trí tiếp theo này, không có gì bất ngờ xảy ra, thì vẫn được cho rằng là những Tiên Vương đã chết đi, hơn nữa là người của Địa Phủ.
“Đứng thứ sáu cũng là Tiên Vương của Địa Phủ.”
Liễu Thanh Vũ quay đầu nhìn thoáng qua chủ nhân Thiên Mang sơn, mãi cho đến thời khắc này, hắn mới cảm nhận được rốt cuộc thì năm xưa Địa Phủ phải lớn mạnh đến nhường nào.
Chỉ xét về mặt thực lực, Địa Phủ thật sự là quá mạnh. Phần lớn mọi người đều là người của Địa Phủ.
Mà phía bọn họ.
Trừ Chu Khất ra không tính.
Phỏng chừng chỉ có lão thành chủ Huyền Không thành xem như đứng ở phía chư thiên vạn giới.
Nếu như không phải bên phía chư thiên vạn giới có được thêm một vài vị chuẩn Tiên Đế, còn có một vị Thần Đế một tay chống trời, phỏng chừng bây giờ chư thiên vạn giới đã bị Địa Phủ thống trị từ lâu rồi.
【Hạng bảy.....】
【Hạng tám .....】
【Hạng chín: Lý Trường Phong.】
【Hạng mười:.....】
Từng vị Tiên Vương lừng lẫy một thời xuất hiện trên bảng xếp hạng, mãi cho đến sau khi vị trí thứ mười xuất hiện, mọi người mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.
“Xem ra bảng xếp hạng này, hẳn là thống kê mười vị Tiên Vương mạnh nhất trong chư thiên vạn giới từ xưa đến nay.”
“Chẳng qua, bọn họ đều đã chết rồi.”
Liễu Thanh Vũ thở dài một cái.
Theo như suy nghĩ của hắn, bảng xếp hạng đã kết thúc rồi. Bởi vì.

Xét về tính cách của những bảng xếp hạng từ trước đến nay mà Thiên Cơ Lâu Chủ công bố, thì càng là những kẻ càng mạnh, thì số lượng vị thứ trên bảng xếp hạng sẽ càng ít, mà Tiên Vương cũng đã coi như là đỉnh cao nhất.
Phỏng chừng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì Tiên Vương bảng này cũng chỉ có mười vị trí. Mười người đều đã chết đi.
Bảng xếp hạng của bọn họ, cứ coi như là coi cho vui mà thôi, không cần để ở trong lòng. Dù sao.
Bọn họ cũng không thể gây ảnh hưởng đến chuyện cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế. Dù sao thì cũng không có khả năng.
Những người này cùng nhau sống lại, nhúng tay vào kế hoạch tiếp theo của bọn họ chứ?
"Ai, Trường Phong Tiên Vương..... Đáng tiếc."
Nhìn đến vị trí thứ chín.
Cho dù là Liễu Thanh Vũ, cũng không khỏi thở dài một hơi.
Người này sống ở thời đại vô cùng xa xưa, ước chừng còn trước cả kỷ nguyên của Nguyên Họa Tiên Đế, hơn nữa ở lúc ấy, Lý Trường Phong cũng đã có được danh xưng là chỉ xếp sau chuẩn Tiên Đế mà thôi.
Cũng từng thống trị cả một kiếp, khiến cho vô số thiên kiêu không thở nổi.
Đến thời điểm Nguyên Họa Tiên Đế và Lục Vô Đạo xuất thế thì, hắn ta đã từng chỉ điểm cho Lục Vô Đạo một khoảng thời gian. Chuyện này cũng là giai thoại một thời khi đó.
Dù sao thì.
Một người chỉ xếp sau chuẩn Tiên Đế ở kỷ nguyên trước, còn một người chỉ xếp sau chuẩn Tiên Đế ở kỷ nguyên này. Hai người kia vừa là thầy vừa là bạn.
Mạnh lại càng thêm mạnh.
Gần như là đã càng quét khắp chư thiên vạn giới.
Lúc ấy chẳng có ai là đối thủ của hai người bọn họ. Chỉ tiếc.
Sau này, Nguyên Họa Tiên Đế bỗng nhiên đột phá, muốn thanh trừ Lục Vô Đạo, dù sao thì vào thuở niên thiếu, Nguyên Họa Tiên Đế chỉ đánh không lại Lục Vô Đạo, còn những người khác thì hắn đều có thể chèm ép.
Bây giờ đã trở thành chuẩn Tiên Đế, tất nhiên là sẽ lấy lại thể diện của mình.
Mà vào thời gian đó, Lục Vô Đạo bị ép đến mức thê thảm, hắn có thể chống lại chuẩn Tiên Đế trong một lúc, nhưng muốn đánh thắng, thì gần như là điều khoonng thể.

Rồi sau đó bị dồn vào đường cùng.
Lục Vô Đạo gia nhập Địa Phủ.
Mà vào thời điểm Lục Vô Đạo cùng đại quân của Địa Phủ công phạt Tiên giới. Kẻ đầu tiên mà hắn đối mặt đó là Lý Trường Phong, đây là một người thầy vừa là bạn của hắn.
Sau một trận chiến kinh thế, hai người đã đánh nát vô số thế giới, cuối cùng chỉ có Lục Vô Đạo mang theo đầu của Lý Trường Phong trở về. Mà Lý Trường Phong.
Từ đó về sau, lại bạc vô âm tín.
Rất nhiều người phỏng đoán rằng Lý Trường Phong hẳn là đã bị giết chết rồi, dù sao thì thủ cấp cũng đã bị Lục Vô Đạo mang về , thì làm sao người còn có thể sống sót được nữa chứ?

Chương 817. Bọn họ đều đã chết rồi. (3)

Đương nhiên.
Cũng không có ít người phỏng đoán, cuối cùng là Lý Trường Phong đã trốn thoát. Dù sao thì.
Tiên Vương khó sát khó diệt.
Một cái đầu người, căn bản chẳng nói lên được điều gì. Lỡ đâu thần hồn của Lý Trường Phong đã chạy thoát được thì sao? Lại bỏ ra chút thời gian, khôi phục lại cơ thể cũng không phải không có khả năng.
Nếu như may mắn thì lại có khi.
Lại trở thành ông nội của một nhân vật chính nào đó thì sao.
Sau trận đại chiến Địa Phủ lúc sau, có hai luồng ý kiến về tung tích của Lý Trường Phong, một bên cho rằng Lý Trường Phong đã chết rồi, một bên thì cho rằng Lý Trường Phong vẫn còn sống.
Nhưng cho dù là ý kiến nào.
Thì từ đó về sau, Lý Trường Phong không còn xuất hiện nữa, đây là một sự thật không cần bàn cải. Mà chuyện này.
Cũng trở thành một bí ẩn chưa được giải đáp trong đại chiến Địa Phủ.
Người biết rõ chân tướng, phỏng chừng chỉ có bản thân Lý Trường Phong và Lục Vô Đạo, chỉ tiếc là Lục Vô Đạo đã chết rồi, Lý Trường Phong hẳn là cũng chẳng còn sống.

Rốt cuộc chân tướng sự thật của bí ẩn chưa được giải đáp là như thế nào, có lẽ sẽ không bao giờ có người biết được.
“Đi thôi.”
“Chúng ta còn phải đến Thiên Cơ Lâu.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn lại lần nữa nhìn thoáng qua thần thạch bảy màu, ngay sau đó thu hồi ánh mắt, mười vị Tiên Vương đã chết đi này, ngoài việc xếp hạng thực lực cao thấp của bọn họ ra.
Thì cũng chẳng còn bất kỳ tác dụng nào nữa.
Ít nhất.
Thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến bọn họ.
Có xem hay không xem thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.
Cùng lắm thì nó cũng sẽ trở thành một chuyện để nói trong lúc cơm no rượu say của một số tu luyện giả bình thường mà thôi, mà bọn họ thì sẽ có thêm mười mục tiêu để theo đuổi.
Phỏng chừng.
Sau này nếu như không dành được vị trí đầu tiên trên Tiên Vương bảng.
Thì sẽ chẳng ai dám tùy tiện xưng mình là người đứng đầu chỉ xếp sau chuẩn Tiên Đế mà thôi.
Trước kia, lão thành chủ Huyền Không thành, Lý Trường Phong, Lục Vô Đạo, còn có Liễu Thanh Hoằng tộc Liễu thị đều từng mang danh hiệu người người đứng đầu chỉ xếp sau chuẩn Tiên Đế.
Mà nay.
Chỉ cần nhìn vào Tiên Vương bảng.
Chưa lọt vào top mười trên bảng, thì kẻ nào dám nhận là người đứng đầu chỉ sau chuẩn Tiên Đế chứ?
Lục Vô Đạo nhà người ta còn có thể đánh đòn trực diện cùng chuẩn Tiên Đế, nhưng mà còn chưa thể đứng ở vị trí đầu tiên, những người khác còn chẳng có dũng khí mà đối mặt với chuẩn Tiên Đế.
Cho dù tự mình phong cho mình cái danh hiệu đó, phỏng chừng cũng sẽ bị người ta cười cho rụng răng.
“Lúc này đến Thiên Cơ Lâu, có lẽ có thể nhờ Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đưa ra bảng xếp hạng mười vị Tiên Vương mạnh nhất trong chư thiên vạn giới hiện giờ.”
Liễu Thanh Vũ cười khẽ nói.
Nếu như bảng xếp hạng đương thời xuất hiện, vậy thì kẻ địch trong tương lai của mình là ai, chẳng phải là vừa xem đã hiểu ngay rồi sao? Chờ đến khi

cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế.
Đến lúc đó.
Kẻ đứng hạng nhất kia, chắc chắn sẽ bị công kích tập thể.
"Ý kiến không tồi."
Chủ nhân Thiên Mang sơn nhíu mày, sau khi nghĩ thông lợi và hại trong chuyện này, hắn cười khẽ, lại lặng lẽ thở dài, nói: "Chỉ sợ nếu như ta được xếp vào trong bảng."
"Sẽ tương đối bất lợi với hành động tiếp theo của chúng ta."
Liễu Thanh Vũ: "....."
Hắn công nhận rằng thực lực của chủ nhân Thiên Mang sơn rất mạnh, nhưng không ngờ rằng đối phương lại chẳng biết xấu hổ đến vậy, bảng xếp hạng còn chưa được công bố, mà hắn đã tự nhận là mình có tên trên bảng rồi.
"Giờ phút này còn quá sớm để nói."
Liễu Thanh Vũ thấp giọng nói một câu.
"Hừ."
Chủ nhân Thiên Mang sơn cười khẽ, lại không thèm để bụng, thực lực của mình, mình rõ ràng nhất, sau đại chiến Địa Phủ, cường giả liên tục ngã xuống.
Vốn dĩ hắn nằm trong hàng ngũ Tiên Vương đứng thứ hai, bây giờ thì đã trở thành hàng ngũ đứng đầu. Còn về phần một nhân tài mới xuất hiện như Liễu Thanh Vũ ...
Nói thật.
Hắn cũng không thèm nhìn đến.
Muối mình ăn còn nhiều hơn cơm hắn ăn, thực lực không phải chỉ nhỉnh hơn chút đỉnh mà thôi, chưa đến thời khắc sinh tử, chẳng ai có thể biết được cực hạn của hắn đạt đến mức nào.
"Đi."
"Đi Thiên Cơ Lâu."
Chủ nhân Thiên Mang sơn mở miệng nói một câu.
.. Ngay sau đó.
Hắn vừa bước chân ra, đang muốn đi đến Thiên Cơ Lâu. Nhưng mà...
Bước chân của hắn còn chưa đáp xuống,
"Ong"
Một tiếng vang nhỏ truyền đến, trên thần thạch bảy màu ơ nơi xa, lại lần nữa bắn ra ánh sáng, một dòng chữ hết sức rõ ràng hiện lên trước mắt mọi

người.
【Hạng mười một: Vực Ngoại Thiên Ma vương!】
"Cái gì?"
Khi nhìn thấy chữ viết này.
Không chỉ có Liễu Thanh Vũ và chủ nhân Thiên Mang sơn đờ ra, cho dù là đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo cách nơi đó cực xa, cũng không hiểu ra sao.
Sao lại thế này?
Chẳng phải Tiên Vương bảng chỉ có mười vị thứ thôi sao? Tại sao lại có thêm vị thứ mười một?
Mà quan trọng là Vực Ngoại Thiên Ma vương là ai? Chưa từng nghe thấy.
Đối phương chưa từng tham dự vào đại chiến Địa Phủ, mà còn là sinh linh vực ngoại. Cho nên đối phương còn sống hay là đã chết, thì khó mà nói được, khả năng lớn là vẫn còn sống.
Nếu như top mười Tiên Vương bảng đều đã chết.
Vậy thì Vực Ngoại Thiên Ma vương này hoàn toàn xứng đáng được gọi là người đứng đầu chỉ sau chuẩn Tiên Đế!
"Sao lại thế này?"
Liễu Thanh Vũ chau mày, nhìn thần thạch bảy màu phía trên Đại Hoang thành, lẩm bẩm nói: "Tiên Vương bảng lần này, rốt cuộc Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối muốn đưa ra bao nhiêu thứ hạng?"
"Hai mươi? Hay là một trăm?."
"Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, hình như lần này không ngả bài như bình thường."
Chủ nhân Thiên Mang sơn lẩm bẩm tự nói.
Hắn vừa dứt lời.
Trên khối thần thạch bảy màu lại xuất hiện thêm một cái tên.
【Hạng mười hai: Nam Cung Viên.】
"Là hắn!"
Chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đưa mắt nhìn nhau một cái.
Vực Ngoại Thiên Ma vương, có lẽ bọn họ còn vô cùng xa lạ, nhưng ba chữ 'Nam Cung Viên' thì lại vô cùng quen thuộc, người này gần như là một trong những Tiên Vương hiện tại mạnh nhất ở Thần giới.
Cũng đã từng trải qua cuộc chiến Địa Phủ, nhưng hắn vẫn còn sống sót.
Không chỉ còn sống.
Mà thực lực lại tăng lên một tầng.

Năm xưa, bên trong Tiên giới, chỉ có hắn có thể chống chọi với Lục Vô Đạo một khoảng thời gian, đương nhiên cũng chỉ là có thể chống chọi được một khoảng thời gian mà thôi.
Sau lưng Lục Vô Đạo lúc ấy là chúa tể của Địa Phủ. Mà sau lưng Nam Cung Viên lại là Thần Đế!
Chẳng qua.

Chương 818. Hình như cũng có hơi đáng sợ.

Năm đó bên trong Thần Đình do Thần Đế thành lập còn có vài vị cường giả, luận thực lực thì không thua gì Nam Cung Viên, nhưng đáng tiếc là tất cả đều đã chết đi.
"Không đúng....."
Chủ nhân Thiên Mang sơn dường như nhớ đến điều gì đó.
Hắn rùng mình, quay đầu nhìn về phía Liễu Thanh Vũ, trầm giọng nói:
"Ngươi nói có khi nào những Tiên Vương nằm trong bảng xếp hạng này không phải là những kẻ mạnh nhất từ xưa đến nay."
"Mà là những Tiên Vương mạnh nhất vẫn còn sống cho đến bây giờ không?"
"Không..... Không thể nào?"
Liễu Thanh Vũ nghe vậy, vẻ mặt có chút cứng đờ, chuyện này thì có chút không thể tưởng tượng. Trên Tiên Vương bảng.
Mười người đứng đầu.
Thì phần lớn đều đã được chứng thực là đã chết rồi, cho dù là chưa được chứng thực, thì tin đồn về việc người đó chết đi đã truyền khắp bốn phương tám hướng.
Mà nay.
Chủ nhân Thiên Mang sơn bỗng nhiên nói những người này vẫn còn sống, không khỏi có chút không thể tưởng tượng. Tạm thời chưa nhắc đến tên người đứng đầu - Chu Khất kia.
Chỉ cần một mình Lục Vô Đạo, cũng đã đủ để ép cho bọn họ không thở nổi.
Vào thời viễn cổ, hắn ta là một nhân vật vô địch, cũng đã tung hoành vạn giới, đánh ngục không biết bao nhiêu đối thủ đồng cấp. Nếu nhưu hắn còn sống đến hiện tại, thì phải khủng bố đến mức nào chứ?

Quả thực không thể nào tưởng tượng được.
E rằng nếu không phải là chuẩn Tiên Đế, thì cũng hơn chuẩn Tiên Đế. Dù sao thì.
Một nhân vật như vậy sẽ không bao giờ dậm chân tại chỗ.
“Thật ra thì ta cũng cho rằng không có khả năng này lắm, nhưng mà ta lại luôn có cảm giác như vậy.....”
Chủ nhân Thiên Mang sơn trầm giọng nói.
Thời gian mà bảng xếp hạng này xuất hiện rất kỳ lạ, gần như là vào khoảnh khắ khi cơ duyên chuẩn Tiên Đế hiện thế, thì nói bỗng nhiên xuất hiện ở trên Đại Hoang thành.
Rốt cuộc vì sao mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối lại làm như vậy?
Nếu như muốn đưa ra một bảng xếp hạng những Tiên Vương đã chết đi, hiển nhiên Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối sẽ không tung bảng xếp hạng này ra vào lúc này.
Nhưng mà nay.
Bảng xếp hạng này lại cố tình xuất hiện một cách trùng hợp như vậy.
Nếu nói rằng trong chuyện này không có ý đồ của Thiên Cơ Lâu Chủ, thì hắn chẳng bao giờ tin.
“Nếu như những người này đều còn sống, vậy thì thế giới này dường như cũng hơi đáng sợ một chút.”
Liễu Thanh Vũ nhẹ giọng nói.
Cạnh tranh với những nhân vật như vậy trên cùng một sàn đấu, trong lòng Liễu Thanh Vũ không hề nắm chắc, thực lực như hắn mà nếu trong thời kỳ đại chiến Địa Phủ, thì cũng chẳng được gọi là xuất sắc.
Càng chưa nói đến chuyện đọ sức với những người mà sống sót trong đại chiến năm đó?
Những nhân vật đã xuất hiện trong Tiên Vương bảng, phần lớn bọn họ đều đã từng trải qua cuộc chiến Địa Phủ, bởi vậy có thể thấy được giá trị của những nhân vật này.
Có thể nói.
Cuộc chiến Địa Phủ chính là một hòn đá thử vàng.
Những kẻ có thực lực vô dụn, thì gần như là đều đã ngã xuống.
Mặc dù là chủ nhân Thiên Mang sơn đến bây giờ vẫn chưa nằm trong bảng xếp hạng, thì hắn cũng không phải là một nhân vật mà người bình thường có thể đối phó. Khi người ta đối đầu với những Tiên Vương đồng cấp, phải gọi là chẳng có chút áp lực nào.

“Năm đó nếu như ta nhớ không nhầm, thì bên phía Thần Đình cũng có vài người, có thực lực mạnh mẽ, sống đã không biết bao nhiêu năm rồi.”
“Trong số những Tiên Vương đồng cấp, thì khó có đối thủ.”
“Theo lý mà nói, nếu so với Nam Cung Viên thì cũng sàn sàn như nhau.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn nhẹ giọng nói.
Dường như nhớ đến điều gì đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Nguyên giới, nơi đó có một khối thần thạch bảy màu đang trôi lơ lững, bảng xếp hạng phía trên đã xuất hiện thứ hạng thứ hai mươi.
Nhưng những người có liên quan đến Thần Đình, duy nhất chỉ có một mình Nam Cung Viên xuất hiện. Chuyện này quá bất thường.
Chẳng lẽ nói.
Người của Thần Đình đều chết hết rồi.
Mà người của Địa Phủ thì vẫn còn sống sao? Phải biết rằng.
Thần Đình chính là bên chiến thắng đấy.
Mà Địa Phủ mới là bên bị thua, vậy tại sao kết quả bây giờ lại hoàn toàn tương phản? Mười vị thứ đầu tiên xém chút nữa thì đã bị cường giả của Địa Phủ thầu trọn gói.
Chỉ mấy kẻ ngoại lệ ít ỏi còn lại kia thì lại là lão thành chủ Huyền Không thành và Lý Trường Phong, hai người kia thì đứng về phía chư thiên vạn giới. Nhưng từ đầu đến cuối, đều chưa từng gia nhập vào Thần Đình.
“Tuy rằng ta chưa từng tham dự vào trận chiến năm ấy, nhưng mà ta nghe nói, sau khi Thần Đế chiến thắng có thể là đã chết rồi, cũng có thể đã rời khỏi thế giới này.”
“Có lẽ.....”
“Thần Đế đã không còn ở trong chư thiên vạn giới nữa, cho nên cường giả của Thần Đình mới không xuất hiện trong bảng xếp hạng này.”
Liễu Thanh Vũ nói như thế.
Trong câu chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, cho dù là bản thân Liễu Thanh Vũ cũng không tin được. Nhưng ngoài cách giải thích này ra, thì hắn thật sự không thể tìm ra được một lý do nào đủ để có thể thuyết phục mình.
“Cho dù là nói như thế nào thì nhìn tình hình trước mắt, thông qua Tiên Vương bảng này, đủ có thể nhìn thấy được một góc nhỏ sự hùng mạnh của Địa Phủ năm xưa.”
Liễu Thanh Vũ mỉm cười nói.
Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất vì sao mà hắn gia nhập Địa Phủ, tuy rằng Địa Phủ đã không còn, nhưng truyền thừa của nó thật sự là quá nhiều, có

được bất kỳ truyền thừa nào thì đều có thể hưởng thụ cả đời.
Bất kỳ truyền thừa nào của chúa tể Địa Phủ, cho dù là truyền thừa chuẩn Tiên Đế trong Địa Phủ, cũng cực kỳ quý giá.
Sở dĩ tộc Liễu thị có thể lớn mạnh nhanh đến vậy, chẳng phải là vì cổ kinh mà Nguyên Họa Tiên Đế lưu lại đã phát huy tác dụng rất lớn đó sao?
“Hạng ba mươi bốn: Huỳnh.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn ngẩng đầu nhìn thoáng qua thần thạch bảy màu, trong miệng lẩm bẩm mở miệng.
“Nếu như không ngoài dự đoán, người này hẳn là Huỳnh vương của Thiên Ma Giới.”
“Lại là một Tiên Vương của Địa Phủ.”
Liễu Thanh Vũ nói thêm.
Huỳnh vương so với mười Tiên Vương đứng đầu, rõ ràng là kém xa rất nhiều, nhưng cũng không phải đối tượng mà người bình thường có thể phó, cho dù là chủ nhân Thiên Mang sơn cũng vô cùng bội phục hắn.
“Năm xưa ta đã từng kề vai sát cánh chiến đấu với hắn.”

Chương 819. Hình như cũng có hơi đáng sợ. (2)

zalo 0704730588

Chủ nhân Thiên Mang sơn cười khổ nói.

Trong đại chiến Địa Phủ, thực lực giữa hắn và Huỳnh vương cũng gần gần như nhau, nhưng mình đã bị phong ấn lâu như vậy, tuy rằng thực lực tăng lên một chút.

Nhưng hiển nhiên thì còn kém vị Huỳnh vương này.

Người ta xếp thứ ba mươi bốn, mà mình thì ngay đến cả vị thứ còn chẳng thấy đâu.

"Ồ?"

Liễu Thanh Vũ nhíu mày, trong lòng vừa động, mở miệng nói: "Nếu như có thể mượn sức vài vị Tiên Vương của Thiên Ma Giới, có lẽ xác suất thành công trong kế hoạch lần này của chúng ta không nhỏ."

Thiên Ma Giới.

Đây chính là một thế giới hùng mạnh, khuyết điểm duy nhất dường như chính là, tính tình của sinh linh Thiên Ma Giới quá bạo ngược, cho dù là Tiên Vương, chỉ cần chướng mắt thì sẽ động thủ.

Mặc dù là chủ nhân Thiên Mang sơn, thì hắn cũng cảm thấy rất đau đầu về vấn đề này.

Hắn muốn có được sự ủng hộ của Thiên Ma Giới, nhưng Thiên Ma Giới nhà người ta thật sự sẽ để ý tới mình hay sao?

Trong Thiên Ma Giới cá lớn nuốt cá bé, thực lực không đủ thì không có tư cách nói chuyện bình đẳng, mình đã khác so với năm xưa.

Lại lần nữa tìm tới Huỳnh vương, người ta có để ý tới mình hay không, ngay cả hắn cũng không nắm chắc.

"Chỉ là không biết bây giờ Thiên Ma Giới đã biết được tin tức về cơ duyên chuẩn Tiên Đế chưa."

Chủ nhân Thiên Mang sơn mở miệng nói.

Tốc độ lan truyền của tin đồn về cơ duyên chuẩn Tiên Đế không thể nói là không nhanh, trong khoảng thời gian ngắn, gần như là tất cả cường giả của Thần giới và Tiên giới vừa nghe thấy tin tức đã lập tức hành động.

Nhưng Thiên Ma Giới có biết được tin tức này hay không? Theo như suy nghĩ của chủ nhân Thiên Mang sơn thì chưa chắc.

Thiên Ma Giới đã bị trục xuất, gần như là cắt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài, muốn để cho bọn họ biết được tin tức về cơ duyên chuẩn Tiên Đế thì đúng là có chút khó khăn.
Làm không tốt.
Thì lần này.
Căn bản là sinh linh Thiên Ma Giới không thể chạy đến đây.
"Bất kể có nói như thế nào, chỉ dựa vào sức của hai người chúng ta thì quá yếu ớt, nếu như không có Tiên Vương bảng này thì cũng coi như thôi, mà nay nó đã xuất hiện."
"Bất kể có nói thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải mượn được sức của một người trong đó."
Liễu Thanh Vũ quét mắt nhìn Tiên Vương bảng một cái, trầm giọng nói.
Lời này vừa nói ra.
Trong lòng chủ nhân Thiên Mang sơn có chút không vui, thực lực của mình cũng không kém, tại sao nghe ý của Liễu Thanh Vũ, thì hình như mình cũng chẳng có cách nào để có tên trong bảng này chứ?
Theo lý mà nói.
Không quá khả thi.
Tuy rằng mình bị phong ấn rất nhiều năm, nhưng chưa được bao lâu thì sức mạnh phong ấn cũng đã bị suy yếu, nhiều ít gì thì hắn có thể tu luyện được thêm một chút.
Năm đó trong đại chiến Địa Phủ, thì hắn đã không phải là kẻ yếu.
Sau này thực lực tăng lên một chút, nhìn kiểu gì thì cũng có thể xuất hiện trên bảng xếp hạng. Chẳng qua là vị trí thứ hạng có khi hơi thấp mà thôi.
"Ồ?"
Trên khối thần thạch bảy màu lại xuất hiện thêm một cái tên, sau khi chủ nhân Thiên Mang sơn nhìn thấy, liếc mắt một cái nhìn Liễu Thanh Vũ đầy thâm ý, thong thả ung dung nói: "Hạng thứ năm mươi ba Liễu Thanh Hoằng!"
"Đó chẳng phải là thiên kiêu của tộc Liễu thị nổi danh cùng lúc với ngươi sao?"
Vị trí thứ năm mươi ba, nói thật ra thì thứ hạng này cũng không cao. Chỉ có thể coi như là thuộc tầm trung.
Nhưng nếu như suy nghĩ ở một góc độ khác, đây là bảng xếp hạng tất cả Tiên Vương của chư thiên vạn giới, vậy thì đã vô cùng khủng bố, ngoài Tiên Đế cùng chuẩn Tiên Đế ra.

Chỉ có năm mươi hai vị Tiên Vương mạnh hơn Liễu Thanh Hoằng. Càng quan trọng hơn là.
Liễu Thanh Hoằng đã lớn mạnh trong thời gian ngắn.
Những người khác phần lớn sống hơn một kỷ nguyên hoặc là hai kỷ nguyên, thậm chí còn những người như lão thành chủ Huyền Không thành, có trời biết hắn đã sống bao lâu.
Trái lại Liễu Thanh Hoằng, hắn mới thành danh sau trận đại chiến Địa Phủ.
Chưa đầy một kỷ nguyên mà đã được xếp vào trong Tiên Vương bảng, mà còn đứng ở vị trí thứ năm mươi ba vị. Như vậy cũng đủ phản ánh tài năng của hắn rồi.
Chẳng trách mà.
"Lúc trước hắn đã từng có thời gian được xưng là người đứng đầu chỉ sau chuẩn Tiên Đế."
"Hừ."
"May mắn mà thôi."
Liễu Thanh Vũ hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.
Tuy rằng giọng nói lạnh lùng, nhưng mặc cho ai đều có thể nghe ra được mùi ghen tị trong đó.
Hai người xuất thân cùng một tộc, hơn nữa thời gian xuất hiện cũng gần nhau, địa vị trong tộc cũng sàn sàn nhau, số lượng tài nguyên được phân phát cũng ngang bằng nhau.
Nhưng người ta lại được xếp vào Tiên Vương bảng, mà còn được xếp vào tầm trung.
Bây giờ thì còn chẳng thấy tăm hơn nơi đâu, phỏng chừng chẳng còn hy vọng. Dù sao thì.
Xa xôi thì không nói, nhưng ngay bên cạnh hắn còn có chủ nhân Thiên Mang sơn, một kẻ mạnh hơn hắn, trong tộc Liễu thị còn có đám người Thất tổ, Nhị tổ, thực lực của hắn đều mạnh hơn hắn rất nhiều.
Những người này còn chưa xuất hiện trong bảng xếp hạng, thì hắn vĩnh viễn không thể nào lọt vào bảng xếp hạng.
"Người kia cũng đúng là quá may mắn."
Chủ nhân Thiên Mang sơn trào phúng nói.
Chỉ dựa vào vận may mà có thể leo lên đến vị trí thứ năm mươi ba trên Tiên Vương bảng, nói thật hắn cũng muốn.
"Đạo hữu đang móc mỉa ta hả?"
Trong lòng Liễu Thanh Vũ không vui.

Tuy rằng hắn chỉ kém Liễu Thanh Hoằng một chút, nhưng cũng không đến mức qua kém cỏi, nếu không thì sao hắn có thể trở thành Tiên Vương được chứ?
Nếu như so với Liễu Thanh Hoằng, đúng thật là không bằng được, nhưng nếu như so sánh với những người khác, Liễu Thanh Vũ vẫn là một thiên tài không hơn không kém.
"Đâu có."
Chủ nhân Thiên Mang sơn lắc đầu, cười khẽ nói: "Chỉ là có chút cảm thán mà thôi, ta bị phong ấn lâu như vậy, không ngờ trong chư thiên vạn giới đã xảy ra nhiều biến hóa đến vậy."
"Liễu Thanh Hoằng này khiến ta cảm thấy rất bất ngờ."
"Nếu không có Tiên Vương bảng này, một khi đối đầu với hắn, e rằng hai người chúng ta cũng chẳng thể chiếm được chút ưu thế nào."
Chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đã kết thành đồng minh, xem như là hai con châu chấu trên cùng một sợi dây, mặc định đã ở thế đối địch với Liễu Thanh Hoằng.

Chương 820. Hơi uổng công.

Chương trước Chương sau

Sau này cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế, không thể nào tránh khỏi chuyện giao thủ với nhau.
Nếu chưa nhìn thấy Tiên Vương bảng này, chủ nhân Thiên Mang sơn tự nghĩ, mình có lẽ còn sẽ xem thường đối phương, nhưng sau khi nhìn Tiên Vương bảng.
Mọi chuyện đã khác đi.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã từng nói Liễu Thanh Hoằng rất mạnh, thì sao mình lại còn có thể khinh thường đối phương được chứ?
.....
Một đoạn thời gian sau.
【Hạng thứ chín mươi ba: Mục Tiêu Phượng.】 Lại xuất hiện thêm một vị thứ nữa.
Chủ nhân Thiên Mang sơn nhìn người nọ, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo.
Tuy rằng vẫn chưa biết rõ rốt cuộc Tiên Vương bảng sẽ có bao nhiêu thứ hạng, nhưng phỏng chừng sẽ là một trăm thứ hạng. Mà nay.

Vị trí thứ chín mươi ba đã xuất hiện rồi, nhưng mình vẫn chẳng có tên trên bảng.
Chẳng lẽ.....
“ Với thực lực của mình, thật sự là không thể nào lọt vào bảng xếp hạng hay sao?”
【Hạng thứ chín mươi bốn: Phong Thặng.】
Cái tên này vừa xuất hiện, chủ nhân Thiên Mang sơn lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng có tên rồi. Tuy rằng vị thứ có chút thấp. Nhưng ít nhất cũng có tên trên bảng.
Ngày sau hành tẩu bên ngoài, thì chỉ có chín mươi ba Tiên Vương trên bảng xếp hạng mạnh hơn hắn, chỉ cần không đụng phải bọn họ, những người khác đều là tôm nhừ cá thúi.
Ví dụ như..... Liễu Thanh Vũ bên cạnh này.
Nghĩ đến đây, hắn liếc xéo đối phương một cái, từ sâu trong đáy mắt hiện lên sự lạnh lẽo.
“Chúc mừng đạo hữu thượng bảng.”
Liễu Thanh Vũ chắp tay, hâm mộ nói.
Thực lực như chủ nhân Thiên Mang sơn mà chỉ đứng vị trí thứ chín mươi bốn, hắn hiểu rằng là mình không cơ hội, dựa vào thực lực của mình, chỉ sợ khó mà lọt vào ba trăm người đứng đầu.
Mà trong chư thiên vạn giới có được bao nhiêu Tiên Vương chứ? Điều này thì không ai biết rõ.
Chỉ sợ.
Chỉ có Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối mới có thể biết được số lượng chính xác.
“Vui chung mà.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn cũng đáp lễ lại.
Nhưng bất kể có như thế nào, cũng không giấu được ý cười trên khóe miệng.
Mình bị phong ấn lâu như vậy, còn có thể lọt vào vị trí thứ chín mươi bốn trên Tiên Vương, thật sự là không dễ dàng, nếu như mình không bị phong ấn.....
Chủ nhân Thiên Mang sơn nhìn lướt qua top năm mươi trên Tiên Vương bảng, trong mắt hiện lên một chút khó chịu. Đã bao nhiêu năm qua đi. Đương nhiên là thực lực của mình sẽ tăng mạnh. Nói gì thì cũng sẽ lọt vào top đứng đầu, chứ không phải là vị trí áp chót như bây giờ. Nghĩ đến vị

chuẩn Tiên Đế năm đó phong ấn hắn lại.
Trong mắt chủ nhân Thiên Mang sơn hiện lên sắc lạnh, nếu đối phương chưa chết đi. Nếu như lúc này đây cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế, mà giúp hắn thuận lợi đột phá.
Món nợ này, không thể nào không đòi lại đối phương một chút. Dù sao thì. Đối phương không chỉ phong ấn bản thân mình.
Còn đánh nát Thiên Diễm giới, điều này đồng nghĩa với chuyện gì?
Đồng nghĩa với việc đối phương muốn chặt đứt hết gốc rễ của mình! Phải biết rằng.
Thiên Diễm giới chính là nơi mà hắn an cư lạc nghiệp, nhưng đối phương lại không hề do dự mà đánh nát Thiên Diễm giới, đây là chuyện mà một người bình thường có thể làm được sao?
"Lần này đến Thiên Cơ Lâu, xem ra chúng ta phải thăm dò thêm một tin tức nữa."
Liễu Thanh Vũ sờ nhẫn trữ vật của mình, cảm giác như trong lòng đang nhỏ máu.
"Đúng vậy."
Chủ nhân Thiên Mang sơn gật đầu.
Có rất nhiều người chưa rõ tung tích trên Tiên Vương bảng, sống hay chết vẫn chưa rõ ràng.
Không chỉ có top mười mà top năm mươi cũng có nhiều trường hợp như vậy, những người đã được chứng thực là chết rồi nhưng lại có tên trên bảng xếp hạng.
Điều này, có nhìn thế nào cũng có chút không giống bình thường.
Muốn tranh đoạt cơ duyên chuẩn Tiên Đế, việc đầu tiên phải làm chính là xác nhận những người này còn sống hay không. Nếu như chết rồi thì còn được.
Nhưng nếu vào thời khắc mấu chốt, xuất hiện một kẻ đứng hàng đầu trong Tiên Vương bảng, thì đúng là một tai họa mang tính đả kích đối với Tiên Vương bình thường.
Xa xôi không nói.
Chỉ cần nói đến chủ nhân Thiên Mang sơn, hắn là một kẻ có vị thứ gần chót, đều có thể đè hai người Liễu Huyền Thành cùng Thất tổ của tộc Liễu thị ra mà đánh.
Tiên Vương bình thường đối đầu với chủ nhân Thiên Mang sơn, chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao chứ?

Những người có thứ hạng cao hơn chủ nhân Thiên Mang sơn, thực lực mạnh ra làm sao, gần như là vượt xa dự tính của Tiên Vương bình thường.
"Đi thôi."
Chủ nhân Thiên Mang sơn nhấc chân đi về phía trước, bóng người trong nháy mắt biến mất trong đất trời, khi hai bóng người từ từ biến mất trên bầu trời, có tiếng vọng lại từ trên bầu trời.
"Chúng ta nên đến Thiên Cơ Lâu, bây giờ Tiên Vương bảng xuất thế, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa bên trong Thiên Nguyên giới sẽ xuất hiện vô số Tiên Vương."
"Nếu chúng ta không chạy đến Thiên Cơ Lâu trước, chỉ sợ sẽ bị người ta cố tình theo dõi."
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế đã truyền khắp chư thiên vạn giới.
Không biết đã có bao nhiêu cường giả Tiên Vương đang trên đường chạy đến nơi này.
Những người này muốn thăm dò một bí mật nào đó trong tộc Liễu thị, cũng chẳng thành vấn đề, lại đừng nói đến chuyện tộc Liễu thị căn bản không hề có ý định che giấu.
Nói không chừng.
Giờ phút này.
Mọi người gần như đã biết, Liễu Thanh Vũ và chủ nhân Thiên Mang sơn là cùng một giuộc.
Một khi những người này nhìn thấy hai người Liễu Thanh Vũ cùng chủ nhân Thiên Mang sơn. Người ta giả vờ như không nhìn thấy hay trực tiếp động thủ, vậy thì chẳng ai có thể đảm bảo được.
Liễu Thanh Vũ nhìn phương hướng chủ nhân Thiên Mang sơn rời đi, ánh sáng trong mắt thay đổi, nhưng ngay sau đó lại trở nên an tĩnh. Hắn không rên một tiếng, nhanh chóng đuổi kịp bước chân của đối phương.
Vào ngay lúc này.
Bên kia.
Tam vương Liễu thị phong trần mệt mỏi từ trong hỗn độn chạy đến đây.
Trong quá trình dài đằng đẵng này, cố tình vòng tới vòng lui, để tránh bị cường giả của Thiên Ma Giới đuổi theo, sau khi xác nhận không bị kẻ nào bám theo, coi như đã một lần nữa về tới Thiên Nguyên giới.
Sau khi đến nơi này.

Chương 821. Hơi uổng công. (2)

Bọn họ cuối cùng cũng yên tâm.
Thiên Ma Giới có chuẩn Tiên Đế tọa trấn, nhưng Thiên Nguyên giới cũng có đấy. Hơn nữa.
Theo như suy nghĩ của bọn họ, có lẽ thực lực của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối còn mạnh hơn một chút, bởi vì trước khi bọn họ xuất phát cũng đã nói cho bọn họ.
Chuyến này hữu kinh vô hiểm (sợ hãi nhưng không nguy hiểm).
Bây giờ khi nhìn lại, chẳng phải là hữu kinh vô hiểm hay sao? Nếu không ngoài dự đoán.
Thì e rằng Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã sớm biết được sự tồn tại của chuẩn Tiên Đế Thiên Ma Giới kia. Ngược lại.
Dường như vực chủ Sâm La quỷ vực thuộc Thiên Ma Giới hoàn toàn không hay biết gì về sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu Chủ. So sánh hai bên với nhau. Cao thấp rõ rành rành.
“Cuối cùng cũng đã trở lại.”
Liễu Khiêm Chi thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Từ sau khi đụng phải vực chủ Sâm La quỷ vực, trái tim của hắn luôn luôn trong trạng thái căng thẳng, cho dù là hắn có trở lại Thần giới, thì cũng sẽ không có cảm giác quá an toàn.
Thần giới mạnh thì có mạnh, nhưng dường như không có cường giả chuẩn Tiên Đế.
Nếu như vực chủ Sâm La quỷ vực đuổi giết đến đo, thì chính là hổ vào giữa đàn dê, bọn họ chỉ có thể vươn cổ chờ bị chém, căn bản không có cách nào để ngăn cản.
Nhưng Thiên Nguyên giới thì lại không giống.
Có Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ở đó, ai dám làm càn?
Dám can đảm làm càn trong Đại Hoang thành, thì gần như đều không có kết cục tốt.
“Chỉ mong sao Nhị tổ và Thanh Hoằng đến gần Thiên Ma Giới, sẽ không để lộ hành tung, dù sao thì nơi đó cũng rất gần với Thiên Ma Giới.”
Liễu Huyền Thành không phải không lo lắng nói. Ba người bọn họ thì đã an toàn.
Nhưng mà Nhị tổ và Liễu Huyền Thành lại chạy đến gần với Thiên Ma Giới, hai người còn muốn bày bố một chút quanh cơ duyên chuẩn Tiên Đế, khó đảo bảo rằng sẽ không bị vực chủ Sâm La quỷ vực phát hiện.

“Hẳn là không sẽ không có việc gì, vực chủ Sâm La quỷ vực sẽ không rãnh rỗi đến mức mà không có chuyện gì, ngày nào cũng tuần tra quanh Thiên Ma Giới một vòng.”
Liễu Khiêm Chi nhẹ nhàng nói.
Dù sao thì tu luyện giả, mỗi ngày đều phải tu luyện, ai sẽ thả thần thức ra mà giám thị chung quanh mãi được? Nếu như chuyện gì cũng tự tay làm lấy, thì còn cần thủ hạ để làm gì?
“Hình như cũng không phải không là có lý.....”
Liễu Huyền Thành gật đầu, hắn tiếp tục mở miệng, còn chưa kịp lên tiếng, bỗng nhiên phát hiện ra điều gì đó không đúng, Thất tổ vẫn luôn đứng ở bên cạnh, dường như sau khi về đến đây.
Đã không nói một lời nào.
Đây chẳng hề giống với tính cách của Thất tổ?
Liễu Huyền Thành mở miệng nói một câu.
“Đừng lên tiếng.”
Thất tổ quát lạnh một câu, hai tròng mắt hắn không hề chớp nhìn về phía Đại Hoang thành, trong miệng lẩm bẩm tự nói: “Lục Vô Đạo, lão thành chủ Huyền Không thành, Phệ Uyên, Thiên Chiến, Lý Trường Phong.....”
“Chẳng phải những người này đều đã chết rồi sao?”
“Tại sao lại? Tại sao lại như vậy?”
“Rốt cuộc thì Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối muốn làm gì?”
Khí tức trên Tiên Vương bảng không giống với những bảng xếp hạng khác, đừng nói là Thiên Nguyên giới, cho dù là đứng ở Tử Huyền giới, căn bản là không thể nào giấu được Tiên Vương như bọn họ.
Chỉ cần bọn họ thả thần thức ra ngoài, thì dễ dàng nhìn thấy được nội dung trên khối thần thạch bảy màu.
“Ồ?”
Liễu Huyền Thành cùng Liễu Khiêm Chi đã rất nhanh phát hiện ra sự bất thường, hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, cùng nhìn về phía Thất tổ.
Chỉ cần liếc mắt một cái.
Hai người đều ngơ ngẩn.
“Đây là chuyện gì?”
Vào thời điểm khi bọn họ rời đi, hẳn là trên Thiên Cơ Lâu không hề có sự tồn tại của Tiên Vương bảng, tại sao lại đột nhiên xuất hiện một bảng xếp hạng như vậy chứ?

Bên trên đó, ngoài những cái tên mà họ chưa từng nghe thấy ra, thì bất kỳ người nào có tên trên bảng xếp hạng đều là tiếng tăm lừng lẫy, đừng nói chi đến người đứng ở vị thứ đầu bảng mà ngay đến cả người đứng chót trong bảng xếp hạng như chủ nhân Thiên Mang sơn.
Cũng chẳng phải là kẻ dễ đối phó.
"Đường đường là chủ nhân Thiên Mang sơn, mà chỉ xếp vị thứ chín mươi bốn sao?"
Liễu Huyền Thành trầm mặc.
Trong tộc Liễu thị của bọn họ có hai cường giả Tiên Vương, đã từng tham dự cuộc chiến Địa Phủ như nhau, một vị là Thất tổ còn một vị là Nhị tổ, nhưng cả hai người đều không có tên trên bảng xếp hạng.
Chuyện này đúng là có chút khiến cho người ta không thể chấp nhận được.
Phải biết rằng.
Chủ nhân Thiên Mang sơn đã từng bị phong ấn, nếu như hắn không bị phong ấn, bây giờ thì đẳng cấp thực lực của hắn phải đến mức nào?
"Hả?"
Sắc mặt Liễu Khiêm Chi thay đổi, thân thể kích động phát run, dường như nhìn thấy một chuyện gì đó không thể tưởng tượng được, hắn nâng một bàn tay lên, chỉ vào thần thạch bảy màu ở phương ca, nói: "Thanh Hoằng thượng bảng!"
Liễu Thanh Hoằng được xem như là vãn bối của bọn họ, đã từng được ba người chỉ điểm. Hôm nay.
Trên khối thần thạch bảy màu, nhìn thấy được một cái tên quen thuộc, khiến cho lòng bọn họ kích động không thôi, đây chính là người duy nhất của tộc Liễu thị đấy.
Tộc Liễu thị to lớn như vậy, Tiên Vương chỉ được mấy vị, mà chỉ có một mình Liễu Thanh Hoằng lọt vào bảng xếp hạng. Điều này sao không khiến cho bọn họ cảm thấy kích động cho được?
Có thể nói.
Chỉ với một mình Liễu Thanh Hoằng đã khiến cho toàn bộ tộc Liễu thị tiến thêm một bậc.
"Hạng thứ năm mươi ba, thứ hạng này rất cao."
Khác với những người khác, sau khi Thất tổ nhìn thần thạch bảy màu, hắn dường như rất hài lòng về chuyện Liễu Thanh Hoằng có thể đạt đến mức này. Thế hệ trước Liễu Thanh Hoằng.

Mỗi người đều là kinh tài tuyệt diễm, cũng đã sống được vô số năm. Duy nhất chỉ có Liễu Thanh Hoằng là người nổi lên đương thời.
Còn được lọt vào tầm trung, điều này đã khiến cho rất nhiều không còn mặt mũi nào.
“Thanh Hoằng còn mạnh hơn nhiều so với đám người chúng ta, về sau tộc Liễu thị, phải nhờ vào hắn.”
Thất tổ vuốt râu mỉm cười nói.
Với tiềm lực của Liễu Thanh Hoằng, tương lai tất nhiên còn có thể tiến thêm một bước, bây giờ tuy rằng xếp hạng thứ năm mươi ba, nhưng nếu như có được thêm cơ hội, nói không chừng còn có thể chen vào top ba mươi người đứng đầu.

Chương 822. Hơi uổng công. (3)

Cho dù là hai mươi vị trí đứng đầu, cũng không phải là không có khả năng.
Còn về phần top mười.
Vậy thì tương đối khó khăn.
Mỗi một người nằm trong top mười đều đủ để thống trị cả một thời đại, ngoài chuẩn Tiên Đế còn có thể khiến cho bọn họ bớt tỏa sáng đi một chút ra, thì những người đồng cấp gần như chỉ có thể làm nền.
“Đúng vậy, ai có thể ngờ được Thanh Hoằng có thể chiếm được một vị trí nhỏ giữa một đám lão quái vật chứ?”
Liễu Khiêm Chi bùi ngùi nói.
Vừa mới nói xong, hắn liền lập tức câm mồm.
Hắn biết mình có chút lỡ lời, ở một góc độ nào đó mà nói, thì Thất tổ đứng bên cạnh cũng coi như là mộtlão quái vật, bởi vì đối phương cũng là người của kỷ nguyên trước.
Sau trận đại chiến Địa Phủ mãi cho đến bây giờ, đã qua qua một kỷ nguyên mới.
Mà trong kỷ nguyên mới này, bởi vì không có chuẩn Tiên Đế, cho nên bao nhiêu năm qua, chỉ có một mình Liễu Thanh Hoằng được coi như là nhân vật dẫn đầu cả một kỷ nguyên.
“Không sao.”
Thất tổ vẫy vẫy tay, không để bụng nói: “Nếu so với Thanh Hoằng, lão phu thật sự đã già rồi.”
“Đi thôi.”

“Tiên Vương bảng đã xem xong rồi, chúng ta cũng nên đến Thiên Cơ Lâu một chuyến.”
Thất tổ nói rồi, lập tức bước về phía trước.
“Nếu như đến chậm, chỉ sợ chẳng còn chỗ nào trong Thiên Cơ Lâu đâu.”
Những chuyện mà đám người chủ nhân Thiên Mang sơn có thể nghĩ đến, thì đương nhiên là bọn bọ cũng có thể nghĩ đến, Tiên Vương bảng xuất hiện, tiếp theo sau chính là chuyện về cơ duyên chuẩn Tiên Đế.
Đến lúc đó.
Phỏng chừng, những người có tên trên bảng đều sẽ nhảy ra. Đó mới đúng là một mớ bòng bong.
Muốn trổ hết tài năng trong một đám người cường đại như vậy, đúng là không hề đơn giản, cho dù không có sự tồn tại của top mười mà chỉ có chín mươi người xếp sau kia thôi.
Thì cũng chẳng đến lượt bọn họ nhúng tay vào.
Chỉ có Liễu Thanh Hoằng mới có thể ổn định vài phần cục diện.
Điều mà hiện tại ba người bọn họ có thể làm chính là cố hết sức lấy thêm được một ít tin tức, sau đó giúp Liễu Thanh Hoằng chiếm thêm vài phần tiên cơ, tốt nhất có thể trở thành chuẩn Tiên Đế.
Cùng lúc đó.
Thiên Ma Giới.
Trong đại điện tối tăm trống trải.
Một đôi mắt sâu thẳm mở ra, bên trong đôi mắt đó là cảnh tượng trăng rơi trời tàn, tận thế khủng bố, vạn tộc phơi thây, biển máu nuốt trời cao, vô cùng khủng bố.
Vực chủ Sâm La quỷ vực ngước mắt, nhìn về phía Thiên Nguyên giới, khóe miệng xuất hiện một nét cười trào phúng.
“Xem ra thả các ngươi đi, hơi uổng công.”
Hắn đã lưu lại dấu tích trên người đám người Liễu Khiêm Chi, nhưng sau nhiều ngày quan sát thì đã phát hiện ra là ba người này đều không phải là người của Địa Phủ.
Mà là.
Kẻ địch của Địa Phủ.
Nhưng cũng may mà sau khi thả ba người này đi, ba người này lại mang lại cho hắn một niềm vui bất ngờ. Đầu tiên.
Đó là từ miệng của ba người này biết được, trong chư thiên vạn giới này còn có một vị chuẩn Tiên Đế, tên là Thiên Cơ Lâu Chủ, dường như tinh

thông tiên đoán, còn đưa ra danh sách xếp hạng một trăm vị Tiên Vương mạnh nhất nữa.
Bảng xếp hạng này, cho dù là hắn cũng không thể nào bới móc được chút khuyết điểm nào. Nhưng tiền đề là.
Có một số người phải còn sống. Nếu như tất cả đều đã chết thì chỉ là lời nói suông mà thôi.
"Tái ông mất ngựa, chưa biết là phúc hay họa."
vực chủ Sâm La quỷ vực nhẹ giọng lẩm bẩm, hắn mở miệng nói: "Huỳnh vương."
"Tại hạ tham kiến vực chủ."
Một ngọn lửa bùng lên trong hư không, từ trong đó một dáng người vĩ đại bước ra, hắn đứng giữa đại điện, khom người hành lễ, mở miệng nói.
"Ngươi đến phía tây của Thiên Ma Giới, cẩn thận thăm dò một phen, nếu phát hiện kẻ khả nghi, nhớ là tự ẩn mình cho tốt, đừng để bọn họ phát hiện."
"Dạ?"
Huỳnh vương khó hiểu, mở miệng hỏi: "Vực chủ, ngài đã phát hiện ra điều gì sao?"
"Thật ra là đã phát hiện ra một chút chuyện thú vị, ngươi đi làm đi, nhớ rõ đặc biệt là người của tộc Liễu thị, nói không chừng những người này sẽ mang lại cho chúng ta một chút bất ngờ."
Vực chủ Sâm La quỷ vực nhàn nhạt nói.
"Dạ."
"Tại hạ này liền đi làm."
Huỳnh vương lại lần nữa hành lễ, xoay người rời khỏi đại điện, bay về phía Sâm La quỷ vực.
"Bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng sau, thú vị."
Vực chủ Sâm La quỷ vực cười khẽ nói.
Tộc Liễu thị tự cho rằng mình nắm chắc thắng lợi, không ngờ rằng nhất cử nhất động của họ đều bị mình giám sát, giờ phút này còn chưa xuống tay với đám người Liễu Thanh Hoằng.
Chủ yếu chính là sợ rút dây động rừng.
Bây giờ, hắn hoàn toàn có thể giết chết Liễu Thanh Hoằng và Nhị tổ của tộc Liễu thị, để đòi lại món nợ đã thả tam vương Liễu thị chạy mất. Nhưng hắn lại không làm như vậy, vì muốn cho tam vương Liễu thị tiếp tục giúp hắn thăm dò chút tin tức từ Thiên Cơ Lâu Chủ kia.

Quan trọng hơn là.
Ba người này còn có thể dẫn hắn đến gặp vị Thiên Cơ Lâu Chủ thần bí kia nữa.
Hắn rất tò mò, rốt cuộc là những chuẩn Tiên Đế khác trong chư thiên vạn giới này có được bao nhiêu bản lĩnh.
Đại Hoang thành.
Tam vương Liễu thị rất nhanh đã có mặt ở đây.
"Trong thành có không ít cường giả."
Ánh mắt Liễu Huyền Thành nặng nề, ánh mắt đảo qua những kiến trúc chung quanh, hắn trầm giọng nói: "So với lần trước đến đây, ước chừng nhiều hơn gấp mấy lần."
"Trong số đó thậm chí còn có cả Tiên Vương."
Nói rồi.
Hắn nhìn về hướng của một tòa tháp.
Đó là một tòa tháp có chín tầng, toàn thân được làm bằng bạch ngọc, chung quanh mây mù lượn lờ, giống như tiên cảnh, trên kia có hai bóng người ngồi đối diện với nhau.
Trò chuyện hăng say.
Kia hai người dường như phát hiện ra ánh mắt của Liễu Huyền Thành, cùng nhau nhìn lại, sau khi nhìn rõ đó là tam vương Liễu thị, hai người kia hơi hơi sửng sốt, rồi sau đó gật đầu chào hỏi.
Liễu Huyền Thành cũng gật đầu, xem như đáp lại. Hắn cũng không có ý định đến chào hỏi.
Dù sao thì.
Hai bên cũng coi như chỉ quen biết sơ sơ, quan hệ cũng không thân thiết lắm. Nói không chừng.
Chờ đến khi cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế, hai bên sẽ trở thành đối thủ.
"Là đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo, thì ra hắn cũng tới."
Liễu Khiêm Chi cũng nhìn thấy hai người trên tòa tháp kia, hắn trầm giọng nói: "Nhưng mà người ngồi đối diện với hắn là ai?"
Ngồi đối diện với đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo.

Chương 823. Thì đã sao?.

Chương trước Chương sau

Là một sinh linh dị tộc, toàn thân là một lớp băng màu xanh, giống như được ngưng tụ từ huyền băng vạn năm, tản ra từng tia hàn khí, gần như là

có thể đóng băng toàn bộ vũ trụ.
Cử chỉ thong dong, đầy ý vị đại đạo luân chuyển.
Tuy rằng cũng đã chào hỏi tam vương Liễu thị, nhưng cái loại khí chất cao cao tại thượng, coi thường thương sinh kia, bất kể có như thế nào cũng không thể che giấu được.
“Huyền Âm Tiên Vương!”
Thất tổ trầm giọng nói.
“Hạng tám mươi hai trên Tiên Vương bảng?”
Liễu Huyền Thành cùng Liễu Khiêm Chi hít hà một hơi, trong nháy mắt khi nhìn lên tòa tháp kia, ánh mắt họ trở nên nặng nề đi rất nhiều. Trong thời gian này.
Bọn họ biết được là những người có thể lọt vào trong Tiên Vương bảng, đều không phải là người bình thường, bất kỳ kẻ nào trong số đó đều có thể nghiền áp bọn họ.
Dù sao thì.
Thứ hạng của người này còn cao hơn so với chủ nhân Thiên Mang sơn.
Mà chỉ một mình chủ nhân Thiên Mang sơn đã có thể đè bọn họ ra mà đánh, có thể đoán được là thực lực của Huyền Âm Tiên Vương này, rốt cuộc khủng bố ra làm sao.
“Tại sao đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo lại quen biết với sinh linh Vũ giới chứ?”
Liễu Khiêm Chi khó hiểu nói.
ngay từ đầu, bọn họ không hề quen biết Huyền Âm Tiên Vương, nhưng vẫn từng nghe đến tên tuổi của đối phương. Mấu chốt chính là đối phương cũng xuất thân từ một thế giới lớn.
Vũ giới.
Tuy rằng Vũ giới không bằng Tiên giới, nhưng lại ngang ngửa với Thần giới.
Trong thế giới đó có không ít Tiên Vương, mà lại còn có một cường giả tuyệt đỉnh như Huyền Âm Tiên Vương, cho dù là tộc Liễu thị bọn họ cũng không dám khinh thường.
“Tiên Phong Cổ Đạo là từ Tiên giới dọn đến Thần giới, theo lý mà nói, hẳn là không có liên quan gì đến sinh linh Vũ giới, nhưng làm gì có chuyện tuyệt đối.”
Liễu Huyền Thành nhẹ giọng nói: “Có thể là rất lâu trước kia, Tiên Phong Cổ Đạo có chút quan hệ với Vũ giới.”

“Lại chưa nói đến chuyện đứng trước cơ duyên chuẩn Tiên Đế, tất cả Tiên Vương đều sẽ động tâm, lúc này có thêm bạn dù sao thì cũng tốt hơn là có thêm một kẻ thù.”
Cho dù là Tiên Vương nằm trong Tiên Vương bảng.
Cũng không dám nói mình thật sự là thiên hạ vô địch.
Ai mà không hiểu đạo lý: “Kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi”, rơi vào trận thế vây công của những Tiên Vương không có trong bảng xếp hạng, chỉ cần không phải là top mười người đứng đầu, thì gần như là chẳng ai có thể dám nói mình có thể chiến thắng được.
Có lẽ.
Có chạy thoát được không còn là vấn đề.
“Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối vừa mới tung ra Tiên Vương bảng, xem ra đã khiến cho rất nhiều người không thể ngồi yên được nữa.”
Thất tổ như đang suy tư điều gì đó nói.
Từ hành động của đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo thì đã có thể nhận thấy rõ ràng.
Những kẻ nằm trong Tiên Vương bảng cũng chưa chắc là người vô địch, nhưng nếu có thể kết giao với họ, tương lai có lẽ sẽ là một sự trợ giúp cực lớn.
Dù sao thì.
Thiên Cơ Lâu Chủ cũng đã công nhận thực lực của họ.
Thì cớ gì mà những Tiên Vương bình thường lại lựa chọn làm lơ Tiên Vương bảng được chứ?
Cũng chính vì trong tộc Liễu thị có được Liễu Thanh Hoằng, bọn họ mới không cần phải có ý đi kết giao với những Tiên Vương khác, nếu như không có Liễu Thanh Hoằng.
Nói không chừng.
Tộc Liễu thị bọn họ cũng chạy đến để kiếm một vị Tiên Vương nào đó xếp thứ hạng cao trên bảng để ôm chặt bắp đùi của họ.
“Người của tộc Liễu thị người cũn đến rồi.”
Trên gác mái.
Vẻ mặt của đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo - Triệu Quân Hành thản nhiên, nhất cử nhất động đều lạnh nhạt ung dung, hắn bưng chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói: “Đợi lát nữa có lẽ có trò hay.”
“Ngươi nói chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ sao?”
Huyền Âm Tiên Vương không có ý kiến, nhàn nhạt mở miệng.

“Nếu vừa rồi ta không có nhìn lầm, chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đã bước vào trong Thiên Cơ Lâu, có lẽ sẽ có được không ít tin tức quan trọng.”
Ánh mắt của Triệu Quân Hành sâu thẳm, trong ánh mắt hắn là vẻ mờ mịt. Khi nhắc tới Thiên Cơ Lâu, dường như là hắn đã nhớ đến chuyện gì đó, trong lòng không khỏi cười nhạo một tiếng. Nếu như so với Huyền Cơ môn. Thiên Cơ Lâu Chủ thật sự là mạnh hơn nhiều, bất kể là chuyện gì chưa bao giờ vòng vo, trực tiếp nói hết cho mình, thậm chí.....
Trong tay hắn xuất hiện một miếng ngọc bội trống không, tùy ý đưa lên nhìn một chút.
Không bao lâu nữa, phỏng chừng trong miếng ngọc bội này sẽ xuất hiện tất cả những tin tức mà hắn muốn biết, nếu như có thể giúp hắn lấy được những gì mà mình muốn.
Thì tất cả những gì mà mình bỏ ra là đáng giá.
Cho dù là không lọt vào trong Tiên Vương bảng thì đã làm sao?
Chỉ cần mình trở thành chuẩn Tiên Đế, với hắn mà nói, vị trí xếp hạng trong Tiên Vương bảng cũng chỉ là mây bay nước chảy mà thôi, căn bản không cần quá để bụng.
“Ồ?”
Huyền Âm Tiên Vương thay đổi sắc mặt, trên người tản ra hàn khí, hư không chung quanh bị đóng băng hoàn toàn, xuất hiện rất nhiều vết nứt, vô cùng khủng bố.
“Chỉ là không biết, bọn họ sẽ thăm dò tin tức gì nữa.”
“Nếu như muốn biết, thật ra thì rất đơn giản, ta sẽ liên thủ với Huyền Âm đạo hữu, cộng thêm sự giúp đỡ của tam vương Liễu thị, thì chắc là chủ nhân Thiên Mang sơn khó thoát kết cục ngã xuống.”
Đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo đĩnh đạc mà nói, cười khẽ nói: “Hơn nữa người của Địa Phủ người vốn dĩ đối đầu với chư thiên vạn giới, giờ phút này chúng ta trừ khử bọn chúng.”
“Cũng coi như là tạo phúc cho vạn giới thương sinh.”
“Chủ nhân Thiên Mang sơn đã từng tham gia trận chiến Địa Phủ, thực lực không thể nào khinh thường, cho dù là ta cũng không thể đánh bại hắn trong thời gian ngắn.”
Huyền Âm Tiên Vương nhẹ nhàng lắc đầu.
“Huyền Âm đạo hữu đứng ở vị thứ tám mươi hai trên Tiên Vương bảng, mà chủ nhân Thiên Mang sơn chẳng qua cũng chỉ xếp thứ chín mươi bốn mà

thôi.” Đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo mở miệng khuyên bảo.
Hôm nay đụng phải chủ nhân Thiên Mang sơn, chính là cơ hội ngàn năm một thuở.
Nếu có thể khống chế được hắn, có lẽ có thể biết được không ít tin tức, ít nhất cũng có thể có được một phần truyền thừa của Địa Phủ. Tuy rằng.
Tên tuổi của Địa Phủ hỗn tạp, bất kỳ ai cũng có thể đuổi giết, nhưng Địa Phủ rất mạnh, đây là sự thật không thể phủ định, chỉ cần là một tu luyện giả, thì đều thèm muốn Địa Phủ.

Chương 824. Thì đã sao?. (2)

“Ngươi đã quên tin tức mà chúng ta có được từ Thiên Cơ Lâu sao?”
Huyền Âm Tiên Vương ngẩng đầu, trong đôi mắt màu xanh bắn ra một tia thần quang, hiện lên các loại dị tượng, khiến cho người ta không rét mà run, hắn trầm giọng nói: “Địa Phủ không hề yếu ớt như trong tưởng tượng của chúng ta.” Nếu như trước đây.
Bọn họ chắc chắn cho rằng Địa Phủ đã sớm tan thành mây khói.
Nhưng sau khi đến Thiên Cơ Lâu, nếu như bọn họ còn cho rằng như vậy, vậy thì thuần túy là đầu óc bị lừa đá, bởi vì Thiên Cơ Lâu Chủ đã chính miệng nói cho bọn họ biết.
Tiên Vương bảng chỉ xếp hạng những cường giả đương thời, điều này đồng nghĩ với việc gì?
Bất kể là lão thành chủ Huyền Không thành hay là Lục Vô Đạo, hay vị Chu Khất thần bí kia, tất cả những người này đều tồn tại, còn sống sờ sờ ra đó.
Có lẽ.
Top ba người đứng đầu Tiên Vương bảng đều chẳng còn là chuẩn Tiên Đế nữa, mà phải là chuẩn Tiên Đế mới đúng. Dù sao thì.
Bao nhiêu năm trước đây, Lục Vô Đạo - người đứng thứ hai trên bảng, cũng đã có thể đánh tay đôi cùng chuẩn Tiên Đế. Đã nhiều năm trôi qua, với tài năng của hắn khẳng định là sẽ không dừng chân tại chỗ.
Mặc dù chưa đột phá, cũng tuyệt đối có thể áp đảo vô số Tiên Vương .
“Này.”
Tưởng tượng đến đây.
Dù là đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo - Triệu Quân Hành cũng không khỏi do dự. Đối phó với một mình chủ nhân Thiên Mang sơn thì rất đơn giản.
Trước mắt.

Chỉ cần hắn liên thủ cùng Huyền Âm Tiên Vương, đến lúc đó có thêm sự giúp đỡ của tam vương Liễu thị, thì chủ nhân Thiên Mang sơn có nước chạy đằng trời, chu dù là có thêm một tên Liễu Thanh Vũ cũng không làm nên chuyện gì.
Nhưng bọn hắn không thể nào chắc chắn là có khi nào lại kéo Lục Vô Đạo trên Tiên Vương bảng xuất hiện. Cho dù có nói thế nào đi nữa.
Thì chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đều là người của Địa Phủ.
Cho dù là không có Lục Vô Đạo, thì còn có Thiên Ma Giới, nơi đó có không ít cường giả.
"Có lẽ tộc Liễu thị sẽ không dễ dàng buông tha cho họ như vậy đâu."
Mắt đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo nhìn xuống, nhìn về phía ba vị Tiên Vương phía dưới, nếu hắn nhớ không nhầm, thì không bao lâu trước, ba người này đã từng giao thủ với đám người chủ nhân Thiên Mang sơn.
Hôm nay lại gặp lại.
Phải chăng hai bên có thể án binh bất động hay không?
Đứng trước Thiên Cơ Lâu.
Tam vương Liễu thị lại lần nữa đi vào nơi này.
Trong lòng không khỏi có chút thổn thức.
Tuy rằng bây giờ cách lần trước vào nơi này chưa được bao lâu.
Nhưng sau khi đụng phải một vị chuẩn Tiên Đế ở Thiên Ma Giới, cho đến bây giờ trong lòng bọn họ vẫn còn cảm thấy sợ hãi.
"Khiêm Chi, đợi lát nữa gặp Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, nhớ phải cảm tạ hắn đã tương trợ, nếu như không có sự chỉ điểm của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, chỉ sợ ngươi....."
Thất tổ mở miệng dặn dò.
Nhưng còn chưa nói xong.
Hắn đã không thể nói tiếp được nữa. Bởi vì.
Từ trong Thiên Cơ Lâu, hai bóng người song song với nhau đi ra. Nếu như là người khác thì cũng vậy.
Nhưng hai người này, cho dù có hóa thành tro, Thất tổ vĩnh viễn cũng sẽ không quên.
"Phong Thặng!"
Thất tổ lạnh lùng mở miệng, giọng nói của hắn rét lạnh, nếu nơi này không phải là Thiên Cơ Lâu, chỉ sợ là hắn không thể kìm chế được mà lập tức động thủ.

Mặc dù đối phương là cường giả nằm trong Tiên Vương bảng, hắn cũng không sợ chút nào. Ba đánh hai.
Phần thắng không phải là không có.
Mà điều quan trọng hơn nữa là Liễu Khiêm Chi đã khác xa ngày xưa, tuy rằng chưa lọt vào trong Tiên Vương bảng, nhưng ước chừng cũng chẳng còn xa lắm.
"Các ngươi cũng tới sao?"
Chủ nhân Thiên Mang sơn dừng bước chân, sắc mặt thong dong, hắn khẽ cười một tiếng, chắp tay nói: "Không ngờ rằng, chỉ mấy ngày không gặp mà thôi, phong thái của ngươi vẫn như cũ."
"Mặc dù là..... nói."
Ánh mắt của chủ nhân Thiên Mang sơn dừng trên người Liễu Khiêm Chi đứng bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Mặc dù là thương thế của hắn đã khỏi hẳn, chắc là cũng bỏ ra cái giá không nhỏ đâu."
"Phong Thặng ngươi đừng quá đắc ý, chỉ dựa vào ngươi và phản đồ của tộc Liễu thị ta, khó mà tránh được tử cục."
Thất tổ trầm giọng nói.
"Xem ra ngươi rất có tự tin."
"Là bởi vì Liễu Thanh Hoằng sao?"
Chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đưa mắt nhìn nhau một cái, cùng phát ra một tiếng cười khẽ.
Nếu như chưa đi vào trong Thiên Cơ Lâu, thì có lẽ bọn họ đúng thật là có chút kiêng kị Liễu Thanh Hoằng, nhưng mà nay bọn họ chẳng hề sợ hãi.
Liễu Thanh Hoằng mạnh thì có mạnh đây, nhưng chung quy là cũng chỉ nằm trong top năm mươi Tiên Vương đứng đầu thôi, nếu như so với top mười người đứng đầu thì không phải là chỉ kém một chút thôi đâu.
Mà hắn đường đường là chủ nhân Thiên Mang sơn, sau lưng hắn chính là Địa Phủ.
Trong chư thiên vạn giới này, ngoài Thiên Cơ Lâu Chủ ra, kẻ nào động vào hắn được?
"Hừ?"
Thất tổ mày nhăn lại.
Hai người kia mang lại cho hắn cảm giác có điều gì đó không đúng, dường như không hề sợ hãi. Sự tự tin của đối phương bắt nguồn từ Tiên Vương bảng sao?
Mấu chốt là.

Chủ nhân Thiên Mang sơn mới chỉ xếp thứ chín mươi bốn chứ mấy, thứ hạng này cũng không cao, nếu như so với những Tiên Vương cường đại xếp trước hắn, thì thua rất xa.
"Các ngươi thu được không ít tin tức từ Thiên Cơ Lâu nhỉ."
Thất tổ trầm giọng nói.
"Nếu không thì sao?"
Chủ nhân Thiên Mang sơn cười khẽ, hắn tiến lên một bước, đứng trước mặt Thất tổ, đứng trên cao nhìn xuống nói: "Ngươi cho rằng chút trò vặt của ngươi bên ngoài Thiên Ma Giới kia, chẳng ai biết được sao?"
Lời này vừa nói ra.
Giống như sét đánh giữa trời quang, khiến cho Thất tổ tức khắc sững sờ ngay tại chỗ.
Hắn nhìn Thiên Cơ Lâu, rồi lại nhìn chủ nhân Thiên Mang sơn đứng trước mặt, sát ý trong mắt hắn lặng yên dâng trào, nhưng đã thu lại rất nhanh.
Nơi này là Đại Hoang thành.
Bất kể có như thế nào đều không thể động thủ. Cho dù là Tiên Vương cũng không ngoại lệ.
"Hừ."
Chủ nhân Thiên Mang sơn cười lạnh một tiếng.
Nhàn nhạt nói: "Trong chư thiên vạn giới chẳng hề đơn giản như tộc Liễu thị các ngươi nghĩ đâu, muốn gài hàng tất cả mọi người sao. Há dễ vậy sao?"
"Nhưng mà nói lại thì, nếu cơ duyên chuẩn Tiên Đế lần này có thể xuất thế sớm một chút, cũng nhờ vào sự hỗ trợ của tộc Liễu thị các ngươi."

Chương 825. Mục đích cuối cùng của hắn.

Chương trước Chương sau

"Nếu như không có các ngươi, phỏng chừng rất nhiều cường giả đến nay còn chẳng hay biết gì."
"Phong Thặng, ngươi đừng vui mừng quá sớm."
Liễu Huyền Thành bước lên, đầu tiên là liếc mắt nhìn Liễu Thanh Vũ một cái, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ, sau đó nhìn về phía chủ nhân Thiên Mang sơn, nhàn nhạt nói:
"Cho dù ngươi đã biết âm mưu của tộc Liễu thị chúng ta, thì đã sao?"

“Chớ có quên, các ngươi đã bước ra khỏi Thiên Cơ Lâu, mà chúng ta thì sắp đi vào trong Thiên Cơ Lâu.”
“Ồ?”
Nghe thấy câu nói này.
Nụ cười trên mặt chủ nhân Thiên Mang sơn lập tức đông cứng lại, vẻ mặt dần dần trở nên khó coi.
“Hơn nữa.....”
Mặt Liễu Huyền Thành mang theo nụ cười, thân tình nói: “Ngươi bị phong ấn lâu như vậy, cộng thêm một tên phản đồ của tộc Liễu thị chúng ta, trên người có thể có được bao nhiêu tài nguyên chứ?”
“Mà sau lưng chúng ta lại là cả tộc Liễu thị đấy!.”
“Ồ?”
Sắc mặt của chủ nhân Thiên Mang sơn lập tức thay đổi, có chút khó coi.
Liễu Huyền Thành nói không sai.
Tất cả số tài nguyên của mình cùng Liễu Thanh Vũ gộp lại với nhau, cũng chẳng thể nào bì được với tộc Liễu thị, cho dù là Liễu Chính Nham có trốn chạy, căn bản chẳng thể nào gây ảnh hưởng quá lớn đến tộc Liễu thị.
“Vậy thì chúng ta mỏi mắt mong chờ là được rồi.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn vẫn thong dong.
Lúc này đây.
Hắn cũng đã có được không ít tin tức từ Thiên Cơ Lâu. Ít nhất.
Hắn đã biết, những người có tên trong Tiên Vương bảng đều vẫn còn sống.
Chỉ cần điều này là đủ để chứng minh, cho dù chư thiên vạn giới có đoàn kết lại với nhau, thì chưa chắc đã là đối thủ của Địa Phủ.
Điều duy nhất khiến cho bọn họ lo lắng chính là Địa Phủ đã huỷ diệt.
Chúa tể của Địa Phủ cũng có thể là đã chết đi.
Mà nay Địa Phủ có thể nói là rắn mất đầu, lúc này, còn có ai có thể thống lĩnh Địa Phủ? Nếu như không có ai lãnh đạo, cho dù Địa Phủ có mạnh hơn nữa, phỏng chừng cũng sẽ bị đập tan tành.
“Hừ.”
Đám người Thất tổ không nói thêm gì nữa, nhấc chân đi vào trong Thiên Cơ Lâu.
Khi Liễu Khiêm Chi đi ngang qua Liễu Thanh Vũ, hắn liếc mắt nhìn vào Liễu Thanh Vũ một cái, từ sâu trong đáy mắt hắn sát ý chợt lóe lên rồi biến mất.
Nhưng cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Đối với một kẻ phản đồ của tộc Liễu thị, khiến cho mỗi một người trong tộc Liễu thị của bọn họ đều có cảm giác mất sạch mặt mũi.
Cho tới bây giờ.
Trong Thần giới và cả Tiên giới, thì đều có những lời chỉ trích kín đáo đối với tộc Liễu thị.
Có không ít người, thậm chí còn cho rằng, tộc Liễu thị sớm đã đầu hàng Địa Phủ.
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Ba người mới vừa đi vào, cùng nhau chắp tay hành lễ.
"Vãn bối tham kiến Thiên Cơ Lâu Chủ."
"Ừ."
Lý Vân đứng trước cửa sổ, khóe miệng mang theo một nụ cười đầy ý vị, dường như hắn đã nhìn thấy một chuyện gì đó rất đáng cười vậy, sau khi hắn tùy ý gật đầu, xoay người lại.
Dùng ánh mắt ôn hòa đảo qua ba người, nhàn nhạt nói: "Ngồi đi."
"Từ Thiên Ma giới, một đường chạy về, phỏng chừng chưa có được một ngày nào an lòng, đã đến đây rồi thì các ngươi có thể yên tâm"
"Lần này có thể an toàn trở về, đa tạ Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối." Thất tổ thành khẩn chắp tay nói.
"Đừng vội cảm tạ ta, trước tiên có một số việc cần phải xử lý." Lý Vân ung dung thờ ơ nói.
"Hả?"
Ba người Thất tổ vừa mới ngồi xuống, nghe thấy câu nói này, không khỏi lại lần nữa đứng lên, trên mặt mang theo vẻ nghi ngờ. Thất tổ mở miệng nói: "Không biết tiền bối đang nói đến chuyện gì? Có chỗ nào cần bọn vãn bối giúp không? Nếu muốn vãn bối trợ giúp, ba người vãn bối tất nhiên sẽ dốc hết sức mình!"
"Không cần."
Lý Vân vẫy tay, đi tới trước mặt Liễu Huyền Thành, nâng một một bàn lên, dưới ánh mắt khó hiểu của ba người, vỗ vào vai của Liễu Huyền Thành.
"Xoẹt!"
Một luồng sáng bừng lên, tay Lý Vân giống như một ánh mặt trời nhỏ, ánh sáng chói mắt, khí tức trên cả cảnh giới chuẩn Tiên Đế đột nhiên bừng lên.
Mà khí tức này đầy cực đoan khủng bố, mênh mông cuồn cuộn, vô biên vô hạn, phảng phất như một Thiên Đế viễn cổ hồi sinh, đứng sừng sững trên chín tầng mây vậy.

Nhìn xuống muôn nghìn chúng sinh.
Mà trong lòng bàn tay của Lý Vân phát ra một tiếng kêu gào chói tai.
“A....!”
Tiếng gào tê tâm liệt phế, gần như kinh động toàn bộ Thiên Cơ Lâu, cũng may này tiếng gào thét này chỉ phát ra trong nháy mắt, đã bị Lý Vân vung tay đánh tan.
Cũng không truyền ra bên ngoài.
“Giọng nói này..... Là hắn!”
Thất tổ dường như nhớ đến điều gì đó, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, cho dù là Liễu Khiêm Chi đứng bên cạnh cũng có chút khó nhìn.
Bởi vì.
Giọng nói này, bọn họ quá quen thuộc.
Chẳng phải là của vực chủ Sâm La quỷ vực thuộc Thiên Ma giới kia sao?
Tính tới tính luôn mà chẳng tính tới, trên người bọn họ lại bị đối phương theo dõi, mà bọn họ còn không hề phát hiện ra, thậm chí còn mang theo đến Thiên Cơ Lâu.
Cứ tưởng tượng như vậy.
Chẳng phải là tất cả những nội dung mà ba người bàn bạc với nhau trên đường, đều đã bị vực chủ Sâm La quỷ vực nghe được hết rồi sao?
Vậy thì sự sắp xếp của tộc Liễu thị.....
Đặc biệt là hai người Liễu Thanh Hoằng và Nhị tổ..... Phải biết rằng.
Hai người này còn ở gần Thiên Ma giới, nếu như vực chủ Sâm La quỷ vực có ý đồ gì đó, thì hai người kia làm sao có thể thoát thân được chứ?
Chớ nghĩ là Liễu Thanh Hoằng đứng vị thứ năm mươi tư trên Tiên Vương bảng.
Nhưng nếu như phải đối đầu với một vị chuẩn Tiên Đế, thì chẳng có được nửa phần thắng.
“Soạt!”
Lý Vân thu tay lại, năm ngón tay khép lại, trong lòng bàn tay là một đám khói đen, trong nháy mắt tan biến.
“Đa tạ tiền bối ra tay trợ giúp.”
“Nếu như không có tiền bối ra tay, bọn vãn bối khó mà tưởng tượng được hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào.”
Liễu Huyền Thành nhanh chóng nói.
“Chuyện nhỏ mà thôi.”

Lý Vân khẽ cười một tiếng, xoay người trở lại ghế dựa, cúi người ngồi xuống, thong thả ung dung nói: "Nói lại thì, Thiên Cơ Lâu cũng không phải là nơi mà kẻ nào cũng có thể nhìn trộm."
Lý Vân thâm ý nói.
Ánh mắt nhìn về phía Thiên Ma giới, từ sâu trong đáy mắt mang theo vẻ suy tư. Gần như là cùng thời gian này.
Thiên Ma giới.
Bên trong đại điện to lớn.
Vực chủ Sâm La quỷ vực bỗng nhiên mở to hai mắt, trong mắt mang theo vẻ vô cùng chấn động, trầm giọng nói: "Chuẩn Tiên Đế!"

Chương 826. Mục đích cuối cùng của hắn. (2)

"mà còn là một chuẩn Tiên Đế sắp đạt đến cảnh giới Tiên Đế, rốt cuộc người này có lai lịch gì, vì sao ta chưa từng nhìn thấy hắn?"
Sau đại chiến Địa Phủ.
Chưa từng xuất hiện thêm bất kỳ chuẩn Tiên Đế nào nữa.
Những chuẩn Tiên Đế xuất hiện trước đại chiến Địa Phủ, thì hầu như hắn đều biết, nhưng những người trong ký ức của hắn đều không hề giống với Thiên Cơ Lâu Chủ kia.
Cho dù là khí tức công pháp cũng hoàn toàn bất đồng. Điều này vô cùng kỳ lạ.
Dù gì thì cũng không thể cho rằng.
Một vị chuẩn Tiên Đế bỗng nhiêu xuất hiện từ trong không khí chứ? Vậy thì khi hắn đột phá không phải chịu thiên kiếp sao?
Thiên kiếp của một vị chuẩn Tiên Đế không hề bình thường, một thế giới mạnh như Thần giới, cũng không dám để cho một vị chuẩn Tiên Đế độ kiếp trong thế giới của mình, nếu như làm như vậy thì toàn bộ thế giới đều có khả năng tổn thất nghiêm trọng.
Mà thiên kiếp đáng sợ như vậy.
Tuyệt đối không thể nào đánh xuống mà lặng yên không một tiếng động, cho dù là có cách bao xa đi chăng nữa, thì tất cả tu luyện giả đều có thể cảm nhận được chứ.
"Kỳ lạ."

Vực chủ Sâm La quỷ vực nhẹ giọng tự nói.
Một chuẩn Tiên Đế đột nhiên xuất thế, coi như phá rối tất cả kế hoạch trước kia hắn đã tạo ra, nếu như vị chuẩn Tiên Đế này không chen một chân vào thì còn tốt.
Nếu hắn chen vào tất cả mọi chuyện tiếp theo. Vậy thì tất cả mọi thứ đều khó mà nói được.
Một vị chuẩn Tiên Đế đủ để đảo loạn toàn bộ cục diện của chư thiên vạn giới.
"Hy vọng ngươi không đối đầu với chúng ta."
Vực chủ Sâm La quỷ vực nhẹ giọng nói. Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Giờ phút này, cả ba người Thất tổ đều không có tâm trạng mà ngồi đó, mỗi một người đều mặt ủ mày chau, Liễu Khiêm Chi thì lại đi qua đi lại.
Nếu như hai người Liễu Thanh Hoằng và Nhị tổ chết đi.
Hắn thật sự không thể nào tưởng tượng được, tương lai tộc Liễu thị sẽ xuống dốc đến mức nào.
"Tiền bối, hai người Thanh Hoằng cùng Nhị tổ đang ở gần Thiên Ma giới, họ sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?"
Thất tổ mở miệng hỏi.
Tiếng nói vừa dứt.
Liễu Huyền Thành đứng bênh cạnh, nhanh chóng tiến lên một bước, đưa lên một vật phẩm cấp Tiên Vương, chuyện này liên quan đến trụ cột của cả tộc Liễu thị, cho dù bọn họ có tiết nuối thì cũng không dám làm càng.
"Yên tâm."
Sau khi thu lấy đồ, Lý Vân nhìn ba người một cái, chậm rãi nói: "Trong thời gian ngắn, bọn họ sẽ không có việc gì."
"Còn về phần vực chủ Sâm La quỷ vực mà các ngươi vẫn luôn lo lắng kia, còn có một âm mưu lớn hơn nữa, một khi hắn động thủ thì chỉ sợ là thân phận của hắn sẽ không thể nào giấu diếm được nữa."
"Vậy là tốt rồi."
Ba người Thất tổ thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Chỉ cần hai người Liễu Thanh Hoằng không đụng phải vực chủ Sâm La quỷ vực, thì tất cả mọi chuyện còn có thể bàn bạc. Còn về phần đụng phải những người khác.....
Xác xuất này thật sự là quá thấp.
Nếu như không gặp phải top mười trên Tiên Vương bảng, thì hai người Liễu Thanh Hoằng cùng Nhị tổ liên thủ với nhau, cho dù có đánh không lại,

thì muốn dễ dang thoát thân, hẳn là không khó.
Ba người lại lần nữa ngồi xuống, Liễu Huyền Thành trầm ngâm một phen, tò mò hỏi: "Vừa rồi tiền bối nói, vực chủ Sâm La quỷ vực không muốn để lộ thân phận của mình, chẳng lẽ thân phận của hắn có chỗ nào đặc biệt hay sao?"
Lời này vừa nói ra.
Sắc mặt Thất tổ và Liễu Khiêm Chi cũng thay đổi.
Lời vừa rồi Lý Vân đãnói, ba người đều nghe được, chỉ là chưa kịp mở miệng mà thôi.
"Hừ."
Lý Vân cười khẽ một tiếng, hài hước nói: "Thân phận của vực chủ Sâm La quỷ vực kia đúng là không giống người thường, các ngươi hẳn là đã biết, thậm chí có người đã từng nhìn thấy khuôn mặt thật sự của hắn."
"Chỉ là các ngươi không suy nghĩ theo hướng đó mà thôi."
"Nếu là muốn ta nói rõ ràng cho các ngươi, giá cả cũng không đắt lắm, một vật phẩm cấp chuẩn Tiên Đế là được rồi."
"Cái gì.....?"
Ba người Thất tổ nghẹn họng nhìn trân trối.
Cướp cạn hả?
Bản thân vực chủ Sâm La quỷ vực cũng chỉ là một chuẩn Tiên Đế mà thôi, mà bọn họ lại không phải muốn tánh mạng của hắn, chỉ là muốn biết thân phận thật sự của hắn mà thôi, tại sao lại đắt như vậy chứ?
Cho dù đó có là chuyển thế của chúa tể Địa Phủ, thì cùng lắm cũng là cái giá này mà thôi? Nhưng vực chủ Sâm La quỷ vực kia rõ ràng không phải chuyển thế của chúa tể Địa Phủ đâu....
"Tiền bối đang đùa với chúng vãn bối phải không..."
Liễu Khiêm Chi ấp úng nói nói.
"Thiên Cơ Lâu không nói chơi."
Lý Vân trầm giọng nói.
Lời này vừa nói ra.
Ba người rùng mình một cái, tuy rằng không biết rốt cuộc vực chủ Sâm La quỷ vực là ai, nhưng cũng có thể đoán ra được lai lịch của đối phương không hề đơn giản.
Một khi bị phát hiện, chỉ sợ chư thiên vạn giới đều phải giật mình.
"Tiền bối, vực chủ Sâm La quỷ vực có nằm trong Tiên Vương bảng không?"

Liễu Huyền Thành dò hỏi.
Theo lý mà nói, vực chủ Sâm La quỷ vực là một vị chuẩn Tiên Đế, mà trong Tiên Vương bảng đều là Tiên Vương, hai bên không hề có bất kỳ mối liên hệ gì với nhau.
Nhưng Không có gì là tuyệt đối.
Một Tiên Vương đã bước một chân vào cảnh giới chuẩn Tiên Đế.
Thì khi hắn hành động, đúng thật là sẽ có khí tức của chuẩn Tiên Đế. Điều này khiến cho ba người hiểu lầm cũng là điều có thể giải thích được.
Dù sao thì.
Lục Vô Đạo đứng thứ hai kia, hàng tỉ năm trước, cũng đã có thể đối đầu với chuẩn Tiên Đế, vô số năm sau, thực lực của hắn có ngang bằng với một vị chuẩn Tiên Đế, thì cũng chẳng có chút gì là bất ngờ cả.
Đương nhiên.
Với điều kiện là hắn phải còn sống.
Lần này thử thăm dò một chút, Liễu Huyền Thành thật ra là muốn biết, liệu hắn có phải là người xếp thứ nhất hay là thứ nhìn trên Tiên Vương bảng, vẫn còn sống mà chỉ đổi một cái tên khác hay không thôi.
“Không phải.”
Lý Vân lắc đầu.
“Không phải sao?”
Vẻ mặt của ba người nặng nề.
Một kẻ không nằm trong Tiên Vương bảng, mà còn là một vị chuẩn Tiên Đế, còn đứng ở về phía Địa Phủ nữa chứ, những yếu tố quan trọng này kết hợp với nhau.
Không thể không nói, đây là một tin tức cực kỳ bất lợi đối với chư thiên vạn giới. Càng quan trọng hơn là.
Vừa rồi Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối còn vô tình để lộ ra một tin tức, đó chính là vực chủ Sâm La quỷ vực có âm mưu, nhưng cụ thể là hắn đang làm gì, thì không thể biết được.

Chương 827. Giá quá rẻ.

“Tiền bối có thể tiết lộ một chút là rốt cuộc vực chủ Sâm La quỷ vực đang làm gì hay không?”
Thất tổ tò mò hỏi.

“Câu hỏi này còn đắt hơn cả câu hỏi vừa rồi, trong này có liên quan đến rất nhiều chuyện, sau khi biết được tin tức này, đối với các ngươi mà nói thì là trăm điều lợi.”
Giọng của Lý Vân nặng nề hiếm thấy.
“Nếu quả thực là như vậy, vậy thì vãn bối cần phải biết một chút.”
Thất tổ trịnh trọng nói.
Chuyện khác, thì hắn có thể tạm thời kiềm chế lòng hiếu kỳ.
Nhưng chuyện có liên quan đến vực chủ Sâm La quỷ vực, vậy thì lại không giống, người này là người của Địa Phủ, hơn nữa chuyện âm mưu, tất nhiên là bất lợi cho chư thiên vạn giới.
Nếu như hắn có thể biết trước một ít tin tức, nói không chừng có thể phá rối âm mưu của đối phương.
“Ngươi không trả nổi cái giá này đâu.”
Lý Vân khẽ lắc đầu.
Tiếp tục nói: “Cho dù có lấy hết toàn bộ gia sản của tộc Liễu thị, thì e rằng cũng chẳng thể trả nổi cái giá này.”
“Còn đắt hơn cơ duyên chuẩn Tiên Đế hay sao?”
Thất tổ kinh ngạc.
“Hai chuyện này có dây mơ rễ má với nhau, có lẽ có thể coi như là cùng một vấn đề.”
Lý Vân ba phải cái nào cũng được nói.
“Ồ?”
Nghe đến đó.
Trong lòng Thất tổ có chút hiểu ra.
Nếu mình không đoán sai thì mối liên hệ giữa cơ duyên chuẩn Tiên Đế và âm mưu của vực chủ Sâm La quỷ vực kia, bị đám người chủ nhân Thiên Mang sơn đánh bậy đánh bạ mà lại kéo về chung một mối.
Dù sao thì.
Trước kia, vực chủ Sâm La quỷ vực vẫn không lộ diện, mà đám người chủ nhân Thiên Mang sơn cũng chỉ muốn trở thành chuẩn Tiên Đế mà thôi.
Ai mà ngờ được bây giờ hai chuyện này lại trùng hợp với nhau? Phỏng chừng.
Lúc này trong lòng vực chủ Sâm La quỷ vực cũng đang cảm thấy bực bội, nhưng căn bản không thể làm được gì, tin tức về cơ duyên chuẩn Tiên Đế đã truyền khắp chư thiên vạn giới rồi.

Chỉ dựa vào một thế giới như Thiên Ma giới, căn bản không thể nào đè tin tức này xuống. Biết đâu chừng.
Trong Thiên Ma giới của hắn cũng có người nổi lên vài phần suy nghĩ không nên có với cơ duyên chuẩn Tiên Đế.
“Tiền bối, vãn bối có ý tưởng này, không biết có thể thực hiện được hay không.”
Liễu Huyền Thành thử hỏi.
“Nói.”
Lý Vân nhàn nhạt phun ra một chữ.
“Tiền bối, vừa rồi cũng đã nói, bất kể là cơ duyên chuẩn Tiên Đế hay là âm mưu của vực chủ Sâm La quỷ vực đều không phải bình thường, một khi đã như vậy.....”
Liễu Huyền Thành chà xát tay, thử nói: “Đám người vãn bối không cần thăm dò âm mưu cụ thể của vực chủ Sâm La quỷ vực, chỉ muốn biết mục đích cuối cùng của hắn.”
“Nếu là như vậy, thì cần phải trả bao nhiêu tài nguyên?.”
“Ồ?”
Lý Vân nhíu mày, không hề ngạc nhiên. Hiển nhiên.
Đã sớm biết tính toán của Liễu Huyền Thành.
Hắn thong thả ung dung nói: “Có một số việc biết rồi còn khiến cho người ta cảm thấy bất lực hơn là không biết.”
“Điều này, tất nhiên là vãn bối hiểu được.”
Liễu Huyền Thành gật đầu nói.
Trong chư thiên vạn giới, phần lớn mọi chuyện, một khi người ta biết được mục đích cuối cùng, thì có nghĩa là toàn bộ kế hoạch đều sẽ trôi theo dòng nước chảy.
Nhưng còn có một số việc.
Cho dù là có nói cho tất cả mọi người, nhưng kết quả cuối cùng vẫn không hề thay đổi. Mà tình huống như vậy, sẽ khiến cho người ta cảm thấy bất lực. Chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra, mà mình chẳng thể làm gì được.
“Bọn vãn bối, cho dù là phải chết, thì cũng không muốn chết một cách không rõ ràng.”
Lúc này.
Liễu Khiêm Chi cũng mở miệng phụ họa thêm một câu.

Vừa rồi Thiên Cơ Lâu Chủ đã nhắc nhở hắn một câu, nhưng trong lòng hắn đã tính toán đến khả năng xấu nhất, âm mưu của vực chủ Sâm La quỷ vực rất có khả năng là chuyện mà một Tiên Vương có thể xoay chuyển được.
Nhưng cho dù là đám người mình không thay đổi được điều gì.
Nhưng dù sao thì cũng phải làm chút gì đó, không thể cứ như vậy mà ngồi chờ chết được.
“Ba vật phẩm cấp Tiên Vương.”
Lý Vân dựng ba ngón tay lên, nhàn nhạt nói.
Thứ nên nói thì mình đã nói, nhưng đối phương vẫn muốn thăm dò, vậy thì mình cũng không cần phải giấu giếm, dù sao thì mình cũng thiếu tài nguyên, nếu như lại có thêm mười vị Tiên Vương đến đây.
Tất cả những tài nguyên của họ đều dâng lên đây.
Ước chừng mình sẽ gom góp đủ số lượng tài nguyên dùng để đột phá cảnh giới. Chờ đến khi mình trở thành Tiên Đế.
Dù vạn giới có đánh sập trời, căn bản cũng sẽ không ảnh hưởng đến hắn.
“Dễ thôi.”
Liễu Huyền Thành cùng Thất tổ đưa mắt nhìn nhau một cái, không hề do dự chút nào, nhanh chóng lấy ra hai bộ công pháp, cùng một gốc linh dược, đặt ở trước mặt Lý Vân.
Lý Vân liếc mắt nhìn ba vật phẩm một cái, thu hết về tay. Dưới ánh mắt chờ mong của ba người, chậm rãi mở miệng.
“Thật ra thì âm mưu của vực chủ Sâm La quỷ vực, trong lòng các ngươi hẳn là đã có vài phần suy đoán, chỉ là vẫn không muốn tin thôi, muốn có được một câu trả lời khẳng định từ ta mà thôi.”
Lý Vân vừa nói ra, khiến cho trong lòng ba người lộp bộp một tiếng.
Vực chủ Sâm La quỷ vực đã là chuẩn Tiên Đế, vậy thì âm mưu của hắn chắc chắn không nhỏ, mà những chuyện đáng để cho đối phương phải lập âm mưu, thực sự là không nhiều lắm.
Dù sao thì.
Nếu như hắn muốn đối phó với một người, trực tiếp động thủ là được rồi, căn bản không cần phải bày bố.
Nhưng hắn lại cố tình đứng đằng sau âm thầm tiến hành một số chuyện không cho người khác biết, vậy thì ý nghĩa của chuyện này không giống như bình thường, ít nhất phải có liên quan đến Tiên Đế.
Nếu như bản thân vực chủ Sâm La quỷ vực không muốn đột phá cảnh giới Tiên Đế, vậy thì chính là muốn hồi sinh một vị Tiên Đế. Mà người đáng để

cho hắn phải làm như vậy.
Chỉ sợ chỉ có một người!
Đó chính là chúa tể của Địa Phủ năm xưa!
Tiên Đế khó giết khó diệt, mặc dù đã chết, cũng có thể đã có chuẩn bị cho sau này, mà có khả năng là vực chủ Sâm La quỷ vực dựa vào điều này, rồi tiến hành một kế hoạch nào đó.
Muốn để cho chúa tể của Địa Phủ một lần nữa quân lâm vạn giới.
Đương nhiên.
Trước khi Thiên Cơ Lâu Chủ chưa mở miệng nói rõ, thì những việc này đều chỉ là suy nghĩ của bọn hắn mà thôi, có phải là sự thật hay không thì chẳng có ai dám khẳng định.

Chương 828. Giá quá rẻ. (2)

Nhưng vừa rồi, lời nói của Thiên Cơ Lâu Chủ đã khiến cho nội tâm của ba người dậy sóng.
"Đúng như những gì mà các ngươi suy đoán."
Khóe miệng Lý Vân mang theo một nụ cười như có như không, ung dung thờ ơ nói: "Hắn đang ở chuẩn bị mang vị chúa tể Địa Phủ kia trở về từ dòng sông thời gian!"
"Cái gì!"
Mặc dù là trong lòng đã có suy đoán, nhưng sau khi nghe được câu trả lời khẳng định. Tam vương Liễu thị vẫn đại kinh thất sắc.
Tin tức này quá mức đáng sợ, một khi truyền ra đi, tất nhiên giống như cơn lốc, quét ngang chư thiên vạn giới, chỉ cần không phải là sinh lính của Địa Phủ.
Thì cho dù là bất kỳ ai đều không muốn sau khi mình chết đi, còn bị người ta thao túng.
Nếu không muốn bị người ta khống chế, vậy khẳng định không thể nào để cho Địa Phủ xuất thế lại lần nữa.
Nhưng vực chủ Sâm La quỷ vực lại đang âm thầm ủ mưu chuyện này, thì sao bọn họ có thể làm như không thấy được chứ?
"Nếu như chúa tể của Địa Phủ lại lần nữa trở về, tất cả sinh linh trong chư thiên vạn giới, lẽ nào lại phải rơi vào tình cảnh không thể nhìn thấy ánh mặt trời hay sao?"
Thất tổ trầm giọng nói.

“Phỏng chừng..... Tất cả những người chiến thắng năm xưa bên phía chúng ta cũng sẽ bị thanh toán.”
Liễu Huyền Thành nhẹ giọng nói.
“Bất kể có như thế nào, đều không thể để cho âm mưu của vực chủ Sâm La quỷ vực thành công được.”
“Nhưng mà chúng ta chỉ biết được mục đích của đối phương, ngay cả kế hoạch của đối phương ra làm sao cũng không biết, thì phải làm như thế nào để ngăn cản đối phương được chứ?”
“Càng quan trọng hơn là, thậm chí chúng ta cũng không biết những cường giả chuẩn Tiên Đế năm xưa chiến thắng Địa Phủ, bây giờ đang ở nơi nào.”
“Chỉ dựa vào vị Tiên Vương như chúng ta, tùy tiện đối đầu với vực chủ Sâm La quỷ vực.....
“Chỉ sợ..... Dữ nhiều lành ít.”
.....
Sau khi tam vương Liễu thị bàn bạc một phen.
Bên trong Thiên Cơ Lâu, lại lần nữa rơi vào tĩnh mịch.
Sắc mặt của mỗi một người đều rất khó coi, chỉ có vẻ mặt của Lý Vân vẫn thản nhiên, dường như chuyện chúa tể của Địa Phủ trở về, với hắn mà nói, chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.
Trên thực tế.
Cũng đúng là như thế.
Vị Tiên Đế chúa tể Địa Phủ kia cho dù có quay về, thì căn bản không thể nào gây thương tổn đến hắn, đánh không lại thì vẫn có thể trốn được, nếu như có thể lừa đối phương vào trong Thiên Cơ Lâu.
Khi đó, cho dù đối phương có là Tiên Đế, mà mình muốn xoa tròn bóp dẹp, chẳng phải đều là do ý của mình hay sao?
“Tiền bối.”
Liễu Huyền Thành len lén liếc mắt nhìn sắc mặt của Lý Vân, thử nói: “Tiền bối, nếu như đã biết mục đích của vực chủ Sâm La quỷ vực, vậy chắc cũng đã biết được kế hoạch cụ thể của đối phương, thậm chí..... Còn biết được”
“Kết quả cuối cùng là như thế nào.”
“Không biết tiền bối, có tình nguyện ra tay giải cứu sinh linh vạn giới ra khỏi nước sôi lửa bỏng hay không?”
“Ta?”
Lý Vân cười.

Hắn hơi lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Chỉ sợ phải khiến cho các ngươi thất vọng rồi, ta sẽ không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì."
Chỉ cần người của Địa Phủ không chủ động trêu chọc Thiên Cơ Lâu, thì hắn muốn mặc kệ tất cả, nói không chừng còn có thể làm một kẻ trung gian, nhân cơ hội này khếm chát được thêm một chút.
Dù sao thì.
Cảnh giới Tiên Đế chưa chắc đã là cao nhất.
Nói không chừng trên cảnh giới này còn có những cảnh giới khác nữa, nếu như sau này thực lực của mình đã đạt chuẩn, có thể đập chết chúa tể của Địa Phủ ngay lập tức, thì có ích lợi gì chứ?
Không có áp lực thì sẽ không có động lực.
Ai còn muốn đến Thiên Cơ Lâu bỏ ra nhiều tiền nữa chứ?
"Thiên Cơ Lâu vẫn luôn giữ thế trung lập, sẽ không giúp bất kỳ bên nào, muốn bình yên vượt qua kiếp nạn, thì phải coi thử thủ đoạn của các ngươi."
Lý Vân mang theo nụ cười, tiếp tục nói: "Ta vẫn giữ câu nói kia, trong mắt ta, các ngươi và người của Địa Phủ cũng chẳng khác gì nhau."
Địa Phủ thống trị chư thiên, chủ trương của chúng là luân hồi.
Khiến cho vạn tộc sinh linh, đều phải tuân thủ quy tắc của Địa Phủ, không thể nào biến toàn bộ chư thiên vạn giới trở thành một quỷ vực. Bây giờ các đại thế lực siêu nhiên thống trị chư thiên vạn giới. Nhìn bên ngoài, dâu đâu cũng là cảnh thái bình thịnh vượng, nhưng trên thực tế, cũng chẳng khác gì khi còn Địa Phủ.
Thậm chí.....
Có khi lại chẳng tốt bằng một mình Địa Phủ thống trị. Dù sao thì.
Không ít Tiên Vương không hề bị ràng buộc, những chuyện như tùy ý luyện hóa một thế giới xảy ra liên tục không dứt, càng có không ít người trong ma đạo vì muốn luyện chế một pháp khí.
Mà tế sống vô số sinh linh.
"Này....."
Liễu Huyền Thành nhấp nháy miệng, trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.
"Tiền bối, nếu như trong chư thiên vạn giới xuất hiện một vị chuẩn Tiên Đế, có thể ngăn cản được kế hoạch của vực chủ Sâm La quỷ vực không?"
Liễu Khiêm Chi mở miệng.
Hắn đưa ra một binh khí cấp Tiên Vương.
"Không thể."

Lý Vân lắc đầu.
Chỉ hai từ ngắn ngủn đổi lấy một vật phẩm có giá trị quý giá, chỉ sợ vô số người, cũng phải lau mắt mà nhìn tốc độ kiếm tiền này.
Nhưng giờ phút này.
Tam vương Liễu thị đã không còn tâm trạng mà quan tâm đến điều này.
Mà tất cả tinh thần đều tập trung vào hai từ 'không thể' vừa rồi.
Một vị chuẩn Tiên Đế ra tay, mà còn không ngăn được vực chủ Sâm La quỷ vực, nếu là vậy, chẳng phải là nói kế hoạch của vực chủ Sâm La quỷ vực chắc chắn sẽ thành công hay sao?
Còn về phần sau khi thành công, có thể hồi sinh vị chúa tể Địa Phủ kia hay không thì khó mà nói được. Dù sao thì.
Từ xưa đến nay, Tiên Đế chỉ còn một vài vị, mà còn bị Thần Đế giết chết nữa, không thể nào một vị chuẩn Tiên Đế nói hắn có thể hồi sinh thì hắn sẽ hồi sinh.
"Nếu ta mà là các ngươi, bây giờ sẽ không xoắn xuýt những chuyện vớ vẩn này, mà sẽ quan tâm đến chuyện làm sao để tăng thực lực của mình lên, dù sao thì khi kiếp nạn xảy ra, thực lực mạnh hơn một chút thì khả năng sống sót sẽ cao hơn một phần."
Lý Vân thâm ý nói.
"Đa tạ tiền bối chỉ điểm."
Liễu Huyền Thành cùng Liễu Khiêm Chi bất đắc dĩ chắp tay.
Bọn họ không khó để đoán ra được là Thiên Cơ Lâu Chủ đang ám chỉ với bọn họ, có một số việc, cho dù bọn họ có biết rõ ràng tình hình cụ thể chi tiết, căn bản là không thể làm gì được.

Chương 829. Giá quá rẻ. (3)

Bởi vì bọn họ không mua nổi tin tức này.
Ngược lại nếu như thực lực tăng lên, thì sẽ có sự đảm bảo về tính mạng.
"Trước đây, vãn bối còn có một nghi vấn."
Liễu Huyền Thành có chút không cam lòng nói.
"Ngươi muốn hỏi về Tiên Vương bảng?"
Lý Vân khẽ cười một tiếng, nói: "Đây chỉ là một bảng xếp hạng mà ta tùy tiện tung ra mà thôi, còn về phần nghi vấn trong lòng các ngươi, chỉ cần năm vật phẩm cấp Trường Sinh là đủ rồi."

Trước tam vương Liễu thị đã có không ít người mua tin tức này. Trong khoảng thời gian này.
Tiên Vương bảng là thật, hơn nữa tin tức những người có tên trên bảng vẫn còn sống đã truyền ra ngoài, chuyện này cũng dẫn tới, giá trị của tin tức giảm sút.
Phỏng chừng chẳng bao lâu nữa sẽ chẳng đáng một đồng. Giờ phút này.
Có thể moi được năm vật phẩm cấp Trường Sinh từ tam vương Liễu thị, e rằng đây coi như là chút giá trị cuối cùng của tin tức này.
"Năm vật phẩm cấp Trường Sinh?"
Liễu Huyền Thành nhíu mày.
Trong Thiên Cơ Lâu, hắn đã tập thành thói quen, Thiên Cơ Lâu Chủ cứ mở miệng ra thì thấp nhất cũng là một vật phẩm cấp Tiên Vương, bỗng chốc hạ giá thành vật phẩm cấp Trường Sinh.
Khiến cho hắn còn có chút không thích ứng kịp. Thật sự là quá hời.
Khiến cho hắn có cảm giác được thương mà sợ.
"Không sai."
"Năm vật vật phẩm cấp Trường Sinh."
Lý Vân gật đầu nói.
"Mời tiền bối nói rõ."
Liễu Huyền Thành không hề do dự chút nào, nhanh chóng móc ra năm vật phẩm cấp Trường Sinh, đặt ở trước mặt Lý Vân, sau đó cung kính đứng bên dưới chờ đợi.
"Là thật."
Lý Vân thu đồ vật lại, chậm rãi nói: "Mỗi một người trên Tiên Vương bảng đến bây giờ vẫn còn sống sờ sờ ra đó, có lẽ chẳng bao lâu nữa ngươi có thể nhìn thấy bọn họ rồi."
"Bao gồm cả Chu Khất, Lục Vô Đạo còn có lão thành chủ Huyền Không thành sao?"
Liễu Huyền Thành có chút không thể tin tưởng nói.
Nếu là những người khác, thì còn có thể nói được. Nhưng nếu là Lục Vô Đạo cùng lão thành chủ Huyền Không thành, loại người như vậy mà cũng còn sống, khiến cho người ta nghe thấy mà kinh sợ.
Bọn họ đã được chứng thực là đều đã chết rồi. Tại sao lại hồi sinh chứ?
Nếu như bọn họ không chết, vậy bao nhiêu năm tháng qua đi, tại sao bọn họ vẫn không xuất đầu lộ diện chứ?

Phải biết rằng, sau trận đại chiến Địa Phủ, chư thiên vạn giới đều bị tổn thương nguyên khí trầm trọng, những nhân vật khủng bố như bọn họ, nếu như sau khi chưa trị vết thương, lại lần nữa ngóc đầu trở lại.
Phỏng chừng chẳng được vài người có thể ngăn cản bọn họ.
“Không sai.”
Lý Vân gật đầu.
“Này.....”
“Sao có thể?”
Lần này thì.
Cho dù là Thất tổ cũng không thể ngồi yên, hắn đã đích thân tham dự trận chiến ấy, hiểu rất rõ thực lực của đám người Lục Vô Đạo. Nếu như bọn họ còn sống, quả thực thật rất đáng sợ.
“Tiền bối, lúc trước Lục Vô Đạo đã bị hai vị chuẩn Tiên Đế đuổi giết, thì sao hắn có thể sống sót được, chẳng lẽ trong chuyện này còn có bí mật gì sao?”
Thất tổ nhanh chóng truy vấn nói.
“Hai vật phẩm cấp Tiên Vương.”
Lý Vân vung hai ngón tay, đưa qua đưa lại trước mặt ba người.
“Ta.....”
Thất tổ nghẹn lời.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối chỗ nào cũng tốt, nhưng mà giá cả cũng quá chát đi, hở ra là vật phẩm cấp Tiên Vương trở lên.
Mấy thứ này cũng chẳng phải là củ cải ngoài ruộng. Ai mà cứ lấy ra được mãi như vậy?
“Tiền bối nói đùa.”
Thất tổ mấp máy miệng, cuối cùng quyết định không hỏi.
Chỉ cần biết rằng Lục Vô Đạo còn sống như vậy là đủ rồi, Còn về phần làm sao mà hắn còn sống, chuyện này bọn họ cũng không thể biết được, mọi chuyện đã qua lâu như vậy rồi.
Không cần thiết phải bỏ ra hai vật phẩm cấp Tiên Vương, chỉ vì một chuyện đã từng xảy ra.
“Nếu như bọn họ còn sống, thì e rằng sẽ không coi như là không nhìn thấy cơ duyên chuẩn Tiên Đế sắp xuất thế, có lẽ là lần này cơ duyên xuất thế, lại là một trận kiếp nạn.”
Thất tổ dường như đã đoán trước được điều gì đó, giọng nói trở nên trầm thấp vô cùng.

Ngay khi bọn họ biết được tin tức, đã lên kế hoạch xong, nhưng cho dù là có chuẩn bị ra sao đi nữa, khi đối diện với thực lực tuyệt đối thì cũng trở nên yếu ớt, mờ nhạt.
Chỉ một vực chủ Sâm La quỷ vực, là có thể dễ dàng nghiền nát cả đám bọn họ. Mà trước mắt.
Bọn họ chỉ biết, trong chư thiên vạn giới này chỉ có một vị Thiên Cơ Lâu Chủ là chuẩn Tiên Đế, đáng tiếc là Thiên Cơ Lâu Chủ cũng không đứng về phía bọn họ.
"Tiền bối, nếu như trong Địa Phủ có tồn tại chuẩn Tiên Đế, vậy thì năm xưa chuẩn Tiên Đế ở phía chư thiên vạn giới, bây giờ đã đi đâu rồi?"
"Là đã rời khỏi Tiên giới, hay là tất cả mọi người đều đã chết rồi?"
Thất tổ tò mò hỏi.
"Một vật phẩm cấp Tiên Vương."
Lý Vân mỉm cười nói.
"Hả?"
Nghe thấy câu nói này, trong lòng Thất tổ giao động, về phần những tin tức có liên quan đến chuẩn Tiên Đế , thì hắn đã chuẩn bị sẵn sàng tư thế sẽ bị cắt mất một miếng thịt rồi.
Nhưng không ngờ là..
Thiên Cơ Lâu Chủ chỉ mở miệng đòi một vật phẩm cấp Tiên Vương. Cái giá này, không thể không nói là quá rẻ.
Một binh khí cấp Tiên Vương được bày ra.
Ba người Thất tổ mang vẻ chờ mong đứng đợi bên dưới.
"Năm đó chuẩn Tiên Đế bên phía chư thiên vạn giới bao gồm cả vị Thần Đế kia đều chưa từng bỏ đi, vẫn còn bên trong chư thiên vạn giới."
Lý Vân không để cho ba người đợi quá lâu. Trực tiếp nói hết cho ba người.
"Không bỏ đi sao?"
Ánh mắt của Thất tổ sáng ngời, bắn ra hai tia sáng mang nét không thể tin được, thất thanh nói: "Cho dù là Thần Đế, cũng không bỏ đi sao?"
Năm đó.
Khi hắn vừa mới trở thành Tiên Vương, sở dĩ hắn có thể sống sót trong trận đại chiến Địa Phủ, ít nhiều gì cũng là do được sáu vị Tiên Vương của tộc Liễu thị bảo hộ.
Cũng chính vì nguyên nhân hắn được bảo hộ.
Hắn từng có vinh hạnh được gặp mặt Thần Đế.

Cho dù là chỉ được gặp mặt một lần, nhưng phong thái vô thượng kia, khí phách trấn áp vũ trụ kia, cùng với khí khái trong mỗi hành động khiến cho tất cả cường giả của chư thiên vạn giới phải thần phục kia.
Vẫn khiến cho hắn khó mà quên được.
Nếu như Thần Đế còn ở trong chư thiên vạn giới, thì dù cho vực chủ Sâm La quỷ vực có âm mưu gì, thì chẳng phải nào là hoa trong gương, trăng trong nước hay sao?

Chương 830. Bọn họ hỏi gì?.

Mình thật sự không thể nào phá vỡ được âm mưu của vực chủ Sâm La quỷ vực. Nhưng chuẩn Tiên Đế đứng về phía chư thiên vạn giới thì sao nào?
Và còn Thần Đế nữa chứ?
Nếu như Thần Đế ra tay, chẳng phải chỉ cần một ánh mắt thì đã có thể hạ gục vực chủ Sâm La quỷ vực trong chốc lát hay sao?
"Tiền bối, nếu như Thần Đế và những cường giả chuẩn Tiên Đế còn lại vẫn không rời bỏ chư thiên vạn giới, thì tại sao nhiều năm như vậy mà vẫn không xuất hiện?"
"Là vì đang khổ tu? Hay là vì gặp phải khó khăn?"
Liễu Huyền Thành tò mò hỏi.
Theo lý mà nói.
Kỷ nguyên này cũng huy hoàng, cho ra đời không ít nhân vật kinh tài tuyệt diễm. Ví dụ như Liễu Thanh Hoằng, đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo đây đều là những thiên kiêu khiến cho người ta phải chú ý.
Trong những kỷ nguyên trước.
Người như Liễu Thanh Hoằng, chỉ sợ đã bị một vị chuẩn Tiên Đế nào đó nhận làm thuộc hạ.
Nhưng điều kỳ quái chính là trước kia chuẩn Tiên Đế lại không làm như vậy, tất cả bọn họ đều phối hợp với nhau mà mai danh ẩn tích, thờ ơ lạnh nhạt với vạn vật trong chư thiên vạn giới.
Điều này thật sự không bình thường.
Cho dù là chuẩn Tiên Đế thì chẳng qua cũng chỉ là một sinh linh mạnh mẽ hơn một chút mà thôi.
Có người cũng sẽ không dễ dàng buông bỏ quyền lực trong tay, bọn họ tương đối thích thống ngự chư thiên, muôn vạn tộc kính ngưỡng.
"Bọn họ?"

Lý Vân khẽ cười một tiếng, nhìn thoáng qua màn hình hệ thống trước mặt, thâm ý nói: “Chẳng bao lâu nữa, e rằng các ngươi cũng sẽ được gặp bọn họ.”
Ước chừng chưa đến một tháng nữa đâu.”
“Một tháng?”
Ba người Thất tổ đưa mắt nhìn nhau một cái, trong lòng có một loại cảm xúc kích động không tên.
Đạt đến đẳng cấp như bọn họ, thì thời gian chỉ là một con số, đừng nói là một tháng, mà một vạn năm, thì trong mắt của bọn họ cũng nhanh như một cái nháy mắt mà thôi.
Trong số ba người này, người ít tuổi nhất là Liễu Khiêm Chi, hắn lại là trưởng bối của Liễu Thanh Vũ. Có thể nhìn ra được là.
Bọn họ đã sống được bao nhiêu năm rồi.
“Tiền bối nói thật sao?”
Liễu Khiêm Chi luôn trầm mặc không nói, thấp giọng hỏi một câu.
Từ xưa đến nay, Thiên Cơ Lâu Chủ lời ít ý nhiều, mình bỏ ra cái giá vô cùng lớn, nhưng Thiên Cơ Lâu Chủ thường thường chỉ trả lời bằng mấy chữ.
Nhưng hôm nay lại không giống.
Chỉ cần một vật phẩm cấp Tiên Vương đã khiến cho Thiên Cơ Lâu Chủ bỗng nhiên nói nhiều như vậy. Điều này mang lại một cảm giác không hề chân thật cho bọn họ.
“Ta đã bao giờ gạt các ngươi chưa?”
Lý Vân hỏi lại.
Lời này vừa nói ra, bỗng chốc khiến cho tất cả mọi người bình tĩnh lại.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đúng thật là chưa từng lừa gạt bọn họ, chỉ có đôi khi sẽ che giấu một ít tin tức mà thôi, nhưng lần này thì tất nhiên là Thiên Cơ Lâu Chủ hắn là không hề giấu diếm bất kỳ điều gì.
Nếu như hắn đã nói đám người Thần Đế vẫn còn trong chư thiên vạn giới, vậy chắc chắn thì sẽ còn trong chư thiên vạn giới. Còn về phần phải chăng đám người Thần Đế đã gặp phải biến cố gì hay không.
Giỡn chơi hả.
Ngay cả chúa tể của Địa Phủ năm đó đều đã bị tiêu diệt, khắp cái chư thiên vạn giới này, trong hỗn độn vô biên, còn có ai xứng là đối thủ của Thần Đế nữa chứ?
Nghĩ đến đây.

Có lẽ là Thần Đế đang ẩn nấu ở một chỗ nào đó, chuẩn bị tìm tòi cảnh giới tiếp theo. Dù sao thì.
Tiên Đế chưa hẳn đã là cảnh giới tu luyện cuối cùng.
Mà Thần Đế hiển nhiên muốn trở thành một người khai sáng, dẫn dắt mọi người bước đến một cảnh giới xưa nay chưa từng có.
"Một khi đã là như vậy, có lẽ chúng ta không cần lo lắng đến âm mưu của vực chủ Sâm La quỷ vực nữa ～."
Thần kinh của Liễu Huyền Thành vẫn luôn căng thẳng, rốt cuộc cũng đã được thả lỏng.
"Phải không?"
Thất tổ nhìn Liễu Huyền Thành, rồi lại nhìn Thiên Cơ Lâu Chủ, trong lòng phảng phất cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng nhất thời hắn không thể nghĩ ra được chỗ nào không đúng.
Chỉ có thể tạm thời kìm chế suy nghĩ trong lòng lại.
"Tiền bối, nếu như cơ duyên chuẩn Tiên Đế sắp sửa xuất thế, không biết bên trong có nguy hiểm gì không?"
Thất tổ lại lần nữa mở miệng hỏi.
"Nguy hiểm tất nhiên là có, trên đời này, ngươi đã từng nhìn thấy cơ duyên nào mà tặng không cho ngươi chưa?"
Lý Vân hài hước nói.
Những lời này khiến cho Thất tổ á khẩu không trả lời được.
Thất tổ cười gượng một tiếng, bất đắc dĩ hỏi: "Nếu như vãn bối muốn lấy được gì đó từ trong cơ duyên, vậy thì phải bỏ ra bao nhiêu?"
"Ha hả."
Lý Vân cười khẽ một tiếng, nhàn nhạt nói: "Ngươi phải bỏ ra bao nhiêu mới thu được gì đó, ta có thể bảo đảm rằng những gì ngươi lấy được, tuyệt đối sẽ nhiều hơn những gì mà ngươi đã bỏ ra!"
"Ồ?"
Đây là lần đầu tiên mà Thất tổ nghe thấy lời này, trên mặt hắn hiện lên vẻ suy tư, hiếm khi mà hắn lấy ra một số thứ đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Tiền bối, mấy thứ này, có đủ để đổi lấy một ít cơ duyên mà chúng ta muốn không?"
"E rằng vẫn chưa đủ."
Lý Vân lắc đầu, nhìn thoáng qua đồ vật trước mặt, trong số này có tổng cộng năm vật phẩm cấp Tiên Vương, còn có mấy thứ còn lại là vật phẩm

cấp Trường Sinh.
Tuy rằng giá trị rất xa xỉ.
Nhưng mà đám người Thất tổ muốn trở thành chuẩn Tiên Đế. Chuyện này thì có chút khó khăn.
Bởi vì.
Trước khi đám người Thất tổ đến đây, mỗi một người đến đây đều muốn trở thành chuẩn Tiên Đế, vậy thì phải chờ xem ai trả giá cao hơn đã, nhìn bản chất thì giống như là một cuộc bán đấu giá vậy.
Nhưng trên thực tế, bọn họ cũng không biết cái giá những người khác đưa ra là bao nhiêu. Chỉ có Lý Vân mới biết được tất cả mà thôi.
"Xin đợi một chút, vãn bối còn có hậu nhân mang đến một ít tài nguyên, vãn bối đã dặn dò bọn họ, trực tiếp đưa tới Thiên Cơ Lâu, chắc là với thủ đoạn của tiền bối thì đã biết rồi....."
"Cho nên, tiền bối ngài xem....."
Thất tổ có chút mất tự nhiên nói.
Đây là cái giá lớn nhất mà toàn bộ tộc Liễu thị có thể bỏ ra được. Giờ phút này.
Ba người bọn họ đã hoàn toàn bị ép khô máu, ngay cả toàn bộ tộc Liễu thị đều sắp cạn kiệt rồi, nếu như vậy mà vẫn không có được đồ mình muốn. Vậy thì chẳng còn cách nào khác nữa rồi.
"Ừ."

Chương 831. Bọn họ hỏi gì?. (2)

Lý Vân thả thần thức ra, nhìn lướt qua hỗn độn, quả nhiên đã nhìn thấy được mấy tộc nhân Liễu thị đang chạy đến đây, hắn biết đám người Thất tổ không dám lừa gạt mình.
Lập tức.
Hắn lật bàn tay lên, một miếng ngọc bội xuất hiện, ném về phía Thất tổ.
"Trong này có thứ mà các ngươi muốn, đợi đến lúc đó, nội dung tự nhiên sẽ hiện lên."
"Vãn bối đã hiểu."
Thất tổ thả thần thức vào trong miếng ngọc bội, bên trong trống khống, vốn định muốn mở miệng dò hỏi, nhưng sau khi nghe được lời của Lý Vân, thức thời nuốt câu nói tiếp theo ngược trở về.

Với danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, thì dường như là không cần phải lừa gạt bọn họ. Mà Thiên Cơ Lâu Chủ.
Cũng không thể nào tự phá hủy danh tiếng của mình chỉ vì một chút tài nguyên.
“Nếu như không còn vấn đề gì khác, các ngươi có thể rời đi.”
Lý Vân phất tay, chậm rãi nói.
Mắt hắn nhìn lướt qua bên ngoài Thiên Cơ Lâu, chỉ mới được một lát, mà bên ngoài đã xuất hiện không ít người, trong số đó còn có một số Tiên Vương che giấu thân phận của mình nữa chứ.
Mục đích đến Thiên Cơ Lâu của những người này, không cần nói cũng biết.
So với đám người Thất tổ đã bị hút khô máu, thì hắn vẫn thích những Tiên Vương trong túi còn rủng rỉnh tiền bạc hơn, dù sao thì những người này đều là những con heo béo đấy.
Hoặc có thể gọi là thần tài.
Mình vớt một hai đợt thì phỏng chừng rất nhanh sẽ trở thành Tiên Đế. Tới lúc đó.
Phóng tầm mắt nhìn khắp chư thiên vạn giới, hắn đã có chỗ đứng của riêng mình.
“Tiền bối.....”
Thất tổ do dự một hồi, hắn nhìn thoáng qua bên ngoài, có chút không yên tâm nói: “Xin hỏi tiền bối, hai người Phong Thặng và Liễu Thanh Vũ, rốt cuộc khi nãy họ đã hỏi thăm chuyện gì?”
“Bọn họ?”
Lý Vân cười khẽ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Có một câu hỏi giống với các ngươi, nhưng bọn hắn không thể trả nổi, cuối cùng bọn họ chỉ lấy được một danh sách từ tay ta.”
“Là danh sách gì?”
Thất tổ truy vấn.
“Năm vật phẩm cấp Trường Sinh.”
Lý Vân chậm rãi nói.
Hắn vừa dứt lời, Liễu Huyền Thành đứng bên cạnh, trực tiếp dâng vật phẩm lên.
“Đây là thứ mà bọn họ muốn.”
Lý Vân vung tay lên, lại là một khối ngọc bội bay ra, Thất tổ duỗi tay tiếp nhận, thả thần thức vàot rong đó, có chút kinh ngạc nói: “Đây là là danh sách những người đã và sẽ đi vào trong Thiên Cơ Lâu?”

“Không sai.”
Lý Vân gật đầu.
Nói thật thì tin tức này cũng không đáng giá lắm.
Chỉ cần một vị Tiên Vương đỉnh phong, đủ kiên nhẫn, mỗi ngày canh giữ trước cửa Thiên Cơ Lâu, thì có thể biết từ đầu tới đuôi, rốt cuộc đã có những ai đi vào trong Thiên Cơ Lâu.
Nhưng đáng tiếc là phỏng chừng cũng chẳng có vị Tiên Vương nào là lại rảnh rỗi như vậy. Cho nên.
Chiêu trò này của chủ nhân Thiên Mang sơn xem như đã chỉ bọn hắn một con đường sáng, có được danh sách này trong tay, thì những ai đã từng đến Thiên Cơ Lâu, những ai chưa từng đến Thiên Cơ Lâu, có thể nói là vừa xem đã hiểu ngay.
Đương nhiên.
Sau khi những người này tiến vào trong Thiên Cơ Lâu, rốt cuộc đã hỏi cái gì vấn đề, vậy thì bọn họ không thể biết được. Bởi vì phần lớn mọi người đều không có được tài lực như vậy.
“Tiền bối, vãn bối còn có một câu hỏi cuối cùng.”
Thất tổ trầm ngâm một lúc, lại lần nữa trầm giọng hỏi: “Vãn bối muốn biết, vừa rồi hai người chủ nhân Thiên Mang sơn đã biết gì về kế hoạch của tộc Liễu thị chúng ta?”
“Và.....”
“Sau này khi cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế, liệu rằng kế hoạch của chúng ta có bị người khác biết được không?”
Tộc Liễu thị bọn họ đã bỏ ra rất nhiều công sức để bày bố không ít thứ ở phía tây bên ngoài Thiên Ma giới. Những thứ kia chính là át chủ bài của bọn họ.
Nếu như mình át chủ bài của mình bị những kẻ từng đến Thiên Cơ Lâu tìm hiểu được. Vậy thì con át chủ bài này sẽ mất đi ý nghĩa.
Điều mà bọn họ sợ nhất không phải là bị người ta phát hiện, mà là lo lắng chuyện mình bị người ta phát hiện ra mà mình chẳng hề hay biết. Như vậy thì nếu như có người tương kế tựu kế.
Có khi mình lại bị đánh cho một cái trở tay không kịp. Trước mắt.
Thăm dò một chút từ Thiên Cơ Lâu, thì trong lòng bọn họ còn có được chút tính toán.
“Năm vật phẩm cấp Trường Sinh.”
Lý Vân lại lần nữa phun ra mấy chữ.

Thất tổ: “.....”
Trong lòng hắn có chút hâm mộ, nếu như mình cũng có được bản lĩnh như vậy, thì chẳng phải toàn bộ tộc Liễu thị trực tiếp có thể kiếm được đầy bồn đầy chén hay sao?
Kiểu bản lĩnh mà nằm cũng có thể kiếm tiền này.
Phỏng chừng trong chư thiên vạn giới này, chỉ có một mình Thiên Cơ Lâu Chủ mới có thể làm được.
Liễu Huyền Thành tiến lên hai bước, lại móc ra năm vật phẩm cấp Trường Sinh. Khi lùi về phía sau, hắn đánh mắt nhìn Thất tổ một cái.
Ý đồ vô cùng rõ ràng.
Bản thân hắn đã chẳng còn gì nữa rồi.
Nếu như vẫn còn muốn hỏi gì nữa, chỉ sợ không thể trả nổi.
Thất tổ hiểu ý, hắn khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu ra rồi. Rồi sau đó mặt mang vẻ mong đợi nhìn về phía Thiên Cơ Lâu Chủ
“Riêng về vấn đề, các ngươi có thể yên tâm, những người khác sẽ không thăm dò kế hoạch của, mà là tự bản thân họ sẽ bố trí một tòa trận pháp, còn về phần đám người chủ nhân Thiên Mang sơn, tài lực của bọn họ cũng không hùng hậu.”
Lý Vân thong thả ung dung nói.
Điều này giống như Thiên Nguyên giới của trước đây, bất kỳ thánh địa nào, chỉ cần phái người tiến vào Thiên Cơ Lâu, thì sẽ biết được cách phá giải hộ sơn trận pháp của đối thủ.
Nhưng kết quả lại là sau khi Cửu U Ma tông làm ra chuyện như vậy, thì những tông môn khác đều không dám làm như vậy. Vì bọn họ sợ bị người ta vây công.
Mà nay.
Đứng trước cơ duyên chuẩn Tiên Đế, cho dù người khác muốn biết kế hoạch bố trí của tộc Liễu thị, vậy thì đã làm sao?
Có sự chuẩn bị sẵn chờ cơ duyên chuẩn Tiên Đế, không chỉ có một mình người của tộc Liễu thị làm như vậy, hoặc là không một ai biết, hoặc là tất cả đều biết.
Thay vì vắt óc suy nghĩ để đoán ra những người khác đã làm gì, chi bằng mình cũng bố trí một trận pháp. Ít nhất.
Mình sẽ không quá mức bị động.
Cũng chính vì nguyên nhân này.

Bây giờ ở phía tây của Thiên Ma giới đã phủ đầy trận pháp, có thể nói là cách một bước chân là một cái bẫy chết người, toàn bộ chư thiên vạn giới phỏng chừng chẳng có nơi nào hung hiểm bằng nơi đó.

Chương 832. Không sợ sẽ chết ở đây sao?.

Một khi cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế, các loại trận pháp bị kích hoạt, gần như là có thể thổi bay tất cả. Bất kể là bất kỳ Tiên Vương nào không biết được tình hình cụ thể mà tùy tiện xông vào, tuyệt đối sẽ có đi mà không có về.

"Một khi đã như vậy, vậy vãn bối cũng an tâm."

Thất tổ thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn chắp tay nói: "Vãn bối tạm thời cáo lui."

"Ừ."

Lý Vân gật đầu.

Sau khi đám người Thất tổ rời khỏi Thiên Cơ Lâu sau. Phía cuối con đường.

Chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đứng sóng vai nhau, hắn nhìn đám người Thất tổ cách đó không xa, trong mắt hiện lên một vẻ hứng thú.

"Xem ra bọn họ đã có được tin tức mà mình muốn, nhưng mà không biết bọn họ có biết đến âm mưu của vực chủ Sâm La quỷ vực hay không?" chủ nhân Thiên Mang sơn nhẹ giọng nói.

Hắn năm xưa là thuộc hạ của Địa Phủ, mà nay tất nhiên là muốn nhìn thấy kế hoạch của vực chủ Sâm La quỷ vực thành công.

"Đến lúc này, bọn họ có biết hay không, thì đã không quan trọng." Liễu Thanh Vũ lắc đầu.

Trong Thiên Cơ Lâu.

Hắn cũng mới biết được, mà nay phía Địa Phủ vẫn còn có một vị chuẩn Tiên Đế, điều này khiến cho nỗi thấp thỏm trong lòng hắn đã được giải tỏa.

Vốn dĩ.

Khi hắn gia nhập vào Địa Phủ, trong lòng còn có chút lo lắng. Dù sao thì. Địa Phủ đã bị huỷ diệt.

Lúc này gia nhập vào Địa Phủ, thấy thế nào thì cũng không phải là hành vi sáng suốt.

Mà khi hắn biết được, Địa Phủ còn có chuẩn Tiên Đế, tất cả sự lo lắng của hắn trong nháy mắt tan thành mây khói, trong khi chư thiên vạn giới còn chưa biết là có còn chuẩn Tiên Đế hay không.
Nhưng Địa Phủ lại có một cường giả tuyệt đối vô địch như vậy. Thì đây là như thế nào?
Đây là một ưu thế cực lớn!
Mình gia nhập Địa Phủ, chẳng phải là đã bỏ gian tà theo chính nghĩa hay sao?
Trước kia Địa Phủ thật sự đã là kẻ chiến bại, nhưng cho đếnbây giờ, chư thiên vạn giới không còn cường giả tọa trấn, lần này Địa Phủ sẽ lại chiến bại như lúc trước hay không, vậy thì khó mà nói.
"Đợi đến khi Địa Phủ càng quét chư thiên vạn giới, đương nhiên ngươi sẽ đứng trên đống đổ nát của tộc Liễu thị mà gầy dựng lại tộc Liễu thị. Tới lúc đó, ngươi mới chính là công thần của tộc Liễu thị."
Chủ nhân Thiên Mang sơn nói năng đầy thâm ý. Hiển nhiên.
Hắn cũng cho rằng, lần này thì Địa Phủ chắc chắn sẽ quật khởi. Đương nhiên.
Nếu như có thể cướp được cơ duyên cuối cùng, vậy thì sẽ tốt hơn.
"A."
Liễu Thanh Vũ liếc mắt nhìn chủ nhân Thiên Mang sơn một cái, cười khẽ một tiếng, không hề tỏ thái độ với những gì mà hắn nói.
Cùng lúc đó. Ở phía tây gần Thiên Ma giới
Nơi này là một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là một mảnh tối tăm, không thể phân biệt được trên dưới trái phải, không có khái niệm về trời đất, chung quanh sương mù cuồn cuộn, vô cùng tĩnh mịch.
Ngày thường.
Căn bản sẽ chẳng có ai đến đây.
Thứ nhất là bởi vì nơi này cách Thiên Ma giới không xa, tùy tiện đi vào nơi này, có thể sẽ bị cường giả của Thiên Ma giới theo dõi, đến lúc đó muốn thoát thân thì sẽ rất khó khăn.
Thứ hai.
Là bởi vì năm xưa, nơi này chính là một chiến trường trong đại chiến Địa Phủ. Dù sao thì.
Trận đại chiến năm xưa, phía chư thiên vạn giới đã đánh vào sâu trong lục địa của Thiên Ma giới, sau này bởi vì vực chủ Sâm La quỷ vực bỗng nhiên xuất thế, mới miễn cưỡng bảo vệ được Thiên Ma giới.

Đại chiến đã qua đi rất lâu, chiến hỏa cũng đã tan biến.
Nhưng bên trong sương mù bao la kia, thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy những thi thể khổng lồ to lớn như những ngọn núi cao, còn đang rỉ máu.
Bao nhiêu năm qua đi, những thi thể kia phảng phất như không hề bị thời gian bào mòn, mà vẫn còn sống động như thật.
Điều càng làm cho người ta lo lắng chính là một số trận pháp bị tàn phá còn sót lại, có một số vẫn chưa mất đi hiệu lực. Cho dù là Tiên Vương, nếu như tùy tiện xông vào, thì vẫn có thể gặp phải không ít rắc rối.
Hôm nay.
Trong vùng hỗn độn này bắt đầu nổi lên sóng gió.
"Gừ!"
Một tiếng rồng gầm truyền đến, kinh thiên động địa, khiến cho hàng tỉ vạn dặm hỗn độn vỡ nát.
Một con thanh long dài mấy trăm vạn dặm, đánh nát hư không, như là một dải trường thành nằm vắt ngang trong hỗn độn, nhìn không thấy đuôi, chấn động nhân tâm.
Một đôi mắt giống như nhật nguyệt, chớp nháy trên hư không, bắn ra hàng tỉ tia sáng, cực kỳ loá mắt.
Cả người nó được bao phủ bằng một lớp vảy màu xanh lá, lấp lánh thứ ánh sáng lạnh lẽo, trên đầu nó hiện lên một phù triện, bắn ra từng tia sáng xuyên thủng bầu trời, xé tan vũ trụ vạn giới, khiến cho thời gian của mảng hư không này bắt đầu chảy ngược.
"Không sai."
"Nơi này chắc là vị trí mà Thiên Cơ Lâu Chủ đã nói."
Trong miệng con thanh long phun ra những lời sắt lạnh, vang vọng như sấm sét, ầm ầm vang vọng, toàn bộ hỗn độn đều chấn động kịch liệt.
Hắn nằm vắt ngang ở nơi đó, uy thế chèn ép tam giới lục đạo, vô cùng uy nghiêm, thế gian duy ngã độc tôn.
Khí tức Tiên Vương mạnh mẽ đến mức cực điểm, không hề thu liễm mà khuếch tán dần ra, giống như một vầng mặt trời, bao phủ khắp đất trời.
"Không ngờ là ta là người đầu tiên đến đây."
thanh long cười nhẹ một tiếng.
"Như vậy cũng hay."
"Mình có thể thong thả bày bố."
thanh long quát nhẹ một tiếng, nó há cái mồm to, trong miệng có chín chín tám mươi mốt hạt châu màu xanh thẳm bay ra, mỗi một hạt đều có kích cỡ

như một ngôi sao trời.
Bắn ra ánh sáng vô tận, phảng phất như tám mươi mốt vầng mặt trời, chiếu sáng hàng tỉ vạn dặm. Theo sau.
Tám mươi mốt ngôi sao di chuyển với một quỹ đạo kỳ lạ, tạo thành một quầng sáng khổng lồ, bao phủ khắp hư không, hình thành một tòa trận pháp khổng lồ.
Vào thời điểm những hạt châu sắp sửa biến mất.
Một bàn tay khổng lồ vươn đến từ phía cuối chân trời, trong lòng bàn tay có nhật nguyệt luân chuyển, mang theo khí tức khai thiên tích địa, ầm ầm chụp xuống.
Giống như bàn tay của trời, thế không thể đỡ.
"Ầm ầm!"
Bàn tay đập xuống, tám mươi mốt ngôi sao đã bị nó trực tiếp bóp nát, hóa thành từng chùm pháo hoa lộng lẫy, nở rộ trên hư không trung.
Cực kỳ xinh đẹp chói mắt.
Một mảnh hỗn độn tối tăm được chiếu sáng rực rỡ.
"Ngươi muốn làm gì?"

Chương 833. Không sợ sẽ chết ở đây sao?. (2)

Trong khoảnh khắc khi hạt châu nổ tung, một giọng nói lạnh băng, từ sâu thẳm truyền đến.

“Ai?”

Mắt thấy trận pháp mình bố trí tan thành mây khói, thanh long phẫn nộ không thôi, hắn ngẫng đầu lên, trong đôi mắt màu vàng kim kia mang theo sát ý lạnh băng.

Một luồng áp lực từ Tiên Vương gần như ngưng tụ thành hình, điên cuồng khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Hư không chung quanh đây, bốc lên một trận lốc xoáy, cuốn sạch lớp sương mù trong hỗn độn, chẳng còn lại gì.

“Ta!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Một bóng người từ từ đi tới, mỗi một bước chân của hắn là băng qua hàng tỉ vạn dặm.

Một giây trước còn ở bên ngoài vũ trụ, giây tiếp theo đã bước đến bên cạnh con thanh long kia.

Vẻ ngoài của hắn giống như Nhân tộc, nhưng cả người được bao quanh bởi một ngọn lửa màu xanh lục, mỗi một bước chân rơi xuống, nơi đó đều hóa thành một mảnh biển lửa, khi hắn và thanh long giằng co.

Sau lưng hắn là biển lửa ngút trời, bản thân hắn như một vị Hỏa thần giáng thế, thiêu đốt toàn bộ hỗn độn, sức nóng khủng bố khiến cho hư không trở nên vặn vẹo.

Thiêu sụp đất trời.

Dòng sông thời gian gần như là bị chia cắt.

Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, lập tức trấn áp đất trời, một luồng khí tức duy ngô độc tôn, khiến cho người ta không thở nổi, bốn phía là một mảnh yên tĩnh.

Chỉ có biển lửa đang bùng cháy mãnh liệt không một tiếng động.

“Ngươi là..... Huỳnh vương?”

Trong đôi mắt cực lớn của thanh long hiện lên một chút nghi hoặc, sau một lúc hắn cẩn thận đánh giá người này, trong lòng dường như nghĩ đến điều gì

đó, thất thanh nói: “Vị thứ ba mươi tư trên Tiên Vương bảng?”
Những nhân vật trên Tiên Vương bảng, với thực lực của hắn, tùy tiện liếc mắt một cái thì đã có thể ghi nhớtất cả tên tuổi của họ.
Tiên Vương xếp hạng thứ ba mươi bốn, còn đã từng tham gia trận chiến ở Địa Phủ mà vẫn còn sống sót. Đương nhiên là đẳng cấp có thừa, càng quan trọng hơn là Huỳnh vương chính là người của Địa Phủ.
Hắn có không muốn biết cũng khó.
“A.”
“Thanh Long vương?”
Huỳnh vương đứng khoanh tay, trong đáy mắt hắn là một mảnh rét lạnh, hắn lạnh lùng nói: “Chỉ là một tiểu bối mà thôi, rút lui miễn chết, nếu tiến về phía trước một bước, vậy thì chỉ còn đường chết.”
“Ngươi!”
Thanh Long vương tức giận không thôi.
Hắn xuất thân từ Thiên Yêu giới, đây cũng là một thế giới hùng mạnh.
Trong thế giới này Yêu tộc đứng đầu, năm xưa trong trận đại chiến Địa Phủ, Thiên Yêu giới đứng về phía chư thiên vạn giới, trong trận chiến ấy Thiên Yêu giới tổn thất nặng nề.
Long tộc bọn họ cũng từng có tiền bối tham chiến, cho nên hắn cũng biết rất nhiều điều về trận chiến ấy. Và càng biết rõ sự mạnh mẽ của Huỳnh vương.
Nhưng dù có nói như thế nào, thì hắn cùng là một nhân vật xưng hùng xưng bá ở Thiên Yêu giới, ngạo nghễ ở Thiên Yêu giới bao nhiêu năm, nếu như hôm nay bị một câu nói của Huỳnh vương dọa chạy mất.
Thì sao này làm thế nào mà sống ở Thiên Yêu giới được nữa?
Làm sao có thể đứng trước mặt những vị anh hùng của chư thiên vạn giới, mà nói chuyện bình đẳng được nữa chứ?
“Ngươi cho rằng có thứ hạng trên Tiên Vương bảng, thì có thể muốn làm gì thì làm sao?”
Thanh Long vương lạnh giọng nói.
“Thì đã làm sao?”
Giọng nói của Huỳnh vương lạnh lùng, ngạo nghễ bốn phương tám hướng, ánh mắt mang theo vẻ khinh thường, mở miệng nói: “Thứ không có tên trên bảng mà cũng dám ồn ào trước mặt ta sao?”
“Ha hả.”

Thanh Long vương cười lạnh một tiếng, hắn vung một móng vuốt ra, vồ nát hàng tỉ vạn dặm hư không , chụp về phía Huỳnh vương.
“Hôm nay ta lại muốn xem thử Tiên Vương bảng có phải là danh bất hư truyền hay không”
Từ sâu trong nội tâm.
Bản thân Thanh Long vương vô cùng không muốn đối đầu với Huỳnh vương, bây giờ hắn chưa động thủ, nhưng cũng hiểu rõ bản thân hắn không thể xứng làm đối thủ của đối phương.
Tốt xấu gì thì người ta cũng là người sống sót sau trận đại chiến Địa Phủ.
Trong một trận đại chiến tàn khốc như vậy mà có thể sống sót, há có thể là kẻ yếu sao? Nhưng ngược lại là hắn.
Sinh ra sau khi đại chiến Địa Phủ kết thúc, xét về mặt thời gian thì hắn đã thua xa, đương nhiên là thực lực cũng kém xa.
Nhưng hôm nay hắn không thể không động thủ.
Thứ nhất là vì, nếu như mình cứ bỏ đi như vậy thì ba chữ ‘Thanh Long vương’ sẽ trở thành trò cười. Thứ hai.
Hắn muốn xem thử giá trị của Tiên Vương bảng, rốt cuộc nó cao như thế nào. Nếu như Huỳnh vương không cần tốn nhiều sức mà đã đánh bại mình. Vậy thì sau này nếu như mình nhìn thấy cường giả Tiên Vương bảng, không cần nói nhiều, trực tiếp đi đường vòng là được.
Nhưng nếu như ngay bây giờ mà đánh nhau khó phân thắng bại, phải mất một lúc lâu mới có thể đánh bại được mình. Vậy thì đơn gian rồi.
Cho dù mình không có tên trong bảng, nhưng xét đến cùng thì thực lực của mình so với những Tiên Vương có tên trên bảng, chênh lệch không phải là quá lớn. Về sau đụng phải cường giả trên Tiên Vương bảng, cũng có thể phun mấy câu ác liệt với chúng.
“Không biết sống chết!”
Sắc mặt Huỳnh vương lạnh băng, hắn mở miệng khẽ quát một tiếng.
“Tháp đến!”
“Ầm ầm” một tiếng, bên ngoài hỗn độn vô biên, từ sâu trong Thiên Ma giới, một vùng đất nổ tung, bên trong đó bắn ra một luồng sáng sắc xanh như ma trơi, phóng lên cao, băng qua sương mù hỗn độn, xuyên qua chư thiên vạn giới.
Trực tiếp đáp xuống vùng không gian này.
“Đó là cái gì?”
Bên ngoài hư không xa xôi.

Hai bóng người đứng sóng vai nhau, nhìn hai người Thanh Long vương cùng Huỳnh vương ở phía xa. Hai bóng người này chẳng phải là ai khác, mà chính là Nhị tổ cùng Liễu Thanh Hoằng của tộc Liễu thị. Lúc này.
Ánh mắt Liễu Thanh Hoằng như đông cứng, lần đầu tiên nhìn thấy Huỳnh vương ra tay, cảm giác áp lực trong lòng vô cùng lớn, hắn tự nghĩ nếu như mình đối đầu cùng đối phương.
Chỉ sợ phần thắng rất xa vời.
Phỏng chừng.
Tỉ lệ thua sẽ lớn hơn. Dù sao thì.
Người ta là thuộc top ba mươi trên Tiên Vương bảng. Mà hắn chỉ đứng vị trí thứ năm mươi mấy trên bảng, sự chênh lệnh qua lớn.
"Đó là Luyện Tiên tháp!"

Chương 834. Không sợ sẽ chết ở đây sao?. (3)

Liễu Thanh Hoằng đứng bên cạnh Nhị tổ, sắc mặt rất khó coi, hắn cũng là người sống sót sau đại chiến Địa Phủ, nhưng đáng tiếc lại không có tên trên bảng.
Nhưng cho dù không có tên trên bảng, nhưng không hề ảnh hưởng đến mắt nhìn của hắn. Đặc biệt là Luyện Tiên tháp.
Hắn quá quen với nó.
Năm xưa.
Trong số bảy vị lão tổ của tộc Liễu thị. Đã có một người, bị trấn áp trong Luyện Tiên tháp, trực tiếp bị luyện hóa.
"Luyện Tiên tháp?"
Liễu Thanh Hoằng lẩm bẩm tự nói.
Đây là bịnh khí của Huỳnh vương, năm xưa từng rất nổi danh, luyện hóa tế sống mấy vị Tiên Vương, hôm nay nó đã một lần nữa xuất hiện, bắn ra uy thế Tiên Vương vô thượng mênh mông cuồn cuộn.
Thân nó trong suốt lộng lẫy, phát ra thứ ánh sáng vĩnh hằng, chiếu sáng toàn bộ hỗn độn, nhanh chóng đáp xuống phía Thanh Long vương, thần uy mênh mông cuồn cuộn bắn ra khắp hàng tỉ vạn dặm.
Loại binh khí được Huỳnh vương tế luyện vô số năm.

Mỗi một luồng uy áp của nó đều khiến cho Tiên Vương giật mình, bất kể là khoảng cách có bao xa, cũng khiến cho người ta sởn tóc gáy, hận không thể nào ngay lập tức chạy khỏi nơi này, đi càng xa càng tốt.
"Ong!"
Từng tia ánh sáng màu xanh phát ra, khiến cho chư thiên vạn giới cũng trở nên ảm đạm theo, căn bản là không thể nào sánh bằng nó, đứng trước mặt nó, không hề có một chút ánh sáng nào đáng kể.
Phía bên dưới cổ tháp rủ xuống từng đạo pháp tắc, giống như ý ch của trời cao, hóa thành xiềng xích thần đạo, khóa vây bốn phương tám hướng, nhốt Thanh Long vương vào trong đó.
"Leng keng!"
Móng vuốt rồng va vào xiềng xích thần đạo.
Phát ra những âm thanh xuyên đá phá mây, dư lực khủng bố khuếch tán về bốn phương tám hướng, toàn bộ hỗn độn đều sôi trào.
Gần như hủy diệt tất cả mọi thứ.
"Gầm!"
Tiếng rồng ngâm truyền ra, Thanh Long vương bị bức lui hàng tỉ vạn dặm, nhưng Luyện Tiên tháp lại không chút sứt mẻ, trong đôi mắt màu vàng kim của nó hiếm khi xuất hiện một tia hoảng loạn.
Thông qua sách cổ, nhiều ít gì thì hắn cũng biết đến Luyện Tiên tháp.
Nếu như bị nó nhốt lại, cho dù là hắn có năng lực thông thiên, thì kết cục cuối cùng cũng chỉ là duy nhất. Đó chính là chết đi.
Vào thời thượng cổ, có rất nhiều Tiên Vương đã bị luyện hóa, hắn không nghĩ rằng thực lực của mình mạnh hơn những Tiên Vương khác.
"Chạy!"
Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Thanh Long vương trực tiếp chạy trối chết.
Thăm dò đã kết thúc.
Lần đầu va chạm, còn chẳng thể nào lay động được binh khí của đối phương, có thể thấy được sự chênh lệnh giữa hai người, rốt cuộc là lớn đến mức nào. Nếu như còn không bỏ chạy.
Chờ một lát nữa.
Chỉ sợ sẽ không còn chạy được nữa.
"Muốn trốn sao?"
Ánh mắt của Huỳnh vương rét lạnh, hắn ấn năm ngón tay xuống, Luyện Tiên tháp ầm ầm chấn động, nhanh chóng đuổi theo Thanh Long vương, rơi xuống từ trên không, xiềng xích thần đạo leng keng rung động.

Hoàn toàn bủa vây một mảng lớn hư không, khiến cho cả mảng lớn không gian hóa thành một nhà giam.
“Không!”
Thanh Long vương tuyệt vọng rống to.
Mình đã bỏ ra một cái giá rất lớn, nhưng vẫn chưa tìm được cơ duyên chuẩn Tiên Đế, hắn không muốn cứ như vậy mà chết đi, nhưng đứng trước sức mạnh tuyệt đối của Huỳnh vương.
Hắn lại không hề có chút sức phản kháng nào. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Luyện Tiên tháp rơi xuống.
Vào thời khắc mấu chốt, nghìn cân treo sợi tóc, một giọng nói bình thản từ từ truyền tới.
“Huỳnh vương, ngươi thân là dư nghiệt của Địa Phủ, không trốn trong Thiên Ma giới kéo dài hơi tàn, hôm nay ra khỏi Thiên Ma giới, không sợ sẽ chết ở đây sao?”
Một giọng nói quanh quẩn trong đất trời.
Một bàn tay trắng mịn như ngọc, vươn ra từ trong hư không, đánh cho quy tắc thần đạo tan tành, để cho Thanh Long vương dành được cơ hội nghỉ xả lơi.
Thanh Long vương không hề do dự, nhanh chóng thu nhỏ thân thể, chui ra khỏi khe nứt.
“Đa tạ đạo hữu tương trợ!”
Thanh Long vương chui ra từ dưới Luyện Tiên tháp.
Nhanh chóng hóa thành hình người, mang dáng vẻ của một người đàn ông trung niên cường tráng, mặc áo bào.
Đi tới phía người đã tương trợ cho hắn, chắp tay, trong giọng nói của hắn mang theo cảm xúc vô cùng cảm kích. Nếu như không có sự tương trợ này, chỉ sợ là hắn sẽ phai ngã xuống đây rồi.
“Không sao.”
Liễu Thanh Hoằng vẫy tay, mỉm cười nói: “Chuyện nhỏ chẳng đáng gì thôi.”
Đứng đối diện với bọn họ.
Sắc mặt của Huỳnh vương rét lạnh, biển lửa phía sau lưng hắn dâng trào vạn trượng, cắn nuốt hỗn độn vô biên, thiêu cháy toàn bộ hư không, khiến cho nó trở nên vặn vẹo.
Uy áp khủng bố đến mức cực điểm, giống như núi Thái Sơn đáp xuống, đè nặng nên người của ba người Liễu Thanh Hoằng.

“Phanh!”
Liễu Thanh Hoằng với dáng người cao gầy, mày kiếm mắt sáng, một bộ áo bào màu trắng bay phất phới, phong thái của hắn kiên cường, như là một khối bàn thạch nằm trong mặt trời vô tận, mặc cho sóng biển dâng tận trời. Đứng sừng sững bất động.
Hắn đứng phía trước Nhị tổ cùng Thanh Long vương, mạnh mẽ chống lại tất cả áp lực đến từ phía đối phương.
“Liễu Thanh Hoằng?”
Mắt Huỳnh vương nheo lại, từ sâu trong đáy mắt hiện lên sự rét lạnh, hắn liếc mắt một cái nhìn Nhị tổ, sát ý không hề che giấu, nhàn nhạt nói: “Hậu nhân của bảy kẻ phế vật Liễu thị sao?”
Trong Thần giới, danh tiếng của tộc Liễu thị rất lớn.
Trong đó phần lớn tiếng tăm đều là do Thất vương của Liễu thị mang lại từ trong cuộc chiến Địa Phủ năm xưa, mà danh tiếng của tộc Liễu thị có thể duy trì được cho đến bây giờ.
Thì lại có một phần công lao của Liễu Thanh Hoằng. Dù sao thì.
Cho dù có nói thế nào đi nữa, năm xưa, Liễu Thanh Hoằng được xưng tụng là người đứng đầu chỉ sau chuẩn Tiên Đế bên trong Thần giới, không cần phải nói nhiều về tư chất của hắn.
Tuy răng Huỳnh vương chưa từng gặp Liễu Thanh Hoằng, nhưng đã từng gặp Thất vương Liễu thị, hôm nay khi nhìn thấy Nhị tổ, rồi lại nhìn Liễu Thanh Hoằng.
Trong nháy mắt đã hiểu ra mọi thứ.
“Ngươi tự tìm cái chết!”

Chương 835. Ngươi có nói cho những người khác biết không?.

Chương trước Chương sau

Liễu Thanh Hoằng còn chưa phản ứng, nhưng Nhị tổ lại không thể nhịn được nữa, hắn tiến lên trước một bước, thân hình già nua của hắn phát ra khí tức cuồng bạo, càng quét thiên địa.
Huỳnh vương nói hắn là phế vật, hắn cũng chưa tức giận. Bởi vì.
Hắn hiểu rất rõ bản thân hắn không phải là đối thủ của Huỳnh vương.
Nhưng mà nói Thất vương Liễu thị năm xưa đều là phế vật, chẳng khác nào trần trụi vả vào mặt.

“Làm sao?”
Huỳnh vương thờ ơ, phảng phất như đang đối mặt với sự khiêu khích từ phía một con kiến vậy, hắn cười lạnh một tiếng, âm trầm nói: “Muốn động thủ? Năm xưa Liễu Kinh Thiên bị ta nhốt dưới Luyện Tiên tháp, ngươi muốn vào cùng với hắn sao?”
“Ngươi.....!”
Thân hình Nhị tổ run rẩy, lửa giận trong ngực hừng hực thiêu đốt, phẫn nộ giống như con tằm ăn hết tất cả lý trí của hắn.
Khi xưa, trong tộc Liễu thị chỉ có Đại tổ là một nhân vật kinh tài tuyệt diễm nhất, thực lực của hắn còn trên cả Huỳnh vương, nếu như còn sống đến bây giờ, thì chắc chắn trong top ba mươi trên Tiên Vương bảng.
Đương nhiên là có chỗ cho Đại tổ tộc Liễu thị. Nhưng đáng tiếc chính là. Năm đó Đại tổ tộc Liễu thị chiến đấu với hai Tiên Vương đỉnh phong của Địa Phủ, tuy rằng đã giết chết đối phương, nhưng bản thân hắn cũng bị thương nặng, cuối cùng bị Huỳnh vương đánh lén.
Nếu như Đại tổ còn ở trong trạng thái hoàn hảo, Huỳnh vương nào có gan giao thủ với Đại tổ?
“Hôm nay ta sẽ đứng ở chỗ này, nếu như ngươi muốn báo thù cho Liễu Kinh Thiên, cứ việc lên, ta sẽ không cự tuyệt bất kỳ kẻ nào!”
Ánh mắt Huỳnh vương ngạo nghễ, khí phách tản ra bốn phía, dáng người to lớn, trấn áp đất trời, biển lửa vô biên lan tràn ra, ép cho tất cả mọi người thở không nổi.
“Được!”
“Hôm nay, lão phu sẽ báo thù cho đại huynh!”
Nhị tổ không kìm được sự phẫn nộ, lập tức tiến lên một bước, muốn trực tiếp động thủ, nhưng cuối cùng lại bị Liễu Thanh Hoằng duỗi tay kéo lại.
Liễu Thanh Hoằng hơi lắc đầu, truyền âm nói: “Nhị tổ bớt giận, Huỳnh vương đang cố ý, trong Thiên Ma giới còn có một chuẩn Tiên Đế đang ẩn nấp, nếu như thật sự động thủ, thì chúng ta dữ nhiều lành ít.”
Tuy rằng Liễu Thanh Hoằng cũng vô cùng phẫn nộ.
Nhưng trước kia, Thất tổ cũng đã gởi tin đến cho bọn họ, nói rằng vực chủ Sâm La quỷ vực của Thiên Ma giới là một vị chuẩn Tiên Đế, bọn họ đã sớm biết.
Giờ phút này nếu như động thủ với Huỳnh vương.
Liễu Thanh Hoằng chắc chắn rằng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không bị hắn đánh bại, nhưng hắn không bảo đảm rằng vực chủ Sâm La quỷ vực có

ra tay hay không, nếu như đối phương ra tay.
Thì tất cả mọi người ở đây, e rằng bất kỳ ai đều không thể chạy thoát được.
"Vực chủ Sâm La quỷ vực!"
Trong miệng Nhị tổ lặp đi lặp lại mấy chữ này. Phảng phất như mấy chữ này mang theo ma tính.
Hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, hắn không phải đồ ngốc, chỉ là vừa rồi bị phẫn nộ làm choáng váng đầu óc, bây giờ sau khi bình tĩnh lại, hắn lạnh lùng quét mắt nhìn Huỳnh vương.
Trong miệng quát lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Năm xưa Địa Phủ đã bị hủy diệt, hôm nay chỉ còn lại một mình Thiên Ma giới, ngươi cho rằng mình còn có thể tiếp tục càn rỡ như vậy hay sao?"
"Đáng thương, đáng buồn, đáng tiếc."
"Một đám đáng thương."
Huỳnh vương nhìn mấy người phía dưới, trong đôi mắt mang theo vẻ châm biếm, nói: "Một đám ếch ngồi đáy giếng, ngu muội vô tri, không lượng sức mình."
"Cũng thôi."
"Hôm nay ta sẽ tiễn các ngươi lên đường, trên đường xuống suối vàng, đừng quên tên của ta!"
"Đợi sau khi Địa Phủ hồi sinh, ta sẽ an bài tốt kiếp sau cho các ngươi!"
"Ầm!"
Tiếng nói vừa dứt.
Huỳnh vương bước ra một bước, biển lửa ngút trời, rít gào lao ra, trong đám lửa này, từng con Chân Long, Thần Hoàng, Huyền Vũ, Bạch Hổ tắm trong lửa thần lao xuống dưới.
Trên trời dưới đất, khắp nơi đều là ánh lửa.
Sương mù hỗn độn bị thiêu cháy gần như là không còn, đáng sợ như cả bầu trời bốc cháy, sức nóng khủng bố khiến cho mọi người gần như là hít thở không thông.
Thanh Long vương đứng bên cạnh Liễu Thanh Hoằng, sắc mặt lập tức tái xanh. Chuyện này cũng quá đáng sợ đi.
Phải chăng vừa rồi Huỳnh vương còn đang giấu nghề?
Nếu như dốc hết toàn lực, không biết vị Liễu Thanh Hoằng đứng bên cạnh, có thể ngăn cản được không?
Một vị Tiên Vương đứng thứ ba mươi tư trên bảng, một vị Tiên Vương xếp thứ năm mươi ba trên bảng, nhìn bề ngoài thì thua kém nhau tận hai mươi

bậc, trên thực tế thực lực chênh lệnh ra làm sao.
Không ai nói rõ được.
Sự chênh lệch có thể vô cùng nhỏ, cũng có thể như trời với đất. Dù sao thì. Huỳnh vương là một người mà đã có tiếng tăm trước cả trận đại chiến Địa Phủ. Liễu Thanh Hoằng có xuất sắc tuyệt diễm hơ nữa thì cũng thua người ta cả một kỷ nguyên.
Sự chênh lệch này đúng là quá lớn.
"Huỳnh vương, ngươi muốn gây chiến tranh giữa Thiên Ma giới với chư thiên vạn giới hay sao?"
Trong khoảnh khắc khi Huỳnh vương sắp ra tay, một giọng nói lạnh lùng vọng lại. Phía cuối chân trời.
Tiên phượng bay lượn, tiên âm giao hòa.
Những dải ráng lành, những luồng thần huy trải dài trên một dải đại đạo màu đỏ thẫm, một bóng người màu đỏ duyên dáng cất bước trên đó, uyển chuyển bước đến từ nơi xa.
Quanh thân người kia lấp lánh tiên quang, không thể nhìn rõ hình dáng. Nhưng chỉ với một luồng khí tức tản ra, thì đã có thể cảm giác được đây là một nhân vật tài năng vô song.
Nàng bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, khí thế Tiên Vương vô thượng không ngừng tăng lên, trên chấn chín tầng trời mây, dưới động địa ngục, vạn vật sinh linh phải thần phục.
Như ý chí của chúa tể thiên địa, đại đạo này đổ xuống vô số ánh sáng, từng luồng, từng sợi như thác nước rũ xuống từ trong hư không.
Bao bọc chung quanh dáng người xán lạn rực rỡ kia. thời khắc này.
Mười phương như lặng yên.
Chung quanh đây có vô số hình bóng sinh linh bái lạy về phía này, như thỉnh cầu sự bảo hộ.
"Là Phượng tổ!"
Thanh Long vương kích động cả người run rẩy.
Phượng tổ xuất thân từ Thiên Yêu giới, là sinh linh cùng một thế giới với hắn, mà Phượng tổ cũng là đại diện duy nhất của Thiên Yêu giới. Chỉ có một mình nàng lọt vào trong Tiên Vương bảng.
Vị thứ của nàng cao hơn Liễu Thanh Hoằng một chút. Đứng thứ bốn mươi sáu trên Tiên Vương bảng.
Có nàng ra mặt, lại công thêm Liễu Thanh Hoằng xếp thứ năm mươi ba, đối phó với một gã Huỳnh vương xếp thứ ba mươi tư, hẳn là ổn.

“Ngươi chưa chết sao?”

Chương 836. Ngươi có nói cho những người khác biết không?. (2)

Nhìn thấy người tới, Huỳnh vương có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó đã bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói: “Phượng hoàng niết bàn, chẳng trách.”

Trên Tiên Vương bảng.

Có quá nhiều người đã được xác nhận là đã chết rồi. Ngoài top mười trên bảng ra.

Thì top năm mươi trên bảng, cũng có không ít người đều được người ta tận mắt chứng kiến là đối phương đã chết rồi.

Nhưng sau khi Tiên Vương bảng xuất hiện, cộng thêm cái tin tất cả những người có tên trong bảng xếp hạng đều còn sống, được truyền ra từ Thiên Cơ Lâu. Thì có rất nhiều người đều cảm thấy hiếu kỳ đối với những Tiên Vương đã chết kia.

Mà Phượng tổ này.

Là Tiên Vương đầu tiên được người ta tận mắt nhìn thấy là đã chết đi, nhưng sau đó lại hồi sinh trở về.

“Địa Phủ chưa bị diệt, thì sao ta có thể chết được chứ?”

Giọng nói của Phượng tổ lạnh buốt, nàng đứng trên trời cao, phiêu nhiên xuất trần, một bộ váy áo màu đỏ đón gió bay phất phới, giống như Quảng Hàn tiên tử đáp xuống phàm trần vậy.

Vẻ mặt trong suốt, ánh mắt sáng ngời, bên trong ẩn chứa sát ý nồng đậm, nhưng vẫn kìm chế được. Năm đó.

Thiên Yêu giới bị Địa Phủ công phá, toàn bộ Thiên Yêu giới tổn thất nghiêm trọng, bản thân nàng thì ngã xuống, toàn bộ Phượng tộc đều bị tàn sát.

Đợi sau khi nàng sống lại.

Sau khi tỉnh dậy mới phát hiện, Thiên Yêu giới đã hoàn toàn thay đổi.

Phượng tộc tuyệt chủng, Long tộc nguyên khí đại thương, những bộ tộc khác đã bị Địa Phủ trực tiếp tàn sát hơn phân nửa.

Nếu không phải vào thời điểm mấu chốt chuẩn Tiên Đế sắp sửa xuất thế, chắc chắn nàng sẽ không thèm ra tay với Huỳnh vương, nhưng bây giờ có tin tức về chuẩn Tiên Đế.

Mối thù diệt tộc phải hoãn lại rồi. Dù sao thì.
Nàng cũng biết rằng trong Thiên Ma giới còn có không ít cường giả, đặc biệt là có rất nhiều Tiên Vương Địa Phủ vẫn còn sống, trong số này thì Lục Vô Đạo có vị trí rất lớn.
Ai có thể chắc chắn là.
Lục Vô Đạo không còn ở bên trong Thiên Ma giới chứ?
Lúc này động thủ, là cực kỳ không thông minh.
Có khi mình lại chết đi, mà mối thù diệt tộc vẫn không thể báo thù rửa hận được.
Chỉ khi mình trở thành chuẩn Tiên Đế, mới có thể khiến cho Địa Phủ năm xưa nợ máu trả bằng máu.
"Hừ."
Huỳnh vương khẽ cười một tiếng, hắn phất tay, biển lửa ngút trời tan biến, đối phương đã có hai cường giả trên Tiên Vương bản, nêu snhuw tiếp tục động thủ thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.
Hắn cho rằng mình, dưới sự bảo hộ của Liễu Thanh Hoằng thì hắn vẫn có thể giết được Thanh Long vương cùng Nhị tổ. Nhưng hắn không nắm chắc mình có thể chống lại được nếu như Phượng tổ cùng Liễu Thanh Hoằng liên thủ với nhau.
Trước mắt.
Những cường giả khác của Thiên Ma giới vẫn chưa quay trở lại, chỉ dựa vào một mình hắn, thì một còn làm chẳng nên non, hắn cũng biết rất rõ sở dĩ đối phương chưa động thủ.
Hẳn là đang e ngại vực chủ Sâm La quỷ vực.
Nơi này cách Thiên Ma giới rất gần, mặc dù là chỉ có một mình hắn, nhưng nếu như toàn bộ Thiên Ma giới chạy đến đây thì cũng chẳng có gì khác nhau.
Mà quan trọng hơn là.
Tam vương Liễu thị trốn khỏi Thiên Ma giới, phỏng chừng tin tức vực chủ Sâm La quỷ vực chính là chuẩn Tiên Đế cũng không thể giấu giếm được nữa. Lúc trước.
"Tin tức của Thiên Cơ Lâu tin tức, quả thật là chuẩn xác, bây giờ chưa được bao lâu mà đã dẫn đến vô sốcường giả, không thể gặp mặt Thiên Cơ Lâu Chủ, quả thật là một điều tiếc nuối."
Huỳnh vương cười khẽ nói.
Còn về phần câu nói này là thật hay là giả, hắn cũng không biết.

“Thiên Cơ Lâu Chủ chính là cường giả của chư thiên vạn giới, người của Địa Phủ tùy tiện bước vào Thiên Cơ Lâu, chỉ sợ có vào mà không có ra.” Nhị tổ lạnh giọng nói.
“Phải không?”
Huỳnh vương không dao động, tiếp tục nói: “Nhưng tại sao ta lại nghe nói rằng chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ của tộc Liễu thị các ngươi đều đã từng đến Thiên Cơ Lâu?”
Lời này vừa thốt ra.
Liễu Thanh Hoằng cùng Nhị tổ hiển nhiên là đã phát hiện ra, rõ ràng có không ít ánh mắt khác thường nhìn vào bọn họ.
Tuy rằng. Bây giờ ở đây chỉ có mấy người.
Nhưng trong bóng tối, rốt cuộc đã có bao nhiêu cường giả ở nơi này, chẳng có ai có thể biết rõ được. Dù sao thì.
Chẳng phải bất cứ ai đều giống như Thanh Long vương, nghênh ngang xông vào trong hỗn độn, cho dù là đi tới nơi này, cũng không hề có ý định che giấu khí tức của mình.
“Liễu Thanh Vũ phản bội tộc Liễu thị, sau này tộc Liễu thị chúng ta sẽ trừng trị hắn.” Liễu Thanh Hoằng trầm giọng nói.
Không chỉ là những người nấp trong bóng tối kia, mà ngay đến cả Phượng tổ vừa cũng hơi nhíu mày.
Chỉ sợ ngoài Thanh Long vương vừa rồi được bọn họ cứu mạng kia ra, còn hơi tin tưởng tộc Liễu thị, còn những người khác, chỉ sợ là đã bắt đầu có chút để phòng tộc Liễu thị rồi.
Đây cũng không phải là một chuyện tốt.
Nếu như tộc Liễu thị bị chư thiên vạn giới kỳ thị, vậy thì bất kỳ hành động nào tiếp theo, chỉ sợ đều sẽ có muôn trùng khó khăn. Mặc dù Liễu Thanh Hoằng là cường giả trên Tiên Vương bảng.
Căn bản không làm nên trò trống gì.
“Không biết, không lâu trước đây, chuyện tam vương Liễu thị lấy được truyền thừa của Nguyên Họa Tiên Đế từ Thiên Ma giới, hơn nữa còn bình yên rời đi, ngươi đã báo với những người khác chưa?”
Miệng Huỳnh vương mang theo nụ cười, lại lần nữa quăng ra một quả bom. Sau khi nó xuất hiện, không thua gì một trận gió lốc, càng quét toàn bộ hỗn độn. Tam vương Liễu thị đã từng đến Thiên Ma giới?
Truyền thừa mà Nguyên Họa Tiên Đế lưu lại tại Thiên Ma giới, không chỉ bị tam vương Liễu thị lấy mất, bọn họ có thể rời khỏi Thiên Ma giới mà

không hề bị mất một cọng lông nào
Sao có thể?
Thiên Ma giới với đông đảo cường giả, lẻ nào đều là những kẻ ăn không ngồi rồi thôi sao?
Đặc biệt là vị vực chủ Sâm La quỷ vực kia chinh slaf vô thượng cường giả, tại sao lại có thể đứng nhìn ba Tiên Vương tiến vào Thiên Ma giới, rồi sau đó nghênh ngang rời đi?
“Ngươi đang châm ngòi ly gián?”
Đôi mắt Liễu Thanh Hoằng bắt đầu trở nên lạnh lẽo, lạnh giọng mở miệng.
“Có phải là châm ngòi ly gián hay không, chỉ cần đến Thiên Cơ Lâu hỏi một câu không phải là sẽ rõ ràng hay sao? Dù sao thì ta cũng ngưỡng mộ Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, hắn có thể đoán được cơ duyên chuẩn Tiên Đế sắp sửa xuất thế.”
“Thì sao lại không đoán được tam vương Liễu thị đã từng đến Thiên Ma giới hay chưa?”
Huỳnh vương thong thả ung dung nói.

Chương 837. Tình hình rất bất lợi cho chúng ta.

Yên tĩnh.
Ở phía tây của Thiên Ma giới.
Trong một mảng không gian hỗn độn,là một mảnh tĩnh mịch.
Không ít Tiên Vương đang ẩn nấp, sau khi nghe được lời nói của Huỳnh vương, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ suy tư.
Không thể không nói.
Huỳnh vương nói rất có lý.
Nhưng cũng không loại trừ khả năng đối phương đang châm ngòi ly gián.
Nếu như dễ dàng tin tưởng tộc Liễu thị, thì rất mạo hiểm, lỡ đâu tộc Liễu thị đang cấu kết với Thiên Ma giới diễn kịch thì sao?
Cuối cùng kẻ bị thiệt thòi chắc chắn là đám người đang xem diễn như bọn họ. Lúc này.
Giữ khoảng cách với tộc Liễu thị, mới là thượng sách.
Liễu Thanh Hoằng nheo mắt lại, sát ý không hề khống chế, bùng lên từ sâu trong đáy mắt, ý đồ của đối phương dữ dội hiểm ác.

Chỉ trong vài câu ngắn ngủn.
Gần như đã bức tộc Liễu thị đến đường cùng.
Chưa cần đến những thế lực của thế giới khác đều căm thù tộc Liễu thị, chỉ cần bọn họ nổi lên lòng phòng bị, thì lần này tộc Liễu thị gần như là không có khả năng tranh đoạt cơ duyên chuẩn Tiên Đế.
Bởi vì.
Bất kể là Thiên Ma giới.
Hay là những thế lực đứng về phía chư thiên vạn giới, đều sẽ không trơ mắt đứng nhìn người của tộc Liễu thị trở thành chuẩn Tiên Đế.
"Lời hắn nói có phải là sự thật không?"
Phượng tổ với đôi mắt sáng xinh đẹp, da thịt trắng như tuyết, dáng người cao gầy, eo thon nhỏ, chỉ cần dùng một tay là có thể ôm hết, vạt áo phiêu phiêu, đứng trên bầu trời, giọng nói lạnh lùng khác thường.
"Đạo hữu chớ nghe hắn nhiều lời."
Nhị tổ mở miệng nói.
Hắn liếc mắt nhìn Huỳnh vương một cái, giọng nói mang theo hận ý nói:
"Năm xưa tộc Liễu thị, vì ngăn cản Địa Phủ xâm lấn, đã có năm vị Tiên Vương ngã xuống, trong số này còn có đại huynh của ta chết trong Luyện Tiên tháp."
"Thì sao tộc Liễu thị chúng ta có thể gia nhập Địa Phủ, nối giáo cho giặc được chứ?"
Phượng tổ nghe vậy, khẽ gật đầu.
Lời này không hề giả.
Liễu Thanh Vũ của tộc Liễu thị gia nhập Địa Phủ, có lẽ còn về tình thì có thể tha thứ, dù sao thì hắn chưa từng nếm trải sự tàn khốc của trận chiến ấy.
Đối với mối thù của tổ tiên, có khi không để tâm lắm.
Nhưng Thất tổ cùng Nhị tổ của tộc Liễu thị thì lại khác, bọn họ là người sống sót sau trận chiến ấy, mà lại tận mắt nhìn thấy huynh đệ của mình ngã xuống.
Về tình về lý, đều không thể gia nhập Địa Phủ. Chỗ khác biệt là.
Phượng tổ tự nghĩ trên người mình mang theo thù hận vô tận, cũng không thể nào xóa bỏ hiềm khích với Địa Phủ.
"Tử vong cũng không phải là sự kết thúc của sinh mệnh, trong Địa Phủ tòn tại lục đạo luân hồi, tất cả những người đã chết đi đều có thể luân hồi chuyển thế."
Huỳnh vương không để bụng, giọng nói mờ mịt nói: "Nghĩ đến....."

“Điểm này, trong lòng Thiên Cơ Lâu Chủ hẳn là biết rõ.”
Tuy rằng hắn chưa từng đến Thiên Cơ Lâu, nhưng hắn vẫn luôn quan tâm để ý đến những tin tức bên ngoài, hắn biết rằng giá trị hiện tại của bốn chữ ‘Thiên Cơ Lâu Chủ’.
Một người mà không bỏ sót bất kỳ ai.
Lời hắn nói, phỏng chừng toàn bộ tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều sẽ đắn đo một chút.
Chỉ cần đến Thiên Cơ Lâu hỏi một câu.
Bọn họ sẽ biết được, tất cả những gì mình nói đều là sự thật.
“Huỳnh vương.”
Lúc này.
Một giọng nói hùng hồn truyền đến, bên trong lớp sương mù hỗn độn, mấy đạo bóng người song song bước đến, khí tức của mỗi một người đều như vực sâu biển lớn, giống như những sinh linh vô thượng băng qua dòng sông thời gian đến đây.
Chung quanh người bọn họ là từng đốm sáng bay múa, cảnh tượng đáng sợ, thần tắc vặt ngang bầu trời. Người đi đầu.
Là một người đàn ông trung niên, hắn mặc trên người chiến y màu vàng kim nhạt, như là một thần hoàng giáng xuống phàm trần.
Hắn vừa xuất hiện, khủng bố dao động, ngập trời mà thượng, hư không toàn diện sụp đổ, lập tức liền lan tràn đi ra ngoài, trời sụp đất nứt, vô thượng Tiên Vương uy thế, cùng Huỳnh vương tranh phong tương đối.
“Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, thần cơ diệu toán, hắn có thể tính được chuyện tam vương Liễu thị đã từng đến Thiên Ma giới hay chưa, tất nhiên cũng có thể tính được rốt cuộc là tộc Liễu thị có gia nhập vào Địa Phủ hay không!”
Giọng nói uy nghiêm ù ù rung động trên hư không trung, khiến cho khí huyết không thoải mái. Ngược lại.
Hai người Liễu Thanh Hoằng cùng Nhị tổ dùng ánh mắt cảm kích với người đàn ông trung niên vừa mới xuất hiện kia. Những lời này của hắn gần như là đã giúp tộc Liễu thị tẩy rửa hiềm nghi.
Bởi vì.
Người có Thần giới có thể hoài nghi tộc Liễu thị, nhưng tuyệt đối sẽ không hoài nghi người này. Người này chẳng phải là ai khác.
Mà là Bắc Vũ thần hoàng, trong Thần giới, ngoài lão thành chủ Huyền Không thành ra, hắn là người có vị thứ cao nhất trên Tiên Vương bảng.
Người xếp thứ hai mươi sáu trên Tiên Vương bảng.

Năm đó đã từng tham dự trận chiến Địa Phủ, trong trận chiến ấy đã từng dành được chiến công hiển hách. Bốn chữ 'Bắc Vũ thần hoàng' này hoàn toàn gây chấn động chư thiên vạn giới.
Đứng ở một góc độ nào đó mà nói.
Thì uy danh của hắn còn khủng bố hơn so với lão thành chủ Huyền Không thành. Dù sao thì.
Thời gian dần trôi, lão thành chủ Huyền Không thành vẫn lánh đời không xuất hiện, chiến tích duy nhất chính là liên tục chém chết năm Tiên Vương trong trận đại chiến Địa Phủ.
Loại hiến tích này có thể nói là khiến cho chư thiên khiếp sợ.
Nhưng cảnh đời đổi dời, danh tiếng của lão thành chủ Huyền Không thành đã giảm xuống. Mà Bắc Vũ thần hoàng thì lại như mặt trời ban trưa.
Hắn chỉ cần ra lệnh một tiếng, thì e rằng hơn phân nửa Thần giới đều phải vâng theo, trong toàn bộ Thần giới, những thế lực duy nhất có thể sánh ngang cùng với hắn, chỉ sợ cũng chỉ có mấy cái ít ỏi như tộc Liễu thị.
Giờ phút này.
Vài vị Tiên Vương đứng sau lưng Bắc Vũ thần hoàng đều là thuộc hạ dưới trướng của hắn. Từ điểm này đủ để nhìn ra căn cơ của hắn.
"Không ngờ tới, ngươi cũng tới."
Huỳnh vương nhìn về phía Bắc Vũ thần hoàng, trong ánh mắt có vẻ nặng nề, thực lực người này không kém gì hắn, nhìn trên Tiên Vương bảng, vị thứ của hắn ta còn cao hớn hắn một chút.
Rất có khả năng.
Người này có một số con át chủ bài mà người khác không biết. Trong lúc nhất thời.
Mang lại cho hắn cảm giác ném chuột sợ vỡ đồ.

Chương 838. Tình hình rất bất lợi cho chúng ta. (2)

Chương trước Chương sau

Hắn tự nghĩ, nếu như không có Bắc Vũ thần hoàng, chỉ dựa vào hai người Liễu Thanh Hoằng cùng Phượng tổ, thì dù hắn có đánh không lại, nhưng nếu như muốn chạy thì chẳng ai có thể ngăn cản được hắn.
Nhưng mà bây giờ có thêm Bắc Vũ thần hoàng, vậy thì tất cả mọi chuyện đã khác rồi.

Chỉ một mình Bắc Vũ thần hoàng thì đã mạnh hơn hắn rồi, càng đừng nói còn có thêm hai người Liễu Thanh Hoằng cùng Phượng tổ nữa.
“Vì sao bổn hoàng không thể tới?”
Bắc Vũ thần hoàng nắm chặt năm ngón tay, hư không nứt toác ra, một cây trường thương ánh kim xuất hiện, thân nó thon dài, bắng ra thứ ánh sáng màu bạc lóa mắt, xuyên thủng vũ trụ.
Một luồng uy thế cuồn cuộn bá đạo quét ngang mười phương.
“Trận chiến năm xưa chưa phân thắng bại, hôm nay có muốn giải quyết dứt điểm không?”
“Hả?”
Huỳnh vương nhíu mày.
Nếu như không có Tiên Vương bảng, hắn chắc chắn sẽ động thủ.
Nhưng có Tiên Vương bảng, khiến trong lòng hắn xuất hiện sự do dự, đã biết rõ vị thứ của mình thấp hơn của người ta, còn muốn xông lên, ngoài cái kẻ muốn thăm dò người khác như Thanh Long vương ra, thì những người khác chẳng phải là đồ ngốc.
Ví dụ như Liễu Thanh Hoằng, sau khi ra mặt, đã không thèm chủ động động thủ với hắn. Bởi vì.
Đến đẳng cấp như bọn họ, có hiểu biết rất rõ về thực lực của mình, không chắc chắn hoàn toàn, sẽ không tự tiện động thủ.
Càng đừng nói đến chuyện.
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế còn chưa xuất thế.
Trừ phi đầu óc bị lừa đá, mới có thể bỏ ra một lượng lớn nguyên khí vào ngay lúc này, để đối phó với một kẻ mà mình biết rõ là đánh không lại người ta.
“Như thế nào? Không dám?”
Nhìn thấy Huỳnh vương do dự, Bắc Vũ thần hoàng đứng hiên ngang, ngọn thương chỉa thẳng lên trời, cười nhạo một tiếng.
“Ngươi đừng quá nôn nóng, giữa ta và ngươi sớm muộn gì cũng sẽ giao chiến, Tiên Vương bảng chẳng qua chỉ dùng để tham khảo mà thôi, ý nghĩa của nó không lớn.”
Huỳnh vương trầm giọng nói.
“Hừ.”
Bắc Vũ thần hoàng cười lạnh.
Tiên Vương bảng là thật hay là giả, chẳng biết rõ hơn hắn. Cho dù có nói như thế nào.

Hắn cũng đã chính mắt gặp được Thiên Cơ Lâu Chủ, sau khi đi vào Thiên Cơ Lâu Chủ, thì mới hiểu hết được sự đáng sợ của Thiên Cơ Lâu Chủ. Cái khác thì không nói, chỉ cần nói đến thủ đoạn làm cho tất cả tu vi của người ta biến mất chỉ với một suy nghĩ.
Chỉ sợ là chuẩn Tiên Đế cũng không thể làm được.
Một vị chuẩn Tiên Đế có thể dễ dàng giết chết một Tiên Vương, nhưng tuyệt đối không thể khiến cho tu vi của một Tiên Vương mất hết.
Đây là chuyện mà thần thông có thể giải thích.
Ít nhất thì đây cũng là sự hiện hữu của một quy tắc nào đó, giống như chủ nhân của bầu trời, chúa tể của mọi thứ, nhất niệm vạn vật sinh, nhất niệm vạn vật diệt.
Có lẽ..... Chỉ có Tiên Đế mới có thể làm được.
Đương nhiên.
Đây là suy đoán của một mình Bắc Vũ thần hoàng.
"Ta chờ trận chiến ấy!"
"Hừ."
Huỳnh vương hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó xoay người nhanh chóng rời đi, sau một hai bước chân, đã đi vào một vùng hư không khác. Nơi này.
Có hơn mười Tiên Vương của Thiên Ma giới. Mỗi một người đều có khí tức uy nghiêm.
Khi đối đầu với Tiên Vương Thần giới, vô hình trung thành một thế đối lập.
Lúc này.
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế vẫn chưa xuất thế, nếu không nắm chắc mười mươi, thì chẳng ai muốn ra tay, chỉ có những nhân vật như Bắc Vũ thần hoàng mới có thể không kiêng nể gì mà ra tay.
Dù sao thì.
Thực lực của hắn rất cao, mạnh hơn hắn nhiều lần.
Chỉ cần không so sánh với những người này, có thể nói Bắc Vũ thần hoàng là vạn giới vô địch.
"Tình hình sao rồi?"
Huỳnh vương mới vừa tới, bên cạnh liền có Tiên Vương của Thiên Ma giới đi tới, mở miệng hỏi....
"Trong chư thiên vạn giới, ước chừng đã có hơn một nửa số Tiên Vương đến đây, đối đầu trực diện với chúng ta hiện giờ là người của Thần giới cùng Thiên Yêu giới."
"Nhưng ta cảm ứng được Tiên Vương của Tiên giới cũng đã tới rồi."

Huỳnh vương lạnh lùng nói.
“Nói như vậy thì, tình hình không mấy lạc quan.”
Một sinh linh cao chưa đến sáu thước, hai hàng lông mày gắt gao nhíu chặc, trầm giọng nói: “Thiên Ma giới chúng ta mạnh thì có mạnh, nhưng chỉ đối phó với một Thần giới, thì đã có chút sức cùng lực kiệt, làm sao có thể cản được khi vạn giới liên thủ?”
“Không sai.”
Sinh linh cao chưa đến sáu thước vừa mới nói xong, Tiên Vương sáu cánh đã mở miệng nói tiếp: “Ta nghe được tin là Thiên Cơ Lâu Chủ của Thiên Cơ Lâu vị đã từng nói những kẻ nằm trong Tiên Vương bảng đều còn sống.”
“Nhưng mà bọn Lục Vô Đạo đến bây giờ vẫn chưa biết tung tích, ngược lại thì cường giả trên Tiên Vương bảng của đối phương liên tiếp nhảy ra rồi.”
“Tình hình bây giờ rất bất lợi với chúng ta.”
Ngay từ đầu.
Khi nghe được đám người Lục Vô Đạo đều còn sống, những Tiên Vương của Thiên Ma giới bọn họ không thể nào không vui mừng được.
Nhưng nói thật thì.
Đến lúc này rồi, cơ duyên chuẩn Tiên Đế cũng sắp xuất thế rồi. Nhưng đám người Lục Vô Đạo vẫn chưa thấy tăm hơi đâu cả.
Vậy thì có chút phiền phức rồi.
Bọn họ chưa từng đến Thiên Cơ Lâu, cũng không biết thái độ của Thiên Cơ Lâu Chủ là như thế nào, chuyện này cũng không ngăn được chuyện bọn họ tìm hiểu được chuyện Thiên Cơ Lâu Chủ chính là một vị cường giả chuẩn Tiên Đế.
Nếu như vực chủ bên phía mình ra tay, bị Thiên Cơ Lâu Chủ chặn đứng thì phải làm sao bây giờ? Thiên Ma vực có thể sẽ bị hủy diệt trong một sớm, một chiều.
“Nếu như mà còn không được, thì để cho vực chủ hành động ngay bây giờ, một lưới bắt hết Tiên Vương của chư thiên vạn giới, được không?”
Có người đề nghị nói.
Lời này vừa nói ra.
Trong hỗn độn tức khắc sôi trào sát khí , khiến cho hư không cũng phải run rẩy theo.
“Ngươi điên rồi?”
Huỳnh vương nhíu mày.

Tiên Vương cũng không phải là con chó con mèo gì, ngươi muốn giết họ thì có thể giết được hả?
Hôm nay, trong số những Tiên Vương đến đây, có không ít người sống sót sau trận đại chiến Địa Phủ, ngay đến cả Tiên Đế cũng đã xuất hiện.
Nhưng bọn hắn vẫn có thể kiên trì cho đến bây giờ. Mà nay.
Thiên Ma giới chỉ có một vị chuẩn Tiên Đế, làm sao có thể bắt hết tất cả Tiên Vương được? Nếu như làm không tốt.
Ngược lại sẽ ăn trộm gà không được lại còn mất luôn nắm gạo.
"Vực chủ có kế hoạch chi tiết tỉ mỉ rồi, tạm thời các ngươi đừng hành động thiếu suy nghĩ, tránh làm rối âm mưu của vực chủ."
Huỳnh vương trầm giọng nói.
"Âm mưu?"

Chương 839. Làm sao mà ngươi biết được?.

Trên mặt Tiên Vương sáu cánh kia mang theo một chút không vui, trầm giọng nói: "Lẻ nào chuyện của vực chủ còn muốn gạt chúng ta sao? Chỉ là một cơ duyên chuẩn Tiên Đế mà thôi."
"Vực chủ còn có âm mưu gì nữa chứ?"
Câu nói này đại diện cho suy nghĩ trong lòng không ít Tiên Vương của Thiên Ma giới. Bất kể có nói thế nào đi nữa.
Vực chủ chính là chuẩn Tiên Đế, đây là sự thật không cần tranh cãi, cơ duyên lần này hoàn toàn có thể nói, chẳng có chút liên quan nào đến vực chủ Sâm La quỷ vực.
Hắn chỉ cần đứng về phía Thiên Ma giới, giúp đỡ những Tiên Vương khác, cướp được cái cơ duyên này là được. Một vị chuẩn Tiên Đế xuất hiện, thử hỏi ai dám đối đầu với hắn?
Cho dù là Chu Khất - hạng nhất trên Tiên Vương bảng có chạy đến đây, e rằng chưa chắc đã là đối thủ của vực chủ nữa là? Có thể nói.
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế, trong con mắt của rất nhiều Tiên Vương Thiên Ma giới đều đã là vật trong tay mình, đến lúc đó Thiên Ma giới lại có thêm một vị chuẩn Tiên Đế.
Phỏng chừng.

Cho dù Thiên Cơ Lâu Chủ có đứng về phía chư thiên vạn giới , thì căn bản cũng chẳng thể làm nên trò trống gì.
“Đến lúc đó các ngươi sẽ biết thôi.”
Huỳnh vương liếc nhìn đông đảo Tiên Vương đứng bên cạnh một cái, khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói: “Các ngươi chỉ cần biết một điều vậy là đủ rồi.”
“Cái gì?”
Tiên Vương sáu cánh truy vấn nói.
“Chẳng bao lâu nữa, Địa Phủ sẽ lại lần nữa thống trị chư thiên.”
Huỳnh vương tự tin nói.
Tiên Vương sáu cánh: “.....”
Hắn rất muốn nói, Địa Phủ đã bao giờ thống trị chư thiên chưa?
Vào giai đoạn mạnh nhất, chẳng qua cũng chỉ chiếm cứ được phân nửa thế giới trong chư thiên vạn giới mà thôi, muốn thống trị chư thiên, còn cả một con đường dài phía trước kìa.
Đương nhiên.
Lời này hắn cũng chỉ dám suy nghĩ trong lòng mà thôi, hắn không bao giờ dám nói ra điều này.
Cho dù hắn có kiêu ngạo hơn nữa, cũng không dám ngang bướng với Huỳnh vương, người ta là cường giả trên Tiên Vương bảng đấy, mà mình thì còn chẳng có vị thứ trên đó.
Xem thử Thanh Long vương vùa này, kết cục thảm cỡ nào thì biết rồi.
Tiên Vương sáu cánh tự nghĩ, nếu như mình đối đầu với Huỳnh vương, phỏng chừng kết cục cũng chẳng tốt hơn Thanh Long vương là bao nhiêu.
“Vút.....”
Trong hỗn độn.
Lại xuất hiện hai bóng người, phá sao chém trăng bay đến.
Hai người này chẳng phải là ai khác, đúng là đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo và Huyền Âm Tiên Vương. Sau khi chạy đến đây.
Hai người rõ ràng không muốn gây sự chú ý của những người chung quanh, trước tiên cả hai đều thu liễm khí tức của bản thân, nhưng thật ra khi Triệu Quân Hàn nhìn lướt qua chung quanh, phát ra một tiếng súy xoa nhẹ.
Rồi ngay sau đó.
Hắn lại cười khẽ một tiếng.
“Vốn dĩ ta còn cho rằng chúng ta là người đầu tiên chạy đến đây, không ngờ nơi này biển người tấp nập.”

Nhìn bên ngoài thì.
Trong hỗn độn là một mảnh hư vô, chỉ có sương mù quay cuồng, dường như chẳng khác gì với trước đây, nhưng sau khi thần thức khuếch tán ra ngoài, mới đột nhiên phát hiện.
Gần như là ở mỗi một góc, đều có Tiên Vương. Những người này.
Hoặc là độc lai độc vãng, hoặc là tốp năm tốp ba, tất cả đều đang lạnh lùng quan sát.
"Có chân nguyên dao động."
Toàn thân Huyền Âm Tiên Vương đều là băng truyết, như là một khối hàn băng vạn năm, cho dù là thu liễm toàn bộ khí tức, thì hàn khí khủng bố vẫn lan tràn ra ngoài.
Đóng băng hư không.
Hắn liếc mắt nhìn, đảo qua mỗi một tấc không gian chung quanh, sau khi cẩn thận cảm nhận một lúc, trầm giọng nói: "Trước khi chúng ta đến đây, dường như có người đã giao thủ."
"Ồ?"
đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo - Triệu Quân Hành kinh ngạc liếc mắt nhìn Huyền Âm Tiên Vương một cái, thầm nghĩ trong lòng: "Không hổ là người trên Tiên Vương bảng, mình còn chưa cảm nhận được gì, nhưng đối phương đã nhận ra."
Lập tức.
Hắn mở miệng hỏi: "Đạo hữu có thể phát hiện được rốt cuộc là ai đang giao thủ không?"
"Tổng cộng có ba bên, một bên hẳn là tộc Liễu thị, còn một bên là Long tộc của Thiên Yêu giới, bên còn lại là..... Là Thiên Ma giới!"
Trong đôi mắt của Huyền Âm Tiên Vương hiện vẻ nghiêm túc.
Hắn nhìn hai hướng trong hỗn độn, vào lúc này, chỉ có người của hai thế lực không hề che giấu khí tức của mình, lại càng không ẩn nấp.
Bọn họ cứ tùy tiện đứng trong hỗn độn. Bọn họ là Thần giới cùng Thiên Ma giới.
Bên phía Thần giới.
Dẫn đầu là Bắc Vũ thần hoàng, mà phía Thiên Ma giới thì Huỳnh vương dẫn đầu, có thể nhận ra rằng hai thế giới khổng lồ này gần như là bao thầu rồi.
Ngay cả Phượng tổ cùng Thanh Long vương Thiên Yêu giới cũng đứng về phía Thần giới.

Khiến cho thực lực tổng thể của Thần giới tăng mạnh, nhìn bề ngoài thì mạnh hơn Thiên Ma giới không ít.
"Tộc Liễu thị?"
Triệu Quân Hành trầm ngâm một chút, lẩm bẩm nói: "Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì có lẽ đám Liễu Thanh Hoằng, Nhị tổ không phải là đối thủ của Huỳnh vương, phía Long tộc tất nhiên là có Thanh Long vương."
"Mà Thiên Ma giới, ngoài Huỳnh vương ra, thì cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác."
Tuy rằng.
Vừa rồi hai người Triệu Quân Hành còn chưa chạy đến đây.
Nhưng căn cứ vào dấu vết để lại, đã đoán được người động thủ là ai, chuyện này cũng không khó.
"Xem ra chúng ta đã tới chậm một bước, bỏ lỡ trò hay rồi."
Huyền Âm Tiên Vương hơi gật đầu.
"Chắc cũng chỉ là thăm dò mà thôi."
Triệu Quân Hành nhìn bốn phía, trầm giọng nói: "Danh sách trên Tiên Vương bảng có đến một trăm người, bây giờ số người lộ diện còn chưa đếm hết mười đầu ngón tay nữa là, phỏng chừng tất cả đều đang yên lặng dõi theo."
"Chỉ cần đám người Liễu Thanh Hoằng không phải là đồ ngốc, chắc sẽ không chọn động thủ vào ngay lúc này."
"Nói....."
Ánh mắt Triệu Quân Hành chợt lóe lên, nhẹ giọng hỏi: "Huyền Âm đạo hữu, ngươi có thể cảm nhận được khí tức của mười người đứng đầu trên Tiên Vương bảng không?"
Nghe thấy câu nói này.
Huyền Âm Tiên Vương hơi sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu, hắn bất đắc dĩ nói: "Đừng nói chi đến mười người đứng đầu, mà đến ngay ba mươi người đứng đầu, đẳng cấp này mà đã muốn ẩn nấp, thì ngay đến ta cũng không thể nào phát hiện được."
"Có lẽ, những người đó đã sớm tới rồi, có khi bọn họ còn thấy chướng mắt cơ duyên này."
Những người khác trở thành chuẩn Tiên Đế, có lẽ còn cần đến ngoại lực.
Nhưng những người đứng đầu trên Tiên Vương bảng như Chu Khất, hay là Lục Vô Đạo xếp thứ nhì, người như vậy, thật sự còn cần đến cơ duyên chuẩn Tiên Đế hay sao?

Chương 840. Làm sao mà ngươi biết được?. (2)

Chưa chắc.

Hàng tỉ năm trước, Lục Vô Đạ đã có bản lĩnh giao thủ cùng chuẩn Tiên Đế, còn cái người hạng nhất Chu Khất kia e là còn khủng bố hơn.

Người như vậy, phỏng chừng đều có tâm cao khí ngạo, mặc dù muốn trở thành chuẩn Tiên Đế, thì muốn dựa vào căn cơ của chính bản thân mình, còn hơn là dựa vào ngoại lực.

"Nếu như nói như vậy, chuyện này cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt."

Trong lòng Triệu Quân Hành có chút vui mừng, rồi sau đó lại có chút thất vọng, sớm biết như thế, thì khi còn trong Thiên Cơ Lâu , nên hỏi Thiên Cơ Lâu Chủ.

Có được câu trả lời khẳng định của Thiên Cơ Lâu Chủ.

Vậy thì bọn họ cần gì phải lo lắng hãi hùng như vậy chứ?

Lỡ đâu.

Đám người Lục Vô Đạo nhà người ta kia, căn bản là không đến đây, vậy chẳng phải mình tốn công lo lắng một hồi hay sao?

"Lại có người tới."

Huyền Âm Tiên Vương cảm ứng đực, hắn ngẩng đầu nhìn về phương hướng bị che khuất kia.

"Ồ?"

Triệu Quân Hành nhíu mày, hắn nhìn theo mắt của Huyền Âm Tiên Vương, nhưng chỉ nhìn thấy hai bóng người chợt lóe lên rồi biến mất sâu trong hỗn độn.

Một trong hai người kia, có thực lực hơn xa hắn. Hắn không thể nào nhận ra được thân phận của họ.

Nhưng người còn lại thì không khó để nhận ra.

Không phải Liễu Thanh Vũ của tộc Liễu thị,thì còn có thể là ai?

"Thật ra thì tốc độ của bọn họ cũng không chậm."

Đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo cười khẽ nói.

Nếu một trong hai người kia là Liễu Thanh Vũ, thì người còn lại có ẩn nấp kỹ đến đâu, căn bản cũng không thể làm nên trò trống gì, ngoài chủ nhân Thiên Mang sơn ra, còn có thể là ai?

“Nếu như bọn họ đã đến đây, phỏng chừng tam vương Liễu thị, cũng sắp tới rồi.”
Huyền Âm Tiên Vương nhẹ giọng nói.
Tiếng nói vừa dứt.
Lại là ba bóng người bay đến đây, khác với hai người Liễu Thanh Vũ, ba người này không hề ẩn nấp, mà trực tiếp bay về phía đám người Thần giới.
Nhìn về bên Thần giới, thực lực lại tăng lên, trong lòng Triệu Quân Hành có chút dao động. Phải biết rằng,
mình cũng là người của Thần giới đấy.
Lúc này chạy đến đó, chẳng phải là có thể trực tiếp gia nhập vào nhóm của bọn họ hay sao?
Một đám Tiên Vương đoàn kết với nhau, thử hỏi còn có ai dám trêu chọc?
“Ngươi muốn đi cùng bọn họ sao?”
Giọng nói của Huyền Âm Tiên Vương lạnh lùng, liếc mắt nhìn Triệu Quân Hành một cái, phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, nhàn nhạt nói: “Chớ trách ta không nhắc nhở ngươi.”
“Bây giờ bên Thần giới nhìn thì có vẻ cường đại, nhưng thật ra thì đầy nguy cơ, cơ duyên chuẩn Tiên Đế chỉ có một, nhưng trong đám bọn hắn, người có thể trở thành chuẩn Tiên Đế lại không chỉ có một người.”
“Xa thì không nói, chỉ riêng ba người Bắc Vũ thần hoàng, Phượng tổ, Liễu Thanh Hoằng, thì đã không phải là hạng người dễ trêu chọc.”
“Ngươi gia nhập vào đó, chỉ có thể làm nền mà thôi.”
Triệu Quân Hành cạn lời.
Trogn số những Tiên Vương, thì thực lực của hắn cũng không được coi là yếu ớt, nhưng cũng chỉ được đến như thế này mà thôi, còn muốn xưng là cường giả, thì căn bản chưa được.
Có khối người còn mạnh hơn hắn nhiều. Hắn ước chừng.
Thực lực của mình tối đa cũng chỉ ngang hàng với đám người Thất tổ của tộc Liễu thị mà thôi, có lẽ còn chưa bằng người ta nữa. Mình tùy tiện gia nhập phía Thần giới.
Đúng thật là có khả năng cháo còn chẳng có mà húp nữa là.
“Đạo hữu nhắc nhở rất đúng.”
Đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo chắp tay nói với Huyền Âm Tiên Vương. Giờ phút này.
Trong lòng hắn ngũ vị tạp trần, mình đi theo Huyền Âm Tiên Vương, thì chắc chắn có thể trở thành chuẩn Tiên Đế sao? Chỉ sợ là cũng chẳng được.

Thực lực của đối phương, tốt xấu gì thì cũng là cường giả có thên trên Tiên Vương bảng, nhiều nhất thì mình cũng chỉ có thể giúp đỡ hắn một phen mà thôi, chờ đến khi đối phương trở thành chuẩn Tiên Đế.
Có lẽ có thể chiếu cố đến Tiên Phong Cổ Đạo nhiều một chút mà thôi.
"Cũng không biết, lần này cơ duyên chuẩn Tiên Đế, còn bao lâu nữa mới xuất thế." Triệu Quân Hành trong lòng nghĩ.
Bên kia.
Chủ nhân Thiên Mang sơn mang theo Liễu Thanh Vũ, đi đường vòng trong hỗn độn, cuối cùng đi bên Thiên Ma giới. Nhiều năm trước.
Hai bên là minh hữu, hôm nay lại lần nữa gặp mặt, không thể thiếu chuyện trợ giúp lẫn nhau. Dù sao thì.
Nơi này thật sự là có quá nhiều cường giả.
Hai người chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ tự hỏi, bọn họ không thể nào cướp được cơ duyên chuẩn Tiên Đế, từ trong vòng vây của đông đảo cường giả. Chỉ có gia nhập vào Thiên Ma giới, mới có được một tia hi vọng.
"Huỳnh vương đạo hữu, nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như xưa."
Cách rất xa, mà giọng nói chủ nhân Thiên Mang sơn đã vọng lại đây.
Huỳnh vương nghe vậy, xoay người lại, nhìn thoáng qua chủ nhân Thiên Mang sơn, trên mặt hiện lên nụ cười, cũng chắp tay nói: "Sau trận chiến năm xưa, không ngờ rằng hai người chúng ta còn có ngày tương phùng."
Tuy rằng.
Bây giờ vị thứ của chủ nhân Thiên Mang sơn không cao, gần như là đứng cuối bảng.
Nhưng trong lòng Huỳnh vương hiểu rất rõ, tư chất của đối phương không hề kém hơn mình, nếu như không bị phong ấn, bây giờ có lẽ vị thứ của hai người cũng ngang ngang với nhau.
Thậm chí.
……
Chủ nhân Thiên Mang sơn có khi lại còn xếp vị thứ cao hơn mình nữa kìa.
"Đúng vậy."
"Ta cũng không ngờ tới."
Chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đi tới gần đấy, hắn duỗi tay giới thiệu nói: "Giới thiệu với đạo hữu một chút, vị này là Liễu Thanh Vũ của tộc Liễu thị thuộc Thần giới, không lâu trước đây đã gia nhập Địa Phủ."
"Liễu Thanh Vũ tham kiến Huỳnh vương tiền bối."

Tuy rằng Liễu Thanh Vũ tâm cao khí ngạo, nhưng cũng phải xem thử đối phương là ai. Ví dụ người như Huỳnh vương, hắn cũng chẳng dám làm cao. Bởi vì.
Năm đó Liễu Kinh Thiên chết như thế nào, hắn cũng biết rất rõ.
Giờ phút này nhìn thấy Huỳnh vương, trong lòng hắn chưa thể nói là căn thù, nhưng lại có chút phức tạp, ai có thể ngờ được là có ngày mình lại hành lễ vãn bối với kẻ thù của tộc Liễu thị chứ?
"Không cần đa lễ."
Huỳnh vương nhìn Liễu Thanh Vũ một cái thật lâu, lại liếc mắt nhìn về phía Thần giới, trong ánh hắn hiện lên vẻ trào phúng.
Mà cảnh tượng này.
Khiến cho không ít tộc nhân Liễu thị tức điên lên.
Thần giới cùng Thiên Ma giới đều tùy tiện đứng trong hỗn độn. Không hề có ý định trốn tránh nhau.
Cho nên.

Chương 841. Làm sao mà ngươi biết được?. (3)

Chủ nhân Thiên Mang sơn mang theo Liễu Thanh Vũ chạy đến đó, cũng phơi bày trước mắt mọi người, tất nhiên cảnh tượng Liễu Thanh Vũ khom mình hành lễ với Huỳnh vương, cũng dã lọt vào mắt của tất cả mọi người.
Đây là gì?
Đây là sỉ nhục?
Đường đường là tộc Liễu thị, thì ra có một Tiên Vương gia nhập Địa Phủ, không chỉ có như thế, hắn còn hành lễ vãn bối với kẻ thù của tộc Liễu thị nữa.
Mà bây giờ cơ duyên chuẩn Tiên Đế sắp sửa xuất thế. Nếu không thì.
Bây giờ đám người Thất tổ Nhị tổ, chỉ sợ đã hành động ngay lập tức rồi.
"Hai vị lão tổ bớt giận."
Liễu Thanh Hoằng đứng trước mặt Thất tổ, Nhị tổ, nhanh chóng nói.
Tuy rằng hắn cũng muốn đánh chết Liễu Thanh Vũ, nhưng lúc này, rõ ràng không phải là thời cơ tốt nhất.
Hắn nhanh chóng nói: "Chờ đến khi cơ duyên chuẩn Tiên Đế mở ra, vãn bối đương nnhiên sẽ tự mình ra tay, thanh lý môn hộ!"

Nhị tổ gắng gượng đè lửa giận trong lòng xuống, hắn hừ lạnh một tiếng về phía Liễu Thanh Vũ, ngay sau đó gật đầu, nói: "Chuyện này giao cho ngươi xử lý."
Hắn biết thực lực của mình, tuy rằng hơn Liễu Thanh Vũ một chút, nhưng muốn giết đối phương, không phải là chuyện trong thời gian ngắn.
Một khi để quá lâu, thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Chỉ có Liễu Thanh Hoằng ra tay.
Mới có thể nhanh chóng đánh chết Liễu Thanh Vũ.
"Dạ!"
Liễu Thanh Hoằng vội vàng chắp tay, nhanh chóng nói: "Vãn bối nhất định không phụ sứ mệnh!"
"Nhìn thấy bên Thần giới kia chưa?"
Huỳnh vương chỉ về phía Thần giới, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Bọn họ đang nghĩ cách để giết ngươi!"
Liễu Thanh Vũ nghe vậy, trong lòng rùng mình.
Hắn từng là người của tộc Liễu thị, hiểu rất rõ sức mạnh của tộc Liễu thị, tộc Liễu thị không chỉ có thực lực tự thân khủng bố, mà còn có quan hệ với Bắc Vũ thần hoàng.
Phỏng chừng.
Bắc Vũ thần hoàng nhìn thấy mình, cũng sẽ không nể tình mà ra tay.
Bây giờ mình đã trêu vào hai cường giả đứng hàng đầu trên Tiên Vương bảng, hắn chỉ là một Tiên Vương không có tên trong bảng xếp hạng, chẳng hề có chút tự tin là mình sẽ sống sót.
"Tiền bối....."
Trong lòng Liễu Thanh Vũ lo lắng.
Hắn còn chưa trở thành chuẩn Tiên Đế, nên không muốn cứ như vậy mà chết đi.
Trước mắt người có thể bảo vệ được cho hắn, chỉ có thế lực của Thiên Ma giới mà thôi.
"Yên tâm."
Huỳnh vương mỉm cười vỗ bả vai Liễu Thanh Vũ, ôn hòa nói: "Nếu ngươi gia nhập Địa Phủ, vậy thì đã là bằng hữu của Thiên Ma giới , có ta ở đây, chẳng ai có thể động đến ngươi."
"Đa tạ tiền bối!"
Liễu Thanh Vũ lập tức vui mừng.

Có được câu nói này của Huỳnh vương, trong lòng hắn lập tức nhẹ nhõm đi rất nhiều.
Người khác có lẽ không biết, nhưng hắn biết rất rõ sau lưng Huỳnh vương còn có một vực chủ Sâm La quỷ vực, đó chính là một chuẩn Tiên Đế.
Được coi như chuẩn Tiên Đế duy nhất ngoài chư thiên vạn giới.
.....
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối thì không tính.
Vị tiền bối này không màn tới thế tục, tu vi lại cao, thật ra thì cũng không ảnh hưởng đến bọn họ.
"Vì sao vẫn chưa nhìn thấy vực chủ?"
Chủ nhân Thiên Mang sơn liếc mắt đánh giá chung quanh một cái, có chút tò mò hỏi.
"Hắn đang ở trong Thiên Ma giới, không tới đây."
Huỳnh vương đáp lại nói.
"Thì ra là thế."
Chủ nhân Thiên Mang sơn gật đầu, ngay sau đó truyền âm hỏi: "Đạo hữu có thể nói cho biết là rốt cuộc vực chủ là vị tiền bối nào tron trận đại chiến năm xưa không?"
"Này....."
Huỳnh vương nghẹn lời, hơi lắc đầu, đáp lại nói: "Thật không dám giấu, ta cũng không biết."
Đừng nói là chư thiên vạn giới, mà ngay đến cả trong Thiên Ma giới, căn bản chẳng có ai biết, diện mạo thật sự của vực chủ Sâm La quỷ vực là gì.
Càng đừng nói đến chuyện biết được trước kia hắn là ai.
"Vậy thôi."
Chủ nhân Thiên Mang sơn bất đắc dĩ thở dài, lại lại lần nữa truyền âm hỏi: "Vậy đạo hữu có thể lộ một chút về kế hoạch của vực chủ hay không? Đạo hữu yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói với ai."
"Hả??"
Sau khi Huỳnh vương nghe được câu này, kinh ngạc nói: "Làm sao ngươi biết đến kế hoạch của vực chủ?."
Vực chủ Sâm La quỷ vực đã bắt đầu lên kế hoạch vào hàng tỉ năm trước.
Nhưng mà.
Những ngươi biết chuyện này, ngoài vực chủ Sâm La quỷ vực ra thì chỉ còn một mình Huỳnh vương. Huỳnh vương mới tiết lộ một chút tin tức cho Tiên Vương của Thiên Ma giới.

Nhưng đám người chủ nhân Thiên Mang sơn thì sao thế này? Chẳng phải hắn chỉ vừa tới hay sao?
Tại sao lại biết được kế hoạch của vực chủ Sâm La quỷ vực được chứ? Chẳng lẽ?
Kế hoạch bị bại lộ rồi sao?
"Là Thiên Cơ Lâu Chủ nói cho các ngươi biết sao?"
Huỳnh vương dường như là nhớ đến điều gì đó, trong lòng rùng mình, trầm giọng hỏi.
"Nếu không thì sao?"
Vẻ mặt của chủ nhân Thiên Mang sơn có chút kỳ lạ. Bây giờ đã là lúc nào rồi?
Huỳnh vương sẽ không cho rằng, trên thế giới này, còn có chuyện mà Thiên Cơ Lâu Chủ không biết chứ.
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế mà còn tiên đoán được, chỉ một âm mưu của vực chủ Sâm La quỷ vực lại có thể làm khó được Thiên Cơ Lâu Chủ hay sao?
Mà cũng tại vì tài nguyên của bọn họ không đủ nhiều.
Nếu như đủ nhiều, chủ nhân Thiên Mang sơn có thể trực tiếp biết được toàn bộ kế hoạch của vực chủ Sâm La quỷ vực từ Thiên Cơ Lâu. Gài bẫy một vị chuẩn Tiên Đế, chỉ cần nghĩ đến thôi thì cũng đủ kích thích rồi.
"Sao có thể?"
Thân thể Huỳnh vương cứng đờ, trong mắt mang theo vẻ không thể tin, lẩm bẩm nói: "Sao hắn có thể đoán được chứ?"
"Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối không gì không biết, trong chư thiên vạn giới, gần như là không có chuyện gì có thể giấu được hắn, chỉ cần trả nổi giá trị, thậm chí còn có thể đoán được cả tung tích của Thần Đế."
Chủ nhân Thiên Mang sơn đĩnh đạc mà nói.
Trong giọng nói mang đầy sự tôn sùng với Thiên Cơ Lâu Chủ.
Cái này cũng chẳng phải là tin tức vỉa hè, mà hắn đã từng tận mắt chứng kiến chỗ đáng sợ của Thiên Cơ Lâu Chủ, nên mới có thể hiểu biết sâu sắc đến vậy.
"Cái gì? Thần Đế mà cũng có thể tiên đoán được sao?"
Huỳnh vương có chút không rõ.
Rồi sau đó là ý nghĩ sợ hãi vô tận. Tung tích của Thần Đế mà còn có thể tiên đoán được.

Chương 842. Một thế giới hoàn chỉnh?.

Vậy chẳng phải là âm mưu của chủ Sâm La quỷ vực đã bị Thiên Cơ Lâu Chủ biết rõ tận tường hay chăng?

Tuy rằng trong tay của chủ nhân Thiên Mang sơn chẳng có mấy tài nguyên, có rất nhiều chuyện hắn không trả nổi giá trị, nhưng những thế lực khác trong chư thiên vạn giới thì sao chứ?

Luôn luôn có một số thế lực, căn cơ hùng hậu, có thể trả nổi giá trị. Ví dụ như tộc Liễu thị, hoặc là Bắc Vũ thần hoàng!

Hoặc là.

Mấy thế lực vô thượng của Tiên giới.

Nếu như bọn họ biết được âm mưu của vực chủ, vậy thì khó đảm bảo rằng sẽ không có thêm rắc rối. Dù sao thì bọn họ không phải là đối thủ của một vị chuẩn Tiên Đế. Nhưng mà muốn phá kế hoạch của một chuẩn Tiên Đế. Thì cũng chẳng hề khó chút nào.

"Làm sao vậy?"

Chủ nhân Thiên Mang sơn cũng phát hiện ra có gì đó không đúng, mở miệng hỏi một câu.

"Trước mắt xem ra, ta đã xem nhẹ sự uy hiếp của Thiên Cơ Lâu Chủ rồi." Huỳnh vương nặng nề nói.

"Đạo hữu đừng kích động."

Chủ nhân Thiên Mang sơn vội vàng khuyên nhủ.

Hắn rất lo lắng, Huỳnh vương nóng đầu lên, lại muốn đối nghịch với Thiên Cơ Lâu, phải biết rằng rất có thể Thiên Cơ Lâu Chủ là một vị chuẩn Tiên Đế.

Vốn dĩ người ta có ý định sống chết mặc bây.

Nhưng chỉ vì sự khiêu khích của Huỳnh vương, đã chọc giận Thiên Cơ Lâu Chủ, vậy thì không thể cứu vãn được nữa. Một vị chuẩn Tiên Đế gia nhập chiến trường, hậu quả do hắn tạo ra, chẳng có ai có thể gánh vác nổi.

Đừng chỉ nhìn vào những gì mà Thiên Cơ Lâu Chủ thể hiện ra trước mặt, chỉ với năng lực suy đoán thiên cơ, nhưng nếu như suy nghĩ ở một góc độ khác, thì hắn biết tất cả mọi thứ trên đời.

Bao nhiêu năm qua đi, hắn đã vơ vét bao nhiêu tài nguyên vào trong túi của mình? Chuyện này không ai có thể nói rõ được.
Có khả nẵng.
Số lượng tài nguyên trong tay Thiên Cơ Lâu Chủ đã vượt xa sự tưởng tượng của vô số người. Ít nhất.
Thì lần này cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế, Thiên Cơ Lâu Chủ đã kiếm đầy bồn đầy chén, có thể nói là giàu nứt đố đổ vách. Dù sao thì.
Biết bao nhiêu là thế lực trong chư thiên vạn giới đều đã từng đến Thiên Cơ Lâu, mỗi một người chỉ cần đưa cho Thiên Cơ Lâu Chủ một vật phẩm cấp Tiên Vương, thì số lượng vật phẩm cấp Tiên Vương trong tay Thiên Cơ Lâu Chủ nhiều như cải trắng ngoài đồng.
"Yên tâm."
Huỳnh vương hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Trong lòng ta hiểu rõ."
"Nhưng có một số việc, không thể không đề phòng một chút."
Nói rồi.
Trong tay hắn xuất hiện một miếng ngọc bội, rồi khắc vào bên trong một số nội dung, nhanh chóng gởi về cho vực chủ Sâm La quỷ vực.
Nếu như âm mưu của vực chủ có khả năng bị người khác biết được.
Vậy thì cần phải để cho vực chủ sửa đổi lại một chút. Nếu không thì trong tương lai e rằng sẽ phát sinh biến hóa.
Chủ nhân Thiên Mang sơn đứng bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng này, hắn há miệng thở dốc, rất muốn nói tất cả những gì đang diễn ra trước mắt, có thể là Thiên Cơ Lâu Chủ đều đã tính toán hết rồi.
Bao gồm cả tin tức mà ngươi vừa gởi đi kia.
Nhưng lời này, hắn lại không nói ra, dù sao thì chẳng ai có thể đảm bảo rằng cuộc nói chuyện này có nằm trong sự tính toán của Thiên Cơ Lâu Chủ hay không.
Sau hơn mười ngày sau.
Thiên Nguyên giới.
Đại Hoang thành.
Ttrong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân lại tiễn bước hai vị Tiên Vương, cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình hệ thống trước mặt, chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủn, mà điểm thiên cơ của hắn có thể nói là đã đạt đến con số khủng bố.
Không biết đã có bao nhiêu vật phẩm cấp Tiên Vương, đã được hắn chuyển hóa thành điểm thiên cơ.

“Hẳn là cũng tương đối rồi.”
Lý Vân lẩm bẩm nói.
Người nên tới thì cũng đã tới rồi, còn kẻ không nên tới ví dụ như người của Thiên Ma giới, thì cho dù danh tiếng của mình có gấp một trăm lần bây giờ, thì người ta cũng sẽ không tới.
Dù sao thì.
Sau lưng bọn họ cũng có một tôn chuẩn Tiên Đế. Tự cho tằng đứng trước thực lực tuyệt đối, thì bất kỳ âm mưu nào cũng sẽ trở thành nước chảy mây bay, thì tại sao còn phải chạy đến Thiên Cơ Lâu thăm dò tin tức?
“Hy vọng thực lực Tiên Đế sẽ không làm ta thất vọng.”
Trong lòng Lý Vân nghĩ vậy.
Suy nghĩ này vừa xuất hiện.
Hắn nói thầm trong lòng: “Hệ thống, giúp ta tăng thực lực đến Tiên Đế đỉnh phong!”
Mình quăng ra cơ duyên chuẩn Tiên Đế này, chẳng phải là vì thời khắc ngày hôm nay sao?
“Ong!”
Trong cơ thể Lý Vân bộc phát ra khí tức khủng bố, khí thế từ từ dâng lên, gần như là không hề có điểm cuối, cơ thể bừng sáng lên, phảng phất một Thiên Đế vạn cổ độc tôn hồi sinh.
Toàn bộ Thiên Cơ Lâu đều bao phủ bởi một khí tức vô thượng, lúc này, nếu như có người bước vào bên trong, phỏng chừng sẽ bị ép thành một đám bụi ngay tức khắc.
Cũng may mà.
Trước khi Lý Vân đột phá, đã phong ấn Thiên Cơ Lâu. Người ta không thể nào tiến vào bên trong.
“Ầm ầm ầm!”
Ở trong thân thể hắn, phát ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc, trong kinh mạch của hắn đang sôi trào như trường giang đại hà, huyết khí nồng đậm đến mức cực hạn.
Mỗi một giọt tinh huyết đủ để đè sập cả một cái thế giới. Mỗi một luồng khí tức đều có thể xuyên thủng vũ trụ.
Từ xưa đến nay, trong dòng sông thời gian, không hề tồn tại dấu vết của hắn, dường như tất cả đều đã bị hủy diệt, nhưng hắn lại chân chính tồn tại trong thế giới này.

Phảng phất như vượt khỏi tam giới, vô tình đứng nhìn sự biến hóa của thiên địa, ngồi xem cổ kim tương lai. Thiên địa diệt, mà ta bất diệt.
Không biết đã qua bao lâu.
Phảng phất như chỉ trong nháy mắt, lại như hàng tỉ năm trôi qua.
Lý Vân đứng bên trong Thiên Cơ Lâu, thanh tẩy xác phàm, hoàn toàn biến hóa thành tiên, bên ngoài thân thể ánh sáng lưu chuyển, tiên khí mờ mịt, có được một thân chiến lực sâu không lường được.
Thân thể bất phàm, nguyên thần bất diệt, pháp lực không ngừng sinh sôi.
Ở vào giai đoạn không thể trở thành chuẩn Tiên Đế, tiến thêm một bước, tu thành Tiên Đế.
"Ong!"
Bỗng chốc.
Lý Vân mở hai mắt, ánh sáng bắn ra, xuyên qua vô tận vũ trụ, hai luồng ánh sáng còn đáng sợ hơn cả tiên kiếm, vô cùng sắc bén.
Trực tiếp phá tan rào chắn mà hắn lưu lại trước đây, xuyên qua Thiên Cơ Lâu, đi tới vạn giới, đánh nát hỗn độn vô biên.

Chương 843. Một thế giới hoàn chỉnh?. (2)

Vào thời khắc này, mỗi một cường giả đều sinh ra cảm ứng. Đặc biệt là ở phía tây Thiên Ma giới.
Nơi này có quá nhiều người có tu vi cấp Tiên Vương, mỗi một người đều nhìn thấy luồng ánh mắt kia, trong lòng không nhịn được mà sinh ra lòng sợ hãi vô biên.
"Đó là..... Một ánh mắt sao?"
Liễu Thanh Hoằng nhìn lên bầu trời, bị cảnh tượng hỗn độn hoàn toàn tách ra làm hai, làm cho giật mình, lẩm bẩm nói: "Đây là ai? Vực chủ Sâm La quỷ vực?"
"Không phải là vực chủ Sâm La quỷ vực!"
Sắc mặt của Bắc Vũ thần hoàng đứng bên cạnh Liễu Thanh Hoằng cứng đờ, hắn trầm giọng nói: "Hình như chủ nhân của luồng khí tức này đã vượt xa chuẩn Tiên Đế, đã đạt đến cảnh giới đỉnh điểm của Tu luyện giới!"
Vào thời viễn cổ, khi hắn tham dự đại chiến Địa Phủ.

Hắn vẫn có thể phân biệt được sự khác biệt giữa Chuẩn Tiên Đế cùng Tiên Đế.
Hai đối tượng này có thể nói là khác nhau một trời một vực, chuẩn Tiên Đế chỉ khiến cho hắn có cảm giác cường đại, nhưng Tiên Đế sẽ làm cho hắn cảm thấy bản thân mình nhỏ bé, vô lực, không thể chống lại.
Luồng ánh mắt vừa rồi chỉ thoáng qua, nhưng phong thái trong khoảnh khắc kia lại iin sâu vào lòng của mọi người.
"Tiên Đế?"
Liễu Thanh Hoằng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.
Chuẩn Tiên Đế đều đã vô cùng hiếm gặp, nhưng ai có thể ngờ được hôm nay lại nhảy ra một vị Tiên Đế, chẳng lẽ là.....
Có một nhân vật vô thượng muốn tranh đoạt cơ duyên chuẩn Tiên Đế này với họ sao? Chuyện này cũng quá lố rồi.
Tại sao Tiên Đế lại coi trọng những thứ như vậy chứ?
..·.....
"Thần Đế?"
Phía Thiên Ma giới.
Không ít người đều ngẩng đầu nhìn lên không trung, sắc mặt liên tục tỏ vẻ nghi ngờ.
"Không thể nào là Thần Đế!"
Huỳnh vương lắc đầu, hắn đã từng nhìn thấy khí tức của Thần Đế, hoàn toàn không giống với vừa rồi, mà quan trọng hơn là, hắn đã nghe vực chủ Sâm La quỷ vực ngẫu nhiên nhắc tới.
Thần Đế không thể nào trở lại.
Nếu đã không thể trở lại, vậy thì luồng ánh mắt vừa rồi kia tuyệt đối không phải là Thần Đế. Mà một Tiên Đế khác!
Chẳng lẽ nói trong chư thiên vạn giới này còn có một Tiên Đế khác mà người ta không biết hay sao, vẫn luôn ẩn nấp, chưa từng hiện thân?
"Có khi nào là Thiên Cơ Lâu Chủ không?"
Chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ đưa mắt nhìn nhau một cái, trong đầu hai người cùng xuất hiện suy nghĩ giống nhau. Nhưng sau khi suy nghĩ này xuất hiện.
Đã bị hai người phủ định.
Chuyện này có chút không thể tưởng tượng được, Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối vốn là một chuẩn Tiên Đế, chuyện này đã đủ để kinh thế hãi tục, nếu hắn lại là một Tiên Đế, chẳng phải lại càng thêm khủng bố hay sao?

“Một vị Tiên Đế sẽ không vô duyên vô cớ hiện thân, càng sẽ không vô duyên vô cớ ra tay, luồng ánh mắt vừa rồi, có thể là một lười cảnh cáo.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn trầm giọng nói. Nhìn tình hình trước mắt.
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế còn chưa xuất thế lần này có thể không hề đơn giản.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối chào giá cao như vậy thì cũng thôi, mà nay lại có thêm một vị Tiên Đế thần bí khó lường ra mặt, chuyện này như là một bức màn bí ẩn phủ lên cơ duyên chuẩn Tiên Đế.
Rất có khả năng.....
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế này có liên quan đến chuyện của hàng tỉ năm trước.
“Không cần phải suy đoán.”
Liễu Thanh Vũ liếc mắt một cái nhìn vào nơi khác, nhẹ giọng nói: “Phỏng chừng bây giờ, những người khác cũng giống như chúng ta, cũng không hiểu ra sao.”
“Vị Tiên Đế này không hề có tên trên sách cổ, có thể là một lão quái vật, không chịu nổi sự cô đơn, nên lại giáng xuống thế gian này.”
“Đối với chúng ta mà nói, ý nghĩ của chuyện hắn xuất hiện cũng chẳng lớn, việc cấp bách trước mắt của chúng ta là chờ cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế.”
“Thanh Vũ đạo hữu, nói không sai.”
Huỳnh vương liếc mắt nhìn Liễu Thanh Vũ đầy thâm ý, lại lần nữa nói: “Đã được một lúc lâu rồi, cũng không biết rốt cuộc thì khi nào cơ duyên chuẩn Tiên Đế mới xuất thế.”
“Chắc là trong mấy ngày nay thôi.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn nhớ đến cuộc trò chuyện với Thiên Cơ Lâu lúc trước, mở miệng nói.
Lại thêm nửa tháng trôi qua.
Vào thời điểm trong lòng không ít người đang cảm thấy khó hiểu.
Một thanh tiên kiếm bay đến từ sâu trong hỗn độn, những nơi kiếm quang đi qua, hỗn độn sôi trào, rồi sau đó sóng to gió lớn nổi lên, toàn bộ hỗn độn đều bị chém nát bươm.
“Ong!”
Nhìn như một dãi ngân hà xuất hiện trên vòm trời, mỗi một luồng khí tức đều khiến cho lòng người thấp thỏm lo âu, không biết tiên kiếm này bay đến từ chỗ nào, rồi sẽ rơi xuống nơi nào.

“Ực.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm nói: “Vị Tiên Đế kia lại ra tay, lần này hắn muốn làm cái gì?”
“Phanh!”
Kiếm quang rơi xuống, giống như thủy ngân bốc hơi.
Ầm ầm bắn lên bầu trời cách đó không xa, đất trời nổ tung, vũ trụ hoàn toàn nứt toác, dao động khủng bố khuếch tan khắp bốn phương tám hướng.
Từng luồng kiếm quang chém nát tất cả mọi chướng ngại, đánh tan hỗn độn.
Chỉ với một thanh tiên kiếm mà thôi, mà còn được ngưng tụ thành từ chân nguyên, không có thực thể, lại có uy áp bốn phương tám hướng, xuyên qua cổ kim, khiến cho người ta không thể nào làm ngơ được.
“Rắc!”
Trong khoảnh khắc khi kiếm phong rơi xuống đất, một tiếng vỡ vụn vang lên, chấn động đầu óc của vô số người. Chỉ thấy.
Bên dưới kiếm quang, hỗn độn nát bươm, như một mặt gương, nhanh chóng được phủ kín bằng vô số vết nứt, bao phủ phạm vi hàng tỉ vạn dặm, vô cùng vô tận.
Xuyên qua những khe nứt ấy, mơ hồ có thể nhìn thấy một nơi khác trong hỗn độn, là một thế giới rộng lớn bao la vô cùng! Gần như không có biên giới!
“Đây là.....”
Chủ nhân Thiên Mang sơn cảm thấy hô hấp của mình như ngừng lại, hắn trầm giọng nói: “Một thế giới hoàn chỉnh?”
Hắn không thể nào tưởng tượng được, trước đó, thì ra có một thế giới mạnh mẽ đến cực điểm, bị người ta dùng thủ đoạn nghịch thiên phong ấn trong mảng hỗn độn này.
Hơn nữa.
Còn cách Thiên Ma giới không xa nữa. Chuyện này là do ai làm?
Chúa tể của Địa Phủ hay là vị Thần Đế kia?
Hay là vị Tiên Đế thần bí mà hôm nay ra tay kia?
Vô số người đang suy đoán có thể làm đến mức này, phỏng chừng cũng chỉ có thể là ba người bọn họ, trừ họ ra thì không thể có bất kỳ kẻ nào có thể làm được đến bước này.

Chương 844. Hình như ta..... Đã quên đi điều gì đó!.

Kiếm quang như rồng.

Chiếu khắp chư thiên vạn giới, trực tiếp trảm nát phong ấn viễn cổ, khiến cho một thế giới đã bị mất tích lại một lần nữa xuất hiện trước mặt vô số người.

Đó là một thế giới chìm trong bóng tối.

Ánh sáng tiến vào trong đó đều bị cắn nuốt, vô cùng tĩnh mịch, phảng phất như thế giới này, không có bất kỳ sinh vật sống nào, cô độc, tịch mịch, một mảnh hư vô.

Vô số Tiên Vương ngẫn ngơ một lúc lâu trước thế giới này, muốn nhìn thấu những cảnh tượng trong đó. Nhưng đáng tiếc.

Dù có là tuyệt đỉnh Tiên Vương cũng chỉ có thể nhìn thấu được một góc của tảng núi băng, không thể nhìn thấy toàn bộ những gì bên trong.

Phảng phất như bên trong thế giới kia có một tầng lá chắn ngăn cách mọi thứ, ngăn trở thần thức thăm dò, cho dù là Tiên Vương cũng không thể nào nhìn hết toàn cảnh.

Càng quan trọng là.

Thế giới này khác với những thế giới khác. Dường như pháp tắc vô cùng cực đoan không giống bình thường!

“Sao lại thế này?”

Thời khắc này.

Bên trong tộc Liễu thị, hai người Thất tổ cùng Nhị tổ nhìn vào thế giới trước mặt, bỗng nhiên cảm giác đầu đau như muốn nứt ra, từ sâu trong đầu, phảng phất như có thứ gì sắp chui ra.

Nhưng ngay sau đó lại bị một luồng sức mạnh vô danh, mạnh mẽ trấn áp xuống.

“Vì sao.....”

“Thế giới này, tại sao ta lại có cảm giác quen thuộc như vậy, nhưng rồi lại chẳng có ấn tượng gì về nó?”

Thất tổ cùng Nhị tổ đưa mắt nhìn nhau một cái, đồng thời nhìn thấy vẻ kinh hãi ghê gớm từ trong mắt của đối phương. Đứng bên cạnh hai người.

Sắc mặt của Phượng tổ và cả Bắc Vũ thần hoàng cũng rất khó coi.

Bọn họ cũng đã nhận ra có điều gì đó không đúng, bọn họ đã lục lại tất cả ký ức có trong đầu, cũng không hề có một chút ấn tượng nào cả, nhưng nó lại cực kỳ quen thuộc.
Chẳng lẽ, mình đã tới thế giới này rồi? Nhưng vì sao mình chẳng nhớ được cgif? Lúc này.
Không chỉ mỗi bọn họ, cơ hồ gần như tất cả những người đã từng tham dự trận chiến Địa Phủ năm xưa, sắc mặt của tất cả bọn họ đều vô cùng khó coi, những người trong số này có thể giữ được sắc mặt bình thường.
E rằng c hỉ có những Tiên Vương được sinh ra sau đại chiến Địa Phủ, mới có thể giữ được bình tĩnh.
“Hình như là..... Ta đã quên đi thứ gì đó!!!”
Chủ nhân Thiên Mang sơn mở miệng.
Trong đôi mắt hắn hiện lên vẻ vô cùng khó hiểu, hắn cũng cảm giác thân quen với thế giới trước mắt, dường như hắn đã từng chiến đấu trong đó.
“Nhưng đối thủ là ai, vì sao ta lại chiến đấu, nhưng mà không thể nhớ được gì cả.”
“Không thể nào.....” Đứng bên cạnh.
Liễu Thanh Vũ không nói gì.
Một Tiên Vương gần như đã đứng ở đỉnh cao của thế giới, thì ký ức của hắn cũng không dễ dàng bị thay đổi như vậy, ít nhất thì chuẩn Tiên Đế cũng rất khó để làm được chuyện này.
Nhưng đổi lại là Thiên Cơ Lâu Chủ, một vị chuẩn Tiên Đế như vậy, có lẽ còn có có chút khả năng. Nhưng mấu chốt là.
Thiên Cơ Lâu Chủ có thật là một vị chuẩn Tiên Đế không?
Muốn thay đổi ký ức của một vị Tiên Vương, mà không để cho Tiên Vương đó phát hiện ra, trừ phi là một vị Tiên Đế ra tay, mà điều khiển cho một vị Tiên Đế làm như vậy, mục đích là gì chứ?
Căn bản chính là chả làm nên công cán gì.
“Quả nhiên là.”
Huỳnh vương hít sâu một hơi, hắn cũng như vậy, dường như có một nơi nào đó trong đầu đã bị phong ấn, nhưng trạng thái của hắn còn tốt hơn nhiều so với những người khác.
Chủ yếu là bởi vì.
Vực chủ Sâm La quỷ vực đã từng nhắc nhở hắn một số chuyện có liên quan. Cho nên.
Trong khoảnh khắc khi thế giới này xuất hiện, hắn đã có sự chuẩn bị.

“Quả nhiên là gì?”
Chủ nhân Thiên Mang sơn bỗng nhiên ngẩng đầu, một đôi mắt tràn ngập tơ máu, khí tức trên người tàn khốc vô cùng, phảng phất như một con thú hoang viễn cổ đang phát cuồng.
Cho dù là bất kỳ ai biết được, đầu óc của mình bị ta người động tay động chân, phỏng chừng đều sẽ không thể nào bình tĩnh được. Huống chi.
Là một kẻ có tâm cao khí ngạo như chủ nhân Thiên Mang sơn chứ? Giờ phút này.
Hắn nghe được Huỳnh vương mở miệng nói ra hai chữ ‘quả nhiên’, ngay lập tức đã hoài nghi, phải chăng là vực chủ Sâm La quỷ vực đã làm gì với mình.
Dù sao thì.
Vực chủ Sâm La quỷ vực quá thần bí.
Chưa ai từng nhìn thấy khuôn mặt thật sự của hắn, cũng không ai biết hắn có những thủ đoạn gì, có khi nào hắn có thể thay đổi ký ức mà người ta không hề hay biết gì không?
“Không có gì.”
Huỳnh vương không hề có ý định giải thích, hắn liếc mắt một cái nhìn thế giới đang dần dần hiện lên trong hỗn độn, nhẹ giọng nói: “Phỏng chừng đợi thêm chút nữa thì ngươi sẽ hiểu được tất cả thôi.”
“Hiểu được tất cả?”
Trong đôi mắt rét lạnh của chủ nhân Thiên Mang sơn, thời khắc này trong lòng hắn xuất hiện một loại cảm giác vô lực.
.....
“Lão phu có dự cảm không ổn”
Bên Tiên giới.
Nơi này có hơn mười vị Tiên Vương đang đứng cùng nhau.
Thần giới đều bắt đầu hâm nóng bầu không khí, Tiên giới còn mạnh hơn so với Thần giới nhiều, không có đạo lý gì mà không đoàn kết với nhau. Giờ phút này.
Không ít Tiên Vương của Tiên giới đều nhìn vào hư không phía trước đang không ngừng nứt vỡ ra, trên mặt hiện lên vẻ suy tư, đặc biệt là những Tiên Vương từng tham gia trận chiến Địa Phủ, sắc mặt nặng nề nhất.
“Ta đã từng đến Thiên Cơ Lâu, từ trong miệng Thiên Cơ Lâu Chủ biết được rằng, tất cả những người có tên trên Tiên Vương bảng đều còn sống trên

đời, chẳng có ai ngã xuống, các ngươi nói coi phải chăng đám người Lục Vô Đạo.....”
Một sinh linh mặc giáp trụ, cầm trong tay thanh đại kích đứng trên bầu trời, cả người hắn bao phủ bởi lớp áo giáp, chỉ có một đôi mắt lạnh băng lộ ra bên ngoài.
Sau khi liếc mắt một cái nhìn về phía Thiên Ma giới.
Hắn tiếp tục nói: “Có khi nào đám người Lục Vô Đạo ẩn mình trong thế giới này không?”
Lúc này.
Phần lớn Tiên Vương trên Tiên Vương bảng đều đã đến đây.
Chỉ riêng hai mươi Tiên Vương có vị thứ cao nhất trên Tiên Vương bảng, đặc biệt là những Tiên Vương có tên trên bảng của Địa Phủ, cho dù là hai vị Tiên Vương Lục Vô Đạo hay là Phệ Uyên.
Đều không thấy bóng dáng đâu cả.
Chuyện này không thể không làm người ta nghi ngờ, đám người Lục Vô Đạo đang ở trong thế giới trước mặt này.

Chương 845. Hình như ta..... Đã quên đi điều gì đó!. (2)

“Không loại trừ khả năng này.”
Một vị lão giả chậm rãi mở miệng.
Hắn mặc áo bào tay rộng, đầu đội mũ nho, khuôn mặt mảnh khảnh, cả người toát ra một luồng khí tức phiêu nhiên xuất trần, như một tiên nhân viễn cổ, bước ra từ dòng sông thời gian.
Hắn cũng là một cường giả trên Tiên Vương bảng.
Đã từng sống sót sau đại chiến Địa Phủ, nhưng mà giờ phút này sâu trong nội tâm hắn, lại dâng lên một cảm giác quen thuộc đối với thế giới trước mặt này.
Thật giống như.....
Mình ra đời trong thế giới này vậy.
Nhưng điều kỳ lạ chính là từ sâu trong nội tâm hắn lại chẳng hề có chút ấn tượng gì về nơi này.
“Thế giới này không biết vì sao, lại bị người ta dùng đại thần thông phong ấn hoàn toàn, nhưng nhìn một góc của tảng núi băng trước mắt này.”

“Chỉ sợ thế giới này cũng chẳng thua kém gì Tiên giới.”
Lão giả cau mày, lẩm bẩm nói: “Nếu như trong chư thiên vạn giới, thật sự có một cái thế giới như vậy tồn tại, cho dù là bị đã phong ấn, thì cũng sẽ có một số ghi chép về nó lưu lại cho đến bây giờ chứ.”
“Vấn đề là, chúng ta có bao nhiêu người như vậy, tại sao lại có chút ấn tượng nào?”
“Chẳng lẽ ký ức của chúng ta thật sự đã từng bị người ta thay đổi rồi sao?”
Có người sắc mặt vô cùng khó coi.
Đây là chuyện mà bọn họ không hề mong muốn nhất. Bởi vì.
Chuyện này, nếu như là sự thật.
Bọn họ không thể tin được tất cả những gì trong đầu của mình, bởi vì bọn họ không rõ ràng lắm, trong số những chuyện mà mình từng trải qua kia, có những chuyện nào đã bị người ta cố ý thay đổi.
Có thể.
Tinh cách hiện tại của mình cũng không phải là tính cách trước kia của mình.
Nếu thật sự là như vậy, thì mình của bây giờ vẫn là chính mình sao?
“Không thể nào.”
Lão giả lắc đầu, quả quyết phủ nhận, trầm giọng nói: “Một hai vị Tiên Vương thì cũng coi như thôi, không thể nào có thể thay đổi ký ức của tất cả Tiên Vương cùng một lúc được.”
“Lão phu vừa rồi đã quan sát, Tiên Vương bên phía Thiên Ma giới kia cũng hoang mang như chung sta.”
“Vậy tất cả những chuyện ngày hôm nay là sao?”
Một Tiên Vương lẩm bẩm nói.
“Năm đó Địa Phủ bị thua, Thần Đế cò sống, trong chư thiên vạn giới, phỏng chừng cũng chỉ có Thần Đế, mới có thể động tay động chân mà không ai biết, nhưng mục đích của hắn khi làm như vậy là gì?”
Vô số nghi vấn hiện lên trong đầu.
Cho dù là lão giả có được xếp vào trogn Tiên Vương bảng, trong lúc nhất thời cũng không thể nào trả lời được. Nếu như ký ức thật sự đã bị thay đổi. Thì trong đầu mình vẫn luôn nhớ là Thần Đế đã trở về, vậy có thật là Thần Đế đã trở về hay không? Địa Phủ thật sự đã thua hay sao?
Dù sao thì.
Những điều này đều là ký ức, nếu như đã là ký ức thì rất có thể là đã bị bóp méo.

Nếu như Thần Đế thắng, vì sao Địa Phủ lại tồn tại nhiều cường giả đến như vậy, thậm chí còn có một vị chuẩn Tiên Đế, mà bên dành thắng lợi là bọn họ lại chẳng có đến một vị chuẩn Tiên Đế thế này?
Càng khoa trương hơn là cường giả cả Thần Đình năm đó, hôm nay lại chẳng nhìn thấy ai cả. Cho dù là Tiên Vương bảng thì cũng chẳng có tên trên đó, chuyện này quá không hợp với lẽ thường.
Tuy rằng có rất nhiều người, đều dùng lý do là Thần Đế đã dẫn theo những người còn lại đến những thế giới khác để an ủi mình, nhưng điều này đứng là có chút lừa mình dối người.
Thần Đế muốn rời đi, thì những chuẩn Tiên Đế khác khẳng định sẽ đi theo hay sao? Phải biết rằng.
Năm đó tất cả những người đứng về phía chư thiên vạn giới, đều không phải là thuộc hạ của Thần Đế. Nguyên nhân lớn nhất để mọi người đoàn kết với nhau là do kết minh.
Thần Đế không thể nào có khả năng lập tức cưỡng ép ra lệnh cho tất cả chuẩn Tiên Đế.
Nếu không phải là cấp dưới của mình, vậy thì tới công chiện rồi, nói như thế nào thì cũng sẽ có một hai vị chuẩn Tiên Đế lưu lại đây. Vậy thì những chuẩn Tiên Đế đó đã đi đâu rồi?
“Chắc chúng ta..... Sẽ không phải là... kẻ bại trận trong đại chiến Địa Phủ đâu nhỉ?”
Sắc mặt của một vị Tiên Vương tái nhợt, khàn giọng nói.
Khi hắn cất lời, thì khí tức trên người có chút không ổn định.
Nhiều năm qua đi, những điều mà họ tin là sự thật, bỗng chốc đã bị đánh tan, cho dù có là ai cũng không thể nào giữ được bình tĩnh, rất nhiều người có cảm giác như mình là một con bù nhìn.
Người ta nói gì thì mình tin cái đó.
Vào khoảnh khắc khi Tiên Vương bảng xuất hiện, hơn nữa còn được Thiên Cơ Lâu Chủ xác nhận là những Tiên Vương kia đều còn sống, thì đã có người hoài nghi chuyện này.
Chỉ là lúc ấy, rất nhiều người đều khịt mũi coi thường. Nhưng hôm nay.
Một thế giới vừa xa lạ lại quen thuộc xuất hiện.
Suy nghĩ không hay này bắt đầu điên cuồng đâm chồi nảy lộc từ sâu trong lòng của mỗi một người, bất kể là Tiên Vương có đạo tâm kiên định đến mức nào, lúc này cũng đã bắt đầu không kìm được mà nghiền ngẫm.
Từ xưa đến nay.

Bọn họ chưa từng chứng kiến cục diện nào mà kẻ thắng trận lại thê thảm đến vậy, mà kẻ thất bại lại uy phong đến mức đó.
"Lúc này, cũng chẳng kịp chạy đến Thiên Cơ Lâu rồi, có lẽ tất cả chân tướng đều được chôn giấu trong thế giới này, chờ đến khi cấm chế bị phá hoàn toàn."
"Chúng ta cùng nhau đi vào, tìm kiếm chân tướng năm đó!"
Lão giả trầm giọng nói.
"Được."
Không ít Tiên Vương gật đầu rất mạnh.
Mỗi một người trong số họ đều cực kỳ muốn xác nhận rốt cuộc là ký ức của mình có bị thay đổi hay không.
"Ầm ầm ầm!"
Khí tức khủng bố không ngừng phát ra.
Hư không bốn phương tám hướng hoàn toàn bị nứt toác, một luồng khí tức thê lương bàng bạc quét ngang bốn phương tám hướng. Một thế giới đã bị mất tích dần dần xuất hiện trước mắt vô số người.
Đó là một thế giới tối tăm.
Bầu trời là màu đen, mặt đất là màu đen, khắp nơi là đất đá đổ nát, thậm chí còn có những con sông màu đen đang chảy siết, bọt sóng ngàn trọng.
Trên lớp bọt sóng ấy, những khối thi thể không còn nguyên vẹn, như ẩn như hiện, rất khó tưởng tượng, trên một con sông không nhìn thấy điểm cuối, có bao nhiêu thi thể bị chôn vùi trong đó.
"Ầm ầm!"
Ngay sau đó.
Non nửa thế giới vừa mới xuất hiện kia, lại là cảnh trời sụp đất nứt, quỷ khóc thần gào, toàn bộ thế giới như chìm trong sự hủy diệt.

Chương 846. Chắc hắn biết tất cả.

Trật tự thần liên màu đen hóa thành gió lốc.
Nói là một cơn lốc thật ra là pháp tắc, toàn bộ cuốn lấy nhau thành một cuộn chỉ rối, các loại trật tự, đại đạo phù hiệu, đan xen với nhau, điên cuồng mênh mông cuồn cuộn, xé tan mỗi một tất đất trong thiên địa.
Rất khó tưởng tượng ra trong một thế giới đã rơi vào hoàn cảnh khiến cho người ta tuyệt vọng này. Nếu như mình rơi vào nơi này.
Đừng nói là tu luyện, cho dù là sống sót, thì cũng là một vấn đề.

Thiên Đạo hỗn loạn, quy tắc vô tự, Tiên Vương cũng không thể nào lĩnh ngộ được thiên địa đại đạo, nói gì đến chuyện tiến thêm một bước? Nếu như không may mắn.
Còn có nguy cơ ngã xuống.
"Nơi này..... Chẳng lẽ, mới là trung tâm của trận đại chiến Địa Phủ năm xưa hay sao?"
Có người hoài nghi nói.
Thế giới này, rất rõ ràng đã trải qua một trận đại chiến, tất cả mọi thứ đều bị đánh nát, bao gồm cả Thiên Đạo, khiến cho nơi này biến thành tử địa.
Nhưng vấn đề là.
Trong ký ức của bọn họ, Tiên giới mới là trung tâm của trận đại chiến. Trận chiến ấy.
Tiên giới xém chút nữa đã bị đánh nát.
Sau khi trận đại chiến ấy trôi qua hàng tỉ năm, Tiên giới khó khăn lắm mới có thể khôi phục được sự huy hoàng của ngày xưa. Nếu như Tiên giới là trung tâm của chiến trường, vậy thì thế giới này là thế nào?
Chẳng lẽ.
Vào thời điểm rất nhiều người không hề hay biết gì, thế giới này đã từng nổ ra một trận đại chiến, dẫn tới toàn bộ thế giới bị hủy tuyệt, có người không muốn chuyện này truyền ra ngoài.
Cho nên.
Sử dụng đại thần thông phong ấn thế giới này lại sao?
"Phong ấn sắp vỡ rồi!"
Lúc này.
Một lão giả phía Tiên giới nhìn không chớp mắt về phía trước, đột ngột nói.
Tiếng nói vừa dứt.
"Phanh!"
Đất trời nổ tung.
Kiếm quang ầm ầm rơi xuống, đâm vào trung tâm của thế giới, kiếm quang chói lòa, càng quét bốn phương tám hướng, trong nháy mắt xóa bỏ toàn bộ phong ấn.
Phong ấn vốn dĩ vẫn còn tồn tại kia, tan rã như băng tuyết, nhanh chóng biến mất không còn gì. Một thế giới rộng lớn khổng lồ hiện ra trước mắt vô số người.
Đã không còn phong ấn, thế giới kia lẳng lặng trôi nổi trong hỗn độn, phảng phất như nó đã tồn tại từ tuyên cổ xa xăm, vẫn luôn chờ đợi mọi người trở

về.
Trong hỗn độn.
Không ít Tiên Vương sửng sốt một hồi.
Có người không rên lên một tiếng, hóa thành tiên quang, điên cuồng lao vào trong thế giới kia.
“Đi.”
“Chúng ta cũng đi vào!”
Bắc Vũ thần hoàng khẽ quát một tiếng, hắn dẫn đầu hóa thành một tia sáng, bay vùn vụt vượt qua biên giới, mang theo khí tức khổng lồ, xông vào bên trong thế giới được giấu kín kia.
Phía sau hắn.
Mấy Tiên Vương cũng bám sát theo Bắc Vũ thần hoàng.
Những người này, đều là thuộc hạ của Bắc Vũ thần hoàng, bọn họ cùng nhau hành động, tuy rằng không thể càng quét chư thiên vạn giới, nhưng ít nhất có thể bảo đảm được an toàn của bản thân.
Bên kia.
Không ít Tiên Vương của Thiên Ma giới cũng bắt đầu hành động.
Trong số này có hai người Liễu Thanh Vũ cùng chủ nhân Thiên Mang sơn, tốc độ của bọn họ rất nhanh, gần như là xuất phát sau nhưng đã vượt lên, tiến vào trong thế giới kia trước cả không ít Tiên Vương.
Ở một chỗ xa hơn.
Còn lại một đám cường giả của Tiên giới.
Những kẻ đầu tiên vọt vào thế giới kia là người của Tiên giới.
“Chúng ta cũng hành động đi.”
Thất tổ trầm giọng nói.
Nhị tổ cùng Liễu Thanh Hoằng đứng bên cạnh hắn không nói gì thêm, trầm mặc gật đầu, nhanh chóng phóng lên cao.
Từng luồng sáng bay ra từ khắp bốn phương tám hướng trong hỗn độn, để lại những vệt sáng dài xinh đẹp, trông như những ngôi sao băng tập trung vào với nhau, hóa thành một dòng nước lũ.
Trút xuống phương này, trong thế giới vừa mới xuất hiện kia. Từ xa nhìn lại.
Những luồng sáng cực kỳ đồ sộ, bừng lên một cách tự nhiên. Vào thời khắc này chúng chiếu sáng khắp trên trời dưới đất. Vẫn dĩ là một thế giới tĩnh mịch.

Hôm nay lại nghênh đón vài phần sức sống. Nhưng vẫn không thấm vào đâu.
Thế giới này quá đen tối, nói một câu là hắc ám chi địa cũng chẳng hề quá, khắp nơi đều đen như mực, không thể nhìn thấy điểm cuối, như nằm ngoài biên giới của vũ trụ.
Ở chỗ này.
Không có chút sinh khí nào.
Cũng không có linh khí lưu chuyển, tử khí nặng nề, giống như một vùng đất chết.
Nhất đáng sợ chính là, ở chỗ này pháp tắc tố loạn, Thiên Đạo biến mất, vốn dĩ những thủ đoạn đại đạo thần thông mà Tiên Vương coi như là niềm tự hào, ở chỗ này toàn bộ mất đi hiệu lực.
Tương đương với mỗi một người Tiên Vương đều bị mất đi ba phần thực lực. Một khi động thủ.
Chỉ có thể dựa vào căn cơ của bản thân.
Dù sao thì không thể nào sử dụng được đại đạo thần liên để đối phó với kẻ địch.
"Khó có thể tưởng tượng, nơi này rốt cuộc đã trải qua một trận chiến như thế nào."
Liễu Thanh Hoằng thả thần thức ra, kết quả chỉ có thể thăm dò trong phạm vi ba trượng, tất cả đều không thoát ra được, cuối cùng phải thu hồi thần thức trở về.
Đi vào trong thế giới này.
Cho dù là thần thức của bất cứ Tiên Vương nào đều bị hạn chế. Chuyện này tương đương với.
Chiến lực của Tiên Vương tự nhiên sẽ suy yếu đi vô số lần.
Không có thần thức bao phủ thiên địa, cho dù có người đứng sau lưng đánh lén mình, bọn họ cũng không biết, chỉ có thể dựa vào trực giác phản ứng kịp thời mà thôi.
Một khi phản ứng không kịp, thì sẽ đối mặt với kết cục bị thương nặng.
"Ồ?"
Liễu Thanh Hoằng ồ nhẹ một tiếng, cách nơi hắn đứng hơn một ngàn vài bước, phía đối diện hắn là một lão giả mặc đạo bào, khoanh chân ngồi trên mặt đất, người này có vẻ ngoài tiều tụy.
Không hề phát ra bất cứ âm thanh nào.

Nếu Liễu Thanh Hoằng không cẩn thận quan sát, chưa chắc có thể nhìn thấy được lão giả, bởi vì bao nhiêu năm qua, gần như người này đã hợp nhất cùng mảnh đất trời này rồi.
“Người thượng cổ.”
Nhìn thấy lão giả kia, Thất tổ khẽ thở dài một hơi, lẩm bẩm nói.
Hắn rất quen thuộc với phục sức trên người của đối phương, đó là phong cách của thời đại trước khi đại chiến Địa Phủ, mà nay có rất ít người ăn mặc như vậy.
Có thể đoán trước.
Vị lão giả này đã chết được vô số năm.
Nhưng vì thực lực mạnh mẽ, mới giữ cho thân thể không bị phân hủy, tồn tại cho đến ngày nay, nhưng cho dù là như vậy, thì những tinh hoa bên trong thân thể hắn cũng đã bị hao mòn gần như chẳng còn lại gì.
Đứng bên cạnh.

Chương 847. Chắc hắn biết tất cả. (2)

Liễu Khiêm Chi tiến lên phía trước một bước, duỗi tay đụng vào thi thể của lão giả, vào khoảnh khắc khi hắn chạm vào thân thể của lão giả. Thân thể của hắn.

Nhanh chóng biến thành cát bụi, tan biến trong đất trời.

"Người này hẳn là một Tiên Vương."

Nhị tổ trầm giọng nói.

Trong thế giới này quy tắc hỗn loạn, Thiên Đạo không tồn tại, thỉnh thoảng còn có những tận gió lốc khủng bố thổi qua, cho dù là Tiên Vương cũng có nguy cơ ngã xuống.

Mà khối thi thể này có thể còn nguyên vẹn cho mãi đến bây giờ, có thể nói là vô cùng không dễ dàng. Nếu không phải là Tiên Vương, phỏng chừng sẽ chẳng còn lại chút gì.

Nhìn thấy thân thể của lão giả hóa thành cát bụi, một vào Tiên Vương của tộc Liễu thị đều có chút thổn thức, một Tiên Vương cường đại như vậy mà ngay cả tên tuổi cũng chẳng lưu lại.

Cứ như vậy mà tan biến trong đất trời.

Nếu như hôm nay mọi chuyện không thuận lợi, có khi nào mình cũng trở thành thế này không?

"Chúng ta đến chỗ khác xem thử xem, thế giới rất nguy hiểm, Tiên Vương cũng khó đảm bảo an toàn, phỏng chừng chỉ có chuẩn Tiên Đế mới có thể hành tẩu mà không lo sợ."

Thất tổ đề nghị nói: "Người của tộc Liễu thị chúng ta đừng cách nhau quá xa, tránh việc không thể hỗ trợ cho nhau kịp thời, bị người ta lợi dụng."

Tộc Liễu thị mạnh thì có mạnh đó.

Nhưng cũng không phải là không có kẻ địch, ví dụ như Thiên Ma giới như hổ rình mồi, nếu như bị Thiên Ma giới theo dõi.

Thì tộc Liễu thị bọn họ phỏng chừng cũng sẽ chẳng dễ sống.

"Được."

Những người khác gật đầu.

Bọn họ đang định xuất phát.

Bỗng nhiên.

Cách đó không xa, tiên khí cuồn cuộn, một bóng người như Thần Ma xuất hiện, đó là một người mặc giáp trụ, tiên uy ngập trời, đứng ngang trên bầu trời.
"Ngươi dám!"
Người này trừng mắt, ánh mắt lạnh lẽo, thét lên một tiếng.
Thần trượng mà vàng xanh trong tay phát ra ánh sáng lộng lẫy, trấn áp vũ trụ bát hoang, quật xuống từ trên không, lập tức chém cho hư không thành hai nữa, không biết đã có bao nhiêu ngôi sao trời nổ tung trên vòm trời.
Đất đai sụp đổ, toàn bộ thế giới gần như nứt toác ra, một bóng người mặc áo bào màu đen đứng ở vị trí trung tâm, cười lạnh một tiếng, nói:
"Cơ duyên của ngươi, ta nhận nhé, cáo từ!"
Tiếng nói vừa dứt.
Hắn hóa thành một làn khói nhẹ, biến mất trong đất trời.
"Tin tức mà ta mua được từ Thiên Cơ Lâu nào dễ dàng bị ngươi cướp như vậy? Nộp mạng đi!"
Người đàn ông mặc giáp trụ, hét lớn một tiếng, cầm trong tay pháp trượng nhanh chóng đuổi theo. Hai người vừa giao thủ vừa di chuyển, nhanh chóng biến mất trong đất trời.
"Thiên Cơ Lâu....."
Nghe được lời của người đàn ông mặc giáp trụ.
Rất nhiều người liền lật bàn tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một miếng ngọc bội, vẻ mặt vừa cảnh giác vừa đề phòng người chung quanh. Ngay từ đầu.
Bởi vì thế giới này xuất hiện.
Rất nhiều người đã tạm thời quên đi tin tức mua được từ Thiên Cơ Lâu, sau khi cảnh tượng vừa rồi nhắc họ nhớ đến, không ít người mới đột nhiên nhớ ra.
Theo như tin tức mà Thiên Cơ Lâu Chủ đưa cho họ, sau khi cơ duyên chuẩn Tiên Đế hiện thế, thì trong miếng ngọc bội sẽ hiện lên chữ viết. Theo lý mà nói.
Giờ phút này.
Hẳn là cơ duyên chuẩn Tiên Đế đã xuất thế rồi?
Sau khi không ít người lấy ngọc bội ra, tất cả bọn họ đều tìm một vị trí an toàn để đọc nội dung bên trong miếng ngọc bội, chuyện vừa rồi xảy ra với người đàn ông mặc giáp trụ cũng coi như là nhắc nhở bọn họ.

Có người đang âm thầm quan sát tất cả mọi việc, muốn cướp đoạt cơ duyên của mình.
Thứ mà mình phải bỏ ra một cái giá rất đắt mới đổi lấy được, thì làm sao có thể để cho người ta vô duyên vô cớ mà cướp đi được chứ?
“Lão tổ, chúng ta đã đổi được tin tức gì từ trong Thiên Cơ Lâu?”
Liễu Thanh Hoằng tò mò hỏi.
Thất tổ phất tay lấy ngọc bội ra, thần thức thả vào trong đó, sau khi cẩn thận xem xét một phen, hắn thở dài một cái, trầm giọng nói: “Binh khí cấp chuẩn Tiên Đế !”
“Hít!”
Liễu Thanh Hoằng hít ngược một hơi khí lạnh.
Binh khí cấp chuẩn Tiên Đế cũng không phải là cải trắng ngoài chợ, từ xưa đến nay, hình như ngoài Lục Vô Đạo tương đối nghịch thiên, khi hắn còn ở đẳng cấp Tiên Vương thì đã sở hữu binh khí cấp chuẩn Tiên Đế ra.
Thì những người khác hoặc là những thế lực khác, chẳng có được bất kỳ binh khí cấp chuẩn Tiên Đế nào. không ngờ rằng.
Tộc Liễu thị bọn họ, cũng có ngày đổi đời, vậy là đã biết được tung tích của một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, có thể nói chỉ cần lấy được binh khí này. Sau này trong thế giới bị lãng quên này.
Tộc Liễu thị, chỉ cần không đụng phải vực chủ Sâm La quỷ vực, thì gần như là có thể đứng thẳng rồi.
“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta hãy nhanh chóng đến đó.”
Liễu Khiêm Chi kích động nói.
Hắn không ngờ rằng, Thiên Cơ Lâu Chủ lại có lòng như vâyh, trực tiếp cho tộc Liễu thị bọn họ một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, nếu như không phải thiên vị bọn họ thì là sao nữa chứ?
Xem ra.
Thường xuyên chạy đến Thiên Cơ Lâu, vẫn có tác dụng đấy chứ.
“Đừng vui mừng quá sớm, bên trong miếng ngọc bội này của chúng ta không hề có bất kỳ tin tức nào về cơ duyên chuẩn Tiên Đế, có khả năng tin tức về cơ duyên chuẩn Tiên Đế đang nằm trong tay của những người khác.”
Thất tổ trầm giọng nói một câu.
“Này.....”
Nghe được lời này.
Liễu Khiêm Chi lập tức bình tĩnh lại. Đúng vậy.
Bọn họ đến đây là vì cái gì?

Chẳng phải là vì cơ duyên để trở thành chuẩn Tiên Đế hay sao? Mà nay. Phía họ không hề có bất kỳ tin tức nào về cơ duyên chuẩn Tiên Đế, vậy thì có thể khẳng định, tin tức này đang nằm trong ngọc bội của những người khác.
Một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, đương nhiên là rất quý giá, nhưng nếu ó với một cơ duyên chuẩn Tiên Đế thì lại kém hơn rất nhiều. Trở thành chuẩn Tiên Đế, tất nhiên có thể luyện chế binh khí cấp chuẩn Tiên Đế.
Nhưng nếu như có binh khí.
Nhưng chưa chắc có thể tạo ra một nhân vật có tu vi chuẩn Tiên Đế.
“ Dù có nói như thế nào, thì một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế cũng đủ quý giá rồi.”
Lúc này, Nhị tổ đứng dậy, hắn mở miệng nói: “Cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế, chắc chắn sẽ gây xôn xao, chỉ cần chúng ta lấy được binh khí, thì cần gì phải lo lắng đến chuyện cơ duyên chứ?”
Tộc Liễu thị cũng không phải thiện nam tín nữ.

Chương 848. Chắc hắn biết tất cả. (3)

Có thể bất diệt hàng tỉ năm qua trong Thần giới, thì có chuyện gì mà chưa từng nếm trải. Chuyện giết người cướp của này.
Phàm là tu luyện giả, thì đều có thể làm được mà không hề có áp lực về tâm lý.
“Không sai.”
Thất tổ gật đầu, hắn thu hồi ngọc bội, nhanh chóng nói: “Binh khí này nằm ở trung tâm của thế giới này, chúng ta hãy đến đó xem thử.”
Nói xong.
Hắn bước ra một bước, hóa thành tia sáng phóng lên cao. Theo sau lưng hắn.
Đám người Liễu Thanh Hoằng bám sát theo sau.
Mấy vị Tiên Vương của tộc Liễu thị băng qua thế giới hắc ám này, nhìn về phía trước, là những dải núi lớn đen như mực, cao chọc trời, cũng có những con sông đen nhánh, đen đến nổi khiến cho người ta cảm thấy hốt hoảng.
Đang yên lặng trôi.
Thậm chí.

Còn có không ít sinh linh trôi nổi trong đó. Đáng tiếc đều đã chết rồi.
Còn có con thương long dài đến mấy vạn dặm, nhìn như một dải núi vắt ngang mặt đất, ngực của nó đã bị người ta móc ra, trái tim chẳng thấy đâu.
....
Chỉ còn sót lại một cơ thể lạnh băng, như đang miêu tả kể về trận chiến tàn khốc khi đó.
Còn có không ít sinh linh Nhân tộc ngã xuống, thi thể phủ kín chiến trường, thân thể không nguyên vẹn, những mảnh binh khí phủ kín phạm vi trăm vạn dặm, rất khó có thể biết được cụ thể đã có bao nhiêu người đã ngã xuống.
Chỉ sợ dùng đơn vị hàng tỉ để đong đếm cũng có chút không đủ.
"Dương như..... Ta đã từng đến nơi này."
Thất tổ đang bay song song với Nhị tổ, giọng nói thất thanh, nhìn chiến trường phía dưới, trong lòng bất giác trào ra một loại cảm giác bi thương.
Từ trong đôi mắt già nua chảy ra vài giọt nước mắt.
Trái tim hắn như bị người ta bóp chặt lấy, khiến cho hắn không thể hít thở, cảm thấy vô cùng áp lực.
Hắn cảm thấy cảnh tượng chung quanh vô cùng quen thuộc, nhưng dù cho hắn có cố gắng như thế nào thì cũng chẳng thể nhớ được chút gì.
"Rốt cuộc chuyện này là sao?"
Giọng nói của Thất tổ khàn khàn.
"Tại sao ký ức của ta lại không trọn vẹn?"
Nếu không nhìn thấy thế giới này, phỏng chừng hắn vĩnh viễn sẽ không cho rằng ký ức trong đầu hắn đã bị người ta động tay động chân, nhưng những cảnh tượng của ngày hôm nay.
Khiến cho cả người hắn như sắp phát điên.
Thất tổ muốn xuống đó xem thử, nhưng gần đó lại truyền đến dao động do những Tiên Vương khác đang giao thủ với nhau.
Khiến cho Nhị tổ cản hành động của hắn lại, lúc này, bọn họ có mục tiêu quan trọng hơn, không nên xung đột với những Tiên Vương khác. Nếu không thì sẽ làm chậm trễ hành trình của họ.
"Thế giới này đã xuất hiện, sớm muộn gì cũng có một ngày, chúng ta sẽ biết rõ chân tướng, cùng lắm thì chúng ta sẽ đến Thiên Cơ Lâu hỏi thăm Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối."
"Ta tin rằng chắc hắn biết tất cả."
Nhị tổ trầm giọng nói.
Sau lưng hai người bọn họ.

Liễu Huyền Thành trầm mặc một chút, bỗng nhiên mở miệng nói: "Không dối gì hai vị lão tổ, ta đã sai người đến Thiên Cơ Lâu, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa sẽ có tin tức gởi về."
Nếu bọn họ đã phát hiện ra điều gì đó không đúng.
Tất nhiên là muốn phái người đến Thiên Cơ Lâu thăm dò, xem thử xem rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì.
"Cũng được."
Nhị tổ gật đầu.
Chuyện có liên quan đến chân tướng sự thật năm xưa, cái giá này tộc Liễu thị bọn họ vẫn có thể bỏ ra được. Dù sao thì căn cơ của tộc Liễu thị nằm ở đó.
Sau mấy ngày.
Không biết đã băng qua bao nhiêu chiến trường.
Vài vị Tiên Vương tộc Liễu thị cũng đã đến điểm trung tâm của thế giới này.
Nơi này là một vùng đồng bằng trống không, nhưng chỗ trung tâm của vùng đồng bằng lại có một đỉnh núi cao chọc trời, cao không thấy đỉnh, giống như một cây cột chống trời được ghi lại trong sách cổ vậy.
Nó có chu vi đến mấy trăm vạn dặm, vô cùng hùng vĩ, khí thế hào hùng.
Ngọn núi này thậm chí còn khổng lồ hơn một số ngôi sao trời, toàn thân đen nhánh, đứng lẳng lặng sừng sững ở nơi đó, trên phần trên của ngọn núi đó thậm chí còn có vô số ngôi sao trời, đang chậm rãi quay chung quanh ngọn núi.
Tản ra khí tức khủng bố.
Ép cho người ta không thở nổi.
Đây hình như là một trận pháp cổ xưa, mà lại giống như một tế đàn, tạo thành một loại trận thế huyền ảo mà phức tạp, khiến cho người ta không dám tùy tiện đến gần.
"Đây là cái gì?"
Liễu Khiêm Chi ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng đột nhiên giật mình.
Bởi vì thần thức bị áp chế, cho dù là một Tiên Vương cũng không thể nhìn thấy điểm cuối của cây trụ này, phảng phất như nó đâm thẳng ra bên ngoài thế giới vậy.
Vô cùng khủng bố.
Nhưng mà đứng trước loại khí thế, cho dù là hắn là một Tiên Vương, cũng không kìm được mà xuất hiện cảm giác mình nhỏ bé. Rất khó tưởng tượng.

Vào thời điểm khi thế giới này hoàn hảo không hề sứt mẻ gì, nơi này sẽ có cảnh tượng như thế nào.
“Dùng thế giới làm trung tâm, sao trời để tô điểm thêm, thủ đoạn kiểu này, e rằng phải là một chuẩn Tiên Đế hoặc là..... Tiên Đế mới có thể làm được.”
Liễu Huyền Thành lẩm bẩm nói.
Trong Thần giới, tộc Liễu thị bọn họ cũng không tính yếu đi.
Diện tích của tộc trải dài trăm vạn dặm, căn cơ vô cùng thâm hậu, truyền thừa lâu đời, nhưng hôm nay nếu như so với nơi này thì vẫn còn kém quá xa.
Chỉ một mình cây cột chống trời này mà chu vi của nó đã đến mấy trăm vạn dặm.
Bọn họ không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng trên đỉnh của cây cột chống trời này là như thế nào, thế lực ở trên đó phải khủng bố đến mức nào.
“Thất tổ, ngươi có chắc chắn là binh khí cấp chuẩn Tiên Đế nằm ở trên kia không?”
Liễu Khiêm Chi quay đầu hỏi.
“Không sai.”
Thất tổ lấy ngọc bội ra, quan sát nội dung bên trong, rồi lại nhìn những ngôi sao trên bầu trời kia, nhẹ giọng nói: “Thanh binh khí cấp chuẩn Tiên Đế kia đang nằm trên một trong số những ngôi sao kia.”
“Trên kia sẽ không có trận pháp gì chứ?”
Liễu Khiêm Chi hồ nghi nói.
Vị trí này nằm ở trung tâm của thế giới này, chỉ cần người không ngu ngốc, thì có thể nhận ra rằng nơi này có ưu thế được ông trời ưu ái.
E rằng tất cả những thế lực cường đại đều muốn chiếm cứ nơi này. Có thể khẳng định rằng
Năm đó thế lực đóng chiếm nơi này, chắc chắn không hề bình thường. Chỉ có trời mới biết.
Là bọn họ đã sinh sống ở đây bao nhiêu năm.

Chương 849. Binh khí chuẩn Tiên Đế xuất thế.

Chương trước Chương sau

Cho dù đã bị huỷ diệt, nhưng chẳng có một ai dám khẳng định, trên kia có lưu lại trận pháp khủng bố nào không, bọn họ tùy tiện xông vào, có thể sẽ rơi vào đường cùng.
"Trong miếng ngọc bội mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đưa cho ta, hình như không nói đến có trận pháp."
Thất tổ nhẹ giọng nói.
Nói xong.
Hắn đưa ngọc bội cho những người khác, sau khi mỗi người nhận lấy nó, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, trên mặt ít nhiều gì cũng hiện lên chút nghi ngờ.
Lý trí nói cho bọn họ.
Lời của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối chắc chắn sẽ không sai được.
Nhưng thực tế thì nơi này quá quỷ dị, thần thức bị áp chế, chung quanh la một mảnh đen nhánh, phạm vi có thể nhìn được bị hạn chế đến mức cực điểm.
Bọn họ không dám đặt cược.
Lỡ đâu.
Đặt cược bị thua.
Thì đời này coi như bỏ.
"Đi lên xem thử đi, cứ tiếp tục trì hoãn như vậy, thì có thể những Tiên Vương khác cũng sẽ chạy đến đây."
Nhị tổ trầm giọng nói.
Đại đa số Tiên Vương đều đã từng chạy đến Thiên Cơ Lâu, bọn họ không biết trong miếng ngọc bội của những người khác, rốt cuộc sẽ hiện lên những tin tức gì, nhưng có một điều có thể khẳng định chính là.
Mỗi một tin tức đều hữu dụng. Hơn nữa.
Một nơi rộng lớn như thế này, làm sao chỉ có duy nhất một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế hay sao? Có lẽ còn có những báu vật khác nữa.
Chẳng qua là tin tức về nó nằm trong ngọc bội của những người khác mà thôi.
Sau khi bọn họ lấy được binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, có lẽ còn có thể điều tra một phen. Dù sao thì Thiên Cơ Lâu Chủ cũng đã nói rằng chỗ này không có trận pháp.
"Hãy để ta đi lên thăm dò trước, các vị lão tổ nên ở lại đây đợi."
Lúc này.
Liễu Thanh Hoằng đứng dậy, hắn mở miệng nói.

Ở nơi này, thực lực của hắn là mạnh nhất, hắn đi trước dò đường là luuawj chọn phù hợp nhất, cho dù có gặp bất kỳ nguy hiểm nào, cũng có thể phản ứng được.
Ít nhất.
Thì chuyện này còn tốt hơn so với việc bị người ta một lưới bắt hết cả đám.
"Cũng được."
Nhị tổ trầm ngâm một chút, đồng ý yêu cầu của Liễu Thanh Hoằng.
.....
Liễu Thanh Hoằng không hề do dự chút nào, hắn hóa thành một tia thần quang, phóng lên cao, men theo cây cột chống trời, bay vút lên, trong giây lát, đã bay đưucọ mấy chục vạn dặm.
Nhưng ngay cả là như vậy.
Thì hắn vẫn phải mất đến một khắc mới có thể đến gần ngôi sao đầu tiên.
Ngôi sao này rất khổng lồ, chung quanh nó có rất nhiều thứ đổ nát đang trôi nổi, mỗi một thứ kia đều có màu đen nhánh, không thể nhìn ra được chất liệu cụ thể, nhưng thông qua một chút dấu vết để lại.
Không khó phán đoán ra.
Trước kia, trên ngôi sao này hẳn là có một kiến trúc rất lớn, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, mà tất cả đều biến mất.
Chỉ còn sót lại một chút di tích.
Liễu Thanh Hoằng đặt chân lên ngôi sao này, chung quanh là một mảnh yên tĩnh, một mảnh trống không, thỉnh thoảng thổi qua một cơn gió, tạo nên những âm thanh xôn xao rung động.
Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, vô biên vô ngần, trên dưới ngôi sao này, lãnh thổ quốc gia rộng lớn, không có một chút sự sống này.
"Nếu ta nhớ không nhầm, thì binh khí cấp chuẩn Tiên Đế nằm trên ngôi sao này, tại sao lại chẳng cảm nhận được chút gì?"
Liễu Thanh Hoằng cất bước, hắn mặc một bộ thanh y, thần thái hút người, hành tẩu trên ngôi sao kia, mỗi một bước chân là đi qua vạn dặm xa.
Rất nhanh.
Hắn đã đi tới một chỗ.
Ở chỗ này, đồng tử của hắn co rụt lại, hai tròng mắt giống như tiên kiếm, bắn ra chùm tia sáng chói mắt. Phía trước mặt hắn.
Hắn thấy được một dải cung điện trải dài liên tiếp, rộng rãi mà khổng lồ.
Không biết là đã được xây dựng qua bao nhiêu kỷ nguyên, khí thế bàng bạc, chấn động nhân tâm, phàm là bất kỳ sinh linh nào đi vào nơi này, đều có thể

cảm giác được một luồng áp lực nồng đậm.
Cho dù đã hàng tỉ năm trôi qua, nhưng vẫn chưa từng biến mất. Từ sâu trong nội tâm, khiến cho người ya không kìm nén được mà phải thần phục tại đây.
Đứng trước cung điện, Liễu Thanh Hoằng dừng bước chân, hai tròng mắt lạnh lẽo nhìn xuống dưới, một lóng tay điểm ra, đống đất đá phía trước bắn tung tóe, từng khối đá khổng lồ văng ra.
Một mảng đất trống hiện lên. Ở chỗ sâu nhất.
Lộ ra một tấm hoành phi bị nứt thành hai nữa.
Hai khối hoành phi toàn thân đen nhánh, nhưng chỗ hỡ ra vẫn bắn ra thứ ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt, dường như còn ẩn chứa một tia linh tính, đang phô bày phong thái của hàng tỉ năm trước.
“Thần? Điện??”
Liễu Thanh Hoằng giơ tay hút hai khối hoành phi lại đây, cẩn thận quan sát một phen, không khỏi nhíu mày, hoành phi này bị hư hại quá nghiêm trọng.
Hắn chỉ có thể phân biệt ra một chữ cái đầu tiên và một chữ cái cuối cùng.
Từ hai chữ này.
Căn bản không thể lất được bất kỳ tin tức nào hữu dụng.
“Thần Khuyết điện?”
Liễu Thanh Hoằng tự giễu cười.
Thần Khuyết điện chính là cung điện đứng đầu trong Thần Đình năm xưa, được một vị cường giả chuẩn Tiên Đế trấn áp, nổi tiếng vô song một thời.
Cho đến ngày nay nó vẫn còn được ghi lại trong sách cổ thượng.
Lưu lại cho người đời sau chiêm ngưỡng.
Nhưng Thần Khuyết điện nằm trong Tiên giới, còn ở đây ‘Thần’ rồi cái gì đó ‘ Điện’, rõ ràng không phải là Thần Khuyết điện, phỏng chừng là một cung điện nào đó, chỉ là cái tên này có chút tương tự mà thôi.
“Có lẽ là ta đa nghi rồi.”
Liễu Thanh Hoằng lắc đầu.
Hắn không phải chưa từng hoài nghi về chuyện nơi này mới chính là Thần Đình. Dù sao thì ký ức của đám Thất tổ đều bị bóp méo, Tiên giới trong ký ức của bọn họ có thật sự là Tiên giới hay không?
Nói không chừng.
Nơi này mới là Tiên giới thì sao?
Chỉ là suy nghĩ này quá sức tưởng tượng, sâu trong nội tâm của hắn không muốn tin vào điều này thôi. Chuyện mà bao nhiêu năm qua chưa từng bị

hoài nghi, bỗng chốc bị phơi bày, chỉ cần là một người bình thường, một khi chưa nhìn thấy bằng chứng thì sẽ không muốn tin vào một điều phỏng đoán hư vô mờ mịt.
“Nếu thế giới này còn tồn tại, hơn nữa nếu như còn trong thời kỳ huy hoàng, vậy thì thế lực này chẳng hề thu kém gì Thần Đình năm xưa.”
“Nói không chừng, trong thế lực này ít nhất cũng sẽ có chuẩn Tiên Đế tọa trấn.”

Chương 850. Binh khí chuẩn Tiên Đế xuất thế. (2)

Liễu Thanh Hoằng ngẩng đầu nhìn thoáng qua hư không, hắn đã bay về phía trước cả mấy vạn dặm rồi, nhưng dường như vẫn không thể nhìn thấy điểm cuối cùng của cây cột chống trời này.
Cảnh tượng kiểu này mạnh hơn so với tộc Liễu thị gấp nhiều lần. Một thế lực như vậy.
Nếu như không có chuẩn Tiên Đế tọa trấn, thì hắn cũng không thể đoán ra được thế lực nào mà có sự tồn tại của chuẩn Tiên Đế thì phải cường thịnh đến mức nào.
“Thế lực như thế này nếu như có sự tồn tại của binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, thì cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”
Liễu Thanh Hoằng lẩm bẩm một câu, hắn phất tay thu hai mảnh của tấm hoành phi lại. Ánh mắt nhìn quét qua chung quanh.
Nhẹ giọng tự nói: “Nhưng mà rốt cuộc thì binh khí kia đang ở đâu?”
Sau khi hắn đi chung quanh ngôi sao này một vòng, vẫn không hề có kết quả, Liễu Thanh Hoằng nhíu chặt mày, tay niết ấn quyết.
Một luồng dao động huyền ảo khuếch tán ra, bao phủ hoàn toàn ngôi sao này.
Đây là một loại thần thông có thể cảm ứng được bất kỳ sự vật nào có linh khí, chỉ cần trên ngôi sao này có binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, tất nhiên không thể gạt được pháp nhãn của hắn.
Nhưng mà biện pháp này có chút dễ gây chú ý.
Một khi làm cho binh khí cấp chuẩn Tiên Đế xuất hiện, thì tất cả mọi người trong phạm vi hàng tỉ vạn dặm đều có thể nhìn thấy được. Chưa rơi vào tình thế vạn bất đắc dĩ, Liễu Thanh Hoằng không muốn vận dụng biện pháp này.

Hắn cũng là bất đắc dĩ. Mà nay.
“Ong!”
Ngay sau khi dao động này bao phủ toàn bộ ngôi sao này. Một tiếng chấn động truyền đến.
Toàn bộ sao trời ầm ầm rung động, mặt đất không ngừng chấn động, hàng tỉ tia thần quang bắn lên từ dưới mặt đất, chiếu sáng một vùng rộng lớn rõ như ban ngày.
Một luồng khí tức vô thượng vọt lên, bao phủ bát hoang lục hợp, quét ngang chư thiên vạn giới. Phảng phất như có một sinh linh vô thượng thức tỉnh, đang nhìn xuống thương sinh, đủ để cho vạn linh rùng mình..
“Ầm ầm!”
Mặt đất đột ngột nứt ra.
Dưới mặt đất một con Tiên Phượng, toàn thân đỏ rực, lửa thần lượn lờ, giương cánh xông lên trời, bao trùm phạm vi hàng tỉ vạn dặm, thiêu đốt cả trời đất.
Thời khắc này.
Cho dù là Phượng tổ có mặt ở đây, chỉ sợ cũng phải lù mờ thất sắc.
Nó như là một con Thần Phượng viễn cổ đột ngột giáng xuống thế gian, uy áp cổ kim, bễ nghễ thiên hạ, đứng trước mặt nó, bất kỳ Tiên Vương nào cũng phải nản lòng, thất sắc.
Cùng lúc này.
Một luồng khí tức cấp chuẩn Tiên Đế nồng đậm đến cực điểm, tuôn trào như thủy triều, sôi trào như là ánh mặt trời, khiến cho hư không không ngừng vặn vẹo, gần như là sắp vỡ vụn ra.
“Binh khí chuẩn Tiên Đế!”
Liễu Thanh Hoằng ngẩng đầu nhìn lên hư không, trong mắt hiện lên vẻ chấn động.
Hắn bước từng bước bay lên bầu trời, bay hướng con Tiên Phượng kia, phảng phất như sợ làm kinh động đến đối phương, mà thực tế cũng là như thế.
Đế binh có linh tính.
Huống hồ gì đây còn là binh khí cấp chuẩn Tiên Đế.
Một binh khí có linh trí, đã gần như là giống như một người bình thường, Tiên Vương bình thường muốn hàng phục được nó, thì xác suất thành công gần như bằng không.

Phải là người có tu vi chuẩn Tiên Đế hoặc là một người có đẳng cấp như Liễu Thanh Hoằng, một nhân vật xuất sắc trong số những Tiên Vương.
“Ồ?”
“Đó là cái gì?”
“Cường giả cấp chuẩn Tiên Đế sao?”
“Không đúng, khí tức không đúng, không phải là cường giả cấp chuẩn Tiên Đ mà là một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế!”
“Ồ ồ ồ, ai đã tìm được nó? Chẳng lẽ là có người mua được tin tức về tung tích của một binh khí chuẩn Tiên Đế từ Thiên Cơ Lâu hay sao? Chuyện này đúng là quá sức tưởng tượng.”
“Mau nhìn xem, có người đang tiếp cận binh khí cấp chuẩn Tiên Đế!”
Nơi xa.
Nhiều Tiên Vương đang nhau giao thủ với nhau.
Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên này, tất cả đều không hẹn mà cùng dừng lại, quay đầu nhìn về phía này.
“Là Liễu Thanh Hoằng!”
Liễu Thanh Vũ và chủ nhân Thiên Mang sơn đang đứng cạnh nhau, sắc mặt có chút lạnh băng.
Hai người bọn họ túng quẫn, không mua được quá nhiều tin tức từ Thiên Cơ Lâu. Cho nên sau khi chạy đến thế giới này chủ yếu là muốn cướp đoạt tài nguyên của người khác.
Giờ phút này.
Hai người cũng coi như là có chút thu hoạch.
Nhưng nếu như so với một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, thì đúng là thua quá xa.
“Không thể để hắn lấy được binh khí kia!”
Ánh mắt chủ nhân Thiên Mang sơn run run, sau khi trao đổi ánh mắt với Liễu Thanh Vũ, cách xa nhau hàng tỉ vạn dặm hư không, hai người lập tức đánh ra một chưởng.
Ầm một tiếng.
Trời sụp đất nứt.
Hai người chủ nhân Thiên Mang sơn và Liễu Thanh Vũ cùng nhau xuất kích.
Sau lưng bọn họ, còn có những Tiên Vương cũng hành động, muốn làm rối loạn chiến cuộc, lại không hề muốn Liễu Thanh Hoằng bắt được binh khí mà chuẩn Tiên Đế lưu lại .

Trong lúc một thời.
Các loại thần thông khủng bố, bay ngang vũ trụ, uy năng vô thượng khiến cho pháp tắc vỗn dĩ đã hỗn loạn càng trở nên mất trật tự hơn, cơ hồ có thể đập nát tất cả mọi thứ.
Giờ phút này.
Tất cả đều tụ lại với nhau, ào ào xông về phía Liễu Thanh Hoằng.
"Các ngươi dám!"
Liễu Thanh Hoằng phát hiện ra tình huống này, hắn giận dữ không thôi, một tiếng quát nhẹ, chia cắt vạn cổ, khiến cho ngàn vạn dặm hư không nứt vỡ, hắn vung một bàn tay ra, vô số ngôi sao trời từ trên bầu trời bên ngoài rơi xuống như mưa.
Chắn phía trước mặt hắn.
"Phanh!"
Một tiếng nổ lớn vang lên, vòm trời nổ tung.
Vô số ngôi sao hóa thành hư vô, chẳng còn sót lại dù chỉ là một chút bụi, trực tiếp bị ma diệt. Nhưng những thần thông đó vẫn còn rất khủng bố, mang theo uy năng cuồn cuộn càng quét đến.
Đã rơi vào đường cùng.
Liễu Thanh Hoằng bất đắc dĩ lui về phía sau, vọt đến phía sau binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, chờ mong binh khí này có thể đỡ được một kích này.
Quả nhiên.
Không ngoài dự đoán của hắn.
Tiên Phượng kêu lên một tiếng, uy thế chuẩn Tiên Đế dâng trào mãnh liệt, tiếng chim Phượng vang vọng khắp bốn phương tám hướng, trên bầu trời sao trời chấn động, vạn vật đều đang run rẩy, nó vươn đôi cánh ra, quét ra ngàn cơn cuồng phong.
Ma diệt hết tất cả những thần thông mà Tiên Vương đánh tới thành hư vô.
"Không hổ là binh khí mà chuẩn Tiên Đế lưu lại, quả nhiên mạnh mẽ!"
Mắt Liễu Thanh Hoằng sáng ngời, hắn thả người bay lên, bàn tay biến lớn, nhanh chóng chụp về phía Tiên Phượng, lúc này nếu như còn không nghĩ cách bắt nó vào trong túi.

Chương 851. Lại thêm một Tiên Vương nữa sao?

Chương trước Chương sau

Chờ đến khi những Tiên Vương khác chạy đến đây, chỉ sợ càng thêm khó.
Nhưng mà.
Vào khoảnh khắc cuối cùng.
Một bàn tay khô gầy thò xuống từ trên hư không, nắm lấy bàn tay của Liễu Thanh Hoằng, khiến cho hắn có làm như thế nào cũng không thể nào tiếp tục hành động được nữa.
"Ai?"
Liễu Thanh Hoằng phẫn nộ quát.
"Ta!"
Một giọng nói khàn khàn vang lên trong đất trời.
Tuy rằng chỉ có một từ, nhưng lại ẩn chứa khí tức sát phạt vô biên vô hạn, phảng phất như đang có một mảng núi thịt biển máu, mãnh liệt rít gào xông về phía này.
"Vút!"
Sau khi lời vừa dứt. Rồi sau đó.
Một bóng người khô gầy cao vút, cất bước ra từ trong hư không, đây là một người còn trẻ, nhưng tóc đã bạc trắng, y phục trên người cực kỳ cổ xưa.
Cả người đều tản ra khí tức mục nát.
Như là một xác ướp cổ bỏ ra từ trong quan tài.
Tuy rằng người thanh niên này nhìn như lung lay sắp đổ, dường như chỉ cần một cơn gió thì cũng có thể thổi ngã hắn. Nhưng đôi mắt của hắn lại cực kỳ khủng bố, từ sâu trong đáy mắt hắn hiện lên cảnh tượng đáng sợ của thế giới đỏ nát, nhật nguyệt sụp đổ.
Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, đã đủ làm cho người ta phải trầm luân trong đó.
"Tiển vương!"
Sắc mặt Liễu Thanh Hoằng trầm xuống.
Hắn biết rằng quá trình mình lấy binh khí cấp chuẩn Tiên Đế cũng không sẽ không quá thuận lợi, thậm chí trong quá trình này sẽ người ngăn cản, đặc biệt là người của Thiên Ma giới.
Đặc biệt là sau khi binh khí cấp chuẩn Tiên Đế xuất thế. Tất cả mọi chuyện đều giống như đúc với dự đoán của hắn.
Nhưng hắn ngàn vạn lần không ngờ rằng vào thời khắc mấu chốt này, kẻ ngăn cản hắn, cũng không phải là Tiên Vương của Thiên Ma giới, mà là cường giả Tiên giới!
Vị Tiển vương này.

Là một Tiên Vương cường đại của Tiên giới.
Cũng có tên trong Tiên Vương bảng giống như hắn, chẳng qua vị thứ của Tiển vương không cao bằng hắn, đứng vị thứ sáu mươi mốt, thấp hơn hắn bảy tám bậc gì đó.
Tuy rằng vị thứ của đối phương không cao bằng hắn.
Nhưng Liễu Thanh Hoằng tự nghĩ trong khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ là bản thân mình cũng không thể nào đánh bại hắn. Dù sao thì.
Sự chênh lệch của hai bên cũng không quá lớn.
"Ngươi điên rồi sao?"
Liễu Thanh Hoằng gầm lên.
Lúc này ngăn cản mình, không khác gì đang trợ giúp Thiên Ma giới! Hoặc là đang trợ giúp cho Địa Phủ!
Nếu như ngược lại, giúp đỡ mình lấy được binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, tương lai bọn họ còn có thêm sức mạnh để chiến một trận, cho dù là không thể đối đầu với vực chủ Sâm La quỷ vực.
Ít nhất cũng có thể chống đỡ được một chút.
"Không!"
"Hắn không điên!"
Một giọng nói lạnh lùng truyền đến.
Chung quanh con Tiên Phượng, biển lửa ngập trời bùng lên, mỗi một đốm lửa đều có một màu xanh lục, phát ra sức nóng đáng sợ đến cực điểm, khiến cho hư không cũng vặn vẹo theo.
Trong biển lửa ngút trời ấy.
Một bóng người to lớn bước tới, toàn thân hắn lưu chuyển thần quang, mỗi một tất trên người đều đang bừng cháy như là một vị Hỏa thần giáng xuống từ trên trời.
"Huỳnh vương!"
Liễu Thanh Hoằng nhìn thấy người đang đi đến, trong nháy mắt cảm xúc chìm xuống tận đáy cốc, hắn nhìn nhìn Huỳnh vương, rồi lại nhìn Tiển vương, trong mắt hiện lên chút cảm giác không dám tin.
"Ngươi gia nhập Địa Phủ?"
Hắn có thể khẳng định, trước đó, Tiển vương vẫn luôn là Tiên Vương của Tiên giới, nhưng hôm nay bỗng nhiên lại bắt tay cùng hành động với Huỳnh vương, giữa hai người này tất nhiên là có mối quan hệ nào đó.
Kết quả tệ nhất chính là Tiển vương đã là Địa Phủ người.

“Chư thiên vạn giới không thể thắng được đâu, bây giờ ngươi bỏ gian tà theo chính nghĩa thì vẫn còn kịp!”
Trong đôi mắt của Tiển vương hiện lên sự né tránh, nhưng rất nhanh đã biến mất, hắn khàn khàn giọng nói.
“Chỉ vì một chuẩn Tiên Đế sao?”
Giọng Liễu Thanh Hoằng đầy phẫn nộ.
Dựa vào tình hình trước mắt, thực lực mặt ngoài của Địa Phủ, ngoài có thêm một vị chuẩn Tiên Đế ra, lại thì chẳng có chỗ nào là mạnh hơn chư thiên vạn giới cả.
Nhưng nếu xét về số lượng Tiên Vương.
Thật sự là bên phía Địa Phủ có nhiều cường giả trên Tiên Vương bảng.
Nhưng số lượng Tiên Vương bên chư thiên vạn giới bọn hắn lại nhiều hơn, cho dù là có phải dùng mạng người để thay vào, thì cũng đủ để làm cho đám người Lục Vô Đạo mệt đến chết.
Hắn thật sự không nghĩ ra được cớ làm sao vào thời điểm này Tiển vương lại gia nhập Địa Phủ. Dù sao thì.
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế vẫn chưa xuất thế, hà tất gì phải quyết định vội vàng như vậy?
“Chỉ bởi vì một chuẩn Tiên Đế!”
Huỳnh vương lạnh lùng mở miệng, hắn liếc mắt một cái nhìn Tiển vương, tiếp tục nói: “Hai người chúng ta liên thủ, tốc chiến tốc thắng, sau khi giết hắn, thì còn nhiều chuyện khác cần hoàn thành.”
“Được!”
Tiển vương không hề do dự chút nào, hắn lật bàn tay nắm chặt, thần quang vô tận hội tụ trong lòng bàn tay, hóa thành một thanh trường kiếm đen nhánh.
Một kiếm vung lên.
Vũ trụ ngân hà thất sắc như rơi vào thuở hồng hoang, khiến cho vô số ngôi sao rơi rụng.
Chỉ có ngôi sao dưới chân Liễu Thanh Hoằng, không ngừng quay chung quanh cây cột chống trời, được một sức mạnh vô danh bảo hộ, bình yên vô sự.
“Luyện Tiên tháp!”
Huỳnh vương cũng không hề do dự chút nào, hắn quát nhẹ một tiếng, trên vòm trời vang lên một tiếng “ đinh” chấn động, một tòa tiên tháp khổng lồ từ phía trên chụp xuống.

Luyện Tiên tháp vô cùng khổng lồ, như là một ngọn núi thần nhìn không thấy đỉnh, ầm ầm rơi xuống, liên tục bắn ra những đốm lửa, mỗi một đốm lửa bay về phía bầu trời bên ngoài, đều khiến cho mấy chục ngôi sao bị hủy diệt.
Uy năng khủng bố đến mức cực hạn.
“Một Tiên Vương xếp vị trí thứ ba mươi tư trên bảng, một Tiên Vương xếp thứ sáu mươi mốt trên bảng, hôm nay ta cũng muốn xem thử là, rốt cuộc các ngươi có chỗ nào đặt biệt, có xứng với thứ hạng của mình hay không!”
Liễu Thanh Hoằng ngửa cổ lên trời thét dài, tóc tai rối tung, đôi mắt hắn bắn ra tiên quang cực kỳ lộng lẫy, biến thành hai thanh tiên kiếm, chém lìa không gian vô tận.
Hắn một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, hai vầng nhật nguyệt, xoay chuyển càn khôn, toàn bộ thế giới khổng lồ này như bị hắn dẫn đến đây, ngay cả Thiên Đạo vốn đã ẩn nấp.
Vào thời khắc này đều như hồi sinh.
“Ầm ầm!”

Chương 852. Lại thêm một Tiên Vương nữa sao? (2)

Thế giới ầm ầm run lên, trong mảnh đất trời này tràn ngập những luồng tiên khí, thần bí vô danh, mang theo khí tức tiêu điều giá lạnh, hội tụ chung quanh Liễu Thanh Hoằng.
“Phụng thiên đạo, tá huyền nguyên, càn khôn tam chuyển!”
Giọng nói lạnh lẽo phát ra từ trong miệng Liễu Thanh Hoằng, trên đỉnh đầu và dưới chân hắn hiện lên một mảng trời và mặt đất, chúng nó bắt đầu kết hợp lại với nhau.
Đây là một loại đại thần thông, phạm vi của nó bao phủ ngàn vạn dặm, bất kỳ kẻ nào ở trong đó, đều không thể nào trốn tránh được, muốn chạy cũng không được.
“Trấn!”
Một chữ cuối cùng phun ra.
Vòm trời cùng mặt đất ầm ầm khép lại, nhốt cả Huỳnh vương cùng Tiển vương vào trong đó, áp lực vô biên mạnh mẽ kéo đến từ bốn phương tám hướng, muốn trực tiếp luyện hóa hai người ở bên trong.

Liễu Thanh Hoằng còn chưa kịp thở phào một hơi, Luyện Tiên tháp đã rơi xuống, trực tiếp đập nát thần thông khủng bố kia.
"Có chút bản lĩnh đấy, nhưng mà quá non nớt."
Huỳnh vương bước ra từ trong phong ấn, hắn chẳng hề mất cọng lông nào cả, tinh khí cả người sôi trào, hắn vung một tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một phù ấn phát sáng, chiếu sáng chư thiên, ầm ầm lao về phía Liễu Thanh Hoằng.
Phù ấn này vô cùng to lớn.
Trên đường nó bay đến, vũ trụ bị chia cắt, đất trời vỡ vụn, cảnh tượng cực kỳ khủng bố, thần quang mênh mang gần như là thắp sáng toàn bộ vũ trụ.
Vô số Tiên Vương kinh hãi.
Một chiêu này của hắn, tuy rằng là đánh về hướng Liễu Thanh Hoằng, nhưng đồng thời cũng đang cảnh cáo những Tiên Vương khác. Nếu như muốn chạy lại đây đục nước béo cò, thì trước tiên phải tự lượng sức mình. Những kẻ không có tên trên Tiên Vương bảng, nếu như tùy tiện xông vào bên trong, thì chỉ có con đường chết mà thôi.
"Ầm!"
Liễu Thanh Hoằng không rên một tiếng, hắn bỗng đạp một bước, cả người phóng lên cao, đập vào phù ấn kia, phát ra tiếng động đinh tai nhức óc.
Tiên quang mênh mông, các loại quy tắc hỗn loạn đan xen nhau, dư lực khủng bố càng quét cổ kim. Trong tình trạng thần thức bị áp chế, chẳng một ai có thể nhìn thấy rõ chuyện gì đã xảy ra.
Vào thời điểm rất nhiều người đang rất hiếu kỳ.
Bóng dáng của Liễu Thanh Hoằng chợt lóe lên rồi biến mất, nhanh chóng xông về phía Tiển vương cùng Huỳnh vương.
Tiển vương thì tương đối dễ bắt nạt hơn một chút. Đương nhiên.
Cũng chỉ dễ bắt nạt hơn một chút mà thôi, thứ hạng của đối phương cũng không phải là vô cùng thấp.
"Đến đúng lúc lắm!"
Tiển vương không kinh ngạc, không giận dữ.
Dường như đã sớm đoán trước được rồi.
Trong số ba người ở đây, thực lực của hắn là thấp nhất, nếu như Liễu Thanh Hoằng muốn thoát khỏi khó khăn, không hề nghi ngờ gì làm thịt hắn là lựa chọn tốt nhất.
Cho nên.

Từ lúc bắt đầu, hắn vẫn luôn đề phòng Liễu Thanh Hoằng, mà nay đối phương quả nhiên đã chạy đến đây.
“Phanh!”
Một tiếng nổ lớn vang lên.
Tiển Vương quần nhau với Liễu Thanh Hoằng, hai người nhanh chóng giao thủ, mới vừa giao chiến đã sát phạt nhau mấy ngàn chiêu, tốc độ nhanh đến nỗi căn bản không kịp phản ứng.
Cho dù ở đây có rất nhiều cường giả Tiên Vương nhưng căn bản là không thể nào bắt kịp nhịp của hai người. Dường như đã thoát li khỏi thế giới này rồi, khó có thể bắt kịp.
Chỉ có thần thông không ngừng bừng lên trên hư không, công khai biểu đạt rằng hai người chưa từng rời khỏi vùng chiến trường này.
“Quả nhiên là người có thứ hạng trên Tiên Vương bảng, chẳng có một ai là kẻ yếu.”
Có một Tiên Vương thì thầm.
Hắn tự nghĩ nếu như đổi lại là mình, bây giờ bất kể là hắn có đối đầu với Liễu Thanh Hoằng hay là Tiển vương, bây giờ phỏng chừng cũng đã thua cuộc, nhưng mà hai người kia vẫn khó phân thắng bại.
Chỉ hơn kém nhau vài bậc, mức chênh lệch này quá nhỏ bé.
Mặc dù Liễu Thanh Hoằng có thể thắng, cũng không thể nào phân rõ thắng thua trong thời gian ngắn.
.....
Phía dưới cây cột chống trời.
Nhị tổ cùng Thất tổ nhìn cảnh tượng trên vòm trời. Vốn dĩ.
Khi nhìn thấy binh khí cấp chuẩn Tiên Đế xuất thế, hai người còn tương đối vui mừng, nhưng sau khi nhìn thấy Tiển vương cùng Huỳnh vương ra tay, nụ cười trên mặt của hai người lập tức đông cứng lại.
“Không tốt.”
Sắc mặt Nhị tổ thay đổi, trầm giọng nói: “Thanh Hoằng gặp nguy hiểm rồi, chúng ta đi lên giúp hắn!”
Lời còn chưa dứt.
Hắn liền phóng lên cao, người đang ở giữa không trung, hắn tung một chưởng về phía trước, trong chớp mắt trời sụp đất nứt, quỷ khóc thần gào, pháp lực vô thượng mãnh liệt bắn về phía trước.
Một chưởng này nhìn thì rất đơn giản, nhưng mà uy năng cực kỳ mảnh liệt. Ẩn chứa sự phẫn nộ của một vị Tiên Vương.

Bất kỳ kẻ nào cũng không dám khinh thường.
Nhưng mà.
Huỳnh vương đứng trong biển lửa ngập trời, bước từng bước một về phía binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, sau khi phát hiện chưởng ấn lao đến, hắn hơi cúi đầu, nhìn thoáng qua Nhị tổ đứng phía dưới.
Khóe miệng hiện lên một nụ cười khinh miệt.
"Châu chấu đá xe, không biết lượng sức!"
Hắn tùy ý điểm một ngón tay, chỉ tay biến thành kiếm, một luồng kiếm quang bừng lên, những luồng dao động mang tính hủy diệt truyền ra, khiến cho sắc mặt của vô số người đại biến.
Một luồng kiếm quang này chấn động cả đất trời. Đặc biệt là Nhị tổ.
Khi hắn xông về phía đó, cảm nhận được một loại khí tức không thể nào địch nổi.
"Phanh!"
"Phụt!"
Kiếm quang đập vào chưởng ấn, chưởng ấn dễ dàng bị xuyên thủng, dưới ánh mắt không thể tin của Nhị tổ, mắt thấy ngực hắn xuất hiện một lỗ thủng.
Nếu như hắn tránh chậm một chút, chỉ sợ vừa rồi trái tim của hắn đã hoàn toàn tan biến rồi. Tuy rằng.
Trái tim của Tiên Vương bị đánh nát cũng chẳng sao, nhưng chung quy sẽ ảnh hưởng đến thực lực, mà nay tuy rằng không ảnh hưởng đến trái tim, nhưng cũng khiến cho hắn cảm thấy có chút sợ hãi.
Vì sao lại có sự chênh lệch như vậy?
Đều là Tiên Vương, và cũng đã từng tham dự trận chiến Địa Phủ, vì sao bây giờ khi đối mặt với Huỳnh vương, lại chẳng thể nào tiếp được một chiêu chứ?
Phải biết rằng.
Khi còn trong đại chiến Địa Phủ, mình còn có thể đánh tay ngang với Huỳnh vương một hồi. Chẳng lẽ nói, đây là giá trị thật sự của thứ hạng ba mươi tư trên Tiên Vương bảng sao?
Ngoài những cường giả nằm trong Tiên Vương bảng, những người khác muốn gây rắc rối cho đối phương, căn bản là không thể thực hiện được?
Loại cảm giác bất lực này khiến cho Nhị tổ cảm thấy cực kỳ chua xót.
Hắn không muốn tin vào sự thật này, nhưng sự thật đẫm máu đã hiện ra trước mặt.

“Ngươi không sao chứ?”

Chương 853. Vật vô chủ mà thôi.

Đám người Thất tổ chạy lại đây, chắn trước mặt Nhị tổ, đề phòng nhìn Huỳnh vương. Bên cạnh.

Liễu Huyền Thành móc ra một lọ đan dược, đổ vào miệng Nhị tổ.

“Nhị tổ, thấy sao rồi?”

“Đừng quan tâm đến ta, đi giúp Thanh Hoằng, binh khí cấp chuẩn Tiên Đế quyết không thể rơi vào tay của Thiên Ma giới được!”

Nhị tổ gấp rút nói.

Thiên Ma giới đã có một vị chuẩn Tiên Đế, lại có thêm một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, chỉ sợ là không có ai có thể kìm chế được bọn họ.

“Ta đi hỗ trợ!”

Liễu Khiêm Chi mở miệng.

Nhưng hắn chưa kịp di chuyển.

Thì từ đằng xa.

Một bóng người to lớn như một ngọn núi cao, bay ngược lại đây, người này cao tới vạn trượng, như là một người khổng lồ viễn cổ, cả người hắn rực sáng, trong cơ thể phát ra sức mạnh chí cường.

Từ trong thân thể hắn bay ra một trận mưa ánh sáng, như vô số ánh sáng sao sáng lạn mà bắt mắt, vô cùng loá mắt.

“Lại thêm một Tiên Vương nữa sao?”

Người của tộc Liễu thị ngơ ngẫn.

Những Tiên Vương này vừa rồi còn đang giao thủ với nhau, nhưng vào thời khắc khi nhìn thấy binh khí cấp chuẩn Tiên Đế xuất thế, không biết đã có bao nhiêu người chạy về phía này rồi.

Mà Tiên Vương này rất rõ ràng là cường giả của Thiên Ma giới. Chỉ là dáng vẻ khi hắn bay đến đây có không đúng.

Hình như là..... Bay ngược đến đây.

“A --!”

Chưa bay đến đây, thì vị Tiên Vương bay nược đến đây kia, phát ra một tiếng thét đầy đau khổ, giọng điệu vô cùng thê lương, đáng sợ đến mức cực điểm, đủ để khiến vũ trụ hoảng loạn.

Mag lại cho người ta cảm giác tuyệt vọng.

Dường như là hắn đã đụng phải một con quái vật không thể ngăn cản vậy.

“Ầm ầm!”
Một tiếng nổ vọng đến.
Thân hình to lớn của vị Tiên Vương kia nổ tung giữa không trung, ánh sáng bắn ra, từng mảng máu thịt trong suốt long lanh như là những viên hồng ngọc, mang theo khí tức vô thượng, phân tán khắp bốn phương tám hướng của thế giới này.
Tim của không ít người đột nhiên nhảy thót lên, hô hấp ngừng lại, bọn họ không thể tin được, một vị Tiên Vương cường đại lại dễ dàng bị giết chết đến như vậy.
Phải là một sức mạnh to lớn đến mức nào mới có thể khiến cho hắn chết đi, mà không có bất kỳ sức phản kháng nào vậy?
“Cộp! Cộp! Cộp!”
Không đợi mọi người suy nghĩ cẩn thận.
Trong mưa máu đầy trời, một dáng người vĩ đại, mặc trên người áo giáp, ánh mắt rét lạnh, bước từng bước một đến nơi này, trong tay hắn cầm một thanh trường mâu, khí tức khủng bố phập phồng, đủ sắc bén để cắt nát vũ trụ.
“Là Bắc Vũ thần hoàng, hắn tới rồi!”
Liễu Khiêm Chi kinh kinh ngạc vui mừng nói.
Không cần nhiều lời về thực lực của Bắc Vũ thần hoàng. Hắn có vị trí rất cao trên Tiên Vương bảng, có thể nói nếu như hai mươi người xếp đầu trên bảng không xuất hiện.
Thì hắn hoàn toàn xứng đáng với từ ‘vô địch’!
“Bắc Vũ!”
“Ngươi muốn để cho vô số con dân dưới trướng của ngươi chôn cùng ngươi sao?”
Huỳnh vương đứng tển trời cao, dừng bước chân, ánh mắt hắn lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Bắc Vũ thần hoàng, không có thêm bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào, hắn biết nếu như mình tiến thêm một bước.
Chỉ sợ sẽ đụng phải sự tấn công của Bắc Vũ thần hoàng.
“Ngươi có thể thử xem.”
Bắc Vũ thần hoàng vẫn bước nhanh về phía trước. Thế không thể đỡ.
Mỗi một bước chân đáp xuống, có sức nặng địch được hàng tỉ vạn quân, ép cho hư không phải run rẩy theo.
Trường mâu trong tay hắn chỉa vào hư không, phát ra tiếng kêu vù vù, vạn đạo thần mang quấn quanh, bên trên từng giọt thần huyết lộng lẫy nhỏ

xuống, đó là tinh huyết của Tiên Vương.
Mỗi một giọt đều vô cùng quý giá, có thể đè sụp cả một thế giới. Nhưng mà.
Vào thời điểm nà, thứ không đáng nhất đó chính là máu của Tiên Vương!
Tuy rằng trận đại chiến mới chỉ vừa bắt đầu, nhưng đã có không ít Tiên Vương đã bắt đầu ngã xuống.
"Ngươi tiến thêm một bước nữa sẽ trở thành kẻ thù của Thiên Ma giới, ngươi phải nghĩ cho kỹ!"
Huỳnh vương nhìn thấy hành động của Bắc Vũ thần hoàng, mặt mày càng trở nên lạnh lẽo, khí tức bốc lên, biển lửa chung quanh lan tràn ra, càng quét trên trời dưới đất.
Quả cầu lửa vô biên vô hạn phát ra những tiếng nổ hừng hực đinh tai nhức óc, thế lửa đợt sau cao hơn đợt trước, bên trong có Chân Long bay múa, Tiên Phượng bay lượn.
Tản ra khí tức diệt thế.
"Ta, nếu như ta đã đến đây, thì tất đã nghĩ kỹ rồi!"
Bắc Vũ thần hoàng không hề dao động, hắn bước ra một bước biển lửa sụp đổ, sao trời tắt lịm, chỉ cần một bước chân mà thôi đã đạp nát vô số ngôi sao, như mộ Thánh Vương vô thượng đang tuần tra.
Chẳng một ai có thể chống lại được!
"Chết đi!"
Vào thời khắc khi Bắc Vũ thần hoàng dạo bước trong biển lửa.
Một Tiên Vương của Thiên Ma giới bỗng nhiên xông đến, hắn hợp nhất cùng biển lửa, khi đến đây không hề để lộ ra bất kỳ khí tức này, mà bỗng nhiên lại đánh đến.
Trực tiếp khiến cho không ít cường giả của chư thiên vạn giới bỗng biến sắc. Vị Tiên Vương này quá âm hiểm.
Rõ ràng là đã sớm đến đây cùng Huỳnh vương và Tiển vương, Vừa rồi khi đối phó với Liễu Thanh Hoằng không hệ hành động, mãi cho đến lúc này, mới hiện thân.
Điều này khiến cho bất kỳ kẻ nào cũng không thể dự đoán được.
Ai có thể ngờ được là bên trong biển lửa ngút trời của Huỳnh vương còn có một Tiên Vương khác ẩn nấp chứ?
"Cẩn thận!"
Đám người của tộc Liễu thị mở miệng nhắc nhở. Nhưng đã chậm.

Tốc độ của giọng nói chậm hơn rất nhiều tốc độ hành động của một Tiên Vương.
Vị Tiên Vương này không giống như một Tiên Vương bình thường, nếu như không ra thì thôi, vừa ra tay tất nhiên sẽ khiến trời sụp đất nứt, hắn cầm trong tay một thanh đoản dao đen nhánh, lập tức chén về phía cổ của Bắc Vũ thần hoàng.
Tốc độ quá nhanh.
Giống như sấm sét, cho dù là Tiên Vương cũng chẳng có thời cơ mà phản ứng lại.

Chương 854. Vật vô chủ mà thôi. (2)

Tiên Vương của Thiên Ma giới này như nhìn thấy được dáng vẻ của Bắc Vũ thần hoàng, đường đường là một trong những người đứng đầu trên Tiên Vương bảng, lại bị hắn dùng một dao cắt đầu.
Đừng nói chi đến chuyện giết chết một Tiên Vương như vậy.
Cho dù có thể làm cho hắn bị thương nặng, cũng đủ để cho thanh danh của hắn trở nên vang dội chứ? Khi trong lòng hắn đang còn mơ tưởng.
“Ong!”
Một cây trường mâu dài ba thước, bừng lên thứ ánh sáng đủ để thắp sáng cả vũ trụ, nó vẽ ra một đường cong trong hư không, đi sau mà đến trước, đâm ra từ trong hư không!
“Phụt!”
Vào thời khắc này.
Thời gian phảng phất như ngừng trôi.
Tất cả mọi cảnh tượng đều như đóng băng, chỉ có Bắc Vũ thần hoàng vẫn lao về phía trước, trong quá trình này không hề ngừng lại, nhưng điểm bất đồng chính là.
Một tay hắn cầm mâu, mà trên đầu mũi mâu lại là một bóng người.
Tinh huyết màu đen nhánh chảy xuống dọc theo trường mâu, nhuộm đen thân cây mâu, khiến cho tất cả mọi người đều phải run rẩy, lỗ chân lông cả người như bị kim đâm vậy.
Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao chỉ trong nháy mắt, Tiên Vương vừa rồi bỗng nhiên ra tay, đã bị Bắc Vũ thần hoàng đâm xuyên? Chuyện này đúng là cũng quá khủng bố.
Đại bộ phận Tiên Vương đều cho rằng nếu như vừa rồi đổi lại là mình, nói không chừng một đao mất đầu rồi còn đâu, cho dù là tàn hồn có chạy thoát, cũng sẽ đại thương nguyên khí.
Nhưng trái lại Bắc Vũ thần hoàng, thì dường như chẳng hề hấn gì.
Đâm chết một tôn Tiên Vương, nhẹ nhàng dễ dàng như bóp chết một con kiến vậy, thực lực khiếu này khiến cho người ta sởn tóc gáy.
Mãi cho đến lúc này.
Rất nhiều người mới hoàn hồn, người có tên trong Tiên Vương bảng không hề ở cùng một đẳng cấp với bọn họ, đặc biệt là những người đứng đầu trên bảng.
"Còn về phần mười người đứng đầu bảng xếp hạng, tuy rằng không phải là chuẩn Tiên Đế"
Nhưng phỏng chừng cũng chẳng lệch đi bao nhiêu. Ít nhất.
Người như vậy, hẳn là có thể giao thủ cùng chuẩn Tiên Đế.
"Phanh!"
Lại là một tiếng nổ lớn vang lên.
Bắc Vũ thần hoàng bước thêm một bước, biển lửa ngút trời trước mắt đã bị hắn dùng một chân trực tiếp đạp cho nổ tung, ánh lửa hừng hực, bắn ra khắp bốn phương tám hướng, đập vào không biết bao nhiêu ngôi sao.
Ở nơi xa xôi.
Có càng nhiều ngôi sao bị ngọn lửa màu xanh lục cắn nuốt gần hết, bắt đầu bốc cháy, ánh sáng soi rọi khắp mười phương, đất trời được bao phủ bởi một tầng ánh lửa màu xanh lục.
"Kẻ cản đường tất chết!"
Bắc Vũ thần hoàng hét lớn một tiếng, trường mâu trong tay phát ra dao động diệt thế, mênh mông cuồn cuộn tuôn trào, Tiên Vương bị xiên trên trường mâu vẫn còn chưa tắt thở.
Hắn hét thảm một tiếng. Rồi sau đó.
"Ầm ầm!"
Thân thể của hắn hoàn toàn nổ tung, máu tươi màu đen kết hợp với vụn thịt mảnh xương bắn khắp bốn phương tám hướng, ngay cả thần hồn cũng tan biến hoàn toàn ngay tại chỗ.
Cảnh tượng này quá gây sốc.

Một Tiên Vương đang còn sống sờ sờ lại bị đánh thành tro bụi, cuối cùng chẳng còn sót lại chút gì, không khiến cho người ta cảm thấy rét lạnh.
"Bắc Vũ thần hoàng, ngươi dám!"
Từ trong hư không xa xôi, lại xông đến một Tiên Vương của Thiên Ma giới, bóng đêm trên người hắn bao phủ cả bầu trời, vạn luồng sáng lưu chuyển, đại đạo ầm ầm, trấn áp thế gian.
Theo sau lưng hắn là mấy vị Tiên Vương, khí tức của những người này đều rất khủng bố, như là có thể chia cắt hai giới người và tiên, bọn họ cùng nhau xuống tay với Bắc Vũ thần hoàng.
Vô số chân nguyên dao động, bao trùm cả một thế giới hắc ám.
Bọn họ muốn báo thù cho Tiên Vương vừa mới chết đi, nhưng bọn hắn hiểu rõ nếu như đơn thương độc mã một mình, thì bất kỳ ai cũng không phải là đối thủ của Bắc Vũ thần hoàng.
Chỉ có hợp sức với nhau, cộng thêm Huỳnh vương, mới có khả năng ngăn cản đối phương. Nhưng điều khiến cho bọn họ không ngờ tới chính là.
Trong khoảnh khắc khi chân nguyên bùng lên.
Mấy bóng người xuất hiện, chắn trước mặt bọn họ.
"Đối thủ của các ngươi là chúng ta!"
Nhị tổ râu tóc bạc trắng tung bay, khuôn mặt già nua mang theo vẻ tiêu điều, chuyện xảy ra ngày hôm nay đã khiến hắn nhớ lại một phần ký ức đã mai một.
Dường như.
Năm đó vào thời điểm đại chiến Địa Phủ, cũng đã có trường hợp tương tự.
Điểm bất động duy nhất chính là.
Lúc trước là bất lực không còn cách nào khác, mắt thấy Đại tổ đã ngã xuống lại chẳng thể làm gì, hôm nay lại đổi thành đối phương, mắt thấy bạn bè nhiều năm của mình ngã xuống ngay trước mặt mình.
"Tìm chết!"
Ánh mắt của những Tiên Vương Thiên Ma giới rét lạnh, không hề do dự chút nào, trực tiếp lao vào đánh nhau với Tiên Vương của tộc Liễu thị, mấy vị Tiên Vương giao thủ, trong phút chốc bầu trời nơi này đã bị đánh nổ tung.
Chân nguyên khủng bố mênh mông cuồn cuộn dâng trào, khiến cho cả thế giới không ngừng run rẩy, phảng phất như sắp nứt ra.
"Bắc Vũ thần hoàng, xem ra giữa ta và ngươi không thể tránh được một trận giao chiến."

Huỳnh vương đứng trên bầu trời, nhìn lướt qua chiến trường bên cạnh, nhàn nhạt nói. Vốn dĩ.
Vài vị Tiên Vương mới đến đây, có thể giữ chân được Bắc Vũ thần hoàng, nhưng kết quả bị người của tộc Liễu thị ngáng đường, khiến cho hắn hoàn toàn mất đi cơ hội khống chế binh khí cấp chuẩn Tiên Đế.
Nếu như không thể đánh bại Bắc Vũ thần hoàng, phỏng chừng cuối cùng binh khí này rơi vào tay ai, còn khó mà nói trước được.
"Đồ của Thần giới không phải là thứ ma ngươi có thể chấm mút được đâu!"
Mũi mâu của Bắc Vũ thần hoàng lạnh lẽo, chỉ xéo Huỳnh vương, chậm rãi mở miệng nói.
"Phải không?"
"Đồ vật vô chủ mà thôi."
Huỳnh vương không hề để tâm cười khẽ nói.
"Đây là thứ mà tộc Liễu thị đổi lấy, tất nhiên thuộc về tộc Liễu thị, đám người Thiên Ma giới các ngươi vọng tưởng chiếm đoạn binh khí này, đầu tiên phải qua được cửa của ta!"
Giọng nói của Bắc Vũ thần hoàng lạnh lùng.
Hắn cũng rất khao khát binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, nhưng hắn không thể nào ra tay cướp đoạt, dù sao thì tộc Liễu thị, bây giờ là trụ cột của Thần giới.
Nếu như ngay lúc này, mà trở mặt với tộc Liễu thị chỉ vì một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, vậy thì mất nhiều hơn được. Dù sao thì.
Hắn cũng đã đổi được không ít tin tức từ Thiên Cơ Lâu.
Giờ phút này còn chưa kịp nghiệm chứng, hiện tại hắn giữ mặt mũi cho tộc Liễu thị, giúp bọn hắn giữ được binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, chờ chút nữa tộc Liễu thị tất nhiên cũng sẽ phải có qua có lại, giúp đỡ hắn một phen.

Chương 855. Vật vô chủ mà thôi. (3)

Chương trước Chương sau

"Chỉ là một Tiên Vương mà thôi, không thể nào ngăn cản được toàn bộ Thiên Ma giới, càng không thể ngăn cản được Địa Phủ!"
Huỳnh vương giơ tay, chụp về phía Luyện Tiên tháp ở đằng xa, rồi lập tức xông ra ngoài, muốn đích thân giết chết Bắc Vũ thần hoàng, sau đó quay lại khống chế binh khí cấp chuẩn Tiên Đế bên cạnh.

Hắn biết rằng vị thứ của Bắc Vũ thần hoàng trên Tiên Vương bảng cao hơn hắn.
Nhưng bất kỳ sinh linh nào cũng đầy mâu thuẫn.
Khi nhìn thấy những người có thứ hạng thấp hơn mình, thì hắn sẽ coi Tiên Vương bảng như là khuôn vàng thước ngọc. Nhưng nếu nhìn thấy những người có thứ hạng cao hơn mình, trong lòng lại dâng lên chút cảm giác nghi ngờ.
Thực lực của ta mạnh như vậy, ngươi thì có tài đức gì mà xếp trên ta?
"Ầm ầm!"
Huỳnh vương cùng Bắc Vũ thần hoàng giao thủ với nhau, sao trời trong vũ trụ sụp đổ từng tảng lớn, Luyện Tiên tháp khiến thế gian kinh sợ, chiếu sáng hỗn độn.
Sinh ra áp lực khủng bố.
" Ầm!"
Luyện Tiên tháp chấn động mạnh, bị Bắc Vũ thần hoàng đập bay ra ngoài ngay tức thì, văng ra xa hàng tỉ vạn dặm, xuyên qua vô số ngôi sao, đập nát không biết bao nhiêu tinh vực.
Trên đường bay của nó, hơn trăm vị Tiên Vương gặp họa, bị Luyện Tiên tháp đụng phải một chút, cả người đều rung lắc, xém chút nữa thì nổ tung.
Cùng thời gian đó.
Trên một chiến trường khác.
Một người đàn ông trẻ tuổi, dáng người cao gầy, tóc tai tung bay, cơ thể lấp lánh, hắn đứng trên bầu trời, nhìn những Tiên Vương đang giao thủ với nhau, hắn mở ra một quyển sách cổ trên tay.
Vào khoảnh khắc quyển sách cổ kia mở ra, ánh sáng xuyên thủng trời, khí tức độc nhất cổ kim, dường như có một vị chuẩn Tiên Đế đột nhiên hồi sinh rồi giáng thế bên trong quyển sách.
Ngay sau đó.
Bên trong quyển sách.
Tất cả chữ viết bay lên, rồi sau đó treo trên bầu trời, hóa thành một tòa sát trận khủng bố giống như là một vầng mặt trời.
Ánh sáng của nó quá lộng lẫy.
Khiến cho người ta không thể mở mắt ra được.
"Sát trận Chuẩn Tiên Đế lưu lại!!!"
"Ngươi là ai!!"
"Không, đừng!!"

“Thả ta ra!”
“Ta là người của Thiên Ma giới..”
Bên trong trận pháp truyền ra âm thanh kêu gào của những Tiên Vương.
Nhưng người đàn ông trẻ tuổi kia, mắt điếc tai ngơ, trên mặt hắn không hề xuất hiện bất kỳ biểu cảm nào, năm ngón tay kết ấn, đánh ra một phù văn huyền ảo, ngay lập tức toàn bộ trận pháp sống lại.
Bên trong có không biết bao nhiêu Tiên Vương bị đè trên mặt đất, thần hồn chậm rãi ma diệt.
Tiên Vương có thực lực hơi yếu, chỉ trong giây lát là đã bị luyện hóa hoàn toàn, biến mất trong đất trời. Cảnh tượng ở đây vô cùng khủng bố.
Nhưng không có bất kỳ Tiên Vương nào nhúng tay vào chuyện này, một người có thể lấy ra một sát trận cấp chuẩn Tiên Đế cũng không phải là người bình thường, Tiên Vương bình thường không thể chạm vào.
“Người này không bình thường.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn cùng Liễu Thanh Vũ đứng trên bầu trời, cả người hai người đều nhuộm máu, hiển nhiên bọn họ đã trải qua một hồi đại chiến.
Mà nay vừa mới rời khỏi chiến cuộc.
Chủ nhân Thiên Mang sơn nhìn thoáng qua trận pháp khủng bố ở phía xa, rồi sau đó thu hồi tầm mắt, người trẻ tuổi kia hẳn là một người nằm trong Tiên Vương bảng.
Nhưng hắn lại không biết tên của hắn ta.
Một trăm người trên Tiên Vương bảng, cũng không phải ai ai hắn cũng quen, có cả khối người chỉ biết tên mà không biết mặt.
Trước mắt.
Đối phương không chọc hắn, thì hắn cũng chẳng đến mức phải làm hỏng việc tốt của người khác.
“Ngươi đi giúp Tiển vương, ta đi giúp Huỳnh vương!”
Chủ nhân Thiên Mang sơn nhìn thoáng qua Liễu Thanh Vũ đứng bên cạnh, nhanh chóng nói.
Huỳnh vương cùng Tiển vương lần lượt giao chiến với Bắc Vũ thần hoàng cùng Liễu Thanh Hoằng, thực lực của bọn họ chỉ kém đối thủ một chút mà thôi, nếu như không có người nào khác trợ giúp.
Phỏng chừng chuyện Huỳnh vương cùng Tiển vương bị thua chỉ là vấn đề về thời gian.
“Được.”

Liễu Thanh Vũ không hề do dự chút nào, hắn nhìn về phía chiến cuộc giữa Liễu Thanh Hoằng cùng Tiển vương, lạnh giọng nói: "Ta đã muốn thử sức với Liễu Thanh Hoằng từ lâu rồi."
"Để xem thử vị thiên kiêu này của tộc Liễu thị, mấy năm này rốt cuộc thực lực khủng bố đến mức nào rồi!"
Nói xong.
Hắn hóa thành một tia thần quang, lao về phía Liễu Thanh Hoằng.
"Liễu Thanh Hoằng, nộp mạng đi!"
Đứng giữa không trung, hắn lạnh lùng mở miệng, trong tay đánh ra một thạch ấn.
Thạch ấn này rất khủng bố, nó dần dần biến lớn với chu vi ngàn vạn dặm, che phủ đất trời, mang sấm gió đầy trời, áp xuống phía Đông của Liễu Thanh Hoằng.
"Liễu Thanh Vũ!"
Đang trong trận giao chiến ác liệt.
Liễu Thanh Hoằng quay đầu nhìn thoáng qua, trong mắt hiện lên sát ý không hề che giấu, hắn đã sớm muốn xuống tay với tên phản đồ của tộc Liễu thị này rồi.
Mà nay.
Đối phương đã tự mình chạy đến.
"Đến vừa đúng lúc!"
Liễu Thanh Hoằng hét lớn, hắn cứng rắn đỡ một đòn của Tiển vương, thân thể không lùi mà tiến tới, nhanh chóng xông về phía Liễu Thanh Vũ.
"Ầm!"
Liễu Thanh Hoằng nhanh chóng xuất kích, hắn đánh một quyền về phía trước, đại đạo luân âm đinh tai nhức óc, vũ trụ như run rẩy, rên rỉ theo cùng.
"Ầm!"
Thạch ấn mà Liễu Thanh Vũ tế ra, chẳng hề có tác dụng ngăn cản, nổ tung thành đá vụn trên vòm trời, bắn ra khắp bốn phương tám hướng.
Nhìn cảnh tượng trước mặt.
Liễu Thanh Vũ bỗng chốc thất thần, hắn hiển nhiên không ngờ rằng pháp bảo của hắn lại dễ dàng bị Liễu Thanh Hoằng đánh nát đến như vậy, thậm chí còn chẳng thể khiến cho đối phương dừng lại dù chỉ là một lát.
"Sao có thể?"
Liễu Thanh Vũ lẩm bẩm một câu.

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, nắm đấm của đối phương đã tới trước mặt, hắn cũng giơ tay tiếp chiêu.
“Bùm!”
Nắm đấm của Liễu Thanh Vũ đánh ra cũng giống như thạch ấn vừa rồi, vừa mới chạm vào đột nhiên đã nổ tung, máu tươi đầm đìa, xương trắng lộ rõ.
“A!”
Liễu Thanh Vũ hét thảm một tiếng, vô cùng thê lương.
Hắn muốn rút lui, nhưng căn bản là không còn kịp nữa rồi.
Liễu Thanh Hoằng đã đánh đến ngay sát, sát khí tàn bạo đập vào mặt, giống như là mặt trời, ép cho Liễu Thanh Vũ gần như là tắt thở.
Mãi cho đến thời khắc này, hắn mới hiểu được, rốt cuộc thì sự chênh lệnh giữa hắn và Liễu Thanh Hoằng lớn đến mức độ nào. Quả thực là khác nhau một trời một vực!
“Chịu chết đi!”

Chương 856. Ngươi trốn không thoát đâu.

Liễu Thanh Hoằng lành giọng mở miệng, hắn vung nắm tay ra, năm ngón tay bắt được cánh tay của Liễu Thanh Vũ, kéo mạnh về phía sau, toàn bộ cánh tay của hắn trực tiếp đứt lìa.
Chỗ bị đứt lìa kia, máu tươi phun ra, nhuộm đỏ cả một vùng sao trời.
Liễu Thanh Hoằng tắm máu điên cuồng, cả người giống như là một chiến thần bước ra từ trong núi thây biển máu trung, từng sợi tóc ánh lên tiên quang, khiến cho người ta không rét mà run.
“Xoẹt!”
Liễu Thanh Hoằng lại lần xuất chỉ thành kiếm, chém xuống từ trên cao.
Một luồng kiếm quang sáng như tuyết bừng lên, bổ xuống đất trời, hóa thành một dải ngân hà, mãnh liệt càng quét về phía Liễu Thanh Vũ.
Nhìn thấy cảnh tượng này.
Liễu Thanh Vũ sợ tới mức hồn vía lên mây, hắn thất thanh hét lớn: “Tiển vương, cứu ta!!!”
Tiển vương đứng cách đó không xa, hạn hán lời. Hắn rất muốn hét lên với Liễu Thanh Vũ: “Chỉ được thế thôi ấy hả?”.

Vừa rồi hắn giao thủ với Liễu Thanh Hoằng, đã bị đối phương ép xuống thế hạ phong, nhìn thấy một Tiên Vương chạy tới trợ giúp mình, bản thân hắn lúc nãy còn đang rất vui vẻ.
Kết quả thì ngược lại, Tiên Vương chạy đến đây chưa đầy một cái nháy mắt, cũng đã hoàn toàn bị thương nặng, bây giờ hắn rất muốn hỏi Liễu Thanh Vũ một câu.
Rốt cuộc là ngươi đến hỗ trợ hay là đến gây họa?
Liễu Thanh Hoằng còn chưa xử lý xong, kết quả còn phải giúp ngươi giải vây. Cứ tình hình này thì áp lực chẳng lớn như bình thường. Vào thời điểm Tiền vương đang định ra tay.
Cục diện lại lần nữa biến đổi.
Chỉ thấy.
Liễu Thanh Vũ mắt thấy tình hình không ổn, lập tức đốt cháy tinh huyết toàn thân, cả người hóa thành một tia hồng quang, xông lên vòm trời, chỉ trong nháy mắt mà thôi.
Liễu Thanh Vũ đã hóa thành một đốm sáng nhỏ, bay xa được hơn mười vạn dặm.
“Hả???”
Tiền vương người choáng váng.
Ta đã tính ra tay cứu ngươi, ngươi còn chạy cái gì? Ngươi phải giúp ta giữ chân Liễu Thanh Hoằng chứ!
Ngươi tốt xấu gì cũng là một vị Tiên Vương, cho dù thân thể có bị đánh nát, chỉ cần thần hồn bất diệt,thì đều có thể hồi sinh, hà tất gì phải tham sống sợ chết đến như vậy?
Bây giờ thì hay rồi.
Liễu Thanh Vũ đốtcháy thần hồn, Liễu Thanh Hoằng cũng không thèm nghĩ nhiều, trực tiếp đuổi theo. Bỏ lại mình hắn, khiến hắn không biết phải làm sao.
Lúc này, theo lý mà nói, đúng là cơ hội tốt để cướp lấy binh khí cấp chuẩn Tiên Đế. Nhưng mà uy lực của binh khí này thật sự quá lớn, hắn không cho rằng bản thân hắn có thể luyện hóa nó trong thời gian ngắn được.
Nếu như không thể nào luyện hóa, nhưng mà tùy tiện đến gần binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, rất có khả năng sẽ đụng phải một kẻ địch lớn.
Càng quan trọng hơn là, Liễu Thanh Vũ đã đốt cháy tinh huyết, một khi bị Liễu Thanh Hoằng đuổi kịp, phỏng chừng chẳng đến bao lâu thì sẽ bị giết chết. Đợi đến lúc đó, Liễu Thanh Hoằng đuổi về đến đây.

Chỉ sợ kẻ xui xẻo chính là mình.
Trong đầu Tiển vương hiện lên vô số suy nghĩ, nhưng rất nhanh hắn đã nghĩ thông suốt những điểm mấu chốt trong chuyện này, nhanh chóng đuổi theo Liễu Thanh Hoằng.
Bất kể có như thế nào thì Liễu Thanh Vũ cũng không thể chết.
Sự tồn tại của hắn còn có thể tạo nên chút tác dụng kìm hãm Liễu Thanh Hoằng. Nếu không thì.
Chỉ dựa vào một mình hắn, chỉ sợ không phải là đối thủ của Liễu Thanh Hoằng. Vì thế.
Trong toàn bộ thế giới hắc ám xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.
Ba vị Tiên Vương tạo thành một đường thẳng với ba đốm sáng nhỏ, điên cuồng bay nhanh lên phía trên cây cột chống trời. Người dẫn đầu là Liễu Thanh Vũ, thiêu đốt tinh huyết toàn thân, tốc độ di chuyển của hắn đã đạt đến mức cực hạn, chỉ trong nháy mắt đã di chuyển được cả trăm vạn dặm.
Phía sau.
Liễu Thanh Hoằng và Tiển vương, hai người vừa giao thủ, vừa đuổi theo sau lưng Liễu Thanh Vũ. Hai bên chỉ cách nhau chưa đến mười vạn dặm.
Chút khoảng cách này, đối với người bình thường mà nói, có thể gọi là cực kỳ xa xôi, nhưng đối với Tiên Vương mà nói, căn bản chẳng nhằm nhò gì, chẳng khác gì đang đứng cạnh nhau.
“Tại sao lại mạnh đến vậy chứ?”
Liễu Thanh Vũ bay ở phía trước, len lén nhìn về phía sau, không nhìn thấy thì chẳng hoảng, vừa nhìn thấy thì lập tức hoảng sợ, hai người Liễu Thanh Hoằng và Tiển vương giao thủ với nhau thì cũng thôi.
Thế nhưng lại kéo gần khoảng cách với hắn! Chuyện này đúng là có chút hơi quá.
Rốt cuộc những kẻ nằm trên Tiên Vương bảng của Thiên Cơ Lâu Chủ là thứ quái vật gì chứ?
Nếu như không có Tiển vương hỗ trợ, Liễu Thanh Vũ tự nghĩ, dù hắn có đốt cháy tinh huyết, chỉ sợ cũng chẳng chạy được bao xa, thì đã bị Liễu Thanh Hoằng đuổi kịp.
Phỏng chừng.
Đây cũng là nguyên nhân vị sao mà Liễu Thanh Hoằng dám đuổi theo hắn.
“Phế vật!”
Trong lòng Tiển vương tức giận mắng một câu.

Đường đường một vị Tiên Vương, bây giờ Liễu Thanh Vũ hiển nhiên đã bị Liễu Thanh Hoằng dọa sợ vỡ mật, đến ngay cả dũng khí quay đầu đối đầu cũng chẳng còn, một lòng một dạ muốn chạy trốn.
Liễu Thanh Hoằng đúng thật là cường giả trên Tiên Vương bảng. Nhưng mình cũng chẳng kém.
Chẳng yếu hơn Liễu Thanh Hoằng bao nhiêu, rõ ràng là hai người liên thủ với nhau, vẫn có thể đẩy Liễu Thanh Hoằng vào thế cục nguy hiểm, nhưng mà nay.....
Hai vị Tiên Vương lại bị Liễu Thanh Hoằng đè ra mà đánh.
Tiển vương hắn tung hoành cả hai kỷ nguyên ở Tiên giới, đã khi nào bị nhục nhã như vậy chưa?
"Liễu Thanh Vũ, ngươi trốn không thoát đâu!"
Phía sau.
Liễu Thanh Hoằng mở miệng, hắn cầm theo một thanh đại kích, bổ về phía trước, chẳng một ai có thể ngăn được hắn.
Cho dù là Tiển vương cũng đã bị hắn bỏ rơi vào thời khắc này.
"Liễu Thanh Hoằng, người cùng một tộc, ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao?"
Liễu Thanh Vũ rống giận.
Hắn thật sự rất sợ.
Mắt thấy thanh đại kích phía trên, sắp ụp xuống, trong thân thể hắn trực tiếp bùng lên một sức mạnh đáng sợ không gì sánh kịp, cũng không giao thủ với Liễu Thanh Hoằng.
Mà là vọt lên phía vòm trời với tốc độ nhanh hơn nữa. Kể có là như vậy.
Hắn vẫn không thể thoát được một đòn này.
"Ầm!"
Vũ trụ sụp đổ.
Lưỡi kích sáng như tuyết, xé rách vũ trụ, gió xoáy lạnh thấu xương hòa lẫn với sát khí vô biên, xé tan cả nửa người của Liễu Thanh Vũ, để lộ ra một mảng xương trắng .
Tinh huyết của Tiên Vương đỏ thắm, bắn khắp bốn phương tám hướng như nước lã. Lực sát thương của nó cực kỳ kinh người.

Chương 857. Ngươi trốn không thoát đâu. (2)

Cho dù là Tiển vương cũng không khỏi nhíu mày.
Sau khi bị thương nặng một lần nữa, Liễu Thanh Vũ nhìn thoáng qua, Tiển vương và Liễu Thanh Hoằng đang giao thủ với nhau, không dám chậm trễ một giây phút nào, cũng chẳng thốt ra bất kỳ lời nào.
Lại lần nữa phóng lên cao.
Nửa ngày trôi qua.
Ba người vừa đánh vừa rượt đuổi, không biết đã bay đến nơi nào, cây trụ trời vốn dĩ không nhìn thấy đỉnh, cũng dần dần nhìn thấy đỉnh của nó.
Trên đỉnh của cột chống trời này là một ngôi cao rất lớn, vô cùng rộng lớn, phóng tầm mắt nhìn xa ra, nơi nơi đều là đình đài lầu các nối tiếp liên miên.
Điều đáng tiếc duy nhất chính là.
Phần lớn những cung điện này đều đã sụp đổ.
Hơn nữa còn biến thành màu đen nhánh, hòa làm một thể với cảnh tượng chung quanh, trong đống đổ nát thê lương ấy, mơ hồ có thể nhìn thấy hoa văn của trận pháp còn sót lại.
Cho dù là bao nhiêu năm tháng đã trôi qua, nhưng bên trong nó vẫn còn tràn ngập khí tức sát phạt đáng sợ. Rất khó có thể đoán được nếu như nơi này còn hoàn hảo không sức mẻ gì, thì phải khủng bố đến mức nào. Ở vị trí trung tâm.
Là một tòa đại điện hùng vĩ, đồ sộ đứng sừng sững, sau hàng tỉ năm chỉ có nó vẫn còn đứng vững, tản mát ra uy thế vô thượng trấn áp muôn đời.
Cho dù là Liễu Thanh Vũ, vào khoảnh khắc khi nhìn thấy tòa cung điện này thì trong lòng không khỏi nhảy dựng lên. Mặc dù hắn là Tiên Vương.
Cũng không thể kìm được mà muốn quỳ xuống đất, phảng phất như đang phải đối mặt với một vị vô thượng Tiên Đế, khiến cho lòng hắn không thể nảy sinh bất kỳ suy nghĩ nào khác nữa, mà chỉ nghĩ để việc thành kính bái lạy.
“Đây là nơi nào?”
Liễu Thanh Vũ lẩm bẩm tự nói một câu, ngay sau đó nhìn thoáng qua Liễu Thanh Hoằng đang đuổi theo sát phía sau, hắn cắn chặt răng, không hề do dự chút nào.
Nhanh chóng bay về phía cung điện mà ở phía trung tâm kia.
Tòa cung điện này cao tới vạn trượng, vô cùng hùng vĩ, hai cánh cửa được chế tạo từ đồng thau, điêu khắc các loại phù điêu cổ xưa. Cũng vì thời gian mà có không ít hình vẽ đã không còn nhìn rõ được nữa.

Mà cho dù là có thể nhìn rõ.
Giờ phút này, Liễu Thanh Vũ cũng không có tâm trạng mà nhìn nữa.
Hắn vươn tay, đột ngột đẩy cánh cửa lớn ra, một tiếng "ầm ầm" phát ra, trong khe cửa được hắn đẩy ra, một loại vô thượng thần uy phun trào mênh mông cuồn cuộn.
Một luồng uy thế chỉ thuộc về chuẩn Tiên Đế dâng trào khắp bốn phương tám hướng như thủy triều, chủ trong phút chốc đã bao phủ toàn bộ thế giới khổng lồ.
Không ít Tiên Vương còn đang giao thủ với nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì. Nghe "Bịch" một tiếng thì đã bị ép rơi xuống mặt đất.
Thậm chí còn có Tiên Vương có tu vi tương đối yếu ớt, thì chẳng thể đứng thẳng được, " phịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, chỉ có một ít cường giả nằm trong Tiên Vương bảng còn có thể miễn cưỡng đứng trên mặt đất.
"Liễu Thanh Vũ, ngươi làm gì vậy?"
Trên đỉnh núi, Liễu Thanh Hoằng cùng Tiển vương đứng cạnh nhau, hai người này vừa mới đáp xuống nơi này, đã bị một luồng uy áp khủng bố ép đến nổi phải đứng ngay tại chỗ.
Đừng nói đến chuyện động thủ, bây giờ còn có thể đứng thẳng thì cũng chẳng hề dễ dàng gì. Cách hai người không xa.
Liễu Thanh Vũ đang dùng tay, chậm rãi đẩy cánh cửa bằng đồng thau ra, mà uy áp khủng bố đúng là phát ra từ trong khe cửa mà hắn đẩy ra.
Dường như đây là một cung điện của vô thượng Tiên Đế, Tiên Đế như đang thức tỉnh bên trong, vô cùngkhủng bố.
"Là ngươi ép ta."
Liễu Thanh Vũ quay đầu lại nhìn thoáng qua Liễu Thanh Hoằng, sắc mặt hắn bất biến, một bàn tay khó nhọc vươn về phía trước, nhanh chóng đặt lên trên cánh cửa đồng thau.
Chỉ hơi dùng sức, cánh cửa vốn dày và nặng "ầm ầm" phát ra tiếng động, hoàn toàn mở ra hai bên.
"Đừng!"
Tiển vương kêu to.
Tuy rằng hắn không biết đằng sau cánh cửa bằng đồng thau kia là thứ gì, nhưng luồng uy áp phát ra có thể nhận ra rằng dường như bên trong có chôn giấu một điều bí mật nào đó.
Một khi nó thoát ra, chỉ sợ sẽ gây ra đại họa. Dù sao thì.
Tại sao khí tức Tiên Đế lại đột nhiên xuất hiện?

Nếu không may, thì ở phía sau của cánh cửa này rất có thể là một vị vô thượng Tiên Đế!
Nếu như vị Tiên Đế kia thật sự xuất hiện, thì e rằng tất cả mọi người ở đây, chẳng chừa một ai đều phải chết. Tùy tiện động thủ ở địa bàn của người ta, thử hỏi có Tiên Đế nào mà nhịn cho được?
Càng quan trọng hơn nữa là.
Tiển vương cho rằng chẳng qua là hắn chỉ đi ngang đây mà thôi, mục đích chủ yếu là vì giúp Huỳnh vương một phen, coi như làm quen với Địa Phủ, sau đó tránh được đại kiếp nạn này.
Ai có thể ngờ được là mình lại rơi vào cục diện này chứ? Vào thời khắc này.
Tim gan của Tiển vương sắp tan nát.
“Liễu Thanh Vũ, đây là phong ấn năm xưa lưu lại, ngươi đóng cửa lại nhanh!”
Tiển vương rống to.
Tuy rằng chẳng có ai biết được lai lịch của thế giới này, nhưng chỉ cần có được chút đầu óc, thì có thể đoán ra được tất cả kiến trúc ở đây đều đổ nát, chỉ còn một cái duy nhất là hoàn hảo không sứt mẻ gì.
Có nhìn như thế nào cũng không bình thường.
Chắc chắn là bên trong phải có một điều gì đó đáng sợ.
“Trễ rồi.”
Liễu Thanh Vũ nhìn hai người Tiển vương cùng Liễu Thanh Hoằng, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, cho dù hôm nay hắn phải chết, thì cũng phải kéo theo mấy kẻ đi cùng.
Được chết cùng với mấy cường giả trên Tiên Vương bảng, hình như cũng không lỗ.
Hắn quay đầu, không thèm quan tâm đến Liễu Thanh Hoằng, mà là nhìn vào bên trong điện, giờ phút này hắn cũng có chút tò mò, rốt cuộc là trong đại điện này ẩn giấu điều gì.
Nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên, hắn đã ngơ ngẩn.
“Sao có thể?”
Hai tròng mắt Liễu Thanh Vũ trợn lên, thất thanh hô lên. Tiếng nói vừa dứt. Thân thể cả người run rẩy, dường như hắn đã nhìn thấy một chuyện gì đó không thể tưởng tượng được vậy, hắn thất tha thất thểu giãy giụa lùi về phía sau.

Nhưng dưới áp lực vô biên, bây giờ trên người hắn như là đang cõng theo một ngọn núi lớn, đừng nói chi đến chuyện lùi lại, cho dù là muốn cử động một đầu ngón tay, đều vô cùng khó khăn.
Toàn bộ cửa điện mở toang ra, uy áp Tiên Đế nặng nề, cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể ngăn cản. Liễu Thanh Vũ có thể chống đỡ cho đến bây giờ, thực sự cũng không dễ dàng gì.
“Trong điện có cái gì?”
Liễu Thanh Hoằng mở miệng.
Trong lòng hắn có chút tò mò, rốt cuộc trong đại điện là thứ gì, mới có thể khiến cho Liễu Thanh Vũ sợ hãi đến như vậy, mặc kệ có nói như thế nào, Liễu Thanh Vũ cũng là một vị Tiên Vương mà.
Thứ mà có thể khiến cho một vị Tiên Vương thất thố đên như vậy, tất nhiên phải la một thứ gì đó rất ghê gớm.
“Tiên..... Tiên Đế!!!!!”
“Bọn họ vẫn còn..... Sống!”
Liễu Thanh Vũ lẩm bẩm nói.

Chương 858. Chỉ là ảo ảnh thôi sao?.

Chỉ thấy.
Trong đại điện.
Trên chín tế đàn cao cao chót vót.
Tế đàn chia làm hai bên trái phải, mỗi một bên có bốn tế đàn, tòa tế đàn nằm ở vị trí trung tâm nhất thì lại vô cùng to lớn!
“Thương Hải Tiên Đế!”
Trên tế đàn phía bên trái.
Một luồng khí tức cuồn cuộn như mặt trời khuếch tán ra, bên trên tế đàn có một bóng dáng hư ảo, ngồi khoanh chân, tư thế oai hùng bức người, chấn động cổ kim.
Hai mắt mở lớn, thâm trầm như hai vầng mặt trời cuồn cuộn vô biên.
Chung quanh người hắn có sóng biển sôi trào, ngăn cách thiên địa, chia tách thời gian cùng không gian, khiến cho người ta không thể nhìn rõ khuôn mặt hắn. Nhưng mà khí tức phát ra từ trên người hắn.
Đều đang tiếc lộ thân phận của hắn.

“Tại sao Thương Hải Tiên Đế lại ở nơi này?”
Liễu Thanh Vũ lẩm bẩm tự nói, vô cùng khó hiểu.
Dựa theo ghi chép của tộc Liễu thị, Thương Hải Tiên Đế chính là một chuẩn Tiên Đế đã gầy dựng nên một thời đại hưng thịnh trong vô số kỷ nguyên trước, thân phận cực kỳ cổ xưa.
Thực lực thì không biết phải khủng bố đến mức nào. Năm đó.
Lúc Địa Phủ quật khởi, Thương Hải Tiên Đế đột nhiên xuất thế, giao chiến với một Tiên Đế Địa Phủ, thậm chí còn khiến cho đối phương bị thương nặng, chuyện này khiến cho danh tiếng của hắn lập tức lan truyền khắp chư thiên vạn giới.
Cho đến bây giờ, trong chư thiên vạn giới, vẫn có không ít người nhớ rõ danh tiếng của Thương Hải Tiên Đế. Nhưng vấn đề là.
Sau khi Thần Đế biến mất, chẳng phải là Thương Hải Tiên Đế cũng biến mất chẳng thấy đâu hay sao?
Nếu mình nhớ không nhầm, lần cuối cùng mà Thương Hải Tiên Đế lộ diện, hắn là ra tay đứng từ xa đánh nát Thiên Diễm giới, kể từ sau đó thì đã chẳng hề có bất cứ tin tức nào về Thương Hải Tiên Đế nữa.
Tại sao hôm nay bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này? Trên tế đàn.
Thương Hải Tiên Đế vô cùng uy nghiêm, như đang ngủ say, nhưng cho dù có là như thế, thì đôi mắt kia vẫn có thể xuyên qua vạn cổ, vượt qua giới hạn của thời gian cùng không gian, chiếu xuống nơi này.
Phảng phất.
Như tất cả những gì đang diễn ra ngày hôm nay, đều nằm trong dự đoán của Thương Hải Tiên Đế.
“Kỳ lạ!”
Trong lòng Liễu Thanh Vũ đột nhiên chấn động, ánh mắt hắn không nhìn quá lâu vào Thương Hải Tiên Đế, mà lại nhìn về phía tế đàn tiếp theo.
Nơi này quá kỳ lạ.
Thương Hải Tiên Đếtrên tế đàn kia mang lại cho hắn một cảm giác cực kỳ chân thật, dường như là chuẩn Tiên Đế chân chính đang ở trước mặt mình, nhưng trực giác mách bảo với hắn.
Thương Hải Tiên Đế đã đi rồi, thứ xuất hiện ở nơi này có thể chỉ là một ảo ảnh mà thôi. Cho dù là suy nghĩ nào thì.
Tạm thời hắn cũng không thể nghiệm chứng được, tùy tiện nhìn chằm chằm đối phương, có thể khiến cho Thương Hải Tiên Đế cảm nhận được, nếu như đối phương ra tay giết chết mình.

Vậy thì lỗ to rồi.
Trên tế đàn kế tiếp có một bóng hình mông lung mờ ảo, chung quanh người hắn là tiên sương lượn lờ, chỉ có thể nhận ra được đây hẳn là một sinh linh mang hình dáng con người, hắn đứng trên đó, đứng khoanh tay.
Một cảm giác cô tịch thê lương muôn đời tràn ngập trên không trung.
Bất kỳ ai chỉ cần nhìn một cái, trong lòng đều không khỏi dâng trào một cảm giác bi thương, phảng phất như bị ảnh hưởng bởi bóng hình của đối phương.
"Đây là.....?"
Liễu Thanh Vũ cẩn thận xem xét một lúc, lẩm bẩm nói: "Đây là Lưu Vân Tiên Đế sao?"
Đã không thể nào tìm hiểu được chi tiết về thời đại mà Lưu Vân Tiên Đế tồn tại. Năm đó sau khi Địa Phủ càng quét hơn phân nửa chư thiên vạn giới, thì hắn bỗng nhiên ra tay.
Vừa xuất thế, đã bảo vệ Thần giới lúc bây giờ đang ngập tràn nguy cơ, rất nhiều người phỏng đoán, Lưu Vân Tiên Đế có thể là một Tiên Đế của Thần giới.
Trước đây rất có khả năng là vẫn luôn quy ẩn ở Thần giới. Nhìn thấy Thần giới gặp phải nguy hiểm, mới quyết định ra tay. Sau này.
Sau khi Địa Phủ bị hủy diệt.
Hắn đã từng trấn áp Lục Vô Đạo từ xa một lần. Nhưng mà.
Kết quả là chỉ có thể đánh nát một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế của Lục Vô Đạo, nhưng lại không bắt được Lục Vô Đạo, để cho đối phương bị trọng thương bỏ chạy.
Hành động lần đó.
Cũng đã giúp cho danh tiếng của Lục Vô Đạo tăng lên một bậc. Còn về phần sau này.
Cũng chẳng có nhiều ghi chép về Lưu Vân Tiên Đế nữa, rất nhiều người hoài nghi rằng hắn đã đi theo Thần Đế cùng nhau rời khỏi chư thiên vạn giới, mà nay xem ra, dường như trong chuyện này còn có điều bí ẩn.
"Thương Hải Tiên Đế, Lưu Vân Tiên Đế, Tiên Đế bên phía chư thiên vạn giới đã có hai người xuất hiện rồi, còn những người phía sau kia là ai?"
Liễu Thanh Vũ nghiêm túc nhìn ra phía xa, chỉ nhìn thấy hai luồng thần quang, bên trong có hai bóng người vô thượng vĩ đại ngồi ngay ngắn trongg đó, nhưng cũng không có cách nào nhận biết thân phận của hai người kia.
Điều này khiến cho hắn cảm thấy có chút bất lực.

Hắn muốn nhìn rõ chân tướng, nhưng chân tướng đang ở ngay trước mặt, nhưng dường như là bị bao phủ bởi một lớp sương mù, thần thức căn bản không thể nào thăm dò được gì, không thể nào xác nhận được rốt cuộc Tiên Đế này là thực thể hay là ảo ảnh.
Còn về phần hai vị Tiên Đế cuối cùng, hắn lại càng không thể nào xác nhận thân phận của họ được.
"Chẳng lẽ là đám người Thần Đế đều không rời khỏi chư thiên vạn giới, mà ở lại nơi này hay sao?"
Trong lòng Liễu Thanh Vũ nghi hoặc khó hiểu.
Hắn nhìn thoáng qua tòa tế đàn nằm sâu bên trong kia, bóng người đứng trên đó thêm khủng bố, từ xa nhìn lại, thì chẳng thể nhìn rõ bóng dáng.
Chỉ có vạn đạo tiên quang chiếu sáng, có đại đạo hòa âm, Long Phượng cùng múa, phảng phất như có một người ngồi xếp bằng ở nơi đó, nhưng dường như lại chẳng hề có ai ở đó.
Vô cùng kỳ lạ.
Khiến cho Liễu Thanh Vũ cảm thấy có chút mơ hồ. Thậm chí.
Đến lúc này, hắn chẳng hề cảm nhận được khí tức của Tiên Đế nữa, chỉ có áp lực kia vẫn đè nặng lên trên đôi vai họ.
Khiến cho bọn họ khó có thể nhúc nhích được dù chỉ là một chút.
"Hoặc là đám người Thần Đế đều đã bỏ đi, những gì còn lại trước mắt này chẳng qua cũng chỉ là ảo ảnh mà thôi?"
Liễu Thanh Vũ âm thầm phỏng đoán.
Nếu như đây chỉ là ảo ảnh, vậy thì không cần quá lo lắng.

Chương 859. Chỉ là ảo ảnh thôi sao?. (2)

Tuy rằng ảo ảnh của chuẩn Tiên Đế thậm chí là của Tiên Đế vẫn vô cùng khủng bố, nhưng thực lực tương đối có hạn, không đủ để giết chết tất cả mọi người.
"Nhưng vấn đề là....."
Mắt Liễu Thanh Vũ nhìn về phía bên kia của tế đàn. Bên kia.
Cũng là bốn tế đàn, trên tế đàn đầu tiên là một dáng người mặc bạch y, tuy rằng bình thản không gợn sóng, nhưng lại khiến cho người ta nổi da gà, mang lại cho người ta một cảm giác giật mình kỳ lạ.

Vị chuẩn Tiên Đế này bạch y trắng hơn tuyết, tóc buông dài, hắn đứng ở nơi đó, ánh mắt vô cùng tang thương, dòng chảy của thời gian chung quanh người hắn đều bị vặn vẹo.
Phảng phất như đang sống ở thực tại, lại như sống ở quá khứ. Dường như không thuộc về bất kỳ thời không nào.
Liễu Thanh Vũ đang muốn quan sát cẩn thận, thì bóng người mặc bạch y kia bỗng nhiên trở nên méo mó, bóng hình trực tiếp biến mất.
Ở nơi đó chỉ còn sót lại một giọt tinh huyết trong suốt lộng lẫy.
Đó là tinh huyết của một vị chuẩn Tiên Đế, có thể đè sụp chư thiên vạn giới, cắt ngang dòng sông thời gian, lẳng lặng nằm ở nơi đó, đủ khiến cho người ta không rét mà run.
"Đây chẳng phải là Nguyên Họa Tiên Đế hay sao?"
Liễu Thanh Vũ khiếp sợ nói.
Nguyên Họa Tiên Đế thì hắn quá quen rồi, mà một chuẩn Tiên Đế trở mặt như thay áo, trong toàn bộ chư thiên vạn giới này, cơ hồ không ai không biết, không ai không hiểu.
Càng quan trọng hơn là truyền thừa của Nguyên Họa Tiên Đế đang nằm trong tộc Liễu thị. Nguyên Họa Tiên Đế còn là chuẩn Tiên Đế duy nhất đã được chứng minh là đã chết đi. Đương nhiên.
Có chết thật hay chưa, thì thế giới bên ngoài tương đối vẫn có sự tranh luận, dù sao thì chuẩn Tiên Đế há lại dễ giết đến như vậy? Có khi người ta lại dùng máu để hồi sinh thì sao?
Mặc kệ rốt cuộc là Nguyên Họa Tiên Đế còn sống hay đã chết, thì cũng không thể nào đứng cùng một phương với đám người Thương Hải Tiên Đế, càng đừng nói đến chuyện là đứng trong cùng một đại điện.
Phải biết rằng.
Nguyên Họa Tiên Đế đã từng giao thủ với đám người Thương Hải Tiên Đế.
Cho dù là Nguyên Họa Tiên Đế cuối cùng đã phản bội Địa Phủ, thì đám người Thương Hải Tiên Đế làm sao có thể vứt bỏ ân oán với Nguyên Họa Tiên Đế được?
Phía sau Nguyên Họa Tiên Đế là ba luồng sáng màu đen đang lơ lửng trên tế đàn. Có thể thấy được.
Phía trên cũng có một chuẩn Tiên Đế, nhưng lại không thể nhìn thấy khuôn mặt, cho dù là khí tức cực kỳ mờ nhạt, bên trong vẫn bao phủ bởi một lớp luân hồi pháp tắc yếu ớt.
Khiến cho người ta rất khó mà không liên tưởng đến Địa Phủ.

Thần Đế và vài vị cường giả chuẩn Tiên Đế bây giờ lại ở chung với cường giả Địa Phủ, chuyện này không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí.
Khiến cho Liễu Thanh Vũ hoài nghi, về tính xác thật của đám sách cổ mà hắn đã từng đọc kia. Chư thiên vạn giới không phải không đội trời chung với Địa Phủ hay sao?
Mà nay lại ở cùng một chỗ, là thế quái nào?
Dù sao cũng không thể nói, chuyện này do người ta cố ý sắp xếp, nếu thật sự có người sắp xếp, vậy thì ai có thể mạnh tay đến như vậy?
Là chúa tể của Địa Phủ?
Nhưng vấn đề là chẳng phải chúa tể của Địa Phủ đã chết rồi hay sao?
"Tiên Đế kia vẫn còn sống hay sao?"
Cách đó không xa.
Tiển vương mở miệng.
Giọng nói của hắn rất nặng nề, trong lòng dâng lên một dự cảm không ổn, vừa rồi khi cửa điện bị Liễu Thanh Vũ đẩy ra, uy áp Tiên Đế nặng nề kia thông thể nào là giả được.
Trăm phần trăm xuất phát từ một vị chuẩn Tiên Đế. Hoặc là một vị Tiên Đế!
Nếu như thật sự còn có một vị chuẩn Tiên Đế còn sống, vậy thì lớn chuyện rồi, nếu như người kia là chuẩn Tiên Đế của Địa Phủ thì còn được, nhưng nếu như là chuẩn Tiên Đế của chư thiên vạn giới.
Tiển vương nghĩ đến đây, thì đã không dám tiếp tục suy đoán nữa.
Mình vừa mới gia nhập Địa Phủ, chư thiên vạn giới đã nhảy ra một vị chuẩn Tiên Đế, đùa chẳng vui chút nào. Khiến cho hắn không biết đi theo bên nào.
"Tất..... Tất cả đều còn sống....."
Liễu Thanh Vũ đưa mắt nhìn Tiển vương một cái, khó khăn mở miệng.
Cảnh tượng bên trong tế đàn, mặc dù hắn không thể nào tới gần, nhưng có thể cảm giác được bên trong chẳng hề có người chết. Phải biết rằng.
Chuẩn Tiên Đế có thể dùng máu hồi sinh, mà tinh huyết của Nguyên Họa Tiên Đế còn ở trong đó, hắn hoàn toàn có thể sử dụng giọt tinh huyết này để hồi sinh từ dòng sông thời gian.
Sở dĩ chưa từng nhìn thấy bóng dáng của Nguyên Họa Tiên Đế, có khả năng là từ đầu đến cuối, người ta chẳng hề hấn gì. Còn con người thật của hắn không là đang ở nơi nào, còn sống sờ sờ ra đó.
"Cái gì!"

“Không thể nào!!”
Tiển vương gầm lên một tiếng, lạnh lùng nói: “Liễu Thanh Vũ, ngươi có biết mình đang nói cái gì không? Trong điện này có mấy vị chuẩn Tiên Đế chứ?”
“Nếu như tất cả bọn họ đều còn sống, vì sao không hiện thân hả?”
Theo lý mà nói.
Tất cả những chuyện xảy ra trong thế giới này, căn bản không thể qua mắt được một vị chuẩn Tiên Đế. Vào khoảnh khắc khi phong ấn của thế giới này bị đánh nát, thì đã có chuẩn Tiên Đế hiện thân rồi.
Nhưng mãi cho đến bây giờ bên trong thế giới này, không hề nhìn thấy bất kỳ sinh linh nào. Trong suy nghĩ của rất nhiều Tiên Vương.
Gần như đều đã thừa nhận rằng thế giới này đã hoàn toàn bị chôn vùi, không hề còn người sống, tất nhiên là không thể nào có cường giả chuẩn Tiên Đế tồn tại.
“Ta.....”
Liễu Thanh Vũ cứng họng.
Hắn không biết nên giải thích như thế nào.
Nhưng cảnh tượng mà hắn nhìn thấy trong điện, thật sự là đang nhắc nhở hắn, bên trong thật sự có mấy chuẩn Tiên Đế, dường như là họ vẫn còn sống.
.....
Chỉ là không biết tại sao mà họ vẫn chưa tỉnh giấc.
“Lời hắn nói là sự thật.”
Lúc này.
Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, vang vọng trong đất trời.
“Ai?”
Liễu Thanh Hoằng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua chung quanh, không hề phát hiện ra bất kỳ điều gì, chờ đến khi hắn xoay người lại, thì không biết từ bao giờ, bên cạnh Liễu Thanh Vũ đã xuất hiện thêm một bóng người, cả người bao phủ trong lớp sương mù màu đen.
Người này.
Dường như đã đứng ở đây từ trước, đôi mắt hắn sâu thẳm, toát ra sự thăng trầm vạn cổ, dường như hắn đã đứng ở đây qua hàng tỉ năm vậy.
Tuy rằng hắn mới vừa xuất hiện.

Chương 860. Chu Khất?.

Nhưng đám người Liễu Thanh Hoằng lại cảm giác mình mới là kẻ tới sau, mà đối phương dường như đang chờ đợi bọn họ. Người thu liễm toàn bộ khí tức, không hề có tác phong của một cường giả, nhưng lại khiến cho người ta không dám có bất kỳ hành động tuy tiện nào. Người mà có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở chỗ này.
Hơn nữa không bị khí tức trong điện áp chế, có thể tùy ý hành tẩu, rõ ràng không bình thường, có thể là một chuẩn Tiên Đế!
Hiện nay trên đời này, chuẩn Tiên Đế được người ta biết đến, ngoài vực chủ Sâm La quỷ vực ra thì chỉ có một mình Thiên Cơ Lâu Chủ mà thôi.
Thiên Cơ Lâu Chủ bàng quan với thế sự.
Hắn chắc chắn sẽ không chạy đến đây, nếu không phải là Thiên Cơ Lâu Chủ, vậy thì thân phận của người này đã quá rõ ràng rồi. Hắn chính là vực chủ Sâm La quỷ vực!
"Vãn bối Liễu Thanh Vũ, bái kiến Vực chủ đại nhân!"
Liễu Thanh Vũ đứng bên cạnh, hiển nhiên cũng đã đoán được tất cả, hắn quá đỗi vui mừng, vội vàng cao giọng hô. Vực chủ Sâm La quỷ vực đã tới đây, vậy thì ổn rồi.
Liễu Thanh Hoằng có mạnh hơn nữa, cũng không dám giết chết mình ngày trước mặt vực chủ Sâm La quỷ vực. Phải biết rằng.
Mĩnh đã gia nhập vào Địa Phủ.
Đối với vực chủ Sâm La quỷ vực mà nói, thì mình chính là người một nhà.
"Ừ."
Vực chủ Sâm La quỷ vực nhàn nhạt gật gật đầu, ánh mắt hắn dừng lại trên người Tiển vương, Tiển vương lập tức khom mình hành lễ, động tác của hắn rất cứng nhắc, nhưng lại không dám thất lễ.
"Than kiến Vực chủ đại nhân."
"Không cần đa lễ."
Lúc này.
Vực chủ Sâm La quỷ vực rõ ràng là coi trọng chuyện Tiển vương hơn. Rồi sau đó.
Ánh mắt hắn nhìn về phía Liễu Thanh Hoằng, trong đôi mắt sâu như giếng cổ không gợn sóng, hiếm khi lại thấy xuất hiện cảm xúc như con người, hắn mở miệng nói: "Hậu nhân tộc Liễu thị?"
"Không sai."
Liễu Thanh Hoằng trầm giọng nói.

“Không lâu trước đây, ta đã từng tha cho mấy người tộc Liễu thị các ngươi một mạng, mà nay ngươi lại không được may mắn như bọn họ đâu, ngươi chỉ có hai con đường có thể chọn.”
“Gia nhập Địa Phủ, hoặc là..... Chết!”
Lời nói này vô cùng lạnh lùng, khi từ cuối cùng được thốt lên, sát ý khủng bố càng quét, chấn động hàng tỉ ngôi sao, làm vô số sao trời ảm đạm thất sắc.
Sát ý như thủy triều, gần như là ngưng tụ thành thực thể, mỗi một người đứng trong đó, đều gần như là hít thở không thông, căn bản khó có thể chống cự được.
“Năm đó Địa Phủ có Tiên Đế tọa trấn, cuối cùng kết cục đều không tránh khỏi thất bại, mà nay Địa Phủ không còn được huy hoàng như ngày xưa, ngươi cho rằng còn có thể càng quét chư thiên hay sao?”
Liễu Thanh Hoằng trầm giọng nói.
“Một kẻ đáng thương.”
Vực chủ Sâm La quỷ vực rũ mắt xuống, dùng ánh mắt thương hại nhìn Liễu Thanh Hoằng, lạnh lùng nói: “Nói như vậy, ngươi không muốn gia nhập Địa Phủ?”
“Đời này, Liễu Thanh Hoằng không đội trời chung với Địa Phủ!”
Liễu Thanh Hoằng lạnh giọng nói.
Nói rồi.
Hắn liếc mắt một cái nhìn Liễu Thanh Vũ, điều tiếc nuối duy nhất trong lòng hắn chính là không thể đích thân giết chết tên phản đồ Liễu Thanh Vũ kia.
Mình chẳng qua chỉ là một Tiên Vương.
Mặc dù nằm trong Tiên Vương bảng, thì căn bản không thể nào đánh chết Liễu Thanh Vũ, ngay trước mặt vực chủ Sâm La quỷ vực.
Còn hắn ta thì.
Cảm nhận được ánh mắt của Liễu Thanh Hoằng, khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười lãnh khốc. Liễu Thanh Hoằng kinh tài tuyệt diễm thì đã sao?
Từng là người chỉ đứng sau chuẩn Tiên Đế thì đã làm sao?
Cuối cùng đối diện với thực lực tuyệt đối, thì cũng chỉ là một nắm cát mà thôi?
Một kẻ có thực lực yếu kém như mình, ngược lại lại có thể sống sót đến cuối cùng, không thể không nói một câu: “Tạo hóa trêu người”.

“Lên đường đi.”
Vực chủ Sâm La quỷ vực búng tay, một thế giới bên ngoài rơi xuống, trời trăng núi sông cùng lay động, ép cho hư không ầm ầm rung chuyển, thủ đoạn này quá mạnh mẽ rồi.
Chỉ một cái búng tay.
Đã lôi cả thế giới khổng lồ rớt xuống. Cho dù là một Tiên Vương, thì cũng sẽ bị đập chết tươi.
Càng đừng nói, bây giờ đám người Liễu Thanh Hoằng căn bản không thể nào di chuyển, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị đè chết.
Nhưng vào thời khắc cuối cùng.
“Ong!”
Ở bên ngoài.
Một cái đỉnh lớn cổ xưa từ sâu trong hỗn độn bay tới, bề ngoài của nó rỉ sét loang lổ, bên trên toàn là một màu xanh đồng, có rất nhiều chỗ đã bị sức mẻ.
Gần như là mục nát không còn gì.
Từ xa nhìn lại, nhìn như là chỉ cần chạm vào thì nó sẽ vỡ nát, đừng nói đây là binh khí cấp Tiên Vương. Cho dù bất kỳ tu luyện giả nào, phỏng chừng cũng chẳng thèm nhìn đến nó.
Nhưng một cái đại đỉnh mục nát như vậy.
Sau khi tiến vào thế giới hắc ám này, lại bừng lên thứ ánh sáng lộng lẫy, tỏa ra phong thái khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, trực tiếp xé rách hư không.
Hoàn toàn hồi sinh.
Từ trên trời giáng xuống thế giới này.
“Ầm ầm!”
Một tiếng nổ thật lớn truyền đến, thế giới được vực chủ Sâm La quỷ vực triệu hồi đến đây, trực tiếp vỡ tan tành trên không trung. Sau đó bị chân nguyên cuồng bạo xóa sổ.
Những chuyện xảy ra liên tục, khiến cho rất nhiều người trợn mắt há hốc mồm.
Vừa rồi còn bị khí tức vô thượng chèn ép, rồi sau đó là một thế giới rơi xuống, mà bây giờ lại là một binh khí cường đại bay tới, đập nát thế giới kia.
Vào thời khắc này, đầu óc của rất nhiều người gần như là rối như canh hẹ.
“Lại là ai ra tay nữa đây?”

“Đại đỉnh này hình như có chút quen mắt, chẳng lẽ là Lưu Vân đỉnh của Lưu Vân Tiên Đế?”
“Chẳng lẽ là Lưu Vân Tiên Đế hiện thế sao?”
Rất nhiều người biết đến Lưu Vân Tiên Đế.
Một chuẩn Tiên Đế cường đại, hôm nay bỗng nhiên xuất hiện, chẳng khác nào làm tăng lòng tin của mọi người, khiến cho bọn họ cảm thấy dần dần bình tĩnh hơn.
Nhưng giây tiếp theo.
Phía trên đại đỉnh.
Lại xuất hiện một bóng người được bao phủ trong ánh sáng.
Người này toàn thân rực sáng, dáng dấp mơ hồ, có thể nhìn ra dáng người, nhưng không thể nhìn rõ toàn bộ. Dường như hắn đang hiện hữu ở hiện tại, lại như tồn tại trong quá khứ.
Chung quanh người hắn được bao phủ bởi pháp tắc thời gian. Đồng thời.
Trên người hắn, xuất hiện nhiều loại khí tức hoàn toàn bất đồng.
Dường như hắn là một người tu luyện nhiều loại công pháp, lại giống như là một thể hợp nhất của nhiều cường giả, vô cùng kỳ lạ, khiến cho người ta có chút không thể nắm bắt được.

Chương 861. Chu Khất?. (2)

Nhưng có một điều không thể không nói.

Thực lực của người này vô cùng khủng bố, gần như sâu không lường được, cho dù là cường giả trên Tiên Vương bảng, thì ngay giây phút nhìn thấy đối phương, tim phải đập nhanh.

Giống như đang đối mặt với một chuẩn Tiên Đế vậy.

"Lưu Vân Tiên Đế?"

"Thương Hải Tiên Đế?"

"Hình như không giống lắm, trên người của ngươi có khí tức của nhiều vị chuẩn Tiên Đế....."

Giọng nói của vực chủ Sâm La quỷ vực có chút kỳ lạ, hắn đưa mắt đánh giá người trước mặt, dường như đã đoán ra được điều gì đó, hắn chậm rãi nói:

"Ngươi không phải là sinh linh còn sống!"

Theo lý mà nói.

Một kẻ muốn có được khí tức như người đang đứng trước mặt kia, ít nhất cũng phải tu luyện công pháp của mấy vị chuẩn Tiên Đế cùng một lúc, nhưng tỷ lệ này rất thấp.

Chỉ cần là một thiên kiêu có được một số bộ công pháp chuẩn Tiên Đế hoàn chỉnh, hắn đã sớm có thể tự sáng tạo ra một bộ công pháp thuộc về mình.

Nhưng người này.

Rõ ràng không hề có khái niệm sáng tạo.

Mà là dung hợp công pháp của vài vị chuẩn Tiên Đế lại với nhau một cách cừng nhắc. Khiến cho hắn có được thực lực trên cả Tiên Vương, nhưng lại chưa đạt đến mức của chuẩn Tiên Đế.

Đây giống như là một sinh linh không thuộc về thế gian này, được nhiều vị chuẩn Tiên Đế hợp lại với nhau, sáng tạo ra vậy.

"Ngươi thì sao?"

"Ngươi là sinh linh gì?"

Lưu Vân đỉnh trấn áp hư không.

Sinh linh vĩ đại đứng trên đó, toàn thân hắn phát sáng, khí huyết sung mãn, uy thế khủng bố mênh mông cuồn cuộn giống như mặt trời.

Phảng phất là một vầng mặt trời chói chang, chiếu khắp chư thiên vạn giới, rọi sáng mọi không gian, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn yên lặng đối mặt với vực chủ Sâm La quỷ vực, giọng nói của hắn không hề có chút gợn sóng nào, phảng phất như nhìn thấu tất cả mọi phương diện của đối phương. Hai người đối thoại với nhau.
Cực kỳ lạnh nhạt, có thể nói là chẳng có chút gợn sóng nào.
Nhưng khi truyền vào trong tai người ta, lại gây nên sóng to gió lớn, khiến cho người ta gần như là không thể tin vào tất cả những điều mà mình nghe thấy.
“Tiên Vương vừa thần bí vừa cường đại này, thì ra không phải là một sinh linh còn sống?”
“Thậm chí.....”
“Vực chủ Sâm La quỷ vực cũng không phải là sinh linh?”
Không ít Tiên Vương đưa mắt nhìn nhau, đặc biệt là hai người Liễu Thanh Hoằng và Tiển vương, bọn họ nhìn vực chủ Sâm La quỷ vực, rồi lại nhìn sang vị Tiên Vương thần bí kia.
Trong lòng cực kỳ khó hiểu.
Nếu như vực chủ Sâm La quỷ vực không phải là sinh linh, vậy thì hắn là ai? Dị loại đắc đạo sao?
Theo như bọn họ được biết, thì không có bất kỳ Tiên Vương nào là Dị loại đắc đạo ở kỷ nguyên trước. Còn về phần cơ duyên trở thành chuẩn Tiên Đế bây giờ.
Vậy thì lại càng không có khả năng.
Bởi vì không có bất kỳ ghi chép nào trong sách cổ nói rằng, trong kỷ nguyên này đã từng xuất hiện thiên kiếp thuộc về chuẩn Tiên Đế.
“Ngươi có con mắt tinh tường đấy.”
Vực chủ Sâm La quỷ vực không có phủ nhận, mà là trực tiếp thừa nhận.
Câu mà hắn vừa mới nói ra chẳng khác gì nện xuống mấy khối đá lớn vào lòng của mấy người ở đây, khiến cho lòng họ dậy sóng.
“Vậy ngươi là ai?”
“Thương Hải Tiên Đế? Hay là Lưu Vân Tiên Đế?”
Vực chủ Sâm La quỷ vực hỏi ngược lại.
“Chuyện quá khứ, ta quên gần hết rồi, mà bây giờ đã có một cái tên khác, là Chu Khất!”
Đứng trên đại đỉnh.
Giọng nói của bóng người kia lạnh lùng phát ra.
Hai chữ ‘Chu Khất’ vừa mới thốt ra, thế giới này đều yên tĩnh, cho dù là Liễu Thanh Hoằng và Tiển vương đều trợn mắt lên, gần như là không thể

tin vào tất cả những gì mà mình nghe được.
Chu Khất!
Người đứng đầu trên Tiên Vương bảng! Thì ra chính là hắn!
Quả nhiên.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối không có lừa bọn họ, người có tên trên Tiên Vương bảng đều còn sống, ngay đến cả hạng nhất Chu Khất cũng đã xuất hiện, thì sao những người khác lại chết được cơ chứ?
E rằng.
Đám người Lục Vô Đạo có thể cũng đã đến đây, chỉ là vẫn không hiện thân mà thôi.
"Chu Khất?"
Vực chủ Sâm La quỷ vực khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói: "Hạng nhất trên Tiên Vương bảng, ngươi cho rằng vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia tâng bốc cho ngươi lên vị trí cao, thì ngươi có thể giao chiến với ta rồi sao?"
Ầm.
Vực chủ Sâm La quỷ vực tiến lên trước một bước, đất trời nổ tung, dải ngân hà bên ngoài lóe sáng, một luồng khí tức vô thượng khuếch tán ra, càng quét mỗi một góc của thế giới hắc ám này.
Sau lưng hắn là bóng đêm vô cùng vô tận, phảng phất như một đại ma diệt thế đang ầm ầm di chuyển, sắp sửa ma diệt tất cả mọi thứ, khiến cho người ta nhìn thôi cũng đã thấy sợ.
Loại khí tức vô cùng cổ xưa này, khiến cho rất nhiều người lập tức nhớ lại ký ức không tốt đẹp gì.
"Địa Phủ.....!"
Sắc mặt Tiển vương trắng bệch.
Hắn cũng đã từng là cường giả đứng về phía chư thiên vạn giới, cho dù là cuối cùng Địa Phủ đã bị hủy diệt, Nhưng mà khí tức của chúa tể Địa Phủ cũng đã khắc sâu vào trong linh hồn của hắn.
Khiến cho hắn không bao giờ có thể quên.
Mà nay.
Trên người của vực chủ Sâm La quỷ vực, hắn lại lần nữa cảm nhận được khí tức của chúa tể Địa Phủ.
"Ngươi..... Ngươi..... Ngươi là chủ nhân của Địa Phủ!!!"
Tiển vương vô cùng khiếp sợ, ngay cả nói chuyện cũng có chút ngập ngừng.

Năm xưa trong Địa Phủ cũng có mấy vị chuẩn Tiên Đế tọa trấn, nhưng khí tức trên người bọn hắn cũng sẽ không thuần khiết như vậy, dù sao thì bọn họ đều có đạo của riêng mình.
Đối với bọn họ mà nói, công pháp của chúa tể Địa Phủ cũng chỉ dùng để tham khảo mà thôi.
Tuy rằng không thể nào tránh khỏi việc bị ảnh hưởng bởi khí tức Địa Phủ, nhưng tuyệt đối sẽ không thuần khiết như thế này, mà khí tức của vực chủ Sâm La quỷ vực chẳng khác gì của chúa tể Địa Phủ. . . . . .
Nếu như mình không đoán sai.
Vị vực chủ Sâm La quỷ vực trước mặt này rất có thể là chúa tể Địa Phủ năm xưa! Hắn không chỉ chưa chết!
Thậm chí.
Còn sống rất tốt!
Mà lại còn là một cường giả chuẩn Tiên Đế, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa hắn sẽ khôi phục tu vi đỉnh cao của mình. Phải biết rằng.
Vị chúa tể Địa Phủ kia chính là một Tiên Đế đấy!
"Sức tưởng tượng không tồi."

Chương 862. Chu Khất?. (3)

Vực chủ Sâm La quỷ vực liếc mắt nhìn Tiển vương một cái, cười khẽ nói:
"Nhưng đáng tiếc ngươi đã đoán sai, nhưng mà hàng tỉ năm sau, ngươi sẽ cảm thấy may mắn vì sự lựa chọn ngày hôm nay của mình!"
"Bởi vì....."
"Địa Phủ hôm nay sẽ hồi sinh, và sẽ hoàn toàn thống ngự chư thiên, mãi cho đến điểm cuối cùng của dòng sông thời gian!"
Lúc này đây.
Chu Khất hiếm thấy không nói thêm gì, hắn tiến lên một bước, đại đỉnh dưới chân phát ra những tiếng ong ong đinh tai nhức óc, điểu thú trùng ngư được khắc trên thân đỉnh đều bừng lên thứ ánh sáng chói mắt.
Phảng phất như chúng đang hồi sinh, phun ra uy áp cổ xưa mà khủng bố, như có một vị chuẩn Tiên Đế bước ra từ dòng sông thời gian.
"Ta sẽ không để cho kế hoạch của ngươi thành công!"
"Ngươi ngăn được ta sao?"
Giọng của vực chủ Sâm La quỷ vực lạnh băng, không nhìn thấy hắn làm ra bất kỳ động tác nào, nhưng hư không sau lưng hắn bỗng nhiên nứt ra, một

đàn ông trẻ tuổi tóc đen mặc hắc y, dáng người gầy ốm bước ra.
Người này có khuôn mặt lạnh lùng, bước đi thong dong, cảm xúc lạnh lẽo đến mức cực điểm, hắn vừa xuất hiện thì giống như là một bức tường ma chặt đứt hai giới.
Ép cho chư thiên vạn giới gần như vỡ ra.
Ánh mắt hắn đảo qua hư không, giống như thần kiếm rời vỏ, khiến cho vũ trụ bị chém nát bươm, phàm là những kẻ dám nhìn thẳng vào hắn thì linh hồn đều đang run rẩy.
Từ đầu lạnh đến chân, từ trong xương cốt đều cảm thấy giá buốt, quá khiếp người.
Tuy rằng hắn còn chưa động thủ, nhưng chỉ dựa vào ánh mắt trong thời khắc này đều đủ khiến cho Tiên Vương vạn giới phải né xa ba thước.
"Lục Vô Đạo?"
Trong lòng Liễu Thanh Hoằng bồn chồn.
Hắn sinh ra quá muộn, tuy rằng biết đến tên của Lục Vô Đạo, nhưng từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy người thật, hôm nay từ trong khe nứt đằng sau lưng vực chủ Sâm La quỷ vực.
Người đàn ông mặc hắc y kia vô hình trung khớp với hình tượng Lục Vô Đạo trong đầu hắn. Người này quá kiêu ngạo.
Bước ra từ sau lưng vực chủ Sâm La quỷ vực, nhưng chưa từng liếc mắt nhìn vực chủ Sâm La quỷ vực một cái, dường như trong mắt hắn, một vị cường giả chuẩn Tiên Đế giống như là không khí vậy.
Thử hỏi.
Trong chư thiên vạn giới này, Tiên Vương nào có thể cử xử được như hắn?
"Xem ra lời đồn kia là sự thật, cả đời ngươi cũng không thể nào đột phá cảnh giới chuẩn Tiên Đế được."
Chu Khất nhìn thấy Lục Vô Đạo, trong mắt hắn dường như có chút thổn thức, trên người hắn để lộ ra một vẻ thâm trầm, dường như đã từng gặp Lục Vô Đạo từ trước rồi vậy.
"Ke địch ngày xưa của ngươi đều đã ngã xuống, hà tất gì phải đứng về phía Địa Phủ chứ?"
"Ngươi đừng nhiều lời vô nghĩa."
Người đàn ông mặc hắc y ngước mắt lên, hắn nhấc chân bước đến, khí tức chí cường che trời lấp đất, càng quét chín phương trời, mười phương đất, tất cả sao trời đều đang run rẩy.

Trên đỉnh đầu hắn, một chiếc dù ngọc màu vàng kim bung ra, vạn tia thần quang rũ xuống như thác nước, mênh mang bát ngát. Đó là một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế.
Binh khí thường khó nhìn thấy, hôm nay cũng đã có ba cái xuất hiện!
"Ngươi không phải đối thủ của ta."
Chu Khất trầm mặc một chút, chậm rãi nói.
Hắn trầm giọng nói: "Năm đó sở dĩ Thần Đế làm như vậy, là vì hắn có nỗi khổ tâm. Nếu không thì hiện tại Địa Phủ sẽ còn khủng bố hơn nữa."
"Chặt đứt con đường phía trước của ta, còn muốn ta giúp các ngươi sao?"
"Nực cười!"
Trên mặt người đàn ông mặc hắc y, hiếm khi lại xuất hiện sự dao động, đó là cảm xúc phẫn nộ, có thể thiêu trụi cả Cửu Trọng Thiên.
Với tư chất của hắn đã sớm có thể trở thành một chuẩn Tiên Đế.
Nhưng bởi vì con đường phía trước đã bị cắt đứt, mãi cho đến hôm nay hắn vẫn bị mắc lại ở cảnh giới Tiên Vương, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng không cam lòng, muốn tự mình sáng tạo ra một lối đi riêng.
Chỉ tiếc.
Vẫn còn thiếu vận may, nên hắn đã thủ vài lần, căn bản là không lần ra được chút manh mối nào.
"Năm đó chư thiên vạn giới đã thua một lần, hôm nay số mệnh đã an bài, chư thiên vạn giới sẽ thất bại thêm một lần nữa, không có con đường thứ hai để chọn!"
Người đàn ông mặc hắc y nam tử lần thứ hai tiến lên trước một bước. Chỉ với một bước chân mà thôi.
Thân hình gầy ốm phảng phất như đạt đến mức giới hạn của thiên địa, khiến cho cả thế giới hắc ám đều ầm ầm chấn động, vô số vết nứt khổng lồ xuất hiện.
Những ngôi sao trên bầu trời liên tục tan vỡ.
Khí tức khủng bố đến mức cực hạn, ép cho vô số người không thể thở nổi.
"Cái gì?"
Lời nói của Lục Vô Đạo không hề có ý che giấu, trực tiếp quang minh chính đại nói ra. Những Tiên Vương ở xa.
Có lẽ vẫn chưa nghe thấy.
Nhưng mà Liễu Thanh Hoằng và Tiển vương lại đứng gần, còn có cả Liễu Thanh Vũ đứng cách đó không xa, bọn họ nghe thấy rất rõ, cả ba người gần như đều cho rằng mình đã nghe lầm.

Trận chiến Địa Phủ năm xưa, chư thiên vạn giới..... Thua? Sao có thể? Chẳng lẽ là.
Bao nhiêu năm qua, trăm triệu triệu sinh linh của chư thiên vạn giới đều sống trong sự lừa dối hay sao?
Một câu nói vô tâm của Lục Vô Đạo, gần như làm điên đảo thế giới quan của tất cả mọi người, phải biết rằng một người như Liễu Thanh Hoằng, đều là nghe kể về những truyền thuyết về đại chiến thượng cổ mà trưởng thành. Càng quan trọng hơn là.
Tộc Liễu thị được coi như là bên thu được lợi ích từ phía thắng trận là chư thiên vạn giới. Tại sao chỉ trong chớp mắt đã biến thành kẻ thất bại được chứ?
Nếu như bọn họ thất bại, thì tại sao Địa Phủ không thanh trừ bọn họ? Năm đó.
Chư thiên vạn giới xém chút nữa đã công phá Thiên Ma giới đây, dù gì thì cũng không thể cho rằng chuyện này là giả chứ?
"Xem ra khó mà tránh được lần giao tranh này."
Chu Khất bất đắc dĩ nói.
"Tốc chiến tốc thắng đi."
Lục Vô Đạo lạnh nhạt nói.
"Thể thống nhất của một tia ý niệm thuộc về một vài vị chuẩn Tiên Đế, ta rất muốn xem thử là rốt cuộc ngươi có được bao nhiêu bản lĩnh, có thể tái hiện lại phong thái của bọn họ năm xưa hay không."
Chu Khất là một sinh linh đặc biệt.

Chương 863. Lão hủ Lý Trường Phong.

Hắn vốn không nên sống đến bây giờ, nhưng chấp niệm của chuẩn Tiên Đế quá mạnh mẽ, mặc dù là chấp niệm hợp nhất lại với nhau, thì vẫn có thể sinh ra được một sinh linh cường đại đến như vậy.
Chỉ cần không đụng phải chuẩn Tiên Đế, có thể nói Chu Khất tuyệt đối không có đối thủ. Bởi vì.
Sự lĩnh ngộ của vài vị chuẩn Tiên Đế mà hắn có được tương đương với một vài vị chuẩn Tiên Đế liên thủ với nhau, điều bất đồng duy nhất chính là hắn chỉ có thể phát huy được sức mạnh của Tiên Vương.

Nhưng cho dù là như vậy thì cũng vô cùng khủng bố.
Tri thức của chuẩn Tiên Đế cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể có được. Cho dù là Lục Vô Đạo, nếu so với Chu Khất thì hắn cũng phải thua ba phần.
"Nếu như ngươi giao chiến với ta, thì hắn sẽ không bị khống chế nữa, nếu như hắn triệu hồi chúa tể của Địa Phủ trở về, chư thiên vạn giới sẽ biến thành đống đổ nát, đến lúc đó vạn linh chẳng còn, Thiên Đạo cũng chẳng còn nữa."
Chu Khất thở dài một tiếng, muốn khuyên bảo Lục Vô Đạo đứng về phía hắn. Mà nay.
Tiên Đế không xuất hiện, chuẩn Tiên Đế lánh đời.
Tiên Vương chính là chiến lực hàng đầu, thực lực của Lục Vô Đạo có thể sánh bằng một vị chuẩn Tiên Đế, nếu như hắn đứng về phía chư thiên vạn giới thì kết cục trong tương lai còn khó mà nói trước được.
Chỉ cần có thể ngăn cản được âm mưu của vực chủ Sâm La quỷ vực, không cho chúa tể của Địa Phủ trở lại, vậy thì tất cả mọi chuyện còn có thể thay đổi được.
Hàng tỉ năm trước.
Chư thiên vạn giới thật sự đã bại trận.
Người khác có thể không biết rõ nhưng trong lòng Chu Khất lại biết rất rõ.
Nhưng chỉ cần lúc này họ chiến thắng, bọn họ cũng coi như đủ để an ủi nhiều tiền bối đã khuất.
"Vạn linh? Thiên Đạo?"
"Hừ."
Lục Vô Đạo cười lạnh: "Thiên Đạo quá bất công, năm đó thực lực và tài năng, tính tình của Nguyên Họa đều không bằng ta, hắn có tài đức gì mà đạt đến bước cuối cùng chứ?"
"Còn về phần vạn linh, năm xưa trước khi Thần Đế Thần Đình chặt đứt con đường tu hành phía trước, đã bao giờ nghĩ đến ta, nghĩ đến bất kỳ vạn linh nào chưa?"
"Con đường phía trước đã đứt, ta tu luyện hàng tỉ năm mà chẳng thể đột phá, ai có thể hiểu được cảm giác của ta?"
Chu Khất nghe vậy, mày nhăn lại, mở miệng giải thích nói: "Thần Đế làm như vậy, cũng là vì không muốn Địa Phủ tiếp tục phát triển, mà chính vì vậy nên chúa tể của Địa Phủ buộc phải rời khỏi chư thiên vạn giới, dành lấy cơ hội nghĩ ngơi dưỡng sức cho chư thiên vạn giới."

“Nếu không có Thần Đế, thì kết cục bây giờ của chư thiên vạn giới không thể nào tưởng tượng được.”
“Đó chẳng qua chỉ là mơ tưởng của riêng một mình ngươi mà thôi.”
Trong vũ trụ lạnh băng.
Giọng nói của Lục Vô Đạo vang vọng trong đất trời, mang theo nổi hận thù khắc cốt ghi tâm.
Trong tu luyện giới, chặn đứng con đường phía trước của người ta, vốn đã là không đội trời chung, huống chi là những người chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể đột phá cảnh giới chuẩn Tiên Đế như hắn.
Mà lại bị người ta chặn ngay trước cửa chứ.
Nếu như không bị Thần Đế ngáng chân, bây giờ ít ra thì hắn cũng có thể trở thành một chuẩn Tiên Đế. Còn về phần Địa Phủ.....
Thì có liên quan gì đến hắn chứ?
Hàng tỉ năm trước, hắn không ngại mà đứng về phía Địa Phủ, hàng tỉ năm sau, hắn còn chẳng thèm quan tâm đến lập trường của mình, chỉ cần có thể tiến thêm một bước.
Cho dù có chôn vùi thương sinh, hắn cũng không quan tâm. Trong mắt hắn. Vạn tộc sinh linh không quan trọng bằng đột phá cảnh giới tu vi. Trước mắt. Chỉ có thể đêm chúa tể của Địa Phủ đã rời bỏ chư thiên vạn giới trở về, mới có thể nối lại con đường phí trước đã bị chặt đứt kia. Để đạt được mục đích này, hắn không ngại phá quan xuất thế.
Tiếp tục đối đầu với chư thiên vạn giới.
“Lên đi!”
“Dẹp bỏ chướng ngại là các ngươi, thì mới khiến cho kế hoạch được thực thi hoàn hảo!”
Tiếng nói vừa dứt.
Ánh mắt của Lục Vô Đạo xé tan vạn cổ, một luồng dao động vô cùng lớn dâng lên từ sau lưng, khủng bố đến mức cực điểm, khiến cho hư không vô tận nát vụn, bóng dáng của một thanh trường đao màu đen hiện ra một nửa trên hư không.
Nhưng chỉ với một nủa cái bóng của nó thôi thì cũng đủ khiến cho vô số sao trời hoàn toàn tan vỡ, từng luồng tinh khí Tiên Vương phun trào mãnh liệt.
Có không ít Tiên Vương không thể nào nhúc nhích, nên họ càng không thể ngăn cản, trực tiếp bị hút cạn một thân tinh huyết, biến thành tro tàn, rơi xuống mặt đất.

Ngay đến cả một tiếng hét thảm trước khi chết cũng chẳng có.
"Tà Nhận!"
Chu Khất nhận ra tên của binh khí này, lạnh giọng nói: "Đồ mà chúa tể của Địa Phủ ban cho ngươi, ngươi vẫn còn giữ lại sao?"
Thanh binh khí này rất khó để xác định đẳng cấp, năm xưa là do chúa tể của Địa Phủ luyện chế thành, tuy rằng không phải là binh khí cấp Tiên Đế, nhưng lại hơn xa binh khí cấp chuẩn Tiên Đế cả con đường.
Uy lực vô cùng khủng bố.
Mà nay nằm trong tay Lục Vô Đạo, hai bên tương tác lẫn nhau, thực lực hơn hẳn cường giả chuẩn Tiên Đế.
Cho dù là một cường giả chuẩn Tiên Đế chân chính cũng không thể nào đánh bại Lục Vô Đạo trong khoảng thời gian ngắn.
"Vật này bất tường, khả năng sẽ giết chủ!"
Chu Khất nhìn cảnh tượng thê thảm chung quanh, không khỏi lên tiếng nhắc nhở một câu.
"Chuyện này không cần ngươi phải nhọc lòng."
"Giết!"
Một tiếng quát nhẹ.
Khí tức hắc ám dâng lên ngập trời, che trời lấp đất, ánh đao chém qua hỗn độn, khiến cho thời gian đều vặn vẹo, tất cả mọi thứ đều trở nên mơ hồ.
Phảng phất trên trời dưới đất, đâu đâu cũng là ánh đao.
"Keng!"
Lục Vô Đạo nắm lấy chuôi đao, cả người xông ra ngoài, Tà Nhận bắn ra uy lực vô thượng, một tiếng vù vù, vang vọng khắp vũ trụ bát hoang, bổ xuống chỗ Chu Khất.
Một kích này.
Trực tiếp chém hỗn độn ra thành hai nữa.
Sương mù vô tận trong hỗn độn đều bị đánh tan hết, khó mà có thể khôi phục lại.
"Chấp niệm quá nặng, sớm muộn gì cũng sẽ lãnh hậu quả!"
Chu Khất lạnh giọng nói một câu.
Chân hắn đạp lên đại đỉnh, duỗi tay nắm về phía hư không, trong tay xuất hiện nửa cây thước ngọc, đây cũng là một binh khí cấp chuẩn Tiên Đế, uy lực khủng bố.
Nó vừa mới xuất hiện, đã trấn áp cả đất trời.
"Keng keng!"

Một nổ thật lớn vang lên.
Một mảng đất trời lớn nổ tung.

Chương 864. Lão hủ Lý Trường Phong. (2)

Chỉ có hai bóng người mơ hồ đang lao nhanh vào nhau, bắn ra ra uy năng vô tận, khiến cho lòng người cảm thấy thần hồi hộp. Lục Vô Đạo quyết đấu cùng Chu Khất, đây là trận chiến giữ người đứng đầu và người đứng thứ hai trên Tiên Vương bảng.
Chắc chắn sẽ được lưu danh sử sách.
Hai người mới vừa giao thủ với nhau, đã tiến vào hồi gay cấn, cây thước ngọc và Tà Nhận ma sát với nhau, bắn ra những chùm tia sáng, đủ để thắp sáng toàn bộ thế giới, xuyên thủng hoàn vũ.
Dư lực khủng bố mênh mông cuồn cuộn, khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng, không biết bao nhiêu người đã bị ảnh hưởng. Ở nơi cực xa. Rất nhiều Tiên Vương, cho dù không thể nào di chuyển được, cũng không nhịn được mà nhìn về phía này, muốn nhìn rõ mỗi tình tiết trong chiến trường.
“Đó là..... Lục Vô Đạo?”
Trong tộc Liễu thị.
Thất tổ ngẩng đầu nhìn dao động khủng bố trên không trung, lẩm bẩm nói.
“Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì đó chính là Lục Vô Đạo.”
Nhị tổ mở miệng.
Hai người bọn họ đều đã từng tham dự trận chiến Địa Phủ, ít nhiều gì cũng có chút quen thuộc với khí tức của Lục Vô Đạo. Mà nay lại lần nữa nhìn thấy bóng người của Lục Vô Đạo,, khiến cho trong lòng hai người cảm thấy cực kỳ chấn động.
“Lục Vô Đạo ra tay, vậy thì người giao thủ cùng hắn là ai? Khí tức này ta vừa cảm thấy rất quen thuộc, lịa vừa cảm thấy xa lạ, kỳ lạ.....”
Thất tổ lẩm bẩm tự nói.
Dường như hắn có thể cảm nhận được khí tức công pháp của một vị Tiên Đế nào đo từ trên người hắn, nhưng vấn đề là nếu như là khí tức của chuẩn Tiên Đế, vậy thì tại sao lại yếu ớt như vậy?

“Thanh Hoằng vừa mới đuổi theo Liễu Thanh Vũ lên trên đỉnh ngọn núi, chắc là không đụng phải Lục Vô Đạo đâu nhỉ.”
Thất tổ dường như nhớ đến điều gì đó, thất thanh nói.
Vừa rồi.
Bọn họ còn đang bận giao thủ.
Bỗng nhiên một cổ uy áp cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống, ép cho tất cả mọi người phải rơi xuống mặt đất. Nếu như luồng áp lực kh truyền đến từ trên bầu trời, vậy thì chắc là uy áp phía trên cây cột chống trời này càng thêm khủng bố.
Bây giờ Lục Vô Đạo đang động thủ ở trên đó, vậy chẳng phải là đám người Liễu Thanh Hoằng đang ở trong trung tâm của chiến trường hay sao?
“Thực lực của Thanh Hoằng mạnh mẽ, hẳn là có thể tự bảo vệ mình.....”
Nhị tổ nhẹ giọng nói.
Thật ra thì trong lòng hắn cũng không dám nói chắc, đụng phải một kẻ như Lục Vô Đạo, thì Tiên Vương bình thường đã mất đi tu cách giao chiến với hắn.
Cho dù là Liễu Thanh Hoằng đụng phải Lục Vô Đạo, tuyệt đối sẽ chẳng có được bất kỳ phần thắng nào.
“Lục Vô Đạo sao?”
Bắc Vũ thần hoàng cũng nhìn lên hư không, hắn khác với những người khác, những Tiên Vương khác đều bị ép nằm trên mặt đất, hắn miễn cưỡng còn có thể đứng thẳng được.
“Cũng chỉ có mấy người có thể giao thủ với một kẻ khủng bố như hắn phải không?”
“Thành chủ Huyền Không thành? Hay là Lý Trường Không? Hay là vị Chu Khất vô cùng thần bí kia chứ?”
Người xếp trong Tiên Vương bảng.
Có tư cách làm đối thủ của Lục Vô Đạo, phỏng chừng chỉ có mấy người xếp trong mười vị trí đầu tiên.
Nhưng phần lớn những người có tên trong mười vị trí đầu tiên thì đều là cường giả của Địa Phủ, những người này cũng sẽ không giao thủ với Lục Vô Đạo. Ngoài những người này ra thì cũng chẳng còn sót lại mấy người nữa.
Biên giới Thiên Nguyên giới.
Trên một ngôi sao đang trôi nổi bên ngoài thế giới, một ông già tóc trắng xoá, thân hình gầy còm đang đứng trên đó, hắn nhìn về phía thế giới hắc ám

kia, bất đắc dĩ phát ra một tiếng thở dài.
“Chung quy hắn vẫn đứng về phía đối lập với chư thiên vạn giới.”
Lão giả bất đắc dĩ lắc đầu.
Hắn thu hồi ánh mắt, cất bước chân lên, chậm rãi đi về hướng Thiên Nguyên giới, tuy rằng nhịn bước chân rất chậm, nhưng mỗi một bước chân hạ xuống, băng qua ngàn vạn dặm.
Không bao lâu.
Đại Hoang thành đã ở trong tầm nhìn phía trước. Tuy rằng.
Thế giới hắc ám đã loạn thành một nồi cháo, nhưng căn bản không hề ảnh hưởng đến Đại Hoang thành, giờ phút này trong Đại Hoang thành, người ngựa không những không ít đi, ngược lại càng nhiều thêm.
Thời gian trước.
Những người đến đây đều là cường giả Tiên Vương.
Bây giờ những người tới đây đều là hậu nhân của cường giả Tiên Vương.
Dù sao thì.
Thủ đoạn chỉ đạo từ xa mà Dương Khâu của Cửu U thánh địa đã từng sử dụng năm xưa, chẳng có lý gì mà đám Tiên Vương kia không nghe ngóng được. Mà bây giờ đều bắt chước làm theo hắn
Một khi bản thân họ gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, thì có thể lập tức sai hậu bối vào Thiên Cơ Lâu, dò hỏi Thiên Cơ Lâu Chủ thử xem là có biện pháp nào phá giải tình thế không.
Cứ như vậy.
Số điểm Thiên Cơ trong tay của Lý Vân đã bị xài hết trơn, lại tăng lên với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được .
“Thiên Cơ Lâu.....”
“.....”
Lão giả dạo bước chậm trên đường phố, bóng dáng của hắn như là một u linh, không hề có bất kỳ vết tích gì, đi xuyên qua cơ thể của mỗi người, nhưng không hề chạm vào người ta.
Hắn đứng trước cửa Thiên Cơ Lâu, cẩn thận dè dặt quan sát tấm bảng hiệu.
Chung quanh hắn bắt đầu xuất hiện một hàng dài những người xếp hàng.
Giờ phút này.
Thế giới hắc ám xảy ra đại biến cố, uy áp không tên ép xuống, Lục Vô Đạo lộ diện, trong lòng tất cả Tiên Vương đều hoảng sợ.
Không ngừng thúc giục hậu bối nhà mình, lập tức chạy vào trong Thiên Cơ Lâu. Nhưng mà.

Thiên Cơ Lâu chỉ có thể cho một người hoặc là một đại diện của một thế lực đi vào một lần, cứ như vậy, đã trì hoãn tốc độ cập nhật tin tức của bọn họ.
Lúc này, đã có không ít người bắt đầu tìm kiếm những người quen biết, hợp tác cùng nhau tiến vào Thiên Cơ Lâu. Cứ như vậy số người đi vào trong đó có thể nhiều hơn một chút.
Đương nhiên.
Điều cực đoan chính là tin tức mà một người có được thì gần như được chia sẽ với những người còn lại.
"Hy vọng bên trong Thiên Cơ Lâu có tin tức mà ta muốn. Nếu không thì, bộ xương già này của lão phu không thể thay đổi được bất kỳ chuyện gì....."
Trong đôi mắt già nua của lão giả có chút thổn thức, hắn nhìn cổng Thiên Cơ Lâu, khi vừa nhìn đến, vừa đúng lúc có một người bước ra từ bên trong.

Chương 865. Lão hủ có nghe thấy.

Hắn không hề do dự một chút nào, bước một bước tiến vào bên trong. Mà những người đứng xếp hàng đằng sau, đang muốn tiến vào Thiên Cơ Lâu, lại bỗng nhiên bị một vách tường vô hình, chặn lại ở ngoài cửa, không thể nào tiến vào bên trong.
"Sao lại thế này?"
Người này không hiểu ra sao.
Chuyện này rất quen thuộc, đây chính là trường hợp mà bên trong Thiên Cơ Lâu đã có người đi vào. Nhưng vấn đề là rõ ràng vừa nãy chỉ có một người bước ra.
Mà chẳng nhìn thấy có những người khác tiến vào bên trong.
Nếu như không có ai đi vào, vậy tại sao lại đột nhiên chặn mình lại?
Người này không hiểu ra sao, bất kể có như thế nào, cũng chẳng thể đoán ra được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mà ở bên trong Thiên Cơ Lâu.
Lão giả vừa mới tiến vào, khi nhìn thấy bóng dáng của người mặc thanh y kia, trong mắt hắn có chút thất thần, nhưng rất nhanh đã trở lại như bình thường.
Hắn không hề do dự một phút nào, run rẩy chắp tay, thanh âm khàn khàn nói: "Lão hủ Lý Trường Phong, tham kiến Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối!."
"Lý Trường Phong."

Lý Vân xoay người lại, đưa mắt đánh giá trên dưới lão giả một cái, nhẹ giọng nói: "Ngồi đi."
"Lão hủ chính là tội nhân của chư thiên vạn giới, chỉ là một cái tên rẻ mạt, không đáng nhắc đến."
Lão giả cười khổ nói.
"Xếp thứ chín trên Tiên Vương bảng mà chỉ là một cái tên rẻ mạt thôi sao?"
Lý Vân nhìn lão giả, nhàn nhạt nói.
Trong Thiên Nguyên giới này, thì ba chữ 'Lý Trường Phong' chẳng là cái gì. Trước khi Tiên Vương bảng xuất hiện, phỏng chừng chưa từng biết đến ba chữ 'Lý Trường Phong' này.
Đương nhiên.
Là không tính những ke có cùng tên.
Nhưng ở Thần giới hoặc là Tiên giới, ba chữ 'Lý Trường Phong' này như sấm bên tai.
Lý Trường Phong này ngoài việc có thực lực khủng bố ra, quan trọng hơn là hắn đã đào tạo ra được một kẻ yêu nghiệt như Lục Vô Đạo.
Tuy rằng.
Lý Trường Phong không nhận Lục Vô Đạo làm đồ đệ.
Nhưng nửa đời trước của Lục Vô Đạo, phần lớn thực lực của hắn đều do Lý Trường Phong chỉ bảo, đây là sự thật không cần tranh cãi.
Nếu Lục Vô Đạo không gia nhập Địa Phủ, thì việc bồi dưỡng ra một nhân tài như Lục Vô Đạo, có thể nói là một chuyện đáng tự hào nhất cả đời của Lý Trường Phong.
Chỉ tiếc.
Lục Vô Đạo lại chạy về phía Địa Phủ.
Trở thành kẻ thù của chư thiên vạn giới, lại đích thân chém giết không biết bao nhiêu Tiên Vương của chư thiên vạn giới. Lần này thì Lục Vô Đạo đã trở thành tội nhân của chư thiên vạn giới.
Mà Lý Trường Phong lại là người chính tay mình bồi dưỡng Lục Vô Đạo, lại bị ngàn người chỉ trích.
Hắn muốn đích thân trấn áp Lục Vô Đạo, nhưng bất đắc dĩ là thực lực của hắn căn bản không cho phép. Nếu như khi xưa Lục Vô Đạo không nhớ đến tình xưa nghĩ củ, phỏng chừng bây giờ hắn đã chết mất xác rồi.
"Lão phu chính là tội nhân của chư thiên vạn giới, thì sao lại không phải là kẻ rẻ mạt chứ."
Lý Trường Phong khàn giọng nói.

“Xem ra ngươi coi tất cả những gì mà Lục Vô Đạo làm đều là tội lỗi của ngươi.”
Lý Vân đăm chiêu nhìn Lý Trường Phong, nhàn nhạt nói.
“Với thực lực của tiền bối thì chắc là sẽ biết, Lục Vô Đạo chính là do một tay lão hủ một chỉ dạy, nếu như năm đó lão hủ bỏ mặc hắn, có lẽ tất cả mọi chuyện đã không giống như hôm nay.”
Giọng nói của Lý Trường Phong trầm thấp.
Năm đó Lục Vô Đạo và Nguyên Họa Tiên Đế khi còn trẻ là kẻ thù của nhau, điều bất đồng duy nhất chính là Lục Vô Đạo xuất thân bình thường. Mà Nguyên Họa Tiên Đế xuất thân từ một thế gia lâu đời, căn cơ cực kỳ thâm hậu. Nhưng cho dù là như vậy.
Lục Vô Đạo vẫn có thể nghịch thiên quật khởi, sánh ngang với địa vị của Nguyên Họa Tiên Đế.
Nhưng điều khiến cho người ta không ngờ được chính là, trong một lần quyết đấu giữa Nguyên Họa Tiên Đế và Lục Vô Đạo, đã bị thua không địch lại, rồi sau đó lén lút phái một vị cường giả ra tay.
Trời xui đất khiến sao mà Lục Vô Đạo không chỉ không chết, ngược lại còn đụng phải Lý Trường Phong. Từ lúc đó.
Đã bắt đầu cho sự vô địch của Lục Vô Đạo.
Liên tục đánh bại tất cả những kẻ địch mạnh, có thể nói hắn chính là hình mẫu tốt nhất của tuyến nhân vật chính.
Khi mọi người đều cho rằng Lục Vô Đạo sắp sửa trở thành chuẩn Tiên Đế của kỷ nguyên đó, thì Nguyên Họa Tiên Đế lại lại lần nữa bám theo, trở thành chuẩn Tiên Đế trước Lục Vô Đạo một bước.
Điều này khiến cho lòng của Lục Vô Đạo không thể chấp nhận được.
Nếu như chỉ là như vậy thì cũng thôi, nhưng Nguyên Họa Tiên Đế biết rõ tiềm lực của Lục Vô Đạo, muốn nhốt hắn trong cảnh giới Tiên Vương đỉnh phong.
Gần như là mỗi một lần Lục Vô Đạo sắp đột phá.
Nguyên Họa Tiên Đế lại có thể ngáng chân hắn.
Thường xuyên như vậy.
Lục Vô Đạo hoàn toàn trở nên xấu xa, dựa vào thủ đoạn bình thường không thể nào trở thành chuẩn Tiên Đế được, thì hắn bắt đầu tìm lối tắt, kết quả đụng phải Địa Phủ càng quét chư thiên.
Lúc ấy Nguyên Họa Tiên Đế còn mang theo vài phần tinh thần trọng nghĩa từ sâu trong lòng, muốn cống hiến chút gì đó cho chư thiên vạn giới, cho

nên không hề do dự chút nào, nên lập tức khai chiến với Địa Phủ.
Mà Lục Vô Đạo cũng lập tức gia nhập Địa Phủ. Đứng ở thế đối đầu với Nguyên Họa Tiên Đế.
"Năm xưa Địa Phủ càng quét chư thiên vạn giới, có thêm Lục Vô Đạo, hoặc là không có Lục Vô Đạo, kết cục cũng sẽ không thay đổi."
Lý Vân nói năng đầy thâm ý.
Kẻ mạnh nhất ở phía Địa Phủ chính là chúa tể của Địa Phủ, cho dù Lục Vô Đạo có kinh diễm đến như thế nào đi chăng nữa, nhưng cùng lắm cũng chỉ như dệt hoa trên gấm mà thôi.
"Điều này, lão hủ cũng hiểu rõ, nhưng nếu không có Lục Vô Đạo, thì bên chư thiên vạn giới sẽ không có nhiều Tiên Vương chết đi như vậy"
Lý Trường Phong trầm giọng nói.
"A."
Lý Vân nhìn lướt qua màn hình hệ thống về Lý Trường Phong trước mặt, thong thả ung dung nói: "Những kẻ đã ngã xuống kia đã định sẵn là không thể nào sống sót, chẳng qua là thay đổi cách thứ ngã xuống mà thôi."
"Hơn nữa……"
"Bây giờ, những gì mà ngươi biết chưa chắc đã là sự thật."
"Điểm này, lão phu cũng có tìm hiểu"
Lý Trường Phong gật đầu.
Tuy rằng hắn chưa đi vào trong thế giới hắc ám kia, nhưng hắn cũng đã nghe được một chút về tất cả những gì xảy ra trong thế giới kia. Bởi vì mỗi một Tiên Vương tiến vào thế giới đó đều cảm nhận được những chỗ không bình thường.

Chương 866. Lão hủ có nghe thấy. (2)

Đặc biệt là những Tiên Vương đã từng tham gia trận chiến Địa Phủ, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.
"Ngươi không thắc mắc về chân tướng năm đó hay sao?"
Lý Vân hài hước nói.
"Không quan trọng."
Lý Trường Phong lắc đầu. Thấy thế.

Trong lòng Lý Vân thở dài, hắn đã sớm biết, Lý Trường Phong cũng chẳng quan tâm lắm đối với tất cả những gì đã xảy ra vào năm đó, hôm nay thăm dò thử, quả nhiên như thế.
Kẻ duy nhất mà hắn để ý chỉ sợ chỉ có mình Lục Vô Đạo mà thôi.
"Vậy thì xem ra, mục đích hôm nay ngươi đến Thiên Cơ Lâu, cũng chỉ là tìm cách diệt trừ Lục Vô Đạo từ chỗ ta mà thôi."
Lý Vân đứng bên cạnh mở nắp trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói năng đầy thầm ý.
"Tất cả mọi chuyện đều không thể gạt được Thiên Cơ Lâu."
Lý Trường Phong không hề phủ nhận, mà thừa nhận một cách gọn gàng dứt khoát.
Đối phương được xưng là có thể tiên đoán thiên cơ, không có vẻ gì là không thể chấp nhận được khi biết được suy nghĩ của mình. Mà điều quan trọng hơn là Thiên Cơ Lâu Chủ đang đối diện mình chính là một chuẩn Tiên Đế đấy.
Một vị cường giả có thể nhìn thấu tâm tư của mình. Có khó không?
Đây là chuyện vô cùng hợp tình hợp lý.
"Có một số việc vì lão hủ mà sinh, tất nhiên cũng phải vì lão hủ mà diệt."
Lý Trường Phong nhẹ giọng nói.
Phảng phất như đang nói về một chuyện gì đó vô cùng bình thường vậy.
"Thực lực của ngươi xếp thứ chín trên Tiên Vương bảng, nhưng ngươi hẳn là biết ngươi và Lục Vô Đạo tuy rằng chỉ hơn kém nhau bảy bậc mà thôi, nhưng ngươi vĩnh viễn không thể nào dựa vào thực lực của cá nhân mình mà đánh bại Lục Vô Đạo được."
Lý Vân mở miệng nói.
"Điểm này, lão hủ hiểu rõ, cũng chính vì nguyên nhân này mà lão hủ mới chạy đến Thiên Cơ Lâu một chuyến, không biết Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối có cách nào giúp lão hủ giúp một tay hay không?"
Lý Trường Phong nhìn sắc mặt của Lý Vân, lại lần nữa mở miệng nói: "Chỉ cần có thể để cho lão hủ chuộc tội cho mình, bất kể là giá nào thì lão hủ đều có thể trả nổi."
Nói rồi.
Hắn lấy xuống cái nhẫn trữ vật duy nhất trên tay xuống, đặt ở trước mặt Lý Vân.
"Quy định của Lâu Chủ tiền bối, lão hủ cũng đã được nghe."

“Lão hủ không biết câu hỏi vừa rồi có giá là bao nhiêu, nhưng tất cả gia tài của lão hủ nều nằm trong chiếc nhẫn này, nếu như vẫn chưa đủ, xin tiền bối chỉ điểm thêm.”
Ý của Lý Trường Phong đã vô cùng rõ ràng, hắn trực tiếp ngả bài.
Hắn đã lấy ra tất cả những gì mà mình có, bao gồm cả công pháp mà hắn tu luyện cùng với hai binh khí Tiên Vương của chính hắn, không hề giữ lại bất kỳ thứ gì.
Trước mắt.
Bây giờ Lý Trường Phong chỉ còn lại một thân tu vi Tiên Vương đỉnh phong, trừ cái này ra thì hắn chẳng còn lại gì nữa. Thậm chí.
Chẳng còn cả một thanh linh thạch nữa.
“Ngươi rất có thành ý.”
Lý Vân nhìn Lý Trường Phong đầy thâm ý, chậm rãi nói. Trước đó.
Rất nhiều người cũng không tiếc mà bỏ ra rất nhiều thứ chỉ để lấy được một tin tức, nhưng những người như Lý Trường Phong này, cho đến tận bây giờ, cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.
Từ điểm này.
Cũng có thể nhận ra rằng Lý Trường Phong đang ôm nổi lòng muốn chuộc tội, muốn giải quyết mối họa Lục Vô Đạo một cách triệt để. Trước mắt.
Trong lòng mỗi người đều biết rất rõ với năng lực của Lục Vô Đạo, chỉ cần con đường tu luyện phía trước được khôi phục, hắn chắc chắn sẽ trở thành một chuẩn Tiên Đế.
Thực lực càng mạnh thì nguy hại càng lớn, mỗi một người đều hiểu rất rõ chuyện này.
“Vậy không biết là tiền bối có.....”
Mắt Lý Trường Phong sáng ngời, vội vàng mở miệng dò hỏi.
Nhưng lờ còn chưa kịp nói xong, đã bị Lý Vân cắt ngang, hắn hơi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Những gì mà ngươi trả còn thiếu một chút.”
“Này.....”
Lý Trường Phong nghẹn lời.
Sắc mặt lập tức ảm đạm lại.
Hắn biết rằng Lục Vô Đạo quá mạnh mẽ, mặc dù đối phương là do hắn bồ dưỡng nên, nhưng Lục Vô Đạo đã là trò giỏi hơn thầy.
Chỉ dựa vào thực lực của một mình hắn, căn bản không thể nào là đối thủ của Lục Vô Đạo. Càng đừng nói.
Đến chuyện giúp đỡ chư thiên vạn giới, trấn áp đối phương.

Tuy rằng hắn rất muốn trấn áp triệt để Lục Vô Đạo, nhưng bây giờ hắn cũng chẳng thể lấy ra được bất kỳ đồ vật nào có giá trị, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì hôm nay chắc chắn phải tay không mà về.
Nhưng giây tiếp theo.
Lý Vân lại lần nữa mở miệng.
"Nhưng không có gì là tuyệt đối, chỗ ta còn có một biện pháp khác có thể tặng cho ngươi, nhưng ngươi cần phải có chuẩn bị tâm lý cho thật tốt."
"Biện pháp gì?"
Lý Trường Phong hỏi.
Trong cặp mắt già nua của hắn, vào thời khắc này, bắn ra những tia sáng rực rỡ.
"Đừng vội hỏi là biện pháp gì, chuyện tiếp theo mà ta nói với ngươi, một khi ngươi đã bắt đầu, tuy rằng có thể lôi theo Lục Vô Đạo cùng đồng quy vu tận, nhưng bản thân ngươi cũng....."
Lý Vân hơi dừng lại, chậm rãi nói: "Vạn kiếp bất phục!"
Đối với tu luyện giả mà nói, bốn chữ này quá nặng nề.
Bọn họ tu luyện vô số năm, đạt đến cảnh giới Tiên Vương này, vốn dĩ đã có thể thọ cùng thiên địa, sống cùng nhật nguyệt, ai lại muốn mình vạn kiếp bất phục chứ?
Vạn kiếp bất phục gần như là giống với hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội làm lại từ đầu cơ hội cũng không có.
"Lý Trường Phong không hề do dự chút nào, hắn cười nhẹ một tiếng, thân hình già nua bừng lên khí chất hào hùng vô hạn, hắn trầm giọng nói:
"Lão hủ không bằng tiền bối, ta đã sống mấy kỷ nguyên, không chỉ chẳng làm nên trò trống gì, mà còn tạo nên tội nghiệt vô biên, mà nay có thể xóa bỏ tội nghiệt, cũng coi như là không uổng phí cuộc đời này."
"Dù cho vạn kiếp bất phục, thì đã làm sao?"
"Đời thế là đủ!"
"Được."
Lý Vân không nói thêm gì, yên lặng gật đầu, hắn lật bàn tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một miếng ngọc bội, đưa về phía Lý Trường Phong, chậm rãi nói: "Trong miếng ngọc bội này có một loại bí pháp, tên là Hồng Liên Nghiệp Hỏa, không thuộc về thế giới này, nhưng cần phải dùng thần hồn này làm mồi nhử để dẫn dụ ngọn lửa này vượt giới đến đây."
"Một khi dẫn lửa thiêu thân, thì Tiên Vương chỉ có một kết cục duy nhất là cái chết."

“Ồ?”

Chương 867. Địa Phủ trở lại, vạn giới thống nhất.

Lý Trường Phong nhíu mày, run rẩy tiếp nhận ngọc bội, sau khi xem kỹ nội dung bên trong, ghi tạc vào trong lòng, hắn lại lần nữa hỏi: “Xin hỏi tiền bối biện pháp này có thể gây uy hiếp cho cường giả chuẩn Tiên Đế hoặc là Tiên Đế hay không?”

“Hừ.”

Lý Vân cười khẽ một tiếng, nói: “Vậy thì còn phải xem bản lĩnh của ngươi ra sao, nếu như chỉ là một ngọn lửa, có lẽ sẽ gây ra chút rắc rối cho Tiên Đế, nhưng sẽ không mang lại nguy cơ tử vong.”

“Nhưng nếu như là một biển lửa ngập trời..... ”. Nói đến đây

Lý Vân không nói tiếp.

Nhưng Lý Trường Phong thì gần như là đã hiểu được.

Tuy rằng Lý Vân không hề nói trực tiếp với hắn, nhưng thông qua đôi câu vài lời, hắn cũng coi như là hiểu được thứ gọi là lửa Hồng Liên Nghiệp Hỏa này vô cùng khủng bố.

“Đa tạ tiền bối, lão hủ hiểu rồi.”

Lý Trường Phong thu hồi ngọc bội, chắp tay vô cùng chân thành mà nói với Lý Vân.

“Ừ.”

Lý Vân không hề quan tâm vẫy tay.

“Lão hủ cáo từ.”

Lý Trường Phong mở miệng nói.

“Không tiễn.”

Lý Vân nhàn nhạt phun ra hai chữ.

Lý Trường Phong xoay người rời đi, đợi đến khi hắn ra đến cửa của Thiên Cơ Lâu, hắn vừa bước một chân ra ngoài, chợt nhớ lại điều gì đó.

Hắn xoay người lại, có chút tò mò hỏi: “Lúc nãy, tiền bối đã nói rằng tất cả những gì mà lão hủ biết đến chưa chắc đã là chân tướng của mọi việc trước đây. Điều này thì lão phu hiểu được, những gì đã qua đều đã là lịch sử.”

“Bất kể là thật hya là giả, đều đã ván đã đóng thuyền, không thể nào thay đổi.”

“Vậy thì tương lai thì sao?”
“Lần này cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế, lão hủ ước chừng cũng không đơn giản, giữa dường trong chuyện này có có chút ẩn tình, thậm chí còn có liên quan đến những người thuộc phe Địa Phủ.”
“Xin hỏi tiền bối, bên trong thế giới kia sẽ lặp lại tất cả những gì đã diện ra vào hàng tỉ năm trước sao?”
“Hừ.”
Lý Vân cười khẽ một tiếng, hắn quét mắt nhìn ra bên ngoài, mắt hắn xuyên qua hàng tỉ vạn dặm, dừng lại ở thế giới hắc ám kia, sau khi liếc mắt quan sát tình huống bên trong.
Hắn thu hồi ánh mắt, tùy ý nói.
“Chuyện đã đến nước này, còn chưa đủ rõ hay sao?”
Chuyện này, hắn cũng chẳng còn hứng thú đi vơ vét tài nguyên nữa, bởi vì trong lòng của rất nhiều người đều đã có chút nắm chắc.
Tuy rằng chuyện này là do cơ duyên chuẩn Tiên Đế tạo thành, nhưng sau khi cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế có được chủ sở hữu rồi, chuyện này có thể kết thúc êm đẹp hay sao?
Hiển nhiên là không thể nào.
Tất cả người ở Địa Phủ một lần nữa xuất thế, đương nhiên là không chỉ đơn giản như vậy mà có thể xong việc. Đương nhiên là phải có một bên bị thua, bị trừ khử triệt để. Thì chư thiên vạn giới, mới có thể khôi phục lại sự yên tĩnh như lúc đầu.
“Xin hỏi tiền bối, nếu như trong thế giới đã bị lãng quên kia, lại tái diễn tất cả mọi chuyện như hàng tỉ năm về trước, không biết..”
Lý Trường Phong trầm ngâm một chút, trên gương mặt già nua của hắn hiện lên chút do dự, dường như đang đắng đo là có nên hỏi hay không, nhưng chưa được bao lâu thì hắn đã hạ quyết tâm, mở miệng hỏi: “Không biết là lần này, ai thắng ai thua?.”
“Lần này?”
Lý Vân cười đầy thâm ý, nói năng đầy ẩn ý: “Ngươi cũng biết tin tức này có giá trị xa xỉ mà?”
“Đừng nói là ngươi, mà ngay đến cả một chuẩn Tiên Đế ở đứng ở chỗ này, chỉ sợ cũng chẳng thể trả nổi cái giá đó!”
Chuyện liên quan đến kết cục của hàng tỉ sinh linh trong chư thiên vạn giới. Khi chuyện này vẫn chưa đến hồi kết, thì gần như là không có ai có thể nói rõ được.

Lý Trường Phong chép chép miệng, trên gương mặt già nua bỗng hiện lên chút bất đắc dĩ. Hắn biết.
Có một số việc hắn không thể gượng ép được.
Hắn chắp tay, khàn giọng nói: "Lão hủ mạo phạm rồi."
Trước khi nói ra chuyện này, hắn cũng đã đoán được, e rằng Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối sẽ không dễ dàng nói cho hắn biết kết quả, mà bây giờ có được câu trả lời khẳng định.
Trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy có chút mất mát.
Hắn cô đơn xoay người, đang định rời đi. Giọng nói của Lý Vân âm thầm vọng lại.
"Địa Phủ trở lại, vạn giới thống nhất."
"Ta chỉ nói được đến vậy."
Lý Vân bỗng nhiên mở miệng, khiến cho Lý Trường Phong giật mình, hắn bỗng nhiên xoay người, trong mắt hắn bừng sáng, rồi sau đó cung kính quỳ gối trên mặt đất.
"Lão hủ đa tạ tiền bối đã chỉ điểm!"
"Ừ."
Lý Vân tùy ý gật đầu, rồi sau đó vẫy tay, nhàn nhạt nói: "Đi thôi."
"Vãn bối cáo lui."
Lý Trường Phong xoay người, rời khỏi Thiên Cơ Lâu. Sau khi ra khỏi cửa, bị gió lạnh thổi vào mặt, cả người bình tĩnh lại, trong đầu hắn vang lên tám chữ cuối cùng mà Thiên Cơ Lâu Chủ nói.
Tâm trạng hắn bỗng nhiên trở nên nặng nề.
"Địa Phủ trở lại, vạn giới thống nhất."
"Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đang nói với ta là rốt cuộc thì Địa Phủ vẫn sẽ quân lâm chư thiên vạn giới, thống trị hàng tỉ vạn sinh linh hay sao?"
Trong lòng Lý Trường Phong nặng nề nói.
Tin tức này khiến cho cả người hắn gần như là mất đi phương hướng. Có đôi khi biết trước được tương lai, phải chăng cũng là một loại tàn nhẫn?
"Chẳng lẽ là những tin đồn được truyền ra từ thế giới kia đều là sự thật hay sao? Năm đó chư thiên vạn giới mới là kẻ thua cuộc sau cùng hay sao?"
"Chân tướng sự thật chân chính vẫn bị che đậy bởi lịch sử hay sao?"
Bàn tay khô gầy của Lý Trường Phong vuốt đầu, lẩm bẩm tự nói: "Tại sao ký ức của ta bị người ta thay đổi mà ta lại chẳng hề hay biết gì hay sao?"
Sau một lát.

Hắn cười nhẹ nhàng, sờ sờ ngọc bội trong tay, rồi nhanh chóng bay về phái thế giới hắc ám kia.với tình trạng hiện giờ của hắn.
Không thể nào làm gì đó cho chư thiên vạn giới.
Nhưng nếu như, có thể trấn áp triệt để Lục Vô Đạo, cũng coi như là một chuyện lớn. Bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Tộc trưởng tộc Liễu thị đứng trước cửa Thiên Cơ Lâu, chưa nhìn thấy chuyện gì xảy ra, bức tường chắn trước mặt hắn, trong nháy mắt biến mất chẳng thấy đâu.
"Cái quỷ gì vậy?"
Hắn lẩm bẩm nói một câu.
Vừa rồi bỗng nhiên ngăn cản không cho mình đi vào, mà bây giờ không biết tại sao lại có thể đi vào bên trong được?
Chẳng lẽ nói, trong lúc mình không hay biết ì, có người tiến vào Thiên Cơ Lâu trước mình một bước hay sao? Nhưng mà người có thể làm đến mức này, ít nhất cũng phải là một Tiên Vương chứ?

Chương 868. Địa Phủ trở lại, vạn giới thống nhất. (2)

Lúc này, Tiên Vương chư thiên vạn giới hẳn đang tranh đoạt cơ duyên chuẩn Tiên Đế mới đúng chứ, ai lại nhàn rỗi mà lúc này chạy đến Thiên Cơ Lâu chứ.
Hắn nghĩ mãi mà cũng không ra.
Sau khi trầm tư một lúc, hắn đưa mắt nhìn người phía sau một cái, cùng nhau đi vào Thiên Cơ Lâu. Sau khi tiến vào Thiên Cơ Lâu.
Bọn họ đồng loạt chắp tay hành lễ.
"Chúng vãn bối bái kiến Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối."
"Ừ."
"Không cần đa lễ."
Lý Vân đưa mắt nhìn một đám người trước mặt một cái, trong lòng không nhịn được mà bật cười, lần này thật sự là có không ít người đến đây, ước chừng vài thế lực cùng liên kết với nhau.
Trong số này kẻ dẫn đầu là tộc Liễu thị, cùng nhau đi vào Thiên Cơ Lâu.
"Đều ngồi xuống đi."

Lý Vân phất tay, trên mặt đất xuất hiện mấy cái ghế dựa, dừng lại sau lưng đám người này.
"Đa tạ tiền bối."
Bọn họ cùng nhau nói lời cảm tạ.
Sau khi nói lời cảm tạ.
Tộc trưởng tộc Liễu thị trao đổi ánh mắt với những người còn lại, ngay sau đó đứng dậy, tiến lên một bước, mở miệng hỏi: "Tiền bối có biết đến một thế giới mới vừa xuất hiện gần đây không?"
"Ồ?"
Lý Vân ngẩng đầu quét mắt nhìn người này một cái, hài hước nói: "Các ngươi đều đã biết tin này, ngươi cho rằng ta có biết hay không?"
"Khụ....."
Tộc trưởng tộc Liễu thị hơi xấu hổ, hắn co quắp nói: "Là vãn bối mạo muội, khi vài vị lão tổ trong tộc của vãn bối đi vào trong thế giới kia, có cảm giác cực kỳ kỳ lạ."
"Có cảm giác dường như đã từng quen biết."
"Không biết tiền bối có biết là loại cảm giác này từ đâu mà đến, có phải là bên trong thế giới này còn cất giấu bí mật gì nữa không?"
Nói rồi.
Hắn lấy ra một cái nhẫn trữ vật, đặt ở trước mặt Lý Vân, mỉm cười nói: "Đây là một chút tâm ý của vãn bối, xin tiền bối đừng chê bai."
"Bí mật bị che giấu thì rất nhiều."
Lý Vân đi đến chỗ chiếc nhẫn trữ vật, đặt nó trong tay thưởng thức một chút, rồi sau đó lại lần nữa đặt nó lên trên mặt bàn, tùy tiện nói: "Ngươi muốn biết tất cả những bí mật hay là chỉ một bí mật về thế giới kia?"
"Nếu như muốn tất cả thì sao?"
Tộc trưởng tộc Liễu thị thật cẩn thận hỏi.
"Giá trị của mấy thứ này còn chưa đủ."
Lý Vân đẩy nhẫn trữ vật lại.
"Ách....."
Sắc mặt của tộc trưởng tộc Liễu thị cứng đờ, rồi sau đó nhanh chóng phản ứng lại, hắn cười gượng một tiếng, nói: "Một khi đã như vậy, vậy thì vãn bối sẽ hỏi những câu hỏi khác."
Trầm ngâm một lát.
Hắn nghĩ đến lời dặn dò của Nhị tổ trong tộc Liễu thị, hỏi: "Không biết tiền bối có thể nói cho chúng ta biết là ký ức của mấy vị lão tổ trong tộc Liễu thị

và những Tiên Vương khác của chư thiên vạn giới, phải chăng là giống như trong suy đoán, đã từng bị thay đổi hay là đã bị che giấu?"
Hắn không hỏi về ký ức đã bị thay đổi là gì.
Chỉ là hỏi một câu là phải chăng ký ức đã bị thay đổi. Thành ra cái giá phải bỏ ra ít đi rất nhiều. Dù sao thì.
Trong chư thiên vạn giới có quá nhiều Tiên Vương, mỗi người đều có cuộc sống khác nhau, ký ức cũng bất đồng, nếu như muốn biết ký ức của tất cả Tiên Vương thì quá xa xôi.
Chỉ cần có thể khẳng định rằng ký ức của mình thực sự đã từng bị người ta động tay động chân, thì những chuyện tiếp theo vô hình trung sẽ có thể có không ít biến đổi.
"Đúng như các ngươi suy đoán, ký ức của bọn họ đều đã bị thay đổi."
Lý Vân nhàn nhạt nói.
Nói rồi.
Hắn cầm lấy nhẫn trữ vật trên mặt bàn, rồi sau đó quét mắt nhìn mọi người một cái, hắn nói năng đầy thâm ý: "Không chỉ có như thế, những gì mà các ngươi nhìn thấy trên sách cổ cũng đều là giả."
"Này....."
Nghe được lời của Lý Vân nói.
Tất cả những người có mặt bên trong Thiên Cơ Lâu đều biến sắc, mỗi người đều đưa mắt nhìn nhau, nhìn nhau không nói gì, nếu như trước kia mà nghe những lời này của Thiên Cơ Lâu Chủ.
Bọn họ chắc chắn sẽ khịt mũi coi thường.
Nhưng mà bây giờ thì đã không giống.
Không ít Tiên Vương đều phát hiện ra điều bất thường, bây giờ lại có được câu trả lợi khẳng định của Thiên Cơ Lâu Chủ, không hề nghi ngờ, năm đó tin tức bị Địa Phủ huỷ diệt, trong chuyện này này có không ít trò mèo!
Có thể là chúa tể của Địa Phủ không chết... Hoặc là.....
Kẻ đã chết thật ra chính là Thần Đế?
Chỉ là suy đoán này quá sức tưởng tượng, khiến cho bọn họ có chút không thể tin được. Chuyện này đồng nghĩ với việc đã hoàn toàn đảo ngược thế giới quan của mấy trăm vạn năm, thậm chí mấy ngàn vạn năm lịch sử.
Ai có thể chấp nhận được chuyện mình là một người chiến thắng cao cao tại thượng, thì bỗng dưng biến thành kẻ chiến bại mà chẳng hay biết gì?
"Tiền bối, tại sao lại như vậy? Tiên Vương đều là những nhân vật vô thượng, tai sao vô hình tung lại bị người ta thay đổi ký ức, mà bản thân họ

lại chẳng hay biết gì?”
Một người đàn ông có khuôn mặt trẻ tuổi, đứng sau lưng tộc trưởng tộc Liễu thị nghi hoặc hỏi.
Lý Vân liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói: “Núi cao còn có núi cao hơn, Tiên Vương tuy mạnh, nhưng cũng không phải là kẻ mạnh nhất, có khối người hơn hẳn Tiên Vương.”
“Chỉ thay đổi chút ký ức mà thôi, cũng chẳng nhằm nhò gì.”
“Trong dòng lịch sử dài dài đằng đẵng, ngươi cũng không sống hết chừng đó thời gian, thì làm sao ngươi có thể biết được những chuyện nào là thật, những chuyện nào là giả?”
“Tiền bối nói không sai.”
Tộc trưởng tộc Liễu thị bất đắc dĩ gật đầu, hắn nhớ đến vài vị lão tổ nhà mình, cười khổ nói: “Cho dù chính bản thân mình đã từng trải qua thì đã làm sao? Vẫn bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay đấy thôi.”
“Xin hỏi tiền bối, bây giờ trên đời này còn có cường giả chuẩn Tiên Đế không?”
“Đây là một câu hỏi khác.”
Lý Vân nhẹ nhàng bâng quơ nói.
“Vãn bối đã hiểu.”
Tộc trưởng tộc Liễu thị lại lần nữa móc ra một chiếc nhẫn trữ vật, đặt ở trước mặt Lý Vân. Lý Vân đưa mắt nhìn chiếc nhẫn trữ vật kia một cái, chậm rãi phun ra hai chữ: “Không có.”
“Ồ?”
Nghe thấy hai từ này, những người khác đều nhíu mày, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.
Vừa rồi điều mà tộc trưởng tộc Liễu thị hỏi cũng không phải chỉ riêng cường giả chuẩn Tiên Đế thuộc chư thiên vạn giới, mà là hỏi trong cả Địa Phủ và chư thiên vạn giới có cường giả chuẩn Tiên Đế hay không.
Đương nhiên.
Đây cũng không phải là thắc mắc của tộc Liễu thị.
Mà bởi vì nhờ vào Liễu Thanh Hoằng mà toàn bộ tộc Liễu thị đã biết, bên trong thế giới hắc ám có vài vị chuẩn Tiên Đế, chỉ là không biết bọn họ sống hay là không.
Vì vậy.

Chương 869. Địa Phủ trở lại, vạn giới thống nhất. (3)

Tộc trưởng tộc Liễu thị mới mở miệng hỏi một câu như vậy.

Cũng mặc kệ chuẩn Tiên Đế trước kia là còn sống hay đã chết, nhưng ít nhất thì vẫn còn chuẩn Tiên Đế. Ví dụ như vực chủ Sâm La quỷ vực hoặc là vị Thiên Cơ Lâu Chủ trước mặt này?

Vực chủ Sâm La quỷ vực đã được công nhận là một chuẩn Tiên Đế hàng thật giá thật. Dù sao thì.

Thất tổ và Liễu Huyền Thành còn có Liễu Khiêm Chi của tộc Liễu thị cũng đã chính mắt chứng kiến, bọn họ không thể nào nhìn lầm được, còn về phần Thiên Cơ Lâu Chủ.....

Chẳng ai có thể nói chắc về thực lực của hắn, rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng một điều được thừa nhận chính là Thiên Cơ Lâu Chủ là một chuẩn Tiên Đế đã tồn tại bao nhiêu năm rồi. Nhưng mà bây giờ.

Thiên Cơ Lâu Chủ vừa mở miệng thì lại nói bây giờ trên đời này chẳng có chuẩn Tiên Đế, điều này sao có thể? Chẳng lẽ là.

Bất kể là vực chủ Sâm La quỷ vực hay là Thiên Cơ Lâu Chủ đều không phải là chuẩn Tiên Đế? Vậy thì chuyện này tương đối khủng bố.

Bởi vì thực lực của hai người này thấp nhất cũng là cấp chuẩn Tiên Đế, mà cao nhất thì lại là cấp Tiên Đế!

“Tiền bối.....”

Vào giây phút này, hàm răng của tộc trưởng tộc Liễu thị run lên, hắn lẩm bẩm hỏi: “Chẳng lẻ vực chủ Sâm La quỷ vực cũng không phải là cường giả chuẩn Tiên Đế sao?”

“Không phải.”

Lý Vân gật đầu.

“Đây.”

Tất cả mọi người có mặt tại đây, trong lòng phát lạnh, nghe thấy một người hỏi: “Lâu chủ tiền bối, dù sao thì vực chủ Sâm La quỷ vực không thể nào là một vị Tiên Đế chứ?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Lý Vân lập tức lắc đầu, nói: “Hắn không phải chuẩn Tiên Đế, mà cũng không phải là Tiên Đế, điều này các ngươi có thể yên tâm.”

“Vậy là tốt rồi.”
Những người khác đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Chỉ cần không phải Tiên Đế, vậy là đủ rồi.
Bây giờ, mối lo ngại duy nhất chẳng phải là thực lực của vực chủ Sâm La quỷ vực vượt cả tu vi cấp chuẩn Tiên Đế hay sao?
“Vậy tiền bối, chẳng lẻ thực lực của ngài lại là.....”
Lúc này.
Lại có người mở miệng.
Nhưng còn chưa nói xong, hắn gần như nhìn thấy mất ánh mắt như muốn giết người đang nhìn về phía hắn. Thực lực của Thiên Cơ Lâu Chủ vẫn luôn là một bí mật. Bây giờ đối phương lại nói, trong chư thiên vạn giới không có cường giả chuẩn Tiên Đế, chẳng phải đồng nghĩa với việc xóa đi tin đồn. Chứng minh bản thân hắn cũng không phải là một chuẩn Tiên Đế hay sao?
Đương nhiên.
Vì câu nói này, khẳng định sẽ khiến cho rất nhiều người hiếu kỳ.
Nhưng họ không bao giờ ngờ rằng sẽ có người mở miệng hỏi thăm, chẳng phải là tự tìm cái chết hay sao?
“Không cần lo lắng.”
Lý Vân vẫy tay, nói: “Cái này cũng chảng phải là chuyện gì to tát cả, chỉ cần các ngươi có thể trả nổi thì ta sẽ nói cho các ngươi biết, thì đã làm sao?”
Lý Vân cũng chẳng hề để bụng đến thực lực của mình.
Có người muốn biết, cũng không phải là không thể nói cho bọn họ biết, có người đồng ý bỏ tiền, thì cớ làm sao mà không làm?
Chẳng qua cũng chỉ là một cảnh giới mà thôi. Chỉ là một Tiên Đế mà thôi.
“Vãn bối lỗ mãng, xin tiền bối chớ trách.”
Người vừa rồi mở miệng nói, nghe thấy câu nói này, rùng mình một cái, lúc này cho dù có cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám hỏi.
Ngoài việc e ngại thực lực của Lý Vân ra, mà điều quan trọng hơn là, hắn không có tài nguyên.
“Tiền bối, vãn bối còn có một nghi vấn.”
Tộc trưởng tộc Liễu thị lại lần nữa lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, đặt ở trước mặt Lý Vân, mở miệng hỏi: “Lần này, thế giới đột nhiên xuất hiện kia chứa đựng rất nhiều bí mật.”
“Có phải cơ duyên chuẩn Tiên Đế lần này cũng không là bí mật có giá nhất hay không?”

“Không sai.”
Lý Vân gật đầu.
Nghe được câu nói này của Lý Vân, trong lòng tộc trưởng tộc Liễu thị trở nên nặng nề không ít, hắn đã sớm đoán được chuyện này, nhưng mà nay khi biết rõ mọi chuyện, thì tâm trạng nặng nề.
“Có phải có liên quan đến ân oán năm xưa giữa chư thiên vạn giới và Địa Phủ hay không?”
“Ừ.”
Lý Vân lại lần nữa gật đầu.
Vào thời khắc này.
Tất cả những người có mặt ở trong Thiên Cơ Lâu đều nhăn mày. Nếu như đã liên quan đến Địa Phủ, vậy thì chắc chắn không phải là chuyện nhỏ, nghĩ đến chuyện ngay cả vực chủ Sâm La quỷ vực cũng đã ra mặt.
Bọn họ đã bắt đầu dần dần không thể khống chế được cảm xúc.
“Theo tình hình trước mắt, nếu như chư thiên vạn giới lại khai chiến với Địa Phủ, theo như tiền bối thấy thì xác suất thắng của bên nào cao hơn một chút?”
Tộc trưởng của tộc Liễu thị lại hỏi thêm một câu.
“Hừ.”
Lý Vân cười khẽ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Chuyện này chẳng phải đã rất rõ ràng rồi sao? Chư thiên vạn giới mỗi người một ý, còn chẳng thể đoàn kết với nhau, thì sao có thể thắng cho được?”
“Nói như vậy, tiền bối xem trọng Địa Phủ sao?”
“Không thì sao?”
Lý Vân hỏi lại.
“Nếu như Địa Phủ thống trị chư thiên vạn giới, vậy chẳng phải là.....”
Tộc trưởng tộc Liễu thị không nói tiếp nữa.
Nhưng ý trong câu chữ.
Cũng không khó để hiểu được.
Theo như suy nghĩ của bọn họ, Địa Phủ đồng nghĩa với bóng đêm, giết chóc, tàn khốc. Nếu như Địa Phủ đè đầu, sao bọn họ có được kết quả tốt đẹp chứ?
Nói không chừng.
Vốn dĩ có thể sống trường sinh như Tiên Vương, cũng sẽ bị Địa Phủ áp đặt lên cái danh tuổi thọ đã tận. Còn về phần tuổi thọ của họ còn hay đã hết thì Địa Phủ mới là người quyết định.

Người ta thống trị chư thiên, nói rằng tuổi thọ của ngươi đã tận, vậy thì chính là tuổi thọ đã tận, còn về phần vì sao lại còn sống. Chuyện này chẳng phải quá đơn giản sao, trực tiếp giết luôn là được.
Giết xong thì chẳng phải là tuổi thọ đã tận hay sao?
Mà điều khủng bố hơn nữa chính là Địa Phủ theo đường lối luân hồi. Người sau khi chết đi còn phải chịu sự sắp đặt của Địa Phủ, kiếp sau đầu thai còn được làm người hay không, vậy thì còn chưa chắc.
Về điều này, chỉ cần là những kẻ cao cao tại thượng suy nghĩ một chút, thì đã hơi không rét mà run. Ai có thể chấp nhận được việc cả đời hùng cứ một phương, kiếp sau lại lưu lạc đến nổi trở thành súc sinh được chứ?
"Tiền bối, ngài có biện pháp nào ngăn cản tất cả mọi chuyện này xảy ra không?"
Có người nhanh chóng hỏi.
"Có."

Chương 870. Chắc là cũng không có?.

Lý Vân không phủ nhận, tùy tiện gật đầu, nói tiếp: "Nhưng e rằng các ngươi không thể nào chấp nhận nổi cái giá này."
"Giá gì?"
Tộc trưởng tộc Liễu thị truy vấn nói.
"Tài nguyên."
Lý Vân nhàn nhạt phun ra hai chữ.
Mặc dù hai chữ này không nặng nề lắm, nhưng khi vọng vào tai của mỗi người ở đây, lại khiến cho sắc mặt của cho bọn họ vô cùng nặng nề, Thiên Cơ Lâu Chủ đã được xem như clà người giàu nhất trong hư thiên vạn giới này rồi.
Tài nguyên mà hắn muốn, há là loại bình thường sao?
Phỏng chừng bưng hết toàn bộ Thần giới về đây, thì cũng không thể lấp đầy miệng của Thiên Cơ Lâu Chủ. Suy nghĩ đến đây.
Tất cả mọi người đều cảm thấy nặng nề.
"Các ngươi cũng không cần phải uể oải quá như vậy."
Lúc này.
Lý Vân lại lần nữa mở miệng.

Lần này lời vừa thốt ra.
Khiến cho mọi người vốn dĩ đang cảm thấy chán nản, lại lần nữa được thổi bùng lên một tia hy vọng.
“Phải chăng là tiền bối đồng ý ra tay tương trợ?”
Có người ngạc nhiên vui mừng hỏi.
Vừa rồi.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã nói rằng trong chư thiên vạn giới, không có chuẩn Tiên Đế, điều này đồng nghĩa với cái gì? Đồng nghĩa với việc thực lực của tiền bối không hề thấp hơn chuẩn Tiên Đế.
Có lẽ.....
Còn về phần hắn có phải là một Tiên Vương hay không, điều này thì chưa từng có người nghĩ tới. Nếu như hắn là một Tiên Vương, cũng đã có không ít Tiên Vương đã từng đến Thiên Cơ Lâu, bọn họ há có thể không phát hiện ra vấn đề sao?
Một kẻ có thể biết được quá khứ tương lai.
Vậy thì ít ra cũng phải là một chuẩn Tiên Đế, thậm chí là Tiên Đế!
Vào khoảnh khắc này.
Hình tượng của Lý Vân trong lòng mọi người, vô hình trung lại tăng thêm một bậc nữa. Đạt tới một mức độ mà cái xưa nay chưa từng có.
“Ngươi nghĩ nhiều quá rồi.”
Lý Vân liếc mắt nhìn người đang nói chuyện kia một cái, nhàn nhạt nói.
Những lời này, giống như một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống, ngay tức khắc khiến cho tất cả mọi người đều bình tĩnh lại.
“Tuy rằng ta sẽ không giúp các ngươi, nhưng là ta có thể nói cho các ngươi biết một chuyện.”
Ánh mắt của Lý Vân đảo qua mặt của mọi người, thong thả ung dung nói:
“Chẳng bao lâu nữa, Địa Phủ sẽ xuất thế, vạn giới quy về một mối.”
Chuyện này đã nói cho Lý Trường Phong.
Bây giờ nói thêm cho một số người nữa biết thì cũng chẳng sao, dù sao sớm muộn gì nó cũng sẽ truyền khắp chư thiên vạn giới.
“Cái gì?”
Vừa mới nghe được chuyện Thiên Cơ Lâu Chủ muốn tặng không cho bọn họ một tin tức, bọn họ còn đang rất vui mừng. Nhưng mà sau khi nghe được nội dung, bọn họ không thể nào giữ được bình tĩnh.
Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối.

Từ ý nghĩa của câu nói này chẳng phải là Địa Phủ sắp thống trị chư thiên rồi sao?
Nếu như những lời này được nói ra từ miệng của người khác, tộc trưởng tộc Liễu thị chắc chắn không nể nang gì mà đánh cho đối phương tan thành một đám sương máu.
Nhưng nó lại xuất phát từ miệng của Thiên Cơ Lâu Chủ. Hắn lại không có cách nào phản bác.
Bởi vì.
Lời của Thiên Cơ Lâu Chủ đều là khuôn vàng thước ngọc, sau này tất nhiên sẽ trở thành sự thật, hắn đã nói Địa Phủ xuất thế, vậy thì Địa Phủ chắc chắn sẽ xuất thế.
Hắn đã nói vạn giới quy về một mối, vậy chắc chắn sẽ quy về một mối! Sẽ không có khả năng thứ hai xuất hiện.
"Chư thiên vạn giới xong đời rồi?"
Ánh mắt của tộc trưởng tộc Liễu thị mất đi sức sống, cả người hắn như bị người ta rút hồn phách, sững sờđứng ở nơi đó, trong miệng lẩm bẩm tự nói.
"Tiền bối, chẳng còn tia hy vọng nào nữa sao?"
"Cho dù là một tia cũng được mà."
Bên trong thế giới hắc ám.
Không biết đã trôi qua bao lâu rồi. Trên vòm trời.
Mây gió quầng thảo.
Dao động khủng bố càng quét bốn phương tám hướng, hai bóng người vô thượng, mỗi một chuyển động của họ đánh nát vô số sao trời, hỗn độn vô biên đều trực tiếp bị đánh nổ.
Từng mảng rồi lại từng mảng tinh vực tắt ngúm trên không trung.
Sự chênh lệch giữ hạng nhất và hạng nhì trên Tiên Vương bảng thật sự là quá nhỏ, nếu như không người ngoài trợ giúp, cho dù cuối cùng Chu Khất có thể thắng.
Vậy thì chắc chắn là cũng thắng rất chậc vật.
Dù sao thì.
Lục Vô Đạo cũng không phải là hạng người dễ chơi.
"Con rết trăm chân, chết mà không ngã, có một số chuẩn Tiên Đế để dự bị đúng thật là có vài phần bản lĩnh, nhưng xét cho cùng, thì cũng đến như vậy thôi."
Vực chủ Sâm La quỷ vực ngước mắt, nhìn thoáng qua tình hình chiến đấu trên bầu trời, rồi sau đó không thèm quan tâm nữa. Hắn liếc mắt nhìn vào

hư không một cái, lạnh lùng nói: “Hai người các ngươi canh chừng chỗ này, không được để cho bất kỳ kẻ nào bước vào cung điện một bước!”
Nói xong.
Hắn nhấc chân đi về phía cung điện.
“Dạ!”
“Tuân mệnh!”
Hai giọng nói hoàn toàn bất đồng, mơ hồ truyền đến.
Một giọng thì lạnh nhạt vô tình, một giọng còn lại thì hồn hậu trầm trọng, thuộc về hai cường giả vô thượng, tuy rằng không nhìn thấy bóng dáng của họ, nhưng xét về mặt giọng nói thì e rằng thực lực của đối phương không yếu.
“Chẳng lẽ là chiến tướng của Địa Phủ ngày xưa sao?”
Liễu Thanh Vũ đưa mắt đánh giá chung quanh, trong mắt mang theo chút suy tư , lúc này, những kẻ có thể hành động tự do như vậy, trừ phi là những kẻ có đẳng cấp như Lục Vô Đạo hoặc là Chu Khất mới được.
Dù sao thì.
Đến ngay cả Liễu Thanh Hoằng, chiếm vị thứ cao trên Tiên Vương bảng mà cũng bị áp chế. Bởi vậy có thể thấy được.
Nếu như không lọt được vào mười người đứng đầu trên Tiên Vương bảng, hoặc là trở thành một chuẩn Tiên Đế, thì gần như mỗi bước đi đều rất gian nan trong thế giới này.
Mà hai người vừa mở miệng kia, địa vị của họ thấp hơn Vực chủ Sâm La quỷ vực, hẳn không phải là chuẩn Tiên Đế, nếu không phải chuẩn Tiên Đế cũng chỉ có có thể là tôn Tiên Vương mà thôi.
“Chẳng lẽ là hai vị Phệ Uyên và Thiên Chiến, cường giả Địa Phủ năm xưa hay sao?”
Trong lòng Liễu Thanh Vũ suy đoán nói.
Thứ hạng của hai người kia trên Tiên Vương bảng không thấp chút nài, thực lực vô cùng mạnh mẽ, đã tiến rất gần đến tu vi chuẩn Tiên Đế, nếu như không phải là không thể nào đột phá.
Thì có khả năng bây giờ bọn họ cũng giống như Lục Vô Đạo, đều là chuẩn Tiên Đế rồi. Nghĩ đến đây.

Chương 871. Chắc là cũng không có?. (2)

Hắn nhìn thoáng qua bóng dáng của Vực chủ Sâm La quỷ vực, đã bước vào đại điện, đứng sóng vai với rất nhiều cường giả chuẩn Tiên Đế, trong lòng vô cùng tò mò.
Vực chủ Sâm La quỷ vực này, rốt cuộc có thân phận gì?
Có thể ra lệnh cho hai vị cường giả như Phệ Uyên Thiên Chiến cũng coi như thôi, thậm chí ở một mức đó nào đó Lục Vô Đạo cũng sẽ giúp hắn, vậy thì đúng là kỳ lạ.
Phải biết rằng.
Này ba kẻ này tâm cao khí ngạo, cho dù là chuẩn Tiên Đế thì cũng chưa chắc có thể ra lệnh cho bọn họ, dù sao thì bọn họ cũng có thể chống lại được chuẩn Tiên Đế một khoảng thời gian.
Đặc biệt là Lục Vô Đạo, cho dù là chuẩn Tiên Đế cũng chưa chắc có thể giết được hắn.
Nếu như Vực chủ Sâm La quỷ vực chỉ là một chuẩn Tiên Đế, tuyệt đối không thể nào khiến cho cường giả trên Tiên Vương bảng nói gì nghe nấy được.
“Kỳ lạ.”
Liễu Thanh Vũ không nhịn được mà lắc đầu.
Trong chuyện này có quá nhiều điều bí ẩn, khiến cho hắn không đoán ra được.
.....
Bên dưới cây cột chống trời.
Vài vị Tiên Vương của tộc Liễu thị miễn cưỡng đứng tại chỗ, sắc mặt đều rất khó coi, bị áp chế ngay chỗ này, chẳng thể cử động được chút nài.
Làm trong lòng bọn họ nổi lên cảm giác vô cùng không an toàn. Lúc này.
Nếu như xuất hiện một Tiên Vương có thể tự do hành động, thì e rằng tất cả mọi người đều sẽ nằm lại nơi này. May mà chính là.
Mãi cho đến bây giờ, vẫn chẳng thấy có vị Tiên Vương nào mà không bị khống chế, mặc dù là ở trên kia đã có Lục Vô Đạo có thể tự do hành động, nhưng cũng bị một vị Tiên Vương thần bí ngăn cản rồi.
“Hai vị lão tổ, có tin từ Thiên Cơ Lâu rồi!”
Lúc này.
Giọng nói của Liễu Huyền Thành bỗng nhiên truyền đến.
Ở hai bên.

Không chỉ có vài vị Tiên Vương của tộc Liễu thị, thậm chí còn có những Tiên Vương khác của Thần giới, tất cả đều nhìn về hướng này, mà còn có vài vị Tiên Vương Thiên Ma Giới nữa.
Mặt mày cũng mang theo vẻ tò mò.
Ba chữ 'Thiên Cơ Lâu'.
Cho dù là Tiên Vương Thiên Ma Giới chỉ có một ít người ở đây, nhưng cũng đã nghe nói đến danh tiếng của Thiên Cơ Lâu. Bọn họ vừa mới giao thủ, bị một luồng áp lực bỗng nhiên xuất hiện kia đè hết xuống.
Mọi người cách nhau rất gần, nhưng căn bản không thể nào động thủ được, chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ, chẳng thể nào làm gì được đối phương.
Giờ phút này.
Liễu Huyền Thành đột nhiên mở miệng, đương nhiên là thu hút ánh mắt của rất nhiều người.
Nhìn thấy tất cả mọi người nhìn lại đây, sắc mặt Liễu Huyền Thành có chút rối rắm, lực áp chế với thần thức trong thế giới hắc ám này quá là khủng bố. Lúc bình thường, tập mãi thành thói quen thường dùng thần thức để truyền âm. Bây giờ căn bản không thể nào sử dụng được. Chỉ có thể mở miệng nói ra.
Nhưng một khi nói ra, chỉ sợ những người khác đều có thể nghe thấy, mặc dù thần thức của cường giả Tiên Vương đã bị áp chế, nhưng tai có thể nghe được tất cả những động tĩnh trong phạm vi ngàn vạn dặm chung quanh, chuyện này chẳng hề nói quá chút nào.
Chỉ cần bọn họ muốn nghe, thì không có bất kỳ động tĩnh nào, có thể qua mắt được bọn họ.
“Nói.”
Nhị tổ đưa mắt nhìn người bên cạnh một cái, trầm giọng nói.
“Chỉ cần không ảnh hưởng đến tương lai của tộc Liễu thị, cứ nói đừng ngại.”
Lúc này.
Có một số tin tức, nếu như còn giấu diếm thì nó cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Dù sao thì tất cả mọi người đều là châu chấu bị cột chung trên một sợ dây, đương nhiên nếu tin tức này có ảnh hưởng đến lợi ích của tộc Liễu thị. Vậy thì không được.
“Đúng vậy.”
Liễu Huyền Thành nhìn thoáng qua nội dung bên trong miếng ngọc bội, mở miệng nói: “Vừa rồi sau khi tộc trưởng tộc Liễu thị chúng ta tiến vào Thiên

Cơ Lâu, từ chỗ Lâu Chủ tiền bối biết được rằng.....”
Nói đến đây.
Sắc mặt Liễu Huyền Thành lập tức trở nên rất kỳ lạ.
“Làm sao vậy?”
Những người khác có chút tò mò, đặc biệt là Liễu Khiêm Chi đã cất giọng hỏi.
Liễu Huyền Thành nhìn miếng ngọc bội, rồi lại nhìn hai vị lão tổ nhà mình, chậm rãi nói: “Biết được rằng thật ra tất cả mọi chuyện năm xưa không hề giống như những gì mà chúng ta biết.....”
“Trong chư thiên vạn giới, đừng nói là ký ức của Tiên Vương, mà đến ngay cả tất cả sách cổ, thật ra đều đã bị sửa đổi.”
.⋯....
“Sao có thể?”
Liễu Huyền Thành vừa dứt lời.
Sắc mặt Nhị tổ đại biến.
“Ký ức của ta cũng bị thay đổi hay sao?”
Cách đó không xa.
Sắc mặt của Bắc Vũ Thần Hoàng nặng nề, hắn đứng khoanh tay, vô cùng thong dong, chuyện này cũng là nhờ vào thực lực của hắn rất mạnh mẽ.
Nhưng sau khi hắn nghe được câu nói của Liễu Huyền Thành.
Cũng không thể nào giữ được bình tĩnh.
ký ức của tất cả mọi người đều bị thay đổi, đây đúng là chuyện mà người bình thường không thể làm được. Trừ phi người đó là một Tiên Đế!
Nếu như giống như những gì trong ghi chép của bọn họ, thì người chiến thắng cuối cùng chính là Thần Đế, vậy thì hắn căn bản là không lý do nào, cũng không có động cơ để thay đổi ký ức và sách cổ chứ.
Chỉ có người chiến thắng cuối cùng là chúa tể Địa Phủ, thì mới có chút khả năng sẽ làm như vậy.
Nhưng vấn đề là.
Tại sao chúa tể Địa Phủ lại làm như vậy?
Nếu như hắn đã chiến thắng, trực tiếp thống trị chư thiên chẳng phải là tốt hơn sao, cứ một hai phải hao tổn nhiều công sức như vậy để thay đổi kết quả, vậy thì là vì cái gì?
“Ký ức của tất cả mọi người đều là giả, tất cả những ghì mà bây giờ chúng ta biết được đều không phải là sự thật.....”

Bàn tay cầm miếng ngọc bội của Liễu Huyền Thành run nhè nhẹ, dường như đã nản lòng, hắn nhìn nội dung trong miếng ngọc bội, cười khổ nói: "Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối còn nói một câu, bây giờ trong chư thiên vạn giới đã không còn cường giả chuẩn Tiên Đế nữa."
"Bất kể là Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối hay là Vực chủ Sâm La quỷ vực đều không phải cường giả chuẩn Tiên Đế, thực lực chính xác của bọn họ, người ngoài căn bản không thể nào biết được."
Lời này vừa thốt ra.
Rất nhiều người nghe được tin tức này, đều lâm vào trầm mặc. Thật lâu sau đó.
Bắc Vũ Thần Hoàng trầm giọng nói: "Vực chủ Sâm La quỷ vực tuyệt đối không phải là một Tiên Đế, đây là trực giác của bổn tọa."
"Còn về phần Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối....."

Chương 872. Còn có loại hậu chiên này?.

Nếu như suy đoán theo những gì trong quá khứ thì, Thiên Cơ Lâu Chủ sẽ không nói năng vô cớ, nếu như hắn đã nói như vậy, có thể là đang ám chỉ, thực lực của bản thân hắn không hề giống như những gì mà bên ngoài phỏng đoán.
Chỉ là một vị chuẩn Tiên Đế.
Nếu hắn là Tiên Đế, vậy thì có lẽ chư thiên vạn giới sẽ không khốn khó như vậy.
"Nếu chư thiên vạn giới đã không có cường giả chuẩn Tiên Đế, vậy thì lần này ai thắng ai thua, cũng còn chưa biết, chỉ cần --
"Chúng ta lấy được cơ duyên chuẩn Tiên Đế."
"Bồi dưỡng ra một chuẩn Tiên Đế, vậy thì giữa chư thiên vạn giới và Địa Phủ, thắng bại còn chưa rõ đâu!"
Một Tiên Vương Thần giới ngạc nhiên vui mừng nói.
Lúc mới bắt đầu.
Bọn họ còn có chút lo lắng về Vực chủ Sâm La quỷ vực. Bây giờ Thiên Cơ Lâu Chủ rõ ràng đã nói cho bọn họ biết rằng trong chư thiên vạn giới chẳng còn chuẩn Tiên Đế nào cả.
Vậy thì chẳng phải là dễ xử lý rồi hay sao.

Chỉ cần xuất hiện một chuẩn Tiên Đế, vậy có thể trực tiếp dành được chiến thắng rồi.
“Tiên Đế thì sao?”
Bắc Vũ Thần Hoàng đột ngột hỏi một câu.
“Chắc là cũng không có phải không?”
Tiên Vương vừa mới nói chuyện lẩm bẩm nói.
“Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối cuối cùng còn nói thêm mười chữ.”
Liễu Huyền Thành nhìn thoáng qua miếng ngọc bội, sắc mặt tái nhợt nói.
“Mười chữ gì?”
Bảy tổ truy vấn nói.
“Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối .”
“Mười chữ này của tiền bối, muốn nói với chúng ta cái gì chứ?”
Trong lòng Bắc Vũ Thần Hoàng bất giác nặng trĩu.
Từ mười chữ này, hắn dường như nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc chư thiên vạn giới hóa thành hư vô, hàng tỉ vạn sinh linh ngã xuống.
“Địa Phủ xuất thế.....”
Trong miệng Thất tổ lặp đi lặp lại bốn chữ, sắc mặt vô cùng khó coi, hắn nhẹ giọng nói: “Thật ra tiền bối đã nói rất rõ rồi, chẳng bao lâu nữa, e rằng Địa Phủ sẽ quân lâm thiên hạ.....”
“Mà chư thiên vạn giới sợ rằng khó thoát vận rủi.”
“Một kẻ có thể dẫn dắt Địa Phủ ngóc đầu trở lại, ngoài vị chúa tể Địa Phủ kia ra, thì còn có ai có được năng lực như vậy chứ?”
“Vậy chẳng phải có nghĩa là năm xưa, chúa tể Địa Phủ căn bản vẫn chưa chết sao?”
Hai mắt Bắc Vũ Thần Hoàng trừng lớn, bắn ra một tia sáng lạnh, cắt nát hư không, khí tức tiêu điều càng quét khắp đất trời, gần như khiến cho thần hồn người ta phải đóng băng.
“Rốt cuộc thì ký ức của ta đã bị thay đổi những gì?”
Hắn có cảm giác những thứ mà hắn quên mất có thể là điểm mấu chốt của tất cả mọi chuyện diễn ra ngày hôm nay, trong chuyện này chắc chắn ẩn chứa bí mật to lớn của Địa Phủ.
“Bất kể là chuyện gì đã bị sửa đổi, tóm lại các ngươi không tránh được con đường bại vong.”
Cách đó không xa.
Một cường giả Thiên Ma giới cười lạnh.

Tuy rằng bọn họ cũng bị áp chế, nhưng từ sâu trong nội tâm không hề cảm thấy hoảng hốt. Bởi vì.
Bọn họ có thể cảm giác được trong luồng dao động kịch liệt phía trên kia, có một người chính là Lục Vô Đạo. Nếu như Lục Vô Đạo ra tay, thì sao những cường giả khác trên Tiên Vương bảng lại không lộ mặt được cơ chứ?
Phải biết rằng.
Trong số mười người đứng đầu trên Tiên Vương bảng, cường giả Địa Phủ chiếm số đông.
Chỉ cần những người này xuất hiện hết, thì cho dù Chu Khất- kẻ đứng hạng nhất trên bảng, có đứng về phe chư thiên vạn giới, thì chỉ còn duy nhất một con đường chết mà thôi.
Dù sao thì.
Phía bọn họ còn một vị Vực chủ Sâm La quỷ vực. Đấy là cường giả chuẩn Tiên Đế.
Tuy rằng Thiên Cơ Lâu Chủ đã nói, Vực chủ Sâm La quỷ vực không phải là chuẩn Tiên Đế, nhưng có một điều không thể phủ nhận đó chính là, Vực chủ Sâm La quỷ vực có được chiến lực của một vị chuẩn Tiên Đế.
Chỉ dựa vào điều này, đủ đã có thể tung hoành chư thiên.
“Không sai.”
Những cường giả Thiên Ma giới ở bên cạnh, khinh thường cười lạnh nói:
“Đến ngay cả Thiên Cơ Lâu Chủ đều đã tiên đoán rằng Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối, các ngươi còn muốn tranh đấu cái gì?”
“Nói không chừng, sau khi Địa Phủ xuất thế, Thiên Cơ Lâu Chủ cũng sẽ gia nhập Địa Phủ thì sao?”
Một vị Tiên Vương của Thiên Ma giới, hơi nhíu mày, hài hước nói.
“Dù sao thì Thiên Cơ Lâu Chủ có thể nhìn thấy thiên cơ, hắn chắc chắn đã biết chuyện Địa Phủ sẽ chiến thắng, cho nên mới cố ý nói như thế, muốn báo trước cho các ngươi tiếp theo nên làm như thế nào.”
“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, các ngươi bây giờ cải tà quy chính, vẫn còn kịp.”
Nếu như so sánh với những Tiên Vương của Thiên Ma giới.
Thì phía chư thiên vạn giới.
Bất kể là Tiên Vương của Thần giới hay là Tiên Vương Tiên giới và cả cường giả của các thế giới khác, tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ suy tư.
Lại có người, trên mặt xuất hiện vẻ dao động. Hiển nhiên.

Trong số bọn họ cũng có người đã biết tin tức của Thiên Cơ Lâu, trong lòng đang bắt đầu suy nghĩ đến chuyện có nên gia nhập Địa Phủ hay không. Ít nhất.
Dựa vào tình hinh trước mắt, bên phía chư thiên vạn giới không hề có phần thắng, tuy rằng số lượng Tiên Vương bên phía họ nhiều, nhưng cũng không thể nào chống đỡ được, chiến lực hàng đầu đều nằm ở phía Địa Phủ đấy.
Một Vực chủ Sâm La quỷ vực đã đủ có thể tung hoành vạn giới.
Cho dù bọn họ xông lên, chẳng qua cũng chỉ là tìm lấy cái chết vô nghĩa mà thôi.
Mà quan trọng hơn nữa là còn có một vị cường giả, cho đến bây giờ Thiên Cơ Lâu Chủ vẫn không có ý định tham chiến, ngược lại bên phía Địa Phủ còn có một vị chúa tể Địa Phủ chưa rõ sống chết.
Đã tới bước này rồi.
Liên tưởng đến ký ức bị thay đổi của bản thân họ, trong lòng của rất nhiều người đã nhận định rằng chúa tể Địa Phủ chắc chắn là chưa chết.
Hắn có thể là đang ẩn nấp ở một nơi nào đó, đang tìm kiếm phương pháp để đột phá. Chờ đến khi hắn trở về.
Có lẽ.
Tiên Đế cũng sẽ không còn là đích đến cuối cùng của hắn, có khi hắn đã vượt xa cảnh giới Tiên Đế, đạt tới một cảnh giới xưa nay chưa từng có!
“Cái gì mà tà, cái gì mà chính hả?”
Một giọng nói nhàn nhạt, mơ hồ vọng lại từ phía cuối chân trời. Chỉ thấy.
Vô số tia sáng bừng lên, chiếu sáng khắp đất trời, chẳng một ai có thể nhìn thẳng, như là một vầng mặt trời từ từ dâng lên, xua tan bóng đêm vô tận.
Bên trong đó.
Một bộ xương cốt trắng như ngọc chậm rãi đã đi tới.

Chương 873. Còn có loại hậu chiên này?. (2)

Người này dường như đã chết từ lâu rồi, chỉ còn sót lại một bộ bộ xương khô, nhưng lại tản ra khí tức chí cường, nhìn như một vị vô thượng Tiên Vương, ngạo nghễ khắp đất trời.
Hắn bước nhanh đến, dưới chân hắn là một dòng sông màu trắng bạc, xuyên qua toàn bộ thế giới, giống như Thiên Đế đang tuần tra.

“Ta vốn quang minh chính đại, lấy đâu ra chuyện bỏ ta theo chính.”
Cái cằm của bộ bộ xương khô đóng lại mở ra, lời nói vang vọng khắp đất trời.
Giọng nói của hắn vô cùng tang thương, ngẩng đầu nhìn cây cột chống trời ở đằng xa, quanh thân tràn ngập sự cô đơn, hoài niệm. Dường như chính nơi này là nơi mà đã chôn vùi người thân và bạn bè của hắn vậy.
“Ngươi là ai?”
Bên phía Thiên Ma giới.
Huỳnh vương mở miệng, khí tức mà người trước mặt kia tỏa ra, hắn cảm thấy rất quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời, lại không thể nhớ ra được mà mình đã gặp hắn ở đâu.
Chỉ biết.
Người này hẳn là Tiên Vương bên phía chư thiên vạn giới.
Rất có khả năng là thực lực của hắn vượt trên mình, còn về phần là Tiên Vương nào trên Tiên Vương bảng, thì trong lòng hắn không biết được, dù sao thì có hơn ba mươi vị Tiên Vương xếp trên hắn.
“Ta?”
Bộ bộ xương khô quét mắt nhìn Huỳnh vương một cái, trong hai hốc mắt trống trơn bắn ra thần thái đủ kinh thế, hắn ung dung nói: “Chỉ là một kẻ đáng chết mà còn chưa chết thôi.”
“Kẻ đáng chết mà còn chưa chết?”
Huỳnh vương nheo mắt lại, hắn đưa mắt đánh giá bộ bộ xương khô trên bầu trời, trầm giọng nói: “Ngươi là người của Thần Đình ngày xưa?”
“Không sai.”
Bộ xương khô kia gật đầu, không hề có ý định phủ nhận.
“Nam Cung Viên?”
Bắc Vũ Thần Hoàng thất thanh nói.
Trên bảng xếp hạng Tiên Vương.
Tiên Vương được thừa nhận rõ ràng là người của Thần Đình, chỉ có một mình Nam Cung Viên, còn những người khác tuy rằng thuộc về phía chư thiên vạn giới, nhưng gần như là chưa từng gia nhập vào Thần Đình.
“Bắc Vũ Thần Hoàng?”
Bộ xương khô kia quay đầu, đưa mắt nhìn kỹ Bắc Vũ Thần Hoàng một cái, từ sâu trong đôi mắt có chút thẫn thờ, nhàn nhạt mở miệng nói: “Bao nhiêu năm qua đi, vậy mà vẫn còn cố nhân còn sống.”
“Xem ra sau trận chiến năm xưa, không giống như những gì mà ta nghĩ.”

“Thì ra thật sự là đạo hữu, tại sao ngươi lại biến thành như vậy? Đạo hữu có biết Thần Đình bây giờ ra sao rồi không? Thần Đế tiền bối bây giờ đang ở đâu?”
Bắc Vũ Thần Hoàng vui mừng quá đỗi.
Người đứng trước mắt này, tuy rằng trạng thái không tốt, nhưng hiển nhiên là hắn biết được rất nhiều chuyện, hình như hắn cũng không bị thay đổi ký ức, còn nhớ rõ tất cả mọi chuyện trước đây.
Đối với bọn họ mà nói, đây là một chuyện vô cùng tốt.
“Thần Đình?”
Nam Cung Viên thu hồi ánh mắt, từ sâu trong đôi mắt có chút gì đó khó giải thích, hắn lẩm bẩm nói: “Các ngươi đều quên tất cả mọi chuyện rồi sao? Chẳng phải nơi này là Thần Đình sao?”
“Cái gì?”
Phía dưới.
Bất kể là Bắc Vũ Thần Hoàng hay là người của tộc Liễu thị và cả những Tiên Vương khác, thậm chí còn có Tiên Vương của Thiên Ma giới, sắc mặt của tất cả mọi người đều đại biến.
Nơi này là Thần Đình sao?
Làm sao có thể?
Thần Đình chẳng phải nằm ở Tiên giới hay sao!
Cho đến bây giờ vẫn còn di tích của nó mà, tại sao đột nhiên Thần Đình lại do dời đại bản doanh, chạy tới thế giới bị lãng quên này chứ?
Nếu như nơi này là Thần Đình, vậy thì di tích ở Tiên giới là như thế nào?
Nếu như suy nghĩ theo một cách khác, Thần Đình nằm ở Tiên giới, vậy thì Tiên giới của hiện tại vẫn còn là Tiên giới hay sao?
“Lời này của Nam Cung đạo hữu có ý gì?”
Nhị tổ của tộc Liễu thị mở miệng nói.
“Liễu Hành đạo hữu, đã lâu không gặp.”
Nam Cung Viên nhìn thoáng qua Nhị tổ, hơi gật đầu chào hỏi.
“Đạo hữu biết ta sao?”
Nhị tổ nhíu mày.
“Chẳng lẻ đạo hữu không biết ta hay sao?”
Nam Cung Viên cũng nhíu mày, ngay sau đó hắn lại thở ra, khẽ gật đầu nói: “Đúng rồi, năm xưa sau khi chư thiên vạn giới đại bại, vị chúa tể Địa Phủ kia tất nhiên đã làm gì các ngươi rồi.”

“Các ngươi không nhớ rõ ta, cũng là đúng thôi, dù sao thì ta bị nhốt trong một không gian hư vô, lúc này mới coi như tránh được một kiếp.”
“Chờ một chút.”
Bắc Vũ Thần Hoàng nghe được lời của Nam Cung Viên, phát hiện một chuyện quan trọng, hắn trầm giọng nói: “Đạo hữu vừa nói là chư thiên vạn giới đại bại?”
“Mà không phải là Địa Phủ đại bại?”
“Không sai.”
Nam Cung Viên ngẩng đầu nhìn cây cột chống trời trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ hoài niệm, giọng nói đầy vẻ cô đơn: “Thật sự là chư thiên vạn giới bại, hơn nữa còn thất bại thảm hại.”
“Sao có thể?”
Bắc Vũ Thần Hoàng kích động, trong lòng hắn dậy sóng, một lúc lâu vẫn không thể nào bình tĩnh lại được, tuy rằng vừa rồi hắn đã đoán được, nhưng sự thật phơi bày ra trước mắt.
Vẫn làm hắn không thể tin.
Chư thiên vạn giới bại!
Mà còn là thất bại thảm hại!
Chuyện này khiến cho người ta khó có thể tin.
Giống như là ông trời đang đùa giỡn với bọn họ vậy, khiến cho bọn họ chẳng hay biết gì, cho tới bây giờ mới có thể nhìn thấy được chân tướng sự thật.
“Thì ra chúng ta mới là kẻ thất bại.”
“Nực cười, hàng tỉ năm qua, chúng ta vẫn luôn cho rằng, bản thân mình mới là người chiến thắng, không ngờ rằng chỉ là con rối của Địa Phủ mà thôi.....”
“Thật ra thì Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã sớm ám chỉ với chúng ta, chỉ là chúng ta chưa từng suy nghĩ về phía cạnh này, xét đến cùng vẫn là lừa mình dối người mà thôi.”
“Nhưng vấn đề là nếu Địa Phủ chiến thắng, thì tại sao năm đó không thống trị chư thiên?”
“Có lẽ là vị chúa tể Địa Phủ kia, cũng đã bị thương nặng.”
“Nếu như nói như vậy, bao nhiêu năm tháng qua đi, vị chúa tể Địa Phủ kia cũng đã bình phục rồi mới phải?”
Trong lúc nhất thời.

Không biết bao nhiêu Tiên Vương sa sút tinh thần, chẳng còn chút hi vọng nào vào tương lai nữa. Hàng tỉ năm trước.
Chư thiên vạn giới còn có Thần Đế tọa trấn, mà lại có mấy vị chuẩn Tiên Đế tương trợ, nhiều cường giả như vậy mà cũng thất bại, mà nay bọn họ còn chẳng có lấy một chuẩn Tiên Đế.
Thì phải chống cự ra làm sao?
Bây giờ cơ duyên chuẩn Tiên Đế mà ngày đêm khao khát, chẳng thấy bóng dáng đâu có, ai có thể biết được cuối cùng cơ duyên này sẽ thuộc về ai?
Phải biết rằng.

Chương 874. Còn có loại hậu chiên này?. (3)

Thiên Ma giới còn có một vị Vực chủ Sâm La quỷ vực đấy, nếu như người này ra tay, thì cho dù bọn họ có được sự chỉ điểm của Thiên Cơ Lâu Chủ, cũng chưa chắc có thể thuận lợi đột phá trở thành một vị chuẩn Tiên Đế.
Nghĩ đến đây.
Không biết đã có bao nhiêu Tiên Vương, trong lòng xuất hiện suy nghĩ muốn gia nhập vào Địa Phủ.
Trong Địa Phủ có một vị Địa Phủ kia tọa trấn, lại có không ít cường giả.
Nếu như mình gia nhập vào, có lẽ có thể kiếm được một vị trí cao.
Dù sao thì.
Tiên Vương cũng rất mạnh, cũng không phải cải trắng ngoài chợ. Có lý nào Địa Phủ lại cự tuyệt người như vậy chứ?
“Thì ra đây là chân tướng sự thật hàng tỉ năm trước sao?”
Bên phía Thiên Ma giới.
Cũng có Tiên Vương, trên mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh.
Ký ức của bọn họ cũng đã bị thay đổi, mãi cho đến hôm nay, mới phát hiện ra chân tướng sự thật, không biết bao nhiêu người chìm đắm trong cảm xúc mừng như điên.
Bản thân họ chưa làm gì cả, mà ngay lập tức đã từ kẻ chiến bại biến thành người chiến thắng. Chiến thắng từ trên trời rơi xuống sao?
Chuyện này khiến cho trong lòng bọn họ cảm thấy vô cùng khoái chí.
“Chuyện này đã là như vậy, chân tướng có như thế nào thì đã không còn quan trọng.”

Huỳnh vương nhẹ giọng nói.
Hắn không chớp mắt nhìn về phía Nam Cung Viên đang ở trên trời, trầm giọng nói: "Nếu như người còn chưa chết, thì nên tìm một chỗ nào đó mà trốn di, mà bây giờ lại lê cái thân tàn chạy tới nơi này, thực sự cho rằng bản thân mình có thể một tay xoay chuyển trời đất sao?"
"Tuy rằng thứ hạng của ngươi trên bảng xếp hạng Tiên Vương cao hơn so với ta, nhưng tình trạng của ngươi bây giờ lại quá kém."
Những người ở đây.
Chẳng có ai là kẻ ngốc, từ khoảnh khắc Nam Cung Viên hiện thân, bọn họ cũng đã phát hiện ra là tình trạng của đối phương vô cùng không tốt, sắp là dầu hết đèn tắt.
Trước đây không biết là ở đâu, cũng không biết là phải đánh đổi những gì mới chạy đến được nơi này. Mặc dù hắn có tới.
Những kết cục cuối cùng cũng sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào cả.
Nhiều nhất thì trong thế giới này sẽ xuất hiện thêm một bộ xương khô mà thôi.
"Phải không?"
Nam Cung Viên nhìn thoáng qua Huỳnh vương, giọng điệu không vui không buồn, hắn nhẹ giọng mở miệng, không hề dao động.
"Nếu vạn giới sập, sẽ có Nam Cung Viên một tay chống trời!"
Hắn bước ra một bước, tiên mang bừng lên quanh thân, giống như một dòng sông nổ tung, quá lộng lẫy, chúng ngưng tụ thành tiên đạo pháp tắc chí cao vô thượng, làm cho cả thế giới đều phải sụp đổ.
Những tia sáng này hội tụ lại bên nhau, phát ra những âm thanh leng keng, vậy mà chúng hóa thành hàng tỉ đạo phù văn, xông về bốn phương tám hướng, khiến cho cả thế giới đều bắt đầu chấn động.
Dường như.....
Vào thời khắc này, toàn bộ thế giới bắt đầu hồi sinh.
Những ngôi sao xuất hiện từ trong bóng đêm hư không, trên mặt chúng khắc vô số ký phù cổ xưa, hóa thành một dải ngân hà phủ đầy trời, đó là hậu chiêu mà Thần Đình lưu lại.
Vào thời khắc này.
Đã được Nam Cung Viên kích hoạt lên.
Lập tức bao phủ toàn bộ thế giới, khí tức vô thượng Tiên Đế tràn ngập, phảng phất như có một vị thần linh cao cao tại thượng, đang quan sát muôn nghìn chúng sinh.

“Sở dĩ ta trở về là vì phải làm xong những chuyện mà mà năm đó chưa hoàn thành.”
Nam Cung Viên nhẹ giọng, khí thế của hắn như không hề có điểm dừng, toàn bộ thần hồn đang bốc cháy, bộ xương khô trắng như ngọc đang thổi bùng lên ngọn lửa thần hồn.
Cháy rực cả nữa vùng trời, thắp sáng toàn bộ thế giới này rõ như ban ngày.
“Tại sao lại.....”
“Tại sao Thần Đình lại còn có loại hậu chiêu này?”
Huỳnh vương biến sắc, hắn nhìn chung quanh, sắc mặt vô cùng nặng nề, ký ức của hắn hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không nhớ được là Thần Đình còn có loại thủ đoạn này. Mà nay lại bị Nam Cung Viên kích hoạt toàn bộ rồi.
Khiến cho cả người hắn hoàn toàn ngơ ngác.
“Ong!”
Đất trời sôi trào.
Hàng tỉ phù hiệu, to lớn như những ngôi sao trời, hiện lên trên bầu trời cao với một trận thế huyền ảo, bừng lên vạn đạo thần quang, chiếu sáng cả vùng sao trời.
Nam Cung Viên đứng sừng sững trên hư không thượng, tuy rằng hắn không có thân thể, chỉ có một bộ xương khô, nhưng trong phút chốc, phong thái của hắn đủ để chèn ép vạn giới.
Khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.
Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, trong hốc mắt trống trơn là sự tang thương vô tận cùng với sự cô đơn. Cuối cùng hắn nhìn thoáng qua thế giới này.
“Hôm nay sau trận chiến này, e rằng trên đời này chẳng còn thế giới này nữa.”
“Tiên giới cổ xưa cũng sẽ biến mất trong dòng sông thời gian.”
“Nhưng.....”
Hắn đưa mắt nhìn xuống, nhìn về phía Huỳnh vương và chúng Tiên Vương của Thiên Ma giới, rồi sau đó lại liếc mắt một cái nhìn cây cột chống trời ở phía đằng xa, nhẹ giọng nói: “Nếu có thể chôn vùi một đám người Địa Phủ, cũng coi như xứng đáng!”
Tiếng nói vừa dứt.
Nắm ngón tay trắng mịn như ngọc mở ra, ấn xuống dưới, lòng bàn tay dường như nắm lấy được điểm yếu của thế giới, toàn bộ thế giới đều ầm ầm rung lắc.

Bên trong thế giới hắc ám, một luồng khi khai thiên tích địa tràn ngập.
Từng trận cuồng phong lạnh thấu xương thổi đến từ trên trời cao, như là thiên đao thổi tới từ bên ngoài thế giới, cắt cho toàn bộ thế giới nát vụn, cho dù là Tiên Vương nhìn thấy cảnh tượng này, đều hoảng sợ biến sắc.
"Hắn đang làm cái gì?"
"Tại sao ta lại có cảm giác bất an?"
Một vị Tiên Vương Thiên Ma giới thất thanh hét lớn.
"Không rõ lắm, hình như là một trận pháp cổ xưa nào đó, nếu như ta đoán không lầm, thì e rằng đây chính là trận pháo mà năm xưa vị Thần Đế kia lưu lại....."
"Chỉ là không biết, bao nhiêu năm tháng trôi qua rồi, trận pháp này còn sót lại bao nhiêu uy lực."
Bên phía Thiên Ma giới.
Một vị Tiên Vương với sáu chiếc cánh, trầm giọng nói.
Hắn mở hờ mắt, ngẩng đầu nhìn hư không, trong mắt toàn là sự nặng nề, từ bên trong trận pháp này, hắn cảm nhận được một tia khí tức cổ xưa, hoang dại.
Dường như đã tồn tại từ trước cả thời đại khai thiên tích địa.
"Keng! Keng! Keng!"

Chương 875. Tất cả mọi thứ nên kết thúc rồi!

Từng cơn cuồng phong có màu đen nhánh như mực nổi lên, phát ra âm thanh như kim loại va vào nhau, rõ ràng là cuồng phong không hình không dạng. Nhưng vào thời khắc này, dường như được đúc bằng thần kim.
Không gì có thể ngăn cản được!
"Phốc!"
Một đám sương máu bừng lên trong thiên địa.
Đó là một vị Tiên Vương, chẳng kịp hét thảm một tiếng, cứ như vậy mà chết đi, đến ngay cả thần hồn cũng không thể chạy thoát được, vô cùng thê thảm.
"Này..... Hàn đạo hữu!"
Tiên Vương Thiên Ma giới trợn tròn mắt.

Bọn họ trơ mắt nhìn một Tiên Vương không kém gì bản thân mình, ngã xuống một cách không rõ ràng như vậy. Trong lòng rất muốn tìm cứu viện, nhưng ngay cả cử động cũng chẳng thể nào làm được.
“Không xong!”
Không ít Tiên Vương Thiên Ma giới nhanh chóng phản ứng lại, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên Nam Cung Viên trên vòm trời, trong lòng dâng lên một cảm giác không ổn.
“Hắn muốn giết chết hết tất cả người của Thiên Ma giới tại đây!”
Luồng áp lực lan tràn xuống từ trên cây cột chống trời, đã trở thành sự trợ giúp tốt nhất, gắt gao áp chế bọn họ ngay tại chỗ, những Tiên Vương như bọn họ lập tức trở thành bia ngắm sống.
Cho dù có vô số thủ đoạn,căn bản cũng không thể nào sử dụng được.
Chỉ có thể ngây ngốc đứng ở chỗ này, vươn cổ chờ chém!
“Không.....!”
Lại là một Tiên Vương Thiên Ma giới hét lên một tiếng thảm thiết trước khi chết, thân hình hắn bị một trận cuồng phong quét qua, thân thể cao lớn bị cắt lìa.
Hóa thành một nhúm cát bụi, bay xuống từ trên vòm trời.
“Nam Cung Viên, ngươi dám.....!”
“Phốc!”
“Vực chủ.....!”
“Phốc!”
Hết người này đến người khác, những Tiên Vương Thiên Ma giới liên tiếp ngã xuống, còn những Tiên Vương khác đều sợ hãi, Nam Cung Viên kia là một kẻ điên, hắn không sợ bất kỳ sự uy hiếp nào.
Càng không sợ vị Vực chủ Sâm La quỷ vực thần bí kia.
Quyết tâm muốn dựa vào pháp trận còn sót lại từ thời thượng cổ, giết hết tất cả Tiên Vương Thiên Ma giới ngay tại đây.
“Hay!”
Bên phía chư thiên vạn giới, có người mở miệng tán thưởng.
Đối với Thiên Ma giới, bọn họ không hề có bất kỳ sự đồng tình nào. Nếu như đối phương có được thủ đoạn như vậy, chắc chắn cũng sẽ giống như Nam Cung Viên, giết chết hết tất cả bọn họ.
Nếu như có thể xóa sổ hết tất cả những kẻ đứng đầu Thiên Ma giới, vậy thì những việc còn lại sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Tuy rằng một tên Vực chủ Sâm La quỷ vực rất mạnh mẽ, nhưng cũng không phải là một kẻ vô địch, dù sao thi bọn họ cũng có thể nghĩ cách khống chế được đối phương, chỉ cần lấy được cơ duyên chuẩn Tiên Đế mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã chỉ điểm kia.
Có lẽ.
Phía chư thiên vạn giới còn có một đường sống.
“Nam Cung Viên đạo hữu, muốn cùng đồng quy vu tận với Tiên Vương Thiên Ma giới hay sao?”
Phía dưới.
Nhị tổ của tộc Liễu thị nhìn trận pháp trên vòm trời, trong đôi mắt ánh lên thần huy, nặng nề thốt lên. Bên trong toàn bộ thế giới hắc ám kia, một trận pháp vừa khủng bố lại vừa khổng lồ cắt ngang qua, tuy rằng mắt thường có thể nhìn thấy được trận pháp này đã bị hư tổn.
Nhưng vẫn tràn ngập khí tức vô thượng.
Giống như thời khai thiên tích địa, sương mù mênh mông, các loại quy tắc rũ xuống, bù đắp vào những thiếu sót, mạnh mẽ ngưng tụ ra những trận cuồng phong từ vạn đạo thần liên, thổi qua mỗi một góc trong đất trời.
Nơi cuồng phong thổi đến vạn vật biến mất, hàng tỉ vạn dặm đất đai nứt nẻ, khủng bố đến cực điểm.
Không cần phải nói nhiều về sự khủng bố của trận pháp bị tàn phá này, bởi vì nó đã bị tàn phá quá mức, hơn nữa còn bị lãng quên qua bao nhiêu năm tháng, đương nhiên nếu muốn kích hoạt nó.
Thì cần phải bỏ ra một cái giá vô cùng lớn.
Mà giờ phút này, Nam Cung Viên đang hao tổn căn cơ của mình, để kích hoạt trận pháp này.
“Kẻ đáng chết mà vẫn chưa chết, Nam Cung đạo hữu đã sớm..... Quyết tâm muốn chết rồi.”
Bắc Vũ Thần Hoàng lẩm bẩm một câu.
Hắn vừa dứt lời.
“Rắc.”
Một tiếng vỡ giòn vang truyền đến.
Trong trận cuồn phong vô biên vô hạn kia, tiếng nứt vỡ kia vô cùng rõ ràng, khiến cho lòng người phát run. Chỉ thấy.
Bộ xương khô trắng mịn như ngọc của Nam Cung Viên bừng lên vạn đạo thần quang, bắt đầu mờ nhạt đi với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, ánh sáng đã không còn.

Xương cốt vô cùng tối tăm, tản ra khí tức tang thương vạn cổ.
Trên cánh tay trái hiện lên những vết nứt, từng mảnh xương cốt lả tả lả tả rơi xuống, phủ đầy hư không, rơi rụng trên mặt đất.
"Nam Cung đạo hữu." Không ít Tiên Vương hô lên.
Tuy rằng ký ức của bọn họ đã bị thay đổi, nhưng trong lòng của rất nhiều người, lúc này không biết vì sao, xuất hiện một sự bi thương, phảng phất như bản thân mình đã từng cùng Nam Cung Viên luận đạo với nhau từ bao nhiêu năm trước rồi.
Hôm nay nhìn thấy hắn sắp sửa ngã xuống, không kìm nén được mà trong lòng quặn đau.
"Vực chủ."
Trên cây cột chống trời kia, trước cánh cửa bằng đồng thau.
Một bóng người với thân hình cường tráng, mặc áo giáp xuất hiện, khí tức của hắn nặng nề, đè sụp vạn cổ, chỉ đứng ở nơi đó, đã khiến cho người ta không thể thở nổi.
Giờ phút này.
Hắn chắp tay hành lễ, trầm giọng nói: "Nam Cung Viên xuất hiện, hắn khởi động tàn trận của Thần Đình, muốn giết chết hết tất cả Tiên Vương Thiên Ma giới."
"Biết rồi." Bên trong đại điện.
Là mảnh hỗn độn, trong đó các loại thần quang quấn quanh, hình thành một cảnh tượng quỷ dị, phảng phất như những tế đàn kia đang muốn lôi kéo thứ gì đó.
Vực chủ Sâm La quỷ vực lẳng lặng đứng ở nơi đó.
Chỉ tùy tiện trả lời một tiếng với lời của người đàn ông kia, giọng nói vô cùng lạnh lùng, dường như không hề quan tâm đến tất cả mọi chuyện đang diễn ra ở bên ngoài.
"Động khai hoàng tuyền, quán thông cửu địa, thượng đạt thiên thính, luân hồi tiếp dẫn!"
Giọng nói trầm bổng.
Phát ra từ trong miệng của Vực chủ Sâm La quỷ vực.
Tay hắn niết ấn, một cái thần luân màu đen khủng bố, từ từ dâng lên, khiến cho tinh khí của mười phương đất trời, mênh mông cuồn cuộn kéo đến,trên một số tế đàn của chuẩn Tiên Đế.
Lan tràn ra từng luồng huyết khí và tinh hồn, hội tụ lại với nhau, ngưng tụ trên thần luân. Tức khắc.

Toàn bộ thần luân màu đen, từ từ dâng lên.
Phá tan cung điện, dừng lại trên hư không.
Sau khi bay lên độ cao vạn trượng, thần luân bị trận pháp ngăn cản, không thể nào tiếp tục bay lên được nữa, ánh mắt Vực chủ Sâm La quỷ vực hiếm khi lại xuất hiện một ánh sáng lạnh.

Chương 876. Tất cả mọi thứ nên kết thúc rồi! (2)

Hắn từ từ xoay người, nhìn ra bên ngoài. Ánh mắt hắn xuyên qua hàng tỉ vạn dặm hư không, dừng lại trên người Nam Cung Viên đang gian nan chống đỡ trận pháp.

"Châu chấu đá voi, không biết tự lượng sức mình."

Hai tay hắn cùng chuyển động, nhẹ nhàng chém ra, một luồng thần quang rực rỡ chém ra, kéo dài trăm vạn dặm, được hình thành từ đạo tắc giao nhau, bay lên bầu trời, tản ra khí tức luân hồi.

"Ầm ầm!"

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Trên vòm trời.

Trận pháp rung lắc dữ dội, có không biết bao nhiêu phù hiệu bỗng chốc tắt lịm, toàn bộ trận pháp đều lung lay sắp đổ, dường như sắp sụp đổ ngay lập tức.

Trận pháp này quá lâu đời rồi.

Nếu như nó còn trong tình trạng hoàn hảo không tổn hao, chưa chắc Vực chủ Sâm La quỷ vực có thể đánh nát được nó, nhưng hiện giờ trận pháp đã khác xa rồi, tuy rằng có thể giết chết Tiên Vương.

Nhưng rất rõ ràng là nói đã không thể nào cản được một đòn của một chuẩn Tiên Đế.

"Phụt!"

Thân hình Nam Cung Viên lay động, há mồm phun ra một đạo thần hồn tinh khí, thứ này không phải là máu tươi, mà nó lại quý giá hơn rất nhiều so với máu tươi, khiến cho thân hình vốn dĩ đã ảm đạm của hắn.

Càng thêm u ám.

Cánh tay phải và một chân của hắn nổ tung trên hư không, biến thành hư vô.

Một chiêu vừa rồi của Vực chủ Sâm La quỷ vực, tuy rằng vẫn chưa đánh nát trận pháp, nhưng lại khiến cho người khống chế trận pháp này bị thương nặng.

"Nam Cung đạo hữu, mau dừng lại đi!"

Bắc Vũ Thần Hoàng cao giọng hô.

Đứng bên cạnh.
Những Tiên Vương khác và người tộc Liễu thị cũng đang khuyên can.
Mãi cho đến lúc này, Thiên Ma giới đã bị đại thương nguyên khí, những Tiên Vương còn sót lại, căn bản không phải là đối thủ của chư thiên vạn giới. Hắn cũng không cần phải dùng sinh mệnh của mình để kéo theo toàn bộ cường giả Thiên Ma giới chôn cùng với mình nữa.
"Hắn còn có thể dừng lại hay sao?"
Một lão Tiên Vương của Thiên Ma giới, trên mặt hắn mang theo vẻ âm trầm, lạnh giọng nói: "Vực chủ đã ra tay, không thể nghi ngờ gì hắn hẳn phải chết!"
"Đợi đến khi chủ nhân Địa Phủ trở về, các ngươi đều phải vào vòng luân hồi!"
Huỳnh vương cũng mở miệng.
Sắc mặt của hắn rét lạnh, sát ý trên người không hề che giấu.
Nếu không phải lúc này không thể động thủ được, hắn đã muốn đánh chết Nam Cung Viên từ lâu rồi.
"Kẻ đầu tiên là Nam Cung Viên, tiếp theo sẽ đến lượt các ngươi!"
Ánh mắt Huỳnh vương đảo qua người Nam Cung Viên một cái, rồi sau đó hắn nhìn về phía Tiên Vương chư thiên vạn giới chung quanh, ánh mắt hắn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, khiến cho người ta sợ hãi.
Bất kỳ kẻ nào bị một kẻ có tên trên bảng xếp hạng Tiên Vương nhắm trúng, chỉ sợ sẽ sinh ra sự sợ hãi. Huống hồ gì là Tiên Vương xếp hàng đầu.
"Xin vực chủ đại nhân ra tay, đánh nát trận pháp, cứu mạng chúng ta!"
Có Tiên Vương Thiên Ma giới hô to.
Hắn nhìn thấy một trận cuồng phong, quét về phía mình, cả người như rơi xuống hầm băng. Đối mặt với sinh tử, hắn chẳng còn quan tâm đến gì cả. Chỉ có Vực chủ Sâm La quỷ vực mới có thể giúp hắn một phen. Sau khi hắn vừa kêu lên.
Vực chủ Sâm La quỷ vực dường như nghe được tiếng kêu của hắn, lại thêm một đạo thần quang phóng lên cao, che phủ bầu trời, mênh mông cuồn cuộn, mang theo pháp tắc vô tân.
Đánh vào trên trận pháp tàn phá kia. Một kích này.
Vô cùng khủng bố, trực tiếp đánh xuyên qua trận pháp kia.
Trên bề mặt trận pháp xuất hiện một lỗ thủng khổng lồ, vô số phù hiệu lần lượt nổ tung trên hư không, toàn bộ trận pháp lại xuất hiện thêm một lỗ hổng.

Uy lực giảm mạnh.
Nam Cung Viên hét lên một tiếng, tất cả xương cốt phía dưới phần đầu đều vỡ vụn, chỉ còn sót lại một cái đầu lâu với đầy vết nứt trôi nổi trong hư không.
Dường như chỉ cần chạm nhẹ thì nó sẽ vỡ vụn.
Tuy rằng chỉ còn phần đầu, nhưng bất kỳ kẻ nào đều có thể cảm nhận được sự mục nát phát ra từ nó. Thời gian của hắn đã không còn nhiều nữa rồi.
Căn cơ đã tiêu hao hoàn toàn, cảnh giới sắp sụp đổ, mặc dù không ai có thể xuống tay với hắn, nhưng thời gian cũng không còn bao nhiêu nữa, loại thương thế này căn bản là không thể nào cứu vãn được nữa.
Trừ phi Thiên Cơ Lâu Chủ tự mình ra tay.
Nhưng một nhân vật như Thiên Cơ Lâu Chủ sẽ để ý đến một Tiên Vương sao? Hiển nhiên là không thể nào.
Khoảnh khắc này.
Tất cả mọi người đều trầm mặc.
Tất cả Tiên Vương của chư thiên vạn giới nhìn thấy một vị Tiên Vương xếp hạng hàng đầu, sắp phải ngã xuống ngay trước mắt mình, trong lòng cảm thấy vô cùng nặng nề.
Rất nhiều người đều đang hối hận, tại sao mình không thể chạy đến giúp đỡ? Nếu như bản thân mình có thể ra tay.
Thì làm gì đến nỗi mà Nam Cung Viên phải ngã xuống?
“Đạo hữu rút lui đi.”
“Ngươi đã làm đủ nhiều rồi.”
Bắc Vũ Thần Hoàng mở miệng.
Hắn không đành lòng nhìn thấy Nam Cung Viên hao hết chút sinh mệnh cuối cùng.
“Ta sinh ra ở thế giới này, thì còn lùi về nơi nào nữa?”
Nam Cung Viên khàn giọng cười, trên cái đầu lâu ảm đạm không ánh sáng, lại lần nữa bừng lên thứ ánh sáng bắt mắt, bên trong luồng sáng kia có một bóng người hư ảo cất bước đi ra.
Đó là một bóng người trẻ tuổi, áo trắng hơn tuyết, vạt áo tung bay, khí chất siêu phàm xuất trần, phảng phất như một trích tiên giáng thế.
Khiến cho người ta rất khó liên tưởng đến bộ xương khô vừa rồi.
“Đây là Nam Cung đạo hữu sao?”
Rất nhiều người lẩm bẩm tự nói.

Mắt Nam Cung Viên nhìn thẳng, hắn trầm mặc không nói, bước từng bước lên trời, cứ bước lên một bước, thì khí tức của hắn lại mạnh mẽ hơn một phần, trận pháp vốn dĩ đã bị tàn phá.
Vào thời khắc này.
Hoàn toàn tan thành những mảnh vụn, năng lượng còn sót lại hóa thành một vầng mặt trời, mênh mông cuồn cuộn hội tụ về phía Nam Cung Viên.
Chỉ trong nháy mắt mà thôi.
Khí tức của Nam Cung Viên gần như vượt cả tu vi của hắn, đạt đến một mức mà xưa nay chưa từng có.
Hắn đứng sừng sững trước cây cột chống trời, ngẩng đầu nhìn về phía vòm trời, giọng nói không chút gợn sóng, nói: "Tất cả mọi thứ nên kết thúc rồi!"

Chương 877. Ngươi chính là lục đạo luân hồi.

"Ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc ngươi còn thủ đoạn gì nữa."
Huỳnh vương đứng ở tại chỗ, giọng nói rét căm mở miệng.
Trong đôi mắt lạnh băng đó, chợt lóe lên một tia sáng khát máu, cực kỳ khiếp người. Thiên Ma giới.
Chưa hoàn toàn khai chiến, Địa Phủ vẫn chưa xuất thế, mà đã bị một vị Nam Cung Viên, giết chết bao nhiêu Tiên Vương như vậy, đây là một chuyện vô cùng nhục nhã!
Nếu như không thể dùng máu tươi của đối phương để rửa nhục, tất cả mọi người ở đây sẽ không dám ngẩng đầu lên. Mà nay.
Vực chủ Sâm La quỷ vực đã ra tay, tất nhiên là sẽ không để cho Nam Cung Viên tạo nên song gió gì. Giờ phút này.
Hắn rất tò mò, tiếp theo Nam Cung Viên làm như thế nào để thu dọn.
Nam Cung Viên không nói một lời, vẻ mặt bình tĩnh, hắn cất bước lên, một bước đáp xuống, ầm ầm một tiếng nổ lớn vang lên, vũ trụ bỗng nổ tung.
Bên trong thân thể của hắn bắn ra vô số ánh sáng, thần uy cái thế, còn đáng sợ hơn rất nhiều lần so với vừa rồi.
"Đây là..... Sao lại thế này?"
"Tại sao thực lực của hắn lại đột ngột tăng lên nhiều như vậy? Rõ ràng thân thể của hắn đã mất hết, chỉ còn sót lại thần hồn, tại sao lại có được thực lực hơn cả Tiên Vương thế này?"

Nụ cười lạnh vừa nãy còn chưa kịp biến mất, thì bỗng đông cứng lại. Con ngươi của Huỳnh vương rung lên, trong lòng dậy sóng.
“Là trận pháp khi nãy sao?”
“Trận pháp bị tàn phá vừa rồi, thế mà có thể lưu lại sức mạnh to lớn đến vậy?”
Rất nhanh.
Huỳnh vương đã hiểu ra.
“Phải chăng là hắn muốn dốc hết sức mạnh của tòa tàn trận kia để đấu với vực chủ?”
Suy nghĩ kỳ lạ này vừa mới xuất hiện, đã bị hắn quăng ra khỏi đầu. Chuyện này gần như là không thể, trận pháp chung quy đã bị tàn phá, có thể giao đấu trong thời gian ngắn.
Nhưng không thể nào đánh lâu được.
Phỏng chừng.
Nam Cung Viên cũng hiểu rõ điều này, hắn có cái năng lực làm chuyện này. Nếu như giao thủ với Vực chủ Sâm La quỷ vực, kết quả cuối cùng chỉ có thể là tự tìm cái chết mà thôi.
Cuối cùng cũng sẽ chẳng thay đổi được bất kỳ điều gì.
Nếu như không giao thủ với Vực chủ Sâm La quỷ vực. Vậy thì sự lựa chọn của hắn là.....?
Khi trong lòng của rất nhiều người đang còn nghi hoặc. Nam Cung Viên động thủ.
Hắn thét dài một tiếng, phóng lên cao, hóa thành một thanh thiên đao lộng lẫy, dài đến trăm vạn trượng, đao mang vắt ngang vòm trời, che phủ bầu trời.
Khắp đất trời nơi nơi đều là khí tức tiêu điều.
Hắn dùng thần hồn làm đao, sắc nhọn vô song, rực rỡ như tuyết, hàn khí bức người.
“Răng rắc!”
Nam Cung Viên chém ngang hư không, nhắm thẳng đến cây cột chống trời cách đó không xa, dường như muốn chém phiến thiên địa này thành hai nửa, nơi ánh đao đi qua.
Thời gian như ngừng trôi.
Tất cả mọi người ngây ngốc nhìn cảnh tượng này, gần như là quên suy nghĩ.
Chuyện này quá sốc đi, cây trụ thần không biết đã đứng sừng sững ở đó qua bao nhiêu năm, hôm nay lại có người muốn chém đứt nó, vô cùng chấn

động lòng người.
“Ầm ầm ầm!”
Toàn bộ vũ trụ đều đang chấn động, hỗn độn nổ tung, phát ra những âm thanh vô cùng đáng sợ, khiến cho long người run rẩy. Thiên đao chém xuống, vững vàng chém lên cây thần trụ, chiếu sáng ba mươi ba tầng trời, toàn bộ thế giới đều đang rung lắc, những khe nứt từ từ lan ra.
Cuồng phong vô tận nổi lên.
Không biết đã có bao nhiêu Tiên Vương bị lập tức thổi bay ra ngoài như cọng cỏ khô.
Trên đỉnh của cây trụ thần, những ngôi sao đang rung lắc, rồi sau đó rơi xuống giống như bánh sủi cảo rơi vào trong nồi, mang theo những chiếc đuôi thật dài rơi xuống, đập vào sâu dưới mặt đất.
Phát ra từng tiếng tiếng nổ.
“Rắc! Rắc! Rắc!”
Ở nơi tiếp xúc giữa ánh đao và thần trụ, một khe nứt rất nhỏ xuất hiện, rồi lan rộng ra, tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã phủ kín non nửa cái cây cột chống trời.
“Thần trụ..... sắp đổ rồi!”
Một Tiên Vương lẩm bẩm nói.
Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên phía trên, một cây thần trụ cao không thấy đỉnh, là minh chứng cho Thần Đế quật khởi năm xưa, lại minh chứng cho sự huy hoàng của Thần Đình và trận đại chiến hàng tỉ năm trước.
Phát ra những âm thanh nặng nề.
Dường như giây phút tiếp theo, sẽ bị chôn vùi trong đống đổ nát.
“Vỡ!”
Trong thiên địa.
Vang lên tiếng hét của Nam Cung Viên, thần hồn của hắn hóa thành thiên đao, quay cuồng, một lần nữa ngưng tụ thần quang, lại lần nữa chém về hướng cây cột chống trời.
Ánh đao chưa rơi xuống.
Toàn bộ thần trụ đã bắt đầu lay động.
Trên đỉnh của thần trụ, trên mặt phẳng bao la kia, những cung điện cổ xưa trùng điệp hóa thành tro bụi, vô số phù hiệu bị tàn phá, chớp lòe lên rồi biến mất tăm.
Trong đại điện nằm ở trung tâm cũng phát ra những tiếng động khiến cho người ta ê cả răng, dường như cũng sắp sập xuống.

Sắc mặt của đám người Liễu Thanh Hoằng và Tiển vương đều trắng bệch, bọn họ nhìn đại điện cách đó không xa, trong lòng thắt lại.
Người khác không biết.
Nhưng bọn họ thì lại biết bên trong đại điện trước mặt này, dường như còn tồn tại vài vị chuẩn Tiên Đế.
Nam Cung Viên muốn đánh đổi bằng việc chém đứt cây thần trụ, để đánh tan một loại phong ấn nào đó, để khiến cho những chuẩn Tiên Đế đã biến mất, lại một lần nữa nghịch chuyển thời không để trở về hay sao?
"Vực chủ!"
Trước cánh cửa bằng đồng thau kia.
Bóng người cường tráng, mặc áo giáp kia lại lần nữa nhẹ giọng nhắc nhở.
Lúc này, Vực chủ Sâm La quỷ vực còn không ra tay, toàn bộ thần trụ thật sự sẽ bị sụp đổ hết.
Giờ phút này Nam Cung Viên, khí thế đã đạt tới đỉnh phong, ngoài Vực chủ Sâm La quỷ vực tự mình ra tay ra, những người khác tùy tiện xông lên, chỉ sợ không thể nào chiếm được lợi thế.
Cho dù là cường giả trên bảng xếp hạng Tiên Vương cũng không làm được.
Dù sao thì.
Vị thứ của Nam Cung Viên trên bảng xếp hạng vốn dĩ đã không thấp, vượt xa phần lớn Tiên Vương của chư thiên vạn giới, còn một số ít Tiên Vương còn lại.
Tuy rằng có thể nắm chắc rằng mình có thể chiến thắng Nam Cung Viên ở một thời điểm khác, nhưng tuyệt đối không phải là lúc này.
"Yên tâm."
"Hắn không lật trời được đâu!"
Giọng nói của Vực chủ Sâm La quỷ vực truyền đến, hắn điểm một ngón tay, ngay tức khắc thần liên bay múa, đó là trật tự hóa thành thần liên, đại diện của quy tắc luân hồi.
Cái thế vô song.
Như thể là vị chúa tể Địa Phủ viễn cổ kia hồi sinh trở về từ dòng sông thời gian.
"Ầm."

Chương 878. Ngươi chính là lục đạo luân hồi. (2)

Ngay tức khắc xuyên thủng bầu trời, như muốn khóa chặc thanh thiên đao của Nam Cung Viên.
“Leng keng!”
Thế giới chấn động, khí tức diệt thế quét ngang chư thiên vạn giới, cắt lìa vô cùng pháp tắc thần liên, hủy diệt hết tất cả. Những trật tự kia căn bản không thể nào ngăn cản đường đi của thanh thiên đao.
“Ồ?”
Vực chủ Sâm La quỷ vực phát ra một tiếng ồ nhẹ, dường như có chút bất ngờ, Nam Cung Viên phá được vòng vây của mình.
“Ầm.”
Trong giây phút tiếp theo.
Thiên đao nghịch thiên chém vào trên cây thần trụ, phát ra những tiếng động đinh tai nhức óc, toàn bộ thần trụ khổng lồ cuối cùng cũng không thể nào chống đỡ được nữa.
Phát ra một tiếng răng rắc khiến cho người ta ê răng.
Ngay trước mắt của vô số người, ầm ầm ầm sụp xuống, cảnh tượng này quá chấn động, như một cây cột chống trời đổ sụp, khiến cho bụi bay đầy trời.
Bao phủ toàn bộ thế giới, không thể nào nhìn thấy rõ tất cả mọi thứ trước mắt.
“Kết thúc rồi!”
Bóng hình Nam Cung Viên xuất hiện, thân thể hắn đã mờ nhạt đến mức cực hạn, cả người như một làn khói nhẹ, đứng ở nơi đó, bất kỳ lúc nào cũng có thể tan biến.
Chung quanh người hắn.
Từng khối đá thật lớn ù ù rơi xuống, còn có những ngôi sao trời to lớn vô cùng, ầm ầm rơi xuống dưới, đập lên trên mặt đất.
Toàn bộ thế giới không ngừng vang lên những tiếng ầm ầm.
Hắn nhìn tất cả mọi thứ diễn ra trước mắt, khóe miệng hiện lên một nụ cười đầy chua xót, cây thần trụ này là minh chứng cuối cùng của Thần Đình, nhưng lại bị chính hắn đích thân phá huỷ.
Tuy rằng cũng vì bất đắc dĩ, nhưng cần phải làm như vậy. Bởi vì nếu như không làm như vậy.
Thì chư thiên vạn giới sẽ chìm đắm trong bóng tối.
Người khác có lẽ là không biết, nhưng hắn thì đã có một chút suy đoán, hắn hoài nghi vị chúa tể Địa Phủ năm xưa kia đã sắp xếp trước một thứ gì đó ở

đây. Vừa rồi vị Vực chủ Sâm La quỷ vực kia ra tay ngăn cản.
Không khác gì đã chứng thực phỏng đoán của hắn. Mà nay.
Thần trụ đã bị chặt đứt, có sắp đặt nhiều hơn nữa thì căn bản cũng chẳng thể làm nên trò trống gì.
Chỉ cần vị chúa tể Địa Phủ kia không thể nào trở về nữa, chỉ cần dựa vào căn cơ của chư thiên vạn giới, muốn đối phó với Thiên Ma giới do một mình Vực chủ Sâm La quỷ vực chống đỡ, dường như cũng chẳng phải là chuyện gì quá khó.
“Hình như ngươi vui mừng quá sớm rồi.”
Giọng nói của Vực chủ Sâm La quỷ vực vang lên bên tai của Nam Cung Viên, không biết từ khi nào, hắn đã đi tới phía trước mặt Nam Cung Viên, trong đám sương mù cuộn trào kia.
Xuất hiện một ánh mắt trào phúng.
Hắn thò một bàn tay ra, bắt được thần hồn của Nam Cung Viên, hơi dùng sức, cả người Nam Cung Viên lập tức bị hắn nhấc lên.
“Ngươi....."”
Nam Cung Viên mở miệng.
Nhưng chẳng thốt nên lời.
“Ta?”
“Hừ.”
Vực chủ Sâm La quỷ vực cười lạnh lùng, nói: “Ta sẽ cho ngươi thấy, tất cả những gì mà ngươi muốn cứu vớt kia đều sẽ hóa thành hư vô, bao gồm cả chư thiên vạn giới!”
Vẻ mặt hắn vô cùng lạnh lùng lãnh, sương đen quanh thân hơi tan đi, lộ ra một bóng người màu đen, trong đôi mắt hắn là một mảnh bóng đêm vĩnh hằng.
Như là có thể nuốt hết vũ trụ, hút hết tất cả vạn vật của thế gian vào trong đó, phá hủy sạch sẽ. Khoảnh khắc này.
Từ sâu bên trong đôi mắt hắn, luân hồi pháp chế dâng trào, bóng đêm bao phủ mặt đất, nuốt chửng sao trời chư thiên, hết trận văn này đến trận văn khác.
Bắt đầu từ chỗ của hắn, khuếch tan ra khắp bốn phương tám hướng, bủa vây chư thiên vạn giới. Lập tức.
Linh khí khắp vạn giới bị hút đến, hội tụ trên bầu trời của thế giới này, mà những thế giới khác như chìm tỏng bóng tối vĩnh hằng.
“Ong!”

Vầng mặt trời màu đen vẫn luôn treo trên bầu trời phóng lên cao, tuy rằng bên trong thế giới hắc ám, nhưng vầng mặt trời màu đen kia vẫn mang lại cho người ta một loại cảm giác vô cùng lóa mắt.
Nó phát ra ánh sáng chiếu khắp chư thiên.
Giống như là một ngọn đèn dẫn đường, âm thầm chỉ đường cho một nhân vật cổ xưa trở về.
"Ngươi cho rằng ngươi hủy diệt thần trụ rồi, thì có thể ngăn cản tất cả mọi chuyện sao? Bây giờ ta có thể nói cho ngươi biết nhân tố quyết định để cho Địa Phủ hồi sinh, chưa bao giờ nằm ở thế giới này."
"Mà nằm trên người của ta!"
Vực chủ Sâm La quỷ vực quát nhẹ một tiếng, một tay chụp vào hư không, bên trong Thiên Ma giới ở phía đằng xa, bùng lên ánh sáng và ngọn lửa vô tận.
Toàn bộ thế giới ầm ầm một tiếng, rồi vỡ nát, biến thành bốn năm thế giới nhỏ.
Bên trong thế giới này đã có không biết bao nhiêu sinh linh, cứ như vậy mà tan biến.
Mà ở nơi vỡ nát kia, một thần binh vô cùng khổng lồ, ầm ầm chuyển động, tràn ra khí tức hủy diệt thế giới, khiến cho vô số sinh linh của chư thiên vạn giới không thể kìm chế được mà phát run.
Phảng phất như một binh khí cổ xưa và hoang dã lại lần nữa xuất thế.
Binh khí kia trông giống như là một cái cối xay, khi nó đang ầm ầm chuyển động, phát ra khí tức luân hồi, gần như là chẳng khác nào khí tức trên người của Vực chủ Sâm La quỷ vực.
Lại giống y hệt khí tức của vị chúa tể Địa Phủ năm xưa kia.
"Vực chủ!"
Bên trong Thiên Ma giới.
Một Tiên Vương run rẩy cả người, hắn nhìn cảnh tượng nơi xa, cả người dại ra. Thiên Ma giới tan rã rồi sao?
Rốt cuộc đó là binh khí gì, tại sao lại nằm trong Thiên Ma giới, hơn nữa vừa mới xuất hiện, đã phá hủy toàn bộ Thiên Ma giới chứ?
Phải biết rằng.
Bên trong Thiên Ma giới còn có người thân và bạn bè của họ nữa!
Tuy rằng sinh linh của Thiên Ma giới tương đối tàn bạo, nhưng không đồng nghĩa với việc bọn họ không có thất tình lục dục, bọn họ cũng biết phẫn nộ, cũng biết yêu thương một người.

Nhưng sau khi binh khí khủng bố kia xuất hiện, toàn bộ Thiên Ma giới đã biến thành lịch sử.
“Thì ra.....”
Nam Cung Viên nhìn thấy được cảnh tượng bên trong Thiên Ma giới, trong đôi mắt hiện lên một vẻ trống rỗng khiến cho người ta cực kỳ bi ai, vô hồn không ánh sáng, hắn lẩm bẩm nói: “Thì ra ngươi chính là lục đạo luân hồi!”
Lần này thì.
Hắn đã hiểu hết tất cả, tuy rằng bản thân hắn cho rằng thần trụ này chính là một điểm then chốt, trên thực tế cũng đúng là như thế, Địa Phủ đúng thật là đã có bày bố ở nơi này.
Nhưng mà nơi này cũng không phải là nơi quan trọng nhất.

Chương 879. Ngươi làm sao vậy?.

Mà điểm trọng yếu nhất nằm ở người trước mắt này, có lẽ không thể nói hắn là người, mà là một binh khí, binh khí của chúa tể Địa Phủ năm xưa!
Lục đạo luân hồi!
Khó trách mà Vực chủ Sâm La quỷ vực không được Thiên Cơ Lâu Chủ công nhận, nói rằng hắn không phải là một sinh linh. Bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng rồi.
Bản thân hắn chính là binh khí lục đạo luân hồi, thì làm sao có thể coi như là một sinh linh được chứ?
Ai có thể ngờ được binh khí mà năm đó chúa tể Địa Phủ lưu lại, cho dù không dựa vào chủ thể mà cũng có thể có được chiến lực của một chuẩn Tiên Đế chứ?
Nếu như hợp nhất cùng binh khí của hắn, thì chiến lực của hắn phải khủng bố đến mức nào? Phải chăng có thể đối đầu với một Tiên Đế?
“Luân hồi tiếp dẫn!”
Vực chủ Sâm La quỷ vực gầm to một tiếng.
Vầng mặt trời màu đen trên bầu trời, hóa thành một cánh cửa màu đen, từ từ mở ra trên bầu trời, cánh cửa này vô cùng sâu, như là một cái động đen ngòm.
Trong khoảnh khắc khi nó xuất hiện đã hút lấy tinh khí tám phương.
Linh khí bao la vô tận của toàn bộ chư thiên vạn giới đều bị hút về đây, chen chúc bay vào bên trong cánh của kia. Mà sâu trong cánh cửa kia.

Một bóng người vĩ đại dần dần ngưng tụ thành thực thể, hắn ngồi xếp bằng ở nơi đó, dường như không tồn tại ở thế giới này, nhưng chỉ cần một luồng khí tức phả ra, cũng đủ đè sập toàn bộ hỗn độn.
Cho dù là Tiên Vương cũng không nhịn được mà quỳ sụp xuống. Quá đáng sợ.
Trong lòng bọn họ không thể nảy sinh bất kỳ ý định chống cự nào, huống chi đối phương còn chưa vượt giới, chỉ cần một luồng khí tức thì bọn họ cũng đã không chịu nổi.
Nếu như thực sự chạy đến đây, chẳng phải là có thể trực tiếp đập vụn tất cả thế giới hay sao?
"Đó là.....?"
Những Tiên Vương khác cũng phát hiện ra điều bất thường.
Động tĩnh bên trong Thiên Ma giới căn bản không thể giấu được mọi người, cả một thế giới sụp đổ, cảnh tượng này quá dọa người rồi, dao động truyền khắp hàng tỉ vạn dặm.
Tất cả mọi người có thể cảm nhận được.
"Lục Đạo Luân Hồi xuất thế sao?"
Bên trong tộc Liễu thị.
Nhị tổ lẩm bẩm tự nói, tuy rằng ký ức của hắn vẫn chưa khôi phục lại, nhưng có một số thứ đã khắc sâu vào trong linh hồn, hắn có muốn quên đi thì cũng không thể nào quên được.
Lục Đạo Luân Hồi!
Năm xưa xém chút nữa, đã khiến cho cả chư thiên vạn giới phụ thuộc vào thần khí này, hôm nay lại lần nữa xuất thế, trực tiếp khiến cho tất cả mọi người như rơi vào trong hầm băng.
"Nếu như Lục Đạo Luân Hồi đã xuất hiện, vậy vị chúa tể Địa Phủ năm xưa kia đâu rồi?"
Bắc Vũ Thần Hoàng lẩm bẩm tự nói.
Đến lúc này, tuy rằng đám người bọn họ đã không còn ký ức, nhưng mà dựa vào tình hình trước mắt, đại khái cũng đoán được một chút chuyện.
"Chẳng lẽ là....."
Bắc Vũ Thần Hoàng ngẩng đầu, nhìn về phía vòm trời, bên trong cánh cửa kia, sau khi bóng người vĩ đại hấp thu linh khí vô tận, thân hình của hắn lại càng nên rõ ràng hơn.
Phảng phất như vào giây phút tiếp theo, sẽ vượt giới đến đây.

Tuy rằng vẫn chưa đến đây, nhưng khí tức tràn ngập ra từ bên trong cánh cửa kia, đã bao phủ mỗi một góc trong đất trời, khiến cho thần hồn của tất cả mọi người sắp nứt ra rồi.
Phải biết rằng.
Bọn họ chính là Tiên Vương đấy.
Đến ngay cả Tiên Vương mà cũng khó có thể chống đỡ được với khí tức này. Nếu như đổi thành người bình thường, thì e rằng chỉ với một tia uy thế này là đủ để diệt thế!
"Đây là âm mưu của Vực chủ Sâm La quỷ vực hay sao?"
Thất tổ cùng Liễu Huyền Thành đưa mắt nhìn nhau một cái.
Bọn họ đã từng đến Thiên Cơ Lâu, biết được rằng Vực chủ Sâm La quỷ vực có âm mưu, mới đầu bọn họ còn muốn tìm cách phá hỏng âm mưu của Vực chủ Sâm La quỷ vực.
Nhưng Thiên Cơ Lâu Chủ lại nói với bọn họ rằng.
Chỉ dựa vào thực lực của bọn họ, căn bản là không thể nào đả động được đến Vực chủ Sâm La quỷ vực. Mà nay.
Nhìn vào cục diện trước mắt.
Không thể không nói.
Những gì mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối nói đã ứng nghiệm.
Bọn họ đúng thật là không thể nào gây ảnh hưởng đến đối phương, một Lục Đạo Luân Hồi xuất thế từ Thiên Ma giới. Chỉ với khí tức của nó đã có thể lại lần nữa áp chế bọn họ.
Tính luôn cả chúa tể Địa Phủ sắp sửa vượt giới đến đây.
Đám Tiên Vương trong dĩ vãng vốn cao cao tại thượng như bọn họ, vào thời khắc này hoàn toàn biến thành những con kiến. Căn bản không hề có bất kỳ sức phản kháng nào.
"Thất tổ, ngươi có phát hiện thấy áp lực trên người chúng ta đã biến mất rồi hay không?"
Đứng bên cạnh.
Liễu Khiêm Chi mở miệng, hắn đứng thẳng người, khí tức trên người mênh mông cuồn cuộn như một vầng mặt trời, một thanh trường đao màu đen bên cạnh hắn bắn ra vô tận ánh đao, có hỗn độn lượn lờ.
Thoạt nhìn vô cùng khủng bố.
"Đã phát hiện từ lâu rồi."
Thất tổ gật đầu.

Ngay sau khi Nam Cung Viên chém ngã thần trụ, áp lực cũng đã tán biến không còn nữa, chỉ là bởi vì biến cố tiếp theo phát sinh quá nhanh, khiến cho bọn họ nhất thời không phản ứng lại.
Giờ phút này.
Trên vòm trời tuy rằng có một Tiên Đế cao cao tại thượng, nhưng chung quy vẫn chưa vượt giới đến đây.
Chỉ dựa vào khí tức của hắn, cũng sẽ gây ra áp lực cho bọn họ, nhưng cũng không giống như vừa rồi, áp chế tuyệt đối bọn họ.
“Chư vị cùng nhau hành động, nghĩ cách ngăn cản chúa tể Địa Phủ vượt giới đến đây!”
Bắc Vũ Thần Hoàng mở miệng.
Nói rồi.
Hắn nhìn thoáng qua Nam Cung Viên, vẫn bị Vực chủ Sâm La quỷ vực nắm trong tay, thời gian dần trôi qua, thần hồn của Nam Cung Viên đã mờ nhạt đến mức cùng cực.
Nhưng đây mới chỉ là khi Vực chủ Sâm La quỷ vực chưa kịp động thủ với hắn. Nếu như Vực chủ Sâm La quỷ vực xuống tay thì.
Phỏng chừng Nam Cung Viên đã sớm hồn phi phách tan rồi còn đâu. Trên thực tế.
Bây giờ Nam Cung Viên đã gần như ngã xuống, căn cơ đã hao tổn toàn toàn, sở dĩ hắn còn có thể giữ được một sợi thần hồn bất diệt, là bởi vì câu nói vừa rồi Vực chủ Sâm La quỷ vực.
Hắn muốn cho Nam Cung Viên tận mắt nhìn thấy chư thiên vạn giới, từng bước một diệt vong.
“Ván đã đóng thuyền, bây giờ mới tỉnh ngộ thì đã quá muộn rồi.”

Chương 880. Ngươi làm sao vậy?. (2)

Vực chủ Sâm La quỷ vực bắt Nam Cung Viên tới trước mặt, chỉ phía dưới nói: “Nhìn thấy chưa? Đó là hi vọng của chư thiên vạn giới, ngươi cảm thấy bọn họ có thể xoay chuyển chiến cuộc sao?”
Nam Cung Viên không nói, thân ảnh của hắn càng thêm hư ảo, đó là biểu hiện của thần hồn sắp tắt. Chỉ trong mấy lần hô hấp nữa thôi.
Hắn sẽ phải biến mất.

“Ta tin rằng nhân định thắng thiên!”
Sau câu nói cuối cùng này.
Trong đôi mắt vô hồn của Nam Cung Viên mang theo một chút quyến luyến, bóng dáng dần dần tan biến, trong thiên địa không còn nghe thấy giọng nói của Nam Cung Viên nữa.
Giống như hắn chưa từng tồn tại vậy.
“Thật đáng buồn, đáng tiếc.”
Vực chủ Sâm La quỷ vực khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói: “Nhân định thắng thiên, nhưng lại không thể thắng được ta, càng không thể nào thắng được Địa Phủ, kết cục cuối cùng của chư thiên vạn giới chỉ có thể là luân hồi!”
“Nam Cung tiền bối!”
Một tiếng rống to truyền đến.
Trên vòm trời.
Liễu Thanh Hoằng nhanh chóng lao xuống, hắn đánh ra một quyền, sử dụng thần lực vô biên, khiến cho đất trời đổ sập, vật đổi sao dời, lao thẳng về phía Vực chủ Sâm La quỷ vực.
“Nhãi nhép!”
Vực chủ Sâm La quỷ vực ngẩng đầu, nhìn về phía Liễu Thanh Hoằng, quanh thân không hề xuất hiện bất kỳ khí thế to lớn này, cứ đứng lẳng lặng như vậy, lạnh lùng thờ ơ, dường như chưa từng để ý đến đối phương.
Trong khoảnh khắc khi nắm đấm chạm đến người hắn.
“Phanh!”
Bóng dáng của một người mặc áo giáp chắn trước mặt Vực chủ Sâm La quỷ vực.
“Đối thủ của ngươi là ta!”
Người này lạnh lùng nói.
“Ngươi là ai?”
Liễu Thanh Hoằng trầm giọng nói.
Người đứng trước mặt hắn, trong đôi mắt là một vùng đen kịt, như là có thể nuốt hết vũ trụ, hút hết vạn vật trên thế gian vào bên trong, hủy diệt sạch sẽ.
Giờ phút này.
Hắn cử động thân mình, ánh mắt phát sáng, bóng đen bao phủ hư không, luân hồi quy tắc tuôn trào như thủy triều, nuốt chửng hết sao trời chư thiên.
Đây không phải là Pháp của hắn, cũng không phải là Đạo của hắn.

Nhưng lại được hắn sử dụng một cách nhuần nhuyễn, mặc dù Thiên Đạo của thế giới này đã bị hủy diệt, nhưng nó không hề cản trở việc hắn sử dụng chúng.
Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ.
Thực lực của những người khác đều bị suy yếu ba phần, hắn thì ngược lại không yếu đi mà còn tăng lên. Thực lực đã đạt đến một đẳng cấp mà.
Chỉ cần không phải là cường giả nằm trên bảng xếp hạng Tiên Vương, tùy tiện đối đầu với hắn, hầu như là sẽ rời vào cục diện bị chèn ép.
"Tên ta là Phệ Uyên!"
Người đàn ông mặc áo giáp lạnh giọng nói.
"Chiến tướng của Địa Phủ?"
Lòng Liễu Thanh Hoằng trầm xuống.
Tên tuổi của Phệ Uyên rất là khủng bố, một trong năm người đứng đầu trên bảng xếp hạng Tiên Vương, mà bản thân hắn chỉ nằm trong năm mươi ngươi đứng đầu, chênh lệnh quá lớn.
Có thể nói.
Liễu Thanh Hoằng không hề có chút khả năng chiến thắng nào. Ngay sau đó.
Vòm trời nổ tung, bàn tay Liễu Thanh Hoằng bừng lên ánh sáng và ngọn lửa vô tận, hừng hực thiêu đốt, đánh tan sương mù, như thắp lên một tia hi vọng trong lòng mọi người.
"Ầm ầm!"
Trong nháy mắt lúc.
Tia hy vọng kia đã dễ dàng bị Phệ Uyên bóp nát.
Hắn vung ra một quyền, bình thường đơn giản, nhưng lại cùng nhịp với thiên địa, áo nghĩa luân hồi vô tận tràn ngập, dẫn động thần lực của Bát Hoang, đánh văng Liễu Thanh Hoằng ra xa trăm vạn dặm.
Liễu Thanh Hoằng lùi lại phía sau, thân hình hắn rung mạnh, sau khi gắng gượng dừng lại, khóe miệng tràn ra một vết máu. Mới không lâu trước đây.
Hắn đã giao thủ với rất nhiều Tiên Vương, nguyên khí đã bị hao tổn không ít, giờ phút này giao thủ với Phệ Uyên, mới vừa động thủ thì hắn đã rơi vào thế hạ phong.
"Quá yếu."
Phệ Uyên lắc đầu, bước nhanh đến, làm hư không cũng phải lay động thay, như là một ma chủ trở về từ địa ngục, thế không thể đỡ.
"Ong!"

Liễu Thanh Hoằng không nói một lời, hắn lại lần nữa đánh ra một quyền, thần uy cái thế, mái tóc như đang khiêu vũ, lúc này, có nói gì đều vô dụng. Chỉ có ngăn cản được Phệ Uyên, mới có thể phát huy được tác dụng của bản thân hắn. Ở nơi xa.
Đám người Bắc Vũ Thần Hoàng đã bắt đầu xuống tay với Vực chủ Sâm La quỷ vực. Nếu như bản thân mình có thể kiềm chế Phệ Uyên, vô hình trung có thể giảm bớt rất nhiều áp lực cho những người khác.
Nhưng vấn đề chính duy nhất là.
Bọn họ đều là Tiên Vương, thật sự có thể ngăn cản được âm mưu của Vực chủ Sâm La quỷ vực hay sao? Hơn nữa.....
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối nhắc đến, rốt cuộc nằm ở nơi nào? Tại sao cho đến bây giờ, vẫn không để lộ ra chút dấu vết nào?
"Không biết tự lượng sức mình."
Khóe mắt Phệ Uyên bỗng nghễ, thân hình cường tráng phát ra ra huyết khí vô tận, như là một con hung thú mãng hoang hồi sinh. Hắn rống lên một tiếng, dẫm nứt vũ trụ.
Cả người phóng lên cao, tiếp chiêu của Liễu Thanh Hoằng.
Khí huyết của hắn hừng hực thiêu đốt, thi triển ra chiêu thức làm nên tên tuổi của hắn, đó là một loại thần thông vô địch, khí nuốt vũ trụ, ép cho sao trời run rẩy, ào ào rơi xuống.
Nơi xa.
Vô số Tiên Vương kinh hãi.
Những nhân vật có thể nằm trong mười người xếp đầu trên Tiên Vương bảng, vào giờ phút này chẳng chừa một ai, đều phô bày ra phong thái vô địch của mình.
"Ầm ầm!"
Hai người va vào nhau, ánh sáng chói lòa bừng lên, thần quang rực rỡ đánh sâu vào hỗn độn, chấn động nhân gian, đây là một trận chiến tuyệt thế.
Tuy rằng hai người có vị thứ khá chênh lệch nhau trên bảng xếp hạng Tiên Vương, nhưng vừa giao thủ với nhau, lại sàn sàn như nhau, trong lúc nhất thời chẳng có ai có thể nhìn rõ chiến cuộc.
····· Bên kia.
Cả người Huỳnh vương nhuộm máu, hắn phóng lên cao, tay phải chỉ về phía hư không, một ngọn cổ tháp bay tới, bừng lên ánh lửa mênh mang, khí hỗn độn lượn lờ, thoạt nhìn vô cùng khủng bố.

Dường như sắp luyện hóa hết mấy Tiên Vương ở phía dưới. Nhưng mà. Luyện Tiên tháp còn chưa đáp xuống, đã có một cây trường mâu màu trắng bạc bay đến từ phía cuối chân trời lao đến đây.
Thanh trường mâu kia vô cùng rực rỡ, kéo dài hàng tỉ trượng, như là một dải ngân hà trải dài, mang theo thần lực của hàng tỉ vạn cân, trực tiếp đánh bay Luyện Tiên tháp ra ngoài.
“Ong!”
Luyện Tiên tháp phát ra những tiếng động vù vù, trên bề mặt nó xuất hiện một ke nứt mà mắt thường gần nhưu không thể nhìn thấy, từ từ lan dần ra.
Rất nhiều người đều hít ngược một hơi khí lạnh.

Chương 881. Ngươi làm sao vậy?. (3)

Đây chính là đồ vật mang lại tên tuổi cho Huỳnh vương đấy, nó đã luyện hóa không biết bao nhiêu Tiên Vương, nhưng hôm nay xém chút nữa đã bị đánh nổ, ngay cả bản thân Huỳnh vương cũng phải chịu phản phệ.
Sắc mặt trắng bệch.
“Những kẻ cản đường, chết!”
Bắc Vũ Thần Hoàng bước nhanh về phía trước, hắn cầm trong tay trường mâu, bên trên có máu tươi màu đen đang chảy xuống, đó là máu của một Tiên Vương Thiên Ma giới, bị hắn đánh nát thân hình.
Cả người đều tan biến.
Chỉ có máu tươi trên trường mâu, minh chứng rằng trong Thiên Ma giới đã từng có một Tiên Vương như vậy tồn tại.
“Chư thiên vạn giới các ngươi đã bại, bây giờ giãy giụa ngáp chết, còn có ý nghĩa gì? Chờ đến khi chúa tể Địa Phủ xuất thế, tất cả các ngươi đều sẽ bị thanh toán!”
Huỳnh vương lau vết máu trên khóe miệng, lạnh giọng nói.
“Chờ đến ngày Địa Phủ chân chính xuất thế, ngươi có nói như vậy cũng không muộn!”
Bắc Vũ Thần Hoàng không dao động, trường mâu lại lần nữa ra tay, toàn vũ trụ đều run rẩy, uy thế vô thượng bùng nổ, kinh động chư thiên, dù cho là cường giả trên bảng xếp hạng Tiên Vương cũng phải ngước nhìn.
“Đáng giận!”

Huỳnh vương tức giận không thôi.
Sau lưng hắn chính là Vực chủ Sâm La quỷ vực, lúc này đã đến thời khắc mấu chốt, hắn khống chế Lục Đạo Luân Hồi đến trên vùng trời của thế giới này.
Đang dẫn lối chúa tể Địa Phủ trở về.
Bản thân hắn không thể nào lùi bước được. Nếu như vì bản thân hắn lùi bước, mà làm lỡ kế hoạch của vực chủ, thì bản thân hắn có chết muôn lần, cũng khó thoát khỏi bị trừng phạt.
"Keng!"
Bên tay phải của Huỳnh vương xuất hiện một thanh thần kiếm, rất ngắn, chỉ dài một thước, toàn thân đỏ như máu, không biết được đúc bằng loại thần kim nào, lộng lẫy bắt mắt.
Rực rỡ đến mức ngân hà cũng phải thất sắc.
Hắn tế khởi thần kiếm, ánh sáng vô tận bừng lên, mặt trời màu máu vô tận lan tràn ra, uy thế Tiên Vương phô bày nhuần nhuyễn, nhưng lại căn bản chẳng làm nên trò trống gì.
Vào khoảnh khắc khi thần kiếm cùng trường mâu va chạm.
Thần kiếm đã bị đánh bay ra ngoài, rồi sau đó vỡ nát trên hư không.
Trường mâu màu trắng bạc, khí thế không giảm, lao thẳng về phía Vực chủ Sâm La quỷ vực trên bầu trời. Nhưng vào thời khắc cuối cùng.
Một Tiên Vương bay ngược đến đây, chắn trước mặt thanh trường mâu, bị một kích đánh thành sương máu, thần hồn chậm rãi thoát ra, chỉ xém chút nữa thôi là hắn đã bị hồn bay phách tán.
"Triệu Quân Hành!"
Mặt Liễu Khiêm Chi biến sắc, hắn vội vàng ra tay, che chắn cho thần hồn của Triệu Quân Hành, kinh ngạc nghi ngờ nói: "Ngươi làm sao vậy?"
Lúc này.
Bắc Vũ Thần Hoàng muốn phá hoại âm mưu của Vực chủ Sâm La quỷ vực, ngươi bay đến chắn ngay trước trường mâu làm cái gì? Ngươi không nằm trong Tiên Vương bảng, còn dám trêu chọc Bắc Vũ Thần Hoàng sao? Chẳng phải là tự tìm cái chết hay sao?
Vả lại.
Ngươi lại là đạo chủ Tiên Phong Cổ Đạo, cũng coi như là người bên phía chư thiên vạn giới, tại sao lại giúp Địa Phủ chứ?
"Là Địa Phủ.....!"

“Vừa rồi Huyền Âm Tiên Vương bị cường giả Địa Phủ đánh bị thương, hắn đánh ta bay đến đây, chắn trước mặt Bắc Vũ Thần Hoàng”
Triệu Quân Hành suy yếu nói.
Thân thể bị đánh nát, thần hồn bị bị thương nặng, lúc này hắn đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, nhớ đến bóng dáng của cường giả Địa Phủ vừa rồi.
Trong lòng hắn không ngừng sợ hãi.
Người nọ thật sự là quá khủng bố, cũng là cường giả trên bảng xếp hạng Tiên Vươn, Huyền Âm Tiên Vương căn bản không phải là đối thủ của hắn!
Người mà có thể áp chế Huyền Âm Tiên Vương từ đầu đến cuối, mà còn là cường giả Địa Phủ, ngoài Phệ Uyên ra, giờ phút này chỉ còn sót lại một người, đó chính là Thiên Chiến!
Quả nhiên.
Ngay sau đó.
Một bóng người cao gầy, hiện lên trước mặt Huỳnh vương, đôi mắt hẹp dài, trong mắt lập loè thứ ánh sáng lạnh lẽo, hắn vừa xuất hiện, khí tức quanh thân gần như khiến vũ trụ đóng băng.
Khiến cho mọi người cảm thấy như rơi vào hầm băng.
“Thiên Chiến Tiên Vương!”
Nhìn thấy người tới, trong lòng Huỳnh vương trấn định. Có người này ra tay.
Thì sẽ không có thêm bất kỳ người nào có thể can dự vào kế hoạch của vực chủ nữa.
“Một đám nhãi nhép, không biết sống chết!”
Sau khi Thiên Chiến Tiên Vương xuất hiện, hắn lạnh nhạt đảo mắt qua toàn bộ chiến trường, không hề có bất kỳ sự do dự nào, lập tức xuất kích, ánh sáng vô tận bắn ra, bóng đêm vô biên cuộn trào.
Hắn lấy sức của một người, cứng rắn địch lại hơn mười Tiên Vương. Đứng bên cạnh hắn.
Huỳnh vương và những Tiên Vương ưu tú còn sót lại, trực tiếp chống đỡ áp lực đến từ chư thiên vạn giới, khiến cho tất cả Tiên Vương không thể nào vượt lôi trì dù chỉ một bước.
Càng đừng nói.
Ngăn cản âm mưu của Vực chủ Sâm La quỷ vực.
“Ầm!”
Huyền Âm Tiên Vương phóng lên cao, tóc tai bù xù, máu me đầy người, trên khóe miệng liên tục chảy ra máu loãng, hắn chưa kịp đứng vững, thì

một tia thần quang phá không bay tới.
Đánh cho một cánh tay của hắn thành một đám sương máu.
Cả người hắn nghiêng ngả, bắn ngược ra sau trăm vạn dặm, đâm nát không biết bao nhiêu dãy núi non sông ngoài, rồi đập vào sâu trong lòng đất.
Một lúc lâu sau không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào.
Ở nơi vừa nãy hắn đứng, một bóng người cao tới vạn trượng xuất hiện, người này mắt mày sắt lẹn, đỏ bừng, sát ý tàn bạo lạnh băng lập lòe.
Nơi hắn nhìn đến, tất cả mọi người không rét mà run. Không hề nghi ngờ.
Đây là một Tiên Vương cường đại, có thứ hạng rất cao trên bảng xếp hạng Tiên Vương, ước chừng nằm trong hai mươi người đứng đầu, nơi hắn đi qua, chẳng có ai xứng làm đối thủ của hắn.
Một số Tiên Vương vừa mới chạm vào hắn, đã bị hắn làm cho bị thương nặng.
Cho dù là Huyền Âm Tiên Vương được xếp trong Tiên Vương bảng, cũng không phải là đối thủ của hắn, đương nhiên, cũng là vì lúc nãy Huyền Âm Tiên Vương đã bị Thiên Chiến đánh cho bị thương nặng.
"Ầm ầm!"
Mặt đất nổ mạnh.
Huyền Âm Tiên Vương xông lên từ dưới lòng đất, dáng vẻ của hắn rất chật vật, chiến ý gần như là bị tiêu diệt hết, đang nhìn về hướng vừa Tiên Vương rồi cùng giao thủ với hắn.
Ánh mắt xuất hiện một tia khiếp đảm.
Lúc bình thường rất có có thể nhìn thấy cảm xúc này trên mặt một vị Tiên Vương, nhưng mà nay Huyền Âm Tiên Vương hiếm khi xuất hiện cảm xúc này.
Khóe miệng của hắn ấp úng, nhìn cảnh chiến trường khóc liệt chung quanh, lại nhìn Tiên Vương Địa Phủ như một vị ma nhạc cách đó không xa, hắn chép chép miệng.

Chương 882. Kém quá xa.

Chương trước Chương sau

Sau đó.
Cũng không quay đầu lại, hóa thành một tia thần quang, xông về phía hỗn độn vô biên.
"Huyền Âm đạo hữu!"
Nơi xa.

Triệu Quân Hành hô to một câu.
Đáng tiếc căn bản chẳng làm nên trò trống gì, Huyền Âm Tiên Vương đã từ bỏ việc tranh đoạt cơ duyên chuẩn Tiên Đế, cùng không muốn cứ như vậy mà chết trận, cho nên hắn mới chọn một con đường an toàn.
Đó chính là bo bo giữ mình.
Bản thân mình không giúp chư thiên vạn giới, cũng không giúp Địa Phủ, nghĩ đến sau này bất kể bên nào chiến thắng, bản thân mình hắn là đều sẽ không bị liên lụy chứ nhỉ?
"Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt!"
Huỳnh vương mở miệng.
Trên đỉnh đầu hắn, Luyện Tiên tháp chấn động, tự động sáng lên, bảo vệ cho thân thể hắn không bị thương, mặc dù đối mặt với sự vây công của mấy Tiên Vương, nhưng hắn vẫn không sợ.
Giọng nói của hắn truyền đến trong tai của không ít Tiên Vương.
Làm cho trên mặt của không ít người lộ ra vẻ giao động, Huyền Âm Tiên Vương cũng không phải là người bình thường, hắn chính là một nhân vật có tên trên Tiên Vương bảng.
Đến ngay cả cường giả như vậy mà cũng đã trốn chạy rồi.
Thì bọn họ hà tất gì phải ở chỗ này, tranh đua gì với Địa Phủ ngươi chết ta sống? Hơn nữa.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối cũng từng nói rằng chuyện Địa Phủ xuất thế đối với chư thiên vạn giới mà nói, chưa chắc là một chuyện xấu, nói không chừng dưới sự thống trị của Địa Phủ.
Chư thiên vạn giới lại lần nữa nghênh đón một thời thịnh thế thì sao? Tuy rằng.
Những lời này chỉ là câu nói vô tâm của Thiên Cơ Lâu Chủ, nhưng sau một thời gian dài ấp ủ, thì thực sựlà đã cắm rễ nảy mầm trong lòng rất nhiều người.
"Hay là rời đi?"
Suy nghĩ này vừa xuất hiện, thế tiến công của rất nhiều người không khỏi chậm lại rất nhiều. Khiến cho không ít Tiên Vương Thiên Ma giới thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Số lượng Tiên Vương của chư thiên vạn giới quá nhiều, vừa rồi có không ít Tiên Vương của Thiên Ma giới bị Nam Cung Viên giết chết, còn sót lại bọn họ muốn ngăn cản chư thiên vạn giới, thật sự là khó khăn không nhỏ.
Giờ phút này.

Trong chư thiên vạn giới, rất nhiều người đã nãy sinh tâm tư khác, ngay lập tức đã mang lại cơ hội nghỉ xả hơi cho bọn họ.
“Đáng giận!”
Bắc Vũ Thần Hoàng gầm lên một tiếng.
Hắn phát hiện ra suy nghĩ của những Tiên Vương khác, nhưng giờ phút này hắn còn khó lo cho mình, đối mặt với một Tiên Vương có danh tiếng lâu năm như Thiên Chiến, hắn chỉ có sức chống đỡ, mà không có lực để đánh trả.
Càng đừng nói đến chuyện khuyên can những Tiên Vương khác. Nơi xa.
Tiếng rống của Liễu Thanh Hoằng truyền đến, hắn vốn dĩ là một người anh khí bừng bừng, kinh tài tuyệt diễm, giờ phút này tóc tai rối tung, một thân tinh huyết đều đang bốc cháy hừng hực.
Hắn gắng gượng thiêu đốt căn cơ, quyết chiến với Phệ Uyên. Chỉ tiếc.
Đối phương vẫn thành thục lão luyện, giống như mèo vờn chuột, ung dung điềm đạm hóa giải đòn tấn công của hắn, hai người liên tục đại chiến, đánh cho mặt đất vô tận biến thành đống đổ nát.
Dư lực của trận chiến mênh mông cuồn cuộn, lan tràn đến hàng tỉ vạn dặm.
“Đánh không thắng đâu, chúa tể Địa Phủ đã sắp vượt giới đến đây, đó là Tiên Đế đấy, chờ hắn đến đây, tất cả mọi người đều sẽ ngã xuống.”
“Cho dù là Thiên Cơ Lâu Chủ, e rằng cũng không phải là đối thủ của người này.”
“Trốn đi.”
Lại là một vị Tiên Vương không quay đầu lại mà rời đi, trực tiếp cắt đứt tất cả suy nghĩ. Tuy rằng.
Hắn rất ham muốn cơ duyên chuẩn Tiên Đế, nhưng đến lúc này, cơ duyên chuẩn Tiên Đế vẫn chưa xuất hiện, nhưng e rằng chúa tể Địa Phủ sắp xuất hiện rồi.
Tiếp tục lưu lại nơi này, kết quả chỉ còn một con đường chết mà thôi.
“Quyết định của chủ thượng quả nhiên là đúng. Bây giờ chư thiên vạn giới giống như một đám heo, thua xa hàng tỉ năm trước.”
Ánh mắt của Vực chủ Sâm La quỷ vực lạnh băng, hắn nhìn chiến trận phía dưới, ánh mắt chớp nháy, ánh sáng lạnh bắn ra.
Hắn nâng đôi tay lên, uy năng khổng lồ khuếch tán ra, Lục Đạo Luân Hồi bay ra từ Thiên Ma giới, dừng lại trên bầu trời, giống như là một cái cối xay khổng lồ.
Còn to lớn, khủng bố hơn cả một thế giới, tản ra khí tức diệt thế.

“Ầm ầm ầm!”
Tiếng động khủng bố truyền đến.
Lục Đạo Luân Hồi ầm ầm chuyển động, tiếng vang chấn động chư thiên vạn giới, một lượng lớn linh khí trực tiếp bị hút đến từ tất cả thế giới.
Phóng tầm mắt nhìn lại.
Bên trong những thế giới kia, đều xuất hiện những dòng chảy nhỏ, từ từ chảy ra. Nếu như quan sát ở cự ly gần mà nói, thì có thể phát hiện, đó căn bản không phải là những dòng chảy nhỏ.
Mà là những con sông lớn cuồn cuộn, vô biên vô hạn, ngưng tụ thành từ linh khí, bị một loại vô thượng thần thông, cưỡng ép hút ra.
Trong hỗn độn vô tận, không biết là có bao nhiêu con sông linh khí hội tụ cùng nhau, cuồn cuộn chảy đến, trên bầu trời của thế giới hắc ám này, biến thành một mảnh mặt trời vô biên.
Mà tại vùng trung tâm của mặt trời này, ngưng tụ thành một xoáy nước hình cái phễu, chảy ngược xuống. Trút xuống cánh cửa kia.
Có được linh khí vô tận thêm vào, bóng người màu đen vĩ đại kia lại càng hiện rõ, thậm chí còn truyền đến tiếng tim đập mạnh mẽ, phảng phất như một nhân vật vô cùng khủng bố sắp sửa thức tỉnh.
“Đây là sao?”
Thiên Nguyên giới.
Bên trong một tông môn bình thường.
Chưởng giáo cùng vài vị trưởng lão đứng trên ngọn núi, nhìn tất cả những biến hóa điên cuồn chung quanh, sâu trong nội tâm mọi người dậy sóng.
Chỉ vừa mới đây mà thôi.
Toàn bộ linh khí của Thiên Nguyên giới bắt đầu giảm xuống một cách nhanh chóng. Phải biết rằng.
Sau khi mấy thế giới dung hợp lại với nhau, thì linh khí của Thiên Nguyên giới đã đạt tới mức độ cực kỳ nồng đậm, trong khoảng thời gian này, Đại Đế liên tiếp xuất hiện.
Đến ngay cả Tiên Nhân, cũng xuất hiện vài vị.
Tai sao trong khoảng thời gian ngắn, linh khí lại bắt đầu giảm xuống? Trước tiên.
Rất nhiều người đều nghĩ đến Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, dù sao thì cũng chỉ có hắn mới có thể dễ dàng khống chế nồng độ linh khí của cả một thế giới, hắn có thể dung hợp thế giới.
Tất nhiên là cũng có thể chia cắt một thế giới.

Nhưng vấn đề là, Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối bỏ nhiều sức như vậy, mới làm cho Thiên Nguyên giới có được cục diện thịnh vượng như hiện giờ. Tại sao lại dễ dàng chia cắt thế giới cơ chứ?

Chương 883. Vậy thì đã sao?.

"Chuyện này rốt cuộc là sao?"

Chưởng giáo lẩm bẩm nói.

"Chưởng giáo, ngươi mau xem!"

Một vị trưởng lão hình như phát hiện ra điều gì đó, hắn nâng một bàn tay lên, chỉ vào không ít đệ tử bên ngoài tông môn kia, kinh hô.

Bên ngoài tông môn.

Bình thường ở đây đều là nơi ngoại môn đệ tử ở, thực lực cũng không lắm cao, nhiều nhất thì cũng như mới bước vào tu luyện giới mà thôi, mạnh hơn một chút so với người bình thường.

Nhưng nếu như so với cường giả chân chính, bọn họ yếu ớt như những con kiến mà thôi.

Khu vực ngoại môn đệ tử cư trú vốn dĩ vô cùng yên bình, hôm nay lại bất đồng với hằng ngày, rất nhiều đệ tử có thực lực hơi yếu, hoảng sợ phát hiện ra bản thân mình lại già đi với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Sức sống của mỗi người đều đang bị mất đi nhanh chóng.

Đám người trẻ tuổi vốn dĩ đang còn phong nhã hào hoa, chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, cũng đã biến thành tuổi trung niên, rồi lại thêm một lát nữa, trên đầu tóc xuất hiện mấy sợi tóc bạc.

Đây là lần đầu tiên mà bọn họ nhìn thấy biến cố kiểu này. Trong lúc nhất thời.

Toàn bộ ngoại môn hoàn toàn sôi trào lên.

"Đây là chuyện gì?"

Chưởng giáo bước ra một bước, bay vút lên trời cao, đi tới nơi ngoại môn đệ tử cư trú, hắn vừa mới xuất hiện, lập tức có mấy vị đệ tử tóc trắng xoá chen chúc chạy đến.

"Chưởng giáo, cứu mạng!"

"Có yêu nhân của Ma đạo thi triển bí thuật với chúng ta!"

"Chắc chắn có người đang tính kế chúng ta!"

"Tạm thời đừng nóng nảy."

Vị chưởng giáo này chau mày, trấn an đệ tử một chút, hắn quay đầu nhìn về phía trưởng lão đứng bên cạnh, trầm giọng hỏi: "Các ngươi có phát hiện ra điều gì không?"
"Không hề."
Vài vị trưởng lão sôi nổi lắc đầu.
Bọn họ thả thần thức ra, xem xét mỗi một vị đệ tử, một điều có thể khẳng định chính là những đệ tử này bỗng nhiên già đi, cũng không phải là do một loại bí thuật nào cả.
Mà là bởi vì, sức sống của bọn họ dường như là đã biến mất tăm.
Dường như chuyện này có liên quan đến một loại quy tắc nào đó.
Loại thủ đoạn này đã vượt quá phạm trù mà bọn họ biết. Bất kể người ra tay là ai, chắc chắn đều không phải là người mà bọn họ có thể trêu chọc.
"Khoảng thời gian trước, gần Đại Hoang thành bỗng nhiên xuất hiện không ít cường giả thần bí, có khi nào có liên quan đến chuyện này hay không?"
Chưởng giáo lẩm bẩm nói.
Hắn vừa dứt lời, một vị trưởng lão nhìn miếng ngọc bội trong tay, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, hắn quay đầu, nhanh chóng nói: "Chưởng giáo xảy ra chuyện lớn rồi."
"Làm sao vậy?"
Chưởng giáo hỏi.
"Không chỉ riêng nơi này của chúng ta, mà hiện tại toàn bộ Thiên Nguyên giới, thậm chí là Tử Huyền giới ngay cả Địa Tiên giới, đều xuất hiện tình trạng này, ta hoài nghi chuyện xảy ra trong tông môn chúng ta có liên quan đến cả chư thiên vạn giới!"
Vị trưởng lão kia trầm giọng nói.
"Chư thiên vạn giới?"
Chưởng giáo chép chép miệng, sắc mặt rất khó coi.
Thiên Nguyên giới của bọn họ trước kia chỉ là một thế giới nhỏ, ngoài Thiên Cơ Lâu Chủ ra, thì có thể nói là chẳng có ai ra hồn cả, đương nhiên là không nói đến một kẻ như Thái Sơ.
Người ta đã rời khỏi Thiên Nguyên giới, trưởng thành ở thế giới bên ngoài.
Chỉ riêng sinh linh bản địa của Thiên Nguyên giới, trước mắt đừng nói đến Tiên Vương, mà ngay đến cả những người có tu vi Trường Sinh cảnh cũng chẳng có. Có tài đức gì mà tham gia vào những chuyện của chư thiên vạn giới chứ?

“Tốc độ suy yếu của linh khí quá nhanh, e rằng chẳng bao lâu nữa, toàn bộ Thiên Nguyên giới đều phải trở lại thời kỳ không có pháp thuật, hơn nữa.....”
Một vị trưởng lão mở miệng.
Nhìn thoáng qua cảnh tượng bên trong tông môn. Giờ phút này.
Mới chỉ là ngoại môn đệ tử chịu ảnh hưởng, chẳng bao lâu nữa, chỉ sợ sẽ đến lượt nội môn đệ tử, kế tiếp thì sẽ đến một số trưởng lão rồi.
Những người như bọn họ đều sống hơn mấy trăm đến một ngàn năm rồi.
Một khi không có linh khí chống đỡ, quy tắc Thiên Đạo bị thay đổi, có thể là sẽ ngã xuống ngay lập tức. Bất kể như thế nào bọn họ cũng không thể chấp nhận nổi chuyện này.....
Mà quan trọng hơn là.
E rằng tình hình bên ngoài càng nghiêm trọng hơn. Dù sao thì.
Trong thế giới này có rất nhiều người bình thường.
Nếu như tất cả người bình thường đều biến mất, thì làm sao mà bọn họ có thể thu nhận đệ tử được nữa chứ?
“Đi!”
“Đi Thiên Cơ Lâu!”
“Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối chắc chắn sẽ có cách giải quyết, hơn nữa tiền bối hắn cũng chắc chắn sẽ không ngồi yên không quan tâm đến chuyện này, dù sao thì Thiên Nguyên giới cũng là do một tay Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối bồi dưỡng.”
Chưởng giáo nhìn về phía Đại Hoang thành, trầm giọng nói. Trong thế giới hắc ám.
Hai người Lục Vô Đạo cùng Chu Khất vẫn đang giao thủ.
Một chiếc đại đỉnh cùng một thanh trường đao giao chiến rung chuyển trời đất, đánh tới trời sụp đất nứt, chẳng có ai chạy đến quấy rầy hai người bọn họ, cũng không có ai dám làm ảnh hưởng đến hai người bọn họ.
Trận chiến giữa hạng nhất và hạng nhì trên Tiên Vương bảng đã tới hồi gay cấn.
Trên người Lục Vô Đạo đã bắt đầu xuất hiện vết thương, Chu Khất ở đối diện cũng không chống đỡ được, ánh sáng quanh người hắn lu mờ đi không ít.
Chu Khất cũng giống như Nam Cung Viên.
Tình trạng của hai người đều không tốt, đặc biệt là Chu Khất, hắn căn bản không có thực thể, trong khoảng thời gian ngắn có thể chiếm thế thượng

phong, nhưng nếu như kéo dài như vậy thì kết cục còn chưa chắc.
Tuy rằng hắn có vài sát chiêu, có lẽ có thể đánh bại Lục Vô Đạo. Nhưng này căn bản sẽ mất nhiều hơn được.
Lục Vô Đạo đã chết, còn có Vực chủ Sâm La quỷ vực, sẽ không hề có bất kỳ sự thay đổi nào đối với kết cục của mọi chuyện cả.
"Nếu như vị chúa tể Địa Phủ kia vượt giới đến đây, chỉ sợ sẽ khiến cho chư thiên vạn giới bị hủy diệt, ngươi nhẫn tâm đứng nhìn tất cả thế giới bước theo vết xe đổ của Tiên giới hay sao?"
Chu Khất mở miệng.
Hắn muốn ngăn cản Vực chủ Sâm La quỷ vực, nhưng đáng tiếc là Lục Vô Đạo căn bản không cho hắn cơ hội này.
"Vậy thì đã sao?"
"Ngươi căn bản không hiểu về con đường luân hồi, hôm nay hủy diệt, ngày sau chư thiên vạn giới sẽ có thể lại lần nữa tiến vào thời kỳ phồn vinh hưng thịnh."
"Còn về phần tình cảnh bi thảm kia....."
"Năm đó chư thiên vạn giới, chiến trường còn tàn khốc hơn, ngươi coi thử có ai còn nhớ rõ chứ?"
"Cho dù là có còn nhớ , vậy thì cũng là thứ mà chúng ta muốn các ngươi nhớ kỹ!"
Lục Vô Đạo lạnh nhạt mở miệng, vẻ tàn nhẫn không thể diễn tả, dáng người cao lớn như một ngọn núi màu đen, đè cho người ta không thể thở nổi.

Chương 884. Ngươi tới đây làm gì?.

Bên trong hỗn độn.
Có không biết bao nhiêu thế giới rơi vào tình cảnh hủy diệt.
Trong những thế giới như vậy, người mạnh nhất chẳng qua cũng miễn cưỡng bước vào con đường tu luyện, tuổi thọ chẳng qua cũng chỉ được mấy trăm năm, bị Lục Đạo Luân Hồi cưỡng ép hút đi nguyên khí của thiên địa.
Tuổi thọ của rất nhiều người, trong phút chốc đã biến thành nước chảy mây trôi.
Khi vô số sinh linh ngã xuống, một niềm tin không tiêu tan, quanh quẩn trong thiên địa. Đối mặt với binh khí của một Tiên Đế.
Cho dù có là Tiên Vương, vào thời khắc này, cũng rất trầy trật, huống chi là những sinh linh bình thường. Khoảnh khắc này.

Rất nhiều thế giới đã mất đi ánh sáng, vô số sinh linh lâm vào tuyệt vọng, rồi sau đó lặng lẽ chết đi. Vào thời điểm này, căn bản chẳng có một ai có thể đứng ra, ngăn cản tất cả những chuyện này phát sinh.
Cách đó không xa.
Mấy Tiên Vương bên phía Địa Phủ xuất kích, bọn họ có thứ hạng rất cả trên bảng xếp hạng Tiên Vương, đi đến đâu cũng như đi vào chỗ không người, căn bản không có Tiên Vương nào có thể ngăn cản bọn họ.
Bên kia.
Tóc tai Liễu Thanh Hoằng bạc trắng, dáng vẻ tiều tụy, một thân căn cơ cũng đã sắp đốt cháy hết.
Rất khó tưởng tượng ra được hắn là một thên kiêu vừa mới nổi danh ở kỷ nguyênnày. Nếu như không người không quen biết với hắn, rất có khả năng sẽ ngộ nhận hắn là một vị lão tiền bối nào đó.
Mà đối diện với hắn, khí tức của Phệ Uyên vẫn cuộn trào, dáng vẻ cường tráng, trên áo giáp lạnh băng kia phát ra thứ ánh sáng lấp lánh khiếp người, mỗi một chuyển động đều dẫn động thần lực vô biên.
Hắn tùy tiện đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh cho Liễu Thanh Hoằng luống vào sâu trong một ngôi sao.
Ở nơi xa trên chiến trường, đám người Bắc Vũ Thần Hoàng kể cả Phượng Tổ đang vây công Thiên Chiến Tiên Vương, nhiều cường giả liên thủ với nhau như vậy, nhưng lại rất khó để dành được một cục diện tay ngang.
Hai bên chiến đấu vô cùng khốc liệt, thỉnh thoảng có tinh huyết Tiên Vương bay ra, nhuộm hồng khắp đất trời.
Một khi có bất kỳ một Tiên Vương nào khác gia nhập vào trong chiến trường này, sẽ lập tức thay đổi toàn bộ cục diện, nhưng hôm nay bất kể là Địa Phủ hay là chư thiên vạn giới đều rất khó có những người khác tham dự vào.
Nguyên nhân chủ yếu đó là.
Bên phía chư thiên vạn giới, có quá nhiều Tiên Vương đã lâm trận bỏ chạy, rời khỏi nơi này.
Thậm chí còn có một số người giữ thế trung lập, bọn họ đứng ở nơi xa trong hư không, thờ ơ lạnh nhạt nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra ở nơi này, không hề có chút suy nghĩ muốn nhúng tay vào.
Cũng không khó phỏng đoán suy nghĩ của những người này.
Đơn giản là muốn xem lúc nào thì một bên chiếm được ưu thế, bọn họ sẽ ra tay giúp trợ bên chiếm ưu thế, sau đó ra sức đánh kẻ sa cơ thất thế.

Cũng bởi vì vậy.
Bên phía chư thiên vạn giới vốn dĩ chiếm lượng lớn Tiên Vương, gần như có thể tạo dựng được thế trận cân bằng với bên Địa Phủ, nhưng cục diện này sẽ không duy trì lâu.
Tuy rằng Tiên Vương bên phía Địa Phủ hơi ít, nhưng cường giả lại rất nhiều.
Đợi đến khi có người ra tay, thì có thể nhanh chóng xoay chuyển toàn bộ chiến cuộc.
"Ngươi cho rằng ngươi là đám cứu thế sao? Hàng tỉ năm trước, bản thân ngươi cũng không thể ngăn cản tất cả những chuyện này, mà nay ngươi chẳng qua cũng là một sợi tàn niệm của vài vị chuẩn Tiên Đế mà thôi."
"Ngươi có thể thay đổi được chuyện gì chứ?"
Lục Vô Đạo nhẹ giọng, vẻ mặt của hắn lạnh lùng, bàn tay vung ra, lòng bàn tay sáng lên, muôn vàn bí thuật thi triển, đánh về hướng Chu Khất, xém chút nữa đã làm cho hắn bị thương nặng.
Nhưng mà.
Đại đỉnh của đối phương rơi xuống từ trên vòm trời, ép cho hàng tỉ ngôi sao trời vỡ nát, hỗn độn nổ tung, gần như là trấn áp hắn một cách triệt để, nguyên thần xém suýt nữa bị dập nát.
Đây là một trận huyết chiến tàn khốc.
Hai người đánh tới hiện tại, không biết đã hủy diệt bao nhiêu thế giới nhỏ, lại không biết đã hủy diệt bao nhiêu ngôi sao trời, chiến trường trải dài hàng tỉ vạn dặm.
Vẫn vô cùng khốc liệt, căn bản không thể nhìn thấy kết quả.
Giờ phút này, Lục Vô Đạo đã sử dụng chiến thuật tâm lý, trong trường hợp thực lực của hai người chẳng kém gì nhau, một khi bất kỳ bên nào bị phân tâm, thì một nhân vật hạng nhì trên Tiên Vương bảng như hắn.
Chưa chắc là không thể phản kích thành công, có thể đánh bại hạng nhất trên Tiên Vương bảng.
"Ta chưa bao giờ cho rằng bản thân mình là đấm cứu thế, trước kia không phải, bây giờ cũng không phải, ta chỉ đang làm những chuyện mà ta nên làm mà thôi."
Cả người Chu Khất toàn là máu, kim quang toàn thân lấp lánh, tóc xõa xuống vai, đôi mắt rực rỡ loá mắt, tràn ngập tư thế oai hùng.
Khí chất trên người hắn rất phức tạp, cùng một lúc có được phong thái của nhiều người, nhưng điểm tương đồng chính là niềm tin của hắn chưa bao

giờ thay đổi, ý nghĩa sự tồn tại của hắn.
Đó là ngăn cản Địa Phủ xuất thế.
"Hừ."
Lục Vô Đạo cười lạnh.
Lông mày nhíu chặc, mặt như đao, có một loại khí phách vang dội non sông, oai hùng vĩ đại.
"Đợi đến khi Địa Phủ thống trị chư thiên vạn giới, đám người các ngươi chỉ còn lưu lại tiếng xấu muôn đời, khi đó ngươi còn cho rằng những gì mà bản thân mình làm là đúng hay không?"
"Chuyện của đời sau, hay để cho hậu nhân đánh giá."
Chu Khất lại lần nữa xuất kích, đánh nát hàng tỉ ngôi sao trời, sương mù hỗn độn tràn ngập, thứ ánh sáng màu máu lấp đầy hư không, boa phủ toàn bộ thế giới.
"Tự tìm đường chết!"
Lục Vô Đạo không tránh không né, trực tiếp nghênh đón. Trận chém giết lại tiếp diễn.
Không biết khi nào mới là kết thúc.
Ngay lúc này.
Một vị lão giả từ một vùng khác trong vũ trụ, nhanh chóng chạy tới, hắn già nua, đầu tóc trắng tinh, xõa rối tung trên hai vai, mặc vải thô.
Ngoài những thứ này ra thì trên người hắn không còn thứ gì khác nữa.
Hắn lướt qua mỗi một góc của thế giới này, nhìn máu loãng trôi trong hư không, đôi mắt già cỗi của hắn đảo qua thế giới hắc ám.
Hắn rất muốn tìm được nơi mà bản thân hắn đã từng biết. Chỉ tiếc.
Ký ức bị phong ấn, tất cả những gì trong đôi mắt hắn là một mảnh xa lạ.
Tất cả những gì có thể nhìn thấy chỉ là từng mảnh thân thể đứt lìa rơi xuống từ trên vòm trời, không biết là đã có bao nhiêu máu huyết rơi xuống trên người hắn, nhuộm đỏ quần áo.

Chương 885. Nên kết thúc rồi.

Chương trước Chương sau

"Đây là những gì hàng tỉ năm trước tái diễn sao?"
Lão giả nhẹ giọng, bất đắc dĩ nói: "Chỉ tiếc, lão phu chẳng hề nhớ được chút gì."
Hắn ngẩng đầu nhìn về phía hư không, nơi đó Chu Khất ở cùng Lục Vô Đạo đang giao thủ kịch liệt, dư lực mênh mông cuồn cuộn lan khắp hàng tỉ

dặm chư thiên, chẳng một ai dám can đảm tới gần.
“Nhưng lão phu còn nhớ ngươi.”
“Vô Đạo, ngươi đi lầm đường rồi.”
Lão giả bước từng bước một đi đến, mỗi một bước của hắn đều lảo đảo, nhưng lại cực kỳ kiên định, những dư lực khuếch tán đến trước mặt hắn, đều bị triệt tiêu hoàn toàn.
Phảng phất như một cơn gió nhẹ thổi qua mặt đất, không thể nào tọa thành bất kỳ ảnh hưởng nào cho hắn.
“Là ngươi?”
Nhìn thấy lão giả đi tới, Lục Vô Đạo ngay lập tức thất thần, trong mắt hiện lên chút ký ức, cơ hội trong nháy mắt này đã được Chu Khất bắt lấy.
Hắn công phạt nhạy bén, một tay tịnh chỉ thành kiếm, rực rỡ cửu tiêu, nhanh chóng chém xuống, phụt một tiếng, hoa máu nở tung trên hư không, một cánh tay của Lục Vô Đạo bị chặt đứt.
Nếu như hắn tránh chậm một chút nữa thôi.
Chỉ sợ một kiếm vừa rồi không phải chém rơi cánh tay, mà là cái đầu.
“Ngươi tới đây làm gì?”
Lục Vô Đạo lùi lại trăm vạn dặm, chung quanh bị huyết khí che phủ, ánh mắt hắn không hề có thiện chí. Bất kể là lão giả hay là Chu Khất, hắn đều có địch ý rất lớn.
“Ngươi đi lầm đường rồi.”
Lão giả chậm rãi đã đi tới, vừa đi vừa nói: “Bây giờ ta sẽ lại dắt ngươi về đường chính đạo!”
“Con đường mà ta đi là chính đạo!”
Áo bào Lục Vô Đạo bay phất phới, huyết khí đầy trời sôi trào, hóa thành một biển máu, giúp hắn một lần nữa ngưng tụ thành một cánh tay.
Tuy rằng đã bị Chu Khất làm cho bị thương nặng.
Nhưng nhìn bên ngoài, hắn thì hắn vẫn đang ở trạng thái tốt nhất.
“Sai rồi.”
“Sai hoàn toàn rồi.”
Lão giả lắc đầu, hắn tiếp tục tiến về phía trước, những nơi hắn đi qua, nhiều đóa hoa sen nở rộ, đó là những bông hoa sen đỏ như máu, bên trên đó có ngọn lửa đang nhảy múa, như mộng như ảo, đẹp đẽ mà thê lương.
Hoa sen không lớn, chỉ lớn bằng nửa thước, cũng không phát ra khí tức khủng bố. Nhưng lại mang lại cho người ta một loại cảm giác tim đập nhanh.

Phảng phất.
Như bên trong những đóa hoa sen này có chứa đựng sức mạnh có thể ma diệt tất cả mọi thứ, cho dù là Lục Vô Đạo cũng phải dè chừng.
"Hả?"
Lục Vô Đạo nhìn thấy cảnh tượng này, hắn trầm giọng nói: "Năm xưa, ngươi có ơn truyền đạo giải ngộ cho ta, nhưng hàng tỉ năm trước, ta đã tha cho ngươi một mạng, ân tình giữa hai người chúng ta đã kết thúc rồi."
"Đúng vậy."
Lão giả cười ấm áp, lẩm bẩm nói: "Ân tình đã hết rồi, nhưng là có một số việc, chung quy vẫn không thể nào dứt bỏ."
Hắn tiếp tục bước về phía trước, vải thô áo tang, bay phất phới, trên râu tóc bạc phơ như tuyết trắng cũng tràn ngập ra những đốm lửa, phảng phất như cả người hắn đều đang bốc cháy.
Tình huống này rất là kỳ lạ.
Vừa giống như một loại bí pháp, lại vừa giống như đang đốt cháy căn cơ.
Nhưng điều kỳ lạ chính là, khí tức trên người lão giả cũng không tăng lên, ngược lại dường như lại có chút suy yếu, những ngọn lửa kia đang cắt nuốt sức sống của hắn vậy.
"Ngươi còn bước về phía trước một bước nữa thôi, thì đó chính là lúc ngươi ngã xuống, lần này.."
Lục Vô Đạo hít sâu một hơi, ánh mắt chớp nháy, hắn gắng gượng kìm lại một chút cảm giác không đành lòng trong lòng, thay đổi thành thái độ lạnh nhạt, nói: "Ta sẽ không nương tay!"
Hàng tỉ năm trước.
Khi Địa Phủ chưa xuất hiện.
Hắn chẳng qua chỉ là một thiếu niên khí phách hăng hái, nửa đầu đời của hắn, hắn đã đánh bại nhiều kẻ địch mạnh, phóng tầm mắt nhìn khắp chư thiên vạn giới, trong lớp người trẻ tuổi cùng lứa, chẳng có ai là đối thủ của hắn.
Sau này.
Bị Nguyên Họa Tiên Đế lừa.
Hắn bị những thế lực khắp nơi bao vây tiễu trừ. Thời gian đó, có thể nói là đã vào bước đường cùng. Mặc dù hắn có kinh tài tuyệt diễm hơn đi nữa, căn bản cũng không thể nào chống đỡ được sự vây công của một đám lão quái vật.
Vào thời khắc hắn hoàn toàn thất vọng.

Là vị lão Tiên Vương Lý Trường Phong này, ra mặt bao vệ hắn, khi đó danh hiệu người đứng đầu chỉ sau chuẩn Tiên Đế của Lý Trường Phong, vậy nên toàn bộ Tiên giới chẳng có một ai dám không nể mặt hắn.
Khi đó.
Chỉ có Lý Trường Phong, cũng chỉ có duy nhất một Lý Trường Phong, mới có thể chống đỡ áp lực khổng lồ, mới có thể bảo vệ cho hắn hoàn hảo không tổn hao gì.
Có thể nói nếu như không Lý Trường Phong, thì sẽ không có Lục Vô Đạo của ngày hôm nay.
Đối với phần ân tình này, Lục Vô Đạo vẫn luôn ghi tạc trong lòng, cho dù là vì chuyện Địa Phủ quật khởi, mà hai bên phải đứng ở hai phía đối lập nhau, cho dù hai bên đã phải tử chiến một trận, Lục Vô Đạo đã chiến thắng. Nhưng hắn vẫn lựa chọn tha mạng cho Lý Trường Phong.
Hàng tỉ năm sau, hôm nay lại lần nữa tương ngộ, từ sâu trong lòng Lục Vô Đạo, nếu như nói không rối rắm là không thể, nhưng là lại lần nữa đối mặt với một vị tiền bối mà không hề có danh nghĩa thầy trò với hắn, nhưng lại có danh phận thầy trò này, hắn vẫn không biết nên lựa chọn như thế nào.
Giết ?
Hay là không giết?
“Vô Đạo, ngươi vẫn còn có một chút lương tri, chớ có đi sai đường nữa, hay đi theo ta đi.”
Lão giả bước đến, ngọn lửa đỏ rực trên người càng thêm thiêu đốt, đã lan tràn khắp toàn thân hắn, khiến cho bước chân của hắn càng thêm tập tễnh, phảng phất như một giây tiếp theo sẽ ngã xuống đất không đứng dậy nổi.
Trên khuôn mặt già nua xuất hiện một nụ cười hiền từ. Giống như năm đó. Khi hắn chỉ dạy cho Lục Vô Đạo hoàn chỉnh hệ thống tu luyện, nụ cười mà khiến cho người ta ấm lòng.
“Đủ rồi!”
Sự giãy giụa trong mắt Lục Vô Đạo chợt lóe lên rồi biến mất, đương nhiên là hắn cũng đã nhớ lại chuyện của năm đó, nhưng hắn rất nhanh đã bình tĩnh lại, hai mắt lại lần nữa khôi phục lại vẻ lạnh lẽo.
Đồng thời.
Trong đầu hắn, thần thức biến thành đao, cắt lìa biển ký ức, trong nháy mắt đã cắt hết những đoạn ký ức trước khi Địa Phủ quật khởi đi.
“Ta đã chặt đứt hết những ký ức năm đó, muốn quấy nhiễu tâm trí của ta, chỉ sợ là âm mưu của ngươi sẽ hoàn toàn thất bại.”

“Lão khốn kiếp!”

Chương 886. Nên kết thúc rồi. (2)

“Ngươi cho rằng chỉ dựa vào ngọn lửa trên người của ngươi thì có thể động đến ta sao?”

Ánh mắt Lục Vô Đạo bễ nghễ, chút cảm xúc cuối cùng đối với lão giả đã hoàn toàn trở thành hư vô, thanh đao màu đen hắn cầm trong tay bắn ra khí tức sát phạt nhất thế vô song.

“Vù vù!”

Dưới chân hắn, một vầng mặt trời màu đen bừng lên, vô biên vô hạn, hắn đắm chìm trong vầng mặt trời đó, phảng phất như một ma chủ ngạo nghễ khắp đất trời.

“Đạo hữu, lùi lại.”

Lúc này.

Chu Khất cũng đã mở miệng, hắn trầm giọng nói: “Ngươi không phải là đối thủ của hắn, chớ có tặng không mạng sống!”

Giờ phút này.

Mỗi một Tiên Vương đều là chiến lực vô cùng quý giá, mà rõ ràng là thực lực của lão giả này không yếu, nếu như cứ như vậy mà chết đi thì thật đáng tiếc.

“Không sao.”

Lão giả khẽ cười một tiếng, giọng nói không vui không buồn, trong đôi mắt già nua của hắn mang theo một cảm xúc phức tạp nhìn Lục Vô Đạo, chậm rãi nói: “Lão phu chỉ nhờ đạo hữu một chuyện.”

“Đạo hữu mời nói.”

Chu Khất mở miệng.

“Giúp ta phong ấn phiến hư không này.”

“Này.....”

Chu Khất không nói gì.

Phong ấn phiến hư không này, cũng khôngcó gì khó hiểu, chủ yếu là sợ Lục Vô Đạo chạy thoát thôi, nhưng tình huống trước mắt này, một khi mình phong ấn phiến hư không này.

Rốt cuộc là đang giúp ai?

Phải biết rằng.

Lục Vô Đạo không thể thoát ra được, vậy lão giả này có thể thoát ra được sao?
Hai người giao thủ, theo như suy nghĩ của Chu Khất thì xác suất chiến thắng của lão giả gần như bằng không, kết quả rất có thể là bản thân hắn sẽ trở thành kẻ tiếp tay của Lục Vô Đạo, giúp đối phương giết chết Lý Trường Phong.
"Đạo hữu cứ việc ra tay."
Giọng nói của lão giả lại lần nữa truyền đến.
Bây giờ hắn đã bị ngọn lửa đỏ rực kia bao phủ toàn thân, mỗi một bước đi, đều hóa thành một mảnh biển lửa, lan tràn khắp tứ phía.
Nơi ngọn lửa đi qua, tất cả mọi thứ đều bốc cháy, ngay cả thời gian cũng bị thiêu đốt đến vặn vẹo.
"Được."
Chu Khất gật đầu, hắn vung đôi tay, đánh ra hết phù hiệu này đến phù hiệu khác, đóng băng phiến hư không này, cho dù Lục Vô Đạo muốn lao ra, cũng phải tốn chút sức lực.
"Không biết sống chết."
Lục Vô Đạo không ngăn cản hành động của Chu Khất, mà là đưa mắt nhìn về phía lão giả, sát ý trong mắt hừng hực.
"Nếu ngươi một lòng tìm cái chết, ta sẽ tiễn ngươi lên đường!"
"Ầm!"
Lục Vô Đạo xóa hết tất cả tạp niệm, ngang nhiên ra tay, đánh xuyên qua trời cao, thanh đao trong tay hắn bắn ra hàng tỉ tia thần huy, ánh sáng tỏa khắp vạn trượng.
Khiến cho ngân hà cũng phải thất sắc theo, ánh sáng mờ nhạt.
Tốc độ của hắn rất nhanh, Tiên Vương bình thương căn bản không kịp phản ứng, càng đừng nói đến lão giả hiện tại, không biết là hắn đã dùng thủ đoạn gì.
Ngọn lửa quấn quanh thân thể hắn vẫn luôn cắn nuốt sức sống của hắn, căn bản là không thể phát huy được thực lực, đừng nói đến chuyện né đòn.
Trên thực tế.
Lão giả căn bản không muốn tránh né.
Hắn đứng ở nơi đó, trên mặt hiện lên một nụ cười thoải mái, mặc cho Lục Vô Đạo dùng một đao xuyên qua thân thể của hắn. Thời gian như dừng lại vào thời khắc này.

Vết thương trên ngực lão giả, tà nhận run rẩy, những bông hoa máu đẹp đẽ mà thê thương chảy xuống, mà rơi trên mặt đất, mỗi một đóa huyết hoa đều đang bốc cháy.
"Đây là cái gì?"
Lục Vô Đạo mở to hai mắt, trong mắt mang theo vài phần không thể tin tưởng, trong mắt hắn ngọn lửa màu đỏ rực này xuôi theo thanh đao, lan về phía hắn.
Chưa chạm vào nhưng đã mang lại một cảm giác đại họa lâm đầu cho hắn.
Hắn muốn né tránh, nhưng một bàn tay khô gầy, đi sau đến trước, bắt được cổ tay của hắn.
"Nên kết thúc rồi."
Giọng nói già nua quanh quẩn không dứt bên tai.
"Ngươi."
"Buông tay!"
Lục Vô Đạo rống giận.
Thanh đao trong tay hắn sáng lên, giận dữ rút ra, rồi sau đó lại chém xuống, chặt đứt một cánh tay của lão giả. Tuy rằng cánh tay kia đã bị chém đứt lìa.
Nhưng cái tay kia vẫn gắt gao bắt lấy hắn, chưa từng buông, mặt trên ngọn lửa màu đỏ thẫm cháy lan lên trên người hắn, thiêu đốt cả người hắn.
Thần hồn cũng bị bốc cháy theo.
"Ngọn lửa này không dập được đâu."
Lão giả nhìn Lục Vô Đạo đang tránh né ở phía xa, nhẹ giọng nói: "Đây là bí pháp mà Thiên Cơ Lâu Chủ ban cho. Cho dù là Tiên Đế cũng không dám tùy tiện đụng vào."
Ý trên mặt lời.
Sau khi lửa cháy trên người, thì chỉ có thể chờ chết.
Đời này, kiếp này, hắn đã nếm trải quá nhiều, sống đã quá lâu rồi, đã sinh sống qua vô số thời đại. Hôm nay cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi.
Trước khi kết thúc, có thể làm chút chuyện cho chư thiên vạn giới, cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện.
"Thiên Cơ Lâu Chủ!"
"Lại là Thiên Cơ Lâu Chủ!"
Lục Vô Đạo nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt hắn trắng bệch, chân nguyên toàn thân sôi trào, khí huyết bốc cháy hừng hực, giống như một Ma Vương phát cuồng, chân nguyên cuồn cuộn dâng trào.
Trong phút chốc làm cho cánh tay đang níu lấy hắn nổ tung thành bụi phấn.

Tuy rằng cánh tay của lão giả đã vỡ vụn, nhưng ngọn lửa kia đã bao trùm cả người hắn. Mãi cho điến bây giờ.
Hắn mới hiểu được, vừa rồi rốt cuộc lão giả đã phải chịu đựng đau đớn lớn đến mức nào, ngọn lửa này rất quỷ dị, rõ ràng có hình có dạng, nhưng lại có thể đốt cháy thần hồn.
Dường như thiêu đốt hồn phách của người ta, khiến cho người ta ngộ nhận rằng mình đã rơi vào địa ngục vô tận, mỗi một khắc đều phải chịu đựng sự đau đớn kinh khủng.
Cho dù Lục Vô Đạo là một kẻ có tâm trí cứng cỏi, cũng không nhịn được mà phát ra một tiếng kêu rên.
“Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì?”
“Thiên Cơ Lâu Chủ, tại sao người lại hại ta?”
Lục Vô Đạo ngửa cổ lên trời rống giận, tóc tai dựng ngược, hắn kích hoạt một loại bí pháp nào đó, muốn dập tắt ngọn lửa trên người, nhưng căn bản chẳng làm nên trò trống gì.
Ngọn lửa này giống như như giòi ăn xương, dáng vẻ như nếu không cắn nuốt hết hắn, tuyệt không sẽ không bỏ qua. Chỉ trong một lát.
Máu huyết cả người hắn đều bị đốt cháy hoàn toàn.
Cả người hóa thành một ngọn đuốt sống, lửa trên người bốc cháy hừng hực, chiếu sáng một mảng lớn hư không, giống như một mặt trời nhỏ, xán lạn rực rỡ.
Hắn không rõ tại sao Thiên Cơ Lâu Chủ lại ban cho đối phương loại bí pháp này.
Càng không rõ là Lý Trường Phong đã phải bỏ ra bao nhiêu, mới đổi được bí pháp này, nhưng có thể khẳng định một điều là chắc chắn bản thân Lý Trường Phong cũng khó bảo vệ được bản thân.

Chương 887. Làm một chuyện cuối cùng.

Chương trước Chương sau

Bởi vì đốt lên ngọn lửa này, rất rõ ràng là lấy thân mình làm mồi lửa.
“Thiên Cơ Lâu Chủ!”
“Đúng!”
“Thiên Cơ Lâu Chủ!!!!”

Ánh mắt Lục Vô Đạo sáng ngời, nếu như Thiên Cơ Lâu Chủ có thể ban cho Lý Trường Phong bí pháp này, thì chắc chắn hắn cũn có cách giải quyết, chỉ cần bản thân mình tìm được hắn.
Có lẽ có thể nhờ hắn hỗ trợ, giải quyết ngọn lửa quỷ dị này. Tuy rằng.
Hắn chưa từng đến Thiên Cơ Lâu, nhưng hắn vẫn nghe đến danh tiếng của Thiên Cơ Lâu, hơn nữa vị trí của Thiên Nguyên giới, căn bản cũng chẳng phải là bí mật gì đối với người ngoài.
"Ta muốn đi Thiên Nguyên giới!!"
Nghĩ đến đây, hắn không hề do dự chút nào, bước ra một bước, trực tiếp xông về phía Thiên Nguyên giới. Mà ở trước mặt hắn.
Chu Khất đứng dậy, chắn ngay con đường mà Lục Vô Đạo chắc chắn phải đi qua.
Hiện giờ tình trạng của Lục Vô Đạo rất không tốt, cả người như một ngọn lửa, cho dù là Chu Khất cũng có chút kinh hãi, loại ngọn lửa này, hắn tự nghĩ nếu như bản thân mình dính phải nó, chỉ sợ cũng sẽ không có được kết cục tốt.
Nhưng mà.
Cứ như vậy mà thả cho Lục Vô Đạo đi khư khư như vậy sao, ai có thể bảo đảm liệu rằng hắn không ngóc đầu trở lại nữa hay không? Chỉ có tận mắt nhìn thấy hắn ngã xuống, mới có thể hoàn toàn yên tâm.
Nhưng khi hắn sắp sửa động thủ. Lời của lão giả truyền đến đây.
"Để cho hắn đi đi."
Chu Khất nghe vậy.
Mày nhăn lại.
Tuy rằng trong lòng có chút khó hiểu, nhưng sau khi quan sát tình trạng của lão giả, hắn yên lặng giải cấm chế, nhường cho Lục Vô Đạo một con đường sống.
"Lão khốn kiếp, ngươi cho rằng ta sẽ biết ơn ngươi sao?"
Lục Vô Đạo xoay người, đưa mắt nhìn lão giả một cái thật lâu, trong đôi mắt hắn là một mảnh lạnh băng, hắn lạnh giọng nói: "Cho dù hôm nay ta chết đi, cũng sẽ không chôn cùng một thế giới với ngươi!"
Nói xong.
Hắn hóa thành một đạo thần quang, phóng lên cao, đuổi về phía Thiên Nguyên giới.
Lục Vô Đạo cuối cùng có đuổi tới Thiên Cơ Lâu hay không, người ngoài không thể nào biết được, nhưng từ nay về sau, trên thế gian không còn có

bóng dáng của Lục Vô Đạo này nữa.
Mà vị trí thứ hai trên bảng xếp hạng Tiên Vương cũng đổi thành người khác.
Lão giả nhìn theo bóng dáng của Lục Vô Đạo. Bất đắc dĩ phát ra một tiếng thở dài.
Hàng tỉ năm trước, hai người cũng vừa là thầy vừa là bạn, quan hệ rất hòa hợp, lúc ấy bất kể như thế nào, hắn cũng sẽ không nghĩ đến hai người lại rơi vào hoàn cảnh này.
Cho dù là ngã xuống, cũng không thể nào tương ngộ lại lần nữa hay sao?
Lão giả cười khổ một tiếng, hắn nện bước tập tễnh, đi về phía vòm trời, mỗi một bước đi đều dùng hết sức lực toàn thân, dưới chân hắn để lại một vùng biển lửa lớn.
Giờ phút này.
Thân thể của hắn đã bị thiêu đốt gần như không còn, chỉ còn sót lại nguyên thần là đang sáng lên, trong đôi mắt già nua mang theo một niềm tin kiên định, không chớp mắt nhìn bầu trời phía trên Lục Đạo Luân Hồi.
Hoặc là.
Đang nhìn vào cánh cửa kia.
Và bóng người đằng sau cánh cửa kia.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối từng nói rằng ngọn lửa rất khủng bố, diệt sát một tôn Tiên Vương cũng không phải là việc gì khó, nhưng có thể gây tổn thương cho một vị Tiên Đế.
Thì cũng không nói chắc được.
Cũng mặc kệ kết quả như thế nào, hắn đều muốn thử một lần.
“Đạo hữu, ngươi.....”
Chu Khất mở miệng, lại không biết nên nói cái gì, hắn không khó nhận ra rằng lão giả đã như dầu hết đèn tắt, chút sức sống còn sót lại thì bị ngọn lửa từ từ cắn nuốt.
Có thể chỉ sau một khắc nữa, hoặc chỉ trong nháy mắt, hắn sẽ hoàn toàn hồn phi phách tán.
“Không sao.”
“Lão phu còn có thể làm một chuyện cuối cùng cho chư thiên vạn giới.”
Lão giả bước lên trời, tuy rằng nện bước thong thả, nhưng vô cùng kiên định, từng chút từng chút tới gần chỗ của Vực chủ Sâm La quỷ vực.
Trên bầu trời.

Vực chủ Sâm La quỷ vực nhìn cánh cửa phía trên, trong mắt mang theo một sự sùng bái đầy nhiệt huyết. Đó là chủ nhân của hắn.
Năm đó từng trấn áp chư thiên, chèn ép vạn giới, nhìn khắp dòng sông lịch sử, chẳng ai xứng làm đối thủ của hắn, hắn đã đạt đến cảnh giới Tiên Đế đỉnh phong rồi.
Bao nhiêu năm qua đi.
Lại dung nạp thêm Đạo của Thần Đế và chư vị chuẩn Tiên Đế trong chư thiên vạn giới, tất nhiên có thể tiến thêm một bước.
Có khả năng là đã đạt đến một cảnh giới mà xưa nay chưa từng có.
Tới lúc đó, chư thiên vạn giới sẽ quy về một mối, mà Địa Phủ sẽ trở thành vĩnh hằng!
Hắn - Lục Đạo Luân Hồi.
Sẽ chân chính trở thành Lục Đạo Luân Hồi, có thể phán quyết sinh tử của bất kỳ kẻ nào, thậm chí có thể thành lập một hệ thống luân hồi chuyển thế hoàn chỉnh.
Khi đó.
Bất kỳ sinh linh nào, nếu như muốn đầu thai chuyển thế, thì đều phải thông qua hắn.
Có hay không có thiên tài, có bao nhiêu thiên tài, nhưng thiên tài này lại là ai, đầu thai đến thế lực nào, gần như là hắn chỉ cần liếc mắt là đã hiểu thấu.
Có thể nói.
Đến lúc đó, Địa Phủ chính là chúa tể duy nhất, chẳng còn ai có thể tạo được sự uy hiếp đến Địa Phủ. Bởi vì vào thời khắc mà bọn họ ra đời, con đường nhân sinh tương lai đều đã được định sẵn.
Ai cũng không thể nào thay đổi.
“Sắp rồi!”
“Cũng sắp rồi!”
“Chủ thượng rất nhanh có thể thức tỉnh rồi, từ một thời không khác vượt giới mà đến!”
Vực chủ Sâm La quỷ vực lẩm bẩm tự nói.
Đột nhiên.
“Hừ?”
Hình như hắn cảm nhận được gì đó, hừ nhẹ một tiếng. Ngay sau đó.
Hắn quay đầu nhìn về phía cách đó không xa, chỉ thấy một bóng người bao phủ trong ngọn lửa, đang bước từng bước một đến đây, để lại một con đường bằng lửa kéo dài phía sau lưng.

Ngọn lửa màu đỏ thẫm liếm qua hư không,khiến cho thời gian cũng phải vặn vẹo. Quá mức khủng bố.
Ngọn lửa này không tản ra uy lực khủng bố, nhưng chỉ cần nhìn một cái, thì sẽ khiến cho người ta có một loại cảm giác sởn tóc gáy.
Người đứng bên cạnh bóng dáng chìm trong ngọn lửa kia.
Lại là Chu Khất cả người lấp lánh ánh sáng, khí tức của hắn trầm ổn, chẳng hề trông có vẻ vừa mới đại chiến một hồi, quanh thân lượn lờ thần vận đạo tắc.
“Lục Vô Đạo đâu?”
Vực chủ Sâm La quỷ vực liếc mắt một cái nhìn chung quanh, lại không tìm được bóng dáng của Lục Vô Đạo, điều này khiến cho hắn cảm thấy rất ngạc nhiên.

Chương 888. Quả nhiên là hắn cũng tới.

Theo lý mà nói, mặc dù cuối cùng thì Chu Khất cũng có thể chiến thắng Lục Vô Đạo, vậy thì chắc chắn là thắng thảm hại, không thể nào giống như dáng vẻ nhẹ nhàng ung dung của Chu Khất bây giờ.
Chẳng lẽ. Là bị vây công rồi?
Hắn nhìn bóng dáng cả người chìm trong ngọn lửa kia, trong lòng không khỏi lắc đầu, ngọn lửa trên người của người này hình như có chút thần bí, nhưng thật ra thì uy lực có chút yếu.
Ngọn lửa đã thiêu đốt quá nhiều căn cở của hắn, mặc dù trước đây có thể rất mạnh, nhưng bây giờ cũng đã không đáng để lo. E rằng bất kỳ Tiên Vương nào cũng có thể giết chết hắn được.
Trầm ngâm nửa ngày, hắn nghĩ không thông, rốt cuộc Lục Vô Đạo đã đi đâu, dứt khoát không thèm nghĩ nữa, hắn vẫy ống tay áo, lạnh lùng nói:
“Cản hắn lại!”
Chỉ có hai người là Chu Khất và bóng người chìm trong ngọn lửa kia mà thôi, với hắn mà nói, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát. Bất kỳ hai Tiên Vương nào cũng có thể ngăn cản bọn họ, đợi thêm chút nữa, chúa tể Địa Phủ xuất thế, là chuyện ván đã đóng thuyền, tất cả những sự phản kháng, khi đối mắt với sức mạnh tuyệt đối, đều chỉ là mờ nhạt và yếu ớt mà thôi.
Tiếng nói vừa dứt.

Mấy bóng người vọt đến đây, khí tức của mỗi một người đều như vực sâu biển lớn, vô cùng khủng bố, mỗi một chuyển động, đều có khí thế diệt thế. Thần thông vô thượng mà bọn họ đánh ra, hóa thành từng dải thiên hà, trút xuống từ trên bầu trời, muốn bao phủ cả hai người Chu Khất.
"Để ta ngăn cản bọn họ."
Chu Khất tiến lên trước một bước, đối mặt với vài vị Tiên Vương, không hề có chút sợ hãi nào, hắn vung tay lên, một đại đỉnh bay ra, dập nát vạn vật, từ trên trời giáng xuống.
Lập tức đập bay một Tiên Vương ra ngoài. Rồi sau đó.
Hắn lại điểm một ngón tay.
"Keng!"
Tiên quang cắt qua vĩnh hằng, một thanh thần kiếm xuất thế, chiếu sáng khắp chín tầng trời mây, xé tan vũ trụ, xông đến nơi này, chém xuống một vị Tiên Vương.
Những thanh binh khí này đều là báu vật do chuẩn Tiên Đế lưu lại. Tiên Vương bình thường căn bản không thể nào ngăn cản được.
Hai bên vừa mới va chạm, vài vị Tiên Vương Địa Phủ cũng đã bị thương nhẹ, thậm chí có một vị Tiên Vương xém chút nữa đã bị thần kiếm chém làm đôi.
Khoảnh khắc này.
Vũ trụ bị cắt ngang.
Hết tia tiên quang rực rỡ này đến tiên quang lộng lẫy khác bay ra, khiến cho thế giới đen tối và lạnh băng, trong nháy mắt biến thành một vùng sáng tỏ, ánh sáng rực rỡ.
Như mở ra một kỷ nguyên mới, chiếu sáng quá khứ, hiện tại, tương lai, nối liền cổ kim tương lai. Lão giả hành tẩu bên trong chiến trường.
Bất kỳ dư lực nào bay đến trước mặt hắn đều bị ngọn lửa thiêu sạch.
Đây là một loại lửa quỷ dị vô cùng, nhưng giờ phút này đã biến thành một tấm lá chắn, có thể thiêu đốt tất cả, cho dù là dư lực của trận chiến cũng không ngoại lệ.
Hắn đi tới trước mặt Vực chủ Sâm La quỷ vực, trong đôi mắt đã không còn đồng tử kia, chỉ có ngọn lửa màu đỏ thẫm vô tận đang từ từ nhảy múa.
Hắn như là một Hỏa thần giáng thế.
Lẳng lặng đứng ở nơi đó, không hề có chút khí tức khủng bố nào phát ra, nhưng lại là khiến cho người ta khó có thể lơ là.
"Đây là thủ đoạn mà ngươi đổi được từ Thiên Cơ Lâu sao?"

Vực chủ Sâm La quỷ vực mở miệng.
Không khó để hắn có thể nhận ra rằng ngọn lửa này rất là quỷ dị, không giống như là bất kỳ ngọn lửa nào mà hắn đã từng biết, mà ngược lại lại giống như vừa mới xuất hiện.
Tuy rằng trước kia chưa từng nhìn thấy.
Nhưng điều này không thể ngăn được hắn phát giác ra hơi thở nguy hiểm bên trong.
Bây giờ trên đời này.
Có thể tạo ra những điều ngoài dự đoán của mọi người, ngoài vị Thiên Cơ Lâu Chủ vô cùng thần bí kia ra, hắn thật sự không thể nào nghĩ ra được còn có kẻ nào có thể làm được như vậy.
Dù sao thì.
Đó là một kẻ dữ có thể đánh tan bố trí mà chủ thượng của mình lưu lại năm xưa, hơn nữa khiến cho thế giới này đột ngột hiện thế đấy.
Lão giả không nói nữa.
Hắn tiếp tục đi về phía trước, vào thời khắc hắn sắp bước đến phía trước một bước.
“Ong!”
Vực chủ Sâm La quỷ vực động tay.
Ánh mắt hắn chớp nháy, một ánh mắt bay ra, thiên địa vạn vật, núi non sông ngoài đều kinh hãi, hết dải ngân hà này đến dải ngân hà khác bắt đầu run rẩy.
Huống gì là những Tiên Vương đang giao thủ kia.
Tất cả mọi người trong lúc nhất thời, đều nhìn về phía này.
Ánh mắt này quá sắc bén, như là một thanh tiên kiếm, chém lìa thiên địa, lại như là một dải ngân hà trút xuống từ trên chín tầng mây.
Hết sức lộng lẫy.
“Đó là.....”
Bắc Vũ Thần Hoàng đang giao thủ, nhìn thoáng qua bóng người chìm trong ngọn lửa, lẩm bẩm nói: “Lý Trường Phong sao?”
“Quả nhiên là hắn cũng tới.....”
Tiếng nói vừa dứt.
Ánh mắt rơi xuống, hắc ám liệt thiên, vô số quy tắc đan chéo, bắn ra thứ ánh sáng đáng sợ, toàn bộ hư không đều bị đánh xuyên qua, sương mù trong hỗn độn vô tận sôi trào.

Lão giả không tránh không né, trong khoảnh khắc khi hắn nhìn thấy ánh mắt rơi xuống, khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười giải thoát .
“Ầm ầm!”
một tiếng nổ lớn vang lên, chân nguyên đảo điên, vũ trụ trong nháy mắt sụp đổ, cảnh tượng diệt thế xuất hiện, chân nguyên hỗn loạn, nổ bắn ra bốn phương tám hướng.
Không biết bao nhiêu Tiên Vương nhanh chóng chạy trốn.
Bọn họ nhìn về phía trung tâm trận chiến, vẻ mặt của mỗi một người đều kỳ lạ, người vừa rồi cứ chết đi như vậy sao?
“Hình như có chỗ nào đó không đúng.”
Vực chủ Sâm La quỷ vực cau mày, hắn đánh giá bốn phía, trong lòng có chút cảm giác kỳ lạ, cái người với ngọn lửa vừa rồi kia rõ ràng còn có con át chủ bài.
Nhưng điều kỳ lạ chính là.
Đối phương căn bản không hề có ý định sử dụng nó. Chẳng lẽ là bản thân mình suy nghĩ quá nhiều?
Ngay khi hắn có nghĩ trăm lần cũng không ra, “ phựt” một tiếng vang nhỏ truyền đến, trong dư lực hỗn loạn đầy trời, một thứ ánh sáng màu đỏ thẫm bừng lên trước mắt của vô số người.
Đó là một ngọn lửa.
Tuy rằng mỏng manh, nhưng chưa từng tắt, cho dù là đối mặt với đòn tấn công của Vực chủ Sâm La quỷ vực, cũng có thể vượt qua được. Nó bay lơ lững ở vị trí nơi lão giả vừa rồi còn đang đứng, khuếch tán ra chung quanh, chỉ trong thời gian ngắn ngủn, đã biến thành một mảng biển lửa, bao phủ phạm vi trăm vạn dặm.
Ngọn lửa này không thuộc về thế giới hiện tại.

Chương 889. Vậy là thành công rồi sao?.

Dường như nó đến từ một thế giới vô danh, ngọn lửa này có thể nói là vô cùng vô tận, vừa rồi lão giả đã bị một chưởng chụp chết, ngọn lửa này không còn bị trói buộc nữa.
Bắt đầu điên cuồng lan tràn.

Những nơi mà ngọn lửa đi qua, hư không vặn vẹo, đất đai nứt nẻ, cho dù là Tiên Vương cũng phải né xa ba thước, không dám chạm vào nó.
“Đây là lửa gì?”
Vực chủ Sâm La quỷ vực đảo mắt nhìn biển lửa vô tận. Hắn có thể nhìn thấy không ít Tiên Vương đang giao thủ với nhau, tất cả đều lui xa ra ngoài. Cho dù là Chu Khất cũng lập tức lựa chọn tránh xa ngọn lửa kia.
Dưới ngọn lửa này, vạn vật dường như đều bị thiêu đốt, tất cả Tiên Vương đều sợ hãi, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh sợ.
“Không....!”
Nơi xa.
Trong một đám Tiên Vương đang giao thủ với Chu Khất.
Có một vị Tiên Vương Thiên Ma giới bị Chu Khất trực tiếp đánh vào bên trong biển lửa, trước mắt bao người, vị Tiên Vương kia trong nháy mắt đã hóa thành một ngọn đuốt sống.
Cả người hắn đều là lửa đỏ rực, giống như một loại ký sinh trùng, khó có thể nhìn rõ, đang thiêu đốt căn cơ của hắn, cắn nuốt tinh huyết của hắn, không bao lâu thì hắn biến thành một nắm tro tàn.
Cuối cùng chẳng còn sót lại gì.
Đều là Tiên Vương, nhưng sự chênh lệnh giữa hắn với Lục Vô Đạo và Lý Trường Phong là quá lớn.
Hai người kia có thể kiên trì một lúc, nhưng không đồng nghĩa với việc tất cả Tiên Vương còn lại đều có thể chống đỡ được sự thiêu đốt của ngọn lửa này.
“A.....!”
Lại thêm một Tiên Vương bị Chu Khất bức tới bên cạnh biển lửa, người này phát ra một tiếng kêu to, phóng lên cao, muốn rời xa khỏi nơi này.
Nhưng mà.
Một bàn tay đánh xuống, nó được ngưng tụ thành từ chân nguyên, khủng bố ngập trời, đạo tắc vô tận, ánh sáng vô biên, đáp xuống từ trên cao, trực tiếp đẩy vị Tiên Vương kia vào trong biển lửa.
“Ầm ầm!”
Đất trời chấn động.
Ánh sáng chớp lóe vô tận, chỉ trong nháy mắt mà thôi, vị Tiên Vương kia cũng đã bước lên vết xe đổ của những người khác.
Hai tôn Tiên Vương lần lượt bị ngọn lửa này cắn nuốt, những người khác còn đang giao thủ thì lại lần nữa lùi lại phía sau ngàn vạn dặm, không dám

tới quá gần biển lửa.
Này quả thực thật là đáng sợ.
Đó là Tiên Vương đấy.
Cũng chẳng phải là cải trắng ngoài chợ, cứ như vậy mà dễ dàng bị đốt cháy thành hư vô, ngọn lửa phải khủng bố đến mức nào mới có thể làm được chuyện này chứ?
Chỉ dựa vào uy thế của nó thôi, thì e rằng nếu như chuẩn Tiên Đế chạm vào, cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì.
"Đây là át chủ bài sao? Có chút thú vị, nhưng vẫn chưa là gì."
Vực chủ Sâm La quỷ vực ngẩng đầu nhìn thoáng qua cánh cửa, sau khi xác nhận không hề có bất kỳ kỳ điều gì ngoài ý muốn, hắn bình tĩnh tiến lên trước một bước, đôi tay ấn xuống, một luồng chân nguyên dao động khủng bố càng quét ra.
Muốn trấn áp ngọn lửa chung quanh.
Nhưng trong khoảnh khắc khi chân nguyên tiếp xúc với ngọn lửa, biển lửa vô tận phảng phất như cảm nhận được tất cả mọi thứ chung quanh, ngay tức khắc mãnh liệt lao về phía bên này.
Giống như một người có ý thức vậy.
Vùng biển lửa kia dường như có suy nghĩ của bản thân mình, muốn chôn vùi triệt để Vực chủ Sâm La quỷ vực ở chỗ này, sức móng vô biên lập tức bùng lên.
Khiến cho sương mù màu đen quanh thân hắn bốc hơi hết, để lộ ra một bóng người vô cùng hư ảo bên trong.
Đây là dáng vẻ của Vực chủ Sâm La quỷ vực, hắn vốn dĩ không có thực thể, chẳng qua cũng chỉ là do ý thức của Lục Đạo Luân Hồi tự sản sinh ra mà thôi, bị ngọn lửa như vậy thiêu đốt một hồi.
Trong miệng nhịn không được phát ra một tiếng gào rống, vô cùng đau đớn.
Ngọn lửa này, cho dù là hắn cũng không dám đụng vào, mặc dù là.
Hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, bản thể của hắn vốn là một binh khí cấp Tiên Đế, hắn cũng không hề có bất kỳ cảm giác an toàn nào, dường như ngọn lửa này không hề sợ hãi bất kỳ điều gì.
Cái gì đều có thể đốt cháy.
"Tại sao lại như vậy?"
Vực chủ Sâm La quỷ vực bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía hư không xa xôi, đó là phương hướng của Thiên Nguyên giới, trầm giọng nói: "Tất cả

những chuyện này đều là do Thiên Cơ Lâu Chủ đứng đằng sau chỉ đạo sao?"
Theo như suy nghĩ của hắn.....
Trong chư thiên vạn giới chỉ có những kẻ có cấp bậc Tiên Vương, căn bản không đủ để mang lại rắc rối cho hắn, nhưng Thiên Cơ Lâu Chủ thì lại không giống.
Cho đến bây giờ.
Thực lực của Thiên Cơ Lâu Chủ vẫn là một điều bí ẩn.
Có thể là chuẩn Tiên Đế, cũng có thể là Tiên Đế, ngọn lửa ngày hôm nay không hề nghi ngờ gì là nó xuất phát từ Thiên Cơ Lâu. Chỉ có hắn.
Mới có thể lấy ra được đồ vật có thể uy hiếp đến chuẩn Tiên Đế mà thôi.
Giờ phút này.
Ngọn lửa như mặt trời, bao trùm ngàn vạn dặm hư không, khoảng cách này không tính là lớn, nhưng cũng không nhỏ, Vực chủ Sâm La quỷ vực không dám chạm vào ngọn lửa, nhưng cũng có thể thong dong rời đi.
Nhưng vấn đề là.
Nếu như hắn rời đi, thì cánh cổng phía trên phải làm sao bây giờ?
Vô cùng vô tận linh khí trút xuống, chảy ngược vào bên trong cánh cửa kia, phía dưới cánh cửa kia còn có một tòa đại điện đứng sừng sững, ở nơi đó còn có đám người Thần Đế năm xưa.
Chỉ cần có thể để cho chúa tể Địa Phủ trở về, dung hợp cảm ngộ cả đời của đám người Thần Đế kia, thì có thể tiến đến một bước mấu chốt, trở thành một nhân vật vĩnh hằng cùng cổ kim.
Hắn không thể ở ngay lúc này rời đi.
Cần phải bảo vệ chúa tể Địa Phủ, bảo đảm cho chủ thượng của mình bình yên vô sự trở về.
"Vậy là thành công rồi sao?"
Ở một nơi xa.
Chu Khất đối mặt với trận vây công của ba vị Tiên Vương, mà có thể lão luyện ngăn cản ba vị Tiên Vương, hắn rút chút thời giờ nhìn thoáng qua chỗ của Vực chủ Sâm La quỷ vực.
Trong lòng hơi nhẹ nhõm một chút. Lúc này.
Lửa cháy đầy trời, phóng tầm mắt nhìn lại nơi nơi đều là một vùng biển lửa, chiếu sáng toàn bộ thế giới, ngọn lửa này không những đốt cháy vạn vật, mà còn có thể cắn nuốt linh khí.

Mà linh khí chư thiên vạn giới được Vực chủ Sâm La quỷ vực hút về đây, không thể nghi ngờ gì đã trở thành chất dẫn cháy tốt nhất cho ngọn lửa này. Phỏng chừng không bao lâu nữa.
Bao gồm cả Vực chủ Sâm La quỷ vực cũng sẽ bị thiêu đốt chẳng còn gì, có lẽ vị chúa tể Địa Phủ chưa vượt giới đến đây cũng sẽ bị thiêu cháy.
Hắn rất tò mò về chuyện ngọn lửa này có thể thiêu chết một vị Tiên Đế hay không.

Chương 890. Các ngươi không thể nhìn thấy ngày đó đâu.

“Keng!”

Một tiếng kim loại vang lên, thần quang bắn lên chín tầng trời mây, ánh sáng chiếu rọi vạn cổ, trong luồng sáng đầy trời kia một bóng người tiều tụy bay ngược mà ra.

Đâm vào sâu trong ngọn núi cao.

“Thanh Hoằng!”

Ở nơi xa.

Liễu Huyền Thành hét lớn một tiếng, hắn tận mắt nhìn thấy Liễu Thanh Hoằng vận dụng bí thuật, gần như hao tổn hết toàn bộ căn cơ để liều mạng với Tiên Vương Địa Phủ.

Nhưng kết quả lại là thất bại thảm bại.

Vị Tiên Vương kia quá cường đại, ngoài mười người xếp đầu trên Tiên Vương bảng ra, thì chẳng có ai xứng làm đối thủ của người này, Liễu Thanh Hoằng có thể duy trì được tới lúc này, cũng coi như không dễ dàng gì.

“Tiểu bối, ta đánh giá cao thực lực của ngươi, nhưng ngươi là kẻ thù của Địa Phủ”. Phệ Uyên mở miệng.

Giọng nói hùng hồn, chấn động vạn cổ.

Hắn dùng một chân đạp xuống, một bàn chân khổng lồ như một ngọn núi ma, từ trên trời giáng xuống, mang theo ma âm ù ù, chấn động một mảng lớn sao trời.

Toàn bộ thế giới đều bắt đầu run rẩy.

“Ầm!”

Núi lớn nổ tung.

Một cước đạp xuống, trong vòng mấy ngàn vạn dặm, đất đai luống xuống, hóa thành một cái hố sâu, nhìn không thấy đáy, bên dưới không hề có bất kỳ sinh khí nào phát ra.

Phảng phất.

Như một Liễu Thanh Hoằng kinh diễm một thời, cứ như vậy mà ngã xuống.

“Thanh Hoằng!”

Khoảnh khắc này.

Không chỉ có là Liễu Huyền Thành hay là những người còn lại của tộc Liễu thị nhìn tấy tất cả mọi việc xảy ra ở đây, bọn họ cả người tắm máu, nhanh chóng đuổi giết đến đây.
mắt của tất cả mọi người đều đỏ như máu, tràn ngập sát khí ngút trời.
Liễu Thanh Hoằng là thiên tại kinh tài tuyệt diễm nhất của tộc Liễu thị, có thể nói bất kỳ ai trong tộc Liễu thị đều có thể ngã xuống, nhưng Liễu Thanh Hoằng không thể nào ngã xuống ở chỗ này.
Hắn chất chứa hi vong của cả tộc Liễu thị.
“Nhãi nhép!”
Phệ Uyên hừ lạnh, hắn liếc xéo, lại bước ra một bước, thân hình nhanh như điện, xuyên qua thời gian cùng không gian, lập tức đi tới trước mặt Thất tổ.
Hắn vung một tay ra, chiêu thức này nhìn rất bình thường, nhưng lại thoát khỏi sự ràng buộc của không gian, ngay khi Thất tổ chưa kịp phản ứng, thì yết hầu đã bị bóp rồi.
Biến cố xảy ra quá nhanh, chẳng có ai có thể phản ứng kịp.
Vài vị Tiên Vương còn sót lại của tộc Liễu thị, tất cả đều ngây ra tại chỗ, bọn họ bất ngờ và giận dữ không thôi.
Tóc tai Nhị tổ dựng ngược, tức sùi bọt mép, hắn vung trường kiếm trong tay, chém về phía trước, kiếm quang phát ra hàng tỉ tia, dày đặc như mưa rơi.
khắp đất trời nơi nơi đều là kiếm quang, tất cả đều đuổi giết về phía Phệ Uyên.
“Buông tay!”
Cùng lúc đó.
Nhị tổ quát lạnh một tiếng.
Giọng nói vang động núi sông, mang theo sát ý không hề che đậy.
“Không biết sống chết.”
Phệ Uyên nắm một tay lại, vung về phía trước, một quyền ấn khổng lồ xuất hiện, mang theo trật tự thần liên, đập về phía Nhị tổ.
Ầm!
Một tiếng nổ vọng lại.
Quyền ấn ngưng tụ không tan đi, đập tan vô số kiếm quang, ấn lên ngực của Nhị tổ, xương cốt cả người Nhị tổ đột ngột vỡ vụn, máu tuông như trút nước, cả người bay ngược ra ngoài.
Liễu Khiêm Chi Chi duỗi tay đón được Nhị tổ, nặng nề hỏi: “Ngài có sao không.”

“Đừng quan tâm đến ta!”
Nhị tổ khó khăn mở miệng, duỗi tay chỉ về hướng Phệ Uyên, trầm giọng nói: “Cứu lão Thất về!”
“Muốn cứu hắn?”
Ánh mắt Phệ Uyên rũ xuống, vô cùng lạnh lẽo, bên trong đôi mắt đột nhiên hiện lên vẻ tàn bạo, hắn nắm chặc bàn tay, chân nguyên mạnh mẽ nổ tung, “ầm” một tiếng nổ lớn vang lên.
Thất tổ đã sống từ thời thượng cổ cho đến bây giờ, chẳng kịp hét lên một tiếng, cứ như vậy mà kết thúc.
“Thất tổ!!!!”
Liễu Khiêm Chi rống to, tóc tai xõa rối tung, như là một thần ma cái thế, khí tức đột nhiên đánh nát vũ trụ, cả người gần như mất đi lý trí.
Hắn không thể tin trong khoảng thời gian ngắn, tộc Liễu thị lại gặp phải tai ương nặng nề như vậy.
Vừa rồi Liễu Thanh Hoằng bị đánh vào sâu trong lòng đất, rồi sau đó là Thất tổ chẳng còn lại gì, điều này đối với tộc Liễu thị mà nói, là một sự đả kích lớn lao.
“Khiêm Chi, đừng kích động.”
Liễu Huyền Thành chắn trước mặt Liễu Khiêm Chi, hắn sợ Liễu Khiêm Chi xông lên, liều mạng với Phệ Uyên, thực lực như Liễu Thanh Hoằng mà cũng không phải là đối thủ của người kia.
Liễu Khiêm Chi xông lên, cũng chỉ sẽ là tự nộp mạng mà thôi.
“Thanh Hoằng không sao, hắn còn chưa chết.”
Liễu Huyền Thành đưa mắt nhắn nhủ, bên dưới cái hố cách đó không xa, tuy rằng khí tức của Liễu Thanh Hoằng rất mỏng manh, nhưng thật ra vẫn chưa chết, chỉ là thương thế quá nặng mà thôi.
Không thể nào khôi phục được trong thời gian ngắn mà thôi.
“Hơn nữa.....”
Liễu Huyền Thành tiếp tục mở miệng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía vòm trời, nói: “Địa Phủ không đắc ý được lâu nữa đâu, vừa rồi có một vị tiền bối dùng thân mình làm mồi lửa, đã vây khốn Vực chủ Sâm La quỷ vực.”
“Ngọn lửa này có thể thiêu đốt Tiên Vương, phỏng chừng cũng có thể đốt cháy cả chuẩn Tiên Đế, chỉ cần chúng ta kiên trì thêm một lát nữa, Địa Phủ tất diệt vong!”
Hắn nói rất chắc chắn.
Trên thực tế.

Đây cũng là suy nghĩ của rất nhiều Tiên Vương.
Mỗi một Tiên Vương còn sông sót, đều phát hiện ra cảnh tượng trên bầu trời, bọn họ đều đang nhìn xem Địa Phủ sẽ làm như thế nào để ứng phó với cục diện tiếp theo.
Bao gồm cả .
Một số Tiên Vương trung lập cũng vậy.
Nếu như Vực chủ Sâm La quỷ vực không thể chống đỡ được kiếp nạn này, vậy thì bọn họ sẽ lập tức hành động, bắt đầu xuống tay với đám người của Địa Phủ. Nếu như vùng biển lửa kia không thể đốt cháy được Vực chủ Sâm La quỷ vực.
Bọn họ cũng sẽ ra tay, chẳng qua mục tiêu lại là phía chư thiên vạn giới.
"Hả?"
Phệ Uyên xoay người, liếc mắt một cái nhìn cảnh tượng ở nơi xa, hắn lạnh lùng mở miệng: "Địa Phủ có thể diệt vong hay không, chẳng một ai có thể chắc chắn. Nhưng ta có thể chắc chắn một điều là các ngươi sẽ không nhìn thấy được ngày đó!"
Hắn vung tay lên, sau lưng hắn, một cây thần đèn từ từ dâng lên, ánh sáng vô tận, khí thế đè sụp tất cả mọi vật, rất nhiều ngôi sao nổ tung vì không thể chịu nổi loại uy áp này.
Nó giống như một vầng mặt trời bay lên trời, hướng về phía đám người tộc Liễu thị đập xuống. Thần đèn chưa rơi xuống.
Một luồng áp lực khủng bố khiến cho người ta hít thở không thông, đã bắt đầu rơi xuống.
Nhưng mà.

Chương 891. Ai có thể ngăn cản?.

Ngay khi mọi người của tộc Liễu thị đã chuẩn bị sẵn sàng để liều chết đánh một trận.
"Ong" Một tiếng động nhỏ vang vọng trong thiên địa.
Rồi sau đó một luồng sáng đen như mực rơi xuống từ trên vòm trời, đập vào bên trong biển lửa đầy trời kia, phát ra những tiếng động đinh tai nhức óc.
Toàn bộ đất trời gần như là đổ sập.
Dư lực khủng bố đến mức cực điểm, khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng, tất cả Tiên Vương đối mặt với uy năng này, đều như một chiếc

thuyền con trong mặt trời, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị lật úp.
Bất kể là cường giả có tên hay không có tên trên bảng xếp hạng Tiên Vương, vào thời khắc này, tất cả đều hoảng sợ biến sắc, phảng phất như nhìn thấy một chuyện gì đó vô cùng khủng bố vậy.
Lùi lại hàng tỉ vạn dặm.
Gần như là phải rời khỏi biên giới của thế giới này. Chỉ thấy.
Trên bầu trời cao, bên trong cánh cửa được Vực chủ Sâm La quỷ vực mở ra ấy, không biết từ khi nào xuất hiện một bóng người vĩ đại đứng sừng sững, toàn thân hắn đen nhánh, đứng khoanh tay, tóc xõa rối tung buông dài.
Giống như là một vị thần chí cao vô thượng, vĩnh hằng bất hủ, toàn thân đều tản ánh sáng bất hủ.
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ lớn vang lên.
Ở phía cuối chân trời nổ tung, bên trong biển lửa kia bắn ra một tia sáng đen như mực, phát ra dao động diệt thế, quét ngang toàn bộ chư thiên vạn giới.
Hỗn độn vô tận cũng phải nổ tung theo.
Khí tức chí cao vô thượng quanh quẩn ở mọi ngóc ngách trong vũ trụ, tất cả mọi người hãi hùng khiếp vía, cho dù có là Tiên Vương thì trong khoảnh khắc này, trong lòng đều nảy sinh một cảm giác mình vô cùng nhỏ bé.
Quá đáng sợ.
Loại uy năng này không phải là thứ bọn họ có thể chạm vào.
Nếu như bản thân họ bị đánh trúng, chỉ sợ là trong khoảnh khắc sẽ vạn kiếp bất phục.
"Chủ nhân Địa Phủ?"
Một giọng nói khàn khàn truyền đến, từ phía sau lưng của Liễu Huyền Thành, Liễu Thanh Hoằng cả người đầy máu, bay lên từ dưới đất, dáng vẻ của hắn rất chật vật, cả người nhợt nhạt.
Giống như một khúc gỗ mục, rất khó tưởng tượng được là trước kia hắn có dáng vẻ của một người trẻ tuổi.
"Thanh Hoằng, ngươi không sao chứ."
Liễu Huyền Thành nghe vậy, lập tức xoay người, vẻ mặt lo lắng hỏi.
Liễu Thanh Hoằng lắc đầu, trong đôi mắt của hắn mang theo sát ý khiến cho người ta tim đập nhanh, nhìn lướt qua Phệ Uyên, rồi sau đó nhìn về phía trời cao.
Tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi.

Hắn đều đã nhìn thấy hết, Thất tổ ngã xuống dưới tay Phệ Uyên. Nhưng giờ phút này.
Không phải là lúc tính nợ với đối phương, tạm thời chưa bàn đến chuyện có thể đánh thắng được đối phương hay không. Mà điều quan trọng hơn nữa là trong cánh cửa trên vòm trời, dường như vị chủ nhân Địa Phủ kia hình như sắp chuẩn bị vượt giới!
Hắn vừa mới đứng lên, một ánh mắt xuyên qua cánh cửa, đánh vào trong biển lửa ngập trời kia, lập tức đã đánh tan toàn bộ biển lửa kia.
Bây giờ.
Biển lửa ngập trời mà Lý Trường Phong lưu lại chỉ còn sót lại những đốm lửa nhỏ từ từ cháy, chút lửa này căn bản không thể nào gây ảnh hưởng đến vị chủ nhân Địa Phủ kia.
Trừ phi có người không biết sống chết cố tình chăm chút cho ngọn lửa kia.
Nhưng thử hỏi.
Có mấy người có thể từ bỏ tất cả, dùng thân mình làm chất dẫn cháy, khiến cho ngọn lửa kia lại lần nữa lan tràn ra?
“Ta không sao.”
Liễu Thanh Hoằng lắc đầu, hắn nhìn cánh cửa kia, vẻ mặt vô cùng nặng nề, khàn giọng nói: “Nhưng Địa Phủ, e rằng..... Thật sự không thể nào ngăn cản được nữa rồi.”
Tuy rằng vị chủ nhân Địa Phủ kia vẫn chưa vượt giới.
Nhưng hắn rõ ràng đã có chút khác biệt so với vừa rồi, không biết bây giờ hắn đang ở thế giới nào, nhưng có một điều có thể khẳng định chính là hắn đã thức tỉnh.
Một đôi mắt mở ra, mang theo vô thượng uy nghiêm, không hề có bất kỳ cảm xúc nào, coi thiên địa vạn vật như cỏ rác, vô cùng lạnh lùng, nhưng chính vì một đôi mắt như vậy.
Lại khiến cho người ta nhịn không được mà muốn quỳ lạy trên mặt đất.
Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, đó là điểm cuối của toàn bộ kỷ nguyên, lại như là cội nguồn của dòng sông thời gian , lại giống như người khống chế luân hồi pháp tắc.
Chỉ một câu nói của hắn đã có thể khiến thiên địa trở về với hỗn độn.
“Hết hy vọng rồi sao?”
Nhị tổ lẩm bẩm tự nói.
Sắt mặt hắn trắng bệch, vào thời khắc này, hắn đã nghĩ đến rất nhiều chuyện, từ chuyện tộc Liễu thị quật khởi cho đến khi đụng phải Địa Phủ, rồi

cho đến bây giờ tộc Liễu thị khôi phục lại nguyên khí. Nhưng trăm triệu lần không ngờ rằng.
Tộc Liễu thị chỉ vừa mới có dấu hiện quật khởi, kết quả đã lập tức bị Địa Phủ một lần nữa đánh xuống vực sâu. Thất tổ ngã xuống.
Liễu Thanh Vũ phản bội tộc, hơn nữa chủ nhân Địa Phủ xuất thế, thì làm sao toàn bộ tộc Liễu thị có thể còn có tương lai đáng nói chứ? Phỏng chừng. Không chỉ một mình tộc Liễu thị, mà những thế lực khác cũng sẽ bị Địa Phủ thanh toán từng cái một.
"Hết rồi!"
"Tất cả đều hết rồi!"
"Các ngươi coi đi, những người đó dường như chuẩn bị tham gia vào cuộc chiến!"
.....·.·.....
Trong chư thiên vạn giới.
Không ít Tiên Vương lòng như tro tàn, ở cách đó không xa có vài vị Tiên Vương đã bay đến đây, khí tức vô thượng Tiên Vương bùng nổ, toàn vũ trụ đều đang run rẩy.
Hết pháp tướng khổng lồ này đến pháp tướng khổng lồ khác nổ tung ở những thời không khác nau, rồi sau đó phong ấn một mảng không gian. Rất nhiều người quen biết những Tiên Vương này.
Bọn họ có người đến từ Tiên giới, có người đến từ Thần giới, còn có những người là bằng hữu của bọn họ, nhưng những người này đều lựa chọn đứng về bên phía Địa Phủ.
Muốn ra tay với bọn họ.
Tiên Vương của chư thiên vạn giới, vốn là đã bị đại thương nguyên khí, đánh đến mức lưỡng bại câu thương với Địa Phủ. Mà những người đứng ở thế trung lập này, lại vẫn là mảy may không chút tổn hại gì.
Chỉ cần bọn họ ra tay, Tiên Vương của chư thiên vạn giới tất nhiên sẽ ngã xuống hết.
"Thùng!"
Một âm thanh giống như tiếng trống vang lên.

Chương 892. Ngươi có đồng ý trở thành tân chuẩn Tiên Đế không?.

Chương trước Chương sau

Toàn bộ vũ trụ đều đang run rẩy, chấn động khắp thế gian, tất cả mọi người đang xôn xao, đó là tiếng tim đập của chủ nhân Địa Phủ, mạnh mẽ hữu lực, phảng phất như đã sống dậy.
Hắn đứng nơi cánh cửa, khí huyết như mặt trời, đứng sừng sững trong bóng tối đầy trời, nhìn xuống chư thiên vạn giới, ngạo nghễ chúng sinh.
Theo tiếng tim đập vang lên.
Ánh mắt hắn tựa hồ như cũng có sức sống.
Khí tức tràn ngập ra càng thêm khủng bố, éo cho hư không xuất hiện những vết nứt, dường như toàn bộ thế giới khó có thể chịu đựng được sự tồn tại của hắn.
Nếu hắn vượt giới đến đây, phỏng chừng toàn bộ chư thiên vạn giới đều sẽ bị ép nổ tung.
"Chủ thượng!"
Vực chủ Sâm La quỷ vực nhìn thấy bóng hình quen thuộc kia, "bịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, trong giọng nói mang theo một sự run rẩy khó có thể ức chế được.
Đã bao nhiêu năm rồi?
Hắn đã không còn nhớ rõ.
Sau một trận chiến vào những năm tháng xa xăm trước đây, chủ thượng đã rời khỏi chư thiên vạn giới, chẳng biết đi đâu, mà nay lại lần nữa nhìn thấy chủ nhân của mình, khiến cho cả người hắn kích động không thôi.
Lục Đạo Luân Hồi cũng phát ra một tiếng vang nhẹ, bắn ra khí tức ma diệt tất cả mọi vật.
"Cung nghênh chủ thượng!"
Khoảnh khắc này.
Bên trong Thiên Ma giới, rất nhiều Tiên Vương hô to hai chữ 'chủ thượng', bọn họ lôi kéo theo càng nhiều người, bởi vì chuyện này quá kinh người.
Chủ nhân Địa Phủ đã thức tỉnh.
Dường như bất kỳ lúc nào đều có thể vượt giới, lúc này còn không hạ quyết tâm, lựa chọn đúng lập trường của mình. Nếu đợi thêm một lúc nữa thì chẳng còn cơ hội nữa rồi.
Chuyện của hàng tỉ năm trước.
Tuy rằng đã bị bao phủ bởi một lớp màn che, cho đến ngày nay, chẳng có được mấy người biết được tất cả những gì xảy ra năm đó, nhưng trước mắt chuyện này đã không quan trọng.
Thần Đế đã không còn.

Nhưng chủ nhân Địa Phủ thì vẫn còn đây, hơn nữa sắp sửa vượt giới đến đây.
Lúc này.
Chỉ có gia nhập Địa Phủ, mới có thể bảo đảm được mình sẽ còn sống sót, dù sao thì chư thiên vạn giới không còn Tiên Đế, chỉ có duy nhất mộ Thiên Cơ Lâu Chủ, mà hắn còn không muốn nhúng tay vào.
Thử hỏi.
Còn có ai có thể ngăn cản Địa Phủ thống trị chư thiên vạn giới chứ? Nói lại thì.
Ngay cả bản thân Thiên Cơ Lâu Chủ đã từng nói Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối. Vậy chẳng phải là nói Địa Phủ sắp sửa thống nhất chư thiên vạn giới hay sao?
Có cái tiền đề này.
Càng ngày càng có nhiều Tiên Vương lựa chọn từ bỏ chống cự, gia nhập vào Địa Phủ.
“Chư thiên vạn giới..... Thật sự hết hy vọng rồi sao?”
Chu Khất đứng ở trên trời cao.
Trong lòng hắn là một mảnh bi thương, nhìn không ít Tiên Vương Thiên Ma giới quỳ rạp trên đất chung quanh, hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, có vẻ vô cùng lẻ loi.
Dường như đã bị vùng đất này bỏ rơi vậy đó.
Một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, vạt áo bay phất phới, tóc dài tung bay như thác nước, một đôi mắt đảo qua thế giới bị tàn phá bên dưới.
Vào thời khắc này, hắn cảm nhận được một loại cảm giác vô lực sâu đậm.
Phóng tầm mắt nhìn lại.
Quá nhiều Tiên Vương đã thay đổi mục tiêu, gia nhập vào Địa Phủ, trong số những người bọn họ có một ít người đã từng tham gia vào trận chiến thời thượng cổ.
Từng huyết chiến với Tiên Vương Địa Phủ.
Nhưng hôm nay.
Bọn họ lại gia nhập Địa Phủ, điều này không thể không nói là vô cùng buồn cười.
Nhưng những người khác thì lại chẳng có gì đáng để mà nói, bởi vì bọn họ không hề có ký ức, chỉ có một số ít ký ức, mà cũng là đọc được từ trong sách cổ mà Địa Phủ lưu lại.

Chỉ biết Địa Phủ rất khủng bố, còn những điều khác thì hoàn toàn không biết gì cả. Hôm nay bọn họ gia nhập Địa Phủ, cũng là điều hợp tình hợp lý.
"Tiền bối."
... Cách đó không xa.
Vọng lại giọng nói của Liễu Thanh Hoằng.
Hắn lê tấm thân tàn, đi tới bên cạnh Chu Khất, hơi chắp tay, trầm giọng nói: "Tiền bối chính là người đứng đầu trên Tiên Vương bảng, và cũng đã từng tham dự trận chiến thời thượng cổ."
"Hơn nữa, nghe nói....."
Nói tới đây.
Liễu Thanh Hoằng không tiếp tục nói tiếp.
Những người ở đây đều biết tình trạng của Chu Khất không bình thường, hắn chính là hóa thân từ chấp niệm của một vài vị chuẩn Tiên Đế, chỉ kế thừa một chút thực lực mà thôi.
Nhưng như vậy cũng đã đủ khủng bố.
Dựa theo lẽ thường mà nói.
Xác suất để Chu Khất trở thành chuẩn Tiên Đế cao hơn so với tất cả mọi người, bởi vì hắn có được sự lĩnh ngộ của chuẩn Tiên Đế, chỉ cần bắt được cơ duyên, thì có thể thuận lý thành chương trở thành chuẩn Tiên Đế.
"Ngươi muốn nói cái gì?"
Chu Khất mày nhăn lại, mở miệng hỏi.
"Vãn bối không có ý khác, chẳng qua là Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã từng nói, đợi đến khi thế giới này mở ra, thì cơ duyên chuẩn Tiên Đế sẽ xuất thế."
Liễu Thanh Hoằng nhìn tất cả mọi thứ chung quanh, bất đắc dĩ cười khổ nói: "Nhưng mà ngay đến lúc này, chủ nhân Địa Phủ cũng đã xuất thế, nhưng mà cơ duyên chuẩn Tiên Đế lại chậm chạp chưa xuất hiện."
"Không biết tiền bối, có biết tin tức gì không?"
Lời này nói ra.
Nói thật lòng thì Liễu Thanh Hoằng không ôm bao nhiêu hy vọng.
Theo như suy nghĩ của hắn thì Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối rất có thể đã không nói cho người ngoài, rốt cuộc thì cơ duyên này ở nơi nào, phỏng chừng có thể là nó được cất giấu ở một nơi nào đó trong thế giới này.
Nhưng có thể tìm được nó hay không, vậy thì phải xem cơ duyên của cá nhân rồi.

Chu Khất ngẩn ra, phảng phất như nhớ ra điều gì đó, hắn lẩm bẩm nói: "Cơ duyên chuẩn Tiên Đế?"
"Các ngươi đang tìm kiếm cơ duyên Chuẩn Tiên Đế sao?"
"Không sai."
Liễu Thanh Hoằng gật đầu.
"Đáng tiếc là, cho dù có một vị chuẩn Tiên Đế ra tay, thì kết quả cuối cùng cũng rất khó thay đổi, rất có khả năng vị chuẩn Tiên Đế kia cũng phải nộp mạng thôi"
Chu Khất xoay người, bước đến một bước, đi tới trước mặt Liễu Thanh Hoằng, ánh mắt nặng nề, trầm giọng nói.
Đứng bên cạnh.
Đám người Nhị tổ, Liễu Khiêm Ch thấy thế thì không hiểu ra làm sao, có chút không hiểu tình hình. Chẳng lẽ.....
Người đứng đầu trên Tiên Vương bảng - Chu Khất, hắn lại biết tung tích của cơ duyên chuẩn Tiên Đế hay sao? Nghĩ đến đây.
Đôi mắt của rất nhiều người sáng ngời.
Đúng rồi.
Chu Khất này không phải là một sinh linh, hắn căn bản không có khả năng trở thành chuẩn Tiên Đế, mà hắn tất nhiên đã biết tung tích của cơ duyên chuẩn Tiên Đế, nói không chừng hắn chính là người mà năm đó vài vị chuẩn Tiên Đế lưu lại để bảo hộ cơ duyên.

Chương 893. Ngươi có đồng ý trở thành tân chuẩn Tiên Đế không?. (2)

Chỉ có cách giải thích này mới có thể coi là hợp lý, vì sao sau khi nhắc tới cơ duyên chuẩn Tiên Đế, Chu Khất lại đột nhiên thay đổi sắc mặt.
"Đạo hữu, tại sao không thử một lần?"
Lúc này.
Bắc Vũ Thần Hoàng đứng bên cạnh, cũng mở miệng.
Chúa tể Địa Phủ đã thức tỉnh, bất kỳ lúc nào cũng có thể sẽ vượt giới đến đây, lúc này, vẫn chưa có một vị chuẩn Tiên Đế nào xuất thế, vậy thì đợi lúc nữa coi như xong.

“Chỉ sợ vẫn chưa được.”
Chu Khất lắc đầu.
Đám người Liễu Thanh Hoằng đứng bên cạnh lo lắng, nói: “Tiền bối, ngươi có biết tung tích của cơ duyên không? Lúc này không thể cứ kéo dài như vậy nữa, nếu không thì chư thiên vạn giới thật sự sẽ vạn kiếp bất phục.”
“Cũng không phải là ta không muốn giúp các ngươi, mà là con đường tu hành phía trước đã bị chặt đứt, ccho dù là ta thì cũng có lòng nhưng bất lực.”
Chu Khất mở miệng nói.
Năm xưa Thần Đế đã chặt đứt con đường tu hành phía trước, tuy rằng hắn không được tận mắt nhìn thấy, nhưng sau khi kế thừa ký ức của mấy vị chuẩn Tiên Đế, ít nhiều gì thì hắn cũng biết một ít.
Không có con đường phía trước.
Thì cho dù có lấy được cơ duyên, thì đã sao chứ? Vẫn không thể nào đột phá.
“Điều này thì tiền bối không cần lo lắng, vào thời khắc quan trọng, Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối sẽ trợ giúp chúng ta một phen.”
Liễu Thanh Hoằng nhanh chóng nói.
“Ôf?”
Chu Khất nhíu mày, cả người lâm vào suy tư, dường như đã có chút do dự, không biết có nên mở miệng hay không. Dáng vẻ này lọt vào trong mắt những Tiên Vương khác.
Thì lại trở thành lo lắng không thôi.
“Đạo hữu, xin hãy chỉ điểm!”
Bắc Vũ Thần Hoàng mở miệng.
Hắn ôm quyền, cung kính hành lễ, thái độ vô cùng thành khẩn. Lúc này.
Bất kể là ai trở thành chuẩn Tiên Đế đều không quan trọng, chỉ cần có thể ngăn cản chúa tể Địa Phủ là đủ rồi. Đương nhiên.
Trong lòng bọn họ hiểu rõ điều này có chút không thực tế, dù sao thì chúa tể Địa Phủ đã có thể hành động từ xa, nhưng dù sao thì có hy vọng vẫn tốt hơn là không có hi vọng nào.
Bất kể như thế nào, bọn họ đều phải thử một lần.
Cho dù là bọn họ có biết rằng làm như vậy, kết quả cuối cùng vẫn là thất bại.
“Nếu như các ngươi đã đến Thiên Cơ Lâu.....”

Chu Khất xoay người, ánh mắt đảo qua mặt của mỗi người, cuối cùng dừng lại trên người Liễu Thanh Hoằng, hắn gằn từng chữ: "Chẳng lẽ Thiên Cơ Lâu Chủ không nói với các ngươi, cơ duyên chuẩn Tiên Đế là chính ta sao?"
"A?"
"Này....."
Vô số người giật mình.
Cái quỷ gì thế này?
Cơ duyên chuẩn Tiên Đế là một người? Mà còn là người đứng đầu trên Tiên Vương bảng nữa? Chuyệ này đúng là quá sức tưởng tượng.
Quả thực vượt quá dự đoán của mọi người, lúc trước khi đến Thiên Cơ Lâu, không phải là không người muốn biết rõ về cơ duyên chuẩn Tiên Đế, nhưng vấn đề là.....
Tin tức này có can hệ qua lớn.
Chẳng có bất kỳ thế lực nào có thể dựa vào căn cơ của một mình mình, mà lấy được tin tức trọn vẹn.
"Tiền bối, phải chăng là đang nói đùa?"
Liễu Thanh Hoằng nặng nề nói.
Tuy rằng những người ở đây muốn có một vị chuẩn Tiên Đế ra tay, nhưng không đồng nghĩa với việc nhẫn tâm nhìn thấy Chu Khất ngã xuống, dù sao thì chiến lực của hắn vẫn rõ như ban ngày.
Nếu không có Chu Khất.
Thì e rằng không thể ngăn cản được cường giả Địa Phủ.
"Ngươi nhìn ta có giống như đang nói đùa không?"
Trong đôi mắt sâu thẳm của Chu Khấ xuất hiện gợn sóng, vô cùng tang thương, mặt hắn hiện lên một nụ cười hào sảng, nhìn về phía Liễu Thanh Hoằng, ôn hòa nói: "Ngươi có đồng ý trở thành tân chuẩn Tiên Đế không?"
"Ta?"
Liễu Thanh Hoằng chần chờ.
Chung quanh hắn có không ít người, trong số này có cả đám người Phượng Tổ, Bắc Vũ Thần Hoàng, thực lực mạnh hơn so với hắn, lại đã từng tham gia vào trận chiến thời thượng cổ.
Về tình về lý.
Thì những người này đều có đủ tư cách, trở thành một chuẩn Tiên Đế hơn hắn. Vì sao.
Vị Chu Khất tiền bối này lại cố tình nhìn trúng hắn chứ? Đứng một bên.

Trong lòng những người khác trong tộc Liễu thị có chút căng thẳng, lời của Chu Khất không hề kiêng dè những người khác. Nếu như tộc Liễu thị cũng có thể xuất hiện một chuẩn Tiên Đế.
Vậy thì lợi ích của chuyện này không cần nói cũng biết.
Và cũng nhưng vậy trách nhiệm cũng rất lớn, vào thời khắc mấu chốt như vậy trở thành chuẩn Tiên Đế, không khác gì là phải hoàn toàn đối đầu với Địa Phủ, một khi không ngăn cản được chúa tể Địa Phủ vượt giới đến đây.
Vậy thì có thể đoán ra được kết cục của tộc Liễu thị.
"Không ai."
"Chính là ngươi."
Chu Khất gật đầu.
Hắn rất tán thưởng người thanh niên này, biết rõ không địch lại, mà còn giao thủ với Phệ Uyên, hơn nữa còn chiến đấu đến nước này, chỉ dựa vào niềm tin như vậy, cũng đã hơn hẳn rất nhiều người.
"Ta ủng hộ kiến nghị của Chu đạo hữu."
Lúc này.
Bắc Vũ Thần Hoàng cũng mở miệng.
Thứ hạng của hắn trên bảng xếp hạng Tiên Vương rất cao, nên quyền phát biểu cũng lớn, một khi hắn đã mở miệng, thì một số người có tâm tư khác lập tức ngừng công kích.
Mặc dù.
Bọn họ cũng muốn trở thành chuẩn Tiên Đế, nhưng trước tiên phải qua được cửa của Bắc Vũ Thần Hoàng cùng Chu Khất kia. Không ít Tiên Vương tự nghĩ.
Bọn họ cũng chẳng có được bản lĩnh, có thể đoạt được cơ duyên trở thành chuẩn Tiên Đế từ trong tay của hai vị này.
"Nếu chư vị đều không....."
Chu Khất mở miệng.
Hắn đi tới trước mặt Liễu Thanh Hoằng, một ngón tay điểm ra, rơi xuống giữa trán của Liễu Thanh Hoằng, trong khoảnh khắc khi ngón tay sắp sửa điểm xuống, một giọng noia khàn khàn truyền tới.
"Lão phu có ý kiến!"
"Hả?"
"Ai??"
Rất nhiều người đều nhìn về phía giọng nói truyền đến. Chỉ thấy.

Một kẻ tử khí lượn lờ quanh thân đã đi tới, cả người hắn phát ra khí tức mục nát, mặc áo bào màu đen, chỉ có một đôi mắt màu xám tro tàn lộ ra bên ngoài, ánh mắt vô cùng lạnh giá.
Nếu không phải là trên người hắn không có luân hồi quy tắc, rất nhiều người xém chút nữa đều phải nhận lầm hắn là Tiên Vương Địa Phủ chạy tới phá rối rồi.
"Ngươi là ai?"
Bắc Vũ Thần Hoàng mở miệng.
Người đứng trước mắt này vô cùng xa lạ, mặc dù hắn chưa từng nhìn thấy, nhưng vấn đề là thực lực của người này vô cùng khủng bố, dường như là cấp Tiên Vương.
Mà lại như là cấp chuẩn Tiên Đế.
Mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng quái dị.
Lại càng giống như một khối thi thể có linh hồn, một lần nữa xuất hiện trên đời, bất kể là tình huống nào, nhưng có một điều không thể phủ nhận chính là thực lực của người này vượt xa rất nhiều Tiên Vương.

Chương 894. Lão phu có thể giấu diếm cái gì chứ?.

Tất nhiên là tên của người nằm sẽ có trên bảng xếp hạng Tiên Vương. Còn có khả năng là nằm trong mười người xếp đầu nữa!
--
"Ta?"
Người áo đen đi tới trước mặt mọi ngườ, chậm rãi dừng chân, đôi mắt xám như tro tàn của hắn dừng lại trên người của Chu Khất, trong mắt mang theo sự khao khát mãnh liệt, nhẹ giọng nói: "Lão phu, thành chủ Huyền Không thành!"
"Cái gì?"
Nghe lời hắn nói.
Lần này thì rất nhiều người đều không thể giữ được bình tĩnh. Người này là thành chủ Huyền Không thành, hạng ba trên Tiên Vương bảng sao?
Nếu nói là như vậy thì đối phương thật sự có tư cách trở thành chuẩn Tiên Đế hơn cả Liễu Thanh Hoằng. Dù sao thì thực lực của người này chỉ xếp sau Lục Vô Đạo cùng Chu Khất.

Vậy thì khả năng hắn trở thành chuẩn Tiên Đế không phải là nhỏ. Ít nhất. Thì hắn có khả năng xoay chuyển toàn bộ chiến cuộc hơn là Liễu Thanh Hoằng.
"Thì ra là thành chủ Huyền Không thành, giờ phút này hắn xuất hiện, đối với chư thiên vạn giới chúng ta mà nói, chính là một chuyện rất tốt."
"Còn không phải sao."
"Năm đó vị thành chủ Huyền Không thành này dùng thực lực của mình hắn đối đầu với mấy vị cường giả Địa Phủ, mà lại còn chiến thắng nữa chứ, đã bao nhiêu năm trôi qua, thực lực há có thể không tăng lên sao?"
"Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện ra tình trạng của vị thành chủ Huyền Không thành này có chút không bình thường sao?"
Một đám Tiên Vương đứng bên cạnh thấp giọng nói chuyện với nhau. Giọng nói của họ đã được khống chế trong phạm vi nửa trượng, tuy rằng giọng nói không truyền ra ngoài, nhưng nhìn vẻ mặt của bọn họ cũng có thể đoán được đại khái.
Thành chủ Huyền Không thành lẳng lặng đứng ở nơi đó, không hề hối thúc, mà một đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm Chu Khất, dường như đang chờ đợi đối phương quyết định.
"Đạo hữu."
Bắc Vũ Thần Hoàng đi tới trước mặt thành chủ Huyền Không thành, đưa mắt đánh giá đối phương một cái, trầm giọng nói: "Vừa rồi khi giao thủ cùng Tiên Vương Địa Phủ, ngươi ở nơi nào?"
Hắn có thể khẳng định.
Lúc ấy thành chủ Huyền Không thành tuyệt đối không lộ diện, ngược lại vào thời điểm quyết định quyền sở hữu cơ duyên chuẩn Tiên Đế, thì ngược lại hắn lại nhảy ra.
Chẳng phải là há miệng chờ sung sao? Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?
"Ta?"
Trong mắt thành chủ Huyền Không thành hiện lên một chút âm u, từ từ mở miệng nói: "Trước đây ta đang dưỡng thương, không dối gạt chư vị, trước đó ta bị Thiên Cơ Lâu Chủ đánh bị thương, cho nên không thể chạy đến nơi này."
"Ồ?"
Nghe thấy câu nói này, đám người Bắc Vũ Thần Hoàng cùng Liễu Thanh Hoằng đưa mắt nhìn nhau một cái.

Ở đây, có không ít người đều đã từng đến Thiên Cơ Lâu, đối với tính cách của Thiên Cơ Lâu Chủ, chưa thể nói là hiểu rõ như lòng bàn tay, nhưng ít nhiều gì thì biết một ít.
Thiên Cơ Lâu Chủ cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà ra tay với người ta.
Thành chủ Huyền Không thành muốn đổi tội lên người của Thiên Cơ Lâu Chủ, vậy thì e rằng hắn đã tính lầm rồi, mặc dù thật sự là Thiên Cơ Lâu Chủ có đánh hắn bị thương.
Trong chuyện này phỏng chừng có ẩn tình không muốn cho ai biết.
"Bây giờ không phải là lúc để giải thích."
Nhìn thấy Bắc Vũ Thần Hoàng mở miệng, dường như còn muốn hỏi thêm điều gì đó, thành chủ Huyền Không thành lập tức cắt ngang lời hắn, mở miệng nói: "Việc cấp bách hiện tại là trong chư thiên vạn giới cần thiết phải có một chuẩn Tiên Đế đứng ra!"
Ở nơi xa.
Bên trong cánh cửa kia, chúa tể Địa Phủ đã tỉnh lại, bất kỳ lúc nào đều có khả năng vượt giới.
Mà không ít Tiên Vương Thiên Ma giới, cũng chẳng rảnh để quản bọn họ, mỗi một người đều cung kính chờ đợi đối phương vượt giới, lúc này toàn bộ thế giới lâm vào thời khắc yên bình ngắn ngủi.
Mỗi người đều hiểu rất rõ.
Chẳng bao lâu nữa.
Phải công bố hoàn toàn kết cục cuối cùng của chư thiên vạn giới là như thế nào, hoặc là bọn họ có một chuẩn Tiên Đế xuất hiện, đánh nát cánh cửa kia.
Hoặc là chúa tể Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối.
"Ngươi quá nôn nóng rồi."
Chu Khất lắc đầu, ánh mắt như rồng, nhìn chằm chằm thành chủ Huyền Không thành, trầm giọng nói: "Trực giác mách bảo cho ta, ngươi còn giấu diếm chuyện gì đó!"
"Lão phu có thể giấu diếm cái gì chứ?"
"Thiên Cơ Lâu Chủ vô duyên vô cớ xuống tay với ta, khiến ta bị trọng thương. Nếu như không có việc này, lão phu đã sớm chạy đến thế giới này tham chiến rồi!"
Thành chủ Huyền Không thành cả giận nói.
Phảng phất như hắn bị sỉ nhục rất nghiêm trọng vậy.
"Ví dụ như....."

Chu Khất đưa mắt nhìn thành chủ Huyền Không thành một cái sâu kín, thong thả ung dung nói: "Trước đây ngươi đã thử đột phá cảnh giới chuẩn Tiên Đế một lần, nhưng cuối cùng lại bị thất bại!"
"Thế thì đã sao?"
Thành chủ Huyền Không thành không phủ nhận, hắn liếc mắt nhìn mọi người chung quanh một cái, tiếp tục nói: "Ở đây có mấy người chưa từng thử đột phá cảnh giới chuẩn Tiên Đế chứ?"
Lời này của hắn không phải là giả.
Cho dù là đám người Bắc Vũ Thần Hoàng cũng không thể phủ nhận, dù sao thì đúng thật là bọn họ đã từng thử đột phá cảnh giới chuẩn Tiên Đế, chẳng qua là vẫn không tìm được đúng phương pháp mà thôi.
"Ngươi khác bọn họ."
Chu Khất nhàn nhạt nói.
"Có gì khác nhau chứ?"
Thành chủ Huyền Không thành nheo mắt lại, giọng nói mang theo chút bất thiện, quanh thân tràn ngập ra khí tức mục nát, khiến cho thiên địa vạn vật đều phải điêu tàn.
Thực lực của hắn rất mạnh, chi ít thì hắn tự nhận là bản thân mình không kém gì Lục Vô Đạo cùng Chu Khất. Trước kia bị Thiên Cơ Lâu Chủ đánh trọng thương.
Đó là vì sự chênh lệch quá lớn.
Đối phương rất có thể đã là một chuẩn Tiên Đế hoặc là một Tiên Đế. Nhưng mà ngoài Thiên Cơ Lâu Chủ ra, những người khác còn không xứng để hắn chú ý đến.
"Ngươi đã từng đã đạt đến bước cuối cùng, thậm chí còn sáng tạo ra Đạo của chính mình, chỉ tiếc vào thời khắc cuối cùng thì vẫn thất bại."
Giọng nói của Chu Khất rát thản nhiên, nhưng khi vọng vào tai của những người khác lại không thua gì sấm sét. Chuyện này không thể tưởng tượng được.
Theo lý mà nói, con đường tu hành phía trước đã bị Thần Đế chặt đứt, hiên nay trên đời này không ai có thể đột phá được mới đúng. Phải biết rằng..
Cho dù là Lục Vô Đạo cũng bị mắc lại ở cảnh giới Tiên Vương đỉnh phong nữa là.

Chương 895. Thì ra là như thế.

Chương trước Chương sau

Nhưng điều khiến cho người ta không ngờ được lại chính là thành chủ Huyền Không thành, một thần long thấy đầu không thấy đuôi lại lặng lẽ đột phá, chuyện này đúng là đã đảo lộn tam quan của tất cả mọi người.
Chẳng lẽ.
Thời đại này, còn có thể đột phá dựa vào thực lực của chính bản thân mình hay sao? Nếu như mà là như vậy.....
Ngay tức khắc đã có không ít Tiên Vương, trong mắt hiện lên ngọn lửa hy vọng. Thành chủ Huyền Không thành có thể đột phá, vậy tại sao mình lại không thể?
Nếu thật sự không làm được thì bản thân mình còn có thể sống thêm được hàng tỉ năm nữa. Dù sao thì.
Tất cả mọi người đều biết, thành chủ Huyền Không thành được đắp nặn hoàn toàn dựa vào thời gian. Thời đại này căn bản chẳng ai biết được rốt cuộc hắn là người của thời đại nào.
Dù sao thì cũng chẳng có ai sống lâu như thành chủ Huyền Không thành cả.
"Chu đạo hữu, ngươi nói thật sao?"
Bắc Vũ Thần Hoàng mở miệng.
Cho dù là hắn, giờ phút này cũng không thể nào giữ được bình tĩnh. Dù sao thì.
Chu Khất quyết tâm trợ giúp Liễu Thanh Hoằng đột phá, những người còn lại chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, nhưng không ngờ tới, thành chủ Huyền Không thành lại mang đến một tin tức khác.
Quả thực là ánh sáng ở cuối đường hầm mà!
"Là thật."
Chu Khất gật đầu.
"Nếu thời khắc cuối cùng lại thất bại, vậy có phải là chứng minh rằng vẫn có một chút khả năng thành công hay không?"
Bắc Vũ Thần Hoàng kích động hỏi.
--
"Không hề có bất kỳ khả năng nào."
Chu Khất lắc đầu, hắn nhìn về phía thành chủ Huyền Không thành, trong giọng nói có vài phần thăm dò, trầm giọng nói: "Năm đó Thần Đế đã chặt đứt con đường tu hành phía trước, trừ phi có người sáng tạo ra một hệ thống tu luyện hoàn toàn mới."
"Nếu không thì tuyệt đối sẽ không thể nào đột phá."

“Từ khí tức trên người của thành chủ Huyền Không thành có thể nhìn ra được hắn vẫn đi theo con đường của Thần Đế, cho nên hắn tuyệt đối không thể nào trở thành chuẩn Tiên Đế được.”
Chu Khất nói rất chắc chắn.
Mỗi một chữ phảng phất như được ngưng tụ từ quy tắc, thế gian không thể nào thay đổi được.
Mà thành chủ Huyền Không thành đứng bên cạnh hắn, theo lời của Chu Khất nói ra, sắc mặt lại càng thêm khó coi, đây là bí mật của hắn, nhưng đồng thời cũng không phải là bí mật gì quá quan trọng.
Bởi vì một khi hắn buông lỏng khí tức, thì sẽ bị người khác cảm nhận được, căn bản là không thể gạt được mọi người.
Nếu như có người cố ý muốn thăm dò thì cũng không khó, huống chi là một người như Chu Khất.
“Đạo hữu nói ra những việc này, rốt cuộc muốn nói cái gì?”
Sắc mặt của thành chủ Huyền Không thành lạnh băng, trong đôi mắt màu xám tro có hàng tỉ phù hiệu lập loè, phát ra khí tức khủng bố, ép cho hư không trở nên vặn vẹo.
Chỉ cần là một người bình thường, e rằng khi bị một người nói rõ ràng ra bí mật của bản thân mình như vậy. Phỏng chừng sắc mặt cũng sẽ không dễ nhìn.
“Ta muốn nói.....”
Chu Khất tạm dừng một chút, gằn từng chữ: “Lúc trước sau khi thành chủ Huyền Không thành đột phá thất bại, thì hiện tại thành chủ Huyền Không thành vẫn là thành chủ Huyền Không thành như trước đây sao?”
“Hả?”
“Có ý gì?”
Bắc Vũ Thần Hoàng nhíu mày, hắncó chút khó hiểu nói.
Đột phá thất bại là điều bình thường, có không ít người trong tu luyện giới vì bị thất bại, mà đã xảy ra biến cố. Thành chủ Huyền Không thành trước mắt này, nhìn qua thì tình trạng của hắn cũng không tệ lắm.
Hắn là sau khi đột phá bị thất bại, cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu.....
“Ngươi đã nhìn ra rồi?”
Áo bào của thành chủ Huyền Không thành bay phần phật, tóc tai bay lượn, hắn đứng ở nơi đó, một loại khí phách cái thế khiến cho vạn đạo thiên địa đều phải gào thét.
Dưới luồng áp lực này, chẳng có gì mà không thần phục. Khoảnh khắc này.

Thành chủ Huyền Không thành phô bày ra phong thái vô thượng, khiến cho người ta kinh ngạc cảm thán.
“Vậy thì đã sao?”
Chu Khất tiến lên trước một bước, vô số kim quang phát ra, phía sau lưng hắn là mấy bóng người vĩ đại, trấn áp khắp đất trời, như là một Thiên Đế thượng cổ hồi sinh.
Khiến cho người ta không dám ngước nhìn.
Vô số người phải chút ý đến.
Bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vừa mới cùng Địa Phủ đại chiến một hồi, tại sao khi thành chủ Huyền Không thành đến đây, nhìn có vẻ lại muốn giao thủ nữa?
Chẳng phải là thành chủ Huyền Không thành đứng về phía chư thiên vạn giới hay sao?
Cho dù có không muốn cho hắn trở thành chuẩn Tiên Đế, nhưng cũng không đến mức vung tay đánh nhau chứ?
“Nếu ta đoán không lầm, lúc trước khi thành chủ Huyền Không thành đột phá thất bại, cũng đã chết đi rồi?”
“Mà bây giờ ngươi.....”
Chu Khất mở miệng.
Hắn đứng trên mặt đất, trên đỉnh đầu là một chiếc đại đỉnh, lưu chuyển thần huy, phả ra sương mù hỗn độn, bao phủ cả người hắn vào bên trong , vô cùng cường đại.
“Chẳng qua cũng chỉ là linh trí được sinh ra từ thi thể mà thôi, ngươi đã chẳng phải là thành chủ Huyền Không thành lúc xưa rồi, làm sao ta có thể tin được ngươi.”
“Này.....”
Mọi người không nói gì.
Trong mắt đám người Bắc Vũ Thần Hoàng hiện lên vẻ tỉnh ngộ, hắn lẩm bẩm nói: “Thì ra là như thế.”
Từ lúc bắt đầu.
Hắn đã cảm thấy tình trang của thành chủ Huyền Không thành không bình thường, nhưng hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều. Vì dù sao thì cũng có quá nhiều người đột phá thất bại, rồi sau đó di chứng gì cũng có.
Kể cả người đột phá thất bại, mà tử vong cũng không phải là số ít.
Mà thành chủ Huyền Không thành bị như vậy, trên người mang theo khí tức mục nát, thật ra cũng chẳng là gì.

“Nói như vậy, ngươi là không muốn giúp ta đột phá?”
Thành chủ Huyền Không thành tiến lên một bước, khí tức đè sụp vòm trời, khí nuốt vạn dặm, giống như trong giây phút tiếp theo sẽ triển khai đòn công kích khiến trời sụp đất nứt.
Khoảng cách giữa hắn và Chu Khất.
Toàn bộ vòm trời gần như là vỡ nát, thiên địa đạo tắc biến thành tro, khí tức khủng bố tràn ngập ra, xuyên qua cổ kim.

Chương 896. Không ai có thể thay đổi được.

“Ngươi không thể nào làm ta tin tưởng được.”
Chu Khất cùng thành chủ Huyền Không thành đối đầu gay gắt, hai người vẫn chưa động thủ, chỉ đứng như vậy mà đã khiến cho vùng đất trời rộng lớn này hoàn toàn bị hủy diệt rồi.
Toàn bộ vũ trụ gần như sắp tan biến, đến ngay cả Tiên Vương Thiên Ma giới ở nơi xa cũng đã chịu ảnh hưởng. Rất nhiều người tò mò nhìn qua bên ngày.
Bọn họ rất tò mò, này đại chiến còn chưa kết thúc, nhưng tại sao bên phía chư thiên vạn giới đã bắt đầu nội bộ lục đục rồi? Cứ như vậy.
Chẳng phải chư thiên vạn giới chưa đánh đã tan hay sao? Hơn nữa.
Nhìn dáng vẻ thì người động thủ lại là Chu Khất - người đứng đầu trên Tiên Vương bảng nữa, người đối đầu với hắn kia, khí tức toát ra dường như cũng không yếu.
Ít nhất cũng phải là một trong mười người đứng đầu trên Tiên Vương bảng.
Loại trừ Tiên Vương của Địa Phủ ra, người còn có thể giằng co cùng Chu Khất, thì chẳng có mấy ai, kỳ lạ thay trong đầu của rất nhiều Tiên Vương đều xuất hiện năm chữ ‘thành chủ Huyền Không thành’!
“Nếu ngươi không chịu giúp ta, ta đành phải tự mình dành lấy vậy!”
Thành chủ Huyền Không thành nheo mắt lại, hắn tiến lên trước một bước, khí tức diệt thế tràn ngập ra, bắt đầu từ nơi hắn đứng, toàn bộ thế giới gần như là rơi vào trong cảnh điêu tàn.
Khí tức tử vong đáng sợ tràn ngập, tất cả Tiên Vương đều bị bao phủ bên trong.

Vốn dĩ thành chủ Huyền Không thành đã chết thật rồi. Bây giờ thành chủ Huyền Không thành ngoài kế thừa một thân thực lực ra thì còn có chấp niệm của kiếp trước, gần như là hóa thành tâm ma.
Bây giờ có thể nói là thành chủ Huyền Không thành vì muốn trở thành chuẩn Tiên Đế, có thể vứt bỏ mọi thứ. Có thể buông bỏ mọi điều.
Trước mắt.
Chờ đợi muôn đời, kỳ vọng vô tận, rốt cuộc cũng đã có thể nhìn thấy được chút ánh sáng rồi, thì làm sao hắn có thể từ bỏ được? Mặc dù.
Hắn biết Địa Phủ sắp sửa xuất thế, nhưng những chuyện này không quan trọng, chỉ cần bản thân hắn có thể đột phá, cho dù vạn giới bị hủy diệt thì đã làm sao?
Cùng lắm thì.
Bản thân hắn gia nhập Địa Phủ là được.
Một chuẩn Tiên Đế gia nhập Địa Phủ, chắc là Địa Phủ sẽ không từ chối đâu nhỉ?
"Ngươi đầu tiên giao thủ với Lục Vô Đạo, rồi sau đó trợ giúp Lý Trường Phong thiêu hủy cánh cửa trên bầu trời, hiện giờ ngươi còn sót lại bao nhiêu phần thực lực chứ?"
"Cho dù ngươi có là người đứng đầu trên Tiên Vương bảng, nhưng mà nay cũng đã chẳng phải là đối thủ của ta rồi!"
Thành chủ Huyền Không thành lại lần nữa tiến lên trước một bước, trong tay hắn xuất hiện một thanh thần trượng, nhanh chóng đuổi giết đến đây, vừa ra tay, đã triển khai đòn tấn công mạnh mẽ nhất.
Khoảnh khắc này.
Dao động hơn cả cấp Tiên Vương xuất hiện.
Đánh sụp thanh thiên vạn cổ, đập nát cổ kim, loại sức mạnh này thật là đáng sợ, chỉ trong nháy mắt mà thôi, đến ngay cả chỗ sâu nhất trong vũ trụ cũng cảm nhận được khí tức đáng sợ kia.
Nhưng mà.
Thành chủ Huyền Không thành ra tay rất có chừng mực, chẳng qua là vì hắn muốn có được cơ duyên chuẩn Tiên Đế mà thôi, vẫn còn chưa muốn trở thành kẻ thù của chư thiên vạn giới, lại càng không phải muốn trêu chọc Địa Phủ.
Cho nên.
Mục tiêu mà hắn nhằm vào, từ đầu đến cuối chỉ có một mình Chu Khất.
"Ầm ầm!"

Thứ ánh sáng rực rỡ nhất bắn ra, tia sáng lóa mắt nhất chiếu rọi, thành chủ Huyền Không thành ra tay, lực công kích cực kỳ khủng bố bao phủ khắp đất trời.
"Từ những lời ngươi vừa nói, thì đã biết ý đồ của ngươi đáng bị trừng phạt!"
Chu Khất quát lạnh.
Tóc dài bay múa, trong mắt hắn bừng lên thần quang, chiếu sáng thế gian, sát khí nồng đậm đến mức cực hạn phủ kín mọi ngóc ngách của hư không. Khiến cho tất cả mọi người không khỏi lùi ra bên ngoài.
Nếu thành chủ Huyền Không thành không nói gì thì cũng coi như thôi, nhưng hắn cố tình nói ra.
Hắn biết rõ bản thân mình đã giao thủ cùng Lục Vô Đạo, cũng biết bản thân mình giúp đỡ Lý Trường Phong, điều này đồng nghĩa với cái gì? Đồng nghĩa với việc hắn đã tới đây từ sớm.
Nhưng vẫn đứng ngoài xem kịch, hoặc là chờ đợi cơ duyên chuẩn Tiên Đế xuất thế. Dù sao thì.
Sở dĩ xuất hiện chuyện như ngày hôm nay, xét đến cùng cũng là vì cơ duyên chuẩn Tiên Đế. Mà mục đích chủ yếu để thành chủ Huyền Không thành chạy tới nơi này.
Chính là như vậy.
"Thì đã làm sao?"
Đã đến nước này rồi.
Thì thành chủ Huyền Không thành không hề có bất kỳ ý định che giấu, trực tiếp thừa nhận, hắn vung một trượng lên, đánh nát vòm trời, muốn ép Chu Khất khuất phục.
Ánh mắt Chu Khất lạnh băng, hắn bước ra nghênh đón, bàn tay to vung lên, đập về phía thành chủ Huyền Không thành, "Ầm ầm" một tiếng, trời sụp đất nứt, đại chiến khủng bố bùng nổ.
Rất nhanh trong phạm vi hàng tỉ vạn dặm chung quanh hai người, mắt đất đã bị hủy diệt triệt để. Những người đứng chung quanh quan sát.
Liên tục nhíu mày.
"Thần Hoàng, chúng ta có cần ra tay tương trợ không?"
Có người nhẹ giọng nói.
Nhìn về phía Bắc Vũ Thần Hoàng, lúc này cũng không phải là lúc mà chư thiên vạn giới hao tổn lực lượng. Bất kể là thành chủ Huyền Không thành hay là Chu Khất ngã xuống, thì đối với chư thiên vạn giới mà nói.

Đều là một tổn thất vô cùng lớn.
“Ra tay đi.”
“Tách hai người kia ra rồi tính.”
Bắc Vũ Thần Hoàng bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Bất kể như thế nào, thành chủ Huyền Không thành tạm thời cũng không gia nhập Địa Phủ, không đến mức vì cơ duyên chuẩn Tiên Đế mà liều mạng.”
“Còn về phần quyền sở hữu cơ duyên chuẩn Tiên Đế.....”
....
“Sẽ bàn lại.”
Hắn đưa mắt nhìn Liễu Thanh Hoằng một cái, nhẹ giọng nói: “Có Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ở đó, chỉ cần chúng ta ngã xuống, luôn có cách để bước đến tu vi chuẩn Tiên Đế.”
“Cũng được.”
Liễu Thanh Hoằng gật đầu.
Hắn biết Bắc Vũ Thần Hoàng nói như vậy, trên thực tế là từ sâu trong nội tâm hắn có hơi thiên vị thành chủ Huyền Không thành, bọn họ không biết thành chủ Huyền Không thành đang suy nghĩ cái gì.
Nhưng mà bên ngoài, thì thực lực của thành chủ Huyền Không thành không giống người thường.
Một kẻ là Liễu Thanh Hoằng nằm trong năm mươi ngươi đứng đầu trên bảng xếp hạng Tiên Vương, một kẻ là hạng ba trên Tiên Vương bảng, mà đã từng giao thủ với Địa Phủ, để cho ai trở thành chuẩn Tiên Đế đã là điều không thể nghi ngờ.

Chương 897. Không cần đột ngột phá ngang.

Nhưng vào thời khắc bọn họ sắp sửa ra tay.
Chu Khất lại rút lui khỏi chiến trường, đi tới trước người mọi người, giờ phút này ánh sáng trên người hắn ảm đạm, cả người lượn lờ tử khí, ngay cả ánh mắt cũng trở nên xám xịt.
“Tiền bối?”
Đám người Liễu Thanh Hoằng chấn kinh thất sắc, chạy tới trước người Chu Khất, nôn nóng hỏi: “Tiền bối, ngươi không sao chứ.”
“Không sao.”

Chu Khất vẫy tay, ánh mắt hắn lạnh băng, nhìn vào hư không, lạnh giọng nói: “Không ngờ là ngươi còn có thủ đoạn như vậy.”
Nếu như ở vào trạng thái đỉnh cao.
Hắn không hề e sợ thành chủ Huyền Không thành chút nào, nhưng đúng theo lời đối phương, hắn đã hao tổn qúa nhiều nguyên khí, nhất thời không cảnh giác.
Trúng ám chiêu của đối phương.
Tử khí quấn quanh người hắn, giống như dòi trong xương, không lúc nào là không cắn nuốt sự sống của hắn, mà bản thân hắn chỉ là một sợi ý niệm của vài vị chuẩn Tiên Đế ngưng tụ mà thành.
Sau khi sức sống bị cắn nuốt gần hết, hắn căn bản không thể chống đỡ được bao lâu. Một khi hắn ngã xuống.
Thì cảm ngộ của bản thân hắn hoàn toàn trở thành thành vật vô chủ, ai có thể cướp được nó thì là của người đó, dù sao thì cuối cùng ai có thể trở thành chuẩn Tiên Đế, hoàn toàn phải xem tạo hóa của cá nhân rồi.
“Những chuyện mà ngươi chưa từng nghĩ đến còn rất nhiều, hạng nhất trên Tiên Vương bảng cuối cùng lại ngã xuống dưới tay của hạng ba trên Tiên Vương bảng, ngươi đã có từng nghĩ đến chưa?”
Áo bào của thành chủ Huyền Không thành bay phần phật, đứng ở trên vòm trời, nhìn xuống Chu Khất, lạnh lùng nói: “Bây giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đồng ý với ta, giúp ta trở thành chuẩn Tiên Đế, hoặc là lặng lẽ tọa hóa, chờ sau khi ngươi ngã xuống thì cơ duyên vẫn là của ta.”
“Không ai có thể thay đổi được.”
“Phải không?”
Ánh mắt Chu Khất chớp nháy, hắn đưa mắt nhìn thoáng qua thế giới này lần cuối, trong mắt hắn là sự quyến luyến vô hạn, hắn chậm rãi giang hai tay ra, thân hình hóa thành vạn đạo ánh sáng.
Ánh sáng như cây cột, phóng lên cao, chiếu sáng mọi ngóc ngách trong thiên địa. Tất cả mọi người đều nhìn về phía này.
Trước mắt bao người, ánh sáng vô tận bay về phía Liễu Thanh Hoằng.
“Ngươi dám!”
Thành chủ Huyền Không thành hét lớn, thanh âm dội nát bầu trời.
Tất cả mọi người đều nhìn về phía bên này, cho dù là Tiên Vương Thiên Ma giới cũng không khỏi ghé mắt nhìn theo. Ở trước mắt bao người.
Trong lòng Liễu Thanh Hoằng cảm ngộ, hắn khoanh chân ngồi xuống, cả người bắt đầu sáng lên, trong tiếng ầm ầm, tinh huyết sôi trào như sông biển

rít gào, đinh tai nhức óc.
Mà Chu Khất.
Chỉ còn lại bóng dáng hư ảo dần dần hợp nhất cùng Liễu Thanh Hoằng.
Vào khoảnh khắc khi hai người dung hợp với nhau, một dao động kỳ dị khuếch tán ra, lan tràn ra khắp toàn bộ thế giới, tất cả sao trời đều bắt đầu run rẩy.
Hòa cùng nhịp thở với Liễu Thanh Hoằng.
Liễu Thanh Hoằng đã trải qu một trận chiến vừa rồi, thân thể khô gầy, tóc bạc trắng, thoạt nhìn rất già nua, nhưng mà lúc này lại bỗng xuất hiện một luồng sinh cơ chí cường.
Nó vô cùng bất ngờ, cũng vô cùng chấn động lòng người như vậy. Bởi vì.
Trong cơ thể Liễu Thanh Hoằng tràn ngập ra khí tức của một chuẩn Tiên Đế!
"Sắp đột phá rồi sao?"
Đám người Bắc Vũ Thần Hoàng cầm lòng không đậu nắm chặt hai tay, hai mắt cảnh giác nhìn chung quanh, sợ những người khác sẽ chạy đến phá rồi.
Nơi xa.
Hai người Phệ Uyên cùng Thiên Chiến đứng sóng vai nhau.
Bọn họ đang cung nghênh chúa tể Địa Phủ hạ giới, nhưng bọn hắn cũng không ngốc, sẽ không trơ mắt đứng nhìn trong chư thiên vạn giới xuất hiện một vị chuẩn Tiên Đế đến phá rối
Tuy rằng.
Tỷ lệ phá rối thành công của Liễu Thanh Hoằng rất thấp. Nhưng chỉ cần có khả năng này.
Bọn họ sẽ có trách nhiệm phá hủy nó từ khi còn trong nôi.
"Ta đi ngăn cản hắn."
Phệ Uyên mở miệng, trong đôi mắt ánh lên sắc lạnh khiến cho người ta không rét mà run.
Hắn cũng biết được thực lực vừa rồi của Liễu Thanh Hoằng, người thanh niên này, trong mắt hắn, chẳng qua cũng chỉ là một con kiến hơi lớn mà thôi.
Hắn tung hoành mấy kỷ nguyên rồi mà vẫn chưa trở thành chuẩn Tiên Đế.
Đối phương há có thể vượt trước hắn một bước sao?
"Không cần đâu."
Ngay khi Phệ Uyên muốn ra tay, giong nói của Vực chủ Sâm La quỷ vực truyền tới, hắn đứng sừng sững trên trời cao, cả người lượn lờ sương đen,

chỉ có hai mắt là lạnh nhạt vô tình.
Người ngoài không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.
Hắn nhìn lướt qua Liễu Thanh Hoằng, rồi sau đó thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói: "Con đường phía trước đã bị chặt đứt, hắn không trở thành chuẩn Tiên Đế được đâu, cho dù là Chu Khất cũng không được!"
"Trừ phi....."
Hắn nhìn thoáng qua phương hướng Thiên Nguyên giới, lẩm bẩm nói: "Trừ phi người kia ra tay!"
"Ta cũng rất tò mò, nếu như vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia đã thả ra tin tức về cơ duyên chuẩn Tiên Đế, không biết hắn có thể bù đắp còn đường sau này cho tu luyện giả hay không?"
"Nếu như có thể thì cũng là lúc xem thử vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia, rốt cuộc có thực lực gì!"
"Thiên Cơ Lâu Chủ thật sự là quá thần bí."
Cả người hắn đều được bao phủ bởi một lớp màn bí ẩn, chẳng ai có thể biết được thực lực của hắn rốt cuộc là như thế nào, ngay từ đầu rất nhiều người cho rằng đối phương là chuẩn Tiên Đế.
Đến ngay cả Vực chủ Sâm La quỷ vực cũng cho rằng như vậy.
Nhưng mà bây giờ xem ra.....
Có lẽ.
Thực lực của vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia không chỉ có như vậy.
Nếu như hắn ra tay, vậy thì sức uy hiếp của hắn không thể nào thua kém gì một đám Tiên Vương. Cho nên.
Vực chủ Sâm La quỷ vực tính toán muốn ngồi xem Liễu Thanh Hoằng trở thành chuẩn Tiên Đế, đúng lúc nhân cơ hội này, nhìn thử Thiên Cơ Lâu Chủ có ra tay hay không.
Chỉ cần hắn ra tay.
Thì chắc chắn sẽ toát ra khí tức của công pháp.
Đến lúc đó, thăm dò được thực lực của Thiên Cơ Lâu Chủ, thì cũng sẽ có phương pháp đối phó với hắn.
Nhưng hắn không muốn lại nhìn thấy một kẻ như Thần Đế đột ngột phá ngang, người khác không hề có sức uy hiếp đến bản thân hắn, không đồng nghĩa với việc vị Thiên Cơ Lâu Chủ kia không có.
"Nhưng mà....."
Phệ Uyên mở miệng.

Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, đã bị Vực chủ Sâm La quỷ vực cắt ngang.
“Chủ thượng sắp vượt giới, lúc này không cần đột ngột phá ngang. Huống gì chúng ta không ra tay, tự nhiên sẽ có người thay chúng ta ra tay.”

Chương 898. Cũng nên hành động rồi.

Trong đôi mắt của Vực chủ Sâm La quỷ vực xuất hiện một nụ cười nhạo.
Dưới sự quan sát của hắn.
Sắc mặt của thành chủ Huyền Không thành đã lạnh lẽo đến mức cực hạn.
Vẻ mặt vô cùng khó coi.
Đã bao nhiêu năm?
Ngàn vạn năm hay là hàng tỉ năm?
Từ khi hắn có ý thức, trong đầu chỉ có một chấp niệm, đó chính là trở thành chuẩn Tiên Đế, nhưng sau khi hắn thử vô số biện pháp.
Đáp án đều chỉ có một.
Đó chính là không thể nào đột phá.
Tận mắt nhìn thấy một cơ hội mới tinh bày ra ngay trước mắt, nhưng không đợi bản thân mình động thủ, thì đã để cho kẻ khác được hời không không rồi, mà còn là một vãn bối của mình.
Vậy thì làm sao có thể khiến lửa giận trong lòng hắn nguôi ngoai được chứ?
“Chết!”
Thành chủ Huyền Không thành hét lớn, tóc tai rối tung, hai tròng mắt dâng đầy lửa giận, áo bào trên người bay phất phới, tràn ngập khí tức hủy thiên diệt địa, khiến cho cả thế giới sắp triệt để tan nát.
Hắn đứng trên vòm trời,nắm chặt hai tay, sấm sét đầy trời sôi trào, hóa thành một bàn tay khổng lồ, rộng lớn bao la phủ xuống.
Bàn tay chưa rơi xuống.
Thì toàn bộ mặt đất đã tan nát.
Từng khe nứt khủng bố điên cuồng lan tràn về bốn phương tám hướng. Đến ngay cả Tiên Vương đều cảm nhận được một bầu không khí khiến cho người ta hít thở không thông.
Quá mức đáng sợ.

Bất kể nói như thế nào, thì thành chủ Huyền Không thành cũng là người xém chút nữa đã đột phá cảnh giới chuẩn Tiên Đế . Phải biết rằng.
Đây chính là trong tình huống con đường phía trước đã bị chặt đứt.
Nếu như ý thức của bản thân thành chủ Huyền Không thành vẫn còn tồn tại, thì dựa vào căn cơ bao nhiêu năm của hắn, chỉ sợ là thực lực của hắn sẽ còn tăng lên một bậc nữa.
Nhưng ngay cả một ý thức vừa mới ra đời khống chế khối thân thể này, thì cũng đã có thể đứng hạng ba trên Tiên Vương bảng, vậy thì có thể nhận biết được chỗ khủng bố của hắn.
"Ngươi dám!"
Bên trong tộc Liễu thị, khóe mắt của đám người Nhị tổ như muốn nứt ra, bọn họ lần lượt tiến lên, chắn phía trước Liễu Thanh Hoằng, muốn ngăn cản một kích này.
Dù sao thì.
Liễu Thanh Hoằng là hi vọng cuối cùng của tộc Liễu thị.
Đồng thời cũng là hi vọng cuối cùng của chư thiên vạn giới, Bất kể có nói như thế nào, thì bọn họ đều không thể để cho thành chủ Huyền Không thành phá hủy hy vọng này được.
Khoảnh khắc này.
Bất kể là Bắc Vũ Thần Hoàng hay là đám người Phượng tổ cũng đều bước ra.
"Ầm ầm!"
Một tiếng nổ lớn vang lên.
Vô số người cùng nhau lùi lại một bước, Nhị tổ còn có cả đám người Bắc Vũ Thần Hoàng đứng đầu tiên biến sắc, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.
Nhuộm đỏ áo bào trước ngực.
Đám người bọn họ vừa nãy, nhiều ít gì cũng đã có một ít thương thế, giờ phút này đối mặt với thành chủ Huyền Không thành dùng mạnh đánh yếu, căn bản là bọn họ không hề có bất kỳ ưu thế nào.
"Ầm ầm ầm!"
Dư lực mênh mông cuồn cuộn càng quét khắp nơi, đánh nát tất cả những vật hữu hình trong thiên địa, giống như ngày tận thế.
"Phốc!"
Thân hình Liễu Thanh Hoằng gần như nổ tung, một mảnh huyết nhục mơ hồ, từ trên đỉnh đầu hắn, một luồng huyết luyện màu đỏ đậm lao ra, huyết

khí hóa thành mặt trời.
Sóng to gió lớn, sóng biển dâng tận trời.
Ánh sáng màu đỏ lập tức nhấn chìm biển sao vô tận.
Trong ánh mắt trời màu máu mênh mang bát ngát kia tràn ngập sinh cơ nồng đậm, cuồn cuộn vô bờ, chấn động cổ kim, đang nhanh chóng khôi phục lại thân hình của Liễu Thanh Hoằng.
Tuy rằng hắn vừa mới bị dư lực trong đòn tấn công của thành chủ Huyền Không thành đánh trúng, nhưng rất nhanh đã khôi phục hoàn toàn. Thậm chí.
Không hề gián đoạn đến quá trình đột phá.
Lại thêm một lúc nữa trôi qua, khí tức trên người Liễu Thanh Hoằng tăng lên với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.
"Không thể nào!"
"Vì sao không thể cắt ngang quá trình đột phá của hắn?"
"Ta không tin!"
Thành chủ Huyền Không thành như một kẻ điên, hắn không quan tâm, lại lần nữa đánh ra một chưởng, chân nguyên mênh mông cuồn cuộn, hóa thành một con Thần Hoàng giương cánh bay lượn, xông về phía Liễu Thanh Hoằng.
"Ầm ầm!"
Thần Hoàng lao xuống, lại lần nữa đánh cho Liễu Thanh Hoằng bị thương.
Lần này.
Chẳng ai kịp thời ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh tượng này phát sinh.
Cả người Liễu Thanh Hoằng đều là máu, gần như hoàn toàn nổ tung, xương cốt đứt đoạn vô số khúc, máu tươi màu đỏ thắm vô cùng chói mắt, cho dù là huyết khí vô biên cũng không thể che giấu được.
Ngay lúc vô số người đang lo lắng cho hắn.
Thân thể bị tàn phá của Liễu Thanh Hoằng bắt đầu sáng lên, tinh huyết rơi rụng bay ngược về, trong nháy mắt trạng thái già nua đã thay đổi! Tóc trắng biến thành tro, rơi rụng xuống.
Huyết nhục phát sáng, xương trắng lấp lánh rực rỡ, một khối thân thể thon dài mà cường tráng hình thành, lấp lánh bảo huy. Theo sự biến hóa này.
Mảng đất trời này cũng bắt đầu bạo động, ngân hà nổ tung, trên vòm trời, sấm chớp xuất hiện, bắt đầu đánh xuống phía dưới, áp lực nồng đậm đến

cực điểm khiến cho mọi người nhịn không được nhanh chóng lùi về phía sau.
Khí tức của Liễu Thanh Hoằng dần dần tăng lên thì một mảng thiên kiếp dày nặng.
Cũng dần dần hình thành!
“Đây là..... Thiên kiếp của chuẩn Tiên Đế sao???”
Vô số người hít một ngụm khí lạnh.
Đã rất nhiều năm.
Loại thiên kiếp này chưa từng xuất hiện, trong lúc nhất thời khiến cho rất nhiều người không kịp phản ứng lại.
Nhìn vân kiếp vô biên vô hạn trên vòm trời, thì trong lòng của Tiên Vương của chư thiên vạn giới cảm thấy thấp thỏm, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.
Ít nhất.
Đây là một khởi đầu tốt.
Chứng minh rằng.
Liễu Thanh Hoằng đã bước đến bước đầu tiên, kế tiếp chỉ cần hắn có thể đột phá, hơn nữa vượt qua thiên kiếp, thì có thể tuyên bố với chư thiên vạn giới.
Bọn họ lại lần nữa có thêm một cường giả chuẩn Tiên Đế.
Mà điều mấu chốt trong quá trình này không phải là làm như thế nào vượt qua thiên kiếp, mà là liệu rằng Liễu Thanh Hoằng có thể thuận lợi đột phá hay không. Nếu như hắn không thể nào đột phá.
Thì đừng nói đến thiên kiếp.
Chỉ cần phản phệ khi đột phá thất bại, đủ để khiến hắn ngã xuống ngay nơi này!

Chương 899. Cũng nên hành động rồi. (2)

“Lão phu vẫn chưa thể nào đột phá, ngươi có tài đức gì mà có thể đột phá?”
Thành chủ Huyền Không thành lui về sau hàng tỉ vạn dặm, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Liễu Thanh Hoằng, trong miệng lạnh giọng nói. Hắn đã sống vô số kỷ nguyên.

Tuổi thọ đã hết sức dài, căn cơ thâm hậu như vậy mà vẫn chưa thể nào đột phá, cho nên hắn cũng không cho rằng, Liễu Thanh Hoằng có thể bước đến bước cuối cùng.
Cho dù là Chu Khất có hỗ trợ hắn cũng không được!
Còn đường tu hành phía trước đã bị chặt đứt, một mình Chu Khất không thể nào bù đắp được.
"Phanh!"
Một tiếng nổ lớn vang lên.
Liễu Thanh Hoằng ngồi xếp bằng trong vầng mặt trời vô biên, thân thể nổ tung, biến thành một đóa hoa màu máu, có thần đạo xiềng xích vô hình vô chất lan ra từ trong hư không, đánh nát máu thịt của Liễu Thanh Hoằng.
Vào thời khắc đột phá mấu chốt, khiến cho hắn xém chút nữa thì đã thất bại trong gang tấc.
Tuy rằng không hoàn toàn cắt ngang quá trình đột phá của hắn, nhưng cũng đã khiến cho Liễu Thanh Hoằng bị trọng thương, mà điều càng khủng bố hơn chính là, trong hư không càng ngày càng xuất hiện nhiều thần đạo xiềng xích lan tràn ra.
Lần lượt bò về hướng Liễu Thanh Hoằng.
Phảng phất như mảnh đất trời này không muốn nhìn thấy Liễu Thanh Hoằng đột phá vậy, cho dù không có ý chí Thiên Đạo, nhưng vào thời khắc này Liễu Thanh Hoằng vẫn phải chịu đựng sự hạn chế cực lớn.
Không thể nào thoát khỏi sự ràng buộc của quy tắc, kết cục của hắn đã định sẵn là chỉ có con đường thất bại mà thôi!
"Quả nhiên!!"
"Quả nhiên là như thế!!!"
Thấy cảnh tượng này.
Trong mắt thành chủ Huyền Không thành hiện lên tinh quang, trong lòng hắn khoái chí vô cùng, lúc trước khi bản thân hắn đột phá cũng là như thế này, rõ ràng chỉ còn một bước nữa.
Nhưng mà thiên địa pháp tắc không cho phép bản thân hắn đột phá! Mà nay.
Cảnh tượng tương tự cũng xuất hiện trên người Liễu Thanh Hoằng, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy một sự vui sướng, thứ mà bản thân hắn không lấy được, thì mặc định là những người khác cũng không thể nào có được!
Cùng lúc đó.
Thiên Nguyên giới.

Thiên địa linh khí đang nhanh chóng mất đi.
Nhưng bên trong Đại Hoang thành lại khác với bên ngoài, nơi đây linh khí vẫn nồng đậm, không bị ảnh hưởng bởi ngoại giới.
"Mau xem!"
"Tiên Vương bảng thay đổi rồi!"
Không biết là ai đã hét to một tiếng.
Thu hút ánh mắt của vô số người quay đầu nhìn về phía Tiên Vương bảng, không xem thì cũng chẳng sao.
Vừa mới nhìn vào thì chẳng một ai có thể thể giữ được bình tĩnh.
"Sao lại thế này?"
"Hạng nhất trên Tiên Vương bảng tại sao lại biến thành thành chủ Huyền Không thành?"
"Chu Khất đâu? Lục Vô Đạo đâu?"
Trong lòng của vô số người cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, nhìn vào danh sách mười người xếp đầu, lại xuất hiện những chuyện khiến cho người ta khiếp sợ. Chẳng biết từ khi nào toàn bộ Tiên Vương bảng dường như bị người ta xáo bài vậy.
Gần như là xếp hạng của tất cả mọi người đều xảy ra biến động.
Mà điều khủng bố hơn chính là Liễu Thanh Hoằng vốn dĩ còn nằm trong năm mươi người đứng đầu, thế nhưng thứ hạng của hắn tăng vụt như ngồi trên hỏa tiễn vậy, chỉ một lát thì đã nằm trong hai mươi người đứng đầu.
Hơn nữa không hề có xu thế dừng lại, phảng phất như muốn tiến đến vị trí đầu tiên vậy. Phải biết rằng.
Đây chính là Tiên Vương bảng đấy!
Cơ hồ là những chiến lực xếp hàng đầu trong chư thiên vạn giới, tại sao trong khoảng thời gian ngắn, lại có người mà thực lực tăng tiến vượt bậc đến như vậy?
Cho dù có uống thần dược, thì căn bản cũng không thể nào!
.....
"Đã bắt đầu đột phá rồi sao?"
Bên trong Thiên Cơ Lâu.
Lý Vân cảm nhận được, hắn đứng dậy, đi tới trước cửa Thiên Cơ Lâu, đứng khoanh tay, nhìn về phía thế giới bị lãng quên kia, hai mắt vô cùng sâu thẳm.
Khóe miệng hắn xuất hiện một nụ cười, nhẹ giọng nói: "Lúc trước, chuyện mà ta đã đồng ý với đối phương, xem ra hôm nay cũng nên hành động rồi."

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, chỉ vào hư không, vạn đạo thần liên phá không bay ra, hóa thành một con sông dài, phủ kín toàn bộ vòm trời, bay về phía Liễu Thanh Hoằng đang đột phá.
Hiện tại hắn đã trở thành Tiên Đế.
Muốn bù sửa sang lại tất cả những con đường tu hành đã bị chặt đứt, có thể là sẽ tốn chút sức.
Nhưng nếu chỉ để làm cho một người đột phá cảnh giới chuẩn Tiên Đế, vậy thì cũng không khó, mà mục đích chủ yếu của hắn chỉ cần trợ giúp một mình Liễu Thanh Hoằng đột phá mà thôi.
Còn về phần những người khác, vậy thì chỉ có thể đợi mà thôi.
Mà con đường đột phá Tiên Đế thì đừng nói nữa, Lý Vân căn bản không muốn bù đắp nó, ít nhất thì bây giờ hắn sẽ không ra tay.
Dù sao thì.
Lúc trước hắn cũng chỉ nói có thể làm cho người ta đột phá cảnh giới chuẩn Tiên Đế, nhưng chưa từng nói có thể làm cho tất cả mọi người có thể tiếp tục đột phá đến cảnh giới Tiên Đế. Trước khi gom đủ số tiền thì, hắn cũng sẽ không làm những chuyện phí công vô ích.
Hấp thu nội tình mà Chu Khất lưu lại.
Liễu Thanh Hoằng hoàn toàn thay da đổi thịt, hắn đạt tới trạng thái mạnh nhất của kiếp này, tố chất thân thể tăng vọt lên, đến ngay cả nguyên thần cũng trong suốt no đủ.
Lúc này.
Hắn giống như là một vị thần, cả người phát sáng, máu thịt trong suốt lộng lẫy, như là một ngọn đèn sáng của Tiên giới, chiếu sáng khắp hàng tỉ dặm núi sông, không dính bụi trần.
Đỉnh đầu hắn sáng lên, huyết khí bắn lên bầu trời, xuyên qua kiếp vân, đánh nát vũ trụ. Cảnh tượng này có hơi khủng bố.
Từ xưa đến nay.
Chẳng có mấy người có thể trở thành chuẩn Tiên Đế, nhưng vẫn có một số người đã độ kiếp, dù gì thì muốn bước vào cảnh giới chuẩn Tiên Đế, việc đầu tiên đó là phải độ kiếp.
Ở những kỷ nguyên trước, con đường tu luyện phía trước chưa bị đứt.
Mỗi một kỷ nguyên đều có chừng năm sáu người độ kiếp, nhưng kẻ có thể độ được kiếp lại vô cùng hiếm hoi, cho nên thiên kiếp chuẩn Tiên Đế mang lại cho người ta cảm giác.
Gần như là tự tìm đường chết. Nhưng hôm nay.

Điều khiển cho người ta không thể ngờ được chính là, Liễu Thanh Hoằng chỉ với khí huyết phát tán tự nhiên, đã đánh xuyên qua kiếp vân, chấn động vạn cổ, làm cho vô số người không thể không lùi lại phía sau ngàn vạn dặm. Chưa vượt qua thiên kiếp, nhưng bây giờ Liễu Thanh Hoằng cũng đã có được thực lực để chiến đấu với chuẩn Tiên Đế một trận. Điều này khiến cho người ta không thể không cảm thấy sợ hãi vạn phần.

Chương 900. Hắn muốn làm gì?.

Lục hợp bát hoang, từ xa đến gần, khí tức nặng nề xuất hiện, phủ đầy vòm trời, đó là biển sấm chớp vô biên vô hạn, hóa thành lôi kiếp mạnh nhất mà vô số người chưa từng nhìn thấy!

"Ầm ầm ầm!"

Thanh âm nặng nề như là trời xanh nổi trống trận, đang ầm ầm rung động, áp lực kéo đến, khoảnh khắc này Thiên Đạo phảng phất như hồi sinh, muốn đích thân ra tay đối phó với Liễu Thanh Hoằng.

Không muốn nhìn thấy hắn đột phá.

Muốn ma diệt triệt để hắn ngay tại đây.

Ánh sét vô cùng vô tận, lần lượt xuất hiện chín nghìn chín trăm chín mươi chín đạo tử tiêu thần lôi, được ngưng tụ thành từ đại đạo ánh sáng, hóa thành mặt trời màu tím trút xuống.

Chứa đựng lôi đạo pháp tắc chí cao vô thượng, cuồn cuộn vô ngần.

Có thể nhìn thấy được mỗi một đạo lôi kiếp đều giống như một vùng trời, mây tía mênh mông, ép cho ngân hà đứt đoạn, vũ trụ dập nát, đến ngay cả Tiên Vương cũng phải nơm nớp lo sợ.

Mà điều quan trọng hơn chính là.

Chuyện này chẳng qua chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Chỉ riêng khí tức đã khiến cho tất cả sao trời chung quanh đều nổ tung, trở thành bụi phấn, chẳng hề sót lại cái nào cả, quả thực là một cảnh tượng diệt thế.

Tất cả sinh linh trong toàn bộ chư thiên vạn giới dường như có linh cảm, nhìn về phía này. Điều kỳ lạ là tất cả mọi người đều cảm nhận được dường như có một nhân vật vô thượn sắp sửa xuất thế!

"Phá!"

Liễu Thanh Hoằng ngửa cổ lên trời thét dài, hắn giơ tay chụp lấy, từ nơi xa một con Tiên Hoàng bị hắn trực tiếp bắt đến đây, đây là binh khi chuẩn Tiên

Đế xuất hiện ngay từ lúc ban đầu.
Nhưng vẫn luôn vô chủ.
Cho dù là đến lúc này cũng chẳng có ai có thể hàng phục được nó. Dù sao thì.
Binh khí Trường Sinh cảnh ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện linh trí, huống hồ gì là binh khí mà chuẩn Tiên Đế lưu lại, nếu như Tiên Vương muốn hàng phục nó, thì độ khó vô cùng cao. Nhưng hôm nay, Liễu Thanh Hoằng đã bước vào cảnh giới chuẩn Tiên Đế.
Lại lần nữa muốn chế ngự binh khí này, thì cũng coi như là chẳng khó khăn gì.
Con Tiên Hoàng kia nằm trong tay hắn, hóa thành một thanh trường thương, toàn thân màu trắng bạc, toàn thân nó lượn lờ khí hỗn độn, mũi thương lạnh lẽo, bắn ra hàn quang, cắt xuyên chư thiên vạn giới.
Kẽ quát nhẹ một tiếng.
Trường thương bay ngang trời, phá vỡ đất trời, toàn bộ lôi kiếp suýt chút nữa đều bị chém thành hai khúc. Cảnh tượng này khiến cho người ta cảm thấy quá đáng sợ.
Không ít Tiên Vương cũng đơ ra, khi phải đối mặt với thiên kiếp chuẩn Tiên Đế, mà không chuẩn bị sẵn sàng để chống đỡ lôi kiếp thì cũng coi như thôi, vậy mà hắn lại còn dám chủ động xuất kích?
Chẳng phải là tự tìm cái chết hay sao?
Đứng cách đó không xa.
Ánh mắt của thành chủ Huyền Không thành rét lạnh, khóe miệng mang theo nụ cười khinh khi.
Lúc này, cũng không phải là lúc tỏ vẻ anh hùng, nguyên khí tiêu hao quá lớn, chờ đến khi những lôi kiếp còn lại giáng xuống, không có chân nguyên chống đỡ, khóc cũng không có chỗ mà khóc.
“Thiên Cơ Lâu Chủ giúp ngươi thì sao chứ? Tóm lại là bọn họ đã nhìn lầm người rồi, chỉ có lão phu mới là người được chọn tốt nhất để trở thành chuẩn Tiên Đế!”
“Keng!”
Một loạt âm thanh đất nứt đá vỡ vọng lại.
Toàn bộ lôi kiếp đều bị Liễu Thanh Hoằng chém xuyên qua, cả người hắn tắm trong sấm sét, như là một Lôi Thần chuyển thế, cầm trong tay trường thương, trấn áp vạn vật, chém nát thiên kiếp.

Đây hoàn toàn là thủ đoạn của một vị chuẩn Tiên Đế, vượt xa nhận thức của thế nhân.
“Oanh!”
Thiên kiếp dường như bị chọc giận, ánh sét càng thêm hun tàn, huyền quang diệt thế, cuồn cuộn vô ngần, phiến vũ trụ lẻ loi này đã trở thành ngọn nguồn của sự hủy diệt.
Tất cả mọi thứ đều biến mất, tất cả mọi thứ đều không còn tồn tại.
Không biết có bao nhiêu Tiên Vương liên tục lùi về phía sau, đã lui về biên giới của thế giới này, sợ bản thân mình bị ảnh hưởng bởi thiên kiếp chuẩn Tiên Đế, nếu như Tiên Vương bình thường vai phải nó, vậy thì không chết cũng bị thương.
“Khai!”
Lại là một tiếng quát lạnh.
Liễu Thanh Hoằng tóc tai tung bay, chiến ý dâng cao, hai mắt bắn ra thần quang, hắn cất bước đi trong lôi kiếp, tắm trong sấm sét đầy trời, phảng phất như sấm sét không thể nào gây tổn thương đến hắn.
Nơi thiên kiếp giáng xuống, vũ trụ rên rỉ, biển sấm sét ngập trời, khắp nơi trong lục hợp bát hoang đều là lôi đình thánh quang, không hề có ánh sao chiếu sáng.
Nhưng đến ngay cả sấm sét khủng bố đến mức này, cũng bị Liễu Thanh Hoằng trực tiếp xông qua. Khi thiên kiếp tiến vào trạng thái ác liệt nhất.
Liễu Thanh Hoằng đột nhiên xoay người, nhìn về phía chúng Tiên Vương của Thiên Ma giới, khi bị một ánh mắt như vậy quét đến, trong lòng của rất nhiều người không nhịn được mà rùng mình một cái.
Bây giờ Liễu Thanh Hoằng, nói một cách cụ thể đã không còn là Tiên Vương! Mà là một vị chuẩn Tiên Đế!
Chỉ là vẫn chưa vượt qua thiên kiếp mà thôi, chờ sau khi hắn vượt qua thiên kiếp, đó chính là một cường giảvạn giới độc tôn. Đến ngay cả Địa Phủ, theo như tình hình hiện tại thì cũng chỉ có được một mình Vực chủ Sâm La quỷ vực mà thôi.
“Hắn muốn làm gì?”
Một vị Tiên Vương Thiên Ma giới, hai hàm răng run cầm cập, trong lòng dâng trào sự sợ hãi, hận không thể lập tức chạy khỏi nơi này. Trực giác mách bảo cho hắn.
Nơi này sẽ xảy ra chuyện không hay. Quả nhiên!
Ngay sau đó.

Liễu Thanh Hoằng bước đến một bước, rất nhanh đã băng qua trăm vạn dặm, lập tức đi đến trước mặt một vị Tiên Vương Thiên Ma giới, hắn ta còn chưa kịp phản ứng , thì đã bị thiên kiếp vô biên vô hạn bao phủ hoàn toàn rồi.
Thiên kiếp vô tận, lại có thêm sấm sét khủng bố xuất thế. Trên vòm trời mấy chục đến cả trăm thần lôi bay múa, mỗi một loại đều mang theo khí tức diệt thế, khiến cho người ta không rét mà run.
Mà Liễu Thanh Hoằng lại mang theo loại sấm sét này, nhằm phía Vực chủ Sâm La quỷ vực đang đứng. Theo đường đi của hắn.
Gần như là tất cả Tiên Vương Thiên Ma giới đều gặp nạn.
vốn dĩ là cánh cửa nơi có chúa tể Địa Phủ, chính là nơi an toàn nhất trong phiến thiên địa này, nhưng thế nhưng chỉ trong chốc lát, đã biến thành nơi đáng sợ nhất trong vũ trụ.
Chẳng thể nhìn thấy gì, ánh sét chiếu rọi cổ kim, đất trời run rẩy, thiên kiếp không thể giải thích được dường như có cảm ứng, bao phủ toàn bộ cánh cửa kia.

Chương 901. Trốn đi đâu?.

“Sao hắn dám làm như thế?”
Khóe mắt của đám người Phệ Uyên muốn nứt ra.
Vừa phẫn nộ, đồng thời trong lòng lại dâng lên một tia sợ hãi, thực sự là thực lực của bọn họ rất mạnh, nhưng cũng phải xem thử là đối mặt với người hay là vật gì mới được.
Nếu như là người đồng cấp, có đến một trăm người, bọn họ cũng vui mừng mà không sợ. Nhưng vấn đề là.
Giờ phút này.
Thứ mà xông tới đây chính là thiên kiếp chuẩn Tiên Đế đấy!
Bọn họ không chuẩn bị đột phá cảnh giới chuẩn Tiên Đế, bị lôi kiếp này bao phủ, có dùng ngón chân mà đoán thì cũng có thể biết được kết cục của bản thân là như thế nào.
Ngoài ngã xuống ra thì tuyệt đối không còn con đường sống nào nữa! Lập tức.
Hai người Phệ Uyên cùng Thiên Chiến mang theo không ít Tiên Vương Thiên Ma giới, lùi về bên cạnh Vực chủ Sâm La quỷ vực.
“Vực chủ, chúng ta làm sao đây?”

Sắc mặt của Phệ Uyên âm u bất định, nhìn thiên lôi cách đó không xa, đang mãnh liệt, cuồn cuộn giáng xuống. Chân tay cả người lạnh buốt, trong lòng run rẩy không thôi.
Chuyện này thật sự là rất đáng sợ.
Dưới thiên kiếp, vạn vật không còn, bọn họ đã không còn đường lui. Thật ra.
Bọn họ có thể rời đi.
Nhưng vấn đề là hiện tại Liễu Thanh Hoằng đã khác xưa rồi, tốc độ của hắn hơn xa mọi người, nơi này chẳng có ai có thể sánh bằng tốc độ của Liễu Thanh Hoằng.
Nếu như bỏ chạy tứ tán, có lẽ sẽ có một vài người có thể còn đường sống.
Nhưng bản thân mình thì sao?
Hai người Phệ Uyên cùng Thiên Chiến đều là chiến tướng của Địa Phủ năm xưa, Liễu Thanh Hoằng có thể buông tha cho người khác, nhưng tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn họ!
Mà điều quan trọng hơn nữa là.
Sau lưng bọn họ chính là cánh cửa mà chúa tể Địa Phủ sắp vượt giới đến đây, sau khi bọn họ bỏ chạy, chúa tể Địa Phủ sẽ bị chặn ngay đằng sau cánh cửa kia.
Nếu như kế hoạch hàng tỉ năm lại bị hủy trong một lúc.
Đừng nói chi đến bọn họ, phỏng chừng Vực chủ Sâm La quỷ vực cũng không thể nào chấp nhận được , không có chúa tể Địa Phủ, Địa Phủ sẽ hoàn toàn tan thành mây khói trong chốc lát.
Muốn lại lần nữa làm cho chúa tể Địa Phủ thức tỉnh trở về, vậy thì độ khó cũng không như bình thường rồi.
“Đừng hoảng!”
Vực chủ Sâm La quỷ vực liếc mắt một cái cảnh cáo hai người, trầm giọng nói: “Trời không sụp được đâu!”
Hắn ngẩng đầu nhìn phía cánh cửa phía trên, bóng dáng vĩ đại kia, giờ phút này chúa tể Địa Phủ đã tỉnh lại, nhưng thần trí dường như còn chưa thức tỉnh.
Nhưng mà khí tức khủng bố đã vượt giới tràn đến đây, thứ đi cùng với nó.
Còn là tiếng nhịp đập trái tim như trống trời.
Toàn bộ bầu trời đều hòa cùng nhịp đập, tựa hồ như giây phút tiếp theo chúa tể Địa Phủ sẽ tỉnh lại, hơn nữa vượt giới đến đây, nhưng vấn đề là đã lâu như vậy rồi.

Chúa tể Địa Phủ vẫn như thế, điều này khiến cho người ta cảm thấy có chút khó xử.
“Phải cần thêm một thời gian nữa...”
Vực chủ Sâm La quỷ vực tính toán trong lòng.
Bên trên cánh cửa chính là Lục Đạo Luân Hồi - bản thể của hắn, đây là một binh khí cấp Tiên Đế, uy lực khó lường, trên thân của nó có khắc luân hồi pháp tắc hoàn chỉnh, có thể khiến cho sinh linh vạn giới chuyển thế.
Nếu như bản thân mình hợp nhất cùng bản thể, thật ra thì có thể đánh nát thiên kiếp, thậm chí còn có thể khiến cho Liễu Thanh Hoằng bị trọng thương cũng không thành vấn đề. Nhưng vấn đề là.
Lục Đạo Luân Hồi đang hoát động, hấp thu linh khí vạn giới, chảy ngược vào bên trong cánh cửa kia, giờ phút này một khi bản thân mình hành động, có thể sẽ gây ra phản ứng dây chuyền.
“Ta phải đích thân động thủ rồi sao?”
Vực chủ Sâm La quỷ vực cảm thấy bất đắc dĩ.
Đứng bên cạnh hắn.
Phệ Uyên cùng Thiên Chiến và chúng Tiên Vương đã bắt đầu hoảng hốt.
Cách đó không xa, thiên kiếp vô biên vô tận như là một vầng mặt trời, sôi trào mãnh liệt, mênh mông cuồn cuộn càng quét đến đây. Phóng tầm mắt nhìn lại gần như không thấy điểm cuối.
Mà Liễu Thanh Hoằng dạo bước bên trong thiên kiếp, giống như là đang điều khiển tiếng sấm của thiên kiếp, thiên kiếp bổ lên trên người hắn, chẳng qua chỉ để lại chút dấu vết màu trắng mà thôi.
Nhưng nếu như bổ lên trên người Tiên Vương, vậy thì có sức mạnh đủ để khiến cho hồn phi phách tán đấy!
“Hết rồi!”
Trong đám Tiên Vương Thiên Ma giới.
Liễu Thanh Vũ cùng chủ nhân Thiên Mang sơn đưa mắt nhìn nhau một cái, hai người bọn họ có thể sống sót cho đến bây giờ, rồi lại thêm nhìn thấy được chúa tể Địa Phủ sắp sửa vượt giới, vốn dĩ bọn họ rất vui.
Nhưng ai có thể ngờ được tình thế lập tức chuyển xấu đi? Vào thời điểm mấu chốt này.
Liễu Thanh Hoằng lại trở thành chuẩn Tiên Đế! Đi đâu mà nói lý chứ hả?
Liễu Thanh Vũ cùng hai vị Tiên Vương Phệ Uyên Thiên Chiến đều có suy nghĩ giống như nhau. Người khác đều có thể sống sót, đến ngay cả chủ

nhân Thiên Mang sơn cũng chưa chắc sẽ ngã xuống, nhưng bản thân mình tuyệt đối sẽ không chạy thoát được.
Phải biết rằng.
Bản thân mình chính là phản đồ của tộc Liễu thị đấy!
Trước đây, Liễu Thanh Hoằng đã muốn giết mình, bây giờ Liễu Thanh Hoằng đã là chuẩn Tiên Đế, muốn giết mình thì chẳng phải chỉ cần một ánh mắt là được rồi sao?
Dù sao thì.
Bản thân mình cũng không phải là Tiên Vương trên bảng xếp hạng Tiên Vương, trong một đám Tiên Vương nói không chừng chỉ là kẻ đứng chót.
Đối đầu với một vị chuẩn Tiên Đế, thì hắn chẳng có chút tự tin nào cả.
"Đạo hữu, hay là bây giờ chúng ta chạy trốn đi?"
Liễu Thanh Vũ lặng lẽ truyền âm cho chủ nhân Thiên Mang sơn, cá nhân hắn chẳng có chút cảm tình nào với Địa Phủ, dù sao thì lần đại chiến Địa Phủ trước kia.
Hắn còn chưa sinh ra.
Mà nay gia nhập Địa Phủ, chỉ được sự thừa nhận của vài vị Tiên Vương Thiên Ma giới mà thôi. Hắn thật sự là không cần phải bán mạng cho Địa Phủ.
Dù sao thì.
Vị chúa tể Địa Phủ kia vẫn chưa vượt giới đến đây đâu.
"Chạy trốn?"
"Chạy đi đâu?"
Chủ nhân Thiên Mang sơn đáp lời.
Đều lúc này.
Mắt thấy Liễu Thanh Hoằng đã sắp bước vào cảnh giới chuẩn Tiên Đế. Nếu lúc này, không thể giải quyết hắn, không thì ngược lại hắn sẽ hủy hoại kế hoạch của vực chủ.
Như vậy cho dù hai người có bỏ chạy đến chân trời góc biển, cũng sẽ bị Liễu Thanh Hoằng tìm ra. Cho dù là hai người có trốn kỹ đến đâu.
Đến ngay cả người có tu vi chuẩn Tiên Đế cũng không thể tìm thấy, nhưng cũng đừng quên còn có một vị Thiên Cơ Lâu Chủ ở đó, chỉ cần Liễu Thanh Hoằng đến Thiên Cơ Lâu một chuyến, như vậy hai người có phóng tầm mắt nhìn khắp chư thiên vạn giới, cũng không thể nào tìm thấy được một nơi ẩn nấu.

“Tới nước này rồi, chúng ta chỉ có thể hy vọng, vực chủ có thể ngăn cản Liễu Thanh Hoằng.”
Chủ nhân Thiên Mang sơn thấp giọng nói.
Hắn nhìn về phía Vực chủ Sâm La quỷ vực, cả người đang bao phủ trong lớp sương mù màu đen, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm. Bây giờ thân phận của Vực chủ Sâm La quỷ vực đã không còn là một bí mật.
Thân là binh khí cấp Tiên Đế, lai lịch của hắn có thể nói là vô cùng khủng bố. Uy năng cũng khó lường.
Nhưng điều mấu chốt là giờ phút này, hắn cũng không phải là bản thể, mà chỉ là ý thức của một binh khí mà thôi,giống như tu luyện giả chỉ có thần hồn, mà không có thân thể.
Thế nên lực phòng ngự giảm xuốt rõ rệt.
Đặc biệt là khi đối mặt với thiên kiếp, mà còn là thiên kiếp cấp chuẩn Tiên Đế, chỉ có trời mới biết được là Vực chủ Sâm La quỷ vực có thể chống đỡ được hay không. Nếu như không chống đỡ được.
Thì Lục Đạo Luân Hồi trên bầu trời kia chỉ là một vật chết, binh khí cấp Tiên Đế không có ý thức của chính mình, tuy rằng uy lực vẫn rất khủng bố, nhưng sức uy hiếp không thể bằng lúc trước.
Bởi vì.
Đã không có ý thức của bản thân, Lục Đạo Luân Hồi sẽ không tự động ngăn chặn kẻ địch, nó không thể tự khống chế được, thử hỏi trên đời này còn có ai có thể điều khiển được một binh khí cấp Tiên Đế nữa?

Chương 902. Bất kể là ai cũng không thể nào thay đổi được!.

“Chết đi!”
Một tiếng rống to vang lên.
Hàng tỉ ngôi sao trời rơi xuống, bên trong biển sấm sét đầy trời kia, một cây trường thương sáng như tuyết đâm ra, xuyên thủng vũ trụ, tạo nên một con Thần Hoàng, gào thét xông đến.
Con Thần Hoàng kia, toàn thân bao phủ bởi thiên kiếp, mang theo uy lực to lớn, khiến cho vô số người phải biến sắc. Không ít Tiên Vương cho dù có đứng cách đó cực xa, đều cảm thấy có chút hít thở không thông.
Huống hồ gì là những Tiên Vương Thiên Ma giới đứng mũi chịu sào kia.

“Ầm ầm ầm!”
Thần Hoàng bay ngang trời, giương cánh tấn công, sao trời đều bị quật tan, dao động khủng bố, mênh mông cuồn cuộn lan tràn đến tận những nơi xa xôi nhất bên trong thế giới, khiến cho những sinh linh ở đó đều phải rùng mình.
Thêm vào đó là một số sao trời trực tiếp tắt lịm trên vòm trời.
“Ngươi cho rằng ngươi thành chuẩn Tiên Đế, thì có thể xoay chuyển lịch sử sao?”
Vực chủ Sâm La quỷ vực tiến lên trước một bước, thân thể băng ngang ngàn vạn dặm, chắn trước mặt Thần Hoàng, giọng điệu lạnh lùng.
Hắn hợp hai tay lại với nhau, luân hồi pháp tắc tràn ngập ra, như xuyên qua vũ trụ hồng hoang, nấu luyện Thiên Địa Huyền Hoàng, dường như muốn đưa hàng tỉ sinh linh tiến vào vòng luân hồi.
Bóng dáng của một cái cối xay khổng lồ hiện lên trong thiên địa, ầm ầm chuyển động, đập vào Thần Hoàng.
“Ầm ầm!”
Đất trời nổ tung.
Cối xay và Thần Hoàng cùng nổ tung, phát ra những tiếng vỡ vụn đáng sợ, đó là dư lực sang bằng thế giới, khiến cho cả thế giới khổng lồ xuất hiện một vết nứt.
Phảng phất như toàn bộ thế giới hoàn toàn tan rã trong thời khắc này. Phóng tầm mắt nhìn lại.
Ở nơi va chạm, sương mù hỗn độn tràn ngập, đủ loại ánh sét lóng lánh, thậm chí còn có không ít kiếp vân trực tiếp bị đánh tan, nhưng không bao lâu, thiên kiếp lại lần nữa ngưng tụ lại.
Trước khi Liễu Thanh Hoằng độ xong thiên kiếp, thì không thể nào phá huỷ thiên kiếp được. Trừ phi có người có thể sửa đổi quy tắc.
“Cộp! Cộp! Cộp!.....”
Những tiếng bước chân liên tục truyền đến, bên trong luồng dư lực cuồn cuộn đó, một bóng người màu đen lùi lại phía sau, người này không phải là ai khác, mà chính là Vực chủ Sâm La quỷ vực!
Hắn lui lại!
Đây là một cảnh tượng đặt biệt. Phải biết rằng.
Từ khi hắn xuất hiện cho đến bây giờ, Vực chủ Sâm La quỷ vực đồng nghĩ với cấp bậc chuẩn Tiên Đế. Khi giao thủ với bất kỳ ai, đều không hề thối lui dù chỉ là một bước.

Thậm chí.
Còn chẳng có tư cách đối mặt với hắn nữa là.
Nhưng mà nay, hắn lại bị đánh lùi, điều này đồng nghĩa với việc vừa rồi giao thủ, đã rơi xuống thế hạ phong!
“Thật tốt quá!”
Bên phía chư thiên vạn giới, tinh thần dâng cao, không ít người phát ra tiếng hoan hô, Vực chủ Sâm La quỷ vực mạnh thì có mạnh đấy, nhưng sự hạn chế của hắn cũng quá lớn.
Dù sao thì.
Hắn không phải cường giả chuẩn Tiên Đế chân chính, mà chỉ là một khí linh mà thôi.
Cho dù là khí linh của binh khí cấp Tiên Đế, cũng không thể nào đối đầu với một chuẩn Tiên Đế được, càng đừng nói, Vực chủ Sâm La quỷ vực vẫn chưa có cách để khống chế bản thể.
Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra thì việc Liễu Thanh Hoằng ma diệt khí linh của Vực chủ Sâm La quỷ vực, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.
“Chu Khất đạo hữu lựa chọn không sai, Liễu Thanh Hoằng làm được rồi!”
Bắc Vũ Thần Hoàng cũng kích động không thôi.
Hắn nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra tên vòm trời, rốt cuộc cũng đã thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ khi Thiên Ma giới đối đầu với chư thiên vạn giới, vẫn luôn bị áp chế, mãi cho đến giờ phút này, mới xem như có thể được thả lỏng một chút.
Một vị chuẩn Tiên Đế hàng thật giá thật xuất thế, mức độ răng đe của hắn khủng bố hơn nhiều so với Vực chủ Sâm La quỷ vực!
Nếu như để cho Liễu Thanh Hoằng tiếp tục phát triển thêm một kỷ nguyên nữa, tuy rằng có thể hắn không thể nào đột phá đến cảnh giới Tiên Đế, nhưng tuyệt đối có thể đối mặt với Lục Đạo Luân Hồi mà bất bại!
“Xem ra phải chúc mừng tộc Liễu thị một phen rồi.”
Bắc Vũ Thần Hoàng nhìn về phía đám người Nhị tổ mỉm cười nói.
Vài vị Tiên Vương tộc Liễu thị cũng ngạc nhiên vui mừng không thôi, nhưng sau khi ngạc nhiên vui mừng, trên mặt lại có vẻ hơi mất mát, vì mấy thứ này, mà tộc Liễu thị bọn họ đã phải đánh đổi quá nhiều.
Đám người Thất tổ đã hoàn toàn không thể trở về nữa.
“Có chút không đúng lắm!”
Nếu so sánh với phía chư thiên vạn giới.

Không ít Tiên Vương bên phía Thiên Ma giới, trong lòng lập tức trở nên rét lạnh.
Nếu như Vực chủ Sâm La quỷ vực không thể ngăn cản được đối phương, mấy người bọn họ phải đối mặt với loại thiên kiếp này, thì chỉ là kiến hôi mà thôi, căn bản không thể nào gây ra chút sóng gió gì.
“Ầm ầm!”
Lại là một tiếng nổ lớn vang lên.
Bên trong kiếp vân đầy trời, không biết có bao nhiêu thiên kiếp kinh thế xuất hiện, chúng to lớn đến mức khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng được, che phủ toàn bộ thế giới, dừng như khoét thủng chư thiên vạn giới.
Cảnh tượng khiến cho lòng người sợ hãi.
Phảng phất như bên ngoài bầu trời cao hàng tỉ vạn dặm kia, ánh sáng hủy diệt rút xuống, xóa bỏ vạn vật, tất cả mọi vật đều bị hủy diệt, hóa thành bụi phấn.
Bên trong đó có một luồng bản nguyên pháp tắc cổ xưa nhất đang khuếch tán, muốn một lần nữa mang thế giới này trở về thời hồng hoang, hủy diệt triệt để nơi này. Vô số người hít một ngụm khí lạnh.
Bọn họ không thể tin, trong tình huống Liễu Thanh Hoằng phải đối mặt với loại thiên kiếp này, còn có thể ra tay, nhưng sự thật đã nói cho bọn họ biết rằng tất cả đều là thật.
Ít nhất.
Liễu Thanh Hoằng hiện tại xem ra vẫn rất lão luyện.
“Nát đi.....!”
Liễu Thanh Hoằng rống to, giọng nói chấn động vũ trụ, khiến cho muôn vàn sao trời rơi rụng, tóc tai rối tung, từng sợi tóc đều có dòng điện quấn quanh, huyết quang trong cơ thể nổ tung, cơ thể run rẩy, huyết khí che phủ trời cao.
Hắn niết ấn, điều khiển lôi kiếp đầy trời, tay phải cầm trường thương, đâm xuyên ra, ngay lập tức bừng lên thứ ánh sáng lộng lẫy nhất, ong một tiếng, các loại thần quang bao phủ vũ trụ.
Bên trong những đạo thần quang chói lóa đó, một cây trường thương giống như một cây trụ chống trời, mang theo tiếng vang ầm ầm ầm, bổ về hướng cánh cửa trên bầu trời!
Một kích nào.

Không chỉ là một đòn mạnh nhất của Liễu Thanh Hoằng, còn mang theo thần lôi đầy trời, đó là thiên kiếp chuẩn Tiên Đế, căn bản không thể nào chống đỡ được, có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.
Cho dù là những người đồng cấp muốn động thủ, phỏng chừng cũng phải suy xét lại.
Huống hồ gì những người ở đây, tuyệt đại đa số đều là người có tu vi cấp Tiên Vương.
"Xong rồi....."
Chủ nhân Thiên Mang sơn không khỏi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, một đòn chứa đựng sự phẫn nộ của chuẩn Tiên Đế, trên đời này, ai có thể chống đỡ được?
Cho dù là Vực chủ Sâm La quỷ vực, phỏng chừng cũng rất khó. Nếu như không gì bất ngờ xảy ra.
Thì e rằng cánh cửa kia sẽ bị phá hủy.
Sau khi cánh cửa kia bị phá hủy, vực chủ còn có biện pháp nào khác để làm chúa tể xuất thế theo một cách khác một lần nữa hay không, vậy thì cũng chẳng thể biết được.
"Oanh!"
Trường mâu xé rách bầu trời, kết hợp với thiên kiếp kia, đây đúng như cái tên diệt thế của nó, đến ngay cả thế giới bên dưới đều có thể bị đánh thủng triệt để.
Huống hồ gì chỉ là một cánh cửa.
Lôi quang càng quét tất cả, vũ trụ nát bươm, thiên địa vạn vật đều bị phá hủy.
Không ít cường đại Tiên Vương chỉ kịp hét thảm một tiếng, thân thể đã bị xé rách thành những mảnh nhỏ, chỉ đối mặt một cái mà thôi, trong phạm vi vạn dặm chung quanh, máu thịt bay tứ tung, mưa máu bắn tung toé.
"Kế hoạch hàng tỉ năm, sao lại dễ dàng bị ngươi phá giải được?"
Vực chủ Sâm La quỷ vực tiến lên trước một bước, quát khẽ: "Địa Phủ xuất thế, kết cục này bất kể là ai cũng không thể nào thay đổi được!"

Chương 903. Lời này có ý gì?.

Chương trước Chương sau
"Oanh!"
Một trận va chạm khủng bố bùng nổ, hai người vừa lên tới, đã sử dụng bí thuật cấm kỵ, thậm chí còn có luân hồi pháp tắc bùng nổ, giống như vị chúa

tể Địa Phủ kia thức tỉnh trở về.
Khiến cho người ta không rét mà run.
Chín ảo ảnh ma thần sau lưng Vực chủ Sâm La quỷ vực hiện lên, rồi sau đó hợp lại làm một, ngưng tụ thành luân hồi pháp tắc hoàn chỉnh, trực tiếp chống đỡ được hàng tỉ đạo thiên kiếp.
Kết quả này vô cùng khủng bố, bất kỳ ai đều phải khiếp sợ, đây chính là thiên kiếp chuẩn Tiên Đế đấy!
Vực chủ Sâm La quỷ vực cản thiên kiếp, giống như đang giúp đỡ Liễu Thanh Hoằng độ kiếp, tuy rằng hắn cũng không muốn làm như thế, nhưng vì lo lắng sau lưng là cánh cửa mà chúa tể Địa Phủ vượt giới đến đây.
Một khi hắn rời đi, vậy thì cánh cửa căn bản không ngăn cản được thiên kiếp giáng xuống. Có thể sẽ ầm ầm vỡ nát trong chốc lát.
Đối diện với hắn.
Liễu Thanh Hoằng dũng mãnh, phi phàm, dị tượng quanh thân xuất hiện, hơn nữa tay trái niết ấn, tay phải cầm thương, cắt mở thời không, tạo ra một loại Đạo và Pháp độc nhất vô nhị.
Đây chính là con đường thuộc về riêng một mình hắn mà hắn vừa mới lĩnh ngộ đươc, cũng vào giờ phút này vận dụng nó.
Tuy rằng còn có chút non nớt, nhưng uy năng vẫn khủng bố vô cùng, kéo theo thiên kiếp cuồn cuộn , hội tụ trong lòng bàn tay của hắn, hóa thành một phù ấn vô thượng.
“Vút!”
Phù ấn đánh ra.
Làm vỡ nát vạn dặm hư không, đập về phía Vực chủ Sâm La quỷ vực.
“Ầm!”
Sương mù màu đen tràn lan, thân thể của Vực chủ Sâm La quỷ vực bị đánh nát, hóa thành một biển sương mù màu đen, nhưng rất nhanh đã ngưng tụ lại.
Chẳng qua.
Trong cơ thể hắn có ánh sét lập loè, sương mù màu đen trên người mờ nhạt đi rất nhiều.
Vực chủ Sâm La quỷ vực không có thực thể, chẳng qua cũng chỉ là một chùm ý thức ngưng tụ mà thành, giờ phút với tình trạng của hắn, chỉ cần là một người thông minh thì đều có thể nhận ra được.
Hắn đã lung lay sắp đổ.

Một linh thức của binh khí không dựa vào bản thể, có thể ngăn cản một vị sắp độ xong thiên kiếp chuẩn Tiên Đế, thật sự không dễ dàng gì.
"Ngươi không ngăn cản được ta đâu!"
Liễu Thanh Hoằng mở miệng, thần uy cái thế, không thể chống lại, tóc đen rối tung, ánh mắt như điện, vừa lạnh lẽo vừa sắc bén, bắn ra tia lửa điện.
Hắn bước một chân ra, từ trên vòm trời, hình thành một dấu chân, bao phủ phạm vi ngàn vạn dặm, ầm ầm dẫm xuống.
Toàn bộ vòm trời đều trực tiếp bị dẫm nát bởi dấu chân này. Khoảnh khắc này.
Uy thế của Chuẩn Tiên Đế khó có thể diễn tả bằng lời, chèn ép chư thiên vạn giới, chấn động khắp thế gian, khiến cho vô số người tập trung vào đó, đồng thời lại không khỏi nơm nớp lo sợ.
Bọn họ đều hiểu rõ.
Một vị chuẩn Tiên Đế mới, bắt đàu từ hôm nay trở đi, khai sáng ra kỷ nguyên thuộc về hắn! Kỷ nguyên trước.
Thuộc về Nguyên Họa Tiên Đế, mà kỷ nguyên này thuộc về Liễu Thanh Hoằng!
"To gan!"
Vực chủ Sâm La quỷ vực gầm lên, hắn phóng lên cao, muốn đánh nát dấu chân này, nhưng lại bị trực tiếp đè xuống, toàn bộ thân thể lại lần nữa bị dẫm nát.
Đây là một nổi nhục lớn.
Bắt đầu từ khi hắn cùng chủ thượng chinh chiến chư thiên, lúc ấy, đừng nói là chuẩn Tiên Đế, cho dù là Tiên Đế cũng không thể làm được gì.
Ai có thể ngờ rằng.
Hôm nay bản thân hắn lại bị một kẻ vừa mới bước vào cảnh giới chuẩn Tiên Đế, trực tiếp dẫm nát chứ?
Giờ phút này, hắn vô cùng muốn hợp nhất với bản thể của mình, giết chết Liễu Thanh Hoằng ngay tại chỗ này, nhưng lý trí nói với hắn rằng hắn không thể làm như vậy.
Một khi làm như vậy.
Thì tất cả những gì đã bỏ ra trước đây đều sẽ trở thành nước chảy mây trôi.
"A!"
Vực chủ Sâm La quỷ vực ngửa mặt lên trời thét dài, trong thanh âm mang theo vẻ không cam lòng và sự phẫn nộ. Một đạp kia còn khó chịu hơn là giết hắn, danh dự của binh khí Tiên Đế đã bị ma diệt trong phút chốc.

Hắn rống giận, kịch liệt phản kháng, nhưng sưng mù cả người đều bị dẫm tan biến, mà cái chân kia vẫn không dao động, giống như là một ngọn núi lớn trực tiếp đè hắn ở nơi đó.
"Khinh người quá đáng!"
Mắt Vực chủ Sâm La quỷ vực bắn ra thần quang, bắn về phía Liễu Thanh Hoằng, nhưng lại bị đối phương nhẹ nhàng dễ dàng bóp nát.
Nói một cách chuẩn xác.
Đạo thần quang kia chưa chạm vào Liễu Thanh Hoằng, uy năng cũng đã bị thiên kiếp làm cho suy yếu hơn phân nửa, giờ phút này thiên kiếp ngược lại lại trở thành lá chắn cho Liễu Thanh Hoằng.
Bất kỳ kẻ nào muốn động thủ với hắn, đầu tiên phải qua được cửa của thiên kiếp kia.
"Lần này, xem ra là không sao rồi."
Khi đám người Bắc Vũ Thần Hoàng nhìn thấy cảnh tượng này, hoàn toàn yên tâm. Nếu nói.
Vừa rồi còn có có chút lo lắng, nhưng bây giờ đã khác rồi, chúa tể Địa Phủ còn đang ở một thế giới khác, dường như vẫn chưa thức tỉnh, mà Vực chủ Sâm La quỷ vực lại bị trấn áp.
Không còn cái trở ngại này.
Thử hỏi ai còn có thể ngăn cản Liễu Thanh Hoằng? Đám Tiên Vương của Thiên Ma giới kia sao?
Trông cậy vào bọn họ là không thể, cho dù là cường giả trên bảng xếp hạng Tiên Vương, đụng phải Liễu Thanh Hoằng của hiện tại, cũng chỉ là đến nộp mạng mà thôi, căn bản không hề có chút phần thắng nào.
Đương nhiên.
Nếu Lục Vô Đạo còn đó, có lẽ còn có thể trụ được một lúc. Chỉ tiếc.
Lục Vô Đạo bây giờ đã chẳng biết đi đằng nào rồi.
"Hình như đạo hữu có tâm sự sao?"
Bắc Vũ Thần Hoàng đưa mắt liếc nhìn, thấy được vài vị Tiên Vương tộc Liễu thị, quay đầu kinh ngạc hỏi. Hắn biết.
Tộc Liễu thị bị tổn thất nặng nề, nhưng đồng thời thì thu hoạch cũng không nhỏ, có thêm một chuẩn Tiên Đế như Liễu Thanh Hoằng, ngày quật khởi của tộc Liễu thị sắp đến rồi.
Nói thật.
Cho dù là tất cả Tiên Vương của tộc Liễu thị ngã xuống, nhưng chỉ cần một mình Liễu Thanh Hoằng còn sống, bọn họ đã có thể mỉm cười nơi chín

suối.
Nhưng giờ phút này.
Người của tộc Liễu thị lại mang lại cho người ta một cảm giác không bình thường.
Mỗi người đều có vẻ mang tâm sự nặng nề, giống như tiếp theo sẽ có chuyện gì đó đáng sợ xảy ra vậy.
“Tiền bối, trước khi có kết quả cuối cùng, thì bất kỳ chuyện gì cũng có khả năng xảy ra.....”
Liễu Khiêm Chi Chi mở miệng nói một câu.
Hắn quay đầu nhìn bóng dáng Liễu Thanh Hoằng trên bầu trời, trong mắt mang theo vài phần nặng nề.
“Lời này có ý gì?”
“Hay là các ngươi biết chuyện gì rồi?”
Trong lòng Bắc Vũ Thần Hoàng trầm xuống, mở miệng truy vấn nói.
Đến lúc này, cho dù có nhìn thế nào, thì bên phía chư thiên vạn giới đều đã nắm chắc thắng lợi, về tình về lý, tộc Liễu thị đều không nên dội một gáo nước lạnh vào giờ phút này.
Càng đừng nói.
Đối tượng mà bọn họ hất nước lạnh lại còn là Liễu Thanh Hoằng.
Dù gì cũng không thể nói, tất cả Tiên Vương của tộc Liễu thị đều không tin vào thực lực của Liễu Thanh Hoằng chứ?
“Không dối gì tiền bối, trước khi chúng ta đi vào thế giới này, đã từng đến Thiên Cơ Lâu vài lần, nhưng kết cục của mỗi một lần Thiên Cơ Lâu Chủ nói ra, đều là Địa Phủ chính là bên chiến thắng.” Liễu Khiêm Chi trầm giọng nói.

Chương 904. cánh cửa bị đánh nát.

“Hả?”

Bắc Vũ Thần Hoàng hơi nhíu mày.

Hắn nhìn thoáng qua trận chiến trên trời, trong lòng xuất hiện suy nghĩ.

Liễu Thanh Hoằng đã giữ được thế thượng phong, ngăn cản Vực chủ Sâm La quỷ vực, dường như bước tiếp theo có thể phá hủy cánh cửa kia, khiến cho chúa tể Địa Phủ không thể nào vượt giới.

Rồi sau đó.

Làm một mẻ, khoẻ suốt đời.

Nhưng vấn đề là chuyện này thật sự sẽ thuận lợi như vậy sao? Phải biết rằng.

Đó chính là lời nói của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đấy. Tính cho đến bây giờ.

Mỗi một câu nói của Thiên Cơ Lâu Chủ đều đã trở thành sự thật, còn lần này thì sao? Nghĩ đến đây.

Từ sâu trong nội tâm Bắc Vũ Thần Hoàng không khỏi mong đợi, Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối sẽ tính sai một lần, cho dù chỉ là một lần tính nhầm như vậy, cũng đủ để xoay chuyển cục diện bất lợi của chư thiên vạn giới.

“Các vị đạo hữu, lúc trước Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, rốt cuộc đã nói những gì? Có thể tiết lộ một chút được không?”

Đám người Phượng tổ cũng đã đi tới, tò mò hỏi.

Chuyện có liên quan đến hướng đi tương lai của chư thiên vạn giới, mỗi người đều không thể thờ ơ.

“Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã từng nói, âm mưu của Vực chủ Sâm La quỷ vực không ai có thể phá hủy được, kết cục tất sẽ thành công.”

Liễu Khiêm Chi thấp giọng nói.

Trong giọng nói mang theo sự hụt hẫng vô hạn.

“Chuyện này không thể nào chứ?”

Đôi mày xinh đẹp của Phượng Tổ hơi nhíu lại, giọng nói có chút không xác định.

Theo như tình hình trước mắt, tình thế đang rất tốt, chỉ cần thêm một khắc nữa, có lẽ không cần đợi lâu như vậy, nửa khắc là đủ để cho Liễu Thanh Hoằng có thể thay đổi tất cả mọi điều trong tương lai rồi.

Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối am hiểu nhất là suy đoán thiên cơ. Tại sao lại không tính được cục diện này?
"Có lẽ là Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối tính sai rồi."
"Không sai."
"Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, mỗi ngày phải tiên đoán vô số thiên cơ, một hai lần thất thủ như vậy, cũng là hợp tình hợp lý."
Không ít Tiên Vương đứng chung quanh mở miệng phụ họa.
Cho dù là bọn họ thì lần này họ cũng không muốn tin lời của Thiên Cơ Lâu Chủ là sự thật. Bởi vì nếu nói vậy, thì tương lai quá đen tối.
Bọn họ không thể nào tưởng tượng được rằng một chuẩn Tiên Đế mà cũng không thể nghịch chuyển cục diện. Hiện nay trên đời này còn có ai có thể cứu vớt được chư thiên vạn giới, hàng tỉ vạn sinh linh chìm trong nước lửa?
"Chỉ hy vọng là như thế đi."
Liễu Khiêm Chi chua xót gật đầu, tiếp tục nói: "Thật ra, lần cuối cùng khi chúng ta rời khỏi Thiên Cơ Lâu, Thiên Cơ Lâu Chủ tặng cho chúng ta mười chữ."
"Ồ?"
Một tiếng ồ nhẹ truyền đến.
Bắc Vũ Thần Hoàng mở miệng hỏi: "Mười chữ gì?"
"Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối."
Vừa thốt ra mười chữ này, toàn bộ thế giới chìm vào trong tĩnh lặng vĩnh hằng, sắc mặt của tất cả mọi người dại ra, trong nội tâm là sóng to gió lớn.
Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối.
Đây là nói chư thiên vạn giới chắc chắn sẽ bị Địa Phủ hoàn toàn thống trị hay sao?
Nếu nói Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ngẫu nhiên tính sai một hai lần thì cũng coi như thôi, nhưng nếu như liên tiếp tính sai chuyện Địa Phủ.
Vậy thì cũng không thể nào.
Nếu như Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối không tính lầm, vậy thì kết quả cũng chỉ có một!
Kết cục của chư thiên vạn giới sẽ giống như lời của Thiên Cơ Lâu Chủ nói, bị Địa Phủ hoàn toàn thống trị, trăm triệu triệu sinh linh vĩnh viễn chìm trong bóng tối.
"Liễu Thanh Hoằng đã trở thành chuẩn Tiên Đế rồi mà."
"Cũng không thể phá hủy cánh cửa kia sao?"
Một Tiên Vương ngửa đầu nhìn bầu trời, lẩm bẩm nói. Giờ phút này.

Liễu Thanh Hoằng rống to một tiếng, khí tức đáng sợ đến mức cực điểm, tiện tay đánh ra một trảo, toàn bộ vũ trụ đều bị xé rách, lại chém xuống, ngân hà vô tận đều tan vỡ trong hư không.
Đây là uy năng của chuẩn Tiên Đế, vượt xa nhận thức của thế nhân, chỉ với một chiêu thức bất kỳ đều có thể khiến cho cả một thế giới hoàn toàn biến mất trong hỗn độn.
"Phanh!"
Liễu Thanh Hoằng ra tay.
Một tay chụp xuống, trong lòng bàn tay sáng bừng lên hàng tỉ phù hiệu, bắn ra ánh sáng vô tận, che lấp vũ trụ, ầm ầm nện vào trên cánh cửa kia.
Một kích, này khiến trời sụp đất nứt, quỷ khóc thần gào, đến ngay cả Lục Đạo Luân Hồi treo trên cao đều on ong chấn động, dường như đã chịu ảnh hưởng.
Mà trên cánh cửa kia.
Lại phát ra một tiếng nứt vỡ, trên bề mặt xuất hiện một khe nứt, tuy rằng không lớn, nhưng đối với Tiên Vương mà nói, cũng đã cũng đủ phấn chấn tâm hồn.
Bởi vì.
Chuyện này đồng nghĩa với việc, cánh cửa này cũng không phải là không thể phá hủy được.
"Xem ra lần này, Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối thật là đã tính sai rồi."
Bên phía chư thiên vạn giới.
Không ít người thở dài nhẹ nhõm một hơi.
Như vậy chỉ trong một thời gian nắn, tâm trạng của mỗi người giống như là tàu lượn siêu tốc, thay đổi rất nhanh, rất nhiều lần, mãi cho đến bây giờ coi như có thể thả lỏng.
Liễu Thanh Hoằng có thể gây hư tổn cho cánh cửa kia, đồng nghĩa với việc cánh cửa này không phải là không thể nào phá hủy. Chỉ cần làm thêm vài lần nữa.
Thì có thể khiến cho Địa Phủ hoàn toàn trở thành lịch sử.
"Dừng tay!"
Vực chủ Sâm La quỷ vực rống giận, trong nội tâm là một mảnh phẫn nộ, trong đôi mắt gần như sắp phun ra lửa, nhưng lại chẳng làm nên trò trống gì, hắn đã bị Liễu Thanh Hoằng ngăn chặn gắt gao.
Căn bản là không thể thoát được, chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả những chuyện này phát sinh. Kế hoạch hàng tỉ năm.

Tưởng tượng đến cảnh hôm nay sẽ trở thành nước chảy mây trôi, từ sâu trong lòng hắn cảm thấy bi thương vô hạn.
Bản thân mình bị trấn áp, chủ thượng không thể nào trở về, để không Lục Đạo Luân Hồi, chẳng phải là bản thân mình ăn trộm gà không thành ra còn mất nắm gạo, còn phải chắp tay nhường Lục Đạo Luân Hồi cho Liễu Thanh Hoằng sao?
Vứt bỏ binh khí của chủ thượn, khiến cho trong lòng hắn vừa sợ hãi lại không cam lòng.
“Hay là..... Chúng ta trốn đi?”
Lúc này, chủ nhân Thiên Mang sơn cũng cảm nhận được không bình thường, hắn đứng sóng vai với Liễu Thanh Vũ, hai người cách nhau rất gần, miễn cưỡng có thể dùng thần thức truyền âm.
Mắt thấy Liễu Thanh Hoằng sắp đánh nát cánh cửa.
Lúc này mà không chạy, chờ đến khi Liễu Thanh Hoằng dọn dẹp xong tàn cục, độ xong thiên kiếp, có muốn trốn thì cũng không được nữa.
“Đi.”
Liễu Thanh Vũ liếc mắt một cái nhìn Liễu Thanh Hoằng đang điên cuồng công kích cánh cửa, trong mắt hiện lên một vẻ căm hận, trầm giọng nói: “Đi Đại Hoang thành, nơi đó có Thiên Cơ Lâu Chủ tọa trấn, cho dù Liễu Thanh Hoằng có biết tung tích của chúng ta, hắn cũng không thể nào động thủ được!”
“Được!”
Chủ nhân Thiên Mang sơn gật đầu.
Hai người lặng yên không một tiếng động lùi về phía sau, trong quá trình này, không khiến cho bất kỳ kẻ nào chú ý. Hoặc là nói.
Cho dù có người chú ý tới, cũng sẽ không để ý tới hai người, bởi vì bọn họ cũng đang suy nghĩ đường lui của bản thân, có thể tu luyện đến cảnh giới Tiên Vương này,ai lại muốn tìm chết vô nghĩa chứ?
..
“Ầm ầm!”
Lại là một tiếng nổ lớn vang lên, chân nguyên khủng bố mênh mông cuồn cuộn, sấm sét đầy trời tứ tán, toàn bộ thế giới gần như là bị đánh tan. Trong tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc kia.
Có một tiếng “rắc” rất nhỏ vang lên, rất mong manh, nếu không cẩn thận nghe thì gần như là sẽ bỏ qua, nhưng người ở đây đều là Tiên Vương, mấy ai không phải là người có tai thính mắt chứ?

Không biết là ai.
Lẩm bẩm nói một câu: “Cánh cửa bị đánh nát rồi!”
Giọng nói vừa vang lên, từng khối đá vụn bắn ra, xuyên thủng hư không, mang theo một trận tiếng vun vút chói tai.

Chương 905. Không ngoài dự đoán của tiền bối.

Sao trời vỡ vụn, ánh sáng đầy trời, đâu đâu cũng là pháp tắc hỗn loạn, khuếch tán dữ dội, không biết bao nhiêu người liên tục lùi lại, không thể không rời khỏi thế giới này.
Bọn họ đứng trong hỗn độn.
Quan sát trung tâm của thế giới, mỗi người đều đang chờ đợi dư lực tan đi.
Không biết đi qua bao lâu.
Dường như là chỉ trong nháy mắt, lại như đã hơn một trăm triệu năm. Dù sao thì.
Sau khi dư lực tan hết.
Bên trong chỉ còn lại thiên kiếp cuồn cuộn không ngừng tuôn trào, nhưng mà thiên kiếp này đã đến hồi kết, Liễu Thanh Hoằng đứng ở nơi đó, thân hình vĩ đại, khí tức như hoả lò, trấn áp khắp đất trời.
Mà trước mặt hắn, cách đó không xa.
Cánh cửa cổ xưa vốn dĩ đứng sừng sững, đã biến mất không còn nữa.
Cùng với sự biến mất của nó, còn có bóng dáng của chúa tể Địa Phủ, như chưa từng xuất hiện vậy, vô tung vô tích.
“Thành công rồi?”
Sau khi nhìn thấy tình hình cụ thể, Tiên Vương chư thiên vạn giới, rốt cuộc không còn kìm nén được nữa, nổ tung bằng những tiếng hoan hô kinh thiên động địa, chấn động tận trời.
Cánh cửa tan nát.
Hòn đá vẫn luôn đè nặng trong lòng bọn họ cuối cùng đã có thể lấy xuống rồi.
Chúa tể Địa Phủ không thể nào vượt giới, chẳng khác nào Địa Phủ đã hoàn toàn trở thành lịch sử! Tuy rằng.
Một trận chiến này rất thê thảm, Thiên Ma giới sụp đổ, các thế giới khác hoặc nhiều hoặc ít đều chịu ảnh hưởng, thậm chí còn có một số thế giới, độ

đậm đặc của linh khí giảm xuống rất nhiều.
Nhưng những chuyện này đều không thành vấn đề.
Chỉ cần thêm một thời gian nữa, linh khí gì đó đều có thể khôi phục lại.
Có lẽ là một kỷ nguyên, có lẽ chưa cần đến một kỷ nguyên, thời hoàng kim sẽ lại lần nữa xuất hiện, có lẽ còn có thể còn hơn xa thời đại này!
"Thời đại của Chuẩn Tiên Đế lại lần nữa xuất hiện, có lẽ Liễu Thanh Hoằng sẽ tạo nên một thứ thuộc về bản thân mình....."
Bắc Vũ Thần Hoàng nhẹ giọng mở miệng.
Trong đôi mắt mang theo một sự hâm mộ cực kỳ, dù gì thì hắn cũng muốn đạt đến bước tu vi chuẩn Tiên Đế này, chỉ tiếc còn thiếu chút may mắn. Khi hắn còn đang mở miệng cảm thán.
Lời nói còn chưa nói xong.
Bỗng nhiên.
Tất cả Tiên Vương đều giật mình, sắc mặt ngay lập tức thay đổi, khí tức của từng vị Tiên Vương khí tức đều nhanh chóng suy sụp, tinh huyết trong cơ thể bọn họ bị một sức mạnh quỷ dị trực tiếp tước đi.
Đến ngay cả tuổi thọ đều biến mất một cách rõ ràng. Chuyện này quá khủng bố.
Phải biết rằng, bọn họ chính là Tiên Vương đấy!
Đừng nói là Tiên Vương, cho dù là người có tu vi Trường Sinh cảnh, gần như có thể trường sinh bất tử, đã không còn cảm giác được tuổi thọ trôi đi.
Nhưng hiện giờ.
Cảm giác vụt mất vô số năm lại lần nữa xuất hiện trong lòng.
Giống như sinh mệnh của bản thân mình nhanh chóng trôi qua vậy, chỉ trong một thời gian ngắn ngủn thôi mà đã có Tiên Vương sắp bước đến điểm cuối của cuộc đời rồi.
"Đây là gì?"
Phượng Tổ kinh ngạc.
"Là..... khí tức Địa Phủ!"
Một Tiên Vương cường đại, bước lên bầu trời, ánh mắt nhìn quét chung quanh, trong lòng xuất hiện cảm giác khủng hoảng không tên.
"Sao có thể? Cánh cửa đã bị phá hủy, chẳng lẽ chúa tể Địa Phủ..... Vẫn vượt giới đến đây?"
Đây là một chuyện khiến cho người ta không thể nào chấp nhận được.
Rõ ràng bọn họ đã chặt đứt cây cầu nối liền hai giới, hơn nữa chúa tể Địa Phủ còn chưa thức tỉnh, tạo sao lại xuất hiện loại khí tức vừa khủng bố mà

lại quen thuộc đến như thế này?
Đất trời nổ ầm ầm, một luồng khí tức khổng lồ đang sôi trào, toàn bộ chư thiên vạn giới đều chấn động theo, từng mảng sao trời tắt lịm.
Hết thế giới này đến thế giới khác bị cưỡng ép tước đoạt hết linh khí cùng sinh cơ, rơi vào trạng thái hủy diệt. Tất cả tinh khí ào ào bay đến, rót vào bên trong thế giới hắc ám này.
Uy thế này còn khủng bố hơn vô số lần so với Lục Đạo Luân Hồi vừa nãy, căn bản là không một thế giới nào có thể tiếp tục chống đỡ được.
Cứ theo tốc độ này.
Phỏng chừng chư thiên vạn giới đều dễ bị khô cạn triệt để!
"Chủ thượng!"
Đột nhiên.
Bên phía Thiên Ma giới, có Tiên Vương kêu lớn lên, hắn vô cùng kích động, cả người đều tựa hồ dường như sắp phát điên, giống như một kẻ hành hương gặp được vị thần trong lòng mình.
Ở vùng trung tâm của đất trời, quy tắc vô biên buông xuống, bên trong có một bóng người dần dần ngưng tụ, đó là bóng dáng được ngưng tụ thành từ quy tắc.
Không có thực thể.
Dường như hắn tồn tại ở hiện tại, lại dường như tồn tại trong quá khứ.
Rõ ràng hắn đứng cách đó không xa, nhưng có dường như lại có mặt ở khắp nơi, mọi ngóc ngách trong chư thiên vạn giới đều có bóng dáng của hắn, đến ngay cả dòng sông thời gian cũng phải hỗn loạn theo.
Sinh linh này không có điểm bắt nguồn của sinh mệnh, cũng không có điểm cuối của sinh mệnh. Không thể làm gì nhưng cũng không gì là không làm được!
Giống như một vị thần sáng thế!
"Không thể nào!"
"Không thể nào!"
"Chuyện này chắc chắn là không thể!"
"Cánh cửa đã bị phá hủy, dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể nào vượt giới đến đây, rốt cuộc làm sao mà hắn làm được như vậy? Vừa rồi rõ ràng là hắn còn chưa thức tỉnh!"
...
Bên phía chư thiên vạn giới.....
Có người gào rống kêu to, không thể tin tất cả những gì diễn ra trước mắt .

Bọn họ đã phải trả giá quá nhiều, thật sự không thể chấp nhận được thất bại trước mắt, đặc biệt là kết quả cuối cùng, chúa tể Địa Phủ vẫn vượt giới đến đây.
Đây chính là một Tiên Đế đấy!
Hàng tỉ năm trước, đã từng vô địch vạn giới, xém chút nữa là đã thống trị chư thiên, đẳng cấp như vậy cũng không phải là chuyện dựa vào nhân số là có thể đánh thắng được hắn.
Có thể nói.
Từ khoảnh khắc mà chúa tể Địa Phủ hiện thân.
Vô số Tiên Vương chư thiên vạn giới đều cảm thấy tuyệt vọng, có người như phát điên, cũng là điều hợp tình hợp lý, bởi vì điều này cũng đồng nghĩ với việc tuyên cáo ngày chết của bọn họ.
Mặc dù có Liễu Thanh Hoằng, cũng không thể nào mang lại chút hy vọng nào cho bọn họ.
Một vị chuẩn Tiên Đế cùng một vị Tiên Đế, thật sự là không hề có bất kỳ sự so sánh nào, sự chênh lệch này còn lớn hơn so với khoảng cách từ Trường Sinh cảnh đến cảnh giới Tiên Vương.
Đối lập với nhau như Thương Long trên cửu trùng thiên và còn kiến hôi trên mặt đất vậy. Sự thua kém một cấp bậc như cả một trời một vực.
“Tóm lại là không khác gì dự đoán của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối.”
Lúc này, Nhị tổ dường như già đi vô số lần, tóc tai trắng xoá, con ngươi vẩn đục, giọng nói khàn khàn, sau khi khó khăn nặng ra một nụ cười chua xót.
Hắn lẩm bẩm nói: “Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối!”
“Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã đưa ra câu trả lời từ sớm, nực cười là chúng ta còn muốn giãy giụa đau khổ, kết quả là chung quy chẳng qua cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.”
Chúa tể Địa Phủ xuất thế.
Bọn họ còn có thể ngăn cản như thế nào nữa?
Bọn họ đồng tâm hiệp lực, khiến cho Liễu Thanh Hoằng thành chuẩn Tiên Đế, kết quả cuối cùng là đánh nát cánh cửa để chúa tể Địa Phủ vượt giới, nhưng không đánh tan được âm mưu của Vực chủ Sâm La quỷ.
Tất cả đều giống như những gì mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối nói.
Âm mưu của Vực chủ Sâm La quỷ vực không thể nào bị phá hủy. Ai cũng không làm được!
Bao gồm cả chuẩn Tiên Đế!

Chương 906. Đây là Tiên Đế sao?.

Một luồng khí tức khổng lồ đang khuếch tán.

Bóng dáng của một người dần dần thành hình, hắn ta vô cùng uy nghiêm, nhìn xuống vạn vật thương sinh. Giờ phút này.

Bóng dáng hư ảo kia đứng lặng trên cánh cửa vừa rồi, dưới chân hắn là một tòa đại điện, bên trong là thi hài của Thần Đế cùng với mấy vị chuẩn Tiên Đế.

Mà hắn lại áp đảo cả chư thiên, như muốn đón nhận sự bái lạy của chúng sinh, vạn đế quy hàng. Đây quả thực là một nhân vật không cách nào hình dung được.

Mới vừa vừa xuất hiện.

Mà lại cường đại vô cùng, chỉ mới là một bóng hình mà thôi, đã lấy mất một phần ba linh khí của chư thiên vạn giới, hơn nữa còn đang không ngừng hút lấy, dường như chưa hút khô chư thiên vạn giới thì quyết không bỏ qua.

Rất khó tưởng tượng.

Nếu như hắn khôi phục trạng thái mạnh nhất của mình, rốt cuộc thực lực phải khủng bố đến như thế nào.

"Ầm ầm ầm!"

Linh khí vô cùng vô tận mãnh liệt bay đến, phát ra những tiếng động đinh tai nhức óc. Khoảnh khắc này.

Vũ trụ vạn vật điêu tàn, tất cả mọi người cảm nhận được rằng pháp tắc dần dần lu mờ, tất cả căn nguyên của thiên địa đều từ từ loãng ra, tất cả đều rót vào trong bóng người hư ảo kia.

Như muốn đúc ra một pháp thân vô thượng cho hắn.

"Rốt cuộc hắn đang muốn làm cái gì?"

Một Tiên Vương khiếp sợ vô cùng, hắn có lòng muốn ngăn cản tất cả những chuyện này phát sinh, nhưng e ngại thực lực quá thấp, đừng nói là ngăn cả, căn bản là không thể nào tới gần bóng người kia dù chỉ là một bước.

Dưới sự quan sát của vô số người, có thể nhìn thấy được bên trong đại điện, mấy luồng quy tắc thần liên giống như Thương Long bay lên trời, dung nhập vào trong thân thể kia.

Những quy tắc thần liên này là lĩnh ngộ cả đời của Thần Đế cùng với vài vị chuẩn Tiên Đế, bên trong chứa đựng Đạo và Lý của bọn họ.
Lúc này, tất cả đều bị bóng người hư ảo kia luyện hóa, trở thành đồ vật của chính hắn.
Dường như sau khi thêm vào Thần Đế cùng với mấy vị chuẩn Tiên Đế kia, đã vượt xa nhận thức của nhân loại, căn bản chẳng có ai xứng làm đối thủ của hắn.
"Hình như hắn đang luyện hóa vạn đạo!"
Bắc Vũ Thần Hoàng nặng nề nói.
Một khi thực lực đạt tới cảnh giới Tiên Vương, đều sẽ lĩnh ngộ Đạo thuộc về chính mình, đồng thời cũng sẽ am hiểu thiên địa pháp tắc, thứ này ở mỗi người mỗi khác nhau.
Lĩnh ngộ của mỗi người đều bất đồng.
Nói một cách bình thường, có thể thông hiểu đạo lí của một pháp tắc, thì đủ để trở thành một vị chuẩn Tiên Đế, mà người trở thành Tiên Đế, nói không chút khách khí thì.
Đã xem như kiểu mẫu của bản thân.
Mỗi tiếng nói cử động, đều là đồng nghĩa vớ ý chí của Thiên Đạo, nhân vật như vậy, vô số kỷ nguyên khó có thể xuất hiện một người, hơn nữa mỗi một người đều là người có số mệnh.
Nhưng mà giờ phút này.
Bóng người hư ảnh kia đã không chỉ luyện hóa vạn đạo, hắn lại muốn khống chế pháp tắc chư thiên vạn giới, trở thành người phát ngôn vĩnh hằng duy nhất của Thiên Đạo trong chư thiên vạn giới!
"Đây là cái mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối nói Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối sao?"
Nhị tổ lẩm bẩm tự nói.
Khoảnh khắc này.
Hắn bỗng nhiên có chút hiểu được những gì mà Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối.
Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối, thì ra chính là chỉ điểm này.
....
"Người chưa thức tỉnh mà đã muốn tác loạn, dựa vào một cái luân hồi pháp tắc, mà đã muốn khống chế sinh linh vạn giới, ngươi cũng tham lam quá rồi đó!"
"Giết!"
Liễu Thanh Hoằng khẽ quát một tiếng, xông về phía trước.

Hắn không hề có nửa phần hảo cảm với Địa Phủ, hơn nữa sở dĩ hắn muốn trở thành chuẩn Tiên Đế, đó là vì Chu Khất, mà Chu Khất lại là ý chí hợp nhất của mấy vị chuẩn Tiên Đế nhiều năm trước.
Có phần ân tình này.
Bất kể như thế nào, đều không thể nhìn chúa tể Địa Phủ công khai luyện hóa pháp tắc của vài vị chuẩn Tiên Đế kia. Càng quan trọng hơn là.
Vừa nãy hắn đã đánh nát cánh cửa kia, bây giờ hắn muốn thử xem một chút, bản thân mình có thể chặn đứng quá trình của chúa tể Địa Phủ hay không.
Luyện hóa quy tắc của chư thiên vạn giới thành một thể, nếu như bị người ta tùy tiện chen ngang, vạn đạo quy tắc cùng nhau nổ tung, cho dù là chuẩn Tiên Đế cũng phải chịu thiệt.
Còn về phần Tiên Đế sẽ như thế nào, Liễu Thanh Hoằng cũng không rõ lắm. Nhưng tóm lại muốn thử một chút.
"Oanh!"
Thần thương phá không, tiên quang bay múa, quét ngang qua, vạn đạo thần hà xuyên qua vũ trụ, khiến cho nơi này hoàn toàn sôi trào.
Bên trong.
Vô số đạo thần tắc bị Liễu Thanh Hoằng trực tiếp chém gãy, vỡ làm đôi.
"Ong!"
Khi trường thương sắp sửa nện vào trên hân thể của hư ảnh kia, 'ong' một tiếng động nhẹ truyền đến, hư ảnh, kia lập tức mở hai tròng mắt.
Đó là một đôi mắt không cách nào có thể hình dung được.
Hề hề có chút sắc thái cảm xúc nào cả, lạnh lùng đến mức cực điểm, giống như con mắt của trời xanh, bên trong luân hồi pháp tắc luân chuyển nồng đậm đến mức cực điểm.
Tựa hồ.
Hắn chính là hóa thân của luân hồi pháp tắc.
Trong phút chốc khi đôi mắt này mở ra, vô số người lông tơ dựng ngược, đến ngay cả Liễu Thanh Hoằng đều cảm giác trong lòng rét lạnh, người trước mắt này cường đại.
Đã hơn xa nhận tức của thế nhân. Đây là Tiên Đế sao?
Nhưng có cảm giác như chúa tể Địa Phủ đã không phải là một sinh linh nữa, trên người hắn không có khí huyết, cả người không phải thực thể, như được tạo thành từ pháp tắc đan xen nhau.
Giống như..... Thiên Đạo pháp tắc ngưng tụ thành thực thể vậy. Chỉ có trời mới biết.

Trong kỷ nguyên này hắn đã làm những gì.
“Giả thần giả quỷ, chết đi!”
Liễu Thanh Hoằng quát nhẹ một tiếng, trường thương trong tay, ngang nhiên nện xuống, thiên địa đều bị đánh nát, phảng phất như hàng tỉ ngôi sao trời tụ lại với nhau, ầm ầm rơi xuống dưới.
Áp lực vô tận rơi xuống, trong tức khắc thế giới hoang vắng, phù văn ma diệt, tan biến chẳng thấy đâu, đến ngay cả thiên địa quy tắc cũng bị đánh tan triệt để.
Có thể giây phút tiếp theo.
Liễu Thanh Hoằng bỗng nhiên cảm thấy lông tơ dựng ngược, hắn thu hồi trường thương, lập tức né tránh, nhưng kết quả vẫn chẳng làm nên trò trống gì.
Trong thân thể hắn bắn ra một mảng lớn máu tươi, nhuộm đỏ bầu trời, vô cùng thê lương, thậm chí còn lộ ra xương trắng, chiếu rọi thiên kiếp lôi đình.
“Sao lại thế này?”
Trong lòng Liễu Thanh Hoằng kinh ngạc và lo lắng, hắn nhìn về hư ảnh phía trước mặt, đối phương rõ ràng vẫn chưa động thủ, vì sao bản thân mình lại bị thương?
Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?
Đã đạt đến cảnh giới này, hắn thậm chí còn không biết rõ đối phương đã ra tay như thế nào, mà bản thân hắn làm sao lại bị bị thương.
Chuyện này quỷ dị.
Phảng phất như bản thân mình mơ hồ chạm vào quy tắc nào đó, nên bị đao quy tắc kia phản phệ. Không cần đối phương ra tay.
Chỉ cần bản thân mình cứ khư khư cố chấp đối đầu với Địa Phủ, kết quả cuối cùng chính là ngã xuống, cho dù là một chuẩn Tiên Đế cũng không thể nào ngoại lệ.
“Ngươi.....”
“Tên!”
Khi Liễu Thanh Hoằng còn đang kinh ngạc và nghi ngờ.
Một giọng nói cứng đờ, lạnh băng, khàn khàn truyền đến đây.
Giọng nói này kkhông giống như là giọng nói của một sinh linh, nhưng lại là ẩn chứa uy năng vô thượng, giống như ông trời đang hỏi, khiến cho lòng người không nhịn được mà phải trả lời tất cả những câu hỏi của hắn.

Chương 907. Ngươi khiến ta quá thất vọng rồi!.

“Liễu Thanh Hoằng!”

Liễu Thanh Hoằng mở miệng, hắn thi triển đại thần thông, kìm chế thương thế trên người, trong cơ thể khí huyết ầm ầm rung động, phát ra những thanh âm như núi lở biển gào.

Nhưng là.

Như vậy vẫn có chút không ổn.

Bên ngoài vẫn có thiên kiếp giáng xuống bừa bãi, hắn phải chia một phần sức lực để chống đỡ, mà trong cơ thể hắn không biết vì nguyên nhân gì mà lại bị thương nặng, một luồng pháp tắc không tên như con dòi đnag gặm nhấm sự sống của hắn.

Hắn biết đây là do chúa tể Địa Phủ ra tay.

Nhưng lại không cách nào lý giải, rốt cuộc đối phương đã ra tay như thế nào, bởi vì hắn không cảm nhận được bất kỳ điều gì dị thường.

“Ong!”

Loại pháp tắc vô danh trong cơ thể Liễu Thanh Hoằng càng thêm khủng bố, khiến cho cơ thể hắn bị nứt nẻ, phảng phất có thứ gì đó sắp phá vỡ thân thể của hắn, mà chui ra.

“Năm rộng tháng dài, con đường phía trước đã bị chặt đứt, tại sao ngươi có thể thành Đế được?”

Hư ảnh kia lại lần nữa đặt câu hỏi.

Đôi con ngươi trống không của hắn như có thể nhìn thấu cổ, đến ngay cả quá trình trưởng thành của Liễu Thanh Hoằng cũng bị hắn nhìn thấu, nhưng chỉ duy nhất có một điều không thể nhìn thấy đó là nguyên nhân khiến cho Liễu Thanh Hoằng trở thành chuẩn Tiên Đế.

Dường như chuyện này được bao phủ bởi một lớp sương mù. Không chỉ là như thế.

Hắn vốn dĩ không nên xuất thế vào thời gian này, nhưng lại cố tình bị người ta đánh thức. Cũng chính vì nguyên nhân này.

Dẫn tới hắn bị mắc lại ở bước cuối cùng, không thể đột phá tu luyện đến cảnh giới cuối cùng. Càng không thể nào đạt đến cảnh giới vĩnh hằng vô thượng.

“Xem ra Tiên Đế cũng không phải là không gì không biết.”
Ánh mắt Liễu Thanh Hoằng sâu thẳm, bên trong có vô số phù hiệu lấp lánh, hắn chăm chú nhìn hư ảnh phía trước, trong giọng mang theo một tia trào phúng.
Thân ảnh trước mặt này, không cần nghi ngờ gì nữa chính là chúa tể Địa Phủ, mà rất nhiều năm trước chúa tể Địa Phủ cũng đã trở thành Tiên Đế, không thể nghi ngờ về thực lực của hắn.
Có thể nói.
Chỉ cần là chuyện mà hắn muốn biết, trong chư thiên vạn giới chẳng có gì có thể qua được mắt của hắn. Nhưng hôm nay.
Hắn lại không biết nguyên nhân vì sao mình thành Đế. Điều này đồng nghĩa với cái gì?
Đồng nghĩa với việc, hắn nhìn không thấu thủ đoạn của Thiên Cơ Lâu Chủ, rất có khả năng thực lực của Thiên Cơ Lâu Chủ còn hơn cả hắn, dù sao thì Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối biết tất cả mọi điều về chúa tể Địa Phủ.
Nhưng chúa tể Địa Phủ lại không biết sự tồn tại của Thiên Cơ Lâu Chủ.
Thủ đoạn của hai bên, vào thời khắc này đã phân rõ cao thấp.
“Không gì không biết?”
“Hừ!”
Hư ảnh phát ra một tiếng cười khàn khàn, thân hình của hắn vĩ đại, vạn đạo pháp tắc đan thoa, đúc thành thánh thể vô thượng, hắn đứng ở nơi đó, ép cho vô số pháp tắc phát ra tiếng rên rỉ.
Khi hắn khẽ cười.
Hàng tỉ vạn thế giới đều hoàn toàn tắng lịm.
Nhưng trong phút chốc lại có vô số thế giới, hồi sinh xuất thể, hơn nữa còn có xu hướng phồn vinh hưng thịnh. Phảng phất như có thể trở về thời hồng hoang, khiến cho người ta sởn tóc gáy.
“Ta, không gì là không làm được!”
“Chưa chắc.”
Liễu Thanh Hoằng miễn cưỡng chống đỡ thương thế trong cơ thể, lạnh giọng mở miệng.
“Ồn ào!”
Hai chữ ‘chưa chắc’ như chọc vào nỗi đau của hư ảnh kia, hắn đột nhiên quát nhẹ một tiếng, thanh âm ầm ầm, giống như thiên âm nổ vang, vạn đạo thần tắc bắn ra.

Xuyên qua tất cả, đem xoay chuyển toàn bộ thiên địa pháp tắc. vốn dĩ thiên kiếp đang bao phủ chung quanh.
Trong nháy mắt bị ma diệt thành hư vô, giống như chưa từng xuất hiện vậy, chỉ có cảnh tàn phá lưu lại đến mặt đất, không lúc nào là không tuyên bố nơi này đã từng phát sinh một trận kiếp nạn khủng khiếp.
Không gì làm không được.
Đây là cái mác mà chúa tể Địa Phủ tự gắn cho mình sau khi trở về.
Hắn có thể sáng thế và diệt thế chỉ với một suy nghĩ, theo lý mà nói thì trong chư thiên vạn giới này đã không có bất kỳ kẻ nào cũng như bất kỳ chuyện gì có thể qua được tai mắt của hắn.
Nhưng không ngờ tới.
Sau lần trở về này, đụng phải người đầu tiên khiến cho hắn cảm giác có chút không nhìn thấu.
Chẳng lẽ lại không phải hắn nhìn không thấu Liễu Thanh Hoằng, mà là nhìn không ra vì sao Liễu Thanh Hoằng có thể thành Đế, còn đường tu luyện phía trước đã bị chăt đứt, tại sao hắn lại có thể vượt qua được bước cuối cùng chứ?
Rốt cuộc là ai ra tay giúp hắn? Là vi Thần Đế kia?
Nhưng vấn đề là Thần Đế đã sớm đã ngã xuống mà còn là bị hắn đích thân luyện hóa, tại sao lại nhảy ra trợ giúp Liễu Thanh Hoằng sửa lại con đường phía trước chứ?
Chuyện này đúng là không thể tưởng tượng được.
“Ừ?”
Cách đó không xa.
Liễu Thanh Hoằng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, đồng tử của hắn không khỏi co rút lại, trong lòng bỗng nhiên giật mình.
Tuy rằng thiên kiếp của hắn cũng đã đến hồi kết, nhưng cũng không phải là thứ mà ai cũng có thể chạm vào được, nhưng mà hư ảnh trước mặt này chỉ cần dùng hai từ.
Đã có thể đảo chiều thiên địa pháp tắc.
Kỳ lạ là lại khiến cho Thiên Đạo đã bị đánh tan thu liễm mọi ảnh hưởng, triệt hồi thiên kiếp, dường như sợ quấy nhiễu đến hắn.
Vậy thì phải có thực lực mức nào.
Chỉ một lời mà đã khiến cho Thiên Đạo sợ hãi?
“Chủ thượng!”
Lúc này.

Rốt cuộc thì giọng nói của Vực chủ Sâm La quỷ vực đã truyền đến, trong giọng nói của hắn mang theo một chút bi phẫn, đồng thời lại có một chút khoái chí, đầu tiên là hắn liếc Liễu Thanh Hoằng một cái.
Rồi sau đó.
Lại lần nữa hô to nói: "Chủ thượng cứu ta!"
Lúc này hắn vẫn đang còn tỏng tình trạng bị Liễu Thanh Hoằng trấn áp,sai khi nhìn thấy bóng dáng của chúa tể Địa Phủ, một cảm giác thân quen đến từ chính chỗ sâu trong linh hồn.
Khiến cho cả người hắn gần như là phát điên.
Chủ thượng xuất thế, đồng nghĩa với việc chư thiên vạn giới hoàn toàn thuộc về Địa Phủ, từ hôm nay trở đi, một kỷ nguyên mới sẽ được mở màn.
Hắn thân là ý thức của Lục Đạo Luân Hồi, có lẽ có thể làm chốn quy về cho hàng tỉ vạn sinh linh trong chư thiên vạn giới! Đây là một loại quyền bính chí cao vô thượng.
Không gì có thể sánh được.
"Ngươi?"
Bóng dáng hư ảnh chậm rãi gật đầu, giong nói vẫn khàn khàn, không hề có bất kỳ cảm xúc nào, cho dù là binh khí làm bạn với hắn nhiều năm, đang ở gần ngay trước mắt.
Hắn vẫn như giếng cổ không gợn sóng.
"Chủ thượng?"
Trong lòng Vực chủ Sâm La quỷ vực lộp bộp một tiếng, đột nhiên xuất hiện một cảm giác không hay.
Hàng tỉ năm không gặp.
Chủ thượng mang lại cho cảm giác thay đổi quá lớn. Bây giờ chủ thượng gần như đã không còn là sinh linh, mà là sự thể hiện của một loại pháp tắc.
Mỗi tiếng nói cử động của hắn đều là pháp tắc!
Phảng phất đã vứt bỏ thất tình lục dục, siêu thoát khỏi vạn vật sinh linh, trở thành vị thần vĩnh hằng duy nhất.
"Ngươi làm ta quá thất vọng rồi."
Bóng người hư ảnh kia mở miệng.
Lời này vừa nói ra, trực tiếp khiến cho lòng của Vực chủ Sâm La quỷ vực lạnh hơn một nửa.
"Chủ thượng, ngươi nghe ta giải thích.."
Vực chủ Sâm La quỷ vực vội vàng mở miệng nói.

Hắn biết kế hoạch chủ thượng đơn giản chỉ là muốn luyện hóa pháp tắc vạn giới thành một thể, trước khi chủ thượng chưa thành công, hắn sẽ không chủ động trở về.
Đương nhiên.
Để tránh xuất hiện những chuyện ngoài ý muốn, hắn cũng đã có sự chuẩn bị trước, đó chính là để cho Vực chủ Sâm La quỷ vực có thể chủ động triệu hồi hắn trở về.
Nhưng chúa tể Địa Phủ không ngờ là người ép cho Vực chủ Sâm La quỷ vực triệu hồi bản thân mình trở về, lại là một chuẩn Tiên Đế, thậm chí còn chưa vượt qua thiên kiếp chuẩn Tiên Đế nữa.
Năng lực làm việc kiểu này, sao lại không làm cho chúa tể Địa Phủ thất vọng được chứ?

Chương 908. Ta cũng không thương lượng với ngươi.

“Không cần giải thích.”
“Trở về đi, trong vòng vạn kiếp không được tái nhậm chức!”
Hư ảnh mở miệng.
Giọng nói vừa phát ra, một đạo vô thượng pháp tắc rơi xuống bao phủ Vực chủ Sâm La quỷ vực, trước khi hắn kịp phản ứng thì đã hóa thành một tia sáng hợp nhất cùng bản thể của Lục Đạo Luân Hồi trên vòm trời.
Vô số người trơ mắt nhìn cảnh tượng này. Bọn họ hiểu rõ.
Từ nay về sau, chỉ sợ là không còn có người tên Vực chủ Sâm La quỷ vực này rồi, còn về phần vạn kiếp là bao lâu.
Vậy thì chỉ có trời biết.
“Còn về phần ngươi.....”
Hư ảnh ngước mắt nhìn về phía Liễu Thanh Hoằng, hắn bước đến một bước, dưới chân hắn xuất hiện một cái thác nước, biến thành một nhị cầu nối liền hai người.
Hư ảnh rảo bước trên đó, chung quanh ánh sáng bay múa, thần hà đầy trời, như chư thần giáng thế, ẩn chứa hàng tỉ đạo pháp tắc, luân hồi pháp tắc chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.
Không hề có bất kỳ điểm đặc biệt nào.
Điều này.

Khiến cho rất nhiều người kinh ngạc.
Mọi người đều biết.
Ngay từ đầu chủ nhân Địa Phủ bước theo con đường luân hồi, nhưng mà nay trong số những pháp tắc mà hắn nắm giữ, luân hồi pháp tắc cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.
Điều này đồng nghĩa với cái gì?
Luân hồi pháp tắc đã yếu đi?
Cũng không phải.
Những loại pháp tắc khác mà hắn nắm giữ còn đáng sợ hơn nữa, đã đạt tới một mức mà xưa nay chưa từng có , ví dụ như bây giờ.
Một cây cầu nối liền khoảng cách giữa hắn cùng Liễu Thanh Hoằng, tuy rằng quá trình này mang lại cho người ta cảm giác rất chậm, đặc biệt là khi hắn dạo bước chậm trên đó, như đang nhàn tả tản bộ, gần như chậm đến mức cực điểm.
Nhưng là Liễu Thanh Hoằng căn bản không thể nào tránh thoát được, dường như là bị đất trời trói buộc.
“Nhân Quả!”
Liễu Thanh Hoằng kinh hãi.
Đối phương bước ra bước đầu tiên là Nhân, bước chân cuối cùng là Quả, trong suốt quá trình này cho dù hắn có giãy giụa như thế nào, kết quả đều sẽ không hề có bất kỳ điều gì thay đổi.
Cho dù hắn có thoát khỏi sự trói buộc, chạy trốn đến chân trời góc biển. Đối phương cũng vẫn sẽ đi đến trước mặt hắn!
“Thần phục!”
Hư ảnh đi tới trước mặt Liễu Thanh Hoằng, không hề làm bất kỳ điều gì vô nghĩa, nhàn nhạt phun ra hai chữ, ẩn chứa thiên uy vô thượng, thấm vào sâu trong lòng người.
“Không thể nào!”
Liễu Thanh Hoằng mở miệng.
“Oanh!”
Ngay sau đó.
Cơ thể Liễu Thanh Hoằng bừng lên vô số tia sáng vô lượng quang, pháp tắc vừa xâm nhập vào trong cơ thể, ầm ầm nổ tung, khắp nơi đều là điểm đen, khiến cho hai chân hắn nổ tung thành một đám sương máu.
Đồng thời.

Một luồng uy áp khổng lồ từ trên trời giáng xuống, thứ áp lực này khiến cho tim người ta đập nhanh, cho dù là Tiên Đế cũng phải biến sắt, huống hồ gì là Liễu Thanh Hoằng.
Thân hình hắn bỗng nhiên thấp xuống một đoạn, bị đè lên mặt đất.
“Không phải là ta đang thương lượng với ngươi, mà là đang nói đến một sự thật!”
Hư ảnh kia đầy hành động khó lường, ẩn chứa khí tức khai thiên tích địa , giống như một sinh linh cực kỳ cổ xưa bước đến kiếp này.
Hắn vươn tay, lòng bàn tay tràn ngập ánh sáng chói mắt, có màu đỏ thắm như máu, dâng trào lên, giống như một mảng đỏ rực khiến cho người ta sợ hãi trong lòng.
Dưới ánh mắt quan sát của vô số người.
Bàn tay dừng lại trên đầu của Liễu Thanh Hoằng. Toàn bộ quá trình.
Liễu Thanh Hoằng nhìn giống như một con rối gỗ bị giật dây, không hề có bất kỳ sức phản kháng nào, cả người hắn đều bị trói buộc, ngay cả giãy giụa cũng chẳng thể làm được.
“Không!”
Bên trong tộc Liễu thị, Nhị tổ thê lương rống to.
Tộc Liễu thị của bọn họ đã bị tổn thất quá nhiều, sẽ không chịu nổi sự mất mát này, Liễu Thanh Hoằng vừa mới trở thành chuẩn Tiên Đế, còn chưa phát huy danh tiếng.
Thì đã đụng phải chúa tể Địa Phủ.
Trong bàn tay kia sắc đỏ tràn ngập, tuy rằng không biết nó có tác dụng gì, nhưng chỉ cần suy nghĩ đến chủ nhân của bàn tay kia chính là chúa tể Địa Phủ, thì có thể hiểu rõ.
Đây chắc chắn không phải là chuyện gì tốt.
“Dừng tay.”
Bắc Vũ Thần Hoàng và chúng Tiên Vương cũng gầm lên, bọn họ cùng ra tay, các loại thần thông khủng bố được đánh ra, hóa thành một thác nước trên bầu trời.
Mênh mông cuồn cuộn càng quét về phía chúa tể Địa Phủ.
Liễu Thanh Hoằng là hy vọng duy nhất của bọn họ, mà lại là tâm huyết của vô số người dồn vào. Bất kể như thế nào bọn họ đều không thể trơ mắt đứng nhìn Liễu Thanh Hoằng ngã xuống dưới tay chúa tể Địa Phủ như vậy.
“Hừ?”

Hư ảnh liếc xéo, không thấy hắn có bất kỳ động tác nào, trong dư quang nơi khóe mắt một sắc cầu vồng nở rộ, chiếu sáng thiên cơ, hình thành vô số thanh trường kiếm, cắt nhỏ trời xanh.
Chém về phía một đám Tiên Vương ở nơi xa.
"Leng keng!"
Âm thanh của tiếng kim loại va vào nhau vang lên, khiến cho cả thế giới đều bị chém đứt, những thần thông của các Tiên Vương hội tụ lại bên nhau, nhanh chóng tan rã như băng tuyết gặp phải mặt trời.
Rồi sau đó.
Lực của kiếm quang không ngừng, quét ngang đến điểm cuối cùng của thế giới.
"Phốc! Phốc! Phốc!....."
Những âm thanh liên tiếp vang lên, ở nơi tận cùng của thế giới này, có không biết bao nhiêu bông hoa màu máu nở rộ, không biết đã có bao nhiêu tôn Tiên Vương trực tiếp bị ma diệt như vậy.
Cảnh tượng này.
Khiến cho vô số người cảm thấy sợ hãi, cho dù là một ít Tiên Vương Thiên Ma giới may mắn còn sống sót, cầm lòng không đậu mà rùng mình một cái.
Thật là đáng sợ.
Chỉ một ánh mắt mà thôi, đã nghiền chết không biết bao nhiêu Tiên Vương.
Không thể dùng hình ảnh con kiến để hình dung về bọn họ, chỉ sợ trong mắt của vị chúa tể Địa Phủ này, chuẩn Tiên Đế mới là kiến hôi, còn về phần Tiên Vương và những kẻ phía dưới Tiên Vương .....
Phỏng chừng còn chẳng có tư cách để làm con kiến nữa là.
Ánh mắt vừa nãy không chỉ nghiền chết vô số Tiên Vương, cuối cùng nó còn khiến cho hàng ngàn hàng vạn thế giới tan biến, hàng trăm triệu sinh linh còn chẳng có cơ hội được biết là đã xảy ra chuyện gì nữa là.
Cùng những thế giới kia biến thành hư vô rồi.
"Nhị tổ!!!!"
Trong thế giới trống không.
Liễu Khiêm Chi một mình đứng ở nơi đó, thê lương hô to, nhưng chẳng ai trả lời hắn, hắn đưa mắt nhìn bốn phía, chung quanh vừa rồi còn có rất nhiều bóng dáng Tiên Vương.
Chỉ một lúc, mà chẳng còn lại mấy người.
Trong hư không rộng lớn, nơi nơi đều tràn ngập sương máu, mỗi một mảng sương máu đều tượng trưng cho một vị Tiên Vương, vào khoảnh khắc trước

thì vẫn còn sống sờ sờ đứng ở chỗ này.
Nhưng chỉ sau một cái chớp mắt.
Đến ngay cả thần hồn của họ đều đã bị ma diệt.
“Bắc Vũ Thần Hoàng.....!”
“Phượng Tổ!”
“Thiên Hư đạo hữu!!!”
.....
Liễu Khiêm Chi Chi kêu gào, nhưng không một ai trả lời.
Vào giây phút này, hắn như bị hút mất hồn phách, cả người giống như một cái xác không hồn, vô hồn kêu lên tên những đạo hữu mà hắn quen biết.
Nhưng đều không có ngoại lệ, những người này đều không xuất hiện.
Cho dù là cường giả nằm trên bảng xếp hạng Tiên Vương, khi đối mặt chúa tể Địa Phủ, thì căn bản chẳng làm nên trò trống gì. Đối với hắn mà nói, những người này là đạo hữu, bằng hữu, người thân vô cùng quan trọng, nhưng đối với chúa tể Địa Phủ mà nói, thì chẳng khác nào không khí, muốn nghiền chết thì nghiền chết thôi.

Chương 909. Chuẩn Tiên Đế từ đâu ra?.

“Thua rồi!”
“Trước mặt thực lực tuyệt đối, chư thiên vạn giới căn bản không hề có hy vọng chiến thắng!”
Một vị Tiên Vương cổ xưa, đang khó khăn tái tạo lại thân hình trên không trung, mới vừa rồi hắn đã rời đi khá xa, chỉ bị dư lực tác động đến mà thôi.
Nhưng kể cả là như thế.
Thân hình hắn vẫn bị đập nát, thần hồn miễn cưỡng thoát ra được, giữ được một mạng. Mà sau khi hắn tái tạo lại được thân thể.
Cảnh tượng trước mắt.
Khiến hắn hoàn toàn sợ đến ngây người.
Khắp đất trời, đâu đâu cũng là sương máu, Tiên Vương vốn dĩ vô địch trong chư thiên, nhưng chỉ vì một ánh mắt của chúa tể Địa Phủ thì hoàn toàn đã vạn kiếp bất phục.
Uy thế khiếu này khiến cho người ta lạnh lòng. Đồng thời.
Lại khiến cho người ta tuyệt vọng.

Trong vũ trụ thê lương, lãnh lẽo, một mảnh cô tịch sớm đã bị máu tươi nhuộm đỏ, có máu tươi của chúng sinh, cũng có tinh huyết của Tiên Vương, phủ kín từng mảng lớn tinh vực.
Không biết đã qua bao lâu.
Liễu Khiêm Chi đứng chết lặng trên một ngôi sao, cả người bao phủ bởi dáng vẻ già nua, chỉ trong mấy khắc thời gian ngắn ngủn, phảng phất như hắn đã già đi hàng tỉ năm.
Đầu tóc màu đen bóng kia đã biến thành màu xám trắng.
Đôi mắt cũng mất đi dáng vẻ của ngày xưa.
Mộ đòn vừa rồi của chúa tể Địa Phủ không chỉ ma diệt vô số Tiên Vương, mà cũng ma diệt luôn cả ý chí của những Tiên Vương may mắn còn sống sót khác.
"Rời đi thôi."
"Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã nói, Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối, đám Tiên Vương chúng ta có lẽ nên tìm kiếm một chỗ ẩn thân trong hỗn độn."
Lại một vị Tiên Vương từ nơi xa đi tới, vẻ mặt của hắn rất cô đơn, đi tới bên người Liễu Khiêm Chi, chua xót nói: "Có lẽ....."
"Hàng tỉ năm sau lại sẽ có một tia..... Hy vọng."
Những lời này vô cùng lừa mình dối người.
Người ta chúa tể Địa Phủ, chính là Tiên Đế vô thượng, trên đời này người có thể đứng ngang hàng với hắn, căn bản là không có, đừng nói là hàng tỉ năm sau.
Mà cho dù là hàng tỉ kỷ nguyên sau thì căn bản cũng vô dụng.
"Liễu đạo hữu..... Đi thôi."
Vị Tiên Vương vừa mở lời kia nhìn cảnh tượng nơi xa, lại nhìn Liễu Khiêm Chi, hầu kết trượt lên trượt xuống, dường như đang có rất nhiều lời muốn nói.
Nhưng cuối cùng cũng chỉ gộp lại thành một câu.
"Nếu còn không đi, thì không kịp nữa đâu."
Nhờ vào màn độ kiếp vừa rồi của Liễu Thanh Hoằng, nên bọn họ đã rời khỏi thế giới bị lãng quên kia. Bây giờ rời khỏi đây, có lẽ cũng sẽ không thu hút sự chú ý của người khác.
Nhưng nếu như đợi thêm một lát nữa thì chưa chắc. Dù sao thì.
Tiên Vương Thiên Ma giới cũng chưa chết hết, nếu như bọn họ ngóc đầu trở lại, một khi bị dây vào, khi đó muốn chạy, thì không được nữa rồi.

“Đi?”
Mặt Liễu Khiêm Chi đầy vẻ tuyệt vọng nói: “Bây giờ chúng ta còn có thể đi đến nơi nào?”
Tộc Liễu thị đã hoàn toàn hết rồi.
Thất tổ và Nhị tổ, hai người đã thoát khỏi đại kiếp nạn lần trước, lần này lại cùng nhau ngã xuống, cộng thêm của Liễu Huyền Thành, và cả phản đồ Liễu Thanh Vũ.
Thì toàn bộ tộc Liễu thị chỉ còn sót lại hắn cùng Liễu Thanh Hoằng.
Nhưng mấu chốt là Liễu Thanh Hoằng còn đang bị chúa tể Địa Phủ khống chế, kết cục sau này còn rất đáng ngại. Có thể nói.
Một tộc Liễu thị khổng lồ như vậy, trải qua hàng tỉ năm lâu, nhưng sụp đổ chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủn, có lẽ còn chưa đến một ngày.
“Hỗn độn rộng lớn, nơi nào mà không có chỗ dung thân chứ?”
Vị Tiên Vương kia trầm giọng nói.
Nếu như những người khác có lẽ một khi bước vào trong hỗn độn, thì sẽ bị cuồng phong của hỗn loạ xé rách thành bụi phấn, nhưng Tiên Vương lại không cần lo lắng về chuyện này.
Bọn họ thậm chí có thể tìm một thế giới nhỏ bị hoang phế, xây dựng thành một thế ngoại động thiên, để làm động phủ cho mình.
Trong chư thiên vạn giới, chuyện này cũng không hiếm thấy, chỉ cần sống ở bên trong không ra ngoài, ai cũng không biết, bọn họ rốt cuộc là trốn ở nơi nào.
“ Thủ đoạn của Tiên Đếcũng không là thứ mà chúng ta có thể phỏng đoán được.”
Liễu Khiêm Chi Chi lắc đầu, nói: “Hỗn độn rộng lớn, có nơi nào để chúng ta trú chân chứ?”
“Đại Hoang thành thì sao?”
Vị Tiên Vương kia trầm ngâm một lúc, chậm rãi phun ra ba chữ ‘Đại Hoang thành’.
Mấy chữ này phảng phất như chứa đựng một loại ma tính nào đó, khiến cho bất kỳ kẻ nào nghe được ba chữ này, trong lòng đều sẽ không khỏi nảy sinh một loại cảm giác an toàn.
Hiện giờ.
Ở trong chư thiên vạn giới, bất kể là ai sau khi gặp phải nguy hiểm, phản ứng đầu tiên đều chạy về hướng Đại Hoang thành. Chỉ cần tiến vào Đại Hoang thành thì có thể bảo đảm không lo về tính mạng.

Bởi vì.
Mỗi người đều hiểu rất rõ cho dù là Tiên Vương và cả chuẩn Tiên Đế sau khi tiến vào Đại Hoang thành, đều phải thu liễm tất cả khí tức của bản thân. Bất kể kẻ nào dám can đảm động thủ bên trong Đại Hoang thành, đều sẽ không có kết cục tốt.
“Đại Hoang thành, Thiên Cơ Lâu!”
“Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối!”
Ánh mắt Liễu Khiêm Chi bỗng nhiên hiện lên một tia sáng, hắn kích động vô cùng nói: “Lúc này, chỉ có Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ra tay, mới có thể cứu vớt chư thiên vạn giới!”
“Ta muốn đi Thiên Cơ Lâu!”
“Lần này..... Bất kể như thế nào, ta cũng muốn nhờThiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ra tay!!”
Liễu Khiêm Chi nói vô cùng kiên định.
“Ta cùng đi với ngươi.”
Vị Tiên Vương kia không cần nghĩ ngợi nói.
Mắt Liễu Khiêm Ch khôi phục lại vài phần thần thái, hắn xoay người liếc mắt một cái nhìn thế giới đã hoàn toàn bị đánh nát kia, thầm nghĩ trong lòng: “Chư vị đạo hữu hãy đợi ta.”
“Ta tất nhiên sẽ không để cho các ngươi ngã xuống vô ích đâu!”
Lần này đi Thiên Cơ Lâu, hắn đồng ý trả bất kỳ giá nào, cho dù là sinh mệnh của bản thân mình, đương nhiên cũng phải là trong trường hợp Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đồng ý tiếp nhận mới được.
Chỉ cần Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối chịu ra tay, hắn tình nguyện đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa để trả lại ân tình cho Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối.
Liễu Khiêm Chi cùng vị Tiên Vương kia xoay người.
Nhưng khi bọn họ xoay người, đang định rời đi. Ngay sau đó.
Một chuyện cực kỳ khủng bố đã xảy ra, phía sau lưng bọn họ, một mảng lớn hư không lập tức tách ra, một cây trường thương màu trắng bạc, xuyên thủng vũ trụ, đập vụn trời cao, vượt qua dòng sông thời gian.
Xông đến trước mặt hai người.
“Ầm!”
Trong nháy mắt, vũ trụ bừng lên thứ ánh sáng lộng lẫy nhất, giống như một vầng mặt trời chói chang, chiếu sáng vô tận sao trời, chấn động vạn cổ, dập nát một mảng lớn dòng sông thời gian.

!
Hơn nữa còn là một chuẩn Tiên Đế cực kỳ cường đại!
Khí tức như mặt trời bao trùm khắp mọi ngóc ngách của đất trờ, giống như thủy triều nhấn chìm tất cả mọi người, đến ngay cả Tiên Vương cũng cảm thấy hít thở không thông.
“Chuẩn Tiên Đế?”
“Chuẩn Tiên Đế từ đâu ra?”
Liễu Khiêm Chi nhất thời không kịp phản ứng, chờ đến khi hắn phản ứng lại, lại chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn đạo hữu đứng bên canh mình trường thương kia hoàn toàn xuyên thủng.
Sức mạnh của mũi thương không dừng lại, sau khi xuyên qua người hắn, thì hóa thành một mảnh cầu vồng, bay ra ngàn vạn dặm xa, ghim lên trên một ngôi sao.
“Liễu Thanh Hoằng..!”
Cả người Liễu Khiêm Chi đầy máu, đó là máu tươi của vị đạo hữu kia, một vị Tiên Vương căn bản không thể nào ngăn cản được đòn tấn công của một vị chuẩn Tiên Đế, huống hồ gì trước đó căn bản không hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào.
Giờ phút này.
Trên mặt Liễu Khiêm Chi đều tràn ngập một vẻ không thể tin được.
Hắn không thể tin, rồi cũng có một ngày bản thân hắn ngã xuống trong tay tộc nhân cua rminhf. Hơn nữa.
Mà còn là trụ cột cuối cùng của tộc Liễu thị nữa!

Chương 910. Lão tổ dữ nhiều lành ít.

Cộp!
Cộp!
Cộp!
Tiếng bước chân vang dội không ngừng truyền đến.
Phảng phất là bùi đòi mạng của Tử Thần, khiến cho lòng người cảm thấy sợ hãi không thôi.
Trong ánh thần quang đầy trời, một bóng dáng vĩ đại chậm rãi đã đi tới, tóc tai tung bay, cả người bao phủ bởi đạo vận, như một vị thần.

Thần uy không thể chống đỡ được.
Chỉ với khí tức mà đã ép cho người ta gần như không thể nào thở được.
Hắn đi tới trước mặt Liễu Khiêm Chi, ngẫng đầu lên, trong đôi mắt sâu thẳm ấy không hề có đồng tử, toàn là một màu đen như mực, ẩn chứa tinh hoa của luân hồi pháp tắc.
"Thanh Hoằng....."
....
Tim Liễu Khiêm Chi đập kịch liệt, khó khăn mở miệng.
Nhưng người đứn trước mặt hắn vô cùng xa lạ, tuy rằng vẫn là dung mạo của Liễu Thanh Hoằng, nhưng trên thực tế đã thay đổi thành người khác, nói một cách cụ thể thì.
Đã thay đổi thành một con rối hoàn toàn không có ý thức của bản thân mình.
Trở thành thuộc hạ của chúa tể Địa Phủ, một kẻ tay sai thuần túy hay là một vị chuẩn Tiên Đế. Nghĩ đến chỗ này.
Liễu Khiêm Chi cảm giác giác trong lòng mình như đang chảy máu, hắn là trưởng bối của Liễu Thanh Hoằng, từng đích thân dạy dỗ đối phương tu luyện, thật vất vả mới có thể nhìn thấy hắn đạt đến tu vi chuẩn Tiên Đế.
Kết quả biến cố tới quá nhanh.
Một bước lên thiên đường, một bước xuống địa ngục, chẳng qua cũng chỉ là như vậy.
"Thanh Hoằng, là ta đây."
Liễu Khiêm Chi lại lần nữa mở miệng.
Muốn gọi thần chí của Liễu Thanh Hoằng trở về, nhưng đáng tiếc chính là kết quả đã làm cho hắn thất vọng rồi, đối phương chậm rãi vung bàn tay lên, bắt lấy cây thương.
Chỉ cần hơi dùng một chút sức, thì binh khí cấp chuẩn Tiên Đế hoàn toàn có thể đánh nát thân thể và thần hồn của hắn. Dù sao thì.
Trong số những Tiên Vươn, hắn không được coi là người đặc biệt mạnh mẽ, còn chẳng lọt vào trong Tiên Vương bảng nữa kìa, đối đầu với Liễu Thanh Hoằng, căn bản là không thể chống đỡ được.
"Tru diệt tất cả những kẻ đối đầu với Địa Phủ!"
Đúng lúc này.
Một giọng nói khàn khàn mang theo uy áp vô biên, từ phía cuối chân trời xa xôi, mênh mông cuồn cuộn vọng đến đây, vang vọng trên cả bầu trời.
Kinh thiên động địa.

Nghe thấy những lời này, thân thể Liễu Thanh Hoằng chấn động, phảng phất như nhận được mệnh lệnh, trong đôi mắt hắn cuồn cuộn sương mù màu đen, các loại pháp tắc đan chéo nhau.
Giống như một ma thần đáng sợ, khiến cho lòng người ta sợ hãi.
“Thanh.....”
Liễu Khiêm Chi Chi ho ra máu, hắn vung một bàn tay lên, ngưng thành một quả cầu ngọc thần hồn, bên trong chứa đựng ký ức lúc trước khi hắn dạy dỗ Liễu Thanh Hoằng.
Muốn mượn thứ này đánh vào trong đầu Liễu Thanh Hoằng, để đánh thức ký ức của hắn. Chỉ tiếc.
Ý tưởng này đã khiến hắn thất bại.
“Keng!”
Trường thương trong tay Liễu Thanh Hoằng rung lên, vạn đạo thần mang cắt nhỏ bầu trời, khiến cho toàn bộ sao trời ngay trước mắt đều nổ tung, từng mảng lớn không trung nứt nẻ, không biết có bao nhiêu vết nứt xuất hiện trên bầu trời.
Sương mù hỗn độn sôi trào, cuối cùng chẳng còn sót lại bất cứ thứ gì. Bên kia.
Chúa tể Địa Phủ đứng trên bầu trời, hai mắt hắn sâu không thấy đáy, cả người được tạo thành từ pháp tắc đan xen với nhau, đã dung hợp vạn đạo của chư thiên, trở thành một sinh linh cực kỳ đặc biệt.
Thực lực của hắn đã vượt trên Tiên Đế, sắp bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.
“Thiên Cơ Lâu Chủ sao?”
Hắn âm trầm mở miệng, trong giọng nói của hắn mang theo hàn ý vô biên.
Vừa rồi.
Khi Liễu Khiêm Chi cùng vị Tiên Vương kia nói chuyện với nhau, căn bản là không thể qua mắt được hắn, cũng có thể nói, trong chư thiên vạn giới, bất kỳ chuyện gì chỉ cần hắn muốn biết.
Thì chỉ cần một suy nghĩ đã có thể biết được tất cả.
Cho dù tất cả những chuyện có liên quan đến Thiên Cơ Lâu, hắn đã thu thập đủ chỉ trong một thời gian ngắn, thậm chí có rất nhiều người, ký ức trong đầu mình bị người ta thăm dò mà cũng không biết.
“Một kẻ rất đặt biệt.”
Sau khi biết được tất cả những chuyện của Thiên Cơ Lâu Chủ, hắn đưa ra đánh giá của mình về Thiên Cơ Lâu Chủ.

Từ góc độ của hắn mà xem xét, ít nhất thì Thiên Cơ Lâu Chủ cũng là một người đồng cấp, dù sao thì người có thể biết được tin tức của hắn, hơn nữa còn đánh thức được hắn.
Trogn chuyện này rất khó nói không có mư kế của Thiên Cơ Lâu Chủ. Có lẽ.
Tất cả những gì diễn ra ngày hôm nay, đều là do Thiên Cơ Lâu Chủ đứng phía sau thao túm? Dù sao thì.
Thiên Cơ Lâu Chủ rất có thể không muốn nhìn thấy mình đột phá, cho nên mới tung ra cơ duyên chuẩn Tiên Đế, thu hút vô số Tiên Vương tới nơi này, buộc Vực chủ Sâm La quỷ vực không thể không đánh thức mình trước thời hạn.
Như vậy thì.
Kế hoạch đột phá của mình thất bại, mà âm mưu của Thiên Cơ Lâu Chủ lại vô cùng thành công.
“Chỉ mong không phải là như thế, nếu không thì mối thù này vạn cổ khó tan!”
Hắn nhìn về phía Thiên Nguyên giới, trong đôi mắt sâu thẳm bắn ra hai tia thần hồng, dừng lại ở Thiên Nguyên giới, toàn bộ tình trạng của Thiên Nguyên giới bị hắn nhìn thấu không sót bất kỳ điều gì.
Không hề có bất kỳ sự do dự nào.
Hắn bước chân ra, bóng dáng biến mất ngay tại chỗ.....
Nếu như không biết Thiên Cơ Lâu Chủ thì cũng thôi, nhưng mà nay đã biết, hắn cần phải đến gặp mặt, chứng thực phỏng đoán trong lòng hắn.
Nếu như người này vô ý thì có lẽ có thể nhận làm thuộc hạ. Nếu như người này cố ý.
Hắn cũng không ngại giết chết một kẻ đồng cấp. Cùng lúc đó.
Thiên Nguyên giới.
Đại Hoang thành.
Toàn bộ bầu không khí trong thành trì đều rất nặng nề, áp lực đến mức cực điểm, tuy rằng bên trong Đại Hoang thành vẫn không hề xảy ra bất kỳ chuyện gì, nhưng rất nhiều người đều có một loại cảm giác đại họa giáng xuống đầu.
Bởi vì.
Trong khoảng thời gian này, Tiên Vương bảng biến động quá nhanh.
Chưa đầy một ngày mà chín mươi phần trăm Tiên Vương trên bảng xếp hạng đều biến mất. Tại sao bọn họ lại biến mất?

Đi đâu rồi sao?
Nhìn những bảng xếp hạng khác của Thiên Cơ Lâu, trong lòng rất nhiều người đều hiểu rõ, muốn rời khỏi bảng xếp hạng, bình thường chỉ có hai khả năng hoặc là đã ngã xuống.
Hoặc là đã đột phá!
Nếu như trên bảng xếp hạng Tiên Vương, có một hai người đột phá, có lẽ sẽ khiến cho người ta kinh ngạc cảm thán không thôi, nhưng nếu như nói chín mươi phần trăm Tiên Vương đều đột phá trong vòng một ngày.
Điều này có khả năng không?
Dùng đầu ngón chân mà suy đoán thì cũng là không thể nào. Một khi đã như vậy.
Vậy thì còn lại một cái khả năng, đó chính là chín mươi phần trăm Tiên Vương đều ngã xuống. Cường giả Tiên Vương cường giả trên bảng xếp hạng đã lần lượt ngã xuống, vậy thì còn những Tiên Vương khác đâu?
Tức là nói.
Những sinh linh chưa được như Tiên Vương đâu rồi?
Nghĩ đến đây, vô số người đều hiểu ra rằng chỉ sợ bên ngoài Thiên Nguyên giới đang có một kiếp nạn không muốn người biết, nhưng lại vô cùng khủng bố!
Thậm chí còn liên can đến cả Tiên Vương!
“Tất cả đều xong rồi!”
Trong đám người.
Có người sắc mặt xám trắng, vẻ mặt tuyệt vọng, trong miệng không kìm được mà lẩm bẩm tự nói.
Đây là một sinh linh đến từ Thần giới, hắn còn có một vị lão tổ Tiên Vương, nhưng vừa mới đây thô, vị lão tổ của hắn bỗng nhiên không còn truyền về bất kỳ tin tức nào nữa.
Liên tưởng đến sự thay đổi thường xuyên của Tiên Vương bảng, trong nháy mắt hắn đã hiểu rõ tất cả. Chỉ sợ là.
Lão tổ dữ nhiều lành ít.
Còn có không ít người cũng giống như hắn, những người này đều đến từ một số thế giới cường đại, sau khi biết được bản thân mình không thể nào liên hệ với lão tổ.
Gần như tất cả mọi người đều tuyệt vọng.

Chương 911. Quả nhiên là một Tiên Đế!!

“Vãn bối Liễu Minh Hạc, khẩn cầu Lâu Chủ tiền bối ra tay, cứu vớt hàng tỉ vạn sinh linh chư thiên vạn giới khỏi cơn nước sôi biển lửa!”

“Vãn bối Trương Hành Hư, khẩn cầu Lâu Chủ tiền bối ra tay……”

“Vãn bối Lâu Vô Ngân, khẩn cầu Lâu Chủ tiền bối ra tay……”

Đại Hoang thành.

Bên trong Thiên Cơ Lâu.

Ước chừng mấy vạn người cùng đứng ở bên trong Thiên Cơ Lâu, khom mình hành lễ tại nơi này, thực lực của mỗi người đều nằm trên cảnh giới Trường Sinh, bên trong hình như có mấy cường giả cảnh giới Tiên Vương nữa.

Quy định của Thiên Cơ Lâu là chỉ cần mình không sợ bị tiết lộ tin tức, bao nhiêu người đều có thể cùng bước vào bên trong Thiên Cơ Lâu, mà giờ phút này bọn họ hiển nhiên đã không còn có thể quan tâm được nhiều đến như vậy.

Lần này bước vào Thiên Cơ Lâu.

Chỉ có một mục đích.

Đó chính là khẩn cầu Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ra tay.

Nhiều người như vậy, đứng ở bên trong Thiên Cơ Lâu, cũng không có vẻ gì là chen chúc, ngược lại vẫn rộng rãi như cũ.

Mỗi người đều có thái độ cung kính, khom mình hành lễ, thật lâu vẫn chưa đứng dậy.

Bên trong Thiên Cơ Lâu là một mảnh yên tĩnh, không hề có một chút tạp âm nào, chỉ có một người đàn ông mặc thanh y đưa lưng về phía mọi người.

Giờ phút này.

Trong ngoài Thiên Cơ Lâu đã có không biết bao nhiêu người, đang chờ đợi câu trả lời của Thiên Cơ Lâu chủ .

“Tiền bối!”

Một tiếng tiền bối lại truyền đến.

Rồi sau đó.

Rồi bịch một tiếng.

Liễu Minh Hạc quỳ rạp xuống đất, thân phận của hắn là tộc trưởng đương thời của tộc Liễu thị, thân phận vô cùng cao quý, lúc trước thì người bình thường căn bản không thể nào gặp được hắn.
Nhưng hiện giờ.
Tất cả những điều này đã không còn quan trọng.
Tộc Liễu thị đã chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.
Vài vị Tiên Vương tộc Liễu thị lần lượt ngã xuống, một tộc trưởng như hắn còn sống được bao lâu nữa chứ?
Nếu hôm nay Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối không ra tay, thì trogn tương lai chư thiên vạn giới sẽ chìm trong bóng đêm, mà tấ cả những người ở đây đều sẽ bị đưa xuống suối vàng.
Lúc này, mà còn quan tâm đến bối phận, không khác nào là tự tìm đường chết.
“Vãn bối biết quy củ của tiền bối, nhưng nay đã khác xưa, xin tiền bối rủ lòng thương sót vạn tộc sinh linh, vì vạn giới thương sinh, mở ra một con đường sống!”
“Khẩn cầu tiền bối ra tay, vì vạn giới thương sinh mở ra một con đường sống!”
Mấy vạn người lại mở miệng, giọng nói vang vọng bên trong Thiên Cơ Lâu.
Mà ở bên ngoài Thiên Cơ Lâu.
Lại có thêm có vô số người, quỳ lại về phía Thiên Cơ Lâu, lời nói của bọn họ gần như là giống y những gì mà mọi người bên trong Thiên Cơ Lâu đang nói.
“Kính xin tiền bối ra tay, vì vạn giới thương sinh mở ra một con đường sống!”
“Kính xin tiền bối ra tay, vì vạn giới thương sinh mở ra một con đường sống!”
“Kính xin tiền bối ra tay, vì vạn giới thương sinh mở ra một con đường sống!”
Vô số giọng nói gộp lại với nhau, hóa thành một cơn gió lốc, từ Đại Hoang thành khuếch tán ra ngoài, càng quét toàn bộ Thiên Nguyên giới, rồi sau đó lan tràn hướng về phía các thế giới khác như Tử Huyền giới cùng Địa Tiên giới...
Thời khắc này.
Thiên Cơ Lâu chủ trở thành hi vọng duy nhất của vô số sinh linh.

“Xem ra là có chuẩn bị mà đến đây.”
Một giọng nói trong trẻo truyền đến.
Vọng vào trong tai của mọi người, khiến cho tất cả mọi người bên trong Thiên Cơ Lâu đều giật mình, đặc biệt là vài vị Tiên Vương dẫn đầu, còn có cả đám người Liễu Minh Hạc nữa.
“Tiền bối…!”
Liễu Minh Hạc mở miệng.
Khi Lý Vân mở miệng, bọn họ vừa kích động lại vừa thấp thỏm.
Kích động là bởi vì Thiên Cơ Lâu chủ rốt cuộc đã trả lời, mà không phải tiếp tục coi như không nhìn thấy bọn họ, mà thấp thỏm là bởi vì, bọn họ sợ Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối sẽ tiếp tục sống chết mặc bây.
“Không biết tiền bối, có thể……”
Liễu Minh Hạc chậm rãi mở miệng, nhưng lời nói còn chưa nói xong.
Đứng phía trước hắn.
Bóng dáng người mặc thanh bào dần dần biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện vậy.
“Tiền bối?? Tiền bối???”
Liễu Minh Hạc tiến lên vài bước, cao giọng hô to vài câu, sau khi không nghe được bất kỳ câu trả lời nào, trong lòng hắn lạnh hơn phân nửa, những người khác thì mặt như tro tàn.
Trong mấy vạn người này, có không ít người đến từ các thế giới khác, băng qua hỗn độn chạy tới đây, chỉ vì để khẩn cầu Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối ra tay.
Ai có thể ngờ được.
Bọn họ vừa mới mở miệng, còn chưa nói xong, Thiên Cơ Lâu chủ đã biến mất.
Đây là không muốn ra tay giúp bọn họ hay sao?
Theo như tình huống trước mắt thì đại khái là như thế, nếu không thì Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối làm gì đến nỗi vứt lại một câu rồi trực tiếp rời khỏi nơi này?
Mọi người ở đây đang miên man suy nghĩ.
“Ầm!”
Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến.
Bầu trời bỗng nhiên nứt ra!
Những khe nứt rậm rạp khuếch tán về bốn phương tám hướng, toàn bộ bầu trời nổ tung, sương mù hỗn độn vô cùng vô tận trút xuống, bao phủ toàn bộ

Thiên Nguyên giới.
Sau khi sương mù hỗn độn xuất hiện, là một luồng uy áp của Tiên Đế bùng nổ.
Một đạo thần quang băng qua toàn bộ hỗn độn, bao trùm dòng sông thời gian, hủy diệt cổ kim, uy thế của Tiên Đế khủng bố đến mức cực điểm bừng lên.
Cuồn cuộn khó lường.
Dưới đạo thần quang này, chư giới sinh trưởng, chư giới hủy diệt.
Trong lúc này.
Đất trời chớp nháy, càn khôn tan nát, toàn bộ Thiên Nguyên giới như một vùng bọt sóng giữa mặt trời vô biên, trôi nổi sắp chìm, toàn bộ thế giới đều ầm ầm rung động.
Dường như sắp hoàn toàn hủy diệt.
Sức ép mà đạo thần quang khi mang lại cho người ta thật sự là quá khủng bố, xưa nay chưa từng có, chân chính tác động đến vạn vật, vượt ra ngoài quy tắc, ảnh hưởng đến chư thiên vạn giới.
Dưới đạo thần quang này, bất kỳ kẻ nào đều không thể nhịn được mà cảm thấy mình hèn mọn như một con kiến.
“Là vị chúa tể Địa Phủ kia sao?”
Một ít người biết được chân tướng, trong đầu lập tức xuất hiện suy nghĩ này, đột nhiên im bặt, thần quang quá nhanh, ngay lập tức đã xuyên thủng Thiên Nguyên giới.
Người ra tay, hiển nhiên muốn hủy diệt hoàn toàn thế giới này.
Căn bản không ý định nương tay.
Vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc.
Một bóng người màu xanh chắn phía trước đạo thần quang kia, cả người hắn bắn ra vô số tia sáng, giơ tay nắm lấy thần quang, năm ngón tay khép lại, ầm một tiếng, thần quang nổ tung.
Đạo thần quang kia hóa thành vô số tia sáng trong lòng bàn tay của Lý Vân, rơi xuống phía dưới, hàng tỉ tia rải rác trong hư không, mỗi một tia đều có thể giết chết Tiên Vương.
“Hầy”
Thấy thế.
Lý Vân lặng lẽ thở dài, phất phất tay, thời không chung quanh xoay chuyển, thần quang vô tận bị hắn hủy diệt, được hắn đẩy vào một thời không khác.
“Là Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối!”

Trong nháy mắt khi bóng dáng của Lý Vân xuất hiện, toàn bộ Thiên Nguyên giới gần như sôi trào.
Bọn họ ngạc nhiên vui mừng không thôi.
Vốn dĩ cho rằng Thiên Cơ Lâu chủ đã vứt bỏ bọn họ, nhưng ai có thể ngờ được vào khoảnh khắc cuối cùng, Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối vẫn đứng ra chứ?
Không chỉ có đứng ra, còn giúp bọn hắn tiêu diệt một trận đại kiếp nạn diệt thế chỉ tỏng giấy lát chứ.
Loại vui sướng khi tìm được đường sống trong chỗ chết, căn bản là không thể nào dùng ngôn ngữ biểu đạt được.
"Tiền bối quả nhiên là một Tiên Đế!"
Vô số sinh linh nhìn thấy bóng dáng của Lý Vân, trong lòng kích động nghĩ đến.
Điều nực cười chính là.
Ngay từ đầu.
Rất nhiều người còn suy đoán phải chăng Lý Vân là một vị Đại Đế, mà nay nghĩ lại thì lại cảm thấy ngu ngốc vô tri đến như vậy.

Chương 912. Đây là sao?!!

"Ngươi muốn đối đầu với ta sao?"
Một hư ảnh cất bước đi tới từ trên vòm trời, cả người hắn được tạo thành từ quy tắc đan chen nhau, vừa xuất hiện, đã áp chế thiên đạo của Thiên Nguyên giới.
Hắn đứng ở nơi đó, ánh mắt lạnh băng nhìn Lý Vân, âm thầm nói.
"Sai rồi."
Lý Vân lắc đầu, cũng lạnh lùng đáp lời nói: "Là ngươi muốn đối đầu với ta."
Đối với thực lực của chính mình, Lý Vân hiểu rất rõ ràng, bây giờ chẳng qua hắn chỉ mới bước vào cảnh giới Tiên Đế mà thôi, xét về phần thực lực.
Hắn kém xa chúa tể Địa Phủ quá nhiều.
Mặc dù.
Trong khoảnh khắc vùa rồi, hắn đã đem tất cả tài nguyên trong tay chuyển thành thực lực, chẳng qua cũng chỉ mới là Tiên Đế trung kỳ mà thôi, cách cảnh giới của chúa tể Địa Phủ.
Vẫn còn một đoạn đường dài cần phải đi.

Nếu như cho hắn thời gian, có lẽ trong tương lai hắn có thể vượt qua chúa tể Địa Phủ.
Nhưng vấn đề là.
Đối phương căn bản không cho hắn thời gian.
Nếu như không biết đối phương nhằm vào mình,thì có lẽ Lý Vân vẫn sẽ không ra tay.
Không nắm chắc hoàn toàn mà đã ra tay, đây không phải là phong cách hành sự của hắn.
"Thực lực của ngươi còn yếu hơn so với tưởng tượng của ta, thậm chí còn không bằng Thần Đế trước đây, đối đầu với ta, ngươi chắc chắn sẽ thân tử đạo tiêu!"
Hư ảnh mở miệng.
Giọng nói của hắn tác động đến muôn vàn thần tắc, mỗi một thần tắc đều hóa thành xiềng xích, leng keng rung động, khóa chặt tám phương vũ trụ, phong kín mỗi một tấc không gian.
"Nếu như ngươi có bản lĩnh, thì có thể thử một lần."
Lý Vân mở miệng.
"Hả?"
Hư ảnh trợn mắt, trong con ngươi ánh lên hàng tỉ phù hiệu, cực kỳ thần dị, hắn nhìn đối phương thật kỹ, hơi có chút cảm giác kỳ lạ.
Hắn nhớ không rõ đã bao lâu rồi.
Lần trước, có người dám nói chuyện với hắn như vậy, hình như là Thần Đế, nhưng kết quả lại là Thần Đế ngã xuống, mà nay lại có người nói chuyện với hắn như vậy.
Hôm nay xem ra, khó tránh khỏi lại phải có một Tiên Đế ngã xuống dưới tay hắn.
"Giết!"
Lý Vân dẫn đầu động thủ.
Bất kể có như thế nào, thì giữa hai người, trận chiến này là không thể tránh khỏi.
Lúc này giao thủ, một là Lý Vân muốn xác minh một chút, thực lực Tiên Đế của mình rốt cuộc là mạnh mẽbao nhiêu, thứ hai là bởi vì hắn xuyên không đến đây.
Chưa bao giờ giao thủ với người khác, điều này nhiều ít gì cũng có thể làm tăng kinh nghiệm chiến đấu của hắn.
Còn về phần đánh thắng chúa tể Địa Phủ.

Điều này hắn chưa từng nghĩ tới.
Bởi vì.
Căn bản là đánh không thắng.
Chỉ cần không địch lại hắn, Lý Vân lập tức trốn vào bên trong Thiên Cơ Lâu, chắc là với thực lực của chúa tể Địa Phủ, tạm thời vẫn chưa thể làm gì được Thiên Cơ Lâu.
Điểm bất lợi duy nhất chính là.
Đối phương có thể sẽ phong ấn Thiên Nguyên giới, khiến cho người bên ngoài không thể nào đi vào được.
Vì thế cho nên ý tưởng muốn lấy được điểm thiên cơ của hắn, chỉ sợ sẽ phải thất bại, trông cậy vào một mình Thiên Nguyên giới, khiến cho hắn phải liên tục góp nhặt.
Phỏng chừng không kéo hàng tỉ năm sau thì hắn cũng không thể đột phá được.
Không phải vì nguyên nhân khác, chủ yếu là bởi vì cấp bậc của Thiên Nguyên giới vẫn là quá thấp.
Đương nhiên.
Đây chỉ là hạ sách, biện pháp tốt nhất là hắn có thể mang theo Thiên Cơ Lâu rời đi, đánh không lại thì hắn vẫn có thể trốn được, mang theo danh tiếng của Thiên Cơ Lâu xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào chư thiên, làm một thương nhân thần bí trong vạn giới.
Hắn cũng có thể lấy được điểm thiên cơ, nhưng nếu là như vậy e rằng Thiên Nguyên giới sẽ không còn nữa.
Mất đi sự che chở của hắn, Thiên Nguyên giới trong mắt chúa tể Địa Phủ chẳng khác gì một con kiến, thổi một cái có thể khiến cho nó tan thành mây khói.
“Hệ thống, ngươi hẳn là hiểu rõ tình cảnh bây giờ của ta, lúc này nếu như ngươi không ra tay, chỉ sợ là chúng ta sẽ bị người ta phong ấn, hoặc là sẽ phải lưu lạc thiên nhai.”
Hệ thống không trả lời.
Mà Lý Vân đã bắt đầu chuyên tâm đối phó với chúa tể Địa Phủ.
Pháp ấn không ngừng hiện lên giữa hai người, chi trong nháy mắt có thể phong ấn chư thiên, trấn sát vạn tộc sinh linh.
Nếu như bọn họ đại khai sát giới, đừng nói là Thiên Nguyên giới, đến ngay cả Tiên giới, cũng có thể bị phá hủy gần như chẳng còn gì trong phút chốc,

sức mạnh cỡ này đã thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, đạt tới một mức độ không thể tưởng tượng nổi.
Trận chiến giữa Tiên Đế, cách một kỷ nguyên lại bùng nổ một lần, từ vạn cổ tới nay, chưa từng có người nhìn thấy, ít nhất thì một số lão quái vật bên trong Tiên giới hoặc là Thần giới, chưa từng được chứng kiến.
Bọn họ chỉ biết, chúa tể Địa Phủ từng giao thủ với Thần Đế, nhưng đến ngay cả kết quả cuối cùng cũng không biết.
Cho dù là Tiên Vương cũng chỉ có thể tưởng tượng ra một chút mà thôi.
"Ầm ầm!"
Thời gian thành sông, tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền đến, dòng sông thời gian chảy xuôi vô ngần, trực tiếp bị chặt đứt, toàn bộ dòng sông thời gian sôi trào.
Thời gian vô tình nghiền áp, quy tắc ở nơi này hoàn toàn hỗn loạn.
Lý Vân đang giao thủ với chúa tể Địa Phủ, hai người có hàng tỉ phân thân, xuất hiện ở những thời không bất đồng, quá khứ tương lai hiện tại, mỗi một giây mỗi một khắc đều có bóng dáng của hai người đang giao thủ.
Bọn họ lội ngược dòng sông thời gian, đánh ngực về quá khứ, lại đánh từ quá khứ đến tương lai.
Trong quá trình này.
Lý Vân chứng kiến cảnh tượng đại chiến Địa Phủ thời thượng cổ.
Lại chính mắt nhìn thấy cảnh tượng Thần Đế ngã xuống, nhưng căn bản là hắn không thay đổi được bất kỳ điều gì, đến đẳng cấp như bọn họ thì những chuyện đã phát sinh.
Thì sớm đã trở thành sự thật.
Chưa vượt qua cấp bậc này, thì rất khó thay đổi bất kỳ chuyện gì.
Ánh mắt của Lý Vân sâu thẳm, hắn làm khoảng không phía trước đóng băng, trong mắt có cảnh tượng khai thiên tích địa, hắn không nói một câu, vung quyền oanh sát, đánh về chúa tể Địa Phủ.
"…Ầm ầm ầm!"
Lúc này, thời gian bên trong dòng sông thời gian đã hoàn toàn lu mờ.
Chúa tể Địa Phủ liên tục lui về phía sau, tuy rằng thực lực của hắn mạnh hơn Lý Vân rất nhiều, nhưng thần thông mà Lý Vân sử dụng lại vô cùng hiếm thấy, từ lúc giao thủ đến bây giờ.
Thậm chí là thủ đoạn của Lý Vân chưa từng lặp lại.
Mỗi một loại đều là một loại đại thần thông, có liên quan đến những tinh hoa thuộc về Tiên Đế thậm chí là còn trên cả cảnh giới Tiên Đế nữa, vô

cùng huyền ảo.
“Quyền pháp này của ngươi là gì?”
“Lục Đạo Luân Hồi quyền.”
“Ồ?”
Trong lòng chúa tể Địa Phủ dao động, trầm giọng nói: “Ngươi cũng lĩnh ngộ đạo lý luân hồi sao?”
“Hừ!”
Lý Vân cười khẽ, vẫn chưa giải thích điều gì, thân hình hắn vừa động, đôi tay hư không niết ấn, một đạo phù văn huyền ảo đánh ra, dưới dòng hạn du xa xôi của thời gian.
Một bóng người mặc áo lam tay cầm phất trần, ngược dòng xuất hiện.
“Đạo hữu, ta đến giúp ngươi!”
“Hả?”
Nghe thấy những lời này, trong lòng chúa tể Địa Phủ kinh ngạc vạn phần, hắn sớm đã lĩnh ngộ quá khứ tương lai, theo lý mà nói, thời gian trong tương lai đã bị hắn khống chế.
Không thể nào có thể xuất hiện những người có cảnh giới trên Tiên Đế được.
Nhưng vấn đề là.
Đạo nhân mặc áo lam này thực sự có cảnh giới Tiên Đế, mà còn là vừa mới bước vào cảnh giới Tiên Đế, thực lực xấp xỉ Lý Vân, đến ngay cả khí tức cũng vô cùng tương tự.
Chuyện này quá quỷ dị.
Hắn có thể khẳng định, đây không phải là thuật phân thân, mà là một cường giả Tiên Đế hàng thật giá thật!
Vào thời khắc khi chúa tể Địa Phủ còn đang ngây người.
Dòng sông thời gian nổ tung, vạn đạo kiếm quang bắn ra, phía sau kiếm quang vô cùng vô tận là một người đàn ông mặc áo đen tóc đen, cầm trong tay một thanh trường kiếm màu đen, khuôn mặt lạnh lùng, bước nhanh tới.
“Trận chiến này, làm sao có thể thiếu được bổn tọa chứ?”
“Đây là sao?”
“Nhất Khí Hóa Tam Thanh!”
Năm chữ này xuất hiện, hóa giải nghi hoặc trong lòng chúa tể Địa Phủ.
Nhưng vấn đề là loại thần thông này, hắn lại chưa từng nghe đến, càng đừng nói là nhìn thấy.

Chương 913. Ngươi còn có thủ đoạn nào nữa!!

“Thủ đoạn rất huyền ảo.”

Chúa tể Địa Phủ nhận xét, ánh mắ hắn rét lạnh đến mức cực điểm, rồi sau đó bắn ra từng chùm tia sáng hừng hực.

Sự tài tình của Lý Vân.

Khiến hắn cảm thấy kinh diễm, càng thêm cảm thấy kiêng kị.

Từ lúc giao thủ cho tới bây giờ, những thủ đoạn mà đối phương vận dụng gần như không lặp lại, còn có một số loại thần thông, hắn chỉ cần liếc mắt một cái thì có thể nhìn thấu, nhưng có một số lại là cực kỳ không thể tưởng tượng.

Đến ngay cả hắn cũng chẳng thể nào lần ra được manh mối trong đó.

Ví dụ như.

Chiêu thức Nhất Khí Hóa Tam Thanh ngay trước mắt này.

Tuy rằng là thuật phân thân, nhưng lại là sinh linh còn sống hàng thật giá thật, thực lực của mỗi một người đều xấp xỉ với Lý Vân, đồng nghĩ với việc ngay lập tức triệu hồi ra hai kẻ đồng cấp!

Không đúng!

Không phải hai người!

Ngay sau lưng chúa tể Địa Phủ, hư không lại nổ tung, một lảo giả râu tóc bạc trắng cưỡi trên mình một con Thương Long, theo dòng sông thời gian mà đến.

Đây dường như là một vị cổ nhân, trên người có pháp tắc thời không luân chuyển, ánh mắt sâu thẳm, trên khuôn mặt gầy ốm của hắn có không biết bao nhiêu dấu vết của sự từng trải.

Dường như chứng kiến sự thay đổi của vô số kỷ nguyên năm tháng.

“Nhất Khí Hóa Tam Thanh!”

“Vậy mà lại có thể hóa ra ba kẻ đồng cấp?”

Trong lòng chúa tể Địa Phủ khiếp sợ không thôi.

Đây là vì thực lực của Lý Vân yếu kém, không thể nào phát huy ra toàn bộ uy lực của thần thông này. Nếu như đối phương chỉ yếu hơn mình một cấp, hoặc đồng cấp với mình thì sao nhỉ?

Hoặc là…… Mạnh hơn mình một cấp thì sao?

Vậy thì kết quả thắng bại đã không cần phải bàn nữa.
Đối phương sử dụng loại thần thông này, tất nhiên mình sẽ thua mà không có bất kỳ khả năng nào khác nữa!
Bởi vì.
Chẳng một ai có thể đối đầu cùng bốn người đồng cấp trogn cùng một lúc cả.
Rốt cuộc có thể đạt được đến bước này, đều là người kinh diễm nhất từ vạn cổ kỷ nguyên cho tới nay, một đánh một còn khó phân thắng bại, huống chi là một đánh hai.
Hoặc là một đánh nhiều?
"Bây giờ ngươi đã triệt để khơi dậy sát khí của ta rồi!"
Giờ phút này, trong lòng chúa tể Địa Phủ cảm thấy có chút may mắn.
May mắn mà Vực chủ Sâm La quỷ vực đã đánh thức mình. Nếu như mình ngủ say hàng tỉ năm, để cho vị Thiên Cơ Lâu chủ trước này này tiếp tục lớn mạnh.
Có lẽ.
Ngày mà mình thức tỉnh cũng chính là ngày mình ngã xuống.
Mà nay.
Khi đối phương còn chưa đuổi kịp mình, giết chết hắn, có lẽ có thể diệt trừ đi một mối đại họa sau này.
"Giết!"
Chúa tể Địa Phủ trực tiếp vận dụng bí thuật cấm kỵ!
Hắn lo lắng đối phương còn có thủ đoạn đặt biệt gì nữa, mà vẫn chưa thi triển ra, lo lắng không thể nào giết chết được người trẻ tuổi đã trở thành Tiên Đế này.
"Keng! Keng! Keng!"
Chung quanh người chúa tể Địa Phủ, luân hồi pháp tắc hiện lên, đó là sức mạnh pháp tắc thuần túy nhất, hóa thành thần liên, quất nát hư không mười phương, chặt đứt dòng sông thời gian.
Mônh mang bát ngát, phủ kín toàn bộ mặt sông.
"Ầm!"
Thân thể của một hóa thân như thể bị sét đánh, bay tán loạn ra ngoài, đâm vào sâu trong lòng dòng sông thời gian, không biết đã rơi vào trong kỷ nguyên nào rồi.
Nhưng rất nhanh.
Hóa thân kia lại lần nữa quay lại.

Năm nhân vật vô thượng, trong trận đại chiến này, trên toàn dòng sông thời gian, bọt sóng thời gian tung tóe, hết khoảng thời không này đến khoảng thời không khác bị cắt bỏ hoàn toàn.
Trong một khoảng thời không nào đó, thậm chí còn xuất hiện cảnh tượng thời không hỗn loạn.
Người ở đương đại có thể giao lưu cùng người cổ đại, thậm chí có người có thể nhìn thấy tương lai của chính mình, lại càng không biết có bao nhiêu người, vì trận đại chiến này mà xuất hiện những nguyên nhân khiến cho thời gian chảy ngược, thời gian hỗn loạn. Những sinh linh sống lại hoặc là xuyên không có lẽ vĩnh viễn sẽ không biết rằng.
Sở dĩ bọn họ biến thành như vậy.
Là do có người đang giao thủ ở bên ngoài, đánh nát toàn bộ dòng sông thời gian.
"Ong!"
Chiến lực của chúa tể Địa Phủ vô song, lấy một chọi bốn, tuy rằng hắn có hơi rơi xuống thế hạ phong, nhưng vẫn có thể kiên trì, ánh mắt hắn nhìn về phía dòng sông thời gian, xuyên qua cổ kim.
Trong dòng sông lịch sử tìm kiếm tung tích của Lý Vân.
Nhưng kết quả lại khiến hắn thất vọng rồi.
Hắn vốn dĩ dự định ra tay trong quá khứ giết chết Lý Vân của trước kia, nhưng không ngờ rằng Lý Vân dường như không thuộc về mảnh đất trời này, ở kỷ nguyên trước, căn bản là không có bóng dáng của Lý Vân.
Đừng nói là kỷ nguyên trước.
Mà ngay cả trong một ngàn năm trước cũng không có!
"Sao có thể?"
Trong lòng chúa tể Địa Phủ âm thầm kinh hãi.
Vị Thiên Cơ Lâu chủ này chính là Tiên Đế hàng thật giá thật, nhân vật như vậy tuyệt đối không thể nào tu luyện được chỉ trong một sớm một chiều.
Tất nhiên là hắn phải trải qua một thời gian trưởng thành dài đằng đẵng mới đúng.
Nhưng vấn đề là.
Tại sao trong dòng sông thời gian, mình lại không tìm thấy tung tích của đối phương?
Chẳng lẽ chính hắn ta tự xóa đi rồi sao?
Liên tưởng đến chuyện đối phương đã vận dụng nhiều thủ đoạn thần bí như vậy, trong lòng chúa tể Địa Phủ hơi có chút bình thường lại, có lẽ đối

phương còn có những thủ đoạn khác.
Có thể xóa đi dấu vết đã từng tồn tại của mình thì sao?
Tuy rằng xác suất của chuyện này rất nhỏ, nhưng cũng không phải là không có khả năng.
“Đừng lãng phí sức lực.”
Lý Vân nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, cười nhạo một tiếng.
“Tuy rằng không thể nhìn thấy ngươi của quá khứ, nhưng ngươi của hiện tại lại không chốn dung thân!”
“Chết đi!”
Một tiếng hét lớn.
Chặt đứt dòng sông thời gian, vạn đạo pháp tắc đan chéo, than âm biến thành mặt trời, thần phục dưới chân đối phương.
Hắn thần dũng vô cùng, thế không thể đỡ, đối mặt với sự tấn công của bốn người, hắn ổn định thế trận thậm chí còn có thể dành thời gian phản kích, chiến lực kiểu này có thể nói là kinh thế hãi tục.
“Tuy rằng thần thông của ngươi rất huyền ảo, nhưng ngươi có thể chống đỡ được bao lâu chứ?”
Thời gian trôi qua.
Chúa tể Địa Phủ vẫn không thể phát hiện được chỗ huyền ảo của Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng mà hắn gần như là đã biết được nhược điểm của nó, đó chính là sức tiêu hao lớn.
Chẳng bao lâu nữa, Lý Vân sẽ chống đỡ không nổi nữa.
Quả nhiên.
Không lâu sau.
Thế công của ba hóa thân chậm lại, không hung mãnh như lúc đầu, chúa tể Địa Phủ thấy vậy, mắt sáng ngời, hắn ra tay phản kích, một quyền đánh ra.
Quyền xuất như rồng.
Phá vỡ ràng buộc của không gian , bên trong bao phủ bởi sức mạnh của các loại pháp tắc, không gì chặn được.
“ Bành!”
Một trong những hóa thân của Lý Vân hoàn toàn bị đánh nát, thân thể chia năm xẻ bảy, rồi sau đó nổ tung, mưa máu bắn tung tóe khắp bốn phương tám hướng, toàn bộ dòng sông thời gian đều bị bắn xuyên qua.
“Ầm ầm!”
Quang huy Hừng hực tràn ngập.
Lộng lẫy bắt mắt.

Tuy rằng chỉ là một hóa thân, nhưng cũng là một vị Tiên Đế, thân thể bị đánh nát, cái loại uy lực còn sót lại trực tiếp đánh nát một kỷ nguyên.
Cuồng phong còn sót lại có thể nói là có đẳng cấp diệt thế, trực tiếp đập nứt chư thiên.
“Ngươi còn thủ đoạn nào nữa, tung hết ra đi?”
Chúa tể Địa Phủ lạnh lùng nói.
Trong đôi mắt mắt là vạn đạo pháp tắc đan chéo, bên trong ẩn chứa bản chất của toàn bộ thế giới, sau khi giao thủ với Lý Vân một phen, hắn đã đạt được rất nhiều lợi ích từ trận chiến.
Thậm chí.
Còn có chút lĩnh ngộ với con đường phía trước nữa.
Dù sao thì.
Người ma có thể đi đến được bước này, ngộ tính cùng trí tuệ không cần phải nói nhiều.
“Tuy rằng thực lực của ngươi yếu kém, nhưng sức sáng tạo thì lại hơn ta rất nhiều, nhờ vào ngươi mà ta đã nhìn thấy được con đường tương lai, yên tâm lên đường đi, kiếp sau ta sẽ an bài cho ngươi một xuất thân tốt.”
“Khi đó ngươi đã bị xóa bỏ ký ức, nói không chừng còn muốn dốc sức cho Địa Phủ nữa!”

Chương 914. Đây là cái gì?!!

Lý Vân không nói gì.
Sau một phen giao thủ, tuy rằng hắn cũng được lợi rất nhiều.
Nhưng thu hoạch của đối phương lại càng nhiều hơn.
Điều này có chút không công bằng.
Chờ đến khi đối phương bước chân vào cảnh giới tiếp theo, thì mình chẳng còn cách nào nữa?
Cho dù là có hệ thống, chỉ sợ cũng chẳng nhằm nhò gì.
“Lên đường đi.”
Chúa tể Địa Phủ không muốn tiếp tục dây dưa nữa, muốn tốc chiến tốc thắng, hắn nắm chặt môt bàn tay, vũ trụ vô biên bị nứt vỡ, dòng sông thời gian ngừng trôi.
Vào khoảnh khắc này, thời gian dừng lại.
Hai người tấn công kịch liệt, chém giết bạt mạng.
“Ầm!”

Một giọt máu rơi xuống, dòng sông thời gian bị chia cắt, thời gian trôi ngược, bức tranh lịch sử quá khứ trôi qua bên cạnh hai người, vạn vật bắt đầu phát triển ngược chiều.
Bất kể là chung quanh có thay đổi như thế nào đi nữa, thì hai bóng người vẫn luôn bám đuổi nhau, không ngừng đánh chiến.
Hơn nữa.
Tình hình chiến đấu càng thêm ác liệt, không gì sánh kịp.
Nếu như chuẩn Tiên Đế cơ ở đây, chỉ sợ cũng không thể nào nhúng tay vào, nếu như tùy tiện can thiệp thì chỉ cần một luồng dư lực đủ để khiến cho bọn họ vạn kiếp bất phục.
Ầm!
Lại là một tiếng nổ lớn truyền đến, một hóa thân khác của Lý Vân bị phá hủy hoàn toàn.
Liên tục có hai hóa thân bị hủy.
Thế trận giữa hai bên hoàn toàn thay đổi, chiến lực chúa tể Địa Phủ vô song, hoàn toàn chiếm thế thượng phong, mà giờ phút này Lý Vân chỉ còn sức chống đỡ mà không còn lực để đánh trả.
Tuy rằng các loại thần thông mà hắn thi triển rất huyền diệu.
Nhưng cũng cần phải có thực lực để duy trì, nếu như không có thực lực, thì cho dù thủ đoạn có huyền diệu đến đâu, cũng không thể nào phát huy ra được uy lực lớn nhất.
"Ầm ầm!"
Lý Vân và chúa tể Địa Phủ đập vào nhau, dao động kinh thiên truyền ra, đó là dao động do chân nguyên của bọn họ hóa thành, mênh mông cuồn cuộn bắn ra khắp phương, khuấy đảo vô số thế giới.
Rắc.
Dòng sông thời gian nứt ra, thời gian bị đứt gãy.
Chung quanh hai người, thế giới không ngừng biến hóa, bọn họ đánh đến một vùng đất không tên, nơi này là một mảnh hư vô, không có khái niệm về thời gian cùng không gian.
Thậm chí còn chẳng tồn tại sương mù hỗn độn nữa.
Nơi này phảng phất như là một vùng hư vô, chỉ có hai người đang không ngừng giao thủ.
Gợn sóng xuất hiện trong chưởng lực có thể hủy diệt hết tất cả sự vật, tạo thành dư lực đáng sợ đến mức không thể tưởng tượng được.
"Ầm!"

Lại là một hóa thân bị đánh nát.
Lý Vân nhăn mày.
Hóa thân cuối cùng cũng đã không còn nữa, một mình hắn đối đầu với chúa tể Địa Phủ, sắp sửa bị áp chếtoàn diện, nếu như còn không dự trù phương pháp thoát thân, thì mình gặp nguy rồi.
Phía đối diện.
Chúa tể Địa Phủ dườn như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lý Vân, hắn cười lạnh một tiếng, vung tay về phía hư không.
Một cái cối xay khổng lồ đâm nát dòng sông thời gian, từ một thời đại xa xôi bay đến đây, treo trên bầu trời nơi diễn ra trận chiến giữa hai người, khóa chặt không gian chung quanh.
Từng đạo luân hồi pháp tắc rủ xuống, đó là loại pháp tắc tinh túy nhất, kiên cố vô cùng. Đến ngay cả Tiên Đế cũng rất khó có thể chạy được ra ngoài, khóa chặt tất cả đường lui của Lý Vân.
Lục Đạo Luân Hồi chậm rãi xoay tròn.
Bên trong truyền đến những tiếng quỷ khóc thần gào, vô số thần hồn đang giãy giụa, kêu gào, thậm chí Lý Vân còn thấy được vài bóng người quen thuộc ở bên trong.
Bọn họ đều đã từng đã tới Thiên Cơ Lâu.
Nhưng mà nay.
Đều đã ngã xuống, thậm chí thần hồn còn bị nhốt bên trong Lục Đạo Luân Hồi.
Từ điều này có thể nhận ra rằng chúa tể Địa Phủ đã hạ quyết tâm tạo lập Lục Đạo Luân Hồi, chờ đến khi hắn hợp nhất chư thiên vạn giới.
Khi đó, tất cả sinh linh của toàn bộ thế gian đều phải chịu sự khống chế cua rhawns.
Loại sức mạnh khống chế này có thể nói là không gì phá nổi, bởi vì tương lai cả đời một người đều sẽ được hắn hoạch định sẵn.
Từ nay về sau, không còn có bất kỳ điều gì bất ngờ xuất hiện, chỉ có thể phát sinh dựa theo quỹ đạo đã định sẵn.
Một thế giới như vậy có thể nói là thiên hạ đại đồng.
Nhưng nếu tỉ mỉ suy nghĩ sâu thì bên trong còn ẩn chứa một điều vô cùng đáng sợ.
“Đã đến lúc ngươi xuống làm bạn với bọn họ rồi.”
Chúa tể Địa Phủ với dáng vẻ quân lâm thiên hạ, cao cao tại thượng, nhìn xuống Lý Vân, lạnh băng vô tình, hắn đĩnh đạc nói, đã nắm chắc thắng lợi.

“Chờ ta luyện hóa xong Đạo của ngươi, kiếp sau ta sẽ đích thân nhận ngươi làm đồ đệ.”
Theo như suy nghĩ của hắn.
Thì đây là một vinh hạnh to lớn.
Người bình thường căn bản là không thể nào có được đãi ngộ như vậy.
Nhưng đối với Lý Vân mà nói, thì nó lại có ý nghĩa trào phúng nặng nề, bị kẻ thù của chính mình nhận làm đồ đệ, thì cũng chẳng khác nào nhận giặc làm cha.
“Vãng sinh đi.”
Chúa tể Địa Phủ vung cánh tay lên, Lục Đạo Luân Hồi ầm ầm rơi xuống, mang theo vạn tia thần quang, xông về phía Lý Vân, cảnh tượng này vô cùng khủng bố.
Chấn động cổ kim, ảnh hưởng vô cùng sâu rộng.
Ầm một tiếng.
Hỗn độn tách ra, giới sinh giới diệt, các loại pháp tắc mênh mông cuồn cuộn tràn ra khắp hàng tỉ vạn dặm, không nơi nào không có, không gì là không diệt.
Thương sinh tuyệt diệt.
“Thiên Cơ Lâu!”
Đến thời khắc này.
Cuối cùng Lý Vân cũng chẳng màn đến chuyện trốn tránh, hệ thống đã không trả lời, chỉ có thể dựa vào Thiên Cơ Lâu, đây là một dị bảo có thể ngăn cản sự thăm dò của mọi người.
Đến ngay cả Thiên Đạo hay là chúa tể Địa Phủ cũng không thể nhìn thấu được nó.
Đẳng cấp của nó.
Hẳn là xếp trên Lục Đạo Luân Hồi.
Dùng nó để ngăn cản Lục Đạo Luân Hồi là vô cùng phù hợp.
“Ong!”
Bên trong Đại Hoang thành.
Thiên Cơ Lâu ầm ầm chấn động, vạn đạo thần quang bắn ra, hết bóng người này đến bóng người khác bị bắn ra ngoài, đây là những người trước kia bước vào bên trong Thiên Cơ Lâu, mà nay lại bị ném ra ngoài.
Khi vô số người còn chưa kịp phản ứng.
Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, Thiên Cơ Lâu đột ngột bay lên từ mặt đất, hóa thành một tia thần quang, lao thẳng ra bên ngoài, sau khi phá nát bầu trời, trực tiếp tiến vào dòng sông thời gian.
Bay ngược dòng sông thời gian, bay đến bên người Lý Vân.
"Ầm!"
tuy rằng Thiên Cơ Lâu là một tòa tháp, nhưng vô cùng khủng bố, đây là một pháp bảo đặc biệt, trực tiếp đập vào trên Lục Đạo Luân Hồi, trực tiếp đập bay nó ra ngoài.
Thần quang hàng tỉ tia, xé tan bầu trời vạn cổ.
Trong nháy mắt.
Nơi này trở về với điểm bắt đầu, đất trời lật úp, tất cả mọi thứ đều sụp đổ.
"Đây là cái gì?"
Trong lòng chúa tể Địa Phủ vô cùng khiếp sợ, với thực lực của hắn, mà lại không thể nhìn thấu tòa tháp trước mắt này, chuyện này quá là kỳ lạ, trước kia căn bản không thể này phát sinh loại chuyện này.
Nhưng hôm nay lại hoàn toàn chính xác là đã phát sinh.
"Đừng nhiều lời vô nghĩa, ta có thể thoát được sự trấn áp của Lục Đạo Luân Hồi, bây giờ ta cảm thấy rất hiếu kỳ phải chăng ngươi có thể thoát được sự trấn áp của Thiên Cơ Lâu hay không?"
Lý Vân bước ra một bước, đứng ở bên trong Thiên Cơ Lâu, gần như là hợp nhất với nó, phòng ngự vô song, lần này hắn không còn lo lắng nữa.
Hắn toàn lực ra tay, phong kín bay lên, cả tòa Thiên Cơ Lâu biến thành một ngọn núi cao, ầm ầm áp xuống.
"Cuồng vọng!"
Ánh mắt chúa tể Địa Phủ sâu thẳm, nhìn Thiên Cơ Lâu phía trên, trong lòng bất giác xuất hiện một tia lo ngại.

Chương 915. Không cần giải phóng ký ức!!

Chương trước Chương sau

Thiên Cơ Lâu cổ kính, nặng nề, bên trên tràn ngập khí tức thăng trầm. Nếu như còn là trước kia, nhìn từ bên ngoài thì chẳng qua cũng chỉ là một ngọn tháp nhỏ mà thôi.
Nhưng mà nay.
Thiên Cơ Lâu đã được kích hoạt hoàn toàn.

Khí tức trấn áp chư thiên, mênh mông cuồn cuộn khắp cổ kim, đang sôi trào.
Dường như đã được tôi luyện qua vạn cổ tháng năm, mà nay lại phô bày ra uy lực khủng bố tuyệt luân như vậy.
Khí tức của tòa tháp này quá khủng bố.
So với trước đây thì nó đã có sự biến hóa về chất, trở thành một binh khí đủ để cho vạn giới khiếp sợ, ầm ầm vang vọng, chèn ép cho đạo tắc chư thiên vạn giới lần lượt nổ tung.
Thiên Cơ Lâu rơi xuống.
Một áp lực khiến người ta ngừng thở cũng xuất hiện theo.
Bất kỳ kẻ nào đối mặt với tòa tháp này, đều cảm nhận được sức uy hiếp khổng lồ. Đến ngay cả chúa tể Địa Phủ, giờ phút này, trong lòng hắn cũng bắt đầu bồn chồn.
Hắn tin rằng với thực lực của Lý Vân, tuyệt đối không thể nào tế luyện ra được một binh khí như vậy.
Nhưng vấn đề là.
Lý Vân lại có thể khống chế được tòa tháp này.
Vậy câu hỏi đặt ra là.
Tòa tháp này từ đâu ra?
Nếu không phải được Lý Vân tế luyện ra, liệu rằng nó có đồng nghĩa với việc sau lưng tòa tháp này còn có một chủ nhân khác nữa không?
Nếu như là có.
Vậy thì chủ nhân của nó phải khủng bố đến nhường nào?
Chẳng lẽ… Nghĩ đến đây, ánh mắt chúa tể Địa Phủ co rụt lại, trong lòng nghĩ hắn nghĩ đến một khả năng đáng sợ.
Hay là.
Sau lưng vị Thiên Cơ Lâu chủ này còn có một vị cao nhân nào nữa?
“Không được.”
Trong lòng chúa tể Địa Phủ nhanh chóng quyết định chủ ý, ánh mắt rét lạnh, nhìn về phía tòa tháp này, nói một cách chính xác hơn là nhìn về phía Lý Vân đang đứng bên trong tòa tháp này.
“Hôm nay tất nhiên phải giết được kẻ này!”
Sự uy hiếp của một Lý Vân cũng đã rất lớn. Nếu như sau lưng hắn còn có một vị cao nhân nữa, thì sau này chắc chắn hắn sẽ phải hai mặt thụ địch.
Để tránh phát sinh cục diện này, biện pháp tốt nhất là phải giết Lý Vân trước tiên.

Sau đó nghĩ biện pháp tìm ra người đứng đằng sau lưng Lý Vân.
Còn về phần hôm nay sẽ dừng tay ở đây, sau đó quay đầu rời khỏi, chuyện này căn bản không phải là tác phong hành sự của chúa tể Địa Phủ. Hai bên đã là kẻ địch của nhau, không có lý nào lại thả cọp về rừng cả.
"Oanh!"
Chúa tể Địa Phủ tế ra Lục Đạo Luân Hồi, cối xay khổng lồ chèn ép chư thiên, nhẹ nhàng chấn động, hỗn độn tan biến, pháp tắt của chư thiên hoàn toàn tan rã.
Hai binh khí lừng lẫy cổ kim va vào nhau, phát ra dư lực diệt thế.
"Rắc!"
Mảng hư vô này bị đánh nát hoàn toàn.
"Giết!"
Một tiếng rống to.
Thời khắc này.
chúa tể Địa Phủ đã vận dụng sức mạnh cấm kỵ, không hề giữ lại chút gì, sức mạnh gần như vượt qua cảnh giới Tiên Đế được hắn thi triển một cách toàn diện. Chỉ với một luồng khí tức đã đủ để cho một thế giới khổng lồ tan biến hoàn toàn.
Mọi chuyển động của hắn có thể khai thiên tích địa, giống như một vị thần ma đang điên cuồng đánh vào Thiên Cơ Lâu.
Toàn bộ tòa tháp đều chấn động, phải biết rằng.
Đây là lần đầu tiên phát sinh loại chuyện này.
Tuy rằng không thể nào lay động toàn bộ Thiên Cơ Lâu, càng không thể nào tạo thành bất kỳ sức ảnh hưởng nào với người đối diện, nhưng có hơi làm cho Thiên Cơ Lâu chấn động, đã đủ để khiến cho người ta giật mình.
Thật không ngờ.
Chúa tể Địa Phủ đứng ở bên ngoài, trong lòng hắn càng thêm chấn động.
Bản thân hắn đã dốc hết sức.
Không thể đánh bay Thiên Cơ Lâu ra ngoài thì cũng coi như thôi, mà thậm chí còn chẳng thể nào gây ra chút hư hao nào cho binh khí này, đến ngay cả một viên ngói của nó đều không thể đánh nát.
Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng được!
Phải biết rằng, hắn đã sắp vượt qua cảnh giới Tiên Đế đấy!
Cái tòa tháp này, rốt cuộc được đúc từ vật liệu gì?
Dưới sự soi sáng của các loại pháp tắc, toàn bộ Thiên Cơ Lâu đều được phủ kín bằng một tầng ánh sáng thần bí, mỗi một viên ngói phía trên đều bừng

lên thứ ánh sáng của riêng nó.
Như được cấu tạo thành từ vô số thế giới nhỏ vậy.
Vô cùng đẹp đẽ.
“Ta không tin, ta tu luyện vô số kỷ nguyên, mà lại không làm gì được một tòa tháp nho nhỏ!”
“Luân hồi trọng thủy, phục nguyên quy nhất!”
“Phá cho ta!”
Một tiếng gầm phát ra.
Chúa tể Địa Phủ kéo vạn đạo pháp tắc tập trung lại với nhau, hóa thành từng dùng nước lũ, đập về phía trước, thần quang rực rỡ chiếu sáng cả thời đại này.
Rồi sau đó nó trào dâng, cắt ngang tương lai.
Giống như một tia chớp chiếu sáng những thời không lịch sử khác nhau.
“Keng keng!”
Thiên Cơ Lâu ầm ầm chấn động.
Bên trong.
Âm thanh của hệ thống đã lâu không hoạt động, vang vọng trong đầu của Lý Vân.
“Khởi bẩm chủ nhân, Thiên Cơ Lâu đang chịu sự công kích của kẻ địch, chủ nhân có muốn phá giải ký ức và tu vi của kiếp trước, để trấn sát kẻ địch bên ngoài hay không?”
“Hả?”
“Chủ nhân?”
Lý Vân nhạy bén phát hiện ra sự biến hóa trong cách xưng hô của hệ thống.… Trước kia, hệ thống đều gọi hắn là ký chủ, mà nay lại đổi thành chủ nhân, tuy rằng chỉ khác nhau một chữ thôi, nhưng sự khác nhau trong ý nghĩa của nó thì lại như trời với đất.
‘Ký chủ’ nhìn từ đoán nghĩa, đó chính là hệ thống chỉ tạm thời dừng lại ở chỗ của ngươi mà thôi.
Mà ‘Chủ nhân’ thì có nghĩa là ngươi có quyền trên cả hệ thống nữa.
“Rốt cuộc thì ngươi là hệ thống hay là khí linh của Thiên Cơ Lâu?”
Lúc này.
Lý Vân dường như nhớ đến điều gì đó, mở miệng hỏi.
“Đúng như chủ nhân suy đoán, ta là khí linh của Thiên Cơ Lâu này, nhưng vì ký ức kiếp trước của chủ nhân còn đang bị phong ấn, cho nên tạm thời không nhận ra ta.”

“Quả nhiên là như thế.”
Ánh mắt Lý Vân sáng ngời.
Hắn đã sớm đoán được rằng hệ thống không nằm trong cơ thể hắn, mà là nằm bên trong Thiên Cơ Lâu, chẳng qua là trước đây hắn chưa bao giờ rời khỏi Thiên Cơ Lâu, để chứng thực chuyện này mà thôi.
Vào thời điểm khi hắn giao thủ với chúa tể Địa Phủ, hai người tiến vào trong dòng sông thời gian, trong lòng hắn gọi tên hệ thống, nhưng mà lại không nghe thấy câu trả lời.
Trong lòng ngay lúc đó đã có một ít suy đoán.
Mà nay hệ thống hay tức là khí linh đã trả lời, vậy là đã chứng thực suy đoán của hắn.
“Nếu đã là như vậy, vậy thì giải phóng thực lực của kiếp trước đi.”
Lý Vân rất tò mò, rốt cuộc kiếp trước hắn mạnh mẽ đến mức nào.
“Dạ, chủ nhân.”
Khí linh Thiên Cơ Lâu trả lời một câu, sau đó lại mở miệng hỏi lại một câu, “Chủ nhân, còn ký ức của ngài……?”
“Ký ức không cần phải giải phóng.”
Nếu như có liên quan đến kiếp trước, Lý Vân không thể nào khẳng định, rốt cuộc thì kiếp trước hắn đã sống bao lâu. Nếu như sống vô số kỷ nguyên, vậy thì ký ức quá khổng lồ.
Một khi dung hợp ký ức, đến lúc đó mình có còn là chính mình nữa hay không, thì chưa chắc.
Rất có khả năng, cục diện cuối cùng sẽ là hắn của kiếp trước sẽ hồi sinh, mà hắn của hiện tại sẽ bị vùi lấp hết ký ức.
“Được.”
Giọng nói của khí linh vang lên.
Bỗng nhiên.
Bên trong Thiên Cơ Lâu, một luồng chân nguyên mênh mông trút xuống, thực lực của Lý Vân tăng lên với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, vốn dĩ hắn cũng đã trở thành một Tiên Đế rồi.
Mà nay lại đạt đến một đẳng cấp không thể tưởng tượng được.
Quá khủng bố.
Đến ngay cả Thiên Cơ Lâu cũng không thể ngăn cản được tất cả khí tức.

Chương 916. Là..... Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối?!!

Bên trong Thiên Cơ Lâu.

Lý Vân đứng sừng sững, tóc đen xõa rối tung, giống như một vị thần linh, vĩnh hằng bất hủ, năm tháng khó có thể lưu lại dấu vết trên người hắn, cả khối thân thể đều bắn ra ánh sáng bất hủ.

Phong thái lúc này bao phủ cả chư thiên.

Thời khắc này.

Thực lực của hắn đã đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng.

Trên cả Tiên Đế?

Trong lòng Lý Vân suy nghĩ, hắn cảm thấy không chỉ có như thế, bởi vì khi hắn nhìn chúa tể Địa Phủ ở bên ngoài, lúc nãy còn cảm thấy hắn ta là một người mình không thể thắng được.

Bây giờ thì lại nhỏ bé như một con kiến.

"Đây là thực lực vốn có của ta sao?"

Lý Vân nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Hắn bước ra một bước, bước ra bên ngoài Thiên Cơ Lâu, đứng sừng sững trên hư không, một tia khí tức phát tán ra, trực tiếp khiến cho cả thế giới này bắt đầu ầm ầm run lên.

Tuy rằng hắn còn chưa động thủ.

Nhưng toàn bộ chư thiên vạn giới đều đã bắt đầu không chịu nổi.

Đây mới là kết quả của một tia khí tức tự nhiên phát tán ra. Nếu như một đòn bất kỳ của hắn, có lẽ có thể đánh thủng toàn bộ hỗn độn.

"Sao lại thế này?"

Trong lòng chúa tể Địa Phủ khiếp sợ vô cùng, hắn nhìn Lý Vân lại xuất hiện trước mặt hắn, bỗng nhiên xuất hiện một loại cảm giác xa lạ, không phải là do dáng vẻ thay đổi.

Mà là khí tức thay đổi!

Giống như đã biến thành một người khác vậy.

Đối phương chỉ cần đứng ở nơi đó, đã khiến cho hắn nhịn không được mà muốn chạy trối chết.

Bất kể có như thế nào hắn cũng không nghĩ ra tại sao lại có một người mà trong một khoảng thơi gian ngắn ngủn, thực lực lại tiến vào một mức khủng

bố như vậy, từ lúc bắt đầu còn chẳng bằng hắn.
Chỉ trong chớp mắt mà đã hoàn toàn áp đảo trên hắn.
“Rốt cuộc thì sao ngươi làm được vậy.”
Chúa tể Địa Phủ trầm giọng đặt câu hỏi.
Nhưng mà.
Lý Vân cũng không có hứng thú trả lời, hắn giơ tay điểm một lóng tay ra, thần quang bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng thân thể của chúa tể Địa Phủ, mang đi một mảng lớn pháp tắc thần liên.
Thân thể hắn đã hoàn toàn bị pháp tắc hóa, căn bản không có thực thể, một kích này của Lý Vân trực tiếp chặt đứt một phần lớn pháp tắc của hắn, khiến cho hắn bị trọng thương đến mức khó có thể tưởng tượng được.
“Tại sao lại……?”
Trong mắt của chúa tể Địa Phủ toàn là vẻ không thể tin.
Đối phương quá khủng bố.
Đã vượt quá nhận thức của hắn, tuyệt đối không phải là cảnh giới mà hắn biết, có lẽ đối phương đã vượt xa khỏi chư thiên vạn giới từ lâu, đạt đến một đẳng cấp mà xưa nay chưa từng có.
“Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!”
Chúa tể Địa Phủ rống giận, hắn đã trù bị mấy kỷ nguyên, mắt thấy sắp thành công rồi, hắn không thể nào chấp nhận được chuyện bỗng nhiên xuất hiện một kẻ mà lập tức áp đảo trên hắn được.
Chuyện này còn khó chịu hơn cả giết hắn nữa.
Hắn lại xuống tay với Lý Vân.
Nhưng kết quả vẫn giống như trước đây, Lý Vân không hề dùng bất kỳ chiêu thức nào, trực tiếp đánh ra, tức khắc trời sụp đất nứt, thân thể của chúa tể Địa Phủ nổ tung.
Chỉ còn lại một tàn hồn, bị Lý Vân bắt vào trong lòng bàn tay.
Chỉ cần hơi dùng sức một chút.
Thì có thể khiến đối phương hoàn toàn hồn phi phách tán.
“Ngươi…… Rốt cuộc là ai, tại sao lại có thể đi được đến…… Bước này!”
Bị Lý Vân bóp trong tay, chúa tể Địa Phủ khó khăn mở miệng đặt câu hỏi.
Bây giờ.
Trong lòng hắn tràn ngập nghi vấn, cho dù phải chết, hắn cũng không muốn chết một cách không rõ ràng, ít nhất phải làm rõ tất cả nguồn căn sự việc.
“Chẳng lẽ ngươi đã quên Lục Đạo Luân Hồi rồi sao?”
Lý Vân nhẹ nhàng bâng quơ nói.

“Lục Đạo Luân Hồi?”
Hai mắt chúa tể Địa Phủ trợn lên, hắn bỗng nhiên như nhớ đến điều gì đó, rồi sau đó cười một cách thoải mái, nhẹ giọng nói: “Thì ra là thế!”
Luân hồi pháp tắc cuồn cuộn vô biên, lại có thể nhìn được đến kiếp trước kiếp này.
Câu nói vừa rồi của Lý Vân.
Tuy rằng không nói rõ, nhưng chúa tể Địa Phủ cũng đã đoán được.
“Đời này, đối với ta mà nói…… Vậy là đủ rồi.”
Chúa tể Địa Phủ cô đơn mở miệng.
Hắn quay đầu nhìn thoáng qua chư thiên vạn giới, trong mắt hiện lên một vẻ khác lạ, vừa mong đợi cũng vừa không đành lòng, nhưng nhiều nhất lại là bất đắc dĩ.
Hắn muốn chạy trốn nhưng căn bản là không thể chạy thoát, tất cả mọi việc cho đến bây giờ đều đã trở thành kết cục đã định.
“Lên đường đi.”
Lý Vân mở miệng, lòng bàn tay quay cuồng, vạn đạo thần quang bừng lên, trực tiếp giết chết chúa tể Địa Phủ. Từ giờ phút nào trở đi, thế gian đã không còn Địa Phủ.
Sau khi chúa tể Địa Phủ biến mất .
Lục Đạo Luân Hồi phát ra một tiếng than khóc, khí tức khủng bố tràn ngập, không phải muốn xuống tay với Lý Vân, mà là muốn tự hủy.
Thần vật hữu linh.
Lục Đạo Luân Hồi cũng là như thế.
Nhưng hắn còn chưa kịp tự hủy diệt, đã bị Lý Vân bắt vào lòng bàn tay, hắn phất tay hủy đi ấn ký của chúa tể Địa Phủ, rồi sau đó hoàn toàn khống chế nó.
Tuy rằng bây giờ hắn đang chướng mắt binh khí này.
Nhưng nó cũng có ưu điểm.
Ví dụ như có thể đưa sinh linh đi vãng sinh, điều này khiến cho Lý Vân có chút vừa ý, sau này nếu có thời gian nói, Lý Vân không ngại tạo ra một thế giới, phỏng theo thế giới trong thần thoại.
Thành lập một Thiên Đình và Địa Phủ.
“Chư thiên vạn giới cũng đã đến lúc hợp nhất với nhau rồi.”
Làm xong tất cả chuyện này.
Lý Vân xoay người nhìn về phía chư thiên vạn giới, hắn vung tay lên, khẽ quát một tiếng “Đi”.

Thiên Cơ Lâu bên cạnh hắn, biến thành một tia thần quang, một lần nữa bay về phía Thiên Nguyên giới.
Lấy Thiên Nguyên giới làm trung tâm, một luồng lực hút khổng lồ tràn ngập ra.
Hỗn độn vô biên cũng chấn động theo, sương mù hỗn độn cuồn cuộn, cuồng phong nổi lên, hết thế giới này đến thế giới khác ầm ầm chấn động, rồi sau đó nhanh chóng băng ngang qua hỗn độn.
Rất nhanh.
Hết thế giới này đến thế giới khác giống như từng khối bản đồ chưa hoàn chỉnh, cùng với những thế giới khác hợp lại với Thiên Nguyên giới.
Nhìn thế giới dần dần hợp nhất.
Lý Vân dường như nhớ ra điều gì đó, khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười, bấm tay bắn ra, một tia thần niệm phá không bay ra, dừng lại bên trong Thiên Cơ Lâu.
Khi tia thần quang kia rơi xuống đất, hóa thành một bóng người mặc thanh y.
Không phải là ai khác.
Mà chính là bản thân Lý Vân.
Đây là hóa hình của một tia thần niệm, được Lý Vân lưu lại tại nơi này, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của hắn.
Cùng lúc đó.
Toàn bộ Thiên Nguyên giới thậm chí đến cả những thế giới khác như Tử Huyền giới, Địa Tiên giới, Tu Di giới, gần như tất cả sinh linh đều chìm vào trong sợ hãi.
“Sao lại thế này?”
Một người trong lòng run sợ nói.
Vừa mới đây thôi, Thiên Nguyên giới bỗng nhiên chấn động, cảnh tượng này thì bọn họ cũng không cảm thấy xa lạ gì, lại còn đã từng được trải nghiệm qua vài lần.
Bởi vì.
Mỗi một lần hợp nhất thế giới, đều sẽ xảy ra hiện tượng này.
Nhưng mà nay nó lại xuất hiện.
Khiến cho người ta liên tưởng đến, câu nói mà trước đây Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối lưu lại.
Rất khó để làm cho người ta không liên tưởng đến hướng xấu.
Dù sao thì.

Thiên Cơ Lâu phóng lên cao, Thiên Cơ Lâu chủ chẳng biết đi đâu, mà chư thiên vạn giới lại bắt đầu hợp nhất, chẳng lẻ là chúa tể Địa Phủ đang âm thầm ra tay sao?
Chẳng đợi cho mọi người kịp bình tĩnh lại.
Bên trong Đại Hoang thành.
Ở vị trí vốn có của Thiên Cơ Lâu, một tia thần quang bắn ra, một tòa tháp cổ kính, đột ngột mọc lên từ mặt đất, bên trong là một bóng người mặc thanh y phong tư tuyệt thế, đứng khoanh tay.
Một mái tóc dài tự nhiên rũ xuống, khuôn mặt như ngọc, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không, đưa mắt liếc mọi người một cái, rồi sau đó xoay người tiến vào bên trong chỗ sâu trong Thiên Cơ Lâu.
"Là…… Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối?"
Mọi người không dám tin.

Chương 917. Nhớ lại năm đó!

"Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã trở lại!!!"
Toàn bộ Đại Hoang thành.
Vang lên những tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.
Thanh âm chấn động tận trời.
Vô số người kích động không thôi, bọn họ đoán ra được vừa rồi Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, cố ý xuất đầu lộ diện, không phải là vì điều gì khác, chủ yếu chính là vì để cho bọn họ an tâm.
Mà nay.
Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối đã trở lại, chúa tể Địa Phủ lại không thấy bóng dáng.
Kết quả đã hiểu rõ.
Chúa tể Địa Phủ đã ngã xuống, từ nay về sau sẽ không còn sự uy hiếp của Địa Phủ nữa!
Vào thời khắc này.
Tin tức chúa tể Địa Phủ ngã xuống hóa thành một cơn lốc, bằng tốc độ khủng bố, càng quét về phía Tử Huyền giới, rồi sau đó là Địa Tiên giới, rồi đến Tu Di giới và cả chư thiên vạn giới!
Trước Thiên Cơ Lâu.
"Bịch" một tiếng vang truyền đến, Liễu Minh Hạc quỳ rạp xuống đất, hắn không nói nên lời, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, lẩm bẩm mở miệng: "Lão

tổ, sai rồi!”
“Chúng ta đều đã đoán sai rồi!”
“Địa Phủ xuất thế, vạn giới quy về một mối!”
“Cũng không phải là nằm trong tay chúa tể Địa Phủ, mà quy về một mối trong tay Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, chúng ta đã đoán sai ý của Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối rồi!”
Chỉ một lần sai mà.
Toàn bộ chư thiên vạn giới chìm trong vạn kiếp bất phục, gần như chín phần Tiên Vương đã ngã xuống, mà nay những người xếp trong Tiên Vương bảng.
Đều là những kẻ chẳng đâu vào đâu của trước kia.
Tuy rằng truyền đi thì có chút nực cười, nhưng sự thật lại đúng thật là như thế.
“Đạo hữu…… Chớ bi thương, nếu ta không nhớ lầm, thì tộc Liễu thị vẫn còn một người sống sót.”
Đứng bên cạnh hắn.
Một người mở miệng an ủi nói.
“Còn có ai chứ?”
“Tất cả Tiên Vương của tộc Liễu thị đều chết trận, từ hôm nay trở đi, tộc Liễu thị đã hoàn toàn xuống dốc.”
Liễu Minh Hạc chua xót mở miệng nói.
“Liễu Thanh Hoằng…”
Người nọ nhẹ nhàng phun ra ba chữ.
Ba chữ này như là một tia sấm sét, giáng vào lòng của Liễu Minh Hạc, hắn giật mình, xoay người nhìn về phía Thiên Cơ Lâu, sau đó không màng tất cả nhảy vào bên trong Thiên Cơ Lâu.
Năm tháng chậm chậm trôi.
Trăm vạn năm nhẹ nhàng trôi qua.
Trải qua một trăm vạn năm tu bổ, chư thiên vạn giới đã hoàn toàn hợp nhất làm một, diện tích thế giới rộng lớn đến mức cực điểm, đến ngay cả người có cảnh giới Trường Sinh, thì cả cuộc đời hắn cũng chẳng thể đi hết được một vòng thế giới.
Trong một trăm vạn năm này, trong vạn giới, thiên kiêu không ngừng xuất hiện.
Mà những người có tu vi Tiên Vương lại tăng lên gấp hơn mấy lần.
Nơi nơi đều là cảnh tượng thái bình thịnh thế.

Trong quanh cảnh này.
Cửu U Ma tông là nổi bậc nhất, nói đúng ra, là nổi bậc nhất trong phạm vi của Thiên Nguyên giới, kể từ ba vạn năm trước, lão tổ Mạnh Khánh Chi của Cửu U Ma tông đã bước vào cảnh giới Tiên Vương hậu kỳ.
Chưởng giáo đương đại của Cửu U Ma tông - Dương Khâu cũng bước vào cảnh giới Trường Sinh.
Tuy rằng vẫn chưa phải là Tiên Vương, nhưng ít nhất cũng là người có tu vi Trường Sinh cảnh, có thể nói là ngày trở thành Tiên Vương đã sắp tới.
"Chúc mừng chưởng giáo, bước vào cảnh giới Trường Sinh!"
"Chúc mừng chưởng giáo, bước vào cảnh giới Trường Sinh!"
"Chúc mừng chưởng giáo, bước vào cảnh giới Trường Sinh!"
Trong đại điện của chưởng giáo .
Hơn mười vị trưởng lão của Cửu U Ma tông cùng khom mình hành lễ.
Thái độ rất là cung kính.
Cửu U Ma tông thành lập cũng mới chỉ mấy trăm vạn năm, trong thời gian này đã có vô số đại chưởng giáo bì thay thế, chỉ có một mình Dương Khâu là giữ vị trí chưởng giáo được ước chừng hơn trăm vạn năm.
Hơn nữa xem tình hình thì dường như sẽ tiếp tục đương nhiệm.
Đây cũng là chuyện không còn cách nào.
Ai biểu người ta là đệ tử dòng chính của Mạnh Khánh Chi làm chi?
Có Mạnh Khánh Chi ở đấy, vị trí chưởng giáo của Dương Khâu sẽ vững như Thái sơn, gần như là không ai có thể đoạt mất của hắn.
"Chư vị trưởng lão, không cần đa lễ."
Dương Khâu ngồi ngay ngắn trên ghế, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ không thể kìm chế được, hắn hàm súc nói: "Đây đều là nhờ Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối."
"Không có Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, thì sao có thể có bổn tọa của ngày hôm nay?"
"Nhớ lại năm đó, bổn tọa chẳng qua cũng chỉ là một trưởng lão nho nhỏ mà thôi."
Nói đến những chuyện này.
Mặt Dương Khâu hơi có chút thổn thức, chớp mắt một cái mà đã qua một trăm vạn năm, nếu Thiên Nguyên giới không phát sinh biến hóa.
Hiện tại hắn.
Chỉ sợ là đã trở thành một nắm đất rồi.

Đừng nói chi là hắn, ngay đến cả Mạnh Khánh Chi, phỏng chừng đến bây giờ cũng chẳng còn sống nữa, Cửu U Ma tông còn tồn tại hay không, thì còn chưa chắc.
Có thể nói, không có Thiên Cơ Lâu, thì sẽ không có Cửu U Ma tông của hôm nay.
"…Khởi bẩm chưởng giáo, trưởng lão của Vạn Hóa thánh địa, Tử Vi thánh địa và những thế lực khác đến rồi, bọn họ nghe nói chưởng giáo đột phá cảnh giới Trường Sinh, hôm nay đặc biệt đến đây chúc mừng chưởng giáo."
Lúc này.
Một đệ tử bước vào cung kính nói.
"Ồ?"
Dương Khâu nhíu mày, hắn nhìn về phía trưởng lão bên cạnh, mở miệng nói: "Nếu bọn họ đã đến, vậy thì làm phiền các trưởng lão, tiếp đãi họ trước."
"Bổn tọa muốn đi ra sau núi, báo chuyện đột phá cho lão tổ một tiếng."
Nói xong.
Không đợi các vị trưởng lão kịp phản ứng, bóng dáng của Dương Khâu đã biến mất tăm.
Sau khi tiến vào sau núi.
Dương Khâu đi tới nơi Mạnh Khánh Chi bế quan, hắn cung kính mở miệng: "Vãn bối Dương Khâu, cầu kiến lão tổ!"
Tiếng đầu tiên vang lên.
Không có bất kỳ câu trả lời này.
"Vãn bối Dương Khâu, cầu kiến…"
Hắn lại mở miệng, nhưng lời nói còn chưa nói xong, bầu trời bỗng nhiên nứt ra, bầu trời vốn đang hoàn hảo, bỗng nhiên xuất hiện một khe nứt, bên trong là dòng sông thời gian.
Mà trong dòng sông thời gian là một tòa tháp cổ kính đứng sừng sững.
Tòa tháp kia.
Quá quen thuộc với Dương Khâu.
Không phải là Thiên Cơ Lâu thì còn là cái gì nữa?
Chỉ thấy.
Bên trong Thiên Cơ Lâu, một bàn tay khổng lồ vươn ra xuyên qua giới hạn của thời gian cùng không gian, trong khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại.
Lập tức vung về phía Mạnh Khánh Chi đang bế quan.

Khi bàn tay kia thu hồi về, trong lòng bàn tay thình lình xuất hiện một bóng người, người nọ cũng không phải là ai khác, mà chính là lão tổ Mạnh Khánh Chi của Cửu U Ma tông.

"Này…"

Trơ mắt nhìn cảnh tượng này phát sinh, Dương Khâu không hiểu ra làm sao, lẩm bẩm nói: "Sao lại thế này? Thiên Cơ Lâu Chủ tiền bối, tại sao lại đột nhiên đem lão tổ đi?"

Hết truyện!

zalo 0704730588